# கம்பராமாயணம்

இரண்டாவது

## அயோத்தியா காண்டம்



வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யர்

(17-தேளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில்தெரு, திருவல்லிக்கேணி)

இயற்றிய

உரையுடன்

சென்னை

ஆர். ஜி. அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பித்தது

1935.

விலை ரூபா - ௫

இதனடியிற் குறித்துள்ள புத்தகங்கள் வை. மு. கோபால க்ருஷ்ணமாசார்யர், 17 - தெளிசிங்கப்பெருமாள்கோயில்தெரு, திருவல்லிக்கேணி என்ற விலாசத்திற் கிடைக்கும்.

| | | | ரூ. | அ. | பை. |
|---|---|---|---|---|---|
| **கம்பராமாயணம்:—** | | | | | |
| பாலகாண்டம் | உரையுடன் | ... | 5 | 0 | 0 |
| அயோத்தியாகாண்டம் | ,, | ... | 5 | 0 | 0 |
| ஆரணியகாண்டம் | ,, | ... | 4 | 0 | 0 |
| கிட்கிந்தாகாண்டம் | ,, | ... | 4 | 8 | 0 |
| சுந்தரகாண்டம் | ,, | ... | 5 | 0 | 0 |
| யுத்தகாண்டம் 2-வால்யூம் | ,, | ... | 10 | 0 | 0 |
| **பத்துப்பாட்டு:—** | | | | | |
| திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சி யுரையுடன் | | ... | 0 | 3 | 0 |
| பொருநராற்றுப்படை | ஷை | ... | 0 | 4 | 0 |
| சிறுபாணாற்றுப்படை | ஷை | ... | 0 | 4 | 0 |
| முல்லைப்பாட்டு | ஷை | . | 0 | 3 | 0 |
| நெடுநல் வாடை | ஷை | ... | 0 | 4 | 0 |
| பட்டினப்பாலை | ஷை | ... | 0 | 4 | 0 |
| நாலடியார் உரையுடன் | | ... | 2 | 0 | 0 |
| சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக்காதை உரையுடன் | | ... | 0 | 2 | 0 |
| தொல்காப்பியச்சொல்லதிகாரக்குறிப்பு | | ... | 3 | 2 | 0 |
| நன்னூற்காண்டிகையுரை | | ... | 1 | 8 | 0 |
| **வில்லிபாரதம்:—** | | | | | |
| சபாபருவம் உரையுடன் | | ... | 2 | 8 | 0 |
| சல்லியசௌப்திக பருவங்கள் உரையுடன் | | ... | 3 | 0 | 0 |
| சடகோபரந்தாதி உரையுடன் | | .. | 0 | 12 | 0 |
| திருப்பாவை உரையுடன் | | ... | 0 | 6 | 0 |
| சரசுவதியந்தாதி உரையுடன் | | ... | 0 | 3 | 0 |
| திருவேங்கடக்கலம்பகம் உரையுடன் | | . | 0 | 10 | 0 |
| அழகர்கலம்பகம் உரையுடன் | | .. | 0 | 10 | 0 |
| மதுரைக்கலம்பகம் உரையுடன் | | ... | 0 | 10 | 0 |
| அஷ்டப்ரபந்தம் விரிவுரையுடன் | | .. | 3 | 8 | 0 |
| திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி உரையுடன் | | .. | 0 | 10 | 0 |
| திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி | | .. | 0 | 6 | 0 |
| நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தம் | | .. | 3 | 8 | 0 |
| தனித்தனியாயிரமும் கிடைக்கும். | | | | | |
| பெரியபுராணத்துக் கண்ணப்பநாயனார் புராணவுரையும். | | | | | |
| கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மைதிருமணப்படலவுரையும் | | | 0 | 8 | 0 |
| நித்யாநுசந்தானம் | | .. | 0 | 10 | 0 |
| பகவத் விஷயம் 10-வால்யூம் | | . | 50 | 0 | 0 |
| திருமந்த்ரார்த்தம் | | . | 1 | 8 | 0 |
| குருபரம்பராப்ரபாவம் ஆறாயிரப்படி | | ... | 3 | 0 | 0 |
| யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம் | | . | 1 | 0 | 0 |

## வசன நூல்கள்.

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| உதயணன் சரிதை | ... | 0 | 12 | 0 |
| சந்திராபீட சரிதை | ... | 0 | 5 | 0 |

# இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை:—





# முகவுரை

" ஒன்ரு யிரண்டு சுடராயொரு மூன்று மாகிப்
பொன்ருத வேத மொருநான்கொடைம் பூத மாகி
யன்ருகி யண்டத் தகத்தாகியப் புறத்து மாகி
நின்ரு ளொருவன் னவனீள்கழ னெஞ்சில் வைப்பாம். "

"தோத்தலர்பூஞ் சுரிகுழற் கைகேசி சொல்லாற் ரென்னக ரந் துறந்து துறைக்கங்கை தன்னைப், பத்தியுடைக் குகன்கடத்த வனம் போயப் புக்குப் பரதனுக்குப் பாதுகமு மரசு மீந்து, சித்திர கூடத் திருந்தான் றன்னைத் தில்லைநகாத் திருச்சித்திர கூடந் தன்னு, ளெத்தனையுங் கண்குளிரக் காணப் பெற்ற விருநிலத்தார்க் கிமைய வர்நே ரொவ்வார் தாமே."

அபாரவுருமமராகட்கு அதிபதியான திருமால் நல்லோரைப்பாதுகாக் கவும தீயோரைநலியவும் அறததைநிலைநாட்டவும் தான் மேற்கொண்ட அவ தாரங்கள் பலவற்றுள் பூரணாவதாரமாகப பிரசித்தமான அவதாரங்கள், ராமா வதாரமும கருஷ்ணாவதாரமு மாகும. அவற்றுள்ளும் மானுடத்தன்மையில் தெய்வத்தன்மை மறைநதுநிறகத் தனனுடைய மாசற்ற ஒழுககததால் உல கத்தோர்க்கு நல்லறிவூட்டியது இராமாவதாரமேயாகும. ஆனதுகுறித்தே. பல பாஷைகளிலுமுள்ள கவிஞர்பலரும், இநத ராமமூர்த்தியினிடம் ஈடு பட்டுத தம்முடைய வாககை அநதபபிரானதிறததுத தந்து தாமவாய்ப்படை நத பயனைப் பெறுவாராயினர்.

ஆயினும், இராமசரிததததைச செய்யுளாலியற்றியவாகளுள் முதன்மை யான கவி, ஸ்ரீவானமீகிமுனிவரேயாவா வடமொழியில் வேதததில் மாத திரமிருந்த செய்யுணடையை இவாதாம உலகவழககிலும இயற்றியவராவா; ஆனதுபற்றியே இவரை ஆதிகவி யெனபா

நமது அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியில் வடமொழிவான்மீகத்தோடு ஒப்பத் தலங்குஞ் சீரமையையுடையது. கம்பரென்னும் பெருங்கவிஞர் செய்த இராமாயணமாகும். இநதப்பெருங்கவிஞர வான்மீகிமுனிவா வட மொழியிற் கூறியதை யொட்டித தமிழில் இராமசரிதையைக கூறவேணு மென்று கருதினாரென்றாலும, படிப்போர்க்கு இனிமைதோன்றுமாறு கதைப் பகுதியை நயப்படுததுப் பேசுவாராயினர். இத்தன்மையைப் பாலகாண்டத் திற்கு உரையெழுதி வெளியிட்டதில் ஆங்காங்குக் காட்டியுள்ளேன்.

இந்த அயோததியாகாண்டததிலும் நுட்பமாக ஒப்பிட்டுப்பார்க்குமிடத் துப் பாலகாணடததிற்போலவே யிருப்பதை இயன்றவரையிலூன்றி

நோக்கி ஆங்காங்குக் காட்டியுள்ளேன். பெரும்புலவராகிய இந்தக்கம்பர் அங்ஙனம் மாற்றியதற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கலாமென்று கற்போர் ஆராய்ந்தால், ஆங்காங்குத் தக்க காரணம் புலப்படும். இம்முறைபற்றியே, நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட இராமபிரானைக் கங்கைக் கரைவரையிலுந் தேரின்மீது ஏற்றிச்சென்ற சுமந்திரன் கங்கையைத் தேரைக்கொண்டுகடத்த லியலாதாகையால் இராமனிடத்துப் பேரன்புபூண்ட குகப்பெருமானுடனே தங்கியிருந்து இராமபிரான் சித்திரகூடஞ் சேர்ந்தானென்ற செய்தியை அந்தக்குகனுடைய ஒற்றர்வந்துகூறவே 'இனி இராமன் வனத்தினின்று மீண்டுவாரான்' என்று துணிவுகொண்டு பின்னர் அங்குநின்று மீண்டுவந்து அயோத்திசேர்ந்து தசரதனுக்குச் செய்திசொல்ல அச்செய்தியைக் கேட்டபிறகே தசரதனது ஆவி நீங்கிற்றென்று ஸ்ரீவான்மீகிமுனிவர் கூறியிருக்கவும், ஒப்புயர்வில்லாப் பண்புகளியாவும் நிறைந்து தனது அன்பிற்கெல்லாம் ஒரேபற்றுக்கோடான இராமனைப்பிரிந்து அவனதுதந்தையான தசரதன் பலநாள் உயிரோடிருந்தானென்னின் அவனை வன்கண்ணனெனக் கூறியதாகுமெனக்கொண்டு, மகாகவியாகிய கம்பர், கானகம்புறப்பட்ட அன்று இரவிலேதானே சுமந்திரன் இராமனைவிட்டுப்பிரிந்து அயோத்தி வந்துசேர்ந்து இராமன் வனத்திற்குச் சென்றானென்ற செய்தியைத்தெரிவிக்க, உடனே தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் ஆவிபோயிற்றென்று கூறுகின்றார். இவ்வாறான கோட்பாட்டினைத்தான் மகாகவியாகிய கம்பர் தாம் கூறியிருக்கின்றாரென்பது "கேட்டேயிருந்தேனினுங் கிளைவாளின் றேயுடைய, மாட்டேனுகிலன்றே வன்கணோர் கண்மைந்தா" என்று தசரதன்புலம்பலில் அமைந்தவற்றை வார்த்தைகளாகக் கூறியுள்ளதிற் புலனாதல் காண்க. இங்ஙனம் கம்பர் கூறுவதனால் தசரதன் இராமபிரானிடத்துக் கொண்ட பேரன்பை எவ்வளவு விளக்குகின்றது என்பது வான்மீகத்தையும் கம்பராமாயணத்தையும் ஒப்புநோக்கிப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும். இவ்வண்ணம் சுவைமிகுமாறு இனிமைப்படுத்துக் கூறுவதையே கம்பர் மேற்கொண்டிருத்தலால், இவரது காப்பியத்தைக் கம்பநாடகமென்றும் சிலர் வழங்குவாராயினர். (இங்குப் படிப்போர் ஊன்றி நோக்கற்பாலது ஒரு பொருளுண்டு. கம்பர் 'சுமந்திரன் வனத்திற்குப்புறப்பட்ட அந்நாளே இராமபிரானை ஒரு சோலையில் விடுத்துத் திரும்பிவந்தான்' என்றுகூறி, பரதன் இராமபிரானை மீட்டு அழைத்துக் கொண்டுவருவேனென்று செல்லுகையிற் கங்கைக் கரை சேர்ந்தபின், குகனைப்பற்றி "உங்கள் குலத்தனிநாதற்கு உயிர்த்துணைவன்" என்று பரதனுடன் சென்ற அச்சுமந்திரன் கூற்றாகச் சொல்லுவது எங்ஙனம் பொருந்துமென்பது. இதற்குச் சமாதானம் ஆங்குக் கூறியுள்ளேன்.)

இங்ஙனம் கம்பர் மாற்றிக்கூறுவது மேற்கோளில்லாமலேயாகுமென்று திண்ணமாகச் சொல்லுதற்கும் இயலாது. வடமொழியில் இராமபிரான் விஷயமாகவுள்ள பலநூல்களைப் படித்துப்பார்த்துச் செல்வோமாயின், ஒவ்

வோரிடத்து இக்கம்பர் மாற்றிக்கூறியதுபோலவே கூறியிருப்பதைக் காண லாகும்; தென்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் இரண்டொன்று காணப்படும். படிப்போர்க்கு இப்பொருள் விளங்குமாறு பெரியதொரு விஷயத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவேன்: உலகமாதாவாகிப் புருஷோத் தமனது பத்தினியாகிய ஸ்ரீசானகிப்பிராட்டியாரை நீசனாகிய இராவணன் கையாலதீண்டியெடுத்துச் சென்றானென்று கூறுவதற்குக் கூசிய இந்த மகாகவி 'ஆண்டாயிடை தீயவன் ஆயிழையைத் தீண்டானெனு மேலுரை சிந் தைசெயாத, தூண்டாவினலாமுயர்தோள் வலியாற, கீண்டானிலம்யோ சனை கீழொடுமேல,'' "கொண்டானுயர் தேர் மிசை'' என்றுகூறினர். இவ் விஷயம் வடமொழியில் அத்யாத்மராமாயணத்திலே சானகியைப் பூமி யோடுபிளந்து தேரின்மீதுவைத்துச் சென்றானென்னும் பொருள் பட, 'ததோவிதாயதரணீம் நகைருத்ருத்யபாஹுபிஃ—தோலயித்வா ரதேக்ஷிப்த்வா யயௌஸக்ஷிப்ரம்விஹாயஸா'' என்றுகூறியுள்ளது காண்க. இக்கம்பர்கூறிய சரிதை மாறுதல்களும் சிற்சில வருணனைப்பகுதியும் வடமொழியிலுள்ள நூற்களிற் காணப்படுவது கொண்டு, மகாகவியாகிய இந்தக்கம்பர் வடமொழி யிலும் வல்லவரென்று சிலர் கொள்கின்றனர். கேள்வியின்மூலமாகக் கதைப் பகுதிகளின் மாறுதல்களை எளிதிலறிந்துகொள்ள வியலுமாதலாலும், பெருங்கவியாகிய இக்கம்பர்க்கு வருணனைப்பகுதியிற் பிறர்கூறியதைக் கொண்டு கூறவேண்டுவதின்றித் தமது இயற்கைப்பேரறிவாலேயே கற்பித் துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பேராற்றலிருப்பதாலும் வடமொழியையறிந்தே இவ நனம் இசைத்தனரென்று கொள்ளவேண்டுவது அவசியமன்று.

இந்த ராமாயணத்தில் இவ்வயோத்தியாகாண்டம். உயிர்நிலையானது எவ்வாறெனில், கூனியின் சூழ்ச்சியாற் கைகேயி தன்மனம் மாறுபட்டு இராம பிரானை வனத்திற் செலுத்த அதுவே இராவணவதத்துக்கு ஏதுவாகி இராம பிரானது சரிதத்திற் தோன்றக் காரணமாதலாலென்க. இவ்விஷயத்தைப் பெரும்புலவராகிய கம்பரே 'அரக்கர்பாவமும் அல்லவரியற்றிய அறமும், துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழிமடமான், இரக்க மின்மையன்றோ வின்றிவ் வுலகங்களிராமன். பரக்குந்தொல்புகழமுதினைப் பருகுகின்றதுவே'' என்ற பாசுரத்தினாற் சொல்லிப்போந்தார்.

இந்தக்காண்டத்தில் தசரதகுமாரராகப்பிறந்த நால்வர்குணமும்; 'அகல இல்லேனிறையும்'' என்றிருக்கும் பிராட்டியின் தன்மையும் விளங்குவது காணலாம். அன்றியும், அரசியலை நடத்தவேண்டியமுறை அரசர்தமது முது மைக்காலத்து நிகழ்த்தவேண்டியவகை அரசுபுரிவோர்மேற் கொள்ளவேண் டியதன்மை அரசனில்லாச்சமயத்து நாட்டை நடத்தவேண்டியவகை பணி யாளர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நிலை முதலிய அரசுக்குரியனவும், நட்பின் சிறப்பு, பகவானுடைய சம்பந்தம் முக்கியமேயன்றிப் பிறப்பினாற் பயனின் மையென்பது, ஒருத்தர் ஒரு தீமையைச்செய்வது அவரைச்சார்ந்தார்க்குந் தீமைவிளைப்பதாகைப் பெரியோரிடத்து நடந்துகொள்ளவேண்டியவகை, பாக

வதர்களின் சிறப்பு முதலியனவும் ஆககாங்குவெளியாம். அன்றியும் வசிட்ட முனிவன் இராமபிரானுக்கு உபதேசித்தது, இராமபிரான் தன்வனவாசத்தைக் குறித்து வருந்திய கோசலையாரைத் தேற்றியது, வனவாசத்தைச் செவியேற்றுச் சீற்றங்கொண்ட இலக்குமணனது சினத்தை இராமபிரான் மாற்றியது, சுமித்திரை இலட்சுமணனுக்குச்சொன்னது, சீதைதான்கானகஞ்செல்வேனென்னப்போந்தது, சுமந்திரனை மீண்டுசெல்லுமாறு பணிக்கையில் அவன் வருந்தத் தேற்றியது, பரதன் தன்னைப் பிறரஅயிர்க்கப்போகின்றனரே யென்று ஐயுற்றுப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது, பரத வசிஷ்ட சம்வாதம், தசரதமரணத்தா லிராமன் வருந்துகையில் வசிட்டமுனிவன் அவனைத் தேற்றியது, இராமபரத சம்வாதமுதலிய இடங்களில் பற்பலநீதிகள் செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம்.

இந்த அயோத்தியாகாண்டத்தில் "ஈசுவரன் சேதநனை யங்கீகரித்தால் இச்சேதநனுக்கு உய்வுண்டாகலாமேதவிர இச்சேதநனுடைய முயற்சியால் எம்பெருமானைக் கால்கட்டிக்கொள்ளுகிறேமென்பது இயலாது" என்ற அரும்பொருள், முக்கியமாக விளங்குமெனபா. இங்ஙனம அர்த்தத்தையுணர வேணுமென்னுங் கருத்துக்கொண்டோர்க்கு பொதுவாகவும் சிறப்பாகவுமுள்ள தருமத்தைத் தெரிவிப்பதும், ஆஸ்திகர்க்கு இம்மைமறுமைப்பயனை விளைப்பதும், பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்துவார்க்குப் புணைபோலவதுமாகிச் சுவைமிகுந்து துலங்குகின்றது. இந்த அயோத்தியாகாண்டம்.

பாலகாண்டத்தை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியபின் அயோத்தியாகாண்டத்தையும் அங்ஙனமே அச்சிட்டுவெளிப்படுத்தவேணுமெனனும விருப்பத்துடன் அடியேன் உரையெழுதிவருகையில் எனது உத்தியோகசாலையில் தலைவராயுள்ள திருவாளர் S வையாபுரிபிள்ளை B.A.B.L அவர்கள் தாம பலஏட்டுப்பிரதிகளை யொப்புநோக்கிப் பாடபேதங்களைக் குறித்துவைத்திருப்பதாகச் சொல்லி, அங்ஙனங்குறித்துள்ள தமதுபுத்தகத்தைத் தந்தனர. அந்தபுத்தகத்திற் பாடபேதங்குறிக்கப்பட்டிருந்ததோடு அக்காண்டத்தில் முன்பின்வரும ஒப்புமைப்பகுதிகளும பிறநூலின் ஒப்புமைப்பகுதிகளும் சிலகுறிக்கப்பட்டிருந்தன: அவர்களது அருமையான உழைப்பு, அவர்களின் புத்தகத்தை நேரிற்கண்டோர்க்குத்தான தெரியும் இதுவேயுமன்றி, இந்தக்கம்பராமாயண அயோத்தியாகாண்டத்தை ஒப்பிட்டுப்பார்க்க, எனது உத்தியோகசாலையில் தலைமைப் பண்டிதராயிருக்கும ஸ்ரீ உ. வே. மு. ராகவையங்கார்ஸ்வாமிகளின் ஏட்டுப்பிரதியும், அரசாங்கக்கையெழுத்துப் புத்தகசாலையினின்று ஐந்து ஏட்டுப்பிரதிகளும் கிடைத்தன இவற்றோடு திருவாளர மயிலை-ஸ்ரீ. சிவஞானம்பிள்ளையவர்கள் 'ஸ்ரீ. அ கனகசுந்தரமபிள்ளையவர்களின் திருத்தங்குறிக்கப்பட்டபிரதி' என்று ஒருபிரதியும், வேறொரு அச்சிட்டபழமபிரதியும தந்தனர; பிறகு, எனது உத்தியோகசாலையில பண்டிதராகவுள்ள இலக்கணவிளக்கபரம்பரை - சோமசுந்தர தேசிகரவர்கள் தமது ஏட்டுப்பிரதியையுதவினாகள். யான் முன்னமே அவ்வப்போது ஆராய்ச்சியிற் குறித்திரு

ந்தவற்றோடு கிடைத்த இந்தப்பிரதிகளின் பாடங்களும் இந்தப்பதிப்பிற்கு உதவின. இவ்வயோத்தியாகாண்டப்பதிப்பு திருத்தம்பெறவேணுமென்ற ஒன்றையே கருதி தமது பிரதிகளை இம்மகோபகாரிகள் உதவியதற்காக, யானும் இப்பதிப்பாற் பயனை நுகர்வோரும் இவர்களிடத்து நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இந்தக் காண்டத்தில் முழுவதையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தவிடத்துப் பெரும்பாலும் எல்லாப்பாடல்களிலும் பாடபேதம் காணப்பட்டதோடு அச்சிட்டபிரதியிற் காணப்படாத சிலபாடல்களும் காணப்பட்டன. அவை - மந்திரப்படலத்தில் 'மன்னமேதினியை'', 'சீந்கிழை'' என்று தொடங்கும் பாடல்களும், ''நறைக்குழல'' என்பது முதலாகவுள்ள பதினைந்துபாடல்களும் நகர்நீங்குபடலத்தில் ''என்றெனறறிவித்து'', ''வானமேயனையதோர்'' என்று தொடங்கும் பாடல்களும், தைலமாட்டுபடலத்தில் ''வந்தமுனிவன்'' என்றபாடலும் கங்கைப்படலத்தில் நின்றுமெனஞ்சில்''. 'அடிதொழுது'', ''வெயில்விரி''. ''மறக்கணைவாள'', ''மறவளிறைஞ்சி'' என்ற பாடல்களும் சித்திரகூடப்படலத்தில் ''எய்தவினனல'' என்ற பாடலும், பள்ளிபடைப்படலத்தில் ''கல்வரைத்துவென'', 'என்று கொண்டுபோதவன்'' என்ற பாடல்களுமாம். சீவகசிந்தாமணியில் கந்தியார்பாடல் இடைச்செருகலாய்ச் சேர்ந்திருப்பதுபோல, இந்தக் கம்பராமாயணத்திலும் வெள்ளிடம்பலத்தம்பிரானென்ற ஒருவர் இடைச்செருகலாகச் சிற்சில பாடல்களைப் பாடிச்சேர்த்தாரெனபது, பிரசித்தமாக வழங்குகின்றது. அவை இன்னவையென்று இக்காலத்துப் பிரித்து எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லமுடியாவிடினும், மந்திரப்படலத்தில் ''ஏழுமேழுமுறைமை'' என்பதன் பின் 'நறைக்குழல்'' என்பது முதலாகவுள்ள பாடல்களும், சித்திரகூடப்படலத்தில் 'எய்தவின்னல்'' என்றபாடலும் அவ்வகைப்பாடலாக இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

இக்காண்டத்திலுள்ள பன்னிரண்டுபடலங்களுள் ௧-மந்திரப்படலம், ௭-வனம்புகுபடலம் ௮-சித்திரகூடப்படலம் என்பவை தவிர மற்றையவற்றில் படலப்பெயரும் மாறிக்காணப்பட்டன; எங்ஙனமெனின்?—௨-ஆவது மந்தரைப்படலம் என்றும், ௩-ஆவது கைகேசிப்படலம் என்றும், ௪-ஆவது நகர்நீங்குபடலம் என்றும், ௫-ஆவது இலமபாட்டுப்படலம் என்றும், ௬-ஆவது குகப்படலம் என்றும், ௯-ஆவது பள்ளிபடைப்படலமென்றும், ௧௦ ஆவது ஆறுசெலபடலமென்றும், ௧௧-ஆவது கங்கைப்படலம் அல்லது கங்கைகாண்படலம் என்றும், ௧௨-ஆவது திருவடிசூட்டுபடலம் என்றுமாம் இங்ஙனம் அச்சிட்ட பிரதிக்கு மாறாகக் காணப்பட்டவைகளுள் ௯-ஆவது பள்ளிபடைப்படலம் என்ற பெயரையும், ௧௦-ஆவது ஆறுசெலபடலம் என்றபெயரையும், ௧௨-ஆவது திருவடிசூட்டுபடலமென்ற பெயரையும் இந்தப்பதிப்பில் எடுத்துக் கொண்டு அதற்குக் காரணமும் ஆங்காங்குக் கூறியுள்ளேன். மற்றவற்றுள்

கூ - ஆவது இலம்பாட்டுப்படலம் என்பது - தசரதன் இல்லாமற்பட்டதை [இறந்ததை]த் தெரிவிக்கும்படல மெனப் பொருள்பட்டு இனிது கதைப் போக்கைத் தெரிவிப்பதற்கு உதவுவதாயினும், இலம்பாடு என்பது மரண மென்ற இப்பொருளில் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கிடைக்காமையால் அதனைக் கொள்ளவில்லை. மற்றைப்படிபாரபபின் இலம்பாட்டுப்படலமென் பதே மிகவும் பொருத்தமான தாகும். பல ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் கூ - ஆவது கங்கைப்படலம் என்பதற்குக் குகப்படலம் என்ற பெயர் காணப்படுவது மிகவும் பொருத்தமாயிருப்பினும், அச்சிட்டபிரதிகளின்மூலமாய் கக - ஆவது படலத்திற்கே குகப்படலமென்ற பெயர் உலகத்திற் பரவியிருத்தலால், இப் போது மாற்றி கூ-ஆவதுபடலத்திற்குக் குகப்படலமென்றும் கக-ஆவது பட லத்திற்குக் கங்கைப்படலமென்றும் பதிப்பித்தால், உலகத்தோர்க்கு மயக்க முண்டாகக்கூடுமென்று கருதி யான அங்ஙனஞ் செய்திலேன் ஆயினும், கூ-ஆம்படலத்திற்குக் குகப்படலமென்றபெயரும், கக ஆம் படலத்திற்குக் கங் கைப்படலம் அல்லது கங்கைகாண்படலமென்ற பெயருமே யமையுமென்று வற்புறுத்துக் கூறுகினறேன். மற்றை உ-ங - ச - படலங்கள் எங்ஙன மிருப பினும் வேற்றுமை யிலலை யாதலால், முன்னுள்ளவாறே பதிப்பிக்கலாயின.

அன்றியும், படலமுடிவு மற்றைப்படலங்களிலெல்லாம் ஒத்துக் காணப்படினும், சிலபிரதிகளில் மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலமட்டத்திரம் "நன்று சொல்லினை" (அச) என்ற பாடலோடு முடிய, கைகேசிசூழ்வினைப்படலம் "கூனிபோனபின்" என்ற மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலத்து எண்பத்தைந்தாம் பாடல்முதற்கொண்டே தொடங்கியுள்ளது.

பலபாடங்களுள்ளவிடத்துப் பொருட்பொலிவு சொற்செறிவு ஓசைநயம் பிரசித்தமாகவழங்குகை பொருள்கூறத்தரியதானமை முதலிய காரணங்களை முன்னிட்டு இந்தப்பதிப்பில் ஒருபாடத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு, மற்ற வற்றைப் பிரதிபேதத்திற் கூறியுள்ளேன். பிரதிபேதத்திற்காட்டியவற்றிற் சில பிரதானமாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகவுஞ் சிலர்க்குத் தோன்றலாம். "லோகோ பிந்நருசிঃ [உலகம் பலவேறுசுவை யுடைத்து]" என்பவாதலால் எல்லாவிடத்தும் யாவரும் இதுவே தக்கதென்று ஒருமனமாக ஏகருசிப்பு மாறுசெய்வது, இயலாத செயலாகு மன்றோ?

இவ்வாறு பாடபேதம்மிகுதியாகத்தோன்றுவதற்கு யாதுகாரணமென்று ஆராய்ச்சி,கற்போர்மனத்துத் தோன்றலாம் ஒருநூல் மிக்கசுவை யுடைத்தாய் அந்நாட்டுப்பேரறிஞர் பலராலும் பெரிதும்போற்றப்பட்டு, இக்காலத்துப் போல அச்சின்மையால் ஒன்றைப்பார்த்து ஒன்றாகப் பலபிரதிகள்செய்யப்படு மிடத்து, எழுதுவோர் யாவரும் தக்கநலலறிவுவாய்ந்தவராக இராமையாற் உள்ளதையுள்ளபடியே படித்து எழுதுவது அருமையாதலும், அறிஞர் பிரதி செய்யினும் ஒவ்வோரிடத்து மூலப்பிரதிக்கு வேறாக ஒருசொல்லுள்ளவிடத்து வேறொருசொல் எழுதுவதில் வந்துவிடுவது முதலியன இயல்பேயாதலும்,

எட்டுப்பிரதிகளைப் படிக்கும் அறிஞரும் படித்துச்செல்கையில் ஓரெழுத்தை மற்றோரெழுத்தாக மாறுபடக்கருதிப்படித்தலும், படிப்போர்கள் தத்தமது அறிவுக்கேற்பச் சிற்சில இடத்து இவ்வண்ணமிருப்பின் நலமென்றுகருதித் திருத்துவதும், நூலாசிரியரே தாம் முன்எழுதியபாடம் உலகத்திற்பரவியிருக்க அவ்வப்போது தமக்குத்தோன்றிய திருத்தங்களைச் செய்துகொண்டுவர அத்திருத்தமானபாடமும் பரவியதும் என்றஇன்னோரன்னவை யென்க.

கிடைத்த பிரதிகளிலுள்ள பாடபேதங்களையெல்லாம் விடாமற்பதிப்பிக்க வேணுமென்ற நோக்கத்தோடு இந்நூலைப் பரிசோதித்துள்ளேன் ஆயினும், தக்கதுணை முதலியன இன்மையால் எண்ணக்கருத்து முற்றிலும் நிறைவேறிற்றில்லை இன்னும் பலபிரதிகளைத் தேடிப்பெற்று ஒப்பிட்டுப்பார்த்தாலும், ஆங்காங்குச் சிறந்த பாடபேதங்கள் கிடைக்குமென்பது திண்ணம்.

அன்றியும், ஏட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றில் ழகரளகரங்கள் மாறிக்காண்பது இயல்புஆதலால் அவை பெரும்பாலும் காட்டப்படவில்லை மற்றுஞ்சில பெரும்பாலும் காட்டப்படவில்லை அவை—வடமொழிச்சொற்களில் நகர ணகரவேறுபாடுகள், வேற்றுமையுருபுகளிலும் எதிர்காலவினையெச்சங்களிலும் வரும் லகரனகரவேறுபாடுகள், அயன் = அய்யன், பயம் = பயன் என்றாற்போன்ற போலிகள், என்ன = என்னே என்றாற்போன்ற சொற்கள் என்பனவாம்.

என்போன்றார்க்கு இராமாயணத்துக்குத் திருத்தமுற உரைகாண்டல் இயலாதாயினும் இந்நூலினிடமுள்ள விருப்பத்தால் அடியேன் இராமபிரானது திருவருளைமுன்னிட்டு இப்பெருந்தொழிலில் தலையிடலானேன். அடியேனுக்குத் தமிழாசிரியரும் தமையன்முறையானவருமாய் உரையெழுதுவதில் மிக்கசாதுர்யவாய்ந்தவரும் கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்ட் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராகவிளங்கி எம்மனோரது தீப்பேற்றால் இளம்பிராயத்திற்றானே பரமபதித்தவருமான **ஸ்ரீ உ. வே. வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகளும்,** அந்தச்சுவாமிகளுடைய தமிழாசிரியரும் சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்து காலஞ்சென்றவருமான **ஸ்ரீ உ. வே. பு. மா. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமிகளும்** இக்காண்டத்திற் சிற்சிலபடலங்கட்கு எழுதி வெளியிட்டிருந்த உரைகள் இங்ஙனம் யான் அயோத்தியாகாண்டம் முழுவதற்கும் உரையெழுதி வெளியிடுவதற்குப் பெருந்துணையாயுதவின.

இந்த அயோத்தியாகாண்டத்திலும் பாலகாண்டத்திற் போலவே, சொற்பிரித்தசெய்யுளும் பதவுரையும் என்பவற்றோடு பாடலிற்கூறியுள்ள விடயம் விளங்குமாறு எல்லாச்செய்யுட்குந் தலைப்பும், கருத்து பதசாரம் தொனிப்பொருள் மற்றுங் கூறற்குரியஉரைகள் இலக்கணக்குறிப்புகள் அணிகள் ஒத்தபகுதிமேற்கோள்கள் புராணகதைகள் முதலியனவும் காட்டப்பட்டுள்ளன: அன்றியும், ஒவ்வொரு படலத்துக்கும் அவ்வப்படலத்துக் கதைச்சுருக்க

மும் காட்டப்பட்டுள்ளது. மற்றும், செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதியும் அரும் பதவகராதி முதலியனவுஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பெரியோரிடத்துக் கற்றுங் கேட்டுமுள்ளவற்றில் மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக்கொண்டதொழிய அவன்கைப்படாதபடி நெஞ்சென்னுந் துணைவன் நிறுத்திவைத்தவற்றைக்கொண்டு எழுதிய இந்தவுரையில், சிறப்புக்கள் காணப்படின் அவை எனனுடைய ஆசிரியர் முதலியோருடையன வென்றும், குற்றங் காணப்படின் அவை என்னுடையன வென்றுங் கருதுக. என்னுடைய திரிபுணர்ச்சி சோர்வு அறியாமை முதலியவற்றால் இவ்வுரையிற் காணக்கூடிய குற்றங்குறைகளை விவேகிகள் பொறுப்பதன்றி, தாம் கண்ட அக்குறைவுகளையேனும் அடியேனுக்குப் புலப்படாத அரியபெரியவிஷயங்களையேனும் எடுத்துத் தெரிவிப்பாராயின், அவர்களிடத்துப் பெருமகிழ்வோடு நன்றிபாராட்டிச் சமயம்வாய்க்கும்போது அவ்விஷயங்களைப் பிரசுரஞ்செய்து உலகோர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்யவும் முயல்வேன்.

இந்தப்பதிப்பு நடக்கும்போது தமக்குஅவகாசப்பட்டகாலங்களில் பரிசோதித்தற்கு உதவியாயிருந்தவர்கள், ஹிந்துஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. G. ரங்கசாமியையங்கார்ஸ்வாமி என்பவரும், ஸ்ரீ. உ. வே. E. S வரதாசார்யர்ஸ்வாமி B A. என்பவரும் ஆவர். இவர்கட்கு நன்மை மேன்மேலும் பெருகுமாறு ஸ்ரீராமன் திருவருள் புரிவாராக.

எமது உரைகளை உபயோகித்தும் உபயோகிக்குமாறு தூண்டியும் எமக்கு ஊக்கத்தைவிளைத்துவருகிற மகான்களிடத்தில் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

காப்பியசிரேஷ்டமாகிய இந்தக் கம்பராமாயணத்துக்கு உரையெழுதுமாறு சிற்றறிவுடைய சிறியேனுக்கு விருப்பையுண்டாக்கி, விக்கினகாரியென்று பிரசித்தமாகிய இந்த அயோத்தியாகாண்டத்தின் உரையை முற்றுமாறு தோன்றாத்துணையாயின்னறு திருவருள்புரிந்த ஸ்ரீராமபிரானது திருவடித்தாமரைகளை என்றுங் கருத்திற்கொண்டு வழுத்துவேன்.

"குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்."

இங்ஙனம்

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணன்.

# சோதன பத்திரம்.

| பக்கம். | வரி. | பிழை | திருத்தம். |
|---|---|---|---|
| 23 | 21 | (அவற்குப்) | (அதற்குப்) |
| 39 | 22 | வறுமாறு | வருமாறு |
| 49 | 33 | னன்க | னென்க |
| 64 | 18 | உவகை | உகவை |
| ,, | 22 | இசைந்தற்கு | இசைந்ததற்கு |
| 102 | 17 | லன்று | லன்றி |
| 111 | 35 | எனினிமாம் | எனினுமாம் |
| 116 | 29 | அந்தரர்[2] | [2]அந்தரர் |
| 147 | 36 | வணடோ? | வஞ்சமுண்டோ? |
| 175 | 4 | நிமித்தங | நிமித்தம் |
| 178 | 9 | ஞெளி | ஞெலி |
| ,, | 25 | முழஙகிஞ | முழககிஞ |
| 180 | 37 | பணிவாா | யணிவாா |
| 183 | 2 | சாஜ | ராஜ |
| 187 | 6 | நிரமபின | நிரப்பின |
| 195 | 4 | மூன்ருமடி | மூன்றடி |
| 196 | 19 | கவ்வாறு | செவ்வாறு |
| 197 | 16 | மூாதகியும் | மூாதகியிம |
| 199 | 14 | வரியார் | வறியாா |
| 201 | 35 | வெண்பா | மென்பா |
| 204 | 31 | உள்ளும் | உள்ளம |
| 257 | 18 | இவ்வருமை | உன்னருமை |
| 261 | 37 | (கூக) | *(கூக) |
| 273 | 36 | [3]நின றன் | [3]நின்ருன் |
| 302 | 34 | விளவில் | வளவில |
| 327 | 38 | ரெணணமே | ரெணணமோ |
| 352 | 5 | மகிழ்ணர் | மகிணா |
| ,, | 11 | சுட்டை | ‘அ’என்று எடுப்பின், சுட்டை |
| 353 | 22 | [4]சோஞானப் | [4]ஞானப் |
| 369 | 23 | தமிழுபசருககம. | கால்வாய். |
| 399 | 23 | போககித | போக்கிய |
| 418 | 19 | ஆம | ஆலம் |
| 420 | 30, 31 | சுமதகி | சுமிக்தி |
| 435 | 7 | என்றப | என்ற |
| 442 | 10 | எந்திய | |
| 455 | 38 | ஈஙகை | கஙகை |
| 465 | 19 | தீரதத | சீரதத |
| 472 | 8 | யிருககு | யிறுககு |
| 573 | 3 | பட்டன | பட்டனவென்றலும்ஒன்று |
| 583 | 32, 33 | ள்ஈரடோறும் | ளோ |
| 597 | 5 | அழிததமை-தொடுத | அழிதறுமை-தொகுத் |
| ,, | 21 | சோயொன் | சோயென் |
| 605 | 33 | பதுமுதலியனவும் | டதுமுதலியண |
| 656 | 9 | உவமையாயின. | மாதராரையொக்கும். |
| 764 | 12 | கருத்துத | கருததுங் |

மற்றுமகாணப்படினும் திருததிக்கொள்க.

# கம்பராமாயணம்.

இரண்டாவது

# அயோத்தியாகாண்டம்.

அயோத்தியில் நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவிக்கும் பாகமென்பது பொருள். இராமன் கங்காநதியைத்தாண்டியது முதல் நடந்தவையெல்லாம் ஆரணியகாண்டத்தனவை யாயினும், பரதன் அயோத்தியிலிருந்துவருதல் முதலிய கதைகள் கூறப்படுதலால் அவையனைத்தும் அயோத்தியாகாண்டத்தின்பாற் பட்டன.

கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் வர்ணாச்ரமாநுஷ்டானவுபயோகமாக ராமாயணபுருஷர்களுக்கு உயர்குலப்பிறப்பும், மஹாகுருக்ருபாலப்த தநுர்வேதப்ராவீண்யம், க்ரதுஸம்ரக்ஷணம், தாடகாதாடகேயாதிநிராஸம், ஹரதநுர்ப்பங்கம், வைதேஹீபரிக்ரஹம் முதலிய குணங்களும் காமபோகமும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன; இக்காண்டத்தில் அவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பித்ருவாக்யபரிபாலனம் முதலிய சாமாந்யதர்மங்களும், பகவச்சேஷத்வம், பாரதந்த்ர்யம், பாதுகாராதனை முதலிய விசேஷதர்மங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. முன்காண்டத்தில் லக்ஷ்மீபோகமும் இதில் பூமிபோகமுஞ் சொல்லப்படுகின்றன என்றும், முன் பரத்வமும் இங்குச் சௌலப்யமுஞ் சொல்லப்படுகின்றன என்றுஞ் சொல்வர். முன் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டமான ப்ராப்யஸ்வரூபம் [சேதநன் அடையவேண்டியபொருள்] சொல்லப்பட்டது; இங்கு ப்ராப்தாவின் [வீடுபேற்றின்பொருட்டுப் பற்றுபவனான சேதநனது] ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகின்றது என்றுமுணர்.

## க - ஆவது மந்திரப் படலம்.

சக்கரவர்த்தி தன்திருமகனுக்கு முடிசூட்டக்கருதிக் குலகுருவாகிய வசிஷ்டனோடும் சுமந்திரன் முதலிய மந்திரிகளோடும் ஆலோசித்த கதையைச் சொல்லும் சிறிய பிரிவென்பது பொருள். மந்திரம்-ஆலோசனை. தசரதசக்கரவர்த்திக்கு நரைதோன்றியதாக. அச்சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் தன்வடிவத்தைக் கண்ணாடியிற்கண்டு நரைதோன்றியதைக் கண்டுணர்ந்து மகனுக்கு முடிசூட்டித் தான் பரகதிக்குவேண்டியவற்றைத் தேடுமாறு முயலக்கருதிச் சபாமண்டபத்தையடைந்து மந்திரிமாரை வரவழைக்க, அவர்கள்யாவரும் வந்துகூடிய

பின், தன்கருத்தை அவர்கட்குத் தெரிவித்து அவர்களியாவரும் இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதை மிகப் பாராட்டியதுகண்டு, சுமந்திரனைக்கொண்டு இராமனை வரவழைத்து அப்பிரானிடத்துத் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்க. அவ்விராகவப் பிரானும் தந்தையின்பணி யென்ற காரணத்தினால் மறுக்காமல் முடிசூடுவ தற்கு இசைய, சக்கரவர்த்தி மனமுவந்து எல்லாவரசர்க்கும் ஓலைபோக்கி வர வழைத்துத் தான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டக்கருதியிருப்பதை யாவர்க்கும் தெரிவிக்க, அனைவரும் மகிழ்ச்சியோடுடன்பட்டவே, சோதிடம்வல்லோரைக் கொண்டு பட்டாபிஷேகத்துக்கு நாளேற்படுத்தச் சென்றனன். இது இங்ஙன மாக நால்வர் பெண்பிள்ளைகள் கோசலையிடஞ்சென்று இராமனுக்குப்பட்டங் கட்டச் சக்கரவர்த்தி கருதியிருப்பதைத் தெரிவிக்க, அந்தத்தேவி அரசன் துறப்பானென்பதனால் ஒருபால் துயரத்தோடும் மங்களச்செய்திசொன் னவர்க்கு வெகுமதியளித்து அந்தணர்க்குப்பலவகைத்தானங்களைச்செய்து. இக்ஷ்வாகுவம்சத்தார்க்குக் குலதெய்வமான ஸ்ரீரங்கநாதமூர்த்தியின்சந்நி திக்குச்சென்று அப்பரமனது திருவடிகளை வணங்கிவலம்வந்து தன்மகனது நன்மையின்பொருட்டுப் பலவகைநோன்புகளை நோற்றுக்கொண்டிருந்தன ளென்ற செய்தி இப்படலத்துக் கூறப்படுகின்றது.

## க—கடவுள்வாழ்த்து.

வானின் றிழிந்து [1]வரம்பிகந்த மாபூ தத்தின் வைப்பெங்கும்
ஊனு முயிரு முணர்வும்போ லுள்ளும் [2]புறனு முள[3]னென்ப
கூனுஞ் சிறிய [4]கோத்தாயுங் கொடுமை [5]யிழைப்பக் [6]கோறுறந்து
கானுங் கடலுங் கடந்திமையோ ரிடுக்கண் [7]தீர்த்த கழல்[8]வேந்தே.

(இதன்பொருள்) கூன்உம் - கூனியும், கோ சிறிய தாய்உம்-க்ஷத்திரிய தாமத்தையுடையசிற்றன்னையும், கொடுமை இழைப்ப-பொல்லாங்கானகாரி யத்தைச்செய்ததனால், கோல் துறந்து- தனக்கு(உரிய)செங்கோன்மையை விட்டு, கான்உம் - காட்டையும், கடல்உம் - கடலையும், கடந்து - தாண்டி, இமையோர்-தேவர்களுடையவும் (இமையோர்)-இவ்வுலகத்தவர்களுடைய வும், இடுக்கண் தீர்த்த - துன்பத்தைப்போக்கியருளிய, கழல் - திருவடிகளை யுடைய, வேந்தே-ஸ்ரீராமபிரானே.—வான் நின்று-மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து, இழிந்து-தோன்றி, வரம்பு இகந்த-வரம்புகடந்துபரந்த, மா பூதத்தின் வைப்பு எங்குஉம் - (ஐம்)பெரும்பூதங்களின் காரியமாய்ப் பரவியிராநின்றுள்ள பௌ திக பதார்த்தங்கள் தோறும் [ஜங்கமேங்கும்], ஊன்உம் உயிர்உம் (போல)-உட லும் உயிரும்போலவும், (உயிர்உம்) உணர்வுஉம் போல - உயிரும்உணர்வும்

போலவும், உள்ளும் புறமும் - உள்ளும்புறத்தும், உளன்-(நிறைந்து) இருப்பான், என்ப - என்று சொல்லுவர் (ஞானிகள்); (என்றவாறு.)

பரமபுருஷனாகிய மனநலாதனவிஞனே, தசரதன் மதலையாய் ஸ்ரீராமனாகத்திருவவதரித்து இந்தக்காப்பியரத்தினத்துக்குக் கதாநாயகனாக இருத்தலால், கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் நடுவிடுதலில்லாத இவ்வுத்தமநாயகனையே வாழ்த்தல்வேண்டுதலின் காண்டந்தோறும் அவனைவிஷயமாகவே கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியருளினார்; பாலகாண்டத்தில் உபாயோபேயபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற முறையாலே மூன்றுகவிகளாற் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறி அயோத்தியாகாண்டத்தின் இம்முதற்கவியால், அவன்தன்மையைக் காட்டும் வஸ்துநிர்த்தேசரூபமுகத்தாலே நிகிலப்ரபஞ்சத்தலைவனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை ஜகச்சரீரகனாக ஸவிசேஷனாக நினைக்கிறார்.

வான - மூலப்பிரகிருதி; அதை 'சுற்றிலகுநீலே'' என்னும் திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தில் விண்ணென்னும் பதத்திற்குப் பூர்வாசாரியர்கள் செய்தருளிய வியாக்கியானங்களாலறிக. பஞ்சபூதவிகாரமன்றிப் பிரகிருதியென்பது ஒன்று இல்லையாதலாலும், இப்பிரகிருதிகாரணமாகிய அவ்யக்தம் இத்துணையதென இவ்வுலகத்தவரால் அறியப்படாமையாலும் வானவிசேஷத்தாற் பூதத்தினைப்'என்றார் ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பூமியுமெனப் பூதங்கள் தோன்றும் முறைமையை வேதம் கூறுதலால் 'வானின்றிழிந்து மாபூதம்'என்றார் வேறினும் பொருந்தும் "வானுமெனும் முதல் நின்ற மாபூதம்'' என்பர். மேல் சார்ந்தபடலத்தில் இந்த உலகாவென மாபூதமெனாத 'நீ உள்ளும் புறமும் உள்ளனென' என்றுரைத்தது "நீடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைப், படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவைதோறு. உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்'' என்னும் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தங்கள் விசாரித்தறியத்தக்கன. உள்ளேயிருப்பதற்கு ஊனுக்குள் உயிரிருப்பதும், வெளிப்பட்டு இருப்பதற்கு உயிரில் உணர்வு இருப்பதும் உவமையெனக. உயிரும் என்பதை ஆவருத்திசெய்துகொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது.

கூனி - மந்தரை; கைகேயிக்குச் சூழ்ச்சி கூறினவளாதலின் இவளை முற்கூறினார். சுமித்திரையும் ஸ்ரீராமனுக்குச் சிறப்புடையாளாதலின் அவளை விலக்குதற்கு 'கோதறுதாய்' என்றார். சக்கரவர்த்தி சம்பராசுரனுடன் அமர் புரிகையில், கைகேயி, சூதரிபாணியாய் அவனுக்குப்போர்த்துணையாகி சூதர குணத்தைக்காட்டினவளாதலின் கோதுடையாளாயினாள் அவள் அக்காலத்துப் பெற்றவரங்களாலே ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கொடுமையிழைக்க நேர்ந்ததென்பதைக் குறிக்கின்றதனால், கோதறுதாயென்றது - **கருத்துடையடைமொழியணி.** ஸ்ரீராமபிரான் திருவவதரித்தகாரியம் தலைக்கட்டுதற்குக் காரணமாயிருந்தவ

ளாதலின், கோத்தாயென்றாரென்னவுமாம்; அன்றிக்கே, சிறியகோத்தாய்எனக் கொண்டு, இளவரசனான பரதன் தாய் என்றாரென்னவுமாம்; இனி, இகழ்ச்சிக் குறிப்பாய்க் கோத்தாயென்றாரெனக்கொண்டு, அற்பகுணமுள்ள தாய் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். கொடுமையிழைத்தல் - மாலைமுடி. நீத்து மலர் பொன்னடிநோவப் பெருவனத்திடைப் பதினான்குவருடங்கள் நகரிலிருந்து பெயர்ந்து திரிதரச்செய்தது. கோலந்துறத்தல் - அரசாட்சியை அகங்குளிர்ந்து தானேநீக்கல். காட்டைக் கடத்தல்-தண்டகமுதலிய ஆரணியங்களைக் கடத்தல். கடலைக்கடத்தல் - கடலில் திருவணைகட்டி இலங்கைசேறல். **இரட்டுறமொழிதலால்** இமையோர்க்கு என்பதற்கு - இவ்வுலகத்திலுள்ள தண்டகாரணியவாசிகளாகிய மாமுனிகட்கு எனவும் உரைக்கப்பட்டது. அவரிடுக்கண்தீர்த்தலாவது - இராவணன் முதலிய இராக்கதரால் நேர்ந்த துன்பத்தைப் போக்குதல். அண்டர்புகழும் அயோத்திமாநகரந்துறந்து தண்டகாரணியஞ்சென்று தாரமிழந்து வானரசேனையோடு வாரிதியில்வாராதிகட்டி இலங்கையைக்கிட்டித் தன்மனைவியைக் கவர்ந்த மாபாதகனை மாளவித்து, அவற்கு ஊனத்தொழில் புரிந்துநின்ற இந்திராதியரை விடுவித்துத் தந்தொழிலில் நிறுத்திய பின்பு அயோத்தியடைந்து பட்டாபிஷேகம்பெற்றுப் பதினாயிரம் வருடம் அரசுபுரிந்தமைதோன்ற 'வேந்து' என்றார்.

இனி இக்கவியுள் 'வானின்றிழிந்து' என்றதனால் தருமத்தைநிலைநாட்டுகைக்காக ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்து இங்கு அயோத்தியில் சக்கரவர்த்தித்திருமகனாயவதரித்துவந்த பாலகாண்டசரிதையும், 'கூனுஞ்சிறியகோத்தாயுங் கொடுமையிழைப்பக் கோற்றுறந்து' என்றதனால் அயோத்தியாகாண்டசரிதையும், புருஷகாரபூதையான பிராட்டியின் பிரிவுக்கஞ்சி 'கானும்' என்ற ஒரு சொல்லால் ஆரணியகாண்டசரிதையும், கைங்கரியதுரந்தரர்களான சிறியதிருவடிமுதலியோரைக் கண்டது பிராட்டியைத் தேடுகைக்காதலின் அக்கருத்தையுள்ளடக்கி 'கடலும் கடந்து' என்னும் இரண்டுமொழிகளால் கிஷ்கிந்தாகாண்ட சுந்தரகாண்ட சரிதைகளும், இராவணனை வதைக்குப்பயன் தேவர்துயர்தீர்தலும் பெரும்புகழ்விளைதலும் அனைத்துயிரும் அடிபணிய வீற்றிருத்தலுமே யாதலின், 'இமையோரிடுக்கண்தீர்த்த கழல்வேந்து' என்றதனால் யுத்தகாண்டசரிதையும், பெருநாடுகாணச் சராசரங்களை வைகுந்தத்துஏற்றித் தானும் அங்குச்சென்றிருத்தல்தோன்ற 'உளன்' என்றதனால் உத்தரகாண்டசரிதையும் ஆக ஸ்ரீராமாயணசரிதமுழுதும் இச்செய்யுளில் ஒருவாறு குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க.

எங்கும்-முற்றும்மை. ஊன், கூன், கொடுமை, கோல கழல், வேந்து - ஆகுபெயர்கள். என்ப என்னும் முற்றுச்சொல்லுக்கு, ஞானிகள் என்னும் தோன்றாஎழுவாய் வருவித்து முடிக்க.

**பிரதிபேதம்:**—[1]வரம்பிகழ்ந்த. [2]எய்தி. [3]புறத்தும். [4]என்பான். [5]உரைப்ப. [6]குடை. [7]காத்த. [8]வேந்தை, வேந்தன.

இது மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீருமாகாய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாய்நின்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம். (க)

வேறு.

உ.—தசரதமன்னவனுக்கு நரை தோன்றுதல்.

† மன்ன[1]னே யவனியை மகனுக் கீந்துநீ
பன்னருந் தவம்புரி பருவ மீதெனக்
கன்ன[2]மூ லத்தினிற் கழற [3]வந்தென
[4]மின்னெனக் கருமைபோய் வெளுத்த தோர்மயிர்.

(இ - ள்.) 'மன்னனே - அரசனே! நீ—, அவனியை - பூமியை [இராச்சியபாரத்தை], மகனுக்கு - (மூத்த) குமாரனாகிய இராமனுக்கு, ஈந்து - கொடுத்துவிட்டு, பன்ன அரு தவம் புரி - சொல்லுதற்குமுடியாத (பெருஞ்சிறப்பையுடைய) தவத்தைச் செய்வதற்கு ஏற்ற, பருவம் - காலமாகும், ஈது - இந்தக் கிழப்பருவம்'. என - என்று, கன்னமூலத்தினில் - காதினடியிலே, கழற - (இரகசியமாகச்) சொல்ல, வந்தது என - வந்ததுபோல, மயிர் - மயிரானது, கருமை - (தனது) கறுத்திருக்குந்தன்மை, போய் நீங்கி, மின் என - மின்னலைப்போல, வெளுத்தது - வெளுத்துத்தோன்றலாயிற்று; (எ - று.)—ஓர் - அசை.

தசரதமன்னவனுக்குக் காதினடியில் நரைதோன்றியது, இராமனுக்கு அரசைக்கொடுத்திட்டுத் தவஞ்செய்யச்செல்வாயென ஒருவன் உபதேசிப்பதைப்போலுமெனக் குறித்தார், தற்குறிப்பேற்றவணி. காதினடியில் நரைதோன்றியது, இனி நாம் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேணுமென்ற கருத்துத் தசரதனுக்குத் தோன்றக் காரணமாதலின், இவ்வண்ணம் வருணிக்கப்பட்டது. பன்னவரு என்பது, பன்னரு என விகாரப்பட்டது. கன்னமூலம் - காதுமூலம் என்ற வடசொல் திரிந்துவந்தது. பி-ம்:—[1]மேதினியையும். [2]மூலத்திலே [3]வந்தன. வந்தனம். [4]மின்னருக, மென்னருக. (உ)

ங.—தசரதன் நரைதோன்றியதைக் கண்ணாடியிற் காணுதல்.

[1]திங்கிழை யிராவணன் செய்த [2]தீமைதா
னங்கொரு [3]நரைபதா [4]வனுகிற் றாமெனப்
பாங்கிலவந் திந்நரை [5]படிமக் கண்ணாடி
[6]யாங்கதிற் கண்டன னவனி காவலன்.

† இச்செய்யுளும், அடுத்த செய்யுளும், சில ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. இவை கதைத்தொடர்ச்சிக்குப்பொருத்தமாயிருத்தலாற்கொள்ளத்தக்கன.

(இ-ள்.) 'தீங்கு இழை-(உலகத்தார்க்கெல்லாந்) தீமையைச்செய்கின்ற, இராவணன்—, செய்த-செய்ததுள்ள, தீமை-பாவமானது, தான்—; ஆங்கு - அப்பொழுது, ஒரு நரையது ஆ - ஒருநரையாக, அணுகிற்றுஆம - நெருங்கி வந்து சேர்ந்ததாகும்', என - என்று கருதும்படி, பாங்கில் வந்திடு நரை - தன்னிடத்தே வந்துசேர்ந்த நரையை, படிமம் கண்ணடி அதில் - வடிவத்தைக் காணக்கூடிய கண்ணாடியிலே, அவனி காவலன் - பூமியைப்பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தவனான தசரதன், கண்டனன்—; (எ - று)—நான்காமடியில், ஆங்கு - அசை: அப்பொழுது எனினுமாம்.

இந்தத்தசரதன் தான் நரையுற்றிருப்பதைக் கண்ணாடியிற்கண்ட காரணத்தினால் 'இனி இராச்சியபாரத்தை இராமபிரானிடத்து வைக்கவேண்டுமேதவிர, நாம் கைக்கொண்டிருத்தல் தகாது' என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு இராமபட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய செயலை மேன்மேற்செய்ய, அதனால் இராமபட்டாபிஷேகத்தைப் பொறாத மந்தரையென்ற கூனியானவள் கைகேயியின்தோழி கைகேயியின்புத்தியைக்கலைத்து இராமபிரானைக் கானகம் புகுத்த, அந்தஇராமபிரானது வனவாசமே இராவணசங்காரத்துக்குக் காரணமாதல்பற்றி, 'இராவணன்செய்த தீமைதானொருநரையுருவாய் அணுகிற்றோ' என்று நினைக்குமாறாயிற்றென்க. பி-ம் —[1]தீங்குழல். [2]பாவம். [3]நரையதாய. [4]அணுகிற்றெலன். அணுகிற்றேனென. [5]படிவக்கண்ணடி, படிமத்தின் வடிவு. [6]ஆங்கெத்தா. (௩)

## ௪ —நரையைக் கண்ட தசரதசக்கரவர்த்தி இராமபட்டாபிடேகத்தைக் குறித்து ஆலோசிக்க மந்திரச்சபைசேர்தல்.

மண்ணுறு முரசின மழையி னார்ப்புறப்
பண்ணுறு படாசினப் பரும யானையான்
கண்ணுறு [1]கவரிங் கற்றை சுற்றுற
வெண்ணுறு சூழ்ச்சியி னிருக்கை யெய்தினான்.

(இ-ள்) பண் உறு - அலங்கரிக்கப்பட்ட, படா சினம் - மிக்க கோபத்தையும், பருமம் - தவிசினையுமுடைய, யானையான் - யானைப்படையையுடைய தசரதசக்கரவர்த்தி,-மண் உறு - மார்ச்சனை யமைந்த, முரசு இனம் - பேரிகைக்கூட்டம் மழையின் ஆர்ப்பு உற - மேகம்போல முழங்கவும், கண் உறு - பெருமைபொருந்திய, கவரிக் கற்றை சுற்று உற - சாமரைத்திரள் சூழ்ந்துவரவும் (அரண்மனையினின்றும் புறப்பட்டுவந்து). எண் உறு - (காரியங்களை) ஆலோசித்தற்குப் பொருத்தமாகிய, சூழ்ச்சியின் இருக்கை-மந்திராலோசனைச்சபையை, எய்தினான் - அடைந்தான்; (எ - று.)

முரசினமார்ப்பக் கவரிக்கற்றைவீசத் தசரதன் சூழ்ச்சியிருக்கையையடைந்தனனென்க. சூழ்ச்சியிருக்கை - ஆலோசனைமண்டபம். கவரி - சமரமென்னும் மானின் வால்மயிரைக்கொண்டு செய்யப்படுவதோர் இராசசின்னம். பருமம் - கல்லணை; அது, யானைமுதுகின் முற்புறத்து அரசர் ஏறிவீற்றிருத்தற்கு அமைக்கும் ஆசனம். முரசு - முரஜம்: இது, மற்றைவாத்தியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; அன்றி, முரசுஇனம் என்பதற்கு - பேரிகையும் அதற்குஇனமாகிய மற்றைவாச்சியவிசேடங்களும் எனினும் பொருந்தும். கண் உறு என்பதற்கு - விளக்கம் பொருந்திய எனினுமாம். கவரியங்கற்றை, அம் - அல்வழிச்சாரியை; அழகுமாம். தன்கோபத்தை மறைத்தற்குரியகாலத்தே மறைத்து வெளிப்படுத்தற்கு உரியகாலத்தே வெளிப்படுத்தலால், 'படாசினயானை' என்றார்; "கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர்" என்றவிடத்து ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'சினமென்பது கோபத்தின் பின்னுக்கச் சிறிதுபொழுது நிற்பது' எனக் கூறியது இங்குக் காணத்தக்கது. 'யானையான்' என்றது, நால்வகைப்படையுள்ளும் யானை சிறந்தமைபற்றி; அது "படைத்தனக்கியானை வனப்பாகும்" என்பதனாலறிக. யானையான - யானைபோன்றவன் என்றுரைத்தலுமொன்று. ஆர்ப்புற, சுற்றுற - வினையெச்சங்கள். பி-ம்:—[1]கவரியின. (௪)

### ௫.—மந்திரச்சபையையடைந்த மன்னவன் யாவரையும் போக்கித் தனியனாதல்.

புக்கபின் [1]நிருபரும் பொருவில் சுற்றமும்
பக்கமும் [2]போகெனப் பரிவி னீக்கினா
னொக்கநின் றுலகளித் து[3]போகி னெய்திய
சக்கரத் தவனெனத் தமிய னாயினான்.

(இ - ள்.) புக்க பின் - (அவ்வாறு) மந்திராலோசனைச்சபையை அடைந்தபின்பு, நிருபரும் - (தன்னுடன்வந்த) அரசர்களையும், பொருவு இல் - ஒப்பு இல்லாத, சுற்றமும் - உறவினரையும், பக்கமும் - சினேகிதர்களையும், போக என - நீங்குக என்றுசொல்லி, பரிவின் - அன்புள்ளவசனங்களால், நீக்கினான் - நீக்கி,— ஒக்க நின்று - (யாவரிடத்தும்) சமமாகநின்று, உலகு அளித்து - உலகங்களைக் காக்க, யோகின் எய்திய - யோகநித்திரைசெய்கின்ற [அறிதுயிலமர்கின்ற], சக்கரத்தவன் என - சக்கரபாணியாகிய திருமாலைப் போல, தமியன் ஆயினான் - தனித்தவனானான்; (எ - று.)

சருவேசுவரனான அச்சக்கரத்தவன் சகலலோகங்களையுங் காத்தற்குத் தமியனாகி யோகநித்திரைசெய்யுமாறுபோல் இச்சக்கரத்தவனும் தன்னாடு காத்தற்கு வேண்டும் உபாயத்தை ஆலோசிக்கத்தனித்திருந்தானென்றவாறு. அச்சக்கரத்தவன் என்றதில் சக்கரம் திருவாழி; இச்சக்கரத்தவன் என்றதில், சக்கரம் - ஆஜ்ஞாசக்கரம். சகலஜகத்காரணனான சருவேசுவரனைத் தனக்குப்

புத்திரனைப்பெற்ற புண்ணிய முடைமை நோக்கி. இச்சக்கரத்தவனுக்கு அச் சக்கரத்தவனை உவமை கூறினார்; உவமையணி பெருங்காரியமெண்ணுவோர் தனித்திருந்து எண்ணுதல் வழக்காதலால், தமியனாயினானென்றார். அதிகாரத்தி னால் யாவரையும்போகச்செய்தல் சக்கரவர்த்திக்கு அமையுமாயினும் அவ னது நற்குணந்தோன்றப் பரிவினீக்கினானென்க நிருபர் என்றது - சக்கர வர்த்தியாகிய தமக்குத் திறைபுபக்கவந்த அந்நியதேசத்தரசர்களை. பக்கம் - அன்பு என்னும் பொருளுள்ள பக்ஷமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சுற்றம், பக்கம் - ஆகுபெயர்கள். பெயர்க்கென - விகாரம். யோகு - யோகமென்னும் வடசொற்றிரிபு. உலகளித்தற்போகு - குற்றியலுகரம்; இயோகுஎனறு பிரி த்தலுமாம் திருமால் யோகநித்திரை புரிபவனென்பதை 'உறங்குவான்போல யோகுசெய்தபெருமான்'', ''யோகொடு கறைபடமுயலவதோர்கடவுள்'' என்ற விடங்களிலுங் காண்க. பி-ம்:—[1] நிருவரும் [2] பெயர்க்கென [3] யோகம். (ரு)

சு.—தனித்திருந்த மன்னவன் மந்திரிமார்வருக' என்று ஏவுதல்.

சந்திரற் குவமைசெய் தரள வெண்குடை
யந்தரத் தளவுநின் றளிக்கு மாணையா
னிந்திரற் கிமையவர் குருவை [1] யேய்ந்ததன்
மந்திரக் கிழவரை வருகென் [2] றேவினான்

(இ - ள்.) சந்திரற்கு உவமை செய - சந்திரனுக்கு உவமையாகுதற் குரிய, தரளம் - முத்துக்களாலாகிய, வெள் குடை - வெண்மையாகியகுடை யானது, அந்தரத்து அளவும் - ஆகாயத்தளவும், நின்று - (ஓங்கி நிழலைச் செய்து) நிற்ப, அளிக்கும்-(அங்குள்ள தேவர்களையுங்)காக்கின்ற, ஆணையான- ஆணையையுடையவனாகிய சக்கரவர்த்தி,—இந்திரற்கு-தேவராசனுக்கு, இமை யவர் குருவை ஏய்ந்த-பிருஹஸ்பதியைப் போன்ற, தன மந்திர கிழவரை- தன்மந்திராலோசனைக்குஉரியவர்களை, வருக என்று ஏவினான-வருகவென்று நியமித்தான்; (எ - று.)

தசரதசக்கரவர்த்தியின் குடைக்குச் சந்திரனும் உபமானமாயிருக்கத்தக்கவ னல்லனென்பது தோன்ற, அவனை உபமேயமாகக் கொண்டு 'சந்திரற்குவமை செய் தரளவெண்குடை' என்றார் இது, எதிர்நிலையுவமையணியாம். சம்பர னைத்தொலைத்து வாசவன்முடியை நிலைநாட்டியமை தோன்ற, 'அந்தரத் தளவுநின்றளிக்குமாணையான' என்றது. தசரதனுடைய மந்திரக்கிழவர் ஒவ் வொருவரும் பிருஹஸ்பதிபகவானுக்குச் சமானமென்பது 'இந்திரற்கிமைய வர்குருவையேய்ந்த மந்திரக்கிழவர்' என்றதன் பொருள். மந்திரக்கிழவர் - புரோகிதரும், மந்திரிகளும். தருஷ்டி ஜயந்தன் விஜயன் சித்தார்த்தன் அர்த்த சாதகன் அசோகன் மந்திரபாலன் சுமந்திரன் என்று எண்மர் மந்திரிமாரும், வசிஷ்டர் வாமதேவர் என்று இருவர் புரோகிதரும் முக்கியமாக இருந்தன ரென்றும், இவர்களைத் தவிரவும் வேறும் மந்திரிமாரும் புரோகிதருமிருந்தன

ரென்றும் வான்மீகத்தா லுணரப்படும். இமையவர்குரு - ப்ருஹஸ்பதிபகவா னுக்கு ஒருபெயர்; இது ஸுராசார்ய: என்னும் வடசொல்லின் மொழி பெயர்ப்பு. நின்று - செயவெனெச்சத்திரிபு. பி - ம் —[1]எய்ந்தனன், எய்ந்தன, எய்தன. [2]எயினன். (கூ)

## எ.—வசிட்டமுனிவன் வருதல்.

பூவரு பொலங்கழற் பொருவின் மன்னவன்
காவலி [1]னாணையின் கடவு ளாமெனத்
தேவரு முனிவரு [2]முணருந் தேவர்கள்
மூவரி [3]னாலவனு முனிவ னெய்தினான்.

(இ - ள்.) பூ வரு - அழகுபொருந்திய, பொலம் கழல் - பொன்னாற் செய்த வீரக்கழலையணிந்த, பொருவு இல் மன்னவன் - ஒப்பில்லாத தசரத சக்கரவர்த்திக்கு, காவலின் - (புரோகிதனாகிய) காவலினாலும், ஆணையின் - கட்டளையினாலும், தேவரும் முனிவரும் - தேவர்களும் இருடிகளும், கடவுள் ஆம் என உணரும் - (அவனது தலை)தெய்வமென்று மதிக்கத்தக்கவனும், தேவர்கள் மூவரின் நால்வன் ஆம் - திரிமூர்த்திகளினிடையே (சேர்த்துச்சொல்லத்தக்க) நான்காமவனுமான முனி - வசிட்டமாமுனிவன், வந்து எய்தினான் - வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

மந்திரிகளுள் முக்கியனும், புரோஹிதனும் குலகுருவும், பிரமரிஷியு மான தலைமையோங்கி வசிட்டன் வரவு முதலிற் கூறப்பட்டது. பூவரு - பூவின்தன்மை யமைந்த என்றும், பூஅரு - பூவைப்போலத்த அரிய என்றும் உரைத்தலுமாம். பொன் + கழல் = பொலங்கழல்; "பொன்னென்கிளவியீறு கெடமுறையின், முன்னர்த்தோன்றும் லகாரமகாரஞ், செய்யுள் மருங்கிற் றொடரியலான" என்பது விதி. பொலமென்றே தனியாக ஒருசொல் கொள்ளுவா பிற்காலத்தார். பொரு வில் எனக்கொண்டு - யுத்தஞ் செய்தற்குரிய வில்லையுடைய என்றுகூறலுமொன்று. மன்னவன் காவலி னாணையின் கடவுள் ஆம் என என்பதற்கு - சக்கரவர்த்தியினது காவற்றொழிலில் ஆணையின் கடவுளாவன் என்று உலகத்தோர் சொல்ல, தேவரும் முனிவரும், உணரும் - அறியாநிற்கின்ற, தேவர்கள்மூவரின் - மூன்றுதேவரோடுசேர்த்துச் சொல்லத்தக்க, நாலவனாம் முனி என்றும் உரைக்கலாம். ஆணையின்கடவுள் - ஆஜ்ஞாசக்ரத்துக்கு அதிதேவதை. முனிவர் - மனனசீலர். என என்னும் எச்சம் உணரும் என்பதனோடு முடியும். மும்மூர்த்திகளிடத்தும் தனித்தனியே முக்கியமாயுள்ள ஆக்கலும் காத்தலும் அழித்தலுமாகிய மூன்று சக்திகளையும் இவன் ஒருங்கேயுடையனென்பார், 'மூவரினால்வனு முனி' என்றார் என்னலுமாம். பி - ம் —[1]ஆணைசெய், ஆணையத, ஆணையே, இயானையின். [2]தேடும். [3]நால்வராம். (எ)

### அ.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர் பல்வகைக் குணங்களும் நிரம்பிய மந்திரிமார் வருகையைக் கூறும்.

குலமுதற் றொன்மையுங் கலையின் குப்பையும்
பலமுதற் கேள்வியும் [1]பயனு மெய்தினர்

நலமுத னலியினு நடுவு நோக்குவார்
சலமுத லறுத்தருந் தருமந் தாங்கினார்.

(இ - ள்.) குலம் முதல் தொன்மைஉம் - குலத்தினது முதன்மையாகிய பழமையையும், கலையின் குப்பைஉம்-(அறுபத்திநான்கு) கலைகளின் மிகுதியையும், பல முதல் கேள்விஉம் - பலசிறந்தகேள்விகளையும், பயன்உம்-(அவற்றாலுளவாம்) பயனையும், எய்தினார் - அடைந்தவர்களும், நலம் முதல் நலியின்உம் - (தமக்குவரும) நன்மைகள் அடியோடு அழிவதாயிருப்பினும், நடுவு நோக்குவார் - நடுவுநிலைமையையே நோக்குபவர்களும், சலம் முதல்-கோபம் முதலானவைகளை, அறுத்து - வேரோடுகளைந்து, அரு தருமம - அருமையாகிய தருமங்களை, தாங்கினர் - மேற்கொண்டவர்களும,—(எ - று.) இதனால், குடிப்பிறப்பு கலைஞானம கேள்வி மேற்கொண்டசெயலைப்பயன் தோன்றுமளவுமமுயல்கை நடுவுநிலை சினமின்மை அறசசெயலைமேற்கொள்கை என்ற குணங்களைப் பெற்றுள்ளார் அந்த அமைசசரென்க.

தசரதனுக்கு மந்திரிமார் அறுபதினாயிரவா வந்தனரென்பதைக்கூறத் தொடங்கிய கவி முதலேந்துகவிகளால் அம்மந்திரிமார அமைசசுககுணம் நிரம்பியவரென்பதைக காட்டுகின்றார். தொலகுடிப்பிறந்தோர் கருததும் சொல்லும செயலும் தம்முணமாறுகாமையையும் பழிபாவங்கட்கு அஞ்சுதலையும் பிறாகற்பித்தலாலுமகல்வியாலுமன்றி இயற்கையில தாமே யுடையராதல் நோக்கி 'குலமுதற்றொன்மை' என்றும. யாவாககும நன்மை புகட்டி வயப்படுத்தற்கும எலலாவிடத்துஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள நல்லோரிடதது மிகப்பயின்று ஐபந்திரிபறப் பொருள்கோடற்கும பலகலைகள் இன்றியமையாதிருததல் நோக்கி 'கலையின்குப்பை' என்றும. கலவிகற்றவழியும் ஊழ்வினைவயததால் மதிமயங்குகையில் நிலைநிறுத்துவனவும அடககமுதலிய பயப்பனவும் ஆன்றோரிடத்துக்கேட்ட வெளிறிலாககேளவியேயாதலின்'பலமுதற்கேள்வி' என்றும, அரியகல்விகேளவிகளையுடையார்ககும வினைவயததால தககபயன் கிடைத்தல் அருமையாயினும இவாகளுககு அது அருமையின்றி எளிதாகக கிடைததலின் 'பயனும' என்றும, தஙகளுக்குப் பெருமபொருளழிவதாகவரினும ஊசிமுனையளவும தமதுசமநிலைமாறுமைநோககி 'நலமுதனலியினுநடுவு நோககுவார' என்றும. எலலா நன்மைகளையும்அழிபபதற்குஏதுவாகியகோபமும் அதனோடு ஒற்றுமையுடையனவாகிய காமலோபமோகமதமாற்சரியஙகளும் ஒருஙகுசேரந்து, கோள் ஸாஹஸம் துரோகம் பொறாமை பிறன்குணஞ்சகியாமை ஒருவன்பொருளையபகரிததல காரணமின்றியடிததல் திட்டுதல் ஆகிய எட்டுததுககஙகளையும உணடாககுந்தன்மையனவாதலின் அவற்றை நீக்கினாரென்றமைதோன்ற 'சலமுதலறுதது' என்றும், பிறராலறிதற்கும் அநுட்டித்தற்கும் அரிய தருமஙகளை யறிந்து அவற்றிற்குஏற்ப ஒழுகுதலுடைமைதோன்ற 'அருந்தருமந்தாஙகினா'என்றுங கூறினா. 'சலமுதலறுத்தருந் தருமந்தாஙகினர்' என்பதற்கு-அரசன் தம்மைக்கோபித்தபோதிலும் அதனை

நோக்காது தருமத்தையே நாடிச் சொல்பவரென்றும், நலம்முதல் நலியினும் என்பதற்கு-தமது நன்மைக்குக் காரணமான செல்வம் அழிவதாயிருந்தாலும் என்றும் உரை கூறுவதுமுண்டு. குப்பை - கும்பம் என்ற வடசொல்திரிந்து வந்தது. கலம் என்ற வடசொல்லுக்கு - வஞ்சனையென்றும் பொருள்கூற லாம். கலை-கலாசப்தபவம். நோக்குவார் என்பது, எதிர்காலத்தைக் குறியாது தன்மை குறித்து நின்றது. முதல-முதல வென்பதன் விகாரமாகக்கொண்டு, முதலியவையெனவும் கொள்ளலாம். பி - ம்:—[1]பலனும். (அ)

வேறு

கூ. உற்றது கொண்டு மேல்வந் துறுபொரு [1]ளுணருங் கோளார்
மற்றது வினையின் வந்த தாயினு மாற்ற லாற்றும்
பெற்றியர் பிறப்பின் மேன்மைப் பெரியவ ரரிய நூலுங்
கற்றவர் மான நோக்கிற் கவரிமா வனைய நீரார்.

(இ - ள்) உற்றது கொண்டு-நேர்ந்த காரியத்தைக்கொண்டு, மேல்வந்து உறு பொருள்-மேல்விளையுங் காரியத்தை, உணரும்-ஊகித்தறியவல்ல, கோ ளார்-புத்திபல முள்ளவர்களும், அது-அந்த (வேண்டாத) காரியம், வினையின் வந்தது ஆயின் உம் - காமாநுகுணமாக வந்ததானாலும், மாற்றல் ஆற்றும் - (அதனை) மாற்றவல்ல, பெற்றியர்-முயற்சித்திற முடையவர்களும், பிறப்பின் மேன்மை பெரியவர் - குடிப்பிறப்பிற்குத்தக்க மேம்பாடு அமைந்த பெரியோர் களும், அரிய நூல் உம் கற்றவர்-(கற்றற்கு) அருமையான அறிவுநூல்களையும் கற்றவர்களும், மானம் நோக்கின் - மானத்தை நோக்குமிடத்தில், கவரி மா அனைய நீரார் - கவரிமாவையொத்தகுணமுடையவர்களும்,—(எ - று.)

இச்செய்யுளிலே, அந்த மந்திரிமார்களின் ஊகிக்குந்திறனும் பின்வாங் காது முயலுந்தன்மையும்,குடிப்பிறப்பிற்கு ஏற்ற ஒழுக்கமுடைமையும்,கல்வி யறிவும், மானமுடைமையுங் கூறப்பட்டன. தனது ஊழ்வினைக்கு ஏற்ப வந்த காலனையுங் கண்ணுதற்கடவுளாற் கடிவித்த காலையாகிய மார்க்கண் டேயனைப்போல ஊழையும் உப்பக்கங் காணவல்லா ரெனப்பது தோன்ற, 'வினையின் வந்ததாயினு மாற்ற லாற்றும்பெற்றியர்' என்றார். "ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித், தாழா துஞற்றுபவர்" என்றார் நாயனாரும். அரியநூல்களாவன-ப்ரஹ்மவித்தையாகிய வேதாந்தம் முதலியன அமைச்சர் க்கு உரியநூலுமாம். மானமாவது எந்நாளும் தந்நிலைபிறழாமையும் ஊழாற் றாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமாப் போல மானங்கெடவரின் இவர் உயிர்நீப்பரென்பது தோன்ற,'மானநோக்கிற் கவரிமாவனைய நீரார்' என்றார். பி-ம்:—[1]ஒன்றுங்கொள்ளார். [2]மெய்ம்மை.

க0. காலமு மிடனு [1]மேற்ற கருவியுந் தெரியக் கற்ற
நூலுற நோக்கித் தெய்வ [2]நுணித்தறங் [3]குணித்த மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டுஞ் [4]செய்கையுந் தெரிந்து [5]கொண்டு
பால்வரு முறுதி யாவுந் [6]தலைவற்குப் பயக்கு நீரார்,

(இ - ள்.) ஏற்ற காலம்உம் - (வினைசெய்தற்கு) ஏற்ற காலத்தையும் இடன்உம்-(அதுசெய்தற்கேற்ற) இடத்தையும், கருவிஉம்-(அதற்கேற்ற) சாதனங்களையும், கற்ற-(தாம்) படித்த, நூல்உற - அரசநீதிநூற்பொருள்களுக்கு ஏற்ப, தெரிய நோக்கி - தெளிய ஆலோசித்து, தெய்வம் நுணித்து-தெய்வாநுகூலயத்தையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து, அறம் குணித்த - இராசதருமத்தைப் பெருக்கிய, மேலோர்-பெரியோர்களும், சீலம்உம்-நல்லொழுக்கத்தையும், புகழ்க்கு வேண்டும் செய்கைஉம் - (தமக்கும் தம்மிறைவற்கும்) கீர்த்தியுண்டாதற்குக் காரணமான காரியத்தையும், தெரிந்துகொண்டு-அறிந்துகொண்டு, பால வரும்- அவைகளின்) பக்கமாக வருகின்ற, உறுதி யார் உம்-உறுதிப்பொருள்களெல்லாவற்றையும், தலைவற்கு- தம) இறைவனுக்கு, பயக்கும்-கொடுக்கின்ற, நீரார் - குணமுள்ளவர்களும்,—(எ - று.)

இதனால் அவ்வமைச்சர் தொழிற்செய்யுமவகை உரைக்கப்பட்டது. ஒரு காரியத்தைச் செய்யுங்கால், அதற்குத்தக்க காலத்தையும் இடத்தையும் கருவியையும் தாம் படித்த ராஜநீதிசாஸ்திரங்களுக்கு ஏற்பத் தெளிந்து. ஊழ்வினைகளை யாலோசித்துத் தருமங்களை விருத்திசெய்து, நல்லொழுக்கமும் நற்செய்கையுமுடையராய், அக்காரியத்தில் வரும் நற்பயனைத் தம்மிறைவற்குச் சேர்க்குந் தன்மையுடையவர் அவ்வமைச்சர் என்பது கருத்து. பால - பலவின்பாலுமாம். உறுதி - ஆகுபெயர். ஏற்ற வென்பதனைக் காலமும் இடமும் என்பவற்றோடுங் கூட்டுக. பி-ம்.—[1]பெற்ற. [2]நணித்து. [3]குறித்தமேலோர், குறித்து நலலோர், குணித்தநல்லோர், குணித்துநல்லோர். [4]செல்வமும். [5]கொண்டே. [6]தலைவற்கே. க௦)

கக. தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணார் தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
[1]வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாதுநின் றுரைக்கும் [2]வீரர்
செம்மையிற் றிறம்பல் [3]செல்லாத் தேற்றத்தார் தெரியுங் [4]கால
மும்மையு முணர [5]வல்லார் [6]ஒரு நமையே [7]மொழியு நீரார்.

(இ - ள்.) தலைமகன் வெகுண்ட போதுஉம் தம) இறைவன் கோபித்த காலத்திலும், தம உயிர்க்கு உறுதி எண்ணார் - தம் பிராணனுக்கு நன்மையை நினையாராய், வெம்மையை தாங்கி (அக்கோபத்தினது) கொடுமையை(த்தாம்) ஏற்றுக்கொண்டு, விடாது நின்று-(தம்கொள்கையைக்) கைவிடாமல் நின்று, நீதி உரைக்கும் வீரர்-நீதியையே பிடித்துச்சொல்லும் வீரத்தன்மையுள்ளவர்களும், செம்மையில் திறம்பல் செல்லா தேற்றத்தார் - சன்மார்க்கத்தினின்று தவறுத தேற்சியுள்ளவர்களும், தெரியும் காலம் மும்மைஉம் - (நூல்களால்) அறியத்தக்க முக்காலக்காரியங்களையும், உணர வல்லார்-அறியவல்லவர்களும், ஒருமை ஏ மொழியும் நீரார் - ஒரு பரிசே பேசும்பண்பினரும்,—(எ - று.)

இதனால், அவ்வமைச்சர்கள் தலைவனுறுதியையே நாடி மந்திராலோசனை சொல்லுந் தன்மை விளக்கப்பட்டது. வெகுண்டபோதும் வெம்மையைத் தாங்கி நீதிவிடாது நின்றுரைக்கும் வீரரெனவே, அரசன் முனியினும் உறுதி நோக்கிப் பிடித்துக்கூறல் அமைச்சர்க்கு இன்றியமையாக்குணமென்பதுபெறப்

பட்டது. தம் நிலை மாறக்கூடிய காலத்தும் மாறாது நின்று இடித்துச் சொல்ல வல்ல மனத்திட்பமுடையராதல் பற்றி, வீரரெனப்பட்டார். வெம்மை, செம்மை - ஆகுபெயர்கள். மும்மை, ஒருமையென்பன - தன்மையுணர்த்தாது "இருமை வகைதெரிந்து" என்ற இடத்திற்போல எண்ணினையுணர்த்தி, ஆகுபெயரான் எண்ணுடைப்பொருளைக் காட்டின. ஒருமைமொழியுநீரார் என்றது - ஒருகாலைக்கொருகால் மாறிப்பேசுமியல்பினரல்லரென்றபடி; அமைச்சர் பலராயிருந்தும் ஒருபடிப்பட ஆலோசனை சொல்பவரெனினுமாம். பி-ம் —[1]மெய்ம்மையை. [2]நீரார். [3]செய்யாத. [4]காலை [5]தக்கார் [6]ஒருமையும் [7]மொழியவல்லார். (௧௧)

வேறு

௧௨. நல்லவுந் தீயவு நாடி நாயகற்
கெல்லையின் [1]மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
தொல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியிற்
றொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்.

(இ - ள்.) நாயகற்கு - (தம்) இறைவனுக்கு, நல்லவும் - நன்மையைத்தருவனவற்றையும், தீயவும் - தீங்கைத்தருவனவற்றையும், நாடி ஆலோசித்து, எல்லையில் - கடைசியில், மருத்துவன் இயல்பின் வைத்தியன் சுபாவம்போல, எண்ணுவார் - இதத்தையே எண்ணுபவர்களும்,—தொல்லை வந்து உறுவன - விடாவில் வந்து நேரப்பவையாகிய துன்பங்கள், உற்ற பெற்றியின் - நேர்ந்த காலத்தில், (அவற்றைப்போக்குதற்கு), தொல்லை நல்வினை என உதவும் - பூர்வபுண்ணியப் பயன்போல வந்துதவுகின்ற, சூழ்ச்சியார் - ஆலோசனைத்திறமுள்ளவர்களும்,—(எ - று.)

பிணியாளனுக்கு விருப்பமில்லாவிடினும் மருத்துவன் அவனுக்கு இதமானவற்றையே செய்ய முயலுதல்போல, இம்மந்திரிமாரும் அரசனுடைய விருப்பத்தைப்பற்றிக் கருதாமல் அவனுக்கு அநிஷ்டமாகவிருப்பினும் நன்மை பயக்குஞ்செயலையே யெண்ணிச்சொல்லுந் தன்மையரென முன்னிரண்டடிகளால் விளக்கியவாறு கீழ்ச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளாற் கூறியதையே இங்குக் கூறினும், உபமானமுகத்தால் வேறுவகையாகவிளக்குதல்பற்றிக் கூறியது கூறலெனனுங் குற்றத்திற்கு இடமின்மை யறிக. ஆபத்துநேர்ந்திடினும் அவற்றைப் போக்க முயலுந் தன்மை பின்னிரண்டடிகளிற்கூறப்பட்டது. பி-ம் —[1]மருத்துவர். (௧௨)

௧௩. அறுபதி [1]னுயிர [2]ரேனு மாண்டகைக்
குறுதியி லொன்[3]றிவாக் குணாவென் றுன்ன[4]லாம்
பெறலருஞ் சூழ்ச்சியர் திருவின் பெட்பினர்
மறிதிரைக் கடலென வந்து சுற்றினார்.

(இ - ள்.) திருவின் பெட்பினர் - செல்வப்பெருக்கமுள்ளவர்களும் ஆகிய, அறுபதினாயிரர் என்னும் - அறுபதினாயிரவரேயாயினும், ஆண்டகைக்கு - சக்கரவர்த்திக்கு, உறுதியில் - நன்மைபயக்குமவிஷயத்தில், இவர்க்கு - இவர்க

ளெல்லாருக்கும், உணர்வு-அறிவானது, ஒன்று என்று உன்னல் ஆம் - ஒன்றேஎன்று நினைக்கத்தக்க, பெறல் அரு சூழ்ச்சியர் - பெறுதற்கரிய மந்திராலோசனையையுடைய மந்திரிகள், மறி திரை கடல் என - மடங்கி வீழ்கின்ற அலைகளையுடைய கடல்போல், வந்து சுற்றினர் - வந்து (ஆலோசனைமண்டபத்தில்) நிறைந்தார்கள்; (எ - று.)

ஆண்டகை - ஆண்மைக் குணமுள்ளவன் தகை - தகுதி; அதாவது சற்குணம்; உடையவனுக்கு ஆகுபெயர். அறிவுசூழ்ச்சிகளையுடையரேனும், வறியராயின் ஒருகால மாறுவராதலின் இவர் அவ்வாறு மாறுதற்குஉரியரல்லரென்பார் 'திருவின்பெட்பினர்' என்றார். கடல்-பரந்தகாட்சிக்கு உவமம். பி-ம் — [1]ஆயிரம். [2]எனினும், எண்ணும், என்னும். [3]அறிந்துணர்தந்த. [4]ஆய்.

எய்தினரும் சோகத்துவாரும் தாங்கினரும் (அ), கோளாரும் பெற்றியரும் கற்றவுரும் நீராரும் (கூ), மேலோரும் நீராரும் (க0), வீரருமதேற்றதாரும் வல்லாரும் நீராரும் (கக), எண்ணுவாரும் சூழ்ச்சியாரும் (கஉ), பெட்பினரும் ஆகிய சூழ்ச்சியர் வந்து சுற்றினர் (கங) என முடிக்க. (கங)

கச —வந்த அமைச்சர்கள் வசிட்டனையும் மன்னவனையும் தொழுது வரன்முறையே யிருந்தல்.

முறைமையி னெய்தினர் முந்தி யந்தமி
லறிவனை வணங்கித்தம் மரசைக் கைதொழு
திறை[1]யிடை வரன்முறை யேறி யேறசொற்
றுறைபறி பெருமையா னருளுஞ் சூடினர்.

(இ - ள்.) முறைமையின எய்தினர் - (சூழ்ச்சிமண்டபத்துக்குச் செல்ல வேண்டிய) முறைப்படியே வந்தடைந்த அவ்வமைச்சர்கள்,—முந்தி - முற்பட்டு, அந்தம் இல் அறிவனை வணங்கி-முடிவில்லாத பேரறிவுடையனாகிய வசிட்டமாமுனிவனைப் பணிந்து [தண்டனிட்டு], தம் அரசை கைதொழுது - (பிரீதியோடு) தமமிறைவனைக் கையால்தொழுது [அஞ்சலிசெய்து], இறையிடை - (தத்தமக்குரிய இருக்கைகளில்,வரல் முறை ஏறி-வரலாற்றுமுறையே யேறி, ஏற்ற சொல் துறை அறி பெருமையான் - தகுதியாகிய சொற்றுறைகளை முற்றும் முணர்ந்த பெருமையுள்ள தசரதசக்கரவர்த்தியினது, அருள் உம் - அருள்நோக்கத்தையும், சூடினர் - பெற்றார்கள்; (எ - று).

வந்த அமைச்சர்கள் வசிட்டனையும் தசரதனையும் வணங்கித் தமக்குரிய ஆசனத்தையடைந்தவளவில், 'வரவேண்டியவர் யாவரும் வந்தனரா?' என்று அறியத் தசரதமன்னவன தன்திருவருணோக்கத்தைச் செலுத்தினனென்க. வந்தவர்கள் வசிட்டபகவானுக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்துச் சக்கரவர்த்திக்கு அஞ்சலிபண்ணினார்களென்பது தோன்ற 'வணங்கி' என்றும், 'கைதொழுது' என்றும்கூறினர். முந்தி யென்பதற்கேற்பப் பிரீதியென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இறையிடைவரன்முறையேறி யென்பதற்கு - சக்கரவர்த்தியினிடத்து

வரன்முறையாக் கிட்டிச்சென்றுளனினுமாம். சூடினுரென்பதற்கேற்ப அருளைப் பூவாகக்கொள்க. முன் கடவுளென்றதற்கேற்ப, இங்கு, அந்தமிலறிவனென்றார். எய்தினரென்பதை, முற்றெச்சமாகக்கொண்டு உரைப்பது முண்டு. அருள்-இங்கே, அருளோடுகூடிய பார்வை. பி-ம் —[1]இடம். (கச)

கரு—வந்தவர்களைநோக்கித் தசரதன் தங்கருத்தைக் கூறுமேயனைல்.

அன்னவ னருளமைந் திருந்த வாண்டையின்
[1]மன்னவ னவர்முக மரபி னோக்கினு
னுன்னிய [2]தரும்பெற லுறுதி [3]யொன்றுள
தென்னுணர் வனையநீ ரினிது [4]கேண்மெனு

இதுமுதல் "ஆதலாலிராமனுக்கு (௩௩)" என்னும் கவியளவும் ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அன்னவன் - அந்தத்தசரதமன்னவனது, அருள்அமைந்து - அருளைப்பெற்று, இருந்த - (மந்திரிகள் ஆசனத்து) இருந்த, ஆண்டையின் - காலத்தில், மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, அவர் முகம் - அவர்களுடைய முகங்களை, மரபின் நோக்கினன்-முறைபாகப்பார்த்து, 'உன்னியது - (என்னால்) நினைக்கப்பட்டதாகிய, அரு பெறலஉறுதி ஒன்று - பெறுதற்குஅரிய உறுதிப்பொருளொன்று, உளது - உள்ளது; (அதை), என் உணர்வு அனைய நீர் - என்னறிவையொத்த நீங்கள், இனிது கேண்ம-நன்றாகக் கேட்பீர்கள், எனு - என்று சொல்லத்தொடங்கி,—(எ - று)—௩௩ ஆங்கவியில் "யாதுநுங்கருத்தென" என்பதிலுள்ள "என" என்பதனோடு தொடரும்.

தசரதமன்னவன் அமைச்சர்யாவரும் தத்தமக்கு ஏற்றஇடத்துஇருந்தபின் அவர்முகங்களையெல்லாம் பார்த்து 'ஓர் உறுதிப்பொருளெண்ணியுள்ளேன் அதனைக் கேண்மினை' என்று கூறலாயினனென்க. அறிவு நன்மை தீமைகளைப்பாகுபடுத்துணர்த்துமாறுபோலப் பாகுபடுத்துணர்த்த வல்லுநராதலின், அமைச்சரை 'என்னுணர்வனைய நீர்' என்றான். உறுதிப்பொருள்' இனிது கேட்டற்குஉரியதாதலால், 'கேண்ம' என்றான். கேண்ம்-கேளுமென்னுஞ்செய்யுமென் முற்றின் ஈறுயிர் சென்றதில் அடக்கலாம்: கேண்மினெனு என்பதன் விகாரமென்னலுமுண்டு "இரிந்ததேன்" என்னுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுளில், 'கொண்மென' என்ற விடத்து, 'கொண்மின் விகாரம்' என நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தல் காண்க. பி-ம் —[1]மன்னனும். [2]தரும்போல், கரும்மும. [3]என்று. [4]கேட்கெனு, கேட்குக. (கரு)

கசு.—இதுமுதற் பதினெட்டுக் கவிகளால், தசரதச்சக்கரவர்த்தி மந்திரிமாரைநோக்கி, தான் வேதகாலம் அரசுசெய்து கிழத்தனத்தையடைந்தமையால் இராமனுக்கு முடிசூட்டி இனிதிருக்க எண்ணியதைத் தெரிவிக்கின்றன்.

வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்
செய்கையி னொருமுறை திறம்ப லின்றியே

[1]வையம்யா னுண்டவாண் டுங்கண் மாட்சியா
[2]லையமி லறுபதி னுயி ரம்மரோ.

(இ - ள்.) வெய்யவன் குலம் முதல் வேந்தர் - சூரியகுலத்தில் முதல்வ ராயிருந்த அரசர்களாகிய, மேலவர் - (மனு இட்சுவாகுமுதலிய) மேலோர்க ளது, செய்கையின் - ஒழுக்கத்தில், ஒரு முறை திறம்பல் இன்றியே - ஒரு முறையும் வழுவுதலில்லாமலே, உங்கள் மாட்சியால் - உங்கள்பெருமையால், யான் வையம் ஆண்ட ஆண்டு-நான் உலகையாண்ட வருடங்கள், அறுபதினு யிரம் - அறுபதினுயிரமாகும் ஐயம் இல் - (இதிற்) சந்தேகமில்லை; (எ - று.)

யான் அறுபதினுயிரம்வருடம் உங்கள் துணையைக்கொண்டு அரசு ஆட்சி செய்தேனென்பதாம். முறையும் என்னும் உம்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது. உங்கள் மாட்சியால் - உங்களபெருந்தவியாலென்றபடி. ஆயிரம் மரோ - விரித்தல். வெய்யவன் - தபனன் என்னும் வடமொழியின் மொழிபெயர்ப்பு. பி-ம் —[1]வையகமாண்டது நுங்கண.வையமெனபுகத்திடைநுங்கண. [2]ஐயிரண் டாயிரத்தாறுதாங்கினேன். (கசு)

கஎ. கன்னியர்க் கமைவருங் கற்பின் மாநிலந்
[1]தன்னையித் தகைதரத் தருமங் கைதர
மன்னுயிர்க் குறுவதே செயது வைகினே
னென்னுயிர்க் [2]குறுவதுஞ் செய்ய வெண்ணினேன்.

(இ - ள்.) கன்னியர்க்கு - பெண்களுக்கு. அமைவு அரு கற்பின் - பொருந்துதலையுடைய அரிய கற்பினோடு, மா நிலந்தன்னை-பெரிய பூமியை, இ தகை தர - இத்தன்மையான அன்பு பொருந்தவும். தருமம் கைதர - தரு மந் தழைக்கவும் (தாங்கி), மன் உயிர்க்கு - நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு, உறுவது செய்து வைகினேன் - இதத்தையே செய்துகொண்டிருந்தேன்; (இனி, என் உயிர்க்கு உறுவதும் செய்ய - என்னுயிர்க்கு இதத்தையுஞ் செய்வதற்கு, எண்ணினேன் - கருதினேன்; (எ - று)

இதுவரையில் உலகிலுள்ள ஜீவராசிகளுக்கு ஹிதஞ்செய்துவந்தேன். இனி என்னுயிர்க்கு ஹிதஞ்செய்துகொள்ள வெண்ணினேனென்பதாம். மாற் றரசரின்றி நானே ஏகசக்ராதிபதியாய் ஆண்டுவந்தனனென்பான் 'கன்னி யர்க்கமைவருங் கற்பின்' என்றும், அன்புமஅறனும் வழுவாது அரசுபுரிந்து வந்தனனென்பான 'இத்தகைதரத் தருமங்கைதர' என்றுங் கூறினன். முன் னிரண்டடிகளில "கட்டுடைக்காவலிற் காமர்கன்னியே" என்ற சிந்தாமணி யடி ஒப்புநோக்கத்தக்கது. மாநிலந்தன்னை யென்பதற்குத் தாங்கியென ஓர் முடிக்குஞ்சொல்வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. என்னுயிர் - இராகுதலையென் றூற்போல, ஒற்றுமைக்கிழமைப்பொருளில்வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. கன்னி - கந்யா; ஆரியந்திரிந்த வடசொல். அமைவரும் என்பதனை "வரிப் புனைபந்து" என்பதுபோலக்கொண்டு, பொருந்திவருங் கற்புஎன்றலுமாம்.

கற்பு - தொழிற்பெயர்: பாதிவ்ரத்யத்துக்கு ஆகுபெயர். பாதிவ்ரத்யத்தைக் கற்பென்றதென்னையெனின்,—கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும் அவனை இன்னவாறு வழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுரவர் கற்பித்தலானும், அந்தணர்திறத்தும் சான்றோர்தேளத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கந் தலைமகன் கற்பித்தலானும் என்க. உடம்புஅழியினும் உயிர் தானழியாது வேறுஉடம்புபெற்றுநிற்குமாதலின், 'மன்னுயிர்' என்றான். உயிரெனப்பொதுப்படக்கூறியவதனால், விலங்கு, பறவை முதலியவும் கொள்க. உறுவதுசெய்தல் - பகை பிணி முதலியவற்றால் துன்பம் வராமற் காத்தல். பி-ம் —[1]தன்னையிர் [2]உறுவது. (கஎ)

கஅ. விரும்பிய மூப்பெனும் வீடு [1]கண்டயான்
[2]இரும்பிய லனந்தனும் [3]திசைந்த யானையும்
பெரும்பெயர்க் கிரிகளும் [4]பெயரத் தாங்கிய
அரும்பொறை யினிச்சிறி தாற்ற வாற்றலேன்.

(இ - ள்.) விரும்பிய (தவத்தை) விரும்புமாறு. மூப்பு எனும் வீடு - மூப்பென்ற வீட்டை, கண்ட—. யான் - நான். இரு பியல் அனந்தன் உம் - பெரியபிடரியுடைய ஆதிசேஷனும், திசைந்த யானை உம் - (திக்குக்களிற்) பொருந்திய யானைகளும் [திக்கஜங்களும்], பெரும் பெயர் கிரிகள் உம் - மிக்க பிரசித்திபெற்ற குலாசலங்களும், பெயர - (தம பாரம்) நீங்கியிருக்கும்படி, தாங்கிய - சுமந்திருக்க, அரு பொறை - (பொறுத்தற்கு) அரிய இவ்விராச்சிய பாரத்தை, இனி - இனிமேல், சிறிது - கொஞ்சமும், ஆற்ற - சுமக்க, ஆற்றலேன் - வல்லேனல்லேன்; (எ - று.)

எனனுயிர்க்கு உறுதிசெய்யப்பெண்ணினேனென்ற மன்னவன், இப்போது மூப்புமேலிட்டுள்ளதனால் இராச்சியபாரத்தைச் சுமத்தல் எனக்கு வருத்தமாயிருக்கின்றதென்கின்றான். 'மூப்பெனும வீடுகண்ட' என்றமையால, புருஷார்த்தங்களிற்சிறந்த வீடு காணுமை சொல்லாமலேயமையும். பிரவிருத்திமார்க்கத்தைவிட்டு நிவிருத்திமார்க்கத்திற் செலுத்துவதனால் 'மூப்பெனும்வீடு' எனப்பட்டது. தவத்தில மனஞ்செல்லும்படி செய்கின்றது மூப்பு என்பான 'விரும்பிய மூப்பு' என்றான; இராச்சியத்தை யாண்டு அலுத்தவனுக்கு இளைப்பாறுவதற்கு ஏதுவாதலால,அம்மூப்பு விரும்பப்படுவதாயிற்றென்றலும ஒன்று. ஆதிசேஷனும், திக்கஜங்களும், குலாசலங்களும் தாங்கும் பூபாரத்தை அரசன் தனமகிமையால தாங்குகிறானென்பது, நூற்றுணிபு. பொறை - சுமக்கப்படுவது; செயப்படுபொருள்விகுதிபெறறுநின்ற பெயர். பி-ம் —[1]கண்டு. [2]இருமபியல [3]இனைத்த, எழினல். [4]பெரிதும். (கஅ)

ககூ. † நங்குலக் குரவர்க ளனைவரு மீங்கினர்
தங்குலப் புதல்வரே தரணி தாங்கப்போய்

† "குணவத்ஸுதரோபிதஸ்ரிய: பரிணாமேஹி திலீபவம்ஸஜா:-பதவீம தருவல்கவாஸஸாம ப்ரயதாஸ் ஸம்யமினாம் ப்ரபேதிரே" என்ற ரகுவம்ஸ ஸ்லோகம் இங்குக் காணத்தக்கது.

வெங்குலப் புலன்கெட வீடு நண்ணினா
[1]ரெங்குலப் புறுவரென் றெண்ணி [3]நோக்குகேன்.

(இ - ள்) 'நவையின் நீங்கினார் - குற்றமற்றவர்களாகிய நம் குலம் குரவர்கள் - எங்கள் குலத்திலவதரித்த பெரியோர்கள், (முதுமைப்பருவத்தில்), தம் குலம் புதல்வரை - தம்முடைய மேலான புத்திரர்களை, தரணி தாங்க - பூபாரத்தைத்தாங்க, போய - (தாம் அரணியத்திற்குப்)போய், வெம் குலம் புலன் கெட-வெவ்விய கூட்டமாகிய ஐம்புலன்களை கெட, வீடு நண்ணினார் - மோக்ஷமடைந்தார்கள். எங்கு உலப்பு உறுவர் - எங்குமுடிவு பெறுவார்கள்?' என்று—. எண்ணி நோக்குகேன் - எண்ணிப்பார்க்கின்றேன [சிந்திக்கிறேன்]: (எ-று)—எண்ணிப்பார்க்க, அவர்கள் உலப்பற்றவரா யிருக்கின்றன ரென்றபடி.

எங்கள்குலத்துமுன்னோர் குற்றமறஅரசாட்சிசெய்து மூப்பு அடைந்த பிறகு தமதுபுதல்வர் அரசாளத் தாம் தவஞ்செய்து மோட்சமடைந்தவரை எண்ணிப்பார்க்க அவர்கள் மிகப்பலராயிருக்கின்றன ரென்பதாம். "நம குலத்துதித்தவர் நவையி னீங்கினார், எங்குலப்புறுவரென் றெண்ணில்" என்று மேல் திருவவதாரப்படலத்தில் இச்செய்யுளின் சொல்லும்பொருளும் அமைந்துவருதல் காண்க. எங்கு உலப்புறுவர் - அளவிடமுடியாத மிகப்பல ரென்றவாறு. [1]எங்கு உலப்புறவென்னா பாடங்கொண்டு-யான், எவ்வாறு ஒழிவுபெறுவேனென்னு முரைப்பாருமுளர். குரவர்-குரவு என்னும் வடமொழியின் திரிபு. நவை - களைபோக்கியூன்றைச்சாற்றற்கேனப்பன. பி-ம் — [2]எண்ணின். [3]நோக்குகேன் நோக்கிகேன். (கக)

௨௦ வெள்ளநீ [1]ருலகினில் விண்ணி னாகிற
றள்ளரும பகைகெடலாந் தவிர்த்து நின்றயான்
[2]கள்ளிற கரந்துறை காம [3]மாதியா
[4]முள்ளுறை பகைஞருக் [5]கொதுங்கி வாழ்வெனோ.

(இ - ள்) வெள்ளம் நீர் உலகினில்-கடலால் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திலும், விண் (உலகு) இல்-சுவர்க்கலோகத்திலும், நாகர் (உலகு) இல்-பாதாளலோகத்திலும், தள்ள அரு பகை எல்லாம்-நீக்குதற்குஅரிய பகைவரையெல்லாம், தவிர்த்து நின்ற-ஒழித்துநின்ற, யான்-நான், கள்ளரின்-கள்வர்போல, கரந்து உறை-மறைந்துவசிக்கிற, காமம் ஆதி ஆம் - காமம் முதலாகிய, உள் உறை பகைஞருக்கு - உட்பகைவர்க்கு, ஒதுங்கி வாழ்வேனோ - அஞ்சிவாழ்வேனோ? [வாழ்தல்தகாதென்றபடி]: எ - று)

மூவுலகிலுமுள்ள புறப்பகைக்குப் பின்னிடாது பொருதுவெற்றிபெற்ற நான் அகப்பகைக்குஅஞ்சி வாழ்தல் தகுமோ? அன்று. ஆதலால், இதுவரைப் புறப்பகைவரை வென்ற யான் அகப்பகையை வெல்லக்கருதியுள்ளேனென்றவாறு. காமமாதி என்றது-காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம்,மாத்ஸர்யம் என்பவற்றை; இவைகளை வடநூலார் அரிஷட்வர்க்கமென்

பா. தமிழ்நூலார் காமம், வெகுளி, மயக்கம்என்ற மூன்றில் அவ்வாறனையும் அடக்குவா. ஞானவரசனைக்கண்டு பயப்படுதலின் 'கள்ளரின்' என்றும், அஜ ஞானவிருளினுல் மறைந்துகிடத்தலின் 'கரந்து' எனறும கூறினா. வாழ் வெனே, ஓகாரம - தகுதியின்மை குறிக்கும. பி-ம் —[1]உலகிடை. [2]கள்வரிற். [3]ஆதியாய், ஆதியா. [4]உள்ளுறு'முற்பகை, உளளுறைபகைவருககு. [5]ஒளிதது. [6]வாழ்வதோ, வாழ்வனே; வாழவோ. (உ0)

உக [1]பஞ்சிமென் றளிரடிப பாவை கோல்கொள
வெஞ்சினத் தவுணா்தோ பகதும வென்றுளாற்
கெஞ்சலின மனமெனு மிழுதை [2]யேறிய
வஞ்சுதோ வெல்லுமீ தருமை [3]பாவதோ

(இ-ள்.)பஞ்சி மெல தளிர் ... தளிரை யொத்த பாதங்களையுடைய, பாவை ... கோல கொள-சாட் டைகொண்டு சாரதியஞ்செய்ய. ... அவுணா் தோ பத்தும் - வெவ்விய கோபத்தையுடைய அசுரா் ... தோள்களையும். வென்று உளறது-வென்றிருப்பதாகிய ... இல்-துறவுஅற்ற மனம் எனும - மனமென்கிற இழுதை - பேட ... அஞ்சு தோ- ஐந்துதோ்களை. வெல்லுமது-வெல்லுகை ... அருமை ஆவது ஓ - அருமையாகக்கூடியதோ? அருமையன ... (எ - று)

சமபராதியரது பத்துத்தோ வென்ற ... தோ வெல்லுவது அருமையாகக்கூடுமோ? கூடாதென்பதாம ... - தொடர்நிலைச்செய்யுட் பொருட்பேறணியாம இதனால் ... எளிது என்கின்றனன அவுணா் தோபத்து ... பத்துத் திசையிலுஞ்சென்றதோ ... தசரதனெ னற பெயரா ... பத்துத்தைசையாக ... ஞானகு மூலத்திகத்தக்களும.விணணும.மணணும மனத்துக்கு எஞ்சலின்மையாக து- புலநுகாசசியின பூதத்தி அஞ்சுதே ... ; ... - மெட, வாய, கண, மூக்கு,செவிபென்பன ... பாவை கோலகொள — மடந்தை கோல கொள்ள" என்ற ... கோலகொள்ளுதலாகிய கார ணம தேரைச செலுத்துதலாகிய காரியத்தை யுணாத்திற்று; உபசாரவழக்கு மனமெனு மிழுதை - "இழுதைகெஞ்சமேறு" எனபா பள்ளியுடைப்படலத் தில். பி-ம் —[1] ..., பஞ்சு. [2]... [3]ஆவதே. (உக)

உஉ. ஒட்டிய [1]பகைஞாவந் துருத்த போரிடைப
படடவ ரலலரோ பரம ஞானப பெயரத
தெட்டவ ரலலரோ செலவு [2]மீண்டேன
விட்டவ ரலலரே வியாவா [3]வீடுளார

(இ - ள்.) ஒட்டிய - (நால்வகைச்சேனையுடன்) பொருந்திய, பகைஞர்- பகைவா, வந்து - எதிரதுவந்து, உருத்த சினந்துசெயத, போரிடை-போாக

களத்தில், பட்டவர் அல்லரேல் - இறந்தவரல்லராயின், - பரமம் ஞானம் போய் தெட்டவர் அல்லரேல் - மேலாகிய ஞானமானது கைவந்து தெளிந்தவரல்லராயின், — செல்வம் ஈண்டு என விட்டவர் அல்லரேல் - சகலஐசுவரியமும் இவ்வுலகத்ததேயென்று (அந்தச் சகலஐசுவரியத்தையும் துறந்து) கைவிட்டவர் அல்லராயின், யாவர் வீடு உளார் - யாவர் மோக்ஷத்தை யடைபவராவார்? (எ - று.)

மன்னராயினோர், களத்திலிடைமடிந்தாயினும் உண்மை ஞானம்பிறந்து தெளிந்தாயினும், செல்வநிலையாமைநோக்கித் துறந்தாயினும் வீடுபெறலாமே யன்றி வேறுவகையால் வீடுபெற முடியாதென்பது கருத்து. பரமஞானமாவது - ஈசுவரனை உபாயமும் உபேயமுமென றிருக்கை. முன்னிரண்டு தனக்கு இல்லாமையால், மூன்றாமவழியே தான் மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்றென்று தசரதன் கூறுகின்றானென்க. ஈண்டென - விரைவாகவென்னுமாம். தெட்டவர் - தெளிவு என்னும் பொருளுள்ள தெட்டு என்னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த பெயர். பி-ம் — [1]பகைவர் [2]உணர்ந்தென, உணர்ந்தனல. [3]வீட்டுளார். (உஉ)

உ௩. [1]இறப்பெனு [2]மெய்ம்மையை [3]யிம்மை யாவர்க்கு
மறப்பெனு மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ
[4]துறப்பெனுந் தெப்பமே [5]துணைசெ யாவிடிற்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ.

(இ - ள்.) இம்மை - இப்பிறப்பில், யாவர்க்கும் - எல்லாருக்கும், இறப்பு - மரணம் (உண்டு), எனும் - என்கிற, மெய்ம்மையை - உண்மையை, மறப்பு எனும் அதனின் மேல் - மறத்தலென்பதற்கு மேற்பட, கேடு - கெடுதி, மற்று உண்டு ஓ - வேறுண்டோ? [இல்லை]; துறப்பு எனும் - துறத்தலென்கிற, தெப்பம் ஏ - மிதவையே, துணை செயாவிடின் - உதவிசெய்யாவிட்டால், பிறப்பு எனும் பெரு கடல் - பிறவியென்கிற பெரியகடலினின்று, பிழைக்கல் ஆகும் ஓ - தப்புதல் கூடுமோ? [கூடாது]; (எ - று.)

“சாவாதவில்லை பிறந்தவுயிரெல்லாம்” என்பது முதலியவற்றாற் கூறிய இறப்புண்மையை ஒருவன் மறந்தானாயின், அவனுடைய மனம் நிடங்கொண்டு மிகத்தீவினையுட் புகுதத் அதனாற் பெரும்பாவம் விளைந்து நரகத்துள் அழுந்தி நிற்குமாறு நேருமாதலால், 'உலகத்திற் பிறந்தோன் மரணம் நேர்வது திண்ணம்' என்ற இவ்வுண்மையை மறவாது மனத்துக்கொண்டு, பிறவியை யொழித்தற்கு இன்றியமையாத துறவினை மேற்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் துறவை மேற்கொண்டால் பிறப்பெனும்பெருங்கடலைப் பிழைக்கலாகுமென்றவாறு. மற்று - இங்கு, பிறிதென்னும் பொருளது. ஓகாரமிரண்டும் எதிர்மறைப்பொருளன. துறத்தலைத் தெப்பமாகவும், பிறவியைக்கடலாகவும் உருவகப்படுத்தினமையின், இது - உருவகவணி. துணைசெய்தல் - கடத்

தற்குக் கருவியாய்நிற்றல். பிழைத்தல் - கரைசேர்தல். பிறவியைப் பெருங கடலென்றது-காரணகாரியத்தொடாசசியாயக் கரையின்றிவருதலின்: "பிற விபெருங்கடல்" என நாயனூர் கூறியதுங் காணக. பி - ம்.—[1]இறப்பரு. [2]மெய்மமையே, மென்மையை, மேன்மையை. [3]இன்மையென்றதை. [4]துறப் பருர். [5]துணைச. [6]ஆவதோ. (உ௩)

உ௪. அருஞ்[1]சிறப பமைவருந் துறவு மவவழி
தெரிஞ்[2]சுற வெனமிகுந் தெளிவு மாயவரும்
பெருஞ்[3]சிறை யுளவெனிற பிறவி யென்னுமிவ
விருஞ்சிறை [4]கடத்தலி [5]னினியதி [6]யாதோ.

(இ-ள்.) அரு சிறப்பு அமைவரும துறவுஉம (அடைதறகு) அரிய சிறப் புப்பொருந்திய துறவும, அ வழி - அந்தத்துறவுமாகததை, தெரிஞ்சு - தெரிந்துகொள்ளுதலால (உணடாகிற), உறவு என - (அத்துறவுமாகதத துககு) இனமெனறு. மிகும-சிறந்துள்ள, தெளிவுஉம தெளளுணாவும ஆய்-ஆகி, வரும-வருகினற, பெரு சிறை-பெரியசிறைகள [சிறகுகள],உளஎனின்-உணடாயின, பிறவி எனனும - பிறபபெனகிற. இ இரு சிறை கடததலின்-இநதப பெரியசிறையை [காவற்சாலையை]க் கடபபதினும. இனியது-இனிமையைத்தருவது; யாது - எது? [ஒனறுமிலலே]; எ - று,—எ-ஈறறசை.

ஆனமாவாகிய பறவைககுத துறவைபடைதலே மறுமைபபயனைககூட்டு விககு மெனகிற தெளிந்தஅறிவும, அதற்தெளளுணாவினைப் பெறறதறகு ஏற் பத துறவினை மேறகொளளுதலு மெனற இருசிறைக ளுளவாயின, பிறவிச சிறையிலிருநது தபபி விண்ணுலகத்திறகுப் பறநதுசெலலலா மென்றவாறு. "பாடகரமததினும பொருளகொளளுமமுறையே மிககது [பாடகரமாபே க்ஷயா அா்த்தகரமஸய பலீயஸதவம]" எனற நியாயமபறறித் துறவினைமுந் திககூறி, அதனைப பெறுதற்குஉரிய தெளளுணாவைப பிந்திககூறினாராயி னும தெளளுணாவே துறவைமேறகொளளுதற்கு காரணமாகையால, இங் ஙன் கருததுககொளளபபடடது. 'உபாப்யாமேவ பட்சாப்யாம ஆகாஸேபட் சிணாமகதிஃ-ததைவ ஜஞாநகாமாப்யாம பராயதேபுருஷோததமஃ [வானத்தில இரணடுசிறகுகளினுல பறவைகட்குச செலலுதல இயலும அவ்வாறே தெளளுணாவும அதறகு ஏறற செயலும என்பவைகளால்தான் (இந்த ஸம ஸாரததினினறு) புருஷோததமனான திருமாலை யடைதல கூடும]' என்ற மேற்கோள் இஙகுக காணததககது. அருஞ சிறப்பு அமை வரும என்பதறகு-அடைதற்குஅரிய மோட்சததை யடைதறகுக காரணமான எனறும உரைகக லாம. சிறப்பென்பது மோட்ச மெனனும பொருளா தாதலே "சிறப்பீனும" என்ற குறளிலும காணக. இது - ஏகதேசவுருவகம். சிறையென்பது - தடுததுககாததல் இது இப்பொருளதாதலே "சிறைகாககுங்காப்பெவன் செய்யும," "சிறைகனியுடைந்த சேயரிமழைககண" "கொலைசசிறையுயாது போகுமொருவனை"எனறுறபோல்வன பலசெய்யுளாலும, 'சிறைககாவல், தீச

சிறை' என்னும் வழக்காலும் உணர்க. இஃது - ஆகுபெயராய்ச் சிறைவைத்த தானென்றதிற்போலச் சிறைக்கோட்டத்தை யுணர்த்திற்று. தெரிஞ்சு - தெரிந்துஎன்பதன் போலி. பி-ம் —[1]சிறை. [2]உறவாவரும, உறவெனவரு, உறவாயவரு, உறவாமிகு. [3]சிறகு. [4]கிடத்தலின். [5]இனிது. [6]பாவதோ. ()

உரு இனியது போலுமிவ் வரசை யென்னுமோ
துனிவரு [1]நலனெனத் [2]தொடாந்து [3]தோற்கலா
நனிவரும் பெரும்பகை [4]நவையி னீங்கிய
தனியர [5]சாட்சியிற் றாழு முள்ளமே.

(இ-ள்.) துனி வரும் - நெருங்கி வருகின்ற, நலன் என - இன்பம் என்று சொல்லும்படி, தொடர்ந்து - (ஒன்றன்பின்னொன்றாக) தொடர்ந்து, தோற்கலா - தோல்வியடையாத, நனி வரும் - மிகுதியாகவருகின்ற, பெரும் பகை - (விஷயங்களாகிய) பெரியபகைவர்களால் வரும், நவையின் நீங்கி - குற்றத்தினின்று நீங்கி, அ - அந்த, தனி - ஒப்பற்ற, அரசு ஆட்சியில் - மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தைப் பாலனத்தில், தாழும் - விரும்புகின்ற, உள்ளம் - (என்) மனமானது, இனியது போலும் இனியது போலக் காணப்படுகிற, இ அரசை - இவ்வுலகத்தரசாட்சியை என்னுமோ - (ஒருபொருளாக) மதிக்குமோ? [மதியாது].

சுகதுக்கங்களைவிட்டு மோக்ஷத்தையடைய விரும்பும் என் மனம் இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பாதென்பதாம். விஷயசுகங்கள் இன்பம்பயப்பன போலத் தோன்றி ஆன்மாவை நரகத்திற் சேர்த்துவிட்டுக் கெடுத்தலால் அவற்றை 'நலனெனத் தொடர்ந்து தோற்கலா நனிவரும் பெரும்பகை' என்றும், இவ்வுலகத்தரசாட்சி விளைவில் துன்பஞ்செய்வதாதலால், 'இனியது போலுமிவ்வரசு' என்றுங்கூறினான். கீழ் மூன்று கவிகளால் துறவின் சிறப்பை யுணர்த்தி, இக்கவியால் அவ்வகைத்துறவில் தனக்குள்ள செல்வத்தைத் தெரிவிக்கின்றான். பகை - ஆகுபெயர். பி-ம் —[1]புலனென [2]தொழுது. [3]தோற்கிலா. [4]நவையு ணீங்கிட [5]ஆட்சியுட்டாழும். (உரு)

உசு. [1]உம்மையா [2]னுடைமையி னுலகா பாலையுஞ்
செம்மையி னோம்பிநல் லறமுஞ் [3]செய்தனென்
இம்மையி னுதவி[4]நல் லிசைநடாய[5]
[6]புகழுந் [7]துணைய [8]வேண்டுமால்

(இ-ள்.) பால - பால, உம்மை உடைமையின் - உங்களை (மந்திரக்கிழவராக)ப் பெற்றிருத்தலால் உலகம் பாலையும் - எல்லாவுலகங்களையும், செம்மையின் ஓம்பி - முறைமைப்படி பாதுகாத்து, நல அறமும் செய்தனென் - சிறந்த தருமங்களையும் செய்தேன்; (இப்படியெனக்கு) இம்மையின் உதவி - இவ்வுலகத்துக்கு வேண்டும் காரியங்களில் உதவிசெய்து, நல இசை நடாய - நல்லபுகழை யுண்டாக்கிய, நீ - நீங்கள், அம்மையும் - அவ்வுலகப்பேற்றுக்கும், உதவுதற்கு - துணைசெய்தற்கு, ஐயம் வேண்டும் - உடன்படவேண்டும்;' என்று.)

நீங்கள் துணையாயமைந்தமையால் முறைதிறம்பாது இராச்சியத்தைப் பாதுகாத்து அறத்தையும் பேணினேன்' அப்படிப்பட்ட நீங்கள் மறுமையில் நற்கதி யடைதற்கும் துணைசெய்யவேண்டு மெனத் தசரதன் அம்மந்திரிமாரை வேண்டுகின்றனனென்க. சகலசத்ருக்ஷயகரமாகிய சருவேசுவரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றுவந்த புகழுக்கு இவர்களே காரணமென்பான் 'இம்மையி னுதவி நல்லிசை நடாயநீர்' என்றான். அமைபவேண்டும் - வியங்கோள் முற்று. பி-ம் —[1]உமைமேய, உமைமையென். [2]உடைமையில், உடைமையால். [3]செய்தனன். [4]என்னிசை [5]நடாயினீர்க்கு, நடாயினீர். [6]அருளுதற்கு. [7]அருள், ஐயம. [8]வேண்டுமோ. (உசு)

உஎ. இழைத்த[1]தீ வினைதனைக் [2]கடக்கு மெண்ணுறாக்
குழைத்தபே ரருளுடைத்[3]தவத்தி னாகுமோ
[4]குழைக்கதோ [5]அமிர்தினைக் கோட லீக்கியே
அழைத்ததீ விடத்தினை யருந்த லாவதோ

(இ - ள்) இழைத்த - (ஒருவன் தான்) செய்த தீவினைதனை-பாவத்தினின்று, கடக்கும் - தப்புவேணமென்கின்ற எண் - நினைவு. உறா-தோன்ற, (அந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றுதல்). குழைத்த - மிகுந்த. பேர் அருள் உடை - பெரிய அருளையுடைய தன்மையின தவத்தினால் ஆகுமல்லவா-அமையுமாலோ,—குழைக்கது - அமைக்கப்பட்டதாகிய. ஒரு ஒப்பற்ற, அமிர்தினை - அமிர்தத்தை, கோடல் - பெற்றுக்கொள்ளுகை, நீக்கி - விட்டிட்டு, வேறு அழைத்த - (அவற்றுப் பிரதிபாகச் சொல்லப்பட்ட தீ விடத்தினை-கொடிய விஷத்தை, அருந்தல் - உண்ணுதல் ஆவதோ-கூடுமோ [கூடாது]; (எ-று)— அதுபோலத் தவத்தினைச்செய்யாது சமுசாரத்துள் முழுகியிருக்கல் கூடாது என்றபடி.

தவத்தினால் எல்லாம் எய்தலாயிருக்க அதனைவிட்டு வேறுகருமங்களில் முயலுதல், அமுதத்தைவிட்டு விஷத்தை யுண்பதுபோலு மென்பது கருத்து. குழைத்தல் - முக்கனி சர்க்கரை கற்கண்டு பால் முதலியவற்றைக் கூட்டிக் குழைத்தலுமாம் இங்குச்செய்யுளில். தீவினையைக் கடத்தல் தவத்தாலாவதாயிருக்க, அமுதத்தினை நீக்கி விடத்தை யருந்தலாகாது என்று முன்னிரண்டடிகளிற் கூறியவாணியத்தில் வாணயமல்லாத ஒன்றைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறியது - வனப்புநிலையெனனும் லலிதாலங்காரம். "தவத்தின் முன்னில் லாதாம்பாவம்" என்ற ரலடியாராலும் தவத்தினால் தீவினையைப்போக்கலாகுமென்பதை யறியலாம் தவமுடையாரது அருள் சிறந்ததாகலின், 'பேரருளுடைத்தவம்' எனப்பட்டது பி-ம் —[1]தொலவினையையும, தீவினையையும [2]கடக்கவெண்ணுதல் [3]தவத்தினாகுமெற், தவத்தினுகுமே. [4]குழைத்தபோ. [5]அமிர்தினைக்கோடனீக்கி, அமுதுடைக்கோரநீக்கி. [6]ஆகுமோ. ()

உஅ. [1]கசைசையங் கடகரிக் [2]கழுத்தின் [3]கண்ணுறப்
பிச்சமுங் கவிகையும் பெய்யு மின்னிழ

னிச்சைய மன்றெனி னெடிது நாளுண்ட
வெச்சிலை [4]நுகருவ [5]தின்ப [6]மாகுமோ.

(இ - ள்.) கச்சை - கழுத்திடுகயிற்றையுடைய, கடம் கரி - மதயானையின், கழுத்தின்கண் - பிடரிமீது, உற - பொருந்த, பிச்சமும் கவிகையும் பெய்யும் - பீலிக்குஞ்சங்களும் வெண்கொற்றக்குடையும் கொடுக்கின்ற, இன நீழல் - இனிய நிழலானது, இச்சையம் அன்று எனின் - சாசுவதமல்லவென்றால், நெடிது நாள் உண்ட - அநேகநாள்களாக அநுபவித்த, எச்சிலை - உச்சிட்டத்தை [மிகுதியை], நுகருவது - உண்பது, இன்பம் ஆகுமோ - இன்பந் தருவதாகுமோ? [ஆகாது], (எ - று.)

யானையின்மே லேறிக்கொண்டு குடை சாமரை முதலிய விருதுகளுடன் பவனிவரும் இவ்வரசச்செல்வம் நிலையில்லை யென்றால், வெகுநாளனுபவித்த இதனைப் பின்னும் அனுபவித்துக்கொண்டிருத்தல் இன்பந் தராது; ஆதலால், மறுமையை நாட வேண்டுமென்பது கருத்து. "ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பானையர், பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சைதாங்கொள்வர், திருநாரணன்றாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ." "யானையெருத்தம் பொலியக் குடைநீழற் சேனைத்தலைவராய்ச் சென்றோரும் - ஏனை, வினையுலப்ப வேறாகிவீழ்வர் தாங்கொண்ட மனையாளை மாற்றார் கொள" என்பவை முதலியன காணத்தக்கன. முதலடி - முற்றுமோனை. கச்சையம் கடகரி, அம் - அல்வழிச்சாரியை. பிச்சம் - பிஞ்ஞகமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பீ-ம் —
[1] கச்சடு. [2] பிடரில். [3] கண்ணகன. [4] நுகர்வதின, நுகருமது, நுகருமது. [5] இழுக்கம். [6] ஆவதோ. (உஅ)

உகூ. மைந்தரை யின்மையின் வரம்பில காலமு
நொந்தன னிராமனென் னோயை நீக்குவான
வந்தன [1]னினியவன் வருந்த யான்பிழைத்
துய்ந்தனன் போவதோ ருறுதி யெண்ணினேன.

(இ-ள்) மைந்தரை இன்மையின் - புத்திரரை யுடையனல்லாமையால், வரம்பு இல் காலமும் - அளவற்றகாலமும், நொந்தனன் - (மனம்) வருந்தினேன்; என் நோயை நீக்குவான் - என் மனவருத்தத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, இராமன் வந்தனன் - இராமன் வந்துபிறந்தான்; இனி அவன் வருந்த - இனி அவன் வருத்தப்பட, யான் பிழைத்து - நான் பிழைத்து, உய்ந்தனன் போவது - கடைத்தேறிப்போவதாகிய, ஓர் உறுதி - ஓர் உறுதியான காரியத்தை, எண்ணினேன் - ஆலோசித்தேன்; (எ - று.)

இராமனிடத்துப் பூமியைக்காக்கும் பொறுப்பை வைத்திட்டு நான் துறக்க வெண்ணினே னென்பது கருத்து. மற்றைச் செல்வமனைத்தும் இருந்தும் மக்கட்செல்வம் ஒன்று இல்லையானால் அவையனைத்தும் இல்லையானாற்போ

லாகி மனத்துப் பெருவருத்தத்தை விளைக்குமாதலால், 'மைந்தரையின்மையின் வரம்பிலகாலமும் நொந்தனன்' என்றும், இராமனென்றசொல் மகிழச் செய்பவனென்று பொருள்படுதலால், அவன் என்னுளை நீக்க எனது தவத்தினாலன்றித் திருவுளமிரங்கித் தானேவந்து தோன்றினனென்பான், 'இராமன் வந்தனன்' என்றும் கூறினான். தசரதன் மனம் நொந்ததற்குக்காரணம் தான் காத்துவந்த பிரஜைகள் தனக்காலத்துக்குப்பின் காப்பாரில்லாமற் போவரேயென்ற கருத்தினாலாகும்.

இனி இப்பாட்டில், அவன்வருந்த யானிழைத்துயர்தனன் போவதோர் நெறியெண்ணினேன் என்னுஞ் சொற்றொடரால் - அவன் நாடுதுறந்து காடுசென்று வருந்த, யான் அச்சமயத்தில் இவ்வுடலைத்துறந்து பொன்னுலகு போவதாகிய ஒருநெறியை யெண்ணினேனென மேலவிளைவைக் குறிப்பித்தும் ஓர் கருத்துத் தோன்றுதலுங் காண்க. பி - ம்:—[1]அவணினி. (உக)

ங0. இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் றாதைதா
னறந்தலை [1]நிரம்பமூப் படைந்த பின்னருந்
துறந்தில [2]னென்பதோர் சொல்லுண் டாயபின்
[3]பிறந்திலனென்பதிற் பிறிதுண் டாகுமோ.

(இ - ள்) இராமன் தாதை - இராமன் தந்தையான தசரதன், செருக்களத்து இறந்திலன் - போர்க்களத்தில் இறந்தானில்லை; நிரம்ப மூப்பு அடைந்த பின்னரும் - மிகுதியாகக் கிழத்தனத்தை யடைந்த பிறகும், அறந்தலை - தருமமார்க்கத்தினின்று, துறந்திலன் - (இருவகைப்பற்றுக்களையும்) துறந்தானில்லை. என்பது - என்பதாகிய, ஓர் சொல் - ஒருபழிச்சொல், உண்டு ஆயபின் - உண்டானபின்பு, பிறந்திலன் என்பதின் - பிறந்திலனென்பதினும், பிறிது உண்டாகுமோ - வேறு உண்டோ? எ - று)—தான் - அசை.

பிறவிப்பயனெய்தாமையின் 'பிறந்திலனென்பதிற்பிறிதுண்டாகுமோ' என்றான். "ஒட்டிய பகைஞர்" என்னும் கவியிற் சொல்லிய பொதுத்தன்மையை இங்குத் தனக்குஆக்கிக்கூறுகின்றான். பிறந்ததன் பயனையடையாத மாந்தர் பிறந்தும் பிறவாதாரேயாவரெனக் "ஆற்ற, வறஞ்செய வருளுடையீராகுமின் யாரும் பிறந்தும்பிறவாதாரில்" என்ற நாலடி இங்குக் காணத்தக்கது. அறமாவது - மநுமுதலியநூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலும். தாதை - தாதா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பி - ம் — [1]நிரம்பி. [2]என்றது. [3]பிறந்தனனென்றலாற், பிறந்திலனென்னலாற், பிறந்திலனென்றசொற். (ங0)

ஙக. பெருமகனென்வயிற் பிறக்கச் சீதையாந்
திருமகண் மணவினை தெரியக் கண்டயா
னரு[1]மக னிறைகுணத் தவனி யாளெனு
மொருமகண் மணமுங்கண் [2]டுவப்ப [3]வுன்னினேன்.

(இ - ள்.) பெரு மகன் - ஆணிற்சிறந்தோனாகிய ஸ்ரீராமன், என் வயின் பிறக்க - என்னிடத்திற் பிறக்க, (அவ்விராமனுக்கு), சீதையும்-சீதையாகிய,

திருமகள்-திருமகளது, மணவினை-மணக்கோலத்தை, தெரிய கண்ட யான் - கண்ணாரக் கண்ட நான், அரு மகள்-அருமையாகிய பெண்ணிற்குஉரிய,நிறை குணத்து-நிறைந்தகுணத்தையுடைய [கற்பையுடைய], அவனி மாது எனும்- பூமிதேவிஎன்கிற, ஒரு மகள்-ஒருபெண்ணினது, மணம் உம்-மணக்கோலத் தையும், கண்டு உவப்ப-கண்டுகளிக்க, உன்னினேன்-எண்ணினேன்; (எ-று.)

கீழே தான் துறந்து நற்கதிபெறவேண்டுமெனக் கூறின தசரதன், 'இராமனுக்குத் திருமணம் நடந்ததைக் கண்டு களித்த யான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பார்க்கவும் பேராவல்கொள்கின்றேன்' என்கின்றனனென்க. பெருமகன், திருமகள், அவனிமாது என்னுஞ் சொன்னிலைபால் 'பெருமா னுக்குப் பிராட்டிகளிருவருள் ஸ்ரீதேவியின் போகத்தைக் கண்டு களித்தேன்; இனிப் பூதேவியின் போகத்தைக் காணவிரும்புகிறேன்'என்றதாகப் பொருள் தோன்றுமாறு அறிக. பெருமகன் = புருஷோத்தமன். அகழ்வாரையுந் தாங்கு மவளாதலால், பூமிதேவியை, 'நிறைகுணத்தவனி' என்றது. பி - ம்:— [1]மகன், மறை. [2]உவப்பது. [3]ஆயினேன், ஓங்கினேன். (நக)

ந௨. நிவப்புறு நிலனெனு நிரம்பு நங்கையுஞ்
சிவப்புறு மலர்மிசைச் [1]சிறந்த செல்வியு
முவப்புறு கணவனை யுயிரி னெய்திய
தவப்பயன் [2]றாழ்ப்பது தரும மன்றரோ.

(இ - ள்) நிவப்புஉறு - உயர்வுபெற்ற, நிலன் எனும் பூமியென்கிற, நிரம்பும் - (பெண்மைக்குணங்கள்) நிறைந்த, நங்கைஉம்-பெண்ணும், சிவப்பு உறு மலர்மிசை சிறந்த செல்வி உம் - செந்தாமரைமலரின்மேல் வீற்றிருக்கிற மேலான ஸ்ரீதேவியும் [சமபத்தும்], உவப்பு உறு - விரும்பத்தக்க, கண் வனை—, உயிரின் எய்திய - (தம்) உயிர்போல அடைவதற்குக் காரணமான, தவம் பயன் - தவப்பலனை, தாழ்ப்பது - (நான்) தாமதிக்கச்செய்வது, தரு மம் அன்று - தருமமல்ல; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

கீழே தான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டிச் சகலஐசுவரியங்களையும் ஆட்சிபுரியுமாறு செய்யவேண்டுமென்று விரும்பியதைத் தெரிவித்த தசரதன், இதனால் அந்தமுடிசூட்டுவிழவைத் தாழ்க்காது விரைவிற்செய்யவேண்டு மென்கின்றனனென்க. தனக்குக் கிழத்தன்மை தோன்றியதோடு தான் கண்ட தீக்கனாக்களும் பூமியில்தோன்றும் உற்பாதங்களும் தனக்கு மரணமோ பட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறோ உண்டாகுமெனத் தெரிவிப்பதுபற்றி இராமனுக்கு முடிசூட்டத் தசரதன் விரைகின்றானென்பது, முதனூலாற் பெறப்படும். பட்டாபிஷேகஞ் செயயப்பெறுகின்ற அரசனைப் பூமியோடு சகலஐசுவரியங்களும் அடைவதால் மண்மகளுக்கும் பொன்மகளுக்கும் அவன் கணவனாவனென்க. பூமிக்குஉயர்வாவது - எல்லாப்பொருள்களையுந் தாங் கும் ஆற்றலுடைமை,வளம் முதலியவற்றாற் சிறந்திருத்தல். ஸ்ரீதேவிக்குச் சிற ப்பாவது-யாவர்க்குஞ் செல்வப்பெருக்கை யுண்டாக்கி இகபரசுகங்களை யனு

ுவிக்கச்செய்தல். உயிரினைய்திய - உயிர்போல மகனைப்பெற்ற எனப் பொருள்கொண்டு, இவ்விராமனை என் உயிரினும் அரியமகனைப்பெற்ற, தவத் தின் பயனையான் பெறாது வீணிற்கழிப்பது தருமமன்றெனக் கூறினனென பும் சொள்ளலாம். தவப்பயன் தாழ்த்தலாவது-அவனுக்கு முடிசூட்டாமலும் ான் தவம் புரியாமலுமிருத்தல் உயர்ந்தமக்களைப்பெறுதல் உயிர்க்கு உறுதி தேடுகைக்கு ஆதலின், உடனே அதனை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென் றெண்ணுகிறேனென்று னென்க. வேந்தர்க்குச் சிறந்தது புவியாதலின் அதனை முற்கூறினர். இனி, 'நிலப்புரு நிலனெனு நிரமபுநவகையும் சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செலவியும உவப்புறுகணவனை யுயிரினைபதிய' என்பத ற்கு - நிலமகளும் மலர்மகளும் உவந்து கொண்ட கணவனாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ் ணுவை மகனாகப்பெற்ற எனவும் பொருள் தோன்றுமாறறிக. ம்:—[1] பெரிய. இழப்பது. (௬உ)

௩௩. [1]ஆதலா லிராமனுக் கரசை நல்கியிப்
[2]பேதமை தாய்வரும் பிறப்பை [3]நீக்குவான்
மாதவந் [4]தொடங்கிய வனத்தை [5]நண்ணுவேன்
யாதுநங் கருத்தென [6]வினைய கூறினான்.

(இ - ள்.) ஆதலால் - ஆகையால், இராமனுக்கு அரசை நல்கி-இராமனு க்கு அரசுஆட்சியைக்கொடுத்து, இ - இந்த; பேதமை தாய் வரும்-அறியாமை தர்விவருவதால் தோன்றுந் தன்மையதான, பிறப்பை-பிறவியை, நீக்குவான் - நீக்குதற்கு, மா தவம் தொடங்கிய-பெரியதவத்தைச் செய்யத்தொடங்க, வன த்தை நண்ணுவேன் - அரணியத்தை யடையப்போகின்றேன்; (இவ்விஷயத் தில்), நும கருத்து யாது - உங்கள் கருத்து என்ன? என - என்று, இனைய கூறினான் - இவைகளைச் சொன்னான்; (எ - று.)

பேதமை=பேதைமை அஜ்ஞாநம் அது நிலையில்லதை நிலையுள்ளதென மாறிநினைக்கும் அவிவேகம்; அது, பிறவிக்கு வித்தாதலின், 'பேதமை தாய் வரும் பிறப்பு' என்றான். "பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்றார், நாயனாரும். இனி, பேதமைதாயவரும் எனபதற்கு-பேதைமை நிறைந்துவரும் எனப்பொ ருள்கொண்டு, நிலையாப்பொருளை நிலையினவாகவெண்ணி அதனைத் தேடுகைக் காக மிக்கவருத்தமுற்றுப் பண்டே அவனன்றேண்டாம உயிரைத் தன்னதென் னுங் களவுமுதலியன செய்து மிக்கபாவந்தேடி நரகிற்புகப்பண்ணும் பிறப்பு எனவும் கருத்துக்கொள்ளலாம். இனைய என்பது - கீழ் "வெய்யவன் குல முதல்" (௧௬) என்பதுதொடங்கி இச்செய்யுளவரையுங் கூறியதைச் சுட்டும். ஸ்ரீராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டங்கட்டமாத்திரம ஆலோசித்ததாக முதனூலிற் பெறப்படும். தொடங்கிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம்.

[2], இக்கவியுள்—பேது அமை தாய - கூனியால (மனம்) பேதித்தல மைந்த தாயான கைகேயி, வரும்-(கொடியவார்த்தைகளைச் சொல்ல) வரும்;

(ஆதலால்), இராமனுக்கு-அப்போது அவ்விடத்திலில்லாத அரசனாகிய பரதனுக்கு, அரசைநல்கி-இராச்சியங்கொடுத்து, பிறப்பை நீக்குவான்-(என்)பிறப்பை நீக்கும்பொருட்டு உதித்தவனாகிய[தான் இல்லாச்சமயத்து என்னை உயிர் துறக்கப் பண்ணுபவனாகிய] ஸ்ரீராமன்.மாது அவம் தொடங்கிய-சீதையாகிய பெண் தன்னிடத்து இல்லாமற் போதலாகிய தன்மையைத் தொடங்கும் பொருட்டு, வனத்தை—, நண்ணுவேற்கு(=நண்ணுவிப்பேற்கு)-அடைவிக்க எண்ணங்கொண்ட என்விஷயத்தில். நுங்கருத்து யாது-? என்று தசரதன் கூறினான் என்று ஓர் அமங்கலப்பொருள் தோன்றுமாறு அமைந்துள்ளதென்பர். மாதவந்தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேற்கு என்பதில் ஒற்றொழித்துப் பதினான்கெழுத்துக்களாதலின் வனத்தைநண்ணுதல் பதினான்கு வருடகாலமென்பதும் குறிப்பிக்கப்பட்டதென்பர். பி-ம் —[1]ஆதலின். [2]பேதைமைத்தாவரு, பேதைமைத்தாபவரும். [3]நீக்குறும். [4]தொடங்குவான், தொடங்குற. [5]நண்ணுவேற்கு. [6]இனிது (௩௩)

வேறு.

௩௪.—தசரதனுடைய சொல்லைக் கேட்ட அமைச்சரது மனநிலை.

திரண்ட [1]தோளின னிப்படிச் [2]செப்பலுஞ் சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய [3]வுவகைய ராங்கே
வெருண்டு மன்னவன் [4]பிரிவெனும் [5]விம்முறு [6]நிலையா
லிரண்டு கன்றினுக் கிரங்குமோ ராவென விருந்தார்.

(இ - ள்) திரண்ட தோளினன் - திரண்ட தோள்களை யுடையவனாகிய சக்ரவர்த்தி; இப்படி செப்பலும் - இவ்வாறு சொல்லுதலும், சிந்தை புரண்டு மீதிட பொங்கிய - மனத்தினின்று பொங்கி மேலிட்டெழுந்த, உவகையர் - சந்தோஷத்தையுடையவர்களாய, (அவ்வமைச்சர்).—ஆங்கு-அப்பொழுது, மன்னவன்-சக்ரவர்த்தியின், பிரிவு எனும் - பிரிவென்கிற, விம்முறு நிலையால் - இரங்குதற்கு உரிய நிலைமையால், வெருண்டு-பயந்து, இரண்டு கன்றினுக்கு-இரண்டுகன்றுகளுக்கு, இரங்கும் - இரங்குகின்ற, ஓர் ஆ என - ஒருபசுவைப் போல, இருந்தார்—; (எ - று)

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கருதுவதால் பொங்கிய உவகையராயினும், மன்னனை பிரிவிற் பிரியமில்லாது வருந்தினராதலின், இரண்டுகன்றினுக்கு இரங்கும் ஆ அமைச்சர்களுக்கு உபமானமாக்கப்பட்டது. இரண்டு கன்றினுக்கிரங்கும் ஆ-இளைய கன்றினிடத்தே மிக்க அவாவுடையதாயினும், மூத்த கன்றை மறக்கவிட மனமில்லாத பசு. இதனால், அதிகாரத்துக்கு அடங்கியவராகாது அன்புக்கு அடங்கியவரென்றதாயிற்று. பி-ம் —[1]தோளணல். [2]செப்பவும். [3]உவகைபொங்கெய்த, உவகைபொங்கெய்தா. [4]பிரிவென. [5]வெருவுறு. [6]நிலையார. (௩௪)

௩௫.—தசரதனது சொல்லுக்கு மந்திரிமா ருடன்படுதல்.

அன்ன ராயினு [1]மரசனுக் கதுவல துறுதி
பின்ன ரில்லெனக் கருதியும் பெருநில வரைப்பின்
மன்னு மன்னுயிர்க் கிராமனிற் [2]சிறந்தவ ரில்லை
யென்ன வுன்னியும் விதியது வலியினு மிசைந்தார்.

(இ - ள்.) (மந்திரிமார்), அன்னர் ஆயின் உம் - அத்தன்மையராயினும், அரசனுக்கு - சக்ரவர்த்திக்கு, அது அலது - அவ்வாறுசெய்வதன்றி, உறுதி-இதம், பின்னர் இல - வேறில்லை, என - என்று, கருதி உம் - ஆலோசித்தும், பெரு நிலம் வரைப்பில் - பெரிய நிலவுலகத்தில், மன்னும் - அதிகரித்திருக்கிற, மன் உயிர்க்கு - நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு, இராமனின் - ஸ்ரீராமபிரான்போல, சிறந்தவர்-சிறந்துதோன்றுபவர், இல்லை—, என்ன-, உன்னி உம் - நினைத்தும், விதியது வலியின் உம் - விதிபலத்தினாலும், இசைந்தார் - (சக்கரவர்த்தியின் கருத்துக்கு இணங்கினார்கள்; (எ - று)

கருதியும் உன்னியும் வலியினும் இசைந்தார் என வினைமுடிக்க. இங்கு விதியென்றது - எம்பெருமான் ஆதிபிரான் கொண்ட சங்கற்பவிசேடத்தை.
பி - ம்.—[1]அரசற்கதுவலது, அதுவலதரசனுக்கு. [2]மன்னவர். (ருரு)

ருசா — வசிட்டர் கூறத்தொடங்குதல்.

இருந்த மந்திரக் [1]கிழவர்த மெண்ணமும் [2]மகன்பாற்
பிரிந்த [3]சிந்தனை மன்னவன் கருதிய பயனும்
பொருந்து மன்னுயிர்க் குறுதியும் பொதுவுற நோக்கித்
[4]தெரிந்து நான்மறைத் திசைமுகன் [5]மகனிவை செப்பும்

(இ - ள்.) நால் மறை-நான்கு வேதங்களையுடைய, திசைமுகன் - பிரமதேவனுக்கு, மகன் - புத்திரனாகிய வசிட்டமுனிவன், - இருந்த-(அவ்வாறிசைந்து) இருந்த, மந்திரக்கிழவர்தம் எண்ணம் உம்-மந்திரிகளுடைய கருத்தையும், மகன்பால் - (தன்) மகனிடத்தில், பிரிந்த - விசுவாசமூண்ட, சிந்தனை-மனத்தையுடைய, மன்னவன் - அரசச்சக்கரவர்த்தி, கருதிய - நினைத்த, பயன் உம் - நினைப்பையும், பொருந்தும் - பொருந்திய, மன் உயிர்க்கு உறுதி உம் - நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு இதத்தையும், பொது உற நோக்கி - பொதுவாகப் பார்த்து, தெரிந்து - (சாரம் இதுவென்று) தெளிந்து, இவை செப்பும்-இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ - று)—அது மேற்கூறுகின்றார்

பொதுவுறநோக்கல் - பக்ஷபாதமின்றி நாடல். திசை - நான்கு; நான்கு முகங்களையுடைமையால் பிரமதேவனுக்குத் திசைமுகனென்பது, ஒரு பெயர். பிரமதேவனுடைய மானஸபுத்திரனாதலின், வசிட்டனை 'திசைமுகன் மகன்' என்றார். பி - ம்.—[1]கிழவரது. [2]தன்பால், மகன்மேற். [3]சிந்தையம். [4]தெரிந்த. [5]திருமகன். (ருசா)

ருஎ.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒருதொடர்: வசிட்டன் தான் இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுடன்பட்டதைக் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

நிருப நின்குல [1]மன்னவர் நேமிபண் டுருட்டிப்
பெருமை யெய்தினர் யாவரே யிராமனைப் பெற்றார்
[2]கருமமேயிது [3]கற்றுணர்ந் தோய்க்கினிக் கடவ
தருமமுமீது தக்கதே [4]நினைந்தனை தகவோய.

(இ - ள்.) நிருப - சக்கரவர்த்தியே! பண்டு - பூர்வத்தில், நின் குலம் மன்னவர்-உன்வம்சத்து அரசர்களாகத் தோன்றி, நேமி உருட்டி - ஆஜ்ஞா

சக்கரத்தைச் செலுத்தி, பெருமை எய்தினர் - பெருமையடைந்தவர்களுக்குள்ளே, இராமனை பெற்றார் - ஸ்ரீராமனைப் போன்ற புதல்வனைப் பெற்றவர்கள், யாவர் - எவர்? [ஒருவருமில்லை]; கற்று உணர்ந்தோய்க்கு - (கற்றற்குரிய நூல்களைக) கற்று (அவற்றின் பொருளையுள்ளவாறு) அறிந்த உனக்கு, இது கருமம் ஏ - இது தகுதியான காரியந்தான்: இனி கடவ தருமம்உம் இது - இனிச்செய்யத்தக்கதாகிய தருமமும் இது தான்; தகவோய் - அறிவுடையோனே! தக்கது ஏ நினைந்தனை தக்க காரியத்தையே(செய்ய) ஆலோசித்தாய்.

உனக்கு முன்னிருந்த சக்கரவர்த்திகள் உன்னைப்போற் பெருமைமாத்திரம பெற்றனரேயன்றி ஸ்ரீராமனைப்போன்ற சகலகுணசம்பந்நனாகற்புதல்வனைப் பெற்றிலர் என்பதாம. இராமனது குணத்தில் ஈடுபட்டிருத்தலால் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதைப்பற்றி மாறானகருத்து எவர்க்கும் நிகழாதென்று தெரிவிக்குமபொருட்டு 'இராமனை யாவரே பெற்றார்' என்று அவனது பிறர்க்கிலாச்சிறப்பைத் தொனிக்கவைத்தான். சக்கரவர்த்தியெண்ணத்துக்கு மகிழ் கூர்ந்தவனாதலால் நிருபனென்றவளவிலமையாது 'தகவோய' எனவுங் கூறினான். ஆணையைச் சக்கரமென்றல் வழக்கு. இது—தான் மறுமைக்கு முயலுமாறு புதல்வனிடத்து இராசசியபாரத்தை வைத்தல். இதுதருமம - மறுமையின் பொருட்டுத் துறத்தல்முறைமையே. கற்றற்குரியநூல்களாவன - அறநூலும நீதிநூலும யானை குதிரை தோ படைக்கலமென்ற இவற்றின நூல்களும என்பவை முதலிய அரசுக்கு உரியனவும், மறுமைக்கு உரிய வேதாந்தமும பி - ம் —[1]மரபினோ, முதலினோ. [2]கருமமும்இது. [3]கற்றுணர்ந்தோர்க்கினி, கற்றுணர்ந்தோர்க்கிது. [4]உரைத்தனை. [5]தகவாய. (௩௭)

௩௮. புண்ணி யந்[1]தொடா வேள்விகள் யாவையும் புரிந்த
[2]வண்ண லேயினி யருந்தவ மியற்றவு மடுக்கும்
வண்ண மேகலை நிலமகண் மற்றுனைப பிரிந்து
கண்ணி ழந்தில ளெனச்செயு நீதந்த கழலோன்.

(இ - ள்.) புண்ணியம் தொடா - புண்ணியந்தோன்றக் காரணமான, வேள்விகள் யாவை உம் - யாகங்கள் எல்லாவற்றையும், புரிந்த - முட்டின்றி முடித்த, அண்ணலே - பெரியோனே! இனி-இனிமேல், அரு தவம் இயற்ற உம் அடுக்கும - (நீ செய்தற்கு) அரிய தவத்தைச் செய்யவுந் தகும்; நீ தந்த - நீ பெற்ற, கழலோன் - வீரக்கழலையணிந்த ஸ்ரீராமபிரான், வண்ணம்-அழகிய, மேகலை - மேகலாபரணத்தை யணிந்த, நிலமகள் - பூமிதேவி, உனை பிரிந்து-உன்னை நீங்கியதனால், கண் இழந்திலள் என-கண்ணிழவாதவளாயிருக்கிறாளென்று சொல்லுமபடி, செயும - இராசசியபாலனஞ் செய்வான்; (எ - று.)

கீழ் இராசசியபாரத்தை இராமனிடத்துவைத்துத் துறந்துசெல்லுதல் தக்கது என்ற வசிட்டமுனிவன், இனி இராமன் ஒரு குறைவின்றி அரசு செலுத்தவல்லவனென்பதைக் காரணத்தோடு நிரூபிக்கின்றானென்க. வேள்வியைச் செய்வதினுஞ் சிறந்ததென்பான் 'அருந்தவம்' என்றும, சிற்றின்பப்

பயிற்சியற்றுப் பேரின்ப வழிதேடுதல் இன்றியமையாதாதலின் 'அடுக்கும்' என்றும், நிலமகள் என்னைப்பிரிந்து யாதாவளோ வென்று நீகலங்கவேண்டா: உன்னினும் உன்மகன் ஆயிரமடங்கு அதிகமாக அரசுபுரிவனென்பான் 'கண்ணிழந்திலளாமெனச் செயும்' என்றும், அவன் அத்துணையாற்றலுடையனோ வென்று நீ அதிசங்கை செய்யவேண்டா வென்பான் 'கழலோன்' என்றுங் கூறினான். அரசன் அன்பாலுயினும் அச்சத்தாலுயினும் குடிகளை அறத்தின்வழி நிறுத்தி அவனியைப் புரத்தலால், அவனை நிலமகளுக்கு நேத்திரஸ்தானமாகச் சாஸ்திரஞ் சொல்லுகையால், 'நினைப்பிரிந்து நிலமகள் கணணிழந்தவளல்லளாகச்செயவன் நின்மகன்' என்றான். "யாருஞ்செய்யாத யாகமிவன்செய்து மறந்த" என்று பாலகாண்டத்துக் கூறியபடி எல்லாயாகமுஞ் செய்த நீயே அருந்தவம் முயலுவதற்குத் தக்கவனென்பது 'வேள்விகள்யாவும் புரிந்தஅண்ணலே! இனி யருந்தவம் இயற்றவுமடுக்கும்'என்ற தொடரிற் போதரும். கண - பெருமையுமாம். மேகலை - மாதரிடையிலணியும் எண்கோவையணி; "எண் கோவை மேகலை" என்றது காண்க. மற்று - வினைமாற்று.

7, கழலோனென்ற சொல்லாற்றலால - சரணாகதரக்ஷகனான ஸ்ரீராமன் ஞானக்கண்தந்து சராசரமனைத்தையும் வைகுந்தத்தேற்றி வீடுபெறச் செய்ய முன்னடியிடுந்தன்மையுடையோனென்னும் விசேஷார்த்தத்தையும் உட்கொண்டு வசிஷ்டமுனிவன் வெளியிட்டதாக உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது இந்தச்செய்யுளென்பர். பி-ம்.—[1]புரி. [2]அண்ணனி. (௩அ)

௩௯ புறத்து நாமொரு [1]பொருளினிப் புகல்கின்ற தெவனோ
வறத்தின் மூர்த்திவந் தவதரித் தானென்ப தல்லாற்
[2]பிறத்தி யாவையுங் காத்தவை [3]பின்னுறத் துடைக்குந்
[4]திறத்து மூவருந் [5]திருந்திடத் திருத்துமத் திறலோன்.

(இ-ள்.) 'அறத்தின் மூர்த்தி-தருமமூர்த்தியே, வந்து அவதரித்தான்—,' என்பது அல்லால - என்று சொல்லுவதன்றி, இனி, நாம யாம, ஒரு பொருள் புறத்து புகல்கின்றது - ஒருபொருளைப் புறத்ததாக எடுத்துச்சொல்லுவது, எவன் - யாது? அ திறலோன் - அந்தவெற்றியுடையான், யாவைஉம்- எல்லாப்பொருள்களையும், பிறத்தி-உண்டாக்கி, காத்து-காப்பாற்றி, பின் - முடிவில், அவை உற துடைக்கும திறத்து-அவற்றை மிகவும் அழிக்குந்திறனுள்ள, மூவாஉம - மும்மூர்த்திகளின்செயலும, திருந்திட - திருத்தமடைய, திருத்தும - திருத்துவான்; (எ - று.)

இராமபிரான் காக்குந்தொழிற்கடவுளாகிய திருமாலேயென்று கூறிவிட்டால், பிறகு 'இராச்சியபாரத்தை அவனிடத்து வைக்கலாமா? அவனாற் காக்க முடியுமா?' என்பவை முதலிய வினுக்கட்கு வழியிலலையென்பது, 'புறத்து நாமொரு பொருளினிப்புகல்கின்ற தெவனோ?' என்பதன் கருத்து. பிரமனுக்குள் அந்தர்யாமியாகிப் படைத்தும், உபேந்திரமூர்த்திக்குள் அந்தர்யாமியாகிக் காத்தும், உருத்திரமூர்த்திக்குள் அந்தர்யாமியாகி அழித்தும் முத்தொழிலும்

ஒழுங்குபெற நடக்குமாறு செய்தலின் 'மூவருந் திருந்திடத்திருத்தும்' என்றார்; "மூவர்காரியமுந் திருத்து மமமுதல்வன்" என்றார் பெரியாரும். பிறந்தி - பிறவினை பிறந்தகாலவினையெச்சம் 'பிற' என்னுந் தன்வினையின்பிறவினையான பிறத்து - பகுதி யாவையும் என பொருட்டன்மைமேநாக்கிக் கூறினராயினும், இயங்கியற்பொருள் நிலையியற்பொருள் என்னும் இருவகைப் பொருளுங்கொள்க. பிரமவிருடி யாதலின், வசிஷ்டமகாமுனிவன் ஸ்ரீராமனுடைய நற்குணக்கடலிலாழ்ந்து மெய்ம்மறந்து தத்துவத்தைத் தசரதனுக்கு ஒருவாற்றால் விளக்குகின்றானென்க. பி-ம் —[1]பொருளினை [2]பிறத்தல. [3]பின்னின்று, பின்னுதல். [4]திறந்தின். [5]திருத்தினை, திருத்திய, திருந்திய. (கூக)

சO பொன்னு யிர்த்தபூ மடந்தையும் புவியெனுந் திருவு
மின்னு யிர்த்துணை யிவனென நினைக்கின்ற விராமன்
றன்னு யிர்க்கென்கை புலவிது தறபயந் தெடுத்த
வுன்னு யிர்க்கென நல்லனமன் னுயிர்க்கெலா [1]முரவோய்.

(இ - ள்) உரவோய்-அறிவின் திட்பமுடையாய்! பொன் உயிர்த்த-அழகைப்பெற்ற, பூ மடந்தைஉம் - சீதேவியும [செல்வமும்], புவி எனும் திருஉம் - பூதேவியும். 'இவன் - இவனே. இன் உயிர் துணை - இனிய உயிர்போன்ற துணைவன் [பிராணநாயகன்]' என - என்று, நினைக்கின்ற - நினைக்கப்பெறுகின்ற, இராமன் - ஸ்ரீராமன், தன் உயிர்க்கு (நலலன்) என்கை புலவிது-தனனுயிருக்கு இனியானென்று சொல்லுவது கருதியற்றது தன பயந்து எடுத்த - தன்னைப்பெற்றெடுத்த உன உயிர்க்கு என-உனதுஉயிர்க்கு (நல்லனாதல்) போல, மன உயிர்க்கு எலாம் - நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கெல்லாம், நல்லன - நலலவன்; (எ - று.)

கீழ் இராமபிரானைத் திருமாலினவதாரமென்றுகூறிய வசிட்டமுனிவன் அவ்விராமனது குணங்களைத் தொகுத்துச்சொல்லுகின்றான். உன்னுயிர்க்குறுதி செய்யுமாறுபோல உலகத்துயிர்களுக்கெல்லாம இராமன் உறுதிபேசெய்பவனென்றவாறு உலகத்துமன்னவா மன்னுயிரைக் காப்பினும தன்னுயிரினிடத்தும் நசையுள்ளவராவர்;இவ்விராமனோ தனக்குரிததலைப்ப பிறரநதரியாளனென்பான், 'தன்னுயிர்க்கென்கைபுலவிது' என்றான். "இறந்துபோகினுநன்றிதுவல்லது,பிறந்துபானபெறுமபேறெனபதியாவதோ,"'ஆவுநாயினுமந்தணாக்கராயினும், யாவாகவேனுமெளியவாககாயினுஞ், சாவபெறறவேதனைவானுறை, தேவாகருந்தொழுதேவர்களாகுவர்" என்று மேலஅகதியப்படலத்து ஸ்ரீராமபிரான்கூறுவதால்,அப்பிரான் பிறர்பொருட்டுத்தன்னுயிரையும் சுயுக்கருக்குள்ளவனாதல் பெறபபடுக லறிக உடற்றிட்பம் இமையமறுமைகளைப்பயவாமையின்,உரவென்பதற்கு-அறிவினதிட்பமஎன்று உரைக்கப்பட்டது;இனி அரியாசனத்தின் மேலிருந்து அரசுபுரிந்து ஒன்னலரையொறுத்து உடலைப்பாதுகாததுவந்த உனக்கு அவ்வுதகமன்செயல் தெரியுமோவென ஓர்பொருள்

தொனிக்குமாறு 'உரவோய்' என விளித்துக் கூறினானென்னவுமாம். நல்லன் என்பது முன்னுக் கூட்டப்பட்டது 'திரு' என்னுஞ் சிறப்புப்பெயா மாதுஎன்னும் பொருளைக்காட்டிற்று பி - ம் —[1]உரவோன். (௪௦)

௪௧. வார மென்னினிப் பகர்வது வைகலு மனையான்
பேரி னால்வரு [1]மிடையுறு [2]பெயர்கின்ற பயத்தால்
வீர நின்குல மைந்தனை வேதியர் முதலோர்
யாரும் [3]யாஞ்செய்த நல்லறப [4]பயனென விருப்பார்.

(இ - ள்.) வீர - பராக்கிரமசாலியே! அனையான் பேரினால்-அந்த ஸ்ரீராமனது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதனால், வைகலும் - நாடோறும், வரும - உண்டாகிற, இடையுறு - துன்பங்கள், பெயர்கின்ற - விலகிப்போகின்ற, பயத்தால - பயனுள்ளதால், வேதியர் முதலோர் யாரும் - அந்தணர் முதலியோரெல்லாரும், நின் குலம் மைந்தனை-உனது ஜ்யேஷ்டகுமாரனை, யாம் செய்த நல் அறம பயன் என-யாங்கள்செய்த சிறந்த தருமபலன் என்று. இருப்பார்- நினைத்திருப்பார்கள் (என்றால்), இனி—, வாரம - (பிரஜைகளுக்கு அவன் விஷயத்திலுள்ள) அன்பை, என் பகர்வது - என்னசொல்வது? (எ - று.)

இராமனுடையபேரைச் சொன்னமாத்திரத்திலேயே இடையூறுயாவும போகின்ற பயனைப்பெறுதலால், வேதியர்முதலிய யாவரும அவ்விராமபிரானைத் தாமசெய்த நல்லறப்பயனென்று இருப்பாரென்றால், சேரே அவனை அரசனாகப் பெறுவதில எவ்வளவு அன்புகொண்டு அளவிட்டு நம்மாற கூறமுடியுமோ? என்று கைமுதிகநியாயத்தால் யாவருக்கும அவ்விராமனிடத்து அன்புடைமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றான். வாசப்பிரயோகத்தைவிட நாமமந்திரமான வாசகத்தின் பிரயோகமே சிறந்ததமையின, 'பேரினால்வருமிடையுறு பெயர்கின்றபயத்தால்' என்றான. இடையுறு-இடையூறென்பதன விகாரம. 'வீர' என விளித்தலால், பகைவரைப்புடைக்குந் தொழிலை மேற்கொண்ட உனக்குப் புத்திரரைப புரக்குந்தொழிலைமேற்கொண்ட அப்புருஷோத்தமனது அவதாரப்பயன் தெரியாது என ஒருபொருள் தோனிக்குமாறு கூறினானென்னவுமாம. பி - ம் —[1]இடையூறு. [2]பெயர்கின்ற. [3]தாம, நாம. [4]ஆமென, தவமென. (௪௧)

௪௨. மண்ணினு [1]நல்லண் [2]மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர்
பெண்ணினு நல்லள் பெரும்புகழ்ச் [3]சனகியோ நல்லள்
கண்ணினு [4]நல்லன் கற்றவர் கற்றிலா தவரு
முண்ணு நீரினு [5]முயிரினு மவனையே [6]யுவப்பார்.

(இ - ள்) பெரு புகழ் - பெருங்கீர்த்தியையுடைய, சனகி ஓ ஜானகியோ வென்றால், மண்ணின் உம நல்லள்-பூமிதேவியினும் நல்லவள்; மலர்மகள் கலைமகள் கலை ஊர் பெண்ணின் உம நல்லள - திருமகள் சரஸ்வதி பார்வதி என்னும் இவர்களினும் நல்லவள். (ஸ்ரீராமனோ), நல்லன் கண்ணின் உம் - (அந்தச் சிறந்த) நல்லவளுடைய கண்களைக்காட்டிலும, நல்லன் - நல்லவன்; (ஆகையால்), கற்றவர் கற்றிலாதவர் உம் - கற்றவரும் மற்றவரும், உண்ணும் நீரின் உம் - பருகுகின்ற நீரைப்பார்க்கினும், உயிரின் உம - உயிரைப்பார்க்கினும், அவனை ஏ உவப்பார்-அவனையே (மேலானவனாகவெண்ணி) விரும்புவார்கள.

அரசன் நல்லவனாயினும் இராணி நற்குணமுடையவளன்றியிருப்பின் அரசன் மனத்திரிய நல்லரசுஆட்சியின்றி விடுமாதலின், இச்செய்யுளில் இராமபிரானோடு அவனதுமனைவியுடைய குணஞ்சிறந்திருத்தலைக் கூறுகின்றான். பொறுமையிற் சிறந்தமையின் 'மண்ணினும் நல்லள்' என்றும், அழகிற் சிறந்தமையின் 'மலர்மகளினும் நல்லள்' என்றும், ஞானத்திற் சிறந்தமையின் 'கலைமகளினும்நல்லள்' என்றும், கற்பிற்சிறந்தமையின் 'கலையூர் பெண்ணினுநல்லள்' என்றும் கூறினான். எல்லாப்பெண்களிடத்துமுள்ள நற்குணங்கள்யாவும் ஒருங்கேயுடைய இவள் பிறவிப்பெருங்கடலைநீந்திக் கரையேறமாட்டாத ஆன்மாக்களைக் கண்டு கண்கலுழ்ந்து தன்கணவற்குஉரைத்து ஈடேற்றிவைக்கும் இலக்குமியைப்போலன்றி, வானவர்துயர்தீர்த்த தானே சிறையிருந்தமையால் விசேஷமுடையளாயினள் ஆயினும், இவள் தன்றிறத்து அபராதம்பண்ணின இராவணன்இறந்ததற்குச் சிறிதும்இரங்காதிருக்கத், தான் இரங்கி மிக்கக்கலுழ்ந்து அவன்தம்பியை அவற்குச் ஈமக்கிரியை செய்யும்படி ஏவினானாதலால், அவளினும் இவ்விராமனிடத்து இரக்கமுடைமை யதிகரித்திருப்பதை யோகத்தாலறிந்தவனாதலின் 'நல்லள்கண்ணினும்நல்லன்' என்றான். "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமே, லென்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பார்போலும்" என்பவாதலால், இவ்வாறு கூறினனுமாம். ராமநாமமருத்தத்துக்கு ஒப்பாவதின்று ஆதலானும், அவ்விராமன் உயிர்க்கு உறுதிசெய்பவனாதலானும், 'உண்ணுநீரினு முயிரினு முவப்பார்' என்றான்; யாவரும் இராமனிடத்திலே அன்புகொண்டிருக்கிறாரென்பது கருத்து. இனி, உண்ணுநீரினும் உயிரினும் அவனையே உவப்பார் என்பதற்கு - உண்ணுநீரைப்போலவும் உயிரைப்போலவும் அவ்விராமனை மகிழ்ந்துபோற்றுவாரெனறலுமுண்டு. "உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" என்பது ஆழ்வார்பாசுரம். உண்ணுநீரென்றது - நீரோடுகூடியசோற்றினை; உயிரினும் என்றது-பிராணயாமத்தையென்றாருமுளர். கலையூர் பெண் மானைவாகனமாகவுடைய பார்வதி. சனகி = ஜாநகீ ஜனகனது மகள் தத்திதாந்தநாமம். பி - ம்:—[1]நல்லன். [2]நாமகள் மலர்மகள், கலைமகள் மலர்மகள். வாணினுநல்லன்மாத. [3]சனகியும்நல்லோர், சனகியினல்லன், சனகிபுநல்லன், சனகி பேருலகின். [4]நல்லர். [5]உவரினும். [6]உகப்பார். (௪௨)

௪௩. மனிதர் வானவர் [1]மற்றுளோர் அற்றங்காத் தளிப்பா
ரினி[2]யிம் மன்னுயிர்க [3]கிராமனிற் சிறந்தவ ரில்லை
[4]யனைய னாதலி [5]னரசநிற் குறுபொரு ளறியிற்
புனித மாதவ மல்லதொன் றில்லெனப் புகன்றான்.

(இ - ள்.) அரச - சக்கரவர்த்தியே! மனிதர்-மானுடரும், வானவர்-தேவரும், மற்று உளோர் - வேறுள்ளார்களுமாகிய, இ மன் உயிர்க்கு - இந்த நிலைபேறுள்ள வுயிர்களுக்கு, அற்றம் - வருத்தங்களை, காத்து - வரவொட்டாமல் தடுத்து, அளிப்பார் - பாதுகாப்பவர், இராமனின் இனி சிறந்தவர் - ஸ்ரீராமபிரானினும் மேலாகச்சிறப்புற்றவர், இல்லை - (ஒருவரும்) இல்லை; அனையன் ஆதலின் - (இராமபிரான்) அப்படிப்பட்டவனாதலால், நிற்கு உறு பொருள்

அறியின் - உனக்குச செய்யவடுப்பதாகிய காரியததை ஆலோசிக்குமிடத்து, புனிதம் - பரிசுத்தமான, மா தவம் அல்லது-பெரிய தவமன்றி, ஒன்று இல்- வேறொன்றில்லை. என புகன்றான் - என்று சொல்லி முடித்தான், (வசிட்டன்); (எ - று.)

மக்கள் தேவர் நாகர் என்னும் மூவுலகத்தோரையும் யாதொருவருத்தமும் நேராதபடி பாதுகாப்பதில் இராமனைவிடச சிறந்தவ ரில்லையாதலால், அவனிடதது இராசசியத்தை யொப்புவித்து விட்டு,நீ தவஞ்செய்யச் செல்லுதல் தகுதியென்று வசிட்டன் கூறிமுடிததன னென்க. கீழ் ௩௫ - ஆம் பாடலில் ''அரசனுக்கதுவலதுறுதி, பின்னரில்லெனககருதியும . ,மன்னுமன் னுயிரக்கிராமனிற் சிறந்தவ ரில்லை.யென்ன வுன்னியும்''என வந்தது காணக. வேணடிய வேணடியாந கெயதற் பயததாகலின், 'புனிதமாதவம' என்றார். பி-ம்.—[1]மற்றுளவறஙகள் காததளிபபோர, மறறுளாரறஙகள் காத்தளிப்பார். [2]அம். [3]இன்னனிற் [4]அனையது. [5]அரசனுககு. (௪௩)

௪௪.—அதுகேட்டு மன்னவன் மகிழ்ச்சியடைதல்.

மற்ற வன்சொன்ன வாசகங் கேட்டலு மகனைப்
பெற்ற வன்றினும் பிஞ்ஞகன் [1]பிடிக்குமப் பெருவி
லிற்ற வன்றினு மெறிமழு [2]வாளவ னிழுக்க
முற்ற வன்றினும் பெரியதோ ருவகைய னானான்.

(இ - ள்.) அவன் - அவ்வசிட்டமுனிவன, சொன்ன—, வாசகம்-வார்த்தையை, கேட்டலும் - (சககரவர்த்தி) கேட்டவளவில,—மகனை - புததிரனை, பெற்ற அன்றினஉம்-பெறற அந்நாளினும, பிஞ்ஞகன பிடிககும-உருத்திரன் (கையிற்)பிடிப்பதான, அ பெரு வில-அநதப்பெரிய விலலானது, இற்ற-ஒடிந்த, அன்றின்உம-அந்நாளினும,எறி மழுவாளவன் இழுக்கம உற்ற அன்றின் உம்-வீசுகின்ற குநதாலிப்படையையுடைய பரசுராமன் தோலவியடைந்த அந்நாளினும், பெரியது-பெரியதாகிய, ஓர-ஒப்பற்ற, உவகையன் - சந்தோஷத்தையுடையவனாக, ஆனான்—; (எ - று)

பிஞ்ஞகன் விலலென்றது - மயனாற்செயயபபட்டதும சிவன் எடுதது யுத்தஞ்செயது ததீசிமகததில்தேவராதனிடததிற கொடுககப்பட்டு குலமுறையாய்ச சனகனாற் பூசிககப்பட்டுவநததுமாகிய ஜானகியின்மணத்துககு வீரசுற்கமாக ஏற்படுத்தியிருந்த வில். ஸ்ரீராமன் கையிலெடுகக அது முறிந்ததென்க. மகனைப்பெற்ற உவகையினும மருமகளைப்பெற்றஉவகை மேலதாய், மாற்றானை முகம்வணககப் பாரத்த உவகை அதனினும் மேலதாயினும், இப்போது வசிட்டன் வார்ததையாலுணடாகிய உவகை அதனினும மேற்பட்டதென்க மேன்மேலுயர்ச்சியணி. ஈன்றகாலத்திலும் வீரனென்று கேள்விப்பட்டபோது மகனிடதது மகிழ்ச்சி மிக.அவ் வீரத்தன்மையோடு சான்றோனெனப் பெரியோர் தன்மகனைப்புகழ்ந்து கூறக் கேட்டபோது உவகை விஞ்சியதென்க. ''ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவககுந்தன்மகனைச, சான்றோனெனக் கேட்டதாய்'' என்ற குறள் இங்கு ஞாபகததுககு வருகின்றது. ''தர்மைமகற்

காற்று நன்றியவையத்து, முந்தியிருப்பச்செயல்" என்றவாறு தான் செய்ய வேண்டிய கடமை நிரம்பியமைபற்றி உவகையனுயினுனுமாம். மற்று - வினைமாற்று. பிஞ்ஞகன் - பிஜ்ஞகன் வடமொழி. சங்கரிப்போனென்பது, அவயவப்பொருள். பி-ம் —[1]பிடித்த. [2]வானவன். (௪௪)

௪௫ —இதுவும் அடுத்த கவியும் - தூரகம் தசரதன் வசிட்டனைப் புனைந்து கூறுதல்.

அனைய தாகிய வுவகையன் கண்கணீ ரரும்ப
[1]முனைவன் மாமலர்ப் பாதங்கண் முறைமையி னிறைஞ்சி
யினிய சொல்லினை யெம்பெரு மானருள் [2]வழியின்
றனிய னுனிலந் தாங்கிய தவப்பேறு தகாதோ.

(இ - ள்.) அனையது ஆகிய உவகையன - அத்தன்மையதாகிய சந்தோஷத்தையுடையவனுகிய தசரதன், கண்கள் நீர் அரும்ப-கண்கள் நீர்சொரியாநிற்க, முனைவன் - வசிட்டமுனிவனது மா - பெருமையமைந்த, மலர்-தாமரைமலர்போன்ற, பாதங்களை - அடிகளை, முறைமையின் இறைஞ்சி-(வணங்க வேண்டிய) முறைமையோடு வணங்கி,—எம்பெருமான் - எம்மிறைவனே! இனிய சொல்லினை-இனியனவே சொல்லுபவனே! அருள் வழியின்-(தேவரீரது) அருளினுல், தனியன்-அடியேன், நானிலம் தாங்கியது பூபாரத்தைச்சுமந்தது; அதற்கு - அந்த இராமனுக்கு, இது தகாதோ - இச்செயலைத் தகுதியற்றதோ?

ஒருபாற்கோடாது உரைத்ததுபற்றி வசிட்டனை வணங்கி, யானே நமது கருணையால் இவ்வுலகத்தை யாண்டிருக்கச் சகலகுணசம்பன்னனுன அவ்விராமனுக்கு இவ்வரசு மிகவும் ஏற்கு மென்றன னென்றவாறு. ஆநந்தாதிசயத்தாற் கண்கள் நீர்சொரிந்தன. இனி, இப்பாட்டின் சொற்போக்கினுல், இராமன் இனியனுயுந்தன்மை நோக்கிக் கண்களில் நீர்பெருக வசிஷ்டமுனிவனுடைய திருவடித்தாமரைகளை முறைமையின் வணங்கி, 'தேவா முனிவா துயாதீதலாகிய இனியகாரியத்துக்குத் தக்கபடியே சொல்லியருளினீர்; உலகமுழுதும் உண்டுமிழ்ந்தளிக்கும் உத்தமன இவ்வுலகத்தை யளித்தற்கு வந்தவனுதலின் உம்முடைய அருள்நோக்கால் தாங்கிய என் அரசாட்சி இராமனுக்கு உடனே தகாது'என்றதாக வேறொருபொருள்படுமெனபா. இறைஞ்சியென்ற வினையெச்சம், அடுத்த செய்யுளில் 'என்றுரைசெய்து" என்றதனோடு இயையும். பி-ம் —[1]முனிவன. அன்றோ. வழியின். [3]அது. (௪௫)

௪௬. எந்தை நீயுவந் திதனைச்சொல வெங்குலத் தரச
ரந்த [1]மிலவரும் பெரும்புக ழவனியி [2]னிறுவி
முந்து [3]வேள்வியு முடித்துத்தம் மிருவினை முடித்தார்
வந்த தவவரு ளெனக்குமெ னறுரைசெய்து மகிழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) எந்தை - என்தந்தைபோன்றவனே! நீ—, உவந்து - மனம் மகிழ்ந்து, இதம் சொல - நன்மைகளைச் சொல்ல, எம் குலத்து அரசர் - எங்கள் குலத்துத்தோன்றிய வேந்தர்கள், அந்தம் இல்-முடிவில்லாத, அரு பெரு புகழ் - பெறுதற்கரிய பெருங்கீர்த்தியை, அவனியில் நிறுவி - உலகத்தில் நிலைபெறுத்தி, முந்து - முற்பட்ட; வேள்வி உம் - யாகங்களையும், முடித்து -

நிறைவேற்றி, தம் - தம்முடைய, இரு வினை - இருவினைகளையும், முடித்தார் - வென்றார்; எனக்கும் - அடியேனுக்கும், அ அருள் வந்தது - அந்தக் கிருபைவாய்த்தது, என்று -, உரைசெய்து - சொல்லி, மகிழ்ந்தான் - களித்தான், (தசரதன்); (எ - று.)

அரசாண்டுபெரும்புகழ்படைத்து வேள்விமுற்றியிருந்த தசரதன் தான் இருவினை நீங்கிப் பேரின்பமடையுமாறு, வசிட்டன் 'புனிதமாதவ மல்லதொன்று இல்' என்று புகன்றானாதலால், 'வந்ததவ்வருளெனக்கும்' என்று பாராட்டிக் கூறுகின்றான். இதனைச்சொல்வதில் தந்தை சிறந்தவனாதலால், 'எந்தை நீயுவந்திதஞ்சொல' என்றான். இம்முனிவனது ஹிதவார்த்தை பிறரது ஹிதவார்த்தை போலாது இம்மையிற் பெரும்புகழ்நிறுவுதற்கும், முந்துவேள்வி முடித்தற்கும்,மறுமையில இருவினை யொழித்து இன்பமடைதற்கும் உதவின வென்பதாம.முந்துவேள்வி யென்றது-அரசர்க்குச் சிறந்த அசுவமேதம் முதலாயினவற்றை. இருவினையென்றதன்பின், முற்றுமமைத்தொகுத்தல். பி-ம்.— [1]இல்லதொரா, இல்லவர். [2]நிறுத்தி. [3]வேள்விகள். (சசு)

சஎ.—மந்திரிமார்கருத்தைச் சுமந்திரன் கூறத்தொடங்குதல்.

பழுதின் மாதவன் பின்னொன்றும் பணித்தில னிருந்தான்
முழுது [1]மெண்ணுறு [2]மந்திரக் கிழவர்தம் முகத்தா
லெழுதி நீட்டிய விங்கித மிறைமகற [3]கேற்கத்
தொழுத கையினன் சுமந்திரன் முன்னின்று சொல்லும்.

(இ - ள்.) பழுது இல - குற்றமற்ற, மா தவன் - பெருந்தவத்தோனான வசிட்டமுனிவன, பின்-அதற்குமேல், ஒன்றும் பணித்திலன் இருந்தான் - ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருந்தான்; (அப்பொழுது , முழுதும் எண் உறும்-(ராஜ காரியம்) முழுதும ஆலோசிக்கவல்ல, மந்திரக்கிழவர் - மந்திரிகள், தம முகத்தால் எழுதி நீட்டிய - தங்கள்முகத்திலெழுதிக்கொடுத்த [குறிப்பித்த], இங்கிதம்-அபிப்பிராயத்தை, இறைமகற்கு-சக்கரவர்த்திக்கு, ஏற்க-பொருந்த, சுமந்திரன - சுமந்திரனென்னும முதன்மந்திரி, தொழுத கையினன் - கூப்பினகைகளையுடையவனாய், முன் நின்று - எதிரில்நின்று, சொல்லும்-சொல்லுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை மேல இரண்டுகவிகளாற் காண்க.

புரோகிதனாகிய வசிட்டன தன் கருத்தைத் தெரிவித்தபின், மற்றை மந்திரிமார் குறிப்பாகத் தெரிவித்த கருத்தை மன்னவனிடத்துச் சுமந்திரன் கூறத் தொடங்கலாயின னென்க. தவமாவது - "உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யற்றே தவத்திற்குரு" என்பதனாலறிக. தவத்திற்குப் பழுதாவன - பொய் வெகுளி முதலியன. இங்கிதம் - குறிப்பினிகழும்உறுப்பின்தொழில்; அது, இங்கு அவ்வுறுப்பின்றொழிலாற் குறிக்கப்படும் கருத்திற்கு ஆகியது. சுமந்திரன் - நல்ல ஆலோசனையுடையவன். பி - ம்:—[1]எண்ணும். [2]மந்திரிக. [3]ஏற. (சஎ)

சஅ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - சுமந்திரன்வார்த்தை.

உறத்த கும்மா சிராமற்கென் றுவக்கின்ற மனத்தைத்
துறத்தி நீயெனுஞ் சொற்சுடு [1]நின்குலத் தொல்லோர்
மறத்தல் [2]செய்கிலாத் தருமத்தை [3]மறப்பதும் வழக்கன்
றறத்தி [4]னூங்கினிக் கொடிதென லாவ [5]தொன்றி [6]யாதோ.

(இ - ள்) அரசு - அரசசெல்வம, இராமற்கு—, உற - பொருந்தல், தகும்-, என்று—, உவக்கின்ற-சந்தோஷிக்கிற. மனத்தை-, நீ துறத்தி எனும் சொல் - நீ (எங்களைப்) பிரிகிறு யென்கிற சொல்லானது, சுடும் - சுடாநிற்கும்; நின் குலம - உன்குலத்தில்தோன்றிய. தொல்லோர் - பெரியோா, மறத்தல் செய்கிலா - மறவாத. தருமத்தை -, மறப்பதூஉம் - (நீ) மறந்துவிடுவதும், வழக்கு அன்று - முறைமைபல்ல; (ஆகலால்), இனி—, அறத்தின் ஊங்கு-தருமத்தின் மேற்பட, கொடிது எனல் ஆவது-கொடியதென்று சொல்லுதற்கு ஏற்றதாகிய. ஒன்று - ஒரு பொருள், யாது - எது? (எ - று.)

இராமன அரசனுகின்றுனென்பதை நினைகக மனம் உவககின்றது; நீ துறக்கின்றுயென்பதை நினைக்க. அது மனததைச சுடுகின்றது; ஆனல் இப்போது செயயவேணடுவது எது எனபாயோ, பெரியோாகள் பூணட தருமததை மேற்கொளளவேணடுவதே யாகும. அறததை நோககுமிடத்து நீ துறககவேணடுவது இன்றியமையாத தென்று ஏற்படுவதனுல, அறம் மிகக் கொடிதெனத தோன்றுகின்ற தென்றன னென்க மறததல் செயகிலாத்தருமமாவது - மூத்தமகனுககு முடிசூட்டித் தாம இப்பேதமை தாய்வரும் பிறப்பை நீககுவான் வனததைநணணி மாதவமபற்றுதல். பி ம்:—[1]உன். [2]செய்கலாத, செய்திலாத. [3]மறப்பது. [4]ஊங்கினி. [5]இங்கு. [6]யாதே. (சஅ)

சகூ. புரசை [1]மாக்கரி நிருபர்க்கும் [2]புரத்துறை வோர்க்கு
முரைசெய் மந்திரக் கிழவர்க்கு முனிவர்க்கு [3]முள்ள
முரச மார்ப்பநின் முதன்மணிப புதல்வனை முறையா
லரச னுக்கிப்பின் னபபுறத் தடுத்தது புரிவாய்.

(இ - ள்.) புரசை - கழுததணிகயிற்றையுடைய, மா - பெரிய, கரி - யானைசசேனையையுடைய. நிருபாககுஉம - அரசாகளுககும், புரத்து உறைவோாககுஉம் - பட்டணதது ஜநஙகளுககும, உரை செய் மந்திரக்கிழவர்ககு உம்-(இப்படித தமது அபிபிராபததைக) குறிப்பிதத மந்திரிகளுககும், முனிவாக்கு உம் - (வசிட்டன்முதலிய) முனிவருககும, உள்ளம் முரசம் ஆர்ப்ப - மனததில் முரசப்பறையே ஒலிகக [மனமமகிழஎன்றபடி], நின் - உனது, மணி - நீலமணிபோன்ற மேனியையுடைய, முதல் புதல்வனை - மூத்தகுமாரனை, முறையால - கிரமமாக, அரசன் ஆககி - அரசனுககசெய்து, பின் - பின்பு, அ புறத்து அடுததது - (உனககு) மறுமைககு ஹிதமானதை, புரிவாய் - செயயககடவாய்; (எ - று)

கீழ்ச்செய்யுளில் இராமனுக்குப்பட்டாபிஷேகமும் தசரதமன்னவனுக் குத்துறவும் ஆகஇரண்டு சேர்பட்டுள்ளன என்று கூறிய சுமந்திரன், இதனால் இராமபட்டாபிஷேகத்தை முதலில் நடத்திவிட்டுப் பிறகு துறவுக்குச்செல்ல வேண்டுமென்கிறான். ஸ்ரீராமன் நீலமணிபோலுநிறமுள்ளவனென்பதை "நின் சிறுவர் நால்வரினும் கரியசெம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி" என முன் விசுவா மித்திரன் கூறியதனாலு முணாக. பி-ம் —[1]மாற். [2]புறதது. [3]மகிழ்வாய். ()

௫௦.—அரசன் சுமந்திரனைநோக்கி இராமனையழைத்து வருக வெனல்.

என்ற வாசகஞ் சுமந்திர னியம்பலு மிறைவ
னன்று சொல்லினை நமபியை [1]நளிமுடி சூட்டி
நின்று நின்றது செய்வது விரைவினி னீபோ
சென்று கொண்டணை திருமகள் கொழுநனை யென்றான்.

(இ - ள்.) என்ற வாசகம் - என்ற வார்த்தையை, சுமந்திரன்-, இயம் பலும் - சொன்னவளவில்,—இறைவன் - சக்ரவர்த்தி, (சுமந்திரனைநோக்கி), 'நன்று சொல்லினை - நல்லதையே சொன்னாய்; நமபியை-இராமனுக்கு, நளி முடி சூட்டிநின்று - பெருமைபொருந்திய கிரீடத்தைச் சூடச்செய்து, (பின்), நின்றது செய்வது - எஞ்சிநின்றது செய்ய (அதற்குஏற்ப). நீபோ-, விரை வினில் சென்று - விரைவாகப்போய், திருமகள்கொழுநனை கொண்டு அணை- திருமகளையொத்த பெண்ணாகிய சீதையின் கணவனை [இராமனை] அழைத் துக்கொண்டுவா,' என்றான—; (எ - று.)

சுமந்திரன் சொல்லியதை இசைந்து தசரதமன்னவன் அவனையே இரா மனையழைத்து வருமாறு கூறினனெனக. மகுடமுதற்கொண்டு வருஞ் சிறப் பினையுடைய முடியென்பார் 'நளிமுடி' என்றார் "தடவுங்கயவும் நளியும் பெருமை" என்பது, தொல்காப்பியம் செய்வது-வியங்கோள்; திருக்கோவை யாரில் "மறப்பதறிவிலேன கூறுகக்கனே" என்றவிடத்து 'மறப்பது-வியங் கோள்' என்று பேராசிரியர் உரைத்தமை காணக செய்வது - செயயத்தக்கது எனக்கொள்ளுதலும ஒன்று. பி-ம்·—[1]நளிர. (௫௦)

௫௧.—சுமந்திரன் அவ்விடத்தினின்று தேருடன்
இராகவன் திருமனையிற் புகுதல்.

அலங்கன் மன்னனை யடிதொழு தவன்மன மனையான்
விலங்கன் மாளிகை வீதியின் விரைவொடு [1]சென்றான்
றலங்கள் [2]யாவையும் பெற்றன [3]ளுமெனத் தளிர்பபான்
[4]பொலங்கொ டேரொடு மிராகவன் றிருமனை புக்கான்.

(இ - ள்.) (அதைக்கேட்டு), அலங்கல் மன்னனை - பூமாலையையணிந்த சக்ரவர்த்தியை, அடி தொழுது - அடிவணங்கி, அவன் மனம் அனையான் - அத்தசரதன் மனத்தை யொத்தவனான சுமந்திரன், விலங்கல் மாளிகை வீதி யின்-மலைபோன்ற மாளிகைகள்நெருங்கிய ராஜவீதியில், விரைவொடு சென்

றான் - விரைவாகப்போய்,—நலங்கள் யாவையும் பெற்றனன் ஆம் என - உலகங்களெல்லாவற்றையும் அடைந்தவன்போல, களிப்பான்-உள்ளங்களிப்பவனாகி, பொலம்கொள் தேரொடும் - பொன்மயமான தேருடன், இராகவன் திருமனை புக்கான்-ஸ்ரீராமனது திருமாளிகைக்குட் பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போவதைக் கருதி இராச்சியம் தனக்குக் கிடைப்பதுபோல மனக்கிளர்ச்சியடைந்தவனாகி, சுமந்திரன், தசரதனது திருமாளிகைக்கு இராமபிரானை அழைத்துக்கொண்டு போக ஒரு தேருடனே இராமனது திருமாளிகைவாயிலையடைந்து தேரை நிறுத்திவிட்டுத் தான் மனையினுள்ளே சென்றனனென்க. அரசன் தான் வேண்டும்பொருளைப் பெறுதல் எளிதாக இயலுமாதலாலும், இராமபிரான் அவ்வவர்குறையை வினவி அவற்றைத்தீர்க்க முயலுபவனாதலாலும், நலங்கள் யாவையும்பெற்றனனென்றதனனென்க "தத்தமக்குற்றவர் சென்று தழைக்கின்றமனத்தா" என எஅ - ஆங் கவியில் வருவதுங் காண்க. மன்னவன் குறிப்பறிந்து நடப்பவ னென்பார், 'அவன் மனமனையான்' என்றார். இராகவன - இரகுவம்சத்திற் பிறந்தவன; இது தத்திதாந்தநாமபதம்.

பி-ம் —[1]செல்வான. [2]எழையும. [3]தானென. [4]புலன.  (௯௧)

## ௯௨.—இலக்குமணனோடும் மனைவியோடும் இருந்த ஸ்ரீராமனைச் சுமந்திரன் காணுதல்

பெண்ணி னின்னமு தன்னவ டன்னொடும் பிரியா
வண்ண வெஞ்சிலைக் குரிசிலு மருங்கினி திருப்ப
வண்ண லாண்டிருந் தானழ கரு[1]நற வெனத்தன்
கண்ணு முள்ளமும் வண்டெனக் களிப்புறக் கண்டான்.

(இ - ள்) பிரியா-(தன்னைவிட்டு ஒருநாளும்)நீங்காத,வண்ணம அழகிய, வெம் சிலை குரிசில்உம் - உக்கிரமான விலலையேந்திய இலக்குமணனும், மருங்கு - பக்கத்தில், இனிது இருப்ப - இனிதாக இருக்க, பெண்ணின் இன் அமுது அன்னவள் தன்னொடுஉம்-பெண்களுக்குள் இனிய அமிருதத்தை ஒத்தவளாகிய சீதாபிராட்டியோடும், அண்ணல் - ஸ்ரீராமபிரான், ஆண்டு இருந்தான் - அவ்விடத்திருந்தான்; அழகு - (அசோகத்தின்) அழகானது, அரு நறவு என - அரிய தேன்போன்று இருக்க, தன் கண்உம உள்ளம்உம் வண்டு என-தன்கண்களும மனமும் (அத்தேனை யுண்ணும்) வண்டுகள்போல, களிப்புற - சந்தோஷிக்க, கண்டான் - (சுமந்திரன்) பார்த்தான்; (எ - று.)

எல்லாநிலையினும் பிரியாதிருந்து தொண்டுபூண்டுநடக்கும் இளையபெருமாளும் "அகலகில்லேனிறையும்" என்று உறையும் அம்மலாமகளும், தன்னிடத்துஒக்கவிருக்கப் பசசைமாமலைபோன் மேனியசசுதன் இவ்வயோத்தியுள்ளும் அத்திருமாமணிமண்டபசசெல்வசசிறப்பை யனுபவித்துக்கொணடிருக்க, அவ்வழகை நித்தியசூரிகள் கணடு அனுபவிக்குமாபோல், கொற்றவனகத்துக்

குற்றேவல்புரியுஞ் சுமந்திரனும் தன்தவப்பயனற் கண்டு மகிழ்ந்தனனென்க. அநகனம் அவ்வழகைக்கண்டு களிப்படைந்த சுமந்திரனுக்கு நறவுண்டுகளிக்கும் வண்டை உவமைகூறினர். பெண்ணின் இன் அமுது அன்னவள் என்பதற்கு பெண்ணுருவத்தையுடையஇனியஅமிருதமொன்றிருந்ததாயின்அதனை ஒத்தவள் என்றலுமொன்று;இது. இல்பொருளுவமை. பி-ம்:—[1]நறவென்ன.

## ருங.—தந்தையின்கட்டளையைச் சுமந்திரன் தெரிவிக்க, ஸ்ரீராமன் தேர்மீது ஏறுதல்

கண்டு கைதொழு தையவிக் [1]கடலுடைக் [2]கிழவோ
னுண்டோர் காரியம் வருகென வுரைத்தன னெனலும்
புண்ட ரீகக்கட் புரவலன் பொருகென [3]வெழுந்தோர்
கொண்டல [4]போலவன் கொடிநெடு தேர்மிசைக் கொண்டான்.

(இ - ள்.) கண்டு - (அசசோகதிதியிலே ஸ்ரீராமனை) பார்த்து, கைதொழுது - கைகூப்பிவணங்கி, 'ஐய - ஐயனே! இ கடலுடைகிழவோன் - இந்த உலகத்துக்கு உரியவனுகிய சக்கரவாத்தி, ஓா காரியம் உண்டு வருக என - ஓாகாரியமுளது (ஆதலால்) (ஸ்ரீராமனை) அழைத்துவருக என்று, உரைத்தனன்-நியமித்தான்', எனலும்-என்றுசொன்னஅளவில,-புண்டரீகம் கண புரவலன் - தாமரைக்கண்ணனுகிய ஸ்ரீராமபிரான், பொருகென எழுந்து - விரைவாக எழுந்து, ஓா கொண்டல போல - ஒருகரிய மேகம்போல, அவன் - அந்தச சுமந்திரனது, கொடி நெடு தோ மிசைக்கொண்டான் - கொடிகள் கட்டிய நெடியதேரை மேறகொண்டான்; (எ - று)

தந்தை வாசகசொன்றுனென்றதைக் கேட்டுப் பொருகவென ஸ்ரீராமன் எழுந்து தோமீதுஏறின னென்க. இராமபிரான்இப்போதுஎழுந்துசெல்வது அரக்கராகியகோடையால் வாடியுள்ள தேவா முனிவாகளாகிய பயிாககு அவ் வெப்பந்தணிவதற்குப் பரம்பரையாககாரணமாகபபோவதனுல், 'கொண்டல் போல் தோமிசைக்கொண்டான்' என்றார். ஐய - அழகுள்ளவனே' என்றலுமாம். கடலுடை - கடலைஆடையாகவுடையது பூமி வடமொழியில 'அப்தி மேகலா' என ஒருபெயா பூமிக்கு உள்ளதுங காணக. [1]கடலிடைஎன்றபாடத்துககு—"பணிவருட" என்று தொடங்குஞ் சிந்தாமணிசசெய்யுளில் கடலைத் தன்னிடத்துடையதென்பதுபற்றி 'கடலகம்' என்றதொடர்க்கு-உலகு எனப் பொருள்கொண்டாற்போலப் பூமியென்றேபொருள்கொள்க. மிசைக்கொள்ளல்-ஏறுதல். "பழமுதிாசோலை மலைகிழவோனே"என்றதிற்போல,கிழவன்-கிழவோனுமிற்று. புண்டரீகம் என்னும பெயா வெண்டாமரைக்கே வழங்குவதாயினும், இங்கு ஸ்ரீராமபிரானது திருக்கண்களுக்கு ஒப்பிடப்பட்டமையின், செந்தாமரைக்குக் கொள்ளத்தக்கது:"செந்தாமரைக்கண்ணன் செங்கனிவாய்க்கருமாணிக்கம்" என்றார் பெரியோரும். கொண்டல்-காரமேகம். பி - ம்:— [1]கடற்புவிக். [2]கிழவன். [3]எழுந்தான், எழுந்து. [4]போல்பவன், போற்சென்று.

## ௫௪.—இராமபிரான் தேர்மீது செல்லுதல்.

முறையின் [1]மொய்ம்முகி லெனமுர சார்த்திட மடவா
ரிறை[2]க ழன்றுசங் கார்த்திட விமையவ ரெங்கள்
குறைமு டிந்ததென் றார்த்திடக் குஞ்சியைச சூழ்ந்த
நறைய லங்கல்வண் டார்த்திடத் தேர்மிசை நடந்தான்.

(இ - ள்.) முரசு - பேரிகைகள், முறையின்-வரிசையாக, மொய் முகில் என-நெருங்கிய மேகம்போல, ஆர்த்திட - முழங்கவும்,-மடவார் - மாதர்களுடைய, இறை கழன்று - முன்னங்கையினின்றும் கழன்று, சங்கு-சங்கவளையல்கள், ஆர்த்திட-(ஒன்றோடொன்று தாக்குண்டு) ஒலிக்கவும்,—இமையவர்-தேவர்கள், எங்கள் குறை முடிந்தது என்று - எங்கள் குறைதீர்ந்ததென்று சொல்லி, ஆர்த்திட-ஆரவாரிக்கவும்,—குஞ்சியை சூழ்ந்த-(தனது திருமுடியைச்சுற்றியிருந்த, நறை அலங்கல் - தேனுள்ள பூமாலையில, வண்டு (மொய்த்த) வண்டுகள், ஆர்த்திட-ஒலிக்கவும், தேர்மிசை நடந்தான்-தேரேறிச் சென்றான்.

இடியுண்டாவது நீர்கொண்ட மேகத்தினிடத்திலேயே யாதலால், நீர் கொண்ட மேகத்தை 'மொய்ம்முகில' என்றார். முரசு - மங்களமுரசு. அரசகுமாரன் செல்வதுபோகக் முரசறைந்தனரென்க. மடவார் இறைகழன்று சங்கு ஆர்த்திட என்றது-மாதர் இராமனது அழகில்ஈடுபட்டு மெலியக் கழன்ற சங்கு வளையல்கள் ஒலித்துக்கொண்டு வீழ்வதனை. இமையவர் - கண்ணிமையாமையாகிய விசேடமுடையவர்; தேவர். சூழ்ந்த அலங்கல் என இயையும். ஆர்க்க என்னாது ஆர்த்திட என்றது, இடையறாமைபுணர்த்துதற்கு. சங்கு-ஆகுபெயர். தங்களபிரார்த்தனைபால இவ்வுலகில அவதரித்த எம்பெருமான் அக்காரியத்தைத் தலைக்கட்டுதற்குச் செல்கின்றானென்று முணமையுணர்ந்தவராதலின், தேவர் ஆர்த்தனர். சுமங்கலிகளின் கைவளைகழலுதலும், தலையிலுள்ள பூக்களில வண்டு மிதித்துக்கூவுதலும அபசகுனங்களென்பர். ஒலிக்கவென்னும பொருளுள்ள ஆர்த்திட என்றசொல பலமுறைவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. பி - ம்.—[1]இன்முரசார்த்திடமுகிலென. [2]கழன்ற. (௫௪)

## ௫௫.—இதுமுதல் ஐந்துக்கவிகள் - ஸ்ரீராமனை வீதியிற்செல்லும்போது கண்ட மாதரார் நிலைமையைக் கூறும்.

பணை [1]நிரந்தன பாட்டொலி [2]நிரந்தன வனங்கன
கணை [1]நிரந்தன நாணொலி கறங்கின நிறைபபே
ரணை [1]நிரந்தன வறிவெனும் பெரும்புன லணையார்
பிணை [3]நிரந்தெனப் பரந்தனர் நாணமும் பிரிந்தார்.

(இ - ள்.) பணை நிரந்தன - வாத்தியகோஷங்கள் நிரம்பின; பாட்டு ஒலி நிரந்தன-பாடலின்ஓசைகள் நிரம்பின; அனங்கன் கணை நிரந்தன-மன்மதபாணங்கள் நிரம்பின; நாண ஒலி கறங்கின - நாணோசை நிரம்பின; (அங்குள்ளமாதர்களது), அறிவு எனும் பெரு புனல் - இராமனைப்பற்றிய எண்ண

மாகிய வெள்ளம், நிறை - மனவடக்கமாகிய, பேர் அணை - பெரிதாகிய அணையை, நிரந்தன - கடந்தன; அனையார் - (அறிவாகிய அணையைக்கடக்கப் பெற்றவ ராகிய) அம்மாதர்கள், நாணம் உம் பிரிந்தார் - நாணத்தையும் விட்டவர்களாய், பிணை நிரந்து என - பெண்மான்கள் நிரம்பினபோல, பரந்தனர் - (வீதியில் வந்து) நிறைந்தார்கள்; (எ - று.)

ஸ்ரீராமன் வீதியிலெழுந்தருளுகையில் பலவாத்தியங்கள் முழங்கவும் மங்களவாழ்த்துப் பாடல் பாடவும், அவைகேட்டு அங்குள்ளமகளிர் தமது நிறையைக் கடந்து வீதிவழியே சென்று அவ்விராமபிரானழகிலீடுபட்டு நாணத்தை விட்டு எங்கும்பரந்தன ரென்பது கருத்து. பணை - கருவியாற்பிறப்பதற்கும், பாட்டு - கண்டத்தாற் பிறப்பதற்குங் கொள்க. அனங்கன் - உருவில்லாதவன். அனங்கனுக்கு மலர்கள் கணையும் வண்டுகள் நாணியுமாதலின், கணை நிரந்தன நாணொலிக்கின்றன என்பதற்கு - அப்பொழுது பூமாரிபொழிய, அவற்றின் தேனுண்ணவந்த வண்டுகள் ஒலித்தனவென்ப பொருள்கொள்ளினுமமையும். அறிவைப்புனலென்றமைக்கேற்ப, நிறையை அணையென்றார். அறிவென்பது - இராமபிரானிடத்து ஈடுபாடு. எல்லாரிடத்துங் கலந்து நிற்கும் புருஷோத்தமனாதலின், இராமபிரானிடத்து ஈடுபாட்டினால் மகளிர்கற்புக்கு இழுக்கின்மையறிக. நாணமும், உம் - உயர்வுசிறப்போடு இறந்ததுதழுவியது. பி-ம் — [1]நிரைந்தன. [2]நிமிர்ந்தன, நிறைந்தன. [3]நிரைந்தெழுந்தன. (௫௮)

௫௯ நீளெழுத்தொடர் [1]வாயினுங் குழையொடு நெகிழ்ந்த
வாளகத்தினொடரமியத் தலத்தினு மலர்ந்த
வாளரத்தவேல் வண்டொடு கெண்டைகள் [2]மயங்கச்
சாளரத்தினும் பூத்தன தாமரை மலர்கள்.

(இ - ள்.) தாமரை மலர்கள் —, நீள் எழு தொடர் வாயின் உம் - நீண்ட தூண்கள் அமைந்த வாயில்களிலும், குழையொடு - குண்டலங்களோடும், நெகிழ்ந்த ஆளகத்தினொடு - அவிழ்ந்த கூந்தலோடும், அரமியம் தலத்தின் உம் - உபரிகைகளிலும், அலர்ந்த - மலர்ந்தன; வண்டொடு - வண்டுகளோடு, வாள் - வாள்களும், அரத்தம் வேல - உதிரந்தோய்ந்த வேல்களும், கெண்டைகள் - கெண்டைகளும், மயங்க - கலந்துநிற்க, சாளரத்தின் உம் - பலகணிகளிலும், பூத்தன —; (எ - று.)

நிறைகடந்து வீதியில்வந்து ஸ்ரீராமனைப் பார்க்கத்துணியாத பெண்கள் வாயில்களிலும், உபரிகைகளிலும், சாளரங்களிலுமிருந்து பார்த்தன ரென்பது கருத்து. தாமரைமலர்கள் - பெண்களின் முகங்கள். பெண்களின் முகத்தைத் தாமரையாக உருவகஞ்செய்ததற்கேற்ப, வாயில் முதலியவற்றை நீர்நிலையாக உருவகஞ்செய்யாமையின், இது - ஏகதேசவுருவகவணி. (நீர்த்தாமரை மலர்களில் வண்டொன்றுமே தங்குவதியல்பு;) இம்முகத்தாமரைமலர்களிலோ வண்டொடு வாளும் வேலும் கெண்டைகளும் மயங்கின என்க: உருவக வுயர்வுநவிற்சியணி. புருவம் வாளாகவும், செவ்வரிபடர்ந்த கண் அரத்த

வேலாகவும், கருவிழி வண்டாகவும், இடம்வலமாகப் பிறழ்தல்வாய்ந்த கண்கள் கெண்டையாகவும் கொள்ளப்பட்டன. வாள்முதலியமூன்றும் கண்களையே குறிக்குமெனக்கொண்டு, இயற்கையாகக்காணப்படும்போது கண்கள் வாளையும், பிறாமீதுபடும்போது அரத்தவேலையும், பிறழும்போது கெண்டையையும் போலு மென்னலும் ஒன்று. மயிரின் நீட்சிதோன்ற அளகமென்ற வடசொல்லை 'ஆளகம' என நீட்டல்விகாரங் கொடுத்துக் கூறினா. அரமியம் - ஹர்ம்யம் வடசொல். இனி, தாமரைமலாகள் வாயிலே குழையோடு நெகிழ்ந்து [மலாந்து] இருந்தன அரமியததலததுஅளகததிேனாடு மலர்ந்திருந்தன சாளரததில் மயஙகப் பூததிருந்தன என மூன்றுமுற்றாககவுமாம். [2]மறுகஎன்ற பாடததிற்கு, முனனிரணடடி - மாதராா முகததையும், பின்னிரணடடி - அவாகணகளையும் கூறியனவாக வுரைகக. இனி இசசெய்யுட்கு - தாமரைமலாகள் குழையோடும நெகிழ்நதவாளகததினோடும மலாந்த [விளககமுள்ள] வாள் அரததவேல் கெணடைகள மயஙக, எழுதசெதாடாவாயினும் அரமியததலததினும சாளரததினும பூததன என்று ஒருமுடிபாககியுரைத்தலும ஒனறு. பி-ம் —[1]வாயினுள, வாயினில, வாயிலில். (௫௬)

௫௭ மண்ட லந்தரு மதிகெழு மழைமுகி லனைய
வண்டர் நாயகன் [1]வரைபுரை [2]யகலத்து ளலங்கற்
றொண்டை வாய்ச்சியர் [3]நிறையொடு நாணொடுந் தொடர்ந்த
கெண்டை யும்முள கிளைபயில [4]வண்டொடுங் கிடந்த

(இ - ள) மணடலம தரு மதி கெழு - வட்டவடிவாகிய சநதிரனைமைந்த [சந்திரனைப்போலும முகததையுடைய], மழை முகில அனைய - காாமேகததையொதத, அணடா நாயகன் - தேவநாயகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானது, வரைபுரை அகலததுள் - மலைபோன்ற மாாபிலுள்ள, அலஙகல் - பூமாலையில், தொணடை வாயசசியா - கோவைககனிபோனற வாயையுடைய மாதரது. நிறையொடுஉம நாணொடுஉம தொடாநத - நிறையும நாணமும பின்தொடரப்பெற்ற, கெணடைஉம - (விழிகளாகிய) கெணடைகளும,—உள-(அவ்வலஙகலிலதேனைநாடிஎறகெவநது) உளளனவாகிய, கிளை பயில வணடொடுஉம் - கிளையெனனும இசையைப பழகின வணடுகளொடு, கிடந்த-தஙகின; (எ-று.)

தேனை நாடிவநத வணடுகளொடு மாாபழகை நாடி வநத கெணடைகளும் மயஙகிக கிடந்தன என்பதாம. ஸ்ரீராமனைக கணடவுடனே நிறையும் நாணும மகளிரினின்று நீஙகின வென்பாா 'நிறையொடு நாணொடுந்தொடர்ந்த கெணடை' என்றாா; எனவே, மகளிா ஸ்ரீராமனைப் பாாததவுடனே அவ்விராமபிரானழகில்டுபட்டு ஆசைகொணடன ரென்றதாயிற்று. முழுமதியென்பாா 'மணடலநதருமதி' என்றாா மணடலநதருமதி இராமனுடைய திருமுகததுககும், மழைமுகில-திருமேனிககும உவமை. பரிபாடலில் "கிளைக் குற்றவுழைச சுருமபின்" என்றாற்போல, 'கிளைபயில்வணடு' என்றார். பி-ம்:—[1]மலை. [2]ஆகததுள். [3]நிறையொடுெ. [4]வணடொடு. (௫௭)

ருஅ. [1]சரிந்த பூவுள [2]மழையொடு [3]கலையுறத் [4]தாழப்
பரிந்த [5]பூவுள பனிக்கடை முத்தினம் படைப்ப
வெரிந்த பூவுள விளமுலை [6]யிழையிடை [7]நுழைய
விரிந்த பூவுள [8]மீனுடை [9]வானின்றும் வீழ்வ.

(இ - ள்.) மழையொடு - மேகங்களோடு, கலை - சந்திரகலைகள், உற தாழ - மிகத்தாழ்தலால், சரிந்த - கீழேசரிந்திய, பூ - புஷ்பங்கள், உள - உள்ளன; (அங்ஙனந் தாழ்ந்தாகிய முத்தின்று), பரிந்த பூ உள - இரங்கிய குவளைப் பூக்களின்றன்மையுள்ளனவாகிய, பனி கடை - குளிர்ச்சிபொருந்திய கடைக்கண்கள், முத்து இனம் படைப்ப - முத்துக்கூட்டங்களை யுண்டாக்குவன; எரிந்த பூ உள - தீந்த பூக்களுள்ளனவாகிய, இள முலை - இளமைபொருந்திய தனங்கள், இழை இடை நுழைய - (பூரித்து) ஆபரணங்களினிடையே நுழைய,—விரிந்த பூ உள - மலர்ந்த தாமரைப்பூக்களுள்ளனவாகி, மீன் உடை - மினனுதலையுடைய வஸ்திரங்கள், வானின்றும் - ஆகாயத்தினின்றும், வீழ்வ - வீழ்வன; (எ - று)

கலை - சந்திரன்பகு மீன் - முதனிலைதிரிந்த தொழிலெபயர். கூந்தலை மழையாகவும், நெற்றியைக் கலையாகவும், கண்களைக் குவளைமலராகவும், கண்ணீரை முத்தினமாகவும், கைகளைத் தாமரைப்பூக்களாகவும் இடையை வானாகவும் உருவகித்தார். 'மழையொடு கலையுறத்தாழ'எனவே, மகளிர் மேன் மாளிகைகளினின்று குனிந்துநோக்கின ரென்றதாயிற்று; நோக்கினவளவில் அவ்விராமபிரானழகில் ஈடுபட்டு ஆசைகொண்டாரென்க. கண்ணீர்துளித்தலும், இளமுலை பூரித்தலும், கலைநெகிழ்தலும் ஸ்திரீகளுக்குக் காமவிகாரங்களால நிகழ்ந்தன. உடைநெகிழ்வதனைப் பரிந்து கரங்களாற் பற்றிக்கொண்டும் அவைநெகிழ்ந்தன வென்பார்,'விரிந்தபூவுள மீனுடைவானின்றும் வீழ்வ'என்றார். விரிந்த பூக்கள்-கைகளென்க. இனி, மழையொடு-(அவிழ்ந்த) கூந்தலுடனே, கலை-உடைகளும், தாழ - சோர்ந்துநிற்க, சரிந்த - (அக்கூந்தலினின்று) சொரிந்த, பூ உள - பனி கடை முத்து இனம் படைப்ப - குளிர்ந்த ஓரங்கள் முத்தினம்போலும் கண்ணீரைச் சொரிய, பரிந்த - வருந்திய, பூ-குவளைமலர் போலும் கண்கள், உள-; இளமுலை-, இழை இடை நுழைய-(தாம் பூரித்து) அணிவடத்திலே நுழைந்து வெளிவர, (அம்முலையிலே), எரிந்த பூ உள-மதனவெப்பத்தால் தீய்ந்துபோன மலர்களுள்ளன; (இராமபிரான்மீது மகளிர் மேன்மாளிகையினின்று சொரிதலால்), மீனுடைவானின்று வீழ்வனவாகிய விரிந்த பூவுள எனப்பொருள் காணலுமாம சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. இழை அணிவடமாதலை "ஆரம் .மாலை யிழைமாதரணிவடப்பெயரே"என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறிக. மீனுடைவானின்றும் வீழ்வ என்ற தொடர் - ஆகாயத்தினின்று நட்சத்திரங்கள் வீழ்வன வென்றும் பொருள்கொள்ளக் கிடத்தலின், இராமனுக்கு அபசகுனமாயிற்றென்ற பொருளும் தோன்றுமென்பர். பி - ம்:—[1]கரிந்த. [2]மழையொடும். [3]கலையொடுங், கலைபறத். [4]தாழ்வ. [5]பூணுள. [6]இடையொடு. [7]நுழைவ. [8]வியனுடை, அந்தர. [9]வானின்று. (ருஅ)

ருகூ. வள்ளு றைகழித் தொளிர்வன [1]வாணியிர் மதியந்
தள்ளு றச்[2]சுமந் [3]தெழு தருந் தமனியக் கொம்பிற்
[4]புள்ளி நுண்பனி பொடிப்பன [5]பொன்னினிற் பொதிந்த
[6]வெள்ளு டைப்பொரி [7]விரிவன வுளசில [8]விளநீர்.

(இ - ள்.) வள் உறை கழித்து வாரினுலியன்ற உறைகளை நீக்கி, ஒளிர வன - பிரகாசிக்கின்றனவாகிய, வாள - வாள்களுடன், நியிர - நிமிர்ந்த, மதியம் - சந்திரனை, தள்ளுற - தள்ளாடும்படி, சுமந்து - சுமந்துகொண்டு, எழுதரும் - எழுகின்ற, தமனிய கொம்பில - பொற்கொடிகளில், உள சில இளநீர - உள்ளனவாகிய இரண்டு இளநீர்கள்,—புள்ளி நுண் பனி பொடிப் பன - புள்ளிகளாகிய நுட்பமான பனி பரும்புவனவும், பொன்னினில பொதி ந்த - (இடையிடையே) பொற்பொடிபொதியப்பெற்றனவுமாய், எள் உடை பொரி விரிவன - எட்பொரி ஆதகாதகு விரியப்பெற்றன; (எ - று.)

தமனியம - தபநீயம என்னும வடமொழிச்சிதைவு. இமைகளை உறை யாகவும், கண்களை வாளாகவும, முகத்தை மதியாகவும, மாதரைக் கொம்பாக வும், வியர்வையைப் பனியாகவும், தேமலைப் பொன்னாகவும, பசலையை எட் பொரியாகவும. தனங்களை இளநீராகவும உருவகப்படுத்தினர்; உருவகவுயர்வு நவிப்சியணி. இராமனைக் கண்ட மாதரரின் தேமலங்கொண்டதனங்களில் வியர்வையும பசலையும உண்டாயினவென்றவாறு. மகளிர் இவ்வாறானது ஸ்ரீராமனிடத்துக்கொண்ட ஆசையினுலெனக. சில என்பது இரண்டுஎன் னும் பொருளில வருதலைத திருமுருகாற்றுப்படையில் "சில்காழல்குல்" என்ப தற்கு 'சிலகாழ் - இரண்டுமணிவடங்கள்' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி யர் உரைத்துள்ளமையாலும் அறிக. பி-ம்:—[1]வானுறை, வாணமிளிர், வான் மிளிர். [2]சமைத்து. [3]எழுதரு, எழுதர. [4]புள்ளினுட். [5]பொன்னிடைப். [6]எள் ளிடைப. [7]விரவின. [8]வீழ்வ. (ருக)

## கூ0 —இராமன் தம்பியோடு தேரிலேறிச்சென்று தசரதனிருந்த இடத்தைச் சேர்தல்

ஆய தவ்வழி நிகழ்தர வாடவ ரெல்லாந்
தாயை முன்னிய கன்றென நின்றுயிர [1]தளிர்ப்பத்
தூய [2]தம்பியுந் தானுமச் சுமந்திரன் றேர்மேற்
போய கங்குளிர் புரவல னிருந்துழிப் புக்கான்.

(இ - ள்.) ஆயது - அத்தன்மையதாகியசெய்தி, அவ்வழி - அவ்விடத்து, நிகழ்தர-நிகழாநிற்க,—ஆடவர் எல்லாம்-புருஷரெல்லாம, தாயை முன்னிய- தாயப்பசுவை நினைத்த,கன்று என நின்று-கன்றைப்போல நின்று,உயிர தளி ரபப - மனம் மகிழாநிற்க,-தூய - பரிசுத்தனாகிய, தம்பியும் - தம்பியாகியலக்ஷ் மணனும், தான் உம - தானுமாக, அ சுமந்திரன் தேர்மேல் போய்—, அகம்

குளிர்-மனங்குளிர்ந்திருக்கின்ற, புரவலன்-சக்கரவர்த்தி, இருந்தஉழி-இருந்த விடத்தில், புக்கான் - பிரவேசித்தான்; (எ - று)

இணைபிரியாத் தம்பியாதலின், தசரதன் இராமனையழைத்துவரக் கட்டளையிட்டபோது இலக்குமணனும் உடன் சென்றானென்றார். இலக்குமணனும் உடன் சென்றதாக முதனூலிற் கூறப்பட்டிலது சீவாத்துமாக்கள் பரமாத்துமாவைக் கண்டுழிக் களித்த லியல்பாதலின், 'தாயைமுன்னிய கன்றெனநின்று உயிர்களிப்ப' என்று சொன்னலாம். உயிர்-சண்டு, மனத்தின் மேற்று; தம்பியுந்தானும் புக்கான் என்றது-"தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென்னலனுண்டான்" என்புழிப்போலப் பாலவழுவமைதி. இருந்துழி-விகாரம். பி-ம்.—[1]தரிப்ப. [2]தம்பியொடுந்தனிச. (சுO)

சுக.—ஸ்ரீராமன் வசிட்டமுனிவனை வணங்கிவிட்டுத் தசரதனை வணங்கினனாக, அச்சக்கரவர்த்தி இராமனைத் தழுவிக்கொள்ளுதல்

மாதவன்றனை வரன்முறை வணங்கிவா ளுழவன்
பாத பங்கயம் பணிந்தனன் பணிதலு மனையான்
காதல் பொங்கிடக் கண்பனி யுகுத்திடக் [1]கவிர்வாய்ச்
சீதை கொண்கனைத் [2]திருவுறை மார்பகஞ் சேர்த்தான்.

(இ - ள்.) (அவ்வாறு புகுந்த இராமன்), மாதவன்தனை-பெரிய தபோநிதியாகிய வசிட்டமுனிவனை, வரன்முறை-முறைப்படி, வணங்கி-தொழுது, (பிறகு), வாள் உழவன் - சக்கரவர்த்தியின், பாதபங்கயம் - தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களை, பணிந்தனன் - வணங்கினன்; பணிதலும்-வணங்கினவளவில், அனையான்-அச்சக்கரவர்த்தி, காதல் பொங்கிட - அன்பு மிகவும், கண் பனி உகுத்திட- (தன்) கண்கள் நீர்த்துளிகளைச் சிந்தவும், கவிர் வாய்ச் சீதை கொண்கனை - முருக்கமலர்போன்ற [சிவந்த] வாயையுடைய சீதாபிராட்டிக்கு நாயகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை, திருவுறை மார்பு அகம் சேர்த்தான்-அரசச்செல்வி வீற்றிருக்கப்பெற்ற மார்பினிடத்து அணைத்துக்கொண்டான்.

வாள்உழவன் - வாட்போரில் சமர்த்தன்; "வில்லேருழவர்" என்றார் நாயனாரும். பாதபங்கயம்-வடநூன்முடிபு. இனி, பொங்கு இடக்கண் என்றுபிரித்து, இடக்கண் துடிப்பத்தோடே நீர்பெருக்க எனவும் பொருள்படும்; ஆகவே, இடக்கண் துடிக்தல் ஆடவர்க்கு அபசகுனமாதலால், சக்கரவர்த்தி இராமனைத் தழுவும்பொழுது அபசகுனமாயிற் றென்னவுமாம். பி-ம்.—[1]கனிவாய. [2]திருவுறு. திருவமா. (சுக)

சுஉ.—சக்கரவர்த்தி இராமபிரானைத் தழுவியதன் வருணனை

கலங்கொண் மைந்தனைத் தழுவின னென்பதென் [1]னளிநீர்
நிலங்க டாங்குறு நிலையினை நிலையிட [2]நினைந்தான்
விலங்க லன்னதிண் டோளையு மெய்த்திரு விருக்கு
மலங்கன் மார்பையுந் தனதுதோள் மார்புகொண் டளந்தான்.

(இ - ள்.) நலம் கொள் மைந்தனை - நன்மைகளை(த் தன்னிடத்துக்) கொண்டிருக்கிற புத்திரனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை, தழுவினன்-தழுவிக்கொண்டான், என்பது என்-என்று சொல்வது என்ன? நளி நீர் - கடல்சூழ்ந்த, நிலங்கள்-நிலவுலகங்களை, தாங்குறும்-சுமத்தற்கு உரிய, நிலையினை-நிலையை, நிலையிட - அளவிட்டறிய, நினைந்தான்-நினைந்து, (அவ்விராமபிரானுடைய), விலங்கல் அன்ன திண் தோளும் - மலையையொத்த திடமான தோள்களையும், மெய் திரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பும் - உண்மையாகிய திருமகள் தங்குகிற பூமாலையையணிந்த மார்பினையும், தனது தோள் மார்பு கொண்டு - தனது தோளையும் மார்பையும் அளவுகோலாகக்) கொண்டு, அளந்தான் - அளவிட்டான், (தசரதன்); (எ - று)

இப்பூபாரத்தைத் தாங்குவதற்குரிய தோள்களின்பரப்பும் மார்பின் பரப்பும் உள்ளனவோ என்று தன் தோள்மார்புகளால் அளந்துபார்ப்பதற்காகவே இராமனைத் தசரதன் கட்டிக்கொண்டான்போலு மென்பது கருத்து. தழுவுதலை மறுத்து மார்புகொண்டளந்ததாகக் கூறியது, அபநுதியணியாம். நலமாவன - நல்லறிவு, அடக்கம், பொறுமை, வல்லமை, மனவுறுதி முதலியன. திருமகளுக்குத் தன் மார்பைப் படைவீடாக்கித் தந்து சகலைசுவரிய சம்பன்னனும் சகலலோகநியந்தாவாயிருக்குங் கள்ளமாயப்பிரானுடைய கனத்த தோள்களையும் மார்பையும், சுள்ளிகொண்டு கடலாழம் பார்ப்பாரைப்போலச் சக்கரவர்த்தி அளந்து பார்த்தது. பிள்ளையென்றெண்ணிய பேதைமையென்று வியக்கின்றார் கவிப்பெருமான். நளி - பெருமை: கடலினும் பெரும்பொருள் இன்மையின், 'நளிநீர்' என்றது - கடலுக்காயிற்று; நளி- குளிர்ச்சியுமாம். நிலங்கள் தாங்குறும் நிலைக்கேற்ப, மைந்தன்என்பதற்கு - திண்ணியன் என்று உரைப்பினும் அமையும் பி-ம் —[1] நளிர்நீர், நன்னீர். [2] வேண்டி. (௪௨)

### ௪௩.—தசரதன் தான் சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உண்டு என்று இராமனிடம் கூறத்தொடங்குதல்.

ஆண்டு தன்[1] மருங் [2]கிரீஇ உவந் தன்புற நோக்கிப்
பூண்ட போர்மழு வுடையவன் [3]பெரும்புகழ் குறுக
நீண்ட [4]தோளினாய் நிற்பயந் தெடுத்த [5]யா னின்னை
வேண்டி யெய்திட [6]விரைவதொன் [7]றுளதென விளம்பும்.

(இ - ள்.) ஆண்டு-அவ்விடத்து, தன் மருங்கு இரீஇ-(இராமனைத்) தன் பக்கத்தில் இருத்திக்கொண்டு, உவந்து-மனமகிழ்ந்து, அன்பு உற - அன்புமிக, நோக்கி-பார்த்து, 'பூண்ட-தரித்த, போர்-போர்க்குஉரிய, மழு - மழுவாயுதத்தை, உடையவன்-உடையவனாகிய பரசுராமனது, பெரு புகழ் குறுக-பெரிய கீர்த்தி சுருங்கும்படி, நீண்ட-நிமிர்ந்த, தோளினாய்-தோள்களையுடையவனே! நின் பயந்து எடுத்த யான்-உன்னைப் பெற்றெடுத்த நான், நின்னை வேண்டி எய்திட - உன்னைப் பிரார்த்தித்து அடையுமாறு, ஒன்று விரைவது-விரை

ந்து நிகழவேண்டிய செயல் ஒன்று, உளது -, என - என்று, விளம்பும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

மாமுடிபுனைந்து மாநிலம்புரக்க வேணடுமென மேற்கூறுதலின், அதற்கு உரிய ஆற்றல் இராமனிடததது அமைந்துள்ளதென்பதைஅவனுக்கு அறிவிக்குமாறு பரசுராமனை வென்றதைக் கூறுகின்றான். முன்னவதாரமான பரசுராமனதுவலியும பின்னவதாரமான ஸ்ரீராமனுக்கு வந்துவிட்ட தென்பது தோன்ற, 'தூங்க நீண்ட தோள' எனப்பட்டது. இத்தொடரில் முரண் டொடை காணக. உன்னைப பெற்றதற்குப்பயன் இப்போது யான் வேண்டுவதைததருவதே யென்பான '்நீ்ப்பநதெதீதபான், நின்னை வேணடியெய்திடவிரைவது' என்றான். இீதீ - இருந்தியெனபது விகாரப்பட்டு அளபெடுததது. எயதிட - எயதியிடஎனபதன்விகாரம. விளமபும் - செய்யுமென்முற்று ஆணபாலுக்குவாதது பி - ம் —[1]அருகு. [2]இருத்தியநகு. [3]நெடும். [4]தோளைய. [5]நான். [6]ரவது [7]உணடென (சுங)

**சுச —இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர் தசரதன் தான் வேண்டுவதைக் காரணத்தோடு விரித்துரைத்தல்.**

ஐய சாலவு மலசின னருமபெரு மூபபும்
[1]மெய்ய தாயது [2]மேவிடப பெருமபரம் [3]விசித்த
[4]தொய்யன் மாநிலச் [5]சுமையுறு சிறைதுறந் தினியா
னுய்ய லாவதொர் நெறிபுக வுதவிட வேண்டும்.

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! சாலஉம அலசினன் - மிகவும வருந்தினேன; அருபெரு மூப்புஉம - (நீக்கிக்கொளள்கூடாத) அரிதாகிய பெரிய முதுமையும, மெயயது ஆயது-(என்) உடம்பில தோன்றிவிட்டது; (ஆதலால்), பெருபரம மேவிட விசித்த - பெரியபாரததைப்பொருந்தத தொடக்கிய, தொய்யல் - துன்பததிற்குக்காரணமாகிய. மா நிலம் சுமை - பெரியபூபாரமென்கிற, உறு சிறை - மிகக சிறையை, துறந்து - நீங்கி, இனி யான் உய்யல் ஆவது - இனிநான பிழைக்கலாவதாகிய, ஓர் நெறி புக - ஒப்பற்ற நன்மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்க, உதவிட வேணடும - உதவிசெய்யவேணடும; (எ - று.)

பலநாள் பூபாரததைக தாங்கி யிளைதத நிலையில் முதுமையும்மிகுந்த தோன்றியதனால, யான் இந்தப்பூமிபைத தாஙகுவதாகியசிறையினின்று விடுபட்டு மோட்சநெறிக்குச செலலுமவழியைத தேடுமாறு நீ உதவவேணடுமென்று இதனால் தன்கருததைத தசரதன் சுருக்கமாகக கூறுகின்றனனென்க. அலசினதேயனறி எனபபொருள்தரலால் 'மூப்பும' என்றஉமமை இறந்ததுதழுவியது. தொய்யல்-துவட்சியாய், நிலையறறதென உரைப்பினும் ஆம். நன்னெறிக்கு ஒப்பின்மையின் 'ஓர்நெறி' என்றான். பி - ம்·—[1]வெய்யது. [2]வியனிடம், வியலிடப். [3]விசித்ததுத, படைத்தத. [4]தொய்யருழ்நுகம், தொய்யன்மாநிலஞ். [5]முழுவதுஞ்சுமையுறுசிறை. உதவிடல். (சச)

௬௫. [1]உரிமை மைந்தரைப் பெறுகின்ற துறு[2]துயர் நீங்கி
[3]யிருமை யும்[4]பெறற் கென்பது [5]பெரியவ ரியற்கை
தரும மன்னநிற் றந்தயான் றளர்வது தகவோ
கரும மென்வயிற் செய்யினென் கட்டுரை கோடி.

(இ - ள்.) உரிமை மைந்தரை பெறுகின்றது - எல்லாவுரிமைகளையு முடைய புத்திரரை (ஒருவர்) பெறுவது, உறு துயர் நீங்கி - மிக்க துன்பத்தினின்று நீங்கி, இருமைஉம் - இருமையின்பங்களையும், பெறற்கு - அடைதற் பொருட்டாகும், என்பது - என்று சொல்வது, பெரியவர் இயற்கை - பெரியோரது இயல்பாயிருக்கின்றது; (அங்ஙனமாக), தருமம் அன்ன நின் தந்த யான் - தருமதேவதையையொத்த உன்னைப் பெற்ற நான், தளர்வது - தளர்ச்சியடைவது, தகவுஒ - தகுதியோ? [அன்று]; (ஆதலால்), என்வயின் - என்னிடத்து, கருமம் செய்யின் - உரியதொழிலைச் செய்யவிரும்பினையாயின், என் கட்டுரை கோடி - எனது உறுதிவார்த்தையைக்கொள்வாயாக; (எ - று.)

சாமானியமாகப் புத்திரரைப்பெறுதல் இருமையும் பெறுதற்குஎன்பது பிரசித்தமாயிருக்க, தருமமே வடிவுபடைத்தாற்போன்றுள்ள உன்னைப்பெற்ற நான் இங்ஙனம் தளர்வது தகுதியன்றாதலால், யான் வேண்டியதை நிறைவேற்றவேணுமென்கின்றான் தசரதன். கலவிகேள்விகளால்நிறைந்து சகலசற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிச் சற்காரியங்களைச் செய்து சான்றோரால் புகழ்ப்பெற்று அகங்களிக்கச் செய்தலின் இம்மையையும், நீர்க்கடன் முதலியன செய்து நற்கதியடைவித்தலின் மறுமையையும் பெறச்செய்தலின் 'மைந்தரைப்பெறுகின்றது இருமையும் பெறற்கு' என்றார்; "பெறாவரும் புதல்வரைப் பயக்கயாவரு; முறாவருந்துயரைவிட் டுறுகிற்பாலர்" எனக் கைகேசி சொல்லாக வருவதும் இங்குக் காணத்தக்கது. பி-ம்.—[1]உருமை. [2]பிணி, வலி. [3]பெருமையும். [4]பெறும். [5]முனிவோர். (௬௫)

௬௬. மைந்த நங்குல மரபினின் [1]வந்தருள வேந்தர்
தந்த மக்களே கடைமுறை நெடுநிலந் தாங்க
வைந்தொ [2]டாகிய முப்பகை [3]மருங்கற வகற்றி
யுய்ந்து போயின ரூழிநின் றெண்ணினு முலவார்.

(இ - ள்.) மைந்த - புத்திரனே! நம் குலம் மரபினில் - நமது சிறந்த வமிசத்தில், வந்தருள் - தோன்றிய, வேந்தர் - அரசர், தம்தம் மக்களே - தந்தம் புதல்வரே, கடைமுறை - முதுமைப்பருவத்தில், நெடு நிலம் தாங்க - நெடிய பூபாரத்தை வகிக்க, ஐந்தொடு ஆகிய - பஞ்சேந்திரியங்களாலுண்டாகிய, முப்பகை - முப்பகைகளையும், மருங்கு அற அகற்றி - சுவடுகெட நீக்கி, ஊழி நின்று - (மறுமைக்குவேண்டிய) முறைமையிலிருந்து, உய்ந்து போயினர் - பிழைத்துப்போனார்கள்; (அவ்வாறுஉய்ந்துபோயினவர்), எண்ணின்உம் - எண்ணினாலும், உலவார் - குறையார் [எண்ணிறந்தோரென்றபடி]; (எ-று.)

பஞ்சேந்திரியங்களினாலாகிய முப்பகைகளை அடியோடறுத்தாலல்லது துறவுண்டாகி முத்திபெறுதல் அருமைபற்றி 'மருங்கறவகற்றி' என்றார். "மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி யெனப்போபெற்ற, வைவாய வேட்கையவா வினைக் - கைவாய்க், கலங்காமற் காத்துய்க்குமாற்றலுடையான், விலங்காது வீடுபெறும்" என்றார் பிறரும். முன் கக-ஆம் கவியில் "ரகுகுலகுரவர்கள்" என்று சொல்லிய விஷயத்தையே இங்குத் தன்மகனுக்குச் சொல்லுகின்றான். ஊழிஎன்பதற்கு-இவ்வுலகத்திலிருந்து என்றுமாம் ஊழி உலகென்னும் பொருள தாதலை "ஊழியேழானவொருவா" என்ற இடத்துக் காண்க. இனி ஊழிநின்று எண்ணினும் உலவாஎன்று இயைத்து-ஊழிக்காலமிருந்து எண்ணினும் குறைபடா தென்றுமாம். ஐந்தொடு என்புழி ஒடு உருபு ஐந்தாலெனப் பொருள்பட்டு வினைமுதற்பொருளாயிற்று: "கொடியொடுதுவக்குண்டான்" என்புழிப்போல முப்பகை - காமம், வெகுளி, மயக்கம். பி-ம்:—[1]மணிமுடி. [2]ஆதிய. [3]மருங்குறாது. (கச)

கரு. முன்னை யூழ்வினைப் [1]பயத்தினு மூற்றிய வேள்விப்
பின்னை யெய்திய நலத்தினு [2]மரிதினிற பெற்றே
னின்னம் யானிந்த வரசிய [3]லிடும்பையி னின்றா
னின்னை யீன்றுள [4]பயத்தினி [5]னிரம்புவ தியாதோ.

(இ - ள்.) முன்னை ஊழ் வினை பயத்தின் உம் - முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப்பயனாலும், பின்னை முற்றிய வேள்வி எய்திய நலத்தின் உம் - இப்பிறப்பில் முடித்த யாகங்களின்பயனை யடைந்த நன்மையாலும், அரிதின் - அருமையாக, நின் பெற்றேன் - உன்னைப் பெற்றேன்; (பெற்றும்), இன்னம் - இன்னமும், யான்—, இந்த அரசு இயல் - இந்த அரசியலைப்பற்றிய, இடும்பையில் - துன்பத்தில், நின்றால் - இருந்தால், நின்னை ஈன்று உள பயத்தினின் - உன்னைப்பெற்ற பயனால், நிரம்புவது - நிறைவது, யாது—? (எ - று)—ஓ - அசை.

உன்னைப் பெற்றதற்குப் பயன், இந்த அரசியலிடும்பையிலிருத்தலோ? அன்று: இதனினின்று நீங்குவதே என்பது கருத்து. முற்றியவேள்வி-அசுவமேதம், புத்திரகாமேஷ்டி முதலியன பிள்ளையின்றி வெகுகாலம் வருந்திப் பெரும்பேறாகப்பெற்றன னென்பான் 'அரிதினிற் பெற்றேன்' என்றான். பி-ம்:—[1]பயத்தினை. [2]அரிதினை. [3]இடும்பையினின்றால், இடும்பையனின்றால். [4]பயத்தினுள். [5]நிரம்பியது. (கரு)

கசு. ஒருத்த லைப்பாரத் [1]தொருத்தலைப் பங்குவி னூர்தி
[2]யெருத்தி னீங்குகின் றியலவாக் [3]குழைந்திட [4]ருழக்கும்
வருத்த [5]நீங்கியவ் வாயபற திருவினை மருவு
மருத்தி யுண்டெனக் கைய வீ தருளிட வேண்டும்.

(இ - ள்.) ஒரு தலை பரத்து-ஒருபக்கம் பாரத்தையும், ஒரு தலை பங்குவின் - ஒருபக்கத்தில் நொண்டியாயிருக்குந்தன்மையையுங்கொண்ட, ஊர்தி

எருத்தின்-பண்டியிற்கட்டிய எருத்தினுடைய, இயல்-தன்மை, வர-பொருந்த, ஈங்குநின்று-இவ்வுலகத்திலிருந்து, குழைந்து - வாடி, இடர் உழக்கும்-துன்பத்தை யனுபவிக்கச் செய்கின்ற, வருத்தம - துக்கரூபமாகிய அரசாட்சியினின்று, நீங்கி—, வரம்பு அறு - எல்லையற்ற, அ திருவினை - அந்தமோட்ச சாம்ராச்சியத்தை, மருவும-அனுபவிக்கவேண்டுமென்கிற, அருத்தி - ஆசை, எனக்கு உண்டு - எனக்கு உள்ளது; ஐய - இராமா! ஈது - இதனை, அருளிட வேண்டும - (நீ) கொடுக்கவேண்டும்; (எ - று)

அறுபதினாயிரமாண்டு அருந்துயருழந்து அரியகிழவனான நான் ஒருபக்கம் பாரமும் ஒருபக்கம் நொண்டிக்காலுமாயுள்ள வண்டியிற்கட்டிய எருது எவ்வாறு குழைவுறுமோ அவ்வாறு குழைவுற்றுள்ளேன்; என்னை இதனினின்று விடுவிப்பாயாக என்கிறான் தசரதன. பாரத்தைத்தாங்கும் வல்லமையற்ற கிழத்தனத்தோடு தான இராச்சியபாரத்தைத் தாங்கிநிற்றலின், தசரதன் தனக்குப் பெரும்பாரத்தைக் கொண்ட பண்டியிற் பூட்டிய நொண்டியெருத்தை உவமையாகக் கூறுகின்றான். வண்டியிற்பூட்டிய எருதுக்குப் பெரும்பாரமும் நொண்டித்தன்மையும் என்று இருவகையான வருத்தமுமேற்பட்டாற்போலுமெனபான் 'ஒருத்தலை பாரத்தொருத்தலைப் பங்குவின் ஊர்தியெருத்தினியல்வர' என்றான். எருது என்னும் உயிர்த்தொடர்க்குற்றிய லுகரத்தின் தகரமொற்று வேற்றுமையில் இரட்டி, 'இன்' சாரியை பெற்று எருத்தின் என வந்தது. ஊர்தி - ஏறிச்செல்லுதற்கு உரியது என்ற காரணம்பற்றிப் பண்டியைக் காட்டிநறது. இனி, ஊர்தி எருத்து எனபதற்கு - எருதினது கழுத்து [ஊர்தி - எருது; எருத்து - பிடர்] என்று பொருள்கொண்டு, இத்தொடர்க்கு - ஒருபக்கமான பாரத்தையுடைய வண்டியில் ஒருபக்கத்துப்பூட்டிய பங்குவாகிய எருதினது பிடரின் தன்மைபொருந்த என்றுகூறுவாருமுளர். அரசாட்சி சகடமாகக் கூறப்படுவதை "காலபார்கோத்து ஞாலத்தியங்கும், காவற்சாகாடு" என்ற புறநானூற்றிலும் காண்க. இனி, முதலடிக்கு - ஒருபக்கமான பாரத்தைக்கொண்ட வண்டியிற்பூட்டிய ஒருத்தலை [எருதை]ப் போலவும், நொண்டியைச் சுமக்கின்ற வாகனத்தின் எருத்தம [பிடரி] போலவும் என்று இரண்டு உவமை வந்துள்ளனவாக உரைகூறினருமுளர். அன்றா மிக்கவருத்தத்தையுண்டாக்குதற்கு முதலுபமானமும். எங்ஙனமுடவன் ஊர்தியின்மூலமாகவே செல்லவேண்டுமோ அங்ஙனமே அரசும் ஆள்வோன்மூலமாகவே செல்லவேண்டுமென்பதற்கு இரண்டாவது உபமானமும் கூறியதென்பர. அந்தமில்பேரின்பமெனபான 'வரம்பறுதிரு' என்றான். சுட்டு, உலகறிபொருண்மேற்று. பெருவீடாகிய மோட்சத்துக்கு உடையவனாகிக் கண்டாரை நிலைகலக்குங்கட்டழகமைந்த கருமாணிக்கத்தைக் காணவே தான் மெய்ம்மறந்து உடலுருகி ஞானத் தலைசிறப்ப நின்ற தசரதனது வாக்கில் 'அருளிடவேண்டும்' என வந்ததென்னலாம். ஒருத்தலையெனத் தகரமிரட்டியது, எதுகைநோக்கியும் சந்தவின்பநோக்கியு மென்க. பங்குவின், இன் - அசை. பங்கு - வடசொல. பி-ம்.—[1]ஒருதலை. [1]எருத்தம் வீங்க

நின்றலம்வர, எருத்தம் வீங்கிநின்றயல்வர, எருத்தம் வீங்கிநின்றலமர.
[3]சுமந்திடர். [4]உழைக்கும். [5]நீக்கி. [6]அதருளிட. (௬௮)

௬௯. ஆறு நன்னெறிக் கமைவரு [1]மமைதியின் றாக
நாளு நங்குல நாயக னறைவிரி கமலத்
தாளி னல்கிய கங்கையைத் [2]தந்துதந் தையரை
[3]மீள்வி லின்னுல கேற்றினெ னொருமகன் மேனாள்.

(இ-ள்) மேல் நாள்-முற்காலத்தில், ஒரு மகன்-ஒருபுருடன் [பகீரதன்], ஆறும்-பெறுதற்குரிய, நல் நெறிக்கு - நல்லவழிக்கு, அமைவரும் - பொருந்திய, அமைதி-தன்மை, இன்று ஆக - (தனது மூதாதையர்க்கு) இல்லாமற் போனதனால், (அவர்களை நற்கதியிற்சேர்க்க விரும்பி). நாளும் - எந்நாளும், நம் குலம் நாயகன்-நம்முடைய குலதெய்வமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, நறை விரி கமலம் தாளின்-தேனொடுமலர்கின்ற திருவடித்தாமரையினால், நல்கிய-தரப்பெற்ற, கங்கையை-கங்காநதியை, தந்து-(இவ்வுலகிற்)கொணர்ந்து, தந்தையரை - (தன்) மூதாதைகளை [சகரபுத்திரர்களை], மீள்வு இல் இன் உலகு-மீளுதலில்லாத இனிய முத்திஉலகத்தில், ஏற்றினன்-ஏறச்செய்தனன்.

'உய்யலாவதோர் நெறிபெற உதவிடுதல் என்றாற் கூடுமோ?' என்னும் ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற்கும், அரியபெரியகாரியஞ்செய்தாயினும் தந்தையை மகன் நல்வழியிற் சேர்க்கவேண்டு மென்பதை வற்புறுத்தற்கும், அது நம்முடைய குலவழக்க மென்று உணர்த்தற் பகீரதன்சரிதையை யெடுத்துக் காட்டுகின்றான் தசரதன். திருமால் மாவலிவேள்வியிற்புக்கு ஒருகுறளாய் மூவடிமண்வேண்டி உலகனைத்தும் ஈரடியா யளந்த நாளில் அவன்சேவடியை நான்முகன் குண்டிகைநீர்ப்பெய்து மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக் கழுவிய நீரான கங்கையைச் சிவபெருமான் சென்னிமேலேற்கக் கொணர்ந்து கபிலசாபத்தாலிறந்த தன் மூதாதையரைப் பகீரதன் பரகதியடைவித்தா னென்பது இங்குக்குறித்த கதை. இது பாலகாண்டத்தி லுணர்த்தப்பட்டது. பிரமன் ஆராதித்த திருமால் இட்சுவாகுமன்னவனால் தவஞ்செய்து சத்தியலோகத்தினின்று திருவயோத்திக்குக் கொணரப்பெற்றுச் சூரியகுலமன்னவரால் ஆராதிக்கப்பட்டதனால், 'நங்குலநாயகன்' என்கின்றான். அபேதம்பற்றித் திரிவிக்கிரமனையும் இத்திருமாலையும் ஒன்றாக்கக்காண்க. மீள்விலின்னுலகு-பரமபதம். பலதந்தையரைக்காத்த பகீரதன்குலத்துதித்த உனக்கு என் னொருவனைக்காத்தல் அரிதன் றென்று குறிப்பித்தபடி. பி-ம்.—[1]அமைவின னாகி. [2]தாழ்த்து. [3]மீள்விலா, மீளகிலா. (௬௯)

௭௦. மன்னர் [1]வானவ ரலர்மேல் வானவர்க் கரசாம்
பொன்னின் வார்கழற் புரந்தரன் [2]போலிய [3]ரல்லர்
பின்னு மாதவர் [4]தொடங்கி நோன் பிழைத்தவர் [5]பிறரார்
சொன்ம றாமகப் பெற்றவ ருந்துயர் துறந்தார்.

(இ-ள்.) அரு துயர் துறந்தார்-துறத்தற்கரிய துன்பத்தினின்று நீங்கினவர்கள்,—மன்னர் (அல்லர்)-இவ்வுலகத்தரசரல்லர்; வானவர் அல்லர்-தேவர்களல்லர்; மேல் - மேலும், வானவர்க்கு அரசு ஆம்-தேவர்க்கரசனாகிய, பொன்னின் வார் கழல் புரந்தரன் போலியா பொன்னாற்செய்த நெடிய வீரக்கழலையணிந்த இந்திரனைப் போன்றவரும், அல்லர்-; பின் உம்-அன்றியும், மாதவம் தொடங்கி நோன்பு இழைத்தவா (அல்லா) - பெரியதவத்தைத் தொடங்கி விரதங்களையநுஷ்டித்தவருமல்லா; பிற ஆர்-வேறுயாவரெனில், சொல் மறா மகன் பெற்றவா - (தஞ்)சொல்லை மறுக்காத புத்திரனைப்பெற்றவரே யாவர்; (எ - று.)

மண்ணவரும் விண்ணவரும் மாதவரும் துயர் துறந்தாரல்லர்; தஞ்சொன் மறா மகற்பெற்றவரே துயர்துறந்தவராவரென்பது கருத்து. "எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப், பண்புடை மக்கட்பெறின்" என்ற திருக்குறள் இங்குக் காணத்தக்கது. எவ்வகைச் செல்வமிருப்பினும் பயனில்லை; நற்குணமுள்ள மகனைப் பெற்றால் எவ்வகைத் தீமையும் தீண்டப்பெறாது இனிது வாழலாகுமென்க. "யாமெய்யாகக் கண்டவற்றுளில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பேறல்லபிற" என்றது திருக்குறள். இனி, 'இச்செய்யுட்கு - அருந்துயர்துறந்தாரும் மாதவந்தொடங்கிநோன்புஇழைத்தவரும் மன்னர்முதலியோரல்லர்; சொன்மறாமகற் பெற்றவரே; பிறரில்லையெனப்பொருள்கூறலுமாம். பி-ம் —[1]ஆனவர். [2]சேரியர். [3]அல்லால். [4]தொடங்கி நோய் பிழைத்தவர், தொடங்கினோர் பிழைத்தவர். [5]அல்லார். [6]மகப. (எ௦)

எக. அனைய காதலி னருந்துயர்ப் பெரும்பர மரசன்
வினையி னென்வயின் வைத்தன னெனக்கொளல் வேண்டா
புனையு மாமுடி புனைந்திந்த நல்லறம் [1]புரக்க
நினையல் வேண்டுமியா னின்வயிற் பெறுவதீ தென்றான்.

(இ-ள்.) அனையது ஆதலின் - அப்படியாகையினால் [தந்தையின் பாரத்தைத் தனயன் நீக்குவதே அரசகுலத்தார்க்கு முறையாதலால்], அரசன்—, அரு துயர்-அரிய துன்பத்தையுடைய, பெரு பரம்-பெரியபூபாரத்தை, வினையின் - கபடத்தினால், என்வயின் - என்னிடத்தில், வைத்தனன்—, என - என்று, கொளல் வேண்டா - நினைத்துக்கொள்ளவேண்டா; புனையும்-அலங்கரிக்கின்ற, மா முடி - பெருமைபெற்ற கிரீடத்தை, புனைந்து - அணிந்துகொண்டு, இந்த நல் அறம் புரக்க-இந்த (அரசுபுரிதலாகிய) நல்லதருமத்தைப் பரிபாலிக்க, நினையல்வேண்டும் - நினைப்பாயாக; யான்—, நின்வயின்-உன்னிடத்து, பெறுவது - பெறத்தக்கது, ஈது-இதுவே, என்றான்—; (எ - று.)

உட்பகை புறப்பகைகளைக் களைந்து எவரெவர் எத்திறத்தரோ அவரவர்க்கு அத்திறத்தனாகி நின்று ஆவனசெய்து அறம்வழுவாது நடத்தல் மிகக் கடுமைபற்றி, 'பெரும்பரம்' என்றான். தருமவியாசத்தால் அரசாட்சியைத்

*தன்னிடத்துவைத்தா னென்றெண்ணுது அரசற்கு ஈது இன்றியமையாத் தருமமென வெண்ணி இதை மேற்கொள்ளவேண்டு மென்ருனென்க. "கருமமென்வயிற் செய்யின் என்கட்டுரைகோடி" என்றதை, இதனுல் தசரதன் விளக்குகின்ருனெனக. பி ம் —[1]புகனீ.* (எக)

**எஉ.—தாதைகட்டளையென்ற காரணத்தால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள இராமன் இசைதல்.**

†தாதை யப்பரி சுரைசெயத் தாமரைக் கண்ணன்
காத லுற்றில னிகழ்ந்திலன் [1]கடனிதென் [2]றுணர்ந்தும்
யாது கொற்றவ [3]னேவிய ததுசெய லன்றோ
நீதி யெற்கென [4]நினைந்துமப் பணிதலை நின்ருன்.

(இ-ள்.) தாதை-தகப்பன். அ பரிசு அவ்விதமாக, உரை செய-சொல்ல, தாமரை கண்ணன்-புண்டரீகாட்சனை ஸ்ரீராமன், காதல் உற்றிலன்-(இராச்சியங்கிடைத்ததுஎன்ற) விருப்பததைக் கொள்ளாதவனுகியும், இகழ்ந்திலன்-(இராசசியத்தைவகித்தல் பாரமாயிற்றே என று) மறுக்காதவனுகியும், இது - இப்பூபாரந்தாங்குதல, கடன் என்றுஉம - கடமையென றுகருதியும்.—கொற்றவன்-அரசன், உணர்ந்து-ஆராய்ந்து, ஏவியது-ஏவினது; யாது - எதுவோ, அது-அதனை, செயல்அன்றோ-செயதலல்லவா, எற்கு எனககு, நீதி-நியாயம், என-, நினைந்துஉம்—, அ பணி - (இராசசியததையாள ஒப்புகொள்ளுதலாகிய) அக்காரியததை, தலைநின்ருன் - மேற்கொணடு நின்ருன்; (எ - று)

அரசைக் கைககொணடு தந்தையின்துயரததை நீககல் தனக்குககடமையாயினும், பிதருவாககிய பரிபாலனரூப தருமததையே மேலாகக கருதியிருந்தமையைத தோற்றுவிகக, 'யாது கொறறவனேவியது அதுசெயலன்றோ நீதியெற்கென நினைந்து தலைநின்ருன்' என்ருர்; விருப்பும வெறுப்பும் உணடாயவழி அதன் குணதோஷந் தோன்ரு ததலினுலும், பெரியவரியற்கை யவ்வாருதலினுலும அவ்விரணடுமின்றிக கடனெனத் தான் ஒப்புக்கொணடமை தோன்றநின்ருனென்பதாம். பி-ம்:—[1]கடனது. [2]உணாநது, உணாந்தது, உணர்ந்தே. [3]ஏவினன். [4]நினைந்ததன், நினைததுமப். (எஉ)

**எங.—இராமன்உடன்பாட்டையுணர்ந்த தசரதன் அவனைத் தழுவிவிட்டுத் தன்னரண்மனையைச் சேர்தல்.**

குரிசில் சிந்தையை மனக் [1]கொண்ட கொற்றவெண் குடையான்
றருதி யிவவர மெனசசொலி யுயிருறத் தழுவிச்
சுருதி யன்னதன் [2]மந்திரச் சுற்றமுஞ் சுற்றப
பொருவின் மேருவும் பொருவருங் கோயில [3]போய்ப் புக்கான்.

† "துரிதைரபிகாததுமாதமஸாத ப்ரயதாதேர்ருபஸ்ஸுநவோஹ்யத-தது பஸ்திதமக்ரஹீதஜ: பிதுராஜ்ஞேதிநபோகதருஷ்ணயா" என்ற ரகுவம்ச ஸ்லோகம் இங்குக் காணத்தக்கது.

(இ - ள்.) குரிசில் - ஸ்ரீராமனுடைய, சிந்தையை - மனக்கருத்தை, மனம் கொண்ட - மனத்துட்கொண்ட, கொற்றம் வெள் குடையான் - சயம் பெற்ற வெள்ளியகுடையையுடையவனாகிய தசரதன், 'இ வரம் - இந்த வரத்தை, தருதி - தருவாய்', என சொலி - என்று சொல்லி, உயிர் உற தழுவி - (அவனைத்) தன்னுயிரோடுபொருந்தும்படி கட்டிக்கொண்டு [இறுகப் புல்லி], (பின்பு), சுருதி அன்ன - வேதத்தையொத்த, மந்திரம் சுற்றம் உம - மந்திரிகளின்கூட்டமும், தன சுற்ற-தன்னைச்சூழ்ந்துவர, பொருவு இல் மேரு உம - ஒப்பில்லாத மேருமலையும், பொருவு அரு ஒப்பாவதற்கரிய, கோயில் - (தன்) அரண்மனையில். போய் புககான் - போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று)

இங்கிதத்தால பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்வதற்கு இராமன் இசைந்ததை உணர்ந்த தசரதன் வற்புறுத்துதற்பொருட்டு 'நான வேண்டும இவ வரம தரவேணும்' என்று மீண்டுஞ்சொலலி இறுகத்தழுவிப பிறகு மந்திரிமார் சூழ்ந்துவர ஆலோசனைமண்டபத்தினின்று அரண்மனைபோய்ச சேர்ந்தானென்க. மார்பிடன இறுகப்புலலிக்கொள்ளுதலா லுண்டாகிய சுகத்தை யநுபவித்தது உயிராதல பற்றி, 'உயிருறத்தழுவி' என்றார்; உயிரோடொப்பத் தழுவி யென்றுமாம. நன்மைதீமைகளையாராய்ந்து நடுவுநிலைமையாய்ச சொல்லி அரசனை நீதிவழிநிறுத்துதல பற்றி, மந்திரிகளுக்குச் சுருதியை யுவமையாக்கினார். அன்றி, "திருவுடைமன்னரைக்காணிற் றிருமாலைக்கண்டேனே" என்றபடி மன்னவர் திருமாலினம்சமாதலாலும், திருமால இத்தசரதனைத் தகப்பனாகக்கொண்டமையாலும் இவனை மந்திரிகள் சூழ்ந்து வருவதற்குச் சுருதியை யுவமையாக கூறினாரென்னவுமாம் மேருவை வாசத்தலமாகக்கொண்டிருக்கும் என்னவாகக்கூறன இந்திரன் இத்தசரதனிடத்தும இவனுடைய வம்சத்தாரிடத்துட யாசகனாகியும், வாகனமாகியுங் கிடத்தலால் அவனது வாசத்தலம எவ்வாறொக்கு மென்பார், 'மேருவும பொருவருங் கோயில' என்றார். பி-ம் —[1]கொண்டு. [2]மந்திரக்கிலைஞரும். [3]சென்றடைந்தான். (எங)

## எச—இராமன் தன்னரண்மனையைச் சேர்தல்.

நிவந்த வந்தணர் நெடுந்தகை மன்னவா நகரத
துவந்த மைந்தர்கண் மடந்தைய [1]ருழையுழை தொடரச்
சுமந்தி ரன்[2]றடந் தேர்மிசைச சுந்தரத [3]திரடோ
[4]ளமைந்த மைந்தனுந் தன்னெடுங் கோயில்[5]சென் [6]றடைந்தான்.

(இ - ள்.) நிவந்த-மேலான, அந்தணர்-வேதியரும், நெடு தகை மன்னவா - பெருங்குணமுள்ள அரசர்களும், நகரத்து - நகரத்திலுள்ள, உவந்த- (தன்னை) விரும்பின, மைந்தர்கள்-புருஷர்களும், மடந்தையர் - பெண்களும், உழை உழை தொடர-அருகே தொடர்ந்துவர, சுந்தரம திரள் தோள் அமைந்த-அழகாகியதிரண்ட தோள்களையுடைய, மைந்தன் உம - ஸ்ரீராமபிரானும், சுமந்திரன் - சுமந்திரனது, தட தேர மிசை - பெரியதேரின்மீது (ஏறி), தன்

நெடு கோயில் சென்று அடைந்தான் - (தனது) பெரியதிருமாளிகையிற் சென்று சேர்ந்தான்; (எ - று.)

மன்னவர் முதலியோர் அன்போடு அருகே தொடர்ந்துவர, சுமந்திரன் கொணர்ந்த தேரின்மீது இராகவபிரானை ஏற்றிக்கொண்டு தன்னரண்மனைக்குச் சென்றனனென்க. மைந்தனும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியது. அழகிய தட்பத்தினையுடையராய் அதனால் உயர்ந்தவராதலால், 'நிவந்த அந்தணர்' என்றார். தாடகைமுதலியோரின் மிடுக்கையழித்து நீலகண்டனவில்லை நீறுபடவொழித்துப் பரசுராமனவலிமையைப் பழித்துப் பரந்துதிரண்டு பார்த்தவர்கண்களைக் கவரும் பேரழகு அமைந்த தோளனாதலால் 'சுந்தரத்திரடோளன்' என்றார்.

பி-ம்.—[1]உழையடாரின [2]தனி [3]தடந்தோள். [4]இவர்ந்து. [5]புக்கு. [6]இருந்தான்.

௭௩.—தசரதன் மன்னவர்க்குச் செய்திதெரிவித்துமாறு ஓலைபோக்கி, முடிகவித்தற்கு வேண்டுவன இயற்றுமாறு வசிட்டனிடங் கூறுதல்.

வென்றி வேந்தரை [1]வருகென [2]வுவணம் [3]வீற்றிருந்த
பொன்றிணிந்ததோட் டரும்[4]பெற லிலச்சினை போக்கி
நன்று சித்திர [5]நவிமுடி கவித்தற்கு [6]நலமேலாய்
சென்று வேண்டுவ வரன்முறை யமைக்கெனச் [7]செப்ப.

இதுவும் அடுத்த கவியும்—குளகம்.

(இ - ள்.) (தசரதன் தன்கோயிலையடைந்தபின்), வென்றி வேந்தரை - வெற்றிபொருந்திய அரசர்களை, வருக - (இவ்விடத்திற்கு) வரவேண்டும், என - என்று எழுதி, பொன் திணிந்த தோடு - அக்ஷரங்கள் கட்டளையெழுதப்பெற்ற) பொன்னாலாகிய பத்திரிகைகளில், உவணம் - கருடனதுவடிவம், வீற்று இருந்த - பெருமையோடிருந்த, பெறல் அரு - பெறுதற்கு அரிய, இலச்சினை - முத்திரையை (இட்டு), போக்கி - அனுப்பி,—(பின்பு வசிஷ்ட முனிவனை நோக்கி), 'நலமேலாய் - பகவானே! நன்று - நன்மையாகிய, சித்திரம் - விசித்திரமாகச் செய்யப்பட்ட, நவி முடி - பெருமை பெற்ற கிரீடத்தை, கவித்தற்கு - (இராமனுக்குச்) சூட்டுதற்கு, வேண்டுவ - வேண்டியவைகளை, வரன்முறை - கிரமப்படி, சென்று அமைக்க - சென்று சித்தஞ் செய்தருள்க,' என செப்ப - என்று சொல்ல,—(எ - று)—"உரியதாதவ ஞானியென்றுவந்தனன்" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

கீழ் மந்திரிமாரோடு ஆலோசித்து இராமனுக்குப்பட்டங்கட்டுவதைத் தீர்மானித்தபின், பலநாட்டுவேந்தர்கட்கும் தான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டக் கருதியிருப்பதைத் தெரிவித்து அவர்களுடைய உடன்பாட்டையும் பெறக்கருதிய தசரதன், அவ்வரசர்கட்கெல்லாம் பொன்னேடுகளில் 'இங்கேவருக' என்று தன்கட்டளையெழுதித் தனக்குஉரிய கருடமுத்திரையை அவற்றின் மேலிட்டு அனுப்பியபின்னர் வசிட்டபகவானைநோக்கி மகுடாபிஷேகத்திற்கு

வேண்டியவற்றையெல்லாஞ் சித்தஞ்செய்யுமாறு கூறினனென்பதாம். பல நாட்டிலுமுள்ள அரசர்களையும் ஜநகனையும் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்குமாறு பத்திரிகை யெழுதி வரவழைத்துத்தசரதன் கேகயதேசத்தரசனுக்கும் மிதிலா நகரத்தரசனாகிய ஜநகனுக்கும் அவர்கள்நாடு வெகுதூரத்திலிருப்பதுபற்றிச் செய்தி தெரிவிக்காது இந்நாற்செயதியைக் கேகயநாட்டரசனுமஜநகனும்கேட்டுப்பின்னர் இன்பம் அடைபட்டு மெனக் கருதினனென்று முதனூலி லுள்ளது. அரசர்முதலியோர் பிறர்க்கு எழுதும ஓலையில தமது இலச்சினையையிட்டுப் போக்குதல்,மரபு. சூரியகுலத்து இட்சுவாகுமன்னவன் முதல் மன்னவர் யாவரும திருமாலைத் தமக்குக் குலதெய்வமாகக்கொண்டு பூசித்துவந்த வைஷ்ணவராதலால், அம்மன்னவர்கள் அத்திருமாலினது கொடியாகிய கருடபக்ஷியையே தமது இலச்சினையாகக்கொண்டுள்ளாரெனக் கம்பர் கருதினர் போலும். உவணம்=ஸுபர்ணம்; இலச்சினை - லாஞ்சநம வடசொற்களின் சிதைவுகள். [3]வீற்றிருந்து என்ற பாடத்தைக்கொண்டு, "உவணமஉயர்ச்சி" என்று திவாகரத்திற் கூறியிருத்தலால், உவணமென்ற சொல்-ஆகுபெயரால் உயர்ந்த ஆசனமாகிய சிங்காதனத்தை யுணர்த்தியதாகக்கொண்டு,சிங்காதனத்து வீற்றிருந்து என்று உரைகூறினருமுளர். உவணம வீற்றிருந்த ஓலை யென்றுகூறலும் உண்டு பி ம் —[1]வருகவென்ற.[2]அவணம. [4]பெறும. [5]நளிர. [6]நல்லீர. [7]செப்பும. (எரு)

எசு.—வசிட்டன் செல்ல, வந்த மன்னவரிடம் இராமனுக்கு முடிகவிக்கக் கருதியதைத் தசரதன் தெரிவித்தல்.

உரிய மாதவ னுள்ளிதென [1]றுவந்தனன் விரைந்தோர்
பொருவி றோமிசை யந்தணர் குழாத்தொடும போக
நிருபா கேண்மின்க ளிராமற்கு நெறிமுறை மையினற்
றிருவும் பூமியுஞ் சிந்தையிற் சிறந்தன வென்றான்.

(இ - ள்) (அதைக்கேட்டு), உரிய மாதவன் - (சூரியவமிசத்தரசர்களுக்குப் புரோகிதஞ் செய்தற்கு) உரியவனாகிய வசிட்டபகவான், ஒள்ளிது என்று உவந்தனன - நல்லதென்று மகிழ்ந்தவனாகி, விரைந்து—, பொருவு இல்-ஒப்பில்லாத, ஓர் தோமிசை - ஒருதேர்மேல (ஏறி , அந்தணர் குழாத்தொடும் போக-வேதியர்கூட்டத்தோடும்போக,- சக்கரவர்த்தியானவன தான்ஓலைபோக்கியதனால் வந்துசேர்ந்த அரசர்களைநோக்கி), 'நிருபர்-அரசர்களே! கேண்மின்கள் - கேளுங்கள்; நெறி முறைமையினல - அரசநீதிமுறைப்படி, இராமற்கு-இராமனுக்கு, திருஉம பூமிஉம-ஐசுவரியமும இராச்சியமும, சிந்தையின் சிறந்தன-(என்) மனத்திற் சிறந்தன', என்றான - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

இராச்சியத்தையும் அதற்குஉரியசெல்வத்தையும் தொன்றுதொட்டு வந்த முறைப்படியே இராமனுக்குத் தருதல் தக்கதாகுமென மனத்திற் கருதியுள்ளேனென்று தசரதன வந்தமன்னவர்களிடம தன்கருத்தைத் தெரிவித்தானென்க. சிந்தையின்-மனம்போல என்று உரைத்து, என் மனம் இராமபிரானிடத்துச் சிறந்து நிற்பதுபோலத் திருவும் பூமியும் இராமபிரானிடத்துச

சிறந்துநிற்கு மெனப் பொருள்காணலு மாம. நெறிமுறைமையினால் இராமற்குத் திருவும் பூமியுஞ் சிந்தையிற் சிறந்தன என்னுஞ் சொற்றொடரால், கைகேயிகூறும் வரமென்னும வழிமுறையால் ஈங்கிராத மன்னனாகிய பரதனுக்குக் [இரா-இங்கேயிராத, மன்-அரசன்.] கொடுக்க அரசசெல்வமும் பூமியும என்மனத்திற் சிறந்தன என அத்தசரதனகருத்துக்கு மாறாக வேறோர பொருள தோனறுதல் காணக. பிம்.—[1]அமைந்தனன். (எசு)

எஎ.—அச்சொல்லைக் கேட்டவர் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சியடைதல்.

இறைவன் சொலலெனு மின்னற வருந்தினர் யாரு
முறையி னின்றிலா [1]மூந்துறு [2]களிப்பிடை மூழ்கி
நிறைபு நெஞ்சிடை யுவகை போய் மயிர்வழி நிமிர
வுறையும் விண்ணக [3]முடலொடு மெய்தின ரொத்தார்.

(இ - ள்) இறைவன சொல எனும-சக்கரவர்த்தியின் சொல்லென்கிற, இன் நறவு - இனியமதுவை, அருந்தினா யாரும-(செவியாகிய வாயினால்) உண்டவர்களெல்லாரும,-முறையில் நின்றிலா-முறையில் நில்லாதவர்களாய், மூநது உறு களிப்பிடை மூழ்கி - விரைந்துதோன்றுகின்ற களிப்புக்கடலில் முழுகி, நிறையும நெஞ்சிடை உவகை - நிறைந்த மனத்தின சந்தோஷம, போய-மிகுந்து, மயிர் வழி நிமிர - தமமளவில நில்லாது) உரோமங்களின வழியாய வெளிப்பட, உடலொடுஉம-சரீரத்தோடும, உறையும விண்ணகம - (யாவரும்) தங்குதற்குவிரும்புகின்ற சுவர்க்கலோகத்தை, எய்தினா-அடைந்தவர்களை, ஒத்தார—; (எ - று.)

அரசன்பேச்சைக்கேட்டோர் யாவரும நறவருந்தினார்போல நிலைதடுமாறி ஆநந்தத்துணமூழ்கித் தமமனத்துளதோன்றிய உவகையானது உளளடங்காது மயிர்க்கூச்சமென்ற வியாசத்தால வெளிப்பட்டுத் தோன்ற, இவ்வுடம்புடனே சுவர்க்கலோகத்தைச் சார்ந்தவர்போன்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்தன ரெனபதாம "உடம்பொடுதுறக்கங் குற்றவரை யொத்தார" என்றார கடிமணப்படலத்தும. ஆநந்தாநுபவத்துக்குக்காரணமாகிய சுவர்க்கம உடலொழிந்தபின கிடைப்பதனறி முனபுகிடைத்த லருமைபற்றி இவர உடலொடு விண்ணகமெய்தினரொத்தார என்றார. மூழ்கியென்றதற்கேற்ப, களிப்பைக் கடலென்க. முறையினில்லாமைக்குக் காரணமாயினமையால், நறவு என்றதற்கு - மதுவென்று உரை கூறப்பட்டது. மயிர்வழி நிமிர்தல - மயிர்க்கூச்செறிதல. பிம்.—[1]முகந்துறு, முனறுறை. [2]களியிடை. [3]உயிரொடும. (எஎ)

எஅ.—அவர்கள் யாவரும் தசரதனைத் தொழுது நீ செய்யக்கருதியது நன்றெனத் தெரிவிக்கத் தொடங்குதல்.

ஒத்த [1]சிந்தைய [2]ருவகையி [3]னொருவரி னொருவர்
தத்தமக் குற்ற வரசெனத் [4]தழைக்கின்ற மனத்தர்
முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை [5]தொழுதா
ரத்த நன்றென வன்பினொ [6]டறிவிப்ப தானார்.

(இ - ள்.) ஒத்த சிந்தையா - (இராமனுடைய பட்டாபிஷேக விஷயத்தில்) ஒரு தன்மையாக இசைந்த எண்ணத்தை யுடையவர்களும், ஒருவரின் ஒருவர் அரசு தத்தமக்கு உற்ற(து)என உவகையின் தழைக்கின்ற மனத்தர்- ஒருவரைக்காட்டிலும் ஒருவர் இராச்சியம் தத்தமக்குக்கிடைத்ததுபோல (நினைத்து) மகிழ்ச்சிகொண்டு களிக்கின்ற மனத்தையுடையவர்களுமான அவ்வரசர்கள், முறைமுறை-வரிசைவரிசையாய் நின்று, முத்தம் வெள் குடை மன்னனை - முத்தினாற்செய்த வெண்கொற்றக்குடையையுடைய சக்கரவர்த்தியை, தொழுதார்-வணங்கி, (அவனைநோக்கி), 'அத்த-ஐயனே! நன்று-(நீ நினைத்தது) நல்லகாரியமே,' என-என்று, அன்பினோடு-உள்ளன்போடு, அறிவிப்பது ஆனார்-விண்ணப்பஞ் செய்பவரானார் (எ-று)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

இராமபிரானை செருக்கின்றி பாவரோடும் ஒருநோக்கப் பயின்று அவர்கள்குறையை நீக்குவதனால், அவனுக்கு அரசு கிடைப்பதைத் தமக்குக் கிடைப்பதுபோல யாவரும் பாராட்டுவாராயினரென்க. கீழ்ச் சுமந்திரனைப்பற்றி "தலங்கள் யாவையும் பெற்றனன் றென்னத் தளிர்ப்பான" என்று கூறியது காண்க. பி-ம்—[1]சிந்தையின் [2]உவகையர். [3]ஒருவரையொருவர், ஒருவர்க்கொருவர். [4]தளிர்க்கின்ற [5]தொழுவார். [6]அறிவிக்கலுற்றார். (எஅ)

### வேறு.

### எகூ—இவ்விராமனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்தல் தக்கதேயென்று மன்னவர் கூறுதல்.

பூவெழு முறைமையெங் குலங்கண் [1]முற்றறப்
பூவெழு மழுவினாற் பொருது போக்கிய
சேவகன் சேவகஞ் செகுத்த சேவகற்
[2]காவதிவ் வுலகமீ தறனென் றாரரோ.

(இ - ள்.) மூ எழு முறைமை-இருபத்தொரு தலைமுறை, எம குலங்கள் முற்று அற-எமமுடைய இராஜகுலங்கள் முடிவை யடைய, மூ எழு மழுவினால் - கூர்மைமிகுந்த மழுவாயுதத்தால், பொருது-சண்டைசெய்து, போக்கிய - அழித்த, சேவகன்-பராக்கிரமசாலியாகிய பரசுராமனது, சேவகம்-வீரத்தை, செகுத்த-கெடுத்த, சேவகற்கு - மகாவீரனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, இ உலகம் - இந்த ராஜ்யம், ஆவ-அதீனமாகக்கடவது; ஈது - இது; அறன் - தருமமே, என்றார—; (எ - று)—அரோ - ஈற்றசை.

இவ்விராமபிரான் மன்னர் யாவரையும் இருபத்தொருதலைமுறை கட்டழித்த பரசுராமனையும் வலியடக்கிய மகாவீரனாதலால, இவனுக்கு இப்பூமியை யதீனமாக்குதல் தக்கதென்று ரென்க. மூன்றுமடி - முற்று மோனை. தமது துயரத்தைத் தீர்த்த மகாவீரனென்பதும், இனியும் எம

குறைகளைத் தீர்த்தருளத்தக்கவனென்று தாம கருதியமையும் தோன்ற,'மழு விஞற் போககிய சேவகன் சேவகனும் செகுத்த சேவகன் என்றார்கள். ஆவ - அகரவீற்று வியங்கோள். பூ - கூடாமையாதலை "மலருங்கூடாமையும். பூவெனல்" என்ற நிகண்டினாலும், "பூவாட்கோவலா" என்ற புறநானூற்றாலும் அறிக. பி - ம்—[1]மழப்புற [2]ஆவல, ஆக

க. நறைக்குழற் சீதைபு ணரல நங்கைபு
மறுத்துமிங் கொருவராத மணத்தின் பாலரோ
கறுத்தபா மிடற்றுடைக் கடவுட் [1]காவலில
விறுத்தவற் கன்றிமென் றிரட்டர் கூறினர்.

பி - ம் —[1]காவலவில.

உ. ஏத்தவந் துலகெலா மீன்ற [1]வேந்தனைப
[2]பூத்தவ னலனேற் புனித வெள்ளியைக்
காத்தவ னுலகினைக் காத்த னன்றென
வேதத்தை [3]வியப்புற விதாப்பர் கூறினார்.

பி - ம் —[1]எந்தையைப [2]பூத்தனன். [3]உவப்புற.

௩. பெருமையா னுலகினைப் பின்னு முன்னுமின
றுரிமையோ டோம்புதற் குரிமை பூண்டவத
தருமமே தாங்கலிற் றகைத்தினை டொரு
கருமமே றிலதெனக் [1]கவிஞர் கூறினர்.

பி - ம் —[1]கவுடா.

௪. [1]கேட்கல படியினைக் கெடுத்துக் கேடிலாத்
தாட்கை வலிக்கொரு சரமன் றேவிய
வாட்க விலலிக்கே [2]யாக பாரொதத
[3]தோடவிழ் மலாமுடித் துருக்கர் சொல்லினர்.

பி - ம்:—[1]கேட்கமணியினை. [2]அருளக. [3]தோட்கமலர.

௫. கற்றநான் மறையவர் கணனை மன்னுயிர
பெற்ற[1]தா யெனவருள் [2]பிறக்கும் வாரியை
யுற்றதே யுலகினி லுறுதி யாதெனக்
கொற்றவேற் கனைகழற் குருக்கள் கூறினர்.

பி - ம்:—[1]தாயினை. [2]பிறக்கும.

௬. வாடடொழி லுழவர் [1]யுலகை வைகலு
மூட்டினை யருளமு துரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை யாதலிற் பொருளி னன்னெறி
காட்டினை நன்றெனக் கவிஞர் கூறினர்.

பி - ம்:—[1]உலகின்.

எ. †தொழுகழல் வேந்தநின் றொல்குலத் துளோர்
முழுமுத லிழித்தகை முறைமை யாக்கியீண்
டெழுமுகில் வண்ணனுக் களித்த விசைசெல்வம்
விழுமிது பெரிதென மிலேச்சர் கூறினார்.

அ. கொங்கலர் நறுவிரைக் கோதை [1]மோலியாய்
சங்கநீ [2]ருலகத்துட் டவத்தின் றன்மையா
லங்கண னரசுசெய் தருளு மாயிடற
சிங்கள ரிங்கிதிற் சிறந்த திலலென்றார்.

பி - ம் — [1]மௌலியாய. [2]உலகத்து.

௯. ஆதியின் [1]மனுவுநின் னரிய மைந்தற்குப
பாதிபு மாகிலன் பரிந்து [2]வாழ்த்துதல
வேதியர் தவப்பயன் விளைந்த தாமெனச
[3]சேதிபர் [4]சிந்தனை தெரியச் செப்பினார்.

பி - ம் — [1]மனுவினுலகைந்த [2]வாழ்த்துமவ. [3]சேதியா. [4]சேதனை.

௧௦. அளப்படு குறைகட லகழ்ந் மேழுடை
வளமபடு நெடுநில மன்னா மன்னனே
[1]புளம்படிந் துயிரெலா முவப்ப தோர்பொருள்
விளம்பினை பெரிதென விராடர் கூறினார்.

பி - ம் — [1]உளம்படியுயிர.

௧௧. ‡வாயநனி புரந்தமா மனுவி னான்முறைத்
தாயநனி [1]புரந்தனை தரும [2]மேவலினுப
நீநனி புரந்தலி னெடிது காலநின
சேயநனி புரக்கெனத் தெலுங்கர் கூறினார்.

பி - ம் — [1]புரந்தனை. [2]மேவியாய.

௧௨. வையமும் வானமு மதியு ஞாயிறு
மெய்திய வெய்துப [1]திகழும யாணடெலா
நெய்தவழ வேலினுய் நிற்கும் வாசகஞ்
செய்தவம பெரிதெனச் சேரர் கூறினார்.

பி - ம் — [1]நிகழும.

௧௩. பேரிசை பெற்றனை பெறுத தென்னினிச
சீரிய தெண்ணினை செப்பு கின்றதெ
[1]னாரிய நங்குடிக கதிப நீயுமோர
[1]சூரிய னுமெனச் சோழர் சொல்லினார்.

பி - ம் — [1]ஆரியனங்குடிககமரனீயும.

† இப்பாடல தஞ்சைப்பிரதியி லுள்ள தென்கின்றனர.

‡ இது முதலுள்ள நான்கு பாடல்கள் சில பிரதியில் ௫ - ஆவது பாடலுக்குப் பின் காணப்படுகின்றன.

௧௪. ஒன்றிய வுவகைய ரொருங்கு சிந்தையர்
தென்றமிழ் சேணுற வளர்த்த தென்னரு
மென்றுநின் புகழொடு [1]தருமமேமுற
நின்றது [2]நிலையென நினைந்து கூறினர்.

பி-ம்:—[1]தருமமேயுற. [2]நிலையது.

என்கிற இப் பதினான்கு கவிகள் "மூவெழுமுறை" என்ற இப்பாடலுக்குப்பின் சிலபிரதியிற் காணப்படுகின்றனவாயினும் பல பிரதிகளிலும் இல்லை; இவை பயிலவழகா வென்பா மேல் "வேறிலா மன்னரும்" என்று பாடமிருப்பதை நோக்குமிடத்து இப்பாடல்கள் இருத்தலகூடுமெனத் தோன்றினமையால், உரையெழுதாவிடினும் பதிப்பிக்கப்பட்டன. (௭௧)

௫0.—தசரதன் அவர்கள் கருத்தையறிய மீண்டும் வினவத்தொடங்கல்.

[1]வேறிலா [2]மன்னரும் விரும்பி [3]யன்னது
கூறினா ரது[4]மனங் கொண்ட கொற்றவ
[5]னூறிய வுவகையை யொளிக்குஞ் சிந்தையான்
மாறுமோ ரளவைசால வாய்மை கூறினான்.

(இ - ள்.) வேறு இலா மன்னரும்-மாறுபடுதலில்லாத அரசரும், அன்னது-அத்தன்மையான வாக்கியத்தை, விரும்பி கூறினார்-விரும்பிச்சொன்னார்கள்; அது மனம் கொண்ட கொற்றவன் - அதனை உள்ளத்தடைத்த சக்கரவாத்தி, ஊறிய - (உள்ளே) சுரக்கின்ற, உவகையை-சந்தோஷத்தை, ஒளிக்கும்-அடக்கிக்கொண்ட, சிந்தையான்-மனத்தை யுடையவனாகி, மாறும்-மற்றும், ஓர் அளவை சால வாய்மை கூறினான் - ஒரு பிரமாணமான வார்த்தையைச் சொன்னான்; (எ - று.)

இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டத் தசரதன் கருதியதை யாவரும் மாறுபடாது ஒரேமனமாக ஒப்பித் தனதுபுத்திரனதுபெருமையைப் புகழ்ந்து கூறக் கேட்ட சக்கரவாத்தி பெருங்களி கூர்ந்தும், அதனை மனத்திலடக்கிக்கொண்டு அவர்கள் கருத்தை உள்ளபடி யுணருமாறு வேறுவகையாக வினவுகின்றனனென்பதாம். [1]'வேறிலாமன்னரும்'என்ற பாடத்துக்கு-வெவ்வேறு நாட்டினராக வுள்ள எல்லா அரசர்களும் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது தகுதியே என ஆமோதித்தனரென்க. பி-ம்:—[1]வேறலா. [2]மன்னவர். [3]இன்னது. [4]மனக். [5]ஊறினன். (௫0)

௫௧.—நீங்கள் இராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட விரும்புவது எதனாலென்று மன்னவன் மீளவும் வினவுதல்.

[1]மகன்வயி [2]னன்பினான் மயங்கி யா[3]னிது
புகலநீர் புகன்ற[4]விப பொம்மல் வாசக
முகவையின் மொழிந்ததோ வுள்ள நோக்கியோ
வன [5]நினைந்ததெத் தன்மையா லென்றான்.

(இ - ள்.) (அரசர்களே!) யான மகன்வயின் அனபினுல் மயஙகி-புததிர னிடதது அன்பினுல்யான் மதிமயஙகி, இது புகல-இநதவாாததையைச சொல்ல,(கேட்டு), நீா புகன்ற-நீஙகள் சொல்லிய, இ பொமமல வாசகம்-இந்தப் பொலிவாகிய வாாததை, உகவையின மொழிநதது ஓ-மனஞ்சநதோஷிததுச சொன்னதோ? உளளம நோககி ஓ - எனகருதது நோககியோ? தகவு என நினைநதது - தகுதியெனறு நினைததது, எ தன்மையால் - எவ்வகையினுல்? என்ருன் - என்று (உணமை கூறுமாறு) வினவினுன், (தசரதன் : (எ - று.)

எனககு இராமனிடததுளள அனபினுல அவனை இராசசியததையாளும வல்லமையுடையவ னெனறு எணணி அவனுககுப பட்டஙகட்ட வேணு மென்று கருதியிருககினறேன. இநத எனகருதது தககதோ அலலது தகுதியறறதோ? எனபது எனககுத தெரியாது. நீஙகள நடுநிலையாகச சொலலுவீாகளெனற எணணததினுலதான உஙகளை வினவினேன. நீஙகள இராமனுககுப் பட்டஙகட்டுதல தகக தெனபது, மனமுவநது சொனன சொல்லா? அன்றி, எனமுகததுககு இசசையாகச சொலலவேணுமெனறு சொனன சொலலா? எநதககாரணததால இராமனுககு மகுடாபிஷேகஞ்செய வது தகுதியெனகிறீாகள? இதனைப பிரமாணமாகச சொலலவேணடுமென்று தசரதன வினவின னெனக. ஓ - ஐயபபொருளன. உவகை - தொழிற் பெயா; உவ - பகுதி. பி-ம் —[1]மக. [2]நாமிலமவுகக. [3]அது. [4]அபபொருமல. தனமையென. (அக)

அ௨.—இது முதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர் மன்னவர் இராமனது டாபிஷேகத்திற்கு இசைந்தற்குக்காரணம் கூறுதலைத் தெரிவித்தும்

இவவகை யுரைசெய விருநத [1]வேநதவை
செவவிய நினறிரு மகறகுத [3]தேயததோா
[4]அவவவாக [5]கவவவ ராறற [6]வாறறறு
மெவவமி லன்பினை யினிது [7]கேளெனு.

(இ - ள.) இ வகை உரைசெய-இநதபபிரகாரம (சகரவாததி) கேட்க,- இருநத வேநது அவை - (அவவிடதது) இருநத அரசாசபை, (சகரவாததியை நோககி), செவவிய நின திருமகறகு - செவவைககுணமுளள உனது புதல வன்மீது, தேயததோா அவவவாககு-அஙகஙகே பறபல தேசததுளளோருள், அவ்வவா - யாவரும, ஆறற - மிகவும, ஆறறுறம - செயகினற, எவவம இல் அன்பினை - குறைவிலலாத அனபின தனமையை, இனிது கேள-இனிதாகக கேட்பாய, எனு - எனறு சொலலததொடஙகி,-(எ-று.)—' எனறனா" என- அடு ஆங கவியில முடியும.

இராமபிரானிடதது எலலாததேயததவரும அனபுசெயயுநதன்மையைக கூறுவோ மென்றன ரெனக தேயததோரவவவாககு எனபதில அவ்வவாககு என்பது சொல்லுருபா யுடனவந்தது இசசொலலில்'கு'எழுனுருபில் வந்தது,

உருபுமயக்கம். அவ்வவர் - யாவருமென்றபடி. பி-ம்.—[1]வேந்தாகள். [2]செவ்வி யோய். [3]தேர்ந்துளோா. [4]அவ்வவா. [5]அவவவர்கரு. [6]ஆற்றுமென்று. [7]T. (அஉ)

அ௩. தானமுந் தருமமுந் [1]தகவுந் தன்மை [2]சேர்
ஞானமு [3]நல்லவா ப் [4]பேணு நன்மையு
மானவ [5]வெவையுநின் மகறகு [6]வைகுமா
லீனமில் செலவமவந் [7]திபைக வெனனவே.

(இ - ள்.) மானவ - மநுவமிசத்துக்குத்தலைவனே! தானமஉம்-கொடை யும, தருமமஉம் - அறமும், தகவுஉம - ஒழுககமும, தன்மை சோ ஞானம் உம - மேன்மைபொருந்திய மெயபுணாவும, நலலவா பேணும நன்மைஉம் - பெரியோாகளை விருமபி வழிபடுகின்ற நலமும, (முதலிய), எவைஉம - எல் லாககுணஙகளும, 'ஈனம இல் - குறைவற்ற, செல்வம - அரசசெல்வம், வந்து இயைக - வநது பொருந்தககடவது.' என்ன - என்றுசொல்வது போல, நின மகற்கு - உன பிளளைககு, வைகும - நிலையாகப் பொருந்தியுள் ளன; (எ - று.)—ஆல - ஈற்றசை.

நாஙகள உன்மகனது மகுடாபிஷேகத்தைப்பற்றி மகிழ்நது கூறுவதற் குக காரணம அவனிடத்துள்ள நற்குணஙகளேயாகு மென்றன ரென்க. இராமனதுகுணம எஙகளை மகிழ்நதுகூறுமாறு செயததன்றி வேறு உன்முகத துககு இசசகமாகச சொலலவேணு மென்று இராமபட்டாபிஷேகத்தை மகிழ் நதுகூறினோ மிலலை யென்றன ரென்றவாறு. "பஹவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்யஸந்திதே [மன்னவனே! உன புதலவனிடத்துப் பல கல்யாண குணஙகள் உளளன]" என்று வான்மீகத்திற்கூறியது கருதததககது. நல்ல வாபபேணும நன்மையாவது - மூவிருகுற்றமும முறைமையிற்கடிந்து காவற் சாகாடு உகைத்தற்குஉரியனாய, தன்னைத்தீநெறியிலககி நன்னெறிச்செலுத துந் தவத்தாற பெரியராய முனிவாமேலும ஆற்றலாற்சிறந்தோராய அரசா மேலும அறிவாற்சிறந்தோராய அமைசசாமேலும் பிழைபாராட்டித தவறு கூறித தவியாது, பலசூசிகளையுந தன்வயத்துககவாவலல காந்தமபோல யாவருடைய கருத்தையும தன்பணிவாற் கவாந்து ஒழுகுந் திற மென்பா. பி-ம் —[1]தவமுமம. [2]சால. [3]நலலறம. [4]பேறும. [5]ஐய, கேட்டி. [6]வைகலும். [7]இயைவது, எதிாநதது. (அங)

அ௪. ஊருணி நிறையவு [1]முதவு மாடுயர்
பாா[2]கெழு [3]பயன் மரம [4]பழுத்தற் றாகவுங்
கார்மழை பொழியவுங் கழனி [5]வாயநதி
வார்புனல பெருகவு மறுககின் றாகளயார்.

(இ - ள்.) உதவும - (யாவாககும) உதவுகின்ற, ஊருணி-குளம், நிறைய உம்-(நீர்)நிறையவும்,—பாா - ஊரின், மாடு - நடுவே, கெழு - பொருந்திய, உயா - உயாந்த, பயன் மரம - பயன்படுமரம, பழுததற்று ஆகஉம - பழுதத தாகவும்,—காா-மேகம, மழை-மழையை, பொழியஉம-சொரியவும்,—கழனி

வாய்-கழனிகளில், நதி-ஆற்றின், வார புனல்-மிக்கநீர், பெருகஉம்—, மறுக்கின்றார்கள்-(வேணடாமென்று) தடுக்கின்றவாகள், யார் - யாவர்? (எ - று.)

பாழ்போகாது நெடிது நின்று எல்லாாககும எளிதில் வேணடும் பலன்களைத் தப்பாது கொடுதது உதவுகின்ற ஊருணிமுதலியனவற்றிற்கு நீாநிரம் புகைமுதலியன நோபடுகையில் அவற்றைத தடைசெய்வாா இல்லையாறுற்போல, நின்மகன் மன்னுயிாகளைப் பாதுகாககுமாறு மகுடஞ்சூடுதல் உலகததுப்பிராணிகள் நன்மைபெறுதற்கே காரணமா மாதலால் அதனை மறுப்பாா ஒருவருமில்லை யென்றதாயிற்று. உபமானஙகள் உபமேயப்பொருளைத் தெரிவிததலால், இசசெயுள் - **பிறிதுமொழிதலணி.** ஊருணியும் பயன்மரமும் எல்லாராலும் எளிதிற்கொள்ளுமாறு உதவுவ திலும்,காாமழை கைம்மாறு கருதாது ஈவதிலும, கழனியிற் பெருகும நதிப்புனல் யாவாககும் பெருமபயன்விளைததலிலும உவமையாம். மாடு உயா எனஎடுதது-பககஙகளுயாந்த [சுற்றிலும வேதிகை போடபபட்ட] எனினுமாம. "ஊருணி நீாநிறைந்தற்றே யுலகவாம், பேரறிவாளன திரு", 'பயன்மரமுள்ளூாபபழுததற்றாற்செல்வ, நயனுடையானகட்படின," 'நடுவூருள வேதிகைச சுற்றுககோட் புகக, படுபனையன்னா பலா நசசவாழ்வாா,குடிகொழுததக கணணுங கொடுததுணனுமாக்க, ளிடுகாட்டுளேற்றைபபனை", "கற்றையஞ சடாமணி கனகமேனைய, பிற்றையென்னுதருள பெரியா வணமைபோன, மறறவனுளளபன மரமுந்தமபய, னெற்றையு முலப்புறு தீகைசான்றவே" எனறவை இஙகு ஒப்பு நோக்கததககவை. ஊருணி-ஊராரால நீருணணபபடுவது: குளம; இ-செயப்படுபொருள்விகுதி. நிறைதலெனனும இடததுநிகழ்பொருளின்றொழில இடததினமே லேற்றப்பட்டது. பழுததற்று=பழுததன்று ஒன்றன்பால் முற்று. பாா - பூமியின் ஏக தேசததைககாட்டிநறு. பி-ம் —[1]உதகமாயொரு, உதவுமாயுயா. [2]நுகா. [3]பழு [4]பழுததது. [5]பாய. (௮௪)

௮௫. பனை[1]யவா நெடுங்கரப பரும யானையாய்
நினையவாந் [2]தன்மையை [3]நிமிர்ந்த மன்னுயிர்க்
கெனையவா றன்பின னிராம னீண்டவற்
கனையவா [4]றன்பின வவையு [5]மென்றனர்.

(இ - ள்.) பனை அவாம நெடு கரம பருமம யானையாய் - பனைபோன்ற (நீண்ட) கைகளையும் ஒபபனையையுமுடைய யானைப்படையையுடையவனே! நினை அவாம் தன்மையை - உன்னை விருமபுந தன்மையை, நிமிாந்த - மிகுதியாகக கொண்டிருந்த, மன் உயிாகது - நிலைபேறுடைய உயிாகளிடத்தில், இராமன்—, எனைய ஆறு அன்பினன் - எததன்மையான அன்புடையவனுயிருககின்றனனோ, அவைஉம் - அவ்வுயிாகளுமு, ஈணடு - இவ்வுலகத்தில், அவற்கு - அந்த இராமனிடததில், அனைய ஆறு அன்பின-அததன்மையான அன்புடையனவாயிருக்கின்றன, என்றனா - என்று சொன்னாகள்; (எ-று.)

நின்னிடதது விருப்பம் வைததிருககும் உலகத்துயிர்களிடதமெல்லாம் இராமன் பேரன்பு காட்டி வருதலால,அவ்வுயிா யாவும இராமபிரானிடத்துப்

பேரன்பு பூண்டுள்ளன. ஆதலால், அவ்வுயிர்கள் இராமன் மகுடஞ் சூடுதலிற் பெருமகிழ்ச்சிகொள்ளலாயினவென வேத்தவையோர் கூறின ரென்க. என்றனரென்பதற்கு, அஉ - அங கவியிலுள்ள வேந்தவை என்பது எழுவாய். இராமபிரான் இளமைப்பிராயந் தொடங்கி யாவரிடத்தும் அன்பு பூண்டு விசாரிக்குந் தன்மையுடனிருக்கின்றனனென்பதையும், உலகத்தவர் அவ்விராமன் இராசசியத்தை யாட்சிபுரியவேணு மெனக் கருதியிருக்கின்றனரெனபதையும், கீழ்த்திருவவதாரப்படலத்தில் "எதிர்வருமவர்களை யெமையுடை யிறைவன், முதிர்தரு கருணையின் முகமலரொளிரா, எதுவினை யிடரிலை யினிதுநும் மனையும், மதிதருகுமரரும் வலியரோவெனவே." "அஃதைய நின்றெம தரசெனவுடையே, மிஃதொருபொருளல வெமதுயிருடனேழ், மகிதலமுழுதையுமுறுகவிமலரோ, னுருபகலளவென வுரைநனி புரிவார்" என்று வந்த வற்றாலு முணரலாம். பனையவா நெடுங்கர பருமயானையாய என்ற இயல்பான பாடத்துக்கு, பனையவாமநெடுங்கர-பனையையொத்த நீண்டகைகளையுடையவனே! என்று விளியாகக்கொள்க. "பனைத்திரண்டனையதோளாய்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். அவாம-அவாவுமென்பது ஈற்றுமிசையுகரம்மெய்யொடுங் கெட்டது. ஈண்டு உயிரென்றது பெரும்பாலும் மக்களுயிரமேனின்றது. உயிர்க்கு, அவற்கு என்பன - உருபுமயக்கம். பி-ம்.—[1]இவா. [2]தன்மையின், தகையனுய. [3]நினைந்த, நினைந்து. [4]அன்பினர். [5]என்பவே. (அரு)

### அசா.—அரசன் வேத்தவையோர் சொற்கேட்டு மகிழ்ந்து கூறத்தொடங்குதல்.

மொழிந்தது கேட்டலு [1]மொய்த்து [2]நெஞ்சினைப்
பொழிந்தபே [3]ருவகையிற் பொங்கு காதலன்
கழிந்த[4]தோ [5]ரிடரினன் களிக்குஞ் சிந்தையன்
வழிந்தகண் ணீரினன் மன்னன் கூறுவான்.

(இ - ள்.) மொழிந்தது - (அவ்வாறு சபையில் வந்தவர்) சொன்னதை, கேட்டலும் - கேட்டவுடனே,—மன்னன் - தசரதன், நெஞ்சினை - மனத்தினில், மொய்த்து-நெருங்கி, பொழிந்த - சொரிந்த, பேர் உவகையின் - மிக்க களிப்பினால், பொங்கு காதலன் - அதிகரிக்கின்ற அன்பையுடையவனும், கழிந்தது ஓர் இடரினன்-நீங்கின ஒப்பற்ற துன்பத்தையுடையவனும், களிக்கும் சிந்தையன்-சந்தோஷிக்கும் மனமுடையவனும், வழிந்த கண்ணீரினன் - ஆனந்தத்தால் (தன்னடைவே) பெருகின கண்ணீரையுடையவனுமாகி, கூறுவான் - (அவர்களைநோக்கிச்) சொல்வானாயினன்; (எ - று.)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

தன்மகனைப்பற்றி வேத்தவையோர் கொண்டாடிச் சொன்னது கேட்ட தசரதன், தன் மனத்தினுள்ளடங்காது மிகுந்த தோன்றிய மகிழ்ச்சியினால் இராமபிரானிடத்துப் பரிவு பொங்கத் தான் கொண்ட துயரமெல்லாந்தீர்ந்து தனது மிக்கமகிழ்ச்சி ஆனந்தபாஷ்பமாக வெளிப்பட்டுத் தோன்ற அந்த

வேத்தவையோரை நோக்கிக் கூறலானு னென்க. எல்லா வுலகத்தையும் பாதுகாக்கும பேராற்றல்வாய்ந்த ஸ்ரீராமனை அவ்வேத்தவையோரின் கையடை யென மேற்கூறுவது அவ்விராமனிடத்துப் பெருவிருப்பத்தினு லெழுந்த பேரன்பின்செய லெனபார 'பெருவகையிற் பொங்கு காதலன் கூறுவான்' என்றார். கழிந்ததோரிடரினன் - வடமொழிநடை. இடா-தன் மூப்பைக கருதியதனுலான துன்ப மெனனலாம. பி-ம் —[1]மொய்த்த. [2]நெஞ்சினில். [3]உவகையான். [4]பே [5]துயரினன். (௬௬)

அஎ.—தசரதன் தன் மகனை வேத்தவையோர்க்கு அடைக்கலமெனல்.

செம்மையிற் றருமத்திற் செயலிற் [1]றீங்கின்பால்
வெம்மையி னொழுக்கத்தின் [2]மேன் மை[3]மேவினீ
ரென்மக னென்பதென் [4]னெறியி னீங்கிவ
னும்மகன் கையடை [5]நோக்கு மீங்கென்றான்.

(இ - ள்.) 'செம்மையின்-நடுவுநிலையாலும், தருமத்தின்-அறத்தினுலும், செயலின் - நற்செயகையினுலும், தீங்கினபால வெம்மையின - தீயவைகளி னிடத்துக கடுமையாகக காட்டும வெறுப்பினுலும், ஒழுக்கத்தின-ஆசாரத்தி னுலும், மேனமை மேவினீர - மேனமையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற அரசா களே! ஈங்கு இவன-இதோ இருக்கிற இவன.என மகன எனபது என்-என் புதல்வனென்று சொல்லுவதேனன? நெறியின - முறைமையினுல், நும மகன் - (இவன) நும புதல்வனே; (இவனை), கையடை - அடைக்கலமாகக கொணடு, ஈங்கு-இங்கே, நோக்கும - பாாத்துக்கொளளுஙகள்'; என்றான் - என்று சொன்னுன, (தசரதன்): (எ - று.)

இவனை என்மகனெனனவேண்டா; உம மகனபோலவே கருதி, இவ னுக்கு யாதொருகுறைவும வராமல நோக்குக னெனத் தசரதன் கூறின னென்க. நோக்கும எனனும உடம்படு பனமையுணாத்தி முன்னிலையாய நிற்றல் "இரா ரா மினமென வுரூஉ மூன்றும, பலரோா மருங்கினும் பல வற்றுமருங்கினுஞ், சொலலோரனைய வெனமனுா புலவா" என்றதனுள ஆசிரியா நச்சினாக்கினியா கூறியதனு லுணாக. பி-ம் —[1]தீங்கிலா, தீங் கென்பாா, தீங்கிறபான. [2]மெய்மமை [3]மேயநீா. [4]இனிதினுங்கவன், என்னை யீங்கிவன, அறியிரிவன, அறியினீங்கிவன. [5]நோக்குமீங்கெனறான், நோக் குவீரெனறான், நுமக்கெனறோதினன. (௬௭)

அஅ.—அரசர்களை யனுப்பிவிட்டுத் தசரதன் ராமபட்டாபிஷேகத்துக்குச் சோதிடரைக்கொண்டு நல்ல நாள் நோக்குதல்.

[1]அரசவை விடுத்தபி னணை [2]மன்னவன்
புரைதபு [3]நாளொடு பொழுது நோக்குவா
னுரைதெரி கணிதரை யொருங்கு கொண்டொரு
வரைபொரு மண்டப மருங்கு போயினான்.

(இ - ள்.) அரசு அவை-இராசசபையை, விடுத்த பின்-அனுப்பியபின்பு,- ஆணை மன்னவன்-ஆஜ்ஞையையுடைய தசரதன், புரை தபு நாளொடு-குற்ற மற்ற தினத்தோடு கூடிய, பொழுது - ஒருசுபமுகூர்த்தத்தை, நோக்குவான்- பார்ப்பதற்கு, உரை தெரி கணிதரை-சோதிடநூலை யறிந்தவர்களை, ஒருங்கு கொண்டு-உடன் அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு-ஒப்பற்ற, வரை பொரு மண்டபம் மருங்கு - மலைபோன்றமண்டபத்தில், போயினன் - போய்ப்புக்கான்.

பட்டாபிஷேகத்துக்கு ஏற்ற நல்லநாளைப் பார்க்கும்பொருட்டுச் சோதிடரையழைத்துக்கொண்டு அரசன் ஒருமண்டபஞ் சேர்ந்தானென்க. நாளொடு பொழுது - நட்சத்திரத்தோடு முகூர்த்தத்தையும் எனினுமாம். [3]நாளொடு பொழுது போக்குவான் என்ற பாடத்துக்கு, நாளொடு-நாளில் [நாள் பார்ப்பதில்], பொழுது போக்குவான் - பொழுதுபோக்கும்படி என்று வலிந்து பொருள் கொள்ளவேணும். "உபகாரமேனமொழிப, விருவயி னிலையும் பொருட்டாகுமே" என்றதனால், இங்கு 'தபு' என்பது, படுத்துக் கூறுதலாகிய ஓசைவேற்றுமை பற்றித் தன்வினையிடத்து வந்தது. ஆணை - ஆஜ்ஞா என்பதன் சிதைவு. நோக்குவான் - எச்சம். பி-ம் —[1]அரசவை. [2]மன்னனும். (அஅ)

வேறு

அகூ.—பட்டாபிஷேகச்செய்தியையுணர்ந்த மங்கையர் நால்வர் அதனைக் கோசலைக்கு அறிவிக்கச் செல்லுதல்.

[1]ஆண்ட வந்நிலை யாக [2]வறிந்தவர்
பூண்ட காதலர் பூட்டவிழ் கொங்கையர்
நீண்ட கூந்தலர் நீள்கலை தாங்கலர்
ஈண்ட வோடினர் [3]இட்டிடை [4]யிற்றிலார்.

(இ - ள்.) ஆண்டு-அவ்விடத்து, அந்நிலை ஆக-அவ்வாறிருக்க, - அறிந்தவர் - (இராமபட்டாபிஷேக சமாசாரத்தை) அறிந்தவர்களாகிய, (மங்கையர் நால்வர்)-நான்குபெண்கள், பூண்ட காதலர்-அன்பு கொண்டவர்களும், பூட்டு அவிழ் கொங்கையர் - (கச்சின்) முடி அவிழப்பெற்ற தனங்களையுடையவர்களும், நீண்ட கூந்தலர்-தாழ்ந்த கூந்தலையுடையவர்களும், நீள் கலை தாங்கலர்- நீண்ட ஆடைகளைத் தாங்காதவர்களும், இட்டிடை இற்றிலார் - நேரிய இடையற்றவர்களுமாய், ஈண்ட - நெருங்க, ஓடினர் - (கோசலையின் கோயிலுக்கு) ஓடினார்கள்; (எ - று.)

மங்கையர்க்குக் களிப்பின்மிகுதியால் உடல்பூரித்துப்பெருக்கக் கச்சின் முடி தானேயவிழ, ஓடுகின்ற விசையால் தலையவிழ்ந்து கலைநெகிழ்ந்த தென்பதாம். இவரைக் கோசலையின்சேடியரெனலாம். மங்கையர்நால்வரென்பது, மேலைக்கவியால் விளங்கும். இட்டிடை - இப்பொருட்டாதல் "இட்டிடைப், பின்னைகேள்வன்" என்னுந் திருச்சந்தவிருத்தத்திலுங் காண்க. ஓடுகின்ற விசையைப் பார்த்தால் இடை இற்றுவிடுமோ என்று கருதுமாறு இருந்த

தென்பது, 'இட்டிடையிற்றிலர்' என்பதன் கருதது. ஓடினர் என்பதற்கு எழுவாய் வருவிக்க. பி-ம்.—[1]ஆண்டவன்னிலே, ஆண்டையர்நிலே, ஆணடையானிலே. [2]அறிந்தனா. [3]இற்றிடை. [4]அற்றிலாா. (௮௯)

**௯௦.—செய்தியறிவிக்கக் கோசலையிடஞ் சென்ற மங்கைமாரின் மகிழ்ச்சி.**

ஆடு கின்றனர் [1]பண்டையி னன்றியே
பாடு கின்றனர் [2]பார்த்தவர்க் கேகரஞ்
சூடு கின்றனர் சொல்லுவ தோாகிலர்
மாடு சென்றனர் மங்கையர் நால்வரே.

(இ - ள்.) ஆடுகின்றனா - ஆடுகின்றவாகளும், பண்டையின் அன்றி - (இதற்கு)முன் தாஙகள்இருந்த நிலையாகவலலாமல் [பெருமகிழ்ச்சியால் தம் நிலைமாறி யென்றபடி], பாடுகின்றனா-பாடுகின்றவாகளும், பாாத்தவாககு - (தாஙகள்)பாாததவரெலலாருககும்,கரம் சூடுகின்றனா-அஞசலிசெயகின்றவர்களும, சொல்லுவது ஓாகிலா-சொல்லுவது இனனதெனறு அறியாதவாகளுமாகி, மஙகையா நால்வா - அந்நான்கு பெணகளும, மாடு - (கோசலையின்) சமீபததில், சென்றனா - போயினா; (எ - று)

ஆடுதல் முதலிய இசசெயல்களெல்லாம ஆநந்தப்பெருக்கா லுணடானவை யெனக. பி-ம்.—[1]பணணடைவின்றியே, பணணடையின்றியே. [2]பாததவாககேகரம. (௯௦)

**௯௧.—உமது உவகைக்காரணத்தைச் சொல்லுங்களென்று கோசலை வினவுதல்.**

கண்ட மாதரைக் காதலி னோக்கினள்
கொண்டல் வண்ணனை நல்கிய கோசலை
யுண்டு பேருவ கைபபொரு [1]ளன்னது
தொண்டை வாயினிா சொல்லுமி னீண்டென்றாள்.

(இ - ள்.) கொணடல வணணனை-நீலமேகவாணனாகிய ஸ்ரீராமனை, நல்கிய-பெற்ற. கோசலை—.—கணட-(இவவாறுகவநத தன்னைக) கணட, மாதரை - பெணகளை, காதலின-விருபபததோடு, நோக்கினள்-பாாததவளாகி,—'தொணடை வாயினிா - கோவவைககனிபோனற வாயை யுடையவர்களே! (உஙகளைப்பாாததால்), போ உவகை பொருள - பெரியசநதோஷ சமாசாரம், உணடு - உளளதாகத தோன்றுகின்றது அனனது - அதனை, ஈணடு - இப்பொழுதே, சொலலுமின் - சொல்லுஙகள்,' எனறாள் - என்றுவினவினாள்.

"இஙகிதஜ்ஞாஸது கோஸலா: [கோசலநாட்டவா இஙகிததநினால் அறிபவாகள்]" என்பதறகு ஏறப, அமமஙகையா கருதியவதனை அவர் கூறுமலே குறிப்பான் அறிந்தாளாதலின்,'பேருவகைப்பொருள்உணடு'என்று ளென்னலாம். தொணடை - ஆகுபெயா. கோசலை கௌஸல்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; கோசலதேசததரசன்மகள் என்பது பொருள். கோசலம் - உத்தரகோசலம்,தக்ஷிணகோசலம என இரணடு பிரிவுள்ளது: அவற்றுள் தக்ஷிணகோசலததரசன்மகள் இவள். பி-ம்.—[1]என்றலும். (௯௧)

### கூஉ.—தசரதன் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய நிச்சயித்திருப்பதை மங்கைமார் தெரிவித்தல்.

மன்னெ டுங்கழல் வந்து வணங்கிடப்
பன்னெ டும்பகல் பாரளிப் பாயென
நின்னெ டும்புதல் வன்றனை நேமியான்
றொன்னெ டும்முடி [1]சூட்டுகின் றானென்றார்.

(இ - ள்.) 'மன் - அரசர்கள், நெடு கழல்-பெரியவீரக்கழலையணிந்த பாதங்களில், வந்து வணங்கிட—, பல் நெடு பகல் - அநேகநாள்கள், பார் அளிப்பாய்-பூமியைக் காப்பாய், என-என்று சொல்லி, நின் நெடு புதல்வன்தனை-உனது ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, நேமியான்-சக்கரவர்த்தி,தொல் நெடு முடி - பழமையாகிய பெரிய கிரீடத்தை, சூட்டுகின்றான் - சூட்டப்போகின்றான்,'என்றார்-என்று (அம்மங்கையர்) செய்தி தெரிவித்தார்கள்; (எ-று.)

தசரதன் இராமனைவரவழைத்து'நீ இந்தப் பூமியை யரசாட்சிசெய்வாய்' என்று சொன்னான் இனி விரைவிலதானே குலமுறையாயவந்த முடியைச் சூட்டப்போகின்றா னென்று அம்மங்கையர் கோசலையிடம் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெரிவித்தன ரென்க. கோசலை இராமன்முதலியநால்வரையும் தன் புதல்வர்போலவே கருதி அன்புசெய்பவளாதலின் 'நின்னெடும் புதல்வன் றனை'என்றது. மன்,கழல்-ஆகுபெயர்கள். வணங்கிஇட எனப்பிரித்து,வணங்கிக் காணிக்கைகளைக் கொணர்ந்துகொடுக்க என்று பொருள் உரைத்தலுமாம். தொழுதற்குரிய சக்கரவர்த்தியின் இயற்பெயரைச் சொல்லலாகாதாதலால், 'நேமியான்' என்றனர். பரம்பரையாயவந்த தென்பது விளங்க 'தொன்முடி' எனப்பட்டது. முடி-முடிக்கப்படுவதென்னும்பொருளில் செய்யப்படுபொருள் விகுதிபுணர்ந்துகெட்ட காரணச்சிறப்புப்பெயர்.புதல்வன்றனை-உருபுமயக்கம். நெடும்முடி - விரித்தல். விரைவில் நிகழுமென்பதுபற்றி, சூட்டுகின்றானென்று நிகழ்காலத்தாற் கூறியது. பி-ம்.—[1]சூட்டுகென்றான். (கூஉ)

### கூங.—கௌசலைக்கு இராமபட்டாபிஷேகத்தால் தோன்றிய உவகையை மன்னவன் துறப்பானென்ற கருத்து மாற்றுதல்.

சிறக்குஞ் செல்வ [1]மகற்கெனச் சிந்தையிற்
பிறக்கும் பேருவ கைக்கடல் [2]பெட்பற
வறக்கு மாவட வைக்கன [3]லானதாற்
றுறக்கு மன்னவ னென்னுந் துணுக்கமே.

(இ - ள்.) (அதைக்கேட்ட கோசலைக்கு), மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, துறக்கும் என்னும் துணுக்கம் - துறந்துசெல்வா னென்னும் அச்சமானது, மகற்கு - ஸ்ரீராமனுக்கு, செல்வம் சிறக்கும் என - அரசசெல்வம் சிறக்குமென்று, சிந்தையில் பிறக்கும் - மனத்திற் றோன்றுகின்ற, பேர் உவகை கடல் - பெரிய சந்தோஷமாகிற கடலானது, பெட்பு அற - பெருமையற,

வறக்கும ஆ - வற்றும்படி, வடவை கனல் ஆனது - வடவைத் தீயையொத திருந்தது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

மகன் முடிசூடுவானென்றதனாலுண்டாகிய களிப்பு, மன்னவன் துறப் பானென்றதனா லுண்டாகிய அசசததால மிகுதிப்படாமல் அடங்கி நின்ற தென்க. வடவை - வடமொழிச்சிதைவு; இஃது, கடலினிடையில் நின்று அதிகரிக்கும் நீரை உறிஞ்சிபபருகுமாறு முகததுககனலபெற்றதோர பெண குதிரை. வறககும் மா வடவைககனல - வற்றச்செய்கின்ற பெரிய படபாக்னி யென்றுமாம். பி-ம்.—[1]மகற்கெனுஞ் [2]பெடபுற [3]ஆகுமால், ஆனவால்.(கங)

**கூச.—கோசலை மங்கலச்செய்திசொன்னவர்கட்கு வெகுமதியளித்துச் சுமித்திரையோடு ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கோயிலுக்குப் போதல்.**

அன்ன ளாயு மருமபெற லாரமு
[1]நன்னி திககுவை யு[2]நனி நலகித [3]தன்
றுன்னு காதற சுமிததிரை யொடுமபோய்
மின்னு நேமியன [4]மேவிட மேவினாள்.

(இ - ள்.) (கோசலை), அனனள ஆயும - அததன்மையளாகியும, அரு பெறல-அரியபெறுதலையுடைய, ஆரமஉம-மணிவடங்களையும்,நல நிதி குவை உம்-உயாநத திரவியங்களின குவியலகளையும, நனி நலகி (செயதி சொனன மஙகையாநாலவாககு) மிகவும கொடுதது, (அவாகளை யனுப்பிவிட்டு), தன் காதல துனனு - தனனுசைககு விஷயமாகிய, சுமிததிரையொடும - சுமித திரையுடனே, போய—, மினனும நேமியன - விளஙகுகின்ற (சுதரிசன மென்னுஞ் சககரததை(க கையில) தரிதத ஸ்ரீரஙகநாதன, மேவு இடம - பொருநதியிருககுந திருககோயிலை, மேவினாள - அடைநதாள; (எ - று.)

தன்கணவன் துறககபபோகினறானெ னபனபதைக கருதி மனததிற் றுணுகக மெயதின ளாயினும், கோசலை மஙகலசசெயதி சொன்னவாகட்குச சிறந்த மணிவடம முதலியன கொடுததுப பினபு தனபுதலவனுககு நனமை யைவேண்டி, இட்சுவாகுகாலந தொடஙகிச சூரியகுலமனனாககுக குலதெய் வமாகவிளஙகும ஸ்ரீமநநாராயணமூாததியின கோயிலுககுச சுமிததிரையோ டுஞ் சென்றனளெனபதாம. கைகேயி இபபொழுதே வேறாயிருநதனளென் பது குறிப்பு. நனி - விசேடிதத வுரிசசொல. முதலடி - முற்றுமோனை. சுமிததிரை = ஸுமித்ரா. நல்லமித்திரரையுடையவள்: இபறகையில நற்குண முடையவளேயனறிச செயற்கையிலும அவ்வாறிருபபவளெனபது பொருள. பி - ம்.—[1]பனமணி. [2]பல நலகி. [3]பின. [4]வைகிடம. (கச)

**கூரு —கோசலை திருமாலின்திருவடிகளை வணங்குதல்.**

மேவி மென்மல ராணில மாதெனுந
தேவி மாரொடுந் தேவாகள் யாவாககு
மாவி யும்[1]மறி வும்[2]முத லாயவன
[3]மாவு லாமலாப பாதம வணஙகினாள.

(இ-ள்.) (கோசலை), மேவி-(அங்ஙனம்) அடைந்து, மெல்மலராள்-திருமகள், நிலமாது-நிலமகள், எனும—,தேவிமாரொடும்-தேவியர்களோடும்,—தேவர்கள் யாவர்க்கும் - எல்லாத்தேவர்களுக்கும், ஆவிஉம-உயிரும், அறிவுஉம் - ஞானமும், முதல்(உம்)-ஆதியும், ஆயவன்-ஆனவனுகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, மா உலாம மலா பாதம்-வணடுகள் (தேனை யுணணும்பொருட்டு) உலாவுகின்ற தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை, வணங்கினள்—; (எ - று)

தேவிமாரோடுமுள்ள முதல்வன் பாதங்களைக் கோசலை வணங்கினளென்பதாம். [3]வாவிமாமலர் என்ற பாடத்துக்கு, வாடாமலரென்பார் வாவி மாமலர் என்றுரென்க. தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் ஆவியும் அறிவும் நாதனும் நம்நாராயணனேயாவ னென்பது மூன்றாமடியிற் கூறிய பொருள். ஆவியும் அறிவும் முதலாயவன - ஆவியும அறிவும்முதலான பொருளாக இருப்பவன் எனினுமாம. பி-ம் —[1]அமுதும [3]அமுதாயவன். (கூ)

கூரு.— வணங்கிய பெருமாளிடத்துக் கோசலை இராமனுக்குத் திருவருள்புரிய வேண்டுதல்.

என்வ யிற்றரு மைந்தற கினியரு
[1]ளுன்வ யத்ததென் றுரைல கியாவையு
மன்வ யிற்றி னடக்கிய மாயனைத்
தன்வ யிற்றி னடக்குந் தவத்தினள்

(இ - ள்.) உலகு யாவைஉம - எல்லாவுலகங்களையும், மன் வயிற்றின்-பெருமைபெற்ற (தன) திருவுதரத்துள், அடக்கிய - அடக்கிக்கொண்ட, மாயனை - நாராயணனை, தன வயிற்றின - தனனுடைய வயிற்றிலே, அடக்கும - அடக்கிய, தவத்தினள - தவத்தையுடைய கோசலை,—(அத்தேவர் பிரானைநோக்கி), இனி - இப்பொழுது, என் வயின தரும மைந்தறகு - என்னிடத்துப் பிறந்த ஸ்ரீராமனுக்கு, அருள் - அருள்கிருபைபுரிவது, உன் வயத்தது-உன்னதீனத்துளது, என்றுள் - என்றுபிரார்த்தித்தனள்; (எ - று.)

இராமபிரானது நன்மை உனதிருவருளாற் குறைவின்றிப் பெருக வேண்டுமெனத் திருமாலினிடத்து வேண்டினளென்க. இந்தச் செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளில், உலகியாவையு மன்வயிற்றினடக்கிய மாயவனென்று ஆதேயத்திற்குப் பெருமையைக் கூறி, அப்படிப்பட்டவனை யடக்கியவயிற்றவளென்று ஆதாரத்துக்கு [ஆதேயம - தாங்கப்படு பொருள். ஆதாரம் தாங்கும்பொருள்.] மேன்மையைக் கூறியதனால், இது பெருமையணி. ஊழிக்காலத்துஉறங்கிக்கிடந்த ஆலிலைபோலேயாயிற்று,இவள வயிறு.அதில், வினையானன்றி இச்சையாலே இவளதவத்தாற் பிணிப்புண்டு கிடந்தானென்பதுதோன்ற, 'தவத்தினள' என்றார் இதுபற்றியே, "என்ன நோன்புநோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றார் பெரியோரும. மாயன்-மாயையையுடையவன; மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந்திறம; அகடித கடநாஸாமாத்தியம; பிரபஞ்சகாரணமாகிய பிரகிருதியு

மாம். மாயவன் என்பதற்கும் இதுவே பொருள்: கருநிறமுள்ளவனென்றலு முண்டு பி-ம்:—[1]உன்வயிற்றது, உன்வயத்தன். (கசு)

கஎ.—திருமாலை வணங்கியபின், கோசலை தவசியர்க்குக் கோதானங்கள் புரிதல்.

என்றி றைஞ்சியவ் விந்திரை கேள்வனுக்
கொன்று நான்மறை யோதிய பூசனை
நன்றிழைத்தவ [1]ணல்ல தவர்க்கெலாங்
கன்று டைப்பசு வின்கட னல்கினாள்.

(இ - ள்.) என்று—, இறைஞ்சி-வணங்கி, அ இந்திரை கேள்வனுக்கு - அந்த இலக்குமிநாயகனாகிய நாராயணனுக்கு, ஒன்றும் - தகுந்த, நால் மறை ஓதிய பூசனை - நான்குவேதங்களிலுஞ் சொல்லிய ஆராதனையை, நன்று இழைத்து - விசேஷமாகச் செய்வித்து, அவண - அவ்விடத்திருந்த, நல்ல தவர்க்கு எலாம - நல்ல தவசிகளுக்கெல்லாம், கன்று உடை பசுவின் கடல் - கன்றையுடைய பசுவின் திரள்களை, நல்கினாள்-(தானஞ்) செய்தாள்; (எ-று.)

அவண் நல்ல எனப்பிரித்து, எழுவாயாகவுமாம். பசு - பால்பசாவவிறினைப் பெயர். கடனல்கினாள் என்பதைக் கடன் நல்கினார் என்று பிரித்து, பசுவின் என்பதிலுள்ள 'இன்'சாரியையைக் கடன் என்பதனோடு கூட்டி, பசு-பசுவை, கடனின் - முறைப்படி, நல்கினாள் என்று உரை கூறினாரு முளர். பி-ம்:—[1]நலகித. (கஎ)

கஅ.—கோசலை அந்தணர்க்குப் பலவகைத் தானங்களைப் புரிதல்.

பொன்னு மாமணி யும்புனை சாந்தமுங்
கன்னி மாரொடு காசினி யீட்டமு
மின்ன யாவையு மீந்தன ளந்தணர்க்
கன்ன[1]முந்தளி ராடையு நல்கினாள்.

(இ - ள்.) அந்தணர்க்கு வேதியர்களுக்கு, பொன் உம - பொன்னையும், மா மணி உம - பெருமைபெற்ற நவரத்தினங்களையும், புனை - பூசுதற்குரிய, சாந்தம் உம் - சந்தனத்தையும், கன்னிமாரொடு - பெண்களையும், காசினி ஈட்ட உம்-பூமியின் கூட்டத்தையும், இன்ன - இவைபோல்வனவாய, யாவை உம் - எல்லாவற்றையும, ஈந்தனள் - கொடுத்தாள்; (பின்னும்), அன்னம் உம்-அந்நத்தையும், தளிர் ஆடை உம்-தளிர்போன்றுள்ள வஸ்திரத்தையும், நல்கினாள்-கொடுத்தாள்; (எ - று.)

முதலில் நற்றவர்களுக்குத் தானஞ் செய்து, பின் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் பொன்முதலிய கணக்கிறந்தன தந்து அன்னவஸ்திராதிகளும் அளித்தனளென்க. கன்னிமார், மார்-பலர்பாற்பெயர்விகுதி. உம்மைகள்-எண்ணுப் பொருளன. மா-உரிச்சொல்; மஹாஎன்னும் வடமொழிச்சிதைவுமாம். நவரத்நங்களாவன—கோமேதகம், நீலம், பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்

கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம்என்பன. சாந்தம், காசினி-சந்தநம், காஸ்யபீ என்னும் வடசொற்களின் சிதைவு; காஸ்யபீ - பரசுராமனால் கஸ்யப முனிவனுக்கு யஜ்ஞதக்ஷிணையாகக்கொடுக்கப்பட்டது. ஈட்டம் - தொழிற்பெயர்; ஈண்டு - முதனிலை. இவை போன்ற தானங்கள் - பூதானம், தானியதானம் முதலியன. அந்தத்தை அணவுவார்-அந்தணர் என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பாரென்றவாறு; "அந்தணரென்போரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என்றவாறு அழகியதட்பத்தை [அருளை] யுடையாரென அதுப்பெயராகவு மாம். பி ம்:—[1]தானமும். (கஅ)

கக—திருமாலை வணங்கி வலஞ்செய்து பின் கோசலை நோன்புகள் தொடங்குதல்

நல்கி நாயக னாண்மலர்ப் [1]பாதத்தைப்
புல்லிப் போற்றி வணங்கிப் [2]புரையிலா
மல்லன் [3]மாளிகைக் கோயில் வலங்கொளாத்
தொல்லை நோன்புகள் யாவுந் தொடங்கினாள்.

(இ - ள்.) நல்கி - (அங்ஙனம்) தானஞ்செய்து, நாயகன் - அவ்வரங்கநாதனது, நாள் மலர் பாதத்தை-அன்றலர்ந்த தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, புல்லி - தழுவி, போற்றி - (பலமுறையாகத்) துதித்து, வணங்கி - சேவித்து, கோயில் - அவ்வாலயத்தை, வலம்கொளா - பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, (பின்), புரை இலா - குற்றமற்ற, மல்லல் - வளப்பம்பெற்ற, மாளிகை - அரணமனையில், தொல்லை - பழைய, நோன்புகள் யாவும்-விரதங்களெல்லாவற்றையும், தொடங்கினாள் - (செய்யத்) தொடங்கினாள்; (எ - று)

தானங்களெல்லாஞ் செய்தது கோயிலிலேயே யென்க. கோசலை அங்ஙனம் தானஞ்செய்தபின் மீண்டும் அத்திருமாலின் பாதங்களைச் சென்று அடைந்து வணங்கி வலஞ்செய்து தனனிருக்கை சேர்ந்து நோன்புகள் நோற்றிருந்தனளென்க. இக்குலத்துதித்த அரசர்களெல்லாம் முடிசூட்டுங்கால் அவ்வவர் தாயமார் செய்துவந்த நோன்புகளென்பார் 'தொல்லைநோன்புகள்' என்றார். மாளிகைக்கோயில் - அரணமனையிலுள்ள எம்பிரான்கோயிலென்னவுமாம். 'நல்கித்தொடங்கினாள்' என்பவற்றுக்கு எழுவாய் வருவிக்க; சென்ற பாடலிலும் இங்ஙனமே. இப்பாடல் சிலபிரதியிலில்லை. பி - ம்.—[1]பாதங்கள். [2]புரையிலாள். [3]மாமணி. (கக)

மந்திரப்படலம் முற்றிற்று.

## உ.—ஆவது மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்.

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தையறிந்து, கைகேயியின் தாதியாகிய மந்தரை யென்பாள் கைகேயிக்குக் கலகஞ்செய்த கதையைச் சொல்லுஞ் சிறிய பிரி வென்பது பொருள். (மந்தரை - மனத்தைக்கலக்குபவள் என்று காரணப் பொருள்படும் மந்தரா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. இவள்—கைகேயியின் பாங்கி. சூழ்ச்சியென்பது-சூழற்சி சூழ்வருவானைச் சுழலவருமென்பவாகலின்; அஃதாவது-மனத்தடுமாற்றம். அது விசாரம், ஆலோசனை; இது இப்பொருட் டாதல் 'சூழ்வார் கண்ணாக வொழுகலான் மன்னவன், சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்,'' "சூழ்ச்சிமுடிவு துணிவெய்தல்," "சொல்லாற் கேளானெனி சூழ்ச்சி யுட்டோற்றவாறும்" என்பவற்றானுமுணர்க. இங்கே சூழ்ச்சி-துராலோசனை.) சிலபிரதிகளில், இந்தப்படலத்துக்கு மந்தரைப்படலமென்று பேர்காணப் படும்.

தசரதச்சக்கரவர்த்தி சோதிடர்களை நோக்கி 'நல்லநாளையாராய்ந்து சொல்லுக' என்று வினவ, அச்சோதிடர்களும் ஆராய்ந்து 'நாளைக்கு நல்லநாள்' என்றுரைக்க, பிறகு சக்கரவர்த்தி வசிட்டனை வரவழைத்து 'மகுடாபிஷேகத்திற்கு ஏற்ற நாள் நாளைக்கு ஆதலால், இராமபிரானுக்கு முதனாளே செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து உறுதிப்பொருளையும் உபதேசிக்க' என்ன, வசிட்டனும் உவகை மேலிட்டவனாய் இராமபிரானிருக்குமிடஞ் சென்று தன்னை வணங்கி வழிபட்ட அப்பிரானை நோக்கி, 'உத்தம! நாளைக்கு மன்னவன் உனக்கு முடிசூட்டப்போகின்றான் ஆதலால், சில உறுதிப்பொருள் கூறுகின்றேன்' என்று சிறந்த உபதேசமொழிகள் பலகூறிப் பின்பு அவ்விராமபிரானோடு ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கோயிலுக்குச்சென்று அப்பிரானுக்குத்திருமஞ்சனம் முதலியன செய்து வழிபட்டுப் பிறகு இராமபிரானுக்கு மகுடாபிஷேகதினத்துக்கு முன்னாள் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து அப்பால் மன்னவனுக்கு அறிவிக்க, அத்தசரதமன்னவன் நகரத்தை அலங்கரிக்குமாறு பறைசாற்றித் தெரிவிக்கும்படி கட்டளையிட, வள்ளுவர் தசரதனது அக்கட்டளையைப் பறைசாற்றித் தெரிவித்தனர். இராமபிரானுக்கு மணிமுடிபுனையுந் திருவிழா நாளைக்கு என்றதைக் கேட்ட நகரத்து மாந்தர் யாவரும் பெருங் குதூகலத்துடன் நகரத்தை அலங்கரிக்கலாயினர். இராமன் பாலகனாயிருக்கையில் சுண்டுவில்லில் மண்ணுருண்டை வைத்துத் தன் கூனின் மேலெய்ததனால் அவன்மீது கறுவுகொண்டிருந்த கூனியானவள் நகரத்தவர் அங்ஙனம் பேராரவாரத்துடன் நகரத்தை யணிவதைக் கண்டு, இராமபட்டாபிஷேகத்தையுணர்ந்து மனம்பொறாது வெதும்பி, கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சரேலென்றுபோய் அணையிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அக்கைகேயியை விரைவிலணுகித் துயின்றுகொண்டிருந்த அவளையெழுப்பி, 'பெருந்துயர்நேரவிருக்கையிலும் இங்ஙனம் துயில்வது தகுதியோ?' என்று கூறி இராமன் பட்டம் புனையப்போவதைத் தெரிவிக்க, கைகேயி அகமகிழ்ந்து சிறந்ததோராரத்தை அந்தக் கூனிக்குத் தந்தனள். அப்போது அந்தக் கூனி

அதனைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டுப் பலவகைத் துர்ப்போதனைகளாற் கைகேயி யின் மனத்தைக் கலக்க, முதலில் மந்தரையின் பேச்சுக்குச் சிறிதும் இணங் காதிருந்த கைகேயி பிறகு மனங் கலங்கி அவள் பேச்சுக்கு இசைந்து அவளை நோக்கி, 'இப்போது யான் செய்யவேண்டிய உபாயம் யாது?' என்ன, முன்னே சம்பராசுரயுத்தத்திலே உதவியதற்காக மன்னவன் இரண்டுவரங் கள் உனக்குக் கொடுத்திருக்கின்றானே. அவற்றில் ஒன்றினால் இராமனைப் பதினான்குவருஷம் காட்டிற்குச் செல்லவும், மற்றொரு வரத்தினால் பரதனுக்கு முடிசூட்டவும் வேண்டுவாய்' என்று உபாயங்கூறினாள். அங்ஙனம் உபாயங் கூறிய கூனியைக் கைகேயி புகழ்ந்து கொண்டாடிச் சற்கரித்து அனுப்பி விட்டுப் பின் தன் ஆபரணங்களையெல்லாங் களைந்தெறிந்து தலைவிரிகோலத் துடன் பூமியின்மீது புரண்டவண்ணம் மூதேவிபோற் கிடந்தனளென்பது, இப்படலத்திற் கூறும் பொருள்.

வேறு.

க.—சோதிடர்களை முடிபுனைய நல்லநாள் கூறுமாறு தசரதன் வினவுதல்.

கடிகமழ் தாரினான் [1]கணித மாக்களை
[2]முடிவுற நோக்கிமேபார் [3]முகமன் கூறிப்பின்
வடிமழு வாளவற் கடந்த மைந்தற்கு
முடிபுனை [1]முதன்மைநாண் மொழிமி னென்றனன்.

(இ - ள்.) (கணிதரை ஒருங்குகொண்டு ஒருமண்டபத்தின் மருங்குபோ ன), கடி கமழ் தாரினான்-வாசனைவீசுகின்ற மாலையையுடைய சக்கரவர்த்தி,— கணிதம் மாக்களை-அச்சோதிடநூலவல்லோரை, முடிவு உற நோக்கி - கடை பொருந்தப்பார்த்து, ஓர் முகமன் கூறி -(முன்னே) சிறப்பு வார்த்தையைச் சொல்லி, பின் - பின்பு, வடி மழு வாளவன் கடந்த மைந்தற்கு - கூர்மை பொருந்திய மழுவாயுதத்தையுடையவனை [பரசுராமனை] வென்ற வீரனாகிய இராமனுக்கு, முடி புனை முதன்மை நாள்-முடிசூட்டுதற்குஉரிய சிறந்த நாளை, மொழிமின் - சொல்லுங்கள்,' என்றனன் - என்றான்; (எ - று.)

இச்செய்யுள் "உரைதெரிகணிதரை யொருங்குகொண்டொரு, வரை பொருமண்டப மருங்குபோயினான்" என்று வந்த அச் - ஆஞ் செய்யுளோடு தொடர்புடையது. கணிதமாக்கள் - சோதிடர். மாக்கள் - மக்களென்பதன் விகாரம். மாக்களெனப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார்; மக்களெனப்படுவார் ஐம்பொறி யுணர்வேயன்றி மனமென்பதோரறிவுமுடையார்; இதனை "மாவு மாக்களுமையறிவினவே," "மக்கடாமேயாறறிவுயிரே" என்னும் மரபியற் சூத்திரங்களானுமுணர்க; ஆதலின், இவரை மாக்களென்பது பொருந்தாமை தெற்றென வுணர்க. இனி இச்சோதிடர் கூறுஞ் சோதிடம் பயன்படாமை பற்றிக் கவி 'மாக்கள்' எனப் பழித்துக்கூறினா ரென்னலுமாம். முடிவுற நோக்கி - நன்குநோக்கியென்றபடி. 'பின்' என்றதனால், 'முன்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. நாள் - இங்கு ஆயுதமென்னுமமாத்திரையாய் நின்றது.

மழு ஆளவன் எனப் பிரிதது, மழுவையாளுதலையுடையவன் என்றுமாம். "மெல்லெழுத்து மிகுவழி" என்னுஞ் சூத்திரதது "உயர்திணையருமவி னொழியாதுவருதலும்" என்றதன்கண ஒழியாது என்னும் இலேசால் வாளவனை என்னும் உருபுதொக்கது. வடிமழுவாளவற் கடந்தமைந்தனென அவன் இளமையிற்புரிந்த ஆண்டொழிலை யெடுத்துக் கூறவே, முடிபுனைந்து மூவுலகுநாககும வீரமுடைய னென்பது கூறியதாயிற்று. கீழ் எகூ-ஆஞ் செய்யுளில் "மழுவினுற் பொருதுபோககிய, சேவகனசேவகஞ் செகுததசேவகற்கு, ஆவ இவ்வுலகம" என வநததுங காணக. பி-ம் —[1]கடிகை. [2]முடியுற. [3]முதன்மை. [4]கடிகை. இசசெயயுள் சிலபிரதிகளிலில்லை. (கOO)

உ.—நாளை நல்லநாளென்று கணிதமாக்கள் கூறவே, தசரதன் வசிட்டனை வரவழைத்தல்.

பொருந்துநா ளுளை[1]யுன் புதலவற் [2]கென்றலுந்
திருந்தினு [3]ரினியசொற் கேட்ட செய்கழற்
பெருந்திண்[4]மா லியானையான் பிழைப்பில் [5]செய்தவ
மருந்தனுன் வருகென வசிட்ட னெய்தினுன்.

(இ - ள்.) திருந்தினா - (நூலகளில் தேறினவராகிய முகூர்த்தவிதானிகள், 'உன் புதலவறகு-உனது புதிரனுககு (பட்டாபிஷேகஞ் செயதற்கு), பொருந்தும்-(எல்லாநன்மைகளும்) பொருநதிய,நாள்-முகூரததினம், நாளை-நாளைககேயாகும', என்றலும் - என்று சொன்ன வளவில்,—இனிய சொல் கேட்ட-அந்த இனிமையான வார்த்தையைக கேட்ட, செய் கழல் - செம்மையாகிய வீரககழலைபணிநத, பெரு திண மால் யானையான்-பெரிய வலிய மத யானைபோன்ற சககரவாததி, பிழைப்புஇல் செய் தவம்-குற்றமிலலாத தவததைசசெயதுள்ள, மருந்து அனுன்-தேவாமிருதம்போற் சிறந்தவனுன, வசிட்டன் - வசிட்டபகவான், வருக - வருவானாக,' என-என்று கூற, எய்தினுன்-(அம்முனிவன்) வந்தான்; (எ - று)

விரைவில் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டவேணுமென்று கருதியிருக்கையில், 'உன்புதல்வற்குப் பொருந்துநாள் நாளை' என்று முகூர்த்தவிதானிகள் சொல்லியதனுல் 'இனிய சொல' என்றூர். முகூர்த்தவிதானிகள்-முகூர்த்தம் விதிப்பவா. கழல - வீரகாலணி; அது "வீரததின்வீக்கியகழலே, யாடவர் தான்மிசையணிவடம" என்பதனுனறிக. செம்பொற்கழலாதலால்'செய்கழல்' என்றூர்; செமமையின'மை'போய் முன்னின்ற மெய் திரிந்தது; வினைத்தொகையாய்க கட்டியகழல் என்றுமம,கழல்-ஆகுபெயராய்,அழகியபாதங்களென்றுமாம். வசிட்டன் - ஞானம்தன்னிடததுக்குடிகொணடவன். பி-ம்:—[1]நின். [2]என்றனா, என்றுவாநது. [3]அன்ன. [4]மால்யானை. [5]செய்தவம் வருந்தினுன். ()

**ங.—'நாளைக்குப் பட்டாபிஷேகமாதலால் இன்று செய்விக்கவேண்டிய சடங்குகளை இராமனுக்குச் செய்விக்க' என்று தசரதன் சொல்லுதல்.**

நல்லியன் மங்கல நாளு நாளையவ்
வில்லியற் றோளவற் [1]கின்று வேண்டுவ
வொல்லையி [2]னியற்றிநல் லுறுதி [3]வாய்மையுஞ்
[4]சொல்லுதி [5]பெரிதெனத் தொழுது சொல்லினான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது சக்கரவர்த்தி வசிட்டனை நோக்கி, 'நல்இயல் மங்கலம் நாள்உம்நாளை-நல்லமுகூர்த்ததத்தையுடைய சுபதினமும்நாளைக்கே: (ஆதலால்), அ வில் இயல் தோளவற்கு-அந்தக்கோதண்டம்பொருந்திய புயங்களையுடைய இராமனுக்கு. இன்று-இன்றையதினம், வேண்டுவ-செய்யவேண்டுவனவாகிய சடங்குகளை, ஒல்லையின்-விரைவாக, இயற்றி-செய்து, நல் உறுதி வாய்மைஉம் - மிக்க நன்மையைத்தருவனவாகிய உபதேசவார்த்தைகளையும், பெரிது சொல்லுதி-மிகுதியுஞ்சொல்லுவீராக,' என-என்று, தொழுது-அஞ்சலிசெய்து, சொல்லினான் - சொன்னான்; (எ - று.)

வில்லியல்தோளென்றது-சிவனுடையவில்லை யொடித்ததற்கும், விஷ்ணுவினதுவில்லை வளைத்ததற்குங் குறிப்பு. மகுடாபிஷேகத்துக்கு முன்னாளிற் செய்யவேண்டிய விரதமுதலியவைகளை இராமனுக்குச் செய்வித்து. இராச்சியத்தை நடத்தவேண்டிய முறைமையைப்பற்றி உறுதிபயக்கும் நீதிகளையும் உபதேசிக்குமாறு வசிட்டனை வேண்டினன் தசரதனென்க. பட்டங்கட்டுபவர்க்குப் பலவகை அரசநீதிகளை யுபதேசித்தல், இயல்பு அங்ஙனம் உபதேசிப்பதைப் பலநூல்களிலுங் காணலாம். தசரதன் தானே பலவகைநீதிகளை யுபதேசித்தனனென்று முதனூல் கூறும் பி-ம் — [1]ஈண்டு, என்று. [2]இயற்றிய. [3]வார்த்தையும். [4]சொல்லுதி,சொல்லுக. [5]நீயென, போயென. (கoஉ)

**ச.—இராமபிரானது மாளிகைக்கு வசிட்டன்செல்ல, இராமன் முனிவனை யெதிர்கொண்டு தன்னிருக்கைசேர்தல்.**

முனிவனு முவகையுந் தானு முந்துவான்
மனுகுல நாயகன் [1]வாயின் [2]மன்னினா
னனையவன் வரவுகேட் டலங்கன் [3]மார்பனு
மினிதெதிர் கொண்டுதன் [4]னிருக்கை யெய்தினான்.

(இ - ள்) முனிவன்உம் - வசிட்டமுனிவனும், உவகைஉம் தான்உம் முந்துவான்-சந்தோஷமுந் தானும் முற்பட்டுச்செல்பவனாய், மனு குலம் நாயகன்-வைவசுவதமனுவினதுவமிசத்திற் பிறந்தவனாகிய ஸ்ரீராமனது, வாயில் மன்னினான் - மாளிகைவாயிலை யடைந்தான்; அனையவன் வரவு கேட்டு - அம்முனிவனதுவரவைக் (கடைகாப்பாளர் சொல்லக்)கேட்டு, அலங்கல் மார்பன்உம்-மாலையையணிந்த மார்பையுடைய ஸ்ரீராமனும், இனிது எதிர்கொ

ண்டு-இனிதாக எதிர்கொண்டு (எழுந்தருளப்பண்ணி), தன் இருக்கை - தன் னிருப்பிடத்தை, எய்தினான் - அடைந்தான்; (எ - று.)

வசிட்டமுனிவன் தேரின்மீது ஏறியவண்ணம் இராமபிரானது அரண மனையினுள்ளே சென்றனனென முதனூல் கூறும். முனிவனு முவகையுந் தானு முந்துவான் - முனிவன் மிக்ககளிப்போடு விரைவிற்சென்றென்றபடி. முந்துவான் - முற்றெச்சம். அலங்கல்-தொழிலாகுபெயர். பி-ம்.—[1]வாயல். [2]நண்ணினன், முன்னினன். [3]வீரனும். [4]கோயில். (௧௦௩)

### வேறு.

## ரு.—நாளைக்கு உனக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று வசிட்டர் தெரிவித்தல்.

[1]ஒல்க லிலதவத் துத்தம ேனாதுநூன்
மல்கு [2]கேள்விய வள்ளலை நோக்கினான்
புல்கு காதற் புரவலன் போரவலாய்
நல்கு நானில நாளை [3]நினக்கென்றான்.

(இ - ள்) ஒல்கல் இல் தவத்து - தளர்ச்சியில்லாத தவத்தையுடைய, உத்தமன்-உத்தமனாகிய வசிட்டன், ஓதும் நூல்-கற்றற்குரிய நூல்களையும், மல்கு கேள்விய - நிறைந்தகேள்வியையுமுடைய, வள்ளலை - அவ்விராமனை, நோக்கினான்-பார்த்து, 'போர வலாய்-யுத்தத்தில வல்லவனே! புல்கு காதல புரவலன்-(நின்னிடத்து) விருப்பத்தையுடைய அரசன், நினக்கு - உனக்கு, நாளை - நாளைக்கு, நானிலம - பூமியை, நலகும-கொடுப்பன்', என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

அரசன் அனபோடு உனக்கு நானிலத்தைத் தருதலால், அவனது அன்புபெருக நீ நானிலத்தையாளவேண்டுமெனபான் 'புலகு காதற் புரவலன் நல்கு நானிலம நாளை நினக்கு' என்றும, உன் தந்தையின் வேண்டுகோளையும் மறுக்காமல் நிறைவேற்றவேண்டு மென்பான 'வளளல' என்றும், ஆளவல்ல வலலமையுளளவன் நீ யென்பான 'போரவலாய' எனறுங் கூறினான். கேள்வியாவது - கேட்கப்படும நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட் டல்; கறறவழி அதனினும அறிவை வலியுறுத்தலானும, கல்லாதவழியும அதனையுண்டாக்குதலானும இது நூலின்பின வைக்கப்பட்டது. வள்ளல் - வரையாது கொடுப்பவன். நானிலம் - பணபுத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; நான்காகிய நிலத்தினையுடையது; ஆகுபெயருமாம். நான்கு நிலங்களாவன—குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பவைகளில், பாலைநீங்க ஏனமக்கள் குடியிருப்பதற்குரிய மற்ற நான்கு மாம்; பாலைக்கு நிலமில்லை. "நடுவணைந்திணை நடுவணதொழியப், படுதிரை வையம் பாத்தியபண்பே," "மாயோன் மேய காடுறையுலகமுஞ், சேயோன் மேய மைவரையுலகமும், வேந்தன்மேய தீம்புனலுலகமும், வருணன்

மேய பெருமணலுலகமு, முல்லைகுறிஞ்சி மருதநெய்தலெனச, சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும்படுமே" என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீ றறமென்று கோதுகொண்ட, வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை" என்பதும இக்கருத்தைப்பற்றி வந்தது. நானிலம் - நாற்கடல்சூழ்ந்த நில மென வுரைப்பாருமுளர். கேள்விய - குறிப்புப் பெயரெச்சம். பி - ம் —[1]இலகிலாத [2]கேள்வியவ்வள்ளலை. கேளவியன்வள் ளலை. [3]நினைகென. (௧0௪)

சு.—இராமனைநோக்கி, வசிட்டன் உறுதிப்பொருளைக் கூறுவேன் எனல்

என்று பின்னு மிராமனை [1]நோக்கிநா
னொன்று கூறுவ [2]துண்டுறு திப்பொரு
ளன்று கேட்டிக் கடைபிடி [3]நன்கெனத்
துன்று [4]தாரவற் சொல்லுதன் மேயினான்.

(இ - ள்.) என்று - என்று சொல்லி பின்னும் —, இராமனை நோக்கி ; இராமனைப்பார்த்து, நான் கூறுவது - நான் சொல்லவேண்டுவதாகிய உறுதி பொருள் ஒன்று - நன்மையைத்தருவதாகிய ஒருவிஷயம், உண்டு - உளது; (அதனை). நன்று கேட்டு - நன்றாகக்கேட்டு, நன்கு கடைப்பிடி - நன்றாய உறுதியாகக்கொள், என - என்று, துன்று தாரவன் - நெருங்கியமாலையையுடைய அவ்விராமனைக்குறித்து, சொல்லுதல் மேயினன் - (வசிட்டன்) சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—உறுதிப்பொருள் கூறுவதை மேற்பதினைந்து கவிகளிற் காண்க.

'நானொன்று கூறுவதுண்டுறுதிப்பொருள்' என்றதனால், இதனை அலட்சியஞ் செய்யலாகா தெனக் குறிப்பித்தபடியாம். ஒன்று என்பதை உறுதிப் பொருளோடுகூட்டி, வினைத்தொகையாக. ஒன்று பொருந்திய [கூறவேண்டுவதாகிய], உறுதிப்பொருள் உளது எனினுமாம் கேட்டவளவிலாம அவ்வாறு நடத்த லரிதாதலின், 'நன்குகடைப்பிடி' என்றான். பி - ம் —[1]நோக்கினான். [2]ஒன்று. [3]நன்றெனத். [4]தாரவன். (௧0௫)

எ —இதுமுதற் பதினைந்துகவிகள் - இராமபிரானுக்கு வசிட்டன் கூறிய உறுதிமொழிகளைத் தெரிவிக்கும்.

† கரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினு
முரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமோ ரைந்தினு மெய்யினும்
பெரிய ரந்தணர் [1]பேணுதி யுள்ளத்தால்.

இதுமுதல் "வினைநீதி" (உஉ) என்னுங் கவியளவும் - ஒருதொடர்.

† "தைவாதீநம ஜகத்ஸர்வம மந்த்ராதீநம் து தைவதம தந்மந்த்ரம ப்ராஹ்மணாதீநம் ப்ராஹ்மணா மம தேவதா" என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே ஸ்ரீ கருஷ்ணபகவான் அருளிச்செய்துள்ளது கருதத்தக்கது. இதன் பொருள் - உலகமுழுதுந் தெய்வத்தின்வயத்தது; அத்தெய்வம மந்திரத்தின் வயத்தது; அம்மந்திரம் அந்தணர் வயத்தது; அவ்வந்தணர் எமக்குக் கடவுளாவரென்பது.

(இ - ள்.) அந்தணர் - வேதியர்,-கரிய மாலின் உம்-கருநிறத்தை யுடைய திருமாலைக்காட்டிலும், கண் நுதலானின் உம் - நெற்றிக்கண்ணனாகிய பரம சிவனைக்காட்டிலும், உரிய தாமரைமேல் உறைவானின் உம் - (இருத்தற்கு) உரிய (திருமாலினது திருவுந்திக்) கமலத்தில் வசிக்கின்ற பிரமதேவனைக் காட்டிலும், விரியும் பூதம் ஓர் ஐந்தின் உம - விரிகின்ற ஒப்பற்ற பஞ்சபூதங் களைககாட்டிலும், மெய்யின் உம் - சத்தியத்தைக் காட்டிலும், பெரியா-பெரு மையையுடையா; (ஆதலின் அவ்வந்தணரை), உள்ளத்தால் பேணுதி - நன் மனத்தோடு ஆதரிப்பாயாக; (எ - று)

பூதமைந்து - இலக்கணையால், பாஞ்சபௌதிகமயமான லோகம் இது வடிவத்தாற்பெரியது. அந்தணரதுபெருமை இந்தவுலகத்திலும்அடங்காது; ஏனெனின் வானுலகத்துத் தேவாகளினும பெரியா அந்தண ரென்று நூல் கள் ஓதுதலாலென்க. அந்தணா பெருமையைக் கூற வந்தவர் சத்தியம் மிகச் சிறந்ததென்று அதன்பெருமையையும பெற வைத்தார். மெய்யினும பெரியர் அந்தணரென்று அந்தணரைச சார மெய்யை வைத்தது, அவாக்குச சத்தியம் வேண்டு மென்பதைக குறிப்பிக்கும். மும்மூாத்திகளெனவே, பிரபஞ்ச கார ணங கூறியதாயிற்று;விரியும் பூதமொரைந்தெனவே, காரியமாகிய பிரபஞ்சங கூறியதாயிற்று. மெய் - பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாகிய சத்தியம் இவை யனைத்தினும உயர்ந்தோா அந்தணரெனவே, அவரையன்றி உலகம நின்று நிலவா தாதலின், உலகமஅளிக்கும்அரசாககு அவரைப் பேணுதல் இன்றி யமையாத தென்றதாயிற்று. பூதமைந்து - நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு என்பன. உள்ளத்தால என ஆலுருபு உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில வந்தது. உரிய - உரிமையான எனினுமாம் பி - ம் —[1]பேசுதி. (கoக)

ஆ. அந்த ணாளர் முனியவு மாங்கவர்
சிந்தை யாலருள செய்யவுந் [1]தேவரி
[2]னொந்து ளாரையு [3]நொய்[4]துயாந் தாரையு
மைந்த வெண்ண வரம்பு[5]முண் டாங்கொலோ.

(இ-ள்.) மைந்த - குழந்தாய்! அந்தணாளா-அந்தணா, முனியஉம்-கோபி க்கவும, சிந்தையால் - மனத்தால், அவா—, அருள் செய்யஉம்-கருணைபுரிய வும், தேவரில-தேவாகளுள், நொந்து உளாரைஉம் - வருந்தியிருப்பவரையும், நொய்து உயாந்தாரைஉம் - விரைவாக உயாவுபெற்றவரையும், எணண - கணக்கிட,வரமபுஉம உணடுஒ-அளவுமஇருக்கின்றதோ?[இல்லை யென்றபடி].

தேவாகளில் அந்தணரின்முனிவால் இழிந்தோரும் அநுக்கிரகத்தால் மேன்மையடைந்தோரும் பலர் காணப்படுகின்றனரென்று காரணங்காட்டிக் கீழ்ச்செய்யுளில் தேவரைக்காட்டிலும்பெரியா அந்தணரென்றதனை நிலைநாட்டு கின்றான் வசிட்டனென்க. அருளிக்கூறினும் வெகுண்டுகூறினும் அவ்வப்பயன் களைப் பயந்தேவிடும் நிறைமொழிமாந்தராதலின், இவ்வாறுகூறினர். நொய்து என்பதை நொந்துளாரோடுங்கூட்டுக. நொந்துளாாக்கு - துருவாசமுனிவன்

சாபத்தினுல் இந்திரன் தன்பதமிழந்து தாமரைத்தண்டிலொளித்ததும், இந்திர பதவிபெற்ற நகுஷன் அகத்தியமுனிவன்சாபத்தினுல் மலைப்பாம்பாயினமையும்; அருளினுல் மேம்பட்டதற்கு-பிருகுமுனிவனுல் திருமால் பரம்பொருளென்று விளக்கப்பட்டமையும விசுவாமித்திரன் பிரமவிருடியானதும் முதலியன உதாரணமாதல் காணக. ஆநகு, ஆம், கொல் - அசைகள். பி-ம்:—[1]தேவருள். [2]உந்தினுரையும். [3]சொந்து. [4]உணார்ந்தாரையும. [5]உண்டாகுமோ.()

கூ [1]அனைப ராதலி னைய[2]வ்வெய்யதீ
வினையி னீங்கிய [3]மேலவர் [4]தாளினைப்
புனையுஞ் சென்னியை [5]யாய்ப்[6]புகழ்ந் [7]தேத்துதி
[8]யினிய கூறிநின் [9]றேயின [10]செய்தியால்.

(இ - ள்) அனையா ஆதலின-(அந்தணா) அததன்மையராதலால், ஐய-குழந்தாய்! வெய்ய தீவினையின்-கொடியபாவத்தினின்று, நீங்கிய-விலகின, இமேலவா - இமமேன்மையையுடைய அந்தணாது, தாளினை - திருவடிகளை, புனையும சென்னியை ஆய்-அணியும முடியை யுடையவனுகி, புகழ்ந்து எத்துதி-மிகவும் துதிப்பாயாக; (இன்னும்), இனிய கூறி - இனியமொழிகளைச சொல்லி, நின்று-(நல்லொழுக்கத்தில) நின்று, ஏயின - (அவா) ஏவினவைகளைக் காரியங்களை, செய்தி - செய்வாயாக; (எ - று)

முதலில் அந்தணாா பெரியராதலால் அவரைப் பேணவேணுமென்று கூறி, கீழ்ச செய்யுளால் தேவாகளைககாட்டிலும அவா சிறந்தவரென்பதற்குக காரணங்கூறி, இதனுல் அந்த ஏழாஞ் செய்யுளிற் கூறிய விஷயததை முடிக்கின்ருன். ஐயவென்பது-மருவுமூவமைதி. இன்-நீக்கம சென்னியை, ஐ-முன்னிலையொருமைவிகுதி. ஆல-அசை. பி-ம் —[1]அனைபது. [2]இவைய நீ, அவ்வெயதீ. [3]வேதியா. [4]தாளிணே. [5]வாய. [6]புகன்று. [7]எததிநீ. [8]இனைய. [9]ஏயது. [10]செயதியே. (கoஅ)

கo. ஆவ தற்கு மழிவ தற் கும்மவ
ரேவ நிற்கும் [1]விதியுமென ருலினி
யாவ [2]தெபபொரு [3]ளிம்மையு [4]மம்மையுந்
தேவ ரைப்பர வுந்துணை சீர்த்ததே.

(இ - ள்.) 'ஆவதற்குஉம - (ஒருவா) மேமபடுதற்கும், அழிவதற்குஉம-கெடுவதற்கும், அவா ஏவ-அவவந்தணரேவலின்படி, விதிஉம-ஊழும, நிற்கும்-காத்திருக்கும்,' என்ருல்—, இனி—, இம்மைஉம் - இப்பிறப்பிலும், அம்மைஉம்-மறுபிறப்பிலும், தேவரை - (பூமி) வானவரான அநதணரை, பரவும் - கொண்டாடுகின்ற, துணை-அளவு, சீாததது-சிறப்பினையுடையது,—ஆவது-பொருந்திய, எப்பொருள்-எந்தப்பொருள்? [எதுவுமில்லை]; (எ - று.)

கீழ் இரண்டுசெய்புளிற் கூறியதே மனத்திற் படும்பொருட்டு வேறு வகையாகக் கூறப்படுகின்றது. நலலொழுக்கமுடைய அந்தணா ஒருவனைப் பார்த்து இவனுக்கு நன்மை பெருகவேணடுமென்று கூறினுலும் இவன்

அழிந்திடவேண்டுமென்று கூறினாலும், விதியும் அவர் ஏவலின்படி நிற்பதால் அவ்வந்தணரைக்காட்டிலுஞ் சிறந்தது எப்பொருள்? எதுவுமில்லை; தேவர்களைப்பரவுவது இவ்வந்தணரைப் பேணுவதைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த அளவையுடையதாகுமோ? என்பது, பொருளாகும். ஆகூழ், போகூழ் என்பனபற்றி, 'ஆவதற்கு மழிவதற்கும்' என்றான். தெய்வமும் தான் அந்தணர்க்கு ஏவல் செய்யுமென்பதாம் விதியும்-உயர்வுசிறப்பு. பின்னிரண்டடிகள்- 'யாவதிப்பொருளின்மைபத் தன்மையாற் .செய்திரோ' என்றும் காணப்படுகின்றன. பி-ம் —[1]வினையும். [2]இப்பொருள். [3]எம்மையும், இம்மைக்கும். [4]அம்மைக்கும், மெய்ம்மைக்கும். (க0க)

கக. உருளு நேமியு மொண்கவ ரெஃகமு
[1]மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்குந்
தெருளு நல்லற முமன்னுஞ் [2]செம்மையு
[3]மருளு நீத்தபி னாவதுண் டாகுமோ.

(இ - ள்.) உருளும் நேமியும் - வட்டவடிவாகிய சக்கரத்தையும்; கவர் ஒள் எஃகமும்-(பகைவருயிரைக் கொள்ளைகொள்ளுகின்ற ஒள்ளிய மழுவையும், மருள் இல் வாணியும் மயக்கமில்லாத சரஸ்வதியையும், வல்லவர்-படையாகக்கொண்டு வல்லமைபெற்றவராகிய, மூவர்க்கும் - மும்மூர்த்திகட்கும், தெருளும்-தெளிவாகிய. நல் அறமும் நல்ல தருமமும். மன்னும் செம்மையும்-மனத்தினது செப்பமும். அருளும்-தயையும். (ஆகிய இவற்றை). நீத்த பின்-விட்டபின்பு. ஆவது - நன்மையாவது, உண்டாகுமோ - உளதாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]: (எ - று.)

முத்தேவருந் தாம் மேற்கொண்டுள்ள தொழிலை இனிது நிறைவேற்றுதற்கு அறம் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனர்; எனவே, தன்னுயிர்க்கேயன்றி மன்னுயிர்க்கும் பயன்படுகின்ற அரசர்க்கு நல்லறமும் செம்மையும் அருளும் இன்றியமையாதனவென்றானாயிற்று "சீலமுந் தருமமுஞ் சிதைவிலசெய்கையும். சூலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் தாங்கிய, மூலமவந்துதவிய மூவர்" என்று திருவடிசூட்டுப்படலத்து வருவது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. எஃகு - ஆகுபெயர். அம் - அசை. அரியும்அரனும் நேமியையும் எஃகத்தையுங்கொண்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தல்போல, வாய்மொழியைக்கொண்டே அதனைச்செய்தலால், அயனை 'வாணிவல்லவன்' என்றான். முதலில் அந்தணரைப் போற்றவேண்டுமென்பதைக் காரணத்தோடு கூறி, இதனால் அறமுதலிய நற்குணங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்கிறான். நீத்தபின்-வினையெச்சம். பி-ம் --[1]மருளு மாசமும். [2]செய்கையும். [3]அருளின்.

கஉ. சூது முந்துறச் சொல்லிய [1]வாத்துயர்
நீதி மைந்த [2]நினக்கிலை யாயினு
மேத மென்பன யாவையு மெய்துதற்
கோது மூல[3]மவையென [4]வோர்தியே.

(இ - ள்.) நீதி மைந்த - நியாயமுறைமையையுடைய குழந்தாய்! சூது முந்துற - சூது முதலாக, சொல்லிய - சொல்லப்பட்ட, மா துயர் - பெரிய துன்பங்கள், நினக்கு இல்லை ஆயின்உம் - உன்னிடத்தில் இல்லையானாலும், ஏதம் என்பன யாவைஉம்-குற்றமென்னப்பட்ட அனைத்தையும், எய்துதற்கு- அடைவதற்கு, ஓதும் மூலம் - சொல்லப்படுகின்ற காரணம், அவை - அவையாகும், என - என்று, ஓதி - அறிவாயாக; (எ - று.)

சூது முதலிய துயரங்கள் பெருங்குற்றத்தைவிளைக்குமாதலால் என்றும் அவை உன்னிடத்துச் சேராது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறியபடியாம். மிக்க துன்பத்தை விளைக்கும் சூது முதலியன இன்னவையென்பதை "வேட்டங் கடுஞ்சொல் மிகத்தண்டஞ் சூது பொருள், வீட்டங் காமமோடேழ்" என்பதனாலறிக. இவற்றை வடநூலார் வ்யஸநமெனக் கூறுவாராதலின், 'சூதுமுந்துறச் சொல்லிய மாத்துயர்' என்றார். சூதாடுதல், வேட்டையாடுதல், பகலிற்றூங்குதல், வம்பளத்தல், ஸ்திரீலோலனாயிருத்தல், குடித்தல், பாட்டு கூத்து வாத்திய முதலியவற்றில் பெருவிருப்பமுள்ளவனாயிருத்தல், வீணாய்த்திரிதல் என்னும் காமத்தினாலுண்டாகும் பத்துத்துக்கங்களென்றலுமுண்டு. சொல்லிய-செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த செயவினை. நினக்கு - உருபுமயக்கம். ஆயினும்-எஞ்சாமைப்பொருளது.

பி-ம்:—[1]மாதுயர். [2]நினைந்து புரிவதேல் நினக்கிலையாமெனின், நினக்கிலையாயினும். [3]அதுவென. [4]ஓதிபோ, ஓதிடாய்   (௧௧௧)

௧௯. யாரொ டும்[1]மனக் கோளில தென்றபின்
போரொ டுங்கும் புகழொடுங் காதுதன்
றூரொ டுங்கல்[2]செய் யாதது[3]தக்கபின்
வேரொ டுங்[4]கெடல் வேண்ட[5]லுண் டாகுமோ.

(இ - ள்) (ஒருவனுக்கு), யாரொடுஉம்-எவரோடும், மனம் கோள்-நெஞ்சில்மாறுபாடு [விரோதம்], இலது - இல்லை, என்றபின்-, போர் ஒடுங்கும் - யுத்தம் அடங்கும்; தன் புகழ் ஒடுங்காது - அவனது கீர்த்திசுருங்காது [வளரும்]; தார் ஒடுங்கல் செய்யாது - (அவனது) படையும் கெடாது; அது தக்கபின் - அத்தகைய நன்மை பூண்டான பின்பு, வேரொடுஉம் கெடல் - (பகை) வேரொடுகெடுதலை, வேண்டல் - விரும்பவேண்டுவது, உண்டாகுமோ—? (எ - று.)

மனத்தின்மாறுபாடே போர்க்கெழுச்சிக்குக் காரணமாதலால், எவரோடும் மனம்மாறுபாடுகொள்ளாவிடின், போர் உண்டாவதற்கே வழியில்லை. எவரோடும் பொருவதில்லாவிடின் புகழ் குறையுமோ என்று கருதவேண்டா: சந்திசெய்வது சாதுக்களின் செயலாதலால், அதனாற் புகழே பெருகும்: மேலும், படைகட்குஞ் சேதமில்லை யாவரும் நண்பினராகவே யிருத்தலால் பகைவர் வேருடன் அழியவேணுமென்று கருதுதற்கும் இடமில்லை யென்றபடி. இதனால், காரணமின்றிப் பகைகொள்ளாதிருக்கவேணுமெனக் கூறிய

வாறு. புகழாவது - இம்மைப்பயனாகி இவ்வுலகின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்கும் கீர்த்தி. பி-ம்.—[1]பகைகோளிலதென்ற, பகைகொள்ளிலனென்ற, மனக்கோளிலதான. [2]செல்லாதது [3]தந்தபின். [4]கெட. [5]உண்டாகுமே. (ககங)

கச. கோளு மைம்பொறி யுங்குறை யப்[1]பொரு
ணாளுங் [2]கொண்டு [3]நடுவுறு [4]நோன்மையி
னாளு மவ்வர [5]சேயர சன்னது
வாளின் மேல்வரு மாதவ [6]மைந்தனே.

(இ - ள்.) கோளும் (தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக்) கொள்ளுகின்ற, ஐம்பொறியும் - பஞ்சேந்திரியங்களும், குறைய - தணிந்திருக்க, பொருள் - சம்பத்தை, நாளும் கொண்டு - தினந்தோறும் ஈட்டி, நடு உறு நோன்மையின் ஆளும் - நடுநிலையோடு பொருந்திய மனவுறுதியோடு ஆளுகின்ற, அ அரசே - அந்த அரசாட்சியே, அரசு - அரசாகும்; மைந்தனே - குழந்தாய்! அன்னது - அப்படிப்பட்ட அரசாட்சி, வாளின்மேல் வரும் மா தவம் - வாளாயுதத்தின் மேல் நின்றுசெய்யும் பெருந்தவமாகும்; (எ - று.)

ஜநங்களைப் பாதுகாத்தற்குப் பொருள் வேண்டியிருப்பதுபற்றி நாடோறும் வருவாயைப் பெருக்கி ஐம்புலன்களை யடக்கி நடுநிலை பொருந்த மனவுறுதியோடு இராச்சியத்தைப் பாதுகாப்பது, வாள்கொண்டு செய்யுந்தவமென்றவாறு. இங்ஙனம் அரசாட்சிசெய்யின் முனிவர் ஐம்பொறிகளை யொறுத்துப் புரியும் தவத்தாற் பெறலாகும் பயனைப் பெறலாமென்பது கருத்து. இதனால், அரசு புரியவேண்டிய வகை உணர்த்தப்பட்டது. கோளும்-கொள்ளுமென்பதன் விகாரம். வாளின் மேல்வரும் மாதவம் என்பதற்கு-வாளைக்கொண்டு ஆளுவதைக் காட்டிலும் சிறந்துள்ளதாகித் தவமென்று சொல்லத் தக்கதாமென்று உரைத்தலும் ஒன்று. பி-ம்.—[1]பெரு. [2]கண்டு [3]நடுநின்று, நடுக்கற, நடுக்குற, நகைக்குறு [4]நோன்பராய், நோன்பினி. [5]எய்தரிது, ஏயரிது. [6]மன்னனே. (ககச)

கரு. உமைக்கு நாதற்கு மோங்குபுள் ளூர்திக்கு
மிமைப்பி லெட்டமொ ரெட்டுடை யானுக்குஞ்
[1]சமைத்த [2]தோள்வலி தாங்கின [3]ராயினு
மமைச்சர் சொல்வழி யாற்றுத லாற்றலே.

(இ - ள்.) உமைக்கு நாதற்கும்-பார்வதிக்குக் கணவனாகிய சிவபெருமானுக்கும், ஓங்கு புள் ஊர்திக்கும் - உயர்ந்த கருடவாகனனாகிய திருமாலுக்கும், இமைப்பு இல் நாட்டம் ஓர் எட்டு உடையானுக்கும் - இமைத்தலில்லாத ஒப்பற்ற எட்டுக்கண்களையுடைய பிரமனுக்கும், சமைத்த - உள்ள, தோள் வலி - புஜபலத்தை, தாங்கினர் ஆயினும் - பெற்றிருந்தாராயினும், (அம்மன்னவர்), அமைச்சர் சொல் வழி ஆற்றுதல் - மந்திரிகளினது சொற்படி (காரியங்களைச்) செய்தல், ஆற்றல் - (அவர்க்கு) வலிமைதருவதாகும்; (எ - று.)

த்ரிமூர்த்தியர்போலத் தோள்வலி பெற்றிருப்பாராயினும் அமைச்சர் சொல்வழி மன்னர் நிற்கவேண்டுமென்று இதனாற் கூறப்பட்டது. உமை - உமா: மலைமகளான இவள் இளம்பிராயத்தில் தவஞ்செய்யச் சென்றபோது பெற்றோர்கள் 'உ[அம்ம]! மா[வேண்டா]' என்று கூறியதுபற்றி, இவட்கு இப்பெயர் வந்தது. முகம் நான்காதலால் கண் எட்டாயின. சமைந்த வென்றற்பாலது சமைத்த வென வலிந்து நின்றது. அமைச்சர் = அமாத்யர்; ஆலோசனை சொல்லுமாறு அரசனுடைய அருகிலேயிருப்பவரென்று பொருள். ஆற்றலைத்தருவதனை ஆற்றலென்று உபசரித்தார். பி-ம்.—[1]சமைக்கும். [2]தொல்வினை. [3]தாயினும். (கக௪)

கரு. என்பு தோலுடை யார்க்கு [1]மிலார்க்குந்[2]தம்
வன்[3]ப கைபுலன் மாசற [4]மாய்ப்பதென்
முன்பு [5]நின்றுயர் [6]மூன்றுல கத்தினு
மன்பி [7]னல்லதொ ராக்கமுண் டாகுமோ.

(இ - ள்.) என்பு தோல் உடையார்க்கும் - எலும்பையும் தோலையும் உடையவர்களுக்கும் [மனிதர்க்கும்], இலார்க்கும்-அவை யில்லாதவர்களுக்கும் [தேவர்க்கும்], தம வன் பகை புலன் - தமது வலிபெற்றதுருவாகிய இந்திரியங்களை, மாசு அற - குற்றமில்லாமல், மாய்ப்பது - நிக்கிரகிப்பது, என் - யாதுபயனைத் தரும்? முன்பு நின்று உயர் - வெகுகாலமாக [அநாதியாக] உயர்ந்து தோன்றுகின்ற, மூன்று உலகத்தின் உம் - மூன்றுலோகங்களிலும், அன்பின் அல்லது - அன்பினாலல்லாமல், ஓர் ஆக்கம் - ஒருசெல்வம், உண்டாகுமோ—? [உண்டாகாது]; (எ - று)

என்பு, தோல் என்பன - மற்றைத்தாதுக்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; அவற்றையுடையார் என்றது-எழுவகைத்தாதுக்களாலமைந்த யாக்கையை யுடைய மானுடரை. இலார் என்றது - அத்தன்மைய யாக்கைய ரல்லாத தேவர்களை. யாவராயினும் அன்பி லார்க்கு ஆக்கமில்லை யென்பதாம். அன்பு இல்லாவிடின் ஆக்கமறுமென்பதும், அதுதான் மண்ணுலகத்தோர்க்கு அன்றி மற்றையவுலகத்தோர்க்கும் இன்றியமையாததென்பதுந் தோன்ற 'மூன்றுலகத்தினும்' என்றுங் கூறினார். அன்பால் அருளும், அருளால் அறமும், அறத்தால் நற்கதியும் உளவாதல் பற்றி, அன்பே எல்லாவற்றிற்கும் மூலமென்க. இனி என்புதோலுடையார் என்றதற்கு - காயிலைதின்றுந் தீயிடைநின்றுங் கானிலுறைந்தும் ஐம்புலவாசையை ஆசறவறுத்து உடலைபுலர்த்தி முற்றத்துறந்த முனிவரெனவும் பொருள்கொள்ளலாம். முற்றத்துறந்த முனிவர்க்கே அன்பு இன்றியமையாதெனின், மன்னுயிரனைத்துந் தன்னுயிர்போலக் காக்கும் மன்னவர்க்குச் சொல்லவேண்டாதாயிற்று. உடையார்க்கும் இலார்க்கும் மாய்ப்பது - நான்கனுருபு வினைமுதற்பொருளில் வந்தது: "ஒன்று மூன்று நான் காறெனு முருபொடு, வருமே வினைமுதலென வகுத்தனரே" என்பது இலக்கணக்கொத்து. பி - ம்;—[1]எவர்க்கும். [2]தன். [3]புலப்பகை.

[4]வாய்ப்பதென், மாய்ப்பதாம். மாய்ப்பரேன். [5]பின்பற்றி, பின்பது, பின் பின்றி. [6]மூவுலகத்தினும் [7]அன்றியோர. (கக௬)

கஎ. வையமன்னுயி [1]ராகவம் மன்னுயி
ருய்பத் தாங்கு முடலன்ன [2]மன்னனுக்
கையமின்றி யறங்கட வாதருள்
மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ.

(இ - ள்.) வையம் மன் உயிர் ஆக - உலகத்தவர் பெருமையையுடைய உயிராக, அ மன்உயிர் - அந்த நிறைந்த உயிர்களை, உய்ய தாங்கும் - பிழைக்கும்படி தரிக்கின்ற உடல் அன்ன மன்னனுக்கு உடமையொத்த அரசனுக்கு, அறம் கடவாது - தருமத்தைத் தவறாமல். அருள் - கருணை, மெய்யின் - உண்மையாக, ஐயம்இன்றி - சந்தேகமில்லாமல், நின்ற பின் - இருந்த பின்பு. வேள்விஉம் வேண்டும் ஓ - யாகமும் வேண்டுமோ? [வேண்டுவ தில்லை]; (எ - று.)

எனவே. அசுவமேதம் வாஜபேயம் முதலிய யாகங்களாற் பெறும்பயனே, உயிர்கள்மாட்டு அருள் மெய்மையாயிருக்குமாயின் அதுவே தரு மென்ற படி. வையம் - ஆகுபெயர். "தனுயி ராமென வுலகிற நங்கிய, மன்னுயி ரனைத்தையும் புரக்கு மாட்சியான" என்றது. முதலிரண்டடியில் ஒரு சார ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அருள் - அருளானது, மெய்யின் - வாய்மையோடு என்று உரைத்து, அருளும் வாய்மையும் இருக்குமாயின, வேறு வேள்விகள் வேண்டா எனக் கூறினுமாம். உய்யத்தாங்குதல்-காத்தல். உயிரில்லாதவழி உடலில்லாதது போலக் குடிகளில்லாதவழி அரசனில்லை யாதலின், உலகை அரசனுக்கு உயிரெனக் கூறினர். வேள்வியும்வேண்டுமோ எனலால், அருள் மெய்யினில்லாதாயின் அருள்கடந்த அம்மன்னவன் எத்துணை வேள்விகளைப் புரிந்தாலும் அவற்றாற் பயனடையா னென்பதும் பெறப்படும் நின்றபின் - இல்லாதுவிட்டபின் என்க. பி-ம் — [1]ஆகவும் [2]மன்னருக்கு (கக௪)

கஅ [1]இனிய சொல்லின னீகைய னெண்ணினன்
[2]வினையன் றூயன் விழுமியன் வென்றிய
னினையு நீதி நெறிகட வானெனி
லனைய மன்னற கழிவு[3]முண் டாங்கொலோ.

(இ - ள்.) (ஒருமன்னவன்),—'இனிய சொல்லினன் - (கேட்பவர்க்கு இனிய) மொழியை யுடையவன் ஈகையன - தானத்தையுடையவன். எண்ணினன் - ஆராய்ச்சியையுடையவன் வினையன் - முயற்சியையுடையவன்: தூயன் - பரிசுத்தியையுடையவன் விழுமியன் - சீர்மையையுடையவன் வென்றியன் - வெற்றியையுடையவன் நீதி நினையும - நியாயமுறைமையை நினைப்பவன். நெறி கடவான் - சன்மார்க்கத்தினின்றும் விலகான்,' எனில்- என்றால், அனைய மன்னற்கு - அத்தகைய அரசனுக்கு, அழிவுஉம் உண்டு ஆம் கொல் - கேடும்உண்டாகுமோ [உண்டாகாது], (எ - று)

கீழ்ப்பாடல்களில் அன்பும் அருளும் இன்றியமையாவெனக் கூறிய ஆசிரியா இச்செய்யுளினால மன்னவாக்கு இன்சொலமுதலியன வேண்டுமென்கிறா. இனியசொல் - மனத்தினகண உவகையை வெளிப்படுப்பனவாகிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல. ஈகையாவது - வறியராய ஏற்றாக்கு மாற்றாது கொடுத்தல். எண - தான செய்யும் வினைகளை யாராய்ந்துசெய்யுந்திறம; வலியறிதல, காலமறிதல, இடனறிதல முதலியன இதனுளடங்கும. வினையாவது - மேற்சென்ற முதல தேறலீறாய தொழில; எனவே - இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சியுடையனாதல்வேண்டு மென்க. விழுமியன் - விழுமமென்னும பண்படியாகப் பிறந்த பெயா. விழுமம எனபது இப்பொருட்டாதல "விழுமஞ சீரமையுஞ் சிறப்புமிடுமையும்" என்றதனாலுணாக. நினையுமநீதி நெறியைக் கடவான எனவுங கூட்டிப்பொருள் கூறலாம. இனியசொல் முதலியன உடையனேனும, நீதிபிறந்தவழி நிலைதையும கேடு முண்டாதலபற்றி'நெறிகடவானெனில்'என்றா. பி-ம் —[1]இனைய. [2]வினையுந, வினையின. [3]உண்டாகுமே, உண்டாகுமோ. (ககஎ)

கஅ. சில மலலன நீககிச செம்பொற்றுலைத
[1]தால [2]மன்ன [3]மணிநிலை தாங்கிய
ஞால [4]மன்னற்கு நல்லவா நோக்கிய
கால மல்லது கண்ணுமுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) சிலம அலலன நீக்கி-நலலொழுக்கத்தினபாற் படாதவைகளை யகற்றி, செம பொன துலை தாலம அன்ன - சிவந்த பொனனை நிறுக்கின்ற துலைநாவை யொதத, தனி - ஒப்பற்ற, நிலை - நடுவுநிலைமையை, தாங்கிய - உடைய, ஞாலம மன்னற்கு-உலகத்தரசனுக்கு, நலலவா-நன்மையையுடைய அமைச்சரின, நோக்கிய-நோக்கமபெற்ற, காலம அலலது-பொழுது அல்லாமல், கண உம-வேறேகணணும, உண்டாகுமோ ? [இலலை]; (எ - று.)

நடுவுநிலைமையாவது-பகை, நொதுமல, நணபு எனனும மூன்றுபகுதியினிடத்தும அறத்தின்வழுவாது ஒப்பநிற்கும நிலைமை; சமனசெய்தலும, சீர்தூக்குதலும, அமைதலும, ஒருபாறகோடாமையும, ஐயந்தீரப்பொருளை யுணாத்தலும, மெய்நடுநிலையும, மிகினுங்குறையினும நில்லாதாகலும முதலியபற்றி, நடுவுநிலைமைக்குத் துலாக்கோல உவமையாகக்கப்பட்டது; "சமன்செய்து சீர்தூக்குங்கோல்போலமைந்தொருபாற், கோடாமைசான்றோர்க்கணி" என்றா நாயனாரும. கருமபொன, வெணபொன முதலிய நிறுக்குங் கால் தாலஞ் சிறிதுகோடினும அதனான்வரும ஊதியக்குறைவு சிறிதேயாதலின், இது மிகப பெரிதெனத் தோன்ற, 'செம்பொற்றுலைத்தாலம்'என்றா. துலை - துலாஎன்னும வடமொழித்திரிபு. தாலம தாலு எனனும வடமொழிச்சிதைவு. காலம-வலிமையினால மிகுந்தவனாய பகைமேற்சென்றலுற்ற அரசனுக்கு அச்செலவுக்கு ஏற்றகாலம.தெரிவிக்கொண்டற்குக் கருவியாகலின, அது கணணெனப்பட்டது. இது, சிலபிரதிகளில் உஉ-ஆவது பாடலாக வுள்ளது. பி-ம் —[1]தாலு. [2]என்னத. [3]தனிநிலம, தரணியைத. [4]மன்னாக்கு. ()

௨0. [1]ஓர்வி னல்வினை [2]யூற்றத்தி னூருரை
[3]போர்வி றொல்விதி பெற்றுள [4]தென்றரோ
[5]தீர்வி லன்புசெ லுத்தலிற் செவ்வியோ
ரார்வ [6]மன்னவற் [7]காயுத மாவதே.

(இ - ள்.) ஓர்வு இல் நல் வினை ஊற்றத்தினூர்-ஆராய்தற்குஇடமில்லாத நல்லதொழில்களாகிய பற்றுக்கோட்டையுடைய முனிவருடைய, உரை - வார்த்தையை, போர்வு இல் தொல் விதி (தன்னிலையினின்று) பெயர்தலில்லாத பழைய ஊழும், பெற்று உளது-(அடைந்து) அகப்படுத்துகின்றது, என்று-என்றெண்ணி, தீர்வு இல அன்பு-நீங்குதலில்லாத பக்தியை, செலுத்தலின்-(அவரிடம்) செய்தலால், செவ்வியோர் ஆர்வம்-நன்மையையுடைய அப்பெரியோர் அன்பு, அன்னவற்கு-அவ்வாறு பக்திசெலுத்துகின்றவனுக்கு; ஆயுதம் ஆவதே - படைக்கலமாகும்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

தன்னுபதேசத்தை முடிக்கப்போவதனால், முனிவன்,இதனால் இதனைக் கொள்ளவேண்டுமென்றும், அடுத்தசெய்யுளால் தள்ளவேண்டியது இது வென்றுந் தொகுத்துக் கூறுகின்றான். ஆர்வமன்னவற் காயுதமாவதே - முற்றுமோனை. ஆர்வம் மன்னவற்கு எனவும்பிரிக்கலாம். அவருள் பகைவரை யழித்தற்குக் கருவியாயிற்றலால், 'ஆயுதமாவது' என்றார். பி-ம் —[1]ஓரின், ஒரும [2]ஊற்றத்தினல. [3]சோர்விறொல்வினை. [4]அன்று. [5]தீரில. [6]மன்னவர்க்கு. [7]அற்புதம். (௧௧௧)

௨௧. தூம [1]கேது [2]புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வருங்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனு
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.

(இ - ள்.) புவிக்கு-பூமியில், தூமகேது என - வால்நட்சத்திரம் போல, தோன்றிய உண்டான, வாமம் மேகலை மங்கையரால்-அழகிய மேகலாபரணத்தையுடைய மகளிரால், வரும்—, காமம்-காமநோய், இல்லை எனில் - இல்லையானால், கடுங் கேடு எனும்-மிக்ககெடுதியென்கிற, நாமம்-பெயரும், இல்லை; நரகம்உம் இல்லை - நரகத்துன்பமும் இல்லை; (எ - று.)

கீழ் அரசர்க்குஅன்பு இன்றியமையாதது எனக்கூறியதனால்,அந்த அன்பு மாதரரிடத்து மிகுதியாகக் கொள்ளலாகாதென இதனால் மறுத்தவாறு. தூமகேது தோன்றுமாயின், பின் பெருங்கேடு விளைதற்கு அது ஓர் உற்பாதமாகுமென்பது நூற்றுணிபு. இங்குக் காமமென்பது - பெண்ணாசையின் மிகுதியை. அதனால் விளையுங்கேட்டினும் பெருங்கேடு பிறிதில்லை யென்றற்கு, 'கடுங்கேடு' என்றான். காமமிகுதி அரசர்க்கு அநர்த்தஹேது என்பதனைச் சச சந்தனமுதலானோர் சரித்திரத்துங்காண்க. மங்கை-வேட்கைபிறந்தபருவத்துப்

பெயர்; மடந்தை, அரிவை, தெரிவை என்பனவும் இவ்வாறே. காமத்தால் வருவன நேரேபகையல்லவாயினும், ஆக்கஞ்சிதைத்தல் அழிவுதலைத்தருதல் என்னுந் தொழில்களாற் பகையோடொத்தலின் இவ்வாறு கூறினர். மேற் கிட்கிந்தாகாண்டத்தில் "மங்கையர்பொருட்டா லெய்து மாந்தர்க்கு மரண மென்றல், சங்கையின் றுணர்தி வாலிசெய்கையாற் சாலு மின்னும், மங்கவர் திறத்தினானே யல்லலும் பழியுமாதல், செங்களிற் காணடியன்றே யிதற்குவே றேதியாதோ" என்பதும் இதுபற்றி யெனக. நாம் - அச்சமாயின், அம் - அசை. நாமம் என்னும் எச்சவும்மையாற் றழுவப்படும் எஞ்சுபொருட் கிளவி உம்மையில்சொல்லாதலால, அவ்வும்மையில்சொல் அவ்வும்மைத்தொடாகக்குப் பின்சொல்லாது முன்சொல்லப்பட்டது. பி-ம் —[1]ஏது. [2]தழற்கு, கனறகு, புகழ்க்கு. (கஉ0)

## உஉ.—உபதேசித்தபிறகு வசிட்டமுனிவன் ஸ்ரீராமனோடு ஸ்ரீமந்நாராயணனது கோயிலுக்குச் செல்லுதல்.

ஏனை நீதி [1]யினியன [2]வையகப
போன கற்கு விளம்பிப [3]புலன்கொளீஇ
யான வனொடு மாயிர [4]மௌலியான்
றான நண்ணினன் றத்துவ [5]நண்ணினான்.

(இ-ள்.) தத்துவம் நண்ணினான்-தத்துவத்தையறிந்த வசிட்டமுனிவன்,- இனியன - இனிமையைத் தருவனவாகிய, ஏனை நீதி - இவைபோன்ற பல நீதிகளை, வையகம் போனகற்கு - உலகங்களை புணவாகக்கொண்ட இராமனுக்கு, விளம்பி—, புலன் கொளீஇ-அறிவு கொளுத்தி, ஆனவனொடும்-அவனுடன், ஆயிரமௌலியான-திருமாலினது, தானம்-கோயிலை, நண்ணினன் - அடைந்தான்; (எ - று)

ஊழியிறுதியில உலகமுண்டபெருமானது அவதாரமாதலால, ஸ்ரீராமனை 'வையகப்போனகன்' என்றார். "ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ꞉ [புருஷனென்னத்தக்க கடவுள் ஆயிரஞ்சிரசைக் கொண்டவன]" என்று வேதங் கூறுவதற்கு ஏற்ப 'ஆயிர மௌலியான்' என்றார். ஆயிரமென்றது - மிகப்பலவாய எண்ணிறகு ஒன்றுகாட்டியவாறு தத்துவ நண்ணுதல - தத்துவஞானம் அடைதாவது-பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் ஐயந்திரிபுகளானன்றி உண்மையாலுணர்தல்; இதனை மெய்யுணர்வென்பர். இங்கு ஆயிரமௌலியான் என்றது இக்ஷ்வாகுச்சக்கரவர்த்தி பிணியரங்கவிளையகலப் பெருங்காலந் தவம் பேணி மலரயனை வழிபட்டுக் கொணர்ந்த பணியரங்கப்பெரும்பாயற் பரஞ்சுடராகிய அணியரங்கநாதனை. ஸ்ரீராமன திருமாலாக இருந்தும் அவன்கொண்ட வேஷத்திற்கு ஏற்ப உபதேசித்தனனேயன்றி இராமன் பரம்பொருளென்பதை யுணராதவ னல்லன் வசிட்டமுனிவ னென்பார் 'தத்துவ நண்ணினன் வையகப் போனகற்கு விளம்பிப்புலன் கொளீஇ' என்றார். பி-ம் —[1]இனையன, இனையவும். [2]வையகம். [3]புலங்கொளீஇ; பொலங்கொளீ, பொலங்குரு. [4]மோலியான். [5]நணுவான். (கஉக)

உ௬.—வசிட்டன் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தின் முன்னாட் செய்யவேண்டிய சடங்கு செய்வித்தல்.

[1]நண்ணி நாகணை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணி யப்புன லாட்டிப [2]புலமையோ
ரெண்ணு நல்வினை முற்றுவித் தேற்றினான்
[3]வெண்ணி றத்த தருப்பை விரித்தரோ.

(இ - ள்.) நாகம் அணை வள்ளலை நண்ணி-பாம்பணையிற்பள்ளிகொள்ளும் அரங்கநாதனைச் சேர்ந்து சேவித்து, (அக்கடவுளின்முன் இராமனை), நான் மறை - நான்குவேதங்களால் மந்திரிக்கப்பட்ட, புண்ணியம்புனல் - பரிசுத்த மான தீர்த்தத்தால், ஆட்டி-ஸ்நானஞ்செய்வித்து, புலமையோர் எண்ணும் - அறிவையுடையவர் (அரசனுக்கென்று) எண்ணுகின்ற, நல வினை - நல்ல சடங்குகளை, முற்றுவித்து-முடியச்செய்து, வெள் நிறத்த தருப்பை விரித்து - வெண்மையாகிய நிறத்தையுடையனவாகிய தருப்பைகளைப் பரப்பி, ஏற்றி னான் - அவற்றில் ஏறப்பண்ணினான், (வசிட்டன்); (எ - று.)

ஸ்ரீமந்நாராயணனது சந்நிதியில் இராமபிரானை நீராட்டுவித்து, பட் டங்கட்டுவோர்க்கு முன்னாள் செய்யவேண்டிய காப்புநாண் முதலிய சடங்கு களையும் அப்பிரானுக்குச் செய்வித்து அவ்விராமனை உபவாசமிருக்கும்படி தருப்பாசனத்தில் இருக்கச்சொல்லினன் வசிட்டமுனிவனென்க. நாகணை வள்ளலை - இராமபிரானை யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. நாகணை - விகாரம். தருப்பை தர்ப்பம். இனி, இச்செய்யுளுக்கு-நாகணை வள்ளலைநண்ணி, வெண் ணிறத்த தருப்பைவிரித்து, அவற்றில் அவனை நான்மறைப் புண்ணியப்புன லாட்டிப புலமையோரெண்ணும் நலவினையாகிய சோடசோபசாரங்களையும் முடியச்செய்து விளக்கேற்றினான் என்பது பொருளாக உரைப்பாருமுளர். புலமையோர்-நல்வீற்றுயலகாரமோகாரமாயிற்று இச்செய்யுள் அந்தாதித் தொ டையாக வந்தது. பி-ம் —[1]நண்ணினாகளவ. [2]புலமையோடு. [3]வெண்ணி றத் தருப்பை விரித்தானரோ. (கஉஉ)

வேறு

உச.—தான் முன்னாட் சடங்கு செய்வித்ததை முனிவன் அறிவிக்க, பின் தசரதன் நகரை யலங்கரிக்க ஏவுதல்.

[1]ஏற்றிட வாண்டகை யினி[2]தி ருந்துழி
நூற்றட [3]மார்பனு நொய்தி [4]னெய்தப்போ
[5]யாற்றலசா [6]லரசனுக் [7]கறிவித் தானவன்
சாற்றுக நகரணி சமைக்க வென்றனன்.

(இ-ள்.) ஏற்றிட-(வசிட்டன் தருப்பாசனத்தில்) இருக்கச்செய்ய, ஆண் தகை - இராமன், இனிது இருந்த உழி - இனிமையாகவிருந்தகாலத்தில்,— நூல் தட மார்பன்உம் முப்புரிநூலைத் தரித்த அகன்றமார்பினையுடைய வசிட்

டனும், நொய்தின் எய்த போய்-விரைவாக அடையச்சென்று, ஆற்றல் சால் அரசனுக்கு-வலிமை மிகுந்த சக்கரவர்த்திக்கு, அறிவித்தான்-(அதனைத்) தெரிவித்தான்; அவன்-அம்மன்னவன், நகர் அணி சமைக்க-பட்டணத்தை அலங்காரஞ்செய்யும்படி, சாற்றுக - பறைபறைவிப்பீராக, என்றனன்-; (எ - று.)

கீழ்ச் செய்யுளிற் கூறியவாறு முன்னாட் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை முற்றுவித்து அவனை உபவாசமிருக்குமாறு சொல்லித் தருப்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தபின், வசிட்டமுனிவன் அதனைத் தசரதமன்னவனுக்குத் தெரிவிக்க, தசரதன் நகரத்தை அலங்கரிக்குமாறு பறைசாற்ற ஏவினனென்க. இருந்துழி - விகாரம். பி - ம் —[1]ஏற்ப [2]இருந்தபினூற்றுடா. [3]மாபினன். [4]எய்தி. [5]ஆற்றலின். [6]மன்னற்கு [7]உணர்த்தினான். (கஉங)

உரு.—வள்ளுவர் நாளை இராமபட்டாபிஷேகமென்று பறையறைந்து தெரிவித்தல்.

[1]ஏவின [2]வள்ளுவ ரிராம னாளையே
பூமகள் கொழுநனாய்ப் புனையு [3]மௌலியிக்
[4]கோநக ரணிகெனக் கொட்டும் [5]பேரியந்
தேவருங் [6]களிகொளத் [7]திரிந்து சாற்றினார்.

(இ - ள்) ஏவின வள்ளுவர் - (அரசனால்) ஏவப்பட்ட வள்ளுவர்கள், 'இராமன்—, நாளை—, பூமகள் கொழுநன் ஆய் - நிலமகளுக்கு இறைவனாக, மௌலி புனையும் - முடி தரிக்கப் போகிறான் (ஆதலால்), இ கோநகர் - இந்தச் சிறந்த நகரத்தை அணிக - அலங்கரிப்பீராக,' என - என்று சொல்லி கொட்டும் - முழக்குகின்ற, பேரியம் - முரசத்தை தேவரும் களி கொள - தேவர்களும் ஆநந்தத்தையடையும்படி, திரிந்து - (நாற்புறமும்) ஓடி, சாற்றினார் - அறைந்தார்கள்; (எ - று)

வள்ளுவர் பறையறைந்து இராமபட்டாபிஷேகத்தைத் தெரிவிக்க, அதனையுணர்ந்து இவ்வுலகத்தவரேயன்றி விண்ணுலகத்தவரும் களிகொள்ளாராயினரெனபதாம் இராமன் காடுசென்று அரக்கர்குலம் அழிக்குஞ் சமயம் அணுகியதெனவுணர்ந்து தேவர் களிகொள்ளலாயினரென்றற்கு, 'தேவரும் களிகொள' என்றுசொன்னலாம். வள்ளுவர் - பறையறைவோர். ஆய-ஆக: எச்சத்திரிபு. பேரியம்-பேரிகை என்ற வடசொல்லின் விகாரம் பெரு இயம் என்று பிரித்து உரைத்தலும் ஒன்று. தேவரும் என்ற எச்சவும்மை முனிவர்முதலிய கணங்களையும் உணர்த்துகின்றது; உயர்வு சிறப்புமாம். இவ்வுலகத்தோர் யாவருந் தவஞ்செய்து ஏறுவார் ஏறுதற்கின்ற அவ்வுலகத்தோரும் இழிவதற்கு அருந்திபுரிகின்ற நகரமாதலால், அயோத்தியை 'கோநகர்' என்றார். பி-ம்.—[1]ஏவிய, ஏவலின். [2]வள்ளுவன். [3]மோலி [4]கோவணிநகர். [5]பல்லியம், பேரியத். [6]மருள். [7]திரிந்தறைந்தெற்றினார், திரிந்துசாற்றினன். (கஉச)

உசு.—நகரத்தவர்க்கு வள்ளுவர்சொல் மகிழ்ச்சியளித்தல்.

கவியமை கீர்த்தியக் காளை நாளையே
புவியமை [1]மணிமுடி புனையு மென்றசொல்
[2]செவியமை [3]நுகர்சசிய தெனினுந் தேவர்த
மவியமு [4]தானதந் நகரு ளார்க்கெலாம்.

(இ - ள்.) 'கவி அமை கீர்த்தி அ காளை - பாடல்களிலமைத்துப் பாடப் படுகின்ற புகழையுடைய அவ்வீராமன், நாளை புவி அமை மணி முடி புனையும - நாளைக்கே இராசசியபாரத்துக்குஉரிய இரத்தனகிரீடத்தைச சூடிக்கொள்வான்,' என்ற - என்று (பறையறைந்து) தெரிவித்த, சொல் - வார்த்தை, செவி அமை நுகர்ச்சியது எனினும் - காதுகளுக்கு இனிய இன்பத்தை யுடையதாயினும், அ நகர் உளார்க்கு எலாம் - அந்தப்பட்டணத்திலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம், தேவர்தம் அவி அமுது ஆனது - தேவர்களுடைய அவியுணவையும் அமிருதத்தையும் ஒத்திருந்தது; (எ - று.)

செவியினால் நுகரும் நுகர்ச்சியினும் நாவில்நுகரும் நுகர்ச்சி மிக்க இன்பந்தருவ தாதலின், 'தேவர்தம அவியமுதானது' என்றார். எனவே, அச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே அந்நகரத்தாரனைவரும் தேவர்கள் அவிசைப் பெற்றாற்போலவும் அமிருதபானம்பண்ணினாற்போலவும் பேரானந்தமடைந்தன ரென்றதாயிற்று. கவி - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், விஸ்தாரம் என்பன. புகழ் தான் உரையும் பாட்டு மென இருவகைப்படும் அவற்றுள். 'கவியமை கீர்த்தி' எனப் புலவர்க்கே யுரிய செயயுளையே யெடுத்தா ராயினும், இனம் பற்றி எல்லார்க்கு முரிய வழக்குங் கொள்ளப்படும்; ஆகவே, உரையமை கீர்த்தி யென்பதூஉம் பெற்றாம். காளை - உவமவாகுபெயர். வமிசபரம்பரையாய வருதல்பற்றி, 'புவியமை முடி' என்றார். அவி, அமுது - ஹவிஸ், அமருதம் என்னும் வடமொழிச்சிதைவுகள். அவி - தேவர்க்கு மந்திரபூர்வகமாகத் தீயிற்கொடுப்பது. அமுது - திருமாலாற் பாற்கடலைக் கடைந்தெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அவியமுது - உம்மைத்தொகை. பி - ம் — [1]நெடுமுடி. [2]செவியுற. [3]நுகர்ச்சிய. [4]ஆன, அன்ன. (கஉ௫)

உஎ.—நகரத்தவரின் பெருங்களிப்புச்செயல்.

ஆர்த்தனர் களித்தன ராடிப் பாடினர்
வேர்த்தனர் தடித்தனர் [1]சிலிர்த்து மெய்ம்மயிர்
[2]போர்த்தனர் மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்
தூர்த்தனர் [3]நீணிதி சொல்லி னார்க்கெலாம்.

(இ - ள்.) (அச்சொல் அமுதம்போன்றிருந்ததனால் அதனைப்பருகிய அந் நகரத்துமாந்தர்,—ஆர்த்தனர்-ஆரவாரித்தனர்; களித்தனர் - ஆநந்தித்தனர்; ஆடி பாடினர் - கூத்தாடுதலும் பாட்டுப்பாடுதலுஞ் செய்தனர்; வேர்த்தனர்- உடல் வியர்த்தனர்; தடித்தனர் - (ஆநந்தத்தால் உடல்) பூரித்தனர்; மெய் -

உடம்பில், மயிர் சிலிர்த்து போர்த்தனர்-மயிர்க்கூச்சுக்கொண்டு மூடப்பெற்ற னர்; மன்னனை-அரசனை, புகழ்ந்து - துதித்து, வாழ்த்தினர்—; சொல்லி னார்க்கு எலாம் - (இம்மங்கலத்தைச) சொல்லினவர் யாவர்க்கும், நீள் நிதி - மிகுந்த திரவியத்தை, தூர்த்தனர் - நிரப்பினார்கள்; (எ - று)

அமிருதபானஞ்செய்ததனால் அவர்கள் மெய்ம்மறந்து இவ்வாறுயினா ரென்க. இது-தன்மைநவிற்சியணி. மெய-மங்கலவழக்கு. எல்லாமென்பது- இருதிணைக்கும்பொது. இச்செய்யுள் ஒரு பிரதியில் இல்லை. பி-ம் -[1]சிலிர்த்த மெய்யினர், சிலிர்த்த மெய்ம்மயிர். [2]போர்த்தொழில். [3]இருநிதி. (கஉசு)

உஅ—மாந்தர் நகரினை யலங்கரித்தல்.

திணிசுட ரிரவியைத் திருத்து [1]மாறுமப்
பணி[2]யிடைப பள்ளியான் [3]பரந்த மார்பிடை
[4]மணியினை வேகடம் வருக்கு [5]மாறும்போ
லணிநக ரணிந்தன ரருந்தி மாக்களே.

(இ-ள்.) அருந்தி மாக்கள் அன்பையுடைய அந்நகரத்துமாந்தர்,—திணி சுடர் இரவியை - நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய சூரியனை, திருத்தும் ஆறு உம் - சீர்திருத்தலையும், அ பணியிடை பள்ளியான் - அந்த ஆதிசேஷனில் அறிதுயிலமர்ந்த திருமாலினது, பரந்த மார்பிடை - அகன்ற மார்பிலுள்ள, மணியினை-கௌஸ்துபமணியை. வேகடம் வருக்கும் ஆறு உம் - சாணைபிடிக்த லையும், போல் - போல, அணி நகர்-அழகிய பட்டணத்தை, அணிந்தனர் - அலங்கரித்தார்கள்; (எ - று.)

ஒப்பாரும்மிக்காருமில்லாத மாமாயனுதித்தானதலாலும்.அவ்வயோத்தி யின் [வைகுண்டத்தின்] பெயரைத் தான் பூண்டிருப்பதனாலுமே இபறை யழகு பெறப்படும் அவ்வழகிய நகரக்கு இப்போது செயற்கையழகு செய்தா ரென்பதாம்; உவமையணி. சந்திரர்க்கினியாபோலப் பதினாறு எழுகிரணங் களை யுடையதாகாமல், அவர்க்குக் கொடுத்து மீளவுங் கவர்கின்ற ஆயிரங் கதிர்களையுடைமை தோன்ற, 'திணிசுடரிரவி' என்றார். பணி - பணத்தை யுடையது; பணம் படம். அகரச்சுட்டு, பணியை விசேடித்து நின்றது திரு வீற்றிருக்கு மார்பென்பார் 'பரந்தமார்பு' என்றார். அருந்தி-'ஆர்த்திர' என் னும் வடமொழிச்சிதைவு. மாக்கள்-விகாரம். அருந்திமாக்கள் - கருத்துடை யடைகோளி. பி-ம் —[1]ஆறுபைப், ஆறுமைப். [2]உடை. அடை. [3]பாரம். [4]மணியுடை. [5]ஆறு. (கஉஎ)

உகூ —இதுமுதல் "ஏய்ந்தேழுசெல்வமும்" (கஅ) என்னுங்கவியளவும் அந்நகரை அலங்கரித்த சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது.

வெள்ளிய கரியன [1]செய்ய வேறுள
கொள்ளைவான் கொடி[2]நிரைக் [3]குழாங்க டோன்றுவ
கள்ளவிழ் கோதையான் செலவங் காணிய
புள்ளெலாந் [4]திருநகர் புகுந்த [5]போன்றவே.

(இ - ள்.) வெள்ளிய-வெண்ணிறத்தை யுடையனவும், கரியன-கருநிறத்தையுடையனவும், செய்ய - செம்மைநிறத்தை யுடையனவும், வேறுஉள - வேறுநிறங்களை யுடையனவுமாகி, தோன்றுவ - தெரிவனவாகிய, கொள்ளை - மிகுதியையுடைய, வான - பெரிய, நிரை-வரிசையாகிய, கொடி - துவசங்களின், குழாங்கள்-கூட்டங்கள் — கள் அவிழ் கோதையான - தேனொழுகுகின்ற மலர்மாலையையுடைய ஸ்ரீராமனது செல்வம்-ஐசுவரியத்தை, காணிய-பார்க்கும்பொருட்டு, புள் எலாம்-பறவைகளெல்லாம், திரு நகர்-அழகியபட்டணத்தை, புகுந்த போன்ற - அடைந்தவைபோன்றன; (எ - று)

இது, பலவகைக்கொடிகள் கட்டப்பட்டவற்றின் வருணனை. புள் பலவேறுநிறமுடையன. புள்ளரசைப்பூர்தியாகவுடையவ னாதலின், அவன் செல்வத்தைப் பார்க்க, 'புள்ளெலாம்புகுந்தபோன்ற' என்றார். வேறு பசுமை, பொன்மைமுதலியன. நிரை - ஒன்றன்கூட்டம். குழாம் - பலவின்கூட்டம். தோன்றுவ-படுத்தலோசையாற் பெயராய் நின்றது. திருவென்பது-கண்டாரால் விரும்பப்படுந்தன்மைநோக்கட் அழகு; திருமகளுக்கும் நகரினுமையும்; தற்குறிப்பேற்றவணி. வெள்ளிய கரியன செய்ய-முரண்தொடை. பி-ம் —[1]செவந்த. [2]நகர. [3]குழாங்கொண்டாடுவ, குழாங்கொண்டோடுவ, குழாங்கொட்டாடுவ. [4]ஒருவழி. [5]போலுமே. (கூஅ)

௱0 மங்கையர் குறங்கென வகுத்த வாழைக
ளங்கவர் கழுத்தெனக் [1]கமுக மார்ந்தன
தங்கொளி முறுவலிற் றாமந் [2]நான்றன
[3]கொங்கையி னிரைத்தன [4]கனக கும்பமே.

(இ - ள்) அங்கு-அந்நகரத்தில் மங்கையர் குறங்கு என-மாதரது தொடைபோல, வாழைகள் - வாழைமரங்கள் வகுத்த-அமைக்கப்பட்டன; அவர் கழுத்து என-அவரது கழுத்துப்போல, கமுகம் பாக்குமரங்கள், ஆர்ந்தன - நிறைந்தன; தங்கு ஒளி முறுவலின் - (அவரது) நிறைந்த காந்தியையுடைய பல்வரிசைபோல, தாமம் - முத்துமாலைகள், நான்றன - தொங்கின; கொங்கையின்-(அவரது) ஸதநங்கள் போல, கனக கும்பம்-பொன்மயமான பூரணகும்பங்கள், நிரைத்தன-வரிசையாயமைக்கப்பட்டன: (எ - று)

இதனால், அந்நகரத்தவர் ஆங்காங்கு வாழைமரங்களையும் கமுகமரங்களையுங்கட்டி, முத்துமாலைகள் நாலவிட்டுப் பூரணகும்பங்கள் அமைத்தமை கூறப்படுகின்றது. வாழை - திரட்சிக்கும், கமுகம் - வரைபிறத்தம் நெய்ப்பிற்கும், தாமம் - வெண்மைக்கும் வரிசைக்கும் உவமை. குறங்குமுதலியன - சாதிப்பெயர். வகுத்த-முற்றுவினை. கமுகம்=க்ரமுகம், வடமொழி இங்கு உபமானங்களாகிய வாழைமுதலியவற்றை உபமேயங்களாகக்கூறியது - எதிர்நிலையுவமையணி. செய்பவனவினையாகிய வகுத்தல்முதலியவற்றைச் செயப்படுபொருளின் வினையாகக்கூறியது. செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக்கிளத்தலும் வழக்கியன மரபு ஆதலின். நான்றன, நால் - முதனிலை. பி-ம் —[1]கமுகுமான்றன. கமுகமான்றன. [2]நான்றென. [3]கொங்கையை நிகர்த்தன. [4]கனகக. (கஉக)

௩௧. முதிரொளி [1]யுயிர்த்தன முடுகிக் காலையிற்
கதிரவன் வேறொரு [2]கவின்கொண் டானென
மதிதொட [3]நிவந்தன மகர தோரணம்
புதியன வலர்ந்தன [4]புதவ ராசியே.

(இ - ள்.) மதி தொட நிவந்தன - சந்திரனைத் தீண்டும்படி யுயர்ந்தனவும், புதியன - புதியவையும், மகரதோரணம் அலர்ந்தன - மகரதோரணங்கள் விளங்கப் பெற்றனவுமான, புதவம் ராசி-கோபுரவாயிலின்வரிசைகள்,— காலையில் கதிரவன் - விடியற்காலத்திலுள்ள இளஞ்சூரியன், முடுகி - விரைந்து, வேறு ஒரு கவின் - முன்னினும்வேறாகிய ஒப்பற்ற அழகை, கொண்டான் என - கொண்டானென்று சொல்லும்படி, முதிர் ஒளி - மிக்ககாந்தியை, உயிர்த்தன - வீசின; (எ - று.)

இதனால், கோபுரவாயில்கள் விளங்கியமை வருணிக்கப்படுகின்றது. மேன்மேலும் விளங்கின என்பதாம். புதா - கதவு; இச்சொல், குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகி அம்முச்சாரியைபெற்று 'புதவம்' என்றாகி, இலக்கணையாற் கதவுகளைக்கொண்ட கோபுரவாயிலைக் காட்டிற்றென்பர் தோரணவாயிற் கதவுகளின் வருணனை யெனக் கொள்ளினுமாம். புதவு கதவாதலை "கதவு மொரு விகற்ப புளரும புதவே" என்னும் பிங்கலந்தையாலும் அறிக. மகர தோரணம் - வாயிலிற்றூக்குந் தோரணம் மகரவடிவத்தைத்தாங்கிய கட்டு வாயி லென்றல் பொருந்தும். பி - ம்:—[1]சீர்த்தன. [2]கவின்கள் காட்டின. [3]நிவந்துயா, நிவந்ததோ. [4]புலவராகியே, புட்பராசியே. (௩௧)

௩௨. [1]துனியறு செம்மணித் தூண நீறுதோய்
வனிதைபோர் [2]கூறினன் வடிவு காட்டின
புனைதுகி [3]லுறைதொறும் [4]பொதிந்து [5]தோன்றின
பனிபொதி கதிரெனப் பவளத் [6]தூண்களே.

(இ - ள்.) துனி அறு செம் மணி தூணம்-குற்றமற்ற சிவந்தரத்தினமயமான கம்பங்கள்,—புனை துகில் உறை தொறும் பொதிந்து - அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளைவஸ்திரத்தினாலாகிய உறைகள்தோறும் மறைந்து, நீறுதோய - திருநீற்றைப் பூசிய, வனிதை ஓர் கூறினன் - பார்வதியை யொருபக்கத்திற்கொண்ட சிவபெருமானது, வடிவு - உருவத்தை, காட்டின - ஒத்து விளங்கின; பவளம் தூண்கள் - பவழமயமான கம்பங்கள், (புனை துகில் உறைதொறும்பொதிந்து), பனி பொதி கதிர் என-(பெய்ய) பனியில மறைந்த சூரியனைப்போல, தோன்றின—; (எ - று.)—புனை துகிலுறைதொறும் பொதிந்து - மத்திமதீபம்.

இதனால், செம்மணித்தூண்களும் பவளத்தூண்களும் உறையோடுவிளங்கியமை வருணிக்கப்படுகின்றது. செம்மணித்தூண்கள் வெள்ளுறைபொதிந்தவை - மேனிமுழுதும் திருநீறுபூசிய சிவபெருமானையும், அங்ஙனம் உறைபொதிந்துள்ள பவளத்தூண்கள் - பனிபொதிகதிரினையும் போலு மென்றார்: தற்குறிப்பேற்றவணி. தூணம் - ஸ்தூணு என்னும் வடமொழிச் சிதைவு.

ஓர்கூறு - வாமபாகம். துகில் - வெண்டுகில். உறை - மூடும்உறை. பவளம்- ப்ரவாளம என்னும வடமொழிச்சிதைவு. பி - ம்—[1]துனியுறு. [2]கூற்றி னன். [3]அணி. [4]பொலிந்து. [5]தோன்றுவ. [6]தூணெலாம். (௧௩௧)

௩௩. [1]முத்தினின் முழு[2]நில வெறிப்ப மொய்ம்மணிப்
[3]பத்தியி னிளவெயில் பரப்ப நீலத்தின்
[4]ஒருத்தின மிருள்வரத் தூண்டச சோதிட
வித்தகர் [5]விரித்தநா [6]ளொத்த வீதியே.

(இ - ள்.) வீதி-(அந்நகரத்துத்) தெருக்கள்,—முத்தினின் முழு நிலவு எறிப்ப - (அலங்கரித்திருக்கும) முத்துக்களினால் (ஒருபுறத்தில்) பூரணசந்திர கிரணத்தை வீசுதலாலும, மொய்ம மணி பத்தியின் - நெருங்கிய (பதுமராக) மணிகளின்வரிசைகளால, இள வெயில பரப்ப-(ஒருபுறத்தில்) இளஞாயிற்றி னொளியை வீசுதலாலும, நீலத்தின தொத்து இனம - நீலமணிகளின் பூங கொத்துப்போன்ற திரள், இருள வர தூணட - (ஒருபுறத்தில்) அந்தகார முண்டாமபடி தூணடுதலாலும், சோதிடம வித்தகா விரித்த நாள் ஒத்த - சோதிடசாஸதிரஜஞாகள விளககச்செயத தினஙகளை யொத்தன; (எ - று.)

முத்து-முகதா என்னும வடமொழிச்சிதைவென்பா வீதிகள் தமது இரு புறத்துமுள்ள மாளிகைகளிலும ஆஙகாஙகுஅமைநத கட்டுவாயில்களிலும முத்து பதுமராகம் நீலமணி என்பவ றறால அலஙகரிககப்பெற்று நிலவு வெயில் இருள் என்ற இவைகளையுண்டாககுதலால, அவவீதியை நாளையொககுமென வருணித்தாா இனி, சந்திரன் சுககிரன வெணணிறமுடைமையாலும், சூரி யன் செவ்வாய் குரு கேது செந்நிறமுடைமையாலும, புதன சனி இராகு கருநிறமுடைமையாலும சோதிடர் விரித்த நாளொத்த, என்றுருமுளா. தற் குறிப்பேற்றவணி. பத்தி-பஙகதி யெனனும வடமொழிச்சிதைவு. நீலம் - ஆகுபெயா. நீலத்தினதொத்து இருளினமவர எனவுங கூட்டலாம. பி-ம்:— [1]முத்தினுன், முத்திடை. [2]நிலாமுளைத்த, நிலாமுளைப்ப. [3]பத்தியால். [4]தொத் தினுல. [5]விதித்த. [6]இயைந்த. இந்தப்பாடல் சிலபிரதிகளில் ௩௦ - ஆம் பாட லுககுப்பினனே காணப்படுகின்றது. (௧௩௨)

௩௪. ஆடன்மான் றோககுழா மவனி காணிய
[1]வீடெனு முலகினின் வீழ் விமானமம போன்றன
வோடை[2]மாக் கடகளி றுதய மாலவரை
தேடருங் கதிரொடுந் திரிவ போன்றவே.

(இ - ள்.) ஆடல் மான் தோ குழாம - கூத்தாடுதலையுடைய குதிரைக ளைப் பூட்டிய இரதஙகளின் சமூகம,—அவனி காணிய - பூமியைப் பாாக்கும் பொருட்டு, வீடு எனும உலகின் வீழ் - சுவாககமென்ற உலகத்தினின்றும் இறஙகுகின்ற, விமானம போன்றன - தேவரதஙகளை யொததன; ஓடை மா கட களிறு - முகபடாத்தையுடைய பெரிய மதயானைகள,—உதயம் மால் வரை - பெரிய உதய பருவதஙகள், தேடு அரு கதிரொடும் திரிவ-(உவமை) ...வனவற்றை, போனற - ஒத்தன; (எ-று.)

கீழே வீதியை வருணித்த கவி, இச்செய்யுளினால் அவ்வீதியிற் செல்லு வனவான தேரிலே பூட்டப்பட்டுச் செல்லுங் குதிரைகளையும், முகபடாத்தைக் கொண்டுள்ள மதயானைகளையும் வருணிக்கின்றார். பொற்றேராதலின், பொன்னுலகினின்றும்வீழ்கின்ற விமானத்தை யுவமான மாக்கினார் வீடு - இலக்கணையால், சுவர்க்கத்தைக் காட்டிற்று. இன் - நீக்கம். கடம் - மத்தகமுமாம். உதயமால்வரைகள் தேடருங்கதியொடுந்திரிதல் - இல்பொருளுவமை மயூர கதி, மல்லகதி, வானரகதி, விடபகதி, வியாக்கிரகதி என்னும்ஐங்கதியுமுடைமைபற்றி 'ஆடன்மான்' என்றார்; ஐங்கதியை "விக்கிதம் வற்கிதமெல்லு முபகண்ட, மத்திமஞ் சாரியோடைந்து" என்றலு முண்டு. திரிவ - பெயர். பி-ம் —[1]வீடுசேர். [2]ஒண், வெங். (௫௩)

௫௪. வளங்கெழு திருநகர் வைகும் வைகலும்
பளிங்குடை நெடுஞ்சுவ [1] ரடுத்த பத்தியிற்
கிளர்ந்[2]தெரி சுடர்மணி யிருளைக் கீறலாற
[3]றளர்ந்தில [4]பிரிந்தில [5]சக்ர வாளமே.

(இ - ள்.) வளம் கெழு திரு நகர் - வளப்பமமைந்த அழகிய அந்நகரத்தில், வைகும் - பொருந்திய, பளிங்கு உடை நெடு சுவர் - பளிங்குக்கற்களையுடைய உயர்ந்த சுவர்களினது. அடுத்த பத்தியில - சேர்ந்த வரிசைகளில, கிளர்ந்து - நிறைந்து, சுடர் - பிரகாசிக்கின்ற, எரி மணி - பதுமராகங்கள், இருளை கீறலால - அந்தகாரத்தைப் பிளத்தலால்.—வைகல்உம - எந்நாளும், சக்ரவாளம் - சக்கரவாகப் பறவைகள, பிரிந்தில - (ஆணும பெண்ணும) விட்டுநீங்காதனவாகி, தளர்ந்தில-மனத்தளர்ச்சியின்றி மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தன.

பளிங்குச்சுவரிற் பதித்துள்ள பதுமராகக்கற்களி னொளி இருளைப் போக்குவதுபற்றி எப்போதும பகல்போலவே யிருத்தலால், பகற்பொழுதெல்லாம ஆணும்பெண்ணுமாயிருக்கும தன்மையவான சக்கரவாகப் பறவைகள இரவிலும பிரியாது மகிழ்ந்திருந்தன வென்றபடி. ஈற்றடியில், 'வளர்ந்தில பிரிந்தில செக்கர்வானமே' என்ற பாடத்திற்கு—செவ்வானம அந்நகரில் புதிதாகத் தோன்றியனவு மில்லை. நீங்கினவுமில்லை யென்க இப்பொருளில், பதுமராகத்தின் செந்நிறத்தை வானம எப்பொழுதும் பெற்றிருந்ததாகக் கூறியது - பிறிதின்குணம்பெறலணி. வளம - ஆக்கங்களிற்படுவனவும், வயலினுந்தண்டலையினும விளைவனவுமாம. வைகுஞ் சுவரென இயையும். வைகலும் - முற்றும்மை. பளிங்கு - ஸ்படிகம் வடமொழிச்சிதைவு. உதயகிரியில் சிந்தூர அருவிவீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற் பிறந்து பதினாறு சதுரயுகம் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம இருளைக் கெடுக்குமென்பவாதலின், 'மணியிருளைக் கீறலால்' என்றார். பி - ம்:—[1]முதநின். [2]எழு. [3]தெளிந்தில. [4]பிறிந்தில. [5]சக்கரவாளமே. (௫௪)

௫௬. பூமழை புனன்மழை புதுமென் சுண்ணத்தின்
றூமழை தரளத்தின் [1]றேமில் வெண்மழை
தாமிழை [2]நெரிதலிற் றகர்ந்த பொன்மழை
மாமழை நிகர்த்தன மாட வீதியே.

(இ - ள்) மாடம் வீதி-மாளிகைகளையுடைய தெருக்களில், பூ மழை - புஷ்ப வாஷமும், புனல் மழை-நீரின் வாஷமும், புது மென் சுண்ணத்தின் - புதிய மெலலிய வாசனைப்பொடியின, தூ மழை - பரிசுத்தமான வாஷமும், தேம இல வெண் தரளத்தின மழை-குற்றமற்ற வெள்ளிய முத்துவாஷமும், இழை தாம நெரிதலின் - ஆபரணங்கள நெருங்குதலால, தகர்ந்த - (அவை) உடைந்து தோன்றிய, பொன் மழை-சுவர்ணங்களின் வாஷமும, மா மழை-பெரியமேகவாஷத்தை, நிகர்த்தன - ஒத்தன; (எ - று)

அந்நகரத்தவர் நீர்தெளித்து மலர்களையும சுண்ணங்களையும் முத்துப் பவழங்களையுந் தூவி வீதியை யலங்கரித்தனரெனக. புனல் - பனிநீருமாம. இராமபிரான கானகஞ்சென்று ராவணசங்காரஞ் செய்வானென்ற மகிழ்ச்சியால தேவர்கள கற்பகமலர்மாரி பொழிந்தாரெனக கொள்ளுதலும உண்டு. சுண்ணத்திற்கு மென்மை-கண்களுக்கினிதாகிய மென்மையும, தன்னைமோந் தார் பிறிது மோவாமல தடுக்கும மென்மையும. சுண்ணம - சூர்ணம வட மொழிச்சிதைவு. பொன்னணிகலன்களைப்பூண்ட ஜனங்கள வீதியில மிகுதி யாகநெருங்கிச செலலும்போது அவ்வணிகலன்கள ஒன்றோடொன்று தாக்கித் தகர்ந்துபொடியாக மழைபோலப பொற்பொடி யுதிர்கின்ற தென்பது, 'தாமிழை நெரிதலிற்றகர்ந்த பொன் மழை' என்பதன பொருள். தாம-அசை.

பி-ம் —[1]தொழில. [2]நெரிதலின, நெரிதர.  (௧௫௫)

௫௭. காரொடு தொடாமதக் களிறு சென்றன
வாரொடு தொடாகழன் மைந்த ராமெனத்
[1]தாரொடு நடந்தன [2]பிடிக டாழ்கலைத்
தேரொடு [3]நடக்குமத் தெரிவை மாரினே.

(இ - ள்) காரொடு தொடா மதம களிறு-மேகத்தையொத்த மதத்தை யுடைய யானைகள்,—வாரொடு தொடா கழல மைந்தர் ஆம என-கச்சத்தோடு பொருந்திய வீரக்கழலையுடைய வீரர்போல, சென்றன—; பிடிகள - பெண் யானைகள். தாழ் கலை தேரொடு நடக்கும அ தெரிவைமாரின-தொங்குகின்ற மேகலையையுடைய அல்குலோடு செலகின்ற அந்நாட்டுமகளிரைப்போல, தாரொடு - கிண்கிணிமாலையுடன், நடந்தன—; (எ - று)

விலங்குகளும இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்து குதூகலங்கொண்டு திரிந்தனவென்பதற்காகக களிறும பிடியும உல்லாசமாக நடப்பதைக்கூறினர். களிறு-கம்பீரத்தன்மைக்கும், பிடி-நடைக்கும் உவமம்; இங்கு உபமானங்களை உபமேயங்களாகக் கூறினா எதிர்நிலையுவமையணி. காரொடு, ஒடு - உருபு

மயக்கம். தொடர்-உவமவுருபு. யானைக்கும், மேகத்திற்கும்-கருமை, பொதுத் தன்மை. இனி, காரொடுதொடர மதக்களிறுஎன்பதற்கு-மழைநீரையொத்த மதநீரையுடைய களிறெனறுமாம. வாரொடு தொடர கழல் - கயிற்றாற் கட்டிய கழல் என்றுமாம. ஆம் - அசை. கலை - மேகலையென்பதன் முதற் குறை. தோ - உவமவாகுபெயர. தெரிவையெனபது, வேட்கைபிறந்த பருவத்துப்பெயர். பி - ம் —[1]தாரொடுதொடாந்தன. [2]பிடிகணமேகலைத், பிடிகள்தணகலை. [3]தொடாந்தன. நடந்தன. (௧௩௬)

௩௮. ஏய்ந்தெழு செல்வமு மழகு மின்பமுந்
[1]தேய்ந்தில வனையது [2]தெரிகி லாமையா
[3]லாய்ந்தனர் பெருகவு மமர [4]ரிம்பரிற்
போந்தவா போந்தில மென்னும் புந்தியால்.

(இ-ள்) ஏய்ந்து எழு செலவமும்-பொருந்தி மேனமேலும் வளாகின்ற ஐசுவரியமும். அழகும் - சௌந்தரியமும். இன்பமும்-சுகமும, தேய்ந்தில- (பொன்னகரத்தினும இந்நகரில) குறைந்திருக்கவிலலை; அனையது தெரிகிலாமையால - அதனை யறியாமையால. இம்பரில போந்தவா-(இராம பட்டாபிஷேகங் காண) இவ்வுலகத்தி லிழிந்து வந்தவராகிய.அமரா-தேவா.போந்திலம என்னுமபுந்தியால-(இனனுமதிருவயோதகி)வந்தோமில்லையே யென்னு மெண்ணததால், பெருகவும ஆய்ந்தனா - மிகவும ஆலோசித்தனா; (எ - று)

செலவமமுதலியதேயாந்திலாமைடால தேவாகதத திருவயோதகி பொன்னகரெனத தோன்ற, மயங்கின ரெனபது கருத்து. பொனனகரம போன்றிருந்தது, இந்நகரமெனபதாம இசசெயயுளில.செல்வமமுதலியவை சுவாகக லோகததோடொப்ப இவ்வயோததிமாநகரிலும சுருஙகாது சிறபபிருததல பறறி, ஒப்புமையால், வானவா சுவாககததிறகும இந்த அயோததிககுமுள்ள வேறுபாட்டையுணராமல இஙகுவநதும தமநகாததிலிருநது இன்னும வநதுசேரவிலலையே யெனக கருதினராககூறிய இது - மறைவணியாம இதனை வடநூலாா மீலிதாலஙகாரமெனபா. பி-ம் —[1]தேயநதிலா, தேயநதிலா. [2]தெரிநதிலாமைடால, தெரிகலாமையின, தெரிககிலாமையின். [3]ஆயந்துணா, ஆயநதன. [4]உமபரில். (௧௩௭)

௩௯ —நகரம் அலங்கரிக்கப்படுதலைக் கூனி காணுதல்.

அந்நக [1]ரணிவுறு மமலை வானவர்
பொன்னக [2]ரியலெனப் பொலியு [3]மெல்லையி
லின்னல்செ யிராவண னிழைத்த [4]தீமைபோற்
றுன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள்.

(இ - ள்.) அ நகா - அவ்வயோததிமாநகரததை, அணிவுறும-அலஙகரிக கின்ற,அமலை-பேராரவாரததால,—வானவா பொன் நகர் இயல்பு என-தேவலோகததினதுதன்மைபோல, பொலியும் எல்லையில - (அந்நகா) விளஙகுங காலததில்,—இன்னல் செய் - (எல்லாவுலகததுக்கும்) துன்பத்தைச செய்

கின்ற, இராவணன் - தசமுகன், இழைத்த - (முற்பிறப்பிற்) செய்த, தீமை போல்-தீவினை (இப்பிறப்பில் ஒருருவத்தை யெடுத்து வந்தது)போல, துன்ன அரு கொடு மனம் கூனி-(பிறரால்) பெறுதற்கரிய கொடுமையையுற்ற மனத்தையுடைய மந்தரை, தோன்றினள் - வெளிப்பட்டுப்பார்த்தாள்; (எ - று.)

மந்தரையென்று பேருள்ள கூனி, அரசமாளிகையின் உபரிகைமீது ஏறி நகரம் அலங்கரிக்கப்படுவதையும் யாவரும் குதூகலத்துடனிருப்பதையும் கண்டு, தன்னருகேயிருந்த இராமனது செவிலித்தாயைநோக்கி 'இராமனது தாய் செல்வத்தை மிகுதியாகக் கொடுப்பதற்கும் ஜநங்கள் குதூகலமாயிருப்பதற்கும் நகரம் அலங்கரிக்கப்படுவதற்கும் யாது காரணம்?' என்றுவினவி, அவளால் இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்தாளென்று முதனூல்கூறும். இப்பொழுது மந்தரை செய்யுஞ் சூழ்ச்சியால் இராமன் நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்து இராவணனைச் சங்கரிப்பதனால் 'இராவணனிழைத்த தீமைபோல்' என்றார். ஒப்புயர்விலலாத கொடுமனமென்பார் 'துன்னருங் கொடுமனம்' என்றார். இனி, கிட்டி நட்புகொள்ளுதற்குத்தகாத கொடு மனத்தையுடைய கூனி என்றுமாம் நாமத்தாலும், ரூபத்தாலும் கூனியாதலன்றி மனத்தாலுங் கூனியெனபதாம்; கூன - வளைவு; "கூனுலாவிய மடந்தை" என்றார் பெரியாரும். இராமனது பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுப்பதற்கு எங்கிருந்தோ இந்தகூனிவந்தாளே என்ற வெறுப்பினால், கவி, 'கூனி தோன்றினள்' என்கிறார். இராமபிரான் இராவணனைத் தொலைப்பதற்காகக் கைகேயிக்கும் ஸ்ரீராமனிடத்து மனமாறுபாடு உண்டாகுமாறு தேவதைகளே அவளை யனுப்பினார்களாகையால். அந்தத் தேவரகசியத்தை மனத்துட்கொண்டு 'கூனி தோன்றினள்' என்றாருமாம். அமலையால் தோன்றினளென்க. இராவணன் - கூவினவன், கூச்சலிட்செய்தவன்; கைலாசமலையின்கீழ்க் கைபடப்பட்டுக் கொண்டபோது பேரரவமிட்டானாதலாலும், அதனாற் சகமெல்லாங் கூச்சலிடும்படியானதாதலாலும், அதுமுதல் இவனுக்கு இப்பெயர் வழங்கிறது என்றுமாம். விச்சிரவசின்மகனென்னும் பொருளில் ஆதேசமவந்து ராவணனென்றாயிற்று என்றும் இப்பெயர்க்குக் காரணங் கூறுவர். பி-ம் —[1]அணியறுமமலே, அணியுமவ்வமலே. [2]இதுவென. [3]எல்லையின, காலையில. [4]தீமையாற. தீமையிற். (கஙஅ)

சΩ —இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: கூனி கடுஞ்சினங்கொண்டு கைகேயி படுத்திருக்கும் இடத்தைச்சேர்தல்.

தோன்றிய கூனியுந் துடிக்கு நெஞ்சினள்
ஊன்றிய வெகுளியா[1]லுளைக்கு முள்ளத்தாள்
கான்றெரி நயனத்தாள் 'கலிக்குஞ் சொல்லினள்
மூன்[3]றுல கினுக்குமோ [4]ரிடுக்கண் மூட்டுவாள்.

(இ - ள்.) தோன்றிய கூனியும்-அங்ஙனம் வெளிப்பட்டு(நகர் அலங்கரிக்கப்படுவது)கண்ட கூனியும்,—(இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்து), துடிக்கு நெஞ்சினள்-(கோபத்தால்) துடிக்கின்ற மனத்தையுடையவளும், ஊன்றிய

வெகுளியாள் - நிலைநின்ற கோபமுடையவளும், உளைக்கும் உள்ளத்தாள்- வேதனைப்படுகின்ற மனமுடையவளும், எரி கான்ற நயனத்தாள் - தீயைக் கக்குகின்ற கண்களையுடையவளும், தவிக்கும் சொல்லினாள் - தடுமாறுகின்ற பேச்சையுடையவளும், மூன்று உலகினுக்கும்—, ஓர் இடுக்கண் - ஒப்பற்ற துன்பத்தை, மூட்டுவாள் - செய்யப்போகின்றவளும்,—(எ - று)

யாவரும் மகிழ்ச்சியோடிருக்கையில், கூனி இராமபட்டாபிஷேகத்தை யுணர்ந்து பொறாமையால் நெஞ்சுதுடிக்க மனக்கொதிப்பால் மிகவுருத்திக் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க உரைதடுமாற மூன்றுலகிற்கும் பெருந்துயரத்தை விளைக்குமாறு வழிதேடுவளாயினளெனக. தவித்தல்-ஸ்கலித்தல். இது கீழ்ச் செய்யுளோடு அந்தாதித்தொடையா னமைந்தது; பின்னுஞ் சிலவிடத்துஇது வரும். பி-ம்:—[1]கொதிக்கும், உழைக்கும். [2]கதிக்கும் [3]உலகிற்கும். [4]இறுதி, உறுதி. (௯௩௯)

சக. தொண்டை வாய்க் [1]கேகயன் றோகை [2]கோயின்மேன்
மண்டினாள் வெகுளியின் மடித்த வாயினாள்
பண்டைநா ளிராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
[3]முண்டையுண் டதனைத்தன் னுள்ளத் துள்ளுவாள்.

(இ - ள்.) பண்டை நாள் - முற்காலத்தில், இராகவன் - ஸ்ரீராமனது, பாணி வில் - கையிலுள்ள வில்லினால், உமிழ் - வெளிப்படுத்தப்பட்ட, உண்டை-மண்திரளை, உண்டதனை-(மேற்) பட்டதனை, தன் உள்ளத்து-தன் மனத்தில், உள்ளுவாள் - நினைத்து, வெகுளியின் - கோபத்தினால், மடித்த வாயினாள் - மடிக்கப்பட்ட வாயையுடையவளுமாகி,—தொண்டை வாய் கேகயன் தோகை - கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய கைகேயியினது, கோயின்மேல் - மாளிகையில், மண்டினாள் - நெருங்கி,—(எ - று.)—"எய்தினாள்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

இராகவன் - இரகுமகாராஜனின் வமிசத்திலவதரித்தவன். ஸ்ரீராமன், சிறுவனாயிருந்தகாலையில், கையிற்சிறுவில்லும் மண்உண்டையுங்கொண்டு குளத்தினருகே விளையாடி வருகையில், இக்கூனி குடங்கொண்டு நீர்மொண்டு மங்கையர்சூழ்ந்ததுட் கலந்து நடக்க, இவன் 'தனவீட்டு வேலைக்காரிதானே இவள்' எனச் சொந்தம்பாராட்டி மண்ணுண்டையை இவள்மேலேவ, அதனால் இவள்கைநெகிழ்ந்து குடமவீழ, யாவரும் பெருநகை நகைத்தனராக, இவள் கடுங்கோபமுற்று அரசன்மைந்தனாதலின் ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாதவளாய்என்று தனக்கு வாய்க்குந்தருணத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்தனளென்பது கதை. இந்த விருத்தாந்தம் முதனூலாகிய வான்மீகத்தி லில்லையாகிலும், "கூனகம் புகத்தெறித்த கொற்றவில்லி" என்றும், "கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவுகூனிகூ.னுண்டைகொண் டரங்கவோட்டி யுண் மகிழ்ந்த நாதன்" என்றும், "கூனேசிதையவுண்டைவின் னிறத்திற் றெறித்தாய்" என்றும் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்திருக்கின்றனர். தேவர்களாலனுப்பப்பட்டுவந்த அக்கூனிக்கு, இராம

பட்டாபிஷேகத்தைக் கலைப்பதற்கு, அப்பிரான் சிறுபிராயத்திற்செய்த இந்த விளையாட்டுத்தொழில் ஒரு வியாஜமாயிற்றென்க. தொண்டை - முதலாகு பெயர். வாய் - அதரம். தோகை - இருமடியாகுபெயர். பண்டை - ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரம் பண்டென்றது - இளமையிலென்றபடி. பி - ம் —[1]கை கயன். [2]கோயிலின். [3]உண்டையான மெலிந்ததை. (௪௦)

௪௨. நாற்கடற் படுமணி நளினம் [1]பூத்ததோர்
பாற்கடற் படுதிரைப பவள வல்லியே
போற்கடைக் [2]கண்ணளி பொழியப் பொங்கணை
மேற்கிடந் தாடனை விரைவி னெய்தினாள்.

(இ - ள்.) நால கடல் படு மணி - நான்குசமுத்திரங்களிலுமுண்டாகிய ரத்நங்களோடுகூடி, நளினம - தாமரை, பூத்தது - மலரப்பெற்றதாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பால கடல - பாற்கடலின், திரை - அலையில, படு - அமைந்த, பவளம வல்லி போல - பவழக்கொடிபோல, கடைககண அளி பொழிய - கண்ணின் கடை அருளைச் சொரிய, பொங்கு அணைமேல கிடந்தாளதனை - விளங்குகின்ற பேரணைமேற் சயனித்துக்கொண்டிருந்த கைகேயியை, விரைவின் எய்தினள் - சீக்கிரமாக அடைந்தாள்; ஏ - று; —ஏ - அசை.

படுக்கையிற் சயனித்திருந்த கைகேயியை மந்தரை கிட்டினளென்க. நளினம பூத்ததோர பாறகடற படுதிரைப பவளவல்லி இல்பொருளுவமை. நாற்கடற்படு மணி என்றது - ஆபரணங்களை கடலில மணியுண்டாகு மென்பதனை. ரத்நாகரம எனனும அதன்பெயரானுமுணர்க நாறகடல - நான்கு புறத்திலுஞ் சூழ்ந்த கடல. நளினமென்றது - கண், கை, கால், முகமாகிய அவயவங்களை. பாற்கடல என்றது - பளளியை பவளவல்லி யென்றது - சரீரத்தை. படுக்கை பாறகடற படுதிரைபோலிருக்க, கைகேயி பவளக்கொடி போனறிருந்தன ளென்க. இனி, பாற்கடலிற படுதிரையிற் றோன்றிய பவளக்கொடி என்றே, தூயகுலத்துத் தோன்றிய கைகேயியைக் கவி கூறினா ரெனினுமாம். 'பாறகடன முளைததோர பவளப பூங்கொடி, பொற்சுடார திலங்கொளிபபொனசெய்கோதை,' "பௌவப பவளக்கொடி போலபவள" என்ற சிந்தாமணிப பகுதிகள இங்குக காணததக்கன. அளி - அன்பு காரணத்தாற் றோனறும அருள. மந்தரையின தீய உபதேசத்தின் பின்பே கைகேயியின் மனம மாறுதலால அதற்குமுன அருளோடு இருந்தனள் என்பார 'கடைககண்ணளி பொழிய' என்றார. அவளைக காணும்பொழுதே இவளிடத்து அருளுள்ளதென்த தெரியுமெனக. இராமனது நாயகத்தன்மையும்,இலக்குவனது அடிமைத்திறமும், பரதனது கட்டளை கடவாப்பெருந்தன்மையும், சத்துருக்கனனது அடியாரக்கடிமைச்செய திறமும், ஆஞ்சநேயரின் சிறந்தபக்தியும், மகாராசரின் நட்புத்திறனும, இன்னும மற்றுமுள்ளோர்களின் மங்கலகுணங்களும வெளிப்படுகைக்கும, இராவணாதியார்களின இழிவு தோற்றுகைக்கும், இமையோரிடுக்கண் நீங்குதற்கும, காரணமாய்த திருமா

லின் ஆதிசங்கற்பத்தோடொக்கநின்று தக்க காலத்தே யுதவினமையின், அக்கருத்தையுட்கொண்டு 'அளிபொழிய' என்றா ரென்னலும் ஒன்று. ஐந்தாயவொன்றும முமமூன்றாகப் படுத்த வமளியாதலால், 'போங்கணை' என்றார். தன்-அசை. இனி, நாற்கடற் படு மணி போங்கணையென்றுங் கூட்டலாம். படுதிரையென்பதற்கு-ஆற்றொழுக்காக "படுதிரைவையம்" என்புழிப் போல ஒலிக்குந் திரை யெனனவு மாம. பி-ம் —[1]பூத்தன. [2]கணணருள், கணணொளி. (கசக)

சரு —கைகேயியின் பாதங்களை மந்தரை மெல்லத்தீண்டுதல்.

[1]எய்தியக் கேகயன் மடந்தை யேடவிழ்
நொய்தலா தாமரை நோற்ற நோன்பினாற்
[2]செய்தபே ருவமைசால செம்பொற் [3]சீறடி
கைகளிற் றீண்டினாள காலக் கோளனாள்.

(இ-ள்.) காலம் கோள அனாள-உற்பாதகாலத்தைக் குறிக்கத்தோன்றுந் தீக்கோளைப் போன்றவளாகிய அக்கூனி, எய்தி - அவளை, அடைந்து,—அ கேகயன் மடந்தை-அந்தக்கைகேயியினது, ஏடு அவிழ் - இதழ் நெகிழ்கின்ற, நொய்து அலா-மென்மையாக மலர்ந்த, தாமரை-தாமரைமலர்கள், நோற்ற - செய்த, நோன்பினால்-தவத்தினால், செய்த பேர் உவமை சால - பெற்ற மிக்க உவமத்தன்மை பொருந்திய, செம்பொன் சிறு அடி - சிவந்தபொன்னினாலாகிய ஆபரணங்களையணிந்த சிறிய பாதங்களை, கைகளின் தீண்டினாள்-(கூனி) இருகைகளாலும் தடவினாள்; (எ - று.)

கைகேயி படுக்கையிற் கண்ணயர்ந்திருந்ததனால மந்தரை அவளை யுணராதபடி அவளுடைய சீறடிகளைக் கைகளினால் தீண்டினள் என்க. மகா சுகுமாரனான இராமபிரானைக் காட்டிற்குச்செலுத்துமபடி தோன்றின பாவியாதலால, மந்தரையை 'காலக்கோளனாள்' என்றார் எங்கேயோ கிடந்தவள் இங்குத் தோன்றியது. பெருந்துன்பத்தை விளைக்கும் உற்பாதக்கோள் தோன்றியதுபோலு மென்க. தாமரைமலர் வனத்திற்சென்று ஒருதாளா னின்று மனங்குழைந்து சூரியனை நோக்கி ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்து யோகஞ்செய்தது அந்தயோகத்திற்குப் பயனாகக் கைகேயியின் பதஸாரூப்யத்திற் சிறிது பெற்றன வெனனும் தற்குறிப்பேற்றவணியின் பொருள்கொள்ள 'ஏடவிழ் தாமரை நோற்ற நோனபினற செய்த பேருவமைசால செம்பொற் சீறடி' என்றார்; சீறடி-"நுதலடி நுசுப்பெனும் மூவழிச்சிறுகி" என்ற கலித்தொகை காண்க பி-ம் —[1]எய்தியகைகயன. [2]செய்தவப்பெருமைத்தாம. [3]சீரடி. (கசஉ)

சச.—கைகேயி சிறிது துயிலுணர்கையில் மந்தரை கூறத்தொடங்குதல்.

திண்டலு முணர்ந்தவத் தெய்வக் கற்பினா
ளீண்டகண் [1]ணனந்தரு நீங்க கிற்றிலள்

மூண்டெழு பெரும்பழி முடிக்கும் [2]வெவ்வினை
தூண்டிடக் கட்டுரை சொல்லல் மேயினாள்.

(இ - ள்) தீண்டலும் - (அவள்) தடவியவளவில்,—(துயிலினின்று); உணர்ந்த-உணர்ச்சி பெற்ற, அ தெய்வம் கற்பினாள்-அந்தத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கற்பினையுடைய கைகேயி,—நீண்ட கண்-நீட்சியையுடைய கண்களினின்று, அனந்தர் உம் நீங்கிற்றிலள் - துயிலும் தனக்கு நீங்கப்பெற்றா ளில்லை; (அவ்வளவிலே கூனி,) மூண்டு எழு பெரு பழி-அதிகரித்தெழு கின்ற மிக்க நிந்தையை முடிக்கும் - ஊட்டுதற்காகிய, வெவ் வினை - பாவம். தூண்டிட-ஏவுதலால், கட்டுரை-கட்டிக்கூறுஞ் சொல்லை, சொல்லல் மேயி னாள் - சொல்லத்தொடங்கினாள்; (எ - று)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

அனந்தர்-தூக்கமயக்கம். மந்தரையின் துர்ப்போதனைபெறாத நிலையில கணவன்கொள்கைக்கு மாறுபடாதிருப்பவளென்பதைக் குறிப்பிக்க, இங்குக் கைகேயியை 'தெய்வக் கற்பினாள்' என்கிறார். தெய்வக்கற்பு-தெய்வத்தன்மை யையுடைய அருந்ததிபோலுங் கற்புடைமையுமாம். நண் அனந்தர் நீங்கிற்றி லள்-சினைவினை முதல்மேல்நின்றது. பி-ம்.—[1]அனந்தரினின்று நீங்கிலாள், அனந்தலு நீங்கிற்றிலாள், அனந்தரினின்று நீங்கிலாள் [2]வல்வினை. (கசஅ)

## சகூ — 'பேரிடர் வரவும் வருந்தாது துயிலலாமோ?' என்று கூனி கூறுதல்

அணங்குவாள் விடவரா வணுகு மெல்லையுங்
குணங்கொடா தொளிவிரி [1]குளிர்வெண் டிங்கள்போற்
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவு
முணங்குவா யல்லைநீ யுறங்கு வாயென்றாள்.

(இ - ள்.) 'அணங்கு-துன்புறுத்துகின்ற, வாள்-வாள்போன்ற, விடம் அரா-விஷத்தையுடைய பாம்பாகிய இராகு; அணுகும்-சமீபிக்கின்ற, எல்லை உம் - வேளையிலும், குணம் கொடாது-தன்மைமாறாமல், ஒளி விரி - கிரணங் களை வீசுகின்ற, குளிர் வெண் திங்கள் போல-குளிர்ச்சியையுடைய வெள்ளிய சந்திரன்போல, பிணங்குவான் - வருந்தும்படி, பேர் இடர்-பெருந்துன்பம், பிணிக்க-கட்ட, நண்ண உம் சமீபிக்கவும், உணங்குவாய் அல்லை - (அதற்கு) வருந்துவாயல்லை நீ உறங்குவாய்-நீ தூங்குவாய்,' என்றாள்—; (எ - று)

விடவரா அணுகும் எல்லையும் ஒளிவிரிகின்ற திங்கள்போல, நீ செல்வ மெல்லாம் இழக்கவருகின்றபோதும் சிறிதுங் கவலைகொள்ளாமல் பெரு மகிழ்ச்சியோடு தூங்குகின்றாயே யென்றன ளென்பதாம்; **உவமையணி.** உணங்குவாய், உறங்குவாய் - காலவழுவமைதி. பெரும்பழிப்பை யுண்டாக குஞ் செயலை முடித்தற்கு உரிய தீவினை மந்தரைக்குக் கிடத்தலால், அது தூண்டக் கைகேயி துயிலுணர்ந்தும் உணராதும் இருக்கையிலேதானே ஒரு சொல்லைக் கட்டிச் சொல்லலானா ளென்க. கட்டுரை - தானே படைத்துக் கொண்டு சொல்லுஞ் சொல். அணங்கு என்பதற்கு-கைகேயியை விளிக்கும் விளியாக, 'தெய்வப்பெண்ணே' என்றும், பிணங்குவானென்றதற்கு - மனம் மாறுபட்டவனாகிய சக்கரவர்த்தியென்றும் பொருள் கூறுவாருமுளர். பி-ம்.—[1]கொழு. [2]வாள். (கசகூ)

**சசு.—கைகேயி என் புதல்வர் யாவரும் அறந்திறம்பாதவராயிருக்கையில் எனக்கு என்ன துன்பமெனல்.**

வெவ்விட மனையவள் விளம்ப வேற்கணா
டெவ்வடு சிலைக்கையென் [1]சிறுவர் செவ்விய
ரவ்வவர் துறைதொறு மறந்தி றம்பல
ரெவ்விட ரெனக்குவந் தடுப்ப [2]தின்னெடா

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்) வெவ் விடம் அனையவள் - கொடிய நஞ்சைப்போன்ற கூனி, விளம்ப - அங்ஙனஞ்சொல்ல,—வேல் கணாள் - வேல்போலுங் கண்களையுடைய கைகேயி, (அவளைநோக்கி,) 'தெவ் அடு சிலைக்கை என் சிறுவர் - பகைவரை வெல்லுகின்ற வில்லைத்தாங்கிய கையையுடைய என்மைந்தர்கள், செவ்வியர் - சமர்த்தராயிருக்கின்றனர்; அவ்வவர் - அவரவர்கள், துறைதொறும் - தொழில்களிலெல்லாம், அறம் திறம்பலர் - தருமத்தினின்று தவறாதிருக்கின்றனர்; எனக்கு - இத்தகைய எனக்கு, இன்று - இப்பொழுது, வந்து அடுப்பது - வந்துநேர்வது, எவ் இடர் - என்ன துன்பம்?' என்று - என்றுகூறி —(எ - று)—'என்றாள்'' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

தன்சொல்லைக் கேட்டார்க்குக் கேடுண்டாகுமாறு துன்பஞ்செய்தலால், 'வெவ்விடமனையவள்' என்றது. கொடுஞ்சொற் கூறிய கூனியை விழித்துப் பார்த்தனள் கைகேயி யென்பார் 'வேற்கணாள்' என்று கூறினர்: வேற்கணாள்—**கருத்துடையடைகொளி.** வெவ்விடம் என்றது - பாற்கடலிற் பிறந்த ஆலாலத்தை. சிறுவர்க்குத் 'தெவ்வடுசிலைக்கை' என்று அடைமொழி கொடுத்தது—**கருத்துடையடைமொழி.** 'தெவ்வடுசிலைக்கைச் சிறுவர்' என்பதனால், பிறரால் தீங்குவாராது பாதுகாத்துக்கொள்ள வல்லவ ரென்றவாறு. நால்வரையுங்குறித்துச் 'சிறுவர்' எனப் பன்மையாற் கூறினள். அவ்வவர் துறை யென்றது - ஸ்ரீராமன் பெற்றோர் சொல்லைப் பேணுதல், இளைய பெருமாள் ஸ்ரீராமனிடத்து அடிமை பூண்டொழுகுதல், பரதன் இராமன் சொன்ன சொற்படியே ஒழுகுதல் பாரதந்திரிய நடக்கை, சத்துருக்கினன் ஸ்ரீராமபிரானிடத்துப் பரதன்போலப் பரதனிடத்துப் பாரதந்திரியனாக இருக்கை முதலியன உணர்த்தப்படத்தக்கனல. இதுகாறும் இடையினமை யுணர்க. இரண்டாமடி - முற்றுமோனை பி-ம்.—[1]மைந்தர் [2]ஈடமெனு. ஏண டென்றாள். (சசு)

**சஎ.—இராமன் புதல்வனாயிருக்கையில் கைகேயி தனக்கு இடருண்டாகாதெனல்.**

பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரு
முராவருந் [1]துயரைவிட் டுறுதி காண்பரால்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மே[2]யன
விராமனைப் பயந்தவெற் [3]கிடருண் டோவென்றாள்.

(இ - ள்.) 'பரா அரு புதல்வரை - புகழ்தற்கு அரிய புதல்வர்களை, பயக்க - பெறுவதனால், யாவரும் - எவரும், உரா அரு துயரம் விட்டு - வருதற்கரிய [மிக்க] துன்பத்தை நீங்கி, உறுதி காண்பர் - நன்மையை யடைவர்; ஆல் - ஆதலால், விரா அரு புவிக்கு எலாம் - பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் தோன்றுவதான பூமியிலெல்லாம், வேதமே அன - வேதத்தையேயொத்துத் தோன்றுகின்ற, இராமனை—, பயந்த - பெற்ற, எற்கு - எனக்கு, இடர் உண்டு ஓ - துன்பம் உளதாகுமோ?' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)

'முறைதிறம்பாது அரசாளப் பெருவீரரான புதல்வர் நால்வர் இருக்கையில் இடருண்டோ?' என்று மேற்கூறிய கைகேயி, இச்செய்யுளில் 'மற்றவர்களைப் பற்றி நான் நினைக்கவேண்டியதுமில்லை; இராமபிரான் எனக்குப் புதல்வனாக இருக்கையில், எனக்குத் துயரம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாது' என்று தான் இராமபிரானிடத்துப் பேரன்புவைத்திருத்தலைத் தோன்றக் கூறினளென்க. பரா அரும் புதல்வர் - நற்குணமுள்ள புதல்வரைப் பெற்றபடி பெற்றவர் இம்மையில் மனத் துயரையகற்றிப் பெருமகிழ்ச்சியை விளைத்தலாலும் மறுமையில் புத் என்னும் நரகம் சேரவொட்டாது பெற்றோர்களைக் காத்தலாலும் 'பரா அரும் புதல்வரைப் பயக்கப் பாவரும் உரா அருந் துயரைவிட்டு உறுதி காண்பர்' என்றது. முன்னிரண் டடிகளிற் கூறிய பொதுப்பொருளைப் பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய சிறப்புப் பொருள் சமர்த்தித்து நின்றது. வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியின் பாற்படும். வேதமேயன்ன இராமன் - வேதம்போல நீதிமயமான பரப்ரம ஸ்வரூப மாகிய இராமன்; 'சுருதியன்ன சேவகன்' எனக் கூறுவப்படலத்தும் விதி விலக்குகளை யுணர்த்து அறிவிப்பவனென்னுமாம். பரா அரும், உரா அரும், விரா அரும் எனப் பிரித்துப் பொருள்கூறலாம். காண்பர், காணுதல் - இலக் கணையாய்ப், பெறுதற்பொருட்டாயிற்று. வேதம் - நன்மை தீமைகளை யறி விப்பது. பி-ம்:—[1]துயரம். [2]என. [3]இடருண்டாகுமோ. (கசக)

சஅ.—கைகேயிக்குப் பொறாமைதோன்றுமாறு மந்தரை
'கோசலை வாழ்ச்சி பெற்றாள்' எனல்

ஆழ்ந்தபே ரன்பினா ளனைய கூறலுஞ்
சூழ்ந்ததீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்
வீழ்ந்தது நின்னலந் திருவும்[1] வீழ்ந்தது
வாழ்ந்தனள் கோசலை [2]மதியி னாலென்றாள்.

(இ-ள்.) ஆழ்ந்த பேர் அன்பினாள் - (இராமனிடத்து) மிகுந்த அன்பாகிய கடலில் அழுந்தினவளாகிய கைகேயி, அனைய - அவ்வார்த்தைகளை, கூறலும் - சொன்னவளவில், - சூழ்ந்த தீவினை நிகர் கூனி - வளைந்துகொண்ட (அவளது) பாவத்தையொத்த மந்தரை, சொல்லுவாள் - பேசத்தொடங்கி, 'நின் நலம் வீழ்ந்தது - உனது நன்மை யழிந்தது; திருவும் - ஐசுவரியமும், வீழ்ந்தது - (உனக்கு) ஒழிந்தது; கோசலை - கௌசல்யை, மதியினால் - புத்தியினால், வாழ்ந்தனள் - செல்வம்பெற்றுவாழ்ந்தாள்,' என்றாள்—; (எ - று.)

இராமபிரானிடத்து அன்புபொங்கக் கைகேயி அங்ஙனம்கூறினவளவில், கூனி, அந்தக்கைகேயிக்குப் பொறாமையுண்டாக்கவேணுமென்ற கருத்தினால் அவளை நோக்கி, உன்செல்வாக்கும் செல்வமும் ஒழிய, உன்சக்களத்தியாகிய கோசலை தன்மதியின்வல்லமையால் எல்லாநன்மையும் பெற்றுவிட்டாளாதலால் இனிவாழ்வாளென்று கைகேயியைத்தாழ்த்திக் கோசலைமேம்படுவதைக் குத்துப்பாடாக எடுத்துக்கூறினளென்க. ஆழ்ந்தபேரன்பினாள் - விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. பழியையுண்டாக்குதலால், தீவினையையுவமையாக்கினார். வீழ்ந்தது முதலியன - தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டன: விரைவினாலுமாம். மதியாவது - நல்லதன்நலனும் தீயதன்தீமையும் உள்ளவாறு உணர்தல்; சாமர்த்தியமுமாம். பி - ம்:— [1]வீந்தது; வீழ்ந்தது [2]மதியினாள் (௧௭௭)

௪௯.—கோசலைக்கு ஏற்கவே ஏற்பட்டுள்ள பெருவாழ்வினைக் கைகேயி பாராட்டிக் கூறுதல்.

[1]அன்னசொ லனையவள் [2]கூற வாயிழை
மன்னவர் மன்ன[3]னேற் கணவன் மைந்தனேற்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் பார்தனி
லென்[4]னிதன் [5]மேலவட் கெய்தும்வாழ் வென்றாள்.

(இ - ள்.) அனையவள் - அந்தக்கூனி, அன்ன சொல் கூற - அந்தவார்த்தையைச்சொல்ல,— ஆயிழை - ஆராய்ந்தெடுத்தணிந்த ஆபரணங்களையுடைய கைகேயி, 'கணவன் - நாயகன், மன்னவர் மன்னன் ஏல் - சக்கரவர்த்தியானால், மைந்தன் - புத்திரன், பன்ன அரு பெரு புகழ் பரதன் ஏல் - புகழ்தற்கு அரிய மிக்க கீர்த்தியையுடைய பரதனானால், - இதன்மேல் - இதனினும் மேலாக, அவட்கு - அக்கோசலைக்கு, பார்தனில் - பூமியில், எய்தும் - வரக்கடவதாகிய, வாழ்வு —, என் - யாது?' என்றாள் —; (எ - று.)

சக்கரவர்த்தி கணவன் பரதன் மைந்தன் என்றால், இதனினும் மேலாக அவளுக்கு வரும் வாழ்வு யாது? என்பதாம்: புதிதாக அந்தக்கௌசலைக்கு வாழ்ச்சி வேண்டியது இல்லை; ஏற்கவே, நல்வாழ்வு அமைந்திருக்கின்றதெனக் கூறியவாறு. அன்புடைமையறிந்த கௌசல்யையைப் பரதன்தாயாகக் கூறினாள். இனி எனக்குக் கணவன் மன்னவர்மன்னவனென்றால், மைந்தன் பன்னரும்பெரும்புகழ்ப் பரதன் என்றால், என்னினும் மேலாக அவளுக்கு வரும் வாழ்ச்சி யாது? என்பது கருத்தாக வுரைப்பாரு முளர். பரதன் - பரம்=பாரம், இதனையுடையவன், பரதன் லௌகிகவைதிககாரியங்களை நிர்வகிக்கவல்லவன் என்பது கருத்து; இராச்சியபாரத்தை எம்பெருமான் திருவடிநிலையில்வைத்து ஆண்டவன் என்றுங் கொள்ளலாம். பி-ம் — [1]அன்னவளவ்வுரை, அன்னவளனையவள். [2]உரைப்ப. [3]என், எங். [4]அதன். [5]மேலும்வந்து. (௧௭௮)

ருo—மந்தரை கோசலைக்குவரும் வாழ்வை எடுத்துக்கூறுதல்.

ஆடவர் நகையுற வாண்மை [1]மாசுறத்
தாடகை யெனும்பெயர்த் தைய லாள்படக்
கோடிய வரிசிலை யிராமன் கோமுடி
சூடுவ னாளைவாழ் [2]விதெனச் சொல்லினாள்.

(இ - ள்.) (கூனி), 'ஆடவர் நகை உற - வீரர்கள் பரிகசிக்கவும், ஆண்மை மாசு உற - ஆண்தன்மை குற்றமடையவும், தாடகை எனும் பெயர் தையலாள் - தாடகையென்னும் பெயரையுடைய பெண், பட - அழியும்படி, கோடிய - வளைந்த, வரி சிலை - கட்டமைந்த வில்லையுடைய இராமன் —, நாளை —, கோமுடி - அரசுக்குரிய கிரீடத்தை, சூடுவன் - சூடிக்கொள்வான்; இது வாழ்வு - (அவனுக்கு வரும்) வாழ்வு இதுவே,' என - என்று, சொல்லினாள் —; (எ - று.)

புத்திரன் பட்டமடைதல் உன்வாழ்வினுடைய மேலான வாழ்வென்பதாம். இராமன் பெண்பாலார்திறத்திலே இரக்கமின்றித் தவறுசெய்பவனென்பாள், 'தாடகையெனும்பெயர்த் தையலாள்படக் கோடியவரிசிலையிராமன்' என்றாள்: இந்த அடைமொழி கொடுந்தொழில் கூறுவது. உன்திறத்துக் கொடுமைபுரிதலிலும் பின்வாங்கமாட்டான் அவ்விராமனென்பதை யுணர்த்தற்பொருட்டாகும். மாசுறுதற்குக் காரணம், பெண்கொலைபுரிதல். தையலாள் - அழகுடையவள். கோடியசிலை - அநீதியாகிய தொழிலில் முயன்ற சிலை யென்றுமாம்.

பி - ம். —[1]மாசுண. [2]இதுவெனச்சொல்லினாள். இதுவெனச்சொன்னாள், இதுவெனச் சொன்னாள் (கசுக)

ருக.—இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கேட்டுக் கைகேயி கோசலைபோல மகிழ்தல்

மாற்றமஃ துரைசெய மங்கை யுள்ளமு
மாற்றல்சால் கோசலை யறிவு [1]மொத்தவால்
வேற்றுமை[2] புற்றிலள் [3]வீரன் றாதைபுக்
[4]கேற்றவ [5]ளிருதயத் திருக்க வேகொலாம்.

(இ - ள்.) அந்த மாற்றம் உரைசெய - அந்த வார்த்தையை (க் கூனி) சொல்ல, மங்கை உள்ளமும் - கைகேயியின் மனமும், ஆற்றல் சால் கோசலை அறிவும் - பெருமைமிகுந்த கௌசலையினது புத்தியும், ஒத்த - ஒத்திருந்தன; ஆல் - ஆதலால், வேற்றுமை உற்றிலள் - (கைகேயி) வேறுபாடு அடையவில்லை; (அதற்குக்காரணம்) வீரன் தாதை - இராமன் தந்தையாகிய தசரதன், அவள் இருதயத்து - அவள் மனத்தில், புக்கு ஏற்று - புகுந்து இணங்கி, இருக்கவேகொலாம் - இருந்ததுபோலும்; (எ - று.)

இது-கவிக்கூற்று. வீரமாதாவாதலாலும் சருவேசுவரனைத் திருமகனாகப் பெற்றதனாலும், தசரதன் மனைவியர் அநேகர்க்குள் பிரதானமானவர் மூவருள்ளும் முதல்தாரமாய்ப் பட்டம்பெற்றவளாதலாலும், 'ஆற்றல்சால்கோசலை' என்றார். இராமபட்டாபிஷேகத்தைச் செவியுற்றதனால் கோசலைக்கு எவ்வளவு

களிப்புண்டாயிற்றே. அவ்வளவுகளிப்பு கைகேயிக்கும் உண்டாயிற்று என்றவாறு. இங்ஙனம் மாற்றாள்புதல்வனுக்கு முடிசூடுதலிற் பெற்றதாய்போல் இந்தக் கைகேயிக்கு மனமகிழ்ச்சி தோன்றிய காரணம், எப்பொழுதும் அக் கைகேயியின் மனத்தில் தசரதனிருப்பதால், அவன் மனமே அவள் மனமாவதன்றி வேறுஇல்லாமையாலென்க. கவி பின்னடிகளால் வருணிக்கின்றாரென்க. ஆல-விகாரம். இராமனைத் தன்னறிவுமொழுக்கமுங்கண்டோர் 'இவன்தந்தை இவனைப்பெறுதற்கு என்னதவஞ்செய்தான் கொலலோ!' என்றுசொல்லுஞ் சொல்லை நிகழ்த்திய பொழுதுமவனாதலால், தயரதனை 'வீரன் தாதை' என்றார். நான்காமடி-முற்றுமோனை. பி-ம் —[1]ஒத்ததால. [2]உரறில [3]இராமனுரைதையும், வீரவீரனும், வீரவீரனும், வீரவீரனபுக்கு [4]எறரவா [5]இதபத்தில், (கருo)

ருஉ.—இராமபட்டாபிஷேகச் செய்தியைக் கூறியதற்காகக் கைகேயி மந்தரைக்கு மணிமாலையளித்தல்.

ஆயபே ரன்பெனு மளக்க ரார்த்தெழத்
தேய்விலா முகமதி விளங்கித் தேசுறத்
தூயவ[1]ளுவகைபோய் மிகச்சு டர்க்கெலா
நாயக மனையதோர் மாலை நல்கினாள்.

(இ - ள்.) தூயவள்-கைகேயி,—ஆய-உண்டாகிய, பேர் அன்பு எனும் - மிக்க விருப்பமாகிய, அளக்கர் - கடல், ஆர்த்து எழ - ஒலித்துக்கொண்டு கிளரவும், தேய்வு இலா மதி முகம் - (கிருஷ்ணபட்சத்திலும்) தேய்தல் இல்லாத பூரணசந்திரனைப்போன்ற முகம், விளங்கி தேசு உற - தெளிந்து ஒளியடையவும், உவகை போய் மிக - மகிழ்ச்சி எல்லைகடந்து அதிகரிக்கவும், சுடர்க்கு எலாம் நாயகம் அனையது-முச்சுடர்க்கும் தலைமைபெற்றதுபோன்றதாகிய, ஓர் மாலை-ஒருஇரத்தினமாலையை, நல்கினாள்-(இராமபட்டாபிஷேகமென்ற மகிழ்ச்சிச்செய்தியைக் கூறிய அந்த மந்தரையென்னுங் கூனிக்குக்) கொடுத்தாள்; (எ - று.)

இராமபட்டாபிஷேகத்தைச் செவியுற்றதனால் கைகேயிக்கு மனத்துக்கு உள்ளே மகிழ்ச்சி அடங்காது முகத்தில்வெளித்தோன்ற, அக்கூனி சொல்லிய கொடுஞ்சொல்லைப் பொருட்படுத்தாது கைகேயி பேரொளியுள்ள அரதன மாலையை மகிழ்ச்சியைத்தெரிவித்த அவட்குக் கொடுத்தனளென்க. முகத்தின் ஒளி நாடோறும் வளர்ந்தேவருதலால் தேய்விலாமதியை யுவமை யாக்கினார். தூயவள்-சுத்தமுடையவள்; மனத்திற் களங்கமற்றவள்; **கருத்துடையடைகோளி.** முச்சுடராவன-சந்திரன் சூரியன் அக்கினி யென்பன. இனி, சுடர்-துவாதசாதித்தருமாம். சுடர்க்கு எலாம்நாயகம் - சூரியனென்னுங்கடவுள் எனினுமாம். பி-ம்:—[1]உவகையான், உவகைபோல. (கருக)

ருங.—மந்தரை பெருவருத்தமடைந்து செய்த செயல்.

தெழித்தனள் [1]உரப்பினள் [2]சிறுக்கண் டீயுக
விழித்தனள் வைதனள் வெய் [3]துயிர்த்தன
ளழித்தன ளழுதன ளம்பொன் மாலையாற்
குழித்தன ணிலத்தைக் கொடிய கூனியே.

(இ - ள்.) கொடிய அ கூனி —, தெழித்தனள் - இரைந்தாள்; உரப்பினள - அதட்டினாள்; சிறு கண தீ உக - சிறிய கண்களினின்று நெருப்புப் பொறி சிந்த, விழித்தனள் - பார்த்தாள்; வைதனள் - திட்டினாள்; வெய்து உயிர்த்தனள்-வெப்பமாகப் பெருமூச்சுவிட்டாள; அழித்தனள-(தன்கோலத்தைக்) கெடுத்தாள்; அழுதனள் - புலம்பினாள்; அம பொன் மாலையால - (உவகைசசெய்திசொன்னதற்காகக கைகேயி கொடுத்த)அழகிய பொன்னாரத்தினால், நிலத்தை - பூமியை. குழித்தனள் - குழியாக்கினாள்; (எ - று)

நிலங்குழிபடப் பொன்மாலையைத் தரையில்லெறிந்தாளென்பார்,'குழித்தனணிலத்தை' என்றார். அரதனமாலையேயாயினும் பொன்னிற்பதித்துச செய்யவேண்டுதலால, அவ்வரதனமாலை பொன்மாலை யெனப்பட்டது. கொடுமை - பெயரிலும, உடலிலும, சொலலிலும, குணத்திலும, செயலிலுமுள்ளது. பி-ம் — [1]உயிர்த்தனள. [2]சிறுகண. [3]உரப்பினள. (கருஉ)

ருச —கூனி, நீ துயர்படச்சம்மதித்தாலும் கோசலையின் தாதியர்க்கு அடிமைசெய்ய நான் உடன் படேன்' எனல்.

வேதனைக் கூனிபின் [1]வெகுண்டு நோக்கியே
[2]பேதைநீ பேதின்றிப பிறந்த சேயொடு
[3]மாதுயர் படுகநா [4]னெடிதுன் மாற்றவ
டாதியர்க் காட்செயத் தரிக்கி லேனென்றாள்.

(இ-ள்.) வேதனை கூனி-துயரத்தைச் செய்கின்ற கூனியானவள். பின்-பின்பு. வெகுண்டு நோக்கி-(அந்தக்கைகேயியைக் கோபித்துப்பார்த்து, 'நீ—, பேதை-அறிவுகெட்டவள பேது இன்றி-(நாம வேறு கௌசலைவேறு என்ற) பேதபுத்தியில்லாமையால், பிறந்த சேயொடும் - (நினது வயிற்றில்) பிறந்த மகனாகிய பரதனோடும, மா துயர படுக-பெருந்துன்ப மடைவாயாக; நான—, உன மாற்றவள தாதியாக்கு-உனது சக்களத்தி (கௌசலையின) தாதிகளுக்கு, நெடிது வெகுகாலம், ஆள செய - அடிமைசெய்ய, தரிக்கிலேன் - பொறுக்க மாட்டேன்,' என்றாள—; (எ - று.)

அந்தக்கூனி கைகேயியைச்சினந்துநோக்கி 'நீ அறிவுகெட்டவள் அதனால்,'நாம வேறு,கௌசலை வேறு அவளுக்கு ஏற்றமானதால அது நமதுவாழ்வுக்குக் குறைவே'என்ற உண்மையையறியமாட்டாமல் மகிழ்கிறாய கௌசலையும் அவளைச சேர்ந்தவர்களும உன்னைத் தாழ்மைப்படுத்த. நீ இனி உன் மகனோடு துயரமுற்றுக்கிடப்பாய் நானோ தனமகன் இராசசியம பெற்றதனாற் பெருமிதங்கொண்ட கோசலையின தாதியாக்கு அடிமைசெய்து பிழைக்க மனம்பொறேன' என்றனளெனக. மாற்றவளின தாதியாக்கு ஆட்செயப் பொறேன் என்று மந்தரை கூறியது-நீ கோசலையின தாதியாகத ஆட்செய்யும் படி நேரு மெனக குறிப்பித்தபடியாம. பி - ம் —[1]வெகுண்ட நோக்கியப், வெகுண்டுநோக்கியப். [2]பேதைநீ பிதத்னில, பேதைநீபேதையை, பேதையைப்பித்திநிற். [3]நீதுயாப், நீதுயா. [4]நெடிதுமற்றவள். (கருரு)

௫௫.—இராமன் பத்தினியுடன் சிங்காசனத்திருக்க, நின்மகன் தரையிலிருக்கவேணுமே யெனல்.

சிவந்தவாயசீதையுங் கரியசெம்மலு
நிவந்த[1]வா சனத்தினி திருப்ப நின்மக
[2]னவந்தனாப் [3]வெறுநிலத் திருக்க லானபோ
துவந்தவா [4]றெனனிதற் குறுதி யாதென்றாள்.

(இ - ள்.) சிவந்த வாய சீதைஉம் - சிவந்தவாயினையுடைய சீதையும், கரிய செம்மல்உம் - கருநிறத்தையுடைய இராமனும், நிவந்த ஆசனத்து - உயர்ந்த சிங்காதனத்தில், இனிது இருப்ப - இனிமையாகவீற்றிருக்க,—நின் மகன் - பரதன், அவம் ஆய் - வீணாய், வெறு நிலத்து - சிங்காதனமில்லாத நிலத்தில், இருக்கல் ஆன போது - இருக்க நேர்ந்த காலத்தில், உவந்த ஆறு - சந்தோஷித்த காரணம், என் - யாது? இதற்கு உறுதி யாது - இதனுக்கு நீ கொண்ட மனவுறுதி யென்ன? என்றாள்—; (எ - று.)

சக்களத்தி மகனான இராமன் தன் மனைவியோடு சிங்காதனத்திலேறி வீற்றிருக்க, அவ்வாசன பாகத்தின் கீழ் வெறுந்தரையில் உன் மகன் யாதொரு பெருமையுமின்றிக் கைகட்டி நிற்கவேணுமே! இவ்வாறான நிலை நிகழ்வதாயிருக்கவும் மனத்தில் என்ன உறுதிகொண்டு மகிழ்கின்றாய் என மந்தரை வினவுகின்றனளென்க. சிவந்த வாய சீதை யென்பதனால் அவளது இனிதிருப்பையும், இராமனிடத்துள்ள சினத்தினால் 'கரியசெம்மல்' என்று அவனது கொடுமையையும் விளக்குகின்றாளென்பர். அவமென்பதன்பின் தன்-சாரியை. அவந்தனை-அவத்தையென்பதன் விகாரமுமாம்; வீணானவன். அவந்தயன் என்ற வடமொழித் திரிபாகக்கொண்டு - வணங்குதற்கு உரியனல்லாதவன் [அதாவது - எவராலும் இலட்சியம் பண்ணப்படாதவன்] எனக் கூறுதலுமொன்று. பி - ம்.—[1]ஆசனத்தின்மேல் [2]அவந்தனால் [3]வறு. [4]என னிதன. என னிதில. என னிது. என னிழுக்கு (௫௫)

௫௬.—கோசலையினால் இராமன் அரசுபெற்று மேன்மையடையப் பரதன் தாழ்ச்சிபெறுவதை மந்தரை யெடுத்துக்காட்டல்

மறந்திலள் கோசலை யுறுதி மைந்தனுஞ்
[1]சிறந்தனன் றிருவினிற் றிருவு [2]நீங்கினா
னிறந்தில [3]னிருந்தில னென்னசெய் தாற்றுவான்
பிறந்திலன் பரதனீ [4]பெறாத லாலென்றாள்.

(இ - ள்.) கோசலை - கௌசலையை, உறுதி - நன்மையை, மறந்திலள் - மறந்தாளில்லை; (அதனால்), மைந்தன்உம் - அவள் மகனும், திருவினில் - இராச்சிய சம்பத்தால், சிறந்தனன் - மேம்பட்டான்; பரதன் - பரதனோ, திருஉம் நீங்கினன் - செல்வத்தையும் இழந்தான்; (செல்வமில்லாத அவன்), இறந்-

திலன் - செத்தானில்லை; இருந்திலன் - (நல்வாழ்க்கையோடு) இருந்தானு மில்லை; என செய்து - என்ன செய்து, ஆற்றுவான் - துயர் தீர்வான்; நீ பெறுதலால் - நீ பெற்றதனால், பிறந்திலன் - உற்பவித்தானில்லை, என்றாள் —.

கோசலை தன்னுறுதியை நாடுபவளாய்த் தசரதசக்கரவர்த்தியைக்கொண்டு தன்மகனுக்குப் பட்டங்கட்டுவித்தலால், இராசசியசம்பத்தையெல்லாம் பெற்று இராமன் மேம்பட்டு நிற்க, பரதன் இப்போதிருக்குஞ் செல்வ வாழ்க்கையுங் குறைய உயிர்ப்பிணம்போல இவ்வுலகில் தடுமாறித் திரியுமாறு நேருமென மந்தரை குத்திக் காட்டுகின்றனளென்க. பரதனுக்கு இராசசியத்தை வாங்கித்தருமாறு கைகேயிக்குத் துர்ப்போதனைசெய்யும் மந்தரை, கோசலை தன்னுறுதியைநாடி இராமனுக்கு இராசசியத்தை வாங்கித்தந்ததாகக் கூறுகின்றனள். பரதன் இறந்திருப்பானேயன்றி துயர் தீர்வானல்லனென்று இரங்குவாள் போன்று 'இறந்திலன்' என்றும், நல்வாழ்வின்றியிருப்பது இறந்ததுபோலவேயாகுமென்பாள் 'இருந்திலன்' என்றும், இதற்குத் தந்தைதாயர் காரணமாக வந்ததனால் என்செய்தாற்றுவான்' என்றுங் கூறினாள். நீ - மாற்றாளின் செல்வங்கண்டு கொடுகளிக்கும் நீ. உலகில் பிறந்ததனால் ஒரு பயனையும் எய்தாமை பற்றிப் பரதனைப் பிறந்திலனென்கிறாள்: முன் "பிறந்திலனென்பதிற் பிறிதுண்டாகுமோ" என்றதும் இக்கருத்தே பற்றி வந்தது. [1]சிறந்தாற்றிருவினிற் றிருவுமெய்தினள் என்ற பாடத்திற்கு - சீதையாகிய இலக்குமியோடு ராஜலக்ஷ்மியுஞ் சேர்ந்தாளென்று பொருள் காண்க. பி - ம் — [2]நீங்கினள், எய்தினன் [3]இருந்தனன் [4]பெற்றதால். (கஙரு)

ருஎ.--மந்தரை பரதசத்துருக்கனர் தவஞ்செய்யச் செல்லலாமெனல்.

சரதமிப் புவியெலாந் தம்பி யோடு[1]மிவ்
வரதனே காக்கு[2]மேல் வரம்பில் காலமும்
பரதனு மிளவலும் பதியி னீங்கிப்போய்
விரதமா தவஞ்[3]செய [4]விடுத னன்றென்றாள்.

(இ - ள்.) இப் புவி எலாம் - இவ்வுலகமனைத்தையும், சரதம் - மெய்யாக, இவ் வரதனே - இவ்விராமனே, தம்பியோடும் - தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடன், காக்குமேல் - ஆளுவானேல், வரம்பு இல் காலம் உம் - அளவில்லாத காலமுழுவதிலும், பரதனும் இளவலும் - பரதனும் அவன் தம்பியாகிய சத்துருக்கனனும் ஆகிய இவர்களிருவரையும்), பதியின் நீங்கி போய் - நாட்டினின்றும் பிரிந்துபோய், விரதம் மா தவம் செய - விரதங்களோடுகூடிய பெரியதவத்தைச் செய்வதற்கு, விடுதல் - (காட்டுக்கு) அனுப்புதல், நன்று - நல்லதாகும், என்றாள் —; (எ - று)

"பரதனுமிளவலு மொருமனாடிபகிர், திரதமுமிவுளியு மிவரினுமறைநூ, லுரைதரு பொழுதினு மொழிகிலரெனையாள், வரதனுமிளவலு மெனமருவினரே" என ஒருவரையொருவர் விடாதுதொடர்தல் கூறப்பட்டதனால், இலக்கு

மணனை இராமன்தம்பியென்றும், சத்துருக்கனனைப் பரதன்தம்பியென்றும் கூறினாள். பதியின் நீங்கி - அரசினின்றும் நீங்கியென்றுமாம்; இன் - நீக்கம். அரசினறி நகரவாசஞ்செய்வதினும் வனவாசஞ்செய்தல் மேன்மையுடைத்து என்பதாம். பரதனால் யாதுநேருமோ என்று அச்சங்கொண்டு இராமன் பரதனை உயிர்மாய்த்தலுங் கூடுமாதலால், அங்ஙனம்நேராதபடி அந்தப் பரதனைத் தம்பியோடு தவஞ்செய்யுமாறு காட்டுக்கு அனுப்புவது நன்று என மந்தரை கூறினாளென்று முதனூலிற்கொண்டு கருத்துக்காண்க. பி-ம் —[1]அவ். [2]ஆல. [3]செய்து. [4]விடுகை (கருசு)

ருஅ —பரதன் அரசர்வரிசையில் சேரப்பெறவிடில் இறத்தலே நன்றெனல்

பண்ணுறு கடகரிப் பரதன் பார்மகள்
கண்ணுறு கவினரா யினிது காத்தவம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையி
லெண்ணுறப் பிறந்தில னிறத்த னன்றென்றாள்.

(இ - ள்.) 'பரதன்—, பண் உற கடம் கரி - கலணைபொருந்திய மத யானைச்சேனையையுடையனாகி [அரசனாகி],—பார்மகள் கண் உறு கவினர் ஆய் இனிது காத்த- நிலமகளை விரும்பத்தக்க அழகையுடையவராய் இனிமையாக ஆண்ட, மண் உறும் முரசு உடை- மார்ச்சனைபொருந்திய பேரிகைகளையுடைய, அ மன்னர் மாலையில் - அவ்வரசர்களது வரிசையில், எண் உற - கணக்கிடும்படியாக, பிறந்திலன்-; ஆதலால், இறத்தல்-, நன்று-' என்றாள்-.

உலகத்திற் செல்வமில்லாதிருப்பது உயிர் நீங்கிய நிலைக்கே ஒப்பாமாதலால் அரசச்செல்வமின்றிக் கிடக்கும் பரதன் இளிவரவோடு உயிரைத்தாங்கிக் கொண்டிருப்பதினும் இறந்துவிடுவதே நல்லதென்று மந்தரை கூறுகின்றனளென்க. மனு இட்சுவாகு மாந்தாதா முதலாகக் குலமுறைகிளத்துபடலத்திற் கூறியவாறு சொல்லப்படும் அரசர்கோவையிற் சேரப்பெற்றிலனென்பாள் 'மன்னர்மாலையி லெண்ணுறப் பிறந்திலன்' என்றாள். இப்பாடலின் துணை மந்திரப்படலத்தின் ௬-ஆஞ்செய்யுளோடு ஒத்துவருதல் காண்க. கரி - மற்றையங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். காண்டக்கவின் என்றது - நீதிமுறை பிறழாத செங்கோலின் அழகை. மிக்கபெயல், பெயலின்மை, எலி, விட்டில், கிளி, அரசணிமை என்றஇவற்றால் வருங் கேடு நேராதபடி காக்கவேண்டுதலின், 'இனிதுகாத்த' என்றாள். இதனானே, ஆறலைப்பார் கள்வர் குறளை கூறுவார்முதலிய மாக்களும், பன்றி புலி கரடி முதலியவிலங்குகளுமாகிய பகையின்மையும் பெறும். மண்ணுறுத்தல் - "ஆவுதிமண்ணி" என்றாற் போலப் பண்ணுறுத்தலுமாம். இறத்தல்நன்று என்றவிடத்து இறத்தலே நன்று என்றுபொருளாதலால், ஏகாரம்-விகாரத்தால் தொக்கதெனக். "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார், தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" என்ற திருக்குறள் இங்குக் காணத்தக்கது. (கருஎ)

### ௫௯—கேகயநாட்டிற்குப் பரதனை யனுப்பியதன் காரணம் விளங்கிற்றென்றல்.

பாக்கியம் [1]புரிந்திலாப் பரதன் றன்னைப்பண்
டாக்கிய பொலங்கழ லரச னாணையாற்
[2]றேக்குயர் [3]கல்லதர் கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருளெனக் கின்று [4]போந்ததால்.

(இ-ள்) பாக்கியம் புரிந்து இலா பரதன் தன்னை - (அரசாளுதற்குப் பொருந்திய) நல்வினையைச் செய்யாத பரதனை, பொலம் ஆக்கிய கழல் அரசன் - பொன்னாற்செய்த வீரக்கழலையணிந்த சக்கரவர்த்தி, பண்டு - முன்னே, ஆணையால் - (தனது) ஏவலினால், தேக்கு உயர் கல் அதர் - தேக்குமரங்கள் உயரப்பெற்ற மலைவழிச்சார்ந்த பெருவழியில், சேண் இடை - தூரத்தில் [கேகயநாட்டில்], கடிது - விரைவாக, போக்கிய - அனுப்பிய, பொருள் - காரணம், எனக்கு இன்று போந்தது - எனக்கு இப்பொழுது தெரியவந்தது; (என்று மந்தரை கூறினாள்); எ - று —ஆல்-தேற்றம்; அசையுமாம்.

சேணிடைப்போக்கியது என்றது தசரதன் பரதனைக் கேகயதேசத்தரசனாகிய அவன்மாமன் யுதாஜித்து அழைக்கச் சத்துருக்கனனோடு கூட்டி யனுப்பியதனை; இதனை "ஆணையினறன முதுதாதையையிற்ற, காணியவிழைவதோர் கருத்தனாதலாற். கேளியல்வளமுறை கேகயம்புகப். பூணொளிமார்பநீ போதியென்றனன்" என்பது முதலாக அரசியற்படலத்திற் கூறியதனாலுணர்க. இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுதற்குப் பரதன் ஒருகால் தடையாயிருப்பானென்ற காரணத்தினாலே யனுப்பியதாக மந்தரை கூறுகின்றாள். பி-ம் — [1]புரிந்திலான். [2]தேக்குறு; தேக்கிய [3]கல்லதர் [4]போயிற்றால், போயதென்றாள். சிலபிரதியில் போக்கினையிலையின்பிபோதல்செய்யென்றாள் என்று நான்காமடி. சிலபிரதிகளில் "கலவியும்" என்று தொடங்கும் ௬௨ ஆம் பாடல் இப்பாடலின்முன்னேயுள்ளது. (௧௫௮)

### ௬௦—பரதனைக் குறித்து மந்தரை யிரங்குதல்.

மந்தரை பின்னரும் [1]வகைந்து கூறுவா
ளந்தரந் [2]தீர்ந்துல களிக்கு நீரினாற்
[3]றந்தையுங் [4]கொடியனற் றாயுந் தீயளா
லெந்தையே பரதனே யென்செய் வாயென்றாள்.

(இ-ள்.) மந்தரை—. பின்னரும் - பின்பும், வகைந்து கூறுவாள் - வகைப்படுத்துச் சொல்லுபவளாகி,—அந்தரம் தீர்ந்து-வேற்றுமை கொண்டு, உலகு-இராசசியத்தை, அளிக்கும்-(இராமனுக்குக்) கொடுக்கின்ற. நீரினால் - தன்மையினால், தந்தையும் கொடியன் - தகப்பனும் கொடியவன்; (அதுகேட்டு மனம் உவக்கின்ற), நல் தாய் உம்-பெற்ற தாயும், தீயள்-கொடியவள்; எந்தையே-என் தந்தையே! பரதனே-! என்செய்வாய் - (இனி நீ) யாது செய்வாய்?" என்றாள்—; (எ - று) ஆல் - தேற்றம்: இரக்கமுமாம்.

தகப்பனான தசரதனோ உன்னிடத்து அன்பின்றிப் பட்சபாதமாக இராமனுக்கு முடிசூட்டுகின்றான்; பெற்றதாயாகிய இந்தக் கைகேயியாவது அதனைத் தடுத்து உனக்கு முடிசூட்ட முயலவில்லை; நான் சொல்லியும் அவ்விஷயத்திற் சிறிதும் இவள் மனத்தைச் செலுத்துகின்றாளில்லை; அந்த இராம பட்டாபிஷேகத்துக்கு மனமுவக்கின்றாள்; இப்படி தகப்பனோடு பெற்றதாயோடு வாசியறக் கொடியராயிருக்கப்பெற்ற நீ, ஐயோ! இனிஎன் செய்வாய்! என்று பரதனைக் குறித்து மந்தரை இரங்கிக்கூறினாளாக எந்தையே யென்றது மரபுவழுவமைதி. பி-ம்.—[1]வருந்து. வாரா[2]தந்தரத்தினிது; அந்தரந்தீர்த்து. [3]எந்தையுங் [4]கடியன [5]செடகாரதை (கருகூ)

கூக—பின்னும் மந்தரை கைகேயியை யிடித்துக்கூறுதல்

[1]அரசரிற் பிறந்துபின் [2]னரச ரில்வளர்ந்
தரசரிற் புகுந்துபே ரரசி யானநீ
கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றா
யுரைசெயக் கேட்கிலை [3]யுணர்தி போவென்றாள்

(இ-ள்) (மந்தரை மீண்டும் கைகேயியைப் பார்த்து). அரசர் இல் பிறந்து-அரசவமிசத்தில் பிறப்பித்து. பின்— அரசர் இல் வளர்ந்து-வேந்தர்வீட்டில் வளர்ந்து. அரசர் இல் புகுந்து-வேந்தர்வீட்டில் வாழ்க்கைப்பட்டு போய் அரசி ஆன நீ - பெரிய ராஜஸ்திரீயான நீ; கரை செயற்கு அரு - கரைகாணுதற்கு அரிதாகிய. துயர் கடலில் - துக்கசாகரத்தில். வீழ்கின்றாய் - விழப்போகின்றாய்; உரை செய கேட்கிலை - நான் சொல்லவும் கேட்கின்றாயில்லை; உணர்தி ஓ - (உனக்கு உணர்ச்சியுள்ளதோ? [இல்லையென்று தோன்றுகின்றது], என்றாள்—; (எ - று)

சாமானியமான குலத்துப் பெண்ணாயிருந்தால் அவள் அரசியலையறியாளாதலால் மாற்றாளின்மகன் அரசனானதைப்பற்றி அப்படிப்பட்டவட்கு கவலையுண்டாகாமலிருப்பது இயற்கையே. நீ அரசகுலத்திற்பிறந்தாய்; பிறந்தது மாத்திரமன்றி அரசரில்லில் வளர்ந்தாய்; அம்மாத்திரமன்றி அரசரில்லிற் புகுந்து பட்டமகிஷியானாய்; இப்படிப்பட்ட நீ உன்மகனுக்கு அரசியல் நேராது மாற்றாளின்மகன் அரசாட்சிபெறுவது உனக்குப் பெருந்துயரை விளைவிக்கப்போகின்றதென்பதையும் உணராமலிருக்கின்றாயே' என்று கைகேயிக்கு இடித்து மந்தரை கூறினாள். வீழ்கின்றாய் - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் நிகழ்காலமாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி. உணர்தியோ, ஓ - எதிர்மறை. பி-ம்.—[1]அரசர்தம் [2]அரசினில் [3]உணர்விலையென்றாள். (கசo)

கூஉ—மந்தரை பரதனது அரசியற் றிறங்கள் எல்லாம் பயனற்றுப்போவதற்கு இரங்குதல்.

கல்வியு மிளமையுங் கணக்கி லாற்றலும்
வில்வினை யுரிமையு மழகும் வீரமு
மெல்லையில் குணங்களும் பரதற் [1]கேயுநீ
[2]புல்லிடை யுகுத்தமு தேயும் போலென்றாள்.

(இ - ள்.) கல்விஉம் - வித்தையும், இளமைஉம்-யௌவனமும், கணக்கு இல் ஆற்றல்உம - அளவில்லாத வல்லமையும, வில் வினை உரிமைஉம்-தனுர் வித்தையிலுள்ள சாமர்த்தியமும, அழகுஉம - எழிலும, வீரம்உம்-வீரியமும், எல்லை இல் குணங்களஉம - மற்றும அளவில்லாத நற்குணங்களும, பரதற்கு ஏயது-பரதனுக்குப் பொருந்தியுள்ளது,புல இடை உகுத்த அமுது ஏயும்-புல் தரையில் சொரிந்த அமிருதத்தையொக்கும, என்றாள்—; (எ - று.)

அரசாககுஉரிய கல்வி முதலிய யாவும பரதனிடத்து அமைந்திருந்தும அரசு பெற்றாலன்றி வேறு கையில அவை விளங்காவாதலால் புல்லிலே சிந்திவிட்ட அமுதமபோல வீணாகுமெனபதாம. உகுத்தவென்னும் பெயரெச சத்து அகரவீறு தொகுத்தல. போல - அசை. உமஎன்பதைப் போல் என்ப தோடு இயைதது அமுதேபோலும என்று உரை கூறுவாருமுளர். பி-ம்:— [1]ஏயதிய, ஏயதுபு. [2]புல்லிடையுகஅமுதேயும, புலலிதுபுல்லுகுமமுதம். (௧௬௧)

வேறு

௬௩.—மந்தரையின்கொடுஞ்சொற் கேட்டுக் கைகேயி சினந்து கூறத்தொடங்குதல்.

வாய்க்கயப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல
காய[1]க னற்றலை நெய்சொரிந் தெனக்கதங் கனற்றக்
[2]கேகயர்க்கிறை திருமகள் கிளரிள வரிகள்
தோயகயற்கணகள் சிவப்புற நோக்கினள் சொலலும்.

(இ - ள்.) வாய் கயப்பு உற - வாய் கசக்கும்படி. மந்தரை—, வழங்கிய-கூறிய, வெம் சொல - கொடிய வார்த்தை காய் கனலதலை - எரிகிற நெருப் பில. நெய் சொரிந்து என-நெய்யைவார்த்தாற்போல, கதம கனற்ற-கோபத தை மிகுவிக்க. கேகயர்க்கு இறை திருமகள - கைகேயி, கிளர் இள வரிகள் தோய-விளங்குகின்ற சிறிய செவ்வரிகள் பொருந்திய, கயல கணகள்-கெண டைபோன்ற கணகள். சிவப்பு உற - கோபத்தால், செம்மையடையும்படி, நோக்கினள்-பார்த்தவளாய், சொலலும சொல்லுவாள்; (எ - று.)—கைகேயி சினந்து கூறுவதை மேல நானகு கவிகளிற காண்க.

நெய்விடுந்தோறும தீ மூண்டெரிதல்போல மந்தரை கடுஞ்சொல வழங்குந்தோறும கைகேயிக்குச் சினம மிகுந்துவருதலின 'காயகனற்றலை நெய் சொரிந்தெனக கதங்கனற்ற' என்று, உவமைமுகத்தால விளக்கினார். மந்தரை கைகேயிக்கும அவளமகனுக்கும மேன்மையுணடாகுமாறு கூறினாளேயா யினும, இராமனிடத்துச் சினங்கொண்டு கூறியசொற்களாதலின், "யாவ ரேதினினுங் கைக்குமாம வேம்பு" என்ற நியாயமபற்றி அக்கடுஞ்சொற்கள் சொன்ன அவட்குங் கயப்பை விளைக்கு மெனபார். கவி 'வாய்கயப்புற' என்றார். இதனால் அவள கூறிய இன்னாச்சொலலின தீமை விளக்கப்பட்டது. கயப்பு - கசப்பு. சொரிந்து - எச்சத்திரிபு. பி-ம்:—[1]எரிததலை. [2]கேகயத் திறை. (௧௬௨)

### ௯௪.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்: கைகேயி மந்தரையைக் கடிந்து கூறுதல்

வெயின்[1]முறைக்[2]குலக் கதிரவன் [3]முதலிய மேலோ
ருயிர்[4]முதற்பொரு டிறம்பினு [5]முறைதிறம் பாதோர்
மயின்முறைக்குலத் துரிமையை மனுமுதன் மரபைச்
[6]செயிருறப் [7]புலைச் சிந்தையா லென்சொனாய் தீயோய்.

(இ - ள்.) வெயில் முறை குலம் கதிரவன் முதலிய மேலோர் - கிரணங்களின் வரிசையையுடைய சிறந்த சூரியன் முதலாகிய பெரியோர், உயிர் முதல் பொருள் திறம்பினும் - உயிரும் மூலதனமும் தவறினாலும், முறை திறம்பாதோர் - நீதிமுறை தவறாதவர்; மயில் முறை குலத்து உரிமையை - (நான் பிறந்த) கேகயகுலத்தினது உரிமையையும், மனு முதல் மரபை - வைவச்சுவதமனுவினது சிறந்தவம்சத்தையும், செயிர் உற - குற்றமடையும்படி, தீயோய் - கொடியவளே! புலை சிந்தையால் - புன்மைக்குணமுள்ள மனத்தினால், என் சொனாய் - யாது சொன்னாய்? (எ - று.)

குலத்திற்கு ஆதிபுருஷனாதலாற் சூரியனையும், அவன்மகனாதலானும் அவனே அரசாட்சியை மேற்கொண்ட முதல்வனாதலானும் மனுவையும் கூறினாள். உயிர்முதல்பொருள் - உம்மைத்தொகை. இனி, உயிர்முதலிய சிறந்த பொருள்களென்றுமாம். பிறந்தவிடத்திலும் புக்கவிடத்திலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிக்கு மாறுபாடாக மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்குப் பட்டங்கட்ட முயலுமாறு உன் இழிந்த மனம்போகின்படி துராலோசனை கூறுகின்றாயே; அடீ துஷ்டை! யாரிடத்தில் என்ன சொன்னாய்? என்று கைகேயி மந்தரையை யதட்டுகின்றனளென்க. அரசகுலங்களில் தான்பிறந்தகுலம் புக்ககுலம் இவ்விரண்டின் முறைமையை நன்கு உணர்ந்தவளாதலால், அவ்விரண்டையெடுத்துக் கூறினாள். மயின்முறைக்குலத்துரிமையை மனுமுதன் மரபை யென்பதற்கு - மயிலினது முறைமையைக்கொண்ட குலத்துரிமையையுடைய மனுமரபையென்று கூறி, மயில் முட்டையிட்டுப் பொரிக்கும்போது முதற்பார்ப்பின் கலாபத்துப் பீலி பொன்னிறமுடைய மற்றைப்பார்ப்புக்களின் கலாபங்களின் பீலிகள் பொன்னிறமுடையாதவாறு போல, முதற்குமாரனே மணிமுடிபுனைய மற்றையோர் முடிபுனையாமையை யுடையது மனுகுலமெனக் கருத்துவிரிப்பர் இத்தொடர்க்கு. இன்னும் வெவ்வேறு வகையாகவும் உரைப்பர். செயிராவது - முறைபிறழ்வும், உலகநிந்தையும். பி - ம்:— [1]முதற். [2]குலத்திறையவன, குலத்திறைவனை. [3]முதலினர். [4]முறைப். [5]உரை. [6]செயிர்முறைப். [7]புலச். (௧௯௩)

௯௫. எனக்கு நல்லையு மல்லைநீ யென்மகன் பரதன்
றனக்கு நல்லையு மல்லை[1]யத் தருமமே நோக்கி
னுனக்கு நல்லையு மல்லை[2]வந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை [3]மதியிலா [4]மனத் தோய்.

(இ - ள்.) நீ எனக்கு நல்லையும் அல்லை - நீ எனக்கு நன்மையைச்செய்பவளுமன்று; என் மகன் பரதன் தனக்கும் நல்லையும் அல்லை—; அ தருமம் நோக்கின் - அந்தராஜதருமத்தை நோக்குமிடத்து, உனக்கு நல்லையும் அல்லை—; மதி இலா மனத்தோய் - அறிவில்லாத நெஞ்சினையுடையவளே! ஊழ்வினை வந்து தூண்ட - பழவினை வந்து தூண்டுதலினால், மனக்கு நல்லன - (உன்) மனத்துக்கு நன்றாயிருப்பவைகளை, சொல்லினை - சொன்னாய்; (எ - று.)

நீ எனக்கு நல்லவள்போலவும் என்மகனிடத்து நல்லவள்போலவுஞ் சொல்லுகின்றாயாயினும் உன்சொற்களைக்கேட்டு நாங்கள் நடந்தால் அது பழிபாவங்கட்கு ஏதுவாமாதலால், 'நீ எனக்கு நல்லையுமல்லை யென்மகன் பரதனுக்கும் நல்லையுமல்லை' என்கின்றான். தன்றலைவிக்கும், அவள்மகனுக்குமே தீங்கிழைத்தலைப்பற்றி 'அத்தருமநோக்கின் உனக்குநல்லையுமல்லை' என்கின்றானென்க. தீயவற்றை மனத்தின்றற கருதிச்சொல்லுதலும் பாவத்தை விளைக்குமாதலின் உனக்கு நல்லவையில் மனமறிந்து சொல்லாதது உன்னூழ்வினையே யென்பான். 'ஊழ்வினை தூண்ட மனக்குநல்லன சொல்லினை' என்றான். மனக்கு-அத்துச்சாரியை பெறாது நின்றது. 'உன்மனத்துக்கு நல்லன' என்றதனால், சொல்லிற்குஞ் செயலுக்கும் நல்லனவல்லாதவை யென்பதூஉம், பிறர்மனத்திற்கு நல்லவையல்லாதவை யென்பதூஉம் பெறாம.

பி - ம் — [1]உ. [2]உ [3]மதியிலி [4]மரதாரட (கசுச)

ஸஸ. பிறந்திறந்துபோயப் பெறுவது மிழப்பதும் [1]புகழே
ணிறந்தி றம்பினு நியமமே திறம்பினு நெறியின்
றிறந்தி றம்பினுஞ் செய்தவந் திறம்பினுஞ் [2]செயிர்தீர்
[3]மறந்தி றம்பினும் [4]வரன்முறை திறம்புதல் [5]வழக்கோ.

(இ - ள்.) பிறந்து இறந்து போய - (மனிதர்) பிறந்தாயினும் இறந்தாயினும், பெறுவதும் - அடையும் பயனும், இழப்பதும் - இழந்து போகும் பயனும். புகழ்வல் - கீர்த்தியென்றல். திறம் திறம்பினும் - குணம் மாறுபடினும். நியமமே திறம்பினும் - நீதி மாறுபடினும். நெறியின் திறம் திறம்பினும் - சன்மார்க்கத்தினது தன்மை மாறுபடினும், செய் தவம் திறம்பினும் - செய்யப்படுவதாய தவம் மாறுபடினும், செயிர் தீர் மறம் திறம்பினும் - குற்றமற்ற வீரம் மாறுபடினும், வரன்முறை திறம்புதல் - தன்குலத்தினது ஒழுங்கு தவறுதல், வழக்கோ - நியாயமோ? (எ - று.)

ஒருவர் கருத்தோடு பெறவேண்டுவது புகழேயாதலால், எதுபோவதாயினும் புகழ்போகாமற் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; வரன்முறை தவறிநடக்க முயன்றாற் புகழ்கெடுமாதலால் அங்ஙனம் புகழ்கெட வரன்முறைதிறம்புதல் வழக்கன்று என்றவாறு. "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்றது, குறள். திறம்பினும் என்றவும்மைகள், திறம்பாமையுணர்த்தி நின்றன. செய்தவம் திறம்புதல் - மேற்கதி வீடுபேறு முதலியவற்றைப் பெறுவித்தலில்மாறுபடல்,

வழக்குத்திறம்புதல் வரன்முறையோ என்றும் கூட்டியுரைக்கலாம். ஓ-எதிர் மறை. பி-ம்:—[1]புகழே. [2]மைதீர, செய்தீர, தீரா. [3]வறந். [4]மனுமுறை, மயின்முறை, உயர்முறை, அறன்முறை. [5]அழகோ. (கசுகு)

கூஎ. போதி பென்னெதிர் [1]நின்றுநின் புன்பொறி நாவைச்
சேதி யாதிது [2]பொறுத்தனன் புறஞ்சில ரறியி
னீதி [3]யல்லவு நெறிமுறை [3]யல்லவு நினைந்தா
யாதி யாதலி [4]னறிவிலி யடங்குதி யென்றாள்.

(இ - ள்.) என் எதிர் நின்று-என்னெதிரிலிருந்து, போதி - (அப்புறம்) போகக்கடவை; நின் புன் பொறி நாவை-அறபபேசசுககளுககிடமாகிய உன் புலவியநாக்கை, சேதியாது-அறுததெறியாமல், இது-இக்குற்றததை,பொறுத் தனன்-சகிததுககொணடேன; புறம் சிலா அறியின - (என்னையன்றி) வேறு சிலா இதனையறிநதால், நீதி அலலவும நெறி முறை அலலவும-நியாயமல்லாத வையும நல்லொழுககமலலாதவையுமாகியவற்றை, நினைநதாய ஆதி-நினைந்து சொனன குற்றததுககு உள்ளாவாட; ஆதலின்-ஆகையால், அறிவிலி-அறிவு கெட்டவளே! அடங்குதி-வாயைமூடு என்றாள—; (எ - று)

நீ சொனனதறகு உன் நாவைத தோணடியறுககவேணடும என தோழி யாதலின் பொறுததேன புறததாரறியின குற்றததிற்கு உளளாவாய; புறத தாரறியாதபடி உனவாயைமூடு என று கைகேசி மநதரையைக கடிநது கூறி ணளெனக இராமன முடிபுனைவதற்குப பொருந்துகூறின நாவாதலின், 'புன் பொறி நா' எனறாள. பொறிநா - இருபெயரொட்டு. பி-ம் —[1]நின்றுமுன், நிற்கினின, நினறநின். [2]பொறுததனென. [3]அல்லன. [4]அடஙகுதியறிவிலி. ()

கூஅ —நீ சினந்தாலும் உனக்கு உறுதிகூறப் பிங்வாங்கேனென்று காலில்வீழ்ந்து மந்தரை கூறத்தொடங்குதல்

அஞ்சி மந்தரை யகன்றில ளம்மொழி கேட்டு
நஞ்சு நீக்கினுந் நீங்கிலா ததுநலிந் தென்னத்
தஞ்ச மேயுனக் குறுபொரு ளுணர்த்துகை தவிரேன்
வஞ்சி போலியென் [1]றடியிசை [2]வீழ்ந்துரை வழங்கும்.

(இ - ள்.) நஞ்சு நீககினஉம-விடததை நீககினாலும், அது நீஙகிலாது - அது நீஙகாது, நலிந(த)துஎனன-வருததுதல்போல, மநதரை—, அ மொழி கேட்டுஉம—, அஞ்சி அகனறிலள-பயநது விலகாதவளாகி, 'வஞ்சி போலி - வஞ்சிக்கொடி போல்பவளே! தஞ்சமே-(எனககுப்) பற்றுககோடா யிருப்பவ ளே!உனககு உறு பொருள உணாததுகை-(நீ சினந்தாலும)உனககுப்பொருந் திய நற்காரியஙகளை அறிவிததலினின்று, தவிரேன் - நீஙகேன்', என்று—, அடியிசை வீழ்ந்து-(அககைகேயியின்)காலிலவீழ்ந்து, உரை வழஙகும்-(மீண் டுஞ் சில) சொற்களைச சொல்வாள்; (எ - று)—மந்தரை கூறுவதை மேல் எட்டுசசெய்யுள்களிற் காணக.

கடிந்து கூறினும் மந்தரை மீண்டுபோகாமல் கைகேயியின் மனத்தைக் கெடுக்குமாறு மறுபடியுங் கூறலுற்றனள், 'நஞ்சு தீர்க்கினுந் தீர்கிலாதது நவின்றென்ன' என்றார். நவிந்து - நவிந்தது; விகாரம். தஞ்சமே - துணையாக என்றுமாம். சிலபிரதிகளில், ஈற்றடி 'பஞ்சுகோலியவடிமிசைப்படிந்திவை பகரும்' என்று காண்கிறது. பி-ம் —[1]அடியிணை [2]வீழ்ந்திவை; முந்துரை. ()

**சுசு —இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள்-ஒருதொடர்: மந்தரையின் துர்ப்போதனை.**

மூத்த வற்குரித் தர[1]செனு முறைமையி னுலகங்
காத்த மன்னனி னிளையவ னன்றோகடல் வண்ண
னேத்து [2]நீண்முடி புனைவதற் [3]கிசைந்தன னென்றால்
[4]மீத்தருஞ் செல்வம் பரதனை விலக்குமா றெவனோ.

(இ-ள்.) 'மூத்தவற்கு அரசு உரித்து- (வயதில்)முதிர்ந்தவனுக்கு இராச்சியபாரம் உரிமையுடையது', எனும் - என்கிற, முறைமையின் - கிரமப்படி (பார்த்தால்) உலகம் காத்த மன்னனில்- இராச்சியத்தையாண்ட சக்கரவர்த்தியினும், கடல்வண்ணன் - கடலைப்போலும் நிறத்தையுடைய இராமன், இளையவன் அன்றோ - சிறியவனல்லவோ? (அவ்வாறிருக்கச் சக்கரவர்த்தி அவனுக்கு), ஏத்தும் நீள் முடி புனைவதற்கு இசைந்தனன் - (யாவராலும்) புகழப்படுகின்ற பெரிய கிரீடத்தைச் சூட்டுவதற்குச் சம்மதித்தனன் என்றால்-ஆனால், மீத்தரும் செல்வம்-மேன்மையைத்தருகின்ற அச்செல்வத்தை, பரதனை விலக்கும் ஆறு- (அவனினும் இளையோனான) பரதனை (தக்கதன்றென்று) நீக்குமவிதம், எவனோ - எங்ஙனமோ? (எ - று.)

'மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசுபுரிதல் கோத்தருமமன்று என்றால், மூத்தவனாகிய சக்கரவர்த்தி தான் இருக்கத் தன்னினும் இளையவனாகிய இராமனுக்கு முடிசூட்ட முயலுதல் எங்ஙனம்? அது அமையும்பொழுது அவனினுஞ் சிறியனான பரதனுக்கு முடிசூட்டத் தடை யாது?' என்பதாம். கடல் வண்ணன் என்றதொடர்-கடல்போன்ற தன்மையுடையவனெனப் பொருள்பட்டு, கடலைக்கடைந்தபோது அது அமுதத்தைப் பயந்ததுபோல இராமனைக் காட்டிற்குப்போமாறு அலைத்தால் அரசச்செல்வத்தைப் பரதனுக்குத்தருவா னென்ற கருத்தைப்புலப்படுத்துமென்பர், ஒருசாரார். பி-ம் — [1]எனின். [2]நன் [3]இளையநம்பன் [4]பார்த்தரும், பாத்தரும். (கசுஅ)

எ0. [1]அறநி ரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறல ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதா
மறநி னைந்[2]தமை வலிகில ராயினு மனத்தா
லிற[3]லு றப்படி பிறறுவ ரிடையறா வின்னல.

(இ-ள்.) அறம் நிரம்பிய-தருமம் நிறைவதற்குக் காரணமாகிய, அருள் உடை-கருணையையுடைய, அருந்தவர்க்கு எனும் - செய்தற்குஅரிய தவத்தினையுடைய முனிவர்க்காயினும், பெறல் அருந் திரு பெற்றபின்-பெறுதற்கு அரிய[மிக்க] செல்வத்தை யடைந்தபின்பு, சிந்தனை பிறிது ஆம் - எண்ணம்

வேறாகும்; (ஆதலால், இராமன் முதலியோர்) மறம் நினைந்து-கொடுமையை யெண்ணி, உமை வலியிலா ஆயின்றும்-(இதுவரை) உங்களை உபத்திரவப்படுத் தாதவர்களானாலும், மனத்தால் இறல் உறும்படி-நெஞ்சினால் துன்பமடையும் படி, இடை அறா இன்னல்-நீங்காத தீமையை, இயற்றுவா- இருந்து பெற்றபின்) செய்வர்; (எ - று)

பரதன் அரசினைப் பெறலாமென்று காட்டிய மந்தரை, இராமன் அரசைப்பெற்றால் உண்டாகுந் தீமையை இனி எடுத்துக்காட்டுகின்றாள். 'அருந் தவாகவேனும்' என்றதனால், முற்றத்துறந்த முனிவராகவே இருந்தனராயினும் துறவாத இல்லறத்தார்க்குக் கூறலவேண்டுமோ? என்றதாயிற்று. கைமுதிக நியாயம்பற்றி முன்னடிக்கண் பின்னடிக்கு ஏகாரத்தினைத் தந்தது - தொடர் நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி உவமை நாவபாவத்தாற்பதத்தில் என்பர். "என் சிறுவர் செல்வியர். அரவர் துணைக்காறு மந்திரமலர்," "விராக வருபுவிக்கெல்லாம் வேந்தமேயர். விராமனைப் பயந்த வெற்கிடருண்டோ" என்று கைகேயி சொன்னவற்றைக் கொண்டு மாற்றக் கூனி கூறியதாகும், இது இறல் - சாவென்னுமாம். பிர் —[1]அறனிடம்பெய. [2]மெய வலியிலா, உமைநலிகிலா [3]நினைத்திட இருப்ப (௭௰)

௭௧ புரியுந் [1]தன்மகன் அரசெனிற் பூதல மெல்லாம்
[2]பெரியுஞ் சிந்தனைக் கோசலைக் குடைமைய தென்றால்
பரியு நின்குலப் பகைவர்க்கு [3]முனைகெடும் [4]படிமேல்
[5]உரிய தென்னை யுன் [6]னுதவிட வொருபொரு ளல்லால்

(இ-ள்) தன் மகன் அரசு புரியுமெனின்-தன் புதல்வன் அரசையாளுவனென்றால், பூதலம் எல்லாம்-இந்தவுலகம் முழுதும் விரியம் சிந்தனை கோசலைக்கு - (பிறருடைய பிறருடைமை) பொறாமைகொள்ளும் மனத்தையுடைய கௌசலைக்கு, உடைமை ஆம் - உரிமைப்பட்டதாம் என்றால்—, நின் பரியும் குலம் புதல்வற்கும் - உனது அன்பிற்குரிய சிறந்த புதல்வனுக்கும் [பரதனுக்கும்], உனக்கும்—, இப்படிமேல்-இவ்வுலகத்தில், அவள் உதவிய ஒரு பொருள் அல்லால்-அவள் கொடுத்த ஒரு (சிறிது செல்வ) மல்லாமல், உரியது என் - உரிமையையுடையது வேறு யாது? (எ - று.)

கௌசலை பிறர்பெருமையைப் பொறுக்காதவள்; தன் சொற்படி கேட்கும் மகன் இராமன் அரசுபெற்றானேனால் அக்கௌசலை இப்போது இருப்பது போலச் செல்வாக்கு உனக்கு இருக்கும்படி விடாள்; அவள் பார்த்துக்கொடுத்த சிறுபொருளைக்கொண்டே நீயும் உன்மகனும் வாழவேண்டுமென்றனள் மந்தரையென்க. "பிறந்த சேயொடும், துயரப்படுக (நிசா," "கரைசெயற் கருந்துயாக்கடலில் வீழ்கின்றாய ('கூ')" என்று நீ கூறியவற்றை இனி மந்தரை விவரித்துக்காட்டுகின்றனளென்க. இவ்வுலகத்துக்கு இன்றியமையாத பொருளை விருப்பின்படி இனிப்பெறமுடியாதென எடுத்துக்காட்டியவாறு.

[1]விரியுஞ்சிந்தனையென்ற பாடத்திற்கு - பிறரேற்றத்தைக்கண்டாற் பொறாமல

விரிந்துபோகும் மனத்தையுடைய என்றுபொருள்காண்க: விசாலித்த மனத்தையுடைய என்று பொருள்கொள்வது மேற்கூறுவதோடு பொருந்தாதாம். பி-ம்·—[1]தன்மகற்கு. [2]இரியும. [3]நினைகும். [4]பாரமேல். [5]உரிய. [6]அவர். [7]உறுபொருளுதவியதல்லால். (கஎ0)

எஉ. தூண்டு மின்னலும் வறுமையுந் தொடர்தரத் [1]துயரா
லீண்டு வந்துனை யிரந்தவாக் கிருநிதி [2]யவனை
வேண்டி யீதியோ [3]வெள்குதி யோவிம்ம னோபான்
மாண்டு போதியோ மறுத்தியோ வெங்ஙனம வாழ்தி

(இ - ள.) தூண்டும-(பிறரிடத்துப் போய இரக்குமாறு) ஏவுகின்ற, இன்னல்உம-துன்பமும, வறுமைஉம-இலலாமையும, தொடாதர-(தமமிடத்துத) தொடாந்துவர, துயரால் - துனபத்தோடு, ஈணடு வநது - இவ்விடத்தில வநது, உனை-, இரந்தவாககு - யாசித்தவாககு, இருநிதி - மிகசசெல்வத்தை, அவனை வேணடி ஈதிஓ அககோசலையை யாசித்து (அவளிடத்திலிருந்துபெற்று) கொடுப்பாயோ? வெள்குதி ஓ - ஒன்றுமகொடுகக இயலாதிருப்பது பற்றி) நாணுவாயோ? விமமல நோயால மாணடுபோதி ஒ - (இரப்பவாககுக கொடுகக இயலவிலலையே என்ற காரணத்தினால மனத்துத்தோன்றுகின்ற) வருத்தமாகிய நோயினால் இறநதுபோவாயோ? மறுத்தி ஓ - (அவாககு இலலையென்று) கொடாதிருப்பாயோ? எஙஙனம வாழ்தி - எவ்வாறு சீவிககப்போகிறாய? (எ - று.)

இராமன அரசுபுரிவானாயின, கௌசலை தநத சிறுபொருளைப் பெற்று வாழவேணடுமென்று கூறிய மநதரை, சிறுபொருளைப் பெறுவதால் விளையும வருத்தத்தை இங்கு எடுத்துககாட்டுகிறாள. பொருள் சுருஙகுவதால் நேருந் தீஙகை, இதனாலும அடுத்த செயயுளினாலும எடுத்துககாட்டியவாறு. ஈணடு-சுட்டு நீணடது. 'புகழே இன்றியமையாதது' என்று கூறிய கைகேயிககு, பொருளிலலாவிடின் இரபபாககொனறீவாரமேல நிறகும புகழ் எயதலாகாதென்றுணாத்த, இரப்போாககீய வியலாதெனக காட்டுகின்றாளென்னலாம. "சாதலி னினனாத திலலை யினிததூஉ மீத லியையாககடை" எனபவாகலான், 'மாணடுபோதியோ' என்றாள. பி-ம் —[1]துயரால [2]முகநது; அவளை. [3]வெட்குதியோ. (கஎக)

எங. சிந்தை [1]யென்செயத் திகைத்தனை யினிசசில நாளிற
றந்த மின்மையு மெளிமையு நிறகொண்டு தவிர்கக
வுந்தை [2]யன்னையுன் கிளைஞாமற் றுனைகுலத் துள்ளோர
வந்து [3]காண்பதுன் மாற்றவள் செல்வமோ மதியாய்.

(இ - ள.) என் செய - என்ன செயயபலாமென்று கருதி, சிந்தை - உன் மனம, திகைத்தனை - திகைப்படைந்தாய? இனி சில நாளில்—, தம் தம் இன்மைஉம் - தத்தம இலலாமையையும, எளிமைஉம் - (அதனாலுணடாகிய) தாழ்வையும், நின்கொணடு தவிர்கக - உன்னாற் போககிக் கொள்ள, உந்தை-

உன் தந்தையோ, (அல்லது), அன்னை-(உன்) அன்னையோ, (அல்லது), உன் கிளைஞர் - உனது சுற்றத்தவரோ, மற்று உன் குலத்து உள்ளோர் - (அன்றி) உன்னுடைய குலத்து உள்ளவராகிய மற்றவரோ, வந்து-(உன்னிடம்) வந்தால், காண்பது-அவர்கள் பார்ப்பது, உன் மாற்றவள் செல்வம் ஓ-நினது சக்களத்தியினது செல்வத்தையோ? மதிப்பாய-ஆராய்ந்து பார்; (எ - று)

பொருளில்லாமையால் வந்த இரப்பாளர்க்கு உதவ இயலாது என்று காட்டிய மந்தரை, இதனால் உன்னைச் சார்ந்தவர் ஒருகால் குறையுற்று வந்தாலும் உதவ இயலாதென்கின்றனளென்க. உன்னைச் சேர்ந்தவரெளிமையைப் போக்க இயலாது அவரெதிரில் நீ இளிவரவுடனிருக்க நேருமெனக் காட்டியவாறு. இன்மை - நுகரப்படுவன யாவுமில்லாமை. மதிப்பாய் என இகழ்ந்து விளித்தனளென்னவுமாம். சிந்தை பெயச் செப எனத் தனிவாக்கியமுமாம்.
பி-ம்.—[1]செய்கையில. [2]உன்னை [3]காணபது மாற்றவள். (கஎஉ)

எச. காத லுன்பெருங் கணவனை யஞ்சிபக் கனிவாய்ச்
சீதை தந்தையுன் றாதையைத் தெறுகில னிராமன்
மாது லன்னவ [1]னுந்தைக்கு வாழ்வினி யுண்டோ
பேதை யுன்றுணை யாருளார் [2]பழிபடப் பிறந்தார்.

(இ - ள்·) காதல உன் பெருங் கணவனை-விருப்பத்தினையுடைய உனது பெருமையையுடைய கணவனுக்கு. அஞ்சி - பயந்து, அக்கனி வாய சீதை தந்தை - கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தினையுடைய அந்தச்சீதையினது தகப்பனும், இராமன மாதுலன் அவன - இராமனுக்கு மாமனுமாகிய அந்தச் சனகராசன், உன தாதையை தெறுகிலன் - உன் தந்தையை அழித்தானில்லை; இனி நுந்தைக்கு வாழ்வு உண்டோ-இனிமேல் நினது தந்தைக்கு வாழ்த லுளதோ? இல்லையாதலால), பேதை-அறிவிலாய் உன துணை-உன்னைப்போல, பழிபட பிறந்தார-நிந்தையடையும்படி பிறந்தவர், யார உளார-எவர் இருக்கின்றனர்? [ஒருவருமில்லை]; (எ - று)

நீ பொருளின்மையால் வருந்தவேண்டுமென்று காட்டிய மந்தரை, உன் பெற்றோரையும் வருத்தத்திற்கு உள்ளாக்குபவளாவா யென்று இதனாற் காட்டுகின்றனளென்க. புகழே இனறியமையாததென்று கூறிய கைகேயிக்கு இராமன் அரசுபெற்றால உனக்குப் புகழைப்பெறுதலாகாதென்று கீழே நிரூபித்துக்காட்டி, இதனால் பழியு முண்டாகுமென்று காட்டுகின்றாள். தசரதனுடைய தாட்சிணியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சனகமகாராசன் கேகயவரசன் மீது படையெடாதிருக்கின்றானாதலால், தன் மருமகன் அரசுக்குவந்தால உடனே உன் தந்தையின இராசியத்தைச் சனகன் கைப்பற்றுவன். ஆதலால, இனி அவனுக்கும் வாழ்விலலாது போகும ஆகவே, பெற்றோரின் தீமைக்குக் காரணமான நீ பெரும்பழிக்கும் பாத்திரமாவா யென்றவாறு. மாதுலன் என்

பதற்குத் தாயோடுபிறந்தவ னென்பதே பொருளாயினும், அம்மான்பெண் மணம்புரிவது தென்னாட்டவா வழக்க மாதலானும், மாமனென்று மனைவியின் தகப்பனுக்கும் வழங்குதலானும் ஈண்டு மனைவியின்தந்தையை மாதுலனென்றார்; கீழ்ப்பாலகாண்டத்திலும் 'நம்பனமாதுலன்'' என்றது காண்க. இராமன் மாதுலன் - இராமனது மாதுலனாகிய கோசலதேசத்தரசன் எனப் பொருள்கொள்வாரு முளர் உந்தைக்கு என்றும் பிரிக்கலாம். பி-ம் —[1]உந்தை வாழ்வுண்டதுமதியாய். [2]வழிகெட. (கஎங)

எரு [1]மற்று நுந்தைக்கு வான்பகை பெரிதுள [2]மறத்தார்
செற்ற போதிவர் சென்றுத வாரெனிற் செருவிற
கொற்ற மென்பதொன் றெவ்வழி யுண்டது கூறாய்
சுற்ற முங்கெடச் [3]சுடுதுயர கடலில்விழத் துணிந்தாய்.

(இ - ள்) மற்றும் —, நுந்தைக்கு உன்தந்தைக்கு. பெரிது வான் பகை உள - மிகவும்பெரியபகைவர்களாகவுள்ளர். மறத்தார் - கொடுமையையுடையவர், செற்ற போது - செருக்கிப்போர்செய்கின்றகாலத்தில், இவர்-இந்தக்கோசல நாட்டரசர், சென்று உதவார் எனின் —, செருவில-போரில், கொற்றம் என்பது ஒன்று - வெற்றியென்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருபொருள், எவ்வழி உண்டு - எவ்விதத்தில் உள்ளதாகும்? அது கூறாய் - அதனைச்சொல்லு; (நீ), சுற்றமும் கெட-உறவினரும் கெடும்படி, சுடு துயர் கடல-அழிக்கின்ற துன்பமாகிய கடலில், விழ - விழுவதற்கு, துணிந்தாய - உறுதிகொண்டாய் போலும்; (எ - று)

இராமன் உலகாளவானால் நின்தந்தைக்குப் போர்த்துணை யாகான்; ஆதலால் நின்தந்தையும் உறவினரும் கெடுவரென்பதாம். சனகன் போரா விட்டாலும் மற்றமிருக்கின்ற பல பகைவரும் பொருவாராயின், அப்போது துணையாவா ரிலலையே யென்று எடுத்துக்காட்டிடவாறு. என்னுடைய பெற்றோர்கள் பேரரசராதலால் யான் உதவவேண்டிய நிலைமை அவர்கட்கு நேராதேயென்று கைகேயி கருதக்கூடுமாதலால், போன செய்யுளாலும் இந்தச் செய்யுளாலும் பெற்ற குலத்தோர்க்கு இழிநிலை நேர்தற்குஉரிய வழியை மந்தரை யெடுத்துக்காட்டினளெனத் துணிந்தாய விரிவாகவுமாம. சுற்றமும்-எச்சவும்மை. பி-ம் —[1]மற்றுன் நுந்தைக்கும் [2]மறத்தார். [3]கடுந்துயர். (கஎச)

எசு. கெடுத்தொழிந்தனை யுனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீ
ருடுத்த [1]பாரக முடையவ னொருமகற் கெனவே
கொடுத்த [2]பேரர சவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கு
மடுத்த [3]தம்பிக்கு மாம்பிறர்க் காகுமோ வென்றாள்.

(இ-ள்) உனக்கு அரு புதல்வனை-நினது பெறுதற்கரிய புத்திரனை [பரதனை], கெடுத்து ஒழிந்தனை - அழித்துவிட்டாய்; கிளர் நீர் உடுத்த பார் அகம் உடையவன்-விளங்குகின்றகடலை யாடையாகவுடுத்திய பூமியையுடைய சக்ரவர்த்தி, ஒரு மகற்கு என எ - ஒப்பற்றபுத்திரனுக்கென்றே, கொடுத்த-, பேர் அரசு-பெரிய இராச்சியபாரம, அவன் குலம் கோ மைந்தர் தமக்குஉம்,

அம்மகனது குலத்திற் பிறந்த சிறந்த பதகிராக்கும், அடுத்த தம்பிக்குஉம் - அவனைச்சார்ந்த தம்பிக்கும், ஆம் - (உரியது) ஆகும்; பிறர்க்கு ஆகும் ஓ - அயலார்க்கு உரியதாகுமோ? [ஆகாது] என்றாள்-என்று (மந்தரை)கூறினாள்.

"பரதஶ்சாபிராமஸ்ய த்ருவம் வர்ஷஶதாத்பரம் - பிதருபைதாமஹம் ராஜ்யம் அவாப்தாபுருஷர்ஷப: [இராமன் நூறுவருஷம் ஆண்டபின் புருஷ சிரேஷ்டனான பரதனும் குலமுறையாக வந்த இராச்சியத்தை யடையப்போகிறான்]" என்று சொன்ன கைகேயியின் சொல்லை மறுத்து, "பவிதாராகவோராஜா ராகவஸ்யாநுயஸ்ஸுத:-ராஜவம்ஶாத்துகைகேயி பரதபரிஹாஸ்யதே-நஹிராஜஸுதாஸ்ஸர்வே ராஜ்யேதிஷ்டந்திபாமினி [இராமன் அரசனாகப்போகின்றான்; அவனபின் அவனது மகன் ஆதலால், அரசமாலையினின்று பரதன் நீக்கப்படுவான். செல்வி! அரசரின் எல்லாப் புதல்வரும் இராச்சியத்தைப் பெறார்]" என்று மந்தரை கூறிய சொல்லின் கருத்தை உட்கொண்டது, இச்செய்யுள் ஆகவே, தசரதன் இராமனுக்குக்கொடுத்த இராச்சியம் அவ்விராமனுக்கும் அவனைவிட்டுப் பிரியாத தம்பியாகிய இலக்குமணனுக்கும், அவ்விராமன் காலத்துக்குப்பின் அவன் சந்ததியார்க்கும் அநுபவிக்க உரியதாகுமேயன்றி, பரதனுக்கு வருமாறு இல்லை; பரதனுக்கு இராச்சியங்கிடைக்க உபாயந்தேடாமையால் அப்பரதனைப்பற்றி கெடுத்து புமகெட்டொழிகின்றாயென்று கூனி கூறுகின்றாளென்பதே இச்செய்யுளின் பொருள். இச்செய்யுட்கு வேறுவகையாகப் பொருள்கூறுவது, கவியின் கருத்துக்கும் முதனூலுக்கும் முரண்படுவதாகும். இராமன் அரசைப்பெற்றினால் விளையுந் தீங்கு இன்னவையென்று கூறிய மந்தரை, இதனால் பரதனுக்கும் அவன் வழியிலவருபவர்க்குமு அரசவுரிமையிலதாதென்றுகூறித் தன்பேச்சை முடிக்கின்றாளென்க. கோமைந்தனென்றது - அரசாளத்தக்குரிய மூத்தமைந்தரை. அடுத்ததம்பியென்றது - "நெருங்குழலுறுமிழையெனநிலைதிரிவார்" என்றவாறு விடாதுபின் சென்று தொடர்ந்து கைங்கரியஞ்செய்யுந் தம்பியாகிய இலக்குமணனை. பி-ம் —[1]பார்ப்பாய். [2]போதுமென்றன. [3]தம்பிக்கும். (கஎரு)

## எஎ —மந்தரையின் போதனையினுற் கைகேயியின் மனம் மாறுபடுதல்.

தீய மந்தரை யிவ்வுரை செப்பலுந் தேவி
தூய [1]சிந்தையுந் திரிந்தது சூழ்ச்சியி னிமையோர்
மாயை யும்மவர் [2]பெற்றுள [3]வரமுண்மை யாலும்
மாய வந்தண ரியற்றிய [4]வருந்தவத் தாலும்.

(இ - ள்.) தீய மந்தரை இ உரை செப்பலும் கொடிய கூனி இவ்வார்த்தையைச் சொன்னவுடனே, இமையோர் மாயைஉம் - தேவர்களினது மாயத்தாலும், அவர் பெற்றுள வரம் உண்மையால்உம் - அத்தேவர் பெற்ற சிறந்த - ரந்தவருமையினாலும், ஆய அந்தணர் - அறவோராகிய வேதியர், இயற்றிய-

செய்த, அரு தவத்தாலும் - (செய்தற்கு அரிய தவத்தினாலும், தேவி தூய சிந்தையும் - கைகேயியினது நல்லமனமும், சூழ்ச்சியின் - (மந்தரையின்) தீய ஆலோசனைப்படி, திரிந்தது - மாறிற்று; (எ - று)

இதுமுதல் இரண்டுகவிகள் - கவிக்கூற்று. இவ்வுரையென்றது - மூத்தவற்குரித்தரசு (கசு)" என்று தொடங்கி, "கெடுகதொழிந்தனை" (எசு) என்ற பாடல் வரையிற் கூறிய விஷயங்களையெல்லாஞ் சுட்டும் அவையாவன—மூத்தவரிருக்க இளையவர் அரசு புரியலாரென்பதும, அரசினுல் எப்படிப்பட்டவரும சிந்தனைமாறி இடரிபறறுவரென்பதும், கோசலையின் பொருளாலேயே நீ வாழவேணடுமென்பதும், இராபபவா சுற்றததாரேனும் மற்றைபோரேனும அவாககு உதவ வியலாரென்பதும், மாறறாரால் உன்னைப்பெற்றேன் இராசசிய மிழககநேரு மென்பதும, இனி ஒருநாளும பரதனுக்கு இராசசியம் வருமாறிலலை யென்பதும இமையோா வரமென்றது - இந்திராதிதேவா பாற்கடலிற் கணவளரும பரமனையடைநது பணிந்து அரக்காதங் கொடுமையைப பகர, அதற்கு அவன் "வளையொடுதிகிரியும வடவைத்தீதர, விளைதரு கடுவுடை விரிகொள்பாயலு, மிளைஞாகளெனவடி பரவ வேகொம், வளைமதிலயோததியில் வருதும." "வஞ்சகாதகலை யறுததிடா தணிப்பென்" என்றதனை. திரிபாத மனந்திரிந்தது என்பாா 'தூயசிநதையுந திரிந்தது' என்றார். தேவாமாயைபே கூனியாய்வந்து கைகேயிக்குப் போதிகக, முந்தியே அரககரைக் கொல்லுமாறு இமையோா திருமாலினிடதது வரம் பெற்றிருததலால், அரககராலலைப்புணட அநதணாகள தவமபலிக்கினற அககாலததுககு ஏற்ப, இராமபிரானிடததுத தனபுதல்வனிடததிற்காட்டிலும பேரன்புகொணடிருந்த கைகேயியின மனமும அபபிரானைக கானகமபுககுதது மாறு திரிந்ததென்க. அந்தணா - தணடகாரணியவாசிகளாகிய மாமுனிவர். மூன்றாமடி சிலபிரதிகளில 'மாயையுந்தவும வரமபெற்றவரன்முறையாலும்' என்றும, 'மாயையுந்தவுமவாபெற்றவா முனைமையாலும' என்றும காணகிறது. பி-ம்:—[1]சிந்தனை. [2]பெற்றால். [3]வரவு. [4]நலலறததானும. (கஎசு)

எஅ—இதுவும் அது.

அரக்கர் பாவமு மல்லவ ரியற்றிய வறமுந்
துரக்க [1]நலவரு டுறந்தன [2]தூமொழி மடமா
னிரக்க மின்மையன் றோவின்றிவ் வுலகங்க ளிராமன்
பரக்குந் தொல்புக ழமுதினைப் பருகுகின் றதுவே.

(இ - ள்.) அரககா (இயற்றிய) பாவமஉம-இராககதாசெயத தீவினையும், அல்லவா இயற்றிய அறம்உம-தேவரும் முனிவருஞ் செயத நல்வினையும்,துரககு - ஏவுதலால், நல் அருள் துறந்தனள் - நல்லகருணையை விட்டவளாகிய, தூ மொழி மடமான் - பரிசுததமாகிய வாாத்தைகளையுடைய இளமையையுடைய மான்போன்ற கைகேயியினது,இரககம இன்மை அன்றோ - கருணையில்லாமையினு லன்றோ, இன்று-இப்பொழுதும, இ உலகஙகள்-இவ்வுலகு,

தவா, இராமன் - ஸ்ரீராமபிரானது, பரக்கும் தொல் புகழ் - பரவிய பழைய கீர்த்தியாகிற, அமுதினை-அமிருதத்தை, பருகுகின்றது - குடிக்கின்றது

கைகேயியின் மனம் மாறுபடாதிருப்பின் சிறைபிருந்தவளினேற்றத் தைத்தெரிவிக்கின்ற ஸ்ரீராமாயணமென்ற காவியரத்நமே தோன்றாதாதலால், கைகேயியின் மனத்திரிவிலும் உலகோர்க்கு நன்மையுண்டாயிற்றென்று நன்மையைத்தெரிந்து எடுத்து ஓதுகின்றனர் நூலாசிரியரென்க. இங்ஙனம் கைகேயியின் குற்றத்தைக் குணமாகக் கலபித்துக் கூறியது—இலேசவணி யெனப்படும். அரக்கரையழித்தற்கும், முனிவரையுந் தேவரையும் அளித்தற் கும், இராமன் புகழினைப்பெறுதற்கும், வனம்புகுவித்த கைகேயியே காரண மாதலின் இங்ஙனங் கூறினார். அரக்கர்-ராக்ஷஸ என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. புகழை யமுதென்றார், கேட்போர்க்கு இனிமையைத்தலும் பலத்துயர்துடைத் தலு முடைமைநோக்கி. பி-ம் —[1]நலமுடை [2]தூயமொழி மடமாது, கேகயன் றோகை. (கஎஎ)

### எசு —கூனியைக் கைகேயி மனமுவந்துநோக்கிப் பரதனுக்கு முடிசூட்ட உபாயங்கூறுமாறு வேண்டுதல்

அனைய தன்மைய ளாகிய கைகய [1]னன்னம்
வினைநி ரம்பிய கூனியை விரும்பின ணோக்கி
யெனையு வந்தனை [2]யினியையென் மகனுக்கு மனையான்
புனையு [3]நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி யென்றாள்.

(இ-ள்) அனைய தன்மையள் ஆகிய-அப்படிப்பட்ட [மனமந்நிலைமாறின] தன்மையுடையவளாகிய, கைகயன் அன்னம் - கைகேயி.—வினை நிரம்பிய- தீவினை நிறைந்த, கூனியை—. விரும்பினள் நோக்கி - விரும்பிப்பார்த்து, '(நீ), எனை உவந்தனை-என்னிடத்து விருப்பமுவைத்தாய்; என் மகனுக்கும் இனியை-என்புத்திரனுக்கும் நல்லவள்; அனையான் - அவன், புனையும் நீள் முடி - அலங்கரிக்கப்பெற்ற அழகிய கிரீடத்தை, பெறும்-அடைகின்ற, படி- விதத்தை, புகலுதி-சொல்லு,' என்றாள்—; (எ - று)

'வினைநிரம்பிய கூனி' என்றதனால், கைகேயிக்குச் சூழ்ச்சிகூறினமை யால் இராமனைத்தரித்த தொழில நிரம்புதற்குக் காரணமாகியவளென ஒரு பொருளுந் தோன்றுமாறறிக. "நண்களை சிவப்புறநோக்கினள்" என்றதற்கு மாறாக 'விரும்பினணோக்கி' என்றும், "எனக்குநலலையுமல்லைநீ" என்ற தற்கு மாறாக 'எனையுவந்தனை' யென்றும், "என்மகன்பரதன் றனக்கு நல லையுமல்லை" என்றதற்கு மாறாக 'இனியை என்மகனுக்கும்' என்றும், "வரன் முறைதிறம்புதலவழக்கோ" என்றதற்கு மாறாக 'புனையுநீண்முடி பெறும்படி புகலுதி' என்றும் கூறுகின்றாள் மனந்திரிந்ததனாலென்க. மகனுக்கும்-எச்ச வும்மை. அனையான் - ஸ்ரீராமனுமாம். பி-ம் —[1]தனயை, தனயள். [2]என்மக னுக்குமினியனையான. [3]நன். (கஎஅ)

அo.—என்சொல்லைக்கேட்டால் உன்மகற்கு முடிசூட்டுவிப்பேனென்று மந்தரை கூறுதல்.

[1]மாழை யொண்கணி யுரைசெயக் கேட்டமந் தரை[2]யென்
றோழி வல்ல[3]ளென் றுணைவல்ல ளென்றடி தொழுதா
[4]டாழு மென்னினி யென்னுரை தலைநிற்பி னுலக
மேழு [5]முன் னொருபெருமகற் காக்குவெ னென்றாள்.

(இ - ள்.) மாழை ஒண் கணி-மாவடுப்போலும் அழகிய கண்களையுடைய கைகேயி, உரை செய-அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல, கேட்ட—, மந்தரை—, 'என் தோழி வல்லள்-எனது தோழி சமர்த்தை; என் துணை வல்லள் - எனக்கு உதவியாயவள் சமர்த்தை', என்று - என்று கைகேயியைப் புகழ்ந்து) சொல்லி. அடி தொழுதாள்-(அவள்)பாதங்களை வணங்கி.'என் இனி தாழ்வு-என்ன இனித் தாழ்ச்சியுண்டாகும்? [உனக்கு இனி ஒரு தாழ்வும் உண்டாகா தென்றபடி]; என் உரை தலைநிற்பின்-என் வார்த்தையின்படி நின்று செய்தால், உலகம் ஏழும் - ஏழுலோகங்களையும், உன் ஒரு பெரு மகற்கு-நினது ஒப்பற்ற பெருமையுள்ள புத்திரனுக்கு [பரதனுக்கு]. ஆக்குவென் - உரியன வாகச்செய்வேன்,' என்றாள்—; (எ - று.)

தனக்குத்துக்குக் கைகேயி இசைந்தமைபற்றி நயப்புரைத்தாள். 'என் துணைவல்லள்' என்பதற்கு-என்னைப்போலச் சமர்த்தை யென்று உரைத்தலுமொன்று. [4]தாழுமன்னிலையென்றபாடத்திற்கு. மன் ஆகுபெயராய்,மனநிலை-(இராமனுக்குமுடிசூட்டக்கருதிய தசரத மன்னவனது மன) நிலைமை.தாழும்-மாறுமென்க; இனி, இராமன் இந்நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைவன் என்றும் உரைக்கலாம். தலைநிற்பின், தலை தமிழுபசர்க்கம். உலகம் ஏழ் - ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூமியென்னலுமாம் பி-ம்.—[1]மாழையுண [2]தான. [3]என்றடியிணையிறைஞ்சின டொழுதாள். [4]தாழ்கிலென்னினி, தாழுமந்நிலை [5]ஏழு முனமொருமகற்கு. (கஎக)

அக.—முன் மன்னவனளித்துள்ள இரண்டுவரங்களைக் கேட்குமாறு மந்தரை கூறுதல்.

நாடி யொன்று[1]நன் குரைசெய்வ னருமணி யனையாய்
தோடி வார்ந்ததார் சம்பரன் றொலைவுற்ற வேலை
யாடல் வென்றியா னருளிய வர[2]மவை யிரண்டுங்
கோடி யென்றன ளுள்ளமுங் கோடிய கொடியாள்.

(இ - ள்.) உள்ளமும் கோடிய கொடியாள் - மனமும் கோணியிருக்கின்ற கொடிய மந்தரை, 'அரு மணி அனையாய் - விளங்குகின்ற இரத்தினம் போன்றவளே! நன்கு நாடி ஒன்று உரைசெய்வன் - நன்றாக ஆராய்ந்து (உனக்கு) ஒருகாரியத்தைச் சொல்கின்றேன்: தோடு இவார்ந்த தார் சம்பரன்- பூவிதழ்கள் நெருங்கிய வெற்றிமாலையையணிந்த சம்பராசுரன், தொலைவு

உற்ற வேலை - (யுத்தத்தில்)மடிந்த காலத்தில், ஆடல் வென்றியான்-போரில் வெற்றியையுடைய சக்கரவர்த்தி, அருளிய - (உனக்குக்) கொடுத்த, வரம் அவை இரண்டும் - இரண்டுவரங்களையும், கோடி - (இப்பொழுது) கொள்வாயாக,' என்றனள் - என்று (கைகேயியை நோக்கிக்) கூறினாள்; (எ - று.)

அருளிய என்பது - அவன்தானே உள்ளமுவந்து தந்ததாகையால் மறுக்கொணாது என்பதைக் குறித்தது; சம்பராசுரயுத்தத்தில் கைகேயி பிராணாபாயத்தினின்று மீட்டுச் சாரத்தியஞ்செய்தற்காகக் கொடுத்த வரம் என்பதாம். அவை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. உள்ளமும் என்ற எச்சவும்மை, உடலுஞ் செயலும் பெயருங் கோடிபவளென்பது குறித்துநின்றது. பி - ம்.—[1]உனக்குரைசெய்வெ னளிமலர்க்கையாய, நின்றுரைசெய்வ னலர்கதிர்வேலாய், உரைசெய்குவெ னளிமணிக்கையாய, நின்றுரைசெய்வாணளிமதிக்கையாய, நன்றுரைசெய்வெ னளிமலர்க் கையாய. [2]இவை. (கஅ௦)

அஉ—மந்தரை இருவரங்கள் இன்னவையெனக் குறித்தல்.

இரு[1]வ ரத்தினு மொன்றினா லரசுகொண் டிராமன்
பெருவ னத்திடை [2]யேழிரு [3]பருவங்கள் பெயர்ந்து
திரித ரச்[4]செய்வ தொன்றினாற் [5]செழுநில மெல்லா
மொருவ ழிப்படு முன்மகற் குபாய[6]மீ தென்றாள்.

(இ - ள்.) 'இரு வரத்தின்உம் - அவ்விரண்டுவரங்களுள், ஒன்றினால் - ஒருவரத்தினால், அரசு கொண்டு - இராச்சியபாரத்தை உன்மகனதாக்கிக் கொண்டு, ஒன்றினால்-மற்றொன்றினால், இராமன்—, பெரு வனத்திடை - பெரியகாட்டில், ஏழ் இரு பருவங்கள் - பதினான்கு வருஷங்கள், பெயர்ந்து-(அயோத்தியினின்று) நீங்கி, திரிதர - அலையும்படி, செய்வது - செய்க; (செய்தால்), உன் மகற்கு - நினதுபுத்திரனுக்கு, செழு நிலம் எல்லாம் - வளத்தையுடைய உலகமுழுவதும், ஒருவழிப்படும் - அனுகூலமாயவிடும்; ஈது உபாயம் - இதுவே உபாயம்,' என்றாள்—; (எ - று.)

'நீ முதன்முதலில் முன்னாச் சம்பராசுரயுத்தத்தில் எனக்குத் தந்த வரங்களிரண்டையும் இப்போது தா என்று மன்னவனைக் கேள்; அவன் தருகிறேனென்றதும், அப்போது பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டுமாறு ஒரு வரமும் இராமன் பதினான்குவருடம் வனஞ்செல்லுமாறு மற்றொருவரமும் கேட்டுப்பெறுக; இவ்வாறு இரண்டுவரமும் பெற்றால், உன் மகன் அரசுபுரிய இராமன் பதினான்குவருடம் நாட்டிலில்லாமற் கானகஞ்சென்றுவிடுவன்; அதனால், அரசின்கீழ்வாழும் ஜநங்களெல்லாம் பரதனுக்கு வசமாகி அனுகூலமாவா. இதுவே செய்யத்தக்க உபாயம்' என்று மந்தரை கூறினளென்க. வழிப்படும் - பெயரெச்சமாய், உபாயமென்னும் பெயரோடு முடிதலுமாம். பெயர்ந்து - முடிசூட்டுமநிலையினின்றும் மாறியென்றுமாம். செய்வது-வியங்கோள்; திருக்கோவையாரில் "கொள்ளப்படாது மறப்பதறிவிலேன் கூற்றுக்களே" என்றவிடத்து மறப்பது என்பதுபோல. பி - ம்.—[1]வரத்தினில். [2]ஈரேழு, கிறேழு. [3]பருவமும். [4]செய்தி. [5]செல. [6]இது. (கஅக)

அந.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர். கைகேயி கூனியைக் கொண்டாடுதல்.

உரைத்த கூனியை யுவந்தன [1]ளுயிருறத் தழுவி
நிரைத்த மாமணி யாரமு நிதியமு நீட்டி
யிரைத்த வேலைசூ ழுலகமென் னொருமகற் கீந்தாய்
தரைக்கு நாயகன் [2]றாயினி நீயெனத் [3]தணியா.

(இ-ள்.) உரைத்த கூனியை - (இவ்வுபாயத்தைச்) சொன்ன மந்தரையை, (கைகேயி), உவந்தனள் - மகிழ்ந்தவளாய், உயிர் உற தழுவி - இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, மணி நிரைத்த - நவரத்தினங்களும் இழைத்த மா ஆரமும் - விலையுயர்ந்த மாலையையும், (மா) நிதியமும் - மிக்க திரவியங்களையும், நீட்டி - கொடுத்து; 'என் ஒரு மகற்கு - எனது ஒப்பற்ற புத்திரனுக்கு, இரைத்த வேலை சூழ் உலகம் - ஒலிக்கின்ற கடலாற்சூழ்ந்த உலகத்தை, ஈந்தாய் - கொடுத்தாய்; (ஆதலால்), இனி - இனிமேல், தரைக்கு நாயகன் தாய் நீ - பூமிக்கரசனாகிய பரதனைப் பெற்றவள் நீயே,' என - என்று, தணியா - மகிழ்ந்து.—(எ - று)—"என்றாள்" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தன்மகனுக்குப் பட்டம் வருமாறு ஆலோசனை சொல்லியதனாலே, கைகேயி மந்தரையை இறுகத்தழுவிக்கொண்டு அவளுக்கு ஆரமும் நிதியமுங் கொடுத்து அவளைப் புகழ்ந்தனளென்க. பி-ம்:—[1]உள்ளுற [2]தாயுநீயே யென, ஆகுவளினிமேன. [3]துணியா, தணியாய், தணிந்தாய். (கஅஉ)

அச—கைகேயி தன்துணிவை மந்தரைக்குக் கூறுதல்

[1]நன்று சொல்லினை நம்பியை நளிர்முடி [2]சூட்ட
றுன்று கானத்தி லிராமனைத் துரத்த லிவ்விரண்டும்
[3]இன்றெய் தாவெனி லரசன்மு [4]னென்னுயிர் துறந்து
பொன்றி நீங்குதல் [5]புரிவென்யான் போதிநீ யென்றாள்.

(இ-ள்.) 'நன்று சொல்லினை - (நீ) நல்ல உபாயத்தைச் சொல்லினாய்; நம்பியை நளிர் முடி சூட்டல் - பரதனைப் பெருமையையுடைய கிரீடத்தைச் சூட்டுதலும், இராமனை துன்று கானத்தில் துரத்தல் - இராமனை நெருங்கிய காட்டில் ஓட்டுதலும், இ இரண்டும்—, இன்று எய்தாது எனில் - இன்றைக்குக் கூடாமற் போமாயின், அரசன் முன் - சக்கரவர்த்தியின் எதிரில், என் உயிர் துறந்து - எனது பிராணனை விட்டு, பொன்றி - இறந்து, நீங்குதல் புரிவென் யான் - நான் ஒழிவேன். நீ போதி - நீ போ,' என்றாள்—; (எ - று)—ஆம் - அசை.

நீ சொல்லியவாறு என் கணவனிடம் பரதனுக்கு முடிசூட்டவும் இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவும் இருவரங் கேட்பேன். இவ்விருவரங்களையும் மன்னவன் கொடுத்தானானாற் சரி கொடாவிடின் அவன்முன்னிலையில்தானே என்னுயிரை விடுவேன். இதுவே எனதுணிபு. நீ போய்வருக என்றனள் கைகேசி யென்க. நம்பியை - நம்பிக்கு. உருபுமயக்கம். முன் - இடமுன். பி-ம்:—[1]நன்கு. [2]சூட்டி. [3]அன்றதாமெனில். [4]ஆருயிர். [5]புரிகுவென். ()

**சிலபிரதிகளில் இங்கே கைகேயிப் படலம் என்று ஆரம்பிக்கின்றது:**

**அரு.—இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - கைகேயி தன்னையலங்கோலமாகச் செய்துகொண்டதைத் தெரிவிக்கும்.**

கூனி போனபின் குலமலர்க் குப்பைநின் [1]றிழிந்தாள்
சோனை வார்குழற் கற்றையிற் [2]சொருகிய மாலை
[3]வான வார்மழை நுழைதரு மதிபிதிர்ப் பாள்போற்
றே[4]ன வாவுறு வண்டின [5]மலமரச் சிதைத்தாள்.

(இ-ள்) கூனி போன பின் - மந்தரை போயின பின்பு, (கைகேயி) குலம் மலர் குப்பை நின்று - சிறந்த மலர்களினது கூட்டத்தாலாகிய படுக்கையி னின்று, இழிந்தாள் - இறங்கி, சோனை வார் குழல் கற்றையில் - பெருமழை பொழியும் மேகம்போற் கரிய நீண்ட கூந்தற்றொகுதியில், சொருகிய - செருகி யணிந்திருந்த, மாலை - பூமாலையை, வானம் வார் மழை நுழைதரும் மதி பிதிர்ப்பாள்போல் - ஆகாயத்திலிருக்கின்ற பெரிய கார்காலத்து மேகத்தில் நுழைந்திருக்கின்ற பூர்ணசந்திரனைச் சொரிவிப்பவள்போல, தேன் அவா உறு வண்டு இனம் - மதுவினிடத்துள்ள ஆசையினால் மொய்க்கின்ற வண்டுக்கூட்டம், அலமர - வருந்தும்படி, சிதைத்தாள் - கசக்கியெறிந்தாள்; (எ - று.)

கூந்தலிற் செருகியிருந்த மாலையைக் கைகேயி எடுத்தெறிந்தது, மழையில் நுழைந்த மதியைப் பிதிர்ப்பதுபோலுமென்றார்: **தன்மைத் தற்குறிப் பேற்றவணி** "போர்க்கோலமேற்கிடந்தாள்" என்றதனை நோக்கி, 'குப்பை நின்றிழிந்தாள்' என்றார். குப்பை-தொகுதி. "போதின குப்பை" என்பர், வனம்புகுபடலத்தும். பி-ம்.—[1]ஒழிந்தாள் [2]சுற்றிய. [3]வானமார், வானவர், வானமா. [4]அவாவுறும், அவாவுற [5]அலமர. (கஅச)

அரு விளையுந் தன்புகழ் [1]வல்லியை வேரறுத் தென்னக்
கிளைகொள் மேகலை சிந்தினள் [2]கிண்கிணி யோடும்
வளைது றந்தனள் [3]மதியினின் மறுத்துடைப் பாள்போ
லளக வாணுத லரும்பெறற் றிலதமு மழித்தாள்.

(இ-ள்) விளையும் தன் புகழ் வல்லியை - வளர்கின்ற (தனது) கீர்த்தியாகிய கொடியை, வேர் அறுத்து என்ன - வேரோடு அறுத்தாற்போல, கிளை கொள் மேகலை - ஒளியைக்கொண்ட மேகலாபரணத்தை, சிந்தினள் - சிதறி, கிண்கிணியோடும் - பாதகிண்கிணியுடன், வளை - கைவளைகளையும், துறந்தனள் - எறிந்து விட்டு, மதியின் மறு - சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை, துடைப்பாள் போல - அழிப்பவள் போல, அளகம் வாள் நுதல் - கூந்தலையடுத்த ஒளியையுடைய நெற்றியிலுள்ள, அரு பெறல் திலதம் உம் - அரிய பெறுதலையுடைய திலகத்தையும், அழித்தாள் - துடைத்தாள்; (எ - று.)

வெண்ணிறரத்தினங்களாலியன்ற கோவைகளையுடைமையால், மேகலையை யறுத்தெறிந்தது - தன்புகழ்வல்லியை வேரோடு அறுத்தது போலு

மென்றார்: இது - தற்குறிப்பேற்றவணி. நெற்றியில் திலகத்தை அவித்தது-மதியை மறுத்துடைத்ததுபோலு மென்ற இதுவும் தற்குறிப்பேற்றவணியே. மேகலையறுத்தது - தன் மனமாறுபாட்டைக் காட்டுதற்கு ஆதலால், 'புகழ் வல்லியை வேறுறுத்தென்ன' என்றது. கிளை-அதற்கு இனமாகிய அணிகளுமாம். கிண்கிணி-காரணப்பெயர். பி-ம்'—[1]வில்லியை. [2]மேகலை. [3]மதியினை.()

அஎ. [1]தாவின் மாமணிக் கலன்[2]முற்றுந் தனித்தனிச் சிதறி
நாவி[3]யோதியை நானிலந் தைவரப் பரப்பிக்
காவி[4]யுண்டக ணஞ்சனங் கான்றிடக் [5]கலுழாப்
பூ[6]வுதிர்ந்ததோர் கொம்பெனப் [7]புவிமிசைப் புரண்டாள்.

(இ - ள்.) தா இல மா மணி கலன் முற்றும்-குற்றமற்ற பெரிய இரத்தினமயமான ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும், தனி தனி சிதறி - தனித்தனியாகச்சிந்தி,-நாவி ஓதியை-கஸ்தூரியணிந்த கூந்தலை, நானிலம் தைவர - பூமியைத் தடவும்படி, பரப்பி-அவிழ்த்துவிட்டு, காவி உண்ட கண-நீலோற்பலம் போன்ற மையுண்ட கண்கள்,அஞ்சனம் கான்றிட-மை கரையும்படி, கலுழா-அழுதுகொண்டு, பூ உதிர்ந்தது ஓர் கொம்பு என - மலர்களுதிர்ந்ததாகிய ஒருவல்லிபோல, புவிமிசை - பூமியில், புரண்டாள் - விழுந்துருண்டாள்.

காவி-நிறத்திற்கு உவமை. முன் "மின்னமபூத்ததோர்வல்லி" என்றதற்கு ஏற்ப 'பூவுதிர்ந்ததோர்கொம்பு' என்றார். அணிகலன்களை நீக்கிய நிலையில் பூவுதிர்ந்த கொம்பை உவமை கூறுதலை "பிடிக்கைபோலுந்திரள் குறங்கினணிபு நீக்கிப் பிணையன்ன; னடிக்கிண்கிணிபு மஞ்சிலம்பும வீரன் மோதிரத்தோடகற்றியபின், கொடிப்பூத்துதிர்ந்ததோற்றமபோற கொள்ளத் தோன்றி" என்று சிந்தாமணியிற் கூறியிருத்தலுங் காண்க. "மேவருங்கலங்களை வெறுத்த மேனியர் பூவுதிர்கொம்பென மகளிர்போயினார்" என்பர் மேல ஆற்றுசெல்படலத்தும். பி-ம்—[1]தாவினன் மணி. [2]மற்றும். [3]மென்குழல், நன்குழல். [4]உண்கண்கள், ஒண்கண்கள். [5]கலுழப், கலுழ்ந்து. [6]உதிர்த்தது. [7]படிமிசை, பார்மிசை, பொடிமிசை. (கஅசு)

அஅ—கவிக்கூற்று அலங்கோலமாகக் கிடந்த கைகேயியின் வருணனை.

நவ்வி வீழ்ந்தென நாடக மயிறுயின் றென்னக்
கவ்வை கூர்தரச் சனகியாங் கடிகமழ் கமலத்
தவ்வை நீங்குமென் றயோத்திவந் தடைந்தவம் மடந்தை
தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் [1]கேகயன் [2]றனயை.

(இ - ள்.) கேகயன் தனயை - கைகேயி,—கவ்வை கூர்தர - துன்பம் மிகுதலால், நவ்வி வீழ்ந்து என-மான் விழுந்தாற்போலவும், நாடகம் மயில் துயின்று என்ன - குலாவிக்கூத்தாடுகின்ற மயில் (அசைந்து ஒழிந்து) ஒடுங்கிக் கிடந்தாற் போலவும்;—சனகி ஆம் - சீதையாகிய, கடி கமழ்,

கமலத்து அவ்வை - வாசனைவீசுகின்ற பொற்றாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தாயாகிய இலக்குமி, நீங்கும்-(காட்டிற்கு) நீங்குவாள், என்று -, அயோத்தி வந்து அடைந்த-அயோத்தியாபுரியில் வந்து சேர்ந்த, அ மடந்தை தவ்வை என-அவ் விலக்குமியினது மூத்தவள்போலவும், கிடந்தனள்-விழுந்துகிடந்தாள்; (எ-று.)

மனத்தின்மாறுபாடுதோன்ற அலங்கோலத்தைக்கொண்ட நிலைமை யோடு கைகேசி பூமியிற்கிடந்தது-நவ்வி வீழ்ந்ததனையும், மயில் கொஞ்சிக்கூத் தாடுதலொழிந்து ஒடுங்கிக்கிடந்ததனையும், இலக்குமியாகிய சீதை நீங்குவது குறித்து மூதேவி குடிபுகுந்ததையும் போலுமென வருணித்தார்; முதலிரண் டும் உவமையணி; மூன்றாவது-தற்குறிப்பேற்றவணி. கவ்வை கூர்தர-காரிய நிமித்தமாக என்றுமாம். அவ்வை - உலகமாதா. கவ்வை, அவ்வை-போலிகள். அயோத்தி-அயோத்யா எனனும் வடசொல்லின் திரிபு; சண்டையிடுதற்குக் கூடாததெனபது பொருள்; அகழி, மதில், ஆயுதம், சேனை முதலியவற்றால் தக்க காவலுடைத்தெனபது கருத்து. தவ்வை - மூதேவி. ஆம - அசை. பி - ம் —[1]கைகயன. [2]தனபள. (கஅஎ)

மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலம் முற்றிற்று.

## ௩-ஆவது கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்.

அதாவது - கைகேயி ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறுசெய்ய ஆலோசித்த தீயசெயலைச் சொல்லும் பகுதியெனபது பொருள். கைகேசி - கைகேயி என்பதன் விகாரம்; கேகயராட்டரசன்மகளென்பது பொருள். இந்தப் படலத்திற்குப் பெயர் 'கைகேசிப்படலம்' என்று சிலபிரதியிற் காண கிறது.

கூனியாற்கலக்கப்பட்டு மாறுபாடுற்று அலங்கோலத்தோடுகைகேயிகிடக் கையில், இராமபிரானுக்குப் பட்டங்கட்டுவ தென்று தீர்மானித்த அன்று நள்ளிரவில் தசரதசக்கரவர்த்தி இராமமகுடாபிஷேகத்தைக் கைகேயிக்கு உணர்த்துமாறு அவளதுமாளிகைக்குச்சென்று, கைகேயியாலத்துறந்து அலங் கோலநிலையுடன்கிடப்பதைக் கண்டு, 'இவட்கு என்ன நேர்ந்ததோ!' என்று நெஞ்சு சோர்ந்து, தன்கைகளாலவளை எடுக்கத்தொடங்க, கைகேயி அக்கை யினின்றுநீங்கி மண்ணில்வீழ்ந்து நெட்டுயிர்க்க, அதுகண்ட மன்னவன் அஞ்சி, 'நிகழ்ந்தது என்னை? யாரேனும் உனக்குத் தீங்கிழைத்திருந்தாற் சொல் நான் அவர்களைச் செய்வதைக் காண' என்று தேற்ற, அதுகேட்ட கைகேயி, 'என்மீது உண்மையாக அன்புளதாயின் முன்கொடுத்த வரங்களைத் தருமாறு உறுதிகூறுக' என்ன, தசரதமன்னவன் அவளதுவஞ்சனையை யுணராது சிரித்து 'இராமன்மேல் ஆணை நீ வேண்டும் வரங்களைத் தரு

கிறேன்' என்ன, கைகேயி 'என் மகன் முடிசூடுவது முதல் வரம்; இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவது இரண்டாம் வரம்' என்று தன் கருத்தை யறிவித்தாள். அது கேட்ட மன்னவன் சொல்லொணாத் துயரத்தால் கீழ்வீழ்ந்து வெய்துயிர்த்து நாவுலர்ந்து உயிரொடுங்க மனம் புலர்ந்து ஒருபாற் கோபமூள வெம்மைப் புண்ணில் வேற்படை புகப்பெற்றதே போல வருந்தினான். மன்னனது அந்நிலையைக் கண்டும் சிறிதும் மனமிளகாது கைகேயி நிற்க, அவளை நோக்கி மன்னன், 'நீ நினைத்தது உண்டோ? யாரேனும் துர்ப்போதனை செய்தார்களோ? சொல்' என்று வினவினான். கைகேயியோ, 'எனக்குத் துர்ப்போதனை செய்தாரும் இல்லை; நான் நினைத்ததும் இல்லை. வரந்தந்தாற் கொள்கின்றேன்; இன்றேல், உனக்கு வசையுண்டாக மாய்வேன்' என்றாள். அதுகேட்ட மன்னன் மிக வருந்திக் கைகேயியைப் பழித்துப் பின்பு 'இவளை இரந்து பார்ப்போம்' என்று கருதிப் பலபடி கெஞ்சி 'பூமியைக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இராமன் மாத்திரம் நாட்டிலிருக்கட்டும். இராமன் நீங்கினால் என்னுயிர் நீங்கும். பாவி உன்னடைக்கலம்' என்று காலில் வீழ்ந்து இரந்தான். என்ன இரந்தும், தன் நிலையினீங்காது கைகேயி விடாப்பிடியுடனிருத்தலை யறிந்து தசரதன் மிக வருந்திப் பலபடியாகப் பழித்துத் தரையிற் புரண்டு வண்ணங் கிடந்தான். அப்போதும் கைகேயி 'நீ வரத்தைக் கொடுக்காற் கொடு; இல்லாவிடின் மாய்வேன்' என்றாள். மன்னவன் பெருந்துயரத்தோடு 'வரம் ஈந்தேன் ஈந்தேன்; என் மகன் காடு செல்ல, நான் வானகஞ் செல்லுகின்றேன். நீ உன் மகனோடும் வசைக்கடலில் அழுந்துக' என்று கூறி மூர்ச்சித்தான். தன் செயல் முற்றியது கண்டு கைகேயியும் துயின்றாள். பின்பு இரவுபோய்ப் பொழுது விடிந்தது; இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் காணவேணுமென்று நகரத்தவரெல்லாரும் அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு எங்குந் திரண்டனர். அரசர்கள் பலரும் பட்டாபிஷேக மண்டபத்துக்கு வந்துசேர்ந்தனர். வசிட்டமுனிவன் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டியபொருள்களைச் சித்தஞ்செய்துகொண்டு அந்தணர்களோடும் அம்மண்டபம் வந்து சேர்ந்தான். இன்னமிருக்கையிற் பட்டாபிஷேககாலம் வந்திட்டதென்று கணிகள் தெரிவித்ததனால் வசிட்டன் 'விரைவில் மன்னனை யழைத்து வருக' என்று பணிக்க, சுமந்திரன் கைகேயியின் மாளிகையில் தசரதன் சென்றிருப்பது தெரிந்து அங்குச்செல்ல, கைகேயி 'இராமனை யழைத்துக்கொண்டு வா' என்றனள். அதுகேட்ட சுமந்திரன் பட்டாபிஷேகத்துக்குத்தான் அழைத்துவரச் சொல்லினளென்று கருதிப் பேருவகையோடு சென்று இராமபிரானையடைந்து வாய்புதைத்து வணங்கிக் கைகேயி யழைத்துவரச்சொன்ன செய்தியைத் தெரிவித்து, 'மகுடஞ்சூட விரைந்து வருக' என்றனன். இராமபிரானும் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியை வணங்கிவிட்டு அரசர் சூழவும் பலவாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் தேரேறிச்சென்று வீதிகளைக் கடந்து பேருவகையோடு அரசர் திரண்டுள்ள மண்டபத்திற் புகாமல் கைகேயியின் மாளிகையிற் சென்றான். கைகேயி தந்தையைநாடி வரும் இராமபிரானுக்கு எதிர்சென்று, தன் பாதங்களை வணங்கிநின்ற அவ்விராமபிரானிடம் 'தந்தையின் ஏவல் ஒன்று உளது' என்ன, ஸ்ரீராமன்

'தந்தையின்பணியை நீர் உரைசெய்யமுடியுமானல் யான்உய்ந்தேன்; நும் பணியைச் சிரமேற்கொள்வேன் பணிமின்' என்ன, 'பரதன் உலகத்தையாள நீ பதினான்குவருடம் தவக்கோலத்துடன் காட்டில் வசித்துவரவேண்டும்' என்றாள். அதுகேட்ட ஸ்ரீராமன் இராச்சியபாரத்தைத் தாங்கவேண்டுமென்று தந்தைகூறிய நாளினும் அப்போது முகமலர்ந்து இராச்சியச்சுமை தன்னை விட்டு நீங்கியதற்காக மனமுவந்து, 'மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணியே யாயினும் மறுப்பனோ? என் தம்பி பெற்ற செல்வம் என்னதே யன்றோ? நும் பணி தலைமேற்கொண்டேன்; கானம் போகின்றேன்; விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்' என்றுசொன்னது. இப்படலத்திற் கூறுகிற விஷயம்.

வேறு

க.—தசரதன் கைகேயியின் மாளிகையை யடைதல்.

நாழிகை கங்குலி னள்ளடைந்த [1]பின்றை
யாழிசை யஞ்சிய [2]வஞ்சொ லேழை கோயில்
வாழிய [3]வென்றயின மன்னர் துன்ன வந்தா
னாழி நெடுங்[4]கை மடங்க லாளி யன்னான்.

(இ-ள்) கங்குலின் நாழிகை - இரவின் நாழிகை, நள் அடைந்த பின்றை - நடுவை யடைந்த பின்பு, நெடுங்கை மடங்கல் ஆளி அன்னான் - நீண்ட கைகளையுடைய ஆண்சிங்கத்தைப் போன்றவனான, ஆழியான் - சக்கரவர்த்தி,—வாழிய என்று - வாழ்வாயாகவென்று சொல்லி, அயில் மன்னர் - வேலேந்திய அரசர்கள், துன்ன - சூழ்ந்துவர, - யாழ் இசை - வீணையின் ஒலியும், அஞ்சிய - அஞ்சப்பெற்ற, அம் சொல் - அழகிய சொல்லையுடைய, ஏழை - கைகேயியினது, கோயில் - மாளிகைக்கு, வந்தான்—; (எ - று.)

இராசாங்க காரியத்தையெல்லாம் கவனித்து உண்டபின்பு நள்ளிரவில் கைகேயியின் கோயிலுக்குத் தசரதன் சென்றானென்னக் கைகேயியினிடத்து அரசனுக்குக் காதல் மிக்கிருந்தமையால். இராமபட்டாபிஷேகமாகிய உவகைச் செய்தியைத் தானே அவளிடம் நேரே தெரிவிக்கவேணுமென்று தசரதன் சென்றானென்பதை முதனூலா லறிக. யாழிசையஞ்சிய சொல் - யாழிசையினும் சொல் இனிமைத்தாதற்குத். 'அஞ்சிய' என்றதனால் சொல்லின் பொருட்கொடுமையும், 'ஏழை' என்றதனால் அறிவில்லாத மனத்தினது கொடுமையும் விளக்கினார். வேந்தர் நெருங்கிய பேரவையினீங்கித் தனித்திருக்க அந்தப்புரத்திற்குச் செல்வானொடு மன்னர் உடன்செல்லுதற்கு இயையுமோ? எனின்,—மன்னர் மன்னனாதலின் வழிவிடச்சென்றாரென்க; அல்லது, உயிர்போலச் சிறந்த நட்பரசரென்று கொள்க. "ஏறுபோற்பீடு நடை" என்றும், "மடங்கலன்ன மொய்ம்பினோர்" என்றும் கூறப்படுதலால், பெருமிதமுடையானுக்குச் சிங்கவேறு நடையானும் வலியானும் உவமை. மடங்கலாளி - ஒருபொருளைக் குறித்த இருசொற்கள்; மடங்கல் - பிடரிமயிர் மடங்கியிருக்கப்பெற்றதென ஆண்சிங்கத்துக்குக் காரணக்குறி. நாழிகை - நாடிகா என்பதன் சிதைவு. அன்ன ஆழியான் - விகுதிபிரித்துக்கூட்டல். இனி, ஆழியையுடைய ஆளியன்னானென்றே யுரைப்பினுமாம். பி-ம் —[1]வேலை. [2]செஞ்சொல். [3]வென்றியன, வென்றபல. [4]கண. (கஅஅ)

## ௨.—தசரதன் கைகேயியை யணுகுதல்.

வாயிலின் மன்னர் வணங்கி நிற்ப வந்தாங்
¹கேயின செய்யு ²மடந்தை மாரொ டேகிப்
பாய றுறந்த படைத்த டங்கண் மென்றோ
ளாயிழை தன்னை யடைந்த வாழி மன்னன்.

இதுவும் மேலிற்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மன்னர் - (தன்னுடன்வந்த) அரசர், வணங்கி - தொழுது, வாயிலின் நிற்ப - அந்தப்புரவாயிலில் நிற்க,—ஆங்கு - அவ்விடத்தில், வந்து - ஓடிவந்து, ஏயின செய்யும் - ஏவினபணி செய்கின்ற. மடந்தைமாரொடு - பெண்களோடு, ஏகி - போய்,—பாயல் துறந்த - படுக்கையைவிட்ட, படைத் தடம் கண் - வேல்போன்ற [கூரிய] பெரிய கண்களையும், மென் தோள் - மெல்லிய தோள்களையுமுடைய. ஆயிழைதன்னை - கைகேயியை. அடைந்த - சேர்ந்த, ஆழி மன்னன் - சக்கரவர்த்தி,—(எ - று.)—"எடுக்கலுற்றான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

மந்தரையால் மனங்கலங்கலுற்ற கைகேயி தான் படுத்திருந்த இடத்தை விட்டுச் சினங்கொண்டபோது இருக்குங் கிருகத்திற்குப் போய் தன்னணி கலன்களையும் மாலைகளையும் களைந்தெறிந்து வெறுந்தரையிற் புரண்டுகிடந்தனளாக, தசரதன் வழக்கமாகக் கைகேயி படுத்திருக்கும் அறையிற்போய்ப் பார்த்து அங்கு அவளைக் காணாமையால் மனந்திடுக்கிட்டு அக்கைகேயி கோப கிருகத்திற் சென்றிருப்பதையறிந்து அங்குச்சென்று அவள் வெறுந்தரையிற் படுத்திருப்பதைக் கண்ணுற்றான் என்று முதனூற்கு ஏற்க விரித்துரைக்க. ஏயின - ஏவின: பெயரா. ஆழிமன்னன் - சுட்டு பி-ம்.—¹ஏபது. ²மடந்தையாரொடேகி, அணங்கினோகள் சூழ. (கஅக)

## ௩.—தசரதன் மனம்வருந்திக் கைகேயியைத் தழுவி யெடுக்கமுயலுதல்.

¹அடைந்தவ ணோக்கி யரந்தை யென்கொல் வந்து
தொடர்ந்த தெனாத்துயர் கொண்டு சோரு நெஞ்சன்
மடந்தையை ²மானை யெடுக்கு ³மானை யேபோற்
றடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ யெடுக்க லுற்றான்.

(இ - ள்.) அவண் அடைந்து - அவ்விடத்தைச் சேர்ந்து, நோக்கி - (அவளைப்) பார்த்து, 'வந்து தொடர்ந்தது அரந்தை என் - (இவளுக்கு) வந்து பொருந்தினதாகிய துன்பம் யாது?' என - என்றெண்ணி, துயர் கொண்டு - துன்பத்தையுட்கொண்டு, சோரும் - தளர்கின்ற, நெஞ்சன் - மனத்தையுடையவனாய்,—மானை - பெண் மானை. எடுக்கும் - துதிக்கைகொண்டு) தூக்குகின்ற, ஆனையே போல - களிற்றைப்போல, தடம் கைகள் கொண்டு - பெரிய கைகளால், மடந்தையை - அவளை, தழீஇ - கட்டியணைத்து, எடுக்கல் உற்றான் - தூக்கத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—என் கொல், கொல் - அசை.

அந்தக்கைகேயி தரையில் வீழ்ந்துகிடப்பது கண்டு பெருந்துயரமடைந்த தசரதன் 'என்னசொல்லுவனோ! என்னசெய்வனோ?' என்ற அச்சத்தோடு வேடனது நஞ்சுதீற்றிய அம்பால அடியுண்டுவீழ்ந்த பெண்யானையை நெடுங் காட்டில்திரியும் பெருங்களிறு பரிசிப்பதுபோலத் தன்கையாற் பரிசித்தா னென்று முதனூல் கூறும். அவள்சோகத்தினைப்பிரிந்தது, இரண்டனுருபு தொகத்தாகவுமாம். எந்து தொடர்ந்தென றதனால், இதுகாறுந் துயரமின்மை பெறப்பட்டது. கைகளெனப் பன்மைபாற் கூறுதலால, இருகைவேழத்தை யுவமையாகக்க. மடந்தை - பெட்டைநிறைந்த பருவத்துப் பெயர். பி-ம் — [1]அடைந்தவன், அடைந்தனன். அடைந்தவர், அடைந்தது. [2]மாலை. [3]யானை.

### ச.—மன்னவர்கையைத்தள்ளிக் கைகேயி பூமியில்விழுந்து நெட்டுயிர்த்தல்.

நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை [1]தம்மை நீக்கி
மின்றுவள கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தா
ளொன்று மியம்பல ணீடு யிர்க்க லுற்றாள்
[2]மன்றல் அருந்தொடை மன்ன னாவி யன்னாள்

(இ-ள்) மன்றல் அருந்தொடை மன்னன்-வாசனையையுடைய (கிடைத்தற்கு) அரிய மாலையைத் தரித்த சக்கரவர்த்தியினது. ஆவி அன்னாள்-உயிரையொத்த கைகேயி — தொடர்ந்து நின்ற - தழுவிப்பெடுத்து நின்ற, நெடு கை தம்மை-(அரசனுடைய) பெரிய கைகளை நீக்கி தள்ளி, மின் துவள்கின்றது போல - அசைகின்ற மின்னலைப்போல, மண்ணில் வீழ்ந்தாள்-பூமியில் (மறுபடியும்) விழுந்து, ஒன்றும் இயம்பலள்-ஒன்றும் பேசாதவளாய், நீடு உயிர்க்கல் உற்றாள் - பெருமூச்சுவிடத் தொடங்கினாள்; (எ - று.)

அரசனுக்கு ஆவிபோலச்சிறந்த கைகேசி தன்னைத் தழுவிப்பெடுக்கலுற்ற தசரதனது கைகளைத் தள்ளி ஒரு மின்னற்கொடிபோல துவண்டு மண்ணில் விழுந்து மன்னவனுக்கு மறுமாற்றமொன்றுஞ் சொல்லாமல நெட்டுயிர்த்தன ளென்பதாம். நின்றுதொடர்ந்த=தொடர்ந்துநின்ற விகுதிபிரித்துக்கூட்டல். பி-ம் — [1]தன்னை நீக்கி, கையை நீக்கி, நீக்கிமேலை [2]மன்றற்றாரவனுவியன்னமன்னாள், மன்றுளார் தாரவனுவியனன்னமன்னாள், மன்றுள்தாரவனுவியன்னமங்கை. (கஅச)

### ரு.—தசரதன் அதுகண்டு 'உனக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்' என்று வேண்டுதல்.

அன்னது கண்ட வலங்கன் மன்ன னஞ்சி
யென்னை [1]நிகழ்ந்த [2]இஞ்ஞால மேலில வாழ்வா
ருன்னை யிகழ்ந்தவர் மாள்வ ருற்ற தெல்லாஞ்
சொன்னபி னென்செயல் காண்டி [3]சொல்லி டென்றான்.

(இ-ள்.) அன்னது கண்ட-அந்தக்கைகேயிமண்ணில்வீழ்ந்து நெட்டுயிர்க்க நிலைப்பார்த்த, அலங்கல் மன்னன்-மாலையையுடையஅரசன், அஞ்சி-பயந்து,

'நிகழ்ந்தது என்னை - நடந்தகாரியம் யாது? இ ஞாலம் எழில் வாழ்வார் - இவ்வேழுலகங்களில் வாழ்பவர்களுள், உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வார் - உன்னை இகழ்ந்தவர் (எவராயிருந்தாலும் அவர்கள் என்னாற்கொல்லப்பட்டு) உயிரையிழப்பார்கள்; உற்றது எல்லாம் நடந்தது முழுவதும், சொன்னபின் - (நீ) சொன்னபின்பு, என் செயல் காணடி - என் செய்கையைப் பார்; சொல்லிடு - (நிகழ்ந்ததைச்) சொல்வாயாக.' என்றான் —; (எ - று.)

கைகேயியின் கொடியஎண்ணத்தை யுணராத தசரதன் 'இவள் இங்ஙனம் மண்ணில்வீழ்ந்து கிடப்பதற்கு யாது காரணமோ? யார் இவட்கு என்ன அவமானஞ் செய்தார்களோ? அன்றி ஏதேனும் உடலில்நோய் தோன்றியுள்ளதோ?' என்ற எண்ணத்தினால் மனம்நொந்து கொண்டு, 'உன்னை எவரேனும் இகழ்ந்தார்களா? அப்படி எவரேனும் இகழ்ந்திருப்பின் அவர்களை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுகிறேன்; அன்றி உடம்பில் ஏதேனும் நோய் தோன்றியுள்ளதா? அப்படியேதேனுமிருப்பினும் என்னிடம் மிகச்சிறந்த மருத்துவர் இருத்தலால் அவர்களைக்கொண்டு ஒருநொடியில் உன்னோயைப் போக்குவேன்; உனக்கு நேர்ப்பட்டுள்ளது இன்னதென்று விரைவாகச்சொல்; சொன்னால் அதற்குத் தக்கபரிகாரத்தை உடனே செய்கின்றேன் பார்' என்று தசரதன் கலவரத்தைச் சொல்லிக் கைகேயியைத் தேற்றப்பார்த்தனனென்க. சொன்னபின் - வினையெச்சம். காணடி - முன்னிலையொருமை ஏவல்வினைமுற்று. என்னாற்கொல்லப் படுவரென்பான் மாள்வரெனத் தன்வினையாற் கூறினான். பி-ம் — [1] இகழ்ந்தது. [2] இவ்வேழு ஞாலமானவர், இவ்வேழு ஞாலம்வாழ்வார் [3] சொல்லிது; சொல்லுக. (கசஉ)

சா — தசரதன்சொல்லைக் கேட்ட கைகேயி முன்தந்த வரத்தைக் கொடுக்கவேண்டுதல்

[1] வண்டுளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட [2] மங்கை
[3] கொண்டல் நெடுங்கணி னாலி கொங்கை [4] கோப்ப
வுண்டுகொ லாமரு ளென்க ணுன்க ணொக்கிற்
[5] பண்டைய [6] வின்று [7] பரிந்த ளித்தி யென்றாள்.

(இ - ள்.) வண்டு உளர் தாரவன் - வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மாலையையுடைய அரசனது, வாய்மை - வார்த்தையை, கேட்ட - செவியுற்ற, மங்கை - கைகேயி, — கொண்டல் நீர்கொண்டமேகம்போல, நெடும் கணின் - பெரிய கண்களினின்று, ஆலி - நீர்த்துளிகள், கொங்கை கோப்ப - தனங்களில்நிறையும்படி, (அழுதுகொண்டே) 'என்கண் - என்னிடத்தில், அருள் உண்டுகொல், கருணை இருக்கின்றதோ? உன்கண் - உன்னிடத்தில், ஒக்கில் - இருந்தால், பண்டைய - முன்னே கொடுத்தவற்றை, இன்று - இப்பொழுது, பரிந்து - விரும்பி, அளித்தி - கொடுப்பாயாக,' என்றாள் —; (எ - று.) — ஆம் - அசை.

மங்கை - பெண்மாதினையாய நின்றது. கண்ணீர்த்துளிகள் முத்துக்கள் போலுதலால், 'கோப்ப' என்றார். பண்டைய - அகாரச்சாரியையை இறுதியிற் பெற்றுவந்த பண்டு என்னும் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தடியாகப்பிறந்த

பலவின்பாற்பெயர். பணைப்பவென்றது - சம்பரனோடு சமர்புரிகையில் போர்த்துணையாய் நின்றதனுக்குக் கொடுத்த வரமிரண்டனையும். பி-ம்:— [1]வண்டணி [2]நகை [3]கொண்ட [4]கண்ணோவி [5]போப்ப [6]என்கணுண்மை நோக்கின், எனக்கணுநோக்கின. [7]பணைப்பது. [8]அன்று. [9]பரிந்துதாவது; பரிந்துதானது; பரிந்துதால. பரிந்துதானீ (ககரு)

எ.—தன்னிடம் ஏதோவேண்டத்தான் கைகேயி இங்ஙனம் இருக்கின்றனளென அறிந்த தசரதன் வேண்டுவதைத் தருவேனென்றுஆணையிடல்.

கள்ளவிழ் கோதை [1]கருத்துண ராத மன்னன்
[2]வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன [3]நக்கா
னுள்ள [4]முவந்தது செய்வ [5]லொன்று முலோபேன்
வள்ள லிராம [6]னுன்மைந்த னாணை யென்றான்.

(இ-ள். கள் அவிழ் கோதை-தேன் சொரிகின்ற கூந்தலையுடையவளான கைகேயியினது. கருத்து-எண்ணத்தை. உணராத-அறியாத. மன்னன்-சக்கரவர்த்தி,—வெள்ளம் நெடுஞ் சுடர் மின்னின் - மிகுந்த பெரிய ஒளியையுடைய மின்னலைப்போல. மின்ன - விளங்கும்படி. நக்கான் - சிரித்து, 'உள்ளம் உவந்தது (உன்)மனம் விரும்பியதைச் செய்வல்-செய்வேன்; ஒன்றும் உலோபேன்-சிறிதும் லோபஞ்செய்யேன்; உன் மைந்தன் - உனது பிள்ளையும் வள்ளல்-வள்ளலுமாகிய இராமன்-இராமனது மேல் ஆணை சத்தியம்.' என்றான்—.

நீ வேண்டுவதைக் கருதி என்னுடைய சத்தியமான சொல்லைக் கேட்டுச் சிறிது தேறிய கைகேயி வேறுநோக்கினால் ஒரு விஜ்ஞாபனை செய்யத் தொடங்கி. அங்ஙனமாக நாம் மற்றப் பிள்ளைகளுக்குள் மேலானவனாக மதித்திருக்கும் இராமபிரான்மீது ஆணையிட்டு வேண்டுவதைத் தருவதாகக் கைகேயிக்கு உறுதி கூறினனென்க. கள் - தேன்; பலவாமாலையினிடமும் பெருகுவது; வாசனையுமாம். கள்ளவிழ் கோதை-அன்மொழித்தொகை. நக்கான்-பிறரைப் பேதைப்படுத்தற்கு நக்க நகை 'உண்ணிறைகொடுகிலேன்னுயிர்தவு லோபினீரே", "எந்தைகோடு பொருதி பேது முலோபகாணமே" என்பவற்றிற்போல. உலோபேனென்பது - லோபமென்னும் வடமொழிப் பெயரடியாகப் பிறந்த தன்மையொருமை வினைமுற்று. லோபஞ்செய்யாமை வள்ளல் மன்னன் எனக் கூட்டுதல் சிறப்பு. என்கதுபோல அவனுக்கும் இராமனிடத்து அன்பிருந்தது கருதி. 'இராமனுன் மைந்தன்' என்றான். பி-ம்.—[1]கருத்துணராத. [2]வெள்ளை. [3]நக்காங்கு [4]உவந்துள [5]ஒன்றுமலோபேன, ஒன்றுமலோவேன. [6]நின. (ககசு)

அ.—முன்னீந்த வரத்தையே கொடுக்குமாறு கைகேயி கேட்டல்.

ஆன்றவ னவ்வுரை கூற [1]வன்ன மன்னோ
டோன்றிய பேரவ லந்[2]து டைத்த லுண்டேற்
சான்றிமை யோர்குல மாக [3]மன்ன நீயன்
றீந்த வரங்க ளிரண்டு மீதி யென்றாள்.

(இ - ள்.) ஆன்றவன்-தசரதன், அ உரை கூற - அந்தவார்த்தையைச் சொல்ல, அன்னம் அன்னாள் - அன்னப்பறவைபோல்பவளான கைகேயி, 'தோன்றிய பெரு அவலம் துடைத்தல் உண்டுஎல் - (எனக்கு) உண்டாகிய மிக்கதுன்பத்தைப் போக்குவது உளதானால், மன்ன-அரசனே! இமையோர் குலம் - தேவர்கூட்டம், சான்று ஆக - சாக்ஷியாகட்டும் நீ அன்று என்ற வரங்கள் இரண்டும்-நீ அக்காலத்தில் (கொடுப்பதாய்) அங்கீகரித்த இரண்டு வரங்களையும், ஈதி - (இப்பொழுது) கொடுப்பாயாக', என்றாள்—; (எ - று.)

இராமன் மீது பிரதிஜ்ஞைசெய்து கொடுத்தபின்பு, கைகேயி 'நீ என் துயரைப் போக்குமாறு பிரதிஜ்ஞைசெய்ததற்கு முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் சந்திரசூரியர்களும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் முதலியோர் சாட்சி; நான் அபூர்வமாக ஒன்றும் உன்னைக் கேட்கவில்லை; முன்பு உன்னால் தரப்பட்டு உன்னிடத்தே வேண்டியபோது கொள்ளுமாறு வைத்திருக்க இரண்டு வரங்களையுந்தான் கேட்கிறேன். அவற்றைத் தருவாய்' என்றனளென்க. இங்ஙனம் முன்னிகழ்வைத்தையே மீட்டுங்கேட்பதற்குக் கைகேயி மன்னவனைக் கட்டுப்படுத்தியது. தான் கேட்கப்போவது தசரதமன்னவனுக்கு மிகவும் அநிஷ்டமானதாகையால் எங்கே தாக்குத்தவறிவிடுவானோவென்று அஞ்சியதனாலென்க. ஆக-முற்று வினைப்பெச்சமாகக் கொண்டு உரைப்பினுமாம். ஆன்றவன்-பலகுணங்களாலும் நிறைந்தவன். பி-ம். -[1]இயம்பலொள். [2]துடைப்பது. துடைத்தது. [3]மன்னமுனனீ. முன்னாமன்னா, முன்னநீயன்று, முன்னாநீயன்று. சிலபிரதியில் 'வானவர்வானவமன்னாமன்ன முன்னநீ' என்று மூன்றாமடி. ()

கூ —தசரதன் 'விரும்பும்வரத்தைக் கூறுக தருவேன்' எனல்.

வரங்கொள வித்துணை [1]மம்ம ரலல லெய்தி
யிரங்கிட வேண்டுவ [2]தில்லை யீவனென்பாற்
பரங்கெட வி[3]ப்பொழு தேப கர்ந்தி டென்றா
னுரங்கொண் மனத்தவள் வஞ்ச [4]மோர்கி லாதான்.

(இ-ள்) (அப்போது தசரதமன்னவன்), உரம் கொள் மனத்து அவள் வஞ்சம் ஓர்கிலாதான்-வலிமைகொண்ட நெஞ்சத்தையுடைய அக்கைகேயியினது வஞ்சனையை அறியாதவனாய், வரம் கொள-(கொடுப்பதாகச்சொன்ன) வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள, இ துணை-இவ்வளவு. மம்மர் - தடுமாற்றமும், அலமல்-வருத்தமும், எய்தி அடைந்து. இரங்கிட வேண்டுவது - தளரவேண்டுவது, இல்லை—; என்பால் என்னிடத்துள்ள, பரம்-பாரம், கெட-போம்படி, இப்பொழுதே—, ஈவன் - (நீ வேண்டுவதைக்) கொடுப்பேன்; பகர்ந்திடு - சொல்,' என்றான்—; (எ - று.)

சிறிதும்இரக்கமில்லாத கல்நெஞ்சென்பார், 'உரங்கொள் மனம்' என்றார். அடைக்கலப்பொருளைப் பாதுகாத்துக்கரவேண்டும் பொறுப்புப்போல இரண்டுவரத்தைத் தரவேண்டுமென்கிற பொறுப்புத் தன்னிடத்துத் தங்கியிருத்தலால், 'என்பாற்பரங்கெட' என்கிறான் தசரதன். பி-ம். —[1]மன்னும், மாழ்கி. [2]ஈவனெகொள், ஈவனெகொல. [3]பகலே. [4]ஓர்வதில்லான். (ககூ)

### ௧௦.—பரதனுக்குப்பட்டங்கட்டவும் இராமனைக் காட்டிற்குஅனுப்பவும் கைகேயி இரண்டுவரங் கேட்டல்.

ஏய வரங்க ளிரண்டி னொன்றி னாலென்
சே[1]யுல காள்வது சீதை கேள்வ [2]னொன்றாற்
போய்வன [3]மாள்வ தெனப்பு கன்று நின்றாள்
[4]தீயவை யாவை யினுஞ்சி றந்த தீயாள்.

(இ - ள்.) தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள் - கொடியவை யெல்லாவற்றிலும் மேம்பட்ட கொடியவள் [கைகேயி], 'ஏய வரங்கள் இரண்டின் - (நீ) கொடுத்த இரண்டு வரங்களுள், ஒன்றினால் - ஒரு வரத்தினால், என் சேய் உலகு ஆள்வது - எனது மகன் [பரதன்] இராச்சியத்தை யாள வேண்டுவது; ஒன்றால் - மற்றொன்றினால், சீதை கேள்வன் - இராமன், போய் - (இந்நாட்டை விட்டுச்) சென்று, வனம் ஆள்வது - காட்டில் வாசஞ்செய்யவேண்டுவது.' என புகன்று - என்று (வாய்கூசாது) சொல்லி, நின்றாள் - (சிறிதும் மனங்கலங்காமல் உறுதியாக) இருந்தாள்; (எ - று.)

பகைவரும் சொல்ல வாய்கூசுங் கடுஞ்சொல்லைச் சொல்லியும் தன்மனவுறுதி சிறிதுங்குன்றாது கைகேயி இருந்தனளென்பார் 'தீயவையாவையினுஞ்சிறந்த தீயாள் நின்றாள்' என்றார். தீயவை யென்றது - அக்கினி, யமன், விஷம், சர்ப்பம் முதலியன; தீயவையெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த தீப்போன்றவளென்றுமாம். 'வனம் ஆள்வது' என்பதனால், நாட்டைப்பற்றிய நினைவு இராமனுக்கு அறவொழிந்திடவேணுமென்பது குறிப்பிக்கப்படுமென்பர். ஏய - ஏவிய வென்பதன் விகாரம். பி - ம் —[1] சிலை, அரசு. [2]ஒன்றில. [3]வாழ்வது [4]தீயன. (௧௩௭)

### ௧௧.—இது முதல் ஐந்து கவிகள் - தசரதமன்னவன் கொண்ட வருத்தமிகுதியைத் தெரிவிக்கும்

நாக மெனுங்கொடி யாட [1]னாவின் வந்த
சோக விடந்தொட ரத்து ணுக்க [2]மெய்தா
வாக மடங்கலும் வெந்த ழிந்த ராவின்
வேக மடங்கிய வேழ மென்ன வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) நாகம் எனும் - பாம்பென்று சொல்லத்தக்க, கொடியாள் தன் - கொடுமையையுடைய கைகேயியினது, நாவின் வந்த - நாக்கிலிருந்து தோன்றிய, சோக விடம் - துன்பத்தைத்தருகின்ற (வார்த்தையாகிய) விஷம், தொடர - பற்றினவளவிலே, துணுக்கம் எய்தா - நடுக்கமடைந்து, ஆகம் அடங்கலும் - உடல்முழுவதும், வெந்து - வெதும்பி, அழிந்து - சோர்ந்து, அராவின்-பாம்பினால், வேகம் அடங்கிய - தீவிரந் தணிந்த, வேழம் என்ன - யானைபோல, (தசரதமன்னவன்), வீழ்ந்தான்—; (எ - று.)

நாகம் - நடவாதது, ஊர்ந்துசெல்வது. தலையிலும், கொடுக்கிலும், பல்லிலுமுள்ள விஷத்தினும் வேற்றுமைவிளங்க, 'நாவின்வந்த விடம்' என்றார்.

தன்னைப் பாலூட்டி வளர்த்தாளையே தீண்டுதலால், நாகமெனுங் கொடியா ளென்றமைந்தனர். ஆகம் வெந்துவீழ்ந்தான்-வினைவினை முதலோடு முடிந்தது. கீழ் 'ஆவி' என்றதற்கேற்ப, வேமென்றார். தொட்ட என்ற விதப்பு, 'உலகத்து விடம் கொல்வது தான் உட்புகப்பின்பே; இச்சோகவிடம் தொடர்ந்தவளவிலே கொல்லும்' என்னும் வேற்றுமை தோன்றநின்றது உருவகமூலமாக வந்த வேற்றுமையணி. பி-ம் —[1]நாவினீந்த, நாநயந்த. [2]எய்த. (ககூ)

கஉ. பூதல முற்றத னிற்பு ரண்ட மன்னன்
மாதுய ரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்
வேதனை [1]முற்றிட வெந்து வெந்து கொல்லன்
ஊதுலை யிற்கன லென்ன வெய்து யிர்த்தான்.

(இ-ள்) பூதலம் உற்று - பூமியையடைந்து [விழுந்து], அதனில் புரண்ட மன்னன் - அதில் உருண்ட சக்கரவர்த்தியினது, மா துயரத்தினை - மிக்க துன்பத்தை, சொல்ல வல்லார் - இதுவளவென்று சொல்லவல்லமையுடையவர், யாவர் - யார்? [ஒருவருமில்லை], வேதனை முற்றிட - துன்பம் முதிர்ச்சியடைய, வெந்து வெந்து - அத்தசரதன் மனம்) மிகவெதும்பி, கொல்லன் ஊது உலையில்-கருமான் ஊதுகின்ற உலைக்களத்திலுள்ள, கனல் என்ன - நெருப்புப்போல, வெய்து உயிர்த்தான் - கொதிப்பாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டான்; (எ - று)

இது. கவிக்கூற்று. ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாததான சோகவேகத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தசரதசக்கரவர்த்தி பூமியில் விழுந்து புரண்டு வேதனைமிக உடல் வெந்து நெடுமூச்செறிந்தானென்க. அம்மன்னவனது நெடுமூச்சின் வெம்மைக்கு. கொல்லனது உலைக்கனல் உவமை. வெந்துவெந்து - அடுக்கு மிகுதிப்பொருளது. பி-ம் —[1]உற்றிட. ()

க௩. உலர்ந்தது [1]நாவுயி ரோட லுற்ற துள்ளம்
புலர்ந்தது கண்கள் [2]பொடித்த [3]பொங்கு சோரி
சலந்தலை மிக்கது தக்க தென்கொ [1]லென்றென்
றலந்தலை யுற்ற வரும்பு லனக ளைந்தும்.

(இ-ள்) (அம்மன்னவனுக்கு), நா உலர்ந்தது - நாக்கு வறண்டது; உயிர் ஓடல் உற்றது - பிராணன் போகத்தொடங்கியது; உள்ளம் புலர்ந்தது-மனமதளர்ந்தது; கண்கள் —, பொங்கு சோரி பொடித்த - மிகுந்த ரத்தத்தைச் சிந்தின; சலம் தலைமிக்கது - கவலை மிகுந்தது; அரு புலன்கள் ஐந்தும் - (நீக்குதற்கு) அரிய ஐந்து இந்திரியங்களும், - தக்கது - செய்யத்தக்குந்த தொழில், என் என்று என்று - என்னவென்றெண்ணியெண்ணி, அலம் தலையுற்ற - சஞ்சலமிகுந்தன; (எ - று.)—கொல் - அசை.

கீழ் மன்னவனது துயரத்தை விளக்கிய கவி, இதனால் அவனுடைய உறுப்புக்கள் பட்ட நிலையை வருணிக்கின்றார். புலன் - அறிவு; ஞானேந்திரியங்கட்கு இலக்கணை. என்றென்று - பலமுறையென்னும் பொருளில் அடுக்

கிற்று. அலந்தலை எனப் பிரித்து, அலத்தலை என்பதன் விகாரமாகக்கொள்ளலுமாம். பெருந்துன்பத்தோடு கைகேயிபக்கற் கோபமும் அரசனுக்குத்தோன்றிற்றென்பார் 'கண்கள் பொடித்த' என்றார். அவலச்சுவையோடு வெகுளிச்சுவையுங் கலந்துவருவதனை மேலுங் காண்க. பி-ம் —[1]நாவும். [2]புலர்ந்தன, பொடித்தன. பொடித்தது. [3]போக்கும், செய்ய. [4]ஈதென்று. (உ௦௦)

**கச.** மேவி நிலத்தி [1]னிற்கும் [2]விம்மும் வீழு
மோவிய மெய்ப்ப வுயிர்ப்ப டங்கி யோயும்
பாவியை யுற்றெதிர் பற்றி பெற்ற [3]வெண்ணு
மாவி பதைப்ப வலக்க [4]ணெய்தி நின்றான்.

(இ - ள்.) ஆவி பதைப்ப-உயிர் பதைக்கும்படி, அலக்கண்-துன்பத்தை, எய்தி நின்றான்-அடைந்திருந்த சக்கரவர்த்தி.—மேவி - (மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு) எழுந்து நிலத்தில் நிற்கும்-பூமியில் (சிறிதுபொழுது) நிற்பான்; விம்மும் - புலம்புவான், வீழும்-(மறுபடியும்) விழுவான்; உயிர்ப்பு அடங்கி-மூச்சு அடங்கி, ஓவியம் ஒப்ப - சித்திரத்தை போக்கும்படி, ஓயும் - செயலொடுங்கி விடுவன்; பாவியை-பாவச்செய்கையையுடைய கைகேயியை, எதிர் உற்று - எதிரேபோய், பற்றி-பிடித்து, எற்ற போத, எண்ணும்-நினைப்பான்; (எ-று)

இதனாலும், துயரமிக்க மன்னவனது செய்கை உணர்த்தப்படுகின்றது. தசரதமன்னவனிடத்து மேவி நிற்றல்முதலிய பலதொழில் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகக் கூறிய இது-கூட்டவணியின்பாற்படும் என்றாலார் ஸமுச்சயாலங்காரமென்பர். மேலும் இவ்வணி காண்க. பி-ம் —[1]இருக்கும். [2]நிற்கும். [3]என்னும். [4]எய்துகின்றான (உ௦க)

**கரு.** பெண்ணெனா [1]வுற்ற [2]பெரும்ப ழிக்கு நாணு
முண்ணிறை வெப்பொ டுயிர்த்து யிர்த்து லாவுங்
[3]கண்ணில னொப்ப வயாக்கும் [4]வன்கை வேல்வெம்
புண்ணுழை [5]கிற்க வுழைக்கு மானை போலவான்.

(இ - ள்.) வல் கை வேல்-வலிய கையிலுள்ள வேலாயுதமானது, வெம் புண் நுழைகிற்க - கொடிய புண்ணில் நுழைவதனால், உழைக்கும் - வருந்துகின்ற, ஆனை போலவான்-களிற்றையொத்த அவன்.—பெண் எனா - பெண்ணென்றெண்ணி, உற்ற பெரும் பழிக்கு - (கைகேயியைப்பற்றி யெற்றுவதனால்) வருகின்ற பெரியபழிமொழிக்கு, நாணும்-நாணுவான்; உள் நிறை வெப்பொடு-உள்ளே நிறைந்த தாபத்துடன், உயிர்த்து உயிர்த்து-மிகப்பெருமூச்சு விட்டு, உலாவும்-அலைவான்; கண் இலன் ஒப்ப-கண்கெட்டுவிடப்பெற்றவன் போல, அயாக்கும் - சோர்வான்; (எ - று)

பாவியை யுற்று எதிர்பற்றியெற்ற வெண்ணிய தசரதன், கைகேயி பெண்ணாயிருத்தலால், அவளை வதைத்தாற் பெரும்பழி நேருமே யென்று நாணி அச்செயலினின்று நீங்கி வெதும்பித்து உலாவுவான். துயரமிகுதி

யாற் கணகெட்டவன்போன்று சோர்ந்து விழுவானென்றவாறு. உறுமபழியை உற்றபழியென்றார், தெளிவுபற்றி காலவழுவமைதி. நாணுதலாவது-தனக்கு ஒவ்வாத இழிந்த கருமத்தில் மனமொடுங்குதல்; 'கருமத்தா னாணுத னாணுத் திருநுதல் நல்லவர் நாணுப் பிற'' என்றார் நாயனாரும். பெண்கொலைக்குப் பயந்தானென்க. தான் கொடுத்த வரங்களுக்கே வருத்தத்தை விளைத்தலால், 'கைவேல் புண்ணுழைகிறக' என்றது. பி-ம் —[1]உட்கும். [2]மிகவ். [3]கண்ணினிமைகுனிக்கும், மண்ணிலைசோர்ந்தும் [4]மிக்ககைவேல். [5]கைக்க. (உ0உ)

## கசு.—தசரதனது சோகத்தைக் கண்டு யாவரும் நிலைகலங்க, கைகேயி வன்னெஞ்சளாயிருந்தல்

கம்ப நெடுங்களி யானை யன்ன மன்னன்
வெம்பி [1]விழுந்தழும் விம்மல் கண்டு [2]வெம்புற்
றும்பர் நடுங்கினர் ஊழி போவ [3]தொத்த
தம்பன கண்ணவ ளுள்ள மன்ன தேயால்.

(இ-ள்) கம்ப நெடுங்களி யானை அன்ன மன்னன்-கம்பத்திற்கட்டிய மிக்க மதத்தையுடைய களிற்றையொத்த சக்கரவர்த்தி, வெம்பி - வெதும்பி, விழுந்து-(பூமியில்) வீழ்ந்து, அழும் - புலம்புகின்ற விம்மல் - கலக்கத்தை, கண்டு—, வெம்புற்று-பட்ட ழுந்து உம்பர் - தேவரும், நடுங்கினார்—; ஊழி போவது ஒத்தது - (அக்காலம்) பிரளயகாலம் வந்தது போன்றது; அம்பு அன கண்ணவள் - அம்பையொத்த கண்களையுடைய கைகேயியினது, உள்ளம்-மனமோ, அன்னதே-அவ்வாறே வலிதாயிருந்தது. (எ-று.)—ஆல்-அசை.

கைகேயி சோர்ந்துபடாமையைத் தோற்ற 'கம்பயானையன்ன மன்னன்' என்றும், அவனது வருத்தத்திற்கு ஏதுவாயிருத்தல்பற்றி 'அம்பன கண்ணவள்' என்றுங் கூறினார். தேவர்கட்குத் துணையாயிருந்து வெற்றிபெற்ற தந்தையாதலின், இத்தசரதனது துன்பத்தைக் கண்டு தேவரும் வருந்தினரென்க. இம்மன்னனது துயர்மிகுதியைக்கண்டு உலகத்தவரியாவரும் வருந்துதலால், 'ஊழிபோவதொத்தது' என்றது. இப்படி யாவரும் வருந்தவும் மனம் கலவா திருந்த அத்தகைகேயியின் நிலைமை தோற்றப் பால விளக்கினார். கம்பம் மன்னன் எனக்கூட்டி-நடுக்கத்தையுடைய அரசனெனவும், உள்ளம் அன்னது என்பதற்கு-மனமும் அவ்வம்புபோல வருத்தத்திற்கு ஏதுவாகவே யிருந்த தெனவும் பொருள்கொள்ளலுமாம். கம்பநெடுங்களியானை - கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற நெடுங்களியானை என யானையின் வலிமையை விளக்கும் விசேடண முமாம். பி-ம் —[1]விழுந்திழும். [2]வெம்புதுயர்த்து. [3]ஒத்த. (உ0ங)

## கஎ.—இதுவும் அது

[1]அஞ்சல ளோடன ளாவல கண்டு முள்ளாள்
[2]நஞ்சில ளானில [3]ளென்ன [4]நாண மாமல
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேட [5]மென்றே
தஞ்சென மாதரை [6]யுள்ள லார்க டக்கோர்.

(இ - ள்.) ஐயனது அல்லல் கண்டும் - கணவனது வருத்தத்தைப் பார்த்தும், அஞ்சலள் - (அவள்) பயப்படவில்லை, உள்ளம் நஞ்சிலள் - மனம் இரங்கவில்லை, நாண் இலள் - வெட்கப்படவுமில்லை, என்ன - என்று (அவள் நிலைமையைச்) சொல்ல, நாணம் ஆம் - (சொல்லுகின்ற நமக்கே) வெட்கமுண்டாகும்; தகவோர் - (கல்வி கேள்விகளால்) பெரியவர். பண்டு - பழமையாய், 'வஞ்சனை - வஞ்சகம். மடந்தை வேடம் - பெண்ணுருவம்.' என்றே - என்று எண்ணியே. மாதரை - பெண்களை, தஞ்சு என - பற்றுக்கோடு [துணை] என்று. உள்ளலார்கள் - நினையார்கள்: எ - று.)—ஆல - அசை.

சக்கரவர்த்தியான தசரதன் பெரிதுங்கொண்டு மனங்கலங்கி விம்மி நிற்கும்போது அவனது மனைவியான ஒரு பெண்ணின் இரக்கமுதலியன இல்லாநிலைமையை எடுத்துச்சொல்லத் தொடங்கின், சொல்ல வாய்கூசுகின்றது; அதனால்தான் விரித்துச்சொல்லவில்லையென்றுகூறி, பெரும்பாலும் மடந்தைமார் வஞ்சகத்தன்மையுடையராதலால், அவர்களை நம்புவது தக்கோர்க்குத் தகாது என்று பின்னிரண்டடிகளாற் கூறுகின்றார். இதனால், கைகேயியை நல்லகுணமுள்ள ஏனைய மாதர் அவ்வாறு விலக்கவேண்டுமைத்தது தவறு என்று எடுத்துக்காட்டலாகாதென்றபடி. நஞ்சிலள் - நைந்திலள் போலி. தஞ்சு-தஞ்சமென்பதன் விகாரம். பி-ம் —[1]தஞ்சிலள் [2]எஞ்சிலள் [3]எண்ணா. [4]ஞானம். [5]அன்றே. இன்றே [6]பாராதோர். உன்னலார்கள் (௨௭)

### கஅ.— 'மனம் மாறுபடக் காரணர் யார்?' என்று கைகேயியை மன்னவன் வினவுதல்.

இந்நிலை [1]நின்றவ டன்னை யெய்த நோக்கி
நெய்ந்நிலை வேலவ னீ[2]நினைத்த துண்டோ
பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்ச முண்டோ
[3]அந்நிலை சொல்லென வாணை யுண்மை யென்றான்.

(இ-ள்) இந்நிலை - இந்நிலைமையில். நின்றவள் தன்னை - நின்ற அவளை, எய்த நோக்கி - பொருந்த [நன்றாய்] பார்த்து. நெய் நிலை வேலவன் - நெய் தடவிக் கூர்செய்யப்பட்ட இலைபோன்ற வேலாயுதத்தையுடைய அரசன், 'நீ நினைத்தது உண்டோ - நீ சிந்தித்தது உண்டோ? பொய் நிலையோர்கள் - வஞ்சகத்தன்மையையுடையவர்கள் புணர்த்த-(உனக்குக் கற்பித்துச்) சொல்லிய, வஞ்சம்-வஞ்சனைச்சொல், உண்டோ - உண்டோ? அந் நிலை - அத்தன்மையை. எனது ஆணை - என்மேலாணை, உண்மை - சத்தியமாக, சொல—,' என்றான்—.

இதுவரையில் இராமனிடத்துத் தாய்தந்தையர்க்காட்டிலும் அன்பு பாராட்டிவந்த கைகேசி அவ்விராமனைக் காட்டுக்குப்போகவும் தன்மகனை நாடாளவும் வேண்டினது விபரீதமாகஇருந்தமையால், 'நீ நினைத்ததுண்டோ? புணர்த்தவஞ்சமுண்டோ?' என இவ்வாறு மன்னவன் வினவலானான்; நினைத்தது-எனக்கு உன்னிடம் உண்மையான அன்பு உண்டாயில்லையா என்று சந்தேகித்ததெனவுமாம். வேல்மன்னவனுரைப்பும் அந்நிலைக் கைகேசியினிடம் செல

லாதென்ற கருத்தினால் 'நெய்க்கிலைவேலவன்' என்றது. பி-ம்:—[1]ஈன்றவள் இன்றவள். [2]திகைத்தது. [3]உன்னிலே. (உ௦ரு)

க௯.—கைகேயியின் மறுமொழி.

திசைத்தது மில்லை யெனக்கு வந்து நீயோ
இசைத்தது மில்லை [1]முனீந்த விவ்வ ரங்கள்
குசைப்பரி யோய்தரி னின்று [2]கொள்வெ னன்றேல்
[3]வசைத்திறன் நினவயி [4]னிறக மாள்வெ னென்றாள்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுக் கைகேயி), 'குசை பரியோய் - கடிவாளத்தை யுடைய குதிரையையுடையவனே' திசைத்ததும் இல்லை - (நான்) பிரமித்ததும் இல்லை; எனக்கு நீயோ வந்து இசைத்ததும் இல்லை - என்னிடத்தில் கொடியவளாக வந்து (வஞ்சனையைச்) சொன்னதும் இல்லை; முன் ஈந்த இவ்வரங்கள் - முன்னே (வாயார) கொடுத்த இவ்விரண்டுவரங்களை, இன்று - இப்பொழுது, தரின் - கொடுத்தால், கொள்வென் - பெற்றுக்கொள்வேன்; அன்று எல் - அன்றிக் கொடாமற் போவாயானால், வசை திறன் - பழியின்கூறுபாடு, நின் வயின் நிற்க - உன்னிடத்தில் நிலையாயிருக்கும்படி, மாள்வென் - இறப்பேன்,' என்றாள்—; (எ - று.)

'எனக்குத் திசைத்ததும் இசைத்ததுமில்லை' என்றதனால், உனக்கு இவ்விரண்டும் இருந்தாலுமிருக்கலாமென்றவாறு. "நீ திசைத்ததுஉண்டோ? வஞ்சனையோடு புணர்த்ததுஉண்டோ?" என்று மன்னவன் வினவியதுபற்றிக் கேட்டவரங்களைக்கொடுக்க அவனுக்குச் சம்மதமில்லையென்று விளங்குவதனால், 'வரங்கொடுத்தால் சரி. இல்லாவிட்டால் உயிரைமாய்ப்பது' என்று தான் கொண்டுள்ள மனவுறுதியைக் கைகேயி இங்கு வெளியிடுகின்றனளென்க. குசை - புறமயிருமாம். பரி-பரித்தலையுடையது; பரித்தல்-சுமத்தல். 'குசைப்பரியோய்' என்றதனால் - யான் பரிதுணடித் தேரூர்ந்ததனாலன்றோ நினக்குப் புகழுளதாயிற்றெனக் குறிப்பித்தவாறு. பி - ம் —[1]முனீந்த வரங்களனபால, முனீந்தவை வரங்கள். [2]கொள்வன [3]வசைப்பொருள். [4]வைத்து.

௨௦.—கைகேயியின் கடுமொழிகேட்டுத் தசரதன் மூர்ச்சித்து விழுதல்.

இந்த நெடுஞ்சொல்லவ் வேழை [1]கூற முன்னே
வெந்த [2]கொடும்புணில் வேலு ழைந்த தொப்பச்
சிந்தை [3]திரிந்து திகைத்த யர்ந்து [4]வீழ்ந்தான்
மைந்தன லாதுயிர் வேறி லாத மன்னன்.

(இ - ள்.) மைந்தன் அலாது-பிள்ளையை [இராமனை] அல்லாமல், உயிர் வேறு இலாத மன்னன்-வேறேபிராணனில்லாத சக்கரவர்த்தி,-அ ஏழை-அக

கைகேயி, இந்த நெடு சொல் - இப்பெரியவார்த்தையை, கூறும் முன்னே - சொல்லுதற்கு முன்னே, வெந்த கொடு புண்ணில் - வெந்ததனாலுண்டாகிய கொடிய விரணத்தில், வேல் நுழைந்தது ஒப்ப - வேல் நுழைந்ததைப்போல, சிந்தை திரிந்து - மனந் தடுமாறி, திகைத்து - (மதி) மயங்கி, அயர்ந்து - சோர்ந்து, வீழ்ந்தான் —.

ஏற்கவே வருந்தியிருந்த மன்னவனுக்கு அவள் கடுஞ்சொல் பின்னும் வருத்தத்தையுண்டாக்குகிறதென்பதை, உவமையால் விளக்கினார். தசரத சக்கரவர்த்தியின் இவ்வளவு துயருக்குக் காரணம் புத்திரவாத்சல்யமே யென்பது, ஏற்றடியாற் பெறப்படும். நெடுஞ்சொல் என்றது - உயிருள்ளவரையும் அவன் நெஞ்சைப் புண்படுத்திக்கிடக்கும்படி சொன்ன கொடுஞ்சொல்லை. 'ஏழை' யென்றார், அறிவில்லாமைநோக்கி. வெந்தபுண் - வெந்தகரி, உண்டஎச்சில், சங்குசுட்ட சுண்ணாம்பு என்றாற்போலப் பெயரெச்சம் காரணப்பொருட்டு. பி-ம் —[1]கூற. [2]நெடும். [3]கரிந்து [4]சாய்ந்தான (௨௦எ)

௨௧.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - தசரதன் பட்ட வருந்தத்தைத் தெரிவிக்கும்.

ஆகொடி யாயெனு மாவி காலு மந்தோ
வோ[1]கொடி தேயற மென்னு முண்மை [2]யொன்றுஞ்
சாக வெனவெழு மெய்[3]த ளாடி வீழு
மாகமு நாகமு மண்ணும் வென்ற வாளான்.

(இ - ள்) மாகமும் - பெரிய மேலுலகத்தையும், நாகமும் கீழுலகத்தையும், மண்ணும் - நடுவுலகத்தையும், வென்ற - சயித்த, வாளான் - ஆயுதத்தையுடைய அவன், - ஆ கொடியாய் எனும் - ஐயோ கொடுந்தன்மையையுடையவளே! என்பான்; ஆவி காலும் - பெருமூச்சு விடுவான்; அந்தோ ஓ கொடிதே அறம் எனும் - ஐயோ! தருமம் கொடுமையுடையது! என்பான்; உண்மை ஒன்றும் சாக என எழும் - மெய்ம்முழுவதும் அழிக வென்று எழுந்திருப்பான்; மெய் தளாடி வீழும் - உடம்பு அசைந்துவிழுவான்; (எ - று.)

உண்மைத் தவறக்கூடாதென்ற உறுதியான எண்ணமே தன்னுடைய இவ்வளவு வருத்தத்துக்குங் காரணமாதலால், 'ஓ கொடிதே யறம் உண்மையொன்றும் சாக' என்றான். 'ஓ கொடிதே யறம்' "அறத்தினூங்கினிக்கொடிதென லாவதொன்றியாதோ" என்று மந்திரப்படலத்துள் வந்துள்ளது. மூவுலகங்களையும் வென்று வழிப்படுத்திய மன்னவனுக்கு ஒருபெண்ணின்கீழ் நின்று வருந்தும்படியாயிற்றே! என்ற கருத்து; இரங்கத்தோன்றும். இது முதல மூன்றுகவிகளிலும் கவி மன்னவனை ஏற்றடியாற் சிறப்பித்துக் கூறுமவகை, மிகவும் பாராட்டற்பாலது. ஒன்றும் - முற்றும்மை. ஒன்றும் உண்மை என மாறி - பெயரெச்சமாய், பொருந்திய மெய்யென்றுமாம். சாக - வைதற்பொருளில்வந்த வியங்கோள். மாகம் - வடசொற்சிதைவு. பி-ம்.—[1]கொடிதோ. [2]என்றும். [3]தாளாடி. தளர்ந்து. (௨௦அ)

உஉ. நாரிய ரில்லைபின் ஞால [1]மெங்கு மென்னக்
கூரிய வாள்கொடு கொன்று நீக்கி யானும்
பூரிய ரெண்ணிடை வீழ்வ னென்று பொங்கும்
வீரியா வீரம் [2]விழுங்கி நின்ற வேலான்.

(இ - ள்) வீரியா வீரம் வீரர்களுடைய வீரத்தை. விழுங்கிநின்ற-சயித்து நின்ற, வேலான்-ஆயுதத்தைக் கைக்கொண்டவன்,—இஞ்ஞாலம் எங்கும்-இவ்வுலக முழுவதிலும், நாரியர் இல்லை என்ன - பெண்களில்லையென்று சொல்லும்படி, கூரிய வாள்கொடு கூர்மையையுடையவாளால், கொன்று நீக்கி-கொலை செய்துதள்ளிவிட்டு, யானும்—, பூரியர் எண் இடை-கீழ்மக்களது சங்கியையில், வீழ்வன் - விழுவேன்,' என்று—, பொங்கும் - கோபிப்பான்; (எ - று)

பெருவீரனை தசரதசக்கரவர்த்திக்கு கைகேயிபால்தோன்றிய பெருந் துயரால் உலகத்திற் பெண்பாலாரேயில்லாமற் செய்து அதனால் விளையும் பழியையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாமோ?என்ற எண்ணமும் தோன்றியதுபற்றி, 'வீரியா வீரம் விழுங்கிநின்ற வேலான் - நாரியரில்லையென்னக் கொன்று நீக்கி வீழ்வனென்று பொங்கும்' என்றார். இதனால் பலபடி தடுமாறிற்று, அத்தசரதசக்கரவர்த்தியினது மனம் என்க. நாரி என்றவடசொல் - குறுகி, பலர் பால் விகுதிபெற்றது. பி-ம்.—[1]எழும். [2]விழுங்குகின்ற. (உ0௯)

உ௩. [1]கையொடு [2]கைகள் புடைக்கும் [3]வாய்மடிக்கும்
[4]மெய்யுரை குற்ற மென்னப் [5]புழுங்கி [6]விம்மும்
நெய்யெரி யுற்றென நெஞ்ச ழிந்து சோரும்
வையக [8]முற்று நடந்த வாய்மை மன்னன்.

(இ-ள்) வையகம் முற்றும் நடந்த-உலகமுழுவதும் சென்ற, வாய்மை-சத்தியமான ஒழுக்கத்தையுடைய, மன்னன் - தசரதன்,—கையொடு கைகள் புடைக்கும் - கையுடன் கையைமோதுவான்; வாய் கடிக்கும் - உதட்டைக் கடிப்பான்; மெய் உரை குற்றம் - மெய்சொல்லுதல் தீமைக்குரியது, என—, புழுங்கி - மனம்புழுங்கி, விம்மும் - வருந்துவான்; நெய் எரி உற்று என - நெய்யில் நெருப்புப்பட்டாற்போல, நெஞ்சு அழிந்து - மனமுருகி, சோரும் - வருந்துவான்; (எ - று)

வாய்மை தவறாதிருக்கவேணுமென்று கொண்ட கருத்தேதான் இவ் வளவு வருத்தப்படுதற்குக் காரணமானது குறித்து 'மெய்யுரை குற்றம்' என்கின்றான் தன்வாய்மை உலகமுழுதுஞ்சென்ற மன்னன் மெய்யுரை குற்றமென்று சொல்லுமாறும் ஆயிற்றேயென்பார் 'வையகமுற்று நடந்தவாய்மை மன்னன் - மெய்யுரை குற்றமெனப் புழுங்கிவிம்மும்' என்கின்றார். மூன்றா மடிக்கு-நெய் எரியி லுற்றாற்போல மனம் வெம்மை யெரிந்ததெனினுமமையும். பி-ம்.—[1]கைகொடு [2]கையை. [3]நாவொடுக்கும், வாட்மடிக்கும். [4]பொய்யுரை. [5]புழுங்க. [6]வாடும். [7]எரிந்து [8]முற்றநடத்தும். (உ௧0)

உச.—வருந்திய தசரதன் இரந்தாவது பார்ப்போமென்று எழுதல்.

ஒறுப்பினு [1]மந்தர முண்மை [2]யொன்று மோவா
[3]திறப்பினு [1]மந்தர [4]மென்று வாய்மை மன்னன்
[5]பொறுப்பினு [6]மிந்நிலை [7]போகி லாளை [8]வாளா
[9]லிறுப்பினு மாவ [10]திரப்ப தென்[11]றெ ழுந்தான்.

(இ - ள்.) வாய்மை மன்னன் - மெய்ம்மையுடைய அரசன்;—உண்மை - மெய்ம்மை, ஒன்றும் - சிறிதும், ஓவா - நீங்காமல், ஒறுப்பினும் - (இவளைத்) தண்டித்தாலும், அந்தரம் - தீமை; இறுப்பினும் - (இவள் கேட்ட படி வரத்தைக்) கொடுத்தாலும் அந்தரம் - தீமை, என்று - என்று நினைந்து,— பொறுப்பினும் - பொறுத்தாலும், இந்நிலை போகிலாளை - இந்நிலைமையி னின்று விலகாதவளை, வாளால் இறுப்பினும் - வாளாயுதத்தாற் கொல்லு தலினும், இரப்பது - (வேண்டி) யாசிப்பதே ஆவது - பொருந்துவது, என்று - என்றெண்ணி, எழுந்தான்—, (எ - று.)

அந்தரமென்பதைப் பின்னடிகளிலும் சேர்த்து இந்நிலை போகிலாளைப் பொறுப்பினும் அந்தரம், வாளால் இறுப்பினும் அந்தரம் இரப்பது ஆவது எனக் கூட்டியுரைத்தலுமாம். முன்னிரண்டடிக்கு - இவளைத் தண்டித்தாலும் அந்தரம்; உண்மையை விட்டுக் கொள்ளாமல் வாய்மை கைப்பிடியாகச் சொன்னாலும் அந்தரமே என்று உரைகூறுதலும் உண்டு. இந்நிலைபோகிலாள் - இவ்விடம் விட்டுப் பெயராதவள் என்றுமாம். பி - ம். —[1]அவமென. [2]இனமென்றோவி. என்றுமோவா. ஒன்றென்றோவா. [3]மறுப்பினும் [4]என்ற [5]மறுப்பினும். [6]அந்நிலை. [7]சேர்கிலாளை. [8]வாளா. ஆவி [9]இறப்பினுமாவது, அறுப்பினுமாவது, இறுப்பினும்பாவம் [10]இரப்பன [11]இரப்பான், இருந்தான்.

வேறு

உரு.—சமாதானப்படுத்தக்கருதித் தசரதன் கைகேயியின் காலில்விழுதல்.

கோன்மேற் கொண்டுங் குற்ற [1]மகற்றக் [2]குறிகொண்டார்
போன[3]மே லுற்ற தாமெனி னன்றும் பொறை[4]யென்னாக்
கான்மேல வீழ்ந்தான் கந்து[5]கொல யானைக் [6]களிமன்னர்
மேன்மேல வந்து முந்தி வணங்கி மிடைதாளான்.

(இ - ள்.) கந்து கொல் யானை களி மன்னர் - கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற களிறுகள் போன்ற செருக்கையுடைய அரசர், முந்தி - முற்பட்டு, மேல் மேல் வந்து - ஒருவரின் ஒருவராக வந்து, வணங்கி - சேவித்து, மிடை - நெருங்குகின்ற, தாளான் - பாதங்களையுடைய அத்தசரதன், 'கோல் மேல் கொண்டும் - செங்கோலை மேற்கொண்டும், குற்றம் அகற்ற - குற்றங்களை நீக்க, குறி கொண்டார்போல் - (மிக்க அருமைப்பட்டு படுவதில்) தன் கருத்தைச் செலுத்தியவர்போல, மேல் உற்றது - இனிமேல் வரும் நன்மை, உண்டு எனின் - இருந்தால், பொறை நன்று ஆம் - பொறுமை நன்மையையுடைய தாம்,' என்னா - என்று எண்ணி, கால்மேல் வீழ்ந்தான் - (கைகேயியினது) அடியில் விழுந்தான்; (எ - று.)

தாம் மேம்பட்ட மன்னவராயிருந்தும் தமதுஆட்சியிற் குற்றம்நிகழாதிருக்கவேணுமேயென்று அருமைபாடுபட்டவாபோல, நமது சக்கரவர்த்தித் தன்மையைக்கருதாது இந்தக்கைகேயியைச் சினந்தணிவித்துச் சொன்ன சொல்தவறினுமென்ற பேரிலலாமல் முறைகேடின்றி இராமனுக்கு முடிசூட்டவேணுமென்று தசரதன்கருதிக் கைகேயியின் காலில விழுந்தானென்பதாம். சொன்னசொல தவறுமை - இராமனுக்கு முடிசூட்டுவேனென்பதும. கைகேயிக்கு வேண்டும வரம கொடுப்பேனென்பதும. கோல - அரசனுற செய்யப்படும முறையினது தன்மை: அமமுறை ஒருபாற்கோடாது செவ்விய கோல்போறலின், கோலெனப்பட்டது; உவமவாகுபெயர. வடநூலாரும் தண்டமென்றார். பொறை - காரணமபற்றியாதல் மடமையாலாதல ஒருவன தமக்கு மிகைசெய்தவழித் தாமும் அதனை அவர்க்குச்செய்யாது பொறுத்தல். களிறை யானைக்குக் கூட்டுக. யானையையுடையமன்னன் எனினுமாம். மேனமேலெனற வடுக்கு, மிகுதிக்கண்வந்தது பி - ம் —[1]அகற்றி. [2]குறை. [3]மேற்கொண்டது. [4]அன்னள். [5]கொள [6]கழல (உகஉ)

உசு —இதுமுதல் நான்குகவிகள் - தசரதன் கைகேயியை யிரந்தலைத் தெரிவிக்கும்

கொள்ளா னின்சே யிவ்வர சன்னான் கொண்டாலும்,
நள்ளா ரிந்த நானில [1]ஞாலந் தனிலென்று
முள்ளா ரெல்லா மோத வுவக்கும் புகழ்[2]கொள்ளா
யெள்ளா நிற்கும் வன்பழி கொண்டென் பயனென்றான்

(இ - ள்) நின் சேய - உனதுமகன் [பரதன்]. இவ் அரசு-இந்த அரசாட்சியை. கொள்ளான - 'கொடுத்தாலும்) பெற்றுக்கொள்ளான்; அன்னான் கொண்டாலும - அவன பெற்றுக்கொண்டாலும, இந்த நானிலம-இப்பூமியிலுள்ளவர், நள்ளாது - விரும்பார; (ஆதலால நீ), என்றும - எக்காலத்தும, ஞாலந்தனில உள்ளார எல்லாம-பூமியில் இருக்கின்ற யாவரும், ஓத உவக்கும - சொல்ல விரும்புகின்ற, புகழ்-கீர்த்தியை. கொள்ளாய-பெறமாட்டாய; எள்ளாநிற்கும - (உலகத்தார்) நிந்திக்கின்ற, வல் பழி கொண்டு - கொடிய பழியை அடைவதனால்,பயன் என-பிரயோசனம யாது? என்றான—:(எ று)

நீ கேட்டுவாங்கும இராசசியத்தை உனமகன அங்கீகரியான, ஒருகால அவன் அங்கீகரித்தாலும உலகத்தவர உன்னைப பழிப்பர இப்பழியைக் கொண்டு உனக்கு என்னபயனென்பதாம. பரதன நீதிநெறிதவறானாகலின் 'கொள்ளான் நின்சேய' என்றும, ஒருகால உன்னுடைய துர்ப்போதனையால் அந்தப்பரதனும மனந்திரிந்து அரசைக் கைக்கொண்டாலும உலகத்தார பழிப்பரென்பான 'கொண்டாலும நள்ளாது இந்தநானிலம' என்றும கூறினன். ஞாலம் - பூமியிலுள்ளாரக்கு ஆகுபெயர. கொள்ளாய - எதிரமறைமுற்று உடன்பாட்டாகக்கொண்டு பொருளுரைப்பினுமாம. சேயென முன்வந்ததை யின்,பின் அன்னானெனச் சுட்டி யொழிந்தார. கொண்டாலுமென்றவும்மை-

கொள்ளுதலின் அருமை விளக்கி நின்றது. பி-ம்.—[1]ஞாலத்தினில. [2]கொள்ளாது, கொள்ளா. (௨௧௩)

௨௭. வானோர் கொள்ளார் [1]மண்ணவ ருய்யா ரினிமற்றை
யேனோர் செய்கை யாரொடு நீயிவ் வரசாள்வா
யா[2]னே சொல்லக் கொள்ள விசைந்தான் [3]முறையாலே
தானே நல்கு முன்[4]மக னுக்குந் தரையென்றான்.

(இ-ள்.) '(இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டுப் பரதன் இராச்சியம் ஆள்வதை), வானோர் கொள்ளார்-தேவர் அங்கீகரியார்; மண்ணவர் உய்யார்-நிலவுலகத்தாரும் (இராமனைப் பிரிந்தால்) உயிரைத் தரியார்; இனி-இனிமேல், மற்று ஏனோர் செய்கை என-மற்றைய பாதாளலோகத்திலிருப்பவரின் செய்கையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதென்ன?' [அதுவும் அவ்வாறே யென்றபடி]; (இங்ஙனம் மூவுலகத்தவரும் இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தப் பரதன் அரசுபுரிவதைக் குறித்து உடன்படாதிருக்கும்போது), நீ—, யாரொடு இவ் அரசு ஆள்வாய்-எவருடன் இவ்விராச்சியத்தைக் காப்பாய்? யானே சொல்ல-நானே சொன்னதனாலேயே, கொள்ள - இவ்வரசாட்சியைப் பெற்றுக் கொள்ள, இசைந்தான்-சம்மதித்த இராமன் —முறையாலே-கிரமமாக, உன் மகனுக்கும் - உனது மைந்தனுக்கும், தானே—, தரை-பூமியை, நல்கும் - கொடுப்பான்.' என்றான் - என்று கூறினான்: (எ - று)

பரதன் அரசுபுரியவேண்டுமென்று [2]விரும்புவாயானால், இராமபிரானைக் காட்டிற்குத் துரத்தவேண்டுவதில்லை: உன் விருப்பத்தை யறிந்த மாத்திரத்தில் இராமன் தானே பரதனுக்கு இராச்சியத்தைத் தருவன்; அப்படியிருக்க இராமனைக் காட்டிற்கனுப்பிப் பரதனை ஆளச்செய்யவேண்டுமென்று மூவுலகத்தாருக்கும் விரோதஞ்செய்யலைச் செய்ய விரும்புதல் தக்கதன்றென்பதாம். "உண்ணுநீரினு முயிரினு மவனையே யுவப்பார்" ஆதலின், அவன் கானகஞ் சென்றால், 'மண்ணவருய்யார்' என்றான்; இராமன் தந்தையிட்ட கட்டளையென்று அரசைப் பெற்றுக்கொண்டானேயன்றி எப்படியாவது இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்று விரும்பியுள்ளவனல்லனென்பது, 'யானே சொல்லக்கொள்ள விசைந்தான்' என்பதன் கருத்து. பி-ம்.—[1]மன்னவா. [2]நேரொல்ல. [3]அன்பாலே. [4]மகனுக்குத். (௨௧௪)

௨௮ கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக் கடவே[1]னென்
னுண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுன்[2]தன்றேன்
பெண்ணே வண்மைக் [3]கைகயன் [4]மானே [5]பெறுவாயேல்
மண்ணே கொண்ணீ மற்றைய தொன்று மறவென்றான்.

(இ - ள்.) (என்றுகூறிப் பின்னரும்), பெண்ணே—! வண்மை - வரையாதுகொடுக்குந் தன்மையையுடைய, கைகயன் மானே - கேகயதேசத்தரசனது மகளே! கண்ணே வேண்டும் என்னினும்-(என்) கண்களே வேண்டுமென்றாலும்,

ஈயக்கடவேன்-கொடுப்பேன் என் உள் நேர் ஆவி-எனது உள்ளேபொருந்திய உயிரை, வேண்டின் உம் - விரும்பினாலும், (அது), இன்றே - இப்பொழுதே, உனது அன்றோ - உன்னுடைய அதீனத்திலிருப்பதல்லவோ? பெறுவாய் ஏல் - (வரத்தைப்)பெறவிரும்புவாயானால், நீ மண் ஏ கொள் - நீ உலகத்தை மாத்திரம் பெற்றுக்கொள்; மற்றையது ஒன்று உம் மற-இன்னொன்றை மாத்திரம் மறந்துவிடு,' என்றான்—; (எ - று)

எல்லாப்பொறிகளினுஞ் சிறந்தமைபற்றி 'கண்'என்றும், கண்ணினும் அருமைப்பாடுஉடையதாதலின் 'உண்ணேராவி' என்றும், நின் தலைமுறை தலைமுறையாகவந்த ஏகை உனக்குமவேண்டுமெனபான'வண்மைக்கைகயன் மானே' என்றுங் கூறினன். சேயகொள்ளாயென்பதைக் கருதாது பெற வேணுமென்று வேண்டினையானால் என்பது 'பெறுவாயேல்' என்பதன் பொருள். இனி, 'வண்மைக்கைகயன் மானே பெறுவாயேல' என்பதற்கு, கொடுக்குங்குலத்திற் பிறந்த நீ என்வேண்டுகோளைத் தராது என்னிடத்துப் பெற விரும்பினையானா லென்று கருத்துரைத்தலும் ஒன்று உனது - குறிப்பு முற்று. மற்றையது-இராமனைக் காட்டிற்கனுப்புதல்; அதனை வாயாற்சொல்லவும் அஞ்சி இவ்வாறு கூறினன். பி-ம் —[1]நான். [2]அனறே [3]கேகயன், கைகயா. [4]டாதே. [5]பெறுவானேல. பெறுவேனே (உகறு)

உகசு. வாய்[1]தந் தேனென் றேனினி யானோ வதுமாற்றேன்
நோய்தந் தென்னை நோவன [2]செய்து நுவலாதே
தாய்தந் தென்னத் தன்னை யிரந்தாற் றழல்வெங்கட்
பேய்தந் தீயு நீயிது தந்தாற் பிழை[3]யாமோ.

இதுவும அடுத்த கவியும-ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) வாய் தந்தேன் என்றேன்-வாயாற் கொடுத்துவிட்டே னென்று சொன்னேன்; இனி யான் ஓ அது மாற்றேன்-இனிமேல நானோ அதனைத் தவறேன்; என்னை நோய் தந்து-எனக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்து, நோவன செய்து - துன்புறத்தக்கவற்றைப் பண்ணி. நுவலாதே-சொல்லாதே; தன்னை இரந்தால்-தன்னை (ஒன்று) யாசித்தால், தழல் வெம் கண் பேய் - நெருப்புப் போலும் வெவ்விய கண்களையுடைய பேயும், தாய் தந்துஎன்ன-தாய் கொடுத்தாற்போல, தந்தீயும்-கொடுக்கும்; (ஆதலால்), நீ இது தந்தால்-நீ இதனைக் கொடுத்தால், பிழை ஆம் ஓ - தவறாகுமோ? (எ - று.)

நீ கேட்டவரத்தைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டபடியால், நான் கொடுத்தது கொடுத்ததுதான்; அதனை மாற்றுகின்றே னென்று என்னைப்பழியாதே ஆனாலும், கேட்கும்வரம் எனனை மிகவும்வருத்துவதால் அதனை மாற்றிக் கொள்ளும்படி இரக்கின்றேன் பேயும் ஒருவர் தன்னையிரந்தால், தாய்போலத் தண்ணளிகொண்டு வேண்டியதைத் தருகின்றது; ஆதலால், நீ இரங்கி என் வேண்டுகோளைத் தரலாகாதா? என்று தசரதன் கைகேயியை இரக்கின்றன னென்க. தழல்வெங்கண்-நெருப்பைககாலுகின்ற வெங்கண்ணுமாம். பேயென்பது,அதனது இரக்கமின்மையை விளக்கிநின்றது. என்ன-உவமவுருபு.

தந்தீயும் - தருமென்னும் படர்க்கை முற்று வினைத்திரிசொல். பேயென்ற விடத்து இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. தந்து என்றதைத் தந்தையென்பதன் விகாரமாகக்கொண்டு, தாய் தந்து என்ன - தாயே! தந்தையே! என்றுசொல்லி இரக்க என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.
பி - ம்:—[1]தந்தின்றேமற்றினி, தந்தன்றேமற்றினி, தந்தேனென்றேனனி. [2]செய்தே. [3]உணடேர. (௨௧௬)

### ௯௦.—கைகேயி இரங்காது தசரதனை யிழித்துக் கூறுதல்

இன்னே [1]யின்னே பன்னி யிரந்தா [2]னிகலவேந்தன்
றன்னே ரிலாத் தீயவ ளுள்ளந் தடுமாறாள்
முன்னே தந்தா யிவ்வர [3]நல்காய் முனிவாயே
லென்னே மன்னா யாருளர் வாய்மைக் கினியென்றாள்.

(இ-ள்.) இகல் வேந்தன் - வெற்றியையுடைய சக்கரவர்த்தி,—இன்னே இன்னே - இவ்வாறாக, பன்னி - சொல்லி, இரந்தான் - வேண்டினான்; (வேண்டியும்), தன் நேர் இல்லா தீயவள் - தனக்கொப்பு (வேறு ஒருவரும்) இல்லாத கொடிய கைகேயி, உள்ளம் தடுமாறாள் - மனமமாறி இரங்காதவளாய்,-- இ வரம் முன்னே தந்தாய் - இந்தவரங்களை முன்னே (வாயால்) கொடுத்தாய்; நல்காய் - (இப்பொழுது கொடாமல், முனிவாய் எல் - வெறுப்பாயானால், மன்னா - சக்ரவர்த்தியே! என்னே - (செய்யத்தக்கது) யாதுஉளது? இனி—, வாய்மைக்கு - உண்மைக்கு, யார் உளர் - இவ்வுலகத்தில் எவர் இருக்கின்றார்கள்?' என்றாள்—; (எ - று.)

உலகத்தில் தருமத்தை நிலைநாட்டவேண்டுவது மன்னவன் தொழிலே யாதலாலும், "வையகமுற்றும் நடத்தவாய்மையன்" என்றவாறு உலகெங்கும் உண்மையைமையை நடக்கச் செய்பதலாலும், அப்படிப்பட்ட நீயே வாய்மைதவறின் உலகில் வாய்மையே நிலைபாதென்பாள் 'மன்னா யாருளர் வாய்மைக்கு இனி' என்கிறாள்; உன்போல வாய்மையுடையவர் வேறொருவருமில்லையென இகழ்ச்சி செய்தபடியுமாம் கீழ் "தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயாள்" என்ற தற்கேற்ப 'தன்னே ரில்லாத் தீயவள்' என்றார். கணவன் மனம்நொந்து இரக்கவும் அவனுக்கு மனத்துயர் மிகுவதுபற்றிச் சிறிதும் சிந்தனையின்றிக் கல்லினும் வன்னெஞ்சளாயிருப்பதுபற்றிக் கைகேயியை இவ்வாறு கூறியதெனக.
பி ம்:—[1]இன்ன, இன்னை. [2]இபனமன்னன், இகனமன்னன். [3]நல்கா (௨௧௭)

### ௯௧.—கைகேயியின் பேச்சினால் மன்னவன்மூர்ச்சித்துப் பின்பு தெளிந்து பேசத்தொடங்குதல்.

அச்சொற் கேளா வாவி புழுங்கா வயர்கின்றான்
பொய்ச்சொற் [1]கேளா வாய்மொழி மன்னன் பொறை[2]கூர
நச்சுத் தீயே [3]பெண்ணுரு வன்றோ வென[4]நாணு
முச்சுப் பற்போற பின்னு [5]மிரந்தே மொழிகின்றான்.

(இ - ள்.) பொய் சொல் கேளா வாய் மொழி மன்னன்-அசத்தியமான வார்த்தையைக் கேட்டும் அறியாத வாய்மையுள்ள வார்த்தையையுடைய சக்ரவர்த்தி,—அ சொல் கேளா-அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு,ஆவி பதைக்கா-உயிர் வெதும்பி. அயாகின்றான்-சோர்கின்றவனாகி.—பொறை கூர-(பின்பு)பொறுமைமிக, 'பெண் உரு-இந்த ஸ்த்ரீரூபம், நச்சுத் தீ அன்றோ-விஷமும் நெருப்பும (போன்ற தொன்று) அல்லவோ?' என - என்றெண்ணி, நாணா-வெட்கி, முச்சு அறாப் போல-மூச்சு அற்றவனைப்போல இருந்து [மூர்ச்சையடைந்து கிடந்து]. பின்னும் - மீண்டும், இரந்து மொழிகின்றான் - இரந்தலைமேற்கொண்டே பேசுகின்றான்: (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

எப்பொழுதும் மெய்யே பேசுபவனாதலால் சத்தியமன்னன் 'மன்னா இவ்வரம் நல்கிட முனிவாயேல் வாய்மைக்கு யாருளர்?' என்று கைகேயி மொழிந்ததைக்கேட்டு உயிர்வெதும்பிச் சோர்வடைந்து அக்கைகேயியின் கொடுமையைக்கண்டு அவளிடத்துப் பேச நாணத்தக்கதென்று வெட்கி மூர்ச்சித்துப் பின்பு தேறி மீண்டும் குறையிரந்து பேசத்தொடங்கினனென்க. மந்திரிமார்களையும் அரசர் முதலியோரையும் வரவழைத்து 'இராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட விரும்புகிறேன்' என்று சொல்லி அவர்களனுமதியைப் பெற்று இராமனுக்கும் இராச்சியம் அளிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, ஒருபெண்ணின் பேச்சினால் அச்சொல் பிறழ்ந்தால் குற்றத்துக்கிடமாகு மென்றெண்ணினானாம். முச்சறாப்போல—"இத்தனை நாழிகை மூச்சறா தெழுந்திராத முகத்தவான" என்பர். யுத்தகாண்டத்தும் கூற-முனசிறவான் தொடர்ந்து செய்தலாகிய குற்பபுணர்ச்சியும் உரிச்சொல் நச்சுத்தீ-நச்சுத்தன்மையுடைய தீயென்றபடி; நச்சு-அலட்டுதல், விஷமாக்கினியுமாம். முச்சு-மூச்சு எனபதன் விகாரம். பி-ம்.—[1]பேதை [2]நினைரன. [3]பெண்ணுருவன்றோவென. [4]நாணேட [5]இருந்தே (உகஅ)

## ௬௨.—இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பாதிருக்குமாறு மன்னவன் மீண்டுங் கைகேயியை வேண்டுதல்.

நின்மக னாள்வா னீயினி தாள்வாய் [1]நிலமெல்லாம்
உன்[2]வய மாமே யாளுதி தந்தே னுரை[3]குன்றேன்
என்மக னென்க ணென்னுயி ரெல்லா [4]வுயிர்கட்கும்
நன்மக னிந்த [5]நாடிற வாமை நயவென்றான்.

(இ - ள்.) நின் மகன் ஆள்வான் - (இராச்சியத்தை) உனது மைந்தன் [பரதன்] ஆள்வானாக. நீ இனிது ஆள்வாய் - நீ சுகமாய் அதிகாரஞ்செலுத்துவாயாக; நிலம் எல்லாம்-பூமிமுழுவதும், உன் வயம் ஆமே-உன்னுடைய வசத்ததாகவேயிருக்கட்டும்; ஆளுதி-ஆள்வாயாக; தந்தேன்-கொடுத்தேன்; உரை குன்றேன்-சொன்ன சொல் தவறேன்; என் மகன்-எனது புத்திரனும், என் கண்-எனக்குக் கண்போன்றவனும், என் உயிர்-எனது உயிர்போன்றவனும், எல்லா உயிர்கட்கும் நல்மகன்-எல்லாவுயிர்களுக்குஞ் சிறந்தபுத்திரன் போன்றவனுமாகிய இராமன், இந்த நாடு இறவாமை - இத்தேசத்தைவிட்டு நீங்காமையைமாத்திரம், நய - விரும்பியருள்புரிவாய,' என்றான்—; (எ - று.)

கோசலையின் மேன்மையைப் பொறேனென்று கருதும் கைகேயியைச் சமாதானப்படுத்த, நீ அதிகாரஞ்செலுத்தும்படி பரதனை முடிசூடி அரசு ஆளும்படி அவ்வரத்தையும் பின்வாங்காமற் கொடுத்தேன். எனது கண்மணி இராமனைக் காட்டிற்குச் செல்லவிடாமல் இந்நகரத்திலேயே இருக்குமாறு அருள்புரிய வேண்டுமென்று மீண்டுங் கெஞ்சி வேண்டுகின்றனன் தசரதனென்க. வயம் - வசம். "தன்னுயிர்க்கிரங்கானைப் புலவிது தற்பயந்தெடுத்த, வன்னுயிர்க்கிரங்கலாமோ வேறாய்" என்று கீழ் வசிட்டன் கூறினதற்கேற்ப 'என் மகன் எல்லாவுயிர்கட்கும் நன்மகன்' என்கிறான்.

பி-ம்.—[1]உலகு [2]வசமாகும், வயமாமேல், வயமாயே [3]தீனறேன். [4]உலகுக்கும். [5]காடுறவாமல். காடுகவாமல் [6]கலங்கினான். (௨௧௯)

௩௩.—மன்னன் என்னுயிர் உன்னபயமெனல்

மெய்ம்மை யென்றன் வேரற நூறும் வினைநோக்கி
நையா நின்றே னாளு முலந்தே னளினம்போற்
கையா னின்றென் கண்ணெதிர் நின்றுங் கழிவானேல்
உய்யே னங்காய் உன்னப யம்மென் னுயிரென்றான்.

(இ-ள்) 'மெய்ம்மை' - சத்தியம். என்தன் வேர் அற நூறும் - என்னுடைய அடி கெடும்படி அழிக்கின்ற. வினை - செயலாகிய, நோக்கி - கருதி, நையா நின்றேன் - வருந்துகின்றேன். நாளும் உலந்தேன் - நாடோறும் வறளப் பெற்றேன்; நளினம் போல் கையான் - தாமரைமலர்போன்ற கைகளையுடைய இராமன். இன்று - இப்பொழுது. என் கண்ணெதிர் நின்றும் - எனது கண்களுடைய எதிரிலிருந்து கழிவானேல் - நீங்குவானானால். உய்யேன் - (நான்) பிழையேன்; (ஆதலால்) நங்காய் - பெண்ணே! என் உயிர் உன் அபயம் - எனது பிராணன் உனது அடைக்கலம்,' என்றான்—; எ-று)

சத்தியந் தலைக்காக்கு மென்பர். தாயே பகையாவதுபோல அச்சத்தியமே என்னை வேரோடழிக்கும் வினையாகிவிட்டதால், யான் மனமழிந்து நாடோறும் உலர்ந்தேன். தாமரைக்கையனான இராமன் என்கண்ணைவிட்டு அகன்றானென்றால் யான் உயிரோடிரேன்; கைகேயி! அதனால் உன்னை அடைக்கலமாக அடைகின்றேன் என்னுயிர் தங்கும்படி இராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டாமல் நாட்டிலேதானே இருக்கச்செய்யவேண்டுமென்றனன் தசரதனென்க. மெய்ம்மை நையாநின்றேன் எனக் கூட்டி யுரைத்தலும் ஒன்று. (௨௨௦)

௩௪.—கைகேசி 'இந்தவரத்தைத் தவிருமாறு கூறுதல் அறமோ?' எனல்.

இரந்தான் சொல்லு மின்னுரை [1]கொள்ளாள் [2]முனிவெஞ்சாள்
மரந்தா [3]னென்னு நெஞ்சின [4]ளானாள் வசையாளாள்
சரந்[5]தாழ் வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தவிர [6]வென்றல்
உரந்தா [7]னல்லா லல்லற மாமோ வுரையென்றாள்.

(இ-ள்.) (பின்னும் கைகேயி), இரந்தான் சொல்லும் இன் உரை கொள்ளாள் - வேண்டுகின்ற மன்னவன் சொல்லுகின்ற இனியவார்த்தையை அங்கீகரியாதவளும், முனிவு எஞ்சாள் - கோபந் தணியாதவளும், மரம் தான்

என்னும் நெஞ்சினள்-மரமேயென்று சொல்லத்தக்க மனத்தையுடையவளும், நாணாள்-(தீச்செயலுக்கு) வெட்கப்படாதவளும், வசை பாராள்-பழியை (ஒரு பொருளாக) இலட்சியஞ்செய்யாதவளுமாகி, 'சரம் தாழ்வு இல்லாய்-பாணங்களை மிகுதியாகக்கொண்டுள்ளவனே! தந்த வரத்தை -(முன்) கொடுத்த வரத்தை, தவிர என்றல்(நீ),-கேளாது ஒழி என்று சொல்லுதல், உரம்தான் அல்லால் - வலிமையே யல்லாமல், நல அறம் ஆமோ-நல்லதருமமாகுமோ? உரை-சொல்,' என்றாள்—; (எ-று)

நீ அம்புளப்புமிபெருவீரனுயிருந்து ஒருமெல்லியலிடம் வந்து கொடுத்த வரத்தைத் தவிர்வேனென்று இரப்பவன்போலக் கேட்பது, 'நமக்குஅஞ்சி இவள் வேண்டியவரத்தை மாற்றிக்கொள்ளட்டும்' என்று உன்வலியால் வற்புறுத்துவதுஆகுமேயன்றித் தருமமாகுமோ? சொல்,என்று தன்மனம் சிறிதும் நெகிழாமல் கைகேயி கூறினளெனக் "வேலோடுநின்றானிடுவென்றது போலுங், கோலொடுநின்றான் இரவு" என்ற குறள் கைகேயியின்பேச்சில் நினைவுக்கு வருகின்றது. 'சரந்தாழ்விலலாய' என்ற விளி - உன்னுரை உரத்தால் தோன்றுவதுஎன்பதைத் தெரிவித்தலால், கருத்துடையடை கோளிபாம சரமதாழ்விலலாய-சரத்தைவெளிவிடும்பொருட்டுத் தாழ்கின்ற வில்லையுடையவனே' எனினுமாம இதில, உனனுடைய வனமையைப் பணிவிலுல வெளிப்படுத்துபவன நீ என்ற கருத்தும தோன்றும. நெஞ்சில, நெகிழ்ச்சியிலலாமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக 'மரந்தானென்னுநெஞ்சினள்' என்றார்; "மரங்களபோல வலியநெஞ்சவஞ்சனேன்" என்றார பெரியாரும.

பி-ம் —[1]கேளாள. [2]முனிவாருள், முனிவஞ்சாள [3]அன்ன, என்ன. [4]ஆனுள். [5]தாவிலலாட. [6]என்றால. [7]இலல. (உஉக)

நஅ—சோகத்தால் மன்னவன் மண்ணில் விழுதல்.

கொடியாளின்ன கூறினள் கூறக் குலவேந்தன்
முடி[1] சூடாமல [2]வெம்பரன் மொய்கா னிடைமெய்யே
நெடியோ னீங்க நீங்கு [3]மெனனு ருயிரென்னு
விடியே றுண்ட மால்வரை போனமண் ணிடைவீழ்ந்தான்

(இ-ள்) கொடியாள் - கொடியவளாகியகைகேயி, இன்ன கூறினாள்-இப்படிப்பட்டவைகளைச் சொன்னாள்; கூற - சொல்ல, குலம வேந்தன்—, 'நெடியோன - இராமன், முடி சூடாமல - கிரீடத்தைச் சூடப்பெறாமல், வெம் பரல் மொய் கானிடை - கொடிய [உறுத்துந்தன்மையுள்ள] பரற்கற்கள் நெருங்கிய காட்டில், நீங்க - பிரிய, என ஆர் உயிர் - எனது (உடம்பிற) பொருந்திய உயிர், மெய்யே - உண்மையாக, நீங்கும்-பிரியும்,' என்னு-என்று சொல்லி, இடி ஏறு உண்ட - பேரிடிவிழுந்த, மால வரை போல் - பெரிய மலைபோல, மண்ணிடை - பூமியில, வீழ்ந்தான—; (எ - று.)

தசரதன் கைகேயியின அகங்கொடுஞ்சொல்லைக்கேட்டு 'இனி இராமன் முடி சூடப்பெறாமல் வெம்பரற்கானிடைச் செல்வது திண்ணம்; அவன் நீங்க என்னுயிரும் நீங்கும்'என்று சொல்லிப் பெருந்துயரத்தாற் புவியில் வீழ்ந்தன

னென்க. குலம் சூரியகுலம். இடியேறுண்ட மால்வரை யென்றது - முன்னாளிற் சிறகுள்ளனவாயிருந்து பறந்து நாடுகளின்மேல் விழுந்து அழித்துக் கொண்டிருந்ததனால் இந்திரனால் வச்சிராயுதங்கொண்டு சிறகரியப்பட்ட மலைகளையென்னலாம் பி ம்.—[1]சூட்டாமல். [2]காதலும், காதது. [3]என்னுவியினி. மூன்றாமடியில் 'நெடியோனீகுருகீகலு ஙகானினியென்னு' என்றும பாடம்.

**கசா.—வீழ்ந்தமன்னவன் கைகேயியின்கொடுநெஞ்சைக்கண்டு வருந்தத்தொடங்கல்.**

வீழ்ந்தான் வீழா வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள்ளத்
தாழ்ந்தா னாழா வக்கட லுக்கோர் கரைகாணான்
[1]சூழ்ந்தா [2]டுன்பஞ் சொற்கொடி யாள்சொற் கொடு[3]நெஞ்சம்
[4]போழ்ந்தா [5]ளுள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் [6]புரள்கின்றான்.

(இ-ள்) (தசரதமன்னவன்).—வீழ்ந்தான் (பூமியில்) விழுந்தான்; வீழா-விழுந்து, வெம் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து-கொடிய துன்பமாகிய சமுத்திரத்தினது நடுவெள்ளத்தில், ஆழ்ந்தான் - அழுந்தினான்; ஆழா - அழுந்தி. அ கடலுக்கு - அச்சமுத்திரத்திற்கு. ஓர் கரை காணான் - ஒரு எல்லையைக் காணாதவனாய். துன்பம் சூழ்ந்தாள்-தீங்கை யாலோசித்தவளும், சொல் கொடியாள்-கொடிய வார்த்தையையுடையவளும். சொல் கொடு நெஞ்சம் போழ்ந்தாள்-(தன்) வார்த்தையால் மனத்தைப் பிளந்தவளுமாகிய கைகேயியினது, உள்ளம் புன்மையை-மனத்தினது அற்பத்தன்மையை, நோக்கி - பார்த்து, புரள்கின்றான்-(மனஞ்சகியாமற் புவியிற்) புரளபவனானான்; (எ - று.)

கரையின்றி வருதலால், துயரத்தின் கடலென்றார்; "பிறவிப்பெருங் கடல்" என்றாற்போல கரைகாணாமைக்கு, நடுவெள்ளமென்றுரைத்தாம் நீந்தற்குஅருமையால், 'ஆழ்ந்தான்' என்றார். சொற்கொடியாள் கொடுஞ்சொல்லாள்என விகுதிபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. துன்பஞ்சூழ்ந்தாள்,சொற்கொடியாள் என்பவை கூனியையாய், அவள்சொற்கொடுநெஞ்சம்போழ்ந்தாளென்றுமாம். நோக்குதல் - கருதுதல் பி-ம் —[1]சூழ்ந்தான். [2]துன்பச. [3]சித்தம். [4]போழ்ந்தான். [5]என்னப் [6]புலாகின்றான். (உஉங)

**கஎ.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர் தசரதன் கைகேயியைப் பலவாறு பழித்துத் துயருறுதலைத் தெரிவித்தும்.**

[1]ஒன்று நின்ற [2]வாருயி ரோடு [3]முயர்[4]கேள்வர்
பொன்று முன்னம் [5]பொன்றின ரென்னும் புகழல்லா
[6]லின்றோர் காறு [7]மெல்வளை யார்தம் மிறையோரைக்
கொன்று ரில்லைக் [8]கொல்லுதி யோநீ கொடியாளே.

(இ-ள்.) 'எல் வளையார்-விளக்கமுள்ள வளையலையுடைய மகளிர், ஒன்று நின்ற - (உடலோடு) பொருந்திய, ஆர் உயிரோடு உம் - அரிய உயிருடனே, உயர் கேள்வர் - (எல்லாப்பொருளினுஞ்) சிறந்த பிராணநாயகர், பொன்று

முன்னம - இறப்பதற்குமுன்னே, பொன்றினா - (தாம்) இறந்தனா,' என்னும்-என்றுசொல்லப்படுகின்ற, புகழ் அலலால்-கீாத்தியைக கொணடவரல்லாமல, இன்று காறுஉம - இதுவரையிலும, தம இறைவரை கொன்ரூர - தமதுகணவரைக கொலைசெயதவா, இல்லை-எவருமிலலை; கொடியாளே-கொடுந்தன்மையையுடையாளே! நீ கொலலுதிஒ-நீ கணவனைக கொலலுகின்றாயோ?

கணவன் இறக்கத் தாம உயிரைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்க விருப்பமில்லாது அவருடன் மாண்டாரென்று புகழ்பெற்ற மகளிரும பலாஉளா; ஆனால், இதுவரையில், தன் கணவனைக கொன்றாரென்று பேரெடுத்த மகளிா இவ்வுலகி லில்லை. நீ கணவனுயிரைக கொள்கின்றாயாதலால், உன்போற் கொடியாருண்டோ? என்று தசரதன் கைகேயியைப் பழித்தனனென்க. கற்புடைமகளிா கணவனிறந்ததைக் கேட்டமாத்திரத்தில் உயிர்மாயப் பெறுவரென்றும, அதனையுயிர்போனவிடனே குளிர்ந்த பொய்கையிற் குளித்தல்போலத் தீக்குளித்து உயிர்மாய்ப்பரென்றும நூல்கள் கூறும. இவற்றை "அரிமானேந்திய வமளிமிசையிருந்த, திருவீழ்மார்பிற் றென்னவன் கோமான், றயங்கிணர்க்கோதைத் துயர்ப்போற்றனன். மயங்கினள் கொல்லென மலரடி வருடித், தலைத்தாளெடுத்த தனிச்செவிகேளாள், கலங்கக்கொள்ளாள் கடுந்துயர்ப்பெற்றனள், மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர்கொண் டவனுயிர் தேடினள்போற் பெருங்கோப்பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனள்" என்று சிலப்பதிகாரமும் "காதலர்வீயக்கடுந்துயரெய்திப், போதலசெய்யாவுயிரொடு புலந்து, நளியிருபொய்கை யாடுநர்போல, முளியெரிபுகூஉ முதுக்குடிப்பிறந்த பத்தினிப்பெண்டிர்" என்று மணிமேகலையும், "பெருந்தோட்கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற வள்ளித ழவிழ்ந்த தாமரை, நள்ளிரும பொய்கையுந் தீயுமோரற்றே" என்று புறநானூறும "ஒருயிராக வுணர்கவுடன்கலந்தார்க்குத், திருவின்பிரிவை தெரியா-போரில் விடனேந்தும வேலோற்கும் வெவ்வளையினாட்கு, முடனே யுலந்ததுயிர்" என்ற வெண்பாமாலையும இங்குக் காணத்தக்கன. ஓ-ஆசை எல - இடைச்சொல; இது உரிச்சொல லாமைத்தாயினும, ஆசிரிய ரெல்லேயிலக்கம்" என இடைச்சொல்லாக ஓதினமையால இடைச்சொல்லென்றே கொள்க. இனி, மெல்லினையாா என்றும பிரிக்கலாம. பி-ம் —[1]நின்றாட [2]அவரை [3]உயிர்க. [4]கேளவன. [5]பொன்றினள, போதினா. [6]இனறே. [7]பெய [8]கொலலுதியே.()

ரூஅ. ஏவம பாரா [1]யின்முறை நோக்கா யறமெண்ணா
யாவென் பாயோ வலலை மனத்தா லருளகொனறாய்
நாவம பாலென் றுருபி ருண்டா யினிஞாலம
பாவம் பாரா [2]தின்னுயிர் கொள்ளப் [3]போகின்றாய்.

(இ - ள்.) (நீ), ஏவம பாராய - குற்றத்தைக கருதாய; இல முறை நோக்காய-நற்குடிப்பிறந்தமகளிா செயயும கிரமத்தைப் பாராய்; அறம எண்ணாய - தருமத்தை நினையாய; ஆ எனபாயோ அலலை - அந்தோ என்று இரங்குகின்

றாயுமில்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய் - நெஞ்சிற் கருணையழித்து விட்டாய்; நா அம்பால் - (உனது) சொல்லாகிய அம்பினால், என் ஆர் உயிர் உண்டாய் - எனது அரியபிராணனை வாங்கினாய்; இனி—, பாமம் பாராது - பாவத்தை நினையாமல், ஞாலம் - உலகத்தாரது இன் உயிர் - இனிய பிராணனை, கொள்ளப்போகின்றாய் - கொலைசெய்யப் போகிறாய்; (எ - று.)

மிக்க கொடிய நீ உன் நாவாகிய அம்பை என்மீது எய்ததனால், நான் உயிர்போகும் நிலைமையை அடைந்திட்டேன் இனி. விரைவிலதானே இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தி அதன்மூலமாய் இவ்வுலகத்தார் உயிரையுங்கொள்ளப்போகின்றாயென்று தசரதன் பழித்தவாறு. உலகத்தார் இராமபிரானிடத்துப்பேரன்புவைத்திருப்பதை யுணர்ந்தபடி, மன்னவன் 'ஞாலத்தின்னுயிர் கொள்ளப்போகின்றாய்' என்கிறான். பாமம்-பாபம் என்பதன் விகாரம். பாபம், தோஷகாரம். எண்ணுடன்-எண்ணமுறை ஆராய்ந்து புணர்ந்து கெட்டன; உடன்பாட்டாகவுரைக்குமாம். பி-ம் —[1]இனமுறை [2]என்னுயிர். [3]படுகின்றாய்.

௩க எண்பா [1]லோவா நாண்மடம் அச்சம் மிவையேதம்
பூண்பா லாகக் [2]காண்பவர் நல்லோர் [3]புகழ்பேணி
நாண்பா [4]லோரா நங்கையர் தம்பா [5]லணுகாரே
[6]யாண்பா லாரே [7]பெண்பா லாரோ டடைவம்மா.

(இ - ள்.) எண் பால - பெருமையின்பகுதியினின்று. ஓவா - நீங்காத, நாண் மடம் அச்சம் இவை - நாணம் மடம் அச்சம் என்பவற்றை. தம பூண் பால் ஆக - தமது ஆபரணங்களின்பகுதியிற் சேர்ந்தனவாக. காண்பவர் - (மனத்தினாலாராய்ந்து) கொள்பவரே. நல்லோர் - நல்லோரென்று சொல்லத்தக்கவர்; புகழ் பேணி நாண் பால் ஓரா - புகழைவிரும்பி நாணின் பகுதியைக் கொள்ளவேண்டியது இன்றியமையாததாகவிருக்கவும் அதனை யறியாத, நங்கையர் - மாதர்கள்,—தம் பால் - தமது பக்கமாகிய பெண்பாலார் வர்க்கத்தில், அணுகார் - சேரமாட்டார்; (பின்னை அவர் எந்தப்பாலிற் சேர்வரென்னில்,—ஆண்பாலாரே - ஆண்பாலவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவரேயாவர்; பெண்பாலாரோடு அடைவு-(அவர்கள் உலகத்திற்) பெண்பாலாரோடு வடிவு ஒப்புமைபற்றிச் சேர்வது (எவ்வாறு?) அம்மா - ஆச்சரியம்' எ - று.)

நாண் மடம் முதலிய பெண்குணங்களை இல்லாதவர் பார்வைக்குப் பெண்பாலார் போல்தோன்றினும் ஆண்பாலாகவே கருதத்தக்கார்; உலகத்தில் அவரைப் பெண்பாலாராக வடிவு ஒப்புமை மாத்திரத்தைக் கொண்டு வழங்குவது வியக்கத்தக்கதேயென்றவாறு. இனிப்பின்னிரண்டடிகட்கு—நாணென்ற பெண்மைக்குணத்தைத் தம்மிடத்துக்கொள்ளாத மங்கையரிடத்துச் சேராத ஆண்பாலாரே ஆண்பாலாரென்று சொல்லுதற்குஉரியவர்; அங்ஙனம் நாணமற்ற மகளிரிடத்துச்சேரும் ஆண்பாலாரோ பெண்பாலாரோடு சேர்த்துச்சொல்லுதற்கு உரியவரென்று பொருளுரைப்பாருமுளர்.

நாண் மடம் அச்சம் என்பன-பயிர்ப்பென்னும் குணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அவற்றுள், நாண்-தகாதவற்றின்கண் உள்ளமொடுங்குதல்; மடம்-எல்லா

மறந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல்; அச்சம் - ஒன்றுங்காணாததைக் கண்டவிடத்து அஞ்சுதல். பயிர்ப்பு-தன்கணவனல்லாதவரின் கைமுதலியன மேற்படின் அருவருத்தல். "கடிசொல்லில்லை காலத்துப்படினே" என்றதனால், அம்மா வென்பது வந்ததென்க. பி-ம் —[1]ஒவ்வா. [2]காணபயனுக்குப், காண்பயனுகும், காணபயனந்தப், காணபவாநல்ல, காணபனாநல்ல, காணபனாநல்லா. [3]பயனீதத [4]ஓரார், ஓவார். [5]ஈனுகாதோர், அனுகாரோ. [6]ஆணபாலோவ்வா, ஆணபாலாரோ. [7]அபபொருளாரோடடைவு, பேருளாரோடடைவு, பெணபாலுளாரோடடைவு, பெணபொருளாளுமடைவு, பேருளென்னுமவர்.

௪0. மண்ணாள் கின்றா [1]ராகி வலத்தான் மதியால்வைத்
தெண்ணா நின்றார் யாரையு மெல்லா விகலானும்
விண்ணோர் காறும் வென்ற வெனக்[2]கோர் மனைவாழும்
பெண்ணால் [3]வந்த தந்தர மென்னப் [4]பெறுவேனே.

(இ-ள்.) மண் ஆள்கின்றார் ஆகி-பூமியை ஆளுகின்றவராய், வலத்தால்-பலத்தினாலும், மதியால்-புத்தியினாலும், வைத்து-(மேலாக) வைத்து, எண்ணா நின்றார் யாரையும் - எண்ணப்படுகின்ற எல்லா அரசரையும், எல்லா இகலாலும் - எல்லாவலிமையாலும், விண்ணோர் காறும் - தேவரையிலும், வென்ற-சயித்த, எனக்கு—, மனை வாழும் ஓர் பெண்ணால்-(எனது வீட்டில் வாழும் ஒருபெண்ணினால், அந்தரம் வந்தது-தீமை நேர்ந்தது, என்ன பெறுவேன் ஓ - என்றுசொல்லத்தக்க நிலைமையை அடைவேனோ' (எ - று)

புத்திபலம் தேகபலம் முதலியவற்றாற் சிறந்த இவ்வுலகத்தரசரையும்விண்ணுலகத்தவரையும்வென்று பெருவீரனென்று பேர்பெற்ற எனக்கு அவ்விருவகைவலிமையுமில்லாத வீட்டில்வாழும்பெண்ணினால் உயிர்போகும் நிலை நிகழும் படியாயிற்றே! என்று தசரதன் வருந்துகிறானென்க. வைத்து-அசையாகவுமாம். எல்லா இகலான - பகைமை முதலியன எல்லாப்போராலும் என்றுமாம். அந்தரம் - மரணம். ஓ - இழிவுசிறப்பு. மனைவாழும்பெண் - மனைவியென்னவுமாம். பி-ம் —[1]ஆதிவலத்தின [2]என; எ. [3]வந்ததீதாம, வந்தவந்தரம். [4]பெறுகேனே. (உஉஎ)

௪௧. என்றென் றுன்னும் பன்னி [1]புரிகக் [2]கிடர்தோயு
மொன்றொன் [3]றொவ்வா வின்ன லுழக்கு [4]முயிருண்டோ
[5]வின்றின் றென்னும் வண்ண [6]மயங்கு [7]மிடியுரபொற்
குன்[8]றொன் றொன்றோ டொன்றிய தென்னக் குவிதோளான்.

(இ-ள்.) பொன் குன்று ஒன்று-ஒருபொன்மயமான மலை, ஒன்றோடு ஒன்றியது என்ன-(அத்தகையமலை) மற்றொன்றுடன் சேர்ந்தால் (அதைப்) போலவிருக்கின்ற. குவிதோளான்-திரண்டதோள்களையுடைய சக்ரவர்த்தி,—என்று என்று உன்னும்-என்று பலவாறாக நினைப்பான்; பன்னி-(வாயினால்) பலபடி சொல்லி, உயிர்க்கும்-பெருமூச்சுவிடுவான்; இடர் தோயும் - துன்பக்கடலில் மூழ்குவான்; ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா-ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத [பலவகைப்

பட்ட], இன்னல் - துன்பத்தில், உழக்கும் - வருந்துவான்; 'உயிர் உண்டோ - பிராணன் இருக்கின்றதோ, இன்று இன்று - இல்லை இல்லை,' என்னும் வண்ணம் - என்று சொல்லும்படி, மயங்கும் - மூர்ச்சிப்பான்; இடியும் - (நெஞ்சு) உடைவான்; (எ - று)

தோயத்தென்னும் வினைக்கேற்ப, இடர் கடலாக உரைக்கப்பட்டது பொன்குன்றொன்றொன்றோடொன்றியது—இல்பொருளுவமை. பி - ம் — [1]இரக்கும், இரங்கும் [2]கிடலாடும் மிடற்றியம் [3]அல்லா [4]உயிரோடும். [5]இனறென்றனனும், அன்றென்றனனும் [6]அடர்க்கும் [7]இடைகின்றான், இடைதேறான், மிடிதேன்றான், மிடையும்பொற். மடியும்பொற். [8]ஒன்றோடொன்று. [9]ஒன்றியவென்ன. (உஉஅ)

சஉ.—கைகேயி 'நீ உரைதப்பிறல் நான்உயிர்மாய்வேன்' எனல்

ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவ [1]இவ்வா றயர்வெய்திப்
பூழிப் [2]பொற்றோள் மூழ்க மடங்கப் புரள்போழ்தில்
ஊழிற் [3]பெற்றாய் [4]என்னுரை [5]யின்றே லுயிர்மாய்வேன்
பாழிப் [6]பொற்றார் மன்னவ வென்றாள் பசையற்றாள்.

(இ - ள்.) ஆழிப் பொன்தேர் மன்னவனே - சக்கரத்தைக்கொண்ட பொன்மயமான இரதத்தையுடைய சக்கரவர்த்தி! இவ்வாறு - இங்ஙனம், அயர்வு எய்தி - தளர்வடைந்து, பொன் தோள் மூழ்கும் - (தன) அழகியபுயமுழுவதிலும், பூழி அடங்க - புழுதி நிறையும்படி, புரள் போழ்தில் - (பூமியிற்) புரளுங் காலத்தில்,—'என் உரை - என் வரத்தை ஊழில் பெற்றால் - முறைமையாகப் பெற்றாலன்றி. இன்றேல் - பெறாவிடின் உயிர் மாய்வேன் - பிராணனை மாய்த்துக்கொள்வேன்; பாழிப் பொன் தார் மன்னவ - வலிமையும் அழகிய வெற்றிமாலையுமுடைய அரசனே'' என்றாள்—; (பாவிகளில்), பசை அற்றாள் - (நெஞ்சில்) ஈரமில்லாதவளான கைகேயி. (எ - று)

மன்னவன் துயரத்தாற் பலவாறு சொல்லியவண்ணம் பூமியிற் புரண்டு கொண்டிருக்கையில், கைகேயி தன் மனத்திற் கொண்டுள்ள உறுதியை வெளியிட்டனளென்க. பெறாவிடின் என்ற வினையெச்சத்திற்கு உயிரைத்திருப்பே னென்றுமுடிக்குஞ்சொல் வருவிக்க. ஆழிப்பொற்றேர் மன்னவன் என்பதில், தசரதன் என்பதன் கருத்து அடங்கியிருக்கின்றது; இனி, ஆழியையும் தேரையுமுடைய மன்னவனென்றுமாம். 'மன்னவ' என்ற விளி - நான் உன்னைக் கணவனாகக்கொண்டு உன் கொள்கைப்படி நடக்கவேணுமென நின்ற கற்புடைமகளிர் நிலையிலிருந்து பேசவில்லை; அறத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அரசன் முறையில் உன்னைவைத்து நீ அறம்வழுவாது சொன்ன சொல்லைப் பாதுகாக்குமாறு வற்புறுத்துகின்றே னென்பதைக் குறிப்பிக்கும். பூழி, போழ்து - புழுதி, பொழுது என்பவற்றின் மரூஉ. அற்றாள் - பெயர். பசை - ஈரம், உள்ளன்பு. பி - ம் —[1]அவ்வாறு. [2]பொற்றா. [3]பொய்த்தாற், பொய்த்தாய், பெறாய். [4]என்னுரை. [5]அன்றேல், இன்றே [6]பொற்றேன் .)

சங.—கைகேயி 'நீ வரம்கொடுத்துவிட்டு இப்போது வருந்துவது தகாது' எனல்

அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவ [1]னன்றே யருமேனி
வரிந்தார் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரநல்கிப்
[2]பரிந்தா [3]லென்னா மென்றனள் [4]பாயுங் கனலேபோ
லெரிந்[5]தா றாதே யின்னுயி ருண்ணு மெரியன்னாள்.

(இ-ள்) பாயும் கனலே போல - பரவுகின்ற தீப்போல, எரிந்து ஆறாதே - எரிந்து தணியாமல், இன் உயிர் உண்ணும் - இனிய பிராணனைக் குடிக்கின்ற, எரி அன்னாள் - நெருப்பைப்போன்ற அந்தக் கைகேயி, 'வரிந்து - இறுக்கி, ஆர் - கட்டப்பட்ட, வில்லாய - தனுசையுடையவனே! ஓர் மன்னவன் - (உன்குலத்திற்பிறந்த) ஒரு அரசன், முன் - முன்னே, வாய்மை வளர்ப்பான் - மெய்மை வளரச்செய்யும்பொருட்டு, அரு மேனி - (பெறுதற்கு) அரிய உடலை, அரிந்தான் அன்றே - அறுத்துக்கொடுத்தானல்லவா? (அவன்வம்சத்திற்பிறந்த நீ), வரம் நல்கி - வரங்களைக் கொடுத்து, (அவ்வரத்தைக் கேட்கும்போது) பரிந்தால் - வருந்தினால், என ஆம் - யாது பயன் உண்டாகும்? என்றனள் —: எ - று.

சிபி பிரதிஜ்ஞைசெய்தபடியே தன்னுடலைப் பருந்துக்கு அறுத்துக்கொடுத்து நற்கதியடைந்தான்; அலர்க்கனென்ற ராஜரிஷியும் ஓரந்தணனுக்குத் தன் கண்களைப் பிடுங்கிக்கொடுத்தான். ஏழுகடலும் பிரதிஜ்ஞைகடவாதிருக்கும்படி கரைகடவாதிருக்கின்றது. ஆகவே, சத்தியந்தான் முக்கியம். சத்தியத்தைக்காட்டிலும் மேம்பட்ட தருமமில்லையாதலால், உலகில் மேம்பட்டவனான நீ செய்தபிரதிஜ்ஞை தவறாமல் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புவாயாக; மும்முறை சொல்லுகின்றேன்; நீ என்பொருட்டுச்செய்த பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றாவிடின் உன்முன்னிலையிற்றானே பிராணனை விடுவேன்; என்புதல்வனுக்குப் பட்டங்கட்டி இராமனைக்காட்டிற்கு அனுப்பி எனக்கு எதிரிகளில்லாமற்செய்வாய். இல்லாவிடின் பிரதிஜ்ஞைதவறிய நீ கடைத்தேற முடியாது எனக் கடுமையாகக் கைகேயி கூறினாளென்ன முதனூல்பற்றி விரித்துரைக்க. ஓர்மன்னவன் - சிபி; இதனை "புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க பெருந்தகை." "இவ்வாகுலத்தோன் மேற்பறவை. மனுவுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கினனால்" என்ப பாலகாண்டத்திற் கூறியவாற்றானுமுணர்க. இதனை எடுத்துக்கூறினாள், அவன்வம்சத்துப் பிறந்த நீ உயிர் துறந்தாயினும் வாய்மையை நிலைபெறுத்தவேண்டுமென்றற்கு. ஒருபொருளைப் பற்றி எரிந்தபின் ஆறிவிடுவதாயிருக்கக் கைகேயியாகிய தீயோ உயிரோடு கூடிய மன்னவனைப்பற்றியெரிந்தும் தணியாது அவனுயிரையுங் கொள்ளுகின்றதென வேற்றுமையணி தோன்றக்கூறுவார் 'எரிந்தாறாதே யின்னுயிருண்ணு மெரியன்னாள்' என்றார். எரிந்தாறாதேயின்னுயிருண்ணு மெரியன்னாள் என்றவிடத்து "தீயினாற்சுட்ட புண்ணுள்ளாறு மாறாதே, நாவினாற்சுட்டவடு" என்னுந் திருக்குறளின்பொருள் அறியத்தகும். வாய்மை - வாயினின்று தோன்றுவதாகிய சத்தியம். பி - ம்:—[1] அன்றோ. [2] பிரிந்தாய். [3] என்னை, என்னே. [4] பெய்யும். [5] ஏறாதே. (உஙo)

௪௪.—தசரதன் கைகேயிக்கு வரத்தைத் தந்தேனெனல்.

[1]வீந்தா ளேயிவ் வெய்யவ ளென்னா மிடல்வேந்த
னீந்தே னீந்தே னிவ்வர மென்சேய் வனமாள
மாய்ந்தே நான்போய் வா[2]னுல காள்வென் வசைவெள்ள
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னோடு நெடிதென்றான்.

(இ - ள்.) 'இ வெய்யவள் - இக்கொடியவள், வீந்தாளே - (கேட்டவரத்தைக் கொடுக்காவிட்டால் இறந்துவிடுவாள்,' என்னா - என்றெண்ணி,— மிடல் வேந்தன் - வலிமையுடைய சக்கரவர்த்தி,— 'இ வரம் ஈந்தேன் ஈந்தேன் - இவ்வரத்தைக் கொடுத்தேன் கொடுத்தேன்; என் சேய் வனம் ஆள - என்மகன் [ராமன்] காட்டையாள, நான் மாய்ந்தே போய் - யான் இறந்துபோய், வான் உலகு ஆள்வென் - தேவலோகத்தை யாளுவேன்; நெடிது - வெகுகாலம், நின் மகனோடும் - உனது புத்திரனுடன் [பரதனுடன்], வசை வெள்ளம் - பழியாகிய கடலை, நீந்தாய் நீந்தாய் - கடக்கமாட்டாமல் அதனுள் அழுந்துவாயாக,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

'இனி இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடுக்கப் பின்வாங்கினால் இப்போதே உயிர்விடுவள்; அங்ஙனம் உயிர்நீத்தால் நாம் மெய்ம்மைதவறியவனாவதோடு பெண்கொலைக்குக் காரணமாய்த் துறப்பப் பெண்பாவமும் நம்மைத் தொடரும்: ஆதலால், இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடுத்தலே சரி' என்று உறுதிகொண்ட தசரதன் 'நீ கேட்கும் வரத்தைத் தந்தேன் தந்தேன்; உண்மை தவறாத நற்பயத்தினால் சுவர்க்கலோகத்தில் நான் மேன்மை பெற்றிருக்க, நீ கணவனைக் கொன்ற பெரும்பழி நிலைத்திருக்க உன்மகனுடன் இனிது அரசுபுரிவாய்' என்று தன்மனத்திலுள்ள அடங்காத்துயரம் வெளிப்படத் தோன்றச் சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கூறினனென்க. வீந்தாள் - விரைவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டது; தெளிவுபற்றியுமாம். ஈந்தேனீந்தேன், நீந்தாய் நீந்தாய் - அடுக்குத்தொடர் பொருளைக்காட்டும்; வெகுளியுமாம். ஆளுதல்-அடைதல். வெள்ளம்-ஆகுபெயர். பி ம்:-[1]வீயந்தாள். [2]அரசாளவன்.

௪௫.—வரந்தந்த மன்னவன் மூர்ச்சிக்க, கைகேயி தன்னெண்ணம் நிறைவேறித் துயிலுதல்

கூறா [1]முன்னங் கூறு படுக்குங் கொலைவாளி
னேறா [2]மென்னும் வன்றுய ராகத் திடைமூழ்கத்
தேறா தொன்றுஞ் செய்வகை மறந்தான் செயன்முற்றி
யூறா நின்ற [3]சிந்தையி னாளுந் துயில்வுற்றாள்.

(இ - ள்.) கூறா முன்னம் - சொல்லுதற்கு முன்னே,— கூறு படுக்கும் - பாதியாக அறுக்கின்ற, கொலை - கொல்லுதற்றொழிலையுடைய, வாளின் ஏறு ஆம் - சிறந்த வாளோடு ஒத்ததாகும், என்னும் - என்றுசொல்லத்தக்க, வன் துயர் - கொடிய துன்பம், ஆகத்து இடை மூழ்க - மனத்தில் அழுந்துதலால்,

(அதசரதன்), தேறான் ஆகி-தணியாதவனாய், செய்கை மறந்தான் - செயல் மறந்துகிடந்தான்; செயல் முற்றி-தன்காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு, ஊறு நின்ற சிந்தையினாள்உம - களிப்புமிகுகின்ற மனத்தையுடைய கைகேயியும், துயில்வு உற்றாள - தூக்கத்தை யடைந்தாள்; (எ - று.)

வரத்தைத்தந்தவுடனே பெருந்துயர மனத்தில் மூளத் தசரதமன்னவன் திகைத்து மூர்ச்சித்தான்; கைகேயியோ தனெண்ணம முற்றியதனால் மனக் களிப்போடு துயிலலானாளெனக் கூறுமுன்னம செய்கைமறந்தான-உயர்வு நவிற்சி. இச்செய்யுளில தசரதமன்னவன பெருந்துயரினாற்செயலற்றுக்கிடக்க, கைகேயியும பெருமகிழ்ச்சியால மெய்ம்மறந்து தூங்கினாளெனத் துயருற் றுருகும் மகிழ்ச்சியடைந்தாரத்தும ஒருங்கே நிகழ்ந்ததன்மையைக் கூறிய நயம்பாராட்டத்தக்கது. கூறுமுன்னம என்பதைக் கூறுபடுக்கும என்பத னோடு இயைத்து வாளுக்கு அடையாக்கி, வாளினது கூர்மையைச் சிறப்பிக் கின்றதெனினுமாம ஆற்றல பற்றி வாளின மேற்றேற்றா; கீழ் "இடியேறு" என்றாற்போல. ஏற-ஏறுதலெனறுமாம. செயலமுற்றலாவது-தான கேட்ட வரங்களைப பெற்றுக்கொண்டது. கூறுமுன்னம செயலைகமறந்தா னென்று மாம். பி-ம்.—[1]மன்னன. [2]வண்ணம. [3]சிந்தையினாளுந்துயிலவுற்றன. (உ௩உ)

வேறு.

௪௬.—இரவுகழிதலின் வருணனை

சேணு லாவிய நாளெ லாமுயி ரொன்று போலவன செய்துபி
னேணு லாவிய தோளி னானிட ரெய்த வொன்று [1]மிரங்கிலா
வாணி லாநகை மாத ராள்செயல் கண்டு மைந்தர்மு னிற்கவு
நாணி னாளென வேகி னாளிர வாகி ய நங்கையே.

(இ-ள்) (பின்பு).சேண் உலாவிய நாள் எலாம-அதிகப்பொருந்திய தினங் களிலெல்லாம, ஒன்று உயிர் போலவன-ஒருஉயிரைப்போக்கின்றகாரியங்களை, செய்து—, பின-பிறகு [இப்போது என்றபடி], ஏண் உலாவிய தோளி னான்-வலிமைபொருந்திய புயங்களையுடைய தசரதன் இடர் எய்த-துன்பத் தை யடைய, (அப்பொழுதும), ஒன்றும இரங்கிலா - சிறிதும மனம பரி தபியாத, நிலா வாள நகை மாதராள - சந்திரகிரணம்போல ஒளியையுடைய புன்சிரிப்பினையுடைய கைகேயியினது செயல கண்டு இரக்கமில்லாததை, மைந்தர்முன்-ஆடவர்முன்னே, நிற்கஉம - நிற்பதற்கும், நாணினாள் என - வெட்கப்பட்டவள்போல, இரவு ஆகிய நங்கை - குளிர்ந்த இராத்திரி யென்கின்ற பெண், ஏகினாள - போனாள்; (எ - று)

ஒருபகுப்பைச் சேர்ந்தவர் ஒருத்திசெய்தொழிலைப் புரியின அப்பகுப்பைச் சேர்ந்தவர்க்கெல்லாம வசையுண்டாதல உலகத்திலே யியற்கையாதலால், பெண்பாலாரைச் சேர்ந்த கைகேயியொருத்தி தனகணவன உயிர்நீங்குந்நிலை யையடைந்தும் சிறிதும்இரக்கமிலலாததது குறித்துப் பெண்பாலார்க்கெல்லாம் வசையுண்டாகுமென்று கருதி மைந்தர்முன் நிற்கவும நாணினாள்போலக் கங

குலாகிய நங்கை போயினளென்றார். இது-ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இவ்வணிக்குக் கங்குலாகிய நங்கை என்ற உருவகவணி அங்கமாயவந்தது. கங்குற்பொழுதுகழிந்ததென்றவாறு. சேண் உலாவிய நாளென்றது விவாகஞ்செய்து கொண்டதுமுதல வரம்வேண்டிய அன்று வரையிலுமுள்ள நாட்களை. உயிர் ஒன்று போல்வன - பார்ப்பவர் சக்கரவர்த்திக்கும் இவளுக்கும் உடல்வேறு, உயிரொன்றே யென்று சொல்லத்தக்க இன்செயல்கள். எவ்வாற்றானும் வேறுசோக மில்லாதவ ளென்பது விளங்க, 'ஏனுலாவிய தோளினான்' என்றார். ஒன்றும் - இழிவுசிறப்பு ‘‘வ...நலகிப்பரிந்தாலென்னும்’’ என்று கீழ்க் கூறியதனால், 'ஒன்றுமிரங்கிலாமாதரள்' என்றார். வாள் - ஒளி இனி, வாள் நிலாநகை—அரசனிறக்கற்கு ஏதுவாகலின் வாள்போன்ற நகையென்றுமாம். நீர்க்கவும் - இழிவுசிறப்பு வடமொழியுள் இராத்திரி யென்பது பெண் பாற்சொல்லாதலின், 'கங்குலாகிய நங்கை' என்ப் பெண்பாலாகக் கூறியது. ‘‘பாலவாயப்பிறைப்பிள்ளை பொக்கலைக்கொண்டு பகலிழந்த, மேலையாற்றிசைப் பெண்புலம்புறுமாலை’’ என்ப் பெரியாரும் பணித்தார். மாதரள் - அழகினையுடையவள். அல்லது விருப்பத்தையுடையவள்; மாதர் விருப்பமாதல் ‘‘மாதர் காதல்’’ என்பதனாலுணர்க. பின் - காலம் முன் - இடம். இந்தச் செய்யுளில் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. பி-ம் —[1] இரங்கலா. (உ௩௩)

௪௭ —கோழிகூவுதலின் வருணனை

எண்டருங்கடை சென்ற யாமமியம்புகின்றன வேழையால்
வண்டு தங்கிய தொங்கன் மார்பன் மயங்கி விம்மிய வாறெலாங்
கண்டு நெஞ்சு கலங்கி யஞ்சிறை[1]யான காமர் துணைக்கரங்
கொண்டு [2]தம்வயி றெற்றி யெற்றி [3]விளிப்ப போன்றன கோழியே.

(இ-ள்.) எண் தரும் - எண்ணப்படுகின்ற [வரையறையையுடைய], கடை சென்ற யாமம் - கடைசியாய்வந்த யாமத்தில், இயம்புகின்றன - கூவுகின்றனவாகிய, கோழி - கோழிகள், —ஏழையால் - கைகேயியால், வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மாலையணிந்த மார்பினையுடைய சக்கரவர்த்தி, மயங்கி - மதிமயங்கி, விம்மிய ஆறு எலாம் - புலம்பிக்கூறியவகைகளை யெல்லாவற்றையும், கண்டு—, நெஞ்சு கலங்கி— அம் சிறை ஆன - அழகிய சிறகுகளாகிய, காமர் துணை கரம் கொண்டு - அழகிய இரண்டு கைகளால், தம் வயிறு - தம்முடைய வயிற்றில், எற்றி எற்றி - பலமுறை படித்துக்கொண்டு, விளிப்ப போன்றன - அழுவனபோன்றன; எ - று.)

இதுமுதற் பதினாறு கவிகளால் பொழுதுவிடிகையில் நிகழும் பலவகை நிகழ்ச்சிகளை வருணிக்கத்தொடங்கி, இதனாற் கோழிகூவுதலை வருணிக்கின்றார். தாம், கூவிப் பொழுதுவிடிவதைத் தெரிவிக்கின்ற கோழிகள், ஒரு பெண்ணால் தசரதசக்கரவர்த்தி மதிதிகைத்துப் புலம்பியதையெல்லாம் கண்ணாரக் கண்டதனால் அத்துயரத்தையாற்றமாட்டாமல் தமது இறகுகளாகிய கைகளால் வயிற்றிலறைந்துகொண்டு அழுவனவற்றையொத்தனவென

வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி: இந்தவணிக்கு 'சிறைபான காமாதுணைகரம்' என்ற இடத்துள்ள உருவகவணி அங்கமாய் நின்றது. விளிப்ப என்பதற்கு - அரசனுக்கு நேர்ந்த விபத்தை வந்து காணுமாறு கூப்பிடுவனவற்றை என்று உரைப்பினுமாம். ஏழையென்றூர், அறிவு மிரக்கமு மின்மைபற்றி. எற்றியெற்றி-அடுக்கு, பன்மைப் பொருளது விளிப்ப - அகர வீற்றுப்பலவறிசொல், படுத்தலோசையாற் பெயராய்நின்றது: விளிப்பது என்பதன் விகாரமெனினுமாம. பி-ம் —[1]ஆய [2]தன். [3]அரற்றல, விழிப்ப. ()

சஅ — பலவகைப்புட்களும் ஒலித்தலின்வருணனை.

தோய்கயத்து மரத்து மென்சிறை துள்ளி மீதெழு புள்ளெலாந்
தேய்கை யொத்த [1]மருங்குலார் சிலம்பி னின்று சிலம்புவ
கேகயத்தர சன்ப யந்த விடத்தை [2]யின்னதொர் கேடுசூழ்
மாகயத்தியை யுட்கொதித்து [3]மனத்துள் வைவன போன்றவே.

(இ - ள்) தோய் கயத்து உம் - நீராடுதற்குரிய குளங்களினின்றும், மரத்து உம் - மரங்களினின்றும், மென் சிறை - மெல்லிய சிறகுகளால், துள்ளி - குதித்துக்கொண்டு, மீது எழு - ஆகாயத்திற் பறக்கின்ற, புள் எலாம் - பறவைகளெல்லாம், தேய்கை ஒத்த - தேய்வு பொருந்திய, மருங்குல் - இடையையுடைய, மாதர் - மகளிரின், சிலம்பின் நின்று - காற்சிலம்பொலிபோலிருந்து, சிலம்புவ - ஒலிப்பவை,—கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை - கேகய தேசத்தரசன்பெற்ற விஷம் போன்றவளான, இன்னது ஒர் கேடு சூழ் மாகயத்தியை - இத்தன்மையதாகிய ஒரு கெடுதியைச் சூழ்ந்த மிக்ககீழ்மையையுடையவளை, உள் கொதித்து - உள்ளம் புழுங்கி, மனத்துள் வைவன போன்ற - மனத்திலே வைவனவற்றை யொத்திருந்தன; (எ - று)

மரங்களிலும் நீர்நிலைகளிலுமுள்ள பறவைகள் பொழுதுவிடிகையில் ஒலிப்பதை, கைகேயி செய்த கொடுஞ்செயலைக்கண்டு தம்மனத்தினுள் அவளை வைவதுபோலு மென்று வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இராசபத்தினியாதலாலும், "என்னை நிகழ்ந்த இஞ்ஞால மேழிலவாழ்வார், உன்னையிகழ்ந்தவர் மாளவுருற்றதெல்லாஞ், சொன்னபினன்னசெயல்காண்டி சொல்லிடென்றான்" என்னுமாறு அரசன் இவளிடத்து அன்புவைத்திருக்கின்றமையாலும் வெளிப்படையாய் வைதாற்றீங்கு வருமென்று கருதி மனத்துள் வைவன வென்றார். பறவைகளினொலிக்கு, மகளிர்காற்சிலம்பொலி ஒப்புமை. கைகேயியை விடமென்றதற்கு ஏற்பக் கேகயத்தரசனைப் பாற்கடலாக்குக. இதனால், இனியபாற்கடலில் நஞ்சு தோன்றியதுபோலச் சிறந்த கேகய குலத்திற் கைகேயி தோன்றினளென்க. இன்னதொர்கேடு - கணவனை இறக்கும் நிலைக்குக் கொண்டுவந்த கொடுஞ்செயலை. உலகத்திற் பெரும்பழியைப் படைத்ததன்றி முடிவில் தன்மகன் இராச்சியத்தை யாளுமாறு செய்ய முடியாமற்போனதால், கைகேயியைக் கவி 'கயத்தி' என்றனரென்னலாம். கயமையாவது - ஏற்புடைய குணங்கள் யாவுமிலராய கீழோரது தன்மை.

கயத்தி-பெண்பாற்பெயர். சிலம்புவ, வைவன - பெயர். சிலம்புவனவாகிய புள்ளென்க. போனற-வினை. சிலம்பு - ஒலிக்கு, ஆகுபெயர். துன்பஞ் செய்கினறமையால், விடமென்றார். பி-ம் —[1]மருங்கின். [2]அன்னவக. [3]மனத்து.

சுகூ—பானை துயிலொழிந்து எழுதலின் வருணனை.

சேம மென்பன பற்றி யன்பு திருந்த வின்றுயில் செய்தபின்
வாம மேகலை மங்கை யோடு வனத்துள் யாரு [1]மறக்கிலா
நாம நம்பி நடக்கு மென்று நடுங்கு கின்ற மனத்தவா
யாமு மிம்ம ணிறத்து மென்பன போலெ ழுந்தன பானையே.

(இ - ள்) பானை-யானைகள் — சேமம் என்பன பற்றி - காவல்வீட்டின் பறைகளைப் பொருந்தி. அன்பு திருந்த - (ஸ்ரீராமனிடத்தில்) நேயம் மிக, இன் துயில் செய்த பின் - இனிய தூக்கத்தைச் செய்த பின்பு, 'வாமம் மேகலை மங்கையொடு - அழகிய இடையணியையுடைய சீதாபிராட்டியோடு, யாரும் மறக்கிலா நாம நம்பி - ஒருவரும் மறவாத திருநாமத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரான், வனத்துள் நடக்கும் - காட்டிற் செல்வான்.' என்று - என்றெண்ணி, நடுங்குகின்ற மனத்த ஆய-வருந்துகின்ற நெஞ்சையுடையனவாய், 'யாமும் —, இம்மண்-இந்நாட்டை இறந்தும் - விட்டுவிடுவோம்,' என்பன போல - என்றுசொல்லுவனபோல எழுந்தன-கிளம்பின; (எ - று)

யானைகள் தாம்படுத்திருந்த இடத்தினின்று வெளியே செல்லுமாறு எழுந்ததை, இராமபிரான் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குச்செல்லப்போவதனால் நாமும் இவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லுவோமென்று எழுந்தாற்போலத்தோன்றிய தென்று வருணித்தார்; இது - தற்குறிப்பேற்றவணி. சுகுமாரனை இராமபிரானை வனத்திற்குச்செல்லத் துணிந்தது விலங்காகிய யானையும் மனம் நடுங்கின வென்க. நடுக்கமெய்ப்பாடு - அன்பும் அச்சமும் முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாறுள்ள உள்ளம்நடுக்குதல் புதல்வாகத்து பிணியில்லாப்போதும் எவருங்கொல்லென்று நடுக்குதல் அன்பான நடுக்குதலாம் அச்சமென்னுஞ் சுவைபிறந்த பின்னர் அதனைப் பிந்தித்தோன்றிய நடுக்கம்; அச்சத்தால் தோன்றிய நடுக்கமாம் சேமம் சேக்கை; கட்டிலுமாம். வாமம்-அழகு என்னும் பொருளுள்ள தற்சமவடசொல். மேகலை-எண்கோவை பண்ணாத் தாரகமந்திர வாசகமென்பார் 'யாருமறக்கிலாநாம நம்பி' என்றார். நம்பி-நம்'முதனிலையாக நம்பப்படுகின்றானென்னும் பொருள்பட வருவதோருயர்திணைச்சொல்; இதனை "எல்விருள்" என்னுஞ் சிந்தாமணியுட் காண்க. யாமும்-இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. "வினைபவர்த்தன்மையை வினைந்தமன்னுயிர்க். கெலைபவரன்பின ளிராம னீண்டவாக், களைபவரன்பினவவையும்" என்று கீழ்க்கூறினதற்கேற்ப, அஃறிணையாகிய பறவையும் விலங்கும் இரங்கின வென்க. பி-ம் —[1]மறக்கலா.

### ௫௦.—வானத்து நட்சத்திரங்கள் மறைதலின் வருணனை.

*சிரித்த பங்க யமொத்த செங்க ணிராம னைத்திரு மாலையக்*
*கரிக்க ரம்பொரு கைத்த லத்துயர் காப்பு நாணணி தற்குமுன்*
*வரித்த தண்கதிர் [1]முத்த தாகியிம் மண்ணை னைத்து நிழற்றமேல்*
*விரித்த [2]பந்தர் பிரித்த தாமென வீ[3]ளொளித்தது வானமே.*

(இ - ள்) *சிரித்த பங்கயம் ஒத்த-மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற, செங்கண் திருமாலை இராமனை - சிவந்த கண்களையுடைய விஷ்ணுவாகிய ஸ்ரீராமபிரானது, அ கரி கரம் பொரு கைத்தலத்து - அப்படிப்பட்ட யானையினது துதிக்கையையொத்த கையிலே, உயர் காப்பு நாண் - சிறந்த மங்கலநாணை, அணிதற்கு-கட்டுவதற்காக, முன்-முன்னே, வரித்த தண் கதிர் முத்தது ஆகி-கட்டின குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய முத்துக்களையுடையதாய், இ மண் அனைத்தும் நிழற்ற-இவ்வுலகமுழுதும் நிழலைச்செய்யும்படி, மேல் விரித்த-ஆகாயத்தில் விரியச்செய்த, பந்தர்-பந்தல், பிரித்தது ஆம் என - பிரிக்கப்பட்டாற்போல, வானம்-ஆகாயம் ஈண்டு ஒளித்தது - நட்சத்திரங்களோடு மறைந்தது: (எ - று.)*

*இந்த உலகம் முழுதையும் மூடிய வானத்தையே பந்தலாகவும், அவ்வானத்துவிளங்கும் நட்சத்திரவரிசைகளை அந்தப்பந்தலில் அலங்காரமாகத் தொங்கவிட்ட முத்துச்சரங்களாகவுங்கொண்டு, உதயகாலத்து அவ்வானத்தினின்று நட்சத்திரங்கள் மறைவதைப் பந்தர்பிரிக்கையில் அலங்காரமாகத் தொங்கவிட்ட முத்துச்சரங்கள் அகற்றப்பட்டனபோலுமென்று குறித்தார்:* **தற்குறிப்பேற்றவணி.** *வானம் இரவிலே தோன்றுந்தோற்றத்தினும் பகற்பொழுதில் வேறுபட்டுத்தோன்றுதலால் இரவிலேதோன்றியவானப்பந்தர் பிரிக்கப்பட்டதெனக் கூறினார்போலும். ஹஸ என்றவடமொழித்தாதுபோல, 'சிரி' என்றவினைப்பகுதியும் நகைத்தல் மலர்தலென்ற இருபொருளையுங் காட்டுமென்க: 'நகுதல், நகைத்தல்' என்பனவும் இங்ஙனம் வரும். பட்டாபிஷேகத்திற்கு இடையூறு நேர்ந்தமையால், பந்தல்பிரிக்கப்பட்டதென்க. ஸர்வேசுவரனாதலாலும், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாதலாலும் மண்ணனைத்தும் நிழற்றப் பந்தரிட்டார். மலர்ச்சியும், குளிர்ச்சியும் கண்டோரைமகிழ்வித்தலும்பற்றிக் கண்களுக்குத் தாமரைமலர் உபமானமாம். செங்கண்மால் என்றும், தாமரைக்கண்ணன் [புண்டரீகாக்ஷன்] என்றுங் கூறப்படுதலால், 'சிரித்த பங்கயமொத்த செங்கணிராமன்' என்றும், விட்டுணுவினவதாரமாதலால், 'திருமால்' என்றுங் கூறினார். அக்கைத்தலத்து எனக்கூட்டுக: அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டும். இனி அகரச்சுட்டினால், "சிரித்தபங்கயமொத்த" வென்பதைக் கைத்தலத்துக்குங் கூட்டலுமாம். கரிகரமெனனும் வடநூன் முடிபு, எதுகைநோக்கி யிரட்டிற்று. கரிகரமென்பது-பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமானார்த்தகமென்பதாகு "வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்," "அடியளந்தான் றாயதெல்லாம்," "கோடாதசெங்கோல்" என்பனபோலக் கேவலபதமாத்திரையாய் நின்றதெனக. கரம்-கை, துதிக்கை; அதனையுடையது-கரி. கரிகரம்-திரட்சியாலும், நீட்சியாலும் உவமம். காப்பு-ரக்ஷாபந்தனம்.*

**பி-ம்** —[1]*முத்தராசி, முத்தமாதி.* [2]*பந்தரிரைத்தது.* [3]*ஒளித்தன.* (உ௩எ)

### ருக.—காலையில் மணமுரசு ஒலிக்க, மாதரார் எழுதலின் வருணனை.

நாம விற்கை யிராம னைத்தொழு நாள டைந்த நமக்கெலாங்
காம விற்குடை கங்குன மாலை கழிந்த தென்பது கற்பியாத்
தா[1]மொ லித்தன பேரி யவ்வொலி [2]சாரன் மாரி [3]தழங்கலா
மாம யிற்குல மென்ன [4]முன்ன மலர்ந்தெ ழுந்தனர் மாதரே.

(இ - ள்.) 'நாம வில் கை இராமனை - அச்சத்தைத் தருகின்ற கோதண்டத்தையேந்திய புயத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரானை, தொழும் நாள் அடைந்த நமக்கு எலாம் - வணங்கும் நல்லநாளைப் பெற்ற நமக்கெல்லாம், காமன் வில் குடை கங்குல் மாலை - மன்மதனது கருப்புவில் துளைக்கின்ற இராப்பொழுது, கழிந்தது—,' என்பது - என்பதை, கற்பியா - தெரிவித்து, பேரி ஒலித்தன - முரசவாத்தியங்கள் முழங்கின; அ ஒலி - அம்முழக்கம், சாரல் மாரி தழங்கல் ஆ - மலைப்பக்கங்களில் வந்து தங்குகின்ற மேகங்களின் ஒலிபோலாக, மாதர் - (அதனைக் கேட்ட) மகளிர், மா மயில் குலம் என்ன - பெரிய மயில்களினது கூட்டமெழுந்தாற்போல, முன்னம் - (தம் கணவரெழுந்திருப்பதற்கு) முன்பு, மலர்ந்து எழுந்தனர் - முகமலர்ச்சிபெற்றுத் துயிலொழிந்தெழுந்தார்கள்.

மன்மதனது பஞ்சபாணங்களால் தாக்குண்டு கிடந்த இராப்பொழுதின் முடிவில், 'இராமபிரானை முடிசூடுவிழாவில் தரிசிக்கக்கூடிய நாள் வந்திட்டது' என்றுரைப்பதுபோல மங்கலப்பேரொலியொலிக்க, அவ்வொலியைக் கேட்ட மாதரார், மேகத்தினது கர்ச்சனையைக் கேட்ட மயில்போல மிகமகிழ்ந்து முன்னம் முகமலர்ந்து துயிலொழிந்தெழுந்தனரென்க. 'நமக்கெலாம்' என்ற இடத்து 'நமக்கெலாம்' என்று பாடமிருப்பின் நலம். இனி, உடைக்குமென வினைத்தொகையாய், பிரிந்தவர் காமனது வில்லிற்குக் கெடுகின்ற கங்குற்பொழுதுமாம். வில் என்பது - இலக்கணையால், அதுகொண்டு எய்யப்படுகின்ற புஷ்பபாணங்களை உணர்த்தும். ஆ - ஆக விகாரம். "மயில்கண்டன்ன மடநடைமகளிர்" எனவும், "மணிமயிற்றெழில்" எனவும், "மயிலெனப் போந்து" எனவும், "நடைமயிலே" எனவும் "மயிலன்னசாயல்" எனவும், "மயிலினமியல்வாய்ங்கோர் மடமயிற்றழுவிக்கொண்ட வெயிலிளஞ்செல்வன்" எனவும் மயிலை நடைக்குஞ் சாயற்கும் உவமையாக்கலின், மயிலுவமை - நடைக்கும் சாயற்குமென்றுணர்க. பின்றூங்கி முன்னெழூஉம் பேதையராதலின், 'முன்னமெழுந்தனர்' என்றார். முன்னம் மலர்ந்து - அகமகிழ்ந்து எனினுமாம். மலர்ச்சி - ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தைக் காணும் வேட்கையாலுண்டாயது. தாம் - அசை. பி-ம்.—[1]ஒலித்தது. [2]சார. [3]தழங்கலான, தழங்கலாய, முழங்கலான். [4]உள்ளம (உகூஅ)

### ருஉ.—மந்தமாருதம் வீசுதலின் வருணனை.

இனம லர்க்குலம் வாய்[1]வி ரித்திள வாச மாருதம் வீசமுன்
புனைது கிலகலைச் சோர நெஞ்சு புழுங்கி னார்சில பூவைமார்
[2]மனம னுக்கம்வி டத்த விர்த்தனி வள்ள லைப்புணர் கள்ளவன்
கனவி னுக்கிடை யூற டுக்கம யங்கி னார்சில கன்னியார்.

(இ - ள்.) சில பூவைமார் - சில மகளிர்,—இனம் மலர் குலம் - பல இனங்களான புட்பங்களின் கூட்டம், வாய் விரிந்து - வாய்விட்டு மலர, இள வாசம் மாருதம் - வாசனையையுடைய இளங்காற்று, வீச - வீசுதலினால், முன் - முன்னமே, புனை துகில் கலை சோர - அணிந்த சீலையும் மேகலையும் நெகிழ, நெஞ்சு புழுங்கினார் - மனம் வருந்தினார்கள்; சில கன்னிமார் - சில பெண்கள், மனம் அனுக்கம் விட - நெஞ்சிலுள்ள வருத்தம் நீங்க, தனித்தனி—, வள்ளலை - (தம்) கணவனை, புணர் கள்ளம் வன் கனவினுக்கு - தழுவுகின்ற மிக்க வஞ்சனையையுடைய கனவிற்கு, இடையூறு அடுக்க - தடை பொருந்துதலினால், மயங்கினார் - திகைத்தார்கள்; (எ - று.)

காலையில் மலர்கள் விரிதலையும் இளமாருதம் வீசுதலையும், "மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம்", "கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்தது குணதிசை மாருதம் இதுவோ" என்று பெரியார் அருளிச்செய்த திருத்தலும் காண்க. மலர்ந்த பூக்களிற் பட்டு மாருதம் நறுமணமடைந்து வீசுவதனால், அது தமக்குப் பெற்றுக் காமோத்தீபகமாக, கணவனைப்பிரிந்த மாதரார் அதனால் துகிலும் கலையுஞ் சோர மனம் புழுங்கினராக, சில மாதரார் தம் மனத்தாற் கருதியிருந்த கணவனைக் கனவினிற் கண்டு புணராநிற்கையில் மந்தமாருதம் தம்மீது பட்டுத் துயிலுணர்ந்து தம் கனவுப்புணர்ச்சி இடையூறுபட்டதனால் மனந்திகைத்தனரென்க. வள்ளல் - இராமனெனக் கொள்ளலுமொன்று. இச்செய்யுள் விபரீதமான காலத்தைக் குறிக்குமென்னலுமாம். இனம் - பலவின்கூட்டம். விரிந்து - விரிய; எச்சத்திரிபு. இளமாருதம் - மந்தமாருதம். துகில்கலை - உம்மைத்தொகை; துகிற்கலை யாடையாயின், துகின்மேலணிந்த கலை யென வேற்றுமைத்தொகையாம். பூவை - நாகணவாய்ப்புள்; அது சொல்லிற்குவமை; ஈண்டு உவமவாகுபெயர். அனுக்கம் - தொழிற்பெயர்; அனுங்கு - பகுதி. ஒளிந்து நுகர்தன்மையுடைத்தாதலால் 'கள்ளக்கனவு' என்றும், வருத்தந்தருதலால் 'வன்கனவு' என்றுங் கூறினார். பி - ம்.—[1]விடாது, விடா [2]மனவனுக்கமிட மனமறுக்கமிட. (உ௩௧)

ந௨ —குமுதமலர் குவிதலின்வருணனை.

சா[1]ய் அடங்க நலங்[2]கெடந்து [3]தயங்கு [4]தன் குல நன்மையும்
போய் அடங்க நெடுங்கொடும் பழி கொண்டு அரும்புகழ் சிந்துறத்
தீய் அடங்கிய சிந்தையாள் செயல் கண்டு சீறிய [5]நங்கைமார்
வா[6]ய் அடங்கின என்ன வந்து குவிந்த வண் குமுதங்களே.

(இ-ள்.) சாய் அடங்க - (தன்) பெருமை அழியவும், நலம் கலந்து தயங்கு தன் குலம் நன்மையும் போய் அடங்க - நன்மையோடு பொருந்தி விளங்குகின்ற தனது வமிசத்தினது நன்மையும் சென்றழியவும், நெடு கொடு பழிகொண்டு - பலநாளைக்கு உள்ளதாகிய கொடிய பழியைக் கொண்டு, அரு புகழ் சிந்தும - (பெறுதற்கு) அரிய கீர்த்தியைச் சிதறுகின்ற, அ - அந்த, தீ அடங்கிய சிந்தையாள் - கொடுமைபொருந்திய மனத்தையுடைய கைகேயியினது; செயல் - தீச்செய்கை

யை, கண்டு - பார்த்து,—சீரிய நங்கைமார் - நற்குணங்களையுடைய பெண்களின், வாய் -, அடங்கினஎன்ன - மூடினாற்போல, வண் குமுதங்கள் - வளப்பத்தையுடைய ஆம்பல்மலர்கள், வந்து குவிந்த - பொருந்திமூடின; (எ - று.)

கணவனைக்கொன்ற காதகியென்று பழிச்சொல்பெற்ற கைகேயியின் தீச்செயலைக்கண்டு "மதுவைக்குடித்துச் சோர்ந்த ஒருத்தி இங்ஙனம் கொடுஞ்செயல் செய்தனளே" என்று கருதுவதனால் நற்குணமுள்ள மாதர்கள் நாணங்கொண்டு வாய்பொத்திக்கொண்டாற்போல, குமுதங்கள் வாய்மூடுகின்றன வென்றார். **உவமையணி.** ஒருபெண்பிள்ளை தீச்செயல்புரியின் அது அப்பாலாரெல்லாம் இழிவைத்தருமென்றதை "மாதரார் செயல்கண்டு மைந்தர்முனிற்கவும் நாணினென்" என முன்னுங்கூறினார். சாய - சாயா என்ற வடசொல் விகாரம்; சாயல் என்பதன் விகாரமெனக் கொள்வாருமுளர். வந்து - சொல்விழுக்காட்டாகவந்த அசை. பி-ம்.—[1]ஆலாத்த. [2]கலக [3]தழங்கு. [4]நன். [5]சிறிய [6]மங்கையர். [7]அடங்கியது அடங்கின (உ௫)

௩௪.—பண்கனிந்தெழுபாடலின் வருணனை.

மொய்ய ராக நிரப்ப [1]வாசை முருங்கு தீயின் முழங்கமேல்
வைய ராவிய மாரன் வாளியும் [2]வானி லாநெடு வாடையும்
மெய்ய ராவிட வாவி சோர வெதும்பு மாதர்தம் [3]மென்செவிப்
பைய ராநுழை கின்ற போன்றன பண்க னிந்தெழு பாடலே

(இ - ள்.) மொய் அராகம் நிரப்ப - பொருந்திய வேட்கை மிகவும், ஆசை முருங்கு தீயின்மேல் முழங்க - அவா எரிகின்ற நெருப்பினும்மேலாக அதிகரிக்கவும், வை அராவிய மாரன் வாளியும் - கூர்மைசெய்யப்பட்ட மன்மதபாணங்களும், வான் நிலா - ஆகாயத்துத் தோன்றுஞ் சந்திரகிரணமும், நெடு வாடையும் - நீண்ட வாடைக்காற்றும், மெய் அராவிட - உடலை அறுக்கவும், ஆவி சோர - உயிர்தளர, வெதும்பும் வாடுகின்ற மாதர்தம் - மகளிருடைய, மென் செவி - மெல்லிய காதுகளில், பண் கனிந்து எழு பாடல் - இசைமுதிர்ந்து தோன்றுகின்ற பாடல்கள், பை அரா நுழைகின்ற போன்றன - படத்தையுடைய பாம்புகள் உட்புகுவனவற்றை ஒத்தன; (எ-று.)

பிரிந்த மாதர் மாரனம்பாலும் நிலவாலும் வாடையாலும் மெலிந்திருக்கையில், பண்கனிந்தெழுபாடல் அவர்செவியிற்புகுந்து அவர்களை மிகவும் வருத்திற்று எனக் கொள்க. வேட்கைமிக்க தலைவியர்கள் கேட்குழலோசையை, 'பண்கனிந்தெழுபாடல்' என்றனரெனக் கொள்க. இனி இத்தொடர்க்கு - இசைப்பாட்டுடன் பழுத்துத் தோன்றுகின்ற வாய்ப்பாடல் என்று கூறினுமாம். இராமனிடத்துக் காமம் மிகுதலால் மாதர் இவ்வாறாயினரென்பாருமுளர். அராகமாவது - பொருள்கண்மேற்றோன்றும் பற்றுள்ளம்; இதனை வேட்கையென்ப. ஆசையாவது - அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழ்வது; இதனை அவாவென்ப. அராகம் - ராகம் வடசொல். நிலாவுமென்னுமெண்ணும்மை, தொக்கது. இனி, வானில் நிலாவுகின்ற வாடையெனினுமாம்; நிலாவுதல் - பரவுதல். வாடை - வடபுறமாக வீசும்

காற்று எனக்கொண்டு, தென்றற்காற்றென்க. இராமபிரானுக்குப் பட்டங் கட்டவேணுமென்று குறிப்பிட்ட நாள் சைத்திரமாதத்தில் புஷ்யநட்சத்திர மென்று பெறப்படுதலால், இங்ஙனங் கொள்ளுதல் தக்கதாம். 'தென்றற்கும் வீணைக்குஞ் சேமணிக்குங்கோகிலத்துக்க, கன்றிற்கமைக் காழிக்கம்புலிக்கு— நின்றாற்று, மன்னைக்குமாரற் கயர்ந்தாளென் றன்னமே, யென்னைக்குமாரற் கியம்பு" என்னும் வெண்பாவினால், மாரன்வாளி முதலியன துயரத்திற்கு ஏதுவா மாறுஉணர்க. பி-ம் —[1]வாசமுருத்தீயின. [2]வாணிலா. [3]இன்செவி. (உசக)

ருரு —மைந்தர் படுக்கையினின்று எழுதலின் வருணனை.

ஆழி யான்முடி சூடு நாளிடை யான பாவி யிதோரிரா
வூழி யா[1]யின வாறெ னாவுயர் போதின் மேலுறை பேதையு
மேழு லோகமு மெண்ட வஞ்செய்த கண்ணு மெங்கண் மனங்களும்
வாழு நாளிது வென்ன வெழுந்தனர் மஞ்சு தோய்புய[2]மஞ்சரே.

(இ - ள்) 'ஆழியான்-சக்கரத்தையுடைய ஸ்ரீராமன், முடிசூடும் நாள் - பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளும் நாளுக்கு, இடை ஆன-நடுவிலேவந்த, பாவி-பாவியாகிய, இது ஓர் இரா-இந்த ஒருஇராத்திரி, ஊழி ஆயின ஆறு - ஊழிக்காலம்போற் பெரிதாயிருந்தவிதம் (என்ன?),' என-என்றுஎண்ணியும், 'உயர் போதின்மேல உறை பேதைஉம்-சிறந்தபொற்றாமரைமலரில வீற்றிருக்கின்ற திருமகளும், ஏழு லோகஉம்-ஏழுலோகத்தாருடையவும், எங்கள் - எங்களுடையவும், எண் தவம் செய்த கண்உம் எண்ணத்தக்க[மிக்க]தவத்தைச்செய்த கண்களும், (எண்தவஞ்செய்த) மனங்கள்உம் - அத்தன்மையை நெஞ்சுகளும், வாழும் நாள் வாழ்வடையுங்காலம் இது-இதுவே,' என - என்றுஎண்ணியும், மஞ்சு தோய-மேகத்தைப்பொருந்த [உயரத்தையுடைய], புயம்-தோள்களையுடைய, மஞ்சர் - ஆடவர், எழுந்தனர் - (படுக்கையினின்று) எழுந்திருந்தார்கள்; (எ - று)

மைந்தரெழுந்திருக்கையில இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் காணப்பதிலுள்ள பெருந்தைையால 'பாழ் இரவாயிற்றே' என்னுமபடி நெடிதாகத்தோன்றிய பாவியிரவு ஒழிந்தது' என்று கழிந்தஇரவைப்பழித்து, இராமனை முடிசூட்டு கோலத்துடன் காணப்போகின்றோமென்று கருதி அந்நாளைக்கொண்டாடிய வண்ணம படுக்கையினின்று எழுந்தனரெனக் முடிசூடுநாள் நாளையென்னும போது இடையிலவந்து தடுத்தமையால, 'இடையானபாவியிரா'எனப் பழித்தனர் பழித்தமைபால. அம்மைந்தர் இராமுழுதும துயிலின்றி 'எப்போது பொழுதுவிடியப்போகின்றது?' என்ற கருத்தோடு கிடந்தன ரென்பது தொனிக்கும உத்தமநாயகனைச் சேர்தலுற்றி, 'போதினமேலுறை பேதை வாழுமநாள்'என்று மடமாதர்க்கு கண்ணுமமனமும்படைத்தமையாற்பெறும் பயன் ஸ்ரீராமசேவையும வாழ்க்கையுமன்றி வேறில்லையாதலின், 'கண்களும் மனங்களும வாழுநாள்'என்றுங்கூறினர் போதின்மேலுறை பேதை-இராச லக்ஷ்மி.சீதையெனக்கொணடு. சீதையுமயாமும் முடிசூட்டுகோலத்துடன்

இராமனைக்கண்டு மனமும் கண்ணும் வாழும்நாளென்றலு மொன்று. 'எண்ட வஞ்செய்த' என்னும் அடையை மனத்திற்கு கூட்டுக. எல்லாவுலகத்தாரும் ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேக நிமித்தம் இங்கு வந்திருக்கின்றன ராதலால்'ஏழுலோகமும் கண்ணுமனமும் வாழுநாள்' என்றது அன்றி லோகமும், கண்ணும், மனமும் வாழுநாளென்றுமாம். தோய்-உவமவாசகம். கைம்மாறு நோக்காமல் தானஞ்செய்தலால், 'மஞ்சுதோயபுயம்' என்றார். மஞ்சர் - மைந்தரென்பதன் போலி. உபாபோது-தாமரைமலர்; புஷ்பங்களில் தாமரை உயர்ந்ததாதலின்; அதனை "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே," "பூவிற்குத்தாமரையே" என்பவற்றானுமுணர்க. பி-ம் —[1]உபா. [2]மைந்தரே. (உசஉ)

ருசு.—மாதர் படுக்கையினின்று எழுதலின் வருணனை.

ஐயு றுஞ்சுடர் மேனி யானெழில் காண மூளு மவாவினாற்
கொய்யு றுங்குல மாம லர்க்குவை நின்றெ ழுந்தனர் கூர்மைகூர்
நெய்யு றுஞ்சுடர் வேனெடுங்கண் முகிழ்த்து[1] நெஞ்சி னினைப்பொடும்
பொய்யு றங்கு மடந்தை யார்குழல வண்டு பொம்மென[2] விம்மவே.

(இ - ள்.) கூர்மை கூர் நெய் உறும் சுடர் வேல்-கூர்மைமிகுந்த நெய்தடவிய ஒளியையுடைய வேலாயுதம் போன்ற, நெடு கண் - பெரியகண்களை, முகிழ்த்து-மூடிக்கொண்டு, நெஞ்சில்-, நினைப்பொடும்-(ஸ்ரீராமன்முடிபுனைந்து வீதியில்வலம்வருவதைக்காணவேணுமென்ற கருத்துடன்,பொய்உறங்குகள்ளத்துயில் செய்கின்ற,மடந்தைமார்-மகளிர்,—ஐ உறும் சுடர் மேனியான்-வியப்பைத்தருகின்ற ஒளியையுடைய திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபிரானது, எழில் - அழகை, காண - பார்ப்பதற்கு மூளும்-மேன்மேலு முண்டாகின்ற, அவாவினால் - ஆசையினால். கொய் உறும் குலம் மா மலர் குவை நின்று-(அப்பொழுது) பறித்த சிறந்த பெரியபுஷ்பங்களினது தொகுதியினாற்செய்த படுக்கையினின்று, குழல வண்டு - இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகள், பொம்மென விம்ம - பொம்மென்று ஒலியார்க்க, எழுந்தனர் - எழுந்திருந்தார்கள்.

இராமனது முடிசூட்டுவிழவைத்தைக் காண்பதிலுள்ள பேராதரவினால் துயில்வாராதிருக்கவும் கண்ணை மூடிப்பண்ணைப்பொய்யுறக்கம் உறங்கும் மாதரார், தாமரை முதலிய விரிந்த மலர்களின் மதுவை யுண்ண வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்துகொண்டு பறப்பதனால் பொழுது புலர்ந்ததை யுணர்ந்து,இராமனெழிலைக் காண்பதிலுள்ள அவாவினோடு மலர்ப்படுக்கையினின்று எழுந்தன ரென்க. "காமவிற்கை" என்று தொடங்குஞ் செய்யுள் கணவனுடன் கூடியிருந்த மகளிர் துயிலுணர்ந்தெழுந்ததைத் தெரிவிப்ப தென்றும், இச்செய்யுள் அங்ஙனமில்லாத மகளிரின் துயிலுணர்ச்சியைக் குறிப்பதென்றும் உணர்க. ஐ-வியப்பாகியகுறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொல்; "ஐவியப்பாகும்." எழிலாவது - வளர்ந்தமைந்தபருவத்தும் இதுவளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளரு மென்பது போன்றுகாட்டுதல். கொய்யுறும் மலர்-நாண்மலரென்க. இனி, குவை-ஒன்றன்கூட்டமும், குலம்-பலவினீட்டமுமாகவுமாம். குவை-ஆகுபெயர். ஆடவர்க்குத் துன்பத்தைச்செய்தலால், 'வேனெடுங்கண்' என்

ளா. குழல்வண்டு இசைவண்டு: "புள்ளிவண்டுதும்" என்றார் பிறரும்; "பொன் பால பொருவும் விரையல்லி புல்லிப் பொலிந்த பொலந்தாது, தன்பாற் றழுவுங் குழல்வண்டு தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குந் தாமரையே" என்பர், கிட்கிந்தாகாண்டத்திலும். பொம்மெனல்-அநுகரணவோசை. பி - ம்:—[1]கொஞ்சு. [2]விம்மும.

ருஎ.—ஊடியமகளிர் கூடல்புரியாது பிரிதல்.

ஆடகந்தரு பூண்[1]முயங்கிட வஞ்சி யஞ்சி [2]யனந்தரா
லேடகம்[3]பொதி தார்[4]பொருந்திட யாமபேரி யிசைத்தலாற்
சேடகம்புனை கோதை மங்கையர் சிந்தை யிற்செறி திண்மையா
லூடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர் நையு மைந்தர்க ளுய்யவே.

(இ-ள்) சேடகம் புனை கோதை மங்கையர் - சிறப்புப்பொருந்திய மலர் மாலையையணிந்தமகளிர், சிந்தையில் செறி திண்மையால் - மனத்திற்பொருந்திய வலிமையால், ஊடல் கண்டவர் - புலந்தவர்,—(அப்பொழுது), யாமம் பேரி இசைத்தலால் - பொழுதுவிடிந்ததையறிவிக்கின்ற முரசமொலித்தலால், ஆடகம்தரு பூண் முயங்கிட - பொன்னாற்செய்த ஆபரணங்கள் அழுந்தவும், வஞ்சி அஞ்சி - வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடை அச்சமடையவும், ஏடு அகம் பொதி தார் பொருந்திட - புறவிதழ்களும் அகவிதழ்களுஞ் பொருந்திய மாலை பொருந்தவும், நையும் மைந்தர்கள் உய்ய - வருந்துகின்ற ஆடவர் பிழைக்கும்படி, கூடல் - கூடுவதை, அனந்தரால் - மனச்சோர்வோடு, கண்டிலர் - காணவில்லை; (எ - று.)

ஊடல்கொண்ட மகளிர் தாம் கூடுவதற்குமுன்னமே வைகறையையுணர்த்தும்பேரி இசைத்தலால் குறைந்துக்கத்துடனே கணவரைப்பிரிந்து சென்றனரென்க. அனந்தரால் பேரியிசைத்தலால் என இயைத்து - மந்தவொலியோடு பேரிமுழங்குதலாலென்றலும் ஒன்று. இது இப்பொருளதாதலை 'எடுத்தெறிபனந்தர்ப்பறை" என்ற புறநானூற்றிலுங் காண்க. வஞ்சியென்று பிரிக்காமல் அஞ்சியென்றே பிரித்து, பூண்முயங்கிட அஞ்சியும், தார்பொருந்திட அஞ்சியும் யாமபேரியிசைத்தலாற் கூடல் கண்டிலரென்று உரைப்பாருமுளர். அஃதுசிறப்பின்மையறிக. சேடகம் - திரட்சி எனக்கொண்டு, சேடகம்புனைகோதை - திரட்சியையுள்ளகொண்ட மயிர்முடி என்றலுமுண்டு. ஊடலாவது - தலைமகனுந் தலைமகளும் ஓரமளிக்கட்கூடியிருந்துழித் தலைவனிடத்துப் புலத்தற்குக்காரண மில்லையாகவும் காதல்மிகுதியலான் நுண்ணியதோர் காரணமுள்ளதாக உட்கொண்டு அதனை யவன்மேலேற்றித் தலைமகள் புலத்தல்; இருவர்நெஞ்சும் புணர்ச்சி விரும்பாது புலக்கக்கருதியவழி ஒருவரோடொருவர் புலத்தலுமாம். "ஊடுதல் காமத்திற்கின்பமதற்கின்பங், கூடிமுயங்கப்பெறின்" என்றமையின், ஊடலைமுற்கூறினர். இனி, அஞ்சி அஞ்சிஅனந்தரால் நையும் மைந்தர்களெனவுங் கூட்டலாம். வஞ்சி - உவமவாகுபெயர். அஞ்சி=அஞ்ச எச்சத்திரிபு. ஏடு - புறவிதழ். அகம் - அகவிதழ் ஆகுபெயர். யாமபேரி - வடநூன்முடிபு. பி - ம்:— [1]அழுந்திட. [2]அனந்தலால். [3]தரு. [4]பொதிந்திட, பொருந்திடும்.

(உசஅ)

௫அ.—பலவகையொலிகளின் வருணனை.

தழையொ லித்தன வண்டொ லித்தன தாரொ லித்தன பேரியா
[1]முழவொ லித்தன தேரொ லித்தன முத்[2]தொ லித்தன [3]மல்குபே
ரிழையொ லித்தன புள்ளொ லித்தன யாழொ லித்தன வெங்கணு
மழையொ லித்தன போல[4]க லித்த மனத்தின் முந்துறு வாசியே.

(இ - ள்.) எங்கணும் - எல்லாவிடத்திலும்,—தழை ஒலித்தன-பீலிக் குஞ்சங்கள் விளங்கின, வண்டு ஒலித்தன-வண்டுகள் சப்தித்தன; தார் ஒலித்தன - பூமாலைகள் விளங்கின; பேரிஆம முழவு ஒலித்தன-பேரிஎன்கிற வாச்சியங்கள் சப்தித்தன; தேர் ஒலித்தன - இரதங்கள் (செல்லுகையிற்) சப்தித்தன; முத்து ஒலித்தன - (ஆங்காங்கு அலங்காரமாகத்தொங்கவிடப்பெற்ற) முத்துமாலைகள் சப்தித்து விளங்கின;மல்கு பேர் இழைஒலித்தன-(ஆடவரும் மகளிரும்)மிகுதியாக அணிந்த சிறந்தஆபரணங்கள் சப்தித்தன,புள் ஒலித்தன-பறவைகள் சப்தித்தன; யாழ் ஒலித்தன - வீணைகள் சப்தித்தன; மனத்தின் முந்து உறு வாசி - மனத்தினும் மேலாக விரைந்தோடுகின்ற குதிரைகள், மழை ஒலித்தன போல-மேகங்கள் கர்ச்சித்தனபோல, கலித்த - ஒலித்தன; (எ - று.)

'வினைப்பகுதிகள் வேண்டியபொருளை விளக்கும்' என்னும் நியாயத்தினாலே, இக்கவியுள் 'ஒலித்தன' என்னுஞ் சொல்லுக்குச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பப்பொருளுரைக்கப்பட்டது சொற்பின்வருநிலையணி. கா-கிண்கிணிமாலையுமாம். பி-ம்.—[1]முழை [2]ஒலித்தெழும [3]அலகுலார. [4]ஒலித்த.　　(உ௬௫)

௫௯.—தீபம் ஒளிமழுங்குதலின் வருணனை.

வைய மேழு மொரேழு மாருயி ரோடு கூட வழங்கு[1]மம்
மெய்யன் வீர நள் [2]வீரன மாமகன் மேல[3]வி ளைந்ததொரு காதலா
லைய னைப [4]நலைபு லன்க ளவிந்த [5]டங்கி நடுங்குவான்
றெய்வ மேனி படைத்த சேயொளி போன்ம ழுங்கின தீபமே.

(இ - ள்.) வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும்-உலகமேழுடன் மற்றொரு ஏழுலகங்களையும், ஆர் உயிரோடு கூட-அரியபிராணனுடனசேர, வழங்கும்-தானஞ்செய்கின்ற, அம்மெய்யன-அப்படிப்பட்ட சத்தியத்தையுடையவனும், வீரருள் வீரன்-வீரர்களுள்வீரனுமிருப்பவனும், மா மகனமேல - பெரிய புதல்வனிடத்தில், விளைந்தது-உண்டானதாகிய, ஓர் காதலால் - ஒப்பற்ற விருப்பத்தால், ஐய ஐய - மிகவுமவருந்த, நல் ஐம் புலன்கள - சிறந்த ஐந்துபுலன்களும், அவிந்து - அழிந்து, அடங்கி-அமைந்து, நடுங்குவான-பதறுகின்றவனுமாகிய சக்ரவர்த்தியினது, தெய்வம் மேனி படைத்த - தெய்வத்தன்மையையுடைய உடலில் தோன்றுகின்ற, சேய ஒளி போல-செவ்விய காந்திபோல, தீபம் - விளக்குகள், மழுங்கின-(பொழுதுவிடிதலால்) ஒளிகுறைந்தன; (எ - று.)

சக்ரவர்த்தியினது சரீரம் ஒளியிழந்ததுபோலத் தீபங்களும் ஒளியிழந்தனவென்பதாம். பிரகிருதமாகிய மன்னவன் உடலொளியிழந்திருந்ததையே

வாணிபமாகிய வைகறையில் விளக்குக்கள் ஒளியிழந்தமைக்கு உவமையாக்கி ஞர். ஒருபொய்கூறுதற்கு நாணி அளவில்லாத அருந்துயரடைந்தமைபற்றி, 'அமமெய்யன்' என்றார். வீரன் - திணணியன். பிறப்புமுறையானும் சிறப்பு முறையானும் முதல்வனுதலபற்றி, 'மாமகன்' என்றும் சர்வேசுவரனவதாரத திற்கு ஏதுவாயிருந்தமைபற்றி 'தெய்வமேனி' என்றும கூறினர். நைய நைய - அடுக்கு மிகுதிப்பொருளது. பி-ம் —[1]எம. [2]வீரமாமகன். [3]விளாந் தன. [4]நலன், நலம. [5]அடங்க. (உசசு)

கூ௦.—பலவகைப் பாடற்கருவிகளின் ஒலி.

வங்கி யம்பல தேன்வி ளம்பின [1]வாணி [2]முந்தின [3]பாணியின்
பங்கி யம்[4]பர மெங்கும் விம்மின பம்மை [5]பம்பின பல்வகைப்
பொங்கி யம்பல வுங்க றங்கின நூபு ரங்கள் புலம்பவெண்
சங்கி யம்பின கொம்ப லம்பின சாம கீத [6]நிரம்பவே.

(இ - ள்.) வங்கியம பல - அநேகமாகிய இசைக்குழல்கள், தேன் விளம் பின-வண்டுகள்போல ஒலித்தன,வாணி-வாழ்த்துச்சொற்கள, முந்தின-மிகுந் தன; பாணியின பங்கி-பாட்டுக்களின் வகைகள, அமபரம எங்கும விம்மின- ஆகாயம முழுவதிலும ஒலித்தன; பம்மை—. பம்பின-மிகக்குஒலித்தன; பல் வகை - பலவகைப்பனவாகிய, பொங்கு இயம பலவும - பொலிவுபெறுகின்ற வாத்தியங்களஅநேகங்களும கறங்கின-ஒலித்தன; நூபுரங்கள் புலமப - கால் சிலம்புகள ஆரவாரிக்க வெண் சங்கு இயம்பின-வெள்ளிய சங்கங்கள் (அவற் றிற்கு எற்ப) ஒலித்தன; கொம்பு-(ஊதுங்) கொம்புகள, சாமகீதம நிரம்ப-சாம வேதகானம் போன்ற இசை நிறைய, அலம்பின-ஒலித்தன; (எ - று.)

தேன்விளம்பின-தேனைப்போல இனிமையாக ஒலித்தன வென்றுமாம். தேவாதிதேவனுதலின், அவனது பட்டாபிஷேகத்திற்குத தேவர்களும் அம பரத்தில வாத்தியம முழக்கினரென்க; அன்றி, இவ்வுலகத்தில இயம்பின இயங்களினொலி, அம்பரங்காறுஞ்சென்றுஒலித்தன வென்றுமாம். கொட்டு வன ஊதுவன முதலாகப் பலவகைப்படுதலால 'பலவகைப்பம' என்றார். பி-ம் —[1]பாணி. [2]முந்துறு. [3]வாணியின. [4]பல [5]பமபின. [6]நிரந்தவே. (உசஎ)

கூக.—சூரியோதயவருணனை.

தூப முற்றிய காரி ருட்பகை துள்ளி யோடிட வுள்ளெழுந்
தீப[1] முற்றவு நீத்த கன்றெனச [2]சேய தாருயிர [3]தெய்தலாற்
[4]பாப முற்றிய பேதை செய்த பகைத்தி றத்தினில வெய்யவன்
கோப [5]முற்றி மிகச்சி வந்தன னொத்த னன[6]குண குன்றிலே.

(இ-ள்.) தூபம முற்றிய-புகையைப்போல (க்கரியதாகி) முதிர்ந்த, கார் இருள் பகை - கரிய அந்தகாரமாகிய சத்துரு, துள்ளி ஓடிட - குதித்துஓடிப் போகவும், உள் எழும தீபம் முற்ற உம்-மாளிகைகளினுட்புறத்தே எரிகின்ற விளக்குகளெல்லாம், நீத்து அகன்றென-நீமை[ஒளி] மழுங்கிடவும்,-வெய்ய

வன் - சூரியன், குணக்கு குன்றில் - உதயபர்வதத்தில், சேயது ஆர் உயிர் தேய்தலால் - (தன்) குலத்திற்பிறந்த புத்திரனாகிய சக்ரவர்த்தியினுடைய அரிய பிராணன் மெலிதலால [மெலியுமபடி], பாபம் முற்றிய பேதை செய்த - தீவினைமுதிர்ந்த கைகேயி பண்ணின, பகை திறத்தினில் - பகைத் தன்மையினால், கோபம் முற்றி - சினமமுதிர்ந்து, மிக—, சிவந்தனன் - சிவப்புநிறத்தையடைந்தவனை, ஒத்தனன்—; (எ - று.)

சூரியன் உதயபருவதத்திற் செந்நிறமாகத்தோன்றியதனைத் தன்குலத் துதித்த தசரதனதுஉயிரொழிதற்குமாறு பாதகத்தொழில்புரிந்த கைகேயியின் மீது கோபங்கொண்டானபோலத்தோன்றினான் என்ன வருணித்தார் ஏதுத் தற்குறிப்பேற்றவணி. உதயகாலத்திற் சூரியன மிகச்செந்நிறமுடையவனா யிருத்தலும், சூரியனுதிக்கையில இருள்நீங்கிவிடுதலும், தீபங்கள் ஒளிமழுங் குதலுமஇயற்கை. குணகுன்று - உதயகிரி. ஒப்ப - செயவெனெச்சம். அகன்றென - செய்தென என்னும் வாய்பாட்டுவினையெச்சம். கீழ் "தெய்வ மேனிபடைத்தசேயொளிபோனமழுங்கினதீபமே" என்றதற்கேற்ப, "தீப முற்றவுநீத்தகன்றெனசசேயதாருயிர்தேய்தலால" என்றார். பி-ம்.—[1]முற் றவுதித்தகன்றன, முற்றவு நீத்தனன்றென, முற்றவுநீத்தகன்றன. [2]செம மல். [3]தேயவப [4]பாவம். [5]உற்று [6]குணக்குன்றினமேல (உசஅ)

### ௬௨.—தாமரைமலர் மலர்தலின் வருணனை.

மூவராயமுதலாகி [1]மூலமதாகி ஞாலமு [2]மாகித்
[3]தேவதேவர்பிடித்த [4]போர்வில்லொடித்த சேவகர் சேணிலங்
காவன் மாமுடி [5]சூடு போரெழில் [6]காண லாமெனு மாசைகூர்
பாவை மார்முக மென்ன [7]முன்ன மலர்ந்த பங்கய [8]ராசியே.

(இ - ள்.) மூவர் ஆய - (அரிஅயன் அரன் என்னும்) மூன்றுமூர்த்திக ளாய, முதலாகி - (அம்மூவர்க்குமுந் திருமாலாகிய) முதல்வனாகி, மூல மது ஆகி - (எல்லாவற்றிற்கும்) ஆதிகாரணமுமாய, ஞாலமும் ஆகி - ஸக லாண்டசராசரங்களுமாய, அ தேவதேவர் - அந்த இந்திராதிதேவர்களுக்கெல் லாந் தலைவராகிய சிவபெருமான, பிடித்த - (கையிற்) பிடித்த, போர் வில் - போரிற்குரிய வில்லை ஒடித்த - முறித்(துச் சீதையை மணந்)த, சேவகர் - மஹாவீரனாகிய ஸ்ரீராமபிரான, சேண் நிலம் காவல - பெரிய இராச்சியத் தைப் பாதுகாத்தற்குரிய, மா முடி - பெரிய கிரீடத்தை, சூடு-சூட்டிக்கொள்ள கின்ற, போர் எழில - மஹோத்ஸவத்தை. காணலாம - பார்க்கலாம, எனும்- என்கின்ற, ஆசை—, கூர - மிகுந்த, பாவைமார் - மகளிருடைய, முகம என்ன - முகங்கள்போல, பங்கயராசி - தாமரைமலர்களின் கூட்டம, முன் னம மலர்ந்த - விரைவாக மலர்ச்சிபெற்றன; (எ - று.)

தாமரைமலர் மலர்தற்கு, இராமன் முடிசூடும் பேரழகைக்காண விருப்பங்கொண்டுள்ள மங்கைமார்முகமலர்ந்திருத்தலை உவமைகூறினார்: எதிர்நிலையுவமையணி. விபரீதவுவமையெனப் படுவதும இதுவே. உபமே

யத்தை உபமானமாக்கிக்கூறியமை காண்க. இதனால் மகளிர்முகத்துக்கு ஏற்றம் பெறப்படும். மூவரென்னுஞ்சொல், திரிமூர்த்திகளைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. பிரமாதியரைவிடுவித்துச் சிருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வகித்தும் தானொருநிலையிலேநின்று பாலநத்தை நிர்வகித்தும் போருமவனாதலால், 'மூவராய் முதலாகி' என்றார்; "முதலாவார்மூவரேயம்மூவருள்ளும், முதலாவான்மூரிநீர் வண்ணன்" என்றார் பெரியாரும். பி-ம். — [1]மூலமும். [2]ஆகுமத. [3]தேவர். [4]சூடு மாமெழில், சூடுமாமெழில. [5]காணமூனுமவாவினால். [6]வந்து. [7]வாவியே. (௨௪௧)

### ௬௩.—கவிக்கூற்று அயோத்தியிலுள்ளார் இராமாபிஷேகத்தின் பொருட்டுச் செய்தவற்றை ஒருவாறு கூறுவோமெனல்

இன்ன வேலையி னேழு வேலையு மொத்த போல விரைத்[1]தெழுந்
[2]தன்ன மா[3]நகர் மைந்தன் மாமுடி சூடும் வைக லிதா[4]மெனத்
துன்னு காத லரப்ப வந்தவை சொல்ல லாமவை யெம்மனோர்க்
குன்ன லாவன வல்ல [5]வென்னினு முற்ற பெற்றி புணர்த்துவாம்.

(இ - ள்.) இன்ன வேலையின் - இப்படிப்பட்ட சமயத்தில், ஏழு வேலை உம் - ஏழுகடலும், ஒத்த போல - ஒருசேர இரைத்து எழுந்தாற்போல, அன்ன மாநகர் - அந்தப்பெரிய அயோத்திமாநகரத்திலுள்ளவர், 'இது - இந்நாள், மைந்தன் மா முடி சூடும் வைகல் ஆம் - சக்கரவர்த்தித்திருமகன் இராசபட்டாபிஷேகஞ்செய்து கொள்ளுகின்ற நாளாகும்,' என - என்றெண்ணி, துன்னு காதல் துரப்ப - பொருந்திய விருப்பந் தூண்டுதலால், இரைத்து எழுந்து - ஆரவாரித்துக்கொண்டு கிளம்பி, வந்தவை - (அவர்கள் செய்து) வந்த விதங்களை, சொல்லல் - சொல்லுதற்கு, ஆம் அவை - உரியவைகள், எம் அனோர்க்கு - எம்போன்றவர்களுக்கு, உன்னல் ஆவன அல்ல - நினைப்பதற்குந் தக்கவைகளல்லன; என்னின் உம் - என்றாலும், உற்ற பெற்றி - கூடிய அளவு, உணர்த்துவாம் - சொல்லுவோம்; (எ - று.)

எல்லாவுயிர்கட்கும் நன்மகனாதலால், பொதுவாக 'மைந்தன்' என்றும், ஒரு முகத்தையுடைய எம்போலியர்க்கு என்பார், 'எம்மனோர்க்கு' என்றுங் கூறினார். 'உன்னலாவனவுமல்ல' என்னும் இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது; எனவே, சொல்லலாவனவல்ல வென்பது கூறாமே பெறப்பட்டது. உணர்த்துவாம் - தன்மைப்பன்மை; ஈண்டு, ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. இரைத்தெழுந்தென்பதனை, உவமைக்கும் உவமிக்கப்படும்பொருளுக்குங் கூட்டுக. பி - ம். — [1]எழும். [2]மன்னன. [3]நிலவேந்தனும், நகரவேர் தன்மா. [4]என. [5]ஆயினும். (௨௫௦)

## வேறு.

### ௬௪.—இராமபட்டாபிஷேகத்தைக்கருதி மகளிர்தம்மையலங்கரித்தல்.

குஞ்சர மனையார் சிந்தைகொ ளிளையார்
[1]பஞ்சினை பணிவார் பால்வளை தெரிவா
ரஞ்சன மெனவா ளம்புக ளிடையே
[2]நஞ்சினை யிடுவார் நாண்மலர் புனைவார்.

(இ - ள்.) குஞ்சரம் அனையார் - யானையையொத்த பெருந்தன்மையுள்ள ஆடவருடைய, சிந்தை - மனங்களை, கொள் - (தாம்) கவர்கின்ற, இளையார் - இளமகளிர்,— பஞ்சினை - செம்பஞ்சுக்குழம்பை, அணிவார் - (கால்களில்) ஊட்டுவார்கள்; பால் வளை தெரிவார் - பால்போலும் வெள்ளிய சங்குவளையல்களை ஆராய்ந்தெடுத்து (கைகளில்) இடுவார்கள்; வாள் அம்புகள் இடையே - வாளும் பாணமும்போற் கொடிய கண்களில், அஞ்சனம் என - மையெனப்பெயர்வைத்து, நஞ்சினை இடுவார் - விஷத்தை இடுவார்கள்; நாள் மலர் புனைவார் - புதியமலர்களைச் (சிரசிற்) சூடுவார்கள்; (எ - று.)

குஞ்சரம் - வடசொல். இளையாரென்றது இலக்கணப்போலியாதலால், இளையாரென்பது - பெரும்பாலும் மகளிரையே புணர்த்தும்; முன்னும் "பஞ்சினையணிவார் பயிலிடம்" என்றார். வாள், அம்பு - உவமவாகுபெயர். வாளிற்கும் அம்பிற்கும் விடந்தடவுதல்போலக் கண்களுக்கு மையிட்டாரென்க. வாள் கண்ணுக்கும், அம்பு அதனினின்று தோன்றும் பார்வைக்கும் உவமையென்னலுமொன்று. பஞ்சணிதல் முதலியவற்றைத் தாமே தமக்குச் செய்து கொள்வார்கள்; ஒருத்தருக்கொருத்தருஞ் செய்வார்களென்க. பி-ம் —[1] பஞ்சிகள், பஞ்சுகள். [2] நஞ்சுகள். (உ௬க)

வேறு

௬௨—அந்நகரத்தவரின் மகிழ்ச்சி.

பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதரக் கமலம் பூத்த
சங்கையின் [1]முகத்தார் நம்பி தம்பிய ரனைய ரானார்
செங்[2]கயல் நறவம் மாந்திக் [3]களிப்பெனச் சிவந்த கண்ணார்
குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத்தோட் குமர ரெல்லாம்.

(இ - ள்.) பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர - மிகுந்த ஆநந்தத்தாலுண்டாகிய கண்ணீர்ப்பெருக்குக் கீழ்ச்சொரியும்படி, கமலம் பூத்த - தாமரைமலர் போன்ற கண்கள் பொருந்திய, சங்கை இல் முகத்தார் - குற்றமற்ற வதனத்தையுடையவராகிய, செம் கயல் நறவம் மாந்தி களிப்பு என்ன சிவந்த கண்ணார் - சிவந்தகெண்டைமீன்கள் மதுவைக்குடித்துக் களிப்படைந்திருந்தால் அவற்றைப்போலச்சிவந்திருக்கின்ற கண்களையுடைய மகளிரது, குங்குமம் சுவடு - (தனங்களிலணிந்த) குங்குமக்குழம்பினது அடையாளம், நீங்கா - நீங்காத, குவவு தோள் - திரட்சியான புயங்களையுடைய, குமரர் எல்லாம் - ஆடவர் அனைவரும், நம்பி தம்பியர் அனையர் ஆனார் - இராமநம்பியினது தம்பிமாரையொத்தவராக ஆனார்கள்; (எ - று.)

மதுவைக்குடித்துக் களித்திருக்குஞ் செங்கயலை, செவ்வரிபரந்து களித்திருக்கும் மாதர்கண்கட்கு உவமைகூறினார். மகளிரிடத்துள்ள விருப்பால் குங்குமச்சுவட்டைக் குமரர் நீங்காதிருக்கப்பெற்றனரென்க. கமலக்கண்கட்கு, உவகைவெள்ளத்தைத் தேன்பெருக்கென்னலாம். பருவத்தாற் சிறியவர் தம்பியரையனையரானாரென்றுகூறினார்; இராமாநுஜரைப்போல மகிழ்ச்சி பெற்ற

ரென்க. பருவத்தாற் பெரிய ஆட்வர் தசரதனையொத்தா ரென்று மேலேகூறு வர்.வெள்ளம் என்றதற்கேற்பக கணணீரென்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. சோகவெள்ளத்தை நீககுதற்கு, 'உவகைவெள்ளம்'என்றார். சகைகையில்முகம்-நிஷ்களங்கமாகிய மதியுளதேல் அதனை ஒக்கும் முகமென்க. சிவக்குங் கண்ணுதலின்,செங்கயலென்றார். பி-ம் —[1]முகததானமபி. [2]கையின். [3]களிப்பண, சிவணும், களிதனெசசிவககும. (உ௫உ)

**௬௬.—அந்தநகரத்தவர் எல்லார்தம்முடையவும் மகிழ்ச்சியின் வருணனை.**

மாதர்கள் கற்பின மிககார் [1]கோசலை மனத்தை யொத்தார்
வேதியா [2]வதிட்ட னொத்தார் வேறுள மகளி ரெல்லாஞ்
சீதையை யொத்தா [3]ரன்ன டிருவினை யொத்தா [4]ளவ்வூர்ச்
[5]சாதுகை மாந்த ரெல்லாந் [6]தயரதன் றன்னை யொத்தார்.

(இ - ள்) கற்பின மிககார-கற்பின மிகுந்தவராகிய, மாதாகள்—, கோசலை மனததை ஒததாா—; வேதியா-அந்தணா, வதிட்டன் ஒததாா—; வேறு உள மகளிா எலலாம-வேறாகவுள்ள மாதாகள எலலாம,சீதையை ஒததாா—; அன்னாள்-அசசீதாதேவி திருவினை-இலககுமியை, ஒததாள—; அ ஊா சாதுகை மாந்தா எல்லாம - அநதநகரததிலவசிககினற சற்குணமாகிய ஒழுககத்தையுடைய ஆடவரெலலாரும, தயரதன் தன்னை ஒததாா—; (எ - று)

அப்போது அநநகரததவா,பெற்றோரையும புரோகிதனையும மனைவியையும்போல மகிழ்ந்திருகக,சீதை இலககுமிபோல விளங்கினாளென்க. தயரதன் - தயரதன் இது - தச ரத எனபிரிந்து பததுததிககிலுஞ் செல்லவல்ல தேருடையவன எனறு பொருளபடும; இதனால எங்கு தடையின்றிச செலல வலலவன் எனறதாயிறறு; இது, இநதிரனை வெனற சமபராசுரனைவதைககுமபொருட்டு அவன சென்ற இடமெலலாஞ் சென்றமையால் விளங்கியது. கறபாவது, தன கணவனைத தெயவமென்று உணாவதோா மேற்கோள; கறபுக கறபினைபாதல கறபெலா ஞமாம. வேதியா - வேதங்களைப் பழுதறககறறு அவறறிற்குககு அவை சொலலுகினற நெறிககணணே நிற்பவா. பி-ம் —[1]கவுசலை [2]வசிட்டன். [3]அன்னாட்டிருவினையொததாா. [4]இவ். [5]சாதுலாம,சாதுகை. [6]தசரதன. (உ௫௩)

**௬௭ —பட்டாபிஷேக மகோத்ஸவத்தைக் காண அரசவெள்ளம் திரளுதல்.**

இமிழ்திரைப் பரவை ஞால மெங்கணும் வறுமை [1]கூர
வுமிழ்வதொத் [2]துதவு காத [3]லுந்திட வந்த தன்றே
குமிழ்முலைச சீதை கொண்கன் கோமுடி [4]புனைதல் காண்பா
னமிழ்துணக் [5]குழுவு கின்ற வயமரி னரச வெள்ளம்.

(இ-ள்.) அரசர் வெள்ளம்-அரசசமூகம்,—குமிழ் முலை சீதை கொண்கன்-புடைத்திருக்கின்ற தனங்களையுடைய சீதைக்குக் கணவனாகிய ஸ்ரீராமன், கோ முடி-அரசிற்குரிய கிரீடத்தை, புனைதல் - சூட்டிக்கொள்ளுதலை, காண்பான்-பார்க்கும்பொருட்டு, உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் - வெளிப்படுவது போன்று மிகுகின்றவிருப்பம், உந்திட - ஏவித்தூண்டுவதனால், அமிழ்து உண குழுவுகின்ற அமிருதத்தையுண்ணுவதற்குக் கூடுகின்ற, அமரரின் - தேவர் போல, இமிழ் திரை பரவை ஞாலம்-ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகம், எங்கணும்-எல்லா இடமும், வறுமை கூர-வெறுமையையடையும்படி, வந்தது-(அந்நகரத்தில்) வந்து கூடிற்று; (எ - று.)

பட்டாபிஷேகமகோத்ஸவத்தைக் காணத் திரண்ட அரசர்குழுவுக்கு, அமுதுணத்திரண்ட தேவர்குழுவை உவமைகூறினார்: உவமையணி. பரவை-பரவுதலுடையது; ஐ-வினைமுதற்பொருண்மைவிகுதி. வறுமை-ஒருபொருளுமின்மை. பி-ம்.—[1]தீ. [2]உலவு [3]உபாந்திட. [4]அணிதல. [5]குழுமுகின்ற. ()

சுஅ.—ஆடவரும் மகளிரும் செல்ல இடமில்லாமல் வீதியில் திரண்டு நிற்றல்.

பாகியல் பவளச் செவ்வாய்ப் பணைமுலைப் பரவை யல்குற்
றோகையர் குழாமு மைந்தர் சும்மையுந் துவன்றி யெங்கு
மேகுமி னேகு மென்றென் றிடையிடை நிறற [1]லலலாற்
[2]போகில மீள கில்லா பொன்னகர் வீதி யெல்லாம்

(இ-ள்) பாகு இயல் பவளம் செம் வாய் சர்க்கரைப்பாகுபோன்ற இனிமையையும் பவழம்போற் செந்நிறத்தையுங்கொண்ட அதரத்தையும், பணை முலை-பருத்த தனங்களையும், பரவை அல்குல் - பரந்த அல்குலையுமுடைய, தோகையர்-மகளிரது, குழாமும்-கூட்டமும், மைந்தர் சும்மையும் - ஆடவர் கூட்டமும், பொன் நகர் வீதி எல்லாம்-அவ்வழகியநகரத்தின் தெருக்களிலெல்லாம், எங்கும் துவன்றி-எல்லாவிடங்களிலும் நெருங்கி, 'ஏகுமின் ஏகும்-நடவுங்கள் நடவுங்கள்.' என்று என்று - என்று பலமுறைசொல்லிக்கொண்டு, இடையிடை-தாமிருந்தஇடங்களிலேயே, நிற்றல் அல்லால்-நிற்பதல்லாமல், போகில-செல்லவுமில்லை; மீள்கிலலா - (போகவேணுமென எண்ணத்தை) ஒழிந்தனவுமில்லை; (எ - று)

பாகியல் என்பதைப் பவளத்தோடு இயைப்பின், பாகியல்பவளச்செவ்வாய்என்றதொடர்-இல்பொருளுவமையாம். "பவளம்போற்செந்துவர்வாய்" என்றாபிறரும். பி-ம்.—[1]ஆற்றா. [2]போகுநா மீளலாகா. போகலர் மீள்கலில்லர், போகொணாமீள்கலாகாப். (௨௰௫)

சுகூ.—பெருந்திரளின் காட்சி.

வேந்தரே பெரிதென் பாரும் [1]வீரரே பெரிதென் பாரு
மாந்தரே பெரிதென் பாரு மகளிரே பெரிதென் பாரும்

போந்ததே பெரிதென் பாரும் ²புகுவதே பெரிதென் பாருந்
தேர்ந்ததே ³தேரி னலலால் ⁴யாவரே ⁵தெரியக் கண்டார்.

(இ-ள்) வேந்தர் ஏ பெரிது என்பாரும்-அரசாகூட்டமே மிகுதியென் பவரும் வீரர் ஏ பெரிது என்பாரும்-அந்தணாகூட்டமே மிகுதியென்பவரும், மாந்தர் ஏ பெரிது என்பாரும் ஆடவர்கூட்டமே மிகுதி யென்பவரும், மகளிர் ஏ பெரிது என்பாரும் - மாதாகூட்டமே மிகுதியென்பவரும், போந்ததுஏ பெரிதுஎன்பாரும் - வந்தஜநமே மிகுதியென்பவரும், புகுவதுஏ பெரிது என்பாரும் - வரககடவ ஜநமே மிகுதியென்பவரும் (ஆகி), தோந்தது ஏ தேரின் அல்லால்-தாமஅறிநததைபே அறிநததலலாமல், யாவர்ஏ-எவர்தாம், தெரிய கணடாா-(முழுவதும்)நன்ருயறிந்தவா? [ஒருவருமிலலே யென்றபடி].

தாம கணடதைச சொல்வதலலாமல தெரியக்கணடு எவராலுமசொல்ல முடியாதபடி வேநதா முதலியோரின் பெருந்திரள திரணடிருநத தென்க. வேந்தா முதலியனானகும-ஆகுபெயாகள். "அநதணாளாககாசுவரைவின்றே" என்றதனுல், வீரரென்ருா; "விரிமலாககோதைபாட வெழால்வகைவீராதோற் ருா" என்ருா சிநதாமணியினும. இனி, படைவீரருமாம. பி-ம் —¹வேதியா. ²புககதே. ³தோவ தலலால். ⁴யாவரோ ⁵தெரியலலாா. (உ௬௯)

எ௦ —மகளிர் நெருங்குதலின் வருணனை.

குவளையி னெழிலும் வேலின் கொடுமையுங் குழைத்து¹க் கூட்டித்
திவளுமஞ் சனமென் றேய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டித்
தவளவொண் ²மதியுள் வைத்த தன்மை³சா றடங்க ணலலாா
துவளுநுண் ணிடைபா ராடுந் ⁴தோகைபங் குழாத்திற் ருெக்கார்.

(இ-ள்) குவளையின் எழிலஉம கருங்குவளையினது அழகையும், வேலின் கொடுமைஉம-வேலினது கொடுந்தன்மையையும, குழைதது கூட்டி - ஒன் ருயக கலந்துசேரதது, (அவற்றில) திவளுமஅஞ்சனம என்று ஏயநத நஞ்சினை - மெல்லிய மையென்றுசொலலாகூறபபட்டுப பொருநதிய விஷத்தை, தெரிய தீட்டி-விளஙகபபூசி, (அவற்றை), தவளம ஒள் மதியுள-வெணமையா கிய ஒணமையையுடைய சந்திரனிடததில், வைதத தன்மை சால் வைததாற் போன்ற தன்மைமிகுந்த, தட கண-பெரியகணகளையுடைய, நல்லாா-அழகிய வரும், துவளும நுண இடைபாா-ஒசிகின்ற மெல்லிய இடையினையுடையவ ருமாகிய மகளிா, ஆடும தோகை அம குழாததின் - நாததஞ்செயகின்ற அழ கிய மயிற்கூட்டமபோல, தொககாா-கூடிநெருஙகினா; (எ - று.)

முகததிற் கணகள் - குவளையினெழிலும வேலின்கொடுமையும் கூட்டி அஞ்சனநஞ்சினைததீட்டி மதியுள் வைததனபோலு மென்ருா. இல்பொருளு வமை. இது—தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணியி லடஙகும. அஞ்சனநஞ்சு - உருவகம். ஒண்மை-ஒளி. பூரணசந்திர னென்பாா 'தவளவொணமதி' என் ருா. அம் - சாரியையுமாம. பி-ம் —¹தீட்டி. ²மதியின். ³சாாதடஙகண். ⁴தோகையின். (உ௭௦)

### எக.—முடிசூட்டுவிழாவைக் காண வராதவர் இவரெனல்.

நலங்கிளர் [1]பூமி யென்னு நங்கையை நறுந்து ழாயி
னலங்கலான் புணருஞ் செல்வங் [2]காண வந் தடைந்தி லாதா
ரிலங்கையி னிருத ரேயிவ் வே[3]ழுல கத்து வாழும்
[4]விலங்கலு [5]மாசை நின்ற விடாமத விலங்க லேபால்.

(இ - ள்.) நறு துழாயின் அலங்கலான்-மணக்கின்ற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸ்ரீராமன், நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை-நன்மைவிளங்குகின்ற பூமியென்னும் பிராட்டியை, புணரும் - கூடுகின்ற, செல்வம் - பாக்கியத்தை, காண - பார்க்கும்படி, வந்து அடைந்திலாதார் - வந்துசேராதவர்,— இலங்கையில் நிருதர் ஏ - இலங்காபுரத்திலுள்ள ராக்ஷசர்களும், இ ஏழ் உலகத்து வாழும் விலங்கலும் - இந்த ஏழுதீவுகளாகிய உலகத்திருக்கின்ற மலைகளும், ஆசை நின்ற - எட்டுத்திக்குகளிலுமுள்ள, விடா மதம் விலங்கல் (உம்) ஏ-நீங்காத மதத்தையுடைய அஷ்டகஜங்களுமேயாகும்; (எ-று)— ஆல் - ஏற்றசை.

பல தேசத்தவரும் பட்டாபிஷேகமகோத்ஸவத்தைக் காணத் திரண்டனரெனபதை வற்புறுத்துமபொருட்டு அத்திருவிழாவைக் காண வாராதவர் நிருதர் முதலிய சிலரேயெனறார். அரக்கர் பகைமையாலும், மலைகள் அசைதலில்லாத நிலைமையாலும், திக்கஜங்கள் பூமியைச்சுமப்பதைவிட்டு விலகிவரக்கூடாமையாலும் வரவில்லை யென்க. இந்நினைப்புக்கலந்த சிறப்பினால் 'அடைந்திலாதார்' என்னும் உடம்பாட்டுமுடிபைப் பெற்றன விலங்கல்-திரியக்குமாம். விலங்கல் - யானைக்கு உவமையாகுபெயர். பி - ம். —[1]பூமேல்வைகும்,பூவெனறேங்கும். [2]காணிய வந்திலாதார் [3]உலகத்திலுள்ள. [4]விலங்கலே. [5]ஆசைநின்று, மாமுமாதி வேறுளபொருள்களெல்லாம். (உ௫அ)

### எஉ.—வந்த மன்னவர் மௌலிசூட்டும் மண்டபத்திற் புகுதல்.

சந்திரர் கோடி யெனனத் தாளவெண் கவிகை யோங்க
வந்தரத் தனன மெல்லா[1]மார்ந்தெனக் கவரி துன்ன
[2]விந்திரற் குவமை சாலு மிருநிலக் கிழவ ரெல்லாம்
வந்தனர் [3]மௌலி சூடு [4]மண்டப மதனிற் புக்கார்.

(இ - ள்.) இந்திரற்கு உவமை சாலும்-(ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே) தேவேந்திரனுக்கு உபமானமாகத்தக்க, இரு நிலம் கிழவர் எல்லாம் - பெரிய அரசுரிமையையுடைய அரசர் யாவரும்,—சந்திரர் கோடி என்ன-சந்திரர் பலரென்னும்படி, தாளம் வெண் கவிகை ஓங்க - முத்தாலாகிய வெள்ளிய குடைகள் உயர்ந்துவிளங்கவும்,—அந்தரத்து-ஆகாயத்தில்,அன்னம் எல்லாம்-ஹம்ஸங்களனைத்தும், ஆர்ந்த என - நிறைந்தன என்னும்படி, கவரி துன்ன-வெண்சாமரை நெருங்கவும், வந்தனர் - வந்தவர்களாய், மௌலி சூட்டும் மண்டபம் அதனில் - பட்டாபிஷேகமண்டபத்தில், புக்கார் - சென்றார்; (எ - று.)

மன்னவர் குடைநிழற்றவும் வெண்சாமரைவீசவும் திருவிழாக்காண வந்து மண்டபத்தில் முறைப்படி புகுந்தனரென்க. ஆர்த்தெனப்பிரிப்பினுமாம். போகங்களில் இந்திரனுக்கு மேம்பட்டவரென்பார் 'இந்திரற்கு உவமை சாலுங் கிழவர்' என்றார். பி-ம் —[1]ஆர்த்தென்ன, ஆர்த்தென. [2]இந்திரக்கு. [3]மவுலிசூடும். [4]மண்டபத்திரிற், மண்டபமரபிற. (உருக)

எங —அம்மண்டபத்துத் திருவிழாக்காண அந்தணர் வந்துசேர்தல்

முற்பயந் தெடுத்த காதற் புதல்வனை முறையி னோடு
மிற்பயன் [1]சிறப்பிப் பாரி னீண்டிய வுவகை தூண்ட
வற்புதன் றிருவைச் சேரு மருமணங் காணப் புக்கார்
நற்பயன் றவத்தி னுய்க்கு [2]நான்மறைக் கிழவ ரெல்லாம்.

(இ - ள்.) தவத்தின் - தவத்தினால், நல பயன் உய்க்கும் - நல்ல பயன்களை யடைகின்ற, நால் மறை கிழவர் எல்லாம் - நான்குவேதங்களுக்குரிய அந்தணர் யாவரும்,—முன் பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை - முன்னே தாம் பெற்று வளர்த்த விருப்பத்தையுடைய தம் புத்திரனை, முறையினோடும் - முறைமையுடன், இல் பயன் சிறப்பிப்பாரின் - மணஞ்செய்விப்பவர்போல, நீண்டிய உவகை தூண்ட - மிக்க மகிழ்ச்சி மேவுதலால், அற்புதன் - ஸ்ரீராமன், திருவை சேரும் - ராஜலக்ஷ்மியை அடைகின்ற, அரு மணம் - பெறுதற்கரிய கலியாணத்தை, காண - பார்த்தற்கு, புக்கார் - சென்றடைந்தார்கள்; (எ - று.)

தூண்டப் புக்காரென்க. அந்தணர் தமது புத்திரனுக்கு மணஞ்செய்விக்கையில் எவ்வளவு உவகையடைவரோ அவ்வளவு உவகையுடனே முடிசூட்டு திருவிழாவைக்காண அம்மண்டபத்தைச் சேர்ந்தாரென்க. இற்பயன் - இல்லிலிருக்கும்பயன்; இல்லிலிருத்தற்குப்பயன் விருந்தோம்புதல் முதலியன ஆதலால், அதற்குஉரியவராம்படி மணம்புரிதலை 'இற்பயன்' என்றார். முற்பயந்தெடுத்த காதற்புதல்வன் - மூத்தகுமாரனென்னவுமாம். பி-ம்:—[1]சிறப்பப். [2]நான்மறைப்புலவர். (உ௩௦)

எச —இதுவும் அடுத்தகவியும் - அங்குத்திரண்டோரினால்நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியின் வருணனை

விண்ணவர் விசும்பு [1]தூர்த்தார் விரிதிரை யுடுத்த கோல
மண்ணவர் திசைகள் [1]தூர்த்தார் மங்கல மிசைக்குஞ் சங்கங்
கண்ணகன் முரசி னோதை [2]கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த
வெண்ணருங் கனக மாரி யெழுதிரைக் [3]கடலுந் தூர்த்த.

(இ-ள்.) (அந்த முடிசூட்டுத்திருவிழாவைக் காணுமாறு வந்த), விண்ணவர் - தேவர், விசும்பு தூர்த்தார் - ஆகாயத்தை நிரப்பினார்; விரி திரை உடுத்த கோலம் மண்ணவர் - கடலை (ஆடையாக) உடுத்த அழகிய பூலோகத்திலுள்ளவர், திசைகள் தூர்த்தார் - (எட்டுத்) திக்குகளையும் நிரப்பினார்; மங்கலம் இசைக

கும் சங்கம்-மங்களகரமாக ஒலிக்கின்ற சங்கங்களின் ஒலியும், கண் அகல் முரசின் ஓதை - பெரிய முரசுவாத்தியங்களின் ஒலியும், கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த - கேட்டவர்காதுகளை நிரப்பின; எண் அரு கனகம் மாரி - அளவில்லாத சுவர்ணத்தோடு (தானஞ்செய்யுங் காலத்தில் வார்க்கின்ற) நீர்மழை, எழுதிரை கடல்உம் - அலைகளையுடைய ஏழுகடல்களையும், தூர்த்த - நிரப்பின.

கேள்வியும் உணர்ப்படுங்கலிற் காட்சியேயாம்; ஆதலால் 'கண்டவர் செவிகள்' என்றார்; "கட்டுரைத்தேற்றபடித்துக்காணவோடினார்" என்றார் சிந்தாமணியிலும். கனகமாரி - பொன்மழையுமாம். விரிதிரை - கடலுக்கு, வினைத்தொகைபன்மொழி. எழுதிரை - வினைத்தொகையுமாம். பி-ம் —[1]தூர்த்த. [2]கேட்டவர். [3]கடலகநிறைத்த (௨௬௩)

௭௫ விளக்கொளி மறைத்த மன்னர் மின்னொளி மகுட கோடி
துளக்கொளி விசும்பி னூருஞ் சுடரையு [1]மறைத்துச் சூழ்ந்த
அளக்கர்[2]வாழ் முத்த மூரன் முறுவலா [3]ரணியின் சோதி
[4]வளைக்கலா மென்றவ் வானோர் கண்ணையு [5]மறைத்ததன்றே.

(இ-ள்) விளக்கு ஒளி மறைத்த - (தமது உடம்பின்ஒளியால்) தீபத்தின் ஒளியை மறையச்செய்த [தீபத்தினும் மிக்க ஒளியுடன் விளங்குகின்ற], மன்னர் - அரசர்து. மின் ஒளி மகுட கோடி - மின்னுப்போன்ற காந்தியையுடைய பலவாகிய கிரீடங்கள், துளக்கு ஒளி - அசைகின்ற ஒளி விசும்பின் ஊரும் சுடர்உம்-ஆகாயத்திற் செல்கின்ற சூரியனையும், மறைத்து சூழ்ந்த-மறைத்தன; அளக்கர் வாழ் - கடலிற்றோன்றிய. முத்தம் - முத்துப்போன்ற, மூரல் முறுவலார் - பற்களையுடைய மகளிர் அணிந்த, அணியின்-ஆபரணங்களின், சோதி - காந்தி, வளைக்கல ஆம் என்று-(இந்நிலவுலகத்தை வளைத்த நாம மேலுலகத்தையும்) சூழக்கூடுமென்று எண்ணி, அ வானோர் கண்ணைஉம் - அத்தேவர்களது (இமைபடாத) கண்களையும், மறைத்தது - (ஒளியின்மிகுதியால்) இமைக்கச்செய்தது; (எ - று.)

மகுடகோடி சுடரை மறைத்தலாவது - மகுடகோடிகள் சூரியனினும் மிக்கஒளியையுடையனவாதல். கோடி - பல என்னும் மாத்திரையாயிற்று. ஊர்தல் - சஞ்சரித்தல்; 'வானூர்மதியம்,' "மஞ்ஞையூர்ந்து நின்றமால்" என்பவற்றிற்போல. அன்றே-ஈற்றசைகள். பி-ம் —[1]மறைத்த, மறைத்துஞ் சூழ. [3]அணியும் [4]வளைத்தலாமொன்றி, வளைத்தெலாமொன்றி, வளைத்தலாமன்றி. [5]மறைத்த. (௨௬௪)

௭௬.—வசிட்டன் வேதியரோடு அங்கு வந்துசேர்தல்.

ஆயபோ [1]தரைமதி யினைக்கணை பனை மகுடஞ் சூட்டற்
கேயுமங் கலங்க ளான யாவையு மியையக் கொண்டு
தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை
[2]வாயிலைக் [3]கொருக்க [4]நீங்க [5]மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

(இ-ள்.) ஆங்கு அவ் அமைதியின் கண் - அப்பொழுது;— ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு - ஸ்ரீராமனை முடிசூட்டுவதற்கு, ஏய்ம் - பொருந்திய, மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் - சுபகரங்களாகிய எல்லாவற்றையும், இயைய கொண்டு - பொருந்த எடுத்துக்கொண்டு.— வேதபாரகர் - அந்தணர், தூய நால் மறைகள் - பரிசுத்தமாகிய நான்கு வேதங்களையும், சொல்ல - சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும், தொல்லை வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க - பழைய வாயிலிலுள்ள நெருக்கத்தை நீங்கி விலகி ஒழிவிடவும் மாதவம் மிக்கவன் - மிக்க தவத்துரிமையையுடைய வசிஷ்டன், வந்தான் - எழுந்தருளினான்; (எ - று)

தன் சீடர்களோடு வசிட்டன் வந்தானென்று முதனூல் கூறும். பாரம் - அக்கரை, முடிவு; இங்கு வேதாந்தம்: அதனையறிந்தார் - வேதபாரகர். தொல்லை வாயில் என்றதனால், வாயில் முற்பட்டதாயினும் நெருக்கம் புதிய தென்க. பி - ம் —[1]அவ்வமையின்கண். [2]வாயிலகள் [3]நெருங்கி [4]நீக்கி, போக்கி. [5]மாதவர்கரசன (உகூரு)

## எஎ.—வசிட்டமுனிவர் பட்டாபிஷேகச்சடங்குகளைச் சித்தஞ்செய்து வைத்தல்

கங்கையே [1]முதல வாக்க் கன்னியீ றான தீர்த்த
மங்கலப் புனலு நாலு வாரியி னீரும் பூரித்
[3]தங்கியின் வினையிற் கேற்ற [4]யாவையு [5]மமைத்து வீரச்
சிங்கஆ தனமும் வைத்துச் செய்வன பிறவுஞ் [7]செய்தான்.

(இ - ள்.) (வந்த அம்முனிவன்) — கங்கையே முதல் ஆக - கங்காநதி முதலாக, கன்னி ஈறு ஆன - குமரியாற்றிறுதியாக உள்ள, தீர்த்த - புண்ணிய தீர்த்தங்களினது, மங்கலப் புனலும் - மங்களகரமான நீரையும், நாலு வாரியின் நீரும் - நான்கு கடல்களின் நீரையும், பூரித்து - (குடங்களில்) நிறைத்துவைத்து; அங்கியின் வினையிற்கு - அக்கினியிற் செய்யவேண்டும் ஓமம் முதலியவற்றிற்கு, ஏற்ற யாவையும் - பொருந்திய எல்லாவற்றையும், அமைத்து - அமையப்பண்ணி, வீரச் சிங்க ஆதனமும் - வீரசிம்மாஸநத்தையும், வைத்து—, செய்வன பிறவும் - செய்யவேண்டிய பிறகாரியங்களையும், செய்தான் - சித்தஞ்செய்தான், (எ - று)

அங்கி - அக்கி யென்னும் வடசொற்சிதைவு. வீரசிங்காதனம் - வீரன் வீற்றிருத்தற்குரிய சிங்காதனம். 'பிறவும்' என்றதனால், அட்சதை தருப்பம் சமித்துக்கள் பசுக் குதிரை அலங்கரித்த ரதம் சித்திரபீடம் முதலிய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைக் கொள்க. பி-ம் —[1]முதலா யுள்ள, முதலவான. முதலொடு [2]ஆய [3]அங்கிசெய. அங்கனை. இங்கிவை. [4]வியாவையும். [5]புரிந்து [6]ஆசனமும் [7]செய்தார். (உகூசு)

## எஅ.—சுமந்திரன் வசிட்டன்கட்டளையால் மன்னவனை யழைத்துவரச் செல்லுதல்

கணித நூ லுணர்ந்த [1]மாந்தர் காலம்வந் [2]தடுத்த தென்னப்
பிணியற நோற்று நின்ற பெரியவன் விரைவி [3]னேகி
மணிமுடி வேந்தன் றன்னை வல்லையிற் கொணர்தி யென்னப்
பணிதலை [4]நின்ற காதற் சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான்.

(இ - ள்.) கணிதம் நூல் உணர்ந்த மாந்தர் - சோதிடநூலை யறிந்தவர், 'காலம் வந்து அடுத்தது - முகூர்த்தகாலம் வந்து சமீபித்தது.' என்ன - என்று தெரிவித்ததனால், பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன் - பந்தம் நீங்கும்படி தவஞ் செய்து நின்ற வசிட்டமுனிவன் 'விரைவின் ஏகி - வேகத்தோடு சென்று, மணி முடி வேந்தன் தன்னை - இரத்தின கிரீடத்தையுடைய சக்கரவர்த்தியை, வல்லையின் கொணர்தி - விரைவில் அழைத்துக்கொண்டுவா', என்ன - என்று கட்டளையிட - அவன் தலைநின்று - (அம்முனிவனுடைய) ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டு நின்ற, காதல் சுமந்திரன் - விருப்பத்தையுடைய சுமந்திரன், பரிவின் சென்றான் - அன்போடு போயினான்; (எ - று.)

அரசமாளிகையின் வாசற்றிண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த வசிட்ட முனிவன், அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு அபிஷேகவுதவியின் பொருட்டு வந்த சுமந்திரனைக்கண்டு 'சுமந்திரனே! பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டியனவெல்லாஞ் சித்தமாக வைத்துக்கொண்டு நான் காத்திருப்பதைச் சொல்லிச் சூரியோதயத்திற் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திற் பட்டாபிஷேகம் நடக்குமாறு மன்னவனை விரைவுபடுத்துக' என்று சொல்லியனுப்பினனென்று முதனூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. காலம் வந்தடுத்ததென்றது, காலங் கழிக்கலாகாதென்றபடி. பிரமவிருடியென்பார் 'பெரியவன்' என்றார். பி - ம்.—[1]மாக்கள். [2]உற்றது. [3]எயதி. [4]நின்று (௨௬௫)

எ௯.—சுமந்திரன் கைகேயியின் அந்தப்புரத்து அரசனிருப்பது உணர்ந்து அங்குச்செல்ல, கைகேயி சுமந்திரனிடத்து இராமனை யழைத்துவரச்சொல்லுதல்

விண்தொட நிவந்த கோயில் வேந்தர்தம் வேந்தன் றன்னைக
கண்டிலன் [1]வினவக் கேட்டான் கைகயர் கோமா னண்ணித்
தொண்டைவாய் மடந்தையரிற் சொல்ல [3]மற் றவருஞ் சொல்லப்
பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னாள் பிள்ளையைக் கொணர்க வென்றாள்.

(இ - ள்.) (சென்ற சுமந்திரன்), விண் தொட நிவந்த - ஆகாயத்தை யளாவும்படி யுயர்ந்த கோயில் - அரண்மனையில், வேந்தர்தம் வேந்தன் தன்னை - சக்கரவர்த்தியை, கண்டிலன் - காணாதவனாய், வினவ - (அங்குள்ளாரை) விசாரிக்க, கேட்டான் - (அங்கிருப்பவர்கள் சொல்லக்) கேட்டு, கைகயர் கோமான் நண்ணி - கைகேயியினது மனையைச் சமீபித்து, தொண்டை வாய் மடந்தையரின் சொல்ல - தொண்டைக்கனிபோலும் வாயினையுடைய தாதியரிடத்தில் (தன் வருகையைத்) தெரிவிக்க, அவரும் - அத்தாதியரும், சொல்ல - (கைகேயிக்கு) அறிவிக்க,—பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள் - பெண்களுள் யமனையொத்த அக்கைகேயி, 'பிள்ளையை - இராமனை, கொணர்க - அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக,' என்றாள் - என்று (சுமந்திரனை நோக்கிக்) கூறினாள்; (எ - று.)

விண்டொட நிவந்தகோயில் - தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. வசிட்டமுனிவனது கட்டளைப்படிசென்ற சுமந்திரன் அந்தப்புரத்து எவராலும் தடுக்கப் படாமல் அரசனைத் துதித்தவண்ணஞ்சென்று, தசரதனது துரவஸ்தையை

யறியாதவனும் அம்மன்னவனை இனியமொழிகளாற் பலவகையாக வாழ்த்திப் புகழ்ந்து எழுப்ப, அவ்வரசர்க்கரசன் தலையெடுத்துப்பார்த்து 'சுமந்திரனே! மிகவும்வருந்தியுள்ள என்னைத் துதிமொழிகளால் மீளவும்வருத்துகின்றனை' என்றானாக, வாடிய மன்னவனது முகத்தைப்பார்த்தும் கருணமான அச்சொல்லைக்கேட்டும் மனமடுங்கிச் சுமந்திரன் ஒதுங்கிநிற்கையில், கைகேயி அச்சுமந்திரனைநோக்கி மன்னவர் ராமாபிஷேகசந்தோஷத்தால் இரவெல்லாம் உறக்கமபிடியாதிருந்து இப்போது கண்ணயர்ந்திருக்கின்றார்' நீ விரைவிற் சென்று இராமனையழைத்துவருக சுபமுண்டாகுக' என்று சொன்னாள். சுமந்திரன் கைகேயியின்பேச்சைக் கேட்டு, மங்கலமே மற்றொன்றுமில்லை யென்றுமகிழ்ந்தான் என்று முதனூலிலுள்ளது. தன்கணவனைக் கொல்ல வழிதேடினவளாதலின் 'பெண்டிரிற்கூற்றமனையாள்' என்றார். பி - ம்.— [1]வின்வி. [2]கைகயை. கைகயர் [3]உந்தருட. (உசுசு)

அ௦ —சுமந்திரன் கைகேயியின் கட்டளைப்படி யழைத்துவர ஸ்ரீராமனை அடைதல்.

என்றன ளென்னக் கேட்டா னெழுந்தபே ருவகை பொங்கப்
பொன்றிணி மாட வீதி பொருக்கென [1]நீங்கிப் புக்கான்
றன்றிரு வுள்ளத் துள்ளே தன்னையே நினைய மற்றக்
[2]குன்றிவர் தோளி னானைத் தொழுதுவாய் புதைத்துக் கூறும்.

(இ - ள்.) என்றனள் - என்று அவள் சொன்னாள்; என்ன - என்று சொல்ல, (சுமந்திரன்), கேட்டான் - கேட்டு எழுந்த பேர் உவகை பொங்க- உண்டாகிய மிக்க மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்தலால், பொன் திணி மாடம் வீதி-பொன்மயமான மண்டபங்களையுடைய வீதிகளை, பொருக்கென நீங்கி - விரைவாகக்கடந்து, புக்கான் - போய்,—தன் திருஉள்ளத்துள்ளே - தனது அழகிய மனத்திற்குள்ளே, தன்னை நினையும் - தன்னையேநினைந்துகொண் டிருக்கின்ற, அ குன்று இவர் தோளினானை - மலையையொத்த புயங்களை யுடைய அந்த ஸ்ரீராமனை, தொழுது—, வாய்புதைத்து - வாயை மூடிக் கொண்டு, கூறும் - (பின்வருமாறு) சொல்லலானான்; (எ - று.)

பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டே கைகேயி தன் அந்தப்புரத்துக்கு இராமனைவரவழைப்பதாகக் கருதியிருந்தத்னால், சுமந்திரனது மனத்தில் உவகை பொங்குவதாயிற்று. தான் கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்பப் பட்டினி கிடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தியானித்து நிற்றலின், 'தன் திருவுள்ளத்துள்ளே தன்னையே நினையுமக் குன்றிவர்தோளினான்' என்றது இனி, தன்னையே நினைதல் - தனதவதாரத்தின் காரணத்தையும், அதற்குச் செய்யவேண்டிய தொழில்களையும் நினைத்தலுமாம். பொருக்கென - விரைவுக்குறிப்புமொழி. வாய்புதைத்தல் - வணக்கமிகுதியால். மற்று - அசை. பி - ம்:—[1]நீக்கி, நெருக்கி. [2]குன்றன. (உசஎ)

அக.—சுமந்திரன் இராமனிடத்துக் கைகேயிசொல்லைத் தெரிவித்து, மகுடஞ்சூடவிரைவில் வருக எனல்

கொற்றவர் [1]முனிவர் மற்றுங் குவலயத் [2]துள்ளா ருன்னைப்
பெற்றவன் றன்னைப் போலப் பெருமபரி [3]வியற்றி நின்றார்
சிற்றவை [4]தானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பி னாளப்
பொற்றட மகுடஞ் [6]சூடப் போதுதி விரைவி னென்றான்.

(இ - ள்.) 'கொற்றவர்-அரசரும், முனிவர்-இருடியரும், மற்றும்-பின்னும், குவலயத்து உள்ளார்-பூமண்டலத்தி லுள்ளவர்களும், உன்னை பெற்றவன் தன்னை போல-உன்னைப்பெற்ற சக்கரவர்த்தியைப்போல, பெரு பரிவு - (உன்பக்கல்) மிக்க அன்பை, இயற்றி நின்றார் - செய்து நின்றார்; சிறு அவை தான் உம்-சிறியதாயாகிய கைகேயியும், ஆங்கே அவ்விடத்தில் [தன்மாளிகையில்], கொணர்க- இராமனை) அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக, என-என்று, செப்பினாள்-சொன்னாள்; 'ஆதலால்,அ பொன் தட மகுடம் சூட-சுவர்ணமயமான பெரிய அம்முடியைச் சூட்டிக்கொள்ள, விரைவின் போதுதி - சீக்கிரமாக வருவாயாக,' என்றான்-என்றுகூறினான், (சுமந்திரன்); (எ - று.)

"ஏழைபாலனை வருமிவர்தமமுலைதோய, கேழிளாமதுகையா கிளைகளுமினையார், வாழியவெனவவர் மனனுறுகடவுட், டாழ்குவர்களைச்சிலை தயரதனெனவே," "அவ்வூரச, சாதுகைமார்தமமெலலாந தயரதனறன்னையொத்தார்," "முற்பயந்தெடுத்தகாதற புதலவனை முறைபிறோடு, மிற்பயன்சிறப்பிப்பாரி னீணடியர்வகைதூணட" என றவறறை நோக்கி, 'உன்னைப்பெற்றவன் றன்னைப்போலப் பெருமபரிவியற்றிநின்றார்' என்றார் சிற்றவை - சிற்றவை; அவ்வை-தாய. பி-ம் —[1]முனிவோர். [2]உளளோர். [3]பரிசு. [4]விரைவின். [5]செம. [6]சூட்ட. (உகஅ)

அஉ —இராமன் தேரிலேறிச்செல்லுதல்

ஐயனு மச்சொற் கேளா வாயிர மௌலி யானைக்
கைதொழு [1]தரச வெள்ளங் கடலெனத் தொடர்ந்து சுற்றத்
தெய்வகீ தங்கள் பாடத் [3]தேவரு மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
தையலா ரிரைத்து நோக்கத் தாரணி தேரிற் [4]சென்றான்.

(இ - ள்.) ஐயனஉம-ஸ்ரீராமனும்,-அ சொல கேளா-அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு,—ஆயிரம மௌலியானை-ஆயிரந்திருமுடிகளையுடைய திருமாலை, கைதொழுது-அஞ்சலிசெய்து, (பின), அரசவெள்ளம - அரசர்கூட்டம, கடல் என-கடல்போல, தொடர்ந்து-பின்றொடர்ந்து, சுற்ற-சூழவும, தேவர்-தேவலோகத்தவர், தெய்வம கீதங்கள் பாடஉம-தேவர்கட்குரிய ராகத்தைப் பாடவும், மகிழ்ந்து வாழ்த்த - களித்து ஆசீர்வதிக்கவும, தையலார் இரைத்து நோக்க -மகளிர் இரைந்துகொண்டு வந்துபார்க்கவும், தார் அணி தேரில -மாலைகளைகட்டிய தேரினமேல், சென்றான்—; (எ - று.)

அன்பு இலன் - நம்மிடத்து அன்பில்லாதவனாகிய, இவன் - இவ்விராமன், அவனி காத்தற்கு ஆம் - பூமியைக்காத்தற்குப் பொருந்திய, அம் கணன்-அழகிய [அருளுடைய] கண்களையுடையவன்,' என்னல் ஆம் ஓ என்றுசொல்லுதல் பொருந்துமோ? [பொருந்தாது], என்று - என்று எண்ணி, உள்ளம் தள்ளுற - மனந் தடுமாறுதலால், நடுங்கி-(உடல்) நடுங்கி, நைவார்-தளர்வார்; செம் கண் உம் - சிவந்தகண்களும், கரிய கோலம் மேனிஉம் - கறுத்த அழகிய திருமேனியும், தேர் உம் ஆகி - இரதமுமாகப்பொருந்தி, எங்கண் உம் - எல்லாவிடத்தும், தோன்றுகின்றான் - தெரிகின்றவன், என்னை ஓ இராமன் - இராமனென்பவர் எத்தனைபேரோ?' என்பார் - என்றுசொல்வார்; (எ - று.)

சுண்ணமுதலியவற்றைத் தூவுந்தவர், ஸ்ரீராமனைக்கண்டவளவிற் காமநோய்மிகுதலால், மேகலைசோர நாணந்துறந்து உடல்மெலிந்து வளைக ளைச்சிந்திக் கண்களினின்று தாரைதாரையாய் நீர்சொரிய நின்றனராகி, 'மெல்லியராகிய நம்மிடத்து மனமிரங்கி யருள்புரியாத இவன் அவனிகாப்பதற்குத் தக்கவன் என்பது எப்படி?' என்று மனந்தடுமாறி நடுங்கி, உருவெளித்தோற்றத்தால் இராமன் எங்குந் தோன்றக் கண்டு 'செங்கணும் கரியமேனியுமாகித் தேர்மேல் இராமன் எங்குந் தோன்றுகின்றானே; இராமன் என்பார் எத்தனைபேருண்டோ?' என்று வாய்பிதற்றலானார்கள் என்பதாம். செங்கணுங் கரியகோலமேனியும்—முரண்தொடை. புழைத்த - புழையென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம் என்பர் என்பது. (எவ்விடங்களிலுந் தோன்றுகின்றவருள்) இராமன் எவரோ என ஒருவரைக்கூறும் பன்மையாகவுமாம். பி-ம் —[1]தூவுவாரும். [2]உற [3]புதைக்க. [4]புண. [5]காமங் கனற்றரக் கலுழ்வாரும். [6]தோன்றுகின்றான் [7]என்னைபேரோ. எவரோ, [8]என்பான். "அங்கணான்" என்றுதொடங்கும் பாடல்முன்னும், "சுண்ணமும்" என்றுதொடங்கும்பாடல் அதன்பின்னுமாகச் சிலபிரதிகளி லுள்ளன. (உஎங)

அஎ.—கவிக்கூற்று: அயோத்திமாநகரத்திலுள்ள முனிவர் முதலியோர் ஸ்ரீராமனது திருமேனியைக்கண்டு கூறியதைக் கூறுவோமெனல்.

[1]இனையராய் மகளி ரெல்லா மிரைத்தனர் நிரைத்து [2]மொய்த்தார்
முனிவரு நகர மூதூர் [3]முதிஞரு மிளைஞர் தாமு
மனையவன் மேனி கண்டா ரன்பினுக் கெல்லை காணார்
[4]நினைவினர் மனத்தால் வாயா னிகழ்ந்தது [5]நிகழ்த்த லுற்றாம்.

(இ - ள்.) மகளிர் எல்லாம்-மாதர்யாவரும், இனையர் ஆய்-இத்தன்மையராகி, இரைத்தனர்-ஒலித்துக்கொண்டு, நிரைத்து-கூட்டமாகி, மொய்த்தார் - நெருங்கினார்; முனிவர் உம்-முனிவரும், நகரம் மூதூர் முதிஞர் உம்-அயோத்திமாநகரமாகிய பழையவூரிலுள்ள மூத்தவரும், இளைஞர் தாம் உம் - சிறியவரும், அனையவன் - ஸ்ரீராமனது, மேனி-திருமேனியை, கண்டார்-பார்த்தவராகி, அன்பினுக்கு-(அக்காட்சியாலுண்டாகிய)விருப்பத்திற்கு, எல்லை காணார்-அளவையறியாதவராய், - மனத்தால் நினைவினர் - நெஞ்சினால்நினைத்தவர்க

ளாய், வாயால் நிகழ்ந்தது-வாயினாற்கூறியதை. நிகழ்த்தல்உற்றாம்-சொல்லத் தொடங்குவோம்; (எ - று.)—அவற்றை, மேல் பதினேழுகவிகளிற் காண்க.

முதலடியால், கீழ்க்கூறியபொருளைத் தொகுத்து, பின் மூன்றுமடிக ளால மேல்விரித்துரைக்கும பொருளைக் காட்டுகின்றன ரென்க. முன்னோரை முனிவரென்பது ஓர்சொல்விழுக்காடாம், முன்னென்பதனை முனியென்ப வாகலின்; இது இப்பொருட்டாதலை "வினையின் நீங்கி விளங்கியவறிவின் முனை வன்கண்டது முதனூலாகும்" என்ற விடத்துக் காண்க. ஆகவே, முனிவர் - சிறந்தவராகிய முனிவரை யுணர்த்திற் றென்க மூதார் என்றதனால், ஊர் முதியாரினும், இத்தகைய விழைவு புதிய தென்க. சிந்தையும சொலலும் ஒரு நிகாப்பட்டவரென்பார் 'நினைவினா மனத்தால் வாயானிகழ்ந்தது' என் றார். நிகழ்ந்தது = நிகழ்த்தியது அந்தர்பாவித ணிசன்னப், வடநூலார். பி-ம் —[1]இனையா, இனைடன [2]தொடக்க, தொடப்ப. [3]முதியரும [4]நினைவன, நினைவினால. [5]நிகழ்த்துவாடபாம். (உஎச)

அஅ—இதுமுதற் பதினேழுகவிகள் - ஒருதொடர்; முனிவர் முதலியோர் கூறியவற்றைத் தெரிவிக்கும்

உய்ந்திவ் வுலக மென்ப ரூழிகாண் கிற்பா யென்பார்
மைந்தநீ கோடி யெங்கள் வாழ்க்கைநாள் [1]யாவு மென்பா
ரைந்தவித் தரிதிற் செய்த தவமுனக் காக வென்பார்
பைந்[2]துழாய்த் [3]தெரிய லாய்க்கே நல்வினை பயக்க வென்பார்.

(இ - ள்) (அவர்), இ உலகம் உய்ந்தது என்பார்-'இவ்வுலகம் பிழைத்து தீடேறிற்று' என்பவரும்;—ஊழி காண்கிற்பாய் என்பார் - 'யுகமுடிவையும் (இவ்வுலகிலிருந்து) பார்ப்பாயாக' என்பவரும் —'மைந்த - வீரனே' எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும் - எங்களுடைய வாழ்க்கைகாலம் [ஆயுள்] எல்லாவற் றையும், நீ கோடி - நீ (உனதுடையனவாகக் கொள்வாயாக' என்பார் - என்பவரும்,—'ஐந்து அவித்து - (புலன்களிற் செல்கின்ற அவை) ஐந்தினையும் அடக்கி, அரிதின் செய்த-அருமையாக(யாம்)செய்த, தவம்-தவத்தின் பயன், உனக்கு ஆக - உனக்குச்சித்தியாகுக.' என்பார்-என்பவரும்,—'பைந் துழாய் தெரியலாய்க்கு ஏ - பசியதிருத்துழாய்மாலையணிந்த உனக்கே, நல் வினை பயக்க-புண்ணியம பயன் தருவதாகுக.' என்பார் - என்பவரும்,—(எ - று)

ஊழிகாண்கிற்பாய் என்பதற்கு-யுகமுடிவுகாறும இவ்வுலகில்தானே வா ழ்ந்திருப்பாயென்றும், நீகோடியெங்கள் வாழ்க்கைநாள்யாவும என்பதற்கு-எங் களுடைய ஆயுள்முழுவதையுங் கூடினால எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலம வாழ் வாயாக என்பதுங்கருத்து நீதுமென்னு முற்றுமமை,விகாரத்தாற்றொக்கது. தவம உனக்காக என்னுமிடத்து-உனக்குத் தவம் கைகூடுக என்னும பொரு ளுந் தோன்றுதல் காண்க. பி-ம் —[1]பலவும். [2]துணா. [3]தெரியலாற்கே. (உஎரு)

௮௯. உயரரு ளொண்க [1]ணொக்குந் தாமரை நிறத்தை யொக்கும்
[2]புயல்பொழி மேக மென்ன புண்ணியஞ் [3]செய்த வென்பார்
[4]செயலருந் தவங்கள் செய்திச் செம்மலைத் தந்த [5]செல்வத்
தயரதற் கென்ன கைம்மா றுடையம்[6]யாந் தக்க தென்பார்.

(இ - ள்.) 'உயர் அருள்-மிக்ககருணையையுடைய, ஒள்-ஒண்மையாகிய, கண்-(ஸ்ரீராமனது)திருக்கண்களை,ஒக்கும் போன்ற,தாமரை-தாமரைமலரும், நிறத்தை ஒக்கும்-(அப்பிரானது) நிறத்தைப்போன்ற. புயல் பொழி மேகம் - நீரைப்பெய்கின்ற காளமேகமும், என்ன புண்ணியம் செய்த-என்ன நல்வினை செய்தன?' என்பார் - என்பவரும்,—'செயல் அரு தவங்கள் செய்து - (பிறராற்) செய்தற்கரிய தவங்களைச்செய்து, இ செம்மலை தந்த - இவ்விராமனைப் பெற்று (இவ்வுலகத்துக்கு)க்கொடுத்த, செல்வம் தயரதற்கு - பாக்கியத்தை யுடைய சக்கரவர்த்திக்கு, யாம்—, தக்கது - (அவர்செய்தநன்றிக்குத்) தகுந்த தாகிய, கைம்மாறு - பிரதியுபகாரம், என்ன உடையம் - என்ன உடைத்தா யிருக்கின்றோம்?' என்பார் - என்பவரும்,—(எ - று.)

உபமானப்பொருளாகிய தாமரையையும் மேகத்தையும் இராமபிரா னின் திருக்கண்கட்கும் திருமேனிநிறத்துக்கும் உபமேயமாக்கிக்கூறியது - **எதிர்நிலையணி.** புயல்பொழிமேக மென்ன புண்ணியஞ்செய்தது - "மேகங் களோவுரையீர் திருமாலதிருமேனியொக்கும். யோகங்க ளுங்களுக்கவ்வாறு பெற்றீருயிரளிப்பான், மாகங்கெல்லலாந் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து நுந்த, மாகங்களேவ வருத்தந் தவமாமருள் பெற்றதே" என்பது, நம்மாழ்வார் பாசுரம். புயல் - நீருக்கு, இலக்கணை. **பி-ம்.**—[1]ஏடக்கு. [2]புயலணி. [3]செய்தது. [4]செயற்கரும். [5]தெய்வத். [6]யாந்தக்க. இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளில் "நீல மாமுகிலனான்" (௯௧) என்ற பாடலுக்குப் பின் உள்ளது. (௨௭௯)

௯௦. வாரண மரற்ற வந்து [1] கராவுயிர் மாற்று நேமி
நாரண [2]ணொக்கு மிந்த நம்பிதன் [3]கருணை யென்பா
ராரண மறித றேரா வையனை [4]யணுகி நோக்கிக்
காரண மின்றி யேயுங் கணகணீர் கலுழ நிற்பார்.

(இ-ள்.) 'இந்த நம்பிதன் கருணை-இவ்விராமபிரானது திருவருள், வாரணம் அரற்ற - கஜேந்திரன் (ஆதிமூலமேயென்றுகூவி) அழைக்க, வந்து - (உடனே அங்கு) ஓடிவந்துதோன்றி, கரா உயிர் மாற்றும்-முதலையினதுஉயிரைப் போக்கின, நேமி-சக்கரத்தையுடைய, நாரணன் (கருணை)-ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருவருளை, ஒக்கும்-,'என்பார்-என்பவர்களும்,—ஆரணம் அறிதல் தேற்றா-வேதங்களாலும் (இனையனென்று) அறிதல்கூடாத,ஐயனை - ஸ்ரீராமனை,அணுகி-சமீபித்து,நோக்கி-பார்த்து, காரணம் இன்றியேஉம்-ஏதுவில்லாமலும், கணகள் நீர் கலுழ - கணகள் நீரைச்சிந்தும்படி, நிற்பார்-நிற்பவரும்.

பலவிடத்தும் ஸ்ரீராமபிரானை வாரணமழைக்கவந்து உதவியவனென்று பாராட்டிக்கூறுவர். இராமனைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவர்கட்கு உவகைக் கண்ணீர் பெருகிற்றென்க. நாரணன் - திருமால்: நாராயணன் என்பதன் சிதைவு; நாரம் = பிரளயப் பெருங்கடனீர்; அதனை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன். எல்லாமழிந்தபோதும் மிகுந்திருக்குங் காரணக்கடவுளென்பது கருத்து. சகலசற்குணங்களுமுடையவ னென்றும், சகல ஆகமங்களுக்கும் உள்ளத் திருப்பவனும் இடமாயிருப்பவனுமென்றும், நித்யவஸ்துக்களினுடைய திர ளுக்கு ஆஶ்ரயமாயிருப்பவ னென்றும், அவற்றை ஆஶ்ரயமாகவுடையவ னென்றும் இவ்வாறு பலபொருள்களும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படும். நீர்- ஆநந்தபாஷ்பம். பி - ம் —[1]கரங்கொலட்டுதத. மகரங்கோள்விடுதத. [2]ஒக்கு மேயிர. [3]கருணைக்கு. [4]அணுக நோக்கிக, அணுகி நோக்காக். (உளள)

கூக நீலமா [1]முகில னைற [2]னிறைவினோ டறிவு [3]நிற்க
சீலமார்க் குண்டு கெட்டேன் [4]தேவரி னடங்கு வானோ
காலமாக் [5]கணிக்கு நுண்மைக் கணக்கையுங் கடந்து நின்ற
மூலமாய் முடிவி லாத [6]மூர்த்தியும் [7]முன்ப னென்பார்.

(இ - ள்.) 'நீலம் மா முகில் அனைய் தன் - கரிய பெரியமேகத்தை யொத்த ஸ்ரீராமனது, நிறைவினோடு-நிறைவோடு, அறிவும்-புத்தியும், நிற்க- ஒருபுறத்து நிற்க, சீலம் - (அவனது) சீலகுணம், ஆர்க்கு உண்டு - எவருக் குத்தான்உண்டு? [ஒருவர்க்குமில்லை]; காலம் ஆ கணிக்கும் - பலகாலமாக எண்ணுகின்ற, நுண்மை கணக்கையும் - நுட்பமாகிய எண்களையும், கடந்து நின்ற - தாண்டிநின்ற, மூலம் ஆய - ஆதிமூலமாகி, முடிவு இலாத - அழி வில்லாத, மூர்த்தி - ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய விசேஷாவதாரமான, இ முன் பன் - இந்தஸ்ரீராமபிரான், தேவரின் - (காலக்கணக்கைக் கடவாது நின்று ஆதியந்தங்களை யுடைய) தேவர்களுள், அடங்குவானோ - ஒருவனாக அமை வானோ? [அமையான்]; கெட்டேன் - (இம்மெய்ப்பொருளையறியாது) இது காறுங்கெட்டேன்,' எனபார் - என்பவர்களும்,—(எ - று.)

இவனைக்கண்டவரிற் சிலர் 'நிறைவு அறிவுஎன்ற குணங்கள் கிடக்கட் டும். இவனது சீலகுணம் யாருக்குஉண்டு? எவருக்கும் இராது'எனப்புகழ்ந்து, அவனது குணநிறைவைக்கண்டு 'இவன் மானுடரிற் சேர்ந்தவனல்லன்: தேவரிற் சேர்ந்தவனோ?' என்று ஐயுற்று, 'மும்மூர்த்திகளில் முதன்மூர்த்தி யாகிய திருமாலே இவன்' என்று துணிந்து கூறினரென்க. நிறைவு - திருப்தி. சீலமாவது - தான் மிக மேம்பட்டவனாயிருந்தும் மிகத்தாழ்ந்தாரோ டும் வேற்றுமையின்றிக் கலத்தல். ஆர்க்கென்னும் வினா இன்மைகுறித்து நின் றது. 'கெட்டேன்' என்றது, துயரமிகுதியாலே கைநெகிழ்ந்துசொல்லும் வார்த்தை; "கோளரராபாகுலகத்தவரிப்பழி கெட்டேன வாழவில்லை" என்று பெரியாழ்வார்பாசுரத்து வருதலுங் காண்க. ஆதியந்தமில்லாதவனென்பார், 'மூலமாய முடிவிலாத மூர்த்தி' என்றார். முன்பன் - முதல்வன். பி - ம் — [1]முகிலனன்றம், முகிலினன்றன். [2]நிறையினோடு. [3]நிற்கச, நீக்கச. [4]தேவ ரில். [5]குணித்த, குணிக்கும். [6]மூர்த்தியாம். [7]மொய்ம்பன், முதல்வன் (உளஅ)

௯௨. ஆர்கலி யகழ்ந்தோர் கங்கை யவனியிற் [1]கொணர்ந்தோர் மூந்தை
போர்கெழு [2]புலவர்க் காகி யசுரரைப் பொருது வென்றோர்
போர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும்புகழ் நிற்ப தையன்
றார்கெழு திரடோ டந்த புகழினைத் தழுவி யென்பார்.

(இ - ள்.) 'ஆர்கலி அகழ்ந்தோர்-கடலைத் தோண்டினவர்களும், கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர் - ஆகாசகங்கையைப் பூலோகத்திற் கொண்டுவந்தவர்களும், மூந்தை - பழமையாகிய, போர் கெழு புலவர்க்கு ஆகி - யுத்தத்தில் விளங்குகின்ற தேவர்களின்பொருட்டாக, அசுரரை - அவுணரை, பொருது வென்றோர் - போர்செய்து வென்றவர்களும், போர் கெழு சிறப்பின் - பெயர் விளங்குகின்ற மேன்மையோடு, வந்த - உண்டாகிய, பெரு புகழ் - மிக்க கீர்த்தி, நிற்பது - நிலைநிற்பது;—ஐயன் - ஸ்ரீராமனது, தார் கெழு திரள் தோள-வெற்றிமாலை விளங்குகின்ற புயங்கள், தந்த-உண்டாக்கிய, புகழினை-கீர்த்தியை, தழுவி - தழுவியே,' என்பார் - என்பவர்களும்,—(எ - று.)

ஆர்கலி அகழ்ந்தவர் - சகரபுத்திரர். கங்கை கொணர்ந்தவர் - பகீரதன். அசுரரை வென்றவர்-ககுத்தன், முசுகுந்தன் முதலியோர். 'அவனியில் இராமன் பிறந்தது எப்படிப்பட்ட குலத்திலே?' என்று வினா நிகழ்கையில், ஆர்கலியகழ்ந்தோர் முதலியோர் தோன்றிய குலத்தி லென்று விடையளிக்க வேண்டியிருத்தலின், ஆர்கலியகழ்ந்தோர் பெரும்புகழ் நிற்பதையன் திரடோளதந்த புகழினைத் தழுவியென்க. மகாவீரனான ஸ்ரீராமன் இராவணனைச் சங்கரித்த வீரச்செயலைக் கூறுவதாகிய ஸ்ரீராமாயணத்தாலேயே சகரர் முதலியோரின் பெரும்புகழ் நிலைநிற்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கது. ஆழ்கடலகழ்ந்தோர் முதலியோரின் புகழ்களாகிய பூங்கொடிகளுக்கு, இவன்புகழ் கொள்கொம்பாகு மென்க. "இரவியென்பானற்ற புகழ்நகற்றை மற்றையொளிகளைத் தவிர்க்குமாபோல், மன்புகழ் பெருமைநுங்கண்மரபினோர் புகழ்களெல்லாம், முன்புகழாக்கிக்கொண்டான்" எனக் குகப்படலத்துவருவது இங்குக்காணத்தக்கது. புலவர் - அறிவினையுடையவர்; புலமை-அறிவு; இது, விபுதரென்னும் வடமொழியின் மொழிபெயர்ப்பு. அஸுரர் - சுரர்க்குப்பகைவர். ஸுரர் - தேவர்; அமிருதத்தையுடையவர்; ஸுரா - அமிருதம். அஸுரர் என்பதற்குப் பகைவருமிலர்க்கவர் மென்னும் பொருளாம். இக்கவியிற் குறிக்கப்பட்ட கதைகளைக் கீழ்ப்பாலகாண்டத்திற குலமுறைகிளத்துபடலத்தில், "இடரேற்ற," "தாழ்வற," "தானறனக்கு" "மறைமனனு" என்னுங் கவிகளிற்காண்க. பி - ம்.—[1]தந்தோர். [2]தேவர்க்காகி, தேவர்க்காக. ()

வேறு.

௯௩. சந்தமிவை தாவின்மணி யார[1]மிவை யாவுஞ்
சிந்துர[2]மு மிங்கிவை [3]செறிந்த மத[4]வேழப்
[5]பந்திகள் வயப்பரி [6]பசும்பொனின் வெறுக்கை
[7]பைந்தழை யோகொள வழங்கென நிரைப்பார்.

(இ - ள்.) 'இவை—, சந்தம் - சந்தனங்கள்; இவை—தா இல் மணி ஆரம் - குற்றமில்லாத நவரத்நஹாரங்கள்; இங்கு இவை-இவ்விடத்திலுள்ள இவை, சிந்துரம்உம - திலகமும், யாஉம - மற்றையெல்லா அணிகளும், செறிந்த - பொருந்திய, மதம வேழம பந்திகள - மதயானைவரிசைகள்; வயம பரி - வெற்றியையுடைய குதிரைகள; பசு பொனின் வெறுக்கை - பசும்பொன்னாகிய செல்வங்கள்; (இவற்றை, மைந்த - வீரனே! வறியோா கொள-பொருளில்லாத ஏழைகள பெற்றுக்கொள்ளும்படி, வழங்கு - தானஞ்செய்', என - என்று, நிரைப்பாா - ஒழுங்காய்வைப்பவரும்,—(எ - று.)

ஸ்ரீராமனுக்கு நன்மைவிளையவேணு மென்ற கருத்துக் கொண்ட சிலா அப்பிரானது மகுடாபிஷேககாலத்தில் தம்முடைய பொருளான சந்தனம முதலியவற்றை அப்பிரானகையைக்கொண்டு வறியவர்க்குக் கொடுப்பிக்க விரும்பின ரென்க. சந்தம - சந்தனத்தினசிதைவு. 'இவை' என்ற சொல்லைப் பிறவிடத்துங் கூட்டுக. பந்தி - பங்கதி எனபதனசிதைவு. "வரியாகக்கொள் நீவதேயீகைமற்றெலலாங், குறிபெதிரப்பைநீரதுடைத்து" எனபவாகலான, 'வறியோாகொள வழங்கு' என்றாா. பி - ம்.—[1]அவை தாமம. [2]முகங்களா. [3]தெரிந்த. [4]வேழம. [5]பாந்தமுவைடங்கவை, பாதனலவயங்குறு, பாந்தமுமவயங் கொளி, பாதிகளவயங்குறு. [6]பசுஞ்சுடா. [7]மைந்தா. (உ௮0)

உ௮௪. மின்பொருவு தேரினமிசை வீரன்வரு [1]போழ்திற்
றன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாங்
கன்புருகு [2]சிந்தையொடு மாவுருகு மாபோ
லென்புருகி [3]நெஞ்சுருகி னைந்துருகி [4]நிற்பாா.

(இ - ள்) மின் பொருவு தேரினமிசை - மின்னலைப் போதத இரதத்தின்மேல, வீரன வரு போழ்தில - ஸ்ரீராமன வருங்காலத்தில,—ஆ - பசுவானது, தன் பொருவு இல கன்று - தனது ஒப்பிலலாத கன்று, தனி - துணையில்லாமல், தாவி வரல - குதித்துவருதலை. கண்ட ஆங்கு - பாாதத அப்பொழுது, அன்பு உருகு சிந்தையொடுஉம-அன்பினாற் கரைகின்ற மனத்தோடும, உருதம - இரங்குகின்ற, ஆ போல - விதம்போல, என்பு உருகி - உடம்பு கரைந்து, நெஞ்சு உருக இனைந்து உருகி - மனமநீராக வருந்தி கரைந்து, நிற்பாா - நிற்பவரும்,—(எ - று.)

"மாதாகள்கற்பினமிக்காா கோசலைதன்னையொத்தாா" என்று கீழ்க் கூறியதை 'கன்றுதனிதாவிவரலகண்டுஅனபுருகுசிந்தையொடுமாவுருகுமா போல்' என்றுஉவமை முகத்தால விளக்கினா. நெஞ்சுருக இனைந்து என்பது நெஞ்சுருகினைந்து என அகரம தொக்குவந்தது. பின்னிரண்டடிகளில், உருகுதல்என்ற சொல பனமுறைவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம். மின் - ஒளிக்கும், விரைவினுக்கண்டுங் காணப்படாத தன்மைக்கும் உவமை. ஆ - ஆவென்பதன் விகாரம. எனபு - ஆகுபெயா; "அன்புடையா, ரென்புமுரியா பிறாக்கு" என்புழிப்போல. பி - ம்.—[1]போதில. [2]சிந்தையி [4]நிலலாா. (உ௮க)

கூரு. சத்திர நிழற்றநிமிர் தானையொடு நாஞ
வத்திர நிழற்றவரு ளோடவனி யாள்வார்
புத்திர ரினிப்பெறுதல் புல்லிதென நல்லோர்
சித்திர மெனத்தனி திகைத்துருகி நிற்பார்.

(இ-ள்.) நல்லோர்-நற்குணமுடையவர், சத்திரம் நிழற்ற-குடை நிழலைச் செய்யவும், நிமிர் தானையொடும்-விளங்குகின்ற சேனையுடன், நாஞ அத்திரம்-பலபடைகளும், நிழற்ற-ஒளியைச்செய்யவும், அருளோடு-கருணையுடன், அவனி ஆள்வார்-பூமியை யாள்கின்ற அரசர், 'இனி-ஸ்ரீராமன்பிறந்தபின்பு, புத்திரர் - மைந்தர்களை, பெறுதல் - பெறுவது, புல்லிது - சிறுமையையுடையது,' என - என்றுசொல்லி, திகைத்து.—சித்திரம் என - ஓவியப்பாவை போல, தனி - தனித்தனியாக, உருகிநிற்பார்-உருகிநிற்பவர்களும்,—(எ-று.)

இராமனைப்போன்று வடிவு அழகு குணம் முதலியயாவும் நேரபட்டுள்ள புத்திரரைப்பெறுவது அவனியாளவார்க்கு இயையாதாதலாலும், அங்ஙனம் நற்குணம்நிரம்பாதபுதல்வரைப்பெற்றால் 'இவ்வரசன் தசரதனைப்போலநற்குணம்நிரம்பிய புதல்வனைப் பெற்றானோ?' என்று உலகத்தாரால் வும்பளக்கப்படுமாதலாலும், 'அவனியாள்வார் புத்திரரினிப்பெறுதல்புல்லிது' என்றார் இதில் - இராமனுடையகுணத்தால் அவனியாள்வார்க்குப் புத்திரரைப்பெறுவது புல்லிது என ஒன்றனகுணத்தால் மற்றொன்றிற்குக் குறைவுகூறியது; அகமலர்ச்சியணியாம் வடமொழியில் உல்லாஸாலங்காரமெனப்படும். சத்திரம் - சத்ரம். அத்திரம் - அஸ்த்ரம்; வடசொற்கள். அத்திரங்கள் - எய்வன, எறிவன, குத்துவன, வெட்டுவன எனப் பலவேறுவகைப்படுதலால், 'நாஞ வத்திரம்'என்றார். நிழல் - சாயை, ஒளி என்று இருபொருளுமுடையதாகையால், நிழற்ற என்பதற்கு - நிழலைச்செய்ய, ஒளிசெய்யஎன்று வெவ்வேறு பொருள்உரைக்கப்பட்டன. இக்கவியிலுள்ள நல்லோர்என்பது "உயர்ந்திவ்வுலகம்" (அஅ) என்னுங் கவிமுதல் "பாவமும் அறனும்" (கூஅ) என்னுந்துணையும் ஒருதொடராக நின்ற கவிகளுக்கு எழுவாயாகநின்றது; இதை, ஆள்வார்க்கு அடையாக்குதலும், நல்லதொரு சித்திர மென்று இயைத்துரைத்தலும், முதியயகளின்றலுமாம். (உஅஉ)

கூகூ. காமின்னொ டுலாயதென நூல்[1]களுலு மார்பன்
றோமிசைநம் [2]வாயில்கடி தேகுதல்செய் வானோ
[3]கூர்கனக ராசியொடு கோடிமணி யாலுந்
தூமினெடு வீதியினை யெனறுசொரி வாரும்.

(இ - ள்.) கா - கார்காலத்துமேகம், மின்னொடு-மின்னலோடு, உலாயது என - பொருந்தி விளங்கியதன்மைபோல, நூல் களுலும் மார்பன் - முப்புரிநூல்விளங்குகின்றமார்பினையுடைய ஸ்ரீராமன்,நம வாயில்-நமது வீட்டுவாயில் வழியாக, தோமிசை-தேரின்மேல், கடிது-விரைவாக, ஏகுதல செய்வானோ-போய்விடுவானோ?(அதனைத்தடுத்தற்காக), கூர் கனகம் ராசியொடு - மிக்க

பொற்குவியலோடு, கோடி மணியால்உம் - பலரத்தினங்களாலும், நெடு வீதியினை - பெரியதெருவை. தூவின - சிதறப்புக்கள், என்று - என்றுசொல்லிக் கொண்டு, சொரிவார்உம் - (அவற்றை) மிகப்பொழிபவரும்,—(எ - று.)

இராமபிரான் கடிதுசென்றால் அவனதுவடிவழகை நன்குகாணமுடியாதாதலால் அவனதுதேர் விரைந்துசெல்லமுடியாதபடி கனகமுதலியவற்றைத் தேர்செல்லுநெறியிடையே தூவினென்று சொல்லியவண்ணம் கனகராசி முதலியவற்றைச் சிலர் பொழிந்தனரென்க. கார் - கரியதிருமாரிற்கும், மின்-யஜ்ஞோபவீதத்திற்கும் உவமை. "அதனுளாக குறிபவுமசாக, கொன்றியவருஉம் பொருளுமாருளவே" என்றதனால் நாலகூறின்றா பி ம் — [1]கனலும [2]வாயல [3]தேரின்மாகோடிமணியானுந்தியாலும். (உ௮௩)

கூள தாயகையில வளாந்திலன [1]வளர்த்தது தவத்தாற்
கேகயன மடந்தைகிளா ஞாலமிவ [2]ளா
வீகையி [3]லுவந்தன ளிபரகையிது வெனறாற்
றோகை[5]பவளா பேருவகை [6]சொலலரி தெனபார்

(இ-ள்.) (ஸ்ரீராமனை). தாய கையில வளர்ந்திலன்-பெற்றதாயாகிய கௌசல்யையினுடைய கையிலே வளர்ந்தானில்லை, வளர்த்தது-(இவனையன்னை) வளர்த்தது (யாமென்னில்). தவத்தால்- (முற்பிறவியிற்செய்த)தவப்பயனால், கேகயன மடந்தை-கைகேயி யாவள் (அவளேதான் அவள்). கிளர் ஞாலம்-விளங்குகின்ற உலகத்தை, இவன் ஆள - இவன் அரசாளும்படி, ஈகையில-கொடுத்தலில், உவந்தனள் - மகிழ்ந்தாள் இபரகை - அளிபலபு. இது என்றால் - இதுவானால், தோகைபவள - அக்கைகேயினது; பேர் உவகை - பெருமகிழ்ப்பு, சொலல - சொல்லுதல், அரிது-அருமையையுடையது,' எனபார்- என்பவர்களும்,—(எ - று)

இவன் கோசலையால வளர்க்கப்படாமல் பூர்வபுண்ணியத்தாற் கைகேயி யாலே வளர்க்கப்பட்டான்; அதனாலேதான் கைகேயி, இவனுக்கு இராசியத்தைக் கொடுப்பதிலுவகைகொண்டிருக்கிறாள் ஆகவே. அவளே இராமனுக்குத்தாயாதலால், அவளைப்போன்ற மகிழ்ச்சி இராமபட்டாபிஷேகத்தில் வேறுயாவர்க்கு உண்டு? என்று சிலமாதர் கூறினரென்க வளர்த்தது தவத்தாற் கேகயன மடந்தை-பாடபேதம் பி-ம் —[1]வளர்ந்தது [2]ஆளவான்கையின. [3]உவந்தவவியபரகை, உவந்தவளிபரகை, உவந்ததியபரகை. [4]எனறே. [5]இவள. [6]சொலல. (உ௮ச)

கூஷ. பாவமு மருநதுயரும் வேரபறியு மெனபார
பூவலய மின்று[1]தனி யனறுபொது வெனபார
தேவர்பகை [2]புளளனவெ வளளறெறு வெனபார
மேவலசெய மனனர்தவம யாவதுகொ லென்பார்.

(இ-ள்.) 'பாவமஉம-தீவினையும, அருதுயர்உம-நீக்குதற்கரியபிறவித்துன்பங்களும, வேர பறியும-அடியோடுகெடும,' எனபார-எனபவர்களும,—பூவல

யம் - பூமண்டலம், இன்று - இப்பொழுது, தனி அன்று - (ஸ்ரீராமனொரு வனுக்கே) தனிமையாயுரியது அன்று பொது-(எல்லார்க்கும்) பொதுவாகும்,' என்பார் - என்பவர்களும்,— 'தேவர் பகை உள்ளன - தேவர்களுக்குப்பகைவரா யுள்ள அரக்கர்கூட்டங்களை, இவன் எல்லாம் இவன், தெறும் அழிப்பான்,' என் பார் - என்பவர்களும்,—'ஏவல் செயும்-(இவன்)ஏவினபணிகளைப்புரிந்துவரு கின்ற, மன்னர் - அரசர்களது, தவம் - நல்வினை, யாவது கொல் - எத்தன்மை யையுடையதோ?' என்பார் - என்பவரும், (ஆயினார்); (எ - று.)

இவனைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே நமமுடைய பாவமுந்துயரும் தீரு மென்றார் சிலரென்க; புண்ணியபுருஷரைத்தரிசித்தலால் பாவம் நீங்குமென் பது.நூற்கொள்கை இதற்குமுன் ஆட்சிபுரிந்த அரசர்போலவல்லாமல் இவன் ஆட்சிபுரிகையில்உலகத்திலுள்ளஒவ்வொருத்தருடையகுறைகளையும் வினவி, அவரவர் தாமேஅரசுபுரிந்தாலெனத் தம்தம்நன்மையைப்பெறலாமோ அங்ஙனம் நன்மையைப் பெறுமாறுசெய்யுந்தன்மையனென்றுஉணர்ந்ததனால்,'பூவலய மின்று தனி யன்று பொது' என்பாராயினார் சிலரென்க. அன்று பொது என்றதற்கு, இவனிறவாதவன்று பொது வென்றும் பொருள் கூறலாம். இச்செய்யுளில் 'ஆயினார்' என்று முற்றுவினைச்சொல்வருவிக்க. "உயர்த்த திவ்வுலகம்"என்றபாடல்முதலுள்ளஎன்பார் முதலியவற்றை ஒன்றுசேர்த்து, உம்மென்னும் இடைச்சொல்லையும்உடன்பெய்து, "சக்கிரநிழற்ற" (கரு) என் னுங்கவியிலுள்ள'நல்லோர'என்பதை எழுவாயாகக்கொண்டு,நல்லோர (கரு). என்பாரும் என்பாருமஎன்பாரும என்பாரும (அச). என்பாரும, என்பாரும (அக), என்பாரும நிற்பாரும (கூ0),என்பாரும (கக).என்பாரும (கஉ), நிரை ப்பாரும (கங), உருகிநிற்பாரும (கச), உருகிநிற்பாரும (கரு), சொரிவாரும (ககூ), என்பாரும (கஎ), என்பாரும (ஆயினார்) (கஅ) என்று முடிக்க. பகை, ஏவல் - ஆகுபெயர்கள். பி-ம் —[1]முதல [2]உள்ளனவும். உள்ளனவும், உள்ள வும்வ. (உஅரு)

கூகூ —ஸ்ரீராமன் மன்னவன் அரண்மனையிற் புகுதல்.

ஆண்டினைய ராயினைய கூறவடல் வீரன்
றாண்டுபுர விப்பொருவில் சுந்தர மணித்தேர்
[1]நீண்டகொடி மாட[2]நிரை வீதி[3]நிறை யப்போய்ப்
பூண்டபுகழ் மன்னனுறை கோயில்புக லோடும். ௬

இதுமுதல மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) (நகரத்தார்களைவரும்),ஆண்டு-அப்பொழுது,இனையர் ஆய இத் தன்மையையுடையராய். இனைய-இந்தனமையனவற்றை, கூற - சொல்லிக் கொண்டிருக்க,—அடல் வீரன்-வெற்றியையுடைய ஸ்ரீராமன்,தூண்டு புரவி- (சுமந்திரனாற்) செலுத்தப்பட்ட குதிரைகளையுடைய, பொருவு இல் - ஒப்பில் லாத, சுந்தரம் மணி தேர - அழகிய நவரத்தினங்களிழைத்த இரதத்தில், நீண்ட கொடி மாடம் நிரை-உயர்ந்த துவசங்களையுடைய மாளிகைகளினொழுங்கினை

யுடைய, வீதி - தெரு, நிறைய - பூர்ணமாகும்படி, போய்—, பூண்ட புகழ் மன்னன் - (அணிகலமாக) அணிந்த கீர்த்தியையுடைய சக்கரவர்த்தி, உறை - வசிக்கின்ற, கோயில் - அரண்மனையை, புகலோடும் - அடைந்தவளவில்,—(எ - று.)—"காணான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

இனைய - பெயர். புகலோடும் - உம்மீற்றுவினையெச்சம். பி - ம்:—[1]மாண்ட. [2]நெடு. [3]மறைய. (௨அசு)

வேறு.

௧00.—ஸ்ரீராமன் அந்த மன்னவனைக் காணாமை.

ஆங்குவந் தடைந்த [1]வண்ண [2]லாசையின் கவரி [3]வீசப
பூங்[4]குழன் மகளி ருள்ளம் புதுக்களி [5]யாட நோக்கி
வீங்கிரு காதல் காட்டி விரிமுகக் கமல பீடத்
[6]தோங்கிய மகுடஞ் சூடி யுவகைவீற் றிருப்பக் [7]காணான்.

(இ - ள்.) பூ குழல் மகளிர் - பூவை முடித்த கூந்தலையுடைய மாதர், ஆசையின் கவரி வீச - அன்போடு சாமரங்களை வீசவும், உள்ளம் - (அவரது) மனம், புது களி ஆட - புதிய களிப்புப் பொருந்தவும், ஆங்கு வந்து அடைந்த அண்ணல் - அங்கு வந்து சேர்ந்த அந்த ஸ்ரீராமன், நோக்கி - (அவ்விடத்தில்) பார்த்து, வீங்கு - (மேன்மேலும்) வளர்கின்ற, இரு காதல் - மிக்க அன்பை, காட்டி - வெளிப்படுத்தி, விரி முகம் - விளங்குகின்ற இடத்தினையுடைய, கமல பீடத்து - பதுமசிங்காசனத்தில், ஓங்கிய மகுடம் சூடி - உயர்ந்த கிரீடத்தைச் சூடிக்கொண்டு, உவகை வீற்றிருப்ப - களிப்போடு (தந்தை) மகிழ்ந்திருக்க, காணான் - காணாதவனாகி,—(எ - று.)—"கோயில்புக்கான்" என அடுத்த கவியோடு இயையும்.

இராமபிரான் அங்கு வந்து தசரதன் மகிழ்ச்சியோடு அவ்விடத்து இருப்பதைக் காணாதவனாயினன் என்றவாறு. "சிற்றவை தானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பினான்" என்று சுமந்திரன் சொன்னதைக் கேட்டுப் புறப்பட்ட இராமன், தசரதனுடன் கைகேயி அரசமாளிகையிலிருந்து தன்னை வரச் சொன்னதாகக் கருதினானல்லன் அங்கே பார்த்துத் தன் தந்தை உவகையோடு அங்கிருப்பதைக் காணாதவனாயினனென்றார் கவி, 'கண்டான்' என்ற பாடத்தைக்கொண்டு, கைகேசியின் அந்தப்புரத்திற் செல்லும்போது தசரதனரண்மனை வழியாகச் செல்லவேண்டியிருந்ததுபற்றி அவ்வரண்மனைவழியாகச்சென்ற இராமன் கவரிவீசலையும் புதுக்களியாடலையும் நோக்கி, ஆங்கே மகுடாபிஷேகங் காணவந்த மன்னர் முதலியோர் காதல்காட்டித் தம்முடைய முகமாகிய கமலபீடத்திலே உவகையென்பது தான் மகுடஞ்சூடி [அரசுசெலுத்தி] வீற்றிருப்பதைக் கண்டான் என்று உரைத்து, பட்டாபிஷேகத்தை எப்போது காணப்போகின்றோமென்ற பேராவலோடு மன்னவர் முதலிய யாவரும் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்ததைக்கண்டானென்று கருத்துக்கூறல் பொருந்தும். காணான் என்ற பாடத்துக்கே - மன்னர் முதலியோர் மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருப்பதைக் கண்கொடுத்துப் பாராதவனாய் என்று உரைத்தல் நேரிதா

கும். ஆசையின் கவரி வீச என்பதற்கு - திசைகள்தோறும் கவரிவீச என்றும் பொருளுரைக்கலாம். விரிதல் - பரத்தலுமாம். கமலபீடம் - வடநூன்முடிபு. பி - ம் —[1]வீரன். [2]ஆசையின். [3]வீசி. [4]குழை. [5]ஆட்ட, ஆடல். [6]ஓசைகருள். பின் மூன்றடிகளை 'பூங்குழல் மகளிரோடும் புதுக்களியாட்ட நோக்கி, வீங்கிருங் காதல்காட்டி வியனரி சமைத்தபீடத், தோங்கிய வுவகையோடு மரசனை வீற்றிருப்பக்காணா' என்று படிப்பாரு முளர். (உஅஎ)

க0க.—ஸ்ரீராமன் கைகேயியின் அரண்மனையிற் புகுதல்.

வேத்தவை முனிவ ரோடு விருப்பொடு களிக்கு மெய்ம்மை
யேத்தவை யிசைக்குஞ் செம்பொன் [1]மண்டப மினிதி னெய்தா
னோத்தவை யுலகத் தெங்கு முள்ளவை [2]யுணர்ந்தா ருள்ளம்
[3]பூத்தவை வடிவை யொப்பான் சிற்றவை கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்) ஓத்து அவை - வேதங்களையும், உலகத்து எங்கும் உள்ளவை - லோகத்தில் மற்றுமுள்ள நூல்களையும், உணர்ந்தார் - அறிந்த ஞானியருடைய, உள்ளம் - மனத்தில், பூத்தவை - மலர்ந்தனவாகிய, வடிவை - உருவத்தை, ஒப்பான் - ஒத்த தோற்றமுடையவனாகிய ஸ்ரீராமன்,—முனிவரோடு வேத்தவை - இருடிகளும் அரசர்கூட்டமும், விருப்பொடு - அன்புடனே, களிக்கும் - மகிழ்கின்ற, மெய்ம்மை ஏத்து அவை இசைக்கும் - உண்மையாகிய புகழை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற, செம் பொன் மண்டபம் - செம்பொனாலாகிய சபாமண்டபத்தை, இனிதின் - இனிமையாக, எய்தான் - அடையாதவனாகி,—சிற்றவை - சிறிய தாயாகிய கைகேயியினுடைய, கோயில் - மாளிகையை, புக்கான் - போய்ப் பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

அரசர்கூட்டமும் முனிவரும் தன் புகழைச் சொல்லிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு பட்டாபிஷேகமகோத்ஸவத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மண்டபத்திற் புகாமல் ஸ்ரீராமன் கைகேயியின் மாளிகையை யடைந்தனனென்க. உலகத்து எங்கு முள்ளவை - வேதங்களும் ஆறங்கங்களும் மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்திரங்களும் மற்றுமுள்ள ஞானத்தை யுண்டாக்குங் கலைகளும். உணர்ந்தாருள்ளம்பூத்தவைவடிவையொப்பான் — "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந் தானே" என்றபடி, பெரியோரும் இனி ஞானிகள் தியானிக்கின்ற வடிவைக்கொண்டு அவதரித்துத் தோன்றுபவனெனினும், உள்ளும் பூத்த ஐவடிவை ஒப்பான் - உள்ளத்திற்பூத்த (பர வியூக விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்ற) ஐவகைவடிவம் அமைந்திருக்கப்பெற்றவனெனினுமாம். அண்ணல (க00). ஒப்பான் என்பன - சுட்டுமாத்திரையாம். வேத்தவை - மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. எய்தான் - எதிர்மறை முற்றெச்சம். ஏத்தவை, ஓத்தவை, அவை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. ஏத்து - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ஓத்து - ஓதப்படுவது. பூத்தவை - வினையாலணையும்பெயர். பி - ம் —[1]மண்டபத்தினிதில, மண்டபமதனின். [2]உணர்ந்தாருள்ளம், உணர்ந்தாருள்ளம், உணர்ந்தோருள்ளம். [3]பூத்தவை வடிவே யொப்பான், பூத்தவைவடிவை யொக்கும், பூத்தவை வடிவே யொக்கும். (உஅஅ)

கஅ௨.—இராமன் கைகேயியி னரண்மனையிற் சென்றதை வந்திருந்த புரவலர் முதலியோர் பாராட்டுதல்.

புக்கவன் றன்னை நோக்கிப் புரவலர் முனிவர் [1]யாருந்
[2]தக்கதே நினைந்தா னென்றே தாதைதா மரைச்ச ரணஞ் சூடித்
[3]திக்கினி [4]னிமிர்ந்த [5]சோதிச் [6]செங்கதிர்ச் செல்வ னேய்ந்த
மிக்குயர் மகுடஞ் சூட்டச் சூடுதல் விழுமி தென்றார்.

(இ - ள்) புக்கவன் தன்னை - சென்ற ஸ்ரீராமனை, நோக்கி—, புரவலர் - அரசரும், முனிவர் - இருடிகளும், யாரும் - எல்லோரும், 'தக்கது ஏ நினைந்தான் - (ஸ்ரீராமன்) தகுந்ததொழிலையே எண்ணினான்:' (எப்படியெனில்), தாதை - தகப்பனாரது, தாமரை சரணம் - திருவடிகளாகிய தாமரைகளை, சூடி - தலையிலணிந்து [வணங்கிவிட்டு], (பிறகு), திக்கினில் நிமிர்ந்த சோதி செங்கதிர் செல்வன் ஏய்ந்த மிக்கு உயர் மகுடம் - எல்லாத்திக்குகளிலும் மேலாகத் தோன்றுகிற வடிவுபடைத்த செந்நிறக்கிரணங்களைச் செல்வமாகவுடைய சூரியபகவானைத் தொடங்கிவருகின்ற சிறந்த மகுடத்தை, சூட - நூன்முறைப்படி அணிவிக்க, சூடுதல் - அணிந்துகொள்ளல், விழுமிது - சிறப்பினையுடையது;' என்றார்—; (எ - று)

தன் தந்தையை வணங்கிவிட்டுப் பிறகு விதிமுறைப்படி மகுடஞ்சூட இராமபிரான் கருதியது தந்தைபுகழ் இடம்பெறக் கோசிக செல்வத்தாற்கருதி ஸ்ரீராம பிரான் செய்கை செவ்விதாகுமென்று வேதத்தைப்போல அவனது செயலைப் பாராட்டினரென்க. புரவலர் - காத்தற்றொழிலில் வல்லவர். விழுமிது-சிறப்பாகிய குறிப்புணர்த்தும் விழுமமென்னும் உரிச்சொல்லடியாய்ப்பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்று. பி-ம்—[1]எல்லாம். [2]தக்கது. [3]திக்கினை. [4]நிமிர்ந்த, நிகழ்ந்த. [5]கீர்த்தி. [6]செல்வனை செம்பொற்சோதி. (உஅக)

கஅ௩.—இராமன் அந்தவருவதைநோக்கி, தன்வரத்தைச் சொல்லக் கைகேசி முன்னே வருதல்

[1]ஆயன நிகழும் வேலை [2]யண்ணலு மயர்ந்து[3]தேறாத்
[4]தூயவ னிருந்த சூழ[5]றுருவினன் வருதல் நோக்கி
நாயக னுரையான் வாயா லிது பகர்வெ னென்னாத்
தாயென நினைவான் [7]முன்னே கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்.

(இ-ள்.) ஆயன - அப்படிப்பட்டவை, நிகழும் வேலை - நடக்குங் காலத்தில், அண்ணலும் - ஸ்ரீராமனும், அயர்ந்து - மூர்ச்சையடைந்து, தேறா - தெளியாத, தூயவன் - பரிசுத்தனுமாகிய தசரதன், இருந்த—, சூழல்-இடத்தை, துருவினன் வருதல் - தேடிவருதலை, நோக்கி - பார்த்து,—'இது - இதனை, நாயகன்-கணவன், வாயால் உரையான்- தனது வாயால் கூறான் (ஆதலால்), நான் பகர்வென் - நான் சொல்வேன்,' என்னா - எனமெண்ணிக்கொண்டு, தாய் என நினைவான் முன்னே-தாயென்றெண்ணுகின்ற ஸ்ரீராமன் முன்னே,

கூற்று என - யமனைப்போல, தமியள் - ஒப்பற்ற கொடுமையையுடைய கைகேயி, வந்தாள் —; (எ - று.)

யமன் உடலையும் உயிரையும் வேறுபிரித்துக் கூறுபடுத்தல்போலச் சக்ரவர்த்தியையும் திருமகனையும் பிரித்தலால், இது - தொழிலுவமம். பி-ம்: — [1]ஆயது. [2]ஐயனும். [3]தேறான். [4]தாயவன்கிடந்த [5]குறுகினன். [6]இவை பகாவல். [7]முன்னா. (௨௧0)

**க0௪. — கைகேயியைத் தண்டனிட்டு ஸ்ரீராமன் பணிவுதோன்ற நிற்றல்.**

வந்தவ டன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி [1]வாசச்
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் [2]செங்கையிற் புதைத்து மற்றைச்

னந்திவந் தடைந்த தாயைக் கண்டவோர் [4]கன்றி னன்னான்.

(இ-ள்.) அந்தி வந்து அடைந்த - மாலைப்பொழுதில் வந்துசேர்ந்த, தாயை -, கண்ட - பார்த்த, ஆன் கன்றின் - பசுவின் கன்றை, அன்னான் - ஒத்த ஸ்ரீராமன், — வந்தவள் தன்னை - (அவ்வாறு) வந்த கைகேயியை, சென்னி மண் உற - தலை நிலத்திற்படும்படி, வணங்கி - ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, வாசம் சிந்துரம் பவளம் - வாசனையுள்ளதும் சிந்துரத்தையும் பவழத்தையும் ஒத்ததுமான, செவ்வாய் - சிவந்த வாயை, செம் கையில் புதைத்து - சிவந்த (ஒரு) கையால் மூடிக்கொண்டு, மற்றை சுந்தரம் தட கை - அழகிய பெரிய மற்றொரு கை, தானை மடக்குற - ஆடையை மடக்க, துவண்டு நின்றான் - வணங்கி நின்றான்; (எ - று.)

இது - அடக்கம்: அடக்கமென்பது உபாத்தியாயர்முன் அடங்கியொழுகு மொழுக்கம்: அது - பணிந்தமொழியுந் தணிந்த நடையுந் தானைமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலாய கொண்டது. எம்பெருமானது செவ்வாய் நறுமணம்பெற்றிருக்கு மென்பதை "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ, திருப்பவளச் செவ்வாய் தான் தித்தித்திருக்குமோ, மருப்பொசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும், விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வெண்சங்கே" என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தாலும் அறிக. அந்தி - ஸந்த்யா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. உவமையால், கைகேயியினிடத்து இராமன் கொண்ட பேரன்பு விளங்கும். கன்றின், இன் - அசை. பி-ம்: — [1]வாயத்த. [2]செங்கையாற் [3]தொழுது [4]கன்றே (௨௧௧)

**க0௫. — இராமனிடத்து 'தந்தை உன்னிடம் சொல்லுமாறு ஒருரையுண்டு' என்று கைகேயி தெரிவித்தல்.**

நின்றவன் றன்னை நோக்கி யிரும்பினா [1]லியன்ற நெஞ்சிற்
[2]கொன்றுழல் கூற்ற மென்னும் [3]பெயரின்றிக் கொடுமைபூண்டா
ளின்றெனக் [4]குணர்த்த லாவ தேயதே யென்னி லாகு
மொன்றுனக் குந்தை மைந்த [5]வுரைப்பதோ ருரையுண் டென்றாள்.

(இ - ள்.) நின்றவன் தன்னை நோக்கி - அங்ஙனம் நின்ற ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து,—இரும்பினன்ன இயன்ற நெஞ்சினள் - இரும்பாலாகிய மனத்தோடு, கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றி-(உயிர்களைக்)கொன்று திரிகின்ற யமனென்னும் பெயர் மாத்திரமில்லாமல், கொடுமை-(அவ்யமன்போன்ற) கொடுந்தொழிலை, பூண்டாள் - மேற்கொண்ட அக்கைகேயி, 'மைந்த—! உந்தை - உன் தந்தை, உனக்கு உரைப்பது-உனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கருதியதாகிய, ஓர் உரை ஒன்று - ஒப்பற்ற ஒருவார்த்தை, உண்டு - உள்ளது; ஏயது-அவருரைக்கவேணுமென்ற அது, இன்று - இப்பொழுது, எனக்கு—, உணர்த்தல் ஆவது என்னில - தெரிவிக்கலாமென்றால், ஆகும்-தெரிவிக்கலாகும்.' என்றாள்—; (எ - று)

தந்தை உன்னிடத்துச் சொல்லுமாறு மனத்துக்கருதிய உரையொன்றுண்டு அது எனக்குத் தெரியுமாதலால் தந்தைபால் ஏவலை நான் இப்போது சொல்லுவது தக்கதேயாமென்று நீ உடன்பட்டால் சொல்லுவேனென்று கைகேயி இராமனிடம் கூறினளென்க "இருப்புபோல் வலியநெஞ்சம்" என்றார் பெரியாரும். மைந்த என்றாள். அவன்பிராதிருத்தற்கு பெயர்-பிரசித்தி. பூண்டாள்-பெயர். ஏயது-ஏவியதனவிகாரம். சக்கரவர்த்திகட்டளையைச் சொல்வேனேயன்றி வேறன்றென்பதாம். பி-ம் —[1]இடைந்த. இசைந்த. [2]கொன்றுழற். [3]பெயரினற். பெயரீறழிக. பெயரின்றி. பெரின்றிக. [4]உணர்வலாகாதாவதே யென்னில், உணர்வலாவதாமேதெயன்னல், உணர்வலாயதாயதே யெண்ணல. [5]உரைத்தவா. உரைக்கலாம். (உகஉ)

௧0௬ —நீரே அந்தக்கட்டளையைத் தெரிவிப்பின் யான் செய்வேனென்று இராமன் கூறுதல்.

எந்தையே யேவ [1]நீரே யுரைசெய [2]வியைவ துண்டே
லுய்ந்தன [3]னடியே னென்னிற [4]பிறந்தவ ருளரோ வாழி
[5]வந்ததென் [6]றவத்தி னுய வருபயன் [7]மற்றொன் றுண்டோ
தந்தையுந் தாயு [1]நீரே தலைநின்றேன் [8]பணிமி னென்றான்.

(இ - ள்.) 'எந்தை ஏவ-என் தந்தையே கட்டளையிட, நீர் உரை செய-நீரே சொல்ல, இயைவது - பொருந்துவது, உண்டுஎல - ஒன்றுண்டானால், அடியேன் உய்ந்தனன்-நான் ஈடேறிவிட்டேன்; என்னின்-என்னைப் போல, பிறந்தவர் - (மேம்பட்ட) பிறந்தவர், உளரோ - (உலகத்தில்) வேறொருவரிருக்கின்றனரோ? என்-எனது, தவத்தின்-(முற்பிறப்பிற் செய்த) நல்வினையால், ஆய-உண்டாகிய, வரு பயன்-வரக்கடவதாகிய பயன், வந்தது-வந்துவிட்டது: மற்று ஒன்று உண்டோ - இதைவிட வேறொருபயன் உளதோ? தந்தையும் தாயும் நீரே-(எனக்கு) மாதாபிதாக்கள் நீரே; தலைநின்றேன்-(நீர் சொல்லப் போவதை) தலைமேற்கொண்டுநின்றேன்; பணிமின்-கட்டளையிடுமின்,' என்றான் - என்று கூறினான், (ஸ்ரீராமன்); (எ - று)

என்தந்தையின் ஏவல் தாயாகிய நுமது வாயால்வர வாய்க்குமேயானல் எனக்குப் பெரும்பேறாகும்' ஆகவே, அக்கட்டளையைத் தெரிவித்தாற் சிர

மேற்கொண்டு செய்வேனென இராமன் கூறினனென்க. "மனுசத்திற்கைகேயியோடிருக்கிற தந்தையைப் பார்த்து இராமன் நமஸ்கரித்தான். அத்தசரதன் கலக்கமுற்றிருக்கக் கண்டு நடுங்கினான். பின்பு கைகேயியை நோக்கி 'யான் ஒருபிழையுஞ்செய்யாதிருக்க, மகிழ்ச்சிகொள்ளாமல் இவர் என்மீது கோபிக்கக்காரணமென்ன? எவர்க்கும் ஒருதீங்குமில்லன்றோ? நீர் அப்பிரியஞ்செய்யாமலிருக்கிறீரா?' என்ன, கைகேயி 'மன்னவர் கட்டளையானதை உனக்குச் சொல்லவேண்டியவராயிருந்தும் சும்மா இருக்கிறார். மன்னவர் சொல்வதைச் செய்வாயானால் நானே சொல்லுகிறேன்' என்றனளாக. இராமன், 'தம்பன் பேச்சை இராமன் கேளானென்று இவள் சங்கிக்கும்படியாயிற்றே' என்று வருந்திப்பின் 'மன்னவர் எதுசொல்லத் தானுந்தட்டேன்: அரசர்விருப்பத்தைச்சொன்னால் உடனேசெய்வேன் இரண்டல்லவிராமனுக்கு நாக்கு" என்றுசொன்னது முதனூலிலுள்ளது. நீர் - ஒருவரைச் சிறப்பித்துக்கூறும் பன்மை. எண்ணிறந்தவர்-என்னினும் மேம்பட்டவரென்றுமாம். வாழி - அசை. ஏகாரங்கள் - எதிர்மறை. பி - ம் — ¹நீயே ²இயைந்து, இசைந்து ³அடியனே. ⁴பிறந்தனர். ⁵வந்தவென. ⁶தவத்திரிலே ⁷இனி பணிபது. பணியும். (உகங)

கசஎ.—பரதன் அரசுபுரிய, நீ தவக்கோலத்துடன் பதினான்குவருடம் வனவாசஞ் செய்யவேண்டுமென்பது அரசர் கட்டளை யென்றல்

ஆழிசூ ழுலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
¹பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணிய ²நதிக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் ³றேவின னரச னென்றாள்.

(இ - ள்) ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் - கடல்சூழ்ந்த உலகமனைத்தையும், பரதன் ஏ ஆள - பரதனே யாண்டுகொண்டிருக்க, நீ போய் —, தாழ் இரு சடைகள் தாங்கி - தொங்குகின்ற பெரிய சடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, தாங்க அரு - தரித்தற்கரிய, தவம் - தவவேடத்தை, மேற்கொண்டு - பூண்டு, பூழி வெம் கானம் - புழுதியையுடைய கொடிய காட்டை, நண்ணி - சேர்ந்து, புண்ணியம் நதிகள் - பரிசுத்தமாகிய நதிகளிலே, ஆடி - நீராடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின் - பதினான்குவருடங்கழித்தபின்பு, வா - திரும்பி வருக, என்று —, அரசன் - சக்கரவர்த்தி, ஏவினன் - ஆஜ்ஞாபித்தான், என்றாள் —; (எ - று)

ஆள - அகரவீற்றுவியங்கோளாகவுமாம். பூழி - புழுதியின் விகாரம்.
பி-ம் — ¹பூழ்ந்த. ²துறைகள். ³ஏயினன், இயம்பினன். (உகச)

கசஅ.—இராமன் அதுகேட்டு மனமுவந்திருந்ததன் வருணனை

இப்பொழு ¹தெம்ம னோரா லியம்புதற் கெளிதோ ²யாருஞ்
செப்பருங் குணத்தி ராமன் றிருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு ³பின்பு வாசக முணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா.

(இ - ள்.) யார்உம் செப்ப அரு குணத்து-எவராலுஞ்சொல்லுதற்கரிய திருக்கல்யாணகுணங்களையுடைய, இராமன -ஸ்ரீராமனது, திரு முகம் செவ்வி-திருமுகமண்டலத்தின் சௌந்தரியத்தை. இப்பொழுது—, நோக்கின் - பார்த்தால்,— அது), எம்மனோரால்-எம்மைப்போன்றவரால, இயம்புதற்கு எளிது ஒ - சொலலுதற்கு எளியதோ? [அன்றென்றபடி] (எனெனில), முன்பு-இதற்கு முன்பெலலாம, (செம தாமரையினை)-செந்தாமரைமலரை, ஒப்பது-போன்றதாகிய அமமுகச செவவி, அவ வாசகம உணர கேட்ட பின்பு - அக்கைகேசிவார்த்தையை அறிபக் கேட்ட பினபு, அபபொழுது அலர்ந்த செம தாமரையினை வென்றது - அப்பொழுதுதான அலாந்த செந்தாமரை மலரை வென்றிட்டது; (எ - று.)

•எப்பொழுதும தாமரைமலரை யொப்பதாகிய இராமனது முகச்செவ்வி, கைகேயியின்சொலலைக் கேட்டவுடனே, தாதைபணியைத் தாயானவளுரைக்கஅதனைப் புரியுமாறு நேர்ந்த பாக்கியத்தைக் கருதியும, அரசுபுரியுஞ்சுமை தனக்கு அப்போது நீங்கிவிட்டதாகக் கருதியுந் தோன்றியமகிழச்சியால், மிகமலாச்சிகொண்ட தென்றவாறு "மெய்த்திருவந்துற்றாலும வெந்துயா வந்துற்றாலும், மொத்திருக்குமுளளத்தானே." "விலங்கிவில்லுபிழம பூண்டு விழுச்சிறைபபட்டபோது,மலங்கலந் தரினுன்வந் தருஞ்சிறை விடுத்தபோழ்தும, புலமபலு மகிழ்வு நெஞ்சிறபொலிதலுமின்றிப பொனனுாந, துலங்கலந் துயாந்தத்தோளா னூழ்வினையென்று விட்டான" எனறு பாராட்டப்படுபவர், இவவிராமனது குணத்தோடு எடுத்துக் கூறப்படுதறகும தகுதியற்றவராதல் காணக. எளிதோ-எதிரமறை. அமமா-வியப்புணாத்துவதோர் 'இடைச்சொல். பி-ம் —[1]எமமனோருக்கியமபுவ தெளிதே [2]பாாக்கும. [3]பினபினை, பினபவ. ()

௧0௯.—இதுவும் அது.

தெருளுடை [1]மனத்து மன்னன் [2]ஏவலிற் [3]றிறம்ப வஞ்சி
யிருளுடை யுலகந் தாங்கு மின்னலுக [4]கியைந்து நின்ற
வுருளுடைச [5]சகடம பூண்ட [6]வுடையவ னுய்த்த காரே
றருளுடை யொருவ னீக்க வப்பிணி யவிழ்ந்த தொத்தான்.

(இ-ள்.)தெருள உடை மனத்து-அறிவின் தெளிவையுடைய நெஞ்சினையுடைய, மன்னன - சக்ரவாத்தியினது ஏவலின - கட்டளையினின்று, திறம்ப-பிறழ்வதற்கு, அஞ்சி - பயந்து, இருள உடை உலகம - மயக்கத்தையுடைய உலகத்தை, தாங்கும - தாங்கினற, இன்னலுக்கு - வருத்தத்திற்கு, இயைந்து நின்றான-சம்மதித்துநின்ற ஸ்ரீராமன்,-உருள உடை சகடம பூணட-சக்கரத்தையுடைய வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட, உடையவன் உய்த்த-யஜமானனாற் செலுத்தப்பட்ட, கார ஏறு - கரிய எருது, அருள உடை ஒருவன - கருணையையுடைய வேறொருவன், நீக்க - (அவ்வணடியினின்றும) விலக்குதலால், அப் பிணி அவிழ்ந்தது - அவ்வருத்தம நீங்கியதனை, ஒத்தான்—.

இராச்சியத்தைச் சகடமாகவும், அப்பாரத்தைச் சுமப்பவனை எருதாகவும் கூறுதல் வழக்கமாதலால், அரசச்சுமையை நீங்கிய இராமனை வண்டிச்சுமையை நீங்கிய எருதுபோல வருத்தம் நீங்கி இனிதிருந்தனனென்றவாறு. இதனாற் கைகேயியினிடத்து இராமன் நன்றிபாராட்டலாயினனென்பதும் தோன்றும்; **உவமையணி.** தெருள்-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வாழ்பவரது அஞ்ஞானவிருள் உலகத்தின்மேலேற்றப்பட்டது "எருமையுமரையும் பெற்றமுமன்ன" என்றதனால் எறெனரா. பி-ம் —[1]மனத்தின் [2]எவ்வலை. [3]திறம்பல். [4]இசைந்து. [5]சகடமூட்டி, சகடவாழ்க்கை [6]பாசமறுத்தகற்றிப்பின்னர். ()

## கக௩ —இராமன் கைகேயிக்கு இறுத்த விடை.

மன்னவன் பணியன் [1]றாகி [2]னும்பணி மறுப்ப னோவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ
[3]வென்னினி யுறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற் [4]கொண்டேன்
[5]மின்னொளிர் கான மின்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மன்னவன் பணி அன்று ஆகில்-சக்கரவர்த்தியினது கட்டளையன்றாயினும், நும் பணி மறுப்பனோ - உமது கட்டளையைச் செய்யமாட்டேனென்பேனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம்-எனது தம்பியடைந்த ஐசுவரியம், அடியனேன் பெற்றது அன்றோ - நான் அடைந்ததன்றோ? அப்பால் - பின்பு, இனி - இதனினும்மேலான, உறுதி-நன்மை, என-யாது? இ பணி-இக்கட்டளையை, தலைமேல் கொண்டேன் - தலைமேலேற்றுக்கொண்டேன்; மின் ஒளிர் கானம் - மின்னல்போன்ற வெயில் விளங்குகின்ற காட்டிற்கு, இன்றே போகின்றேன்-இப்பொழுதே செல்கின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்-(நும்மிடத்து) உத்தரவும் பெற்றுக்கொண்டேன்; (எ - று.)—"என்று கோசலை கோயில்புக்கான்" என அடுத்த கவியில் முடிபு காண்க.

அரசர் கட்டளையிடவேண்டுமென்பதில்லை; நுமது பணியே போதும் மேலும் எனது தம்பிக்கு இராச்சியம் கிடைப்பின், அது நான் அரசுபெற்றது போலவேயாகுமாதலால், இராச்சியமில்லையேயென்ற குறையும் எனக்கு இல்லை; இப்படி நானும் எனது தம்பியும் நன்மைபெறுமாறு ஒன்றுநிகழுமாயின் இதைவிட மேம்பட்ட உறுதிப்பயப்பது ஒன்றுமில்லையாதலால், நுமது பணியைத் தலைமேற்கொண்டு இன்றே கானகத்துக்குச் செல்கின்றேன்; விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேனென்றனன் இராமனென்க. கைகேசி கூறியதைக்கேட்டவுடன் இராமன் 'அப்படியே செய்வேன். பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டுவதைத் தந்தையார் என்னுடன் சொல்லவில்லையேயென்ற வருத்தம் என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது. பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவன் நான்; தூதுவர் விரைந்துசென்று பரதனை யழைத்துவரட்டும். நான் போகின்றேன்' என்றானாக, கைகேயி 'பரதனை யழைத்துவருவதைப்பற்றி நீ சிந்திக்கவேண்டா' என்று

கூறித் தனக்குள் 'பரதன் வந்திட்டால் இராமனைப் போகவிடான். அதற்குள் இராமனைக் காட்டுக்குப் போக்கவேணும்' என்றுகருதி, 'தாமதியாதே நீ கானகஞ்செல்வாயோ மாட்டாயோ என்ற உபதேசத்தினால் மன்னவர் ஸ்நாநம்முதலியன செய்யார். இப்போதே காட்டுக்குப் புறப்படு' என்ன இராமன் 'தமப்பனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்வதே என்கருத்து; தருமாநுஷ்டானமாகும். தமப்பனார் சொல்லாவிட்டாலும் நீ சொன்னதேபோதும்; உத்தரவின்மூலமாய் என்னைப்போகச்சொன்னதால் என்தன்மையின்னதென்று நீ ஆராயவில்லைபோலும். நான் என்தாயுடன் சொல்லி அவளனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சீதைக்குஞ் சொல்லிவிட்டுப் பின்செல்கின்றேன். இத்தனைதாமதத்திற்கு அவகாசந் தருக. பரதன் தந்தையாருக்குப் பணிவிடைசெய்யப் பார்த்துக்கொள்ளணும்' என்று இவ்வாறுசொல்லித் தந்தையாரையும் கைகேயியையும் வந்தனஞ் செய்து புறப்பட்டனனென்று [illegible] தலைமேற்கொள்ளுந் தலைப்பதியோ பேறுகொள்ளுதல் [illegible] நடனத் திரிந்தது.

பி-ம்:—[1]ஆயின. [2]நீன [3]எனனினி [4]கொண்டு [5]மனமெனி. (உகஎ)

கைகேசிசூழ்வினைப்படலம் முற்றிற்று

## ச - ஆவது நகர் நீங்குபடலம்.

அதாவது - ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயிசொல்லால் வனம்புகுமாறு நகரினின்று நீங்கியதைச் சொல்லும் படலமென்பது. பொருள்

இராமன் இங்ஙனங் கைகேயியினிடம் சொல்லி வணங்கிவிட்டுத் தந்தையைத் திக்குநோக்கித் தண்டனிட்டுப் பின் கோசலையின் மாளிகையிற்சென்று தண்டனிடுகின்றக, பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய அடையாளமொன்றுமில்லாமல் மகன் வந்து நிற்பதுகண்டு கோசலை 'முடிசூடுதற்கு ஏதாகிலும் இடையூறு உண்டோ?' என்றுவினவ, இராமன் 'நின்மகன் பரதன் முடிசூடுகின்றான்' என்றான். கோசலை 'முறைமையன்றாயினும் நின்னைப் போலப் பரதன் குணத்தால் நின்னினும் உடன்பிறந்தவனே மகனே' நம்பிக்குப் பூமியைக் கொடுத்து மாறுபாடின்றி நீடூழிவாழ்க' என்றாள். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த இராமன், 'தந்தை என்னைப் பதினான்குவருடம் கானகத்திலுறையுமாறு கட்டளையிட்டுளார்' என்றான். அதுகேட்டதும் கோசலை துடிதுடித்து வருத்தத்தோடு பலவாறுகூறிப் புலம்பினாள். அங்ஙனம் வருந்துகின்ற கோசலையைநோக்கி இராமன், 'மன்னவனைப் பொய்யனாக்கப் பார்க்கலாமோ? தம்பி இராச்சியம்பெற, காட்டில் நீ சஞ்சரிக்கையாகவாழ்ந்து தந்தையைச் சத்தியசந்தனாக்குவதைக்காட்டிலும் யான் பெறும் பேறு யாதுஉளது? அண்ணலேவலைமறுக்கல் எனக்கு முடியுமோ? மனமழியேல்' என்ன, கோசலை 'நீ கானகஞ்செல்லத் துணிந்தால் என்னையும் உடனழைத்துச்செல்வாய்' என்றாள். இராமன் 'அம்மா! என்னைவிட்டுப்பிரிந்துவருந்தும் மன்னவரைத் தேற்றுதலல்லவோ நுமது கடன்? என்னுடன்வரத் துணியலாமோ? பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டிக் கான

கஞ்செல்லும்போது மன்னவருடன் நீரும்சென்று அருமைநோன்புகள் புரிக; தேவர்களும் தவஞ்செய்து மேன்மைபெற்றாராதலால் யானும் வனஞ்சென்று தவஞ்செய்து பதினான்குவருடங்களையும் பதினான்குநாளாகக்கழித்து மேன்மையுடன்வருவேன்; விடைதருக' என்றனன். எவ்வளவுதேறுதல் சொல்லியும் கோசலை கேளாமற் காட்டுக்கு இராமனைச்செல்லாதிருக்கும்படி அரசனைக் கேட்டுத்தடுப்பேனென்று அரசனிருக்குமிடத்துக்குச் சென்றனளாக, இராமன், 'சுமித்திரையானவள் கோசலையைத் தேற்றுவாள்' என்று அவள்மாளிகைக்குச் சென்றான். இது நிற்க.

சென்றகோசலை மன்னவன் மூர்ச்சித்திருப்பதைக்கண்டு பலவாறுபுலம்ப, அக்குரல் பட்டாபிஷேகத்திற்குவந்திருக்கும் மன்னவர்முதலியோரின் செவியில்விழ, அவ்வழுகைக்குரலுக்குக் காரணத்தை யறிந்துவருமாறு அங்குள்ளோர் வசிட்டமுனிவனை வேண்டினார்கள். அம்முனிவன் அந்தப்புரத்துச்சென்று கைகேயியைவினவிச் செய்தியுணர்ந்து 'மன்னவா! அயோத்தி கைகேயியே இராமனுக்கு அரசுதருவாள்' என்றுசொல்லிச் சீதோபசாரஞ்செய்து தேற்ற, அப்போதுமன்னவனுக்கு உயிர்புகுந்தெழுந்து இன்மொழிகளால் மீண்டும் அவனைத்தேற்றிக் கைகேயியைநோக்கிப் பலவாறு மதி கூறவும் அவள் விடாப்பிடியுடனிருக்க, பிறகு மன்னவனும் அவளை நன்மொழிகள் சொல்லிப்பார்க்கவுஞ் சிறிதும் அவள் இரங்காதது கண்டு, 'நீ என தாரமல்லை; மன்னனாகவரும் பரதனையும் மகனென்று உன்னேன்; அவனும் எனதுரிமைக்கு ஆகான்' என்று சொல்லிவிட்டு, கோசலை வந்திருப்பதையறிந்து மூர்ச்சிக்க, அவள் பலவகையாகத்தேற்றத் தேறிய மன்னவன் தான் ஒரு முனிகுமாரனைக் கொன்றதனாற் சாபமுற்ற வரலாற்றைத் தெரிவித்து 'என்னுயிர்போவது திண்ணம்' என்றுகூற, அதுகேட்டுக் கோசலை திகைத்து நிற்க, முனிவன்போய் அவையோர்க்குச் செய்தி தெரிவிக்கவே, இராமாபிஷேகம் தடைப்பட்டபொருள் அந்நகரத்து எங்கும் பரவ, உயர்திணையோடு அஃறிணையான பொருள்யாவும் பெருவருத்தமடைந்தன. கூனியும் கைகேசியுமே அந்நகரில் வருந்தாதவர்.

இச்செய்தி கேள்வியுற்ற இலக்குமணன் பெருஞ்சினங்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாகி 'எவர் வந்தாலும் வரட்டும்; இராமாபிஷேகத்துக்குத் தடை செய்வோரைத் தொலைத்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லி நாணைப்புடைத்துக் கொண்டு நகர்நடுவில் திரிந்துகொண்டிருந்தான். சிற்றன்னையிடமிருந்த இராமன் அவ்வொலிகேட்டு வந்து இலக்குமணனைநோக்கி, யுத்தசன்னத்தனாகி யுள்ள காரணத்தை வினவி, 'எல்லாம் விதியினால் விளைவது எவர்மீதும் குற்றமில்லை' என்ன, இலக்குவன் 'நான் விதிக்கும் விதியாவேன்; என்வில் லின்முன்னே விதி என்னசெய்யமாட்டும்?' என்ன, இராமன் 'மறையோதும் வாயால் நீ இங்ஙனம் சினங்கொண்டு கூறலாமோ? தாதை சொல்லை மீறுதல் எனக்குத்தகாது' என்ன, இலக்குமணன் சீற்றந்தணிய, பின் அவனுடன் சுமித்திரையின் கோயிலையடைந்து தாம் தண்டகவனஞ்செல்வது உணர்ந்து

அன்னாள் வருந்த அவளைத் தேற்றினன். அப்போது சேடியர் மூலமாகக் கைகேயி வரவிடுத்த மரவுரியை வாங்கிக்கொண்டு, இலக்குமணன் தாயைப் பணிந்து நிற்க, அவள் 'அவ்வனம் இவ்வயோத்தி இராமனே தசரதன் சீதையே உன் தாயர் நீ இவ்விராமனுக்கு அடியவன்போல ஏவல்புரிவாய். இவ்விராமன் திரும்பிவந்தால் வருக இன்றேல் முன்னம் முடிக ஒருகணம் நிற்பினும் ஏதம்' என்று உபதேசித்து விடைகொடுத்தாள். இருவரும் சுமித்திரையைத் தொழுதுகொண்டபின், சீரைகளைத் தரித்தனர். பின் இராமன் 'தாய்மார்களையும் தந்தையாரையும் தேற்றிக்கொண்டு நகரிலேதானே தங்குக' என்று இலக்குமணனிடஞ் சொல்ல, இலக்குவன் கண்ணீர்வடித்து 'நானும் சீதையும் உன்னைவிட்டு ஒருநொடிப்போதும் பிரிந்து உயிர்வாழேம் கருணைபுரிக' என்று வேண்ட, இராமனும் இலக்குமணன் உடன்வருவதற்கு உடன்பட்டனன். அங்கு வசிட்டமுனிவன் வந்து இராமன் மரவுரிதரித்த கோலத்தோடு இருப்பதுகண்டு துன்பக்கடலுளாழ்ந்து இராமனைநோக்கி. 'நீ கானகஞ்செல்லவேண்டா' என்று தடுக்க. இராமன் 'தான் கானகஞ்செல்வதே தக்கது' என்று தக்க நியாயமெடுத்துக் காட்டினன்; முனிவனும் வாய்மூடினன்.

பின்பு இராமன் சீதையின் மாளிகைநோக்கிச்செல்ல, அவனைக்கண்ட அந்நகரத்து உயர்திணைப்பொருளோடு அஃறிணைப்பொருளோடுவாசியற எல்லாம் துக்கசாகரத்துளாழ்ந்தன. அடங்கணந்தம்பியோடு செல்கின்ற இராமனைத் தொடர்ந்து தாய்மாரும் அந்தணர் அரசர் முதலியோரும் அழுதுகொண்டு உடன்வந்தனர். மரவுரிதரித்த கோலத்தோடு அங்ஙனம்வரும் இராமனைச்சீதை கண்டு திடுக்கிட்டு நடுங்கிக் கண்களில் நீர்வடிப்ப 'இது என்?' என்று வினவ. 'என் தம்பி பரதன் அரசுபுரிவான் நான் காட்டுக்குப்போய்த் தந்தைபணியை நிறைவேற்றி வருவேன் வருந்தாதிரு' என்றான். நாயகன் வனத்துக்குச் செல்வேனென்றதைக்காட்டிலும் வருந்தாதிருவென்ற சொல்லைக் கேட்டதால் துயரம் மேலிடப்பெற்றுச் சீதை 'தாய்தந்தையர் சொல்லைச் செய்வது தக்கதே என்னைக் கைவிடத்துணிந்த காரணம் யாது?' என்ன, இராமன் 'கல்லையும் உருக்கும் வெப்பத்தையுடைய காடு உன் மெல்லிய பாதங்கட்குச் சுடும் உன்னை யழைத்துச் செல்வதால் எனக்கு வருத்தம் நேரும்' என்று பலபடி சொல்லித் தடுக்க, சீதை 'நின்பிரிவினும் காடு சுடுமோ?' என்னைத் துறத்தலால் இன்பம் நுமக்கு நேரும்போலும்' என்று பலவாறுந் தன்மனவுறுதியைத் தெரிவித்துச் சீரைசாத்திக்கொண்டு பின்னே வரலானாள் இங்ஙனம் இளையவன்முன்னே செல்லவும் திருமகள் பின்னே வரவும் இடையே நடக்கும் இராமனைக்கண்டு அந்நகரத்தவர் பட்ட வருத்தத்தை அளவிட்டுச் சொல்லுதல் எவர்க்கும் இயலாது அவ்வண்ணமே இராமன் தந்தையாரிருக்குமிடஞ் சென்று தாய்மாரை வணங்கி 'மன்னவனைத் தேற்றிக்கொண்டிருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, சுமந்திரன் கொணர்ந்த தேரின்மீது ஏறிச் செல்லலாயினனென்பது, இப்படலத்திற் கூறும் பொருள்.

## க — ஸ்ரீராமன் கைகேயியையும் தசரதனையும் வணங்கிவிட்டுக் கோசலையின் மாளிகையை யடைதல்.

என்றுகொண் டினைய கூறி யடியிணை [1]யிறைஞ்சி மீட்டுந்
தன்றுணைத் தாதை பாத மத்திசை நோக்கித் [2]தாழ்ந்து
பொன்றிணி போதி னாளும் பூமியும் புலம்பி நையக்
குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் - மலையினுஞ் சிறந்த புயங்களையுடைய ஸ்ரீராமன், - என்று இனைய கூறி - என்று இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அடி இணை - (கைகேயியினது) உபயபாதங்களை, மீட்டும் இறைஞ்சி - மறுபடியும் வணங்கி, தன் தாதை - தனது தகப்பனாருடைய [தசரதனுடைய], துணை பாதம் - அடியிணையை, அ திசை நோக்கி தாழ்ந்து - அத்திசைக்குறித்து வணங்கி, - திணி பொன் போதினாளும் - திண்மையாயிருக்கின்ற பொற்றாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமியும், பூமியும் - பூமிப்பிராட்டியும், புலம்பி நைய - வருந்தி அழும்படி, கோசலை - கௌசல்யையினுடைய, கோயில் - மாளிகையை, புக்கான் - அடைந்தான்; (எ - று.)

தான் வனஞ்செல்லப்போவதைக் கோசலைக்குத் தெரிவித்துத் தன்னைப் பிரிதலால் வருந்தக்கூடிய தசரதனை அவளைக் கொண்டு சமாதானம் முதலியவற்றால் தேற்றிக்கொண்டு இருக்கும்படி அறிவுறுத்தி அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அன்னையிடத்தினின்று விடைபெற்றுச் செல்லக்கருதி அக்கோசலையின் மாளிகைக்கு ஸ்ரீராமன் சென்றனனென்க. தசரதன் மூர்ச்சையடைந்துகிடத்தலால் அவனிடத்து நேரே கிட்டிவிடைபெற இயலாததுபற்றி ஸ்ரீராமன் அவனைத் திசைநோக்கித் தொழுதனன். பிரிவுற்றதுஅஞ்சி ஆற்றாமையால், போதினாளும் பூமியும் புலம்பி நைவாராயினர். பொன்திணிபோதினாள் - ராஜ்யலக்ஷ்மி. நைந்து புலம்பவென மாற்றிக் கொண்டு - அசை; இனி, எண்ணிக்கொண்டென்றுரைத்தலும் கூறிக்கொண்டென்று கூட்டலுமாம். கீழ் "வந்தவடன்னைச்சென்னி மண்ணுற வணங்கி" என்றதனை நோக்கி 'மீட்டும்' என்றார். தன் துணைத் தாதை என்றற்கு - தான் அவதரித்தற்குப் பயனைத் தலைநாட்டுவிக்கத் துணையாயின்ற தாதை யென்றுமாம். பி-ம் — [1]தொழுது [2]தாழ்ந்து.

## உ — இராமன் கோசலைமுன் செல்லுதல்.

குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி
யிழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கி [1]யேக
மழைக்குன்ற மனையான் மௌலி கவித்தனன் வருமென் றென்று
தழைக்கின்ற வுள்ளத் தன்னாள் முன்னொரு தமியன் சென்றான்.

(இ - ள்) (அடைந்து), மழை குன்றம் அனையான் - மேகங்கள் தங்கப் பெற்ற மலையையொத்த இராமன், மௌலி கவித்தனன் வரும் - கிரீடத்தைச

சூட்டிக்கொண்டு வருவான்,' என்று என்று—. தழைக்கின்ற-மகிழ்கின்ற, உள்ளத்து - மனத்தையுடைய. அன்னாள் முன் - அக்கோசலைக்குமுன், குழைக்கின்ற கவரி இன்றி - வீசுகின்ற சாமரையில்லாமல், கொற்றம் வெண் குடையும் இன்றி - வெண்கொற்றக்குடையுமில்லாமல், இழைக்கின்ற விதி முன் செல்ல-(நன்மைதீமைகளை)உண்டாக்குகின்ற ஊழ்வினை முன்னே போகவும், தருமம் பின் இரங்கி ஏக - அறக்கடவுள் வருந்திப் பின்னே வரவும், ஒரு தமியன்-தன்னந்தனியனாய், சென்றான்-(அவ்விராமன்) வந்து சேர்ந்தான்.

தான் முடிசூடாமற் காட்டிற்குச்செல்லச் சங்கற்பித்துவிட்டதனால் அரசசின்னங்களை ஸ்ரீராமன் விலக்கிவிட்டா னென்று முதனூலைக்கொண்டு அறிக. உலகத்துப் பிறந்ததற்கேற்ப ஊழ்வினைவசத்தனாயுழல்பவன்போன்று நடித்தன னென்பதை விளக்க 'இழைக்கின்ற விதிமுன்செல்ல' என்றார். இழைக்கின்றவிதி - கர்மமுடைய ஆதிசங்கற்பமுமாம். தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாகத் தோன்றினவனாதலின், தருமம் பின்றொடர்ந்தது. இராமன் செல்கையில் தருமமுஞ்செல்லுமென்று கூறப்படுதலை, 'தருமமே தூது செல்ல - வருகின்றான்'' என்று மிதிலைக்காட்சிப்படலத்துங் காண்க. கருமைக்கும், உயர்விற்கும் 'மழைக்குன்று' என்றார். இனி, குளிர்ச்சியையுடைய குன்றென்றுமாம். மௌலி-ஆகுபெயர். தமியன் என்னுஞ்சொல், தனிமைப் பொருள்குறித்த தமி யென்பதன் அடியாகப்பிறந்தது. ஒரு தமியன் - ஒரு பொருளைக்குறித்த இருசொற்கள் ஒன்றாயின. முடிசூட்டு சின்னம் எதுவுமில்லாத தமியனென்றவாறு. பி-ம் —[1]செல்ல. (௨௧௧)

௩ — கோசலை இராமனைக்கண்டு சங்கையினால் 'முடிபுனைய இடையூறுஉண்டோ?' என்று வினவுதல்.

புனைந்திலன் மௌலி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரா
[1]னனைந்திலனென்கொ லென்னு மையத்தா ணளினபாதம்
வனைந்தபொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலும் [2]குழைந்து வாழ்த்தி
நினைந்ததென் னிடையூ றுண்டோ நெடுமுடி புனைதற் கென்றாள்.

(இ - ள்.) மௌலி புனைந்திலன் - (இராமன்) திருமுடியைச்சூட்டிக் கொண்டானில்லை; குஞ்சி மஞ்சனம் புனிதம் நீரால் நனைந்திலன் - தலைமயிர் நீராட்டத்திற்குரிய பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தத்தினால் நனையப்பெற்றானில்லை; என்கொல்-(இதற்குக்காரணம்) யாதோ? என்னும் ஐயத்தாள்-என்னுஞ்சந்தேகத்தைக்கொண்ட அக்கோசலையினுடைய, நளினம் பாதம்-தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, பொன் கழல் வனைந்த கால-பொன்னினாற்செய்த வீரக்கழலணிந்த திருவடியையுடைய, வீரன்-ஸ்ரீராமன், வணங்கலும்-சேவிக்க, குழைந்துவாழ்த்தி-(அவள்) வருந்தி ஆசீர்வாதஞ்செய்து, 'நினைந்தது என்-(சக்கரவர்த்தி)எண்ணின காரியம் யாதாயிற்று? நெடு முடி புனைதற்கு - நீண்டகிரீடத்தைச் சூடுதற்கு, இடையூறு உண்டோ - (யாதாயினும்) தடையுளதோ?' என்றாள்—; (எ - று.)

குஞ்சி - ஆண்மயிர். கங்கையேமுதலவாய கன்னியீருனதீர்த்த மங்க லப் புனலுநாலுவாரியினீருமாதலின், மஞ்சனப்புனிதநீரென்றாள். பி-ம் — [1]நனைந்திலதென்கொல். [2]மகிழ்ந்து. (௩௦௦)

வேறு.

௪—பரதன் முடிசூடுகின்றனனென்றல்

மங்கை யம்மொழி [1]கூறலு மானவன்
செங்கை கூப்பி[2]நின் காதற் றிருமகன்
பங்க மிலகுணத் தெம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின் றானென்றான்.

(இ - ள்.) மங்கை-கோசலை, அம்மொழி கூறலும் - அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல,—மானவன்-ஸ்ரீராமன், செங்கை கூப்பி-சிவந்தகைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, 'நின் காதல் திருமகன்-உனது அன்பிற்குஇடனான அழகியகுமார னும், எம்பி - எனது தம்பியுமாகிய, பங்கம் இல் குணத்து - குற்றமில்லாத குணங்களையுடைய, பரதனே, துங்க மா முடி-உயர்வாகிய பெருமையை யுடைய கிரீடத்தை, சூடுகின்றான் - கவித்துக்கொள்ளுகிறான்' என்றான்—.

பரதன் - நாட்டைப்பரிப்பவன் காப்பவனென தசரதன் சுவாக்கமபுக, ஸ்ரீராமனும் வனம்புக, அரசனில்லாத இராச்சியத்தைக் காத்தல் நோக்கி இப் பெயர் வசிஷ்டரால் இடப்பட்டது மானவன்-(வைவஸ்வத) மநுவம்சத்தில் பிறந்தவன். பி-ம் —[1]கூறலுமன்னவன் [2]உன. (௩௦௧)

௫.—கோசலை 'மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்கு முடிசூட்டுதல் முறைமையன்றே' எனல்.

முறைமை யன்றெனப் தொன்றுண்ட [1]தல்லது
நிறைகு ணத்தவ னின்னினு நல்லனால்
குறைவி லனெனக் கூறினள் நால்வர்க்கு
மறுவி [3]லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்.

(இ - ள்.) நால்வர்க்கு உம்-(இராமன் இலட்சுமணன் பரதன் சத்துருக் கினன் என்ற) நான்கு குமாரர்களிடத்தும், மறு இல் அன்பினில்-குற்றமற்ற அன்புசெலுத்துவதில், வேற்றுமை-வேறுபாட்டை, மாற்றினாள் - ஒழித்தவ ளாகிய கௌசலை, (மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசுஆளுதல்); முறை மை அன்று எனபது ஒன்று உண்டு-இராசநீதியன்று என்கின்ற ஒரு குறை மாத்திரம் உண்டு; அது அல்லது - அதுவல்லாமல், (மற்றைப்படி), (அந்தப் பரதன்), நிறை குணத்தவன்-(யாவரினும்) நிறைந்த குணத்தையுடையவன்; நின்னின் உம் நல்லன் - உன்னைக்காட்டிலும் நல்லவன்; (அன்றியும்), குறைவு இலன்-(ஒருவகையாலும்) குறைவுஇல்லாதவன்,' என-என்று, கூறி னள் சொன்னாள்: (எ - று.)—ஆல்-அசை; தேற்றமுமாம்.

அப்போது கௌசல்யை, எல்லாப்புத்திரரையும் ஒரு நிகராக நினைப்பவளாதலால் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டப்போவதிற் சிறிதும் மனத்தாங்கல் கொள்ளாது மகிழ்ச்சியேயடைந்து, தன் புதல்வனை நோக்கி 'மைந்தா! இப்போது பட்டங்கட்டக்கருதிய பரதன் மேம்பட்ட குணசாலி; உன்னைக்காட்டிலும் நல்லவன். அரசு ஆளுதற்கு வேண்டிய தகுதியாவும் நிறைந்தவன்: ஆதலால், அவனுக்குப் பட்டங்கட்டுதல் ஏற்கும் ஆயினும், குணக்கேடனுயிருந்தாலன்றி மற்றைப்போது மூத்தவனுக்கே முடிசூட்டுதல் அரசமுறைமையாயிற்றே!' என்றன ளென்பதாம். பரதன் கௌசல்யாதேவியினிடத்து இராமனைக்காட்டிலும் மிக்க பணிவோடு நடத்தலால், அக்கௌசலை, பரதனை 'நின்னினும் நல்லன்' என்கிறாளென்க. கௌசல்யை இராமன் முதலிய நால்வரிடத்தும் ஒரு தன்மையான அன்பையுடையவளாதலால், பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டப்போவதைக் கேட்டபோதும் மனத்தில் வேறுபாடின்றி அந்தப்பரதனைப் பாராட்டிக் கூறினளென்பதை விளக்க, கவி. கௌசலைக்கு 'நால்வர்க்கு மறுவிலன்பினில் வேற்றுமைமாற்றினாள்' என்று ஒரு பெயர் கூறினார் இத்தொடர்-இங்ஙனம் ஒரு கருத்தைத் தெரிவிப்பது - கருத்துடையடைகொளியணியாம்.

ஒன்று-எண்ணலளவையாகுபெயரால், ஒரு குறைவு என்ற பொருளைத் தந்தது. [1]மும்மையின் என்ற பாடத்துக்கு, மும்மை - மூன்று என்ற பொருளது "தெரிமாண்டமிழ் மும்மை" என்ற இடத்துப்போல; மூவுலகத்தினும் என்க. இனி மும்மையின் நிறைகுணத்தவன் என்பதற்கு - சத்துவம் ரஜசு தமசு என்ற மூன்றுகுணங்களுள் நிறைந்ததாகிய சத்துவகுணத்தையுடையவனென்னினுமாம். நின்னினும் மும்மையின் நல்லன் என இயைத்து - உன்னைக்காட்டிலும் மூன்றுமடங்கு நல்லவன் என்ன உரைப்பாருமுளர். நிறைகுணத்தவன் - நிறைந்தகுணத்தையுடைய பரதனெனக் கூறி, எழுவாயாக்குதலும் ஒன்று. நாலவர் - தொகைக்குறிப்பு; உம்மை - முற்றுப்பொருளது. நாலவர்க்கும—உருபுமயக்கம்: வேற்றுமைமாற்றினாள—பிராசம்.
பி-ம்:—[2]ஓர். [3]அனபனறி. (௩௦௨)

௬.—கோசலை இராமனை நோக்கி 'தந்தைசொல்லை மறுமல், தம்பிக்கு அரசு கொடுத்து வாழ்க' எனல்.

என்று பின்னரு மன்னவ னேவிய
தன்[1]றெ ஞைம மகனே புனக்கற
னன்று [2]நம்பிக்கு நானில நீகொடுத்
தொன்றி வாழுதி யூழி பலவென்றாள்.

(இ - ள்.) என்று - என்று கூறி, பின்னரும்—. (கோசலை தன் மகனை நோக்கி), 'மகனே—! மன்னவன் ஏவியது - சக்ரவர்த்தி ஆஜ்ஞாபித்த தொழில், அன்று-(நீதி) அன்று, எனுமை-என்று சொல்லாமை, உனக்கு—, அறன் - தருமமாகும்; நீ—, நன்று - நன்மையாக, நும்பிக்கு - உனது தம்பியாகியபரதனுக்கு, நானிலம் கொடுத்து - உலகத்தைக் கொடுத்து, ஒன்றி -

(அவனோடு மாறுபடாமற்) கூடியிருந்து, ஊழி பல - பல நெடுங்காலம், வாழுதி—, என்றாள்—; (எ - று)

தந்தைசொன் மிக்க மந்திரமில்லையாதலால்,'தந்தையாரின் ஏவல் முறைமையானதா? அன்றா?' என்று ஆராய்ச்சி செய்யாமலே அங்கீகரித்தல் உனக்கு அறமாம் ஆகவே, தம்பிக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்து அவனோடு ஒற்றுமை கொண்டு வாழ்வாயென்றனள் கோசலை யென்க. மூத்த குமாரனுக்கே அரசு உரியதாதலால், 'நீகொடுத்து' என்றாள். பிதருவசனபரிபாலனஞ்செய்யவேண்டுமென்றாளென்பதாம. பி-ம் —[1]எனுமகனையுனக்கனபுடை. [2]தமபிக்கு.(௩௦௩)

எ.—இராமன் 'தந்தையார் எனக்கு ஏவியதும் ஒன்று உண்டு 'எனல்.

தாயு ரைத்தசொற் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தைஅத் தோமில் குணத்தினா
னாய கன்னனை நன்னெறி யுய்ப்பதற்
கேய துண்டோர் பணியென் றியம்பினான்.

(இ-ள்.) (என்று), தாய - கோசலை. உரைத்த - சொல்லியருளிய, சொல்-வார்த்தையை, கேட்டு—, தூய சிந்தை தழைக்கின்ற - பரிசுத்தமாகிய மனம் மகிழ்கின்ற, அத்தோமஇல் குணத்தினான் - குற்றமற்ற குணங்களையுடைய அவ்விராமன். (தாயை நோக்கி), 'நாயகன்-சக்ரவர்த்தி. எனை-அடியேனை. நல்நெறி உய்ப்பதற்கு-சன்மார்க்கத்திற் செலுத்துவதற்காக, ஏயது - ஏவியிருந்ததாகிய, ஓர் பணி-ஒரு கட்டளை. உண்டு— 'என்று—; இயம்பினான்-சொன்னான்.

பரதனுள்வதைக் கௌசலை ஒப்பியதனால். இராமன் தழைக்கின்ற சிந்தையனானான. மன்னவன் காடேகுமாறு ஏவினானென்று முதனமுதலிற் கூறாமல் எனை நன்னெறியுய்ப்பதற்கு ஏயதுஎன்று முதலிற்கூறிப் பின தெரிவிக்குந் திறம பாராட்டற்குரியது பூமிக்கு நாதனாதலாலும், கோசலைக்குத் தலைமகனாதலாலும். ஐங்குரவருள் தகப்பனொருவனாதலாலும், "அன்னையும பிதாவும முன்னறி தெய்வம"ஆதலாலும,சக்ரவர்த்தியை,'நாயகன்'என்றான்.

அ —கோசலை வினவ, இராமன் மன்னவர் பணிதெரிவித்தல்

ஈண்டு ரைத்த பணி[1]யெனையெ [2]ன்றவள்
மாண்டோ ரேழிரெண் டாண்[3]டுகன கானிடை
மாண்ட [4]மாதவத் தோருடன் வைகிப்பின்
மீண்டு நீ வரல் வேண்டுமென் றானென்றான்.

(இ-ள்.) (அதனைக்கேட்டு), 'ஈண்டு-உன்னிடத்து, உரைத்த சொன்ன, பணி-காரியம், எனனை - யாது?' என்றலும் என்று அக்கோசலை) வினவிய வளவில,—(ஸ்ரீராமன அவளைநோக்கி), '—; ஓர் ஏழினோடு ஏழ் ஆண்டு-ஒரு பதினன்குவருஷகாலம். அகல கானிடை-பரந்த காட்டில், மாண்ட மா தவத்தோருடன் - மாட்சிமைப்பட்ட சிறந்த இருடிகளுடன், வைகி - சேர்ந்து தங்கி, பின்—, மீண்டு வரல்வேண்டும - திரும்பிவரவேண்டும, என்றான் - என்று (சக்ரவர்த்தி) ஆஜ்ஞாபித்தான்.' என்றான-என்று (தந்தை காட்டிற் குப்போமாறு ஏவியசெய்தியைத்) தெரிவித்தான் (எ - று.)

பதினான்குவருடங் காட்டில் தவசியரோடு உறைந்து பிறகு மீண்டுவருமாறு தந்தையார் எனக்குக் கட்டளையிட்டனரென, இராமன் கோசலையிடத்துத் தந்தையின்கட்டளையைத் தெரிவித்தனனென்க. தவத்தால் மனந்தூயவராதலின் 'மாணடமாதவர்' என்றது. ஏடு - முன்னிலைக்கண் வந்தது: இப்போது எனினுமாம். கான - கானமென்பதன் விகாரமென்பர. பி-ம்— [1]என்கொல். [2]என்றவட்கு [3]அருங். [4]மாதவரோடுடன. [5]வர. (௩௦௫)

௯.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - அச்சொல்லைக்கேட்ட கோசலை வருந்துதலைக் கூறும்.

ஆங்கவ் வாசக மென்னு மனல்குழை
தூங்கு தன்செவி யிற்றொட ராமுன
மேங்கி னாளிளைத் தாடிகைத் தாண்மனம்
வீங்கி னாள்விம்மி னாள்விழுந் தாளரோ.

(இ - ள்.) ஆங்கு-அப்பொழுது, அவ் வாசகம் என்னும் அனல்-அவ்வார்த்தையென்கிற தீ, குழை தூங்கு தன் செவியில் தொடரா முனம் - குழையென்னுங் காதணி அசைகின்ற தன்னுடைய காதுகளில் விழாததற்கு முன்னமே, (அந்தக்கோசலை —) ஏங்கினாள் - இரங்கினாள்: இளைத்தாள் - மெலிந்தாள்; மனம் திகைத்தாள் - நெஞ்சு பிரமித்தாள்; வீங்கினாள்-(மயக்கம) மிகுந்தாள்; விம்மினாள் - அழுதாள்; விழுந்தாள் —: (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

வாசகமென்னுமனல் என்ற விதப்பு - உவமத்துக்கு நிரப்பச் சேர்த்தது தான் சொற்றபின்பே இங்ஙனம்படச் செய்த முன்னுஞ் சுடுமென்னும் வேற்றுமை தோன்ற நின்றது அன்றியும் வாசகமுஞ் சுடுதற்றொழிலான் ஒத்தலால், உருவகப்படுத்தினார். தூங்குதல் - அசைதலாதலை "தூங்குசிறைவாவல்" என்றவிடத்திலுங் காண்க. இது காரியத்தை முன்னுங் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்வனவாகச்சொல்லுதலால், மிகையுயர்வுநவிற்சியணி: இதனை, அத்யந்தாதிசயோக்தியென்பர் வடநூலார். இங்கே காரண காரியங்களின் முன் பின்னிகழ்தலாகிய முறையில் பிறழ்ச்சி கூறப்பட்டது. காரியவிரைவைக் குறிப்பிக்கும். நாற்சீரடிப்பாக்களில் மோனையெழுத்துக்கள் சீரின்முதலிலன்றி இடையிலும்வரப்பெறுமென்பது இச்செய்யுளிற்கருதத்தக்கது.(௩௦௬)

௧௦ வஞ்ச மோமக னே[1]யுனை மாநிலந்
தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசக
நஞ்ச மோவினி நானுயிர் வாழ்வெனோ
[2]அஞ்சு மஞ்சுமென் னாருயி [3]ரஞ்சுமால்.

(இ-ள்.) (விழுந்து) 'மகனே—! உனை-உன்னைக்குறித்து, 'மா நிலம் தஞ்சம் ஆக நீ தாங்கு - நீ இப்பெரியபூமியைப் பற்றுக்கோடாகக் காப்பாயாக,' என்ற - என்று மன்னவன்சொன்ன, வாசகம்-வார்த்தை, வஞ்சமோ-வஞ்சனையோ? நஞ்சமோ-விடமோ? இனி நான் உயிர் வாழ்வெனோ—? என் ஆருயிர்

அஞ்சும் - எனது அரிய பஞ்சபிராணன்களும், அஞ்சும் அஞ்சும் - மிகவும் பயப்படும்' (என்றுகூறினாள் கௌசலை); (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இராசசியத்தைப்பாளவேணுமென்ற பிரஸ்தாவம் இல்லாவிட்டால் நீ காடு செல்லவும் நிகழ்ந்திராதெனபாள் 'உனைமாநிலந்தஞ்சமாக நீ தாங்கென்ற வாசகம் நஞ்சமோ' என்கிறாள். "மெய்பொடிப்பசிங்கிகுளிர்ந்துங்கொலும்" என்றவாறு முதலில் இனிதுபோனறு பின் இன்னாதாகிமுடிதல நஞ்சின் இயல்பாதலால, இவ்வாறு கூறியதுமாம. மாநிலந் தஞ்சமாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்-"தஞ்சமிவ்வுலகநீ தாங்குவாயென" என்று ஆறுசெல்படலத்து வருகிறது. அவ்வாறான உரையைக் கேட்ட நான் உயிரைக் கொண்டிருக்க இயலாது எனப் பின்னடிகளாற் கூறுகிறாள். பி-ம் —[1]நினை. [2]எஞ்சுமெஞ்சும். [3]எஞ்சுமால, என்னுமால. (௩0எ)

கக. [1]கையைக் கையி னெரிக்குந்தன் காதலன்
வைகு மாலிலை யன்ன வயிறறினைப
பெய்வ ளைத்தளி ரார்பிசை யும்புகை
[2]வெய்து யிர்க்கும [3]விழுங்கும் புழுங்குமால.

(இ-ள்.) (என்றுசொல்லியபின் கௌசலை), கையை கையில நெரிக்கும- ஒருகையை மற்றொருகையினால நெரிப்பாள்; தன காதலன வைகும - தனது மகனாகிய ஸ்ரீராமன (பன்னிரண்டுமாதம) எழுந்தருளியிருந்த, ஆல இலை அன்ன வயிறறினை - ஆலிலையைப்போனற வயிறறை, வளை பெய தளிரால் - வளையல்கள செறிந்த தளிர்போனற கைகளால, பிசையும - பிசைவாள்; புகை வெய்து உயிர்க்கும-செருப்புப்புகை கிளமபும்படி வெம்மையுடையதாகப் பெருமூச்சுவிடுவாள்; விழுங்கும - (மீண்டும அவவுயிரபுகையை) உட்கொள்வாள்; புழுங்கும - (மனமும உடலும) வெம்புவாள்; (எ - று.)—ஆல - ஈற்றசை.

வைகும வயிற்றை இயைபுமு. தளிர - உவமவாகுபெயர. மகளிர்க்கு வயிறு ஆலிலைபோலிருத்தல, மஹாபாக்யலக்ஷணம; இவவாறு வடமொழியுடசாமுத்திரிகநூலாருமு, போசராசனுங் கூறுதல காண்க. இனி ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு வாழிடமாயிருத்தலால, ஆலிலையையொத்த வயிறு என்றுமாம. பெய்வளையென்ற குறிப்பால தளிர கையைக்காட்டிற்று. விழுங்கும என்பதற்கு-ஏதோசொல்லத்தொடங்கி மனத்துக்குள்ளே யடக்கிக்கொள்வாளென்றுமாம். பி-ம் —[1]கைகள். [2]வெய்துயிர்த்து. [3]விழுந்து. (௩0அ)

க௨. நன்று மன்னன் கருணை பெனுநகு
நின்ற மைந்தனை நோக்கி நெடுஞ்சுரத்து
தென்று [1]போவ [2]தெனுமெழு மின்னுயிர்
பொன்றும போதுறற [3]துறறது [4]போலுமே.

(இ-ள்.) (இவ்வாறு புலம்பி ,மன்னன் கருணை-சகரவர்த்தியின் கிருபை, நன்று எனா நகும் - நன்றாயிருக்கின்றதென்று சிரிப்பாள்; நின்ற மைந்தனை நோக்கி-(எதிரே) நின்ற ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து, நெடு சுரத்து என்று போவது

எனு-பெரிய காட்டிற் போகிறது எப்போதென்று சொல்லி, எழும் - எழுந்திருப்பாள்; இன் உயிர்-இனியஉயிர், பொன்றும் போது - (உடலினின்று) நீங்கும் காலத்தில். உற்றது - அடைகின்ற வருத்தத்தை, உற்றது - (தான்) அடைந்தால் அதனை, போலும் - ஒப்பாள்; (எ - று)

மன்னவன் கடுமையைக்கருதிச் சிரித்து 'நீ காட்டுக்குப் போவது எப்போது? நானும் வருகிறேன்' என்று எழுபவளாயினள் கோசலையென்க. முன் "விழுந்தாள்" (௧) என்றதனை நோக்கி, ஈண்டு எழுமென்றருமாம். அந்தக் கோசலைக்கு அப்போது நேர்ந்த வருத்தம் மரணவேதனையை யொக்குமென்பது, 'இன்னுயிர்பொன்றும் போதுற்ற துற்றதுபோலுமே' என்பதன் கருத்து. பி-ம் — [1]போவம் [2]என்னெழும். எனுவிழும், என்னுவிழும். [3]உற்றனள். [4]போலுமால. (௩௦௯)

௧௩ அன்பி ழைத்த மனத்தர சற்குநீ
யென்பி ழைத்தனை யென்றுநின் றேங்குமான்
முன்பி ழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்
பொன்பி ழைக்கப் [1]பொதிந்தனர் போலவே

(இ - ள்) (இவ்வாறு பதைத்து), 'அன்பு இழைத்த மனத்து அரசற்கு- (உன்னிடத்துக்) காதலை வெளிப்படுத்துஞ் செயலைச்செய்த வந்த நெஞ்சினையுடைய சக்கரவர்த்திக்கு, நீ என் பிழைத்தனை - நீ என்ன தவறு செய்தாய்?' என்று நின்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு நின்று,—முன் பிழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்-முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையாலுண்டாகிய தரித்திரத்தினால் மிக்கிருக்கப்பெற்றவர், பொன் - (இடையிலே தாம் பெற்ற) செல்வம், பிழைக்க - தவறிப்போக, பொதிந்தனர்போல - (செல்வத்தையிழந்த பெருந்துயரத்தினால் முகத்தை) மூடிக்கொண்டு வருந்துபவர்போல, ஏங்கும் - இரங்குவாள்; (எ - று)

'என்னைப் பதினான்குவருடம் காட்டில் தவசியரோடு வாழ்ந்துவருமாறு தந்தை கட்டளையிட்டார்' என்று இராமபிரான் கூறியதைக் கேட்டவுடனே முற்பிறவியிற்செய்த தீவினைப்பயனால் வறியவனாய்க்கிடந்த ஒருவன் நிதிக்குவியலைச் சிறிதுகாலம்பெற்று மீண்டும் இழந்தாற்போன்று பெருவருத்தங்கொண்ட கோசலை, 'அரசர் தம்பத்திராகாலவருளும் உன்னிடத்துப் பேரன்புகொண்டிருந்தாரே; அவருடைய அந்த அன்பு நீங்கும்படி நீ என்ன குற்றஞ்செய்தாய்?' என்று சொல்லிப்பலவண்ணம் புலம்பலாயினளென்க. நெடுங்காலம் புத்திரனில்லாதிருந்து பிறகு பெற்ற புத்திரனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிடுமாறு நேர்ந்த கோசலைக்கு, முற்பிறவியின் தீவினைப்பயனால் வறியராயிருந்து இடையிற்செல்வம்பெற்று மீண்டும் அதனை இழக்க நேர்ந்தவர் உவமையாவர்.

ஈற்றடிக்கு-(தாங்கள் அடைந்த) பொருள் தவறிப்போகுமாறு (அந்தப் பொருளை) மூடிக்கொண்டிருந்தவரைப்போல என உரைத்து, என பிழைத்

தனை என்று உரைத்தாருமுளர். அவ்வுரைக்கு, வறுமையடைந்தவர் தமக்குக் கிடைத்த பொன் தவறிப்போகுமாறு பொதிந்ததுபோலப் பெற்ற அரசினைப் பிறக்குத தெரியாமல் தவறுசெய்ததனால் இழந்தனையோ? அப்பிழை யாதோ? என்று கருத்துவிரிப்பர். பொன்பிழைக்கப் பொதிந்தனர் என்ற தொடரை, பொன் பொதியப் பிழைத்தனர் என்று விகுதிபிரித்துக்கூட்டி - பொன்னைப் பத்திரப்படுத்திவைக்கவும் தமது தீவினையால் இழந்தவர் என்று உரைப்பினுமாம். பிழைத்த வறுமை - பிழை [தீவினை] செய்ததனாலதோன்றிய வறுமை. பெயரெச்சம், காரணப்பொருட்டாய் வந்தது முனபு இழைத்த என்றுபிரித்து உரைப்பாருமுளர். முற்றினோர் - வினையாலணையும்பெயர் முற்றுதல்-மிகப் பெறுதல். பி-ம். —[1]புலமபினர். (௩௪௦)

கச அறமெனக் கிலையோ [1]வென்னு மாவி[2]நைந்
[3]திறவ டுத்ததென் [4]றெய்வதங் காளெனும்
பிற[5]வு ரைப்பதென் கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை யொப்பக் கரைந்து கலங்கினாள்.

(இ - ள்.) (பின்னும் அந்தக் கோசலை),— எனக்கு அறம் இலை ஓ என்னும்-எனக்குத் தருமமென்பது துணையாக இல்லையோ என்பாள்; தெய்வதங்காள்-தெய்வங்களே! ஆவி நைந்து இற - (என்னுடைய) உயிர் வாடி யழியும்படி, அடுத்தது-(என்னைச்) சார்ந்துள்ள தீவினை. என-யாதோ? எனும்—; (அந்தக்கோசலை அப்போது,) கன்று பிரிந்த உழி - (தான் ஈன்ற) கன்றைப் பிரிந்தபோது, கறவை ஒப்ப-(அந்தக்கன்றையீன்ற) தாய்ப்பசுவைப்போல, கரைந்து - மனமுருகி, கலங்கினாள் - வருந்தினாள்; பிற உரைப்பது என் - (அங்ஙனம் பெருந்துயரால்வருந்திய கோசலைக்குத் தாயைப்பிரிந்த கன்றைத் தவிர) வேறு உவமையாகக் கூறுவதற்குரியது யாது உள்ளது? [ஏதுவுமில்லை]; (எ - று.)

'யான் மனமாரப் பலதருமஞ்செய்கைச் செய்திருத்தலால், அவையாவும் இப்போது உதவாமற்போயினவே!' என்பாள் 'அறமெனக்கிலையோ?' என்றும், ஒருவர் அறஞ்செய்கைச் செய்துள்ளாராயினும் முற்பிறவியிற் பெருந் தீவினை செய்திருப்பாராயின் அந்தத்தீவினை அத்தீப்பயனை விளைத்தேதீருமாதலால், அங்ஙனம் யான் செய்த தீவினை யுளதோ? சொல்லுமினென்பாள், 'ஆவிநைந்திறவடுத்ததென் தெய்வதங்காள்' என்றும் கௌசலை கூறினாள். இராமனைப்பிரியுந் தாயக்குக் கன்றைப்பிரிந்த தாய்ப்பசுவை ஸ்ரீவான்மீகி முனிவரும் பலவிடத்தும் உவமை கூறியுள்ளார். "கறவைகன்றிழந்தபோன் றுங்கிடந்தழுகின்ற கண்ணனா" என்றது, இதற்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. எனக்கு என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு. அறம் எனக்கு இலையோ என்பதற்கு- என்னிடத்தில் தருமமென்பது இல்லையோ? என்றும், இரண்டாமடிக்கு, என் தெய்வதங்காள்-என்னுடைய தேவதைகளே! ஆவி நைந்து இற அடுத்தது-என்னுடைய உயிர் வாடியொழியுங் காலம் நேர்ந்திட்டது, எனும் - என்பாள் என்றும் உரைப்பினுமாம். இறவு அடுத்தது என்றும் பிரிக்கலாம். பிற - அவள்

பட்ட மற்றைவருக்கங்களே, உரைப்பது என்? என்று உரைப்பாரு முளர். இற-செயவெனெச்சம்' இறவு - தொழிற்பெயர் இரண்டிலும். இறு-பகுதி. தெய்வதங்காள் - தெய்வதங்கள் என்பதன் ஈற்றயல் நீண்ட விளி. தெய்வதம்=தைவதம்' வடசொல. "காலமுலகம" என்று தொடங்குந் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தில் "பாலவரை தெய்வம் ..ஆயின வருஉங்கிளவி யெல்லாம, பால்பிரிந்திசையா வுயர்திணைமேன" என்றதனுல். தெய்வதமென்பது உயர்திணையாயினும் உயர்திணையிற் பால்பிரிந்திசையாது அஃறிணைப்பாலாயிசைத்தது. கறவை - கறக்கப்படுவது ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி பிரிந்துழி, பெயரெச்சத்தின் அகரம் தொக்கது விகாரம் பி ம் —[1]எனும். என. [2]நோம், நொந்து [3]திறமடுத்த. இறவிடுக்கும், இறவிடுத்தது. இறவிடுக்க. [4]தேவதைகாள். [5]இசைப்பது (௬௧௧)

ச௫—வருந்துங் கோசலையைக் கையாலெடுத்து இராமன் 'நீ அரசனைப் பொய்யனுக்குவாயோ ?' எனல்

இத்தி றத்தி னிடருறு வாடனைக்
கைத்த லத்தி னெடுத்தருங் கற்பினேய்
பொய்த்தி றத்தின னாக்குதி போபுகல
மெய்த்தி றத்துநம் வேந்தனை நீ[1]யென்றான்.

(இ - ள்) (அப்பொழுது ஸ்ரீராமன்). இத்திறத்தின் இடர் உறுவாள் தனை - இவ்வகையாக வருந்துமடைகின்ற அக்கோசலையை, கைத்தலத்தின் எடுத்து - (தன) கைகளால் தூக்கி. 'அருகற்பினேய-அரிய கற்பினையுடையவளே! மெய் திறத்து நம வேந்தனை-சத்தியத்தின் மேன்மையையுடைய நமது சக்ரவர்த்தியை, நீ—பொய் திறத்தினன் ஆக்குதி ஓ-பொய்யினாற்பட்டவனாக்க முயல்கின்றாயோ? புகல - சொலவாயாக,' என்றான்—; (எ - று.)

ஸ்ரீராமன் அவ்வாறு வருந்துகின்ற கௌசலையைத் தன்கைகளாலெடுத்து, கணவன் கொள்கைக்கு எதிர்ப்பட்டதே கற்புடையமாதரார்செய்யாததலால் அவன் தந்த வரத்தை முற்றுவிக்க உதவியாயிராமல "வஞ்சமோமகனே உனைமாகிலர்,தஞ்சமாக நீ தாங்கென்ற வாசகம்" என்று பழிப்பதும், வருந்துவதும்,ஒருகால அவ்வரசன வரம பொய்ப்பதற்கும வழியாகலா மாதலால், இத்தஉனதுசெயல தக்கதன்று என்றன் னென்பதாம. நீ எனக்கு விடைதந்து கானகமனுப்பவேண்டுமென்றபடி. கற்பினேய - இறுதியவ்வாகி, ஈற்றயல்ஆ ஓவாயிற்று. பி - ம் —[1]என்று. (௬௧உ)

க௬.—பின்னும் சிறந்த சொற்களால் இராமன் தாயைத் தேற்றல்.

பொற்பு றுத்தன [1]மெய்ம்மை [2]பொதிந்தன
சொற்பு றுத்தற் குரியன சொல்லினுன்
கற்பு றுத்திய கற்புடை யாடனை
[3]வற்பு றுத்தி மனங்கொளத் [4]தேற்றுவான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் இராமன்), கற்பு உறுத்திய கற்பு உடையாள்தனை- கல்வின் தன்மையை உறுதிப்படுத்திய கற்பினையுடைய அக்கோசலையை, வற்புறுத்தி-உறுதிப்படுத்தி, மனம் கொள - மனத்திற்பதியும்படி, தேற்றுவான்- தேறப்பண்ணும்பொருட்டு,—பொற்பு உறுத்தன - அழகியனவும், மெய்ம்மை பொதிந்தன - உண்மை நிறைந்தனவும், சொற்பு உறுத்தற்கு உரியன - சொல்லுதற்குத் தகுந்தனவுமாகிய வார்த்தைகளை, சொல்லினன்-கூறினன்; (எ - று.)—அவை மேற்காணக.

மலையினும் பலமடங்கு அதிகமாகச் சலநமில்லாததென்பார 'கற்புறுத்திய கற்பு' என்றார். இனி "சிலமினனதென்றருந்ததிக்கருளியதிருவே" என்பதுபோலக் கற்பினிலக்கணத்தை இன்னவகைத்தென்று உலகத்தார அறியும்படி இலக்கியமாயிருந்து உறுதிப்படுத்திய கற்பென்றுமாம். சொற்பு- சொல் பு - தொழிற்பெயர்விகுதி. சொற்புறுத்தல், உறு - துணைவினை. தேற்றுவான் எச்சம்; பெயராய், எழுவாயாகவுமாம பி - ம்.—[1]மென்மை. [2]புரிந்தன. [3]வைபபு [4]தேற்றினன். (ரு௩௨)

௧௭.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்: இராமன் கோசலையை நியாயங்காட்டித் தேற்றுதலைத் தெரிவிக்கும்.

சிறந்த [1]தம்பி திருவுற வெந்தையை
மறந்தும பொயயில [2]னாகி வனத்திடை
யுறைந்து தீரு முறுதிபெற் றே[3]னிதிற்
[4]பிறந்தி யான்பெறும் பேறென்ப தி[5]யாவதோ.

(இ - ள்.) சிறந்த தம்பி - (என்னினும்) சிறந்த பரதன், திருஉற-ராஜ்ய லக்ஷ்மியைப் புணர, எந்தையை - எனதந்தையை, மறந்துஉம பொய இலன் ஆகி - மறந்தும் பொய்சொல்லாதவனாகச் செய்து, வனத்திடை - காட்டில், உறைந்து - வசித்து, தீரும - திருமபிவருகின்ற, உறுதி - நன்மையை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; இதின் - இதனினும், யான், பிறந்து - (இவ்வுலகத்தில்) தோன்றி, பெறும்-அடையவேண்டிய, பேறு என்பது - பாக்கியமென்று சொல்லப்படுவது, யாவதுஓ - எதுவோ? [ஒன்றுமில்லை]: (எ - று.)

தமபிக்கு இராசசியத்தைக்கொடுத்துத் தந்தையை மெய்யனாக்கிக் காட்டில் தவமுஞ்செய்யப்பெறுவதால் மூவாக்கும நன்மையைத்தரும் இவ்வனவாசம் பெறுப்பேறாகு மென்கின்றான். கீழ் "நின்னினுநல்லன" எனத் திருத்தாயார் கூறினதற்கேற்ப 'சிறந்த தம்பி' என்றான். மறந்தும பொய்யிலன் - "மறந்தும் பிறன்கேடுசூழற்க" என்பதுபோல நின்றது. இதின் - இதனின் என்பது அன்சாரியை தொக்குநின்றது. சீரமெடுத்ததற்கு இதனைப்பார்க்கிலும் பாக்கியம் வேறென்னவிருக்கின்றது தென்றவாறு. பி ம் —[1]எம்பி. [2]ஆக. [3]ப். [4]பிறந்துநான். [5]யாவதே. (ரு௩௪)

௧௮. விண்ணு மண்ணு [1]மிவ்வேலையு மற்றம்வே
றெண்ணும் பூத மெலா[2]மழிந் தேகினு
மண்ண லேவன் [3]மறுக்க வடியனேற்
கொண்ணு மோ[4]விதற் குள்ளழி யேலென்றான்.

(இ - ள்.) விண்உம-ஆகாயமும், மண்உம் பூமியும், இ வேலைஉம் - இந்தச் சமுத்திரமும் [அப்பும்], மற்றுஉம்-இன்னும், வேறு எண்ணும் - வேறாக எண்ணப்படுகின்ற, பூதம - (நெருப்பு காற்று என்னும இரண்டு) பூதங்களும், எலாம்-இவையனைத்தும், அழிந்து ஏகினஉம-அழிந்துபோவதாயிருந்தாலும், அண்ணல் சக்கரவர்த்தியினது, ஏவல்-ஆஜ்ஞையை, மறுக்க - தடுக்க, அடியனேற்கு-அடியேனுக்கு, ஒண்ணுமஓ தகுமோ? [தகாது]; (ஆதலால்), இதற்கு உள் அழியேல் - இதற்கு மனமவருந்தாதே, என்றான - என்றுகூறினான் (ஸ்ரீராமன்); (எ - று.)

என்னவிளைவதாயிருந்தாலும தந்தையின் கட்டளையை மறுக்க என்னாலியலாது; ஆதலால், நீ மனமழியாது யான் கானஞ்செலவதற்கு விடைதர வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கூறியபடி. ஏகினுமென்ற உம்மை, எதிர்மையுணர்த்திநின்றது. அண்ணல் - பெருமையுடையோன் பண்பாகுபெயர். பி-ம் —[1]அவ. [2]இறந்து [3]மறுக [4]அதற்கு. (௩௪௫)

௧௯ —இராமன் காடுசெல்வதையுடன்பட்டுத்
தன்னையும் உடனழைத்துச்செல்லுமாறு கோசலை கூறுதல்

ஆகி லைய வரசன்ற னாணையா
[1]லேக லென்பதி யானு[2]முரைக்கிலேன்
[3]சாக லாவுயிர் தாங்கவல் லேனையும்
[4]போகி னின்னொடுங் [5]கொண்டனை [6]போகென்றாள்.

(இ-ள்.) (என்று சொல்லக் கேட்ட கோசலை), ஐய-குழந்தாய! ஆகில் - ஆனால், அரசனதன் ஆணையால - சக்ரவர்த்தியினது கட்டளைப்படி, ஏகல் - போகாதே, என்பது-என்பதனை, யான உம—, உரைக்கிலேன-சொல்லமாட்டுவேனல்லேன்; (உன்னைப் பிரிந்து), சாகலா உயிர்-அழியாத [நிலையுள்ள] பிராணனை, தாங்க - சுமக்க, வல்லேனைஉம - வல்லவளல்லாத என்னையும், போகின்-(நீ) போவாயானால், நின்னொடுஉம உன்னோடு.கொண்டனை போகு-அழைத்துக்கொண்டுபோவாயாக,' என்றாள்—; (எ - று.)

[redacted]வனைப் பொய்யனாக்காமல் மெய்யனாக்குவதே கற்புடைமாதர் செயலா[redacted]ல், நான் உனக்குப் போக விடை தந்தேன். போகாவுயிரைத் தாங்கி வருந்துகின்ற என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துப்போவாயாக எனக் கௌசலை இராமனிடத்துக் கூறினாளெனக. சாகலாவுயிர—"மன்னுயிர்" போல. சாகலாவுயிர் என்பதற்கு-சாகவில்லை யென்ற ஒரு குறைமாத்திரம உள்ளதே

தவிர மற்றைப்படி ஒன்றுக்கும் உதவாத நிலைமை யடைந்துள்ள உயிரென்றுமாம்: இத்தொடரில், செத்தால் இவ்வருத்தம் நீங்கி இன்புற்று வாழ்வேனென்ற குறிப்பும் தோன்றும் "போகாவுயிர்" என்பது, ஆண்டாள் பாசுரம். இனி, உயிர் சாகலாத தாங்கவல்லேனை யெனக்கூட்டி, உயிரை விடாமல் தாங்கியிருக்கிற என்னை யென்றுமாம். வல்லேன் - வல்லமையற்ற நான்: வன்மையென்ற பண்பினடியாய்ப்பிறந்த 'வல்'என்ற பகுதி உடன்பாடெதிர் மறையிரண்டிலும் வருதலை "வல்லாராயினும் வல்லுநராயினும்" என்ற புறப்பாட்டாலும் அறிக. பி ம் —[1]தனியென்று. [2]உரைக்கலென். [3]சாகிலா. [4]போகிலுன்னொடும். [5]கொண்டுடன். [6]போது. (௲கக)

௨௦.—இதுமுதல்ஏழுகவிகள் - நீ கணவனுடனிருந்து உதவவேண்டுமென்றும் நான் கானகஞ் செல்வது நன்றென்றும் இராமன் கோசலையிடம் தெரிவித்தலைக் கூறும்.

என்னை நீங்கி [1]யிடர்க்கடல் [2]வைகுறு
மன்னர் மன்னனை வற்புறுத் தாதுடன்
றுன்னு கானம் [3]படரத் [4]துணிவதே
[5]யன்னை யேயறம் [6]பார்க்கிலை யா[7]மென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீராமன்), 'அன்னையே-தாயே!(நீ), என்னை நீங்கி அடியேனைப் பிரிந்து, இடர் கடல் - துக்கசாகரத்தில், வைகுறும்-மூழ்குகின்ற, மன்னர் மன்னனை-சக்ரவர்த்தியை, வற்புறுத்தாது-தைரியப்படுத்தாமல், உடன் என்னுடன், துன்னு கானம்-நெருங்கிய காட்டிற்கு, படர-வர, துணிவது ஏ-மனத்துநிச்சயிப்பது தகுமோ? அறம் - தருமத்தை, பார்க்கிலை ஆம்-(ஆராய்ந்து)பார்க்கவில்லைபோலும்,' என்றான்—;(எ - று.)

புதல்வனைப்பிரிந்ததால் பெருந்துயரமடைந்து வருந்தும் மன்னவர்க்கு அருகிலிருந்து தைரியஞ்சொல்லித் தேற்றிக் காக்கவேண்டுவது உமது கடமையாயிருக்க, நீர் என்னோடு கானகம்வரத் துணிகின்றீரே; இது தருமமாகுமோ? என்றனனென்பதாம் பி-ம் —[1]இடர்கல [2]வைகுமம. [3]தொடரத். [4]துணிவதென், துணிவதோ. [5]அன்னை நீர், அன்னை நீ. [6]பார்க்கிலிரால், பார்க்கிலையால். [7]என. (௲கஎ)

௨க. வரிவி லெம்பியிம் மண்ணர [1]சாயவற்
குரிமை மாநில முறறபின் கொற்றவன்
றிருவி னீங்கித் தவஞ்செயு நாளுட
னருமை நோன்புக ளாற்றுதி [2]யாமன்றே.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ ள்.) (என்றுகூறிப் பின்னும்), வரி வில் எம்பி இ மண அரசு ஆயவற்கு-கட்டமைந்த வில்லினையுடைய இவ்வுலகத்திற்கு அரசனாகிய என் தம்பி

க்கு,மா நிலம் உரிமை உற்ற பின்-பெரிய பூமியின் உரிமை பொருந்தியபின்பு, கொற்றவன் - சக்ரவர்த்தி, திருவின் நீங்கி - ராஜ்யலக்ஷ்மியினின்று நீங்கி, தவம் செயும் நாள் - தவத்தைச்செய்யுங் காலத்தில், உடன்-அவருடன் (இருந்து), அருமை நோன்புகள் - (செய்தற்கு) அரிய விரதங்களை, ஆற்றுதி-செய்வாயாக: (எ - று.)—ஆம, அன்றே - அசைகள்.

பரதனுக்கு அரசைத் தந்துவிட்டுத் தவஞ்செய்யுமாறு தசரதசக்ரவர்த்தி காட்டுக்குச்செல்லும்போது உடனிருந்து பணிவிடைபுரிதலும் அருமைநோன்புகள் புரிதலு மல்லவோ நமக்குக் கடனென்றனன் இராமனென்பதாம். ஈண்டுத் தவமென்றது-இல்லைவிட்டுத் தீயோடு வனத்திற்சென்று மனையாள் வழிபட வானப்பிரஸ்தனுய ஒழுகும் ஒழுக்கத்தை. பி-ம்—[1]ஆபவாக்கு, ஆள வற்கு [2]நீயெனுருன. ஆமென்ருன். (௩௪௮)

௨௨. சித்த நீதிகைக் கின்றதென் றேவரு
மொத்த மாதவஞ் செய்துயா தாரன்றே
யெத்தனைக்குள வாண்டுக [1]ளீண்டவை
[2]பத்து நாலும் [3]பகலல வோவென்ருன.

(இ-ள்.) (நீ செய்யவேண்டியகடமை கனைவனபணிவிடைசெய்யாபிருக்க), நீ சித்தம் திகைக்கின்றது என்-நீ மனங்கலங்குதற்குக் காரணம் யாது? தேவரும்-இப்போது தேவராயிருப்பவர்களும், ஒத்த (தமது மனத்திற்பத்துக்குத்) தக்க, மா தவம்-மஹாதபசை, செய்து—, (அதனால்), உயர்ந்தார் அன்றே - உயர்ச்சிபெற்றவர்களல்லவா? எண்டு ஆண்டுகள் - இப்பொழுது (என்னைக் காட்டில் வசிக்குமாறு தந்தையார் விதித்த) வருடங்கள், எத்தனைக்கு உள - எத்தனையிருக்கின்றனவோ, அவை - அந்தப் பதினுன்குவருடங்களும், பத்து உம் நாலு உம் பகல் அலவு - (தேவமானத்தால்) பதினுன்கு தினங்களல்லவா? என்ருன—; (எ - று.)

செய்தன்றே உயர்ந்தாரென்று கூட்டினுராம. மிகவும் மனங்கரைந்து வருந்துகின்ற கோசலையைநோக்கி, இராமபிரான 'அம்மா! இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அந்தப்பதவியைப் பெற்றது தவத்தின்பயனுக வல்லவோ? யானும் காட்டிற்சென்று தவம்புரிந்தால் அப்படிப்பட்ட மேன்மையை யடையலாமே;அன்றியும், தந்தையார் கூறிய பதினுன்குவருடமென்பது, பதினுன்கு நாளாகக்கழியுமன்றோ? எனது தந்தையார் எனனுடைய நன்மைக்காகக் காட்டிற் சிலகாலம் தவசியரோடு வாழும்படி ஏவினுல், அதற்காக நீ இங்ஙனம் மனந்திகைத்து வருந்தவேண்டுமோ?'என்று கூறித் தேற்றினனென்க. தேவரும் தவஞ்செய்து உயர்ந்தாராதலால் யானும் தவஞ்செய்யக் கானகஞ்செல்லுதல் இன்றியமையாதென்பது, முன்னிரண்டடிகளிற் போதரும. மனிதர்க்கு ஓராண்டு தேவர்கட்கு ஒருநாளாகு மென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'அவைபத்துநாலும பகலலவோ' என்ருன்; வெகுவிரைவிற் கழிந்துவிடு மென்ற கருத்தும் இதிற் பெறப்படும். இனி, பகல - நாழிகையென்றும்

உரைப்பர். இராமபிரான் தான் விஷ்ணுவின் அவதாரமூர்த்தியாதல்பற்றித் தேவமானத்தால் இங்ஙனம் கூறினனென்பாருமுளர். சித்தம் நீதி நைக்கின்றது என் - (நியாயமானசெயலைச் செய்ய எவினால) மனத்தினால் நியாயமான அந்தச்செயலை வெறுக்கின்றது என்ன காரணம்? என்று பிரித்துப்பொருள் கூறவுமாம். ஆண்டுகளிணடவை - பிராசம். பி - ம்:—[1]ஆண்டவை, யாண்டவை. [2]பததுராலு. [3]பகலல்லவோவென, அன்றேபகலென்றனன். (௯௧௯)

௨௫. முன்னர்க் [1]கோசிக னென்னு முனிவரன்
றன்ன ருட்டலை தாங்கிய விஞ்சையும்
பின்ன ரெய்திய பேறும் பிழைத்தவோ
வின்ன [2]நன்[3]றவ [4]ரேயின [5]செய்தலே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (என்றுபின்னும்), முன்னர் - முன்பு, கோசிகன் என்னும் முனிவரன்தன் - கௌசிகன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இருடிததலைவனது, அருள் தலை - கிருபையினால், தாங்கிய - பெற்ற, விஞ்சையும் - வித்தையையும், பின்னர் - பின்பு, எய்திய - அடைந்த, பேறும் - பாக்கியமும், பிழைத்த ஒ - தவறினவோ? [இல்லை]; அவர் - அப்படிப்பட்ட முனிவர்கள், ஏயின-ஏவின காரியங்களை, செய்தல—, இன்னம் நன்று - இன்னமுமநல்லது; (எ - று)

ஈண்டு விஞ்சையென்றது - பலை, அதிபலையென்னும் இரண்டுமந்திரங்களை. பின்னர் - அவ்விஞ்சைகளைப்பெற்று விசுவாமித்திரனது வேள்வியைக் காத்தபின்பு எய்தியபேறு - சீதாகல்யாணம். ஒருமுனிவனுக்கு ஏவினசெய்த லால்வந்த பயனே இவ்வளவாயிருந்தலாற் பலமுனிவர்களுக்கு ஏவினசெய்த லால் வரும் பேறு அளவிலதாயிருக்கு மென்பார், 'இன்ன நன்றவரே யின செய்தலே' என்றான் 'மாண்ட மாதவர்' (அ) 'முனிவரன்' என் பவற்றைநோக்கி 'அவர்' எனச் சுட்டினான். இன்ன - இவ்வாறென்றுமாம். இனி, இச்செய்யுளுக்கு - விசுவாமித்திரமுனிவனால் முன்பெற்ற அஸ்திரமுதலியவை எனக்குத் துணையாயிருக்கின்றனவே யென்பது கருத்தாகவும் பொருள்கூறுவர். கோசிகன - கௌசிகனென்பதன் விகாரம்; குசிகவமிசத்தவனென்பது பொருள். நமக்குக் குலகுருவாகிய வசிஷ்டமுனிவனோடு பகைத்துப் பின்பு தனது அரசை விட்டுப் பலநாட் பலவிடத்துந் தவஞ்செய்து பிரமரிஷியென்னும் பட்டமும்பெற்ற பெரியவனென்பது தோன்ற, 'முனிவரன்' என்றான். அருட்டலை, தலை - ஏழனுருபு, கருவிப்பொருட்கண் வந்தது. விஞ்சை-வித்யா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பி - ம்:—[1]கௌசிகன். [2]நின்று. [3]அவர்க்கு. [4]ஏயது. [5]செயவதே. (௯௨௦)

௨௬. மாத வர்க்கு வழிபா டிழைத்தரும்
போத முற்றிய பொருவரு விஞ்சைக
ளேத [1]மற்றன தாங்கி யிமையவர்
காதல பெற்[2]றிந் நகர்வரக் காண்டியால்.

(இ - ள்.) மா தவர்க்கு வழிபாடு இழைத்து - மிக்கதவத்தினையுடைய முனிவர்க்குப்பணிவிடைசெய்து, அரு போதம் முற்றி-பெறுதற்கரிய அறிவு மிகுந்து, ஏதம் அற்றன - குற்றமற்றனவைகளாகிய, பொரு அரு விஞ்சைகள்- ஒப்பில்லாத வித்தைகளை, தாங்கி - பெற்று, இமையவர் காதல் பெற்று - தேவர்களது அன்பை அடைந்து, இ நகர் வர - (அடியேன் காட்டினின்று) இந்நகரத்துக்கு மீண்டுவர, காணடி - பார்ப்பாயாக; (எ - று)—ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

போதமாவது - கல்விகேள்விகளினுப அறிவோடு தோன்றும் உண்மையறிவு; வீடு பயக்குந் தத்துவஞானமுமாம். அது "அறிவற்றங்காக்குங் கருவி செறுவார்க்கு, முள்ளழிக்க லாகா அரண்" என்பது முதலாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுதலால், 'அருமபோதம்' என்றார். அருமபோதமுற்றுதல் - அகத்திய முனிவன்முதலிய அருந்தவருடைய சேர்க்கையால்; பொருவரு விஞ்சைகள் ஏதமற்றன தாங்குதல - அவர்ருளால்: இமையவர் காதல்பெறுதல்-அவருக்குப்பகைவர்களாகிய ராக்ஷஸர்களை வதைத்தால். காணடி - நீ இருந்துபாரென்றபடி. பி - ம்:—[1]அற்றவை. [2]நன்காய, நனகா (கூஉக)

உரு. மகர வேலைமண் டொட்ட[1]வண் டாடுதார்ச்
சகரர் தாதை பணிதலை நின்றதம்
[2]புகரில் யாக்கையி னின்னுயிர் போக்கிய
[3]திகரின் மாப்புகழ் நின்றதன் [4]றோ[5]வென்று

(இ-ள்.) மகரம் வேலை மண் - முதலைகளையுடைய கடலினுற் சூழப்பட்ட பூமியை, தொட்ட - தோண்டிய, வண்டு ஆடு தார் சகரர் - வண்டுகள் உலாவுகின்ற மாலையையுடைய சகரபுத்திரர்கள். தாதை - (தமது) தகப்பனது, பணிதலைநின்று - உத்தரவின்படி யிருந்து. தம புகர் இல் யாக்கையின் - தமது குற்றமற்ற உடலகளினின்று, இன உயிர்-இனிய பிராணனகளை, போக்கிய- வெளிப்படுத்தியதனுலுண்டாகிய, நிகர் இல - ஒப்பில்லாத. மா புகழ்-மிகுந்த கீர்த்தி, நின்றது அன்றோ - (இதுவரையிலும்) இருக்கின்றதல்லவா? என்று - என்றுசொல்லி, (எ - று)—"என்றன" என அடுத்த கவியில முடியும்.

தான் தந்தைசொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு நடக்கவேணுமென்று வற்புறுத்துதற்பொருட்டு முன்னோர்கள் தந்தைசொல்லின்படிநடந்து மேம்பாடு பெற்றமையை, இதனுலும் அடுத்த செய்யுளினுலும் காட்டுகின்றான் மண வேலை தொட்ட என்பதற்கு - மணணில் வேலையைத்தொட்ட வென்றும், மணணை வேலையாகத்தொட்ட வென்றுமாம சகரர் - ஸாகரர் என்னுந் தத்திதாந்தத்தின்விகாரம. யானும பிதருவசனபரிபாலனஞ் செய்வேனாயின் சகரர்புகழ் எல்லாவுலகங்களிலும நிலைபாய் நிற்றல்போல என்புகழும் நிற்குமென்று னென்பது. சகரர் தமது தந்தைபணியால வேள்விக்குதிரையை நாடிச்சென்றாராயினும், அந்தவியாசத்தாலேயே உடல்சாமபராயினராதலால் இங்ஙன்கூறியது. பி-ம்:—[1]தணடோட்டினர்ச,வணடோட்டினாச, இண்டாட்டதாற். [2]புகரிலாமையின. [3]நின்று. [4]நிகரிலாப் [5]என்றான். (கூஉஉ)

உகூ. மான்ம றிக்கரத் தான்மழு வேந்துவான்
றான்ம றுத்திலன் றாதைசொற் [1]றாயையே
யூன றக்குறைத் தானுர வோ[2]னுரை
யான்[3]ம றுப்பதென் றெண்ணுவ தோ[4]வென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும்), மான் மறி கரத்தான் - மான்குட்டியை (இடக்)கையிலுடைய சிவபெருமானது, மழு - மழுப்படையை, ஏந்துவான் - தாங்கிக்கொண்டிருப்பவனாகிய பரசுராமன், தாதை சொல் - தகப்பனாராகிய ஜமதக்கினிரிஷியினுடைய வார்த்தையை, தான் —, மறுத்திலன் - தடுக்காதவனாய், தாயையே - பெற்றவளாகிய ரேணுகையையே, ஊன் அற-சரீரம் அறும்படி, குறைத்தான் - (தலையைத்) துணித்தான்; (என்றால்), உரவோன்-சக்ரவர்த்தியினது, உரை - ஆஜ்ஞை, மறுப்பது - தடுக்கத்தக்கது, என்று-, யான் எண்ணுவதோ - நான் நினைப்பது தகுமோ? என்றான்—; (எ - று)

கோசலை கணவனுடனிருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திய இராமன், 'தந்தையினுரையால் பரசுராமன் தாயையுங் கொன்று விளங்கினான் அப்படியிருக்க நான் தந்தைசொல்லை மீறுவது தகுதியோ? தகுதியன்று' என்று தான் தந்தைசொல் தட்டலாகாதென்பதை வற்புறுத்திக்கூறுகின்றானென்க. தகப்பனார் வசனத்தை யனுசரித்துக் கோவதஞ்செய்த கண்டுமகாஷிசரித்திரமும் இங்கேமுதனூலிற் கூறியுள்ளது "மாத்ருதேவோபவ [மாதாவைத் தெய்வமாகக் கொள்வாய்]" என்று இருக்கத் தந்தையின் கட்டளையால் தாயைக்கொல்வது எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்?—"பிதுஶ் ஶதகுணம் மாதா கௌரவேணாதிரிச்யதே [தந்தையைக்காட்டிலும் தாய் நூறு மடங்கு கௌரவத்தால் மேன்மைபெற்றவள்]" என்றற்போன்ற தருமசாஸ்திரவசனங்கள் இருந்தாலும் அவை தந்தையைவிடத் தாய் மிகவும் உபசரிக்கத்தக்கவளென்ற கருத்தைத் தெரிவிப்பனவாமாதலால், தாய்க்குத் தீமை பயப்பதாயினும் தந்தை ஆஜ்ஞையிட்டபொழுது நியாமகனென தந்தையின்சொல்லை நடத்தவேண்டியதாமென்பர். "யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையும், ஓடும புல்வா யுளப்பட மறியே" என்றதனால் 'மான்மறி' என்றார். மறி-இளமைப்பெயர். ஊனெனத் தசையை யுணர்த்திநின்ற ஓரெழுத் தொருமொழி "ஊவெனொருபெயராவொடுசிவணும்" என்றதனால், னகரவொற்றுப்பெற்று முடிந்தது; அஃது, ஈண்டாகுபெயர். உரவோன் - அறிஞன்; மூத்தவன். **இச்செய்யுளிற்கூறிய சரித்திரம் வருமாறு** —சமதக்கினிமுனிவனின் பத்தினியான ரேணுகையென்பாள் ஒருகால் நீராடிப் புனல்கொணரக் †கங்கைக்குப் போயிருக்கையில் அங்கே சித்திரரதனென்ற கந்தருவன் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளோடு புனல்விளையாட்டயர்கையிற் கண்டு மனமகிழ்ந்து அங்குத்தானே தாமதித்துப் பின்பு பார்த்தா ஓமஞ்செய்யும்வேளை கடப்பதுகண்டு வந்து அச்சத்துடனே தீர்த்தகலசத்தை முன்னேவைத்துநிற்க, முனிவன் அவளது விபசாரத்தை யுணர்ந்து, முறையே

† நருமதைக்கென்று மகாபாரதத்திலுள்ளது.

ருமண்வான் ஸுஷேணன் வஸு விஸ்வாவஸு என்னும் தன்புதல்வர் நால்வரைக் கூப்பிட்டு 'நீச்செயலைச்செய்த இவளை மனத்திற் கவலையின்றிக் கொல்லுங்கள்' என்று கட்டளையிட, அவர்கள் தாயைக்கொல்வதற்குப் பின்வாங்கி நிற்க, இறுதிப் புதல்வனாகிய பரசுராமனைப் பார்த்துத் தன்சொல்லைக் கேளாத் தமையன்மாரையும் விபசரித்த தாயையுங் கொல்லுமாறு கூற, பரசுராமன் தனது கோடரிப்படையால் உடன்பிறந்தாரையும் தாயையும் தலையை வெட்டி வீழ்த்தினனாக, பிறகு சினந்தணிந்த சமதக்கினிமுனிவன் மனமுவந்து பரசுராமனைநோக்கி 'நீ எனைசொல்லால் செய்தற்குஅரிய தொழிலைச் செய்தாயாதலால் விரும்பிய வரத்தைக் கேட்பாயாக' என்ன, பரசுராமன் 'எனது தாயும் உடன்பிறந்தோரும் துயிலுணர்ந்தெழுந்தவர்போல எழக்கடவர்' எனவும், 'தீவினை நீங்கக்கடவர்' எனவும் வரம்வேண்ட, முனிவனருளால் அவர்கள் அங்ஙனமே தீவினை நீங்கித் துயிலுணர்ந்தவர்போற பிழைத்தெழுந்தனரென்பது. பி-ம்.—[1]தாயதலை. [2]அருள. [3]மறப்பன, மறப்பது. [4]என. (௩௨௩)

### ௨௭—கோசலை எப்படியும் இராமன் நாட்டைவிட்டுச் செல்வானென்று கருதுதல்.

றத்த வெனைபல வாசக
முய்த்து ரைத்த மகனுரை [1]யுட்கொளா
வெத்தி றத்து மிறக்கு[2]மிந் நாடெனு
மெய்த்தி றத்து விளங்கிழை [3]யுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) இத்திறத்த - இப்படிப்பட்டனவாகிய, எனை பல வாசகம் - இன்னும் அநேகம் வார்த்தைகளை, உய்த்து உரைத்த - ஆராய்ந்து கூறிய, மகன் - ஸ்ரீராமனது, உரை - வார்த்தையை, உள் கொளா - மனத்தினுட்கொண்டு,— 'இ நாடு எத்திறத்தும் இறக்கும் - எப்படியும் இக்கோசலதேசத்தை (இராமன்) விட்டுவிடுவான் [காட்டிற்குப்போய் விடுவான்],' எனு என்று, மெய் திறத்து விளங்கு இழை - சத்தியகுணமாகிய ஒளிசெய்கின்ற ஆபரணத்தையுடைய அக்கோசலை, உன்னுவாள் - மனத்து நினைப்பாளானாள்; எ - று.)

இராமன் வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோசலை 'இவன் எப்படியும் என்னை இங்குத்தானே விட்டுக் காட்டுக்குச்செல்வானெனத் தோன்றுகின்றதே; இதற்கு என்செயலாம்' எனத் தன்மனத்தினுள் ஆலோசிக்கலானா ளென்பதாம். மெய்த்திறத்துவிளங்கிழை யுன்னுவாள் என்பதற்கு - விளங்கிழை மெய்த்திறத்து உன்னுவாளென்றும், உடம்பின்மேல் விளங்குகின்ற இழையையுடையவள் உன்னுவாளென்றுங் கூறலாம். பி-ம்.—[1]உட்கொளாள. [2]இன்னுனெனு, இன்னாளெனு. [3]உள்ளுவாள். (௩௨௪)

உஅ—'பரதனரசாளட்டும்: இராமன் காடுசெல்லாதபடி மன்னவனை வேண்டுவேன்' என்று கோசலை மன்னனுள்ளவிடத்துக்குப்போதல்

அவனி [1]காவல் பரதன தாருக
விவனிஞ் ஞால மிறந்திருங் கானிடைத்
[2]தவனி லாவகை காப்பென் [3]றகைவிலாப்
புவனி நாதற் றொழுதென்று போயினள்.

(இ-ள்.) (என்று நினைத்துப் பின்பு). (கோசலை). 'அவனி காவல்-ராஜ்ய பரிபாலனம். பரதனது ஆருக - பரதனுடையதாருக இவன்-இவ்விராமன், இ ஞாலம் இறந்து-இந்நாட்டை விட்டு, இரு கானிடை-பெரிய காட்டினிடத்தில் (போய்). தவன் இலா வகை - தவசில் நிற்காதபடி. தகைவு இலா-(கைகேயியின் தொழிலைத்)தடுத்தலசெய்யாத. புவனி நாதன்-சகரவாதத்தியை, தொழுது-அஞசலிசெய்து (வேண்டி). காப்பென் காப்பாற்றுவேன்'. என்று-, போயினள-(தசரதனிருக்கிற இடத்திற்கு) போனாள்; (எ - று.)

இரண்டுமூன்றுமுறை இராமபிரான் கோசலையைநோககி 'பதினிக்குக் கணவனுடனிருந்து பணிவிடைசெயவதே தகுதி என்னைப்பிரிந்து வருக்தப் படுகையில் அமமன்னவனைத் தேற்றி ஏற்ற பணிவிடைசெய்துகொணடிருக்க யாவரும மன்னவனுககுககட்டுப்பட்டுநடககவேணடுமாதலால். எனககு அனுமதிதருக பரதன் தாமிஷ்டனுகையால கைகேயியால உனககு அவமரியாதை யடையுமபடி விடான்' என்று பலவாறுகசசொலல. கோசலை தந்தையின் சொல்லை நிறைவேற்றுவதில் தனமகனுககுஉளள ஊறறததைக கணடு பிரயாணஞ்செயகையில அழுவது அமஙகலமென்று கணணீரைத துடைததுக் கொண்டு. ரட்சைகட்டி மஙகளமுணடாகுமாறு பலபடியாகவாழ்த்தி அநுமதி தந்தனளென்று முதனூல் கூறும. புவனி-புவநமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இச்சொல இஙஙனம விகாரப்பட்டுவருவதனை "பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ" என்ற சுமமாழ்வாரபாசுரத்திலும காணக. பி-ம்.— [1]காததல். [2]தவ.நிலாப்பகை. [3]தகவினப். தகவுடைப். தகவிலாப். ௲உ௫)

உகூ.—இராமன் சுமித்திரையின்மாளிகையை யடைதல்.

போகின் றாளைத் தொழுது புரவல
[1]னாக மற்றிவ டன்னையு மாற்றி[2]யிச
சோகந் தீப்பவ ளென்று சுமித்திரை
மேகந் [3]தோய்தனிக் கோயிலை யெய்தினன்.

(இ - ள்.) போகின்றாளை - (அவ்வாறு) போகின்ற கோசலையை, தொழுது - அஞ்சலிசெய்து. 'ஸ்ரீராமன்),—புரவலன் ஆக-தசரதனைத் தேறுதலடைய (சசெய்து). மற்று - பின்னும, இவள் தன்னை உம் - இக்கோசலையையும், ஆற்றி - தணியசசெய்து, இ சோகம் தீப்பவள் - இத் துன்பத்தை நீக்கவல்லவள். (சுமித்தரை), என்று - என்றுகருதி,

சுமித்திரை - சுமித்திரையினது, மேகம தோய் - மேகங்கள் தங்கப்பெற்ற, தனி - ஒப்பற்ற, கோயிலை - மாளிகையை, மேயினன்-அடைந்தான்; (எ-று.)

இனி, புரவலனைத்தனளையும, மற்றிவள்தன்னையும் ஆற்றியென்றுமாம்; புரவலனைம் - சக்ரவாததி திருமேனி நாம சுமித்திரையினிடஞ் செய்தி தெரிவிதது வேணடிக்கொணடால் அவள என தந்தையாரையும தாயாரையும் தேற்றுவாளென்று கருதி அச்சுமித்திரையின்மாளிகைக்கு இராமபிரான் சென்றனனென்க. கோசலைபால மங்களவாழ்த்துச் செயப்பெற்ற இராமன் சீதையுள்ள இடததுக்குச்சென்றானென்று முதனூல கூறும். பி - ம்— [1]ஆகமுற்றவடன்னையும, ஆகமற்றவடனனையும [2]அச [3]தோய்ந்திரு, தோய்திரு, தோயமணி (கூஉசு)

## கூ0 —சென்ற கோசலை கைகேயியின்மனையைச் சார்ந்து சக்ரவர்த்தி வீழ்ந்துகிடத்தலைக்கண்டு தான் மூர்ச்சித்துவிழுதல்

நடந்த கோசலை கேகய [1]நாட்டிறை
மடந்தை கோயிலை யெய்தினள் [2]மன்னவன்
கிடந்த பாரமிசை வீழ்ந்தனள் கெட்டுயி
ருடைந்த போதி னுடல்விழுந் தென்னவே.

(இ - ள்.) நடந்த கோசலை-(அவவாறு) நடந்துபோன கௌசல்யாதேவி, கேகயம நாடு இறை மடந்தை கோயிலை - கேகயநாட்டிறைக்கு தலைவனுன அசுவபதியினது புதல்வியாகிய கைகேயியின மனையை, எய்தினள் - அடைந்தவளாய, மன்னவன் கிடந்த பார்மிசை-அரசன் விழுந்துகிடக்கின்ற இடத்தில, உயிர் உடைந்த போதின் - பிராணன் போன காலத்தில், உடல—, விழுந்து என்ன-விழுந்தாற்போல, கெட்டு-(அறிவு) சோர்ந்து, வீழ்ந்தனள்—; (எ-று)

'இராமபிரானைக் காட்டிற்குச் செல்லவிடாமலாவது செய்யவேணடும' என்ற கருத்துடன அரசனிடத்துச்சென்ற கௌசலை அந்த மன்னவன் தரையில மூர்ச்சித்துக்கிடத்தலைக் கண்டு, தானும மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தன ளென்பதாம. கீழ்க் கைகேசிசூழ்வினைப்படலத்தில ''கொடியாளினனது கூற ..இடி பெறுண்ட மாலவரை போன மன்னரிறை— வீழ்ந்தான்.'' ''கூற்றமனைய கூறு படுக்குங்கொலைவாளி, னேற மென்னும் வனமுயராகததிடை மூழ்கத், தேறு ஞசிச் செயகைமறநதான'' என்பவற்றை நோக்கி 'மன்னவன் கிடந்த பார' என்றார். உயிருடைநதபோதினுடலவிழுதல, பிராணநாயகன வீழ்ந்தபோது பிராணநாயகிவீழ்ந்ததற்கு உவமை. கோசலைபுலமபலும், வசிட்டனவந்து செய்தியறிந்து மன்னனைத் தேற்றிக் கைகேயிக்கு நன்மதிசொல்லியும அவளைப்பழித்துப்பார்ததும் அவள் தன்னிலையிற் சலியாமலிருத்தலைக் கண்டு இராமனை மீட்பதாகச்சொல்லி மன்னர்முதலியோர குழுமிய சபைக்குச்செல்லுதலும் என்ற இவ் விஷயங்கள் முதனூலிற் கூறப்படவில்லை. பி - ம்.— [1]நாட்டன்றன். [2]மன்னவா. (கூஉஎ)

வேறு.

௬௧.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - மன்னவனைக்கண்ட கோசலையின் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]பிறியார் [2]பிரிவே தென்னும் பெரியோய் தகவோ வென்னு
[3]நெறியோ [4]வடியே நிலைநீ [5]நினையா [6]நினைவே தென்னும்
வறியோர் தனமே யென்னுந் தமியேன் வலியே யென்னு
மறிவோ வினையோ வென்னு மரசே யரசே யென்னும்.

(இ - ள்.) (விழுந்தபின் சிறிது தேறிய கோசலை), பிரியார் பிரிவு ஏது - பிரியத்தகாதவர்களுடைய பிரிவுக்குக் காரணம் யாது? என்னும் - என்பாள்; பெரியோய் தகவு ஓ - பெருமையையுடையவனே! (இது உனக்குத்) தக்கதோ? என்னும்-; நெறி ஓ - நீதியோ? (என்பாள்); அடியேம் நிலை நீ நினையா நினைவு ஏது - அடியவர்களாகிய எங்களுடைய நிலைமையை நீ மனத்திற்கொள்ளாத எண்ணம் எதனால்? என்னும்—; வறியோர் தனமே - ஒருபொருளும் இல்லாதார்க்கு அவர் வேண்டியதொருபொருள் போன்றவனே! என்னும்—; தமியேன் வலியே - (வேறு துணையின்மையால்) தனியளாயின என்னுடைய பலமே! என்னும்—; அறிவு ஓ - (இது உனக்கு) அறிவுதானோ? வினை ஓ - (இது நீ செய்யத்தக்க) தொழிலோ? என்னும்—; அரசே அரசே - அரசனே! அரசனே! என்னும்—; (எ - று)

பிரியார் - தம்மைப் பிறர்போற்கூறிய படர்க்கை இடவழுவமைதி; நானும் எனதுமகனும் என்றபடி. பெருமையாவது - செயற்கரிய செய்தல் தருக்கின்மை பிறர்குற்றங்கூறாமை என்றிவை முதலிய நற்குணங்களாற் சிறந்தாரது தன்மை. அடியேம் நிலை நீ நினையா நினைவு ஏது என்பதற்கு - அடியேங்களுடைய நிலைமையை நினையாமல் நீ வேறு நினைவதற்குக் காரணம் யாது? என்றுமாம். இது க்ஷத்ரதர்மத்திற்கு அடுத்த தன்றென்பாள், 'வினையோ' என்றாள். அறிவு ஓ வினையோ - அறிவு நீங்கினையோ எனவுமாம். அரசே யரசே - முறையீட்டைத் தெரிவிக்க இரண்டடுக்கிற்று; அவலத்தால் இரண்டடுக்கிற்றெனக்கொண்டு. அரசன் கிடக்கிற நிலையினாலே இறந்ததாக நினைத்து இவ்வாறு புலம்பலுற்றாளென்பாரு முளர் இனி. அரசு ஏய அரசே - அரசருக்கேய்ந்த அரசனேயென்றுமாம்; பிரிவு என்பதுபோல பிறி என்னும் பகுதியும் உண்டு எனக் "பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். பி-ம் —[1]பிறிவோர், பிறிவோ. [2]பிரிவோவிலைக்காம், பிரிவோவிது தான். [3]நெறியோய. [4]அடியோம. அடியம. [5]நினையாய. [6]நினைவே, நினைவென்.

௬௨. இரு[1]ளற றிடவுற றொளிரு மிரவிக் கெதிருந் திகிரி
யுருளத் தனியுத் தொரு[2]கோ னடையிற் கடைகா னுலகம்
பொரு[3]ளற் றிடமுற் றுறு[4]மப் [5]பகலிற் புகுதற் [6]கென்றோ
வருளக் கருதிற் றிதுவோ வரசாக் கரசே யென்னும்.

(இ - ள்.) (பின்னும்), இருள் அற்றிட உற்று ஒளிரும் இரவிக்கு - இருளானது ஒழியும்படி நன்கு விளங்குகின்ற சூரியனுக்கு, எதிரும் - ஒப்பான, திகிரி - ஆஜ்ஞாசக்கரம், உருள - உருளும்படி, தனி - ஒப்பில்லாமல், உய்த்து - செலுத்தி, ஒரு கோல் நடையில் நடைகாண - (உனது) ஒப்பற்ற செங்கோல் யாதோரிடையூறுமின்றி நடந்து வருதலைக் கொண்டுள்ள, உலகம் - இவ்வுலகமானது, பொருள் அற்றிட முற்றும் உறும் அப்பகலின் புக்கு அற்றது என்று ஓ எல்லாப்பொருள்களும் அழியும்படி முடிகின்ற பிரளயகாலத்திற் புகும்படி அழிவை யடையவேண்டுமென் றெண்ணினையோ? இது - இக்காரியம் (செய்தது : அருள் கருதிற்று ஓ - அருள் கொண்டு செய்யப்பட்டதாகுமோ? என்னும் - என்பாள்; அரசர்க்கு அரசே (என்னும்) - சக்கரவர்த்தியே' எனபாள்; (எ - று)

ஒழுக்கநெறியினும் வழக்குநெறியினும் வழுவுதலாகிய இருளறும்படி விளங்குதலாலும், சூரியகிரணஞ் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் பரவுதலாலும், சந்திரனைப்போலத் தேய்தலும் வளர்தலுமின்றி விளங்குதலாலும் 'இருளற்றிடவுற்றொளிரு மிரவிக்கெதிருந் திகிரி' என்றார். ஒருகோல் நடை - ஒரு செங்கோன்முறைமை யென்றுமாம்; ஒருகோனடையில் எனப்பிரித்து, ஒரு அரசன் வருதலில்லெனறுமாம். இனி, திகிரி உருள ஒருகோல் உய்த்து என்றுமாம். இராமன் உலகத்து உயிர்போல்பவனாதலால் அவன் நாட்டைவிட்டுச் சென்றால் இந்தக் கோசலதேசம் அழிவு அடையுமெனபாள், 'பொருளற்றிட முற்றுறுமப்பகலிற் புக்கற்றென்றோ அருள் கருதிற்று' என்கிறாள், கௌசலையெனினுமாம். பா-ம் —[1]அறறிடைபுரறு [2]தோர்நடையில், தோணடையிற், கோனடைஇக, கோனடவிக. கோலிடையிற. [3]இறறிட, உறறிட. [4]இப். [5]புகலிற். [6]அன்றோ. [7]அருளிற. (௬௨௧)

௬௬. நிரையார் கடல்சூழ் உலகின் றவமே திருவின் றிருவே
[1]நிரை[2]யார் கலையின் கடலே நெறியார் [3]மறையின் னிலையே
கரையா வயர்வே னெனைநீ கருணா லயனே [4]யென்னென்
[5]றுரையா திதுதா னழகோ வுலகே ழுடையா யென்னும்.

(இ - ள்) (பின்னும்) நிரை ஆர் கடல் சூழ் உலகின் தவமே - அலைகள் நிறைந்த கடலினாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகினர்களெல்லாரும் செய்த தவம்போல்பவனே! திருவின் திருவே - இலக்குமிக்கும் இலக்குமிபோல்பவனே! நிறை ஆர் கலையின் கடலே - ஒழுங்கினையுடைய கல்விக்குக் கடல்போல்பவனே! நெறி ஆர் மறையின் நிலையே - நீதிகள் நிறைந்த வேதங்களிற் சொல்லிய சாரமாகிய தத்துவப்பொருள் போல்பவனே! கருணாலயனே - அருளுக்கு வீடாயிருப்பவனே! கரையா அயர்வேன் எனை - மனமுருகி வருந்துகின்ற என்னைக் குறித்து, நீ என் என்று உரையா இது - நீ (அழுதற்குக் காரணம்) என்னென்று ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லாத இது, அழகுதான் ஓ - அழகாகுமோ? உலகு ஏழ் உடையாய் - ஏழுலகங்களையும் உடையவனே! என்னும் —; (எ - று)

இப்படிப்பட்ட நீதிமானை அரசன் கிடைத்தது உலகத்தோரின் தவப் பயனேயாதலால், 'உலகின் தவமே' என்றும், இவனைப்பெறுதலால் அரச விலக்குமிக்கும் ஒருபேரொளி தோன்றியதனால 'திருவின் திருவே' என்றும், கல்வி ஒழுக்காக நிரம்பப்பெற்றவனேயென்பாள் 'நிறையாக்கலையின் கடலே' என்றும், வேதத்திற்கூறிய நல்லொழுக்கத்தை நிலையாகக்கொண்டவனே யென்பாள் 'நெறியார் மறையின் நிலையே' என்றும் விளித்தாள். முன்னிரண்டடிகள்-தசரதமன்னவன் அதுகாறும் முறைநிறழாது மிக்கமேம்பாட்டுடனே அரசுசெய்ததமையைக் குறிக்கும். கருணையாவது-அயலார் துன்புறுவதுகண்டு தானும் மனமிளகி இயன்றால் அதனைப்போக்க வகைதேடுகையே யாதலால், கருணையுள்ளவனான நீ நான் வருந்துகையில் என்னென்னது உபேட்சிப்பது தகுதியோ வென்பாள 'கருணையனே' கரையாவயாவேன்னை என்னென்றுரையாய் இது அழகோ'' என்கிறாள்; கருணையடன-**கருத்துடையடைகோளி யணி.** உருவகத்திற் றிணையும் பாலும் மயங்கின. பி-ம் —[1]நிறை. [2]ஆர்கலியின், ஆர்கவியின். [3]மலையின் [4]என்னென்று [5]உரையாய். (ஙஙO)

ஙச மின்னின் றனைய மேனி வெறிதாய் விடநின் றதுபோ
லுன்னுந் [1]தகைமைக் [2]கடையா வுறுநோ [3]யுறுகின் [4]றுணரா
[5]னின்னென் [4]றுரையா [6]னென்னை யிதுதான் [7]யாதென் றறி
மன்னன் [8]றகைமை காணா வாராய் மகனே யென்னும். [மேன்

(இ - ள்.) (என்று நினைத்து). மின் நின்று அனைய மேனி - மின்னல் நிலைநின்றால் (அதன் நிலைமையை) ஒத்த சரீரம், வெறிது ஆய் விட நின்றது போல - உயிரில்லாததாக ஆகிவிடும்படியுள்ளதுபோலத் தோன்றுமாறு, உன்னும் தகைமைக்கு அடையா - நினைக்குந்தன்மைக்கு அரிதான, உறு நோய் - மிக்க துன்பத்தை உறுகின்று-அடைகின்றுகொண்டு, (தசரதன்), உணரான்-அறிவற்றுள்ளான். இன்ன என்று-(தனக்கு நேர்ந்துள்ளது) இன்னதன்மையதென்று. உரையான-சொல்லான; என்னே-(இதற்குக் காரணம் யாதோ? இதுதான் யாது என்று அறியேன் - இது எதுவென்று தெரிந்திலேன்; மகனே-பிள்ளாய்! மன்னன் தகைமை காண - சக்ரவர்த்தியினது தன்மையைப் பார்க்க, வாராய் வருவாயாக என்னும்—; (எ - று)

தனது பேரொளியுள்ளமேனி ஒளிதளர்ந்துவிட உயிரையேகொள்ளும் நோய் அடைந்திட்டதுபோல் இம்மன்னவன் பேச்சுமூச்சற்றுக்கிடக்கிறான் தன்னிலை யின்னதென்று சொல்லுகின்றானுமில்லை இவனது நிலை யாதோ? மகனே! இதனைக் காணவாராய் என்று கதறினாள் கோசலையெனக். நிலை நின்ற மின்னல்போன்று பேரொளியடைந்த தசரதன்மேனி யென்பாள் 'மின்னின்றனைய மேனி' என்றாள். இத்தொடர்க்கு - மின்னல்போல் நிலையற்ற (தனது உடல் எனப் பொருளுரைத்தாருமுளர். உறுகின்று-"தொழா நின்று" என்பதுபோல வந்த நிகழ்காலவினையெச்சம். பி-ம் —[1]தன்மைக்கு. [2]இடையா. [3]உணர்கின்று [4]உணரான், உரையாய் [5]என. [6]இன்னேயிதுதான், என்னேயிதுதான், இதுநாளிடையூறு. [7]எது. [8]தன்மை. (ஙஙக)

**௩௫.—கோசலை கதறிய குரலைக் கேட்டுப் பட்டாபிஷேகத்திற்குக் காத்திருந்த மன்னர்முதலியோர் சொல்லியபடி வசிட்டன் அங்குவந்து மன்னவன் நிலையைக் காணுதல்.**

இவ்வா றழுவா ளிரியற் குரலசென் றிசையா முன்ன
மொவ்வா [1]தொவவா [2]தென்று [3]வொளிவா ணிருபர்[4]முனிவ
ரவவா றறிவா யென்ன [5]வந்தான் முனிவன [6]வந்தான்
வெவவா ளரசன் னிலைகண் டென்னும் [7]வினையென் றுன்னு

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) இ ஆறு அழுவாள் - (என்று) இவ்விதமாகப் புலம்புகின்ற கோசலையினது, இரியல் குரல் - கூக்குரல், சென்று - போய், இசையா முன்னம் - ஒலிப்பதற்கு முன்பு,—ஒளி வாள் நிருபர் - கிரணத்தையுடைய வாளாயுதத்தை யேந்திய அரசரும், முனிவர் - இருடிகளும் 'ஒவ்வாது ஒவ்வாது - (இது இக்காலத்துக்கு) பொருந்தாது பொருந்தாது.' என்று - என்று (தமக்குட் சொல்லிக்கொண்டு. (பின்பு), அ ஆறு - அந்த அழுகைக்குரலின் காரணத்தை அறிவாய் - அறிந்துவருவாய். என்ன - என்று சொல்ல,—முனிவன் வந்தான் - வசிட்டமுனிவன் (தயாதனிருக்குமிடத்துக்கு) வந்தான்; வந்தான் - அங்ஙனம்வந்த வசிட்டன், வெம் வாள் அரசன் நிலை கண்டு - கொடிய வாளினையுடைய சக்கரவர்த்தியினது தன்மையைப் பார்த்து வினை என் ஆம் என்று உன்னா - இதன் முடிவு யாதாகுமோ? என்று சங்கித்து.—(எ - று.)—"என்று உன்னா" என்னுமது - ௩௭ - ஆங் கவியோடு தொடரும்.

இங்ஙனம் கோசலை கூக்குரலிடும் ஒலி 'பட்டாபிஷேகம் எப்போது நடக்கப்போகிறதோ?' என்று எதிர்பார்த்தவண்ணம் பட்டாபிஷேக மண்டபத்திற் காத்துக்கொண்டிருந்த மன்னர் முனிவர் முதலியோரின் காதில் விழ, 'மங்களம் நிகழவேண்டிய காலத்தில் இவ்வாறு கூக்குரல் கேட்கக் காரணமில்லையே! இது என்னே?' என்று சங்கைகொண்டு, யாவரும், அந்தப்புரத்து எளிது செல்லத்தக்க வசிட்டமுனிவனை நோக்கி 'இங்ஙனம் கூக்குரல் நிகழக் காரணம் என்னே? இதனை அறிந்துவருக' என்ன, வசிட்டமுனிவன் வந்து மன்னவனது நிலைமையைக் கண்டு என்ன விளையுமோ என்று சங்கித்தனனென்பதாம். இரியல் - அச்சத்தல். முனிவன் - வசிஷ்டன். பி - ம் —[1]ஒல்லாது. [2]என்னா [3]ஒளிர் [4]முனிவ. [5]அங்கு [6]அவனும் [7]வினையெனறு. ௩௩௨)

**௩௬.— வசிட்டன் ஆங்குள்ள நிலையைக்கண்டு தன்னுட் கருதுவது.**

இறந்தா [1]னலலன் னரச னிறவா தொழிவா னல்லன்
மறந்தா னுணர்வென் [2]றுன்னு [3]வன்கே கயர்கோன் மங்கை
துறந்தா டயரந் தன்னைத் துறவா தொழிவா [4]ளிவளே
பிறந்தார் பெயருந் தன்மை பிறரா லறிதற் [5]கெளிதோ.

(இ-ள்.) அரசன்-சக்கரவாத்தியோ, இறந்தான் அல்லன்-முடிந்தவனல்லன்; இறவாது ஒழிவான் அல்லன் - சாவாது நிலைத்திருப்பவனல்லன்; உணாவு மறந்தான் என்று-இப்போது (மன்னவன்) அறிவுகெட்டுமூர்ச்சையடைந்தானே யென்று, உன்னு-சிறிதுஞ் சிந்தனைகொள்ளாத, வல் கேகயர்கோன் மகளை-மனம்வலிய கைகேயி, துயரம் தன்னை துறந்தாள் - துன்பத்தைவிட்டாள்; இவள் துறவாது ஒழிவாள் - இக்கோசலைபோ துன்பத்தை விட்டிடாமல் அழிபவள்; பிறந்தார் - உலகத்துஉதித்த மனிதர், பெயரும் - நிலை வேறுபடுகின்ற, தன்மை-விதம்,பிறரால் அறிதற்கு எளிதோ அயலாரால் தெரிவதற்கு எளியதோ? [அன்று]; (எ - று)

அங்குவந்து கண்ட வசிட்டமுனிவன் 'தசரதன் இப்போது இறந்திலனாயினும் விரைவில இறந்துபடுவா னென்று தோன்றுகின்றது; இப்படியிருக்கையில் அரசனது காதலுக்குஇடனான கைகேயியோ மனத்திற் சிறிதுந் துயரங்கொள்ளாதிருக்கின்றாள் கோசலையோ துன்பம மிகப்பெற்று மனமழிகின்றாள்; தன்கணவனுக்கு நேர்ந்திருக்கிற நிலைமையைக்கருதி ஒருத்தி மனமழிவதும மற்றொருத்தி சிறிதும மனக்கவலைபற்றிருப்பதுமாகிய இவற்றிற்கு இன்னதென்று காரணம விளங்கவில்லை' என்று தன்மனத்துட் கருதினானென்க. பி-ம் —[1]அரசனல்லன். [2]அன்னான். [3]வண்கைகயா. [4]என்னைப், என்னே. [5]எளிதோ. (௬௬௬)

௬௭ —முனிவன் அரசன்நிலைமைக்குக் காரணத்தை வினவ, கைகேசி விளங்கச் சொல்லுதல்.

என்னா வுன்னா முனிவ னிடரா [1]லழிவா டுயரஞ்
[2]சொன்னா ளாகா னெனமுன் றொழுகே கயர்கோன் மகளை
யன்னா யுரையா யரச [3]னயாவா னிலையென் னென்னத்
தன்னா [5]னிகழ்ந்த தன்மை தானே தெரியச் சொன்னாள்.

(இ-ள்) என்னா உன்னா-என்று எண்ணி, முனிவன - அவ்வசிட்டமுனிவன், 'இடரால அழிவாள - துன்பத்தால மனமழிகின்ற கோசலை, துயரம சொன்னாள் ஆகாள்-துன்பத்தின் காரணத்தைச் சொன்னவளாகாள்,' என - என்று எண்ணி. முன் தொழு கேகயர் கோன் மகளை - முன்னேவந்து அஞ்சலிசெய்துநின்ற கைகேயியை, 'அன்னாய் - தாயே! அயாவான் அரசன நிலை என் - மூர்ச்சித்திருப்பவனாகிய சக்கரவர்த்தியின் நிலைமைக்குக் காரணமயாது? உரையாய் - சொல்,' என்ன - என்றுகேட்க,—(அவள்), தன்னால் நிகழ்ந்த தன்மை - தன்னால் நடந்த விதத்தை, தான் ஏ தெரிய சொன்னாள் - தானே விளங்கக் கூறினாள்; (எ - று.)

கீழ்க் கூறியவாறு சிந்தைகொண்ட வசிட்டமுனிவன் 'இந்தக்கௌசலையால,மன்னவனுக்குப்பெரிடாக்காரணம நிகழ்ந்துள்ளதென்பதுவிளங்குவதே யன்றி வேறொன்றும தெரியவில்லை; இந்தக்கௌசலையின் மூலமாகத் துயர்க

காரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதெனவுந் தோன்றுகின்றது' என்று சிந்தித்து, தன் முன்னேவந்து தொழுத கைகேயியை நோக்கி 'அரசன் வருந்தக் காரணம்என்ன? அம்மா! கூறுக' என்ன, அந்தக்கைகேசியும் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் விவரமாகக் கூறினளென்பதாம். அன்னை - அரசன்தேவி. அஞ்சாமலும், நாக்கூசாமலுஞ் சொன்னாளென்பார் 'தானே சொன்னாள்' என்றார். பி-ம் —[1]அழுவாள். [2]சொன்னால. [3]அயாவாநிலே. [4]ஏது. [5]நிகழ்ந்ததெலலாம், தன்மையெல்லாம். (௩௩௪)

௩௮.—வசிட்டன் இன்சொல்லால் மன்னவனைத் தேற்றுதல்.

சொற்றாள் சொற்ற முன்னஞ் சுடர்வா ளரசர்க் கரசைப்
பொற்[1]றா மரைபோற் கையாற் பொடி[2]சூழ் படிநின் றெழுவிக்
கற்றா யயரே லவளே தருநின் [3]காதற் கரசை
யெறசெய [4]லின் [5]றொழிநீ யென்றென் [6]றிரவா நின்றான்.

(இ - ள) சொற்றாள - கூறினா அவள, சொற்ற முன்னம்-கூறுவதற்கு முன்பு, சுடா வாள அரசாககு அரசை - ஒளிபொருந்திய வாளினையுடைய சக்ரவாத்தியை, பொன் தாமரைபோல கையால் - அழகியதாமரைமலா போன்ற கைகளால், பொடி சூழ் படி நின்று எழுவி - புழுதிநிறைந்த பூமியினின்றும் எழுந்திருக்கப்பணணி, 'கற்றாய - (கற்றற்குரிய நூல்களைக) கற்றவனே! அயரேல் - கவலைபபடாதே; அவள ஏ நின் காதற்கு அரசை தரும் - அக்கைகேயியே உன்மகனாகிய ஸ்ரீராமனுககு இராசசியத்தைக் கொடுப்பாள். செயல் எற்று - இசசெயலை எத்தனமைத்து? நீ இன்று ஒழி - நீ இப்பொழுது (இவ்வருத்தம்) நீங்கு.' என்று என்று இரவாநின்றான் - என்று (பலமுறை) வேண்டினான, (வசிட்டன ; 'எ - று)

கைகேசியாற் செய்தியுணாநததும, வசிட்டன, 'கற்றவனாகிய நீ சாதாரணமனிதன்போல அயாதல் தகுதியோ? அன்றே; உன் புததிரன் இராமனுக்கு அந்தக் கைகேசியே அரசை மீட்டுக்கொடுப்பாள் நீ இவ்வாறு வருந்துதல் தக்கதன்று. இதனை யொழிக' என்று பலமுறை வேண்டிக் கூறினானென்பதாம். வருத்தத்தைத் தீர்த்துத் தெளிவை யுண்டாக்கத்தக்க கல்வியைக் கற்றவனாயிருந்தும அறியாமல் வருந்துதற்குக் காரண மென் னென்பான் 'கற்றாய' என்றான். பி-ம் —[1]தாமரைபபொற்கையால். [2]சோ [3]காளைக்கரசின்று, காதற்கரசென்று, காதற்கரசன்று, புதலவற்கரசென்று, புதல்வற்கரசின்று. [4]என்று. [5]அறியேன். [6]இசையாநின்றான். இசையாநின்றே, இரவாநின்றே.

௩௯ —முனிவனது இன்னுரையாலும் சைத்தியோபசாரத்தாலும் மன்னவன் உணர்வுபெறுதல்.

சீதப் பனிநீ [1]ரளவித் திண்கா [2]லுதவுந் தண்காற்
போதத் தளவே [3]தவழ்வித் தின்சொற் புகலா நின்றா
ணேதக கடனஞ் சனையா ளுரைநஞ் சொருவா றவியக்
காதற் புதல்வன் பெயரே புகல்வா னுயிருங் கண்டான்.

(இ - ள்) (வேணடிப் பின்னும்), சீதம் பனி நீர் - குளிர்ச்சியையுடைய பனிநீரை, அளவி - தெளித்து, திண கால் உதவும் தண கால் - விசிறியினை வீசுதலினாலுண்டாகிய குளிர்ந்தகாற்றை, போதத்து அளவுஏ தவழ்வித்து - அறிவுதோன்றும வரையிலும் தவழுமபடிசெய்து, இன சொல-இனியவாாத தைகளை, புகலாநின்றான்-சொல்லுகின்ற அமமுனிவனை,—சீதம் கடல் நஞ்சு அனையாள்-குளிர்ச்சியையுடைய திருபபாற்கடலினின் றுணடாகிய விஷத்தை யொதத கைகேயியினது. உரை நஞ்சு - வாாத்தையாகிய விஷம, ஒரு ஆறு அவிய - ஒருபடியாயத் தணிய, காதல புதலவன பெயாஏ - விருப்பததை யுடைய தன்மகனது நாமததைபபுகலவான் - சொலலாநின்ற தசரதனது, உயிரஉம் - பிராணனையும, கணடான் - பாாததான்; (எ - று)

பூமியிலிருந்து கையாற்றூக்கிப்படுத்துக் கைகேசி தானே உன்புதல் வற்கு அரசுதருவாளென்று முனிவன்சொலலிடவும மூாசசைதெளியாத மன்னவன்மீது அமமுனிவன்பலமுறை பனிநீா தெளித்து ஆலவட்டததைக கொணடு மென்காற்றுத தோன்றுமாறு வீசச்செயது அவன உயிா்தோன்றிய தும தோன்றாததுமாக விருக்கையில இன்சொலலைச செவிப்படும்படி யோத, அதனால் கைகேயியின் விஷசசொல்லால் தோன்றிய துடா சிறிதுநீககவே, தன்காதற்குஉரிய புதலவனான ஸ்ரீராமனது திருநாமததைச சொல்லியவண ணம் மன்னன் உயிாபெற்றெழுக கணடா னென்பதாம புதல்வன்பெயரைப் புகல்வதைககேட்டு உயிாிருககவே முனிவன அறிநதானென்க பனிநீா ஒா வாசனைநீா திணகால-சிறாலவட்டம; அனமொழித்தொகை போததளவே தவழ்வித்தல - மூாசசைநீககி அறிவுணடாகுமபடி மேலேபட வீசுவித்தல். உயிருமஎனற உமமை - உயிாகாணுதலி னருமைவிளககி நினறது. இனி, முனிவன் புகலாநின்றான: எதிாநிறகச சகதிவாய்ந்த தனதுமிரைககணடா னென்றுமாம. தணகால - மநதமாருதம பி - ம் —[1]உதவி [2]உக்கமென்கால். [3]தழுவிததன், தழுவிததின, தழுவுற்றின. (௧௧௬)

௪௦ —வசிட்டன் மீண்டும் மன்னவனிடத்து இன்னுரை கூறுதல்

காணு வையா வினிநீ யொழிவாய் கழிசோ கவல
மாணு யகனே யினிநா டாள்வா னிடையூ றுளதோ
மாணு வுரையா [1]டானே தருமா மழைமே யனையான்
பூணு [2]தொழிவா னெனிலயா முளமோ பொன்றே லென்றான்.

(இ-ள்.) காணு - (தசரதன் உயிாவரப்பெற்றதைக)கணடு ஐயா-தலைவனே! இனி-இப்பொழுது.நீ கழி சோ அவலம்ஒழிவாய-நீமிகவும்பெரியவருத்தத்தை விடுவாயாக; இனி ஆண நாயகனஏ நாடு ஆள்வான-இனிப் புருஷோததமனே பூமியைககாப்பான்; இடையூறு உளதுஓ-(அதற்கு) தடை யிருக்கின்றதோ? [இல்லை]; மாணுஉரையாளதான் ஏ-மாடசிமைப்படாத வாாததையையுடைய கைகேயியே, தரும் - (பூமியைக) கொடுபபாள்; மா மழைஏ அனையான் கரிய

மேகத்தையொப்பவனாகிய ஸ்ரீராமன், பூணாது ஒழிவான்எனில்-(மகுடஞ்)சூடாமற் (காட்டிற்குப்) போனால், யாம் உளமலூ-நாம இருக்கப்போகிறோமோ?[இல்லை]; பொன்றேல்-வருந்தாதே,' என்றான் - என்றுசொன்னான், (முனிவன்).

மூாசசை தெளிந்தபின்பும் மீணடும மூாசசையடையாதிருததற்பொருட்டு முனிவன் இன்சொற் கூறுகின்றன னென்க கைகேயியின் வன்னெஞ்சத்தின் தன்மையை யறியாமையால கைகேயியின்மனததைத திருப்பிவிடலாமென்று உறுதிகொணடு வசிட்டமுனிவன் இஙஙனம் கூறலாயினன். கைகேயி தன்புதல்வனுக்கு அரசுகேட்டதும மகாநுபாவனைப் குற்றமின்றியிருக்கும் ஸ்ரீராமனைக காட்டுககு அனுப்புமாறு கூறியதும அதருமமாதலால், கைகேயியை 'மாணவுரையாள்' என்கிறான 'இனி' என்றது-''இனி நினைந் திரக்கமாகின்று'' என்றவிடததிற்போல இப்பொழுது எனனும பொருளது. கழிபோ-ஒருபொருளைககுறிதத இருசொறகள். ஆணபகன் - புருஷோததமன் ஸ்ரீராமன்; ஆள் நாயகன எனவும பிரிககலாம. பி-ம்:—[1]தருமம மழையேயனையான்மகுடம. [2]ஒழியான. (௩௩௭)

௪௧.—தசரதமன்னவன், வசிட்டனை நோக்கி இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுவித்துத் தன்னுரையும் பொய்யாகாதிருக்கச் செய்ய வேண்டுதல்.

என்றம் முனிவன் றன்னை நினையா வினையே னினியான்
பொன்றும் மளவில லவனைப் புனைமா மகுடம் புனைவித்
[1]தொன்றும் வனமென் [2]றன்ன வண்ணஞ் செய்தென் னுரை
குன்றும் பழிபூ ணமற் காவாய் கோவே யென்றான். [யுங்

(இ-ள்.) என்ற அ முனிவன் தன்னை-எனறு சொன்ன அம்முனிவனைக் குறிதது,—நினையா-(மனததில்) ஆலோசிதது, 'இனையேன் யான-இததன்மையனாகிய நான், இனி பொனறும அளவில-மேல அழியுங்காலத்திற்குள், அவனை-இராமனை, புனை மா மகுடம புனைவிதது - அழகிய பெரிய திருமுடியைச சூட்டி, வனம் ஒன்றும என்று உன்னு வணணம செய்து - காட்டையடைவா னென்று நினையாதபடிசெய்து, என உரைஉம்-என் வாரத்தையும, குன்றும் பழி பூணமல்-இழிவாகிய பழியை மேற்கொள்ளாதபடி, காவாய - இரட்சிப்பாயாக; கோவே-தலைவனே!' எனறான் - என்று வேணடிககொணடான், (தசரதன்); (எ - று.)

தசரதன் தன்மனததிற்குளதானே ஆலோசிததுக தன்னைத தேற்றின முனிவனைப்பாரதது, 'நான் கைகேயிககு வரஙகொடுத்ததைப் பொய்ததேனென்ற பழிசசொல் உணடாகாவணணமும் இராமன் காட்டிற்குசசெல்லாமல் அரசுபுரியுமவணணமும் நீ செய்யவேண்டும' என்று வேணடின னென்றவாறு. நிலையாத இன்பததின் பொருட்டு நிலையான பழியை மேற்கோடல் சால்போடியையாமையின், 'பழிபூணமற் காவாய' என்கிறான். என்றம் முனி

வன்-என்ற அம்முனிவன் என்பதன் விகாரம். இனி, என்றமுனிவன் என்பது விரித்தல்பெற்று வந்ததென்றலும் ஒன்று. வினையேன் எனப்பிரித்து, தீவினையையுடையேனென்றுமாம். இனியானவனை யெனக் கூட்டலுமாம்; இனியான்-ஸ்ரீராமன். பொன்றும் அளவு இல்லவனை எனப்பிரித்து-அழிவில்லாத ஸ்ரீராமனை யென்றுரைத்து, இனையேன்யான் உன்னுவண்ணம் எனக் கூட்டலுமாம். ஈண்டு, உரை யென்றது - கைகேசிக்குக் கொடுத்த வரங்களை. பழிபூணல்-பொய்யாகாமலென்றபடி. பி-ம்—[1]என்றும். [2]உள்ளா. (ருருஅ)

### சஉ —வசிட்டன் இராமனுக்கு இராச்சியமளித்துப் புகழ்பூணுமாறு கைகேயிக்கு உபதேசித்தல்.

முனியும் முனியுஞ் செய்கைக் கொடியாள் முகமே[1]முன்னி
யினியுன் புதல்வற் கரசு[2]மேனை யோர்க்கின் னுயிரு
மனுவின் வழிநின் கணவற் குயிரும் முதவி வசைதீர்
புனிதம் மருவும் புகழே [3]புனைவாய் [4]பொன்னே யென்றான்.

(இ - ள்) 'முனியும்-(என்று சொல்லக்கேட்ட) வசிட்டமுனிவனும், முனியும் செய்கை கொடியாள் - வெறுக்கப்படுகின்ற தொழிலையுடைய கொடிய கைகேயியினது. முகமே முன்னி-முகத்தைப்பார்த்து. 'இனி-இப்பொழுது, உன் புதல்வற்கு அரசும் - உன்மகனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு இராச்சியபாரத்தையும், ஏனையோர்க்கு இன் உயிரும்-ஒழிந்தவர்களுக்கு இனியபிராணனையும், மனுவின் வழி நின் கணவற்கு - வைவஸ்வதமனுவினது வம்சத்திற்பிறந்த உனது கொழுநனுக்கு. உயிரும் - பிராணனையும். உதவி - கொடுத்து. வசைதீர்-குற்றமற்ற. புனிதம் மருவும் - சுத்திபொருந்திய. புகழே - கீர்த்தியையே, புனைவாய்-அணிவாயாக; பொன்னே - இலக்குமிபோன்றவளே!' என்றான் என்றுசொன்னான்; (எ - று)

கைகேயியைப்பார்த்து வசிட்டமுனிவன் 'நீ இராமனுக்கு இராச்சியத்தைத் தந்து கானகடைக் கொண்டசெய்தால் அதனால் இவ்வுலகத்துக்கே உயிர் ஈந்தவளாவாய் இறந்தவனும் உயிர்பெறுவான் அதனாற் பெரும்புகழ் பெறலாம் ஆகவே, பழிப்பையுண்டாக்கும் உன் செயலைவிட்டு புகழைப் பயக்குமாறு செய்க' என்றான் என்பதாம் ஸ்ரீராமனை உன்புதல்வனென்றான், கருணை பிறத்தற்பொருட்டு முன் அந்தக்கைகேயி காட்டிவந்த அன்பைக் குறிக்கும்பொருட்டுமாம் மனுவின்வழி நின்கணவன் - நீதிநூல் பிறழாத கணவன் என்றுமாம் இனி, மனுவின்வழியென்பதனை அரசோடு கூட்டலுமாம் பி - ம் —[1]நோக்கி [2]ஏனையோருயிருக்குமுயிரும் [3]புனையாய். [4]பெண்ணே. (ருருகூ)

### சங —கைகேயியின் மாற்றமொழி.

மொய்ம்மாண் வினைவே றுமுன் [1]றுபர்வான் மொழியா முன்னம்
விம்மா [2]வழுவா ளரசன் மெய்யிற் றிரிவா னென்னி
னிம்மா வுலகத் துயிரோ டினிவாழ் வுகவே னென்சொல்
[3]பொய்ம்மா ணுமற் [4]கின்றே பொன்றூ [5]தொழியே னென்றாள்.

(இ - ள்.) (என்று), மொய் மாண் வினை - நெருங்கிய மாட்சிமையுடைய (நல்வினை தீவினை யென்னும் இரு) வினைகளையும், வேர் அற - அடிகெடும்படி, வென்று - (புலன்களிற்செல்கின்ற அவாவைத்தனையும்) அடக்கி, உயர்வான் - மேம்பட்ட அந்த வசிட்டமுனிவன், சொற்ற முன்னம் - சொல்வதற்கு முன்பே,—(கைகேயி),—விம்மா அழுவாள் - விம்மிஅழுது, 'அரசன் - சக்கரவர்த்தி, மெய்யின் - வாய்மையினின்றும், திரிவான் எனின் - மாறுவானானால், இனி - பின்பு, இம் மா உலகத்து - பெரிய இந்த நிலவுலகத்தின்கண், உயிரோடு வாழ்வு - உயிரோடு வாழ்ந்திருத்தலை, உகவேன் - விரும்பேன்; என் சொல் பொய்யாமாறு - என் வார்த்தை பொய்ப்படாமைக்காக, இன்றே - இப்பொழுதே, பொன்றுதல் புரிவேன் - அழிவேன்,' என்றாள்; (எ - று.)

ஈண்டு மெய்யென்றது - கேகயத்துக் கூறியவாறொழுகுதலை. அவன் சொன்னசொல் தவறினும் யான் சொன்னசொல் தவறேனே என்கிறாள். செய்தவினை தொடர்ந்து பயனை அனுபவிக்கச் செய்தலால், 'மொய்வினை' என்றார். மாண்வினை - மாண்வினை யென்றது - இருவகை வினைகள் இருப்பிலக்கும், நல்வினைகள் பொன்விலங்கு போலத் தடுத்துச் சம்பந்தத்தை உண்டாக்குந் தன்மையதாதலால். இருவினையும் மாறுபாடின; 'வேரற' என்றதனால், அப்பயன்களை இனித் தொடர்ந்து அனுபவித்தலும், பிறந்த உடம்பான் முகந்து நின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அனுபவிக்கக்கடவனவாய முன்கிடந்த துன்பங்களும், மேலைக்கடவ துன்பங்களும் இல்லையாகப் பெற்றும் பழம்பெருநிலை புணர்ந்தமை [illegible] பற்றற மாறுபாடுதன்பது- எதிர்மறை காட்டிவந்த [illegible] மாறுபாடுதன்பது மாறுபாட்டுக்குள்ளாதிருப்பினாலும் [illegible] சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள் அடுத்த பாடலினின் [illegible] பி ம் — [1]ஒழிவான [2]விழுவாள் [3]அம்மானை அடலாள [4]இன்னே [5][illegible]பான்.

சச.—இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - வசிட்டமுனிவர் கைகேயியைக் கண்டித்துக் கூறியவை

கொழுநன் றுஞ்சு மெனவுங் கொள்ளா துலகம் மெனவும்
பழிநின் றுபடரு மெனவும் பாவம் முளதா மெனவும்
ஒழிகின் றிலையன் றியுமொன் றுணர்கின் றிலையா னினியென்
மொழிகின் றனவென [1]றொன்று முனியும் முறைமையன் [2]மொழிவான்.

(இ - ள்) (என்று கேட்டு), முனியும் - அம்முனிவனும், கொழுநன் துஞ்சும் எனவும் - கணவன் இறப்பான் என்றும், உலகம் கொள்ளாது எனவும் - உலகத்தவர் ஏற்றுக்கொள்ளார் என்றும், பழி நின்று படரும் எனவும் - பழிமொழி நிலைநின்று மேன்மேலும் வளரும் என்றும், பாவம் உளதாம் எனவும் - தீவினை உண்டாமென்றும் (எண்ணி), ஒழிகின்றிலை - (நீ இக்காரியத்தினின்றும்) நீங்குகின்றாயில்லை; அன்றியும் - (அது) அல்லாமலும் ஒன்று

உணர்கின்றிலை-(பிறர் சொன்னாலும் அதனைச்) சிறிதும் அறிந்து செய்கின்றாயில்லை; யான்—, இனிமேல் மொழிகின்றன என் - பின்னால் இன்னும் சொல்லக்கடவன யாவை? என்று - என்றுகூறி, (பின்னும்), முறை அன்று என்றான் - (இது) கிரமமல்லவென்றுங்கூறினான்; (எ - று.)

உனக்கே உன் செய்கையினால் விளைவன இவையென்று தெரியாவிட்டாலும், பிறர் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டேனென்கிறாயே? இனி உனக்குயான் என்னசொல்லுவது? இறுதியாக ஒன்று சொல்லுகின்றேன் உன்செயல் முறைமையன்றென்றனன் வசிட்டனென்க. பி-ம் —[1]என்றான [2]என்பான்.

௪௫. கண்ணோ டாதே கணவ[1]னுயிரோ டிடர்கா ணாதே
[2]புண்ணூ டோடுங் கனலோ விடமோ வென்னப் புகல்வாய்
பெண்ணோ தீயோ [3]மாயாப் பேயோ கொடியாய் [4]நீயிம்
மண்ணோ [5]டுன்னோ டென்னாம் [6]வசையோ வலிதே யென்றான்.

(இ - ள்) (என்று பின்னும் வசிட்டன்), கண் ஓடாது - தாக்ஷிண்யமின்றி, கணவன் உயிர் ஓடு இடர் காணாது-சக்கரவர்த்தியினது உயிர் (உடலை விட்டு) விரைந்துசெல்லுந் துன்பத்தையும் நினையாமல், 'புண் ஊடு ஓடும் கனல் ஓ - விரணத்தினுட்புகும் நெருப்போ? விடம் ஓ - நஞ்சோ?' என்ன - என்னும்படி, புகல்வாய் - பேசுகின்றவளே! நீ—, பெண் ஓ - ஒரு மானுடமாதரோ? (அன்றி), தீ ஓ - நெருப்போ? (அன்றேல்) மாயா பேய் ஓ - விடாப் பிடியுள்ள பிசாசமோ? கொடியாய் - கொடுமையுடையவளே! இ மண்ணோடு உன்னோடு என் ஆம் - (இனித் தசரதனுக்கு இவ்வுலகத்தோடும் உன்னோடும் என்னஉறவு இருக்கின்றது? வசை ஓ வலிது ஏ - (உனக்குவந்த) பழிச்சொல்லோ வலியதே, என்றான்—; (எ - று)—முதலடியில், ஏ - அசை.

கண்ணோட்டமாவது - தன்னோடுபயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்கமாட்டாமை; இது அவர்மேற் கண்சென்றவழி நிகழ்வதாகலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. கேகயன்மகளும் தசரதன்மனைவியுமாதல்பற்றிப் பெண்ணோவென்றும், தீய ஒழுக்கத்தாற் பெண்ணல்லளெனத் துணிந்து தான் சேர்ந்தவிடத்தைச் சுடுதலுங் கொல்லுதலும்பற்றித் தீயோவென்றும், இவள் தான் சேராதவிடத்தையுஞ் சுடுதலாலும் ஆறாமையாலும் தீயினுங் கொடியளாதலால் தீயல்லளெனத் துணிந்து பிறர்வருத்தத்திற்கு இரங்காது மேன்மேலும் வருத்துதல்பற்றிப் பேயோவென்றுங் கூறினான். மாயாப்பேய் என்பதற்கு - உலகத்துப்பேய் வருத்துவது தான் மறைந்துநின்றே, இப்பேய் மறையாமலும் வருத்தும் என்னும் வேற்றுமை தோன்றக் கூறலும் ஒன்று. மாய்தல் - மறைதலாதலை "கதிர்மாய்கருந்தண்கழனி" என்ற இடத்துங் காண்க. பி-ம் —[1]துயரோடிடர். [2]புண்ணோடு. [3]மாயப்பேயோ. [4]நீயும், அறியேன். [5]என்னோ [6]வசையே, மனமே, மனதே. (௫௪௨)

௪௬. வாயான் மன்னன் மகனை வனமே கென்னா முன்னம்
நீயோ சொன்னா யவனே நிமிர்கா னிடை[1]வெங் கெறியிற்

[3]போயோ புகலோ தவிரான் புகழோ டுயிரைச் சுடுவெந்
[4]தீயோய் நின்போற் றீயா ருளரோ செயலென் னென்றான்.

(இ - ள்.) (என்று பின்னும்). மன்னன் - சக்கரவர்த்தி, வாயால் மகனை வனம் ஏகு என்னு முன்னம்-(தன்) வாய்மொழியாற் குமாரனைக் காட்டிற்குச் செல் என்று ஏவுதற்குமுன்னே, நீ ஓ சொன்னாய் - நீயே (வனமேகென்று) சொன்னாய்; அவன் ஓ - அவ்விராமனோ, நிமிர் கானிடை - நெருங்கிய காட்டில், வெம் நெறியில் - கொடிய வழியில், போய் ஓ புகல் ஓ - சென்று அடைதலையோ, தவிரான் - ஒழியான்; புகழோடு - கீர்த்தியையும், உயிரை - கணவனுயிரையும், சுடு-எரிக்கின்ற, வெம் தீயோய்-கொடிய நெருப்புப் போன்றவளே! நின்போல தீயார் - உன்னைப்போன்ற கொடியவர், உளர் ஓ - (இவ்வுலகத்து) இருக்கின்றனரோ? செயல் என - (இதனினும்) செய்யத்தக்க வேறு கொடுந்தொழில் யாது?' என்றான—; (எ - று.)

தசரதசக்கரவர்த்தி தனவாயினாலே இராமனைக் காட்டிற்குப்போமாறு துணிந்துசொல்லப் பின்வாங்குகையில், 'அந்தச்சக்கரவர்த்தி உன்னை வரவழைத்தது பதினான்குவருடம் வனவாசஞ்செய்யும்படி ஏவுதலின்பொருட்டாகும்' என்று அந்தச்சக்கரவர்த்தியின் அபிப்பிராயமாக நீயே கூறிவிட்டாய்; இராமனோ, 'நம்மைப் பெற்ற தந்தையார் ஏவவில்லை மாற்றாந்தாயல்லவா அவருடைய கருத்தாக ஏவுகிறாள்' என்று சொல்லிக் காட்டிற்குப் போகாமல் விரான. இங்ஙனம் ஒருசக்கரவர்த்திகுமாரனைக் காட்டிற்குச் செலுத்தி அதனாற் புகழை யிழந்து பெரும்பழியைப்பெற்ற நீ கணவனை உயிர்போகுமநிலையிற் செய்துவிட்டாய உனது இந்தச்செய்கை எவ்வளவு விபரீதமாயிருக்கின்றது! உன்னைப்போற கொடியவரும உளரோ?' என்று வசிட்டமுனிவன கைகேயியைத் திட்டினனென்க உலகத்துத்தீ புகழையும உயிரையும எரிக்கமாட்டாதாதலின அவ்வுலகத்தீயினும வேறுபாடுதோன்ற 'புகழோடுயிரைச சுடுவெந்தீ' என்றான; ஓடு - வேற்றுமையணி புகழையெரித்தல - புகழைப் போக்குதல உயிரையெரித்தல - தசரதனுயிரைப பரிதவிக்கச செய்தல்.
பி-ம் —[1]வன்னெறியிற. [2]போயே புகலோதவிரப. [3]தீயோ. (௩௪௩)

௪௭.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - தசரதன் தன்வருத்தந் தோன்றக் கைகேயியைப் பழித்துக்கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்

தாவின் முனிவன் புகலத் தளரா நின்ற மன்னன்
[1]நாவின் னஞ்சம் முடைய நங்கை தன்னை நோக்கிப்
பாவி நீயே வெங்கான் படர்வா [2]யென்றென் னுயிரை
[3]யேவி னாயோ வவனு மேகி னானோ [4]வென்றான்.

(இ - ள்.) (என்று), தா இல முனிவன் - குற்றமில்லாத அம்முனிவன், புகல-சொல்ல, (கேட்டு), தளராநின்ற மன்னன்-வருந்துகின்ற அத்தசரதன், நாவில் நஞ்சம் உடைய நங்கைதன்னை நோக்கி - நாவில் விஷத்தையுடைய

கைகேயியைப்பார்த்து, 'பாவி - தீயவளே! வெம் கான் படர்வாய் என்று - கொடிய காட்டிற் செல்வாயாகவென்று, என் உயிரை - எனது உயிரோடொத்த இராமனை, நீ ஏவினாய் ஓ - நீயே அனுப்பினாயோ? அவன் உம் ஏகினான் ஓ - அவனும் (காட்டிற்குப்) போய்விட்டானோ? என்றான்—; (எ - று.)

கைகேயி இராமபிரானை நோக்கிக் காட்டுக்குச் செல்லாயென்று ஏவிய போது, மன்னவன் மூர்ச்சித்திருந்தானாதலால் நிகழ்ந்தது தெரியாமையால், வசிட்டமுனிவன் 'மன்னன்மகனை வனமேகென்றுமுன்னம் நீயோ சொன்னாய் அவனோ கானிடைப்போயப் புகுதலதவிரான' என்று சொன்னதைக் கேட்டுக் கைகேயி இராமனைக் காட்டிற்குச் செல்லுமாறு ஏவியதையுணர்ந்து 'பாவி! நீயே வெங்கான்படர்வாயென்று என்னுயிரை ஏவினாயோ?' என்கிறான். ஈண்டுக்குற்றமென்றது - காமவெகுளி மயக்கங்களை; நஞ்சமென்றது - வெவ்வுரையை. எனதாணையின்றி யென்பானை நீயேயெனப் பிரிநிலையேகாரந் தந்தான்; நீயேபடர்வாயென்றுமாம். உயிர - உவமவாகுபெயர். பி ம்:—[1]நாவினஞ்சம. [2]என்றனா. [3]ஏவினாயே. [4]என்னா. என்ன (கூசச)

சரு. கண்டேனெஞ்சம் [1]கனிவாயக [2]கனிவாய் விடநாணெடுநா
ளுண்டேனதனாலெயென்னுயிரை முதலோடுண்டாய
பண்டே யெரிமுன் னுன்னைப் பாவி [3]தேவி யாகக்
கொண்டேனல்லேன் வேறோர் கூற்றந் தேடிக் கொண்டேன்.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்

(இ - ள்) (பின்னும், நெஞ்சம் கனிவு ஆய கண்டேன்-(உன்)கருத்தை நன்றாயறிந்தேன்; நான் கனி வாய விடம் நெடு நாள் உண்டேன் - யான் (உனது) கொவ்வைக்கனிபோலும் வாயினது விடத்தைப் பலகாலும் புசித்தேன்; அதனால் நீ என் உயிரை முதலோடு உண்டாய்-ஆதலால்தான் நீ எனது சீவனை அடியோடு புசித்தாய்; பண்டு எ-முன்னே, எரி முன்-அக்கினியின்முன், பாவீ - கொடியவளே! தேவி ஆக உன்னைக் கொண்டேன் அல்லேன் - மனைவியாக உன்னைக் கொண்டவனல்லேன்; வேறு - மாறாக, ஓர் கூற்றம் தேடிக் கொண்டேன் - ஒருயமனைச் சம்பாதித்துக்கொண்டேன்; எ - று।

நான் உன்னை வேறுவடிவங்கொண்டுவந்துள்ள யமனென்றறியாது பெண்ணென்று மாறாகஎண்ணித் தேவியாகக்கொண்டேன் பயன்விளையுங் காலத்து நீ பெண்ணல்லையென்றும், ஓர்கூற்றமென்றும் விளங்கிற்றென்றவாறு; கைகேயியினிடத்துள்ள தேவியாந்தன்மையை மறுத்துக் கூற்றின் தன்மையை யேற்றிக் கூறியது-அபநுதியணியாம். கணவன் களிக்கும்போது உடன்களித்தலும், அவன் துயருறும்போது உடன்துயருறுதலுமாகிய கற்பிலக்கணமின்மையால் தேவியாகக்கொண்டேனல்லேனென்றும், காலமாகாமைக்கு முன்பே கொல்லுதலால் வேறென்றும், ஸ்ரீராமசம்பந்தம்பெற்றவரிடத்துஞ் செல்லுதலால் ஓரென்றும், என்னுயிரை முதலோடுண்டாய் என்பதற்கேற்பக் கூற்றமென்றும், நீ செய்யுமிது உன்பிழையன்று என்பிழையே

யென்பான் தேடிக்கொண்டேனென்றுங் கூறினான். நெஞ்சம் - ஆகுபெயர். கனிவாய்விடமுண்டல் - அதரபானம். அதராமிருதத்தை 'விடம்' என்றான், துன்பஞ்செய்தலால். நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப்படுமாகலின், விடமுண்டேனென உணவென்னும் பொதுச்சொல்லாற் கூறினான். மகனுக் குத்தீங்கு விளைத்தலால், முதலோடென்றான். உயிருண்டாய என்பது, இலக் கணைக்குறிப்பு; "கண்ணுங்கொளச்சேறி நெஞ்சேயிவை யென்னைத், தின்னு மவர்க்காணலுற்று" என்புழிப்போல; இது-"உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை, யுண்டனபோலக் கூறலுமரபே" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் உம்மையாற் கொண்டு ணாதலென்பதனாற் கொள்ளப்பட்டது "தோணலமுண்டு துறக்கப்பட்டோர். வேணீருண்ட குடையோரன்னர்," "அளித்தயிலகினாற் வேந்தன்" என்றார் கலித்தொகையிலும், சிந்தாமணியிலும் அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்து உதகம் பண்ணுத லுளதாதலின், எரிமுன்தேவியாகக்கொண்டே னென்கிறான். பி-ம் —[1]களிநின். [2]விடநாமெனடுநாளுனனெடு [3]தேவீ. (௧௪௫)

௪௬ விழிக்குங் கண்வே றில்லா வெங்கா னென்கான் முளையைச்
சுழிக்கும் வினையா லேகச் சூழ்வா [1]யென்னைப் [2]போழ்வாய்
பழிக்கு நாணாய் மாணப் பாவீ யினியென் பலவுங்
கழுத்தின் னாணுன் மகற்குக் [3]காப்பின் னாணா [4]மென்றான்.

(இ - ள்) 'விழிக்குங் கண் வேறு இல்லா - (அவன் அல்லாமல்) திறந்து பார்க்கின்ற வேறுவிழி யில்லாத, என் கான் முளையை-எனது பிள்ளையாகிய இராமனை, வெம் கான் - கொடிய காட்டில், சுழிக்கும் வினையால் - அலைப்பச் செய்கின்ற ஊழ்வினையினால், ஏக - செல்லும்படி, சூழ்வாய் - ஆலோசனை செய்பவளே! என்னை போழ்வாய் - என்னைப் பிளப்பவளே! பழிக்கும் நாணாய் - பழிமொழிக்கும் வெட்காதவளே! மாணப் பாவீ - மாட்சிமைப்படாத கொடியவளே! இனி என் பல-இனிமேற் பலவார்த்தைகளைக் கூறுவதனாற் பயன்யாது? உன் கழுத்தின் நாண் - உன்கழுத்திற்கட்டிய மங்கலநாண், உன் மகற்கு - உன்பிள்ளையாகிய பரதனுக்குக் காப்பின் நாண் ஆம்-ரக்ஷாபந்தனத்துக்குரிய கயிறாகும்,' என்றான் - என்று கூறினான், (தசரதன்; (எ - று.)

பரதனுக்குப்பட்டங்கட்டுவதற்குள் நான் இறப்பேனென்பதுகருத்து; பிறிதினவிற்சியணி. இராமபிரான் என்கண்போன்றவன் அவனை யிழந்தால் நான் கண்ணிழந்த குருடனேயென்பது 'விழிக்குங்கண் வேறில்லா என்கான் முளை' என்பதன்கருத்து. இனி எப்பொழுதும் என்கண்ணாற்காணத்தக்க வன் அந்த ஸ்ரீராமபிரானேயென்ற கருத்துக்கொள்ளவும் இடமுண்டு "விழிக் குங்கண்ணிலேனின்கண்மற்றல்லால் வேறொருவரோடெனமனம்பற்றாது" என்ற பெரியாழ்வார்பாசுரமுங் காண்க. கான்முளை - சந்ததியிலுமுளைப்பது சந் தானம் அன்மொழித்தொகை. வெங்கானென்கான், சூழ்வாயென்னைப் போழ்வாய், நாணாய்மாணா—பிராசம். பி-ம் —[1]என்ன, என்னிற் [2]பேழ்வா ய்ப். [3]காப்புநாண். [4]என்று. (௧௪௬)

ருo —மனமிரங்காத கைகேயியைக்நறித்து வசிட்டனைச் சாட்சியாகக் கொண்டு மன்னவன் சிலகூறுதல்.

இன்னே பலவும் பகர்வா [1]னிரங்கா தாளை நோக்கிச்
சொன்னே [2]னின்றே யிவளென் றார மல்ல டுறந்தேன்
மன்னே [3]யாவான் வருமப் பரதன் றனையும் மகனென்
றுன்னேன் முனிவா [4]வவனு மாகா னுரிமைக் கென்றான்.

(இ - ள்.) இன்னஏ - இத்தன்மையவாய, பலவும் பகர்வான் - அநேக வார்த்தைகளைச் சொல்லுந் தசரதன்,—இரங்காதாளை நோக்கி-மனமிளகாத அக்கைகேயியைப்பார்த்து, [கைகேயி மனமிளகாதிருத்தலைக் கண்டுஎன்ற படி]. (வசிட்டனை நோக்கி), 'முனிவா-முனிவனே! இன்று ஏ சொன்னேன்- இப்பொழுதே சொல்லிவிடுகிறேன்; இவள் என் தாரம் அல்லள்-இவள் என் மனைவியல்லள்; துறந்தேன் - வெறுத்துவிட்டேன்; மன்ஏ ஆவான் வரும - அரசனாக வருகின்ற, அ பரதன் தனை உம்—, மகன் என்று உன்னேன் - பிள்ளையென்று நினையேன்; அவன் உரிமைக்கு உம் ஆகான் - அப்பரதன் புத்திரன் செய்வதற்குரிய உத்தரகிரியை செய்வதற்குந் தகுவனாகான்.' என்றான்—; (எ - று)

தான் கல்லுகு கரையும்படி சொல்லவும், கல்லினும் வன்மனஞ்சளாய்க் கைகேசி சிறிதும் இரங்காதிருத்தலை நோக்கி அவளிடத்துமனமிகசந்து தசரதன் வசிட்டமுனிவனை நோக்கி. 'சுவாமி! நான் இந்தக்கைகேயியைத் துறந்து விட்டேன் என்னுயிரைவாங்குவதால் யமன்போன்ற இந்தப்பாவி எனக்கு மனைவியல்லள் மூத்தவன்அரசுபுரிதலென்ற முறைமைமாறி இராசசியத்தை யாளவேண்டுமென்ற கருத்துடன் வரப்போகின்றதனாலும், ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்குச்செல்லுமாறு செய்வித்தனாலும் என்மனத்துக்கு மாறான பரதனும் எனது புத்திரன் ஆகான். ஆகவே. இராமனைப்பிரிவதனால் இறக்கப்போகின்ற எனக்கு அந்திமகிரியைசெய்வதற்கும் அவன் ஏற்றவனல்லனென்றனன்' என்ப தாம். இன்னஏ என்பன இன்னேயென்று விகாரப்பட்டன; ஏகாரம் - பிரிநிலை. சொன்னேன் - காலவழுவமைதி இயல்பினால்வந்தது. தாரம் - தாராः என்ற வடசொல்லினவிகாரம மன்-மன்னனுக்கு ஆதுபெயர ஏகாரம்-சிறப்பு. பி-ம் —[1]இரங்காதவளை [2]முன்னே [3]ஆளவான் [4]அவனென்னுரிமைக்கா கான். (ரு௭எ)

ருக.—தசரதன்நிலையைக் கண்டு கோசலை வருந்தலுறுதலை இதுவும் அடுத்தகவியும் கூறும்.

என்னைக் கண்டும மேகா வண்ணம் மிடையூ [1]றுடையா
னுன்னைக் கண்டும் மிலனே [2]வென்று வுயர்கோசலையைப்
பின்னைக் கண்டா னனையான் பிரியக் [3]கண்ட துபரந்
தன்னைக் கண்டே [4]தவிரா வாட ளர்வா னிலையிற் [5]றளர்வாள்.

(இ - ள்.) பின்னை-பின்பு, இடையூறு உடையான்-துன்பத்தையுடைய தசரதன்,—உயர் கோசலையை - சிறந்த கௌசலையைநோக்கி, '(இராமன்), என்னை கண்டு ஏகா வண்ணம் உம்-என்னைப்பாராதபடியே (தான்) காட்டிற்குச்சென்றதுபோலவே,உன்னை உம் கண்டுஇலன் ஓ-உன்னையும் பார்க்கவில்லையோ?' என்று-என்றுகூறிக்கொண்டே, கண்டான்-; அனையான் பிரிய கண்ட துயரம்தன்னை-அவ்விராமன் பிரிதலால (மன்னவனுக்கு) நேர்ந்துள்ள துன்பத்தை, கண்டுஏ-கண்கூடாகப்பார்த்தபின்பே, தவிரான் - (தான் அந்தத் தசரதனிடம் இராமனைக்காட்டிற்கு அனுப்பாதிருக்கும்படி கேட்கவேணுமென்றுநினைந்துவந்த கருத்தை) ஒழிபவளாய், தளரான் - சோர்பவனாகிய அரசனது, நிலையில்—, தளர்வாள்-(தானும்) சோர்பவளானாள்; (எ - று.)

'கானகஞ்செல்கின்றேனென்று சொன்னால் நான் எங்ஙனம் வருந்துவேனோ?' என்று என்னோடு சொல்லாமலே கானகத்துக்குப் புறப்பட்ட இராமன் உன்னிடத்தும் அவ்வண்ணமே சொல்லாதொழிந்தானோ? என்று மன்னவன் வினவியவண்ணம் கௌசலையைக் கண்டானாக, அரசனது துயரமிகுதியைக் கண்டு, தன்னாலியன்றவளவில் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பக்கூடாதென்றே இம்மன்னவனமுயன்றுள்ளானென்பதையும இராமனைப் பிரிந்ததால் தன்னைவிட மன்னவன மிகுதியாகத்துன்பப்படுகிறானென்பதையும கண்கூடாகக்கண்ட கோசலை, தான் இராமனைக் காட்டிற்குச்செல்லாதவாறு செய்யவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளும எண்ணந் தவிர்ந்து மன்னவன் போலவே தானும் வருந்துபவளாயினளென்பதாம. என்னைக்கண்டும் ஏகாவண்ணம இடையூறு ஒன்றுடையான என்பதற்கு - கானகத்திற்குச் செல்லுமுன் என்னைப்பார்த்துவிட்டுப் போகமுடியாதபடியும கைகேயியினால் தடைசெய்யப்பட்ட இராமனென்றும, அனையான் பிரியக் கண்ட துயரம தன்னைக் கண்டே தவிராளென்பதற்கு - அவ்விராமன் பிரிந்ததனால் தோன்றிய துயரத்தைத் தன்னைக் கண்டே போக்கிக்கொள்பவளாகிய அக்கோசலையென்றும் உரைக்கலாம். வீரமாதாவாதலாலும, ஸ்ரீராமனைபபெற்ற பேறுடைமையாலும், பட்டமஹிஷியாதலாலும், தருமபத்நியாதலாலும 'உயர்கோசலை' என்றார். இனி அனையான் பிரியக்கண்ட துயரத்தையும தன்னையுங்கண்டு தளர்வாள் என்றும், தன்னைக்கண்டே அனையான் பிரியக்கண்ட துயர் தவிர்வாள் என்றும்உரைப்பினுமாம. இனி, இடையூறுடையான் [தசரதன்] கண்டானாகி, என்ன, தளர்வான்; இவள்தளர்வாள் எனினுமமையும. பி-ம் —[1]உடையாய். [2]என்றான். [3]கண்டாசாள. [4]தவிர்வான். [5]தளரா, தளர்வாள. [6]தளர்வான். ()

௫௨. மாற்றாள் செயலா மென்றுங் கணவன் வரமீந் துள்ள
மாற்றா தயர்ந்தா னென்று மறிந்தா ளவளும் [1]மனத்தைத்
தேற்றா நின்றாண் மகனைத் [2]திரிவா யென்றா ளரசன் [வாள்.
றோற்றான் மெய்யென் றுலகஞ் சொல்லும் பழிக்குஞ் சோர்

(இ - ள்.) மாற்றாள் செயல் ஆம் என்றும்-(இது)கைகேயியினது செய்கையாகுமென்றும், கணவன் வரம் ஈந்து உள்ளம ஆற்றாது-சக்கரவர்த்தி வரத

தைக்கொடுத்து [ஏற்புறுத்தப்பெற்றவரத்தைக் கொடுத்தபோதிலும்] மனம் பொருந்தாமல், அயர்ந்தான் என்று உம் - மூர்ச்சித்தானென்றும், அறிந்தாள் அவள் உம் - தெரிந்துகொண்டவளாகிய அக்கோசலையும், மனத்தை தேற்றா நின்றாள் - (தன்) மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு, அரசன் மெய் தோற்றான் என்று - சக்கரவர்த்தி சத்தியந்தவறினனென்று, உலகம் சொல்லும் - உலகத்தார் சொல்லும், பழிக்கு உம் - பழிமொழிக்கும், சோர்வாள் - தளர்பவளாய், மகனை திரிவாய என்றாள் - இராமனைக் குறித்துக் காட்டிற்குச் செல்வாயென்றாள்; (எ - று.)

தசரதனைக் கண்டபிறகு அந்தச்சக்கரவர்த்தி சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு வேறுவகையின்றி மகனைக் காட்டுக்குப்போக அனுமதிசெய்தது மனமிகவுந் தவித்தலையுணர்ந்த அந்தக் கோசலை, தன் கணவன் ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகா விட்டால் உலகத்தார் தூற்றுவாரேயென்று மனந்தளர்ந்து தன்மகன் கானகஞ்செல்வதை யுடன்பட்டுக் கூறினாளென்க. மகனைத்திரிவாயென்றாளென்பது - மகன்காட்டிற்குச்செல்வதை யுடன்பட்டாளென்றவாறு. [1]அவனைத்தேற்றா நின்றாள் மகனைத்திரிவாயென்றாள் என்ற பாடத்துக்கு - கணவனைத் தேற்றுபவளாய் மகனைக் காட்டிற்குச்செல்வதினின்று மீள்வாயென்றாளென்று பொருள்கூறுக. இப்பொருளில், அரசன் சத்தியப்பிரதிஜ்ஞனாவது குறித்து இராமன் காட்டிற்குப்போவதை யுடன்பட்ட கோசலை கணவனைத் தேற்றும் பொருட்டு இராமன் கானகஞ்செல்லுங் கருத்தை விட்டிட்டானென்றாளென் பாருமுளர். இனி, மகன் திரிவான் - மகன் திருப்பி வருவானென்று சொன்னவாம். மாற்றாள் - சக்களத்தி; கைகேசி. பி-ம். — [1]அவனை [2]திரிவாயென்னாள். திரிவானென்னா. (ருசக)

ருஙு.—கோசலை 'பெருமைக்குக் குறைவாமாதலால், மகன்மீது அன்பை யொழியவேணும்' எனல்.

தள்ளா [1]நிலைசான் மெய்ம்மை [2]தழுவா வழுவா வகைநின்
றெள்ளா நிலைகூர் பெருமைக் [3]கிழிவா மென்றா லுரவோய்
விள்ளா நிலைசே ரன்பான் மகன்மேன் [1]மெலிவின் னுலகங்
கொள்ளா தன்றோ வென்றாள் கணவன் குறையக் குறைவாள்.

(இ-ள்) கணவன் குறைய குறைவாள் - (இவ்வாறு) கணவன் துயருறும் போது உடன்துயருறுகின்ற கோசலை,—'உரவோய் - வலியுடையவனே! தள்ளா நிலை சால் மெய்ம்மை - தவறத்தகாத தன்மைபொருந்திய சத்தியத்தை, தழுவா - ஏற்றுக்கொண்டு, வழுவா வகை நின்று - தவறாதபடி நிலைநின்றபின்பு, எள்ளா நிலை கூர் பெருமைக்கு இழிவு ஆம் என்றால் - இகழப்படாத தன்மை மிகுந்த (நின்) பெருந்தன்மைக்கு ஈனத்தைத் தருவதாகுமானால், விள்ளா நிலை சேர் மகன்மேல் அன்பால் மெலிவின் - வேறுபடாததன்மைபொருந்திய பிள்ளையிடத்துள்ள நேசத்தினாற் சோர்ந்தால், உலகம் கொள்ளாது அன்றோ - உலகத்தார் (அதனை) ஏற்றுக்கொள்ளார்களல்லவா? என்றாள்-; (எ-று.)

பெருமைபெறவேணுமானால் சத்தியத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டுமேயன்றி மகன்மேலன்புகொண்டு மனமழிவதாற் பயனுண்டோ? அது பெருமைக்கு இழிவாமன்றோ? ஆதலால், மகன்மீது அன்புகொண்டு வருந்தவேண்டா என்க் கோசலை மன்னவனைத் தேற்றினளென்க. பெருமையாவது - எவ்வழியும் மனக்கலக்கமின்றித் தாம் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யும் உறுதிப்பாட்டாலுய உயர்வு. இழிவைத் தருவதனை இழிவென்று உபசரித்தார். உரவு - மனமொழி மெய்களாலுள்ள வலி. அறிவுமாம். அனையாவது - மனைவியாதலுமாம். தாய்தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தினர்களுளும் பிணிப்பித்து நிற்கும் நேயம்; "அன்பெனப்படுவது தன்கிளைசெறாமை" என்றார் கலித்தொகையிலும். கணவன்குறையைக் குறைதல் - கற்பிலக்கணம். உரவோரென்றவிரி - உரவோராகிய உனக்கு இது தகாதென்பதைக் குறிப்பிக்கும். பி-ம்:—[1]நிலையான். [2]தம்மைத்தழுவா வகையினறு, தழுவா வகையாலெய்தின் [3]தழுவா. [4]இனியிவ்வுலகம், மெலியவுலகம் (௫௦)

௫௧—கோசலையின் வருத்தம்.

[1]போவா தொழியா னென்றாள் புதல்வன் றன்னைக் கணவன்
சாவா தொழியா னென்றாள் றனதுள்ளந் [2]தளர்ந் தழுவாள்
காவா [3]யென்றாள் மகனைக் கணவன் புகழுக் கழிவா
ளாவா வுயர்கோ சலையா மன்ன மென்னுற் றனளே.

(இ-ள்) 'என் புதல்வன் தான் (காட்டிற்குப்) போவாது ஒழியான் - (எவ்வகையாலும் காட்டுக்குச்) செல்லாமல் நிற்கான்,' என்றாள்—; கணவன் சாவாது ஒழியான் என்று என்று - (இருவரையும் தன்) கொழுநன் இறவாது விடான் என்று பல்முறை சொல்லி, உள்ளம் தளர்ந்து - மனம் நெருக்கப்பட்டு, அழுவாள் - வருந்துவாள்; கணவன் புகழுக்கு அழிவாள் - கொழுநனது கீர்த்திக்குக் குறைவுறுமேயென்று வருந்துபவளாய், மகனை காவாய் என்றாள் - (இராமனை வனத்துக்குச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து)க் காப்பாயாக என்று (தன் கணவனை நோக்கிச்) சொல்லாள்; ஆஆ - அந்தோ! அந்தோ! உயர் கோசலை ஆம் அன்னம் - சிறந்த கௌசலையாகிய அன்னப்பேடை, என் உற்றனள் - எவ்வாறு துன்பப்பட்டாள்? [மிகவும் வருந்தினள் என்றபடி]; (எ - று)

'இராமனோ தந்தை கட்டளையிட்டதனால் வனஞ்செல்லாதிருக்கமாட்டான்; அவன் வனஞ்சென்றானோ (தசரதன்) உயிர்போகாதிருக்கமாட்டான்; இனி கணவனது புகழ்நிலையைக் காக்கும் பொருட்டு மகனைக் கானகஞ்செல்ல வேண்டாமென்று கணவனைக் கேட்டுக்கொள்ளவும் தகுமோ? அதனால் கணவனதுபுகழுடம்புக்கு அழிவு வருமே' என்று இவ்வாறு நினைந்து நினைந்து அந்தக்கோசலை பட்ட துன்பத்துக்கு ஓர் எல்லையில்லை யென்பதாம். ஒருபால் மகன் கானகஞ் செல்லுதலும் கணவனிறப்பனோ என்ற சந்தேகவருத்த, மகன் கானகஞ்செல்லாவிட்டாற் கணவனது புகழுக்கும் புண்ணியத்துக்கும

கேடுவருமே என்ற வருத்தம் மற்றொருபால்இடருறுத்த இவ்விருவகைத் துன்பத்துக்குஇடையே அகப்பட்ட கோசலையின் மனத்துயரத்தினை நம்மாற்சொல்ல முடியாதென்றபடி. மகனைக்காவாய் என்பதற்கு-மகனைக்குறித்து (நீ தந்தையைக்) காவாய் என்றுமாம். ஆவா-இரக்கச்சொல் அவலத்தால், இரண்டடுக்கிற்று. அங்ஙனந் தேவியாயவள் இங்ஙனமாயினளேயென்று குறிக்குமாறு, 'ஆவாவுயா கோசலையாம் அன்னம என்னுற்றனளோ'என்று கவி இரங்குகின்றன ரென்க. பி-ம் —[1]போவாரொழிவாயென்னாள், போவானொழியானென்றாள், போவானொழிவானென்றாள், போவானொழிவானென்னாள். [2]தளாவுற்று. [1]என்றாள். (ருச)

ருரு.—இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் -கானகஞ்சேல்லாநின்ற மகனைக்குறித்துத் தசரதன் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

உணர்வா னனையா ளுரையா [1]லுயர்ந்தா னுரைசால் குமரன்
புணரா னில[2]மே வனமே போவா னேயா மென்னா
விண[3]ரார் தருதா ரரச னிடரா லயர்வான் வினையேன்
றுணைவா துணைவா [4]வென்றான் [5]றோன்றாற் [6]றோன்றாய் [7]யென்றான்.

(இ - ள்) இணர் ஆர் தரு தார் அரசன் - மலர்கள் நிறைந்த மாலையையுடைய தசரதன், அனையாள் உரையால் - அந்தகோசலையினது வார்த்தையினால், 'உயர்ந்தான் உரை சால் குமரன் - சிறந்தவனாகிய கீர்த்திமிகுந்த ஸ்ரீராமன், நிலமே புணரான் - பூமியைச் சேரான்; வனமே போவான் ஏ ஆம் - காட்டிற்குச் செல்பவனே யாவான்', என்னா உணர்வான்-என்றுஅறிந்து,— இடரால் அயர்வான் - வருத்தத்தாற் சோர்பவனாகி, வினையேன் துணைவா - தீவினையையுடைய எனது தோழனே! துணை வா-சகாயமாக வா,என்றான்—; தோன்றால்-மகனே! தோன்றாய - (என்முன்னே) வருவாயாக, என்றான்—.

இராமன் காட்டிற்குச்செல்வானேயன்றிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து கொள்ளானென்று கோசலை கூறியதனால், மன்னவன் துயரமேலிட்டுக் கதறலானானென்க. முதற்குமாரனாதலாலும், சகலகல்யாணகுணங்களுமுடையவனாதலாலும், 'உயர்ந்தான்' என்றார். நிலம்புணர்தல் - பூமிப்பிராட்டியோடு கலத்தல், பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளுதல். துணைவா துணைவா, தோன்றால்தோன்றாய் - இத்தொடர்—எழுத்தின்கூட்டம் இடைவிடாது பொருள் வேறுபாட்டாற் பெயர்த்தும் வருவதால், மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணியாம். உணர்வான் - முற்றெச்சம். பி-ம் —[1]உயர்ந்தான். [2]மாவனமே. [3]ஆதரித்ததாரான், ஆதருதாரமாரபன. [4]என்றாள். [5]தோன்றாய் [6]தோன்றால். [7]என்றாள்.

ருசு. கண்ணுந் நீரா யுயிரும் [1]மொழுகக் கழியா நின்றே
னெண்ணுந் [2]நீர்நான் மறையோ ரெரிமுன் [3]னின்மேற் சொரிய
மண்ணுந் நீராய் வந்த புனலே மகனே [4]வினையேற்
குண்ணுந் நீரா யுதவி யுயர்கா [5]னடைவா யென்றான்.

(இ-ள்) (பின்னும் தசரதன் இராமனை விளித்து), 'மகனே-(எனது)புத்திரனே! கண்உம் நீர்ஆய் - கண்களிரண்டும் நீராகி, உயிர்உம் ஒழுக - சீவனும் வெளியிற் செல்ல, கழியாநின்றேன் - இறக்கும்நிலையையடைந்துள்ளேன்; எண்ணும் நீர் நால் மறையோர் - (யாவராலும்) மதிக்கப்படுந்தன்மையையுடைய நான்கு வேதங்களையுமுணர்ந்த பிராமணர், எரிமுன் - அக்கினியின் முன்னே, (நீ பட்டாபிஷேகத்திற்குச் செய்யவேண்டிய ஓமங்களைச் செய்த பின்பு), நின்மேல் சொரிய - உன்மீது அபிஷேகஞ்செய்வதற்காக, மண்ணும் நீர் ஆய் வந்த - சுத்த ஜலமாகக் (கங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களிலிருந்து) கொண்டுவந்த, புனலை - தீர்த்தங்களை, வினையேற்கு - தீவினையையுடையேனான எனக்கு, உண்ணும் நீர் ஆய் உதவி - (நான் இறந்துவிடப் பிரேதவுருவத்தையடைந்த எனக்கு) உண்ணுதற்கு உரிய நீர்க்கடனாகக் கொடுத்து, (பிறகு), உயர் கான் - பெருங்காட்டை, அடைவாய் - சென்று சேர்வாய்', என்றான் - என்று புலம்பிக்கூறினான்; (எ - று.)

'எனது கண்ணிரண்டு நீர்மயமாகி ஆறாய்ப்பெருக, என்னுயிரும் நீங்கப்போகின்றேன் வேதமந்திரங்களைக்கொண்டு ஜபித்து ஓமஞ்செய்து உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்பொருட்டுக் கங்கைமுதலிய புண்ணியநதிகளிலிருந்து கொண்டுவந்துள்ள நீரை, மகனே! இறந்துவிட்ட எனக்குத் தர்ப்பணநீராகக்கொடுத்துப் பிறகு காட்டிற்குச் செல்வாய்' என்று தசரதன் இராமனைக்குறித்துப் பெருந்துயரத்தாற் கூறினனென்பதாம். 'கண்ணுந் நீராயுயிரும் மொழுக' என்ற தொடரில், 'கண்ணீராயொழுக, உயிரும் ஒழுக' என்று இனிமையுண்டாக உடனிகழ்ச்சியைக் கூறியது - உடனிலைச்சியணியாம். மண்ணும் நீர் - கழுவி நீராட்டுதற்குஉரிய நீர் "மண்ணுநீர் மருளவாட்டி" என்றார், சிந்தாமணியிலும். வந்தபுனலென்றது-"கங்கையே முதலவாய கன்னியீறான தீர்த்த, மங்கலப்புனலும் நாலுவாரியினீரும் பூரித்து" என்று கீழ்க் கைகேசிசூழ்வினைப்படலத்திற் கூறிய கங்கைமுதலிய புண்ணியநதிகளின் தீர்த்தங்களைக் காட்டும். நான்மறையோர் கொணர்ந்த நீர் பட்டாபிஷேகத்தில் நீராட்டுவித்தற்கு உரிய புனலாக இருக்க இயலாவிடினும், இறந்த யான் உண்ணும் நீராகவாவது உதவட்டுமென்று தசரதன் கூறுகின்றான். ஒருவர் இறந்தபிறகு அவருடைய ஆன்மா பிரேதசரீரத்தைப் பெறுகின்றதென்பதும், புதல்வர்முதலியோர் இறந்தவர்க்குச் செய்யுஞ் சடங்கில் உதவுவனவான திலோதகம் [எள்ளுடன் கூடிய நீர்] வாஸோதகம் [துணியைப் பிழிந்து கொடுக்கும் நீர்] என்பன பிரேதசரீரம்பெற்ற அவ்வான்மாவால் உண்ணப்படுமென்பதும் நூற்கொள்கை. இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதென வசிட்டன் முனிவரோடு நிச்சயித்து அதற்கு ஏற்ற செயலைத் தொடங்கியும் அது கைகூடப்பெறாமையோடு இராமபிரானையே காட்டிற்குச் செலுத்தும்படியும் நேரிட்டதுபற்றி, தசரதன், தன்னை 'வினையேன்' எனப் பழித்துக் கூறுகின்றான்.

இரண்டாமடியில், நீா - நீர்மையென்றதன் விகாரம். மற்றை மூன்றடிகளிலுமுள்ள நீர் - புனல் என்றபொருளது; எரி - எரிவது எனவே, அக்கினியாயிற்று; வினைமுதற்பொருள்விகுதிபுணர்ந்துகெட்டபெயர். பி-ம்.—[1]ஒழுகி. [2]நீரான், நீரா. [3]என். [4]வினையேன். [5]அடையாய். இப்பாடலின்பின் சுச-ஆவது பாடலாகவுள்ள "எற்றே" என்றுதொடங்கும் பாடல் சிலபிரதியிலுள்ளது. (ருருரு)

ருஎ. படைமா ணரசைப் பலகால் [1]மழுவா ளதனு லெறிவான்
[2]மிடைமா வலிதா னனையான் [3]வில்லா லடுமா வல்லா
[4]யுடையா மகுடம் புனையென் றுரைபா வுடனே கொடியேன்
சடைமா மகுடம் புனையத் தந்தே னந்தோ வென்றான்.

(இ - ள்) (என்றுபின்னும்), 'படை மாண அரசை - சேனைகளினது மாட்சிமையையுடைய வேந்தர்களை, பல கால - இருபத்தொருமுறை, மழுவாள அதனால மழுப்படையால. எறிவான் - வெட்டுபவனும். மிடை மா வலி தான் அனையான் - நெருங்கிய மிகுந்த பலத்தில் தன்னைத்தானே யொத்தவனுமாகிய பரசுராமனை, விலலால் அடும ஆ (று) வலலாய - தனுவினுல் வெல்லுந் திறத்தில் வலலவனே' கொடியேன்-தீவினையையுடைய யான், உடையா மகுடம் புனை என்று - குலமுறைதவறாதுவருகிற முடியைச் சூடென்று, உரையா - சொலலி, உடனே—, சடை மா மகுடம புனைய - பெரிய சடைமுடியை யணியுமபடி, தந்தேன்—; அந்தோ—'' என்றான்—: (எ - று.)

உனது வீரகுணத்துக்குத் தோற்று இவ்வரசு உனக்கே தக்கதென்று அறுதியிட்டு உன்னைக்கூவி, உடையாமகுடம புனை யென்றுகூறி, உன்னையே சடை மா மகுடமபுனையுமாறு தந்தேனே! என்னுரைபெனனே! அந்தோ!! என்று தசரதன் இரங்குகின்றனனென்க. இச்செய்யுளில், கருத்துக்கு விருப்பமாகிய ஒருசெயலைச் செய்யத்தொடங்கி அதற்குமாறாக மற்றொன்றைப் பெறுவதாகிய தத்தியின்மையணி வந்துள்ளது காண்க. இது, வடமொழியில் விஷமாலங்காரமெனப்படும். மிடை மாவலிதான் அனையான்-வெறிபொருந்திய மகாபலிசக்ரவர்த்தியை யொத்தவனென்றுமாம்: இவ்வுரையில அவன் தேவரைவென்றாற்போல இவன் அரசரை வென்றமைபற்றி அவனை உவமையாகக்கொள்க. மாவலியை வாமனாவதாரத்தில வென்றதுபோல, இவனை [பரசுராமனை] இவ்வவதாரத்தில் வென்றனை யென்றபடி. இனி, மிடைமாவலிதானனையான் [தசரதன்] என்றான் எனக்கூட்டலுமாம. [1]பழுவாயமழுவாலெறிவானென்ற பாடத்துக்கு-பழுக்கக்காய்ச்சிக் கூர்மைசெய்த மழுப்படையால் எறிபவனென்க. பி-ம் —[2]மிடன்மாண. [3]விலலோடு. [4]உடைமா. (ருருச)

ருஅ [1]கறுத்தா [2]புருவம [3]மனமும் கண்ணும் கையுஞ் [4]செய்பாய்
பொறுத்தாய் பொறையே யிறைவன் புரமூன் றெரித்த [6]பேர்வி
லிறுத்தாய் தமியே [7]னென்னு தென்னை யிம்மூப் பிடையே
வெறுத்தா யினிநான் வாழுள் வேண்டேன் வேண்டே னென்றான்.

(இ - ள்.) (என்றுபின்னும்), 'உருவம் கறுத்தாய் - திருமேனி கறுத்திருப்பவனே! மனமும் கண்ணும் கையும் செய்யாய் - உள்ளமும் கண்களுங் கைகளுஞ் செம்மையாயிருப்பவனே! பொறையே பொறுத்தாய் - பொறுமையென்னுங் குணத்தையே தரித்திருப்பவனே! இறைவன் புரம் மூன்று எரித்த போர் வில் இறுத்தாய் - சிவபெருமானது முப்புரங்களையும் எரித்த யுத்தத்தில்வென்ற வில்லை யொடித்தவனே! தமியேன் என்னாது - தனியனாயிருக்கின்றேனென்று நினையாமல், என்னை இம் மூப்பிடையே வெறுத்தாய் - என்னை இம்முதுமையிலே வெறுத்திட்டாய்; இனி நான் வாழ் நாள் வேண்டேன் வேண்டேன் - இனி யான் (சரீரத்தோடு) வாழுநாளை விரும்பேன் விரும்பேன்,' என்றான்—; (எ - று.)

தான் சத்தியப்பிரதிஜ்ஞனாகவேண்டிக் கானகம்போவென்றாலும் தன் பேச்சைமீறி இராமன் காடுசெல்லாதிருப்பினு நலமென்று கருதியவனாதலின், அங்ஙனம் தன்பேச்சைமீறாது இராமன் கானகஞ்செல்லத்துணிந்து, தமியேனென்னாதுவிட்டுச்செல்வதாக இராமன்மீது குறைகூறுகின்றனன் தசரதனென்க. இதனால், தசரதனது அன்பும் பெருவருத்தமும் வெளியாம். மனஞ் செம்மையாதல் - மனநல்லதாயிருத்தல். இனி, உருவமும்மனமுங் கறுத்தா யென்றுமாம்; அவ்வுரையில் மனங்கறுத்தல் - மனங்கோபித்தல்: "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள." புரமூன்றெரித்த இறைவனபோர்வில் என்றலுமாம். வேண்டேன்வேண்டேன் - அவலம்பற்றியஅடுக்கு. பி - ம்.—[1]கருத்தாய. [2]உருவும. [3]கண்ணுமனமும. [4]செய்ய [5]அன்று [6]பொருவில். ஒருவில். [7]என்னுப [8]யான். (௩௫௫)

௫௬. பொன்னின் முன்னம் மொளிரும் பொன்னே புகழின் புகழே
[1]மின்னின் மின்னும் வரிவிற் குமரா மெய்யின் மெய்யே
யென்னின் முன்னம் [2]வனநீ யடைதற் கெளியே னல்லே
னுன்னின் முன்னம் புகுவே னுயர் [3]வானகம் யா னென்றான்.

(இ - ள்.) 'பொன்னின் முன்னம் ஒளிரும் பொன்னே - பொன்னிலும் மேலாக விளங்குகின்ற பொன்போன்றவனே! புகழின் புகழே - கீர்த்திக்குங் கீர்த்தியானவனே! மின்னின் மின்னும் வரி வில் குமரா - மின்னலினும் (மேலாக) விளங்குகின்ற கட்டமைந்த வில்லையுடைய மகனே! மெய்யின் மெய்யே - வாய்மைக்கும் வாய்மையானவனே! என்னின் முன்னம் - எனக்கு முன்னே, நீ வனம் அடைதற்கு - நீ காட்டிற்போவதற்கு, எளியேன் அல்லேன் - நான் எளிமையை யுடையவனல்லேன்; உன்னின் முன்னம் - உனக்கு முன்னே, யான்—, உயர் வானகம் புகுவேன் - உயர்ந்த தேவலோகத்தை யடைவேன்,' என்றான்—; (எ - று.)

"தேனகுமா மலர்க்கூந்தற்கோசலையுஞ் சுமித்திரையுஞ் சிந்தைநோவக், கூனுருவிற் கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள் தன் சொற் கொண்டின்று, கானகமே மிகவிரும்பி நீ துறந்த வளநகரைத்துறந்து நானும், வானகமே மிகவிரும்பிப்போகின்றேன் மனுகுலத்தார் தங்கள் கோவே"

என்று தசரதன் புலம்பலில் குலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்த பாசுரம் இங்குக் காணத்தக்கது. 'மெய்யின் மெய்யே' என்பதற்கு - சத்தியத்தினது உருவம் போன்றவனே யென்றும்; என்னின்முன்னம, உன்னின்முன்னம் என்பவற்றிற்கு - என்கண்முன்னே உன்கண்முன்னே என்றும் உரைக்கலாம். குமரன் - குமாரன் என்பதன் விகாரம்; குமாரன் என்பதற்கு - மன்மதனைத் தன் கட்டழகாற் குற்சிதனாக்க வல்லவ னென்றும், குற்சிதர்களைச் சங்கரிக்கின்றவனென்றும, பூமியில மன்மதனைப்போற் சுந்தரனாக இருக்கின்றவ னென்றும், எப்பொழுதும் பாலனாகஇருக்கின்றவ னென்றும், பூமியிற் சம்பத்தைக்கொடுக்கின்றவனென்றும, எப்பொழுதும பிரமசாரியாயிருப்பவ னென்றும் பலவகையாயப் பொருள்கொள்ளலாம; இது, முதலில் முருகக் கடவுளது பெயராய்ப் பின்பு அவனைப்போன்ற மைந்தருக்கு ஆயிற்று; சேய் என்பதுபோல. பி - ம் —[1]மின்னும வரிவிற்குமரா மெய்யின்மெய்யே வினையேன். [2]அவனி. [3]வானினி. (௩௫௩)

௩௦. நெகுதற் கொத்த [1]நெஞ்சு [2]நேயத் தாலே யாவி
யுகுதற் கொத்த வுடலு முடையே [3]னுன்போ லல்லேன்
றகுதற் கொத்த சனகன் றையல கையைப் பற்றிப்
[4]புகுதக் கண்ட கண்ணாற் போகக் காணே னென்றான்.

(இ - ள்.) (என்றபின்னும), நேயத்தாலே-அன்பினால், நெகுதற்கு ஒத்த நெஞ்சு உம்-உருகுதற்குப் பொருந்தின மனமும், ஆவி உகுதற்கு ஒத்த உடல் உம்-அன்பினால் உயிர விடுதற்குப் பொருந்தின சரீரமும், உடையேன்-உடையநான், உன் போல் அல்லேன் - உன்னைப்போல(இவ்விரண்டையும்உடையனாதவன்) அல்லேன்; தகுதற்கு ஒத்த சனகன தையல்-உரிமைக்குப் பொருந்தின சானகி [சீதை] யினது, கையை பற்றி-கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, புகுத-(இந்நகரத்துப்) பிரவேசிப்பதை, கண்ட-பார்த்த, கண்ணால்-(என்) நேத்திரத்தால், போக - (வனத்திற்) செல்ல, காணேன-பாரேன்,' என்றான் —.

சானகியைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்துகொண்டு இந்நகரத்திற்புகக்கண்டு களித்த இக்கண்களைக்கொண்ட நான் நீ நகரத்தைவிட்டு அந்தசீதையோடு கானகஞ்செல்வதைக் காண மனம்பொறேன. அதற்குக் காரணம உன்போல அல்லாமல் நேயத்தால் நெகும்நெஞ்சும நேயத்தால உகும உடலும உடையனா யிருப்பதே யென்றன னென்க. நெகுதற்கு .உடையேன்-கருத்துடையடைகோளியணி. நேயத்தாலே - மத்திமதீபம். விவாககாலத்தில வாமபாணிக்கிரகணமபண்ணி அக்கினியை வலங்கொள்ளுதல் மரபாகலின், சனகன்றையல் கையைப்பற்றி எனக் கூறினனுமாம. உன்னைப்போலப் பிரிவாற்றுபவனல்லேனென்றபடி. பி-ம் -[1]நெஞ்சின்,நெஞ்சம.[2]நேசத்தாலே.[3]மின்.[4]புகுதல்.()

௩௧. [1]எற்றே [2]பகர்வே னினியா [3]னென்னை யுன்னிற் [4]பிரிய
[5]வற்றே [6]யுலகம் மெனினும் வானே [7]வருந்தா தெனினும்
பொற்றே ரரசே தமியேன் [8]புகழே யுயிரே யுன்னைப்
பெற்றே னருமை[9]யறிவேன் பிழையேன் பிழையே னென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்),'உன்னின் பிரிய-உன்னைவிட்டுப்பிரியும்படி, உலகம் - உலகத்தார், வற்றுவ எனின்உம் - பொறுக்கவல்லவர்களானாலும், வான்வ வருந்தாது எனின்உம் - தேவரும் மனம வருந்தாராலும். பொன் தேர அரசே-பொன்மயமான தேரையுடைய அரசனே! தமியேன் புகழே - (வேறுதுணையிலலாத) எனது கீர்த்திக்கு காரணமானவனே! உயிரே - உயிர்போலபவனே! உனனை பெற்றேன்-உனனை (பேரற்று) பெற்ற நான், அருமை அறிவேன் - (பெற்ற) அருமையை அறிவேன: இனி யான் என்னை எற்று ஏ பகர்வேன - இப்போது நான எநநிலைமையைக்குறித்து என்ன வென்று கூறுவேனா? பிழைப்பன பிழைப்பன - உய்ப்பன உய்ப்பேன்,' என்றான—; (எ - று.)

மண்ணுலகத்தவர் விண்ணுலகத்தவர் யாவர்க்கும் உயிர்போன்றவனாத லின் நீ பிரிய அவருமஉயிரை தரியார் ஒருகால அவர் உயிரைத்துக்கொண் டிருந்தாலும எனனுயிர் நிற்கா தென்றவாறு ஈகைபாலும் கொலலாலுந் தான் முடிசூட்டினமைபால 'அரசே'என்றும், நிறை மறுமை இனபங்களை யொருங்கே யெயதுவிக்கலால் 'புகழே' என்றும். இராமன் ஒசிறுவ உயிர நீங்குமென்னு மியைபுபறறி 'உயிரே'என்றும் உபசரித்துக்கூறினன. பொந்து பரிவாய மகவைப் பெறுந் துயரத்தை வந்தியறியாள்போல. இவ்வருமையைப் பெற்ற யான அறிவேனேயனறிப பிறர் அறியாரென்றபடி. எனனில் உன னைப்பிரிய என உருபுகளைப பிரித்துக்கூட்டிப பொருள கோடலுமாம.

பி-ம் —[1]ஒறறே [2]பகர்வான. [3]எனனே. [4]பிரியா. [5]மறறே. [6]உலகத்தேனும. [7]உறைதும, வருந்தான் [8]பொனனே [9]அறிவன. (௩௫௮)

௬௨. அள்ளற பள்ளப் புனல்சூ ழகன்[1]மா நிலமும மரசுங்
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையும் [2]முதலா மெவையுங்
கள்ளக் [3]கைகேகசிக்கே யுதவிப [4]புகழ்கைக் கொண்ட
வள்ளற் றனமென் [5]னுயிரை மாய்க்கும மாய்க்கு மென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'அளளல-சேற்றையுடைய, பளளம் - ஆழத்தையுடைய, புனல-கடலால், சூழ்-சூழப்பட்ட, அகல மா நிலமஉம்-மிக வும பரந்த பூமியையும். அரசுஉம்-இராசசியபாரத்தையும, கொளளக் குறையா நிதியின் குவைஉம - (யாவர் எவவளவு) கொள்ளினுங் குறையாத திரவிய ராசியையும்,முதல ஆம்-இவை முதலிட. எவைஉம்-எலலாவற்றையும், களளம் கைகேசிக்கு ஏ - வஞ்சனையையுடைய கைகேயிக்கே. உதவி-கொடுத்து. புகழ் கைக்கொண்ட-கீர்த்தியைப்பெற்ற. வளளல தனம்-(உனது) ஔதார்யகுணம, என் உயிரை மாயக்கும மாயக்கும்-எனது பிராணனைக்கொல்லுங் கொலலும;' என்றான்—; (எ - று.)

கைப்பட்ட இராசசியத்திற் சிறிதும் பற்றுககொள்ளாது மனவெழுச்சி யோடு தம்பிக்கு ஈந்த உதாரகுணம என்னுயிரைக் கொள்ளைகொள்கின்ற

தென்கிறான் தசரதன். இனி, அள்ளல் - அகத்திய னுருகையால் மொள்ளு தலும், சாகரரால் தோண்டுதலுமென்றும். என்னுயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும்-என துயிரோ டொத்த இராமனை மறைக்கும் மறைக்கு மென்றுமாம். பி-ம் — [1]ஞானிலமும், மாநிலமாய். [2]முதலாமெவையும். [3]கைகேயிக்கே. [4]புகழைக் கொண்ட. [5]உயிராலன்றி மறையேன். (௩௬௯)

௩௭௦. ஒலியார் கடல்சூ ழுலகத் துயர்வா னிடைநா கரினும்
பொலியா நின்றா ருன்னைப் போல்வா ருளரோ [1]பொன்னே
வலியா ருடையா ரென்றான் மழுவா ளுடையான் வரவுஞ்
சலியா [2]நிலைநின் றான்போற் [3]றடுப்பா ருளரோ வென்றான்.

(இ - ள்.) (என்று பின்னும்), 'ஒலி ஆர் கடல் சூழ் உலகத்து - ஓசை நிறைந்த பெருங்கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்தவரிலும், உயர் வானிடை-மேலாகிய தேவர்களிலும், நாகரின்உம் - பாதாளலோகவாசிகளிலும், பொலியா நின்றார் - புகழ்முதலியவற்றால் விளங்குகின்றவர், உன்னை போல்வார் உளர் ஓ-உன்னை ஒப்பவர் இருக்கின்றனரோ? பொன்னே-பொன்போன்றவனே! மழுவாள் உடையான் - பரசுராமன், வலி உடையார் யார் என்றான்-(என்னினும் மிக்க) வலியுடையவர் யாவர்? [ஒருவருமில்லை] என்று சொல்லியவனுடைய, வரஉம்-(போருக்கு) வரவும், சலியா நிலை நின்றான்போல - மனந்தளராது எதிர்த்துவென்றதன்மையை யுடைய இராமனைப்போல, தடுப்பார் உளர் ஓ - (எதிரிகளின் வலிமைத்) தடுக்கவல்லவர் வேறிருக்கின்றனரோ?' என்றான்—; (எ - று.)

க்ஷத்திரியரை இருபத்தொருகால் வென்ற பரசுராமன் 'என்முன் வலியுடையார் யாவர்?என்று செருக்கோடு கருச்சித்துக்கொண்டுவரவும் அப்படிப் பட்டபெருவீரனையும்வென்ற மகாவீரனை இராமனைப்போல தைரியசாலிகளானவீரர் எங்குங்கிடையா ரெனபதாம். கிடைத்தற்கருமைபற்றி, 'பொன்னே' என்றான். வலியாருடையாரென்றானென்றது - 'மலைகுவன்வல்லையாகில் வாங்கிடித்தனுவை'யென்றான'' என்றதனை நோக்கி. என்றால் எனப் பிரித்து,தடுப்பார் உளரோ-இங்ஙி இதனை விலக்குபவருண்டோவென்றுமாம். இனி, தயரதன், (நின்னினும்) வலியுடையார் யார் என்றான்; தடுப்பார் உளரோ என்றான் எனக்கூட்டலுமாம். [2]நிலையானென்றால் தவிர்வார் உளரோ என்ற பாடங்கொண்டு. இங்கு வலியவர் யாவருளரென்று பரசுராமன் வந்தபோதும் சிறிதுஞ் சலியாதுகாத்த இராமனையும் தவிர விடலாமோ? அங்ஙனம் தவிரவிட்ட உன்னைப்போல யாவர் இவ்வுலகிலிருப்பவ ரென்று இராசசியலிலக்குமியைத் தசரதனபழித்துரைத்ததாக இப்பாட்டுக்குப் பொருள் காணபாருமுளர். பி-ம்:—[1]திருவே. [2]நிலையாயென்றால், நிலைநின்றாய்போற், நிலையாநின்றால், நிலைநின்றாபோல. [3]தவிர்வார். (௩௭௦)

கசச. கேட்டே [1]யிருந்தே [2]னெனினுங் கிளர்வா னின்றே யடைய
மாட்டே [3]னாகி லன்றோ வன்கண் ணென்கண் மைந்தா
காட்டே யுறைவாய் நீயிக் கைகே சியையுங் கண்[4]டிந்
நாட்டே யுறைவே னென்றா னன்றென் [5]றன்மை யென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'கேட்டே-(காட்டுக்குப் போவாயென்று) கேட்டும், இருந்தேன் எனினும் - இங்கிருப்பேனாலும், கிளர் வான் இன்றே அடைய மாட்டேன் ஆகில் அன்றோ - விளங்குகின்ற தேவலோகத்தை இப்பொழுதே யடையாமற்போயினலல்லவா, என்கண் வன்கண் - என்னிடம் கொடுமைத்தன்மை யுள்ளதாகும்? மைந்தா - மகனே! காட்டே உறைவாய்-நீ காட்டில் வசிப்பாய் (அங்ஙனமாகவும்), நான்—, இக் கைகேசியையும்—, கண்டு-(கொல்லாமல் எதிரிற்) கண்டு, இந் நாட்டே உறைவேன்-இப்பூமியிலே வசிப்பேன், என்றால்-, என் தன்மை நன்று-எனதியல்பு நன்றாயுள்ளதாகும்;' என்றான்—; (எ - று)

நான் உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பி இந்தக் கைகேசியினது முகத்தில் விழித்துக் கொண்டு இந்நாட்டில் இருப்பேனானால், என் தன்மை பரிகசிக்கத் தகுந்ததாகும்; மேலும், நீ காட்டிற்குச் சென்றபின்பதைக்கேட்டும் நான் உயிரைத் தரித்தால் என்னைப்போன்ற வன்கண்ணன் ஒருத்தனுமில்லையாவன்; யானோ அங்ஙனம் வன்கண்ணனென்று பிறர் கூறும்படியும் கைகேசியின் முகத்தில் விழிக்கும்படியும் இந்நாட்டில் உயிரைத் தரியாமல் வானகஞ்சென்றேவிடுவேனென்றனன் தசரதனென்க. நன்று - எதிர்மறை யிலக்கணையாகிய பிறகுறிப்பு. பி-ம் —[1]வீழ்ந்தேன் [2]இன்னும் [3]ஆயின். [4]டான் [5]தன்மை.

கசரு. [1]மெய்யார் தவமே செய்துன் மிடன்மார் பரிதிற் பெற்ற
செய்யா ளென்னும் பொன்னு நிலமா தென்னுந் திருவு
முய்யா ருய்யார் கெடுவே னுனைப் [2]பிரியின் [3]வினையே
னையா [4]கைகே சியை[5]நே ராகே னோதா னென்றான்.

(இ-ள்.) (என்று பின்னும்), 'மெய் ஆர் தவமே செய்து-வாய்மை பொருந்திய தவத்தைச்செய்தே, உன் மிடல் மார்பு-உனது வலிமையையுடைய மார்பை, அரிதின் பெற்ற-அருமையாய்ப் பொருந்தப்பெற்ற, செய்யாள் என்னும் பொன் உம் - திருமகளென்னும் பிராட்டியும், நிலமாது என்னும் திருஉம் - நிலமகளென்னும் பிராட்டியும், உய்யார் உய்யார்-பிழையார் பிழையார்; வினையேன் உன்னை பிரியின் கெடுவேன்-பாவியாகிய நான் உன்னைவிட்டுப்பிரிந்தால் அழிவேன்; ஐயா - குழந்தாய்! (உன்னைப்பிரியின்) - உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து உயிரோடுவாழ்ந்தால், நான்—, கைகேசியை நேர் ஆகேன் ஓ - கைகேசியையொத்த பாவியாகமாட்டேனோ?' என்றான்—; (எ - று.)

**உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பியும் நான் இனிது இருந்தேனானால், மனமொப்பி உன்னைக் காட்டுக்கு ஏகுமாறு சொன்ன கைகேயிக்கும் எனக்கும் என்ன**

விததியாசம்? ஆகையால்,உயிர்போக நான் வானகஞ்சேரவ னென்றனன் தச ரதனென்பதாம். மெய்யாதவம்-உடம்பு வருந்தச்செய்யுந் தவமுமாம். செய யாளென்னும் பொன்-சீதையுமாம். அடுகரு அவலம்பற்றியது. உன்னைப்பிரி யின்-மததிம தீபம். பி-ம்:---[1]மெய்யே. [2]பிரியில். [3]வினையேற்கு. [4]கைகேசியே, கைகேசிதன், கைகேசிககா. [5]மருளாதேனே, நேராருளராம, நேராருளரோ, நேராருரைதான். (௩௬௨)

௬௬. [1]பூணா ரணியும் முடியும் பொன்னா சனமுங் [2]குடையுஞ்
சேணார் [3]மார்புந் திருவுந் தெரியக காணக் [4]கடவேன்
[5]மாணா மரவற் கலையு மானின் றோலும மவை[6]தான்
[7]காணா தொழிந்தே னென்றா லன்றாய்த் தன்றோ கருமம்.

(இ - ள்.) (என்று பின்னும்), 'பூண ஆர அணிஉம-அணிதலபொருந்திய ஆபரணஙகளும், முடிஉம - கிரீடமும, பொன ஆசனமஉம - பொனமயமான சிஙகாதனமும, குடைஉம - வெணகொறறககுடையும, சேண ஆர மாரபுஉம- அகலம பொருநதிய மாரபும. திருஉம - (அதில வீறறிருககினற) ஜயலட்சுமி யும, (ஆகிய இவற்றை). தெரிய காண - விளஙகபபாரததற்கு, கடவேன் - உரிய நான். மாணா மரம வறகலைஉம-மாட்சிமைபபடாத மரவுரியும, மானின் தோல்உம - கிருஷணாஜிநமும, அவை -ஆகிய அவறறை. காணாது ஒழிநதேன் எனறால - பாராமல (தேவலோகததுககுப் போயவிட்டேனேல. கருமம - (உயிர் நீஙகும) அதறகொழில நன்று ஆயதது அனறோ-நலலகாரிறலலவா?'' என்றான---; (எ - று)---தான - அசை.

மணிமுடிசூடிவெணகொற்றககுடைநிழறறபேராணிகலமபூணடுசிஙகா தனததிலஇலஙகுமிதஙகுமமாரபோடுவீறறிருககககாணுதறகுரியபான்அதற்கு மாறாய நீ மரவுரிதரிதது மானறோலபோாததுச சடைமுடியுடன் இருககுந தவககோலததைக காணாது வானுலகஞசேரதல எனககுநேருமாயின அதுவே எனககுநனறெனகிறான தசரதன. தன திருமகனது மெலலியலபுககுப் பொருநதாமையாலும, அசோகதரிததனமையாலும 'மாணா' என்றான் [4]திரி வேன் எனற பாடததுககு இவவாறு பொருளுரைப்பதனறி. முடிமுதலியண கொணடுதிரிபவனாகிய யான அவவசசினனஙகளெலலாமவிட்டு வறகலை முதலிய தாபசவேடிததைககொள்ளாமல இறநதிட்டால என்செயல நன்றாய் விட்டதலலவா? என்று. தசரதன தான கருதியவாறு தன்னிராசசியததை மகனிடதது வைததுத தான கானகஞ்சென்று தவஞ்செயயது தன் சரீரததை விடப்பெறாத இன்னாபபினால கூறுகின்றானெனக கருததுககாணடல் ஏற் கும். "பூமருவுநறுஙகுஞசி புனசடையாப்புனைநது பூநதுகிலசோல்குற், காம ரெழில்விழலுடுததுக கலனணியாதஙகஙகளழுகுமாறி,யேமருதோளென்புதல் வனயானின்றுசெலததககவனந்தானசோதல, தூமறையீரிதுதகவோசுமந்தி ரனே வசிட்டனேசொலலீரே'' என்ற பாசுரம் இஙகு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. மாண ஆம மரவற்கலை எனப்பிரிதது உரைப்பினுமாம். வற்

கலை - வல்கலா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பி-ம்:—[1]பூணார்மார்பும். [2]சிறப்பும். [3]அழகும். [5]மாணவரை, மாணமரை, மாணமா. [6]நான். [7]காணதொழிவேனென்றானன்றாய்த்தன்றோகருமம், காணதொழிவேனன்றே நன்றாய்த்தன்றோகருமம், காணதொழிவே னன்றாயதன்றோ கருமமென்றான், காணதொழிந்தேனன்றாயதன்றோகன்றேயென்றான். இப்பாடலுக்குப்பின் சில பிரதிகளில் "வன்மாயக்கைகேசி (௭௨)" முதலுள்ள பதினொன்பது பாடல்கள் உள்ளன. (௩௬௩)

### ௬௭.—பலபடி புலம்பும் மன்னவனை வசிட்டன் தேற்றுதல்.

[1]என்று வொன்றொன் றொவ்வா [2]விசைதந் தரசன் னுயிருஞ்
[3]சென்றா னின்றோ டென்னுந் தனமை [4]யெய்தித் தேய்ந்தான்
மென்றோன் [5]மார்பின் முனிவன் வேந்தே யயரே லவனை
[6]யின்றே காதல் வணணந் [7]தகைவென் னுலகோ டென்றான்.

(இ - ள்.) என்று - என்று, ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத பலவார்த்தைகளை, இசைத்து - சொல்லி, அரசன் - சக்கரவர்த்தி,— இன்றோடு உயிரும் சென்றான் என்னும் தன்மை எய்தி - இற்றைநாளுடன் உயிரும் அழியப்பெற்றான் என்று சொல்லத்தக்க நிலைமையை அடைந்து, தேய்ந்தான் - வருந்தினான்; மென் தோல் மார்பின் முனிவன் - மெல்லிய மான்றோலைச் சாத்திய மார்பையுடைய அம்முனிவன், வேந்தே - அரசனே, அயரேல் - வருந்தாதே; அவனை - அவ்விராமனை, உலகோடு - இந்நாட்டினின்றும், இன்று ஏகாது அண்ணம் - இன்று செல்லாதபடி, தகைவென் - தடுப்பேன்,' என்றான்—.

மன்னவன் பலபடி புலம்பிப் பரிதவிப்பதைக் கண்ட வசிட்டமுனிவன் தசரதனைக் கிட்டி, இராமனைப் போகாதவண்ணந் தகைவேனென்று சொல்லித் தேற்றினனென்க. வசிட்டமுனிவன் இங்ஙனம் தேற்றியதாக முதனூலிற் காணப்படவில்லை. கைகேசிக்கு வரத்தைப் பிரதிஞ்ஞை செய்ததுவிட்டு, இராமன் கானகஞ்செல்லாதிருப்பினும் நன்மென்னுதல் அவன் கானகஞ்செல்வது குறித்து அவன் தந்தை துறத்தல் முதலியன வருத்தத்தால் மதிமயங்கிக் கூறுகின்றவை யாதலின், ஒன்றோடொன்றொவ்வாவாயின. உயிர்சென்றான்-சினைவினை முதன்மேல் நின்றது. உலகோடு - உருபுமயக்கம். உலகோடு தகைவென - உலகத்தொழுக்கத்தோடு பொருந்தத் தகைவேனென்றுமாம். இன்று - இப்பொழுதுமாம். பி-ம் —[1]ஒன்றோடொன் றொன்று. ஒன்றோ டொன்றோடொன்று [2]உரை [3]சென்றேநின்றான. சென்றானின்றான். [4]எய்திற்றென்றான். [5]மார்பின. [6]இன்றேயேகா. [7]தருவென, என்னா. இதுமுதல ஐந்துபாடல்கள் "சிந்தைதளர்வுற்று" என்று தொடங்கும் ௬௦-ஆம் பாடலுக்குப் பின் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் காணுமிடத்து "முனிவன்" என்று தொடங்கும் அடுத்த பாடலினீற்றில் "மறையோன்றானும் போனான்" என்று பாடமுள்ள பிரதிகளில் "மறந்தான்" (௬௬) என்று தொடங்கும்பாடல்முதல் மூன்றுபாடல்க ளில்லை. (௩௬௪)

### ௬௮.—முனிவன்சொற் கேட்டு மன்னவன் ஆறியிருத்தல்.

முனிவன் [1]சொல்லு மளவின் முடியுங் கொல்லென் றரசன்
றனிநின் றுழறன் னுயிரைச சிறிதே தகைவா னிந்தப்
புனிதன் போனா லிவனாற் [2]போகா தொழிவா னென்னா
[3]மனிதன வடிவங் கொண்ட மனுவுந் தன்னை மறந்தான்.

(இ - ள்.) முனிவன் சொல்லும் அளவில - அம்முனிவன் அவ்வாறு சொல்லுங்காலத்தில், முடியும கொல் என்ற - இப்பொழுதே இறந்துவிடுவானோ என்னுமாறு இருந்த, அரசன் - சக்ரவர்த்தியாகிய, மனிதன் வடிவம் கொண்ட மனுஉம - மநுஷ்யரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்ட வைவஸ்வதமனு சக்ரவர்த்திபோன்ற தசரதனும், 'இந்த புனிதன் போனால் - இப்பரிசுத்த முனிவன் சென்றால், இவனால் - இவன் வார்த்தையினால், போகாது ஒழிவான் - (இராமன் வனத்திற்குப்) போகாமல் நீங்கிவிடுவான்,' என்னா - என்றெண்ணி தனி நின்று உழல் தன உயிரை - (துணையில்லாமல்) தனியேநின்றுவருந்துகின்ற தனது பிராணனை, சிறிது ஏ தகைவான் - கொஞ்சந்தடுத்தவனாய், (பிறகு), தன்னை மறந்தான் —; (எ - று.)

முடிந்துவிடுவானோ? என்னும் நிலையிலிருந்த தசரதமன்னவன், வசிட்டன் வார்த்தையைக்கேட்டதும் சிறிதுமுதலில்தேறினாலும், உடனே அந்நிலை மாறி மூர்ச்சித்தனனென்பதாம். தன்னைமறத்தல் - தன்நிலை தவறிவிடுதல் உணர்ச்சியற்றவனாதல். முடியுங்கொல்என்பதற்கு - இராமன் ஏகாதவண்ணம் தடுத்தல் கூடுமாஎன்றுஉரைப்பினும், 'புனிதன் போனா லிவனாற் போகா தொழிவான்' என்று பின்னேவருவதோடு மாறுகொள்ளக்கூறியதாதல் காண்க. மனுமுறை கோடாத செங்கோலரசன், முனிவன்சென்றால் இராமன் வருவா னென்று கருதித் தேறுதலடைவதும் தன்சொல்லால் இராமனைக்காட்டுக்குச் செல்லாமல்தடுப்பதும் தனது சத்தியப்ரதிஞ்ஞைக்குத் தவறாகுமேயென்ற எண்ணத்தால் தன்னைமறந்தானெனினுமாம். வைவஸ்வதமனு - சூரியன் மகனும், தசரதன வம்சத்துக்கு ஆதிபுருஷனுமாகியவன். அவன் நீதிநூல வகுத்து முறை பிறழாது செங்கோல்செலுத்தினமைபோல இவனுஞ் செங்கோல் செலுத்தலால், அவனை உவமையாக்கினார். என்றரசன் - தொகுத்தல். பி-ம்:—[1]செல்லும். [2]போகலொழிவான. [3]மனுவின் வடிவங்கொண்ட மன்னுந் தன்னை மறந்தான், மனுவினவடிவங்கொண்ட மறையோன்றானும் போனான். (௩௬௫)

### ௬௯.—கோசலை தன்கணவன் நிலைகண்டு வருந்தல்.

மறந்தா னினைவும் [1]முயிரும மன்னன [2]னென்னா மறுகா
விறந்தான் கொல்லோ வரச னெனனா விடருற் றழிவா
[3]டுறந்தாய் மகனை யுலகோ டடைமையு மென்னத் [4]துணையா
மறந்தா னிதுவோ வையா வரசர்க் கரசே [5]யென்றாள்.

(இ-ள்.) (அரசன் நிலைமைக்கண்டு, 'மன்னன் - அரசன், நினைவும் உயிரும் மறந்தான் - ஞாபகமும் பிராணனும் மறக்கப்பெற்றான்,' என்னு - என்று அறிந்து, மறுகா-மனங்கலங்கி, அரசன் இறந்தான் கொல் ஓ என்னு- 'மன்னன் உயிர்நீத்தானோ!' என்றுசொல்லி,இடர் உற்று - வருத்தமடைந்து, அழிவாள் - சோர்பவளாகிய கோசலை,—'மகனே - குழந்தாய்! உலகோடு எமைஉம் துறந்தாய - இந்நாட்டுடன் எங்களையுந் துறந்துவிட்டாய், என்ன- என்று நான் வருந்துகையில், ஐயா - தலைவனே! அரசர்க்கு அரசே - சக்ர வர்த்தியே! துணை ஆம் அறம் தான் - (இல்வாழ்க்கைக்குத்) துணையாயிருக்குந் தருமம், இது ஓ-(என்னைவிட்டுச் செல்லுகின்ற) இதுதானோ?' என்றாள்—.

மன்னவன் உணர்வும் உயிரும் சோர்ந்ததுகண்டு, ஒருகால் இவன் இறந்திட்டானோ? என்றுசங்கையுற்ற கோசலை, 'மகனே! நீ காட்டுக்குச் செல்கின்றாயே! என்று நான் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில் என்னைத்தேற்றாது என்னைவிட்டுச் செல்கின்றாயே' இல்லறவாழ்க்கையில் எனக்குத்துணையாவது இவ்வாறுதானோ?' என்றுபுலம்புகின்றனளென்க. இனி, மகன் எம்மையும் இராச்சியத்தையும்விட்டுக் கானகஞ்சென்றானென்று கருதியதனால் மன்னன் நினைவுகுன்றி யுயிரோடுங்கியுள்ளானென்று மனங்கலங்கி, 'ஒருகால் இறந்து பட்டானோ?' என்றும் அயிர்த்து மனமழிபவளாயக் கோசலை 'அரசர்க்கரசனே நீ எம்மைத் தனியேவிட்டுச்செல்வது தகுதியோ?' என்று புலம்பினாளெனினுமாம். கோசலையே 'துறந்தாய்மகனே யுலகோடு' என்று மகனைக் குறித்தும் இடையேகூறினாளெனக்கொள்ளலும் ஒன்று. தானுஞ்சக்ரவர்த்தியோடு ஸஹகமனஞ்செய்ய நினைந்தாளாதலால் எமை எனப் பன்மைபாற் கூறினாளென்பாருமுளர். [3]என்றான என்றபாடத்துக்கு. துணைவா-துணைவனே! ஐயா அரசர்க்கு அரசே! அறந்தான் இதுவோ? என்று வசிட்டன் கூறினானென உரைக்க. பி-ம். —[1]உணர்வுமுயிரும் [2]மறுகிமறுகி, என்னமறுகி. [3]இறந்தாய. [4]துணைவா, துணையான. மூன்றாமடியை, 'துறந்தான்மகனமுன னெனையுந்துறந்தாய் நீயுந்துணைவா' என்று சிலர் ஓதுகின்றனர். (சுக)

எ0.—கோசலை மன்னவனைத் தேற்றுதல்.

மெய்யின் மெய்யே யுலகின் வேந்தர்க் கெல்லாம் வேந்தே
யுய்யும் வகைநின் னுயிரை யோம்பா திங்ஙன் றேம்பின்
வையம் முழுதுந் துயரான் மறுகும் முனிவன் னுடன[1]னம்
[2]மையன் வரினும் வருமா லயரே [3]லரசே யென்றாள்.

(இ - ள்.) (பின்னும்), 'மெய்யின் மெய்யே - வாய்மைக்கு வாய்மையாயிருப்பவனே! உலகின் வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தே-மூவுலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனே! நின் உயிரை - உனது பிராணனை, உய்யும் வகை-பிழைக்கும்படி, ஓம்பாது - காவாமல், இங்ஙன் தேம்பின் - இவ்வாறு வருந்தினால், வையம் முழுதுஉம் துயரால் மறுகும்-உலகமெல்லாம் துன்பத்

தாற் கலகுக்கும்; முனிவன்னுடன் நம ஐயன் வரின் உம் வரும் - அம்முனி வனுடன் நந் திருமகன் வந்தாலும்வருவான்; அரசே அயரேல் - அரசனே! வருந்தாதேயும்,' என்றாள்—; (எ - று.)—ஆல்—ஈற்றசை.

இங்ஙன் - விசாரம். "மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படி" என்பவாக லான், 'நீ தேம்பின் வையம் மறுகும' என்றாள். பி-ம் —[1]எம். [2]மெய்யன் [3]அயரேலரசே. (௩௯௭)

## எக.—தேற்றியவண்ணம் கோசலையுரைசெய்க, மன்னன் அறிவுதெளிந்து 'இராமன் வருவானோ?' எனல்.

என்றென் றரசன் மெய்யு மிருதா ளிணையும் முகனுந்
தன்றன் செய்ய கையாற் றைவந் திடுகோ சலையை
யொன்றுந் தெரியா மயம ருள்ளத் தரசன் மெள்ள
வன்றிண் சிலைநங் குரிசில் வருமே வருமே யென்றான்.

(இ-ள்.) என்று என்று-என்றுபலமுறைசொல்லி, அரசன் - அரசனது, மெய்உம்-உடலையும், இருதாள் இணைஉம்-உபயபாதங்களையும், முகன்உம்-முகத்தையும், தன்றன் செய்ய(இரு)கையால் தைவந்திடு - தனது சிவந்த இரண்டு கைகளாலும் பலமுறைதடவுகின்ற, கோசலையை—, ஒன்றுஉம் தெரியா மயம் மா உள்ளத்து அரசன்-சிறிதும் பிரஜ்ஞையில்லாத மயக்கம்பொருந்திய மனத்தையுடைய அந்தச் சக்ரவர்த்தி, மெள்ள—, 'வல் திண் சிலை நம் குரிசில் மிகவும் வலியகோதண்டத்தையுடைய நமதுமகன், வருமே வருமே-வருவானோ வருவானோ?' என்றான்—: (எ - று.)

அரசன் மகன்மேலுள்ள அன்பினால் 'வருமேவருமே' என்று கூறினானென்க. பரசுராமனைவென்ற ஆற்றலுடையானென்பான் 'வன்றிண்சிலைநங்குரிசில்' என்றது.

## எஉ.—மன்னன் கைகேசியின் கொடுமைபேசி வருந்தல்

[1]வன்மா யக்கை கேசி [2]வரத்தா லென்றன் னுயிரை
முன்மாய் விப்பத் துணிந்தா [3]ளேனும் கூனி மொழியாற்
றன்மா மகனுந் [4]தானுந் தரணி பெறுமா றன்றி
யென்மா மகனைக் கானே கென்றா ளென்றா ளென்றான்.

(இ-ள்.) 'வல் மாயம் கைகேசி-கொடிய வஞ்சனையையுடைய கைகேயி, கூனி மொழியால் - மந்தரை வார்த்தையால் (தூண்டப்பட்டு), வரத்தால் - (தன்) வரத்தினாலே, என்தன் உயிரை-எனது பிராணனை, முன்மாய்விப்பத் துணிந்தாள் என்உம் - முன்னே அழியும்படிசெய்ய நிச்சயித்தாளாயினும், தன் மா மகன்உம் தான்உம் - தனது பெருமையையுடைய புத்திரனுந் தானும், தரணி பெறும் ஆறு அன்றி-பூமியைப் பெறுமவிதமல்லாமல், என் மா மகனை-எனது மூத்தமகனை, கான்ஏகு-காட்டிற்குப்போ, என்றாள் என்றாள்—,' என்றான்—.

என்றாளென்றாள்-வெகுளியடுக்கு. தன் கருத்திற்கு மாறுபாடாக வரங் கேட்டதுபற்றி, மன்னன், என்னுயிரை முன்மாயவிப்பத் துணிந்தாளென்றும்,

வெறுப்பினாற் பரதனை வேறுபடுத்தி 'தன்மாமகன்'என்றும் கூறுகின்றான். பி - ம்:—[1]வன்மாமாயக்கேசி, வன்மாக்கைகேசிகைதன். [2]வாக்கால். [3]அன்றேற், எனலும். [4]தரணிதானே. [5]அன்றாவென்றான், என்னோவென்றான், அன்றேயென்றான். இங்கு எறும்பின்கதையாள் என்று சில பிரதிகளிற் காணப்படுகிறது. அப்பாடத்திற்கு எறும்பின்சரித்திரத்தைக்கொண்டவ ளென்பது பொருள். எறும்பின் சரித்திரத்தைக் கொண்ட தாயின் குணத்தைக்கொண்டு பிறந்தவ ளென்பது கருத்து: அச்சரித்திரம் வருமாறு—கைகேயியின் தந்தை எறும்பு ஈ முதலிய ஜந்துக்களின் பாஷையை யுணர்ந்தவனாதலால் ஒருகால் தன் மஞ்சத்தின் கீழே அருகிற் போய்க்கொண்டிருந்த ஓரெறும்பின்சொல்லைக் கேட்டு வியப்புற்றுச் சிரித்தானாக, கைகேயியின்தாய் தனனைப் பரிகாசஞ்செய்யவே தன் கணவன் சிரித்தா னென்றுகருதிப் பெருஞ்சினங்கொண்டு நீ சிரிப்பதன் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்று வற்புறுத்தினள். அவள்கணவனான அசுவபதி'இதன்காரணத்தைச் சொன்னால் எனக்குமரணம் நேரும் ஆகையாற் சொல்லமுடியாது' என்றனன். கைகேயியின்தாயோ 'நீர் பிழைத்திருந்தாலுஞ்சரி, செத்தாலுஞ்சரி அது எனக்கு அவசியமில்லை; நீர் சிரித்தகாரணத்தைச்சொன்னால்தான் என்னைப் பரிகாசஞ்செய்யவில்லை யென்பது எனக்குத் தெரியவரும்' என்று கடுமையாகச் சொல்லினாள். அப்போது கேகயராசன் தனக்கு ஜந்துக்களின் பாஷை தெரியும்படி வரங்கொடுத்திருந்த யோகியின் மொழிப்படியே அந்தக் கைகேயியின் தாயைத்துரத்திவிட்டு இனிதாக இருக்கலாயின னென்பது. கைகேயிக்குத் தன்கணவனசாவதானாலும் மனமிரங்காத துஷ்டகுணம் தாயின்வழியாகவந்துள்ள தென்று.அக்கைகேயியைச் சுமந்திரன் பழித்துக்கூறுகையில் இந்தச்சரித்திரம் வால்மீகத்தில் வந்துள்ளது. ()

### ௭௩.—பிறகு தசரதன் கோசலையைநோக்கித் தனக்கு முன்னேநேர்ந்த சாபத்தைக் கூறத்தொடங்குதல்.

[1]பொன்னார் வலயத் தோளான் கானே புகுத றவிரா
னென்னா ருயிரோ வகலா தொழியா [2]திதுகோ சலைகேண்
முன்னா ளொருமா முனிவன் [3]மொழியுஞ் சாபமுளதென்
றன்னா னுற்ற தெல்லா மவனுக் கரசன் னறைவான்.

(இ-ள்.) (பின்பு), அரசன்—, (கௌசலையைநோக்கி), கோசலை கோசலையே! பொன் ஆர் வலயம் தோளான்-பொன்னாலியன்ற வளையலையணிந்த தோள்களையுடைய இராமன், கான் புகுதல் ஓ - காட்டிற்குச் செல்வதை யோ, தவிரான் - நீங்கமாட்டான்; (அதனால), என் ஆர் உயிர் ஓ - எனது அருமையான உயிரோ, அகலாது ஒழியாது - நீங்காது இராது [நீங்கியே தீரும்]; இது கேள் - (இங்ஙனம் இராமன் காட்டிற்குச்செல்ல எனது உயிர் போயேதீருமென்ற) இதற்குக்காரணமான வரலாற்றைக் கேட்பாயாக: முன் நாள் - முன்னொருகாலத்தில், ஒரு மா முனிவன் - ஒரு சிறந்தஇருடி,

மொழியும் - சபித்த, சாபம்—, உளது - இருக்கின்றது,' என்று - என்று சொல்லி, அ நாள் உற்றது எல்லாம் - அந்தச்சாபகாலத்தில் நேர்ந்ததெல்லா வற்றையும், அவளுக்கு அறைவான் - அந்தக்கௌசலையிடம் சொல்லுவானா ஞன்; (எ - று.)—அதனை மேல் கள-கவிகளிற் காண்க.

இராமன் காட்டிற்குப்போவது திண்ணம் அவனைப்பிரிந்த துயரத்தால் என்னுயிர்போவதும் திண்ணம் இவை நேர்ந்தே தீருமென்பதற்கு ஏற்ப ஒருவரலாறு நிகழ்ந்ததுண்டு என அதனைக்கூறலாயினனென்பதாம்.[1]பொன் ஞர் தோளான கானேறு புகுதப் புகுதறவிரான் என்ற பாடத்தில், பொன் ஆர் தோளான என்பதற்கு - அழகுபொருந்தியதோளையுடையவனென்றும், வெற்றித்திருவீற்றிருக்கின்றதோளையுடையவனென்றும், பொன்னாலாகிய ஆபரணமணிந்ததோளையுடையவனென்றும் பொருளுரைக்கலாம். கானேறு புகுதப்புகுதல் - காட்டுக்குப் போகப்போகிறீர் என்பதுபோன்ற வழக்குப் பற்றிவந்ததென்க ஏகாரம் - தெரிநிலை. புகுதப்போதறவிரான்என்றும் பாட முண்டு. அகலாதொழிபாது - இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒன்று சேர்ந்து, அகன் றேதீரும் எனத் தேற்றப்பொருளைக் காட்டிற்று. உற்றதெல்லாம் - ஒருமைப் பன்மைமயக்கம். அவளுக்கு அறைவான - உருபுமயக்கம். பி - ம்—[1]அது. [2]மொழிந்த. (௬எ௦)

எச.—இதுமுதல் " சிந்தைதாரிவுற்று " (௬௦) என்னுங் கவியளவும் ஒருதொடர்: தசரதன் தன் சாபவரலாற்றைக் கூறுவதைத் தெரிவிக்கும்.

வெய்ய கானத் திடையே வேட்டை வேட்கை மிகவே
மைய [1]சென்று கரியோ டரிக டுருவித் திரிவேனை
[2]கையார் சிலையுங் கணையுங் [3]கொடுகா மிருகம் வருமோர்
செய்ய நதியின் கரைவாய்த் [4]சென்றே மறைய நின்றேன்.

(இ - ள்.) (முன்னொருகாலத்தில்), வேட்டை வேட்கை மிகவ - வேட் டையாடுதலில் ஆசை பெருக, வெய்ய-கொடுமையையுடைய, ஐய-வியக்கத் தக்க, கானத்து இடையே-காட்டில், சென்று—, கரியோடு அரிகள் துருவி- யானைகளையுஞ் சிங்கங்களையுந் தேடி, திரிவேன் - அலைகின்ற நான்,—கா மிருகம் வரும்-யானைமுதலிய பெரிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற, ஓர் செய்ய நதியின் கரைவாய்-ஒரு அழகிய ஆற்றோரத்தில், சென்று—, கை-கைகளில், ஆர் சிலையும் - அரியவில்லையும், கணையும்-அம்புகளையும், கொடு - கொண்டு, மறைய நின்றேன் - மறைவாய் நின்றேன்; (எ - று.)

வேட்டையாடவேணுமென்று விருப்பந்தோன்றியதனால், யான் ஒரு கால் கையுமவில்லுமாடக் கானகஞ்சென்று பல மிருகங்களும் தண்ணீர்பருகு தற்குவரும் ஒரு நதியின்கரையில் மறைந்திருந்தேனென்கின்றனன் தசரத னென்க. வேட்கையாவது - பொருள்கண்மேற் றோன்றும் பற்றுள்ளம். ஐ என்னும் உரிச்சொல் ஐயமெனப் பெயர்ச்சசக்குறிப்பாயின்றது;" ஆயிதழ்ப் பன்மலரையகோங்குறைத்தர" என்றவிடத்துப்போல "ஐவியப்பாகும்"

என்பது சூத்திரம். இனி, ஐய வென்பது-வியப்புச்சொல்லும், அசையுமாம். நீர் குடிக்க மிருகம் வரும நதி யென்க. பி-ம் — [1] சென்றே. [2] கையில், கையும். [3] இருக்கக்கதமாவருமோர், இறுககதமாவருமோா [4] சென்றேன். (௲எக)

எரு. ஒருமா முனிவன் மனையோ டொளி[1]போன் றிலவாய் நயனந்
[2]திருமா [3]மகனே துணையாயத் தவமே புரி[4]போழ் தினின்வா
யருமா [5]மகனே புனல்கொண் டகல்வான் வருமா றறியேன்
பொரு[7]மா கணைவிட் டிடலும் [8]புவிமீ தலறிப [9]புரள்வான்

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), ஒருமா முனிவன் - ஒருபெரிய இருடியானவன், மனையோடு - மனைவியுடன், நயனம் ஒளி ஒன்று இல ஆய - கண்கள் பிரகாசஞ் சிறிதுமில்லனவாகி, திருமா மகனே துணை ஆய - அழகிய சிறந்த புத்திரனே சகாயமாகி, தவமே புரி போழ்தினின்வாய் - தவத்தையே செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில், அருமா மகனே - அவ்வரிய பெரியபுத்திரனே, புனல் கொண்டு - நீரைக்கொண்டு, அகல்வான் - போதற்கு, வரும் ஆறு - வருகின்ற விதத்தை, அறியேன் - தெரியாதவனான, பொருமா கணை விட்டிடலும் - போர் செய்தற்குரிய அம்பைச்செலுத்த (அந்த அம்பு பெற்றோர்க்குத் தண்ணீர்கொண்டுபோகுமாறு வந்த குமாரனைத் தைத்து படுக்கவே) புவிமீது அலறி புரள்வான - (அவன்) தரையில் விழுந்து கூக்குரலிட்டுக் கதறலானான், (எ - று)

அக்காலத்து ஒருமுனிகுமாரன் அந்தகரான தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கண்ணில்லாத தன்தந்தைதாயர்க்குத் தண்ணீர்கொண்டுசெல்லுமாறு நதிக்கு வந்து நீரைமொண்டனனாக, அவ்வொலியை யானை நீர்பருகுகின்றதென்று கருதிச் சத்தவேதியென்னும் பாணத்தை விடுக்க, அவ்வொலிதோன்றிய இடத்தை இலக்காகக்கொண்டு சென்ற அந்த அம்பு அம்முனிகுமாரன்மேற்பட, அவன் கீழ்விழுந்து அலறலானானென்பதாம். மகிமையுடையவனென்பார் 'மா' என்றும், முதுமைப்பருவத்திலும் ஒழுக்கந்தவறாதவனென்பார் 'தவமே புரிபோழ்து' என்றும், தாய்தந்தையர்க்குக் கைங்கரியஞ் செய்யும் நற்குணமுடையவனென்பார் 'திரு அரு' என்றும், உயர்குடிப்பிறந்தவனென்பார் 'மாமகன்' என்றுங் கூறினார். ஒலியைக்கேட்டு விடுத்தால் அவ்வொலி தோன்றின இடத்துச்சென்று கொன்று வரும் பாணத்தைச் சத்தவேதியென்னும். அவ்வத்தத்தை 'பொருமாகணை' என்றது. பி-ம் — [1] இலரொளையுமுதவ, ஒன்றின்றி யன்பால, ஒன்றின்றியன்பார். ஒன்றிலதாய் நயனம். [2] திரு [3] மகவே. [4] போழ்தினிலவாய், போதினிலவாய், போதனலவாய், போதனனாக. [5] மைந்தன். [6] என்று. [7] மால [8] பூமிது, புவலவன். [9] புரள (௲எ௨)

எகூ. புக்குப [1]பெருநீர் நுகரும் [2]பொருபோ தகமென் றொலிமேற்
கைகக் கணை[3]சென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணே
[4]னக்கைக் கரியின் குரலே [5]யன்றித் தெவ்வின் வெருவா
யககட் குரலென் [6]றயாவன் மன[7]மெரக் தவண்வத் தனனால்.

(இ - ள்.) (அதனைக்கேட்டு), புக்கு - சென்று, பெரு நீர் நுகரும் - மிக்க தண்ணீரைக்குடிக்கின்ற, பொரு போதகம் - தாக்குதற்குரிய யானைக்கன்று,

என்று - என்றெண்ணியதனால், ஒலிமேல் - அவ்வோசையின் மேல் [ஓசை வந்தவழியைப்பற்றி], கைக்கணை கணை சென்றது அலால் - கையிலிருந்த அம்பு போனதல்லாமல், கண்ணின் தெரிய காணேன் - கண்ணால் விளங்கப் பாராத நான்,-அ கரியின்-அவ்யானையினது,கை குரலே அன்று ஈது என்ன- தும்பிக்கையிலிருந்துண்டாகிய சத்தமே யன்று ஈது என்று எண்ணி, வெரு வா - பயந்து, மக்கள் குரல் என்று - மனிதரது சத்தமென்று துணிந்து, அயாவேன் - தளர்ந்து, மனம் நொந்து—, அவண் வந்தனென் - அவ்விடத் திற் போனேன்; (எ - று.)—அல - ஈற்றசை.

முனிகுமாரன் புலம்பலுரை கேட்டு சத்தவேதிமகிமையால் உரு வத்தைக் கண்ணிற்காணாமலே எய்த யான 'இந்தக்குரல் அடிபட்டயானைக் கன்றின்குரலன்று, மனிதக்குரல்' என்றுதெரிந்து மனந்தளர்ந்து நொந்து அம்பு எய்தவிடத்துக்குவந்துபார்த்தேனென்பதாம். போதகம்-யானைக்கன்று என்று பொருள்படும் வடசொல். கைக்கணை, கண - ஏழனுருபு. பி - ம்'— [1]பொரு. [2]பொரும. [3]சென்றல்லால [4]இக்கை, விக்கல். [5]அன்றீதெனவெரு மா, அன்றீதெனனவெருவா. [6]அமாவேன. [7]நொக்கவண வநதனனால், நோக்கி வணவநதனனால், நொந்தவண வநததனைல, நோநதவலநதன்னால். (௩௭௩)

௭௪. கையுங் [1]கடமுந் நெகிழக் கணையோ [2]டுருள்வோற் காணா
மெய்யுந் தனுவும் மனனும் வெறிதே [3]கிடமேல் வீழா
[4]வையன் னீதான் யாவ னந்தோ [5]வருளகென் றயரப
பொய்யொன் றறியா மைந்தன் கேளீ யென்னப [6]புகல்வான்.

(இ-ள்.) (போய்), கையுங் கடமும் நெகிழ-கையும அதிலுள்ள கமண்ட லமும ஒன்றைவிட்டு ஒன்று நீங்க,கணையோடு உருள்வோனை-(உடம்பிற்பொத தியுள்ள) அம்போடு புரளுகின்ற அம்முனிகுமாரனை,காணா-பார்த்து,மெயயும் தனுவும மனனும - (என) உடலும விலலும நெஞ்சும, வெறிது ஏகிட - இன்மையையுடையனவாயப்போக, மேல வீழா - (அவனமேல்) விழுந்து, 'அந்தோ - ஐயோ! ஐயன் - சிறுவனே' நீ யாவன—? அருள்க-சொல்வா யாக,' என்று அயர-என்று மனந்தளர்ந்து (யான்) கேட்க,—பொய ஒன்று அறியா மைந்தன்-பொயயைச சிறிதுந் தெரியாத அவன், கேள் என்ன—, புகலவான - சொலலுவான; (எ - று.)—அதனை மேல் நான்குகவிகளிற் காணக. தான் - அசை.

அங்குசசென்றயான், தன்கையிற்கொண்டுவந்த நீர்மொள்ளும்பாத்திரம் ஒருபக்கமும தான் ஒருபக்கமுமாக முனிகுமாரன கீழ்வீழ்ந்துஉருண்டுகொண் டிருப்பது கண்டு, அவனை 'நீ யாவன்?' என்று வினவினேனாக, அவன் தன் வரலாற்றைக கூறலாயினனென்க. அம்முனிகுமாரன் தன் வரலாறுதனை மூன்றுகவிகளாற்கூறிப் பின் அவ்வரசன செய்யவேண்டுவதைக் கூறுகின்றா னென்க. பி - ம்—[1]குடமும, கடனும. [2]உழலவோன். [3]கிடவா. [4]அய்யா. [5]புகலும. (௩௭௪)

எஅ. சேலா கியமா முதல்வன் [1]திருவுந் தியி[2]னீண் மலரின்
மேலா கிய[3]நான் முகனால் வேதங் களின்மா முறையின்
பாலா கியயோ னிகளின் பலவாம் வருணந் தருவா
னாலா கியதாம் வருணந் தனின்[4]முன் னெமைநல் கினனால்.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) சேல ஆகிய மா முதல்வன்-மத்ஸ்யாவதாரமாகிய பெரிய திருமாலினது, திரு உந்தியின்-அழகிய நாபியிலிருந்தோன்றிய, நீள மலரின்மேல் - பெரிய தாமரைப்பூவில், ஆகிய - பிறந்த, நான்முகனன் - நான்குமுகங்களையுடைய பிரமன், நால வேதங்களின் மா முறையின பால-நான்கு மறைகளிற் கூறிய சிறந்த கிரமப்படியாக, ஆகிய - ஆன, யோனிகளின-பிறப்புகளில், பல ஆம வருணம தருவான் - அநேகமாகிய குலங்களைச் சிருஷ்டிப்பவன், நாலாகியதுஆம வருணம தனில்-(பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும்) நால்வகைபதாகிய குலங்களில், முன்-முதன்மையாகிய பிராமணகுலத்தில், எமை நல்கினன் - எமைப்படைத்தான்; (எ - று.)— ஆல் - அசை.

இதனால், அந்தஇருடிகுமாரன் தங்களைப்பிராமணகுலத்தவனென்று கூறியவாறு. திருமால மத்ஸ்யாவதாரஞ்செய்தது, வேதங்களை யபகரித்துக் கொண்டுபோன சோமகாசுரனைக்கொன்று அவற்றைக்கொணர்ந்து பிரமனிடத்துக்கொடுத்து அவற்றிற் கூறிய முறைப்படி படைக்க நியமித்ததனால், 'சேலாகிய' என்றும், "முதலாவார் மூவரேயம் மூவருளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணனே" என்கிறபடியே மும்மூர்த்திகளுள்ளும் முதன்மூர்த்தியாதலால், 'மாமுதல்வன' என்றும், எப்பொழுதும் மலர்ந்தும் வாடாததுமாயிருத்தல்பற்றி, 'நீணமலர'னறுங் கூறினர். யோனிகளென்றது,எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களை இதனை 'ஊழவதிளென்று மோன்பதுமாநுடம, நீரப்பறவை நாற்காலோராயபப்பத்தாம்-சீரிய, பந்தமாம் தேவர் பதினொலயன படைத்த, வந்தமில் சீதத்தாவரநாலைந்து" எனபதனாலறிக. இதுவும் அடுத்தபாடலும் சிலபிரதியில் இல்லாமையாலும் முதனூலுக்கு மாறுபடுவதாலும் செருகுகவியாயிருக்கலாமோவென்று ஐயமுண்டாகின்றது சிலபிரதியில் அடுத்தபாடலமாத்திரம இல்லை; அந்தபக்ஷத்தில, நான்காமடிக்கு-முன்னே எமை நானகாம்வருணத்திற் படைத்தா னெனின் ஏற்கும். பி - ம்:—
[1]தருவுந்தியின். [2]மா. [3]நானமுகனோ. [4]மேல. (௩௪௫)

எகூ. அந்நான் [1]முகனார் வழியி லருள்கா சிபனன் மைந்தன்
மின்னா புரிநூன் மார்பன் விருத்தே சனன்மெய்ப் புதல்வ
னன்னான் மறைநூ லறிபு நாவான் [2]சலயோ சனப்பேர்
சொன்னான் முனிவன் [3]றருசு ரோச னன்னென் பெயரோன்.

(இ - ள்.) அ நான்முகனார - அந்தப் பிரமதேவன், வழியில் அருள் - முறையாய்ப் படைத்த, காசிபன்-காசியப முனிவனுடைய, நல் மைந்தன் - நல்ல புத்திரனும், மின் ஆர் புரி நூல் மார்பன் - மின்னலையொத்த முந்நூலை

யணிந்த மார்பையுடையவனுமாகிய, விருத்தசேனன்-விருத்தசேனனென்பவனது, நல் மெய் புதல்வன்-சிறந்தவாய்மையையுடைய புத்திரனும், நல் நால் மறைநூல் தெரியும் நாவான்-சிறந்த நான்கு வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையுமுணர்ந்த நாவினையுடையவனும், சலபோசனன் போ சொன்னான் - சலபோசனனென்று பெயர்சொல்லப்படுபவனுமாகிய, முனிவன் - இருடி, தரு - பெற்ற, சுரோசனன் என் பெயரோன் - சுரோசனனென்னும் பெயரையுடையவன் (நான்); (எ - று.)

என்னுடையதந்தைபார் பிரமனது வழியிலே தோன்றிய காசிபரது புதல்வராகிய விருத்தசேசனனென்பவருடைய குமாரராகிய சலபோசனனென்பவர்: என்பெயர் சுரோசனனென்பது எனத் தன்னை இன்னானென்று அந்த முனிகுமரன் தெரிவித்தனனென்க. தசரதன் செய்யவேண்டிய செயல் இன்னதென்று தெரிவிக்கபிறகு, தசரதன், 'இந்த ருஷிகுமாரனைக் கொன்றோமே; இதனாற் பிரமகத்தியும் நம்மைத் தொடருமோ?' என்று அஞ்சிநிற்கையில், தசரதமன்னவனது முகக்குறிப்பால் அம்மன்னவனது மனத்துத்தோன்றிய அச்சத்தை யுணர்ந்த முனிகுமாரன் 'நான் பிராமணனல்லேன்' வைஸ்யனுக்குச் சூத்திரஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன்' என்று தன்னைத்தெரிவித்ததாக முதனூலிலுள்ளது. ஸ்ரீராமனை இரதத்தின் மீது ஏற்றிக்கொண்டுபோய்க் காட்டில் விட்டுவந்த சுமந்திரன் தசரதரிடத்து ஸ்ரீராமனது செய்தியைச் சொன்னபின்பு, இந்தச்சாபவரலாற்றை ஸ்ரீராமன் காட்டிற்குச் சென்ற ஆறுநாளிரவு கௌசலைக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அத்தசரதன் மரணமடைந்தானென்று முதனூலால்அறியப்படும். காசிபன்-காஸ்யபன் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு; கசியபப்பிரஜாபதியின் மகனென்பது பொருள்; அவன் மரீசியாயிருக்கலாம். விருத்தசேசனனது மெய்ப்புதல்வன்என்றுமாம். மின்னு புரிநூல-உருவுவமை புரிநூல பூணூல பி-ம். —[1]மறையோன். [2]சலபோசனனெனச். சலபோசனனெனச் [3]தருசுரோசனனயானென்றான, தருசுரேசனன்யானென்றான், புதல்வன் சுரேசனனெனப்பெயரோன், சுரசேயன்யார், தருசுரோசனனேயானென்றான. (௩எசு)

௪௦. இருகண் களு[1]மின் றிபதாய் தந்தைக் கும[2]மீங் [3]கவர்கள்
பருகும் புனல்கொண் டகல்வான் படர்ந்தேன் பழு[4]தா யினதா
லிருகுன் றனைய புயத்தா யிபமென் [5]றுணரா தெய்தா
யுருகுந் துயரந் தவிர்நீ யூழின் செயலீ [6]தென்றே.

(இ-ள்) ஈங்கு - இப்பொழுது, இரு கணகள்உம இன்றிய - இரண்டு நேத்திரங்களு மில்லாத, தாய தந்தைக்குஉம - அன்னைக்கும் பிதாவுக்கும், அவர்கள் பருகும் புனல் கொண்டு - அவர்கள் குடித்தற்குஉரிய தண்ணீரை யெடுத்துக் கொண்டு, அகல்வான் - போதற்கு, படர்ந்தேன் - வந்தேன்; (வந்தஇடத்தில்), பழுது இததீங்கு, ஆயினது - (எனக்கு) உண்டாயிற்று; இரு குன்று அனைய புயத்தாய் - இரண்டு மலைகளை யொத்த தோள்களை

யுடையவனே! உணராது - (மனிதனென்று) அறியாமல், இபம் என்று - யானை யென்று மயங்கி, எய்தாய் - (என்மீது) அம்பு தொடுத்தாய்; ஊழின் செயல் ஈது என்று - இது விதியினது தொழிலென்று நினைந்து, நீ உருகும் துயரம் தவிர்-நீ மனந்தளர்கின்ற வருத்தத்தை விடு; எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

இருகண்களுமில்லாத என்பெற்றோர்கட்கு நீர்வேட்கையைத் தணிவிக்கும்பொருட்டு நீர்கொண்டுபோகவந்தஇடத்தில் என்னூழ்வினை தூண்ட மனிதனென்று என்னையுணராது யானையென்று நினைந்து என்னையெய்தாய்;ஆகையால்,உன்மீது குற்றமில்லை ; வருந்தவேண்டா என்று தசரதனை அடியுண்ட ருஷிகுமாரன் தேற்றினனென்க. இபம்-வடசொல் இனி, ஊழின செயல் ஈது,* நீ உருகுந் துயரந் தவிர என்று - என்று சொல்லி என்றலுமாம. பி-ம் —[1]இல்லாயக்கு மெந்தைக்கும், இன்றியாயக்குமெந்தைக்கும். [2]இங்கு. [3]இவர்கள். [4]ஆயினவால். [5]உணராமெய்தாய [6]என்மே, என்றான. (௩எஎ)

௩௧. உண்ணீர் வேட்கை மிகவே [1]புயங்கும் மெந்தைக் கொரு நீ, தண்ணீர் கொடுபோ யளித்தென் சாவும[2]முரைத்தும புதலவன், விண்மீ தடைவான் றொழுதா [3]னெனவும் மவாபால விளமபென்,றெ ண்ணீர் மையினான் [4]விண்ணோ ரெதிர்கொண் டிடவே கினனால்.

(இ - ள்.) நீர் உண வேட்கை - தண்ணீர் குடிப்பதிலுண்டாகிய ஆசை [தாகம்], மிகவ - அதிகரித்தலால், உயங்கும்-வருந்துகின்ற எந்தைக்கு-என் தந்தைக்கு,ஒரு [2]-ஒப்பற்ற நீ,தண்ணீர் கொடுபோய அளித்து-குளிர்ந்த நீரைக கொண்டுபோய்க்கொடுத்து, என சாவுஉம உரைத்து-எனது மரணத்தையுஞ் சொல்லி, 'உம புதல்வன - நமது புத்திரன், விண்மீது அடைவான் - தேவ லோகத்தின்மேற் செலலுதற்காக, தொழுதான-அஞ்சலி செய்தான்,' என உம்-என்றும், அவாபால விளமபு-அவ விருமுதுகுரவர்பாற் சொல், என்று - என்று சொல்லி, எண்ணீர்மையினான - புகழத்தக்க குணமுண்மையினால், விண்ணோர எதிர்கொண்டிட - தேவர் எதிர்கொள்ளுமபடி, ஏகினன - (பர லோகத்திற்குச) சென்றான், (எ - று )—ஆல-ஈற்றசை.

தசரதனைத் தேற்றிய முனிகுமாரன் பெற்றோர்க்கு மன்னவன் செய்ய வேண்டியதைப் பணித்து நலலுலகஞ் சேர்ந்ததை, இதனால தெரிவிக்கின்றார். எந்தையென்பதில தாயும அடங்கினள். அவர் என்பதனை நோக்கி, 'உம' என்றுபன்மையாற்கூறினன. எண்ணீர்மையாவன - அருளுடைமை முதலாகத் துறவறத்துக்குக் கூறப்பட்டவை. இது தூமரணமென்பதனை விலக்குவதற்கு'எண்ணீர்மையினான் விண்ணோரெதிர்கொண்டிட வேகினன்' என்றார். நீர்மையினான் - பெயராய், எழுவாயாகவுமாம. பி-ம்·—[1]உயக்கும். [2]உரைத்துப், உரைத்தன். [3]வருந்தேலெனவும. [4]வானோர். (௩எஅ)

௩உ. மைந்தன் [1]வரவே நோக்கும் [2]வளர்மா [3]தவர்பான் மகவோ
[4]டந்தண் புனல்கொண் டணுக வையா [6]விதுபோ தளவாய்
வந்திங் [7]கணுகா தென்னோ வந்த [8]தென்றே [9]நொந்தேஞ்
சந்தங் கமழுந் தோளாய் தழுவிக் [10]கொளவா வெனவே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மைந்தன் வரவு ஏ நோக்கும்-மகனது வருகையையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற, வளர் மாதவர்பால்-மிக்கதவத்தையுடைய முனிவனும் முனிபத்தினியுமான (இறந்த குமாரனது) பெற்றோரிடத்தில், மகவோடு - பிள்ளையோடு, அம் தண் புனல் கொண்டு - அழகிய குளிர்ந்த நீரை யெடுத்துக்கொண்டு, அணுக - சென்று கிட்ட —(அப்பொழுது தமப்பனான முனிவன்), 'ஐயா - குழந்தாய்! இது போது அளவு ஆய - இவ்வளவு நேரமாய், வந்து இங்கு அணுகாது - இவ்விடத்தில் வந்து சேராமையால், என் ஓ வந்தது என்றே - யாதோ துன்பம் நேர்ந்ததென்றே, நொந்தேம் - (எண்ணி) வருந்தினோம்; சந்தம் கமழும் தோளாய் - சந்தனம் மணக்கின்ற புயங்களையுடையவனே! தழுவிக்கொள வா - (நாங்கள்) ஆலிங்கனஞ்செய்யும்படி அருகில் வருவாயாக', என-என்று சொல்ல, —(எ - று)—இச்செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள 'என' என்பதற்கு, "என்னு விருதாள் சென்னிபுனைந்தேன்" என அடு - ஆறு கவியில் முடிபு காண்க.

தசரதன் முனிகுமாரனது பெற்றோரை யணுகிச் செய்தி தெரிவித்தமை, இதுமுதல்மூன்றுகவிகளா லுணர்த்தப்படுகின்றது. தண்ணீர் கொணரச்சென்ற புதல்வன் இன்னுமவரவில்லையேயென்று மைந்தன்வரவையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெற்றோரிடத்தில், 'என்னைப் பெற்றோரிடத்திற் சேர்ப்பி' என்று சொன்ன முனிகுமாரனது வாக்கைத்தழுவி, பருகும்நீரோடு சலவியம்பட்டிருந்த முனிகுமாரனையும் எடுத்துக்கொண்டுமன்னவன் சென்றானாக, காலோசையால் தம்மகனென்றே வருகின்றானென்று கொண்டு அவர்கள் அவனைநோக்கி 'குமாரனே! சென்று வெகுநேரம் கழிந்தமையால் உனக்கு என்ன விளைந்ததோ என்று மனம் வருந்தினோம். எங்களைத் தழுவிக்கொள்ளாய்' என்று பெற்றோர்கள் கூறினரென்க. காளிதாச மகாகவியும் இந்தச் சாபவரலாற்றைக் கூறுமிடத்து "தசசோதிதஸ தமநுதத்ருதஸல்யமேவ பித்ரோஸ்ஸகாஶ மவஸந்நத்ருஶோ நிநாய [அம்மகவினால் ஏவப்பட்டவனுய, மன்னவன் கண்ணிலிகளான பெற்றோர்களருகில் உடம்பிற் பொதிந்திய பாணத்தைப் பிடுங்காமலே அம்முனிகுமாரனை யடைவித்தான்]" என்று கூறியிருப்பதும், அவ்விடத்து மஹாவிசாதசூரியென்ற வியாக்யாதா இராமாயணத்தில் 'பின்பு நான் தனியே முனிகுமாரன்கிடந்த அவ்விடத்துக்கு மிகவுந் துன்பமுற்றுள்ள பெற்றோரை யிட்டுக்கொண்டுபோய் அந்தமுனிவனைப் பார்யையோடு அந்தப்புதல்வனைத் தொடுவித்தேன்" என்று நதீதீரத்தில்தானே இறந்த புதல்வனுள்ளவிடத்தைக் குறித்துப் பெற்

ரேரையிட்டுக்கொண்டு போனதாகக்கூறியிருத்தலால் இது இராமாயணத் தோடுமுரணுவது' எனச் சொல்லியிருப்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன. மக வோடு என்பதன் பின் 'ஒப்ப' என வருவித்து உரைப்பாருமுளர். மகவு - ஆகுபெயர். சந்தநகமழ்தல் - இயற்கை மணம் வீசுதல் சக்ரவர்த்தியினது தோள்களின் மணம் அருகே வீசுதலால் இங்ஙனம் கூறினருமாம். சந்தந கமழ்தல்-அழகுதோன்றுதலுமாம். பி-ம்.—[1]வரவு. வரவை. [2]வளம் [3]தவன். [4]இரதன. [5]அணுக, அணுகி. [6]அது [7]அணுகாவென்றோ, அணுகாவென்று. [8]என்ன. [9]கொண்டேன். [10]கொள்ளாய. (௩௭௧)

௪௩. ஐயா [1]யானோ ரரச னயோத்தி நகரத் துள்ளேன், மை யார் [2]மிருகத் துருவி [3]மறைந்தே வதிந்தே னிருள்வாய்ப், பொய்யா வாய்மைப் புதல்வன் புனன்மொண் டிடு[4]மோ தையின்மேற், [5]கை யார் கணை[6]சென் றதலாற கண்ணிற் றெரியக் காணேன்.

(இ - ள்) ஐயா - சுவாமீ! யான்—, அயோத்தி நகரத்து உள்ளேன் - அயோத்தியா பட்டணத்திலுள்ளவனாகிய, ஓர் அரசன்—; மை ஆர் மிருகம் துருவி-கருமை பொருந்திய [இரவிற்] மிருகங்களைத்தேடி, இருள்வாய - இருட்டில், மறைந்து வதிந்தேன் - மறைந்திருந்தேன்; பொய்யா வாய்மை புதல்வன்-பொய்பேசாது மெய்யையேபேசுகின்ற உமது புத்திரன், புனல் மொண்டிடும் ஓதையின்மேல - நீரை (கடத்தில்) முகக்கின்ற சத்தத்தின் மேல், கை ஆர் கணை-என் கையிலுள்ள பாணம், சென்றது அலால்-போயிற் றல்லாமல், கண்ணின் தெரிய காணேன் - கண்களால் விளங்கக் கண்டே னல்லேன்; (எ - று.)

இப்பாடல்முதல் எண்பத்தைந்தாம்பாடலில் "அருளாய" என்னும் வரையும் தசரதன் இறந்த முனிகுமாரனது பெற்றோரிடத்துக் கூறுவது புதல் வன் புனல்மொண்டிடும் ஓசையைக்கேட்டு ஓசைதோன்றிய இடத்தை இலக்காகக்கொண்டு இலக்குப்பொருளைக் காணமலே எய்தேனென்று னென்க. சப்தவேதி யென்னும் வித்தையின் மகிமையால் தசரதன் இங்ஙனஞ் செய்தான். இதனால், தன் செயல் அபுத்திபூர்வகமாக நிகழ்ந்த தெனக்காட் டியவாறு. தீங்குபயக்கும் நிகழ்ந்ததுகூறற பொய்யாமையினபாற் படுதலால், அதனை விலக்கித் தீங்குபயவாத நிகழ்ந்ததுகூற லென்றற்கு, 'பொய்யா வாய்மை' என்று மென்னலாம். பி-ம்—[1]யானேரசன். [2]களபம், விருகம். [3]மறைந்தேநதிவாய்நின்றேன. நதிவாய்மறைபவதிய. மறைந்தேதிநதேன் றருவாய. [4]ஓசை. [5]கையாற். [6]சென்றதலால். (௩௭௦)

௪௪. வீட்டுண் டலறுங் குரலால வேழக் குரலன் றெனவே
யோட்டந் தெதிரா நீயா ரென[1]வுற் றுவெலா முரையா
வாட்டந் தருநெஞ் சினனாய் [2]நின்றன் [3]வணங்கா வானோ
நீட்டம் மெதிர்வந் திடவே யிறந்தே கினன்[4]விண் ணிடையே.

(இ-ள்.) வீட்டுண்டு-(அம்பு) விடப்பட்டு, அலறும் குரலால் - கதறுகின்ற சத்தத்தினால், வேழம் குரல அன்று எனவே - (நாம் யானையின்குரலென்று கொண்டு எய்யக் காரணமாயிருந்தவொலி) யானையின் சத்தமன்றென்றெண்ணி, ஓட்டந்து-ஓடி, எதிரா-பார்த்து, நீயார் என - நீயார்? என்று (நான்) கேட்க, (குமரன்).-உற்ற எலாம் உரையா-நடந்தவை யனைத்தையுஞ் சொல்லி, வாட்டம் தரு நெஞ்சினன் ஆய் நின்றான்-வாடுதலடைந்த மனத்தையுடையவனாய்நின்று, வானோர் ஈட்டம் வணங்கா எதிர்வந்திட-தேவர் கூட்டம் நமஸ்கரித்துவந்து எதிர்கொள்ள, இறந்து - (இவ்வுலகவாழ்க்கையை) விட்டு, விண்ணிடை ஏகினன்-தேவலோகத்திற் சென்றான்; (எ - று)

அம்பு அடிபட்டு அலறுகின்ற குரலால் 'நான் இலக்காகக் குறித்தது வேழமன்று மனிதனே' என்று உணர்ந்து மனத்தில் துணுக்குற்று ஓடிப் போய்ப் பார்த்து, என்னம்பாற் றாக்குண்ட குமாரனைக் கண்டு செய்தி வினவ, அவனுந் தன் செய்தியைத் தெரிவித்து வானோரெதிர்கொள்ள மேலுலகஞ் சென்றானென்பதாம். நெஞ்சம் வாடுதற்குக் காரணம் - இருகண்ணுமிழந்து முதுமையால்வருந்தும் பெற்றோர் தன்னைப்பிரிதலால் உதவிபுரிவோரின்றி வருந்துவரே யென்று கருதியதனாலாகியது அடிபுண்ட வேதனையாலாய தென்பாருமுளர். ஓட்டந்து - ஓட்டந்தனென்பதன் விகாரம்; "உள்ள முருகி யென்சொந்தை போட்டந்து பாடத்திடுகின்ற" என்புழிப்போல்.

பி-ம். —[1] உற்றதெலாம், உற்றெலலாம் [2] நின்றான். [3] வணங்கி [4] விண்ணெனவே.

௪௫. அறுத்தாய கணையா[1]லெனவே யடியேன் றன்னை[2]யையா, கறுத்தே [3]யருளா யானே கண்ணிற் கண்டே னல்லேன். மறுத்தா னில்லான் வனமொண் டிடுமோ தையி[4]னெய் ததலாற், பொறுத்தே யருள்வா யென்றோ விருதாள் சென்னி புனைந்தேன்.

(இ - ள்.) கணையால் அறுத்தாய என வே - அம்பினால் எய்துகொன்றாயென்று, அடியேன்றன்னை—; ஐயா-! கறுத்து அருளாய-கோபித்தருளாமலிருப்பீராக; மறு தான் இல்லான - ஒருபிழையுமில்லாத அவன், வனம் மொண்டிடும் ஓதையின் - நீர் முகக்கின்ற சத்தத்தின் மேல், எய்தது அலால்- (அம்பு) எறிந்ததல்லாமல், யான் கண்ணில் கண்டேன் அல்லேன் - நானோ கண்களால் நேராகப்பார்த்தவனல்லன்; பொறுத்து அருள்வாய - (இவ்வெனதுபிழையைப்) பொறுத்துக் கிருபைசெய்வீராக, என்றோ-என்று, இரு தாள் - (அம்முனிவனது) உபயபாதங்களில், சென்னி புனைந்தேன்-(எனது) தலையை அணிந்தேன்; (எ - று)

இதனால், தசரதமன்னவன் அபுத்திபூர்வகமாகத் தான்செய்த பிழையைப் பொறுக்குமாறு பணிந்து வேண்டுகின்றான். 'கருமை'என்னும் பண்பு 'கறு' எனத் தொழிற்பட்டு வெகுளியை யுணர்த்தும் "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்றது காண்க. அருளுதல் - துணைவினை. பெரியோர் செயலைச் சொல்லுமிடத்து 'அருள்' என்னுந் துணைவினைசேர்த்துச் சொல்லும்

வழக்குப்பற்றி, கோபியாதே யென்னுமிடத்து 'கறுத்தேயருளாய்' என்கிறான். பி - ம் — [1]என்றே. [2]ஐய. [3]அருளாதியானே. [4]எய்தனனால். (௩அ௫)

அகூ. வீழ்ந்தா ரயர்ந்தார் புரண்டார் [1]விழிபோ யிற்றின் றென்றா
ராழ்ந்தார் துன்பக் [2]கடலு ளையா வையா வென்றார்
போழ்ந்தாய் நெஞ்சை யென்றா ரென்னோ டதனிற் போயநீ
[3]வாழ்ந்தே யிருப்பத் [4]தரியேம் [5]வந்தேம் வந்தே மினியே.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்) (அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவ் விருமுதுகுரவரும்), வீழ்ந்தார் - (கீழே) விழுந்தார்கள்; அயர்ந்தார் - சோர்ந்தார்கள்; புரண்டார் —; இன்று விழி போயிற்று - இன்றைக்குத்தான் கண்கள் தெரியாமற் போயின, என்றார் —; துன்பம் கடலுள் ஆழ்ந்தார் - (புத்திர) சோகமாகிய சமுத்திரத்துள் அமிழ்ந்தார்கள்; ஐயா ஐயா - குழந்தாய்! குழந்தாய்! என்றார் —; நெஞ்சை போழ்ந்தாய் - மனத்தைப் பிளந்தாய், என்றார் —; நீ போய —, பொன்னாடு அதனில் வாழ்ந்து இருப்ப - சொர்க்கலோகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, தரியேம் - (யாங்கள் இங்கு இருக்கப்) பொறோம்; இனியே - இப்பொழுதே, வந்தேம் வந்தேம் - வருவோம் வருவோம்; (எ - று.)

இதனால், தசரதனால் அம்பட்டுத் தம் புதல்வன் வீழ்த்தப்பட்டதை அம் மன்னவனது சொல்லால் உணர்ந்த பெற்றோர்கள் பட்ட துன்பம் கூறப்படுகின்றது. முன்னமே இருகண்களுமில்லாதவராயினும், இதுகாறும் மகன் கண் போலிருந்ததனால் அவன் போயினமையை 'விழிபோயிற்றின்று' என்றார்; மகன் கண்போலிருத்தல் - கண்களிருந்தால் அவை பெறும் இன்பத்தைத் தான்செய்யும் உபசாரங்களால் பெறுவித்தலால். பி - ம் — [1]விழியே போயிற் றென்றார், விழிபோயிற்றின்றென்றே. [2]கடலுக்கு. [3]வாழ்ந்தாய. [4]தரியோம். [5]வந்தோம் வந்தோமணியே. (௩அ௬)

அஎ. என்றென் றயருந் தவரை [1]யிருதாள் வணங்கி யானே
[2]யின்றும் புதல்வன் னினிநீ ரேவும் பணிசெய் திடுவே
னொன்றுங் [3]களர்வுற் றயரீர் [4]ரொழிமின் [5]னிடரென் றிடலுமுன்
வன்றிண் சிலையாய் கேளோமென்னவே யொருசொல் வகுத்தா

(இ - ள்.) என்று என்று —, அயரும் - வருந்துகின்ற, தவரை - முனிவரை, இரு தாள் வணங்கி —, 'யான் இன்று உம் புதல்வன் - நானே இன்று முதலாக உங்கள் மகன்; இனி நீர் ஏவும் பணி செய்திடுவேன் - இனிமேல் நீங்கள் கட்டளையிடுகின்ற கைங்கரியங்களை (அம்மகனைப் போல)ச் செய்துவருவேன்; ஒன்றும் களர்வு உற்று அயரீர் - சிறிதும் மனச்சோர்வடைந்து வருந்தாதீர்கள்; இடர் ஒழிமின் - (புத்திர) சோகம் நீங்குவீர்,'

என்றிடலும் - என்று யான் சொல்லலும்,—(அம்முனிவன்), 'வல் திண் சிலையாய் - மிகவும் வலிய வில்லை யுடையவனே! கேண்மோ - கேட்பாயாக,' எனா - என்று, ஒரு சொல் உகுத்தான் - ஒருவார்த்தையைச் சொன்னான்; (எ - று.)—அதுமேற் கூறுகின்றார்.

குமாரனைப்பெற்றோர் தம்புதல்வன் இறந்ததுகேட்டு மிகவும்வருந்திப் புலம்ப, அதுகேட்ட தசரதன் அவர்களைநோக்கி. 'இன்று முதல் நான் நுமது புதல்வன்போலிருந்து நீர் ஏவியதைச் செய்வேன் புத்திரசோகத்தையொழிக' என்று தேற்ற, அம்முனிவன் அரசனைநோக்கி ஒன்றுகூறலானானென்க. கேண்மோ, மோ - முன்னிலையசைச்சொல்; "காமஞ்செப்பாது கண்டது மொழிமோ" என்புழிப்போல. தவத்தவர் என்னும் அத்து தொக்கது. பி-ம் —[1]இருந்தார். [2]இன்றும்புதல்வனை நண்ணினை. இன்றும் புதல்வனை நண்ணினீர், என்றும் புதல்வனை நண்ணினீர், இன்றமுதனுஞ் செய்போல. [3]தளரேலையா. [4]ஒழியும், ஒழி நீ [5]துடர். [6]என்னா [7]உகுத்தார். (௩௮௪)

௫௫ கண்ணுள் மணிபோல் மகவை யிழந்தும் முயிர்காதலியா
[1]துண்ணா வெண்ணி யிருந்தாலுலகோ ரென்னென் [2]றுரையார்
விண்ணின் றலை[3]சேருதுமியா மெம்போல் விடலை பிரியப்
பண்ணும் பரிமா வுடையாய் படர்வா[4]யென்னா

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்

(இ - ள்) 'கண்ணுள் மணி போல் மகவை - கண்ணிலுள்ள கருமணி போன்ற [மிகவும் அருமையான] (எம்) மகனை, இழந்தும்—, உயிர் காதலியா - பிராணனை விரும்பி, உண்ணா எண்ணி இருந்தால் - உண்டுகொண்டு (இவ்வுலகவாழ்க்கையிலிருக்க) நினைத்திருந்தால், உலகோர் - உலகத்தார், என் என்று உரையார் - என்னவென்று தான் பழியார்? யாம் விண்ணின் தலை சேருதும் - நாங்கள் தேவலோகத்திற் செல்வோம்; பண்ணும் பரி மா உடையாய் - அலங்கரித்த குதிரையை யுடையவனே! எம்போல் - எம்மைப்போல், விடலை பிரிய - மகன் (உன்னைவிட்டுப்) பிரிவதனால், படர்வாய் - நாங்கள் போகுந் தேவலோகத்தில், அடைவாய் - (நீ) செல்வாயாக,' என்னா - என்று சாபங்கொடுத்து,—(எ-று)—"என்னா போயினார்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

இதனால். முனிவன் துயரத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் மன்னவனுக்குச் சாபங்கொடுத்தது கூறப்படுகிறது "கண்மணிப்பாவையன்னபெண்," "உன் கண்மணிவாழ்பாவை" என்றார்பிறரும். உலகோரென்னென் றுரையார் - மகனை விழுங்கியபின்பும் இந்தக் கிழப்பிணம் உண்டுபடுத்து இனியிருக்க விரும்புகின்றதே! இதன் நெஞ்சு என்ன கல்நெஞ்சோ? என்று திட்டுவாரென்றபடி. மனைவியையும் உளப்படுத்தி 'யாம்' எனப் பன்மையாற் கூறினான். பி-ம்.—[1]உண்ணா. [2]உரைப்பார். [3]ஏகுதும். [4]எனவே. (௩௮௫)

௮௯ தாவா [1]தொளிருங் குடையாய் தவ[2]றிங் கிதுநின் சரணங்
காவா [3]யென்றா யதனாற் கடிய சாபங் கருதேம்
மேவா மகவைப் பிரிந்தின் றெம்போ [4]லிடருற் றனைநீ
போவா யகல்வா[5]னென்னப் பொன்னாட் டிடைபோ யினரால்.

(இ - ள்.) 'தாவாது ஒளிரும் குடையாய் - கெடாது விளங்குகின்ற ஏக சத்திரத்தையுடையவனே! நின் சரணம் - (நான்) உனது அடைக்கலம்; இங்கு இது தவறு காவாய் - இப்பொழுது இப்பிழையைப் பொறுப்பாயாக, என்றாய்—; அதனால்—, கடிய சாபம் கருதேம் - அஞ்சத்தக்க சாபத்தைக் (கொடுக்க) நினையேம்; ஏவா மகவை பிரிந்து - ஏவாமலே [குறிப்பறிந்து கைங்கரியஞ்செய்கின்ற] புத்திரனைப் பிரிந்து, இன்று எம் போல - இன்றைக்கு எம்மைப்போல, இடர் உற்றனை - சோகமடைந்து, நீ அகல்வான் போவாய் - நீ பரந்த தேவலோகத்திற் செல்வாயாக' என்ன - என்றுசொல்லி, பொன் நாட்டிடை - தேவலோகத்தில், போயினர் - (இருவரும்) சென்றனர்.

நீ என்னைச் சரணமாக அடைந்ததனால், எங்களைப்போலப் புத்திரனிறக்கத் துயரையுழப்பாயென்று கடியசாபங்கொடாமல் புத்திரனைப் பிரிய அத்துயரால் உயிர் நீப்பாயென்று இவ்வளவே சாபங்கொடுத்தேமென்றனரென்க. கீழ்மொழிந்ததனையே காரணத்தொடு விரித்து இங்குக் கூறினரென்க. கடிய என்பதில் கடி யென்கிளவி அச்சப்பொருட்டாயிற்று. "ஏவாமக்கள் மூவாமருந்து" என்றாற்போல ஏவாமகவு என்றான். பி-ம்:—[1]ஒளிர்ந. [2]ஈங்கு. [3]என்றதனால் [4]இடரினைந்து இடருற்றினைந்து. இடருற்றினையாய், இடருற்றிலையாய். [5]எனவே. (௩-௮௯)

௯0 சிந்தை [1]தளர்வுற் [2]றயர்தல் சிறிதும் மிலனா யின்சொன்
மைந்த னுளனென் றதனான் மகிழ்வோ டிவண்[3]வந் தனனா
லந்த முனி[4]சொற் றமையி னண்ணல் வனமே குதலு
[5]மென்ற னுயிர்வீ குதலு மிறையுந் தவறா வென்றான்.

(இ-ள்.) (தசரதன்) (அவ்வாறு போயினபின்பு தான்), சிந்தை தளர்வு உற்று அயர்தல் - மனம் சோர்வடைந்து வருந்துதல், சிறிதும் இலனாய் - கிஞ்சித்துமில்லாதவனாகி, இன் சொல் மைந்தன் உளன் என்றதனால் - இனிய (மழலைச்)சொல்லையுடைய மகன் பிறப்பானென்று ஏற்பட்டதனால், மகிழ்வோடு - களிப்புடன், இவண் வந்தனன் - இவ்விடத்து [நகரத்துக்கு] மீண்டுவந்தேன்; அந்த முனி சொற்றமையின் - அந்தமுனிவன் சொன்னதனால், அண்ணல் வனம் ஏகுதலும் - இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுதலும், என்தன் உயிர் வீகுதலும் - எனது பிராணன் போவதும், இறையும் தவறா - சிறிதும் மாறா, என்றான் - என்று (தன்சாபவரலாற்றைக்) கூறி முடித்தான், (தயரதன்); (எ - று.)

† தனக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கவேணு மென்று முனிவன் சாபத்தைத் தசரதன் தனக்கு அநிஷ்டமாகக்கருதாமல் பெரும்பேருயுள்ள புதல்வனைத்தருகையாகிய பெருவிருப்பத்தைத் தந்ததெனக் கொண்டதனால், இது - தகுதியின்மையணியாம். "வெய்ய" (எச) என்னுங் கவிமுதல் இக் கவியளவும் ஒருதொடராகக் முடிக்க. பி-ம் —[1]துயருற்று. [2]அயர்வும், அயரல், அயரேன். [3]வந்தனன். [4]சொற்றமையும. [5]எந்தன். [6]வருதலும. [7]இவை.

**கூக.—அதுகேட்ட கோசலை விளைவையுணர்ந்து வருந்தி மூர்ச்சிக்க, முனிவனும் வருந்துதல்**

இம்மா மொழிதந் தரசன் [1]னிடருற் றிடும்போழ் தினிலச்
செம்மா மயில்கோ சலைபுந் திகைபா வுணர்வோ வினளாய்
[3]விம்மா நெறியின் விதியின் விளைவுந் தளர்வின் றொடர்வு
மம்மா தவனும் விரைவோ டவலந் தருநெஞ் சினனாய்.

இதுமுதல இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அரசன-சக்ரவாகதி. இ மா மொழி தநது - இப்பெரியவார்த்தையைச சொல்லி. இடர் உற்றிடு போழ்தினில-வருத்தமடைபுங் காலத்தில், அ செம் மா மயில கோசலையும - அந்த அழகிய பெரிய மயிறபேடை போன்ற கௌசலையும, திகையா - மனமயங்கி, உணர்வு ஒவினள ஆய - அறிவுநீங்கினவளாக [மூர்ச்சிக்க].—அ மாதவன்உம - அம்முனிவனும, நெறியின் - முறைபே, விதியின் விளைவுஉம - ஊழ்வினையினது விளைவையும், தளர்வின் தொடர்வுஉம - வருத்தத்தினது தொடர்ச்சியையும், விம்மா - (கண்டு கலங்கி, அவலம் தரும் நெஞ்சினன் ஆய - வருத்தத்தைக் கொண்ட மனத்தை யுடையனாகி,—விரைவோடு—,—(எ - று.)—"ஆயினன்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

நெறியின் விதியின் விளைவும் தளர்வின்றொடர்வும் விம்மா உணர்வு ஒவினளாய் எனக் கூட்டுதலுமொன்று சில பிரதிகளில் இச்செய்யுள் காணப்படவில்லை "என்றுமொன்றேன் றோவா" (கூஎ) என்ற பாடலும, சற்றடியில "மறைபோன்றுனும்போனான்" என்ற பாடத்தோடு "முனிவன் செல்லும" (கூஅ) என்ற பாடலும் உள்ளன பி-ம் —[1]இடருற்றனன், இடருற்றன. [2]ஒவினள் [3]மெய்யமமாநெறியும். (நஅஅ)

---

† ஸாபோபயதருக்ஷ்டதாபாசபதமஹோ! ஸநகரஹோ பகவதா மயி பாதிதோபம—ஈருக்ஷயாம் தஹநஸ்பி கலு க்ருஷி மிந்தநேததோ பீஜ ப்ரரோஹஜநநீம் தஹநஃ கரோதி" என்று குவலயாநந்தத்தில விஷமாலங்காரத்துக்கு உதாஹரணமாகக் கொடுக்கப்பட்ட ரகுவம்ஸ ஸ்லோகம் இதற்குக் காணத்தக்கது.

## வேறு.

### கூஉ.—வசிட்டமுனிவன் அரசர் முதலியோரிருந்த முடிசூடுமண்டபத்திற் போய்ச் சேர்தல்.

உரைசெய் பெருமை யுயர் [1]தவத்தோ ரோங்கல்
[2]புரைசெய் மதகளிற்றான் பொற்கோயின் [3]முன்னர்
முரச முழங்க முடிசூட்ட மொய்த்தா
[4]டரச ரினிதிருந்த நல்லவை யி[5]னாயினான்.

(இ - ள்.) உரை செய் பெருமை - (உலகத்தாரால்) சொல்லப்படுகின்ற புகழையும், உயர் தவத்து - மிக்க தவத்தையுமுடைய, ஓர்-ஒப்பற்ற, ஓங்கல் செய்-மலையை யொத்த, புரை - மேன்மையையுடைய, மதம களிற்றான் - மதயானையையுடைய சக்ரவர்த்தியினது, பொன் கோயில் முன்னர்-அழகிய அரமனையின் முன்னே, முரசம் முழங்க - வாச்சியங்க ளொலிக்க, முடி சூட்ட - (ஸ்ரீராமன்) திருவபிஷேகஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதலினிமித்தம், ஆண்டு மொய்த்து - அவ்விடத்தில் நெருங்கி, அரசர் இனிது இருந்த - மன்னவர் இனிமையாயிருந்த, நல அவையின்-சிறந்த சபையில், ஆயினான்-சேர்ந்தான்.

வசிட்டமுனிவன், தன்னைச் செய்தி யுணர்த்து தெரிவிக்குமாறு வேண்டிக்கொண்ட மன்னவர்முதலியோர் சபையாகவிருந்த முடிசூட்டுமண்டபத்துக்கு மீண்டன னென்க. பெருமை-வீறுமாம்; அது எல்லாரோடும் ஒப்பின்றி பிறரல்லாது பேரெல்லையாக நிற்றலாற் பெருமை எனப்படும். உயர்தவம் - ஸ்ரீராமனைப் பெறுதல் செய - உவமவுருபு. 'மொய்த்து' என்பதனால் அவர் களின்மிகுதியும், 'இனிதிருந்த' என்றதனால் அவையினது பரப்பும் விளங்கும். நல்லவை-இருந்தாரது நன்மை அவைமேல் ஏற்றப்பட்டது. ஆயினான் என்ற வினைமுற்றுக்குக் கீழ்ச்செய்யுளிலுள்ள "மாதவன்" என்பது எழுவாய். இனி, உயர்தவத்தோரோங்கல் எனபதற்கு-இருடிகத்தலைவ னெனப் பொருளுரைத்து, அதனை ஆயினான் என்பதற்கு எழுவாயாக்கினும் அமையும். புரையெனபதை உவமவுருபாக்கினால், செய்யென்பதைப் பொன்னொடுகூட்டிச் செய்பொற்கோயிலென்க; செய களிறு - அழகிய களிறுமாம். மூன்றுமடி - முற்றுமோனை. பி-ம் —[1]குணத்தோர், தவத்தோன். [2]புரசை. [3]முன்னம. [4]அரசன். [5]ஆனான். (ந-அக)

### கூந.—அறிந்துவந்த செய்தியை யுணர்த்துமாறு அரசர் முனிவனை வேண்டுதல்

வந்த முனியை [1]முகநோக்கி வாள்வேந்த
ரெந்தை [2]புகுந்த விடையூறுண் [3]டாயதோ
[4]வந்தமில சோகத் தழுத [5]குரற் [6]றென்ன
சிந்தை [7]தெளிவி [8]யெமக்கி தென்றுரைத்தார்.

(இ-ள்.) வாள் வேந்தர்-ஆயுதங்களையுடைய அரசர்கள், வந்த முனியை-வந்தமுனிவனை, முகமநோக்கி—, 'எந்தை எம்தந்தைபோல்பவனே! புகுந்த-(பட்டாபிஷேகம் நின்றுவிடுமாறு)நேர்ந்த, இடையூறு-தடை, உண்டாயதோ-

உளதாயிற்றே!அந்தம் இல் சோகத்து-முடிவில்லாத துன்பத்துடன், அழுத குரல்தான் என்ன-அழுதசத்தத்திற்குக் காரணந்தான் யாது? ஈது-இவ்விஷயத்தை, எமக்கு—, சிந்தை தெளிவி - மனந்தெளியச்சொல்வாய்,' என்று—, உரைத்தார்—; (எ - று.)

இரண்டாமடியில், எந்தை புகுதற்கு இடையூறுஉண்டாயதோ என்ற பாடத்துக்கு - தயரதர் இங்கேவந்து முடிசூட்டிவைத்தற்கு இடையூறுண்டாயதோ என்றும், எந்தை - ஸ்ரீராமனென்றும் பொருள்கூறலாம். பி-ம் — [1]முகன். [2]எதுவும். புகுதற்கு. [3]ஆனதோ. [4]அந்தமிலா [5]குன்றாம். [6]அந்தோபம், என்னே. [7]தெளிந்தோய. தெளிந்தாய, தெளிந்திடாய். [8]தெரிப்பமக்கென்றுரைத்தார், செப்பீரெமக்கென்றார். (௩௧0)

### ௬௯.—பட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்ட விஷயத்தை வசிட்டர் அவையோர்க்குத் தெரிவித்தல்

கொண்டாள வரம்[1]இரண்டு கேகயர்கோன் கொம்பவட்குத்
தண்டாத [2]செங்கோற் [3]றயரதனுந் [4]தானளித்தா
[5]னொண்டார் முகிலை வனம்போகென் [6]றொருப்படுத்தா
ளெண்டானும் வேறில்லை யீதடுத்த வாறென்றான்.

(இ - ள்.) கேகயர் கோன் கொம்பு-கைகேயி (முன் சம்பராசுரனொடு சமர்புரிகையில்), வரம் இரண்டு கொண்டாள் - இரண்டுவரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டாள்; அவட்கு—, தண்டாத செங்கோல் தயரதனும் - தடைப்படாத நீதியையுடைய சக்ரவர்த்தியும், தான் அளித்தான்-தான் அவள் கொடுக்குமாறு இப்பொழுது கேட்டதனால்) கொடுத்தான்; (அவ்வரத்தைக்கொண்டு அவள், ஒள் தார் முகிலை - ஒளிய மாலையணிந்த ஸ்ரீராமனை, வனம் போகு என்று-காட்டிற்குச் செல் என்று சொல்லி, ஒருப்படுத்தாள்-(அரசனைச்) சம்மதிக்கும்படி செய்தாள்; எண் தானும் வேறு இல்லை-(யாருக்கு என்னதீங்குநேரிட்டதோ? என) வேறாக எண்ணவேண்டியது யாதும் இல்லை அடுத்த ஆறு ஈது-பொருந்தின விதம்இது, என்றான்-என்று கூறினான்:(முனிவன்);(எ - று.)

கொம்பு-ஒல்குதலுக்கும், மென்மைக்கும், நுண்மைக்கும். முகில் - கருமைக்கும், கைம்மாறுகருதாக் கொடைக்கும் உவமை. என்றான்-என்ற முனிவன் எனின், மேலிற் கவியில "ஆயினான்" என்பதனோடு கூட்டுக. பி-ம் — [1]இரண்டும். [2]செஞ்சொல். [3]தசரதனும், தலைமகனும். [4]தான்கொடுத்தான, தந்தழிந்தான. [5]ஒண்டாரவனை, ஒண்டாரவனும், ஒண்டாரிராமன, ஒண்டாரறிவன. [6]ஒருப்படுத்தான். இந்தப்பாடலும் அடுத்தபாடலும் சில பிரதிகளில முன்பின்னாக வுள்ளன. (௩௧௧)

### ௭0.—இதுவும் அது.

வேந்தன் [1]பணியினால் கைகேசி மெய்ப்புதல்வன்
[2]பாந்தண் மிசைக்கிடந்த பா[3]ரளிப்பா னாயினா
னேந்து தடந்தோ ளிராமன் றிருமடந்தை
காந்த [4]னொருமுறைபோய்க் காடுறைவா னாயினான்.

(இ ள்.) வேந்தன் பணியினால்-சக்ரவாததியினது வரத்தினால், கைகேசி மெய் புதல்வன்-கைகேயியினது மெய்ப்புதல்வனாகிய பரதன், பாந்தள் மிசை கிடந்த பார் - ஆதிசேஷன்மேலே யிருக்கின்ற பூமியை, அளிப்பான்-காக்குந் தன்மையன், ஆயினான்—; ஏந்து தட தோள் இராமன் - உயர்ந்து பரந்த தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமனாகிய, திருமடந்தை காந்தன் - சீதைக்குக்கணவன், ஒருமுறை போய்—, காடு உறைவான் ஆயினான் - காட்டில் வசிக்குந் தன்மையனானான் (என்றான் முனிவன்); (எ - று.)

பணி - சொல், கட்டளை. மெய்ப்புதல்வன் - வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை யென்றபடி. ஆயிரமுடிகளாற் சுமக்கப்படுதல்விளங்க 'பாந்தண்மிசைக்கிடந்த' என்றது; இது, பூமிபாரத்தைச் சுமந்தளித்தலினது அருமை தோற்றுவிக்கும். ஏந்து தோள் - அழகிய தோளும், பூமிபாரத்தை ஏந்துதற்குரிய தோளுமாம். பி - ம் —[1]மதிமயங்கக். [2]பாந்தளிடைக. [3]அளிப்பதாயினான், புரப்பானாயினான், காப்பானாயினன, முழுதுந்தான் புரக்க. [4]ஒருமுறையே காடுறைவானாயினான், அரசிழந்து காட்டகத்தனாயிடவே. (௬கஉ)

௬௬.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இராமர் வனஞ்செல்வதைக் கேள்வியுற்ற நகரத்தவர் கொண்ட வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கும்.

வாரார் முலையாரு [1]மற்றுள்ள [2]மாந்தர்களு
மாராத காத லரசர்களு மந்தணரும்
பேராத வாய்மைப் பெரியோ னுரை[3]செவியிற்
சாராத முன்னந் [4]தயரதனைப் போல்வீழ்ந்தார்.

(இ ள்.) பேராத வாய்மை பெரியோன் உரை-வேறுபடாத மெய்யினது தன்மையையுடைய பெரிய முனிவனது வார்த்தை, செவியில் சாராத முன்னம்-காதுகளிற் சேர்தற்கு முன்னமே,—ஆராத காதல் அரசர்கள்உம்-தெவிட்டாத அன்பையுடைய மன்னவர்களும், அந்தணர்உம்-முனிவர்களும், மற்று உள்ள மாந்தர்கள்உம்-வேறுமுள்ள மனிதர்களும், வார் ஆர் முலையார்உம்-கச்சிற்பொருந்திய தனத்தையுடைய மாதர்களும்,தயரதனைப்போல்வீழ்ந்தார்—.

மற்றுள்ளமாந்தர் - அமைச்சர்முதலியோர். செய்யுளாதலின், எண்ணுப் பிறழவைத்தார். ஆராதகாதல்-அளவில்லாத காதல். இல்வாழ்வார்க்குஆயின் தமரோடு விளையாட்டுவகையாற பொய்ம்மைசிகழினும் அமையும்; துறந்தார்க்காயின் அதனைக் கருதியவழியும் பெரியதோர் இழுக்காமாகலின்,'பேராதவாய்மை'என்றார். பி-ம்—[1]மற்றுமுள்ள. [2]மைந்தர்களும். [3]செவியுட். [4]தசரதனே.

௬௭. [1]புண்ணுற்ற தீயிற் புகையி னுழைபதைப்ப
மண்[2]ணுற் றயர்ந்து [3]மறுகிற் றுடம்பெல்லாங்
கண்ணுற்ற வாரி கடலுற்ற தங்கிலையே
விண்ணுற்ற தெட்மருங்கும் விட்டழுத பேரோசை.

(இ - ள்.) புண்-விரணத்தில், உற்ற - பட்ட, தீயின் - நெருப்புப்போல, [புண்ணில்நெருப்புப்பட்டாற்போல], புகையின் - செட்டுயிரப்போடு, உரை பதைப்ப - பேச்சுப் பதைப்புடனேதோன்றவும், உடம்பு எல்லாம் - (அவர்களின) சரீரங்களெல்லாம், மண் உற்று-பூமியில் விழுந்து, அயர்ந்து-சோர்ந்து, மறுகிற்று - புரளலாயிற்று; கண் உற்ற - (அவர்களின) கண்களிலிருந்து வழிந்த, வாரி - கண்ணீரானது, கடல் உற்றது - சமுத்திரநீரை யொத்தது; அ நிலை - அந்நிலைமையிலிருந்தே, எ மருங்கும் - எல்லாப் பக்கங்களிலும், விட்டு - வாய்விட்டு, அழுத - அழுதலினாலுண்டாகிய, பேர் ஓசை-மிக்கஒலி யானது, விண் உற்றது - தேவலோகத்தை யடைந்தது; (எ - று.)

[1]புண்ணுற்றதீயிற்புகையுற்றுயிர்பதைப்ப என்ற பாடத்துக்கு, இல்என்னும் உருபைப் புண்ணோடுமாற்றி, புண்ணிலபுகை தீ உற்ற (து) உற்று - விரணத்திலே தூமத்தையுடைய தீ பொருந்தினால் அதையொத்து உயிர் துடி துடிக்க என்றுஉரைப்பர். உற்று - உவமவுருபு; "தோளுற்றொரு தெய்வம்" என்பதிற்போல. உடம்பெல்லாமறுகிற்று - ஒருமைபபன்மைமயக்கம். கண்ணுற்றவாரி கடலுற்றதுஎன்பதற்கு - கண்ணீர் ஆறுபப்பெருகிக் கடலை யடைந்ததென்னினும் அமையும். அந்நிலையே-அப்படியேயென்றுமாம். பி-ம் — [1]புண்ணுற்ற தீயிற் புகையிற்று. [2]உற்றுநின்று. [3]மறுகுற்று. (௩௬௪)

௬௫. மாதர் அருங்கலமும் [1]மங்கலமுஞ் சிந்தித்தங்
கோதை புடைபெயரக் கூற்றனைய கண்சிவப்பப்
பாத மலர்[2]சிவப்பத் தாம்பதைத்துப் பார்[3]சேர்ந்தார்
ஊதை யெறிய [4]வொசிபூங் கொடி[5]யொப்பார்.

(இ - ள்.) ஊதை எறிய - பெருங்காற்று வீசுவதனால், ஒசி பூ கொடி ஒப்பார் - அசைகின்ற பூங்கொடியை யொப்பாராகிய, மாதர்—, அரு கலம் உம - பெறுதற்கரிய ஆபரணங்களும், மங்கலமும் - மங்கலநாணும், சிந்தி - சிந்தவும், தம் கோதை புடைபெயர-தமது கூந்தல் அவிழவும், கூற்று அனைய கண்சிவப்ப-யமனையொத்த கண்கள் சிவக்கவும், பாதம் மலர் சிவப்ப—, தாம் பதைத்து—, பார் சேர்ந்தார் - பூமியில் விழுந்தார்கள்; (எ - று.)

பாதமலர் - சிவத்தலென்னும் வினைக்கேற்ப மலரென்பது பாதமாகப் பரிணமித்ததனால் **தீபணி**யென்னும் பரிணாமாலங்காரம். இதனொடரை உருவகமாக்கிக்கொள்ளின், சிவத்தலென்னும்வினைக்கு ஏலாது. கூற்றனைய கண் என்றது, கண்ணின்கொடுமையை விளக்கிநின்றது. [1]கமலமுஞ்சிந்தி என்ற பாடத்துக்கு - கண்ணீரைச் சிந்தி என்க. பி-ம் —[2]பதைப்ப. [3]சோர்ந்தார், வீழ்ந்தார். [4]ஒசியுங். [5]போலவார், அன்னார். (௩௬௫)

௬௬. ஆவா வரச னருளிலனே யா[1]மென்பார்
[2]காவா வறத்தையினிக் கை[3]விடுவேம் யாமென்பார்
தாவாத மன்னர் [4]தலைத்தலைவீழ்ந் தேங்கினார்
மாவாதஞ் சாய்த்த மராமரமே போல்[5]நின்றார்.

(இ - ள்.) தாவாத மன்னர்-(வலி)அழியாத அரசர்கள்,—ஆஆ-அந்தோ அந்தோ! அரசன் அருள் இலன் ஏ ஆம - சக்ரவர்த்தி கருணையில்லாதவனே யாவான், என்பார்-; யாம்-, காவா-பாதுகாக்காமல, அறத்தை - தருமத்தை, இனி—, கைவிடுவேம்—, என்பார்—; மா வாதம சாய்தத-பெருங்காற்றினாற் கீழேதள்ளப்பட்ட, மராமரம ஏ-ஆச்சாமரத்தையே, போல்கின்றார்-போன்ற வராகி, தலைத்தலை வீழ்ந்து-மணமேல்விழுந்து, ஏங்கினார்-அழுதார்கள்;(எ-று.)
பி - ம் —[1]என்றும. [2]காவாது. [3]விடுவோம. [4]தலைத்தலை. [5]வீழ்ந்தார். (ந௯௯)

கoo. கிள்ளையொடு பூவை யழுத கிளர்மாடத்
துள்ளுறையும் பூசை யழுத [1]வுருவறியாப
பிள்ளை யழுத பெரியோரை யென்[2]சொல்ல
வள்ளல வனம்புகுவா னென்றுரைத்த மாற்றத்தால்.

(இ - ள்.) 'வள்ளல - வரையாது கொடுக்குந் தன்மையனான ஸ்ரீராமன், வனம புகுவான்-காட்டிற்குச் செல்வான்.' என்று உரைத்த-என்றுசொல்லக் கேட்ட, மாற்றத்தால - வார்த்தையினால. கிள்ளையொடு பூவை - கிளிகளும நாகணவாய்ப்பறவைகளும. அழுத - புலம்பின; கிளர் மாடத்துள் உறையும பூசை - விளங்குகின்ற வீடுகளில வசிக்கின்ற பூனைகள், அழுத - அழுதன; உரு அறியா பிள்ளை - உருவத்தையறியாத சிறுகுழந்தைகள், அழுத—; (என்றால), பெரியோரை என சொல்ல-பெரியோரழுதமையைப்பற்றி யான் என்னவென்றுசொல்லுக; (எ - று.)

அஃறிணையும அவற்றோடொத்த ஒருசாருயர்திணையும அழுதனவென்றால், வயசினாலும குணத்தினாலும கல்வியினாலும அனுபவத்தினாலும அன்பினாலும பிறவற்றினாலுஞ் சிறந்த உயர்திணையோர அழுதன ரென்பது, கூறாமலே பெறப்படு மென்றவாறு. கிள்ளைமுதலியவையழுதனவென்றால பெரியோர அழுதனரென்பது தானேவிளங்கு மென்று-ஒருபொருளைக்கூறிய மாத்திரத்தால மற்றொருபொருள சித்திப்பதைத் தெரிவிக்குந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணியாம. தனக்குமுறையாகவந்த அரசவுரிமையைத் தம்பிக்கு உதவித் தான காட்டிற்குச்செல்ல உடன்பட்டா னாதலால, இராம பிரானை 'வள்ளல' என்றார்.

கிள்ளை - பழங்களை மூக்காற் கிள்ளித்தின்பதுபற்றிய பெயர். கிளக்கும் [பேசும்] தன்மையதாதலபற்றிவந்த பெயரென்பாரு முளர். கிள்ளை பூவை என்ற பால்பகாஅஃறிணைப்பெயர்கட்கு, தகுதிபற்றிப் பன்மைப்பொருள் கொள்ளப்பட்டன; சாதியொருமையெனக் கொள்ளினுமாம. அழுத-'அன்' சாரியைபெறாத பலவின்பால வினைமுற்று; சாரியைபெறின் 'அழுதன'என நிற்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மரபியலில் "வெவ்வாய வெருகினைப் பூசையென்றலும்" என்பதனால் 'பெருந்தோட்டங்களிலும புதர்களிலும் பது ங்கியிருந்து தசையுணவுதற்காகப் பிறபிராணிகளின் உயிரைக் கவரும்வெரு

கம்பூனையை வீட்டிலுறையும் பிராணியாகிய பூசையின் பெயர்கொடுத்துக் கூறுதலும் அமையும்' என்று கூறினாராதலின், அவ்வகைவெருகம்பூனையை விலக்குதற்கு 'இளாமாடததுள் உறையும பூசை' என்றார். [1]உணர்வறியாப் பிள்ளை என்றபாடத்திற்கு-இவா வேணடியவா இவர் வேண்டாதவர் என்று அறியமாட்டாமலிருப்பனவாய் அஃறிணைப்பொருள்போன்ற சின்னஞ்சிறா என்க. "குழவியுமமகவும்"என்ற தொலகாப்பியச சூததிரததில் 'இழவவல்ல' என்ற மிகையால், பிளளைப்பெயா மககளுககும வந்த தென்பர். சொல்ல - அகரவீற்றுவியஙகோள; செயவெனெசசமாககொணடு, பெரியோரைக் குறிதது, சொல்ல-சொலலுமாறு, என்-என்னஉள்ளது? என்றுமாம். பி-ம் — [2]சொல்லி. (௩௬௭)

௩0௧. சேதாம்பற் போதனைய செங்கனிவாய் வெண்டளவப்
போதாம்பற் றோன்றப் புணாமுலைமேற் [1]பூந்தாள
மாதாம்பற் றென்ன மழைக்கணணீ ராலியுக
நாதாம்பற் றுமழலை நங்கைமா ரேங்கினர்.

(இ - ள்) சேது ஆமபல் போது - செவ்வலலிமலரையும, செம கனி - சிவநத கொவ்வைககனியையும, அனைய-ஒதத. வாய-வாயில், வெள் தளவம் போது ஆம் - வெள்ளிய முல்லைமலரைபொதத, பல் - பற்கள், தோன்ற - வெளியில்தெரியவும,-- புணா முலைமேல - நெருஙகிய தனஙகளின்மேல், மா-பெரிய, பூ-அழகிய, தாளம தாமபு-முததுமாலை, அறறு என்ன-அறுநது விழுநதாற்போல, மழை கண நீா ஆலி-குளிாசசியையுடைய கண்ணிலிருநது வழியும் நீரின துளிகள, உக-சிநதவும,-நா பற்று மழலை-நாவில நன்குபொருந் தாத [நிரம்பாத] சொல்லையுடைய, நஙகைமாா—, ஏஙகினாா—; (எ - று.)

ஆமபல் உலகததுபபெணபாலகள வாயது நறுநாற்றததிற்குவமை;"ஆம் பனாறுந் தேமபொதிகிளவி"எனபவாகலின, மகளிரின்வாய நிறததால் கொவ் வைககனியையம நறுநாற்றததாற் செவவாமபலையுமபோலுமெனபது, 'சேதா மபற்போதனைபசெஙகனிவாப்' எனபதனபொருள. இராமன் கானகஞ்செல் வதனையுணாநது பல்தோனறவும கணகளிலிருந்துநீாவடியவும தமமழலைச சொற்களால் அவலசசொற்களைசசொல்லியவணணம மகளிா அழுதன ரென்க. பூததாமபும் தாளிததாமபுமஅறுறற்போலக கணணீராலியுக என உரைத்தலு மாம். தாமபு-ஆரம. ஈறறடியில, தாம-அசை. இசசெயயுளில், திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காணக மழைககணணீா - மழைபோன்ற கணணீருமாம். செம் மை + ஆம்பல் = சேதாம்பல் "ஈறுபோதல்" என்னுஞ் சூததிரவிதி. பி-ம் — [1]பூண. (௩௬௮)

௩0௨. ஆவு [1]மழுதவதன் கன்றழுத வன்றலர்ந்த
பூவு [2]மழுதபுனற் புளளழுத கள்ளொழுகுங்
காவு மழுத களிறழுத கால்வயப்போர்
மாவு [3]மழுதன வம்மன்னவனை மானவே.

(இ - ள்.) அ மன்னவனை மான - (இராமபிரானுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமற் புலம்புகின்ற) அந்தத் தசரதசக்கரவர்த்தியைப்போலவே, ஆஉம் - பசுவும், அழுத—; அதன் கன்று அழுத - அப்பசுவின் கன்றுகளும் அழுதன; அன்று அலர்ந்த பூஉம்-அன்றுமலர்ந்த மலர்களும், அழுத—; புனல் புள் - நீர்வாழ் பறவைகளும், அழுத—; கள் ஒழுகும் காஉம்-தேன்பொழியுஞ் சோலைகளும், அழுத-; களிறு - யானைகளும், அழுத - ; கால் வய போர் மாஉம்-தேரிற்பூட்டப்படுகின்ற வலிமையுள்ள போர்க்குஉரிய குதிரைகளும், அழுதன—; (எ - று.)

கா, பூ - ஓரறிவுயிர்; மற்றவை - ஐயறிவுயிர். இந்தச்செய்யுளில் ஓரறிவுயிரும்ஐயறிவுயிருமஅழுதமைகூறி,மற்றை ஈரறிவுயிர் முதலியன அழுதமையை உபலட்சணத்தாற் பெறவைத்தார். ஆ முதலியன அழுதல் - தம் கண்களால் நீரைப்பெருக்கிக்கொண்டு கதறுதல். கா, பூ அழுதல் - வாடிவதங்கிப் பொலிவிழத்தலால் தமதுதுயரத்தைப் புலப்படுத்தல் ஆ - சாதியொருமை; அழுத - அழுதவென்பதன் விகாரம். 'ஆ என்பது பால்பகாவஃறிணைப்பெயராதலால், அழுத எனப பன்மைமுற்றைக்கொண்டது' எனக் கொள்ளின், மேலேவரும 'அதன்கன்றும' என்பதனோடு பொருந்தாதாம. களிறு - மதக்களிப்பையுடையது ஆணயானை. கால் - சக்கரம் அதனையுடைய தேருக்குச் சினையாகுபெயர். இனி, கால் - காலவேகத்தைக்கொண்ட மா எனினுமாம். கால்-காலாள் என்பாருமுளர் "வயவலியாகும" என்ற தொல்காப்பியத்தால், 'வய' என்பது - வலிமைப்பொருள்தரும உரிச்சொல்லென்பது பெறப்படும்; வயம என்று பிரித்தால் - வெற்றியென்று பொருளாம். இப்பொருளில், இது பெயர்ச்சொல. மான - உவமவுருபு. பி-ம் —[1]அழுதன. [2]அழுதவதன், அழுதவப். [3]அழுதவால. (௩௧௧)

௩௦௫ [1]ஞானியு [2]முய்கலா னென்னுதே நாயகனைக்
கானியு மென்றுரைத்த [3]கைகேசி யுங் [4]கொடிய
கூனியு[5]மலலாற் கொடியார் பிறருளரோ
மேனியு [6]மின்றி வெறுநீரே யாயினர்.

(இ - ள்.) 'ஞானிஉம் - அறிவுடையவனும, உய்கலான் - (இராமனைப் பிரிந்து) பிழையான்.' என்னுது - என்றுஎண்ணமல, 'நாயகனை - தலைமகனை, கான் ஈயும - (இராமனுக்கு) வனவாசத்தைக் கொடும,' என்று உரைத்த-, (கொடிய) கைகேசிஉம—, கொடிய கூனிஉம—, அலலால்—, கொடியார - கொடியவர் [அழாதவர்], பிறர் உளர் ஒ-வேறேயிருக்கின்றனரோ? [இல்லை]; (பிறரெல்லாம்), மேனிஉம் இன்றி - உடம்புமில்லாமல், வெறு நீர ஆயினர்-வெறுமையுடைய நீர்போலக் கரைந்தனர்; (எ - று.)

இராமபிரான் உலகத்து எப்பொருளிடத்தும் பற்றுச்செய்யாத ஞானிகளும் பற்றுச்செய்யும் பரம்பொருளின் திருவவதாரமாவனுதலால், இவனைப் பிரிந்தால் அந்த ஞானியும் உய்யா னென்க. இராமபிரானது நிலையைக் கரு

தாதுகானகத்திற்செலுத்துமாறு தூண்டிய கைகேயியும்,இராமபிரானிடத்துத் தன்மகனிடத்துக்காட்டிலும் பேரன்புவைத்திருந்த கைகேயியையும் தன் துர்ப்போதனையால் மனமமாறுபடுவித்த கூனியுமே அந்நகரத்துள் மனஞ்சிறிதும் இளகாதிருந்தவர்; மற்றையோர் யாவரும் துயரமிகுதியால் நீர்ப்பண்டம் போல் தம்முடல் கரைவாராயினரென்றவாறு. கூனீ, மேனீ - நீட்டலவிகாரங்கள் "வீடுமின்" என்றவிடத்துப்போல. கொடிய-மதிமதீபம். வெறுநீரேயாயினார் - வெறுந்தன்மையுடையவராய மூர்ச்சித்துச் சாகுநிலைமையராயினாரென்றபடி. பி-ம் —[1]நானீயும. [2]உயங்கிலாம,உயகலாம, உயகலாது. [3]கைகேயீயும். [4]கடிய. [5]அன்றி. [6]எல்லாம. (௪௦௦)

கா௪.—ஊரரின்துயரத்தைத் தெரிவிக்துங் கவிக்கூற்று.

தேறு தறிவழிந்தா [1]ரெங்குலப்பார் தேரோட
நீறாகிச் சுண்ண [2]நிறைந்த தெருவெல்லா
மாறாகி யோடின [3]கண்ணீ ராருநெஞ்சங்
கூறாகி [4]யோடாத [5]வித்துணையே [6]குற்றமே.

(இ-ள்) தேறுது அறிவு அழிந்தார்-தெளியாமல உணர்வு நீங்கப்பெற்றவர்கள், எங்கு உலப்பார்-எங்ஙனம் கணக்கிடப்பெறுவார்? தேர் ஓட-தேர்கள் செல்லுதலினால. நீறுஆகி-பொடியாய், சுண்ணம் நிறைந்த-புழுதிகள் நிறைந்திருக்கின்ற, தெரு எல்லாம்-தெருமுழுதும் (அப்புழுதிகள் நீங்கும்படி), கண்ணீர் ஆறு ஆகி ஓடின-; அரு நெஞ்சம்-அருவப்பொருளாகிய மனம, கூறுஆகி-வேறாகி, ஓடாத - நீங்காத, இத்துணை - இவ்வளவே, குற்றம—; (எ - று.)

இராமனைப்பிரிந்த துயரத்தால இன்னதென்று தெரியாது திகைத்து நின்ற அவ்வூரார் எத்துணைவரோ? சொல்லமுடியாது; அவர்களைத்தவிர்த்து மற்றையோர்கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகிப்பெருகிற்று அவர்களைப்பற்றிக் குறைகூறவேணுமானால் நெஞ்சம் இருபிளவாகிப் பிரிந்திடவில்லை யென்னலாமென்றவாறு. உலத்தல் - அளவுபெறுதல. அருவப்பொருளாதலின் நெஞ்சங் கூறாகிப்போடவில்லையென்ற கருத்துப்பட 'அருநெஞ்சங் கூறாகியோடாத' என்றார் இது - கருத்துடையடைமொழியணியாம. பி-ம்:—[1]எங்குலத்தார். [2]நிறைத்த, நிகாதத. [3]கண்ணினீருள, கண்ணுணீருள், கண்கணீருள். [4]ஓடிலவால். [5]இத்தனையே. [6]கூற்றமே. (௪௦௧)

௧௦௫.—இதுமுதல் பத்துக்கவிகள் - நகரத்தவர் வருந்தியதைத் தெரிவிக்கும்.

மண்செய்த பாவ முளதென்பார் மாமலர்மேற்
பெண்செய்த பாவ[1] மதனிற் பெரிதென்பார்
புண்[2]செய்த [3]நெஞ்சை விதியென்பார் பூதலத்தோர்
கண்செய்த பாவங் [4]கடலிற் பெரிதென்பார்.

(இ - ள்.) (அவ்வயோத்தியிலுள்ளார்). 'மண செய்த பாவம் உளது - நிலமகள் செய்த தீவினை மிகுதியாகவுள்ளது,' என்பார் - என்பார்கள்; 'மாமலர்மேல் பெண் செய்த பாவம் - சிறந்த தாமரைமலர்மேல் வீற்றிருக்கின்ற பெண்ணாகிய இலக்குமி செய்துள்ள பாவம், அதனில் பெரிது - அந்த மண்மகள்செய்த பாவத்தினும் மிகுதியுள்ளது,' என்பார் - ; 'விதி - (நமது) ஊழ்வினை, நெஞ்சை - (யாவருடைய) மனத்தையும், புண் செய்த - புண்ணாகச் செய்துவிட்டது,' என்பார்—; 'பூதலத்தோர் கண் செய்த பாவம் - இந்நிலவுலகத்தோரின் கண்கள்செய்துள்ளபாவம், கடலின் பெரிது - கடலைக் காட்டிலும் மிகுதியுள்ளது,' என்பார்—; (எ - று.)

ஸ்ரீராமபிரான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு தன்னை யாளும் பாக்கியத்தைப் பெறாமையால், 'மண்செய்தபாவம் உளது' என்றும், மணிமுடி பூண்டு தன்னைக் காக்கும் பாக்கியத்தை மண்மகள் பெறவில்லையேனும் அப்பிரானது சேவடி தன்மீது பலவிடத்தும் தீண்டப்பெறும் பாக்கியத்தையேனும் பெற்றிருக்க, செல்வத்திற்கு உரியமகள் ஒருவகையாலும் அப்பிரானது சமர்த்தத்தைப் பெறாமையால், 'மாமலர்மேற் பெண்செய்தபாவம் அதனிற்பெரிது' என்றும், இங்ஙனம் இராமபிரான் முடிதுறந்து நம்மனம் புண்படுமாறு காட்டிற்குச்செல்வது நமது ஊழ்வினையே யென்பார் 'புண்செய்த நெஞ்சை விதி' என்றும், இராமபிரான் முடிபுனைந்து பொற்பட்டாடை முதலியன தரித்துச் செல்லத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறாமல் மரவுரிதரித்து முனிவர்கோலத்துடன் சஞ்சரிப்பதைத் தரிசிக்கப்போவதால், 'பூதலத்தோர் கண்செய்த பாவம் கடலிற்பெரிது' என்றும் அந்நகரத்தவர் கூறினரென்க. இதுமுதல் ௧௧௪ - ஆங்கவிவரையிலும்வரும் என்பார் முதலிய முற்றுகளுக்கு ௧௦அ-ஆங்கவியிலுள்ள 'அந்நிணகரார்' என்பது எழுவாயாம். மூன்றாமடியில், 'செய்த'- செய்தது என்பதன் தொகுத்தல்; மற்றை மூன்றடிகளில் 'செய்த பெயரெச்சங்கள். திருமகள் தாமரையில் வாழ்பவளென்ன நூல்கள் கூறும். பி - ம் — [1]இதனில். [2]செய்தார். [3]நெஞ்சம். [4]கடலென்பாராயினார். (௬௨)

௧௦௯. ஆளான் பரத னரசென்பா ரையனினி
மீளா னமக்கு விதி[1]கொடிது காணென்பார்
[2]கோளாகி வந்தவா கொற்ற[3]முடி தானென்பார்
மாளாத நம்மின் [4]மனம்வலியா ராரென்பார்.

(இ - ள்.) 'பரதன் அரசு ஆளான்' என்பார்—; 'ஐயன் - ஸ்ரீராமன், இனி மீளான்—,'(என்பார்)—; 'நமக்கு விதி கொடிதுகாண—,'என்பார்—; 'கொற்றம் முடி - வெற்றியையுடைய பட்டாபிஷேகம், கோள் ஆகி வந்த ஆ (று) - கொல்வதாகி [யமனாகி] வந்தவிதந்தான் (என்னே?),' என்பார்—; 'மாளாத நம்மின் - இறவாத நம்மினும், மனம் வலியார் ஆர்—?' என்பார்—; (எ - று.)—காண - முன்னிலையசை. தான் - அசை.

பட்டாபிஷேகப் பேச்சு இல்லாவிடின் ஸ்ரீராமனைக் கைகேயி வனத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென வரம்வேண்டாளாதலின், 'கோளாகிவந்தவா கொற்ற

முடிதான்' என்றனர். கோள் - உயிர்கொள்ளுதலை யுடையது; இடையூறும், தூமகேதுவுமாம். பி - ம்:—[1]கொடிதேதான், கொடிதுதான். [2]கோளாகவந்ததோ. [3]முடியென்பார். [4]வலியாாகளாா. (௬0௩)

௧0௭. ஆதி யரச [1]னருங்கே கயன்மகண்மேற்
காதன் முதிரக் கருத்தழிந்தா னுமென்பார்
சீதை மணவாளன் றன்னோடுந் தீக்கானம்
போது மது[2]வன்றேற புகுது மெரியென்பார்.

(இ - ள்.) 'ஆதிஅரசன் - தலைவனுகிய சகரவாத்தி, அரு கேகயன் மகள் மேல் - அரிய கைகேயியினமேல், காதல முதிர-அனபு மிகுதலால், கருதது அழிந்தான் ஆம் - மனமயஙகி வரஙகொடுததவனுவான்,' என்பாா—; '(நாம), சீதை மணவாளன் தன்னோடுஉம - ஸ்ரீராமனோடுமம, தீ கானம - கொடிய காட்டை, போதும - அடைவோம; அது அன்றுஎல் - அதுவுங கிடைதத தின்றேல், எரி புகுதும் - தீப்புகுவோம,' எனபாா—; (எ - று.)

ஆதியரசன் - பிரதானனுன அரசனெனக "ஆதிமனனனையாற்றுமினீ ரென்றான்" எனப் பின்னும வருதலகாணக இனிஇதசதொடரில், ஆதியெனனும் முதன்மைகுறிககும அடை, வயதுமுதிாநதமையான் மதியிழந்தானெனபதனை விளககு மெனபாருமுளா. ஆதி - முன்னே எனறுமாம. அருமகள் - இகழ்ச்சி: நற்குணஙகளின் இனமையை யுடைய மகளுமாம. மணவாளன் - மணததை ஆளுதலுடையவன்; மணம - கல்யாணம. பி-ம் —[1]அருள்கேகயன் மகண்மேல், கேகயாகோன்மாமகண்மேல். [2]அன்றி, அன்றால். (௬0௪)

௧0அ. கையா [1]னிலந்தடவிக் கண்ணீா மெழுகுவா
ருய்யாள்பொற் கோசலையென் [2]றோவாது வெய்துயிாப்பா
ரையா விளங்கோவே யாறறுதி[3]யோ நீயென்பா
ரெய்யா ரழலுற்ற துற்றாரந் நீணகரார்.

(இ - ள்.) கையால் நிலம தடவி—, கண நீா மெழுகுவாா-கணணீரால் (தரையை) மெழுகுவாா; பொன் கோசலை - அழகியகோசலைதேவி, உயயாள் என்று - பிழையாளென்று, ஓவாது - இடைவிடாமல, வெயது உயிாப்பாா - பெருமூசசுவிடுவாா; 'ஐயா—! இளங கோவே - இளையபெருமானே! [இலககுமணு!], நீ ஆற்றுதி ஓ-நீ மனமபொறுப்பாயோ?' எனபாா—; செய ஆா அழல் உற்றது - செயயைப்பெய்த செருப்படைநததன்மையை, உற்றாா - அடைந்தாா; (யாவரெனில்), அ நீள் நகராா-அந்தப்பெரிய அயோததிநகரிலுள்ளார்.

இராமனையிழந்தமை கணகளையிழந்தமைபோலுதலாலும், கணகளில் நீர் ததும்புகின்றதனுலும், கணதிறந்துபாாக்கமுடியாமையால் கையால்நிலந் தடவினர். உய்யாள்போற்கோசலைஎன்று படிப்பாருமுளா. பி - ம்:—[1]நிலத் தடித்து. [2]ஓதுவார். [3]நீயோ. இப்பாடல் சிலபிரதிகளில் "தள்ளுறு" என்ற அடுத்த பாடலுக்குப்பின் காணப்படுகின்றது. (௬0௫)

௧௦௯. [1]தள்ளூறல் [2]வேறில்லாத் தன்மகற்குப் பார்[3]கொள்வா
[4]ளெள்ளூறு தீக்கருமந் நேர்ந்தா ளிவ[5]ளென்பார்
[6]கள்ளூறு செவ்வாய்க் [7]கணிகைகாண் கைகேசி
[8]யுள்ளூறு காத லிலள்போலென் றுள்[9]ளழிவார்.

(இ - ள்.) 'தன் மகற்கு பார் கொள்வாள் - தன்பிள்ளையாகிய பரதனுக்காக இராச்சியத்தைக் கைக்கொள்பவளாய், தள் ஊறல் - (ஸ்ரீராமனைக்காட்டிற்கு) அனுப்புவதற்குக்காரணம், வேறு இல்லா - வேறு இல்லாமல், இவள் - இக்கைகேசி, எள் உறு தீ கருமம் நேர்ந்தாள் - யாவராலும் பழிக்கப்படுகின்ற (வரமென்ற வியாசத்தினால் இராமனைக்காட்டிற்கு ஓட்டுவதாகிய இந்தக்) கொடியகாரியத்தை வேண்டினாள்', என்பார்—; 'கைகேசி - இவள், கள் உறு செவ் வாய கணிகை காண் - தேன்போலஇனிய சிவந்த அதரத்தையுடைய வேசியேயாவாள்; (அதனாலதான்), உள் உறு காதல் இலள்போல் - மனத்திற் பொருந்திய அன்பில்லாதாள்போலவாள்.' என்று என்றுசொல்லி, உள் அழிவார் - மனம்வருந்துவார்; (எ - று.)

எள் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இனி சகரவாக்கியத்தைக்கொல்லுதலால், எள்ளும்பொருந்திய கருமமும் மாம உண்டவாக்கு மயக்கத்தையுண்டாக்குதலால், கள்ளூறு வாயென்றார் உள்ளூறுகாதலிலளென்றதனால, வெளியில் அன்புபாராட்டுகின்றாளென்பது பெறறாம்; வேசியர் இன்னராதல் "தலையுமாகமுந்தாளுந் தழீஇயதன், நிலைநிலா திறைநின்றதுபோலவே, மலையினுள்ளவெலாங்கொண்டு மன்னலால, விலைமாதரை பொத்தக்க வெள்ளமே," "பொனவிலைப் பாவைபாமணமுமபோறபரசைபுமாறறகே", "அன்பின விழையார் பொருளவிழையு மாயதொடியார்" என்பவற்றா னுணர்க. பி-ம் —[1]தளளூறு [2]வேறிலலை. [3]கொளவான். [4]எள்ளூறிய. [5]என்றே. [6]களளூறு. [7]கணிகைபோல, கணிகையரும [8]உளளூறு [9]அழிநதார் (௬௨௯)

௧௧௦. நின்று தவ[1]மியற்றித் தான்றீர நோக்குமோ
[2]வன்றிவ் வுலகத்து ளா[3]ருயிராய் வாழ்வாரைக்
கொன்று களையக் [4]குறித்த பொரு[5]ளொன்றோ
நன்று வரங்கொடுத்த நாயகற்கு நன்றென்பார்.

(இ-ள்.) 'தான்-சக்கரவர்த்திதான், நின்று - நிலையாய், தவம் இயற்றி - தவத்தைச செய்து, தீர - (இவ்வுலகத்தினின்றும்) நீங்க, நோக்குமோ - சமமதித்தபடியோ? அன்று-அதுவன்றாயின், இ உலகத்துள்—, ஆர் உயிர் ஆய் - அரிய உயிருடன்கூடி, வாழ்வாரை வாழுஞ் சனங்களை, கொன்று களைய - கொலைசெய்து அடியோடே நீக்கிவிடுதற்கு, குறித்த - நினைத்த, பொருள் ஒன்றோ - ஒருகாரியமோ? வரம் கொடுத்த(து) -(கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்தசெயல், நாயகற்கு - தசரதனுக்கு, நன்று நன்று - நன்றாகவுள்ளது நன்றாகவுள்ளது,' என்பார்—; (எ - று.)

அரசன் கைகேயியின் இஷ்டப்படி வரத்தைக்கொடுத்தது, தவஞ்செய்து தன்னுயிரைவிட்டிடவேணுமென்ற கருத்தினாலா? அன்றி, இவ்வுலகத்து வாழ்வாரையெல்லாங் கொன்றுவிடவேணுமென்ற கருத்தினாலா? இவ்வரசனது செயல் எவ்வளவு தீமையாகவுள்ளதென்றனரென்றவாறு. நன்றுநன்று-பிறகுறிப்பால் மிகவுந்தீதுஎன்ற பொருளைக் காட்டிற்று. உலகத்தவர் இராமனைப்பிரிதலால் இறந்துபடுவரென்பது, இரண்டுமூன்றும்அடிகளின்கருத்து. உலகத்துளாருயிராய் வாழ்வார் என்றது, இராமனைக் குறிக்குமென்னினுமாம். கொடுத்த=கொடுத்தது விகாரம். பி-ம்:—[1]உணர்ந்தி, ஆற்றி, முயற்றி. [2]அன்றியுலகத்துள. [3]உயிரை. [4]கொடுக்க. அன்றோ. (௪௦எ)

ககக. பெற்றுடைய மண்ணவனுக் கீந்து [1]பிறந்துலக
முற்றுடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்தீண்டி
யுற்[2]றுறைதும் யாரு [3]முறைபவே [4]சின்னாளிற்
புற்றுடைய காடெல்லா நாடாகிப் போமென்பார்.

(இ - ள்) பெற்று உடைய மண் - (வரத்தினால்) பெற்றிருக்கின்ற இராச்சியத்தை, அவனுக்கு ஈந்து - அவனுக்கே (ஆளுமாறு) கொடுத்து, பிறந்து (தான் மூத்தவனாகப்) பிறந்ததனாலே, உலகம் முற்று உடைய - உலகமுழுவதுக்கும் உரியவனான, கோவை - இராமனை, யாரும் - (யாம்) எல்லோரும், பிரியாது - பிரியாமல், ஈண்டி - திரண்டு, மொய்த்து - நெருங்கி, உற்று - (காட்டை) அடைந்து, உறைதும் - (அங்கே) வசிப்போம்; உறைபவே - அவ்வாறு வசித்தலால், புற்று உடைய காடு எல்லாம் - புற்றுக்களையுடைய வனங்களெல்லாம், சில நாளில் —, நாடு ஆகி போம் என்பார் —; (எ - று.)

நாம் இவ்விராச்சியத்தை விட்டிட்டு இராமபிரானோடு வசிப்போம்; அங்ஙனம் ஊராராகிய நாம் எல்லாரும் வசிப்பதனால் காடே நாடாகிப்போய் விடுமென்றனரென்க. பெற்றுடைய மண்ணவனுக்கீந்து - அவளவாயில் மண்ணைப்போட்டு என்ற கருத்தும் படுமாறு கூறிய நயம் கருத்தக்கது. பிறந்துலகம் முற்றுடையகோ - "முழுவதே பிறந்துலகுடைய மொய்ம்பினேனை" என்பர் பின்னும்; "பிறந்துடையுடை பிரிவில தொல்பதம்" என்று பரதன் கூறுவதுங் காண்க. காடெல்லாம் நாடாகிப்போமென்பதில், காடெல்லாம் காடாகுமென்பதூஉம் உணர்க. பி-ம் —[1]பிறந்து. [2]உறைபும் [3]உறையச. [4]சிலநாளில், இந்நாளில (௪௦அ)

ககஉ. என்னே [1]நிருப னியற்கை யிருந்தவா
தன்னே [2]ரிலாத [3]தலைமகற்குத் தாரணியை
முன்னே கொடுத்து முறைதிறம்பத் [4]தம்பிக்குப்
பின்னே கொடுத்தாற பிழையாதோ மெய்யென்பார்.

(இ - ள்.) 'நிருபன் இயற்கை இருந்தஆ(று) என்னே-தசரதமன்னவனது இயல்பு இருந்தவிதம் என்ன வியப்பாயிராநின்றது! தன் நேர் இலாத தலைமகற்கு-தனக்கொப்பு(தன்னையேயன்றி வேறு) இல்லாத முதற்புத்திரனுக்கு,

தாரணியை-பூமியை, முன்னே கொடுத்து முன்னே ஈந்து, முறை திறம்ப - நீதிதவற, தம்பிக்கு - அவன்பின்னோனுக்கு, பின்னே கொடுத்தால்—, மெய் பிழையாது ஓ - சத்தியந் தவறாதோ?' என்பார்—; (எ - று)

'ஒருவனுக்குக் கொடுத்த பொருளை வேறொருத்தனுக்குக் கொடுத்தல் முறையாகாது' என்று தருமசாஸ்திரம் ஏற்பட்டிருக்க, மன்னவன் இராமனுக்குக் கொடுத்த இராச்சியத்தைக் கைகேசிக்கு எவ்வாறு கொடுக்கலாம்? இந்தக் கொடையில் மூத்தவனுக்கு உரியதை இளையானுக்குக் கொடுத்தலும் முன்னே ஒருத்தற்குக் கொடுத்ததை மீட்டும் மற்றொருவர்க்குக் கொடுத்தலும் ஆகிய இரண்டு குற்றங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவே: ஒருகால் அரசர்க்கென்று வேறே தருமசாஸ்திரம் உண்டுபோலும் என்று கூறியதாகக் கருத்து விரித்துரைத்துக்கொள்க. தனக்குமேல் அதிகாரி எவரும் இல்லாதவனென்பார், 'நிருபன்' என்றும், 'ஐம்பெரும்பூதங்களுக்குக் குற்றமுண்டாயிருந்தால் கடிந்திடலுள்ளவையாக்க' என்று நூல்வழக்கு உண்மையால் எவ்வாற்றானுங் குறைவற்ற மூத்தகுமாரனென்பதற்கு 'தனமேனிலாத தலைமகற்கு' என்றுங் கூறினார். தாரணி-தாரிணியென்பதன் விகாரம். முன்னே கொடுத்து என்றது "புனைமுடி புனைந்திருக்கலுற்றமை நினைப்பவேணும் யானினைவிறைப்பெறுவதொன்றுண்டு" என்றதனை நோக்கி நினைத்தலும் சொல்லலும் செய்ததனோடொக்கு மாதலால். கொடுக்க நினைத்ததனையும் சொன்னதனையும் 'கொடுத்து' என்றார். இராமனுக்கு இராச்சியங் கொடுத்தால் வாய்மைபிழைக்குமென்ற கைகேசிக்கு மாறாகப் பரதனுக்குக் கொடுத்தால் வாய்மை பிழையாதோ வென்றார் நகரத்தவரென்க. பி-ம்—[1]நிருபர். [2]ஒனறிலாத். [3]தனமகற்கு, தனிமகற்கு [4]தம்பியற்கு. (௪௦௧)

ககூ. கோதை வரிவிற் குமரற் கொடுத்து நில
மாதை பொருவாப் [1]புணர்வாரம் வஞ்சித்த
பேதை சிறுவனைப் பின்பார்த்து [3]நிற்குமே
சீதை பிரிவினுந் [4]தீராத் திருவென்பார்.

(இ - ள்) 'கோதை வரிவில் குமரன் கொடுத்த-வெற்றிமாலையைச் சூடிய கட்டமைந்த கோதண்டத்தையுடைய ஸ்ரீராமனுக்குக் கொடுத்த, நிலமாதை - பூமிப்பிராட்டியை, பொருவா புணர்வாரம்-வேறொருவர் சேர்வாராம்; சீதை பிரிவினும் - சீதாபிராட்டி பிரிந்தாலும் [கூடுமென்றாலும்], சீராமனுமம் அவனுடைமைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லாமல், திரு - இலக்குமி,—வஞ்சித்த பேதை சிறுவனை-வஞ்சனைசெய்த கைகேயியினது புத்திரனாகிய பரதனை, பின் பார்த்து நிற்குமா - அங்கீகரித்து நிற்பாளோ?[நிற்கமாட்டாள்].' என்பார்—.

சீதை பிரிந்ததனால், திரு இவனூரில் தங்கா ளென்றன ரென்க. கோதைக் குமரனென இயையும்; கோதைவில்லென இயைத்து, நாணியையுடைய வில்லெனப்பொருள் கொள்ளவுமாம் புணர்வாராம் என்பது, தகுதியின்மை

யைப் புலப்படுத்தும். குமரற்கென்னும் நான்கனுருபு, தொகுத்தல். இழித தற்கண ஒருவாபுணாவரெனப்பன்மையாற்கூறியது. பின்பார்த்தல் - இலக்கணையால் அங்கீகரித்தற்கு வந்தது. தீரா-விகாரம். பி - ம் —[1]புணர்வாராம், புணர்வரா. [2]சிறுவனேயே. [3]நிற்குமா, நிற்குமோ. [4]தான்றீராதிருவென்பாா, தீராதோ திருவென்பாா, நீராதிருவென்பா. (சகO)

கககச. உந்தாது நெய்[1]வார்த் [2]துதவாது காலெறிய
நந்தா விளக்கி னடுங்குகின்ற நங்கைமாா
செந்தா மரைத்[3]தடங்கட் செல்வி யருணோக்க
மந்தோ பிரிதுமோ வாவிதியே யோவென்பார்.

(இ - ள்.) 'உந்தாது - தூண்டப்படாமல, நெய் வாாதது உதவாது - நெய்வார்த்துத் துணைசெய்யப்படாமல, கால எறிய - காற்று வீசுதலினால், நந்தா விளக்கின் - கெடாதவிளக்குப்போல, நடுங்குகின்ற நங்கைமாா-உடம்பு நடுங்குகின்ற மாதாகள, செம் தாமரை தட கண-(ஸ்ரீராமனது) செந்தாமரை மலாபோன்ற பெரியகணகளினது, செவ்வி-அழகினையுடைய, அருள் நோக்கம - கிருபையோடுகூடிய பாாவையை, பிரிதுமஓ - (நாம) பிரிந்துஉயிாவாழ் வோமோ? விதியே - தெய்வமே! அந்தோ ஆ ஓ —!!' என்பாா—; (எ - று.)

இங்கு நடுக்கம், பிரிவுப்பொருளாகப் பிறந்த அச்சத்தாற் றோன்றியது. மகளிா நடுங்குவதற்கு, காற்றில விளக்கு நடுங்குவதை உவமைகூறினா. இது - நகரத்தாருள நங்கைமாாதுயரத்தைக் குறிப்பது; ஆணமக்களினும மனம மெல்லியராய வருந்துமஇயல்பு பெணமக்கட்கு மிகுதியாமெனற கருத்தினால், தனியேஎடுத்துக்கூறினாபோலும உந்துதல-காற்று மீதுபடவொட்டாமல் மறைவையுண்டாக்குதலெனினும அமையும. பி-ம் —[1]வார்த. [2]உறையாது. [3]பெருந. (சகக)

வேறு.

ககரு.—கைகேயி ஸ்ரீராமனுக்கு முடிசூட்டுதலைத்தவிர்த்துக் காட்டிற்குச் செல்லச்செய்ததைக் கேள்வியுற்ற இலக்குவன் சினங்கொண்டால்.

கேட்டா னிளையோன் கிளர்ஞாலம் வரத்தி னாலே
மீட்டா ளளித்தாள் வனந்[1]தம்முனை வெம்மை [2]முற்றத்
தீட்டாத வேற்கட் சிறுதாயென யாவ ராலு
மூட்டாத காலக் கடைத்தீ யெனமூண் டெழுந்தான்.

(இ-ள்.) (இங்ஙனமநிகழாநிற்க), இளையோன்-இளையபெருமாள் [லக்ஷ்மணன்],-தீட்டாத வேல் கண - (நெருப்பிற்காய்ச்சித்) கூராக்காத [இயற்கையிற் கூாமையுடைய] வேலாயுதமபோன்ற கண்களையுடைய, சிறு தாய்-கைகேயி,வெம்மை முற்ற-(மனததிற்)கொடுமை மிக,கிளா ஞாலம்-விளங்குகின்ற பூமியை, வரத்தினால் ஏ மீட்டாள் - (அரசன்கொடுத்த) வரத்தினாலே (தான்)

திருப்பிக்கொண்டாள்; தம்முனே - தமையனுக்கு, வனம் அளித்தாள் - காட்டைக்கொடுத்தாள்,' என கேட்டான்-என்றுகேள்விப்பட்டு,—யாவரால் உம் மூட்டாத-எவராலும் பற்றப்பண்ணாத, கடைகாலம் தீ என-பிரளயகாலத்து அக்கினிபோல, மூண்டு எழுந்தான் - கோபம்பெருகி யெழும்பினான்; (எ-று.)

இராமன் முடிசூடித் தன்னைப்புணர்வானென்று பூமிதேவி களித்திருந்தமை தோன்ற 'இளாஞாலம்' என்றார் வரத்தினாலே என்பதனை அளித்தாளென்பதனோடு கூட்டுக. ஊழித்தீயினும் இவனகோபத்திற்கு வேற்றுமை தோன்ற,'மூட்டாத காலக்கடைத்தீ' என்றார். தம்முன்-அண்ணன். பி-ம்:—[1]தம்முனின். [2]முற்றி. (சகஉ)

கககூ.—இதுவும் அது

கண்ணிற் கடைத்தீ யுக[1]நெற்றியிற் கற்றை நாற
விண்ணிற் [2]சுடரும் கெட மெய்யினின் னீர் [3]விரிப்ப
வுண்ணிற்கு முயிர்ப்பெனு மூதை [4]பிறக்க நின்ற
வண்ணற் பெரியோன் றனதாதியின் [5]மூர்த்தி யொத்தான்.

(இ - ள்.) கடைக்கணணின் தீ உக - கண்களினுனியினின்றும் நெருப்பு வழியவும், நெற்றியில் கற்றை நாற - நுதலில் (புருவத்தின்) மயிர்த்தொகுதி தோன்றவும், விண்ணின் சுடரும் கெட - ஆகாயத்திலவிளங்கும் இளஞ்சூரியனும் (இவ்வுக்கிரத்துக்குமுன்னே) நிலைகெடவும், மெய்யினின் நீர் விரிப்ப-உடம்பினின்றும் வியர்வைநீர் பரவவும், உள் நிற்கும் - உள்ளேயிருக்கின்ற, உயிர்ப்பு எனும் ஊதை - மூச்சென்னும் கடுங்காற்று, பிறக்க - வெளியில் தோன்றவும், நின்ற அண்ணல் பெரியோன்-(வெகுண்டு) நின்ற மிக்கபெருந்தன்மையையுடைய இலக்குமணன், தனது ஆதியின் மூர்த்தி ஒத்தான்-தனது முதல்ஸ்வரூபமாகிய ஆதிசேஷனை யொத்திருந்தான்; (எ - று.)

இலக்குமணன் ஆயிரந்தலையரவரசின் மாபோற் சிறந்தோனென்க இலக்குமணன் ஆதிசேஷனது திருவவதாரமாதலை "அரவெளொடுதிகிரியும்"என்னும் பாலகாண்டக் கவியா லுணர்க. திருவனந்தாழ்வான் திருமாலினிடத்துத் தான் கொண்டுள்ள பொங்குமபரிவினால் எப்போதுஞ் சினந்தோன்ற விருப்பவனென்பதை "ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும பூங்காரரவு", "காய்ந்திருளைமாற்றிக் கதிரிலகுமாமணிக, ளேய்ந்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப" என்ற முதலாழ்வார் வாக்குக்கொண்டும் உணர்க. கண் தீப்பொறி புறப்படுவதுபோலத் தோன்றுவதும், புருவம் நெரிந்து நெற்றியிலேறுவதும், உடம்பில் வேர்வை மிகுதியாகத்தோன்றுவதும், உண்ணின்று உயிர்ப்புத்தோன்றுவதும் - வெகுளியின் மெய்ப்பாடுகள். நெற்றியிற் கற்றைநாற என்பதற்கு - நெற்றியிற் கோபாக்கினியின் ஒளிவீசவும் எனக் கூறினருமுளர். பி-ம் — [1]நெற்றியின் வேர்வைகால, நெற்றியிற்கற்றைகால, நெற்று விரிந்ததென்ன. [2]சுடர்தோன்ற மெய்ந்நீர், சுடர்தோன்ற மெய்க்கனீர். [3]விரிக்க. [4]பிறங்க. [5]மூர்த்தம். (சகங)

## கஎ.—சினங்கொண்ட இலக்குமணன் கைகேயியின் செயலை இகழ்ந்து கூறுதல்.

சிங்கக் குருளைக் கிடு[1] தீஞ்சுவை யூனை நாயின்
வெங்கட் [2]சிறுகுட்டனை யூட்ட [3]விரும்பி னாளா
னங்கைக் கறிவின்றிற நன்றிது நன்றி தென்னாக்
கங்கைக் கிறைவன் [4]கமலக்கை புடைத்து நக்கான்.

(இ - ள்.) 'சிங்கம் குருளைக்கு இடு - சிங்கக்குட்டிக்கு வைத்தற்கு உரிய, தீம் சுவை ஊனை - இனிய உருசியையுடைய மாமிசத்தை, வெம் கண் சிறு நாயின் குட்டனை - கொடியகண்களையும் இழிவையுமுடைய நாய்க்குட்டியை, ஊட்ட - உண்பிக்க, விரும்பினாள் - (கைகேயி) இச்சித்தாள்; நங்கைக்கு - இந்தக்கைகேயியினுடைய, அறிவின் திறம் இது இது - இந்த இந்தப் புத்திவலிமை, நன்று நன்று - மிகநன்றாயுள்ளது நன்றாயுள்ளது' என்னா - என்றுசொல்லி, கங்கைக்கு இறைவன் - இலக்குமணன், கமலம் கை புடைத்து - தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கைகளைக் கொட்டி, நக்கான் - சிரித்தான்; (எ - று.)

சிங்கக்குட்டிக்கு இடுதற்கு உரிய ஊனை நாய்க்குட்டிக்கு இடுவது முறைமையாகாமையோடு எல்லோர்க்கும் இகழ்ச்சியைப் பயக்குதல்போல இராமபிரான் ஆள்வதற்கு உரிய இராச்சியத்தைப் பரதனுக்குத் தருதல் முறைமையாகாமையோடு யாவர்க்கும் இகழ்ச்சியைத் தருமென்பது உவமைமுகத்தாற் பெறப்படும். இங்ஙனம் பொருத்தமற்றகாரியத்தைக் கைகேயி செய்ததைக் குறித்து இகழ்ச்சிபற்றி இலக்குமணன் கைகொட்டிச் சிரித்தனனென்க. இச்செய்யுளில் முதலிரண்டடிகளிற்கூறிய உவமை உவமேயத்தைக் காட்டிற்று; இது - **பிறிதுமொழிதலணி**: உபமானத்தினால் உபமேயத்தைப் பெறவைப்பது; இதன் இலக்கணம். இலக்குமணன் வசிக்கும் நாடாகிய கோசலதேசத்தின் எல்லை கங்காநதிவரையிலுமாதலால், அவனை 'கங்கைக்கிறைவன்' என்றார்; சரயூநதிக்கு **இராமகங்கை**யென்று ஒருபெயருள்ளதனாலேனும், **கங்கையையெல்லாநதிக்கும் பொதுவாகவழங்கும் ஒருசார்வழக்குப்பற்றி**யேனும் சரயூநதிபாயப்பெற்ற கோசலநாட்டையுடையவனென்ற பொருளில் 'கங்கைக்கிறைவன்' என்றாருமாம். இனி, கங்கையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்த பகீரதச்சக்கரவர்த்தியினது வமிசத்திற் பிறந்தவனென்பதுபற்றி இவ்வாறு கூறினாரெனினுமாம்; இலக்குமணன் செயற்கு அரிய செய்யுந்திறமுடையனென்பதை விளக்க, தேவலோகத்தினின்று ஆகாயகங்கையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்த பகீரதச்சக்கரவர்த்தியின் பெயரால் அவ்விலக்குமணனைக் கவி குறித்தாரென்றலும் பொருந்தும். ஊனுண்ணும் விலங்குகட்கு அது சுவைக்குமாதலால், 'தீஞ்சுவையூன்' என்றார். தீஞ்சுவையூன் என்றது - உபமேயத்தில் இராச்சியபாரத்தை. ஆல் - தேற்றம்.

"நாயேபன்றி" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் '**ஆயுங்காலை**' என்றதனால், 'சிங்கக்குருளை' என்றார். குட்டன்-குட்டியென்ற பொருளில்வரு

தலை, "தன்சிறுக்குட்டன்களைக், குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த் துங்கோவர்த்தனம்" என்ற பெரியாழ்வார்பாசுரத்திலுங் காண்க. [2]சிறுகுட்டியை என்றபாடத்துக்கு, "குட்டியும் பறழுங் கூற்றவண வரையார" என்றதனால் 'நாயின்குட்டி' என்றது. சிங்கம்-ஹிம்ஸ என்பதன் எழுத்து நிலை மாறி வந்த ஸிம்ஹஎன்ற வடசொல்லின் திரிபு. [1]கடுங்குட்டியை என்றபாடத்துக்கு, கடுமான் என்பதிற்போல விரைவுக்குறிப்புணர்த்தும் 'கடி' என்னும் உரிச்சொல் 'கடு' எனத்திரிந்து வந்ததெனக் கொள்க. நனறிது நனறிது - அடுக்கு, எள்ளலபற்றிவந்தது. பி-ம் —[1]தின. [2]சிறுகுட்டனுக்கு. [3]விருமபி னுளோ, விருமபினுளே. [4]கடக்கை.  (சஎச)

## ககஅ —இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இலக்குமணன் போர்க்கோலம் பூண்டு நிற்றலைத் தெரிவிக்கும்

சுற்றார் [1]மணியின் வடிவாள் புடைதோன்ற வார்த்து
விற்றாங்கி வாளிப் பெரும்புட்டில் புறத்து வீக்கிப்
பற்றாத செம்பொற் கவசம் [2]பனி மேரு வாங்கொர்
புற்றாமென [3]வோங்கிய தோளொடு மார்பு போர்க்க.

இதுமுதல நான்குகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்) சுற்று ஆர் மணியின் வடி வாள் நான்குபக்கங்களிலும் இழைத்தமணிகளையுடைய கூர்மையுள்ள கைவாளை, புடை தோன்ற ஆர்த்து - பக்கத்தில் விளங்கும்படி கட்டி, வில் தாங்கி-வில்லையேந்தி, பனி மேரு ஆங்கு ஓர் புற்று ஆம் என - குளிர்ந்தமேருமலையினாலுள்ள ஒருபாம்புப்புற்றுப்போல, வாளி பெரு புட்டில் புறத்து வீக்கி - அம்பறாத்தூணியைப் பின்பக்கத்திற் கட்டி, பற்று ஆர்ந்த செம் பொன் கவசம்-பொருந்துதலுள்ள செம்பொற்கவசம், ஓங்கிய தோளொடு-உயர்ந்தபுயங்களுடன், மார்பு போர்க்க - மார்பைமறைக்கவும்,—(எ - று)

மணி-கைப்பிடியுமாம். அம்புகளின் கொடுமைபற்றிப் பாம்புப்புற்றெனப் பட்டது. மேரு தோளுக்கும், புற்று புட்டிலுக்கும் உவமை. இனி, மகாமேருமலை ஒரு புற்றுமேடுபோற் சிறிதாகத்தோன்றும்படி ஓங்கிய தோள் என்றுமாம். பி-ம் —[1]மணியார். [2]படர். [3]வீங்கிய.  (சஎரு)

ககக. அடியிற்சுடர் பொற்கழ லார்கலி நாண வார்ப்பப்
[1]பொடியிற் றடவுஞ்சிறு நாண்பெரும் பூச [2]லோசை
[3]யிடியிற் [4]றொடரக் கடலேழு [5]மடுத்திஞ் ஞால
[6]முடிவிற் [7]குமிறும் மழைமுழுமையின் மேனமு ழங்க

(இ-ள்.) அடியில சுடர் பொன் கழல்-கால்களிற் (கட்டி) விளங்குகின்ற பொன்னாலாகிய கழல், ஆர் கலி நாண ஆர்ப்ப-சமுத்திரமும் வெட்குமபடி சப்திக்கவும், பொடியில தடவும்-பூமியிற் படுகின்ற, சிறு நாண-சிறியநாணினது, பெரு பூசல் ஓசை-மிக்க போக்குரிய ஒலியானது, இ ஞாலம் முடிவில் - இவ்வுலகம் முடியுங்காலத்தில், கடல் ஏழ்உம் மடுத்து-ஏழுசமுத்திரங்களையும்

உட்கொண்டு, இடியின் தொடர-இடிகளோடு பொருந்த, குமிறும் - ஒலிக்கின்ற, மழையின்மேல்-மேகங்களினும், மும்மை முழங்க மூன்று பங்கு (அதிகமாக) ஒலிக்கவும்,—(எ - று.)

விசையாக நடப்பதனால் வீரக்கழல்ஒலிப்ப, நாணைத்தெறிப்பதனாற் பேரொலி யுண்டாகின்றதென்க. வீரக்கழல் கடல்போலொலிக்க, வில்நாணியினொலி இடியினும் மும்மடியொலித்தது. பொடி-ஆகுபெயர். பொடியிற்றடவு நாண்-பொடியோடுதடவும் நாணுமாம். இனி, நாணோசை கடலேழுந் தொடரமடுத்து, இஞ்ஞாலமுடிவிற் குமிறும் மழையிடியினமேல் மும்மை முழங்கவென்றுமாம். பி-ம் —[1]பிடியிற்றடவும், பொடிவிற்றிடவும், பொடியுற்றிடவும். [2]ஓதை. [3]கடிதில். [4]தொடராக. [5]எடுத்துஞாலம், நிமிர்ந்துஞாலம். [6]முடியில. [7]குமுறும. (௩௧௬)

க௨0 வானுந் நிலனும் முத[1]லீறில் வரம்பில் [2]பூத
பேனின்று கீழ்காறும் [3]விரிந்தன வீழ்வ போலத்
தானுந் தனதம்முனு மல்லது மும்மை ஞாலத்
தூனும் முயிரும் முடையாரக [4]ளுடைந்தோ துங்க.

(இ-ள்) விரிந்தன - பரந்துள்ளனவான, வானும் நிலனும் முதல் - ஆகாயமும் பூமியுமுதலாகிய, ஈறு இல்-முடிவில்லாத, வரம்பு இல் பூதம் - அளவற்ற ஐம்பூதங்களும், மேல்நின்று கீழ்காறும் - மேலேயிருந்து கீழ்வரையிலும், வீழ்வபோல-விழுவனபோல (நினைந்து),—தான்உம் தன தம்முன்உம் அல்லது - தானும் தனனுடைய தமையனாகிய ஸ்ரீராமனுந்தவிர, மும்மை ஞாலத்து - மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள, ஊன்உம் உயிர்உம் உடையாரகள்-சரீரமும் ஆத்துமாவுமுடையவர்கள், உடைந்து ஒதுங்க - அழிந்து விலகவும்,—(எ - று)

கீழ்க்கூறியபடி வீரக்கழலினின்றும் வில்நாணியினின்றும் அப்போது தோன்றிய பேரொலியால், ஐம்பெரும்பூதங்களும் தலைகீழாயமாறிவீழ்கின்றனவோ என்று கருதி எல்லாப்பிராணிகளும் மனமழிந்து ஓடுங்கினவென்க. உடையாரென்று சிறப்புப்பற்றி உயர்திணையாற் கூறினாரேனும், அஃறிணையான பிராணிகளையுங் கொள்க. ஐம்பெரும் பூதங்களுள் முதலதாகிய நிலத்தையும் ஈற்றதாகிய வானையுங் கூறினார். அவற்றுள் உற்பத்திக்கிரமம்பற்றி வான்முதலில் வைக்கப்பட்டது. பிரளயஹேதோ [ஆற்றொழுக்குப்போல] நித்தியமாதலால், 'ஈறில் பூதம்' என்றார். 'ஊனுமுயிருமுடையார்கள்' என்றதனாற் சகல சராசரங்களையுங் கொள்க. பி-ம் —[1]ஒன்றி. [2]ஏழும், ஒன்றன். [3]பிரிந்தன, விரிந்தன. [4]உலைந்து. (௩௧௭)

## க௨க.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - எவர்வந்தாலும் வென்று கைகேயியின் கருத்தை நிறைவேற்ற வொட்டேனென்று இலக்குமணன் வீரவாதங் கூறியதைத் தெரிவிக்கும்.

புவிப்பாவை பரங்கெடப் [1]போரிலவந் தோரை யெல்லா
மவிப்பானு [2]மின்றே யவித்தாக்கையை யண்ட முற்றக்
குவிப்பானு [3]மின்றே யென[4]கோவினைக் கொற்ற மௌலி
கவிப்பானு நின்றே னிதுகாக்குநர் [5]காமி னென்றான்.

(இ - ள்.) 'போரில் வந்தோரை எல்லாம் - (நான் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டுதலை நிகழ்த்துவிக்கையில் அதனைத் தடுக்குமாறு என்னோடு பொரும் பொருட்டு) முனைமுகத்தில் வந்தவரெல்லாரையும், புவிப்பாவை பரம் கெட - பூமிதேவிக்குப் பாரம் நீங்கும்படி, இன்றே அவிப்பான் உம் - இன்றைக்கே அழிப்பவனும், அவிந்து - அங்ஙனம் அழிந்து, ஆக்கையை - அவருடலை, அண்டம் முற்ற - உலகம் நிறைய, குவிப்பான் உம் - குவியல்செய்பவனும், என கோவினை - எனது தலைவனாகிய ஸ்ரீராமனை, கொற்றம் மௌலி - வெற்றியையுடைய திருமுடியை, இன்றே - இன்றைத்தினமே, கவிப்பான் உம் - சூட்டுபவனுமாக (உறுதிகொண்டு), நின்றேன் —; இது காக்குநர் - இதனைத் தடுக்கும் வலியுடையவர், காமின் - தடுங்கள்,' என்றான் - என்றுகூறினான், (இலக்குமணன்); (எ - று.)

இராமனுக்கு முடிசூட்டுதற்கு விரோதஞ்செய்யுமாறு எவர்வந்தாலும் அவரையெல்லாம் போரிற்கொன்று அவர்களின் உடம்புகளையெல்லாம் பெருங்குவியலாகக்குவித்துப் பிறகு வெற்றியினாற்கிடைத்த மகுடத்தை என் தலைவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்குச் சூட்டுவேன்; என் செயலைத்தடுக்க எவரேனும் வருக எனப் போர்க்கு அறைகூவுகின்றனன் இலக்குமணனென்க. தருமமூர்த்தியாகிய இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டவொட்டாமற் செய்பவர் பூமிக்குப்பாரமேயாவரென்பது தோன்ற, 'புவிப்பாவைபரங்கெட' என்றது. காக்குநர் காமின் - முன்னிலைப்படர்க்கைவசுக இடவழுவமைதி. பி - ம் — [1]போருவந்தோரை. [2]அவித்தவர். [3]எனக்கொரு, நினைறன்குணக, இன்றே யென. [4]கோனினை. [5]காக்க. (சகஅ)

கஉஉ. விண்ணாட்டவர் [1]மண்ணவர் விஞ்சையர் நாகர் மற்று
மெண்ணாட்டவர் யாவரு நிற்கவொர் மூவ ராகி
மண்ணாட்டுநர் [2]காட்டுநர் வீட்டுநர் வந்த போதும்
[3]பெண்ணாட்ட மொட்டே [4]னினிப் [5]பேருல கத்து ளென்றான்.

இதுமுதல மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (பின்னும் இலக்குமணன்),—'விண் நாட்டவர் - தேவரும், மண்ணவர் - பூமியிலுள்ளவரும், விஞ்சையர் - வித்தியாதரரும், நாகர் - பாதாள வுலகத்தவரும், மற்றுஉம் எண் நாட்டவர் - இன்னும் எண்ணத்தக்க பலவாகிய இடங்களிலுள்ளவர்களுமாகிய, யாவர்உம் - , நிற்க - கிடக்கட்டும்; மண் நாட்டுநர் - பூமியைப்படைப்பவரும், காட்டுநர் - காப்பவரும், வீட்டுநர் - அழிப்பவரும் ஆகிய, ஓர் மூவர் - ஒப்பற்ற மும்மூர்த்திகளும், ஆகி - ஒன்றாகி, வந்த போதுஉம் - வந்து எதிர்த்தகாலத்திலும், இனி - இப்போது, பேர் உலகத்துள் - (இந்தப்) பெரிய உலகத்திற்குள், பெண் நாட்டம் - பெண்களின் நோக்கத்திற்கு, ஒட்டேன் - இடங்கொடேன்,' என்று - என்றுகூறி,— (எ - று.)—"திரிகின்றவேலை" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

'சாதாரணமான தேவர் மானுடர் விஞ்சையர் நாகர் முதலியோர் கிடக்கட்டும். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைப் புரிபவரான திரிமூர்த்திகளே வந்து கைகேயியின்கருத்தை முற்றுவிப்பதாக என்னையெதிர்த்து நின்றாலும், கைகேயியின்கருத்தை நிறைவேறுமாறு விடேன்' என்று இலக்குமணன் சினங்கொண்டு கூறினனென்க. விண்ணுட்டவர்-சுவர்க்க நாட்டில் வசிப்பவர். விஞ்சையர்-பதினெண் தேவகணங்களுட் சேர்ந்தவர். நாகர் - படமும் வாலுமுடையரான ஒரு தேவசாதியார். எண்ணுட்டவர் என்றது - மற்றுங் கூறப்படாத சித்தர் கின்னரர் முதலிய தேவகணங்களை எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள மற்றையோரும் எனினுமாம். நிற்க என்பது - அவர்களைத் தான் ஒருபொருட்டாக மதிக்கவில்லை யென்பதைக் குறிப்பிக்கும் வியங்கோள் முற்று. ஏவர் - தொகைக்குறிப்பு. மண் என்றது - இலக்கணையால், உலகங்களை யுணர்த்திற்று. நாட்டம் - நாடியது விரும்பியது. பெண் ஆட்டம் என்று பிரித்து உரைப்பினுமாம். பெண்ணாட்டம் ஒட்டேன்-பெண்களைக் கண்ணிற் காண அருமையாம்படி செய்வேனெனப் பொருளுரைப்பாருமுளர். பி-ம் —[1]விஞ்சையர் மண்ணவர். [2]நாகருநாடவர், நாகருநாயிட்டோர், நாகருநாகேசர். [3]பெண்ணுட்டமொட்டேன் [4]நனி [5]பெருலகத்திலென்றான், பெருலகத்து மனனே. (சுகக)

### கஉங.—வீரவாதஞ்செய்த இலக்குமணன் நகர்நடுவே திரிதல்.

[1]காலைக் கதிரோ னடு[2]வுற்றதொர் வெம்மை [3]காட்டி
ஞாலத்தவர் கோமக [4]னந்நக ரத்து நாப்பண்
மாலைச் [5]சிகரத் தனிமந்தர [6]மேரு முந்தை
வேலைத் திரிகின்றது போற்றிரி கின்ற வேலை

(இ - ள்.) காலை கதிரோன் - இளஞாயிறு, நடு உற்றது - உச்சியடைந்தாற்போன்ற, ஓர் வெம்மை - ஒரு கடுமையை, காட்டி—, ஞாலத்தவர் கோமகன் - சக்கரவர்த்தியினது (இளைய) திருமகன் [லக்ஷ்மணன்], அந்நகரத்து நாப்பண் - அவ்வயோத்தியின் நடுவில், மாலை சிகரம் தனி மந்தரம் மேரு - ஒழுங்காகிய முடிகளையுடைய ஒப்பற்ற மந்தர பருவதம், முந்தை - முற்காலத்தில், வேலை - திருப்பாற்கடலில், திரிகின்றதுபோல - சுழன்றது போல, திரிகின்ற வேலை - சுழன்றுலாவுங் காலத்தில்,—(எ - று)—"கேட்டான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

எவராவது போர்க்கு வருபவருண்டா?' என்று வீரவாதத்துடனே ஆர்ப்பாட்டஞ்செய்துகொண்டு இலக்குமணன் நகர்நடுவே திரிந்தானென்க. மேரு - மலையென்னும் மாத்திரையாய் நின்றது. முந்தை - கடந்த காலத்தில் என்றபடி. திருமாலுக்கு இந்நகரம் இனிது தங்குமிடமாதலால் இதற்குப் பாற்கடலுவமையாயிற்று; பாலகாண்டத்து "மாயோன் மார்பினன்மணிகள் வைத்த பொற்பெட்டியோ" என்றார். பி-ம் —[1]காலைக்கதிரோன், காலக்கதிரோன். [2]உற்றன, அற்றதொர். [3]கூட்டி, காட்ட. [4]நன்னகரத்து. [5]சிகரத்தணி. [6]எல.

### ௧௨௪.—இலக்குமணனது வில்லின் நாணொலி இராமனது செவியிற் படுதல்.

வேற்றுக் கொடியாள் [1]விளைவித்த வினைக்கு விம்மித்
தேற்றாது தெளியாது அயா சிற்றவை பால் இருந்தான்
[2]ஆற்றற் றுணைத்தம்பிதன் [3]விற்புயலண்ட கோளங்
[4]கீறிற்றுத் துடைய[5]படு நாணுரு மேறு [6]கேட்டான்.

(இ - ள்) வேறு கொடியாள் - வேறாகிய கொடுமையையுடைய கைகேயி, விளைவித்த - உண்டாக்கின, வினைக்கு - கொடுந்தொழிலுக்கு, விம்மி - கலங்கி, தேற்றாது தெளியாது - தேறப்பண்ணவும் தேறாமல், அயா - வருந்துகின்ற, சிற்றவை பால் - சிறியதாயாகிய சுமித்திரையாரிடத்தில், இருந்தான் - இருந்த ஸ்ரீராமனை,—ஆற்றல் துணை தம்பி தன் - வல்லமையையுடைய (தனக்குத்) துணையாகிய லக்ஷ்மணனது, வில் புயல் - வில்லாகிய மேகத்தினின்று, அண்டகோளம் கீறிற்று ஒத்து உடைய - அண்டகோளம் பிளவுபடுத்தக்கும்படி, படும் - உண்டாகிய, நாண் உரும் ஏறு - வின்னாணின் ஒலியாகிய இடியேற்றை, கேட்டான் - செவியுற்றான்; (எ - று)

இலக்குமணன் நகரினின்றே [illegible] நாணொலியானது சுமித்திரையாரிடத்திருந்த இராமபிரானது செவியிற் பட்டதென்க. வேற்றுக்கொடியாள் என்றது - ஸ்ரீ கௌசலியாருக்குத் [illegible] வேறுதங் கொடியவளென்றபடி; ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் [illegible] பொருந்தாமையாலே வேறுங் கொடியாளென்றதாகவுமாம் என்றுமாம். இராமனுடன் கூடவிருந்து கைங்கரியஞ் செய்தற்கு [illegible]. 'துணைத்தம்பி' என்றார்; வல்லமையில் தனக்கு ஒப்பாகிய தம்பியென்றபடியாம். கீறிற்றுத்து - கீறுதலைப் பொருந்தி; பிளவுபட்டு. பி - ம் —[1] முடிப்பித்த. முடித்த. [2] ஆற்றத்தனித், ஆற்றற்றனித். [3] விற்செழுவில். [4] கீறுற்று, கீற்றுற்று. [5] பொரு [6] கேளா. (௪௨௧)

### ௧௨௫.—இராமன் இலக்குமணனுள்ள இடத்துக்கு வருதல்.

[1]வீறாகிய பொற்கலன் [2]விட்டிட வாரமின்ன
மாறாத் [3]தனிச்சொற் றுளிமாரி [4]வழங்கி வந்தான்
காற்றாக்க நிமிர்ந்து [5]புகைந்து கனன்று பொங்கும்
மாறாக் கனலாற் றுமோ ரஞ்சன மேக மென்ன.

(இ - ள) (கேட்ட அவ்விராமன் —) வீறு ஆகிய பொன் கலன் - வேறொன்றாகிலாத அழகையுண்டாக்குகின்ற பொன்னாலாகிய திருவாபரணங்கள், விட்டிட - ஒளி வீசவும், ஆரம் மின்ன - முத்துமாலைகள் பிரகாசிக்கவும், கால் தாக்க - பெருங்காற்று வீசுதலினால், நிமிர்ந்து - வளர்ந்து, புகைந்து - எரிந்து, கனன்று - காய்ந்து, பொங்கும் - விளங்குகின்ற, ஆறா கனல - தணியாத [பிரளயகாலத்] தீயை, ஆற்றும் - தணிவிக்கின்ற, ஓர் அஞ்சனமேகம் என்ன - ஒரு மைபோலுங்கரிய மேகம்போல, மாறா - தவிராத, தனி - ஒப்பற்ற, சொல் - வார்த்தைகளாகிற, மாரி துளி - மழைத்துளிகளை, வழங்கி வந்தான் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்; (எ - று)

இராமபிரான் இலக்குமணனது சினத்தைத் தணிப்பிக்கக்கருதி அவனுள்ள இடத்திற்கு இன்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனனென்க. காலக்கடைத்தீயெனக் கீழ்க்கூறியதனால், ஆறுகனல் என்பதற்கு பிரளய காலத்தீ எனப்பட்டது இது தொழிலும் உருவும்பற்றிவந்தது. அஞ்சன மேகமென்றது, கார்காலத்துச் சூல்கொண்ட மேகத்தை. பி-ம்.—[1]வீறுகிய. [2]வில்லிட்ட. [3]தணி. [4]வழங்க [5]கனன்றுபுகைந்து. (௬௨௨)

**க௨௬.—'போர்க்கோலம்பூண்டுஇருக்கக் காரணமேன்?' என்று இராமன் இலக்குமணனை வினவுதல்.**

மின்னொத்த [1]சிற்றக் கனல்விட்டு விளங்க நின்ற
பொன்னொத்த மேனிப புயலொத்த தடக்கை யானை
[2]யென்னத்த வென்னீ [3]யிறையேனு முனிந்தி லாதாய
[4]சன்னத்த னாகித் தனுவேந்துதற் கேது வென்றான்.

(இ-ள்.) (ஸ்ரீராமன்) மின் ஒத்த-மின்னலைப்போன்ற, சீற்றம் கனல் - கோபாக்கினியை, விட்டு-வெளியே தோற்றுவித்துக்கொண்டு, விளங்க நின்ற-விளக்கமாக நின்ற, பொன் ஒத்த மேனி-பொன்போன்ற திருமேனியையும், புயல் ஒத்த தட கையானை-மேகம்போன்ற பெரிய கைகளையுடையவனுமான இளையபெருமாளைநோக்கி, 'என் அத்த - எனது குழந்தாய்! இறை எனவும் முனிந்திலாதாய-ஒரு கொடிப்பொழுதும் சினங்கொள்ளாதவனே, நீ—, சன்னத்தன் ஆகி - போருக்கு ஆயத்தமானவனாய், தனு ஏந்துதற்கு - வில்பிடித்தற்கு, ஏது-காரணம், என்-யாது?'. என்றான்-என்றுவினவினான்; (எ - று.)

என்குறிப்பை யுணர்ந்து அதன்படியே நடப்பதன்றி நீ தனியாகச் சிறிது சினங்கொள்வதும் எப்போதுங் கண்டதில்லையே: அங்ஙனமுள்ள நீ, இப்போது பெருஞ்சினங்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாகிநிற்கக் காரணம் என்? என்று இராமன் இலக்குமணனை வினவினனென்க. சன்னத்தன=ஸந்நத்தன் போர்க்கவசம் பூண்டவன் மின்னொத்த சீற்றக் கனலென்றதனால, வெகுளி தானுள்ள அளவு கணமேயெனக்கொள்க. இளைய பெருமாளை மேல ஆரணிய காண்டத்திலும் "சுவணவண்ணன" எனபரர்த் லால, பொன்உவமை நிறத்திற்கு. அப்புமாரியுதவுதலாகிய தொழில பற்றி 'புயலொத்த தடக்கை' என்றார். [3]இமையோரை முனிந்திலாதாய என்ற பாடத்துக்கு-தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்குத் தாம இரங்கி யவதரித்தமையைக்குறிப்பித்தற்கு இவ்வாறு கூறியதென்பர அன்றி இமை ஒரு-இமைப பொழுது எனினுமாம. பி-ம் —[1]சீற்றத்தனல. [2]என்னத்தனெண்ணி, என்னத்தனே நீ [4]சின்னத்தனுவேந்துதற்கேதுவென்செப்புகென்றான். (௬௨௩)

**க௨௭.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர். இலக்குமணன் இறுத்த விடை.**

[1]மெய்யைச் சிதைவித்துநின் [2]மேன்முறை [3]நீத்த [4]நெஞ்ச
மையிற் [5]கரியாளெதிர் நின்னை [6]யம் மௌலி சூட்டல்
செய்யக் [7]கருதித் தடைசெய்குநர் தேவ[8]ரேனுந்
துய்யைச் சுடுவெங் கனலிற் சுடுவான் றுணிந்தேன்.

(இ - ள்.) (அதற்கு இலக்குமணன்), மெய்யை சிதைவித்து - சத்தியத்தைக் கெடச்செய்து, நின் மேல் முறை - உனக்குச் சிறப்பாகவுள்ள அரசு முறைமையை, நீத்த - நீக்கின, நெஞ்சம் மையில் கரியாள் எதிர்-மனம் மையினுங் கரியவளாகிய கைகேயியின் முன்னே, நின்னை - உன்னை, அ மௌலி சூட்டல் - அந்தக்கிரீடத்தைச் சூட்டுகலை, செய்ய-செய்தற்கு, கருதி - (நான்) நினைந்து, தடை செய்குநர் - (அதற்குத்) தடைசெய்பவர், தேவர் எனும் - தேவர்களே யாயினும், (அவரை), துய்யை சுடு வெம் கனலின் - பஞ்சை யெரிக்கின்ற கொடிய தீப்போல, சுடுவான் - அழித்தற்கு, துணிந்தேன்-நிச்சயித்தேன்; (எ - று.)

இராமனுக்கு முடிசூட்டுகிறே னென்றுசொன்ன சத்தியத்தினை அது செய்யாது தடுத்தலால், மெய்யைச் சிதைவித்ததாயிற்று. தத்-தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வந்தது. மனத்தில் வெகுளியையுடையவளெனபான் 'நெஞ்சம் மையிற்கரியாள்' என்றான். துய் - பஞ்சிற் றொடர்நுனி. கருதித் துணிந்தே னென்ன முடிக்க. பி-ம். —[1]மெய்ம்மை. [2]மெய்ம்முறை, மென் முறை. [3]தத்து. [4]நெஞ்சின. [5]கொடியாள். [6]நன்மௌலி, நயமவுலி, மவுலி. [7]கருதித்தடை. [8]எயும. (௧உ௪)

௧உரு. வலக்கார் முகமென் கையதாக அவ் வானுளோரும்
[1]விலக்கார வா வந்து விலக்கினு மென்கை [2]வாளிக்
கிலக்கா வெரிவித் துலகேழினொ டேழு மன்னர்
குலக்கா வலுமின் றுனக்கியான் தரக்கோடி யென்றான்.

(இ - ள்.) வலம் கார்முகம்-வலிமையையுடைய வில்லானது, என் கையது ஆக-எனது கையிலுள்ளதாயிருக்க, அவ் வானுளோர் உம் அந்தத்தேவரும், விலக்கார் - (துணிந்து) தவிர்த்தல் செய்யார் அவர் வந்து விலக்கினும் - அவர் (துணிந்து) வந்து தடுத்தாலும், என் கை வாளிக்கு - எனது கையிலுள்ள பாணத்துக்கு, இலக்கு ஆ (க)—லட்சியமாகும்படி எரிவித்து-எரியச்செய்து, உலகு ஏழினொடு ஏழு உம் - பதினான்குலோகங்களையும், மன்னர் குலம் காவல் உம் - அரசாட்சியைக் காத்தற் றொழிலையும், இன்று - இப்பொழுது, உனக்கு—, யான் தர - நான் கொடுக்க, கோடி-பெற்றுக்கொள்க, என்றான்—.

இச்செய்யுளின் முன்னடிகள் கீழ்ச்செய்யுளின் அநுவாதம். இவ்வநுவாதம் உலகேழினொடேழும் மன்னர்குலக்காவலும் யான் தரக்கோடி என்று விதித்தலின் பொருட்டு வந்ததெனக. இலக்கு - லக்ஷ்யம் என்பதன்திரிபு. உனக்கியான் - குற்றியலுகரம். பி-ம். —[1]விலக்காரய [2]வாளியிலக்கா. (௧உரு)

௧உசு.—அதுகேட்ட இராமன் "முறைக்கேடாக உனக்கு இப்படிச் சீற்றந் தோன்றக் காரணம் என்ன ?" என்றல்.

இளையா [1]னிது[2]கூற விராம[3]னினைந்த நீதி
வளையா வருநன்னெறி[4]நின்னறி வாகு [5]மன்றே
யுளையா வறம் [6]வற்றிட வூழ்வழு [7]வுற்ற சீற்றம்
விளையாத நிலத்துனக் கெங்ஙன் விளைந்த தென்றான்.

(இ - ள்.) இளையான் இது கூற - இலக்குமணன் (தான் வில்லேந்திய காரணம்) இன்னதென்பதனைச் சொல்ல,— இராமன்—, 'இயைந்த நீதி வளையா வரும் நல் நெறி - (நூல்களிற்) கூறப்பட்டுள்ள நீதிமுறைக்கு மாறாகாமல் நடக்கின்ற நல்லமுறையிலேயே, நின் அறிவு - உனது புத்தி, ஆகும் அன்றே - பொருந்தியிருக்குமல்லவா? ஊழ் வழு உற்ற - நீதிமுறைக்குத் தவறாகவுள்ள, சீற்றம் - கோபம், விளைபாத - (ஒருபோதும்) உண்டாயிராத, நிலத்து-இடமாகிய மனத்தில், உளையா அறம் வற்றிட-அழியாத தருமம் கெடும்படி, உனக்கு—, எங்ஙன்-எப்படி, விளைந்தது - தோன்றிற்று?' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று)

இலக்குமணன் சொல்லைக் கேட்டதும் இராமன் 'அப்பா இலட்சுமணா! உன்னுடைய அறிவு நீதிமுறை தவறாத நன்னெறியிலேதான் செல்லவல்லது; அப்படியிருக்க, தருமத்திற்குக் கேடு உண்டாகும்படி நீதிமுறைக்கு மாறாக உன்மனத்திலே இப்போது சினம் எவ்வாறு பிறந்தது?' என வினவினன் என்பதாம். இது என்றது - இராமபிரானுக்குப் பட்டம் புனைதற்கு மாறாகக் கைகேயி எண்ணிய எண்ணத்தை நிறைவேறும்படி பொருட்டுத் தேவர் உதவினும் அவர்களையும் கொன்றொழிப்பேன் என்றதை. இலக்குமணன் புத்தி நீதிதவறா நன்னெறியிலேயே செல்லுமெனபான் 'நீதிவளையா வரு நன்னெறி நின்னறிவாகும்' என்றான். தருமத்திற்கு அழிவு என்றும் உண்டாகாதென்ற நூற்கொள்கைபற்றி 'உளையாஅறம்' எனப்பட்டது. உளையா=உலையா லகரத்துக்கு ளகரம் போலியாகவந்தது. போலியாகக்கொள்ளாமல், அறம் உளையா வற்றிட என்று இயைத்து-தருமத்தை மனம்வருந்தியொடுங்க என்று உரைப்பினுமாம். இளையான் என்பதற்கு - தான் கொண்ட கருத்திற்சிறிதுந் தளராதவனாகி என்று உரைப்பாருமுளர். அறிவு + ஆகும = அறிவாகும. "முற்றுமற் றொரோவழி." பி-ம் —[1] அது. [2] சொல்ல [3] இசைந்த [4] நின்னெறியாகும. [5] இன்றே. [6] அற்றிட, உற்றிட. [7] அற்ற. (௪௨௧)

### ௧௩0 —இலக்குமணன் யான் இப்போது சினங்கொள்ளாது எப்போது சினங்கொள்வதென்றல்.

நீண்டா[1]ன துரைத்தலு நித்திலந் தோன்ற நக்குச்
சேண்டான தொடாநில [3]நின்னதெந் தைசெப்பப்
பூண்டாய் பகையா [4]லிழந்தனைம் போதி [5]யென்றால்
[6]யாண்டோ வடிபேற கினிச்சீற மடுப்ப [7]தென்றான்.

(இ - ள்.) நீண்டான்-ஸ்ரீராமன், அது உரைத்தலும்-அவ்வார்த்தையைச் சொன்னவளவில,— இலக்குமணன்), 'நித்திலம் தோன்ற - பற்கள் வெளித்தோன்ற, நக்கு - சிரித்து 'உந்தை - உனது தந்தை, சேண் தான் தொடா மாநிலம்-அகலம் பொருந்திய பெரிய பூமி, நின்னது - உன்னுடையது', என்று செப்ப-என்று சொல்ல, பூண்டாய-(அதனை) அங்கீகரித்தவனாகி,(பின்),பகையால் இழந்தனை - சத்துருவினால் இழந்துபோய், வனம் போதி - காட்டிற்குச்

செல்வாய், என்றால்—, அடியேற்கு-எனக்கு, இனி—, சீற்றம் அடுப்பது - கோபம்வருவது, யாண்டுஓ- இந்தவேளைதவிர) வேறு எப்பொழுதோ?' என்றான்—; (எ - று.)

அடியேனுக்கு இக்காலத்தில் கோபம் வருகிறது அதிசயமா? என்றபடி. நீண்டான் - மிக்ககுணங்களையுடையவன் வாமனாவதாரத்தில் மாவலிபக்கல் மூவடிமண்வேண்டி நீண்டமைபற்றி, நீண்டானென்றானுமாம். பி - ம்.— [1]உரைசெய்ததும், அதுணர்த்தலும், அதுகூறலும். [2]தோற்க. [3]நின்னதுதாதை, நின்னதுனறதை [4]இழந்தாய் [5]என்ன [6]ஆண்டோ. [7]என்னோ (௪௨௭)

௧௩௧.—இதுவும் இலக்குமணன்மறுமொழி.

நின்கட் [1]பரிவில்லவர் நீளவனத் துன்னை நீக்கப்
[2]புன்கட் பொறியாக்கை பொறுத்துயிர் போற்று கேனோ
வென்கட் [3]புல [4]முன் னுனக்கீந்து வைத் திலை யென்ற
வன்கட் புலந்தாங்கிய மன்னவன் [5]போல வென்றான்

(இ - ள்) 'என் கண் புலம் முன் - எனது கண்முன்னே, உனக்கு ஈந்து வைத்து - உனக்கு (இராச்சியத்தை வாயார) கொடுத்து வைத்து, இலை என்ற - பின்னை இல்லையென்று சொல்லி (உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பி மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டு, நின்ற), வன் கண் புலம் தாங்கிய - கொடுந் தன்மையைக்கொண்ட கட்புலனோடுகூடிய, மன்னவன்போல - அரசன் போல.—நின் கண் பரிவு இல்லவர் - உன்பக்கல் அன்பில்லாத தாய், நீள் வனத்து - நீண்ட காட்டில், உன்னை நீக்க - உன்னை அனுப்ப, (அதனைக் கண்டும்), புன் கண் பொறி யாக்கை பொறுத்து - துன்பத்தைத் தருகின்ற ஐம்பொறிகளையுடைய உடலைத் தாங்கி, உயிர் போற்றுகேனோ - பிராணனைக் காப்பாற்றுவேனோ?' என்றான்-; (எ - று)

இராமபிரானுக்கு அரசு தருகிறேனென்று தசரதன் கூறியது தனக்குத்தெரியுமென்பதையுணர்த்த இலக்குமணன் 'என்கட்புலமுன்னுனக்கீந்து வைத்து' என்கிறான். உயிர்போற்றுகேனோ வன்கட்புலந்தாங்கிய மன்னவன் போல - "பைங்கொடிபொருத்தி சொற்கொண்டு பார்மகள், கைத்துயர் நடுக்கமுடத்திகானினை, வடக்கனைநீந்தன னுலைக்காவலன்" என்று பின்னும் இலக்குமணன் கூறுவது காண்க. வன்கண்மை - இரக்கமின்மை. பரிவில்லவர் - இழிபுபற்றிய பன்மைவாசகத்து. பி - ம்.—[1]பரிவில்லவள், பரிவில்லவன். [2]போற்றுவேனோ [3]புலன். [4]உன்றனக்கு. நின்றனக்கு. [5]காணகொல. (௪௨௮)

௧௩௨.—இலட்சுமணன்சொல்லைக்கேட்டு இராமன் கூறத்தொடங்குதல்.

என்றென் [1]றறிவித் திளையோனி தியம்பி டாமுன்
கன்றொன்று மாவிற பலபோனிபுக் காத்த கோபி
வன்றிண் சிலைக்கைம் மனுவென்னும் வயங்கு சீர்த்திக்
குன்றொன்று தோளான் மருமானிவை கூற லுற்றான்.

(இ - ள்.) இளையோன்-இலட்சுமணன், இது - (தான்) சினங்கொண்ட தன் காரணத்தை, என்று என்று அறிவித்து-, இயம்பிடாமுன் - சொல்லுவ தற்கு முன்னம்,—கன்று ஒன்றும ஆவின் - (தன்) கன்றினிடத்தே அன்பு பொருந்திய பசுபபோல, (மிகக அன்புகொண்டு), பல யோனிஉம் காதத - பலவகைப் பிறவிகளிலும்பிறந்த பிராணிகளையெல்லாம் பாதுகாககின்ற, நேமி வல் திண சிலை கை - ஆஞ்ஞாசககரத்தையும மிகவும்வலிமைபெற்ற கோதண்டத்தையும் பூண்ட கையையுடையவனாகிய, மனுஎன்னும வயஙகு சீர்த்தி குன்று ஒன்றுதோளான மருமான-மனுவெனகின்ற விளங்குமபெரும் புகழைககொண்டவனாகி மலையையொத்த தோள்களையுடையவனது சந்ததி யிற்பிறந்த ஸ்ரீராமன், இவை - இவ்வார்த்தையை, கூறல் உற்றான் - சொல் லததொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை மேலிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

இசசெயயுள் சில பிரதிகளில் மாத்திரம காணப்படுவதாயினும், சந்தர்ப் பததிற்கு ஒததிருப்பதால்,உரையெழுதப்பட்டது. "சீர்ததிமிகுபுகழ்"என்பது தொல்காப்பியம். தன சீற்றம தகககதேயென்றுதெரிவிததற்குப் பலமுறை கூறினனென்பார 'என்றென்றறிவித்து'என்றார பி-ம் —[1]சீற்றதது (௩௨௯)

௩௩௩.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர் சினங்கொள்ளுதல் கூடாதென்பதற்கு இராமன் காரணங்காட்டுதலைந்தெரிவிக்கும்.

பின்குற்ற மன்னும் பயக்கும்பர சென்றல பேணேன்
முன் [1]கொற்ற மன்னன் முடி[2]கொள்கெனக் கொள்ள[3]மூண்ட
தென்குற்ற [4]மன்றோ [5]இகன்மன்னவன் குற்றம் [6]யாதோ
மின்குற் றொளிரும [7]வெயிற்கொ டமைந்த வேலோய்.

(இ - ள்.) மின் குற்று ஒளிரும - மின்னலை வென்று விளங்குகின்ற, வெயில் தீ கொடு அமைந்த-சூரியகிரணததாலும அககினியினாலுஞ் செய்தாற் போன்ற, வேலோய் - வேலாயுதத்தையுடையவனே! கொற்றம மன்னன் - வெற்றியையுடைய சகரவாததியானவன், முன் - முன்னே, முடி கொளக என-கிரீடத்தைச சூட்டிககொள்வாயாகவென்று சொலல, அரசு - இராசசிய பாரம், பின்-பின்பு, குற்றம - குற்றத்தை, மன் உம பயககும-மிகுதியும உண டாககும், என்றல் - என்பதை, பேணேன் - கருதாதவனாய், கொள்ள - (அத னைப்) பெறறுககொளவதற்கு, மூண்டது முயனறதொழில்,என் குற்றம அன் றோ-எனது பிழையன்றோ; இகல் மன்னவன் குற்றம யாது ஓ வெற்றியை யுடைய சகரவாததியின பிழையெதுவோ?[ஒன்றுமில்லையென்றபடி];(எ-று.)

இராசசியததை யாளுமாறு முதலில ஒப்புககொண்டது என்மேற் பிழையாவதால், குற்றஞ் செய்தவரைத் தண்டிப்பதானால் என்னையே தண டிககவேண்டுமென்றவாறு. உமமை இசைநிறை. பி-ம்:—[1]சொற்ற. [2]கொள ளென. [3]மூண்ட. [4]அன்றி, அன்றே. [5]இயல். [6]உண்டோ. [7]வெயிலிற்கொண்டு.

௧௩௪. நதியின் பிழையன்று நறும்[1]புன லின்மை [2]யற்றே
பதியின் பிழையன்று பயந்து நமைப்[3]பு ரந்தாள்
மதியின் பிழையன்று மகன்பிழை யன்று [4]மைந்த
விதியின் பிழைநீ யிதற்[5]கென்னை [6]வெகுண்ட தென்றான்.

(இ - ள்.) 'நறு புனல் இன்மை-(சில ஆறுகளிற் சிலகாலங்களில்) நல்ல நீர்இல்லாமல்வற்றிப்போவது, நதியின் பிழை அன்று - அந்நதிகளின் குற்ற மன்று; (வானம் மழைபெய்யாத குற்றமேயாகும்); அற்றே-அதுபோலவே, (நான் அரசுபெறுமற் காட்டிற்குப்போவது), பதியின் பிழை அன்று-தந்தை யினது குற்றம் அன்று; பயந்து - பெற்று, நமை புரந்தாள் மதியின் பிழை அன்று - (இதுவரையில்) நம்மைப் போற்றிவந்தவளாகிய சிற்றன்னையினு டைய அறிவினது குற்றமுமன்று; மகன் பிழை அன்று - (அவ்வன்னையின்) புத்திரனாகிய பரதனது குற்றமுமன்று; (பின்னை யாருடைய பிழையினால் இது விளைந்ததென்றால்), மைந்த-இளையவனே! விதியின் பிழை-ஊழ்வினை யின் குற்றமேயாம்; இதற்கு-இதன்பொருட்டு, நீ—, வெகுண்டது - சினங் கொண்டது, என்னை-என்?' என்றான்-என்று (இராமபிரான்) கூறினான்.

'ஊழ்வினையால் யான் முடிதுறந்து காட்டிற்குச் செல்லுமாறு நேர்ந் ததே தவிர, தந்தையார் முதலியோரிடத்து யாதுங் குற்றமில்லை; ஊழைவெல் லுதல் எவ்வளவு வலியுடையோர்க்கும் கூடாமையால், நீ வெகுண்டு யாது பயன்?' என்றுகூறி, இராமன் இலக்குமணனைச் சமாதானப்படுத்தப் பார்த் தனனென்க; உவமையணி. இதனால், அரசன் முதலியோரிடத்துக் குற் றங்கூறலாகாதெனத் தெளிவித்தவாறு. கைகேயியைப் 'பயந்து நமைப்புரந் தாள்' என்றது-அவள் நமக்குப் பிழைபுரியாளென்ற கருத்தை விளக்குதற்கு: கருத்துடையடைகோளியணி. பி-ம் —[1]பெயல். [2]நற்றம். [3]புரந்தார், புரந் தான். [4]மைந்தா. [5]என்கொல. [6]வெருண்டது. (௪௩௧)

௧௩௫ —இலக்குமணன் விதிக்கும் விதியாவேனெனல்.

உதிக்கும் உலையுள்[1]ளுறு தீயென வூதை பொங்கக்
கொதிக்கும் மனமெங்ஙன [2]மாற்றுவென் கோ[3]ளிழைத்தாண்
மதிக்கும் [4]மதியாய்முதல் [5]வானவர்க் கும வலீஇதாம்
விதிக்கும் [7]விதியாகுமென் விற்றொழில் [8]காண்டி யென்றான்.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் இராமன் கூறியதற்கு இலக்குமணன்),—உதிக்கும் உலையுள் உறு தீ என - பருத்த உலைக்களத்துள்ளே பொருந்திய தீப்போல, ஊதை பொங்க-பெருமூச்சு (மிக்கவெப்பத்தோடு) பொங்கிவெளிவர, 'கொதி க்கும் மனம்-வெம்புகின்ற மனத்தை, எங்ஙனம் ஆற்றுவென் - எப்படி தணி யச்செய்வேன்? கோள் இழைத்தாள் மதிக்கும் மதி ஆய - (பட்டாபிஷேகத் திற்கு) இடையூறு செய்தவளாகிய கைகேயியின் அறிவுக்கும் அறிவூட்டுவ தாய், முதல் வானவர்க்கும் வலி இது ஆம்-முதல்மூர்த்திகளாகிய திரிமூர்த் திகளின் வலிமைக்கும் அடங்காது மிக்கவலிமையுடையதாகிய, விதிக்கும்

விதி ஆகும் என் வில் தொழில்-(எல்லாரையும் வெல்லும்வலிமையையுடைய) ஊழ்வினையையும் வெல்லும் ஒரு ஊழ்வினைபோன்றுள்ள என் வில்லின் செயலை, காணடி - காணபாயாக,' என்றான் - என்று மறுமொழி கூறினன்; (எ - று.)

'ஊழ்வினையால் நேர்ந்ததற்கு நீ வெகுள்வது தகாது' என்று இராமன் கூறியது கேட்ட இலக்குமணன், மிகவும் வெப்பமாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, 'சுவாமி! விதி என்வில்லின் வலிமைக்கு முன்னே என்செய்ய மாட்டும்? என் சினமோ தணிவதாயில்லை; கைகேயின்கருத்தை முற்று விக்கும்படி திரிமூர்த்திகளே வந்தாலும் அவர்களையும் தோற்கடித்து, தனது சூழ்ச்சியினால் உமது பட்டாபிஷேகத்துக்குத் தடைசெய்தஅவளுக்குப் புத்தி யுண்டாக்குவேன் விதிக்கும் ஓர் விதிபோலவதாகும் என் வில்லின்வலிமை; இது கொண்டு உமது பட்டாபிஷேகத்தை நிறைவேற்றிவைப்பேன் இதைப் பாரும்' என்றான் என்பதாம். 'விதிக்கும் விதியாகுமென் விற்றொழிலகாணடி' என்று கூறுவதனால், ஊழை ஒரிலட்சியமாகக்கொள்ளாமல் முயற்சியே வலிதென்ற கொள்கையினன் இலக்குமணனென்பது, பெறப்படும். விதிக்கும் விதி-"காலகாலன்" என்றாற்போலக்கொள்க விதி தான் வலிதாய் யாவரையும் வெல்லும் வல்லமையுள்ளது; அவ்விதியினும் வலிதாய் அதனைச்செயலைப் பலிக்கவொட்டாது செய்யும் வல்லமை என் வில்லுக்கு உண்டு என்பது, 'விதிக்கும் விதியாகுமென்வில்' என்பதன் கருத்து. உலையில் உதிக்கும் தீ என இயைப்பினுமாம். ஊதை - காற்று பொங்க என்றான் என்க பொங்கக் கொதிக்கும் எனக் கூட்டுவாரு முளர். மனத்துயாக்கு உலையுள்ளுறு தீ உவமை என்றாருமுளர். கோளிழைத்தாள் - மந்தரையெனபாருமுளர். முதல்வானவர் - முதன்மைபெற்ற வானவர் முதலவராகிய மும்மூர்த்திகள். வலிஇது=வலிது செய்யுமோசைநிறைக்கவந்த உயிரளபெடை. பி-ம் — [1]எழு. [2]ஆறுமிக. [3]இழைத்தான. [4]மட்டா [5]வானவரும். [6]மாறும். மறறை [7]விதியாமென. [8]காணடிமென்றான, காணடிவீர. (௬௨)

### கூகூ —இராமன் இலக்குமணனை நோக்கித் தந்தையார்மீது சினங்கொள்ளுதல் தகாதெனல்

[1]ஆய்தந்தவ னவ்வுரை கூறலு [2]மைய நின்றன்
[3]வாய்தந் தன [4]கூறு திபோமறை [5]தந்த [6]நாவா
னீதந்த தன்றே நெறியோர்க [7]ணிலாத தீன்ற
[8]தாய்தந்தை யென்று லவர்மேற் சலிக்கின்ற [9]தென்னே.

(இ-ள்.) அவன்-லக்ஷ்மணன், ஆய்தந்து-ஆராய்ந்து, அ உரை கூறலும்-அந்தவார்த்தையைச் சொன்ன அளவிலே,—(இராமன் இலக்குமணனை நோக்கி),—'ஐய-தம்பீ! மறை தந்த நாவால் - வேதங்களின் பொருளையறிந்த (உன்)வாயினால, நின தன் வாய் தந்தன-உன்வாயிலவந்தவைகளை, கூறுதிஓ-சொல்லுகின்றாயோ? நீ தந்தது - நீ (இப்போது) சொன்ன தொழில்,

நெறியோர்கண் - நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்து நடப்பவரிடத்தில், நிலாதது அன்றே—நிலவாத செயலல்லவா? (உனது விருப்பத்திற்குமாறாகநடப்பவர்), ஈன்ற தாய் தந்தை என்றால் - பெற்றதாயுந் தந்தையும் (ஆவர்) என்றால், அவர்மேல் - அவரிடத்தில், சலிக்கின்றது - கோபிப்பது, என்னோ - எவ்வாறோ?" (என்றான், ஸ்ரீராமன்): (எ - று)

வேதத்தைக் கற்றுணர்ந்த நீ அவ்வாயால் வேதநெறிக்குமாறாகச் சொல்லுதல் தக்கதோ? நீ இப்போது சொல்வது நன்னெறியோர் மேற்கொண்ட ஒழுக்கமல்லவே. தாய்தந்தையர் நம்மனத்துக்கு மாறாக நடப்பவரென்றால், அவரிடத்துப் பொறுமையைக் காட்டாது க்ஷத்திரியதருமத்தைக் காட்டுதல் தக்கதோ? என்று இராமபிரான் இலக்குமணனைநோக்கிக் கூறினனென்க. ஆய்தந்தவன் - ஒருசொல்லுமாம். மறைதந்த நாவால் சொல்லுதியோ - இப்போது நீ சொல்லும் பேச்சு வைதிகன்சொல்லுமதல்ல அவைதிகமென்றபடி. நெறியோர்கண் இலாதது எனவும் பிரிக்கலாம். பி-ம் —[1]ஆய்தந்தனன். [2]ஏயினன்றான். ஏயினின்றான் [3]வாய்வந்தது [4]சொல்லுதியோ [5]தந்தை [6]நாவாட. [7]இனத்தினின்று. அனைத்தினின்ற. இனித்தினின்ற [8]தாய்தந்தையெனறிவோர் மேல். [9]என்றான. (௪௩௩)

௧௩௭ —இலக்குமணன் இராமனைநோக்கித் தான்மேற்கொண்ட செயலைச் செய்தே தீருவேனெனல்.

நற்றாதையு நீ தனிநாயக னீவ யிற்றிற்
பெற்றாயு [1]நீயே பிறரில்லை பிறர்க்கு நல்கக்
கற்றா[2]யிது காணுதி யின்றெனக் [3]கைம்மறித்தான்
முற்றா மதியம் மிலைந்தான் [4]முனிந்தானை [5]யன்னான்.

(இ-ள்) முனிந்தானை - கோபித்தவனாகிய, முற்றா மதியம் மிலைந்தானை - (கலைகள்) நிரம்பாத இளம்பிறையைத் தலையிலணிந்த உருத்திரனை, அன்னான் - ஒத்தவனாகிய இலக்குமணன்,—'இராமனை நோக்கி, 'பிறர்க்கு நல்கக் கற்றாய் - (உனக்கேயுரியபொருள்களை) மற்றோர்க்குத் தானஞ்செய்யக் கற்றவனே! நல் தாதையும் நீ - சிறந்த தந்தையாவானும் நீயே; தனி நாயகன் நீ - ஒப்பற்ற தலைவனும் நீயே; வயிற்றில் பெற்றாயும் நீ - வயிற்றில் (பத்துமாதம் கொண்டிருந்து பிறந்து) பெற்றதாயாவானும் நீயே; பிறர் இல்லை - (எனக்கு) வேறொருவருமில்லை; இன்று இது காணுதி - இப்போது (யான்) காட்டப்போகின்ற வில்லின்செயலைக் காண்பாயாக,' என - என்றுசொல்லி, கைமறித்தான் - (தன்) கையை மேலேதொழில்செய்யும்படி யசைத்தான்; (எ - று.)

எனக்குத் தந்தை முதலியோர் நீயேயாதலால் உமக்குத் தீமைசெய்யக் கருதிய கைகேயிமுதலியோரையும் பெற்றோரென மதியாது என்வில்லின் வலியைக் காட்டி, 'உமக்கு இவ்விராச்சியத்திற் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தே தீருவேன்' என்று இலக்குமணன் தன் மனவுறுதியைக் கூறினனென்ப

தாம். கைம்மறித்தான் - அவன்வாரதனைதையத் தடுதது்க்கூறினு னென்று மாம். தயரதா நற்றாதையல்லரெனபான் 'நற்றாதைநீ' என்றான். பெற்றாய் - பெற்றஆய என்பதன் விகாரமுமாம். 'முனிந்தான் மதியம் மிலைந்தான்' எனவே, பிரளயகாலருத்திர னென்றவாறு. தாதைநீ நாயகன்நீ - முன்னிலை யிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதிகள். முனிந்தான் மிலைந்தானை - உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. முற்றாமதியம - பிறைசசந்திரன. மதிக்கப்படுவ தென்றாவது, மதுவை [அமுதத்தை] யுடையதென்றாவது, 'மதி' என்ற சொல்லுக்குக் காரணப்பொருளுரைப்பர. இனி.இச்செய்யுட்கு—அனனன்- அந்த இராமபிரான்,—முற்றாமதியம மிலைந்தான்முனிந்தானை - இளமபிறைச சந்திரனை முடியிற்சூடிய சிவபிரானைபபோன்றவனுபச சினங்கொண்டிருந்த இலக்குமணனைப்பார்த்து, 'நலதாதைஉமநீ - சிறந்த தந்தையாவானும நீயே; தனிநாயகன்நீ - ஒப்பற்ற தலைவனுமநீயே; வயிற்றிலபெற்றாய்உமநீயே - (பததுமாதககாலம)வயிற்றிற்கொண்டிருந்து பெற்ற தாயும நீயே;பிறா இல்லை- (எனக்குப்)பிறா இல்லை; பிறர்க்கு நலங் கற்றாய - (முறைக்கேடான செயலைப் பிறா நிகழ்த்தியபோது) அந்தப்பிறர்க்கு உபதேசிக்கக்கற்றவனே! இன்று இது காணுதி - இப்போது யானசொலலுகின்ற இதை (நன்மையாகக) கொள்வாய,' என்று - என்றுசொலலி, கைமறித்தான - (விலதொழில்செய் யுமபடி இலக்குமணன் முயலவதைத் தடுக்குமாறு) கைசசெய்கையால் தடுத் தான் என்று இராமனகூறியதாக உரைப்பாருமுளா. கைமறித்தல் விலக்கு தற்குக் குறிப்பாதலை, "கைமமறித்த காந்தளாந்தோ தகாதெனவே" என்ற சிந்தாமணியடிபாலும அறிக. பி - ம் —[1] பிறரிலலை. [2]இதை காணுதி நீயென. [3]கட்டுரைத்தான் [4]முனிவேயும. [5]ஒத்தான். (௩௩௪)

௧௩௮—இதுவும் அடுத்தகவியும்-இலட்சுமணன் சினந்தணியாமையால் மீண்டும் அவன் மனத்திற்படியுமாறு இராமன் சினங்கொள்ளுதல் தகாததெனக் காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

வரதன் பகர்வான் வரமபெற்றவ ளானிவ வையஞ்
சரதம் உடையா ளவளென்றனித [1]தாதை செப்பப
பரதன் பெறுவா [2]னினியான் படைக்கின்ற செலவம்
விரதம [3]மிதினலலது வேறினி யாவ தென்றான்.

(இ - ள்.) வரதன் பகர்வான் - ஸ்ரீராமன சொல்லத் தொடங்கினன், 'வரமபெற்றவள - (தானசாரதியஞ்செய்து) வரத்தைப்பெற்றகைகேயி, தான-, இ வையம சரதம உடையாள் - இவ்விராசசியத்தை மெய்யாகக் கேட் டுப்பெறுதற்கு உரிமையுடையளாவாள; அவள் - அந்தக்கைகேசி, என் தனி தாதை செப்ப - எனது ஒப்பற்ற தந்தை சொல்ல, பரதன் பெறுவான்-(அவ் விராசசியத்தைப்) பரதன் கைக்கொள்வான்; இனி—, யான் படைக்கின்ற செல்வம-நான் பெறுகினற ஐசுவரியம், விரதம - தவம; இதின் நல்லது-இத னினும் நல்லது, வேறியாவது இனி-வேறே யாது இனிமேல்?' என்றான்—.

இன் = இதனின் அன்சாரியை தொக்கு நின்றது. இதனினும் நல்லது வேறில்லையென்க. பி-ம்.—[1]தாயரனறே. [2]நனி. [3]இதுவல்லதுவேறினி, இதன்மேலெனக்கொல்வது. (௪௩௫)

௧௩௯. ஆன்றான் [1]பகர்வான் [2]பின்னு மைய[3]விவ் வைய மையற்
றோன்று நெறி[4]வாழ் துணைத்தம் பியைப்போர் தொலைத்தோ
சான்றோர் [5]புகழுந் தவத்தாதையை [6]வாகை கொண்டோ
வீன்றாளை வென்றோ வினியிக்கதந் தீர்வ தென்றான்.

(இ - ள்.) ஆன்றான்-ஸ்ரீராமன், பின்னும் பகர்வான்-பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்குபவனாகி, 'ஐய - தம்பீ! இவ் வையம் - இவ்வுலகத்தில், மையல் தேன்று நெறி வாழ் - மயக்க மில்லாத சன்மார்க்கத்தில் வாழுகின்ற, துணை தம்பியை-துணையாகிய உடன்பிறந்தவனை, போர் தொலைத்தோ - யுத்தத்தில் வென்றபின்போ, சான்றோர் புகழும்-பெரியவர் புகழுகின்ற, தவம் தாதையை-பாக்கியத்தினையுடைய தந்தையை, வாகை கொண்டோ-வெற்றிகொண்ட பின்போ, ஈன்றாளை வென்றோ-பெற்றதாயைச் செயித்தபின்போ, இனி—, இக்கதம் தீர்வது - இக்கோபம் நீங்குவது?' என்றான்—; (எ - று.)

எவ்வளவு சொல்லியும் இலட்சுமணன் தன் சினந்தணியாததுகண்டு, 'இராச்சியம்பெறும் பரதனைப் போரில் வென்றா? அல்லது, அவனுக்கு இராச்சியத்தைவரமாக அளித்த தந்தையைப் போரில்வென்றா? அன்றி, வரங்கேட்டுப்பெற்ற கைகேயியைப் போருக்கு இழுத்து அவளைச்சயித்தா? என்ன செய்து நீ சினந்தணியப் போகிறாய்?' என்று இராமன் வினவினனென்க. இலட்சுமணன் சினத்துக்குக் காரணமாகி இலக்காகக்கூடியவர்-தம்பியார் முதலிய மூவரே யாதலபற்றி, இவ்வாறு கூறியதென்க. இதனால் உன்கோபத்துக்கு இலக்காகுமவரை யாராய்ந்தால் சினங்கொள்ள வழியில்லையென்று காட்டியவாறு. ஆன்றான்-நற்குண நற்செய்கை நிரம்பியவன் பொறுமையுள்ளவன். பகைவென்றவர் வாகைசூடுவரென்பது தமிழ்நூல் மரபாதலின், வாகையென்றசொல் - இலக்கணையால் வெற்றியைக்காட்டிற்று. பி-ம்.—[1]புகல்வான். [2]பகர். [3]ஐயமையமில், இவ்வையமெங்கும். [4]ஆள். [5]புகழ்நற் றனித்தாதையை. [6]வாதை. இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளில் "நனசொற்கடந்தான்" என்னும் ௧௪௩-ஆம் செய்யுளுக்குப்பின் காணப்படுகின்றது. (௪௩௬)

௧௪௦.—இராமன்சொல்லைக் கேட்டு இலக்குமணன் பொறுத்துக்கொண்டு தன்கோபம் ஒழிதல்.

[1]செல்லுஞ்சொல் வல்லானெதிர் தம்பியுந் தெவ்வர் சொல்லுஞ்
சொல்லுஞ் சுமந்தே னிரு[2]தோளெனச் சோம்பி [3]யோங்குங்
கல்லுஞ் [3]சுமந்தேன் கணைப்புட்டிலுங் [4]கட்ட மைந்த
வில்லுஞ் சுமக்கப் பிறந்தேன் வெகுண்டென்னை யென்றான்.

(இ-ள்.) செல்லும் சொல் வல்லான் எதிர் - (காரியத்தைக்) கைகூட்டுவிக்கும் பேச்சுகளைப் பேசுவதில் வல்லவனான இராமனுக்கு எதிராக, தம்பி உம் - இலக்குமணனும்,—'தெவ்வர் சொல்லும் சொல் உம் சுமந்தேன் - பகைவர் புகழ்ந்துகூறுகின்ற புகழ்ச்சொல்லைத் தாங்கியிருந்தவனாகிய யான், (இப்போது), இரு தோள் என சோம்பி ஓங்கும் கல் உம் சுமந்தேன் - இரண்டு தோள்கள் (உள்ளன) என்றுசொல்லும்படி பயனின்றி வளர்ந்துள்ள மலைகளையும் சுமந்துநிற்கின்றேன்; கணை புட்டில் உம் கட்டு அமைந்த வில் உம் சுமக்கப்பிறந்தேன் - அம்பறாத்துணியையும் உறுதிபொருந்திய வில்லையும் (வீணே) சுமக்கப்பிறந்தேன்; வெகுண்டு என்னை - (யான்) கோபித்துப் பயன் யாது?' என்றான் - என்று (வெறுத்துக்) கூறினான்; (எ - று.)

இங்ஙனம் இராமபிரான் கடுமையாகக்கூறியதைக் கேட்டதும், இலக்குமணன், தான் சினந்து செய்யத்தொடங்கிய செயலை நிறுத்திவிட்டு, 'இதுவரையில் பகைவர் புகழப் பெருஞ்சிறப்போடிருந்த யான் இப்போது வேண்டாதாரகண்ணெதிரில் எனவலிமையைக் காட்டமாட்டாது சோம்பிக்கிடக்கும்படியாயிற்றே! எனது அம்பறாத்துணியும், வில்லும், தோளுக்கும் கைக்குஞ் சுமையாயிருப்பனவேயன்றிப் பகைவரையழிக்க உதவுகின்றிலவே! எனது கோபந்தான் என்ன பயனை விளைத்தது?' என்று தான் இராமபிரான் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாது நிற்கும் நிலைமையைக் குறித்து வெறுத்துக்கூறுகின்றனனென்க. பகைவரையழிக்கமாட்டாது சோம்பிக்கிடக்கும் எனது தோள் கல்லுப்போல அசைவற்றுக்கிடந்து உடற்குப்பாரமாய்ச்சுமக்கும்படியிருப்பதல்லது ஒருபயனையும் விளைக்கவில்லையென்பான், 'தோளெனச்சோம்பிப்போங்குங் கல்லுஞ் சுமந்தேன்' என்கிறான். எங்கும் பயனைத் தவறாதுவிளைக்குஞ் சொல்லென்பது, 'செல்லுஞ்சொல்' என்பதன் கருத்து. கணைப்புட்டில்-அம்புகளை வைப்பதற்குரிய தூணீரம். 'இருதோளெனச்சோம்பி யோங்குங் கல்'-அவநுதியணி. பி-ம்.—[1]சொல்லும். [2]ஏங்கும். [3]சுமந்தேன்கணைப். [4]கட்டிமைந்த, கட்டமைத்த. (௬௯௭)

**௧௪௧.—இராமன் பின்னும் இலட்சுமணனைச் சமாதானப்படுத்துதல்.**

[1]நன்சொற் கடந்தாண் டெனைநாளும் வளர்த்த [2]தாதை
தன்சொற் கடந்[3]தெற் கரசாள்வது தக்க [4]தன்று
லென்சொற் கடந்தா லுனக் [5]கியாதுள தீன மென்றான்
தென்சொற் கடந்தான் வடசொற்கலைக் கெல்லை [6]தேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) தென் சொல் கடந்தான் - (பரதகண்டத்தின்) தென்பகுதியில் வழங்கும் பாஷையாகிய தமிழ்மொழிக்கடலைத் தாண்டினவனும் [தென்மொழியை முற்றுமுணர்ந்தவனும்], வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்-ஸம்ஸ்க்ருதமொழியிலுள்ள சாத்திரங்களையெல்லாம் நன்குஅறிந்தவனுமாகிய ஸ்ரீராமன்,—(இலக்குமணனை நோக்கி),—'நல் சொற்கள் தாது-இனியமொழிகளைக்

கூறி, எனை ஆண்டு-என்னைப் பாதுகாத்து, நாளும் வளர்த்த-இந்நாள்வரையிலும் வளர்த்துவந்த, தாதைதன்-தந்தையினுடைய. சொல் கடந்து-சொல்லை மீறி, அரசு ஆள்வது - இராச்சியத்தை அரசாட்சிபுரிவதை மேற்கொள்வது, எற்கு-எனக்கு, தக்கது அன்று—; (அங்ஙனமே). என் சொல் கடந்தால்-என்னுடையசொல்லை அவமதித்து மீறுவதானால், உனக்கு யாது உளது-உனக்கு என்ன நன்மையிருக்கின்றது? [ஒன்றும் இல்லை]; (என்சொல்லை மீறுவதென்பது).எனம-(உனக்கு) இழிவையே தரும,'என்றான்-என்று கூறினன்;(எ-று.)

'என்னை இந்நாளவரையிலும் அன்போடு பாதுகாத்துவளர்த்த தந்தையாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியின் சொல்லை நான் மீறுவது தகுதியோ? தகுதியாகாது; அதுபோலவே, என்சொல்லை கடப்பதும் நினக்குத்தகாது. அதனாற் பழியே விளையும்' என்று இராமன் கூறின் னென்க. நன்சொற்கள் என்பது-பெற்றோர் தமக்களுக்குக் கூறுங்கொள்கை இன்சொற்களை. ஆண்டு எனை நாளும் என்பதற்கு - அநேககாலமென்று உரைப்பாருமுளர். இனிமை மகிமை தொன்றுதொட்டுவருகை முதலிய பல தன்மைகளிலும் தென்மொழியும் வடமொழியும் ஒப்பனவாமென்பதும் இராமபிரான் உணர்ந்தபாவைத்தென்றே இத்தமிழ்மொழியிலும் சுபா மதிப்பும் அன்பும் உடையவனென்பதும் ஈற்றடியில் தோன்றுமென்பர். தென்சொற்கடாந்தான் என்றதுபோல. வடசொற்கடாந்தானென்னாமல் 'வடசொற் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்' என்று மிருத்துக்கூறிடத்தால், தென்மொழியினும் வடமொழியிற் கலைகள் மிக்கிருத்தலால் அவைபெல்லாவற்றினும் வல்லவன் இராமன் எனக் கூறியவாறாமென்பர் இனி. ஈற்றடிக்கு—தென்மொழி வடமொழி என்ற இரண்டிறந்தும் எட்டாதவன் எனக் கருத்துக்கொள்வாருமுளர் இனி, மூன்றுமடியினிறுதியிலுள்ள என்றான் என்பதற்கு முறைப்படிச்சாக 'என்று' எனப் பொருள்கொண்டு, தென்சொற்கள் கந்தான - இனிமையான சொற்களைப் பேசினனென்ன உரைப்பாருமுளர் தாதைதன்சொற்கடந்து தேறக்கொள்வது தக்கதன்று'—"தந்தைசொன்மிக்கமந்திரமில்லை" என்பது ஒளவைமொழி. •'ஐயேவப்பாதா பிதருளம் [தைடன தந்தைபோபோப்பான]' என்பவாதலால், தமையனுகிய என்மொழியைக்கடத்தலும் நினக்குத் தகாதென்றான். சொற்கள் + கந்து = சொற்கடந்து எனம-இழிவு கலை=கலா; வடசொற்கள். இனி, இச்செய்யுள்-காடைசென்றுநிற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேணுமென்று கருதுகிற எனக்குத் தந்தைசொல்லைமீறி அரசாளுவது தகாது; எதற்கும் கட்டுப்படாமலிருக்கிற உனக்கோ என்சொற்கேளாமல் விட்டால் என்ன ஊனம்? ஒன்றுமில்லையென்று இராமபிரான் கிட்டிரமாகக் கூறினனென்று கருத்துக் கொள்ளுதல் எரதும். பி-ம் —[1]வன். [2]மேலோன் [3]ஆண்டு. [4]என்றால. [5]யாதுளதாறறம. எனமதாகும், யாதுளதூற்றம. [6]கண்டான். (௪௩௮)

## ௧௪௨.—இராமன்மொழியால் இலக்குமணன் சினந் தணிந்துநிற்றல்.

சீற்றந் துறந்தா னெதிர்நின்று தெரிந்து செப்பு
மாற்றந் துறந்தான் மறைநான்கென வாய்கல [1]செல்லா
நாற்றெண் டிரைவேலை[2]யி னப்பிதற் றாணை யாலே
யேற்றந் தொடங்காக் கடலிற் றணிவெய்தி நின்றான்.

(இ - ள்.) சீற்றம் துறந்தான்-(அப்போது) கோபத்தை அடியோடு விட்டவனான இலக்குமணன்,—மறை நான்கு என - நான்குவேதங்கள் போல, எதிர்-(அவ்விராமபிரானது) எதிரே, நின்று—, தெரிந்து செப்பும் மாற்றம் துறந்தான்-ஆராய்ந்து சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளைப் பேசாதவனாய்,-வேலையின் ஏற்றம் தொடங்கா - (கடவுளாணைக்குக் கட்டுப்பட்டுக்) கரையினின்று பொங்கிப்பெருகப்பெறாத, தெள் திரை-தெளிவான அலைகளையுடைய, நால் கடலின்-நான்கு கடல்களைப்போல, வாங்கல் செல்லா - மீறிநடக்கக்கூடாததான, நம்பிதன் ஆணையால் - ஸ்ரீராமனது கட்டளையினால், தணிவு எய்தி நின்றான் - ஆறுதலடைந்தவனானான், (எ - று.)

நாற்றிசையிலும் பூமியைச் சூழ்ந்துநிற்கும் கடல் கடவுளாணைக்கு அஞ்சிக் கரைமீறாது நிற்றல்போல, இராமபிரானுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு இலக்குமணன் ஆறித் தன்கோபத்தை அடியோடுவிட்டு மறுமாற்றமொன்றுஞ்சொல்லாது மௌனமாயிருந்தானென்பதாம். எம்பெருமானது புகழைக் கூறத்தொடங்கி அவனுக்கு முன்னேநின்று அக்குணங்களைக் கூற முடியாதொழிந்த வேதம்-இராமனுக்கு முன்னேநின்று பேசமுடியாமற்போன இலக்குமணனுக்கும், கடவுளாணையால் கரைமீறாது அமைந்துநிற்கும் அலை பொங்குங் கடல்-இராமபிரானது மொழியினால் மரியாதைகடவாது பொங்குஞ் சினம் அடங்கிய பெருவலிபெற்ற இலக்குமணனுக்கும் ஏற்றஉவமையாம்; உவமையணி. எம்பெருமான் திருவாணையாலே கடல் வேலையைக் கடவாதிருக்கு மென்பதை "நெடுங்கடலிறப்பது நாயிறுகாய்வதும் நிற்றலுங் கால், ஒடுங்கி நடப்பதூஉந் தணகாரபொழிவதும் ஊழிதனில, சுடுங்கனல் பற்றிச் சுடாதேயிருப்பதூஉந் துளபைபுனைந்து. அடுங்கனலாழியரங்கேசரது திருவாணையினே" என்பதனாலும் அறியலாம். இனி, வேதத்திற்சொல்லிய விதியைக் கடத்தல் கூடாதென்பார் 'மறைநான்கென வாங்கல்செல்லா நம்பிதனாணை' என்றாரெனினுமாம். இப்பொருளில், கடத்தற்குக்கூடாமையினால் இராமபிரானாணைக்கு மறைநான்கும் அவ்விராமபிரானாணையை மீறாதிருந்ததனால் இலக்குமணனுக்கு வேலையை மீறாதிருந்த கடலும் உவமமென்க. இனி, தணிவெய்திநின்ற இலக்குமணனுக்கே மறைநான்கு நாற்கடல் என்ற இரண்டும் உவமை எனக்கொள்ளுவது பொருந்துமாயிற்றோவாக. ஆணை-ஆஜ்ஞா: வடசொல்திரிந்து வந்தது. பி-ம். —[1]சொல்லா. [2]இந்நம்பி. (௩௩௪)

௧௩௫.—இராமன் சினந்தணிந்த இலக்குமணனை யழைத்துக்கொண்டு சுமித்திரைகோயிலைச் சேர்தல்.

அன்னான் றனை யையனு மாதியொ டந்த[1]மென்று
தன்னானு மளப்பருந் தானுந் தன் [2]பாங்கர் நின்ற
பொன்[3]மா னுரியானுந் தழீஇயெனப் புல்லிப் [4]பின்னைச்
சொன்மாண்புடை யன்னை சுமித்திரை கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) ஐயன்உம்-ஸ்ரீராமனும்,—ஆதியொடு அந்தம் என்று-முதலும் ஈறும் (இவை) என்று, தன்னால்உம் அளப்ப அரு - தன்னாலும் வரையறுக்கக்கூடாத, தான்உம்-விஷ்ணுரூபியாகிய தானும், தன் பாகர் நின்ற - தன் பக்கத்திலிருந்த, பொன் மான் உரியான்உம - பொன்னிறமான மான்தோலையுடைய சிவனும், தழீஇ என-கட்டியணைத்தாற்போல, அன்னான்தனை - அவ்விலக்குமணனை, புல்லி - தழுவி, பின்னை - பின்பு, சொல் மாணபு உடை - சொல்லின் மாட்சிமையையுடைய, அன்னை சுமித்திரை-தாயாகிய சுமித்திரா தேவியினது, கோயில - மாளிகையை, புக்கான் - அடைந்தான்; (எ - று.)

'தன்னாலுமளப்பரு' எனவே, பிறரால் அளத்தற்குஅருமை சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. விஷ்ணுவின் அவதாரமாதலால், 'தான்' என்றார். சிற்றத்திற்கும், நிறத்திற்கும அடிமைப்பாட்டிற்கும இலக்குமணனுக்குச் சிவபெருமான் உவமை "புரவல, ஞாமறுவிடன்னை புமாறுமிச, சோகந்தீர்ப்பவள்" என்று முன் கூறினதற்கேற்ப, 'சொன்மாணபுடையன்னை' என்றார்.

சுமந்திரனால் அழைக்கப்பட்டுக் கைகேயியும தசரதனும் உள்ளஇடத்துக்கு இராமன் சென்றபோது லக்ஷ்மணனும உடன்சென்றிருந்தானாதலால் கைகேயி வனத்துக்குப்போகுமாறு சொன்னதை அப்போதேயுணர்ந்தானாய், பிறகு ஸ்ரீராமன் கோசலையாரிடத்துக் கானகஞ் செல்ல நேர்ந்திருப்பதைத் தெரிவித்தற்காகச் செல்கையில அப்பிரானுடனேசென்று, அவ்விராமனாற் செய்தியுணர்ந்து கௌசலை வருந்துகையில அவளை அவ்விலட்சுமணன் சமாதானப்படுத்தி, 'மன்னவன பேச்சைக்கேட்கவேண்டியதில்லை' என்று இராமபிரான் கூற, ஸ்ரீராமன், 'நான் சத்தியந்தவறக்கூடாது நீ இப்போது கொண்டுள்ள இக்கப்புகினை யொழிக' என்று கூறிவிட்டுக் கௌசலையை விடைதருமாறு பலவகை நியாயமெடுத்துக்காட்டவும, தமபியும தாயும சமமதப்படாமலிருந்ததனால் ஸ்ரீராமன் தன்மனவுறுதியைத் தெரிவித்து லக்ஷ்மணனுக்குக் கைகேயியினிடம பொங்கிவருகின்ற கோபத்தை அடக்குமாறு விதியின் வல்லமையை யெடுத்துக்கூற, 'பௌருஷத்துக்குமுன் விதி என்னசெய்யமாட்டும்? நீ கட்டளையிட்டால பூமிமுழுவதையும உன்னதீனமாக்கிவிடுகிறேன் நான் உன்னுடைய அடியவன்'என்று இளையபெருமாள் கண்ணீர்விட்டுச்சொல்ல, இராமன் அந்த லக்ஷ்மணனது கண்ணீரைத் துடைத்து, 'லக்ஷ்மண! மென்மையான தன்மையுடையஉனக்கு இப்படிப்பட்ட சினம் எவ்வாறு வந்தது? நான் தந்தையாரின் கட்டளையை எள்ளளவும மீறமாட்டேன். பிதருவசனபரிபாலனமே சன்மார்க்கம்' என்றான். தன்புதல்வனுடைய மனவுறுதியைக்கண்டு கௌசலை கொண்டாடித் தன்மனத்தில் வருத்தமிருந்தும அடக்கிக்கொண்டு ஆசிகூறி யனுப்பினாள்; அங்கிருந்து செய்தி தெரிவித்தற்காகச் சீதையினிடம் சென்றானென்பது, ஸ்ரீவான்மீகத்திலுள்ள கதைப்போக்கு. சுமித்திரையின் கோயிலுக்கு ஸ்ரீராமன்சென்றதாக முதனூலிற்கூறப்பட்டிலது. பி-ம்.—[1]என்றும். [2]பாகம [3]மானுமுலக்து. [4]பின்னாச, (௪௪௦)

### ௧௪௪.—தண்டகவனத்திற்குச் செல்லச் சித்தமாயிருக்குந் தன்மக்களைக் கண்டு சுமித்திரை வருந்துதல்

கண்டாண் மகனும் மகனுந்தன கண்கள்போல்வார்
[1]தண்டா வனஞ்[2]சார் வதற்கே சமைந்தாரக டம்மைப்
புண்டாங்கு [3]நெஞ்சத் தினளாய்ப் [4]படிமேற் புரண்டா
ளுண்டாய துன்பக் கடற்கெல்லை யுணர்ந்தி லாதாள்.

(இ - ள்.) (அச்சுமித்திரை),- தண்டாவனம் சார்வதற்கே - தண்டகாரணியத்திற்குப் போவதற்கே. சமைந்தார்கள் - சித்தமானவர்களும், தன் கண்கள் போல்வார் - தன்னுடைய இரண்டு கண்களை யொத்தவர்களுமாகிய, மகன் உம் மகன் உம் தம்மை - ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணன் என்னும் இருவரையும், கண்டாள் - பார்த்து, புண் தாங்கு நெஞ்சத்தினள் ஆய் - புண்பட்ட மனமுடையவளாகி, உண்டாய துன்பம் கடற்கு - (அதனால் தனக்கு) உண்டாகிய துன்பமாகிய சமுத்திரத்திற்கு, எல்லை உணர்ந்திலாதாள் - முடிவை அறியாதவளாய், படிமேல் புரண்டாள் - பூமியின்மேற் புரண்டுவிழுந்தாள்; (எ - று.)

இன்றியமையாமைபற்றி, 'கண்கள்போல்வார்' என்றார். தண்டவனம் என்பது, தண்டாவனமென்று விகாரப்பட்டது. **தண்டாவனமென்றபெயர்க்குக் காரணம் வருமாறு**:—சூரியகுலத்து இக்ஷ்வாகுமன்னவனுடைய குமாரர்களுள் கடைப்பட்டவனும் தண்டனென்றும் தண்டகனென்றும் பெயர் கொண்டவன் விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன்னாட்சிக்கு உரியதாக்கி மதுமந்தமென்கிற பட்டணத்தை யமைத்து அரசுபுரிந்து வருகையில் ஒருநாள் தனது புரோகிதனான சுக்கிராசாரியனது ஆச்சிரமத்துட் சென்று அவன்மகளாகிய அரசையென்பாளைக் காதலித்து வலியக்கற்பழிக்க, பின்பு அதனையுணர்ந்த சுக்கிராசாரியன் சினந்து 'ஏழுநாள்களில் இவன் குடும்பத்தோடும் பரிவாரத்தோடும் அழிந்துபோக, இவனது நாடு மண்மாரியால் யாதொருயிர்த்தொகுதியுமில்லாமல் பாழாகக்கடவது' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே பாழான அவ்விடம் காடாகிவிட்டதென்பது. தண்டகன் நாடு காடாயினமைபற்றி, தண்டகவனமென்று பெயர்பெற்ற தென்க. தண்டனென்று பெயருண்மைபற்றித் தண்டவனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். புண் - ஈண்டுத் துன்பம். பி - ம்.—[1]தண்டாவனஞ் [2]சேர்வதற்கே, செல்வதற்கே. [3]நெஞ்சத்தனளா [4]படிமேல்விழுந்தாள், புரண்டாள்படிமேல், புரண்டாள் போய்ப்படிமேல். (௪௪)

### ௧௪௫.—இராமன் தான் வனஞ்செல்லாதிருக்கமுடியாதென நிரூபித்துக்காட்டல்.

சோர்வாளை [1]ப்படித் தொழுதேத்தினன் றுன்ப மென்னு
மீர்வாளை [2]வாங்க மனந்தேற்றுதற் கேற்ற செய்வான்
போர்வா [3]ளரசர்க்கிறைப் பொய்த்தன னாக்க கில்லேன்
கார்[4]வா னெடுங்கானிடை [5]கண்டிபனை நீள்வெ னென்றான்.

(இ - ள்.) சோாவாளை - (அழுகின்றவளாகின்ற) அசசுமிததிரையை, அடி தொழுது—, ஏததினன் - துதிததது, (பிறகு), துன்பம என்னும - (அவளது) துயரமென்கின்ற, ஈர வாளை - அறுககின்ற வாளாயுததததை, வாஙக - கழுலும படி, மனம தேற்றுதற்கு - மனததைத் தெளியபபணணுதற்கு, ஏற்ற - தகக காரியஙகளை, செபவான - செயபவனுப. (ஸ்ரீராமன்), போர வாள அரசாக்கு இறை-யுததஞ்செயவதில வலல ஆயுதஙகையுடைய சககரவாததியை, பொபதனன் ஆககிலலேன-பொயகூறினவனாக செயபடமாட்டேனலலேன்; (ஆதலால்), கார வான் நெடு கான-காடு நெடுகவளர்ந்த பெரிய காட்டை, இறை கணடு - சற்றுபபாாததிடடு, [illegible] - [illegible] திருமபுவேன்,' என்றான—; (எ - று)

[illegible] காணக[illegible]செலலபபோவதை [illegible] தமமைக கணடதும [illegible] மனமபுணணுறறிய பூமிப[illegible]ணடு [illegible] ஸ்ரீராமன், அடிதொழுது துதிததது. [illegible] துயா[illegible] [illegible] அ[illegible] சததியசநதாககவேணடுவது கடதகடமை யாதலால். காட்டை யடைநது கடவநாளைககழிதது [illegible] வேன' என்ற னனென்க. சோகததைத தணிய[illegible] [illegible] கருதகினறதலின, காளிறை கணடி[illegible]ன் [illegible] [illegible] [illegible] பி-ம்:—[1]அடிதொழுதேததினன [2][illegible] [3][illegible] [4][illegible] [5]கணடிடன். கணடுமீள். கணடன [illegible]. (௩௩௨)

௧௩௬ —வாக்செல்பதில் இராமன் தாமதமில்லையெனல்

கான்புக கிடினுங கடல்புக கிடினுங கலிப்போர
வானபுக கிடினு மெனக கன்னவை மாணை போகதி
யானபுகக தொகதா [illegible] கலிகிறது [illegible]
ருனபுக குயிர்புக [1]குணாபுக குலைபுற வென்றான்.

(இ-ள்) (என்றபின்னரும்). '[illegible]—, கான புககிடினும - காட்டை யடைநதாலும. கடல புககிடினும - சமுததிரததையடைநதாலும, கலி போர வான் புககிடினும - ஆரவாரமுள்ள பெருமையையுடைய தேவ லோகததை யடைநதாலும, எனக்கு — அன்னை-அமமை மாண அயோததி புககது ஒககும-மாடசிமையுடைய அயோததியை யடைநததை யொககும; யான் என்னை [illegible] [illegible]-யான் எனனை வருததும வலியுடையவா? ஊன் புககு-உடலவறறு, உயிர புககு - உயிர தளாநது, உணர புககு - அறிவு அழிநது, உலையற்க-வருநதாதே [illegible],' என்றான—; (எ - று)

'என்னிலையிலிருநதாலும [illegible] [illegible] ஒமேதன்மை யாயிருபபவனாதலால். எனககு அயோததியோடு கானமுதலியவற்றோடு வேறுபாடிலலை; மேலும எஙகும பிறரால ஒருதீஙகும நணுகாதபடி காத துககொள்ளும வலலமையும எனககுஉணடு ஆதலால், ஒருவராலும எனககுத தீஙகேனும வருததமேனும செய்யமுடியாது. இநத என்னிலைமையைமனததிற் கொணடு வருநதாதிருபபீராக' என்று சுமததிரையைத தேற்றினன இராம

னென்க. ஆகாசம் சப்தத்தைக் குணமாகவுடையதாதலால், 'கலிப்பேர்வான்' எனப்பட்டது: கலிப்பேர் என்னும் அடையைக் கடலுக்குங் கூட்டலாம். மாணயோத்தி, மாண - பெருமை; அதாவது - முத்திதரும் நகரங்களேழில் முதன்மையாயிருத்தல். புகுகு என்னுஞ்சொல்லுக்கு, சந்தாப்பத்திற்கேற்பப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. உணா - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். பி-ம்:—[1]உணாவுக்கு. (௪௪௬)

### ௧௪௭.—அந்தக் கைகேயியின்தோழியர் மரவுரிகொண்டுவருதல்.

தா[1]யாற்று கிலாடனை யாற்றுகின் றார்க டம்பாற்
[2]றீயாற்று கின்றாரெனச் சிந்தையி னின்று தேற்ற
[3]நோயாற்று கில்லா வுயிர்[4]போல நுடங்கி டையார்
மாயாப் பழியாடர வற்கலை யேந்தி வந்தார்.

(இ - ள்.) தீ ஆற்றுகின்றார் என - தீயைவிழுங்குவார்போல, சிந்தையில் நின்று தேற்ற - (அந்தச்சுமித்திரையை அவள் கொண்ட) கவலையினின்று (தவிருமாறு) தேற்றிக்கொண்டிருக்கையில்,—தாய் ஆற்றுகிலாள்தனை - துயரந்தீராத தாயாகிய சுமித்திரையை, ஆற்றுகின்றார்கள் தம்பால் - அவ்வாறு தணிக்கின்ற அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில்,-நோய் ஆற்றுகில்லா-நோயைப் பொறுக்கமாட்டாத, உயிர் போல-சீவன்போல, நுடங்கு இடையார் - துவளுகின்ற இடையையுடைய மாதர்கள், மாயா பழியாள் தர-அழியாத நிந்தையையுடைய கைகேயி கொடுக்க, வற்கலை ஏந்தி வந்தார் - மரவுரியையெடுத்துக்கொண்டுவந்தார்; (எ - று.)

முடிசூட்டற்குத் தடைசெய்தமையால், கவி 'மாயாப்பழியாள்' என்று கைகேயிக்கு ஒருபெயரிட்டார். [2]தீயாற்றுகிலாத்தனிச்சிந்தையினின்றுசெற்ற நோயாற்றுகில்லாவுயிர் என்ற பாடத்துக்கு - தீமையைப்பொறுத்த துணையில்லாதமனத்தோடு பொருந்திக் கோபமாகிய நோயைப் பொறுக்கமாட்டாத உயிர்களென்ன உரைத்து, சினமாகிய நோய் அறிவில்லாத தனித்த தம்மனத்து மூள அதனால் பொறுக்கமாட்டாமல் தவிக்கின்ற உயிரை இடைக்குஉவமை கூறியதென்க. பி-ம்:—[1]ஆற்றுகில்லாடனை, ஆற்றகிலாடனை. [2]தீயாற்றுகிலாத்தனி. [3]நோயாற்றுகிலா, நோயாற்றகிலா. [4]போனுடங்குமிடையார்.

### ௧௪௮.—கைகேயியின்சேடியர் தாம் மரவுரிகொணர்ந்தமையைத் தெரிவித்தல்.

காரானை மெய்ப்பான்றனைக் [1]காண்டொறுங் காண்டொறும் [2]போய்
நீரா[3]யுகக் கண்ணினு நெஞ்சழி [4]கின்ற நீரார்
பேரா விடாய்ப்பட் டயலா [5]ருறுபீழை கண்டுந்
தீரா யனைத்தாடர [6]வந்தன சீர மென்றார்.

(இ-ள்.) (கைகேயியனுப்பிய சேடிமார்கள்), கார் வானம் ஒப்பான்தனை - காளமேகத்தையொத்த ஸ்ரீராமனை, காண்தொறுஉம் காண்தொறுஉம் - பார்க்கும்போதெல்லாம், கண்ணின்உம - கண்களினுமமேலாக, நீர்ஆய் போய் உக - நீராகக்கரைந்துருகும்படி, நெஞ்சு அழிகின்ற நீரார்-மனமழிந்துருகுகின்ற தன்மையுடையவராய்,—'பேரா இடர் பட்டு அயலார் உறு பீழை-நீங்காத துன்பத்திலகப்பட்டு அயலார்படுகின்ற பெருந்துன்பத்தை, கண்டுஉம்-பார்த்தும், தீரா - (இராமபிரானைக்காட்டுக்கனுப்புவதென்ற தன்கொள்கையினின்று) நீங்காத, மனத்தாள்-மனத்தை யுடையவளான கைகேயி, தர-கொடுத்தனுப்ப, வந்தன-வந்தனவாகிய, சீரம் - மரவுரியாகும் (இவை), என்றார்—; (எ - று.)

மரவுரிகொண்டுவந்த அச்சேடியர், தாம் கைகேயியின்சேடியராயிருந்தும் இராமபிரானைக் காணும்போதெல்லாம் நெஞ்சமழிந்துகரைந்துருகக் கண்களினின்று சோகக்கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகநின்று, 'கல்நெஞ்சளாகிய கைகேயி தந்த மரவுரியைக் கொணர்ந்தோம்' என்று செய்தி தெரிவித்தனரென்க. பேரா - (சேடியர் இராமனிடம் சென்று) எனினுமாம். பீழை - பீடாஎன்ற வடசொல்லின் திரிபெனபர். சீரம் - தற்சமவடசொல். [1]பொய் என்று படிப்பாருமுளர். பி-ம்.—[1]காண்டோறுங்காண்டோறும். [3]உருகண்ணிணும. [4]நின்று. [5]உயர். உறும. [6]வந்ததுஞ்சீரம், வந்ததுசீரம். (௪௪௫)

௪௪௬.—மரவுரியைக்காட்டுமாறு இலக்குமணன் கூறுதல்.

வாணித் தில [1]வெண்ணகை யார்தர வள்ளல் தம்பி
யாணர்த் திருநா [2]டிழப்பித்தவ ரீந்த வெல்லாம்
பூணப் [3]பிறந்தானு நின்றா[4]னவை போர்வி லோடுங்
காணப் பிறந்தேனு நின்றே[4]னவை [5]காட்டு மென்றான்.

(இ - ள்.) வாள் நித்தில வெள் நகையார் - ஒளியினையுடைய முத்துப் போலும் வெள்ளிய பற்களையுடைய சேடியர், தர - மரவுரிகொணர,—வள்ளல் தம்பி-வள்ளலின் தம்பி, யாணர் திருநாடு இழப்பித்தவர்-புதுமையையுடைய அழகிய நாட்டை யிழக்கும்படிசெய்த அந்தக்கைகேயியார், ஈந்த எல்லாம் - கொடுத்தவைகளனைத்தையும், பூண பிறந்தான்உம்-அணியப்பிறந்த இராமனும், நின்றான்-(இதோ) நின்றான்; அவை-அவற்றை, போர் வில்லோடுஉம்-பொருதலைச்செய்கின்ற வில்லுடன் (இருந்து), காண பிறந்தேன்உம்-பார்க்கப்பிறந்த நானும், நின்றேன்—, அவை-அவற்றை, காட்டும்—.' என்றான்—; (எ - று.)

வள்ளல்தம்பி - இராமன்பின்னவன். காட்டையழிப்பித்த பெரியவராதலின் அவர் எதையீந்தாலும் பூணவேண்டியதே அவர்க்குக் கீழ்ப்படிந்தவராகக் கடமையென்பான், 'அவரீந்தவெல்லாம் பூணப்பிறந்தான்' என்றும், என் கையில் வில்லிருந்தும் பயன்படவில்லையே யென்ற மனத்தாங்கல்தோன்ற, 'போர்விலோடும் காணப்பிறந்தேனும்' என்றும் கூறுகின்றான். பி - ம்.— [1]வெண்ணகையார்கள், நன்னகையார்கள். [2]இழந்திருந்தவரீந்தது. [3]பிறந்தோனும். [4]அது. [5]காட்டுகென்றான். (௪௪௬)

## கருo—சீரையை வாங்கிக்கொண்டு இலக்குமணன் தாயைக் கானேக விடைகேட்டல்.

அன்னா [1]னவர்தந்தன வாதரத் தோடு மேந்தி
யின்னா விடர்[2]தீரந் துடனேகென வெம்பிராட்டி
[3]சொன்னா லதுவே துணையாமெனத் [4]தூய நங்கை
பொன்னா ரடிமேற் பணிந்தா னவளும் [5]புகன்றாள்.

(இ - ள்.) அன்னான் - அவ்விலக்குமணன்,—அவர் தந்தன - அக்கேகயர் கொடுக்கப்பட்ட மரவுரிகளை, ஆதரத்தோடு ஏந்தி - அன்போடு பெற்றுக்கொண்டு, இன்னா இடர் தீர்ந்து - இனியதல்லாத துன்பம்நீங்கி, உடன் ஏகு - உடனே போவாயாக, என - என்று, எம்பிராட்டி - எமது தலைவியாகிய நீ, சொன்னால் - சொல்லின், அதுவே துணை ஆம் - அவ்விடையே சகாயமாகும்,' என - என்று, தூய நங்கை - தூய்மையையுடைய சுமித்திரையினது, பொன் ஆர் அடிமேல் - பொன்னாலாகிய ஆபரணங்கள் பொருந்திய திருவடிகளில், பணிந்தான் - வணங்கினான்; அவளும் புகன்றாள் - அவளுஞ் சொன்னாள்; (எ - று)—சொல்லியதை மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

பிராட்டி - பிரான் என்பதன் பெண்பால் இங்கு வீகந் தேவநாதப்பாருளாள். பி - ம்.—[1]வயினமடவார்வையைக் நலகி, வயினமடவார்வையக் நலக. [2]தீர்த்தனை, தீர்த்தனை [3]சொன்னாள், சொன்னான். [4]தூய நகையாள். [5]புகல்வாள். (௩௪௭)

## கருக—இதுவும் அடுத்த கவியும் - சுமித்திரை இலக்குமணனுக்குச் சில உபதேசமொழிகளைக்கூறி விடையிதலைத் தெரிவிக்கும்.

ஆகாத தன்றா லுனக்கவ் வனம் [1]இவ் வயோத்தி
மாகாத [2]லிராம னம்மன்னவன் வையமீந்தும்
போகா [3]வுயிர்த்தாயர் நம்பூங் [4]குழற் சீதை யென்றே
யேகா யினியிவ் வயினிற்றலு மேத மென்றாள்.

(இ - ள்.) (சுமித்திரை இலக்குமணனை நோக்கி, 'அவனே), உனக்கு ஆகாதது அன்று - அந்தக்காடு நீ செல்லுதற்குத் தகாததன்று; (இராமனுடன் காட்டுக்குச்செல்லுதலே உனக்குத் தக்கது); அவ்வனம் - (நீ செல்லுகின்ற) அந்தவனம், இ அயோத்தி - இந்த அயோத்தியேயாகும்; மா காதல் இராமன் - (உன்னிடத்தில் மிக்க அன்பையுடைய) அவ்விராமபிரானே, நம் மன்னவன் - நம்முடைய தயரதமன்னனேயாவன்; நம் பூங் குழல் சீதை - பூவையணிந்த கூந்தலையுடைய நமது சீதையே, வையம் ஈந்தும் - (இராமன் பூமியைப் பரதனுக்குக்) கொடுத்திட்டு (காட்டிற்குச்) சென்ற பின்பும், உயிர் போகா - பிராணனையிழவாத [உயிரைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற], தாயர் - தாயாவள்,' என்றே - என்று கருதியவண்ணமே, ஏகாய் - (இராமனுடன்) செல்வாயாக;

இனி—, இவயின் நிற்றலும் - இவ்விடத்தில் நிற்பதும். ஏதம் - குற்ற முடையதாகும்,’ என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று)

‘நீ இராமபிரானுடன் காட்டுக்குச் செல்லும்போது அயோத்தியையும் பெற்றோரையும் பிரிந்து செல்லவேண்டுமே’ என்று கருதவேண்டா; இராமபிரானுடன் வசித்தலால், அவ்வனமே அயோத்திபோலும் இராமனும் சீதையுமே பெற்றோராவர் என்று இவ்வண்ணங் கருதி, இராமனுடன் செல்வாயாக; இனி, இங்குத் தாழ்த்தலுந் தகாது’ என்றனள் என்பதாம். ‘இராமனுள்ள விடம் அயோத்தி’ என்பது பழமொழி. ‘அவ்வனம் இவ்வயோத்தி’ என்ற தொடரில், இராமபிரான் பிரிந்து செல்லுதலால் இவ்வயோத்தி பாழ்பட்டுத் தண்டகாரணியம்போலாய்விடுமென்பதும், இராமபிரான் சென்று சேர்தலால் இதுவரையிற் பாழ்பட்டுக் கிடந்த அவ்வனம் பலவளங்களும் நிரம்பிச் செழித்துக் குளிர்ந்து வாழ்தற்குரிய இடமாகுமென்பதும் பெறப்படும். அம் மன்னவனை என்றும் பிரிதலாகா இச்செய்யுளில் அயோத்தி யென்பதற்குப் பரமபதமென்றும், மாதவிராமனை அம்மன்னவனை என்பதற்கு - இலக்குமி விரும்புகின்ற ஸ்ரீராமபிரானை அதாரத்திஞர் குறிக்கப்படுகின்ற இறைவனை என்றும், ஈடுத்தேத்திச்சீதை—, வையம் ஏந்தும் போகு ஆ உயிர்தாயா - வையத்தை இராமன் ஏந்துதன்பும் அவனுடன் போகின்ற அந்த எல்லாவுயிர்களுந் தாயாகிய சீதைமாதாவாள் என்றும் விசேடவுரை வருத்தலு முண்டு. ‘ராமம் தசரதம்வித்தி மாம்வித்தி ஜநகாத்மஜாம் - அயோத்யாமடவீம்வித்தி கச்ச தாத யதாஸுகம்’ என்ற வான்மீகத்தின் பொருளைக் கொண்டது இச்செய்யுள். காட்டிற்குச்செல் என்று விதிக்கவேண்டியது முக்கியமாதலின், ‘ஆதாக்கன்றனுனக்கவ்வனம்’ என்ற இச்செய்யுளில் அது முதலிற் கூறப்பட்டமைக்கண் வான்மீகி அருளிய அந்தஸ்லோகத்திற்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த விசேடப்பொருள்களை இந்தப்பாட்டிற்கும் ஏற்றபெற்றி ஏற்றிக் கூறுவதுமுண்டு; அவை விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

• சனகமகாராசன் வேள்விச்சாலை யமைப்பதற்காகப் பூமியை யுழுத பொழுது கலப்பையுழுபடைச்சாலில் அகப்பட்டவளாதலால், சீதை என்று திருநாமம்; ஸீதா - உழுபடைச்சால். அவ்வனம் என்றது - மத்திமதீபமாய், முன்னின்ற ஆதாத்தன்று என்பதனோடும் பின்னின்ற இவ்வயோத்தி யென்பதனோடும் இயையும். பி-ம்.—[1] அப்பசெய்ய [2] மன்னனிவனையக நீந்துவாளிற், மன்னனிவனடைகடலாயமையபிற், மன்னனிவனையக மீந்துசெய்யபிற, மன்னனிவனையக நீந்துவானம். [3] இந்தாபருமம். [4] யாமெனிற். (சசஅ)

௧௫௨ பின்னும் பகர்வான் மகனேயிவன் பின்[1]செல் தம்பி
யென்னும் படியன் றடியாரினி னேவல் செய்தி
[2]மன்னும் [3]நகர்க்கே யிவன் [4]வந்திடின் வாவ தன்றேல்
முன்னம் முடியென் றனள் [5]வார்விழி சோர நின்றாள்.

(இ - ள்.) பின்னும் - மீண்டும், பகர்வாள் - (சுமித்திரை இலக்குமண னுக்கு உறுதிமொழிகளாக) கூறுபவளாய், (அவனைநோக்கி, மகனே—! இவன் பின் செல் - இவ்விராமபிரானுக்குப் பின்னேபோ; அங்ஙனம்செல்லுமிடத்து), தம்பி என்னும்படி அன்று - (பார்ப்பவர் இவன்) தம்பியென்னும்படி யல்லாமல், அடியாரினில் - அடிமையாயிருப்பவரைப்போல், ஏவல் செய்தி - (அவ்விராமபிரான்) ஏவுந் தொழிலைச் செய்வாய்; இவன் - இவ்விராமன், மன்னும் நகர்க்கு ஏ - (பலவளங்களும்) பொருந்திய நகரத்துக்கு, வந்திடின் - மீண்டு வந்தால், வா - கூடவா; அது அன்று எனல் - அப்படியல்லாமற் போனால், முன்னம் முடி - (அவனுக்கு) முன்னமே உயிரைத்துறந்துவிடு.' என்றனள் - என்றுசொல்லி, வார விழி - (தனது) நீண்ட கண்களினின்று, சோர - (கண்ணீர்) பெருக, நின்றாள்—; (எ - று.)

'நீ இராமபிரானது பின்னேசெல்லும்பொழுது ஓர் அரசகுமாரனென் றும் இராமபிரானதுதம்பியென்றும் கண்டோர் நினைக்கும்படி பெருமிதங் கொண்டு செல்லாமல், அவ்விராமனுக்கு வேண்டிய குற்றேவல்செய்வதே உனக்கு அழகாகும். ஒருகால் அவ்விராமனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்துவருமெனத் தோன்றினாலும் அதனைத் தடுக்குமாறு உனதுயிரையும் நீ ஈதல் தகுதி' என்று தனது புதல்வனாகிய இலக்குமணனுக்கு உபதேசித்துச் சோகத்தினால் சுமித்திரை கண்ணீரைப் பெருக்கிநின்றனளென்பதாம். கண்ணிற்குப்புலனா காத அருவப்பொருளாகிய அன்பைக் காட்டுதற்குக் கண்களினின்று நீர் சோரல் அறிகுறியாமென்க. இராமபிரானுக்கு ஆபத்து நேருமாயின் என்று கூறுதற்குக் கூசி, 'அதன்றேல்' என்றாள். மனுமுதல் நகர் - மனுசக்கரவர்த்தி முதல் சூரியகுலத்து மன்னவரால் தலைமுறை தலைமுறையாக அரசாண்டு வந்த நகரமெனினுமாம். பின்செல்தம்பி என்னும்படி - பின்னேசெல்லுகின்ற தம்பியென்னும்படி என்று உரைப்பினுமாம். பி - ம் — [1] செல்லதம்பி [2] மன் னன். [3] நகர்க்கிணையிவன். [4] வந்திடில் [5] பான்முலை. (சசக)

வேறு

கநரு.—இராமலட்சுமணரிருவரும் வணங்கிச் சுமித்திரையிடம் விடைபெற்று, மரவுரிதரித்து வெளியே செல்லுதல்

இருவருந் தொழுதன ரிரண்டு கன்றுநீஇ
வெருவரு [1]மாவினிற் றாயும் விம்மினாள்
பொருவருங் [2]குமரரும் போயினா[3]ர்புறந்
திருவரை[4]த் துகிலொரீஇச்[5]சீரை [6]சாத்தியே.

(இ - ள்.) இருவரும் - இராமலட்சுமணரிரண்டுபேரும், தொழுதனர் - (காட்டிற்குச்செல்லுமாறு விடைபெற்றுச் சுமித்திரையை) வணங்கினார்கள்; (அப்பொழுது), தாய்உம் - சுமித்திரையும், இரண்டு கன்று நீஇ - (தனது) இரண்டு கன்றுகளை விட்டுநீங்கி, வெருவரும் - (அந்நீக்கத்திற்கு) அஞ்சு கின்ற, ஆவினில் விம்மினாள் - பசுவைப்போல மனங்கலங்கிப் புலம்பினாள்;

ஒப்பொருவு அரு குமரர்உம்-(தமக்கு)உவமையில்லாத அம்மைந்தரும்,திரு அரை துகில்-(தமது) அழகிய அரையில்தரித்த பட்டாடைகளை, ஒரீஇ-நீக்கி, சீரை சாத்தி - மரவுரியையுடுத்துக்கொண்டு, புறம் போயினர்-வெளியே சென்றார்.

தாம் காட்டுக்குப்போவதைத் தெரிவித்து விடைபெற்ற இராமலட்சுமணர் தொழுதபோது, அவர்களைப் பிரியவேணுமேயென்று கன்றைப்பிரியும் பசுப்போற் சுமித்திரை யஞ்சி வருந்தினாள். அப்போது அவ்விருவரும் தமது திருவரையிற்சாத்திய பட்டாடைகளைக் களைந்து மரவுரிகளைத் தரித்துக்கொண்டு சுமித்திரையின் மாளிகையினின்று வெளியேபோயினரென்க. இராமலக்குமணரைப் பிரியுஞ்சுமித்திரைக்கு, இருகன்றுகளையொருவும் ஆ உவமை. ஒரீஇ என்ற செய்தெனெச்சத்தை ஒருவ என்னும் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு எனக் கொள்ளினுமாம். பி - ம் —[1]தாயென. [2]குமரனும்போயினன். [3]பொனின், புனை. [4]தனிநின்றரு. [5]சீரம. [6]சாத்தவே. (௩௩௦)

௩௩௧.—இதுவும் அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர். மரவுரிதரித்த இலக்குமணனைநோக்கி,இராமன் இங்குத்தானேயிருந்தாற்றலைத்தெரிவித்தும்.

தான்புனை சீரையைத் [1]தம்பி [2]சாத்திடத்
தேன்புனை தெரியலான் [3]செய்கை நோக்கினான்
வான்[4]புனை யிசையினாய் [5]மறக்கி லாதுநீ
யான்[6]புக லினையதோ ருறுதி கேளென

(இ - ள்.) தான் புனை சீரையை - தான் உடுத்துக்கொண்டதுபோன்ற மரவுரியை, தம்பி சாத்திட - லக்ஷ்மணனுமுடுத்துக்கொள்ள,—தேன் புனை தெரியலான்-வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மாலையையணிந்த ஸ்ரீராமன், செய்கை நோக்கினான் - (அவனது) தொழிலைப்பார்த்து, 'வான் புனை இசையினாய் - தேவலோகத்தையும் அலங்கரிக்கின்ற கீர்த்தியையுடையவனே! யான் புகல் - நான் சொல்வதாகிய, இனையது ஓர் உறுதி-இந்தச்சிறந்ததாகிய ஒரு நல்வார்த்தையை, நீ மறக்கிலாது கேள் - நீ மறக்காமற் கேட்பாயாக,' என - என்று சொல்லி,—(எ - று.)— "என்றான்" என அடுத்த கவியில் முடிபு காண்க.

தேன்புனை தெரியல்-மதுப்பொருந்திய மாலையுமாம். பி-ம்.—[1]தானும். [2]சாத்துமத, சுற்றுமத, சுற்றும். [3]தெரிய. [4]புகழ், புனை. [5]மறுக்கலாது. [6]புகற்கையதோ, புகலவினையதோ, புகறலையதோ. ஈற்றடி 'யான புகலுறுதியைக் கேளென்றேதுவான' என்று சிலபிரதியிலுள்ளது. (௩௩௧)

௩௩௨. அன்னைய ரனைவரு மாழி வேந்தனு
முன்னைய ரல்லரெவ் துயரின் மூழ்கினா
ரென்னையும் பிரிந்தன ரிடரு றாவகை
யுன்னைநீ யென்பொருட் டுதவுவா யென்றான்.

(இ-ள்.) 'அன்னையர் அனைவர்உம்-தாயர் யாவரும், ஆழி வேந்தன்உம் - சக்கரவர்த்தியும், முன்னையர் அல்லர் - முன்னிருந்த நிலைமையரல்லர்; வெம்

துயரில் மூழ்கினர்-கொடிய துன்பத்து லழுந்தினர்; என்னை உம் பிரிந்தனர்-; இடர் உறா வகை - (அவர்) துன்பமடையாதபடி, நீ—, என்பொருட்டு—, உன்னை உதவுவாய்-உன்னை (அவர்க்குத்) துணையாகச் செய்வாய்,' என்றான்-.

அன்னையர் - கோசலையும் சுமித்திரையும். இனி, சக்ரவர்த்திக்கு முன் சொன்ன மூவர் தவிர அறுபதினாயிரமனைவிய ருண்டாதலின், அவரையெல் லாம் குறிக்க 'அனைவரும்' என்று னெனப்பாருமுளர். துயரின் மூழ்கினு ரென்பதற்குக் காரணங்கூறுவான் 'என்னையும்பிரிந்தனர்' என்றான். என் னையுமென்ற எச்சவும்மை, பரதசத்துருக்கனர்களைப் பிரிந்ததேயன்றி யென் றது குறித்து நின்றது. இனி, கைகேயியின் கொடுமைக்கு இலக்கானமையே யன்றி, அதன்பயனாக என்னையும் பிரிந்தனர் எனக் கொள்ளலுமொன்று. இனி, என்னைப்பிரிந்தனராதலால் துயரின்மூழ்கினர்; அவர் அவ்விடருறாவகை உன்னையுதவுவாயென்றுமாம். அன்றி, இடர் என்றது, இலக்குமணனைப் பிரிவதனா லுண்டாகுந் துன்பத்தை யென்றலுமாம். (௩௯௨)

௧௩௯௩.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - இலக்குமணன் மறுமொழி.

ஆண்டகை யம்மொழி பகர [1]வன்பனுந்
தூண்டகு திரள்புயந் [2]துளங்கத் [3]துண்ணெனு
மீண்டதோ [4]ருயிரிடை [5]விம்ம விம்முவா
னீண்டுனக் கடியனேன் பிழைத்த தியா[6]தெனுறான்.

(இ - ள்) ஆண் தகை - ஆண்மைக்குணம் நிறைந்த ஸ்ரீராமன், அம் மொழி பகர-அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல, அன்பன் உம்-(அவனிடத்துப்) பக்தியை யுடைய லக்ஷ்மணனும்,—தூண் தகு திரள் புயம் துளங்க - தூணையொத்த திரண்டதோள்கள் நடுங்கும்படி, துண்ணெனு-அஞ்சி,—மீண்டது ஓர் உயிர்- திரும்பிவந்ததாகிய ஒருசீவன், இடை விம்ம - நடுவிலே கலங்கும்படி, விம்மு வான்-அழுபவனாய், 'ஈண்டு - இப்பொழுது, உனக்கு-தேவரீர்பக்கல், அடிய னேன் - அடியேன், பிழைத்தது - தவறுசெய்தது, யாது—?' என்றான்—.

நான் உன்திறத்து யாதும் பிழை செய்யாதிருக்கவும், உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து என்னை வசிக்குமாறு சொல்வது என்னோ என்கிறான், இலக்கும ணன். தூண் - திரட்சிக்கும் நீட்சிக்கு முவமை. தகு - உவமவுருபு. ஸ்ரீராமன வனனுஞ்சொலைக் கேட்டு மிக்ககலங்கியபின் ஒருவாறுதெளிந்துள்ள இலக்கும ணனவிம்முவதனால்-மீண்டதோருயிரிடைவிம்மவிம்முவான' என்றது. பி-ம்.-- [1]ஐயனும். [2]துளங்கி. [3]திண்ணென. [4]உயிரொடு. [5]விம்மி. [6]என. (௩௯௩)

௩௯௪. நீருள வெனிலுள [1]மீனு நீலமும்
பாருள வெனிலுள [2]யாவும [3]பார்ப்புறி
னாருள தனுவுளாய் நானுஞ் சீதையு
மாருளர் மரணிலும்வெ [4]மருவு வாமென்றான்,

(இ - ள்.) நார் உள தனு உளாய் - நாணினையுடைய கோதண்டத்தை யுடையவனே! பார்ப்புறின் - யோசித்துப்பார்த்தால், நீர் உள எனின் - நீர் இருக்குமானால், மீன் உம் - மீன்களும், நீலம் உம் - கருங்குவளைகளும், உள - இருக்கின்றன; பார் உள எனின் - உலகங்களிருக்குமானால், யாஉம் - எல்லாச் சீவகோடிகளும், உள - இருக்கின்றன; (அதுபோல), நான் உம் சீதை உம் - அடியேனும் பிராட்டியும், ஆர் உளா எனின் - யாரிருந்தால், உளேம் - இருப்பவராவேம்? அருளுவாய் - சொல்வாயாக,' என்றான்—; (எ - று.)

நீருள்ளவிடத்து மீனும் நீர்ப்பூவாகிய நீலமும் இருப்பதுபோலவும், பாருள்ளவிடத்துப் பல்வேறு சீவராசிகளும் இருப்பதுபோலவும், நீயுள்ளவிடத்து நானும் சீதையும் இருப்போமேயன்றி, நாங்களிருவரும் நின்னைப்பிரிந்து உயிர்வாழோமென்றனன் இலக்ஷ்மணனென்க. "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ-முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்ற ஸ்ரீவால்மீகிராமாயண ஶ்லோகத்தின் கருத்தைக் கொண்டது, இச் செய்யுள். நீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் நீர்ப்பசையுள்ளமட்டுமே பிழைத்திருப்பதுபோல, உன்னைப்பிரிந்த சீதையேனும் நானேனும் விரைவிற்கூடுவோ மென்ற கருத்து இருக்குமளவையிலதான் பிழைத்திருப்போமேயன்றி அஃது அற்றால் உயிரோடிரோம என்று இந்த ஶ்லோகத்துக்கு விசேஷப்பொருளுரைப்பது கவனிக்கத்தக்கது. உரியது நீரை உணர்டென்றது, உளவென்றல் "தகுதியும்வழக்குந் தழீஇயினவொழுகும் பகுதிக்கிளவி வரைநிலையிலவே" என்னுஞ் சூத்திரத்தானமைந்தது. அருளுவாய் என்பதற்கு உடன்வருமபடி கிருபை செய்வாயென்று முரைக்கலாம். பி-ம்—[1]மீனினியிர, மீனுமிபாவையும், மீனுமாலையும். [2]பாரம, பாப்பு. [3]பொரபுற. [4]அருளுநீ. (௪௰௪)

௪௫. பைந்தொடி யொருத்திசொற் கொண்டு பார்மக
ளைந்துயிர் [1]நடுங்கவு நடத்தி கானனு
வுய்ந்தன னிருந்தன னுண்மை காவலன்
மைந்தனென் றினையசொல் வழங்கி னையென.

இதுவும அடுத்த கவியும - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) 'பைந் தொடி ஒருத்தி சொல் கொண்டு - பசும்பொன்னலாகிய வளையல்களையணிந்த ஒருமனைவியினது வார்த்தைப்படி, பாரமகள் - பூமிப்பிராட்டி, நைந்து - வாடி, உயிர் நடுங்க—, கான் நடத்தி - காட்டிற்குச் செல்வாயாக, எனு உம் - என்று ஏவியும், உய்ந்தனன் இருந்தனன் - பிழைத்திருந்தவனாகிய, உண்மை காவலன் - மெய்மையைக்காப்பவனான சக்கரவர்த்தியினது, மைந்தன் என்று - மகனென்று (என்னை எண்ணிப்போ), இனைய சொல் - இத்தகையவார்த்தையை, வழங்கினை - சொன்னாயா?' என - என்றுசொல்லாநின்று,—(எ-று.)

தந்தைபோல்வான் தமையனாதலின், அச்சக்கரவர்த்திமகனாகிய யான் அவர் போலவே உன்னைப் பிரிந்திருந்துஉயிர்வாழ்வேனென்று கருதியோ இங்ஙனங் கூறினாய்? என்றனனென்க. இச்செய்யுளின் கருத்தை "நின்கட்பரிவில்

லவா" (கஙக) என்று இப்படலத்திற் கீழ்வந்த செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுஅறிக. இனி இசசெய்யுட்கு-உன்னைக்காட்டுக்கு அனுப்பியும் உயிர்நீங்காத தசரதனது குமாரன் நீ என்றதற்குஏற்ப நீ இங்கேதானேயிரு என்று கொடிய சொல்வழங்கினுயென்று உரைப்பது, சிறவாது. பி-ம் —[1]ஒடுங்கவும். (சஙிஉ)

கருகூ. மாறினி யென்னைநீ வனங்கொள் வாயென
வேறின [1]வெகுளியை யாது [2]முற்றுற
வாறினை தவிர்கென வைய வாணையிற்
கூறிய மொழியினுங் [3]கொடிய தாமென்றான்.

(இ - ள்.) 'ஐய-சுவாமி! நீ வனம் கொள்வாய என-நீ காட்டிற்புகுவாயென்று, ஏறின வெகுளியை-(யான்) கொண்ட கோபத்தை, 'யாதுஉம் முற்றுஉற-சிறிதுமில்லாதபடிஒழிய, ஆறினை-தணிந்தனையாய, இனி—, தவிர்க-நீங்குக',என-என்று, ஆணையின்-ஏவலாக. என்னை-என்னைக்குறித்து.மாறு-பிரதியாக, கூறிய—, மொழியினஉம்-வார்த்தையினும கொடியது ஆம்-(நீ இங்கே தானேயிரு என்ற இசசொல்) கொடுமையையுடையதாகும,' என்றான்—.

உன்னைக் காட்டுக்குச்செல்லுமாறு விடுத்ததற்காக யான் சினங்கொண்ட போது கோபத்தைத் தணியுமாறு என்னைக்குறித்துக் கூறிய சொல்லினும் நீ இங்குத்தானேயிரு என்றுசொல்லிய இசசொல் மிகக்கொடியதாயுள்ளதென்றனனென்க. கோபமாறினுலும உனக்குப்பணிவிடைசெய்துகொண்டு உடன் உறையலாமென்று கருதுதற்காவது வழியிருந்தது. இப்போது அங்ஙனங் கருதுதற்கும இசசொல இடம் தராததனுற் கொடிதாகுமென்றனனென்க. முதலடிக்கு-நீ என்னை வனமவருவா யெனபதுதோன்ற இருந்திட்டு, இப்போதாக மாறுதலையடைய என்ன காரணம்? எனக் கூறலாம. நான் உடன் வருதற்கு முன்னமேயிசைந்திருந்து இப்போது வேண்டாமென்கிறுயே என்ற பொருள்கொண்டதாய, ஸ்ரீவான்மீகிராமாயணத்தில இலக்குமணன் கூற்ருக "அநுஜ்ஞாதஸ்ச பவதா பூர்வமேவ யதோஸ்ம்யஹம்-கிமிதாநீம் புநரிதம் க்ரியதே மேநிவாரணம் (கக,எ)"என்று வருவதும், "மகனும்மகனுந் தனக்கண்கள் போல்வார, தண்டாவனஞ் செல்வதற்கே சமைந்தார"என்று கீழ்வந்த கசசு-ஆஞ்செய்யுளும் இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதலேற்குமென்பதை வலியுறுத்தும். பி-ம் —[1]வெகுளிதீ. [2]முற்றுறுது, இற்றிற, இற்றிராது. [3]கொடிதிதாம, கொடிதிதால. இசசெய்யுளை "மாறினை யென்னைநீ வனம வரேலென, வேறியவெகுளி மற்றியாதிப்பாமள, ஞறினைதவிர்கென வையஞணையிற், கூறியமொழியினுங் கொடியதாமென்ருர" என்று ஓதினுரும் உளர். இசசெய்யுள் சில பிரதியிலில்லை. (சஙிரு)

ககூO. [1]செய்துடைச் செல்வமோ யாதுந் தீர்ந்[2]தமைக்
கைதுடைத் தேகவுங் கடவை யோவையா
நெய்துடைத் [3]தடையலர் நேய மாதர்கண்
மைதுடைத் துறைபுகும [4]வயங்கொள் [5]வேலினுய்.

(இ - ள்.) நெய் துடைத்து-நெய் பூசப்பட்டு, அடையலர்-சத்துருக்களுடைய, நேயம் மாதர் - விருப்பத்தினையுடைய மனைவியரது, கண் - கண்களிலிட்ட, மை - அஞ்சனத்தை, துடைத்து - அழித்து, உறை புகும்-உறையையடைகின்ற, வயம் கொள் வேலினாய் - வெற்றியைக்கொள்கின்ற வேலினையுடையவனே! ஐயா - தலைவனே! (நீ), செய்து உடை செல்வம் யாதுஉம் தீர்ந்து - உனக்குரித்தாகவுடைய பாக்கியமெல்லாவற்றையும் நீங்கி, எமை உம் - எம்மையும், கை துடைத்து - கைவிட்டு, ஏக கடவையோ - (காட்டிற்குப்) போகக்கடவாயோ? (என்றும் இலட்சுமணன் இராமனைநோக்கிக்கூறினான்).

செல்வம் ஈட்டுதற்குரியதாதலின் 'செய்துடைச்செல்வம்' என்றான். இனி, பரசுராமனை வென்றது கண்டு தசரதமன்னவன்முதலியோர் இவனுக்கு அரசுரிமை உரித்தாகுமென்று நினைத்துள்ளாரென்பது 'வடிமழுவாளவற்கடந்த மைந்தற்கு, முடிபுனைமுதன்மை நாண மொழிகின." "சேவகன் சேவகஞ்செகுத்த சேவகற் காவலிவ்வுலகம்" என்பவற்றால் விளங்குவதுபற்றி செய்துடைச் செல்வம் என்பதற்கு - தன் வீரத்தாற் சம்பாதிக்கப்பட்டதாகவுடைய அரசச் செல்வம் என்று உரைத்தலுந் தகும். செல்வத்தைக்கைவிட்டுக் கானகஞ் செல்லுமாறு மன்னவனேவியதுபற்றி, உன்னுடைமையான என்னையுங் கைவிட்டுச் செல்லவேண்டுவது கடமையெனக் கருதுகின்றாயோ? என்றனன் இலக்குமணனென்க. கைதுடைத்தல் - இலக்கணையால், அறவே விட்டிடுதல் என்ற பொருளைக் காட்டிற்று. பி - ம்:—[1]செய்திடை. [2]எனை. [3]அடையலார். [4]மாம. [5]வாளினப (சஇஎ)

கசுக —இராமன் மறுமொழி சொல்லமாட்டாதிருந்தல்.

உரைத்தபின் னிராமனொன் றுரைக்க [1]நேர்ந்திலன்
வரைத்தடந் தோளினான் வதன நோக்கினான்
விரைத்தடந் தாமரைக் [2]கண்ணின் [3]மிக்கநீர்
நிரைத்திடை யிடைவிழ நெடிது நிற்கின்றான்.

(இ - ள்.) உரைத்த பின் - (இவ்வாறு இலக்குமணன்) சொன்னபின்பு, இராமன் ஒன்று உரைக்க நேர்ந்திலன் - ஸ்ரீராமன் (அதற்கு எதிராக) ஒரு மொழியுஞ் சொல்லமுடியாதவனாகி, (அப்பொழுது), வரை தட தோளினான் - மலைபோன்ற பெரிய தோள்களையுடைய லக்ஷ்மணனது, வதனம் நோக்கினான் - முகத்தைப் பார்த்தான (அங்ஙனம் பார்த்தகாலத்தில்), விரை தட தாமரை கண்ணின் - வாசனையையுடைய பெரியதாமரைமலர்போன்ற (தன்) கண்களில், மிக்க நீர்-பூரித்த நீர் நிரைத்து-ஒழுங்காய் இடை இடை - இடையிடையே, நெடிது விழ - விடாது சிந்தும்படி, நிற்கின்றான்-(இலக்குமணன்) நின்றுகொண்டிருந்தான்; (எ - று.)

மறுமாற்றஞ் சொல்லமுடியாது ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணன் முகத்தைப்பார்த்தான்: அப்பொழுது அவ்விலக்குமணன் கண்ணீர்பெருக்கிக்கொண்டிருப்ப

தைக் கண்டானென்க. இனி, இராமன் ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாதபோது இலக்குமணன் இராமன்முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நிற்பவனாயினான் என உரைத்தலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]நோக்கிலன், நேர்க லன். [2]கணை. [3]மிக்கு. (௪௬௮)

௧௯௨.—அப்போது வசிட்டமுனிவன் அங்குவருதல்.

அவ்வயி னரசவை நின்று மன்பின
னெவ்வமி [1]லிருந்தவ முனிவ னெய்தினான்
செவ்விய குமரருஞ் [2]சென்னி தாழ்ந்தனர்
[3]கவ்வையம் [4]பெருங்கடன் முனியுங் கால்வைத்தான்.

(இ - ள்) அவயின்-அப்பொழுது. அரசு அவை நின்றும்-ராஜசபையி னின்றும், அன்பினன் - (ஸ்ரீராமன் முதலியோரிடத்து) அன்பை யுடையவ னாகிய, எவ்வம் இல் இரு தவம் முனிவன் - குற்றமில்லாத மிகக தவத்தையு டைய வசிஷ்டன், எய்தினான் - எழுந்தருளினான் செவ்விய குமரரும் - (உலகோரவிரும்பும்) அழகையுடைய சக்ரவர்த்திதிருமாரர்களும், சென்னி தாழ்ந்தனர் - தலையால் வணங்கினார்; முனியும் - அவ்வசிஷ்டனும், கவ்வை பெரு கடல் - துன்பமாகிய பெரியசமுத்திரத்தில், கால்வைத்தான் - மூழ்கத தொடங்கினான்; எ - று.)

"அரசரிருந்தால்லவை யினானை"(௯௨)என்று கீழ்வந்தமையால்,அதனோ டொட்ட 'அரசவை நின்றும்' என்றார் அப்போது வசிட்டமுனிவன் வந்து குமரரைக்கண்டு பெருந்துன்பமடைந்தன னென்பதாம். முனியும் - உலகப் பற்றில்லாதவனாதலால் எப்போதும் துன்பத்தைக் கண்டிராதவனான முனி வனும் என்க. கவ்வை . கால்வைத்தான் - "பரிந்தழுவதற்கு அடியிட்டவாறு கணடாய்" என்றாற்போன்ற வழக்கு. அம் - சாரியை. பி-ம் —[1]அருந். [2]செங்கைகூப்பினர். [3]கவ்வையின். [4]கடலிடை. (௪௬௯)

௧௯௩.—வசிட்டமுனிவன் வருந்துதல்.

[1]அன்னவர் முகத்தினோ டகத்தை [2]நோக்கினான்
பொன்னரை[3]ச் சீரையின் பொலிவு நோக்கினா
னென்னினி யுணர்த்துவ தெடுத்த துன்பத்தாற்
றன்னையு முணர்ந்திலனுணருந் தன்மையான்.

(இ-ள்.) உணரும் தன்மையான்-(தத்துவ நெறிகளை யறிகின்ற) மெய்யு ணர்வையுடைய அவ்வசிஷ்டமுனிவன், - அன்னவர் முகத்தினோடு அகத்தை நோக்கினான்-அவர்களுடைய முகத்தையும் மனத்தையும் பார்த்தான்; பொன் அரைசீரையின் பொலிவும் நோக்கினான்-(பீதாம்பரத்தை யுடுக்குந்)திருவரை யிற்சாத்திய மரவுரியினது அழகையும் பார்த்தான்;என் இனி உணர்த்துவது- இனிச் சொல்லவேண்டுவது யாது? எடுத்த துன்பத்தால்-உண்டாகியதுயரத் தினால், தன்னைஉம் உணர்ந்திலன் - தன்னையும் மறந்தான்; (எ - று.)

முகத்தை ஊனக்கண்ணாலும், அகத்தை ஞானக்கண்ணாலும் நோக்கினு னென்க. இனி, ஒடு என்னும் மூன்றனுருபு ஆல்எனப் பொருள்பட்டு, முக மாகிய கருவியால் அவர் கருதியவற்றைக் கூறாமல் அறிந்தா னென்றுமாம். பி-ம்:—[1]அன்னவன். [2]நோக்குவான். [3]உரியும்பொற்சடையும். (௪௬௦)

௧௬௪—வசிட்டன் ஊழ்வினையின்வலிமையை நினைந்துகூறுதல்.

வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத் தநாட்
டாழ்வினை யதுவரச் சீரை சாத்தினான்
சூழ்வினை நான்முகத் [1]தொருவற் சூழினும்
ஊழ்வினை யொருவரா [2]லொழிக்கற் பாலதோ.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்) வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள் - (கிரீடந் தரித்து வாழ்தற்குக் கூறிய சுபதினத்தில், தாழ்வினை அது வர - (அது) கழிதற்குரிய தீவினை வந்துசேர, சீரை சாத்தினான் (ஸ்ரீராமன் கிரீடம்புனைவதையொழிந்து) மரவுரியைத் தரித்தான்; சூழ்வினை - விடாது தொடர்ந்து) சூழ்ந்திடுகின்ற தீவினைப்பயன், நான்முகத்து ஒருவன் சூழினும் - நான்கு முகங்களையுடைய ஒப்பற்ற பிரமதேவனைச் சூழ்ந்திட்டாலும், ஊழ்வினை - (செய்தவனையே சென்றடையுந் தன்மையுள்ள) அவ்வூழ்வினை, ஒருவரால் ஒழிக்கற்பாலது ஓ - ஒருவரால் நீக்குதற்குரிய தன்மையையுடையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

படைக்குந் தொழிலைச் செய்கின்ற பிரமதேவனாலும் அவனையும் சூழ்ந்திட்டுத் தன்பயனைத் தரவல்ல ஊழ்வினைகளின் முறைமை எவராலும் நீக்கவொண்ணாததாதலால், மகுடாபிஷேகஞ்செய்யும்படி நாளிட்ட இன்றைத் தினம் தீவினைப்பயனால் இராமபிரான் முடிபுனைதல் நீங்கி மரவுரியைத்தரிக்கும்படியாயிற்றே! என்று வசிட்டன் வருந்திக்கூறினனென்க. 'இராமன் சீரைசாத்தினான்' என்ற சிறப்புப்பொருளை, 'எப்படிப்பட்டவரை ஊழ்வினை சேர்ந்தாலும் அது எவராலும் தடுக்கக்கூடியதன்று' என்ற பொதுப்பொருள் சமர்த்தித்து நின்றதனால், இச்செய்யுள் - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம். விதித்தற்றொழிற்கு உரிய பிரமனைக் கூறினமையால், மற்றையோருடைய விதி ஒழித்தற்குரியதன்றென்பது தானே பெறப்படும். வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள் - இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யும்படி நிச்சயித்த நாள். சூழ்வினை என்று இடத்துவினையென்றது; ஆதிபிறகொண்ட சங்கற்பத்தை யென்பது உள்ளுறை உலகவழக்குப்பற்றி இங்ஙனங் கூறினன். பி-ம்:—[1]ஒருவனோரேன்றனும். [2]ஒழிக்கலாகுமோ. (௪௬௧)

௧௬௫—வசிட்டன் இராமனது வனவாசத்தைக்குறித்துத் தன்மனத்துட் கருதுதல்.

வெவ்வினை யவட்கு விளைந்த [1]தேயுமன்
றிவ்வினை யிவன்வயி னெய்தற் [2]பாற்றுமன்
றெவ்வினை நிகழ்ந்ததோ [3]வேவ ரெண்ணமே
[4]செவ்விதி னொருவரும் தெரியும் பின்[5]னென்றான்.

(இ - ள்.) வெவ் வினை - இக்கொடுந்தொழில், அவள் தர - அக்கைகேயி உண்டாக்கியதால்மாத்திரம், விளைந்தது எனும் அன்று-உண்டானதும் அன்று; இ வினை - இத்தொழில், இவன் வயின்-இவனிடத்தில், எய்தல்பாற்றும் - அடைதற்குரியதன்மையை யுடையதும், அன்று—; எ வினை நிகழ்ந்ததுகொ - எவ்வினையினால் நடந்ததோ? எவர் எண்ணமகொ-எவருடைய ஆலோசனையோ? பின்—, ஒருமுறை-ஒருவழியாக, செவ்விதின் தெரியும் - நன்றாய்த்தெரியும், என்றான் - என்று (மனத்திற்) கருதினான்; (எ - று.)

கைகேயி வியாஜமாத்திரமே: இராமனது தன்மையைப் பார்க்குமிடத்தும் காட்டிற்குப்போமாறு நேர்வது தக்கதன்று. இது எவரது எண்ணத்தால் நிகழ்ந்த வினையோ? இவ்விஷயம் பிறகு நன்குவிளங்குமென்றனனென்க. 'தேவர்களின் சூழ்ச்சியால் நிகழ்ந்தது இது' என்பது பின்னர் விளங்குமென்பது, வசிட்டன் குறிப்பு. பி-ம்.—[1]எனுமற்று. [2]பாலதோ. [3]தேவர், மேலோர். [4]செவ்விதென்று. [5]என்ற. (௪௧௨)

**௧௬௬.—வசிட்டன் இராமனைநோக்கி நீ சென்றால் மன்னவன் இறப்பானெனல்.**

விற்றடந் தாமரைச் [1]செங்கண் வீரனை
யுற்றடைந் தையநீ [2]யொருவி யோங்கிய
கற்றடங் காணுதி யென்னிற் கண்ணகன்
மற்றடந் [3]தானையான் [4]வாழ்கி லானென்றான்.

(இ - ள்.) வில் - கோதண்டத்தையும், தட தாமரை செம் கண் - பெரிய தாமரைமலர்போன்ற சிவந்த திருக்கண்களையு முடைய, வீரனை - ஸ்ரீராமனை, உற்று அடைந்து - பொருந்தி யடைந்து, 'ஐய - குழந்தாய்! நீ—, ஒருவி - நீங்கி, ஓங்கிய கல் தடம் - உயர்ந்த மலைகளையுடைய வனத்தை, காணுதி - காண்பாய்,' என்னின் - ஆனால், கண் அகல் மல் தட தானையான் - இடமகன்ற [மிக்க]வலியினையுடைய பெரிய சேனையையுடைய சக்கரவர்த்தி, வாழ்கிலான் - உயிரோடு வாழ்ந்திரான்,' என்றான் - என்றுகூறினான் (வசிஷ்டன்); (எ - று.)

அன்போடடைந்தென்பான் 'உற்றடைந்து' என்றும், கொடிய வனமென்பான் 'ஓங்கிய கற்றடம்' என்றும் கூறினான். "கனலெரிந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து காலசுழன்று, பின்னும் நிரைவயிறும் பேயே திரிந்துலவாக, கொன்னவிலும் வெங்கானம்" என்னும்படி காட்டின் கொடுமைதானிருக்குமென்க. காணுதல் - இலக்கணையாய், அடைதற்பொருட்டாயிற்று. பி-ம்.—[1]செங்கை. [2]ஒருவனுய்கண. [3]தோளினன். [4]வாழ்விலான. (௪௧௩)

**௧௬௭.—தன்கடமையும் முனிவன்கடமையும் இன்னவென இராமன் கூறுதல்.**

அன்னவன் பணிதலை யேந்தி யாற்றுத
லென்னது கடனவ னிடரை நீக்குத
னின்னது கடனிது தெறியு மெனாரணன்
பன்னகப் [1]பாயலுட பண்ணி நீங்கினான்.

(இ - ள்.) பன்னகம் பாயலுள்-ஆதிசேஷனாகிய திருவணையில், பள்ளி-அறி துயிலை, நீங்கினான் - நீங்கித் திருவவதரித்த ஸ்ரீராமன், 'அன்னவன் பணி-(பிதாவாகிய)சக்ரவர்த்தியினுடைய திருவாணையை, தலைஏந்தி-தலைமேல் தாங்கி, ஆற்றுதல் - (அதன்படி) செய்தல், என்னது கடன் - (புத்திரனாகிய) என்கடமையாகும்; அவன் இடரை நீக்குதல - அவனது சோகத்தைப் போக்குதல், நின்னது கடன்-(குலகுருவாகிய) தேவரீரது கடமையாகும்; நெறிஉம் இது-நீதியும் இதுவே', என்றனன்—; (எ - று.) அவதரித்ததற்குப்பயன் கானகஞ் செல்வது என்பது தோன்ற ஸ்ரீராமனை, 'பன்னகப்பாயலுட்பள்ளிநீங்கினான்' என்றார். பி-ம்.—[1]பாயலிற. (௪௬௪)

௧௬௮.—வசிட்டன் 'கானகஞ்செல்லுதல் மன்னவர் பணியன்று' எனல்.

[1]வெவ்வரம் பயில்சுரம் விரவென் றானலன்
றெவ்வரம் பனையசொற் சீட்டி னானைக்
கவ்வரம் பொருதவே லரச [2]னாய்கிலா
திவ்வரந் [3]தருவெனென் றேன்ற துண்[4]டென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட வசிஷ்டன், 'வெம் அரம் பயில சுரம்-கொடிய முட்கள் பொருந்திய காட்டை, விரவு என்றான் அலன் - சேர என்று (சக்ரவர்த்தி) கட்டளையிட்டானில்லை; அரம் பொருத வேல-அரத்தினால் அராவிக் கூர்செய்த வேலினையுடைய, அ அரசன் - அச்சக்ரவர்த்தி, தெவ் வார் அம்பு அனைய சொல் - பகைவரது கணையைப் போன்ற வார்த்தையை, சீட்டினாள் தனக்கு-சொன்னவளாகிய கைகேயிக்கு, இ வரம் தருவென்-இவ்வரங்களைக் கொடுப்பேன், என்று—, ஆய்கிலாது-ஆலோசியாது, ஏன்றது-சம்மதித்தது, உண்டு—,' என்றான்—; (எ - று.)

'அன்னவன்பணிதலையேந்தி யாற்றுதலென்னது கடன்'என்ற இராமனுக்கு, இதனால், வசிட்டமுனிவன், கானகம்புகுமாறு மன்னவன் கட்டளையிடவில்லையென்று கூறியவாறு. சொல்என்றது - முன் "ஆழிசூழுலகமெல்லாம," "ஏயவரங்கள்" என்னுங் கவியிற்கூறியவற்றை. 'ஏன்றது'என்றது-"வரங்கொள்வித்துணை மன்னுமல்ல லெய்தி. பிறங்கிடவேண்டுவதீவனேகொளெனப்பாற், பரங்கெட விபம்பொழுதே பகர்ந்திடு" என்றதனை. அரம் - முன் னாக்கு,இலக்கணை. [1]வெவ்வரமபையில் என்பாடத்தில் வெகாரத்தைச்சாரியையெனக்கொண்டு, வரம்பு இல்லாதவெஞ்சுரம் என்றுரு முனார். பி-ம்.—[1]வெவ்வரம்பனைய சம்பரனைவென்றான். வெவ்வரம்பனைய சொலவீரன்வென்றனாள். [2]ஆணையால். [3]தருவனென்றது. [4]எனு. (௪௬௫)

௧௬௯.—இராமன் யான் கான்செல்வதைத் தடுப்பது முறையன்றெனல்.

[1]என்றனன் னெந்தை[1]யிவ் வரங்க ளாவினை
யீன்றவள் யானது சென்னி யேந்தினேன்
சான்றென நின்றநீ தடுத்தி யோவென்றான்
மூன்றிய நல்லற நிறுத்தத் தோன்றினான்.

(இ-ள்.) தோன்றிய நல் அறம்-விளங்குகின்ற நல்ல தருமத்தை,நிறுத்த நிலைநிறுத்துதற்கு, தோன்றினன்-அவதரித்த ஸ்ரீராமன்,—'எந்தை இ வரங்கள் என்றனன்-என்தந்தை (கைகேயிக்கு) இவ்வரங்களை(தருமாறு)சம்மதித்தார்; ஈன்றவள்-தாயாகிய கைகேயி, ஏவினள் - (காட்டிற்குச் செல்லும்படி) எனக்குக் கட்டளையிட்டாள்; யான் அது சென்னி ஏந்தினேன் - நான் அதனைத் தலைமேற்கொண்டேன்; சான்று என நின்ற நீ - (எல்லாவற்றிற்குஞ்) சாட்சியென்று சொல்லும்படி நிற்கின்ற தேவரீர், தடுத்தியோ-(இதனை)விலக்குவீரோ? என்றான்—; (எ - று)

அரசன் சம்மதித்ததைக் கைகேயி கூறியதனால், மன்னவன் சொல்லவில்லையென்று ஒருபோகக்கூச் சொல்லுவது சரியன்றென்றவாறு. அன்புடைமையற்றி 'ஈன்றவள்' என்றும், கீழ் "இப்பணிதலைமேற்கொண்டேன்"என்றதற்கேற்ப 'சென்னியேந்தினேன்' என்றும், சகலசாஸ்திரங்களுமறிந்த நீ என்பான், 'சான்றென நின்ற நீ' என்றும், தடுத்தல் நெறியன்றென்பான், 'தடுத்தியோ' என்றும் கூறினன். தோன்றியநல்லற நிறுத்தத்தோன்றினன் என்றது—தரும ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாகத் திருவவதரித்தவனென்றபடி. கருத்துடையடைகோளி. சான்று-பெருமைக்குணமுமாம் பி-ம் —[1]என்றவன். என்றபின். [2]அவ். [3]வந்திேனயினள. (௩௯௯)

௪௱.—மேலே சொல்லமாட்டாது வசிட்டன் கண்ணீர்வடிக்க, இராமன் மன்னவனதுமாளிகைவாயிலை யடைதல்.

[1]என்றபின் முனிவனும் [2]ஒன்றியம்ப நோக்கிலன்
நின்றனன் [3]நெடுங்கணீர் நிலத்து நீர்த்துகக்
குன்றனை [4]தோளவன் றொழுது கொற்றவன்
பொன்றிணி நெடுமதில் வாயில் போயினான்.

(இ - ள்) என்ற பின—, முனிவன-வசிஷ்டன், ஒன்று இயம்ப நோக்கிலன்-ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதவனாய், நெடு கண் நீர்-மிக்க கண்ணீர், நிலத்து நீர்த்து உக-பூமியில் தாரையாய்ப் பெருகும்படி, நின்றனன்-நின்றானாக,- குன்று அன தோளவன்-மலைபோயைத்ததிருக்தோள்களையுடையஸ்ரீராமன், தொழுது-(அம்முனிவனை)வணங்கி, கொற்றவன்-சக்ரவர்த்தியினது, பொன் திணி நெடு மதில்-பொன்னாற்செய்த உயர்ந்த மதில்களையுடைய, வாயில - வாயிலில், போயினன்-போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)—பி-ம் —[1]என்றனன். [2]இயம்பல், உரைக்க. [3]நிலத்துக்கண்கடிதுநீர்விழக் [4]தோள்வற்றொழுது. ()

௪௱௧.—கவிக்கூற்று இராமன்கோள்கையை யறிந்தவரின் துயரத்தைக் கூறுமேலோமேசல்.

சுற்றிய சீரையன் [1]றொடர்ந்த தம்பியன்
முற்றிய வுவகையன் முளரிப் போதினுங்
குற்றமின் முகத்தினன் கொள்கை [2]கண்டவ
ருற்றதை யொருவகை யுணர்த்து வாமரோ.

(இ - ள்.) சுற்றிய சீரையன் - (திருவரையிற்) சாத்திய மரவுரியை யுடையவனும், தொடர்ந்த தம்பியன் - பின் செல்கின்ற இலட்சுமணனையுடைய வனும், முற்றிய உவகையன் - முதிர்ந்த மகிழ்ச்சியையுடையவனும், முளரி போதினும் குற்றம் இல் முகத்தினன் - தாமரைமலரினும் (மேலாகக்) குறையில்லாது விளங்குகின்ற திருமுகத்தை யுடையவனுமாகிய ஸ்ரீராம னது, கொள்கை - கோட்பாட்டை, கண்டவர் - அறிந்த அந்தரமாந்தர், உற் றதை - அடைந்த நிலைமையை, (முழுதும் எடுத்துரைத்தல் அரிதாயினும்), ஒரு வகை உணர்த்துவாம் - ஒருவாறு [சிறிது] கூறுவாம்; (எ - று.)

"இப்பொழுதெம்மனோரால்" என்னுங் கவியிற் கூறிய கருத்தை விளக் குமாறு 'முளரிப்போதினுங் குற்றமில் முகத்தினன்' என்றார். கொள்கை - வனவாசஞ் செய்யப்புகுங் கோட்பாடு. பி-ம்.—[1]தொடருந் தம்பியன், சடை யின் சுமமையன். [2]கொண்டவர். (௧௭௧)

களஉ.—அந்தணர் முதலியோரின் பெருவருத்தம்.

அந்தண [1]ரருந்தவ ரவனி காவல
ரந்தமி [2]ல்னகருளார் [3]நாட்டுளார்கடஞ்
சிந்தையென் புகல்வது தேவ ருள்ளமும்
வெந்தனர் மேல்வரு முறுதி வேண்டலார்.

(இ - ள்) அந்தணர் - பார்ப்பனரும், அருந்தவர் - அரியதவத்தினையுடைய முனிவரும், அவனி காவலர் - அரசர்களும், அந்தம் இல் நகர் உளார் - கேடில்லாத அந்நகரத்துள்ளார்களும், நாடு உளார்கள் தம் - அந்நாட்டிலுள்ளவர்களுமாகிய இவர்களது, சிந்தை என புகல்வது - மனத்தைப்பற்றிச் சொல்வதியாது? தேவரும் - (அரக்கர்கொடுமையைத்தீர்க்க வரம்வேண்டிய) தேவர்களும், மேல் வரும் உறுதி வேண்டலார் - (தமக்குப்பின்பு) இராமபிரானால் வருத்தக்கநன்மையையும் விரும்பாதவர்களாகி, உள்ளம் வெந்தனர் - மனம்வெதும்பினார்கள்.

வசிட்டன் சொல்லியுந் தன் கோட்பாடு குன்றாதிருத்தலைக் கண்டபின் அரசர் முதலியோர் பெருவருத்தங்கொண்டனர் என்பதாம். தேவர்களும் தம்முறுதியையும் நாடாது இராமன் வனவாசஞ்செல்வதில் மனம்வெம்பினா ரென்றால், மற்றையோர் இவ்வளவு வருந்தினரென்று எடுத்துக்கூறப்புகல்வது? எனக் கைமுதிகநியாயமெனப்படும் தண்டாபூபிகாநியாயத்தாற் பொருளை விளக்கினமையால், இச்செய்யுள் - தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி யாம். "ஐயனை"(களங)என்ற பாடலுக்குப்பின் சிலபிரதிகளில் இந்தப்பாடல் காணப்படுகின்றது; சிலபிரதிகளில் "கன்னெடு (கஅஅ)" என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப் பின் உள்ளது; இங்கிருப்பது பொருத்தமாகத் தோன்று கின்றது. பி-ம்:—[1]அருமறைமுனிவர். [2]நகருளோர். [3]நாட்டுளோர்கடாம். ()

௧௭௩.—இதுமுதற் பதினொன்றுகவிகள் - அந்நகரத்திற் பலரும் பலவாறுவருந்தப்பட்டமையைக் கூறும்.

ஐயனைக் காண்டலு [1]மணங்க னார்கடா
மொய்யிளந் [2]தளிர்களான் முளரி மேல்விழு
[3]மையலின் மதுகரங் கடியு மாறெனக்
கைகளின் [4]மதர்நெடுங் [5]கண்க ளெற்றினார்.

(இ - ள்.) அணங்கு அனார்கள் - தெய்வமகளிரை யொத்த மாதர்கள், ஐயனை - ஸ்ரீராமனை, காண்டலும்—, முளரிமேல் விழும் - தாமரைமலரின் மேல் வந்து மொய்க்கின்ற, மையலின் - மயக்கத்தையுடைய, மதுகரம் - வண்டுகளை, மொய் இள தளிர்களால்-நெருங்கிய இளந்தளிர்களால், கடியும் ஆறு என - ஓட்டுந் தன்மைபோல, கைகளின் - (தம)கைகளால், மதர் நெடு கண்கள் - களிப்பினையுடைய பெரிய (தம) கண்களை, எற்றினார் - அறைந் தார்கள்; (எ - று.)—தாம - அசை

தளிர - கைக்கும், முளரி - முகத்திற்கும், மதுகரம் - கண்களுக்கும் உவமை.கடிதல் - தழுமபுபடச்செய்தலுமாம கண்களாற் பார்க்க மனமபொரு மையால், மகளிர இவவாறு செய்தன ரென்க. இவை அரணமனையைச சார்ந்திருப்பவரின் வருத்தத்தைத் தெரிவிப்பனவெனனலாம. பி - ம் — [1]அணங்கனைரெல்லாட, அணங்கனாகடம [2]தளிரினன். [3]மையரி, மையணை, மையிரி. [4]மாநெடுங். [5]கணணினை. (௩௫௦)

௧௭௪. தம்மையு முணர்ந்திலா [1]தணப்பி லன்பினா
லம்மையி னிருவினை [2]யகற்ற லோ [3]வனறேல்
விம்மிய பேருயிர் மீண்[4]டி லாமைகொல
[5]செம்மறன் றாதையிற் [6]சிலவர் முந்தினார்.

(இ - ள்.) சிலவர் - சிலர்,—தணப்பு இல அன்பினால - நீங்குதலில்லாத ஆசையினால், தம்மையும் உணர்ந்திலர்-தங்களையும அறியாதவர்களாய், செமமல் தன் தாதையின் - ஸ்ரீராமனது தந்தையினும, முந்தினார் - முற்பட்டுத் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; (அதற்குக்காரணம , அம்மையின் - வரு பிறப்பில (தொடாதற்குரிய), இரு வினை - இரண்டுவினைகளையும், அகற றல - போக்குதலினாலோ? அன்றுஎல் - அன்றென்றால், விம்மிய பேர் உயிர் - கலங்குகின்ற பெரிய பிராணன், மீண்டிலாமைகொல் - திரும்பாமை யினாலோ? (எ - று.)

நகரமாந்தரிற் சிலர் பேரன்பினால் உயிர்துறந்ததை இருவகையாகக் குறிக்கின்றார். இருவினை நீத்தவர் மீளாவுலகஞ்சேர்வ ரென்பது நூற்கொள் கையாதலால், 'இருவினையகற்றலோ' என்றும், இராமனைப்பற்றிய உயிர் அங்குநின்றுமீண்டிட வில்லையோஎன்பார் 'பேருயிர் மீண்டிலாமைகொல' என்றும் கூறுகின்றார் அகற்றல் - அகற்றுதற்பொருட்டென்றுமாம். பி-ம்'— [1]தணிப்பில். [2]இபறறலோ. [3]அன்றேற [4]இலாமையிற். [5]செம்மையின். [6]சிலரும்

௪௭௫. விழுந்தனர் சிலர்சிலர் விம்மி விம்மிமே
லெழுந்தனர் சிலர்[1]முகத் திழிகண் ணீரிடை
யழுந்தினர் [2]சிலர்பதைத் தளக [3]வல்லியின்
[4]கொழுந்தெரி யுற்றெனத் துயரங் கூர்கின்றார்.

(இ-ள்.) சிலர் விழுந்தனர்—; சிலர்—, மேல் விம்மி விம்மி-மேன்மேலும் அழுதழுது, எழுந்தனர்—; சிலர்—, முகத்து இழி கண் நீரிடை - முகத்தினின்றும் பெருகுகின்ற கண்ணீரில், அழுந்தினர் - மறைந்தனர்; சிலர்—, பதைத்து-பதறி, அளக வல்லியின்-தலைமயிரில், எரி கொழுந்து உற்று என-நெருப்புப்பற்றினாற்போல, துயரம் கூர்கின்றார்-துன்பப்பட்டார்கள்; (எ-று.)

"அளகம் புனலும் மயிருமாகும்" என்பது ஆதலால் அளகவல்லியென்பதற்கு-நீரில்தோன்றிய பூங்கொடியென்றலுமொன்று. பி-ம்:—[1]சிலர். [2]பதைத்தன்ரளக, பதைத்தனரணிகொள. [3]வல்லியா. வல்லியாா, வல்லியங. [4]கொழுங்கனல். (௪௭௫)

௪௭௬. கரும்பன [1]மொழியினார் கண்பனிக் கிலர்
வரம்பறு துயரினான் மயங்கி [3]யேகொலா
மிரும்பன [4]மனத்தின ரென்ன நின்றனர்
பெரும்பொரு ளிழந்தவர் போலும் பெற்றியார்.

(இ-ள்.) பெரும்பொருள் இழந்தவர் போலும் பெற்றியார்-பெருஞ்செல்வத்தை யிழந்தவரைப்போன்ற தன்மையை [பெருந்துயரத்தை] யுடையவரும், கரும்பு அன மொழியினார் - கரும்பின்சாற்றையொத்த [மிகவினிய] சொற்களையுடையவருமாகிய சிலர், கண் பனிக்கிலர் - கண்ணீர்விடாதவராய், இரும்பு அன மனத்தினர் என்ன - இரும்பையொத்த மனத்தையுடையவரென்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி, நின்றனர் - திகைத்து நின்றார்கள்; (இங்ஙனம் அவர்கள் நின்றது), வரம்பு அறு துயரினால் - அளவற்ற துன்பத்தினால், மயங்கி ஏ கொல் ஆம் - அறிவு கலங்கியதனாற்போலும், (எ - று.)

இராமபிரான் நம்மைவிட்டுச்செல்லுதலைக் குறித்து தமது நீதியத்தை இழந்தவர்போன்ற சில மகளிர், கண்களினின்று ஒரு சொட்டுநீரும் வெளிவராமல் இரும்புமனத்தவர்போலச் சலியாது நின்றனர் இங்ஙனம் அவர்கள் ஆனதற்குக் காரணம், துயர் மிகுந்து திகைப்படைந்ததனாலானதென நாம ஊகித்து உணரவேண்டுமென்பதாம் 'வரம்பறுதுயரினால் மயங்கியேகொல்' என்றது-'கண்பனிக்கிலராய், இரும்பன மனத்தினரென்ன நின்றனர்' என்றதைச் சமர்த்திக்க நின்ற ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி; கொல்-தற்குறிப்பேற்றவணியின் உருபு வல்நெஞ்சிற்கு இரும்புஉவமை கூறப்படுதலை "இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம்" என்ற பெரியார் பாசுரத்திலுங் காண்க. கண்பனித்திலாமையால், 'இரும்பன மனத்தினரென்ன நின்றனர்' என்றார். கரும்பனமொழியினரெனவே, பெண்பாலாரெனப்பட்டது: இனி, கரும்பையொத்த இன்சொல்லையுடைய மகளிர் பொதுப்பாலாகக் கொள்ளுமாம். பி-ம்:—[1]மொழியவர் [2]பனித்திலர். [3]மயங்கலாம். [4]மனத்தவர். (௪௭௬)

௧௭௭. [1]நெக்கன வுடலுயிர் [2]நிலையி னின்றில
விக்கண மிக்கண மென்னுந் [3]தன்மையும்
புக்கன புறத்தன புண்ணிற் கண்மல
[4]ருக்கன நீர்வறந் துதிர வாரியே.

(இ - ள்.) புறத்தன-இன்னுஞ்சில ஜநங்கள்,—உடல் நெக்கன - சரீரந் தளர்ந்தன; உயிர் நிலையில் நின்றில-பிராணன் (தமது) நிலையில நிற்கப்பெற்றனவில்லை இக்கணம் இக்கணம-இந்தக்ஷணமே (போயவிடும்),' என்னும் - என்றுசொல்லும, தன்மைஉம-இயலபையும, புக்கன-அடைந்தனவாகி, கண மலர்-தாமரைமலர்போலுங கணகளில, நீர வறந்து-தணணீர வற்றிப்போய், புணணின் - விரணததினின்றுமபோல, உதிரம வாரி - இரததவெள்ளம், உக்கன - சிந்தபபெறறன; (எ - று.)

உயிர்நிலையில்நிற்றல்-உயிர்உடமபில் நிற்றல். கணகளில் நீரவற்றிவிடப் புண்களிற்போல உதிரவெள்ளம பெருகிற்றெனக. அறிவுகுன்றினமையாற் கண் புண்ணுயின அறிவுஇராதநிலையிற கண புணணுமெனபதை, "முகத திரணடு புணணுடையர கல்லாதவர" என நாயனார கூறியிருததலாலுங காண்க. பி - ம் —[1]நெககனருயிருடல, நெககனவுயிருடல். [2]நிலையுணின்றிலாது. [3]தன்மைய. [4]உககநீரவறந்தன. (௪௭௪)

௧௭௮. இருகையிற் கரிநிக ரெண்[1]ணி றந்தவர்
[2]பொருகையிற் [3]பெயர்த்தனர் தலையைப பேணல
ரொருகையிற் [4]கொண்டன [5]ருருட்டு கின்றனர்
சுரிகையிற் கண்மலர் [6]சூன்று நீககினர்.

(இ-ள்.) இரு கையின் கரி நிகர - இரணடு கைகளையுடைய யானையையொத்த, எண இறநதவர-அனேகர, தலையை-(தம) சிரசை, பேணலர-விரும்பாதவராய், பெருகு ஐயில பெயர்த்தனர பெரிய கைவாளாற் கொய்தவராய், ஒரு கையில் கொணடனர-ஒருகையில் வைததுககொணடு, உருட்டுகின்றனர்-உருளசசெய்கின்றார; (இன்னுஞ் சிலர), கண மலர-மலரபோலுங கணகளை, சுரிகையின்-உடைவாளால், சூன்று-குடைந்து, நீககினர-போககினர்; (எ-று.)

"இருகைவேழத்திராகவன்"என்றாற்போல, 'இருகையிற்கரிநிகரெண்ணிறந்தவர' என்றார். ஐயில்-முதற்போலி. சுரிகை - க்ஷுரிகா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. தாம உயிரோடிருக்கவேணடாமென்று கருதித் தம் தலையைக் கொய்தபின்னும் முன் தொடங்கின தொழிலின் தொடர்ச்சியால் பின்னும் தம் தலையை யுருட்டினரெனக. உடல் துணிக்கப்பட்ட விடத்தும் வீரருடல் செயல்காட்டிபாடுதல் அட்டைபாடுதலெனப்படுவதும், கலிங்கத்துப் பரணியில், "அடிக்கழுகதினொடுஞ்சிரத்தை யரிவராலோ வரிந்தசிரமணங்கின்கைக்கொடுப்பராலோ, கொடுத்தசிரங் கொற்றவையைப் பரவுமாலோ குறையுடலுங் கும்பிட்டு நிற்குமாலோ" என வருவதும் இதற்குக் காணத்

தக்கன. இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுங்கோலத்தைக் காணப்பொறுமற் கணணைச் சூன்று நீக்கினரென்க. சூன்று, சூல்-பகுதி. பி-ம்:—[1]இறந்தனர். [2]பொருகையிற். [3]பெயாத்ததர். [4]கொணடுடல். [5]உருளுகின்றனர். [6]சூழ்ந்து.

௧௭௯. சிந்தின [1]வணிமணி சிதறி வீழ்ந்தன
பைந்துணா [2]மாலையிற் பரிந்த மேகலை
[3]நந்தினர் நகையொளி விளக்க நங்கைமார்
சுந்தர வதனமு [4]மதிகருத் [5]தோற்றவே.

(இ - ள்.) அணி சிந்தின - (மகளிர்பூணட) ஆபரணங்கள் சிதறின; மணி சிதறி வீழ்ந்தன - (அவற்றிற்பதித்த) இரத்தினங்கள் சிந்தி விழுந்தன; பைந் துணா மாலையின் - பசிய பூமாலையைப்போல, மேகலை-மேகலாபரணங்களும், பரிந்த - அறுந்தன; நங்கைமார் - மகளிர், நகை ஒளி விளக்கம் - சிரிப்பினது ஒளியின்தெளிவு, நந்தினா - அழியப்பெற்றா; (அன்றி), சுந்தரம் வதனம் உம் - அழகிய முகங்களும், மதிக்கு தோற்ற - சந்திரனுக்குத் தோல்வி யடைந்தன; (எ - று.)

பூமாலையும், மேகலையும் அற்றுவிழுந்தன வென்றற்கு, 'பைந்துணர்மாலை யிற் பரிந்தமேகலை' என்றா நகை-ஆபரணமுமாம முன், மதியைத்தோல்வி யுறவித்த நங்கைமாாமுகங்கள். இப்பொழுது விளக்கமின்மையால அதற்குத் தோற்றன. பி-ம் —[1]பணி [2]மாலைகள் [3]நந்தின. [4]மதிகரும. [5]தோற்றதே. (௬௭௪)

௧௮௦ அறுபதி [1]னுயிர ராசன் றேவியர்
மறுவறு கற்பினர் மழைக்கண் ணீரினா
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனா திறந்த வாயின
ரெறிதிரைக கடலென விரங்கி [2]யேங்கினர்.

(இ - ள.) மறு அறு கற்பினா - குற்றமற்ற கற்பினையுடைய, அறுபதி னுயிரர்-அறுபதினாயிரவராகிய, அரசன தேவியா-சக்ரவாத்தியினது மனைவி யா,—மழை கண நீரினா - மழைபோன்ற கண்ணீரையுடையவராய், சிறு வனை தொடாந்தனா - ஸ்ரீராமனைப் பின்தொடாந்து, திறந்த வாயினர் - வாய்திறந்தவராய, எறி திரை கடல் என இரங்கி ஏங்கினா - வீசுகின்ற அலை களையுடைய சமுத்திரத்தின்ஒலிபோலப் (பேரொலிபட்ப) பரிதவித்தழுதார் கள்; (எ - று.)

முதனூலில் முந்நூற்றைம்பதின்மரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது: தச ரதனது வாழ்நாள் அறுபதினாயிரமாயதுபோல, கமபா, அமைசசா மனைவி யாகளையும் அறுபதினாயிரமடப்பேசுவா. மூவேர, குலம்முதலிய பெருமை யும் பட்டத்துக்குரிமையும உள்ளவாகள். இதுமுதல ஆறுகவிகள், அரசன் தேவியர் பட்ட வருத்தத்தைக கூறுவன வென்னலாம. சிலபிரதிகளில் இது வும் அடுத்த கவியும் "கிளையினும" (௧௮௨) என்று தொடஙகும் பாடலுக்குப் பின்உள்ளன. பி-ம்.—[1]ஆயிரம். [2]ஏஙகுவா, ஏஙகுவாா. (௬௭௭)

௧௨௩. கன்னிநன் மயில்களுங் குயிற்க ணங்களு
மன்னமுஞ் சிறை [1]யிழந் தவனி [2]சேர்ந்தன
வென்னவீழ்ந் [3]துழந்தன ரிராம னல்லது
மன்னுயிர்ப் [4]புதலவரை மற்றும் பெற்றிலார்.

(இ-ள்.) இராமன் அல்லது - ஸ்ரீராமனல்லாமல், மற்றுஉம் - வேறு, மன் உயிர் புதல்வரை-நிலைபெறுள்ள பிராணனையொத்த புத்திரரை, பெற்றிலார்-பெறாத அம்மடவார்,— கன்னி நல் மயில்கள்உம் - இளமையையுடைய நல்ல மயில்களும், குயில் கணங்கள்உம் - குயிற்கூட்டங்களும், அன்னம்உம் - ஹம்ஸங்களும், சிறைஇழந்து-சிறகுபோய், அவனி சேர்ந்தன என்ன-பூமியை யடைந்தவைபோல, வீழ்ந்து உழந்தனர் - விழுந்து வருந்தினார்; (எ - று.)

'கன்னி நல்' என்னும் அடையைக் குயிற்கும், அன்னத்திற்கும்,' 'கணங்கள்' என்பதனை 'மயிற்கும், அன்னத்திற்கும்' கூட்டுக. இனி, கன்னி-பெடையுமாம். பி-ம்.—[1]கழிந்து [2]வீழ்ந்தென, வீழ்ந்தன, வீந்தன. [3]உலைந்தனர், உழைத்தனர், உழன்றனர். [4]புதல்வனை. (௩௭௮)

௧௨௨. கிளை[1]யினு நரம்பினு நிரம்பும் [2]கேழன
[3]வளவிறந் துயிர்க்கவிட் டரற்றுந் தன்மையாற்
றொளை[4]படு குழலினோ டி[5]யாழ்க்குத் தோற்றன
விளையவ ரமுதினு மினிய சொற்களே.

(இ-ள்.) இளையவர்-அத்தேவியர்து, அமுதின்உம் இனிய சொற்கள்—, —தொளை படு குழலினோடு-துளைபொருந்திய குழலிசையோடு, கிளையின்உம் நரம்பின்உம் நிரம்பும் கேழன யாழ்க்கு-பண்ணிசையோடு தந்திரியில் நிறைந்த ஒளியினையுடையவாகிய யாழினிசைக்கு, அளவு இறந்து உயிர்க்க விட்டு அரற்றும் தன்மையால் - அளவில்லாமற் பெருமூச்சுத்தோன்ற வாய்விட்டு அழும் இயல்பினால், தோற்றன - தோல்வியடைந்தன; எ - று.)

முன் குழல்யாழ்களை வென்ற சொற்கள், இப்பொழுது அவற்றால் வெல்லப்பட்டன. ஒருபொருளினிடத்து முன்னிருந்த நிலை மாறி வேற்று நிலைவந்ததாகக் கூறியதனால், இது - முறையிற்படர்ச்சியணி யெனப்படும் பரியாயாலங்காரமாம். பி - ம் —[1]எனும். [2]கேள்ளன, கேழ்மைய, கேளன. [3]அளவறுந்துயரம்விட்டு, அளவறுந்துயாககழ்ந்து. [4]பயில் [5]யாழ்க்குர், யாமுர்.

௧௨௩. புகலிடங் கொடுவனம் [1]போது மென்றுதம்
மகன்வயி னிரங்குறு மகளிர் [2]வாய்களா
லகன்மதி னெடு[3]மனை யரத்த வாம்பல்கள்
பகலிடை மலர்ந்தெனா பழனம் [4]போன்றவே.

(இ-ள்.) 'புகல் இடம் கொடு வனம் போதும் - (நாங்கள் ஸ்ரீராமன் செல்லுங்) காட்டையே புகுதற்குரிய இடமாகக்கொண்டுசெல்வோம,' என்று - என்றெண்ணி. தம் மகன்வயின் - தமதுபுத்திரனபக்கல். இரங்குறும் - பரி

துபிக்கின்ற, மகளிர்-அந்தேவியரது, வாய்களால்—, அகல் மதில் நெடு மனை-அகன்ற சுற்றுச்சுவரையுடைய பெரிய அந்தப்புரமாளிகைகள்,—அரத்தம் ஆம்பல்கள்-செவ்வல்லிகள், பகலிடை மலர்ந்தது-பகலில்மலரப்பெற்றதாகிய, ஓர் பழனம் - ஒருகழனியை, போன்ற—; (எ - று.)

[1]போலும் என்றபாடத்துக்கு ஒப்பில்போலியென்க. பகலிடை யாம்பல் மலர்ந்த தொரபழனம - இல்பொருளுவமை தற்குறிப்பேற்றவணியென்ன லாம். மனை பொலிவிழந்திருந்த தெனபதாம. "செங்கழுநீர்வாயநெகிழ்ந்தாம் பலவாய் கூம்பினகாண" என்று விடியற்காலத்தைக் குறிப்பதாலும, ஆமபல் பகலிற்கூம்பும்மலராதலை யறியலாம. இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளில தாயரும் (௧அ௯)என்று தொடங்கும பாடலுக்குப பின் உள்ளது பி-ம்.—[2]வாய்கடாம். [3]நகா. [4]போன்றதே. (௪அ௦)

௧அ௪. திடருடைக் குங்குமச் சேறுஞ் [1]சாந்தமு
மிடையிடை வண்டலிட் டார மீர்த்தன
[2]மிடை[3]முலைக் [4]குவடொரீஇ மேக லைத்தடங்
கடலிடைப [5]புகுந்தகட் கலுழி யாறரோ.

(இ-ள்.) கண் கலுழி ஆறு கண்ணீரின் ஆறுகளான்றிய கலங்கலநீராகிய நதிகள்,—திடர் உடை குங்குமம் சேறு உடை-மிகுதியையுடைய குங்குமக்குழம்பும், சாந்தமும் - செஞ்சாந்தும், இடையிடை - நடுவிலநடுவில, வண்டல் இட்டு - சேறுகப்பொருந்தப்பெற்று; ஆரம் ஈர்த்தன - (அவற்றை) முத்துமாலையை யிழுத்துக்கொண்டு, மிடை முலை குவடு ஒரீஇ - நெருங்கிய தனங்களாகிய மலைச்சிகரங்களினின்று நீங்கி, மேகலை தடம கடலிடை - மேகலையையுடைய கடிதடமாகிய கடலினுள், புகுந்த - புகுந்துபாய்ந்தன; (எ - று.)

திடர் மேடு. உருவகவணி. ஆறும மலையுச்சியினின்று கீழிறங்கிப் பின் மேகலையை [மேகலை-மலையினதாழ்வரை] யடைந்து, பின்பு கடலைச் சேருமென்க எனவே, மேகலை யெனபது-சிலேடை அமோ-அசைநிலை. பி-ம்:—[1]சந்தமும. [2]மிடல். [3]மலை. [4]கோடொரீஇ. குவட்டொரீஇ. குவட்டுடன். [5]பெயர்ந்தகட், பாய்ந்தக, பரந்தகட். புகுந்தக. சிலபிரதிகளில் இரண்டு மூன்றுமடிகள 'மிடைமுலைக்குவடொரீஇ மேகலைத்தடத. திடையிடைவண்டலிட்டாரமீர்த்தன' என்று உள்ளன (௪அ௧)

௧அ௫. தண்டலைக் கோசலைத் தலைவன் மாதரைக்
கண்டன னிரவியுங் கமல வாண்முகம்
[1]விண்டலத் துறையுநல் [2]வேந்தற் சாயினு
முண்டிட லுற்றபோ தென்[3]னு முற்றனன்.

(இ - ள்.) தண்டலை கோசலை தலைவன் - சோலைகளையுடைய உத்தர கோசலதேசத்தரசனாகிய தசரதனது, மாதரை - தேவியரை, கமலம் வாள் முகம் - தாமரைபோன்ற ஒளியினையுடைய முகத்தை. இரவிஉம்-(ஒருநாளுங்

காணாத) சூரியனும், கணடனன்-பாாததனன்; விண தலதது உறையும்-தேவ லோகததில் வசிககின்ற, நல் வேந்தற்கு ஆயினஉம-சிறந்த இந்திரனுக்காணு லும், இடா - ஆபதது; உணடு - உளதாகி, உற்ற போது வந்தகாலததில், என் உறுதன - எவைதாம வராதவை? (எ - று.)

இதுகாறும் ஒருநாளும வெளிப்புறப்படாத தேவியா இப்பொழுது ஸ்ரீராமனைததொடாந்து புறப்பட்டன ரென்க. உணடு உறையும் என இயை த்து-அமிாததையுணடு உறையும வோதனென்றுமாம. வேந்தற்காயினும் என்றது-எததுணைச சிறந்தவாககாயினும என்றபடி. வேற்றுப்பொருள்வைப் பணி. தணதலை சோலேககுப் பணபுததொகையன்மொழி. வேந்தன்-தேவேந் தானெனபதன் சிதைவெனபா. உணடு - முறறெச்சம. பி-ம் —[1]விண்டலந் துறையுள, விணடலததுறையுனா. [2]வேநதாககு. [3]உறுதவே. (சஅஉ)

கஅசு. தாயருங் கிளைஞருஞ் சாாந்து ளாாகளுஞ்
சேயரு மணியருஞ் சிறந்த [1]மாதருங
காயெரி யுற்றன ரனைய கவவையா
வாயிலு முன்றிலு மறைய மொய்த்தனர்.

இதுவும அடுதத கவியும - ஒருதொடா.

(இ - ள்.) தாயாஉம—, கிளைஞாஉம-நெருஙகிய பந்துககளும், சார்ந்து ளாாகள்உம-சோமையபநதுககளும, சேயாஉம-தூரததிலுளளவரும, அணியா உம் - சமீபததிலுளளவருமான, சிறந்த மாதாஉம—, காய எரி உற்றனர் அனைய கவ்வையா-எரிககின்றநெருபபை யடைநதவாபோன்ற துயரததை யுடையவராப, வாயில்உம-வீட்டினவாசலும, முன்றிலஉம-முறறமும, மறைய-இடமின்றும்படி, மொயததனா-நெருஙகினராகி,—(எ-று)—'இரைத்தனா' என அடுதத கவியோடு தொடரும.

தாயரெனப்பொதுப்படக கூறியதனால, ஐவகைததாயரையுங கொள்க; தசரதன் மனைவியரைககுறிககு மெனன லுமாம. தாயா முதலியோா பெருந் துயரோடு எஙகும மொயததன ரென்க. கவ்வை=கௌவை: போலி. இச செயயுள், "கனனிநல்"(கஅக)என்றபாடலுககுப்பின் சிலபிரதிகளிற் காணப் படுகினறது. இப்பாடலுக்குப் பின பலபிரதிகளில "மாந்தாதம" (உகரு) என்றபாடல் உள்ளது. பி-ம் —[1]மாாதரும. (சஅங)

### கஅஎ.—இராமன் தந்யாளிகையை நோக்கிச்செல்லல்

இரைத்தன ரிரைத்தெழுந் தேங்கி யெங்கணுந்
திரைபபெருங் கடலெனத் தொடாந்து பின்செல
வுரைப்பதை [1]யுணாகில ளுறுபப [2]தோாகிலன்
வரைப்புயத் தண்ணறன் மனையை நோக்கினான்.

(இ - ள்.) இரைததனா - கூவினோர்கள்; இரைத்து எழுந்து ஏககி—, எங்கணும் - எல்லாவிடஙகளிலும், திரை பெரு கடல் என - அலைகளை யுடைய பெரியகடல்போல, பின் தொடாநது செல—, உரைப்பதை உணர் கிலன் - (அவாகளிடம்) சொல்வதை அறியாதவனும், ஒழிப்பது ஓாகிலன் - (அவரை) நீக்கும் வழியை அறியாதவனுமாகி, வரை புயதது அண்ணல் - மலைபோலுந் தோள்களையுடைய இராமன், தன் மனையை நோககினான் - தனது மாளிகையை நோககிநடநதான்; (எ - று)

தாயரிடதது விடைபெற்றுககொணட இராமன் சீதைக்குசசெயதி தெரி விப்பதற்காகத தன்மனைநோககிநடநதா னென்க. இவன் சீதையைககாணவே செல்கின்றானென்பது, "சானகியிருந்துழிசசாரநதான (உ௩௯)" என்று மேல் வருவதனாற் காணக. மூன்றாமடிககு, பேரிரைசசலாற் பிறாசொல்வதைத தான் உணராதவனாகியும, அவ்விரைசசலை நீககுமாறறையோராதவனாகியு மென்றும் உரைககலாம. பி-ம் —[1]உணாநதிலன். [2]ஓாநதிலன். (௨௩௪)

௧௮௮ —இதுவும் அது.

நன்னெடு [1]நளிாமுடி சூட நன்மணிப்
[2]பொன்னெடுந் [3]தேரொடும பவனி போனவன்
[4]றன்னெடுஞ் [5]சீரையுஞ் [6]சுறறி மீண்டுமப்
பொன்னெடுந் தெருவிடைப போதல் [7]மேயினான்.

(இ - ள்.) (முன). நல் - சிறநத, நெடு - பெரிய, நளிா - பெருமையை யுடைய, முடி - கிரீடததை, சூட - சூட்டிக்கொள்ளுதற்கு நல - நல்ல, மணி - நவரதநஙகளிழைதத, பொன் - சுவாணமயமான, நெடு தேரொடு உம் - பெரிய தேருடன, பவனி போனவன - உலாபோன ஸ்ரீராமன்,— தன் நெடு சீரைஉம - பொருநதிய பெரிய மரவுரியையும, சுறறி - சாத்திக் கொணடு, மீணடுஉம - மறுபடியும, அ பொன நெடு தெரு இடை - அநத அழகியபெரியவீதியில, போதல மேயினான - செலலலானான்; (எ - று)

முடிபுனைய உலாப்போனவன அதனைபபெறாமற் சடைபுனைநது சீரை சாத்தி அத்தெருவிலடயே போயினான எனத நததியின்மைபணி டென் னும் விஷமாலஙகாரந தோனறக் கூறியது காணக மணிககு நன்மை - மறு வின்மை. பவனிபோனவன எனறது-கீழக் கைகேசிசூழ்வினைபபடலத்தில "தாரணி தேரிற்சென்றான்" (௮௨) எனறு கூறியதனை. உமமை - சிறப்பு; அசையுமாம. பி - ம் —[1]மணிமுடி. தளிாமுடி. [2]பன. [3]தேரிலை [4]துன்ன ருஞ். [5]சீரைகள், சீரையன. [6]சடையுஞசுறறிய, சுறறிமீணடிர. [7]மேவி னான், நோககினா. இது அடுதத பாடலினபின சில பிரதிகளி லுள்ளது. ()

௧௮௯ —இதுமுதல் மூன்றுகவிக ளால். இராமன்தெருவிற் சென்றபோது கண்டவர் பட்ட வருத்தங் கூறப்படுகின்றது.

அஞ்சன மேனி[1]யவ் வழகற் செப்பிய
வஞ்சனை கண்டபின் வகிாநது நீஙகலா
நெஞ்சினும் [2]வலிதுயிர் நிலைபப தென்[3]சில
ரஞ்சினும் [4]வலியரங் கவையென் றாரசிலா.

(இ-ள்.) சிலர்—,—'அஞ்சனம் மேனி இ அழகற்கு-மைபோலுங் கரிய திருமேனியையும் இத்தகையஎழிலையுமுடைய ஸ்ரீராமனுக்கு, எய்திய - பொருந்திய, வஞ்சனை - பொல்லாங்கை, கண்ட பின்—, வகிர்ந்து-பிரிந்து, நீங்கலா - (உடலை) விட்டுப்போகாத, உயிர்—, நெஞ்சின்உம்—, வலிது—; சில நினைப்பது என் - சிலவற்றை யெண்ணுவதனாற் பயன் யாது? நம் நலம்-நமது நன்மைகள், நஞ்சின்உம வலிய-விடத்தினுங் கொடியன,' என்றார்—.

வஞ்சனை-முன் நாடுதருவேனென்று கூறிப் பின் காடுதருதல். நெஞ்சும் உயிரும் வலியன வென்பார், 'நெஞ்சினு முயிர்வலிது' என்றார். தமது உயிர் போகாதிருத்தலை பற்றி, 'நந்நலம நஞ்சினும வலிய' என்றார். பி-ம்.—[1]அவ். [2]வலியினன், வலிதுயாம, வலிதுயான், வலிதுரு. [3]கடு. [4]வலியது மனம், வலிதுநந்நலம, வலிது நமமனம. (௪௮௯)

௧௱௰ மண்கொடு வருமென [1]வழியி ருந்தயா
மெண்கொடு [2]சுடாவனத் [3]தெய்தல [4]காணவோ
பெண்கொடு வினைசெயப பெற்ற [5]நாட்டினிற்
கண்கொடு பிறத்தலுங் கடை[6]யென் றார்சிலர்.

(இ-ள்.) சிலர்—,—'மண் கொடு - அரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொண்டு, வரும்-(ஸ்ரீராமன்) வருவான,' என-என்று, எண் கொடு-நினைத்தல்கொண்டு, வழி - (வரும) வழியில, இருந்த - எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த, யாம—, சுடா வனத்து-வெயிலையுடையகாட்டில.எய்தல-(அவன்) அடைதலை.காண்ஓ-பார்க்கவோ? பெண் கொடு வினை செய பெற்ற - பெண் கொடியதொழிலைச செய்யப் பொருந்திய, நாட்டினில - இத்தேயத்தில, கண் கொடு - கண்களையுடையோமாகி, பிறத்தல்உம—, கடை - இழிவினையுடையது,' என்றார்—.

கணவன்வழி யொழுகற்பாலளாய இல்லாள் தனவழியே அக்கணவனை யொழுகுவித்துத் தீவினைசெய்தற்கு இடமாகிய இந்நாட்டில வாழ்ந்து, இராமன்வனத்தெய்தக் கண்ணுறப்பார்த்திருத்தல இன்னு தென்பதாம. மண் கொடு வரக்காண இருந்தவாக்குச் சுடாவனத்தெய்தக் காண நேர்ந்தமைகூறியது - தத்தியின்மையணியாம. பி-ம் —[1]வாழ்ந்திருந்த. வழியிருந்து. வழியிருந்தது. [2]துயர், தொடா. [3]ஏகல. [4]காணவா, காணவோர. [5]நாட்டினிக. [6]என்பார. ()

௧௱௧௧. முழுவதே பிறந்துல குடைய [1]மொய்ம்பினே
னுழுவைசேர் கானகத் துறைவென் யானென
வெழுவதே யெழுதல்கண் டிருப்ப தேயிருந்
தழுவதே யழகி [2]தில வன்பென் றார்சிலர்.

(இ-ள்.) சிலர்—.-'பிறந்து - மூத்தவனாகப்பிறந்து, உலகு முழுவதும் உடைய மொய்மபினோன-உலகமுழுவதையுந்தனதாக்குமமுறைமையையுடைய வலியினனாகிய இந்தராமன், உழுவை சேர கானகத்து - புலிகள் பொருந்திய காட்டில், யான்—, உறைவென் - வசிப்பேன், என-என்று, எழுவதுஏ-புறப்

படுவதா? எழுதல் கண்டு - (அவ்வாறு) புறப்படுவதைப் பார்த்தும், இருப்பதுவே - (நாம் உயிரோடு) இருப்பதா? இருந்து - (இந்நாட்டில் உயிரோடு) இருந்துகொண்டு, அழுவதுவே - அழுவதா? இ அன்பு அழகிது-இந்த (நமது) அன்பு அழகினையுடையது!' என்றார்—; (எ - று)

அழகிது - எதிர்மறையிலக்கணை உழுவை - மற்றைக் கொடுவிலங்குகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இ வன்ப எனவும் பிரிக்கலாம். பி-ம் —[1]முன்பின்னேன். [2]எம்மனம. எமமன்பு. இவ்வனம சிலபிரதியில "திருவரை" (கக௩) என்று தொடங்கும பாடலுக்குப்பின் இதுவும். இதன்பின் "வலங்கடிந்து" என்று தொடங்கும்பாடலும் உள்ளன சிலபிரதிகளில். இதுவும் அடுத்தபாடலும் மாத்திரம் முன்பின் மாறியுள்ளன (௪அஅ)

கக௨. வலங்கடிந் [1]தேழைய னுப மன்னனை
நலங்கடிந் தறங்கெட [3]நயத்தி ரோவெனக்
குலங்கடிந் தான்வலி கொண்ட கொண்டலை
நிலங்கடிந் தாளொடு நிகரென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—.—வலம கடிந்து - வலிமை விட்டு, ஏழையன் ஆய - அறிவீனனுபவிட்ட, மன்னனை - தசரதனைக்குறித்து, '(நீ), நலம் கடிந்து - நன்மையைவிட்டு, அறம் கெட-தருமமழிய,நயத்திரோ (கைகேயியின்வரத்தை தந்து) விரும்பினீரோ? என - எனறுக. குலம கடிந்தான வலி கொண்ட கொண்டலை - (ராச) வமிசத்தைத் துணித்த பரசுராமனது பலத்தை வெற்றி கொண்ட மேகசபாமளனுன ஸ்ரீராமனே. நிலம - பூமியினின்று, கடிந்தாளொடு - நீக்கிய கைகேயியோடு, நிகர-சமானமாவாய.' என்றார்—; (எ - று.)

முதலில் இராசசிபத்தைத் தனக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்துவிட்டுக் கைகேயியைக் கண்டவுடனே வலிகுன்றி அறிவிழந்துநின்ற மன்னனைப் பார்த்து, 'புண்ணியத்தைக் கைவிடுத் தருமத்திற்குவிரோதமாக நீர நடக்கலாமோ?' என்று கண்டித்துச்சொல்லாதிருந்தஇராமன், நமக்குவருத்தத்தையுண்டாக்குந் தன்மையிற் கைகேயிபோலப்பவனே பாவனென்று சிலர கூறினரெனக. 'வலங்கடிந்தேழையராயமன்னரை, நலங்கடிந் தறங்கெட நயக்கலீரனும்'என்ற பாடத்துக்கு - தசரதன் சுமமாக்கத்தைவிட்டுத் தருமத்துக்குமாறாக நடக்கவும அவனைக் கண்டிக்கவிரும்புகின்றீரில்லை;நீவிர இராமனைப் பூமியையாளவொட்டாதுசெய்த கைகேயியைப் போன்றவாகளாவீரென்று, தம்வலிமையால இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டமுயலாது வலியற்றவராய்விட்ட மன்னரைப்பார்த்துச சொல்வாரென்க. நயக்கலீரகள், கள் - அசை. பரசுராமனுக்கு,'குலங்கடிந்தான்' என்று ஒருபெயரிட்டார. கொண்டலென்றதனுல, ஸ்ரீராமனநீங்குகின்றநகரம மழைநீங்குகின்ற நகரொக்குமென்றும்,அவன்புகுகின்ற வனம் அது புகுந்துபெய்கின்ற வனமொக்குமென்றுங் கொள்க. பி-ம்.—[1]ஏழையினுயமன்னனும், ஏழையராயமன்னரும். [3]நடக்கு.

[3]நயக்கிலீரகவ, நயத்தியோவெஞக், நடந்தவன்கணுவ, நயத்திஞேரினுவ, நயத்திரோவெஞக், நடந்தமன்னர்தவ. [4]கடிந்தவன்வலி, கடிந்திவ்வணம், கடிந்தவாவலி. (௪௩௯)

௧௧௩. திருவரை [1]சுற்றிய சீரை யாடையன்
[2]பொருவருந் துயரினன் றொடர்ந்து போகின்று
ளிருவரைப் பயந்தவ ளீன்ற கான்முளை
யொருவனே யிவற்[3]கிவவூ ருறவென் றூர்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'திரு அரை சுற்றிய சீரை ஆடையன் - அழகிய அரையிலுடுத்த மரவுரியாகிய உடையையுடையவனும், பொருவு அரு துயரினன் - ஒப்பற்ற துன்பத்தையுடையவனும், தொடர்ந்து போகின்றான் - (ஸ்ரீராமனைப்) பின்றொடர்ந்து செல்கின்றவனுமாகிய, இருவரை பயந்தவள் ஈன்ற கான் முளை ஒருவன் ஓ - இரட்டைப்பிள்ளைகளைப்பெற்றவள் [சுமித்திரை] பெற்ற பிள்ளை [லக்ஷ்மணன] ஒருத்தன்தானோ, இவற்கு - ஸ்ரீராமனுக்கு, இ ஊர - இந்நகரத்தில், உறவு - சுற்றம்?' என்றார்—; (எ - று)

இம்மாநகரில் இலக்குமணனொருவனே தானும் மரவுரிதரித்துப் பெருந்துயரத்தோடு இவ்விராமனைத் தொடர்ந்து செல்லுகின்றான்: இவனுக்கு இவ்வொருவன்தானோ உற்றஉறவினனென்று சிலர் வருந்தினரென்க. ஒருவனே என்ற ஓகாரத்தைப் பிரிநிலையாக்கி, இராமனைத் தொடர்ந்து செல்வதால் இவனொருவன்தான் இவ்வூரில உற்றஉறவினனென்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:— [1]உரியினன் சடையின சென்னியன், சுற்றிய சீரவாடையன். [2]பொருவரு. [3]அவ்வூர. (௪௪௦)

௧௧௪. முழுக்கலின் [1]வலிபநம் மூரி நெஞ்சினை
மழுக்களிற பிளத்துமென் றோடி வார[2]வழி
யொழுக்கிய [3]கண்ணினிற் கலுழி யூற்றிடை
[4]யிழுக்கலில [5]வழுக்கிவீழ்ந் திடருற் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—'முழு கல்லின் வலிய-பெரிய கற்பாறையினும் வலியதாகிய, நம மூரி நெஞ்சினை - நமது கடுமனத்தை, மழுக்களின் பிளத்தும - மழுவாற் பிளப்போம,' என்று ஓடி வார - என்று சொல்லி (மழுவைத் தேட) விரைந்து செல்பவராகி,—வழி-நெறியில், கண்ணினின் ஒழுக்கிய - கண்களினின்று பெருக்கிய, கலுழி ஊற்றிடை-கலங்கனீருற்றுலாகிய, இழுக்கலில் - சேற்றில, வழுக்கி வீழ்ந்து சறுக்கிவிழுந்து; இடர உற்றார - துன்பமடைந்தார்; (எ - று)

மழுக்களின், இன்-ஏதுப்பொருள்; ஏதுப்பொருள் கருவிக்கணடங்கும். பி-ம்:—[1]வலியன. [2]எரிதது, வழிதது [3]கலுழியாற்றிடைவிழுந்துயிர, கலுழியாற்றிடை விழுந்துயர, கலுழியாற்றிடையிழிந்திட. [4]ஒழுக்கலில். [5]இழுக்கி, இழுக்க. (௪௪௧)

௧௬௫. பொன்னணி மணியணி மெய்யிற் போக்கினர்
மின்னென மின்னென [1]விளங்கு மெய்[2]யிறப்
பன்னிறத் [3]துகிலினை பறித்து [4]நீக்கினர்
சின்னநுண் [5]டுகிலினைப் புனைகின் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்-, பொன் அணி-சுவர்ணாபரணங்களையும், மணி அணி-ரத்நாபரணங்களையும், மெய்யின் போக்கினர் - (தம்) உடம்பினின்று கழற்றியெறிந்தவராகி, மின் என மின் என விளங்கும்-பல மின்னல்போல விளங்குகின்ற, மெய் - (தம்) உடம்பினின்று, இற - கழிந்துவிடும்படி, பல் நிறம் துகிலினை-பலவர்ணங்களையுடைய ஆடையை, பறித்து பிடித்திழுத்து, நீக்கினர்-அப்பால் வீசினவராகி, சின்ன நுண் துகிலினை-சிறிய நுண்ணிய ஆடையை, புனைகின்றார் - உடுக்கின்றார்; (எ - று.)

இராமபட்டாபிஷேகத்துக்காக நல்லணிகளை யணிந்தும் நற்பட்டாடைகளையுடுத்து மிருந்த சிலர், இராமன் காடுசெல்வதையுணர்ந்து வெறுப்பினால் ஆடையாபரணங்களை அப்பாலெறிந்துவிட்டுத் தம் மானங்காத்தற்குவேண்டிய சிறுதுணியையுடுத்துக்கொண்டனரென்க. மின்னென மின்னென என்னும் அடுக்கு, பன்மைப்பொருளுணர்த்திநின்றது. சின்ன-சிறிய என்பதன் மரூஉ; சின்னமெனனும் வடசொற்றிரிபாகவுமாம். பி - ம் —[1]விலங்கி. [2]விலைப். [3]துகிலிடை. [4]நீக்கியே. [5]துகிலரை. (௪௬௨)

௧௬௬. நிறைமக வுடையவர் நெறிசெ லைம்பொறிக்
குறை[1]மக குறையினுங் கொடுப்ப[2]ராமுயிர்
முறைமகன் வனம்புக மொழியைக் [3]காக்கின்ற
விறைமகன் றிருமன மிரும்பென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—, 'நிறை மக உடையவர்-நிறைந்த[பல] புத்திரர்களையுடையவரும்,—(அம்மக்களுள்), நெறி செல் - ஐம்புலநெறியிற் செல்கின்ற, *ஐம்பொறி குறை-ஐந்துபொறிகளில் ஒன்றுஇரண்டு குறைந்த, மக - பிள்ளை, குறையின் உம்-அழிந்தாலும், உயிர் கொடுப்பர்-(தமது) உயிரைப்போக்குவர்; ஆம்-இது உலகவழக்காகும்; (இங்ஙனமாக), முறை மகன்-முறைமைக்குரிய மூத்த திருமகன் [ஸ்ரீராமன்], வனம் புக - காட்டிற்குச் செல்ல, (அதனைத் தடுக்காது), மொழியை காக்கின்ற (தன்) வாய்மையை யோம்புகின்ற, இறை மகன் - சக்ரவர்த்தியினது, திரு மனம் - அழகியமனம், இரும்பு - இரும்போடொப்பாகும்', என்றார்—; (எ - று.)

பலமக்கள் தமக்கு இருப்பினும், ஐம்பொறிகளிற்குறைபாடுடைய மகவு ஒன்று கெட்டாலும் தம்முயிரையும் இழக்குந்தன்மையைக் கொண்ட இவ்வுலகத்தில், தன்வாய்மையைக் காப்பதென்ற வியாஜத்தால் இறைமைக்குணம் மிக்க தன்மகனைக் காட்டிற்குப்போக்கிய இந்தத்தசரதனது மனம் இரும்பே யென்றனரென்க. மக - ஆகுபெயர். உடையவரும் என்னுஞ் சிறப்பும்மை

தொக்கது ஐம்பொறி குறைமக-ஐம்பொறி புணர்வினுங் குறைவுபட்டமக்கள் அவை-ஊமுஞ் செவிடுங் குருடும் போல்வன. முறைமகன் என்றது-எவ்வாற் ருனுங் குறைவுபடாத திருக்கல்யாணகுணங்களையுடையவ னென்றபடி. பி-ம்:—[1]மகன். [2]தமமுயிர், ஆருயிர். [3]தாங்கிய. (௪௩௩)

௧௧௭. [1]வானமே யனையதோர் கருணை மாண்பலா
[2]ஊனமே திலானுட னுலகம் யாவையுங்
கானமே புகு[4]மெனிற் காதல் மைந்தனுந்
தானுமே யாளுங்கொ றரையென் றார்சிலர்.

(இ-ள்.) சிலர்—,—'வானம் ஏ அனையது ஓர் மாண்பு கருணை அலால் - மேகத்தையே ஒப்பாகக்கொண்ட வேருருவமையற்ற சிறந்த கருணையென்ற நற்குணத்தையே வடிவாகக்கொண்டன்றி, வேறு ஊனம் இலானுடன் மாறு கச்சொல்லக்கூடிய கெட்டகுணமொன்றையும் பெறுதவனாகிய இராமபிரா னுடன், உலகம் யாவைஉம் - இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜநங்களெல்லாம், கானம் ஏ புகும் எனின்-'அவன்செல்லுகின்ற) காட்டிற்கே சென்றுவிடுமாயின்.(இக் தகைகேயி), தரை - இந்தப்பூமியை, காதல் மைந்தனஉம் தான்உம்ஏ - தன் னுயிர்க்கு உரிய புதல்வனாகிய பரதனும் தானுமமாத்திரமாகஇருந்து, ஆளும் கொல-அரசுபுரிவாளோ?' என்றார்—; (எ - று)

இராமனைக் கானகம் புகுத்தியது கொடுமை யெனபதற்கு, அவனது குணங்களைப்பாராட்டி 'கருணைமாணபலால ஊனமவேறிலான' என்றனர். இச்செய்யுள், அச்சிட்ட பிரதிகளிலில்லை; சிலபிரதிகளில "வாங்கிய"என்ற அடுத்தபாடலினபின உள்ளது. பி-ம் — மானமே [2]ஊனமேவேறிலா, ஊன மேவேறிலான. [3]நாயவும். [4]இனி. (௪௩௪)

௧௧௮. வாங்கிய [1]மருங்குலை வருத்துங் கொங்கைபார்
பூங்கொடி பொதுங்குவ போ[2]லொ துங்கின
ரேங்கிய [3]குரலின [4]ரிணைந்த காந்தளிற்
றூங்கிய செங்கைதந் [5]தலைகண் மேலுளார்.

(இ - ள்.) வாங்கிய மருங்குலை வருத்தும் கொங்கையார்-வளைந்த இடை யை(த் தமதுபாரத்தால)வருத்துகின்ற தனங்களையுடையவராகிய மகளிர்,— ஏங்கிய குரலினர்-அழுகின்ற குரலையுடையவரும், இணைந்த காந்தளின் தம தலைகளமேல தூங்கிய செம் கை உளார் - சேர்ந்த செங்காந்தண்மலர் போலத் தமதலைமீதுவைத்த சிவந்த கைகளை யுடையவருமாகி, பூங் கொடி ஒதுங்குவ போல்—, ஒதுங்கினர்—; (எ - று.)

இரண்டுகைகளையும் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு அழுதவண்ணம் மக ளிர் ஒருபுறமாகச்சென்று கிடந்தனரெனக. பி-ம் —[1]மருங்குலார் வைத்த கொங்கையார். [2]ஒதுங்கினர். [3]குரலினர். [4]இளைந்த. [5]தங்கண், தலையின். ()

௧௧௯. தலைக்குவட் டயன்மதி [1]தவழு மாளிகை
நிலைக்குவட் டிடையிடை நின்ற நங்கைமார்
முலைக்குவட் டிழிகணீ ராவி மொய்த்துக
மலைக்குவட் [2]டயர்வுறு மயிலின் மாழ்கினார்.

(இ - ள்.) தலை குவடு அயல் - சிகரத்துச்சியில், மதி தவழும்-சந்திரனூர்கின்ற, மாளிகை - வீடுகளினது, நிலை குவடு இடை இடை-மேல் நிலையாகிய உபரிகையிடங்கள்தோறும், நின்ற—,நங்கைமார—,—முலை குவடு இழி-(தம்) தனங்களின்மேல் வழிகின்ற, கண் நீர ஆலி-கண்ணீரத்துளி, மொய்த்து உக-இடைவிடாது சிந்த, மலை குவடு அயாவுறும்-பர்வதசிகரத்தில் வருந்துகின்ற, மயிலின் - மயிற்பேடைகள் போல, மாழ்கினர் - வருந்தினர்; (எ - று.)

கண்ணீர பொழிய மாளிகைமேலிருந்து புலம்புகின்ற மகளிர், மழைநீர் பொழிய மலைமேல் அயர்வுறும் மயிலைபொத்தனரென்பதாம்; **தன்மைத்தற் குறிப்பேற்றவணி** பி - ம் —[1]தழுவ, தழுவு [2]அகவுறு. இச்செய்யுள் சில பிரதியில் "நன்னெடு" (௨௦௧) என்ற பாடலுக்குப் பின் உள்ளது. (சகூசு)

௨௦௦. [1]மஞ்செனு வகிற்புகை வழங்கு மாளிகை
யெஞ்சலில் சாளரத் [2]திரங்கு [3]மின்சொலா
ரஞ்சனக் [4]கண்ணினீ ரருவி சோர்தரப்
பஞ்சரத் திருந்தழுங் கிளியிற் பன்னினர்.

(இ - ள்.) மஞ்சு என அகில் புகை வழங்கும - மேகம்போல அகிற்புகை பொருந்திய, மாளிகை - உபரிகையிலுள்ள, எஞ்சல் இல் சாளரத்து-குறைதலில்லாத பலகணிவழியால், (கண்டு). இரங்கும் இன் சொலார் - வருந்துகின்ற இனிய சொல்லினையுடைய மகளிர, அஞ்சனம் கண்ணின்-மையுண்ட கண்களினின்று, நீர—, அருவி சோரதர - மலையருவிபோல வழிய, பஞ்சரத்து இருந்து அழும கிளியின் - கூட்டிலிருந்து அழுகின்ற கிளிகள்போல, பன்னினர - அழுதார; (எ - று.)

சாளரத்திரங்கும இன்சொலாரக்கு, பஞ்சரத்திலிருந்தழுங் கிளி உவமையாம். மாளிகைமேலவழங்கு புகை, மலைமேல் தவழும மஞ்சுஅன்னதாதல் காணக. பி-ம் —[1]மஞ்சன. [2]இயங்கும. [3]மென. [4]கணகணீர. (சகள)

௨௦௧. நன்னெடுங் கண்களி னின்ற நீர்த்துளி
தன்னெடுந் தாரைக [1]டளத்தின் [2]வீழ்தலான்
[3]மன்னெடுங் [4]குமரன்மாட் டழுங்கி மாடமும்
பொன்னெடுங் கண்[5]குழித் தழுவ போன்றவே.

(இ - ள்.) (மேன்மாடத்தினின்று இராமபிரான் செல்வதைக் காண்பவர்களுடைய), நல் நெடு கண்களின் - அழகிய பெரிய கண்களினின்று, நான்ற-வழிகின்ற, நீர துளிதன் - நீரத்திவலைகளுடைய, நெடு தாரைகள் - பெரிய தாரைகள், தளத்தின் வீழ்தலால்- உபரிகையினின்று பெருகுதலால்,—மாடம்உம் - மாளிகைகளும, மன் நெடு குமரன் மாட்டு - சக்ரவர்த்தித்திருமகன் விஷயத்தில், அழுங்கி - இரங்கி, பொன் நெடு கண் குழித்து-அழகிய பெரிய கணகளை [இடத்தை]க் குழியாக்கி, அழுவ போன்ற - அழுவனவற்றைப் போன்றன; (எ - று.)

இராமபிரான் மரவுரிதரித்து வீதியிற்செல்வதை மேன்மாளிகையி னின்று கண்ட சிலர் தமது கணகளினின்று நீரை ஆருய்ப்பெருக்க அந்நீர் குழிவிழும்படி உபரிகையினின்று கீழே பெருகியது, மாடமே கண்குழித்து அழுவனபோலு மெனக குறித்தார் அதிசயோக்தியணியை யங்கமாகக் கொண்டுவந்த தற்குறிப்பேற்றவணி. இதற்குறிப்பேற்றத்திற்கு 'கணகுழித்து' என்ற விடத்துள்ள சிலேடை அங்கமாய்நின்றது கண - நயனமும் இடமும் என இருபொருள்படுதல் காண்க. குழித்தல - குளித்தல் நீராட்டுதல் என்பாருமுளர். பி-ம் —[1]தலத்தின், நிலத்து. [2]வீழ்த்தலால். [3]அந்நெடுங. [4]குமரா. [5]குழிந்து, குவிந்து. இச்செய்யுள், "மக்களை" என்று தொடங்கும் அடுத்தபாடலுக்குப்பின் சில பிரதிகளி லுள்ளது (௨௩௮)

௨0௨ மக்களை மறந்தனர் மாதர் தாயரைப்
புக்கிட [1]மறிந்திலர் புதல்வர் பூசலிட்
டுக்கன ருயங்கின ருருகிச் சோர்ந்தனர்
துக்க[2]நின் றறிவினைச சூறை யாடவே.

(இ - ள்.) மாதா மககளை மறந்தனா - மகளிா (தம) பிள்ளைகளை மறந்துவிட்டாாகள்; புதலவா தாயா புகக இடத்தை அறிநதிலா-புத்திரா தாய்மாா சென்ற இடத்தை அறிந்தாாிலலை; (இஙஙனம அந்நகரமாந்தர்), பூசல் இட்டு-பெரிதொலித்து, உககனா - நெஞசுலைநதவராகியும், உயஙகினா - மனந்தளர்ந்தவராகியும, துககம் நின்று அறிவினை சூறை ஆட - துயரம் நிலைத்து அறிவைக கொளளையிட, உருகி சோாநதனா—; (எ - று)

தாயா புதலவரையும், புதல்வா தம தாயரையும அறிந்திலா. இஙஙனமானதற்குக் காரணம, அவாகளுடைய நெஞ்சு இராமனுக்குநோ்ந்த வநவாசத்தைக கருதியதனுல் உககு உயஙகியுருகியமையே யென்றவாறு. தாயரை, 'ஐ'-பிரிததுககூட்டப்பபட்டது. பி-ம்·—[1]உணாந்திலா. [2]நின்றிருவினை.(௨௩௯)

௨0௩. காமரங் [1]கனிந்தெனக் கனிந்த மென்மொழி
மாமடந் தையரெலா [2]மறுகு சேர்தலாற்
றேமரு நறுங்குழற் [3]றிருவி னீங்கிய
தாமரை [4]யொத்தன தவள மாடமே.

(இ - ள்.) காமரம் கனிந்து என - காமரமென்னும் பணணிசை பழுத்தாற்போல, கனிந்த மெல் மொழி - இனிய மெல்லிய சொல்லினையுடைய, மா மடந்தையா எலாம் - அழகிய மகளிா யாவரும், மறுகு சோதலால் - வீதியை அடைந்ததனுல், தவளம மாடம் - (முன் அவாகளிருந்த) வெள்ளிய மாளிகைகள்,—தேன் மரு நறு குழல-கட்கினிமையையும மிக்கமணத்தையுமுடைய கூந்தலையுடைய, திருவின் - திருமகளால், நீஙகிய - பிரியப்பெற்ற, தாமரை - தாமரைமலரை, ஒததன—; (எ - று.)

"திருப்புறக் கொடுத்த செம்பொற்றுமறைபோன்று கோயில்,புரிக்குழன் மடந்தை போகப் புலம்பொடுமடிந்ததன்றே" என்ற சீவகசிந்தாமணி இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. தேன்மரு-சூடிய மலரிலுள்ள மதுப்பொருந்திய, குழலென்றுமாம். தேன் + மரு = தேமரு "தேன்மொழி" என்னுஞ் சூத்திரவிதி. திருவின், இன் - அசையுமாம். பி-ம்.—[1]கனிந்தன. [2]மறுகிற்சோதலால், மறுகினேகலால். [3]திருவை. [4]ஒதத்தக. இசசெயயுள் "மழைக்குலம" என்று தொடஙகும் அடுதத பாடலுககுப்பின் சில பிரதிகளிலுள்ளது. (௫௦௦)

௨௦௪. மழைக்குலம் [1]புரைகுழல் [2]விரிந்து மண்ணுறக்
குழைக்குல முகத்தியா [3]குழாங்கொண் டேகின
ரிழைக்குலஞ் சிதறிட வேவுண் [4]டோய்வுறு
முழைக்குல முழைப்பன [5]வொத்தொர் [6]பாலெலாம்.

(இ - ள்.) ஓர் பால் எலாம-ஒருபககததிலெல்லாம,-ஏ உண்டு - அம்பினாலடிககப்பட்டு, ஓய்வுறும் - தளர்கின்ற, உழை குலம - பெணமான்கூட்டம, உழைப்பன ஒத்து-வருந்துகின்றனவற்றைப் போன்று,-குலம குழை முகததியர் - சிறந்த குண்டலத்தை பணிந்த காதினையுடைய மகளிர்,—மழை குலம புரை குழல - முகிற்குழாத்தை யொக்கின்ற கூந்தல், விரிந்து மண உற - அவிழ்ந்து தரையிற புரள, இழை குலம சிதறிட - ஆபரணசமூகஙக சிந்த, குழாம கொணடு - கூட்டமாகத்திரண்டு, ஏகினார் - போனார்கள்; (எ - று)

மகளிர்பலராதலாற் கூந்தலும பலவாதல்பற்றி, 'மழைககுலம' என்றார். குலககுழையென மாறுக. முகம - ஆகுபெயர். செறிப்பன, பூணபன முதலாகப் பலவகைப்படுதலால்,இழைககுலமென்றார்.மகளிர்ககு-உழைக்குலமும், ஸ்ரீராமனைப் பிரிவதனாலுண்டாகிய துயரிறகு - அமபும உவமை. எலாமெனறது, எஞ்சாமைப்பொருளது. பி-ம் —[1]புரி [2]விரிதது [3]குழாஙகளேகின, குழாஙகொணடேகின, குழாஙகொணடேகினார். [4]ஓயதரும. [5]மொய்த்த, ஒத்த. [6]பாரெலாம். (௫௦௧)

௨௦௫ கொடியடங் கினமனைக் குன்றங் கோமுர
சிடியடங் கினமுழக் கிழந்த பல்லியம்
படியடங் கலுநிமிர் பசுங்கண் மாரியாற்
பொடியடங் கின [1]மதிற் புறத்து வீதியே.

(இ - ள்.) மனை குன்றம-மலைபோன்ற மாளிகைகள்,-கொடி அடங்கின- கொடிகள் அடஙகப்பெற்றன; கோ முரசு இடி-மேன்மையையுடைய முரசவாத்தியஙகளின்ஒலி, அடங்கின—; பல் இயம் - பலவகை வாத்தியஙகள், முழக்கு இழந்த-ஒலியை இழந்தன; மதில் புறதது வீதி - மதிலினதுவெளியிலுள்ள தெருக்கள், படி அடஙகலும நிமிர-நிலமுழுவதிலும பெருகுகின்ற, பசு கண் மாரியால் - பசிய கண்ணீரால், பொடி அடங்கின-தூசுகள் அடஙகப்பெற்றன; (எ - று.)

மாடங்கள் கொடியெடுத்துக்கட்டுதல் ஒழிந்து, மங்களவாசசிய வொலிகளும் ஒலியாதிருக்க, வீதிகள் அழுகின்றவர்களின் கண்ணீர்வெள்ளத்தாற் புழுதியடங்கினவென்க. பசுமை-ஈணடுக்கருமைமேற்று; இனி, புதுமைமேற்றாய், இதுகாறும ஒருநாளுமில்லாத புதிய கண்ணீரென்றுமாம். பி-ம்:— [1]மதிள். (௫௦௨)

௨௦௫. அட்டிலு [1]மிழந்தன புகைய கிற்புகை
நெட்டிலு [1]மிழந்தன நிறைந்த [2]பால்கிளி
வட்டிலு [3]மிழந்தன [4]மகளிர் [5]வான்மணித்
தொட்டிலு [1]மிழந்தன மகவுஞ் [6]சோரவே.

(இ - ள்.) அட்டில்உம்-மடைப்பள்ளிகளும, புகை-(சமைபல்செய்தலினுலுணடாகிற) புகையை, இழந்தன—; நெடு இல்உம-உயாந்த உபரிகைகளும, அகில் புகை-அகிற்கட்டையினு லுணடாககப்படுகின்ற தூமத்தை, இழந்தன-; கிளிஉம்—, பால் நிறைந்த வட்டில் - பசுவின்பால் நிறைந்த வட்டிலை, இழந்தன—; வான் மணி தொட்டில்உம-சிறந்த ரதநமயமான தொட்டில்களும்,மகஉம சோர - குழநதைகளுந தளாசசியடைய, மகளிா - மாதாகளினதுவரவை, இழந்தன—; (எ - று)

சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி: மேலும இது காணக உணணவேணுமென்ற விருப்பம இனமையால அட்டில் புகையிழநதன; அகிறபுகையூட்டுதல் உல்லாசகாலதது நிகழ்வதாதலால, நெட்டிலும் அகிற்புகையையிழந்தன: கிளிப்பிள்ளைகட்குப பாலூட்டுதலைச செயயாமையால், கிளியும பால் நிறைநத வட்டிலையிழநதன;குழவிகளைத தாயமாா எடுததுவிடவே ணுமென்ற கருததுக கொள்ளாமலிருததலால, மகளிரை மணிததொட்டிலு மிழந்தனவென்க. பி-ம் —[1]மறந்தன. [2]பாலநளின். [3]இழநதனா, மறந்தன. [4]மருஙகு. [5]காழ், கால்சால். [6]சோாந்தவே. (௫௦௩)

௨௦௭. ஒளிதுறந் தன[1]முக முயிா[2]து றந்தெனத்
துளிதுறந் தனமுகிற றொகையுந [3]தூயநீாத்
தளிதுறந் தன[4]பரி தான யானையுங்
களிதுறந் தனமலர்க் [5]கள்ளுண் வண்டினே.

(இ-ள் ) முகம-(யாவருடைய) முகமும், உயிா துறநதுஎன - உயிரைப்பிரிநதாற் போல, ஒளி துறந்தன - காந்தியைவிட்டன; முகில தொகைஉம - மேககூட்டமும, துளி துறநதன - மழைததுளியை விட்டன; பரி - குதிரைகளும், தூய நீா-பரிசுததமாகிய நீரினையுடைய, தளி-சாலைகளை, துறந்தன—; தானம் யானைஉம் - மதயானைகளும, மலா கள் உண வணடின் - பூக்களிலிருந்து மதுவைக் குடிககின்றவணடுகளைபோல, களிதுறந்தன-களிப்பைவிட்டன

தூய நீாமையை யுடைய தளி யென்று உரைததலும், தூய நீர்த்துளியென இயைததலுமாம். தளி-கட்டுமிடம்; அரசன் கோயிலுமாம். பரிதுஆன

எனவெடுத்து - பருமையை யுடையதாகியவென யானைக்கு அடையுமாம்.
பி - ம்:—[1]உடல். [2]துறந்தன. [3]தாயவாம, தாயவா. [4]பலிததானம்,பலிதானம், பரிதானே. [5]கண்ணின். (௫0௪)

௨0௫. நிழல்பிரிந் தனகுடை நெடுங்க ணேழையர்
குழல்பிரிந் தனமலர் குமரா தாளிணை
கழல்பிரிந் தனசினக் [1]காமன் வாளியு
மழலபிரிந் தனதுணை பிரிந்த [2]வன்னமே.

(இ - ள்.) குடை-சததிரஙகள, நிழல பிரிநதன-நிழலை விட்டன; நெடு கண ஏழையா குழல-நீணட கணகளையுடைய மகளிரது கூந்தல், மலர் பிரிந்தன - பூக்களைச(சூடாது) விட்டன; குமரா தாள இணை-ஆடவர்களுடைய உபயபாதஙகள், கழல பிரிநதன-வீரககழலை விட்டன; சினம காமன் வாளி உம் - கோபததையுடைய மன்மதனது பாணஙகளும், அழல் பிரிந்தன-வெப்பததைவிட்டன; அன்னம-அனனப பறவைகள, துணை பிரிந்த - (தம்) பெடையைபபிரிநதன; (எ - று)

'நிழலபிரிந்தனகுடை' என்றதற்கு-பாவருந குடைபிடிததுககொள்ளுதல் முதலியவற்றைக கொணடில வென்றும, 'காமனவாளியும அழலபிரிந தன' என்றதறகு-பாவரும வேட்கையுறறில வென்றும. கருததுககொள்க.
பி-ம்:—[1]காமவாளியும. [2]அன்றிலே. (௫0௫)

௨0௬. தாரொலி நீத்தன புரவி தண்ணுமை
வாரொலி நீததன மழையின் [1]விமமுறந்
தேரொலி நீத்தன தெருவுந் தெண்டிரை
நீரொலி நீத்தன [2]நீததம [3]போலுமே

(இ-ள்.) புரவி-குதிரைகளின், தாா ஒலி-கிணகிணிமாலையினோசையை, நீத்தன-விட்டனவும, தணணுமை-பேரிகைகளினது, வாா ஒலி-தோல்வாரின் ஒலியை, நீததன-நீததனவும.மழையின விமமுறும-மேகமபோல ஒலிககினற, தோ ஒலி-தேரோசையை, நீததன-விட்டனவுமாகிய, தெருஉம்—,—தெள் திரை நீா ஒலி நீததன-தெளிநத அலைகளையுடைய நீரினதுஒலியை விட்டனவாகிய, நீததம-கடலை, போலும—: (எ - று)

தெருவும, உம்மை-நகைப்போகமைத தழுவிவந்தது இறந்தது தழுவிய வெசசவும்மைபின்பாற்படும தெரு-அரசா தெரு. புரவிததாரொலிமுதலியன நீஙகப்பெற்ற தெரு, தெணடிரையொலி நீத்த கடலைப்போலுமென்க. நீததம்-கடலுக்கு, இலககணை. இனி, 'புரவி தாரொலி நீததன' தண்ணுமை வாரொலி நீததன: தெருவும விமமுறுந் தேரொலி நீத்தன: (இவை), தெண் திரை நீரொலி நீததன நீததம்போலும என்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—
[1]முத்துறத். [2]நீத்த. [3]போலவே. (௫0௬)

௨௧௦. முழவெழு மொலியில முறையின் [1]யாழ்நரம்
பெழவெழு மொலியில விமைப்பில் [2]கண்ணினர்
விழவெழு மொலியில வேறு மொன்றில
வழவெழு [3]மொலியல [4]தரச வீதியே.

(இ-ள்.) அரசவீதி-ராஜவீதிகளில், அழ எழும ஒலி அலது - அழுதலா லுண்டாகிற ஒலியேயல்லாமல்,—முழவு எழும் ஒலி இல - வாச்சியங்களி னின்று உண்டாகின்ற ஒலி இல்லை; முறையின் - கிரமமாக, யாழ் நரம்பு - வீணையினது நரம்புகளினின்றும், எழ எழும - மிகுதியாக உண்டாகின்ற, ஒலி-, இல—; இமைப்பு இல் கண்ணினா - இமையாககண்ணரராகிய தேவா களின், விழவு - திருவிழாககளில, எழும - உண்டாகின்ற, ஒலி—, இல—; வேறு ஒன்றும் இல—; (எ - று.)

[3]ஒலியில என்ற பாடத்துககு, பூாசித்தன ராதலால், அழவெழுமொலி யுமிலதாயிற் றெனக. இங்கே 'அரசவீதி' என வந்ததால், கீழ்சசெய்யுளில் தெருஎன்றதும் அரசவீதியையே காட்டும. பி - ம்·—[1]ஆரணம். [2]கண்ணோ. [3]ஒலியிலாது, ஒலியலால், ஒலியிலா, ஒலியெழும். [4]அரசர். (௫௦எ)

௨௧௧. தெள்ளொலிச [1]சிலம்புகள் சிலம்பு பொன்மனை
நள்ளொலித் திலநளிர் கலையு[2]மன்னவே
புள்ளொலித் தில[3]புனல் பொழிலு[2]மன்னவே
கள்ளொலித் திலமலர் களிறு [2]மன்னவே.

(இ-ள்.) தெள் ஒலி சிலம்புகள்-தெள்ளிய ஒலியினையுடைய காற்சிலம்பு கள், சிலம்பு - ஒலிககின்ற. பொன் மனை - பொனமயமான மாளிகைகள், நள் ஒலித்தில-நள்ளென்றுஒலித்தன விலலை; நளிா கலைஉம-பெரிய மேகலா பரணஙகளும், அன்னஏ-அததன்மையனவே; புனல்-நீரில், புள்-பறவைகள், ஒலித்தில—; பொழிலஉம-சோலைகளிலும, அனனஏ—; மலா - பூககளில், கள்-வணடுகள, ஒலித்தில—; களிறுஉம-யானைகளும், அன்னவே—; (எ-று.). பி ம் —[1]சிலம்புதன். [2]அன்னதே [3]பொழிலபுனலும, புனற்பொழிலும். ()

௨௧௨ செய்ம்மறந் தனபுனல் சிவந்த வாய்சசியர்
கைம்மறந் தன[1]பசுங் குழவி காந்தெரி
நெய்ம[2]மற ந்தனநெறி யறிஞரி யாவரு
மெய்ம்மறந் தனரொலி மறந்த வேதமே.

(இ - ள்.) செய் - கழனிகள். புனல் மறந்தன - நீா மறக்கப்பெற்றன; சிவந்த வாய்சசியா-சிவந்த அதரததையுடைய மகளிரின், கை—, பசுங குழவி- இளஙகுழந்தைகளை, மறந்தன—; காந்து எரி - விளஙகுகின்ற அக்கினிகள், நெய் மறந்தன-(ஆகுதிசெய்யும) நெய்யை மறககப்பெற்றன; நெறி அறிஞர் யாவரும்-நன்னெறியை யறிந்த ஞானிகளனைவரும, மெய் - தத்துவஞானத் தை மறந்தனா—; வேதம - மறைகள், ஒலி மறந்த - ஓசையை மறந்தன.

பசுமை - ஈண்டு, இளமை மேற்று. காருகபத்தியம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்கினி என மூவகைப்படுதலால், 'எரி மறந்தன' எனப் பன்மையாற் கூறினர். யாவரும் வேதபாராயணஞ் செய்திலரென்பது ஈற்றடியிற் கூறியபொருள். ஒலி-ஸ்வரமென்றுருமுளா. பி-ம்.—[1]அருந. [2]மறந்தறநெறி. (௩௦௯)

௨௧௩. ஆடினர ழுதன ரமுத வேழிசை
பாடின ரழுதனர் [1]பரிந்த கோதைய
ரூடின ரழுதன ருயிரி னன்பரைக்
கூடின ரழுதனர் குழாங்[2]கு ழாங்கொடே.

(இ - ள்.) குழாம் குழாம் கொடு - கூட்டங்கூட்டமாகத்திரண்டு,—ஆடினர் - நாத்தநஞ்செய்துகொண்டிருந்தவர், அழுதனர்—; அமுதம் ஏழ்இசை பாடினர் - அமிர்தம்போலினிய ஏழுசுரங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தவர், அழுதனர்—; பரிந்த கோதையர் - நீக்கிய மாலையை யுடையவராய், ஊடினர்-(தம்)கணவரோடு ஊடினவர்,அழுதனர்—; உயிரின் அன்பரை கூடினர்-(தம்) பிராணநாயகரைப்புணர்ந்தவரும், அழுதனர்—; (எ - று.)

ஆடுதல் முதலியன நிகழ்த்தியோரிடத்து அத்தொழில் நீங்கி அழுதல் தொழில் நிகழ்ந்ததாகக்கூறியது. முறைபிறழ்படர்ச்சியணியாம். குழாங்குழாங் கொடுஎன்றதொடா கடைநிலைத்தீவகமாகி, ஆடினாமுதலியவற்றோடியையும். பி-ம்.—[1]பரிதத. [2]குழாங்களாய். (௩௪௦)

௨௧௪. நீட்டில களிறுகைந் [1]நீரின் வாய்புதல்
பூட்டில புரவிகள் புள்ளும் பார்பினுக்
கீட்டில விரைபுனிற் றீன்ற கன்றையு
[2]மூட்டில [3]கறவைகன் றுருகிச் [4]சோர்ந்தவே.

(இ - ள்.) களிறு - யானைகள், (பருகுமாறு). நீரின் - நீரில், கை நீட்டில - துதிக்கையை நீட்டினவில்லை; புரவிகள் - குதிரைகள், வாய் வாயில், புதல் பூட்டில - புல் கொடுக்கப்பெற்றனவில்லை; புள்உம் - பறவைகளும், பார்ப்பினுக்கு - (தம்) குஞ்சுகளுக்கு, இரை ஈட்டில - உணவைச சம்பாதித்தனவில்லை; கறவை - பசுக்கள், ஈன்ற புனிறு கன்றைஉம் - (தாம்) பெற்ற இளங்கன்றுகளையும், ஊட்டில - உணபித்தனவில்லை; கன்று-அக்கன்றுகள், உருகி சோர்ந்த—; (எ - று.)

பார்ப்பு - இளமைப்பெயர்; "பார்ப்பும்பிள்ளையும் பறப்பவற்றிளமை." "புதல்புல்லென்பன புற்பிறப்பாகும்" என்பது, திவாகரம். பி-ம்.—[1]நிமிரு நீரின்வாய், நீரின்வாய்முகம், நீரினீரின்வாய். [2]ஊட்டிய. [3]கறவைசோர்ந்து, கறவைநன்று, கறவைபால், கறவையும். [4]சோரவே. (௩௪௧)

௨௧௫. மாந்தர்த மொய்ம்பினின் மகளிர் கொங்கையா
மேந்திள நீர்களும் வறுமை யெய்தின
[1]சாந்தமம் மகிணர்த முடியிற் றையலார்
கூந்தலின் [2]வறுமைய மலரின் கூலமே.

(இ - ள்.) மார்தம் மொய்ம்பினின் - ஆடவரது மார்பில், மகளிர் கொங்கை ஆம் ஏந்து இள நீர்களும் - மகளிரது தெங்கங்காயையொத்த தனங்களும், வறுமை எய்தின - இல்லாமையை யடைந்தன; மலரின் கூலம் - பூவினம், சாந்தம் ஆம் மகிழ்ணா தம் முடியில் - சந்தனமணியுந்தன்மையரான அழகிய கணவரது குஞ்சியிலும், தையலார் கூந்தலின் - அம்மகளிரது குழலிலும், வறுமைய - இல்லாமையையடைந்தன; (எ - று.)

ஆடவருமமகளிரும மலாசூடுதலைத தவிாந்தன ரென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறியபொருள்; முன்னிரண்டடிகள் - ஆடவா மகளிரைப் புல்லி மகிழாமையைத தெரிவிக்கும். இளநீகள சாநதத்தால் வறுமையெய்தின என்றலுமாம். மொய்ம்பு - ஆகுபெயா. தையல் - அழகு. சுட்டைததைபலாரோடுங் கூட்டுக. மகிணா = மகிழ்நா. ௬௬௨. பி - ம் — [1]சாநதயாகடையவா தாாபெய் குஞ்சியின், சாந்தயாசடையவாந்தாாபெய குஞ்சியின். [2]வறுமையம. (௬௧௨)

வேறு.

௨௧௬ ஓடை நல்லணி முனிந்தன வுயர்களி றுசசிச்
சூடை நல்லணி முனிந்தன [1]தொடாமனை [2]கொடியி
னாடை நல்லணி முனிந்தன [3]வம்பொன்செ யிஞ்சி
பேடை நல்லணி முனிந்தன [4]மென்னடைப் புறவம்.

(இ - ள்.) உயா களிறு - பெரியயானைகள, ஓடை - முகபடாத்தையும, நல் அணி - சிறந்தஆபரணங்களையும, முனிந்தன - வெறுத்தன; தொடா மனை - நெருங்கிய மாளிகைகள், உசசி சூடை - சிகரத்தி லணிதற்குரிய, நல் அணி - நல்ல அலங்காரங்களை, முனிந்தன —; கொடியின் ஆடை - துவசபடங்கள், நல் அணி - நல்லஅழகை, முனிந்தன —; அம் பொன் செய இஞ்சி - அழகிய பொன்னாலாகிய மதில்கள், மெல் நடை புறவம - மெல்லியநடையையுடைய புறாக்களும், பேடை - (அவற்றின்) பேடைகளும, (இவற்றாலான), நல் அணி - நல்லழகை, முனிந்தன —; (எ - று.)

"பேடையும்பெடையு நாடிஞென்றும" என்றதனால், புறவத்திற்குப் பேடையென்ற பெணமைப்பெயா கூறினா. பி - ம்: — [1]சுடா. [2]கொடிகள். [3]சிறுவியரன்னம, செம்பொன்செயன்னம, செமபொன்செயன்னப். [4]வெள்ளிடைப்பிறக்கம், வெள்ளடைபபிறககம். (௬௧௩)

௨௧௭. திக்கு நோக்கிய தீவினைப் [1]பயனெனச் சிந்தை
நெக்கு [2]நோக்குவோர் நல்வினைப் [3]பயனென [4]நேர்வோர்
பக்க [5]நோக்கலென் [6]பருவா லின்ப[7]மென் [8]றிரண்டு
மொக்க நோக்கிய [9]யோகரு மருந்துய [10]ருழந்தார்.

(இ - ள்.) பருவரல இன்பம் என்ற இரண்டும் - இன்பதுன்பங்களிரண்டையும், ஒக்க நோககிய - சமமாக எண்ணுகின்ற, யோகாஉம் - யோகியரும், அரு துயர் - (போககுதற்கு) அரிய துன்பத்தால், உழந்தா - வருந்தினர்கள் (என்றால்). (துன்பம் இன்பம் என்ற இவை நேரும்போது.) (முறையே), திக்கு நோக்கிய தீவினை பயன் என - (தாம்இருக்கும்) இடத்தை நாடிவந்த தீவினை

யின் பயனென்று, சிந்தை நெக்கு நோக்குவோர்-மனம்முறிந்து நோக்குபவரும், நல்வினை பயன் என-புண்ணியத்தின்பயனென்று, நோவோர் பக்கம் - மனத்திற்கொள்பவருமான இவ்வுலகத்தவரிடத்து, (மிகவும வருந்தினரென்பதைப்பற்றி),நோக்கல் என்-ஆராய்ந்து பாராட்டிக் கூறவேண்டுவது என்ன?

இன்பம் நோந்தபோதும் துன்பம் நேர்ந்தபோதும் அவற்றில் விருப்பு வெறுப்புக்கொள்ளாமல் ஒரேதன்மையராயுள்ள போகியரும, இராமன்செல்வதுகுறித்து வருந்தினரென்றால், எனெனும துனபம நோநதால் 'நாம் இருக்கும் இடத்தை நாடி நமமைத் துன்பப்படுத்தவந்த தீவினையின் விளைவாகும் இது' என்று மனம நெகருதகளாவதூட, எதேனும இன்பம நோநதால் 'நமது புண்ணியத்தின்பயன் இது' என்று மனங்களிப்பதுமாகவுளள உலகத்தவர் வருந்தினரென்பதைக் குறித்துக் கூறவேணடுமோ? எனபதாம். ஒருபொருளைக் கூறி அதனால் மறறொருபொருள் எளிதில சித்திக்கக்கூறியதனால், இச்செய்யுள்-தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணியாம. துன்பம நோநதால் தீவினைப்பயனென்று மனம வருநதுவதும. இன்பமநோந்தால் புண்ணியப் பயனென்று மனம மகிழ்வதும உலகத்தவரின்தனமை. யாதலால, அவரை 'திகைகுநோக்கிய தீவினைப்பயனென சிநதை நெகநது நோககுவோா நல்வினைப்பயனென நோவோா' என்றா இங்கு, தீவினையைப்பற்றி உலகத்தவா வெறுகதகுந்தன்மைவிளககக் கூறியமை, கருததக்கது.

போகம - கடவுளிடத்து மனததைச்செலுத்தி நிற்பது; அதனையுடையவர்-யோகா பி-ம் —[1]பயமிது, பயன்து [2]நோககிய. நோககியா, நோககலர். [3]பயம் [4]நோராப். நோஞானப. [5]நோககிலேன், நோககிலா. [6]பருவரல்போகம். [7]ஒன்று. [8]ஒருஙக. [9]யோகியா. [10]உழன்றா. (௫௪)

௫௫ [1]ஓவி னல்லுயி [2]ருயிராயினோ டுடல்பதைத் துலைய
[3]மேவி [4]நல[5]லழ கெழிலகெட விம்மனோப் [6]விம்மத்
தாவி லைமபொறி [7]மறுகுறத தயரத னென்ன
வாவி [8]நீககின்ற தொத்ததவ் வயோத்திமா நகரம்.

(இ - ள்.) அவ்வயோததிமாநகரம—, உடல-(பிராணிகளினது) சரீரங்கள், உயிரப்பினோடு-பெருமூசசுடன், ஓவு இல நல் உயிா பதைத்து - நீஙகுதலில்லாத இனிய சீவன பதறபபெற்று,உலைப வருநதுதலை, மேவி-பொருந்தி, நல் அழகு எழில கெட-சிறந்த அழகும எழிலும கெடுதலாலும, விம்மல் நோய் விமம - கலக்கததைத்தருகினற துனபம மிகுதலாலும, தா இல் ஐம் பொறி மறுகுற - கெடுதலிலலாத பஞ்சேநதிரியஙகள் சுழற்சியடைதலாலும், தயரதன் என்ன-சகரவாததிபோல, ஆவி நீககின்றது-(ஸ்ரீராமனது பிரிவிற்கு ஆற்றாது) உயிரை விடுகின்றதனை, ஒததது—; (எ - று)

நகரம் ஆவி நீககினறதொதத தென்றாராயினும், நகரததவர் ஆவிநீககின்றனரொததன ரென்று கருததுக்கொள்க. மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படியென்பவாகலான், 'தயரதனென்ன வாவி நீக்கின்றது' என்றா. ''ஆவுமழு

த...அம்மன்னவனேமானவே" என்றூர் கீழும். நீக்கின்றது, நீ - பகுதி.
பி-ம்:—[1]ஓவசல்லுயிர, ஓவிசல்லுயிர. [2]உணாவிஞேடு. [3]மேவு. [4]தொல்.
[5]உலகெழில் [6]விமமி, உலகர். [7]மறுகுறர். [8]நீககியது. (௫௬௫)

உ௧௯.—இராமன் சீதையிருக்குமிடத்தைச் சேர்தல்.

[1]உயங்கி யந்நக ருலேவுற [2]வொருங்குழை சுற்ற
மயங்கி [3]யேங்கினர் வயின்வயின் [4]வரம்பிலர் தொடர
வியங்கு பல்[5]லுயிர்க் கோருயி ரெனநின்ற விராமன்
றயங்கு பூண்முலை சானகி யிருந்துழிச் சார்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு), அ நகா-அந்நகரததவா, உயஙகி உலேவுற-மனந்தளாந்து வருந்தவும், ஒருஙகு உழை சுற்ற - ஒருமிககப் பக்கத்திற் சூழவும், மயஙகி ஏஙகினா-அறிவுகலஙகி அழுதவராய, வரமபு இலா-அநேகா, வயின் வயின்-இடஙதோறும, தொடர - பின்னே வரவும, இயஙகு பல் உயிர்ககு - இயஙகுகின்ற பலவகைபபட்ட[எலலா]வுயிாகளுககும, ஓா உயிா என நின்ற-ஒப்பற்ற சீவன்போல இருககின்ற, இராமன்—, தயஙகு பூண முலை சானகி-விளஙகுகின்ற ஆபரணஙகளே யணிந்த தனஙகளேயுடைய சீதை, இருந்த உழி-இருந்த விடததில், சாாநதான்-போனன்; (எ - று)—மூன்றுமடி திருமாலின அந்தாயாமித்வ ததைக காட்டு மென்றலும் ஒன்று. பி-ம்·—[1]உயஙகு நன்னகா. [2]ஒருபுடைச. [3]ஏஙகின. [4]வரம்பில. [5]உயிற்குயிரெனநின்றவவ், உடற்கோருயிரென நின்ற. (௫௬௬)

உ௨0.—தாயர்முதலியோர் அருகேபோதும இராமன்வனவாசத்திற்குஉரிய கோலத்தோடுவருவதுகண்டு சீதை துணுக்குற்றெழுதல்.

அழுது தாயரொ [1]டருந்தவ ரந்தண ரரசர்
புழுதி யாடிய மெய்யினர் புடைவந்து பொருமப்
[2]பழுது [3]சீரையி னுடையினன் வரும்படி [4]பாரா
வெழுது பாவையன் னாள்[5]மனத் துணுக்கமொ டெழுந்தாள்.

(இ - ள்.) தாயரொடு-தாய்மாரும, அரு தவா-முனிவரும, அந்தணா - வேதியரும, அரசா - மன்னாகளும, அழுது —, புழுதி ஆடிய மெய்யினா - (பூமியிற் புரளுதலால்) தூசி படிநத உடலினேயுடையராய், புடை வந்து பொரும-பககஙகளில் வநது வருநத,—சீரையின் உடையினன்-மரவுரியாகிய ஆடையையுடையனுய், பழுது வரும - பொல்லாஙகாக (ஸ்ரீராமன்) வருகின்ற, படி-வகையை, பாரா-கணடு,—எழுது பாவை அன்னுள் - சித்திரப் பாவையை யொதத சீதை,—மனம் துணுககமொடு - மனத்திலசசத்துடன், எழுந்தாள்—; (எ - று.)

அருந்தவரென முன்னர்வந்ததனுல்,அந்தணரென்றது இல்லறத்தாரை.
பி-ம்.—[1]அந்தணா முனிவரோடு, அநதணாமுனிவாகள், அருந்தவவந்தணர்.
[2]பழுதில். [3]சீரையன்சடையினன். [4]பாாததாள். [5]மனந். (௫௬௭)

**௨௨௧.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்: அப்போதுமாமிமார் முதலியோர் சீதையைத் தழுவிக்கொண்டு வருந்த, அன்னாள் இன்னதென்று உணராது கணவனைநிகழ்ந்ததையுணர்த்துமாறு வினவல்.**

எழுந்த [1]நங்கையை மாமியர் தழுவின [2]ரேங்கிப்
பொழிந்த [3]வுண்கணீர புதுபபுன லாட்டினர் [4]புலம்ப
வழிந்த சிந்தைய [5]ளன்னமீ தின்னதென் றறியாள்
வழிந்த நீர்நெடுங் கண்ணினள் வள்ளலை [6]நோக்கி.

இதுவும அடுத்த கவியும - ஒருதொடா.

(இ - ள்.) எழுந்த நஙகையை - (அவ்வாறு) எழுநத பிராட்டியை, மாமியர்—, தழுவினா-தழுவிககொணடு, ஏஙகி—, பொழிநத உண கண நீர புது புனல் - சிநதின மைபுணடகணகளி னீராகிய புதுநீரால, ஆட்டினா - நீராட்டினவாகளாய்,புலம்ப—,—அன்னம - சானகி, அழிநத சிநதையள்-வருநதிய மனததளாய், ஈது இன்னது என்று அறியாள - இதற்கு காரணம இன்னதென்றறியாதவளாய, நெடு கண வழிநத நீரினள - பெரிய கணகளினின்று பெருகுகின்ற நீரினையுடையவளாய, வள்ளலை நோககி - ஸ்ரீராமனைப பாாதது, —(எ - று.)—'இயமபினாள' என அடுதத கவியோடு முடியும.

மாமிமாா சீதையுள்ள இடததுககு வநததாக முதனூலிற் கூறபபடவில்லை. மாமி - கணவன்றாய. இதுகாறுமிலலாத கணணீராதலின, புதுபபுனலென்றாா. நெடுஙகணணீரினளென விகுதிபிரிததுக கூட்டப்பட்டது. பி-ம் —[1]மஙகையை. [2]ஏஙகி. [3]வெஙகணிற, வெஙகணீாப, புனகணீாப் [4]புலமபி. [5]அன்னமுமின்னதென்று, அன்னவதின்னதென்று, அன்னளின்னதென்று, அன்னமிதின்னதென்று, அனனுளமதியின்னதென்று. [6]நோககா. ()

வேறு.

௨௨௨. பொன்னை யுற்ற பொலங்கழ லோய்[1]புகழ்
மன்னை யுற்றதுண் டோ[2]மற்றிவ் வன்றுய
ரென்னை யுற்ற தியம்பென் றியம்பினாண்
மின்னை [3]யுற்ற [4]நடுக்கத்து மேனியாள்.

(இ - ள்.) மின்னை உற்ற - மின்னலையொதத, நடுக்கதது - நடுககததையுடைய, மேனியாள-திருமேனியையுடைய சீதை,—'பொனனை உறற பொலம் கழலோய - பொன்னாலாகிய அழகிய வீரககழலைபணிநதவனே! இ வன் துயா-இககொடுந்துனபததிற்குக காரணம, புகழ் மன்னை-கீாததியையுடைய சக்ரவர்ததிககு, உற்றது-நேரிட்டதீஙகு, உணடோ—? என்னை உற்றது-யாது நேர்ந்தது? இயம்பு—,' என்று—, இயமபினாள—; (எ - று )—மற்று-அசை.

மாமிமாா அழுவதுநோககிச சக்ரவாத்திக்கு ஏதேனும தீஙகு நேரிட்டதோ என்று சீதை சஙகிததது வினவினளென்க. மன்னையென்பது முன்னிலை

யில்வந்த படர்கையெனக்கொண்டு, மன்னனாகிய உன்னை என உரைத்தலும் பொருந்தும் என்னை, ஐ - உருபுமயக்கம். பி - ம்:—[1]புகல். [2]வினைவன், அன்றிவான். [3]ஒத்த. [4]நடுவுற்ற. (௫௧௯)

௨௨௩.—இராமபிரான் செய்தி தெரிவித்தல்.

பொருவி லெம்பி புவிபுரப் பான்[1]புக
லிருவ ராணையு மேந்தினெ னின்றுபோய்க்
கருவி மாமழைக் [2]கற்றடங் [3]கண்டுநான்
வருவெ [4]னீண்டு வருந்தலை நீயென்றான்

(இ - ள்.) (இராமன்சீதையைநோக்கி), 'பொருவு இல் எம்பி - ஒப்பற்ற என்தம்பி [பரதன்], புவி புரப்பான் - பூமியைக்காப்பவனாக, நான்—, புகல் இருவர் ஆணையும் ஏந்தினென் - தந்தைமாகிய இருமுதுகுரவரது ஆஞ்ஞையையும் தாங்கினவனாகி, இன்று போய்—, கருவி மா மழை கல் தடம் - (உலகியல்நடாத்தற்குக்) காரணமாகிய பெருமைதங்கிய மேகங்களுள்ள வனத்தை, கண்டு—, ஈண்டு வருவென் - இங்கே வருவேன்; நீ வருந்தலை - நீ வருத்தமடையாதே,' என்றான்—; (எ - று)

இத்தனைநாளென்று சொல்லாமல் கற்றடங்கண்டு நான் வருவேனென்று காட்டுக்குப்போய உடனே வந்திடுபவனைப்போல இராமபிரான் சொல்லியது, சீதை வருந்தாதிருத்தற்பொருட்டு. காட்டை 'கற்றடம்' என்று சொல்லுதலை "கற்றடங்காணுதிபெயனில்" என்று கீழ்வந்ததுகொண்டும் உணர்க. பொருந்தாரைமேல் நதிபோறாரும் பரற்களை யுடைமையால், 'கற்றடம்' என்னப்பட்டதெனலாம். பி - ம் —[1]புகழ் [2]கற்கடம் [3]கண்டுடன், கண்டுபின. [4]இன்று. (௫௨௦)

௨௨௪ —இராமபிரான் சொன்ன வகைக்குச் சீதை வருந்துதல்.

நாய கன்[1]வன நண்ணலுற் றானென்று
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் விம்மலள்
னீவ ருந்தலை [2]நீங்குவென் யானென்ற
தீய வெஞ்சொற் செவிசுட[3]த் தேம்புவாள்.

(இ - ள்.) (சீதை), நாயகன் வனம் நண்ணல் உற்றான் என்றும் - கணவன் காட்டிற்குப்போகத்தொடங்கினானென்றேனும், மேய மண் இழந்தான் என்றும் - ஆளுதற்கு பொருந்திய இராச்சியத்தை யிழந்தானென்றேனும், விம்மலள் - வருந்தாதவளாய், 'நீ வருந்தலை யான நீங்குவென்—', என்ற—, தீய வெம் சொல் - மிகக்கொடியசொல், செவி சுட - காதைச்சுட, தேம்புவாள் - வருந்துவாள்; (எ - று)—பி - ம் —[1]சுரம். [2]நீங்குவனென்ற. [3]விம்முவாள், விம்மினள். (௫௨௧)

௨௨௫.—சீதை துயரமடைந்ததுபற்றிய கவிக்கூற்று.

துறந்து போமெனச் சொற்றசொற் [1]றேறுமோ
வுறைந்த பாற்கடற் சேக்கை யுடனிரீஇ
யறந்தி றம்புமென் றைய னயோத்தியிற்
பிறந்த [2]பின்பும் [3]பிரிவில ளாயினாள்.

(இ - ள்.) உறைந்த - (தாம்) வசிப்பதற்கு இடமான, பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, சேக்கை - (ஆதிசேஷனாகிய) படுக்கையில், உடன் - கூட (வசிப்பதை), ஒரீஇ - விட்டு, ஐயன - இராமபிரான், அறம் திறம்பும் என்று அயோத்தியில் பிறந்த பின்புஉம் - ('நாம் அவரித்துத் தருமத்துக்கு விரோதஞ்செய்பவரை யழிக்காவிட்டால்) தருமம் நிலைகெடுமே!' என்று கருதித் திருவயோத்தியில் திருவவதரித்தபின்பும், பிரிவு இலள் ஆயினள் - (சீதை வடிவங்கொண்டு உடனுறைந்து) நீங்காதவளானவள், 'துறந்து போம்-(கணவன் தன்னைப்)பிரிந்து விட்டுப்போவான,' என - என்று தான் கருதுமாறு, சொற்ற - சொன்ன, சொல்-வார்த்தைக்கு, தேறும் - ஆற்றுவளோ?' (எ-று)

உலகத்தில் அரக்கரால் நிலைகெடுவதாகஇருந்த அறத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலிலிருந்து வந்து திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது அவனைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கவேணுமென்னுங் கருத்தினாலேயே தான் சீதையாகத் திருவவதரித்த இலக்குமி 'உன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோவேன்' என்ற சொல்லுக்கு ஆற்றுவளோ? ஆற்றமாட்டாளென்றவாறு 'துறந்துபோமெனச்சொற்றசொல் தேறுமோ' என்பதைப் பின்மூன்றடிகள் சமர்த்திக்கின்றது - தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம் திருப்பாற்கடலில் அனந்தன்மீது அறிதுயிலமரும் திருமால் தேவர்களின்வேண்டுகோளினால் அரக்கரால் உலகத்துக்குத்தோன்றியுள்ள துயரத்தை நீக்குமாறு தான் அவர்கட்கு உறுதியளித்துத் தசரதகுமாரனாகத் திருவவதரித்ததைக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்துத் திருவவதாரப்படலத்தா லறிக. திருப்பாற்கடலிலுள்ள திருமாலின் வியூகமூர்த்தியே இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரங்களுக்குக் காரணமாகுமென்ற நூற்கொள்கையும் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. "சாதுக்களைக் காத்தற்காகவும், கொடுந்தொழில் புரிபவரையொழித்தற்காகவும், அறத்தை நிலைநாட்டுதற்காகவும் யுகந்தோறும் திருவவதரிக்கின்றேன்" என்று ஸ்ரீகீதையிற் கூறியதற்கேற்ப, 'அறந்திறம்புமென்று ஐயனயோத்தியிற்பிறந்த' என்றார். திருமாலிராமனானபோது திருமகள் சீதையாகவும் திருமால் கிருஷ்ணனாகத்திருவவதரித்தபோது இலக்குமி உருக்குமிணியாகவும் திருவவதரிப்பள் என்று பிறநூல்களிற் கூறுவது இங்குக் கருதத்தக்கது 'பாற்கடற்சேக்கையடன்ஒரீஇ' என்பதற்கு - பாற்கடலைச் சேக்கையாகிய ஆதிசேடனுடனே விட்டிட்டு [ஆதிசேடனென்பான் தனது தம்பியாக இருக்குமாறு அவனுடன் திருப்பாற்கடலை விட்டிட்டு] என்று விசேடப்பொருளுரைப்பர். பி-ம் —[1]தேறுமே. [2]போதும். [3]பிரியலளாயினள், பிரியலனாயினன. (௫௨௨)

௨௨௯.—தன்னை 'உடன்வராது இரு' என்று இராமன் கூறியதை நினைந்துநினைந்து சீதை வருந்துதல்.

அன்ன தன்மைய [1]ளாயனு மன்னையுஞ்
சொன்ன செய்பத முணர்ந்தது தூயர்த
யென்னை யென்னை யிருத்தி'யென்று [3]யெனு
வுன்ன வுன்ன வுயிருமி ழாநின்றாள்.

(இ-ள்.) அன்ன தன்மையள்-அத்தன்மையையுடைய பிராட்டி, 'ஐயன் உம் அன்னை உம் - இருமுதுகுரவரும், சொன்ன - சொல்லியகாரியங்களை, செய்ய—, துணிந்தது - நிச்சயங்கொண்டது, தூயதுவே - தூய்மையையுடையதே; என்னை - யாதுகாரணத்தால், என்னை இருத்தி என்றாய் - என்னைக் குறித்து(இங்கே)இரு என்று சொன்னாய்?' என-என்றுகூறி, உன்ன உன்ன-(அவ்விராமன் கூறியதை) நினைக்க நினைக்க, உயிர் உமிழாநின்றாள் - பெருமூச்சு விடுபவளானாள்; (எ-று.)—பி-ம்.—[1]அன்னையுந்தாதையும். [2]என்றான். [3]என்றாள், அருள். (௨௨௩)

௨௨௭.—இராமன் சீதையைநோக்கிக் கானகஞ் சுடுமெனல்.

வல்[1]ல ரக்கரின் மால்வரை [2]போய்விழுந்
தல்[3]ல ரக்கி னுருக்கழல் [4]காட்டயற்
கல்[5]ல ரக்குங் கடுமைய வல்லநின்
சில்ல ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றான்.

(இ - ள்.) (அது நோக்கி ஸ்ரீராமன்), 'நின் - உனது, சில் - குளிர்ந்த, அரக்கு உண்ட - செம்பஞ்சு ஊட்டிய, சே அடி போது - சிவந்த (மெல்லிய) அடித்தாமரைகள்,—வல்அரக்கரின் கொடிய ராக்ஷசர்போலத்தோன்றுகின்ற, மால் வரை - பெரிய மலையில், போய—, விழுந்து படிந்து, அல்-இரவிலும், அரக்கின் உருக்கு-அரக்கை உருக்கினதுபோன்ற, அழல்-வெப்பத்தை,காட்டு-காட்டுகின்ற, அயல் கல்-பக்கத்திலுள்ள கற்கள்,அரக்கும்-தைத்தலைத்தாங்கற்குரிய, கடுமைய அல்ல - கடுமையையுடையனவல்ல,' என்றான்—; (எ - று.)

காட்டயற்கல் - வனத்தினிடத்துள்ள கல்லென்றுமாம். முதலடியில், அரக்கர - ராக்ஷஸஎன்பது விகாரப்பட்டு 'அர' விகுதிபெற்று வந்தது. இரண்டாமடியில, அரக்கு - ரக்தஎன்ற வடசொல்லின்திரிபு. நான்காமடியில் அரக்கு - லாக்ஷாஎன்ற வடசொல்லின்திரிபு. இச்செய்யுளில் முதலெழுத்து வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய சிலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிப் பொருள் வேறுபட்டது, திரிபுஎன்னுஞ் சொல்லணியாம. பி-ம் —[1]அரக்கர்திண். [2]ஊடெழுந்து, மேல விழுந்து. [3]அரக்கினுருகெழில,அரக்கியுருக்கழற். [4]காட்டதர்க், காட்டெனும், காட்டியல். [5]அரக்கினும. (௨௨௪)

௨௨௮—சீதை 'உமது பிரிவுத்துயரினும் காடு சுடாது' என்னுதல்.

பரி[1]வி கந்த [2]மனத்தொடு பற்றிலா
தொருவு கின்றனை யூழி யருக்கனு
மெரியு [3]மென்பது [4]யாண்டைய தீண்டுநின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங் [5]காடென்றாள்.

(இ - ள்.) (சீதை),—'பரிவு இகந்த மனத்தொடு-இரக்கம் நீங்கிய மனத்தோடு, பற்று இலாது-(என்னிடத்தில்) விருப்பமில்லாமல, ஒருவுகின்றனை-(என்னைவிட்டு, நீங்கிச்செல்லுவதாக இருக்கின்றாய்; ஊழி அருக்கன் உம் - பிரளயகாலத்துச் சூரியனும், எரியும என்பது - சுடுவானென்பது, ஈண்டு -

(உன் பிரிவுத்துயரினால் நேரும்) இவ்வெப்பதந்திற்குமுன்னே, யாண்டையது - எத்தன்மையுடையது? [நின்பிரிவுத்துயரா பிரளயகாலத்துச சூரியனைக்காட்டிலும் சுடுமென்றபடி]; பெரு காடு - (நீ) செல்லப்போகின்ற பெரிய காடானது, நின் பிரிவின்உம் சுடும்ஓ - உனது பிரிவுத்துயரைககாட்டிலும் சுடுந்தன்மையதோ? [அன்று என்றபடி],' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)

'என்னிடத்து இரக்கமும் பற்றும் இல்லாமல் நீர என்னைவிட்டுச செல்லுவதனால் எனக்கு நேரும் பிரிவுததுயா ஊழிக்காலததுச சூரியனும் நிகரல்லனென்னும்படி சுடுமே! இப்படிப்பட்ட பிரிவுததுயரைவிடக கானகஞ் சுடுந் தன்மையதோ? அன்று'என்றனளென்பதாம ஈணடும நின் பிரிவினும் என எடுதது - (இப்போது) நேருகைப்போகின்ற நின்பிரிவைவிட என்று உரைப்பினுமாம். உமககு என்னிடதது இரககமும விருப்பமும் இருக்குமாயின். என்னைவிட்டிட்டுச செல்லமாட்டீரென்பாள் 'பரிவிகந்த மனததொடு பற்றிலா தொருவுகின்றனை' என்றாள். இசசெய்யுளால், 'பெருங்காடு உனது பாததநிற்குச சுடுமே' என்று இரக்கமுள்ளவன்போற் கூறிய இராமன் பேசசை மறுததுக்கூறியவாறு. பி - ம் —[1]இழந்த [2]மனததொரு [3]என்பன. [4]யாண்டையவீணடு, யாணடையதின்று. [5]கான். (௩௨௫)

௨௨௬.—சீதையின் மனவுறுதியைக் கண்டு இராமன் சிந்தைகொள்ளுதல்.

அண்ண லன்னசொற் கேட்டன னன்றியு
முண்ணி வந்த கருத்து முணர்ந்தனன்
கண்ணி னீர்க்கடல கைவிட [1]நேர்கில
னெண்ணு கின்றன னென்செயற் பாற்றெனு.

(இ - ள்.) அண்ணல் - ஸ்ரீராமன், - அன்ன சொல் கேட்டனன் அன்றி உம் - அவ்வார்த்தையைககேட்டதுமல்லாமல. உள் நிவந்த கருத்துஉம்-(அவளுடைய)மனததில தலையெடுதத எண்ணததையும், உணர்ந்தனன் - அறிநதவனாய்,—கண்ணின நீர கடல் - கண்ணீராகிய கடலை, கைவிட - (சீதை) பெருகக, நேர்கிலன் - (அவளை விடுதற்கு) உடன்படாதவனாய், 'என் செயல் பாற்று - யாதுசெய்தற்குஉரியது?' எனு - என்று, எண்ணுகின்றனன் - சிந்திப்பானாயினான்; (எ - று.)—பி-ம் —[1]நோக்கிலன். (௩௨௬)

௨௨௭.—அப்போது சீதை மரவுரி புனைந்து இராமனயலில் நிற்றல்.

அனைய வேலை யகன்மனை [1]யெய்தினள்
புனையுஞ் [2]சீரந் துணிந்து புனைந்தன
[3]ணினையும் வள்ளல்பின் வந்[4]தய னின்றனள்
பனையி னீள்கரம் பற்றிய கையினாள்.

(இ - ள்.) அனைய வேலை - அப்பொழுது, (சீதை), அகல் மனை எய்தினள் - விசாலமான மாளிகையினுட்புகுந்து, புனையும் சீரம் - உடுத்தற்குஉரிய

மரவுரியை, துணிந்து—, புனைந்தனள் - உடுத்துக்கொண்டு, நினையும்-(என் செய்யலாமென்று) எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்த, வள்ளல்பின் - ஸ்ரீராம னிடம், வந்து—, பனையின் நீள் கரம் பற்றிய கையினாள் - பனைமரம்போல நீண்ட (அவனது) திருக்கையைப் பிடித்த கையினையுடையவளாய், அயல் - பக்கத்தில், நின்றனள்—; (எ - று.)

சீதை உடன் வருவதற்கு நோதல்பற்றி, 'வள்ளல்'என்றார். இனி, [3]நினை வில் என்றபாடத்துக்கு, நினைவு இல் வள்ளல் - அழைத்துப்போக மனமில் லாத வள்ளலென்றும், ஆலோசனையிலிருக்கின்ற வள்ளலென்றுமாம். புனையும் சீரம் - இராமபிரான்புனைந்த சீரத்தை யெனினுமாம. பி ம்·—[1]எய்தியப். [2]சீரை. [3]நினைவின். [4]அகணினறனள. (௩௨௭)

௨௬௧—சீதையின் செயலைக் கண்டவரின் பெருவருத்தம்.

ஏழை தன்செயல் [1]கண்டவர் யாவரும்
வீழ மண்ணிடை வீழ்ந்தனர் வீந்திலர்
வாழு நாளுள வென்றபின் மாளவரோ
வூழி பேரினு முய்குந [2]ருய்வரே.

(இ - ள்.) ஏழைதன் செயல் - சீதையின் செய்கையை, கண்டவர் யாவரும்-பார்த்தவர்களனைவரும், வீழ மண்ணிடை-இறத்தற்குஇடமாகவுள்ள நிலத்தில், வீழ்ந்தனர் - விழுந்தவர்களாகியும், வீந்திலர் - இறந்தாரில்லை: வாழும் நாள் - ஆயுள்நாள், உள என்ற பின் - உள்ளன வென்றால், மாள்வாரோ - அழிவரோ? ஊழி பேரினும் - யுகமுடிந்து பிரளயம் வந்தாலும், உய்குநர் - பிழைப்பவர், உய்வர்—; எ - று)

யாவரும் மண்ணிடைவீழ்ந்தனர் வீந்திலரென்பதைப் பின்னடிகள் சமாத்திதுநின்றன; பொதுப்பொருளால் சிறப்புப்பொருளைச்சமாத்தித்து நின்ற வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. ஏ - தேற்றம். பி - ம்·—[1]கண்டபின். [2]உய்குவார். (௩௨௮)

௨௬௨.—சீதையின்நிலையைக்கண்டோர் வருந்துதலும்.
இராமன் ஒன்றுசொல்லத் தொடங்குதலும்.

தாயர் தவ்வையர் தன்றுணைச் சேடிய
[1]ராய மன்னிய வன்பின ரென்றிவர்
தீயின் மூழ்கின ரொத்தனர் [2]செங்கணான்
றூய தையலை நோக்கினன் சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) தன்-சீதையினது, தாயர் - தாயமாரும், தவ்வையர்-தமக்கை முறையிலிருப்பவரும், துணை சேடியர் - துணையாகிய பாங்கியரும், ஆயம் மன்னிய அன்பினர்-மகளிர் கூட்டத்திற் பொருந்திய தோழியரும், என்ற—, இவர்—, தீயின் மூழ்கினர் ஒத்தனர் - நெருப்பில் அழுந்தினவரைப் போன் றனர்; செம் கணான் - ஸ்ரீராமன், தூய தையலை - குற்றமற்ற சீதையை, நோக்கினன் - நோக்கி, சொல்லுவான்— ; (எ - று.)—அதனை மேல் காண்க. தாயர் - சீதையின் ஐவகைத்தாயர். இராமனுடன் வந்த தாயரெனக் கொள் ளல் ஏற்கும். பி - ம்:—[1]ஆயமன்னவர். [2]சேவகன். (௩௨௯)

**௨௬௩.—இராமபிரான் 'நீ விளைவதறியாது உடன்வர உடன்பட்டதனால் எனக்குப் பெருந்துயரம் விளையு'மெனல்.**

முல்லை யுங்கடன் [1]முத்து மெதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்ணகை யாயவிளை [2]வுன்னுவா
யல்லை போத வமைந்தனை [3]யாதலி
னெல்லை [4]யற்ற விடர்தரு வாயென்றான்.

(இ - ள்.) முல்லைஉம் - முல்லைமலரும், கடல்முத்துஉம்-கடலில் தோன்றிய முத்தமும், எதிர்ப்பின்உம் - (வெல்லும்படி) எதிர்த்து நின்றனவானாலும், வெல்லும் - (அவற்றை) வெல்லுகின்ற, வெள் நகையாய் - வெள்ளிய பற்களையுடையவளே! (நீ), விளைவு உன்னுவாய் அல்லை - (காட்டிற்கு வருதலால்) விளையக்கூடிய தீமையை நினைக்கின்றாயில்லை; போத - (என்னுடன்) வர, அமைந்தனை-சித்தமாக உள்ளாய்; ஆதலின்—, (எனக்கு), எல்லைஅற்ற-அளவில்லாத, இடர்-துன்பத்தை, தருவாய் - உண்டாக்குவாய்' என்றான்—.

'சீதையே! காட்டிற்கு என்னுடன் வருவதனால் விளையக்கூடிய தீமை இன்னதென்று சிறிதும் நினைத்திட்டாயில்லை; அதனால், காட்டிற்கு உடன் வர உறுதிகொண்டாய்; நீ காட்டிற்கு உடன்வருவதனால், எனக்குப் பெருந் துயரமே விளையும்' என்று சீதையின் வரவைத் தடுக்கவேணுமென்ற கருத்தினால், சிறிது நொந்து கூறினன் இராமபிரானென்க. சீதை காட்டிற்கு வந்ததனாலிடர்விளைந்தவாறு காண்க. பற்களுக்கு - முத்து முல்லை மயிலிறகினடி இவை உவமை கூறப்படுமென்பதை, ''முத்துத்தளவம் முருந் தெயிறும்'' என்ற உவமானசங்கிரகத்தினாலு மறிக. யானைமருப்பு முதலிய பல இடங்களில் முத்துப் பிறக்குமென்று கூறப்பட்டிருப்பினும், கடலில் இப்பியில்தோன்றும் முத்தே சிறந்ததாதலால், 'கடல்முத்து' என்றார். பி-ம்:—[1]முத்தம். [2]எண்ணுவாய் [3]ஆமெனின. [4]இலவா, தீரத. (௫௬௦)

**௨௬௪.—அதுகேட்ட சீதை 'என்னைத்துறந்தபின்புதான் உமக்கு இன்பம்போலும்' எனச் சினந்து கூறுதல்**

கொற்ற வன்னது கூறலுங் கோகிலஞ்
[1]செற்ற தன்ன குதலையள் [2]சீறுவா
ளுற்று நின்ற துயரமி தொன்றுமே
யெற்று றந்தபி [3]னின்பமெ லாமென்றாள்.

(இ - ள்.) கொற்றவன் அது கூறலும் அரசகுலத்தில் தோன்றினவனாகிய இராமபிரான ("போத அமைந்தனையாதலின எல்லையற்ற இடர்தருவாய்" என்ற) அச்சொல்லைச் சொன்னவுடனே, (அதுகேட்ட), கோகிலம் செற்றது அன்ன குதலையள் - குயிலின்குரலை வென்றதுபோன்றுள்ள மழலைச் சொற்களையுடைய அச்சீதை—, (இராமனைநோக்கி), சீறுவாள் - கோபிப்பவளாய், உற்று நின்ற துயரம் (உம்மை)நெருங்கியுள்ள துன்பம், இது ஒன்றுஉம் ஏ -

நான் உடன்வருவது என்ற இஃது ஒன்றுதான்போலும்; என் துறந்த பின்-என்னைவிட்டுச் சென்றபின்பு, (காட்டிலே), இன்பம் கொல் ஆம்-இன்பமே யுண்டாகும்போலும்,' என்றாள்—; (எ - று)

'நீ உடன்வருவதனால் எல்லையற்றதுன்பந்தருவாய்'என்ற சொல் சீதையின் செவியிலே புண்ணிற் கனல்நுழைந்தாற்போல விழுதலும், அச்சீதை மனம்பொறாதவளாய், 'உமக்குத் துயரமெல்லாம் என்னொருத்தியால்தான். என்னைத்துறந்து கானகஞ்செல்வீரானால் இன்பமே நுகர்வீர்' என்று நிஷ்டூரந்தோன்றக் கூறினளென்பதாம். கோகிலம் - அதன்குரலுக்கு. ஆகுபெயர். பின்னிரண்டடிக்கு, உற்றுநின்ற துயரம் இது ஒன்றும்-(உன்னைப்)பொருந்தினின்ற இவ்வொருதுயரமும், என் துறந்த பின-என்னைவிட்டபின்பு, இன்பம் ஆம் கொல - இன்பமாகுமோ? என்றாள என உரைத்தலுமாம. பி-ம்:—[1]செற்றவன்ன. [2]சீறுவான,சொல்லுவாள. [3]இனபங்கொலோ,இன்பங்களாம.

## ௨௬௫.—மறுமாற்றஞ் சொல்லாமல் சீதையை யிட்டுக்கொண்டு இராமன் தெருவிலே செல்லுதல்.

பிறிதொர் மாற்றம் பெருந்தகை [1]பேசலன்
மறுகி [2]வீழ்ந்தெழு [3]மைந்தரு மாதருஞ்
[4]செறுவில வீழ்ந்த நெடுந்தெருச [5]சென்றன
னெறி[6]பெறுமை [7]யரிதினி [8]னீங்குவான்.

(இ - ள்.) பெருந்தகை-பெருமைக்குணத்தையுடைய ஸ்ரீராமன், பிறிது ஓர் மாற்றம் பேசலன் - வேறொருவார்த்தையும் பேசாதவனாய்,—மறுகி வீழ்ந்து எழு - மனங்கலங்கி விழுந்து எழுகின்ற, மைந்தர் உம் - ஆடவரும், மாதர்உம - மகளிரும், செறுவில வீழ்ந்த - இடந்தோறும் விழுந்த, நெடு தெரு - பெரிய வீதியில, சென்றனன்-போனவனாய, நெறி பெறுமை-வழியைப்பெறுமையினால, அரிதினின் நீங்குவான—; (எ - று.)

பாத்தியென்றுபொருளுள்ள'செறு'என்பது-இலக்கணையால்இடமென்ற பொருளது.செறுவில்வீழ்ந்த நெடுந்தெரு என்பதற்கு-கண்ணீர்ப்பெருக்கினால் வயல்போலச்சேறுபட்டுக்கிடக்கின்ற பெருந்தெரு என்றுமாம. பி-ம் —[1]பேசிலன். [2]வீழ்ந்தழ. [3]மாதருமமைந்தரும. [4]நெறியின. [5]சென்றனா, சென்றென. [6]பெறுமல். [7]அரிதென. [8]நீங்குவா. இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளி லில்லை. ()

## ௨௬௬.—இராமனுதியர் செல்வதுகண்ட ஊரார்வருத்தம்.

சீரை சுற்றித் திருமகண் [1]முன்செல
மூரி விற்கை யிளையவன் [2]பின்செலக்
காரை யொத்தவன் போம்படி கண்டவவ
வூரை யுற்ற துணர்த்தவு மொண்ணுமோ.

(இ-ள்.) திருமகள்-சீதை, சீரை சுற்றி-மரவுரியுடுத்து, முன் செல-முன்னே செல்லவும், மூரி வில் கை இளையவன் - வலியமைந்த வில்லைத்தாங்கிய கையையுடைய லக்ஷ்மணன், பின் செல - பின்னேபோகவும், காரை ஒத்தவன்-கார்மேகத்தையொத்த ஸ்ரீராமன், போம்படி-போகுமாற்றை, கண்ட—, அ ஊர் - அந்நகரத்தவா, உற்றது - அடைந்தவருத்தம், உணர்த்தவும் ஒண்ணும்ஓ - சொல்லவுமமுடியுமோ? (எ - று)—ஊரை. ஐ - சாரியை.

சீரைசுற்றி என்பதை முதனிலைத்தீவகமாக இளையவன் காரையொத்தவன் என்பவற்றிேேறடும் கூட்டலாம். இனி, இளையவன் சீரைசுற்றித திருமகள் பின் செலக் காரையொத்தவன முன்செலப போமபடியெனமாற்றியுரைத்தலும்ஒன்று. பி - ம் —[1]பின். [2]முன். (நுகூ)

உகஎ —யாவரும் இராமனுடன் காட்டுக்குச் செல்வோமெனப் போதல்.

ஆருமபின்ன ரழுதவ லித்திலா
சோருஞ் சிந்தையர் யாவருஞ் சூழ்ந்தனர்
வீரன் முன்வன மேவுதும் யாமெனப்
[1]போரென் றொல்லொலி கைம்மிகப் போயினர்.

(இ-ள்.) ஆரும - எவரும, பினனர—, அழுது அவலித்திலா-அமங்கலமாக அழுதாரில்லை; யாவரும - எல்லோரும, சோரும சிந்தையர - தளர்கின்ற மனத்தையுடையவராய், சூழ்ந்தனர - சூழ்ந்து, 'வீரன்முன் - ஸ்ரீராமனுக்கு முன்னே, யாம வனம மேவுதும - நாம காட்டையடைவோம,' என - என்று, போரென்று ஒல்லு ஒலி கை மிக - போரென்றுபொருந்திய ஒலி அதிகரிக்க, போயினா—; (எ - று.)

இசசெயயுளில- யாவரும என்றது-பலருமெனனும பொருட்டு; போரெனல் - ஒலிககுறிப்பு. பி-ம் —[1]போரொனறொல்லொலி, போதுமென்றொலி.

உகஅ —ஸ்ரீராமன் தந்தையின் மாளிகையிலிருந்து தாய்மார்களைக் கண்டு தம்பிட்டு அரசனைப்பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லல்.

தாதை [1]வாயில குறுகினன் சாதலுங்
கோதை வேலவன் றாயரைக் கும்பிடா
வாதி மன்னனை யாறறுமி னீரென்றான்
மாத ராரும விழுநது மயஙகினா.

(இ - ள்.) கோதை வேலவன - வெற்றிமாலையைசசூடிய வேலினையுடைய ஸ்ரீராமன்,—தாதை - தமப்பனாது, வாயில - மாளிகை வாயிலை, குறுகினன் - சமீபித்து, சாதலும - சோர்ந்தவுடன், தாயரை கும்பிடா - (கூடவந்த)தாய்மாரைக கைகூப்பித்தொழுது, 'ஆதி மனனனை - சக்ரவாத்தியை, நீர் ஆற்றுமின் - நீவிர (இஙகேயிருந்து) தேற்றுஙகள்,' என்றான்-என்றனா, மாதரார்உம - அம்மாதாககளும், விழுந்து மயஙகினா—; (எ - று.)—பி - ம்.—[1]கோயிலின் வாசலைசசாாதலும. (நுகூ)

## ௨௩௯.—தாய்மார்கள் இராமன்முதலியோரை வாழ்த்துதல்.

[1]வாழ்த்தி னார்தம் மகனை மருகியை
[2]யேத்தி னாரிளை யோனை வழுத்தினார்
காத்து நல்குமின் றெய்வதங் காளென்றார்
நாத்த ழும்ப வரற்றி நடுங்குவார்.

(இ - ள்.) (பின்), நா தழும்ப—, அரற்றி - கூவி, நடுங்குவார்-நடுங்குகின்ற அத்தாயமார்,—தம் மகனை - ஸ்ரீராமனை, வாழ்த்தினார்—; மருகியை - மருமகளை, ஏத்தினார் - புகழ்ந்தார்கள்; இளையோனை - இலக்குவனை, வழுத்தினார் - துதித்தார்கள்; தெய்வதங்காள் - (எங்கள்) குலதெய்வங்களே! காத்து நல்குமின் - (இவர்களைக்) காத்தருளுங்கள், என்றார்—; (எ-று.)

இனி, மகனையும் மருகியையும் இளையோனையும் வாழ்த்தி ஏத்திவழுத்தித் தெய்வங்காள்! காத்துநல்குமினென்று அரற்றிநடுங்குவா ரென்றுமாம்.
பி - ம்.—[1]ஏத்தினார். [2]வாழ்த்தினார். (ருஙசு)

## ௨௪௦.—முனிவனை வணங்கிவிட்டு ஸ்ரீராமன் சீதையும் தம்பியுமாகத் தேர்மீது செல்லுதல்

அன்ன தாய ரரிதிற் பிரிந்தபின்
முன்னர் நின்ற முனிவனைக் கைதொழாத்
தன்ன தாருயிர்த் தம்பியுந் தாமரைப்
பொன்னுந் தானுமொர் தேர்மிசைப் போயினான்.

(இ - ள்.) அன்ன தாயர் - அவ்வாறாகிய தாயமார், அரிதின் பிரிந்தபின்—, முன்னர் நின்ற முனிவனை எதிரில்நின்ற வசிஷ்டபகவானை, கைதொழா- கையாற்றொழுது, (ஸ்ரீராமன்),—தன்னது அரு உயிர் தம்பி உம் - தனது அரிய உயிர்போன்ற தம்பியாகிய இலக்குமணனும், தாமரை பொன் உம்-சீதையும், தானும—, ஓர் தேர்மிசை போயினான்-ஒருதேரின்மேலேறிச் சென்றான்.

தன்னது - விரித்தல், பொன் - திரு. தம்பியும் பொன்னும் தானும் போயினான் என்றதற்கு, கீழ் மந்திரப்படலத்து "ஆயதவழி" என்னுங்கவியில்'தம்பியுந்தானும்***புக்கான' என்றவிடத்துஉரைத்தாங்குரைக்க.(ருஙஎ)

சீதை கானகத்துக்குஉடன் வருவதையே ஸ்ரீராமன் அரிதில் இசைந்தது கண்டு, 'தான் உடன்வருவதைக்குறித்து என்னசொல்லுவனோ?' என்ற சிந்தையுடன் இலக்குமணன் சீதையின்எதிரில் தன்தமையனாது திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'நீர் கானகஞ்செல்வது எனக்குச் சம்மதமன்று. நீர் காடு செல்வதென்றுஉறுதியாயப்பிடித்தால் என்னையுமஉடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்க. கையும்வில்லுமாயிருந்து உமக்குக் குற்றேவல்புரிவேன். உம்மைவிட்டு மோக்ஷமும் எனக்கு வேண்டா' என்று தன்மனவுறுதியைத் தெரிவிக்க, இராமன் 'நீ என்னுடன்வருவது நலமேயெனினும், பெற்றோர்களைப் போஷித்துக்

கொண்டு இருப்பாயாக' என்ன, லக்ஷ்மணன் கௌசலையின் பெருமையைக் கூறி 'தாய்மார்களை நான் காப்பாற்றவேண்டுமென்பதில்லை கௌசலையே பாதுகாத்துக்கொள்வாள் என்னைப்பணியாளனாகச் செய்துகொள்ளும். உமக்கு எல்லாவேளைகளிலும் நான் உபசரிப்பேன்; நீரோ வைதேகியுடன் விநோதமாக இருக்கலாம். விபரீதமுண்டாகாது' என்று கெஞ்சிக்கேட்க, இலட்சுமணனது மனத்திண்மையைப் பரிந்து இசைந்து ஸ்ரீராமன் 'லக்ஷ்மணா! உன்னுடைய சினேகிதர்களிடத்திலெல்லாஞ் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு வனவாசகாலத்தில் நமக்குவேண்டிய படைக்கலங்கள் முதலியவற்றையுங் கொணர்க' என்ன, லக்ஷ்மணனும் நண்பர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வசிட்டனது கிருகத்திலிருந்த உத்தமங்களாகிய ஆயுதங்களைக் கொணர, பிறகு ஸ்ரீராமன் ஆரணியத்திற்குப்போவதால் தன் சொத்துக்களையெல்லாம் தானஞ் செய்யக்கருதிப் பிராமணோத்தமர்களையும் அடுத்து ஜீவிப்பவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டுவருமாறு சொல்ல, லட்சுமணன் ஸுயஜ்ஞர் முதலியோரை அழைத்துக்கொண்டுவர, அவர்கட்குத் தன் பொருள்களையெல்லாம் தானஞ் செய்தபின் மனைவியால் தூண்டப்பட்டு திரிஜடனென்கின்ற முனிவன் வேண்டியபடி பசுக்குவியலை அவர்க்குத் தர அவன் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்த்திச் சென்றனன்; இங்ஙனம் இராமன் லக்ஷ்மணனோடும் சீதாதேவியோடும் இருந்து தானஞ்செய்தபின் சீதாலக்ஷ்மணருடனும் வனஞ்செல்ல அனுமதி பெறுமாறு தசரதனுள்ளவிடத்துக்குப் போக, தசரதன் தன்மனைவிமார்களுடன் இராமனைக் காண விரும்பி அவர்களையெல்லாம் வரவழைத்தபின்பு இராமனை மனைவியோடும் லக்ஷ்மணனோடும் தன்னிடம் வரவிட்டு அவனை அம்மன்னவன் எதிர்கொள்ளப்போய வழியில் மூர்ச்சித்துவிழ, இராமலட்சுமணர்கள் ஓடிவந்து எடுக்க, அப்போது மகளிர்களெல்லாம் புலம்ப, எங்கும் ஒரே அழுகைக்குரலாயிருந்தது. பிறகு ராமலக்ஷ்மணரும் சீதையும் மன்னவனைப் பிடித்துஎடுத்துவந்து படுக்கையில் உட்காரவைத்தனர். பிறகு அரிதில்தேறிய மன்னவனை இராமன் தேற்றித் தங்கட்கு விடைதருமாறு கேட்டனன். அது கேட்டமன்னவன் புதல்வனைத்தழுவி மூர்ச்சிக்க, அங்கிருந்த எல்லோரும் சோகத்தில் மூழ்கினர். அப்போது சுமந்திரன் கைகேயியைப் பலபடியாகத் திட்டி அவளுக்குத் தாயமூலமாகவந்தது துர்க்குணமென்றதையும் சொல்லிப் பழித்து இராமனது நற்குணங்களையும் அவனுக்குப்பட்டங்கட்டவேண்டுவது முறையென்பதையும் சொல்லிமுடிக்க, கைகேயி சலியாதிருந்தனள். பிறகு தசரதன் சதுரங்கசேனைகளுடன் இராமனை வனத்திற்கு அனுப்பவேணுமென்றுகருதக் கைகேயி தடுத்தனள். சித்தார்த்தரென்பவர் அவளுக்கு மதி கூறியும் அவள் கேட்கவில்லை. சித்தார்த்தர் கூறியதைக் கைகேயி கேளாமையைக் கண்டு வருந்தும் மன்னவனை நோக்கி, இராமன் 'யாவற்றையுந்துறந்து வனத்திற்குச்செல்லும் எனக்குச் சதுரங்கசேனை எற்றுக்கு?' என்று சமாதானஞ்சொல்லினன். பின்பு ராமலக்ஷ்மணர்களும் சீதையும் கைகேயி தந்த மரவுரியை உடுத்துக்கொள்கையில் சீதை மரவுரியுடுப்பதைத் தடுத்து வசிஷ்ட

முனிவன் கைகேயியைச் சீதைக்கு மரவுரிதந்தது முறையன்றென்று பழித்துக்கூற, அப்பால் மன்னவன் 'சீதை மரவுரி யுடுத்துக்கொள்வாளாயினும் அவள் மரவுரிதரிக்குமாறு நான் வரம் தரவில்லை' என்று கைகேயியைக் கண்டித்தனன். துன்புறும் மன்னவனிடத்து ஸ்ரீராமன் தன்தாயைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி வேண்டினன். அப்பால் மன்னவன் பெருந்துயரோடு சுமந்திரனை நோக்கி 'இராமன் முதலியோரை யேற்றிச்செல்லும்படி இரதத்தைப் பூட்டிக்கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட, அவன்தேரைக் கொணர்ந்ததும், தனத்யட்சனைக்கொண்டு சீதை கானகத்தில் வசிக்கும் பதினன்கு வருஷத்திற்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்களைத் தருமாறு செய்விக்க, சீதை அந்த ஆபரணங்களைப் பூண்டு விளங்கினளாக, அப்பொழுது கௌசல்யை சீதையைக்கட்டித் தழுவி உச்சிமோந்து நல்ல உபதேசமொழிகளைக் கூறச் சீதையும் தன்மனநிலையைத் தெரிவித்தாள். பிறகு இராமன் மற்றைத் தாய்மார்களையும் வணங்கி 'யான் ஏதேனும் தவறுசெய்திருப்பினும் பொறுக்க எனக்கு அனுமதி தருக' என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தந்தையாரைவலம்வந்து, உடனிருந்து பெற்றோர்க்குஉபசரிக்க இயலாதிருப்பது பற்றிய மனவருத்தத்துடனே சீதாலக்ஷ்மணர்கட்கு மன்னவனிடம் விடைகொடுப்பிக்க, பின்பு மூவரும் கௌசலைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். அப்பால் சுமித்திரையை இலட்சுமணன் வணங்கிநிற்க, அவள் அன்னனுக்கு நல்லுபதேசங்கள் மொழிந்து விடைகொடுத்தனுப்பினள். பிறகு சுமந்திரன் தான் வணக்கத்தோடு 'இரதம் சித்தமாயிருக்கிறது ஏறுக' என்ன, சீதை முதலிலும் இராமலக்ஷ்மணர்கள் பின்புமாக இரதத்தில் ஏறிக்கொள்ள, சுமந்திரன் தோக்குதிரைகளை அதட்டியோட்டினன். அதுகண்ட ஜநங்கள் பெருந்துயரால் பலபடி கூற,நகரத்தவர்பலரும உடன் தொடர்ந்துவரலாயினரென்பது, வான்மீகத்திற் கூறியுள்ள முறையாம.

நகர்நீங்குபடலம் முற்றிற்று.

## ரு - ஆவது தைலமாட்டுபடலம்.

(இராமன் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டானென்று கேட்டு உயிர்துறந்த தசரதனுடம்பை, மாமனதுவீட்டிற்குச் சென்றிருந்த பரதனும் சத்துருக்கனனும் வருமளவும கெடாமலிருத்தற்பொருட்டுத் தைலத்தில்மூழ்குவித்துவைத்திருந்ததைக் கூறும படலமெனபது, பொருள். இப்படலத்திற்கு இலம்பாட்டுப்படலமென்று பல ஏட்டுப்பிரதிகளிற் பெயர் காணப்படுகின்றது. அத்தொடர்க்கு-(தசரதசக்கரவர்த்திஇவ்வுலகத்தில் இல்லாமல்இறந்துபட்டதைக் கூறும் படல மென்று பொருள் காணக் தசரதனிறந்தானென்பதைக்கூறுது அவனுடலைத் தைலத்திலிட்டாரென்று கூறுவது விளங்காதாதலால், இலம்பாட்டுப்படல மென்ற பெயரே பொருத்தமானதென்றுதோன்றுகின்றது.

நகரத்துமாந்தர்பலரும் தொடர்ந்துவரத் தேரின்மீதுசென்ற இராமன் இரண்டுயோசனைதூரஞ்சென்று சூரியன்அத்தமிக்க இரவுவந்ததனால் அங்கு ஒருசோலையில் தங்கி முனிவரோடு வசிக்கலானான். உடன்வந்தவரும் அச்சோலையைச் சூழ்ந்துள்ள நதிக்கரை மணற்பரப்பு புற்றரைமுதலிய இடங்களில்தங்கி நள்ளிரவுஆனதனால் அயர்ந்துஉறங்கினர். அப்போது இராமபிரான் சுமந்திரனைவிளித்து 'இந்நகரத்தவரையெல்லாம் வனத்தில் உடனழைத்துக் கொண்டு சென்று காப்பாற்றுவது பெருவருத்தம்; இவர்களைத் திருப்பியனுப்புவதும் எளிதுஅன்று: ஆதலால், நீ தேரினை அயோத்திக்குத்திருப்பி யோட்டிக்கொண்டுசெல் சென்றால், இவர்கள் இரதச்சுவட்டைப்பற்றி நோக்கி இராமன் நகரத்திற்குத் திரும்பிவிட்டானென்று கருதி மீண்டு அயோத்திசெல்வார்; நீ இந்த உதவியைப் புரியவேணும்' என்று வேண்ட, சுமந்திரன் பிரிந்துசெல்வதற்கும் இராமனை வனத்துவிட்டுவந்தேனென்ற செய்தியைத் தசரதமன்னவனுக்குத் தெரிவித்தற்கும் மிகவருந்த, இராமன் நல்லுரைகளால் அவனைத்தேற்றி இசையச்செய்து, தசரதன்முதலியோர்க்குச் சொல்லவேண்டிய செய்தியையும் சொல்லினான். சீதையும் தன் மாமனார் முதலியோர்க்குச் செய்திசொல்லினள். இலட்சுமணனைச் செய்தி கூறுமாறு சுமந்திரன் வினவ, அவன் நிட்டூரமாகக்கூறினனாக, இராமபிரான் அவனைத் தணிவிக்க, பின்பு சுமந்திரன் விடைபெற்றுத் தேரின்மீது நகர்க்கு மீண்டான். இராமனும் சீதாலக்ஷ்மணருடன் அவ்விரவில்தானே நடந்து சூரியோதயமாவதற்குமுன் இரண்டுயோசனைதூரஞ்சென்றான். வெறுந்தேரோடு மனமழிந்து மீண்ட சுமந்திரன் இரண்டுமூன்றுநாழிகை நேரத்திற்குள் அயோத்தியடைந்து வசிட்டனையணுகி இராமன் சென்றிட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்க, மேல் நிகழப்போவதையெல்லாம் ஞானக்கண்ணினா லுணர்ந்த அம்முனிவன் அச்சுமந்திரனோடு தசரதன்மாளிகையைச் சேர, சுமந்திரன் தேர்கொண்டுவந்தமையையறிந்து விரைந்துவந்த அமைச்சர் இராமன்வராமையையுணர்ந்து வருந்தாநிற்க, இரதம்வந்ததென்று கேள்வியுற்ற மன்னவனும் இராமன்வந்தானென்றுமயக்கந்தீர்ந்து கண்விழித்து வசிட்டனைக்கண்டு 'இராமன் வந்தானோ?' என்ன, மறுமாற்றஞ்சொல்லமாட்டாமல் அம்முனிவன் அப்பாற்சென்றுவிட, குறிப்பால் இராமன் வராமையையுணர்ந்த மன்னவன் சுமந்திரனைநோக்கி 'இராமன் சேயனோ? அணியனோ?' என்று வினவ, சுமந்திரன் 'தன்மனைவியோடும் தம்பியோடும் இராமன் கானகஞ்சென்றான்' என்ன, அப்போதே மன்னவனது பிராணன் போயிற்று இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் அவனுயிரை விமானமேற்றி மீளாவுலகத்து உய்த்தனர். மன்னவனது உடல் உயிர்ப்புமுதலியன இன்மையால் அவன் உயிர்நீங்கியதை யுணர்ந்த கோசலை பலபடி பன்னிப் புலம்பியரற்ற, சுமித்திரையும் ஏங்கிச் சோர, மற்றைத்தேவியரும் வந்து கதறலானார்கள். அப்போது மன்னவன் இறந்தசெய்தியைச் சுமந்திரன் வசிட்டனுக்குத் தெரிவிக்க, வசிட்டன் அங்கு வந்து மற்றைமந்திரிமாரோடும் ஆலோசித்து 'உத்தரக்கிரியை செய்ய மக்கள்

எவரும் இங்கிலராதலால், கைகேயியின்புதல்வன வந்தபின் ஈமக்கிரியை முடிப்போம்' எனத் தீர்மானிக்க, பிறகு தேவிமார்களை விலக்கி மந்திரிமார் மன்னவனுடலைத் தைலக்கடாரத்திலிட்டு வைத்தனர். வசிட்டமுனிவன் பரதனை யழைத்துவருமாறு மன்னவன்கட்டளையை யெழுதித் தூதுவரைக் கேகயநாட்டிற்குப் போக்கினன் இது இங்ஙனமாக; இராமனுடன்சென்ற நகரத்தவர்கள் சூரியோதயமானவுடன் விழித்து எழுந்து இராமனைக் காணாது வருந்தித் தேர்ச்சுவட்டைப்பற்றி அதுவேறுநெறியாகச்செல்லாது அயோத்தி முகமாகச்செல்வது கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுற்று அயோத்திநகரம்வந்துசேர்ந்து, தசரதன் வான்புக்கதையும இராமன் கான்புக்கதையும் உணர்ந்து பெருந் துயரமெய்த, வசிட்டன் பலபடிசொல்லி அவர்களைத் தேற்ற, அன்னார் ஒருவாறு துயரையடக்கிக்கொண்டன ரென்பது. இப்படலத்துக் கூறும்பொருள்.

## வேறு.

### க.—அங்ஙனஞ்சென்ற இராமனுடன் யாவருஞ் செல்லுதல்.

[1]ஏவிய குரிசில்பின் [2]யாவ ரேகிலார்
மாவிய [3]றானையின் [4]மன்னை நீங்கலாத்
தேவியர் [5]தவிர்ந்தனர் [6]தெய்வ மாநக
ரோவிய [7]மொழிந்தன வுயிரி லாமையால.

(இ - ள்.) மா இயல தானையின் - பெருமைதங்கிய சேனையையுடைய, மன்னை - அநததசரதசக்கரவாத்தியை, நீங்கலா - விட்டுப்பிரிதலில்லாத, தேவியர் - மனைவிமார்கள், தவிர்ந்தனர் - பின்செல்லாது நீங்கினர்; தெய்வம் மா நகர் ஓவியம - தெய்வத்தன்மையுள்ள சிறந்த அந்த அயோத்தியா நகரத்திலுள்ள சித்திரங்கள், உயிர் இலாமையால—, ஒழிந்தன-(உடன்செல்லுதலைத்) தவிர்ந்திருந்தன (இவர்களையன்றி), ஏவிய குரிசில் பின் - (தந்தையினது) ஏவலைப்பெற்ற இராமபிரானபின்னே, யாவர் ஏகிலார் - எவர் தான் உடன்செல்லவில்லை? (எ - று.)

தேவியர் மன்னனைவிட்டு நீங்கக் கூடாதாதலால, உடன் செல்லவில்லை: உயிரில்லாமையால் ஓவியங்கள உடன்செல்லவில்லை இவர்களைத்தவிர்த்து அயோத்தியிலுள்ள யாவரும உடனசென்றன ரெனறவாறு. அயோத்தியிலுள்ளாரான உடன்செல்லக் கூடியவர்யாவரும சென்றன ரென்பதை, இங்ஙனம் விளக்கினர். மன்னை நீங்கலா-கருத்துடையடைமொழி செல்லுதற்குக் கூடிய யாவரும சென்றன ரென்பதை உறுதிப்படுத்தக்கருதி, 'யாவர் ஏகிலார்' என எதிர்மறையும் வினாவுமாக அமைத்துக்கூறின ரென்க. முத்தி தரும்நகரமேழனுள்முதலதும திருமால் திருவவதரித்து வாழ்தற்கு இடமாயிருந்ததும்பற்றி 'தெய்வமாநகர்' எனப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஏகியல். 'யாருமேகினர். [3]தானையம், [4]மன்னன். [5]ஒழிந்தனர். [6]செல்வம். [7]ஒழிந்தன. (௫௬அ)

**௨.—இராமபிரானது தேர் சென்றதின் வருணனை.**

கைகணீர் [1]பரந்துகா றொடரக் [2]கண்ணுகும்
வெய்யநீர் வெள்ளத்து [3]மெள்ளச் சேறலா
லுய்யவே ழுலகு[4]மொன் றான நீருழ
றெய்வமீ னொத்ததச் செம்பொற் றேரரோ.

(இ - ள்.) அ செம் பொன் தேர் - (இராமபிரானேறிச்சென்ற) அந்தச் செம்பொன்னினாலியன்ற தேரானது, கைகள் நீர் பரந்து - (தனது) பக்கங்களிலெல்லாம் நீர் பெருகி, கால் தொடர - வாய்க்கால்போலத் தொடர்ந்து செல்லுமாறு, கண் உகும்-(எல்லாச்சனங்களின்) கண்களினின்று சிந்தியதனாலாகிய, வெய்ய நீர் வெள்ளத்து - வெப்பமுள்ள நீர்வெள்ளத்தில், மெள்ள சேறலால் - மெதுவாகச் செல்லுதலினால், ஏழ் உலகும் ஒன்று ஆன நீர் - ஏழுலகங்களிலும் ஒருபடிப்பட்டுப் பெருகிய பெருங்கடல்வெள்ளநீரில், உய்ய உழல்-(உலகத்து உயிர்கள்) உய்யுமாறு சஞ்சரித்த, தெய்வம் மீன்-மத்ஸ்யாவதாரமூர்த்தியாகிய திருமாலை, ஒத்தது—; எ - று.—அரோ-அசை.

சக்கரவர்த்திதிருமகனாகிய இராமபிரான் பெருங்காட்டிற் செல்லுமாறு நேர்ந்ததுகுறித்துப் பெருந்துயருடனே அப்பிரானைத் தொடர்ந்துசெல்லும் மக்களினது கண்களிலிருந்து பெருகுங் கண்ணீர் பிரளயப்பெருங்கடல்வெள்ளம்போல் எங்கும் பாய்ந்துசெல்ல, அதனிடையேசென்ற தேர், கடலிடையே சென்ற மத்ஸ்யாவதாரமூர்த்தியைப் போலுமெனக் குறித்தார். **தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி.** இவ்வணிக்கு 'கைகணீர்பரந்துகாறொடரக் கண்ணுகும் வெய்யநீர்வெள்ளத்து' என்றவிடத்துள்ள **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி** அங்கமாய்வந்தது. கால்தொடர, கால-தமிழுபசருக்கம். துயரத்தினால் தோன்றுகின்ற கண்ணீர் வெப்பமாயிருக்குமாதலின், 'வெய்யநீர்' எனப்பட்டது. உலகத்தாரின் ஞானத்துக்குச் சிறந்த காரணமாகவுள்ள வேதத்தைப் பறித்துக் கொண்டுசென்ற அசுரனிடத்தினின்று அதனை மீட்கச்செய்த அவதாரமாதலின் 'ஏழுலகும் உய்ய வுழல் தெய்வமீன்' எனக் கூட்டினுமாம்.

ஏழுலகும் **ஒன்றானநீருழல் தெய்வமீன் என்பதிலடங்கிய கதை.**—முன்னொரு கல்பத்தின் அந்தத்திற் பிரமதேவன் துயிலுகையில் அவன்முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மகாபலசாலியும் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெருவரங்கள் பெற்றவனுமான சோமுகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளயவெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனையுணர்ந்து திருமால் ஒருபெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினனென்பதாம். இவ்வசுரன் பெயர் சோமகனென்றலும், இவ்வரலாற்றை வேறுவகையாக விரித்துக்கூறுதலு முண்டு.

**பி - ம்.**—[1]வர்த்து. [2]கணணுறும் [3]மேவிச. [4]வர்தொதுங்க. (௩௧)

## ௩.—சூரியாஸ்தமன வருணனை.

[1]மீன்பொலி தரவெயி லொதுங்க மேதியோ
டான்புகக் கதிரவ னத்தம் புக்கனன்
கான்புகக் [2]காண்கில னென்று [3]கல்லிடைத்
தான்புக [4]முடுகின னென்னுந் தன்மையான்.

(இ - ள்.) கதிரவன் - ஆயிரங்கிரணங்களையுடையசூரியன்,—கான் புக காணகிலன் என்று - (இராமபிரான், காட்டிற் புகுவதைக் காணப்பொறே னென்ற காரணத்தினால், கல்இடை தான் புக முடுகினன் என்னும் தன்மையான்-கல்லிடையிலே தான் பதுங்குமாறு விரைந்தானென்று சொல்லத்தக்க தன்மையையுடையவனாய்,—மேதியோடு ஆன் புக-எருமைகளும் பசுக்களும் (மேய்புலத்தில்நின்று தமது தொழுவத்திற் புகவும், வெயில் ஒதுங்க-வெயில் விலகிவிடவும், மீன் பொலிதர - நட்சத்திரங்கள் விளக்கமாகத்தோன்றவும், அத்தம் புக்கனன் - அத்தமலையைச் சார்ந்தான்; (எ - று.)

இராமபிரான் காடுநோக்கிச் செல்கையில் இயற்கையாகச் சூரியன் அத்தமித்தலை, கவி, இராமபிரான் காட்டிற்குப் புகுதலைக் காணப் பொறாமற் கல்லிடையில் ஒளித்துக்கொள்ள விரைந்ததாகக் காரணமல்லாததைக் காரணமாக்கக் கற்பித்துக் கூறினார்; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. தன் குலத்திற் பிறந்த தோன்றலுக்குத் தோன்றுந் துயரத்தைக் காணப் பொறாமலிருத்தல் குல முதல்வனுக்கு இயற்கை யாதலால், தன்குலத்திற்பிறந்தவனாகிய இராமபிரானுக்குக் கானஞ்செல்லுமாறு நேர்ந்ததை அக்குலமுதல்வனாகிய சூரியன் காணப் பொறாதவனாயினனென்க. இங்ஙனம் சூரியன் அத்தமிக்கும்போது மேதியும் ஆனும் தொழுவத்திற் புகுதலும் வெயில் நீங்கிவிடுதலும் நட்சத்திரங்கள் விளங்குதலுமாகிய இயல்பை, 'வெயிலொதுங்க மேதியோடான்புக மீன் பொலிதர' என்பவற்றால் விளக்கினார். [1]மீன் புகழ்பெற என்றபாடத்திற்கு - நட்சத்திரம் தம்மொளியால்புகழ்பெற்றுநிற்கவெனக். சூரியனது ஒளிக்குமுன் தாம் இருப்பதுதெரியாமற் கிடந்த நட்சத்திரங்கள் சூரியன் அத்தமித்தபிறகு தாம் ஒளிவிட்டுப்பிரகாசிக்குந் தன்மையனவாயிருத்தலபற்றி, இங்ஙனங்கூறுதல் பொருந்தும்; இனிச் சூரியன் அத்தமித்தபோது அவனது வெயில்மாத்திரம் விலகிவிட, எல்லாவொளிகளினும் சூரியன் மிகுந்ததோன்றுபவனென்ற புகழ்மாத்திரம் நிலைத்துநிற்றலால், 'மீன்புகழ்பெற அத்தம்புக்கனன்' என்றுரைனினுமாம்; இப்பொருளில் மீன்-மின்னென்பதன்விகாரம். மின்புகழ் - ஒளியோடுகூடிய புகழ்எனினுமாம். சூரியன் மேற்கிற் காணாமற்போவதை அத்தமலையில் மறைவதாகவும், கிழக்கில் தோன்றுவதை உதயமலையில் தோன்றுவதாகவும் கூறுவது, கவிமரபு. தன்மையான்-முற்றெச்சம். அத்தம் - அஸ்தம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பி-ம்.—[2]காணகிலேன. [3]கல்லதர். [4]முடுகுவன், முழுகினன். (௫௪௦)

### ச.—அப்போது தாமரைமலர்க்கூட்டம் குவிதலின்வருணனை.

பகுத்தவான் மதிகொடு பதுமத் தண்ணலே
வகுத்தவா ணுதலியர் வதன ராசிபோ
லுகுத்த[1]கண் ணீரினி[2]லொளியு நீங்கின
முகிழ்த்[3]தழ கிழந்தன முளரி யீட்டமே.

(இ - ள்.) பகுத்த வான மதி கொடு - பகுக்கப்பட்ட சிறந்தசந்திரனைக்கொண்டு, பதுமத்து அண்ணலே வகுத்த - தாமரைமலரிலுதித்தவனாகிய பிரமன் தானே சிருட்டித்த, வாள் நுதலியர் - ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய அந்தப்புரத்து மகளிரின், வதன ராசி போல - முகங்களின் தொகுதிகள்போல,—முளரி ஈட்டம் - தாமரைமலர்களின்கூட்டம்,—உகுத்த கண்ணீரினில் - சிந்திய கள்ளாகிய நீரோடு [கண்களிலிருந்து பெருகுகின்ற நீரோடு], ஒளியும் நீங்கின - நிறத்தையும் நீங்கினவாய், முகிழ்த்து - முகங்குவிந்து, அழகு இழந்தன - அழகுகெட்டு நின்றன; (எ - று.)

சூரியனஸ்தமித்ததும் தாமரைமலர்கள் குவிதல், இயல்பு. கள்ளாகிய நீர்சிந்த நிறங்கெட்டு அழகிழந்து குவிந்த தாமரைமலர்க்கூட்டங்கட்கு, இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லுந் துயரத்தால் கண்களினின்று நீர் ஆறாய்ப்பெருகத் தம் நிறங்கெட்டு அழகிழந்து மலர்ச்சியின்றி அழுங்கிக் கிடக்கும் அந்தப்புரத்துமகளிரின் முகங்களை உவமைகூறினர்; இவ்வணிக்கு 'உகுத்தகண்ணீரினில் முகிழ்த்து' என்ற இடத்திலுள்ள சிலேடையணி அங்கமாய்நின்றது. மகளிரின் நெற்றியினழகை விளக்குவதற்காக, கவி, பிரமன் சந்திரனைப் பகுத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்துமகளிரின் நுதலை வகுத்தனனென்றமையால, முன்னிரண்டடி உயர்வுநவிற்சியணியாம். பதுமம், வதனராசி - வடசொற்கள். அண்ணலேயென்றவிடத்துள்ள ஏகாரம் - உயர்வுசிறப்பு. ஒளியும் நீங்கின என்றவிடத்துள்ள உம்மை, அழகிழந்தனவென்பதை நோக்குதலால், எதிரது தழுவிய எச்சப்பொருளது. பகுத்த வான மதி என்பதற்கு - அஷ்டமிச்சந்திரன் என்றும் உரைக்கலாம். இனி, 'நுதலியர் வதனராசிபோன்றுள்ள முளரியீட்டம் ஒளிநீங்கி முகிழ்த்து அழகிழந்தன' என்று உரைப்பாருமுளர். முளரி - முள்ளாகிய அரியை [அரையை] யுடையதெனத் தாமரைக்குக் காரணக்குறி.

பி - ம்:—[1]கண்ணீரின, கண்ணீரன, கண்ணீரொன. [2]ஒளிமயங்கின, ஒளியினீங்கின. [3]அழகொழிந்தன. (ருசக)

### ரு.—இருள்தோன்றுதலின் வருணனை.

அந்தியில வெயிலொளி [1]யழிய வானக
நந்தலில [2]கைகயன் பயந்த நங்கைதன்
மந்தரை யுரையெனுங் கடுவின் [3]மட்டிய
சிந்தையி னிருண்டது செம்மை [4]நீங்கியே.

(இ - ள்) வான் அகம் - ஆகாயத்தினிடம், - அந்தியில் - மாலைப்பொழுதில், வெயில் ஒளி அழிய - சூரியனொளிகெட்டதனால்,—நந்தல் இல் கைகயன் பயந்த நங்கைதன் - கெடுதலில்லாத கேகயவரசன் பெற்ற பெண்ணாகிய கைகேயியினது, மந்தரை உரை எனும் கடுவின் மட்கிய சிந்தையின் - மந்தரையினுடைய சொல்லாகிய விடத்தினால் நன்னிலைகெட்டுப்போகிய மனம்போல, செம்மை நீங்கி - செம்மைத்தன்மை நீங்கி, இருண்டது - இருளடைந்து விட்டது; (எ - று.)

சூரியனொளி நீங்கியதனால் ஒளிமழுங்கிய வானத்துக்கு, கூனியினுரையால் மழுங்கிப்போன கைகேயியின்சிந்தையை உவமை கூறினார். இவ்வுவமைக்கு 'செம்மைநீங்கி, இருண்டது' என்றவிடங்களிலுள்ள சிலேடை அங்கமாய்நின்றது. வானத்திற்குச் செம்மை நீங்குதல்-செவ்வானம் நீங்குதல்; மனத்திற்குச்செம்மை நீங்குதல் - நேர்மையானநெறியைவிட்டு நீங்குதல்; வானத்துக்கு இருளுதல்-இருளால் மூடப்படுதல்; சிந்தைக்கு இருளுதல்-அறியாமை நிறைதல் எனக் காண்க. இருண்மையென்பது - இவ்விருபொருளிலும் வருதலை "கூழின்மலிமனம்போன்றிருளாநின்ற சோகிலமே" என்ற திருக்கோவையாரினாலும் அறிக. சிந்தைக்குச் செல்லும்போது செம்மை இருள் என்பன முறையே செப்பத்திலும் அறியாமையிலும் சென்றனவாயினும், செம்மை இருண்மை என்ற பண்பால் ஒத்தலின் இசசெயபுளிற கூறிய உவமை,பண்புவமையாம். இங்ஙனம் வருதலை "புறங்குன்றி"என்று தொடங்குந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர்கூறிய உரையாலும் உணரலாம். கைகேயி தந்தையினமரபால தூயவளாதலின் இபறகையில நலமனத்தினளாயிருந்தனளென்பதும், இழிபிறப்பினளாகிய கூனியின உரையினாலேயே அது தூயமனந் திரிந்த தென்பதும் விளங்க. 'நந்தலில கைகயன பயந்த நங்கைதன் மந்தரையுரையெனுங் கடுவின மட்கிய சிந்தை' என்றார். பி - ம் — [1]அற்ற, அருக. [2]கேகயன். [3]வடகிய. [4]இனறியே. (ருசஉ)

ரு.—வானம் நட்சத்திரங்களால் விளங்குதல்

பரந்துமீ னரும்பிய பசலை வானக
மரந்தையின முனிவர னறைந்த சாபத்தா
னிரந்தர மிமைப்பிலா நெடுங்க [1]ணீண்டிய
புரந்தர னுருவெனப பொலிந்த தெங்குமே.

(இ - ள்) மீன் பரந்து அரும்பிய - நட்சத்திரங்கள் பரவித் தோன்றப்பெற்ற, பசலை வானகம் - பசுமைநிறமுள்ள ஆகாயம்,—முனிவரன்-இருடிசிரேட்டனான கௌதமன், அரந்தையின் - மனவருத்தத்தோடு, அறைந்த - கூறிய, சாபத்தால்—, நிரந்தரம் இமைப்பு இலா நெடு கண் ஈண்டிய - எப்பொழுதும் இமைத்தலில்லாத நீண்ட கண்கள் (உடம்பெங்கும்) நிறையப் பெற்ற, புரந்தரன் - தேவேந்திரனது, உரு என - உருவம்போல, எங்கும் பொலிந்தது - (தனது) எல்லாவிடத்திலும் விளங்கிற்று; (எ - று.)

தன்னிடமெங்கும் நட்சத்திரங்கள் விளங்கப்பெற்ற பசுநிறமுள்ள வானம், தன்னுடலெங்கும் இமையாக்கண்களைப் பெற்ற பசுநிறமுள்ள இந்திரனுக்கு ஏற்ற உவமையாம். தன்மனைவியாகிய அகலிகையை வஞ்சித்துப் புணர்ந்ததனால் அவ்விந்திரனது உடலெங்கும் ஆயிரம் பெண்குறிகள் தோன்றுமாறு கௌதமமுனிவன் சபித்தானென்பதையும், பிறகு அம்முனிவனது அநுக்கிரகத்தினால் அவை கண்களாயின என்பதையும் அகலிகைப்படலத்துக் காணலாம். "வரம்பில்பன் மீன்வயின் வயின்விலங்கிப், பரந்துமீதருமபிய பசலை வானத்து" எனப் பெருங்கதையில் உஞ்சைக்காண்டத்து மாலைப்புலம்பலில் வருவது காணத்தக்கது. மின்னுவது மீன் என நட்சத்திரத்திற்குக் காரணக்குறி. நிரந்தரம், ஸாபம்-வடசொற்கள் சாபம்-நிறைமொழிமாந்தர் வெகுண்டு கூறும்மொழி. புரந்தரன் - (பகைவரது) உடலை அல்லது பட்டணத்தை அழிப்பவன். அரந்தைஇல எனப்பிரித்து - பிறவித்துயரம் ஒழியப்பெற்ற, முனிவரன் என்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்.—[1] நீடிய, நீட்டிய. (ருசங)

எ.—இராமபிரான் ஒருசோலையை யடைந்து முனிவரோடு உறைதல்

திருநகர்க் [1]கோசனை யிரண்டு சென்றொரு
விரைசெறி சோலையை விரைவி [2]னெய்தின
[3]னிரதமின் [4]றிழிந்தபி [5]னிராம னின்றுணை
யுரைசெறி முனிவரோ டுறையுங் [6]காலையே

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்

(இ-ள்.) இராமன்—, திருநகர்க்கு - சிறந்த அயோத்திமாபுரியினின்று, ஓசனை இரண்டு விரைவின் சென்று - இரண்டுயோசனைதூரம் விரைவாகக் கடந்துபோய், விரை செறி ஒரு சோலையை - நறுமணம் நெருங்கிய ஒருபொழிலை, எய்தினன் - அடைந்தவனாய்,—இரதம்நின்று இழிந்த பின் - (ஏறிச்சென்ற தேரினின்று கீழிறங்கியபிறகு, இன்துணை உரை செறி முனிவரோடு - (தனக்கு) இனிய துணைவராக அமைந்த புகழ்மிக்க இருடியர்களோடு, உறையும் காலை - வசிக்கும்பொழுது,—(எ-று)— "சேனைவிட்டது" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

உரைசெறிமுனிவர் என்பதற்கு - வேதமுணர்ந்த முனிவர் என உரைத்தலுமொன்று. முதல்நாள் அத்தமிக்குஞ்சமயத்தில் இராமபிரான் தமசையென்னும் நதியையடைந்து அதன்கரையில் தங்க, உடன்வந்த நகரமாந்தரும் ஆங்குள்ள மரங்களினடியிற் கிடந்துறங்கினராக என்று முதனூல் கூறும். உரைசெறி முனிவர் என்றது - இடைவழியிற்சந்தித்து இராமபிரானை விட மாட்டாமையால் உடன்வந்த முனிவர்கள் என்றேனும், அவ்விடத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்கள் என்றேனும் கொள்க. பி-ம்.—[1] இயோசனை. [2] எய்தினா. [3] இரதமும். [4] இழிந்து. [5] இராமன்றன். [6] காலையில். (ருசச)

அ.—இராமபிரானைப் பின்பற்றிவந்த மனிதரின்திரள் அச்சோலையின்புறத்தே தங்குதல்.

வட்ட[1]மோ ரோசனை வளைவிற் றுப்நடு
வெட்டனை [2]யிடவுமோ [3]ரிடமி லாவகை
[4]புட்டகு சோலையின் புறத்துப் [5]போர்த்தென
விட்டது குரிசிலை [6]விடாத சேனையே.

(இ - ள்) குரிசிலை விடாத சேனை-இராமபிரானை விட்டுநீங்கமாட்டாத சனங்களின் தொகுதி,—ஓர் ஓசனை வட்டம் வளைவிற்று ஆய் - ஒருயோசனை தூரம் வட்டவடிவாகச்சூழ்ந்துகொண்டதாய, நடு எள் தனை இடவும் ஓர் இடம் இலா வகை - நடுவே ஓர் எள்ளையிடவேண்டுமென்றாலும் அதற்கேற்ற சிறிதுவெற்றிடமும் இல்லாதபடி, புள் தகு சோலையின் புறத்து-பறவைகள் விளங்குகின்ற(இராமபிரான்தங்கிய அந்தச்)சோலையின்வெளியிடத்தில்,போர்த்தது என - (அந்தச்சோலையையே தாம்) போர்த்தாற்போல, விட்டது - தங்கியிருந்தது; (எ - று)

இராமபிரான் தங்கிய அந்தச்சோலையின் வெளியே ஒருயோசனைதூரம் பரவினதாய் நடுவில்சிறிதுவெற்றிடமுமில்லாமல்மிகநெருங்கி அச்சோலையை யேதாம் போர்த்தாற்போலவளைந்தவடிவாய இராமபிரானுடன்சென்ற சனங்களின் தொகுதி தங்கிற்றென்க அச்சோலையைச் சேனை வளைந்திருந்தமையைப் போர்த்தாற்போலுமெனக் குறித்தது; தற்குறிப்பேற்றவணி. சேனை - இலக்கணையால், மக்கள்தொகுதியைக் காட்டிற்று போர்த்தென - போர்த்து என்கிற செயவென்னும் வினையெச்சம போர்த்தால்என்னும் செயினென்னும் வினையெச்சப் பொருளில்வந்த தென்றாவது, போர்த்தது என்னுந்தொழிற் பெயர் போர்த்து என்று விகாரப்பட்டுவந்தது என்றாவது கொள்க. பி-ம்'— [1]எழ். [2]இடமும. [3]இடை. [4]புட்டிரள். [5]போர்த்தன. [6]விடாது. (௫௪௫)

௬.—அச்சனங்கள் அந்த மணற்பரப்பில் ஊணுறக்கமின்றிப் பெருந்துயரோடு தங்குதல்.

[1]குயின்றன குலமணி நதியின் கூலத்திற்
பயின்றுயர் வாலுகப் பரப்பிற் பைம்புலில்
வயின்றொறும் [2]வைகின ரொன்றும் வாய்மடுத்
தயின்றிலர் துயின்றில ரழுது விம்மினார்.

(இ-ள்.) இராமபிரானுடன்சென்ற பெருந்திரளானசனங்கள் அப்பிரான் நகர்நீங்கியதனாலுண்டாகிய பெருந்துயரம் நிறைந்திருத்தலால்), ஒன்றும் வாய் மடுத்து அயின்றிலர் - (உண்ணுதற்குரிய) எந்தப்பொருளையும் வாயிற் கொண்டு உண்ணாதவரும், துயின்றிலர் - உறக்கம்பிடியாதவரும், அழுது விம்மினர்-(மனத்திற்குள்ளே) பொருமி வெளிப்பட அழுபவருமாய், குலம் மணி

குயின்றன நதியின் கூலத்தில் - சிறந்தனவான மணிகள் செறிந்துள்ள நதியின் கரையில், பயின்று உயர் வாலுகம் பரப்பில் - திரண்டுஉயர்ந்துள்ள மணற்பரப்பில், பைம் புலில் - பசும்புல்லிலே, வயின்தோறும் - (தங்குதற்குரிய) இடங்கள்தோறும், வைகினர் - தங்கினார்கள்; (எ - று.)

குலமணி, நதி, கூலம், வாலுகம் - வடசொற்கள். ஒன்றும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. குலமணிகுயின்றன நதியின்கூலம் என்பதற்கு-சிறந்தமணிகள் பதித்துச்செய்யப்பெற்ற நதிக்கரை யெனினுமாம். பி - ம் —[1]குயின்றிய. [2]வயின்றொறும் வைகினரெனாறும், வயின்றொறும வைகினரமோ. (௫௪௬)

வேறு.

௬௦ —இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இராமனுடன்சென்ற பலரும் துயின்றதைக் கூறும்.

வாவிவிரி தாமரையின் [1]மாமலரின் வாசக்
காவிவிரி நாண்மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணா
ராவிவிரி பானுரையி னாடையணை யாக
நாவிவிரி கூழையிள நவ்வியர் துயின்றார்.

(இ - ள்.) வாவி விரி தாமரையின் மா மலரின் - தடாகத்திற் பரந்து வளர்ந்த தாமரையினது சிறந்த மலர்களுள், வாசம் விரி காவி நாள் மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணார் - நறுமணம்பொருந்திய கருங்குவளையின் அன்று பூத்தமலர் மலரப்பெற்றாற்போன்ற கண்களையுடையராய, நாவி விரி கூழை இள நவ்வியர் - கஸ்தூரிமணம்விரிந்த கூந்தலையுடையராகிய மாதர்,—ஆவி விரி பால் நுரையின் ஆடை அணை ஆக - புகைவிரியப்பெற்ற பால்நுரையைப் போன்ற ஆடையை அணையாகக்கொண்டு, துயின்றார்-தூங்கினார்; (எ-று.)

பருவம் வந்த மகளிர் தமதுமெல்லியஆடை அணையாகத் துயின்றமை, இதனாற் கூறப்படுகின்றது. மகளிர்முகத்திலுள்ள கண்கள் தாமரைமலரிற் காவிமலர் முகிழ்த்தாற்போலு மென்றார் இல்பொருளுவமை. ஆவிவிரிபானுரையினாடை - "ஆனபடுபாலுலை, போந்துபொங்கிய ஆவியினாற்பொலிந்து, மாடங்கள் , பூந்துகில புறம்போர்த்தன போன்றவே," "ஆவியந் துகிலார்", "பாலாராவிப்பைந்துகில" என்பன காண்க. பி-ம்.—[1]நாண்மலரின், இன்மலரின். (௫௪௭)

௧௧. பெரும்பகல் வருந்தினர் பிறங்குமுலை தெங்கின்
குரும்பைகள் பொருஞ்செவிலி மங்கையர் குறங்கி
[1]லரும்பனைய கொங்கையயி லம்பனைய [2]வுண்கட்
கரும்பனைய செஞ்சொனவில் கன்னியர் துயின்றார்.

(இ - ள்.) பிறங்கு முலை தெங்கின் குரும்பைகள் பொரும் செவிலி மங்கையர் - (தமது) விளங்குகின்ற முலைகள் தென்னங்குரும்பைகளை யொத்த செவிலித்தாயராகிய மாதரின், குறங்கில் - துடையிலே, பெரு பகல் வருந்தி

னர் - நீண்டபகற்பொழுதெல்லாம் (இராமனுக்கு நேர்ந்த வனவாசத்தைக் குறித்து) வருந்தினவராகிய, அரும்பு அனைய கொங்கை - தாமரைமலரி னரும்பையொத்த தனங்களையும், அயில் அம்பு அனைய உண் கண் - கூரிய அம்பையொத்தமையுண்ட கண்களையுமுடைய, கரும்பு அனைய செம் சொல் நவில் - கருமபையொத்த இனியசொல்லைப்பேசுபவராகிய, கன்னியா - இள மகளிர், துயின்றார்—; (எ - று.)

இதனால், இளமங்கையா தமது செவிலித்தாயரின் துடையில் உறங்கி னமை கூறப்பட்டது. பகல்முழுதும் வருந்திய சோாவின் மிகுதியால் கன்னி மாா உடல்தெரியாது துயின்றன ரென்க. கன்னியா - விவாகமாகாதமகளிர். வருத்தத்தோடு கழிந்த நாளாதலால் அது மிகவும நெடுகிக் காணப்பட்டமை தோன்ற, 'பெரும்பகல்வருந்தினர்' என்றார். பொரும் - உவமவுருபு. பி-ம்:—[1]அரம்பையிணையங் கைபயிலம்பனையவுண்டே. [2]ஒண்கண். (௩௪அ)

௧௨. [1]பூவக நிறைந்த புளினத் [2]திரள்கடோறு
மாவகிரி [3]னுண்கணர் மடப்பிடியின் [4]வைகச்
சேவக [5]மமைந்தசிறு கட்கரிக ளென்னத்
தூ[6]வகலில குந்தமற மைந்தர்க டுயின்றார்.

(இ - ள்.) பூஅகம நிறைந்த புளினம திரள்கள் தோறும் - பூமியில் நிறைந்து தோன்றுகிற மணற்குன்றுகளினிடங்களதோறும், தூஅகல் இல் குந்தம மறம மைந்தாகள் - ஊன் நீங்குதலில்லாத குந்தமென்னும் படையை யேந்திய வீரத்தையுடைய குமாரர்கள், மா வகிரின் உண் கணர் மட பிடியின் வைக - மாவடுப்போன்ற மையுண்ட கண்களையுடையவராகிய (தமது) மனை வியர் இளையபெண்யானைகள்போல் தங்கியிருக்க, சேவகம் அமைந்த சிறு கண் கரிகள் என்ன - வீரமமைந்த சிறிய கண்களையுடைய ஆண்யானைகள் போல, துயின்றா—; (எ - று.)

இதனால், புளினத்தடங்களில தமதுமனைவியா தங்கியிருக்க, ஆடவவீரர் துயின்றமை கூறப்பட்டது. அசசோலையின் புறமபுள்ள பிரதேசம் மணல் நிரமபியுள்ள தென்பது 'பூவகநிறைந்தபுளினம' என்றதனாற் பெறப்பட்டது. பூவகம - பூஎன்ற வடமொழித்திரிபாகியசொல் அகமென்னும ஏழனுருபு பெற்றுவந்தது. இனி, பூவகமநிறைந்தபுளினம எனபதற்கு - மலாகள் தம்மி டம்நிறைந்த புளினம எனினுமாம் மாவகிா - கண்ணிற்கு வடிவில்உவமை. சிறுகண-கரிக்கு, இயற்கை அடைமொழி. புளினம, கரி, குந்தம—வடசொற்கள். பி-ம்:—[1]பூவகை. [2]திடா. [3]உண்கணின், ஒண்கணின. [4]வைகும. [5]அணைந்த. [6]அகலிலங்குமயின்மன்னா, அகமிருந்தமறமன்னா, அயலிருந்தமறமன்னர்.()

௧௩. தகவுமிகு தவமுமினை தழுவவுயர் கொழுநர்
முகமுமவ ரருளு[1]நகர் சிலர்கடுயர் மூடுக
வகவுமிள மயிலகளுயி ரலசியன வனையார்
மகவுமுலை வருடவிள மகளிர்க டுயின்றார்.

(இ - ள்.) மிகு தகவும் தவமும் இவை தழுவ உயர் - மிக்க நல்லகுணமும் கொண்டானது கொள்கையின்படியே நடக்கும் கொள்கையும் இவை பொருந்தியதனால் உயர்ந்துள்ள, கொழுநர் முகமும் அவர் அருளும் நுகர் - கொழுநருடைய முகத்தையும் அவருடைய கருணையையும் அனுபவிக்கின்ற, சிலர்கள் இளமகளிர்கள் - சில இளமகளிர்கள், துயர் முடுக - துன்பம் மிக்கதனால், அகவும் இள மயில்கள் உயிர் அலசியன அனையார் - ஆடுந்தன்மையுள்ள இளமயில்கள் உயிரொடுங்கியவற்றைப் பொருந்தவர்களாய், மகவு முலை வருட - (முலையுண்ணும்) குழந்தை மற்றொரு முலைக்காம்பை நெருடிக்கொண்டிருக்க, துயின்றார்—; (எ - று.)

இதனால், மக்களைப்பெற்ற பதிவிரதைமகளிர் துயின்றமை கூறப்படுகின்றது. கணவருடைய இன்முகத்தையே காணுதலும் அவருடைய அருளைநாடி நுகருதலும், பதிவிரதையருக்கு இயல்பு. சிலர்கள் - விகுதிமேல் விகுதி. பதிவிரதையர்க்குக் கொழுநர் கொள்கைப்படி நடப்பது தவிர வேறு தவமில்லையாதலால், தவமென்பதற்கு இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. தகவு மிகுதவமும் தழுவவுயர் என்பதை மகளிர்க்கு அடைமொழியாக்காமல் கொழுநர்க்கு அடைமொழியாக்கின், தகவினாலும் தவத்தினாலும் உயர்ந்த கொழுநரது முகத்தையும் அருளையும் நுகர்கின்ற மகளிர் என்க. குழந்தை தன் தாயின் ஒருமுலையிற்பால் குடிக்கும்போது மற்றொருமுலையின் காம்பை நெருடுதல், இயல்பு. இதனை 'திருமலிந்துதிகழ்மார்புதேக்கவந்தென்னல்குலேறி, யொருமுலையை வாய்மடுத்தொருமுலையை நெருடிக்கொண், டிருமுலையுமுறைமுறையாலேங்கி யேங்கியிருந்துணாயே" என்ற பாசுரத்தாலும் அறிக. பி-ம்.—[1] நுகாகிலா துயர முறுவோர், நுகாகிலா துயரமுறுவர், நுகாகிலா துயரின் மூழ்கி, நுகாகிலா கடுயர் முழுகி. சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள், "சம்பகநறும்பொழில்"(கரு)என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப் பின்னும், சிலபிரதிகளில் "மாகமணி"(கச)என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப்பின்னும் 'வேறு' என்ற தலைப்போடு காணப்படுகின்றது.()

கச. மாகமணி வேதிகையின் மாதவிசெய் பந்தர்
கேகய நெடுங்குல மெனச்சிலர் கிடந்தார்
பூகவன மூடு[1]படுகர்ப்புளின முன்றிற்
றோகையிள வன்னநிரை யிற்சிலர் துயின்றார்.

(இ - ள்.) சிலர் - சிலமகளிர்,—மாதவி செய் பந்தர் - முல்லைக்கொடியால் அமைக்கப்பட்ட பந்தலில், மாகம் மணி வேதிகையின் - வானத்தைப்போல் தோன்றுகின்ற நீலரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற திண்ணையில், கேகயம் நெடுகுலம் என - மயிலின் பெருங்கூட்டம்போல, கிடந்தார் - படுத்திருந்தார்; சிலர் - சிலமகளிர்,—பூகம் வனம் நடு - கமுகவனத்தின் நடுவிலுள்ள, படுகர் - மடுவைச் சார்ந்த, புளினம் முன்றில் - மணல்மேடுகளில், தோகை இள அன்னம் நிரையின் - தோகையையுடைய இளவன்னங்களின் வரிசைகள் போல, துயின்றார்—; (எ - று.)

மாதவிப்பந்தலின் கீழமைந்த வேதிகையிற் சிலர் மயிற்குலம்போற்கிடந் துறங்க, சிலர் கமுகந்தோட்டத்திடையிலே மணற்குன்றுகளில் இளவன்னம் போல் துயின்றன ரென்க. வேதிகை - யாகஞ்செய்யும்பொருட்டு அமைக்கப் பட்ட திண்ணைபோலமேடான இடம். அந்நாட்டிற் பலரும் யாகஞ் செய்வோ ராதலின் அங்ஙனம யாகஞ்செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட வேதிகையின்மீது மாதவிக்கொடிகள் பந்தல்போற்படர்ந்தன வென்க. வீட்டின் முன்னிடம் என்றபொருளுள்ள 'முன்றில' என்ற சொல் - இலக்கணையால், இங்கே இட மென்ற பொருளை யுணர்த்தியது. தோகை - விலங்குக்கு வால்போலப் பறவைகட்குப் பின்புறத்தில் நீண்டுள்ளது இது. பெரும்பாலும் மயிலுக் குக் கூறப்படும் மாகம - மஹாகம என்ற வடசொல்லின் திரிபு மணிவேதிகா, மாதவீ, பூகவநம, ஹம்ஸம என்ற வடசொற்கள் திரிந்துவந்தன. கேகயம், குலம, புளிநம-தற்சமவடசொற்கள மாகமணிவேதிகை என்றதொடருக்கு- ஆகாயத்தை அழகுசெய்கின்ற யாகவேதிகை என்று பொருள் கூறுவதிற் சிறப்புளதேற் கொள்க. பி-ம் —[1]படுக்காமாபுரை. (௫௫௪)

௧௫. சம்பக நறும்[1]பொழில களிற்றருண வஞ்சிக்
கொம்[2]பழுதொ சிந்தன வெனச்சிலர் குழைந்தார்
வம்பளவு கொங்கையொடு வாலுகம் வளர்க்கு
மம்பவள வல்லிக ளெனச்சில [3]ரசைந்தார்.

(இ - ள்.) சிலர் - சிலமகளிர்,— சம்பகம நறு பொழில்களில் - நறுமண முள்ள சண்பகச்சோலைகளிலே, தருணம வஞ்சி கொம்பு அழுது ஒசிந்தன என-இளைய வஞ்சிக்கொடிகள் அழுது முறிந்து கீழ்விழுந்து கிடப்பனபோல, குழைந்தார் - சோர்வுடன்கிடந்து உறங்கினார்கள்; சிலர் - மற்றுஞ்சிலமாதர்,—வம்பு அளவு கொங்கையொடு - கச்சையணிந்த தனங்களுடனே, வாலுகம் வளர்க்கும் அம் பவளம வல்லிகள் என - மணற்குன்றுகளால் வளர்க்கப்படு கின்ற அழகிய பவளக்கொடிகள் போல, அசைந்தார் - மெய்ம்மறந்து துயின்றார்கள்; (எ - று.) •

சிலமகளிர் சண்பகப்பொழிலிற் சோர்ந்து தூங்க, சிலமகளிர் மணற் குன்றுகளில் அயர்ந்து தூங்கினரென்பதாம அழுதகண்ணீருடனே தளர்ந்து கிடந்து உறங்கும மகளிரை - வஞ்சிக்கொம்பு அழுது ஒசிந்தனபோலுமென வும், மணற்குன்றுகளில அயர்ந்துதூங்கும மகளிரை - வாலுகத்தால் வளர்க் கப்பட்டு வம்பளவு கொங்கையைக்கொண்ட பவளவல்லிகள் போலுமென வும் குறித்தார்; இவை இரண்டும - தற்குறிப்பேற்றவணிகள். சம்பகம், தரு ணம, வாலுகம - தற்சமவடசொற்கள். வஞ்சுளம, பரவாளவல்லீ என்ற வட சொற்கள் - வஞ்சி, பவளவல்லி எனத் திரிந்துவந்தன. பி-ம் —[1]பொழிலி யல். [2]அழகு. [3]அயர்ந்தார். (௫௫௫)

௧௬. குங்கும [1]மலைகுளிர் பனிக்[2]குழுமி [3]யென்னத்
துங்க முலையிற்றுகளு றச்சிலர் துயின்று
ரங்கை யணையிற்பொலி வழுங்கமுக மெல்லாம்
பங்கய [4]முகிழ்த்தன வெனச்சிலர் படிந்தார்.

(இ-ள்.) சிலர்-சிலமாதர்கள்,-குங்குமம் மலை குளிர் பனி குழுமி என்ன-குங்குமப்பூநிறைந்துள்ள மலையிலே குளிர்ந்த பனி படிந்ததுபோல, துங்கம் முலையில் துகள் உற-பருத்துள்ள தனங்களிலே புழுதி படிந்திருக்க, துயின்றார்—; சிலர்-, அம் கை அணையில்-அழகிய கையாகிற தலையணையிலேபொருந்தியுள்ள, முகம் எல்லாம்-(தமது) முகங்கள்யாவும், பொலிவு அழுங்க-அழகு கெட்டிருத்தலால், பங்கயம் முகிழ்த்தன என - தாமரைமலர்கள் குவிந்துள்ளன என்று நினைக்குமாறு, படிந்தார் - கிடந்து உறங்குகிறார்கள்; (எ - று.)

இதனால், தம்முடம்பிற் புழுதிபடியவும் கைகளை அணையாக அமையவும் சிற்சில மகளிர் கிடந்து உறங்குமையைக் கூறுகின்றார். தரையிற்படுத்து உறங்கும் மகளிரது தனங்களிற் படிந்த புழுதி குங்கும மலையிற் பனிபடிந்தது போலுமெனக் குறித்தார் தற்குறிப்பேற்றவணி. கையே அணையாக அமைய அவற்றில் மலர்ச்சியற்ற மகளிரது முகங்கள், முகிழ்த்த பங்கயம்போலும் என்றது - உவமையணி. தனங்கள் குங்குமப்பூச்சு அமைந்தனவாதலால், அவை குங்குமமலையெனப்பட்டன. குங்குமமலை-குங்குமத்தாலியன்ற மலையெனினுமாம். பி-ம். —[1]முலைக்குளிர்மணல் [2]குமிழ். [3]அன்ன. [4]முகிழ்ப்பன (௫௩௩)

௧௭. தொடுத்த[1]க லிடைச்சிலர் துவண்டனர் துயின்றா
ரடுத்த[2]வடை யிற்சில[3]ரழிந்தன ரயர்ந்தா
ருடுத்ததுகில் சுற்றொரு தலைச்சில ருறைந்தார்
படுத்ததளி மீசிலர்[4]பசந்தன ரசந்தார்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—துவண்டனர் - (விழித்திருந்த இளைப்பினாலும் வருத்தத்தினாலும்) துவட்சியடைந்தவராய், தொடுத்த கல் இடை - (ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்துள்ள கல்லினிடத்திலே, துயின்றார்—; சிலர்—,—அடுத்த அடையில்-ஒன்றன்மீது ஒன்றாக விழுந்துள்ள இலையின்மேல், அழிந்தனர்-மனம் அழிந்தவராய், அயர்ந்தார் - மெய்ம்மறந்து தூங்குகிறார்கள்; சிலர்—,—உடுத்த துகில் சுற்றி - உடுத்த ஆடையில் ஒருபகுதியைமாத்திரம் உடுத்துக்கொண்டு, ஒருதலை-(அதனுடைய) மிஞ்சிய பகுதியில், உறைந்தார் படுத்து உறங்கினார்கள்; சிலர்—,—படுத்த தளிமில் - பரப்பிய தளிமிமேல், பசந்தனர் - (துன்பத்தின் மிகுதியால்) நிறம் வேறுபட்டவராய், அசந்தார் - மெய்மறந்து தூங்கினார்கள்; (எ - று)

சிலரென்பதை மகளிர் என்றமாத்திரம் கொள்ளாமல் ஆடவர் மகளிர் என்ற இருபாலாரைக் காட்டுமெனினுமாம். கல்லிடைச் சிலரும், இலையிற் சிலரும், தளிமிற் சிலரும், உடுத்தவுடையிற் சிலருமாகப் பலரும் அயர்ந்து தூங்கினரென்க. அசந்தார் - அயர்ந்தார் என்பதன் போலி. சுற்றிஒருதலை என்பன, சுற்றொருதலை என விகாரப்பட்டுவந்தன. பி-ம். —[1]மலரிற்சிலர், புருவசசிலை. [2]கலிடை. [3]அசைந்தனர், அறிந்தனர். [4]பதைத்தனர்திகைத்தார், படிந்தனர்பதைத்தார். இச்செய்யுள் சிலபிரதியிற் காணப்படவில்லை. (௫௩௪)

**௧௮ — யாவரும் உறங்குகையில் இராமன் சுமந்திரனையழைத்து ஒன்று கூறத்தொடங்குதல்.**

ஏனையரு மின்னண [1]மிறங்கின [2]ருறங்கா
மானவனு மந்திரிசு மந்திரனை வாவென்
றூனமில் பெருங்குண மொருங்குடைய [3]வுன்னால்
மேனிகழ்வ துண்டவுரை கேளென விளம்பும்.

(இ - ள்.) இன்னணம் - இவ்வாறு, இறங்கினர் - (அச்சோலைப்புறத்தே) தங்கினவராகிய, ஏனையரும் - யாவரும், உறங்கா - தூங்கிக்கொண்டிருக்க,— மானவனும் - வைவச்சுவதமனுவின் குலத்திற்றோன்றிய இராமபிரானும், மந்திரி சுமந்திரனை - மந்திரியாகிய சுமந்திரனென்பானை, வா என்று '(இங்கே) வருவாயாக' என்று அழைத்து, (அவனை நோக்கி), 'ஊனம் இல் பெருங்குணம் ஒருங்கு உடைய உன்னால் - குற்றமற்ற சிறந்த குணங்களெல்லாவற்றையும் ஒருசேரக்கொண்டுள்ள உன்னாலே, மேல் - இனி, நிகழ்வது - நடக்கவேண்டியதொரு செயல், உண்டு— அ உரை - அதனைப்பற்றிய பேச்சை, (யான்கூற), கேள் — கேட்பாயாக,' என - என்று சொல்லி, விளம்பும் - கூறலானான்; (எ - று.)—அதனை, மேற்கவியிற் காண்க.

[1]உறங்கினாரென்ற பாடத்துக்கு - யாவரும் இங்ஙனம் துயின்றார்கள்: (அப்போது), உறங்கா மானவனும் - தூக்கம்பிடியாதவனாகிய அவ்விராமனும் என்று உரைக்க. தன்னுடன் வந்த நகரமாந்தரைப் பின்னும் வருத்தத்திற்கு உட்படுத்தாமற் பிரியவேணுமென்னுங் கருத்தைக்கொண்ட இராமபிரான் இலட்சுமணனுடன் முன்னர் ஆலோசித்துப் பிறகு சுமந்திரனையழைத்துத் தன்கருத்தைக் கூறலாயினன் என இச்செய்யுளின் கருத்தை முதனூலிற்கேற்ப விரித்துரைக்கலாம். ஏனையோரென்பது, ஏனையரென விகாரப்பட்டுவந்தது. இனி, கீழே மகளிர் பலரும் உறங்கியதைக் கூறிக்கொண்டுவந்தமையால், ஏனையர் - மற்றைப்பேராகிய ஆடவரும், துயின்றனர் எனக் கூறலாமென்பர் ஆயினும், கீழ்ச்சிலபாடல்களில் இருபாலாரும் துயின்றனரெனக் கொள்ளுதற்கு இடமிருத்தலாலும், பன்னிரண்டாஞ்செய்யுளில் "மற்றமைந்தர்கள் துயின்றார்" எனக் கூறியுள்ளதனாலும், அவ்வுரை சிறக்குமெனத் தோன்றவில்லை. பி-ம் —[1]இரங்கினர். [2]உறங்க. [3]அன்னான். (௫௫)

**வேறு.**

**௧௯ — இராமன் சுமந்திரனைநோக்கி உடன்வந்தவர் திரும்பிச்செல்லுமாறு இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்லச் சொல்லுதல்.**

பூண்டபே ரன்பி னாரைப் போக்குவ தரிது போக்கா
ஈண்டுநின் றேகல் பொல்லா தெந்தைநீ யிரத மின்னே
தூண்டினை [1]மீள நோக்கிச் [2]சுவட்டை யோர்ந் தென்னை யங்கே
மீண்டன னென்ன மீள்வ [3]ரிதுநின்னை வேண்டிற் றென்றான்.

(இ-ள்.) 'பூண்ட பேர் அன்பினாரை[பேரன்புபூண்டாரை]-(நம்மிடத்து) மிக்க அன்புகொண்ட இந்நகரசனங்களை, போக்குவது - திரும்பிச்செல்லுமாறு செய்வது, அரிது - முடியாது; போக்காது - (அவர்களை) அனுப்பிவிடாமல், ஈண்டு நின்று ஏகல் - இவ்விடத்தினின்று செல்லுதல், பொல்லாது - நல்லதன்று; எந்தை - எனது தந்தை போன்றவனே! இன்னே - இப்பொழுதே, நீ—, இரதம் தூண்டினை மீள - இரதத்தைச் செலுத்தியவனாய் மீண்டுசெல்ல, (கண்விழித்தெழுந்த இவர்கள்), சுவட்டை நோக்கி - (தேர்சென்ற) அடையாளத்தைக்கண்டு, ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து, என்னை அவ்வூர் மீண்டனன் என்ன - என்னை அவ்வயோத்தியாநகரத்திற்கே திரும்பிவிட்டானென்று நினைத்து, மீள்வர் - (தாமும்) திரும்பிச்செல்வார்கள்; (ஆகையால்), இது - இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்லவேண்டுமென்ற இதுவே, நின்னை வேண்டிற்று - உன்னை வேண்டிக்கொள்வதாகும்,' என்றான - என்று கூறினான், (இராமன்).

தன்கீழ்வாழுங் குடிமக்கட்கு மனவருத்தமுண்டாகும்பொழுது அரசகுமாரர் அதைத் தாம் தீர்ப்பது தகுதியே யன்றித் தமது துயரத்தையும் அந்தப்பட்டணத்து ஜநங்கள் நோகுமாறு செய்வது முறைமையன்று ஆதலாலும், 'நம்மையாவது நகரத்திற்குத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும்; அல்லது, தாங்களாவது காட்டில் உடன்வரவேண்டும்' என்று பேரன்பினால் விடாப்பிடிகொண்டுள்ள இவர்களை நல்வார்த்தைசொல்லி நகரத்திற்குத் திருப்பியனுப்புவது முடியாததாதலாலும், மேலும் நாம் இவர்களைக் காட்டிற்கு உடன் அழைத்துச்சென்றால் அங்கு இவர்கட்கு ஏற்றபடி உணவு முதலியன அளித்தல் முடியாததாகையாலும், அன்றியும் அங்கு ஏதேனும் கொடியவிலங்கு முதலியவற்றால் இவர்கட்குத் தீங்குநேருமாயின் அத்தீவினையும் நம்மைச் சேருமாதலாலும், இவர்களை வஞ்சித்தாவது நகரத்திற்கு மீளுமாறு செய்வது இப்போது செய்யத்தக்க காரியம்; அதற்கேற்ப நீ இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாயேயானால் தேர்ச்சுவட்டைக்கண்டு இதுவரையிலும் நான் இரதத்திலேறிவந்ததுபோல இப்போதும் இரதத்தின்மேலேறி வனவாசத்திற்கு அஞ்சி நகரத்திற்குத் திரும்பியதாக நினைத்துத் தாமும் நகரத்திற்குத் திரும்பிவிடுவர். ஆகையால், இதுவே இப்பொழுது நீ செய்யவேண்டிய செயல் என்று சுமந்திரனை இராமபிரான் வேண்டினனென்க. தமசாநதிக் கரையில் நகரமாந்தர்யாவரும் உறங்குகையில், சுமந்திரனோடு இராமபிரானது குணங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு இலக்குமணன் விழித்திருக்கையில் இலக்குமண சுமந்திரர்களால் அமைக்கப்பட்ட இலைப்படுக்கையினின்றும் உறங்கியெழுந்திருந்த இராமபிரான் தான் நகரசனங்களுடன் வனத்திற்குச்செல்லுதல் தகுதியன்றென்பதை ஆலோசித்துப் பிறகு சுமந்திரனைப்பார்த்து 'இந்நகரமாந்தர்க்குத் தெரியாதபடி வனத்திற்குச் செல்லவேண்டுமாதலால், இரதத்தைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டுவருக' என்ன, அவனும் அங்ஙனமேகொணர, ஸ்ரீராமன் இரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு தமசாநதியைக்கடந்து முள்கல்லில்லாத பெரியவழியைப்பிடித்துச் செல்லுகையிற் சுமந்திரனைப்பார்த்து

'நீ மாத்திரம் இருந்து கொண்டு இவ்விரதத்தை அயோத்திக்குத்திரும்பிவிட்டது போல் தோன்றுமாறு வடதிசைமுகமாக ஒரு முகூர்த்தகாலம் தேரை நடத்திச்சென்று பிறகு வேறுவழியாக ஜனங்களால் சுவடுதெரியமுடியாதபடி திருப்பிக்கொண்டுவருவாயாக' என்று கட்டளையிட, சுமந்திரனும் அங்ஙனமே செய்ய, இராமபிரான் தேரின்மேலேயே தேவசுருதி கோமதி என்னும் நதிகளைத் தாண்டிக் கோசலதேசத்தின் தென்னெல்லையைக் கடந்து, அங்கரதேவதையை வணங்கிவிட்டுக் கங்காதீரத்தையடைந்ததும், குகன் கொண்டுவந்த ஓடத்தின்மேலேறும்பொழுது சுமந்திரனிடம் தனதாயத்தாருக்குச் சொல்லவேண்டிய செய்திகளைச்சொல்லி அவனைத் திருப்பியனுப்பியதாக முதனூலிற் கூறியுள்ளது. வேண்டிற்று - இறந்தகாலம் இறந்தகாலமாக வந்த காலவழுவமைதி. எந்தை - அன்பினால் வந்த மரபுவழுவமைதி. இன்னே-இன்றே யென்பதன் விகாரமென்றாவது, இனியென்பது விகாரப்பட்டு ஏகாரவிடைச்சொல்பெற்று வந்ததென்றாவது கொள்க. பி-ம் —[1]மீளவதாகி. [2]சுவடுதோந்து. [3]ஈதுன்னை, இதுவுன்னை, இதுவென்னை. (௫௫௩)

௨௦.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - சுமந்திரன் தான் வெறுந் தேருடன் திரும்பிச்சென்று, கேட்பவருக்கு யாதுகூறுவதென்று வருந்துவதைக் கூறும்.

செவ்விய குரிசில் கூறத் தேர்வலான் [1]செப்பு வானவ்
வெவ்விய தாயிற் றீய [2]விதியினின் மேலன் போலா
மிவ்வயி னின்னை [3]நீங்கி யின்னுயிர் [4]தீர்ந்தின் றேகி
யவ்வயி [5]னனைய காண்டற் [6]கமைந்தன [7]னடிய னென்றான்.

(இ - ள்.) செவ்விய குரிசில் - நற்குணங்களையுடைய தலைவனாகிய இராமபிரான், கூற-(இவ்வண்ணம்) சொல்ல,—தேர் வலான்-தேர்செலுத்துதலில் வல்லவனாகிய சுமந்திரன், செப்புவான் - சொல்லுவானாயினன்:— '(நான் நீ கூறியவண்ணமே வெறுந்தேரைக்கொண்டு திரும்பிச்செல்வேனானால்), 'இவ்வயின் - இவ்விடத்தினின்று, நின்னை நீங்கி - உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து, இன் உயிர்-(எனது) இனிய பிராணனை, தீர்ந்து இன்று-நீங்கப்பெறாமல், ஏகி - மீண்டு சென்று, அவ்வயின்-அவ்வயோத்தியா நகரத்தில், அனைய - (இராமனின்றிச்செல்வதுகண்டு அவஸ்தைப்படுகின்ற அயோத்தியாபுரியின்) அந்த நிலைமைகளை, காண்டற்கு - காணுதற்கு, அமைந்தனன் - உடன்பட்டவனான, அடியன் - அடியவனாகிய யான்,—அ வெவ்விய தாயின் - (நீ காட்டிற்குச் செல்லவேணுமென்று வரம்வேண்டிய) கொடிய அந்தத் தாய்க்கும், தீய விதியினின் - (அங்ஙனம் காட்டிற்குச் செல்லுமாறு தூண்டிய) கொடிய விதிக்கும், மேலன் போல் ஆம் - (கொடுமையில்) மேம்பட்டவனாவேன் போலும்', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

கானகத்திற்கு நீ செல்லுமாறு தாய் வரம்வேண்டினாள்: விதி காட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டது; யானோ அவ்விருவர்செயலையும் நடப்பித்ததோடு ஒழியாமல் கல்லும்முள்ளும் நிறைந்த கானகத்திலே பொருந்தாரை வேல்நுதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிகளா குருதிசோர வெயிலூறைப்பநடந்து செல்ல விட்டிட்டு 'ஒருகால் இராமன் நாட்டிற்குத் திரும்பிவந்தாலும் வருவனோ?' என்று ஓரெண்ணங்கொண்டு உடன் வரமுடியாமையால் நகரத்தில் தானே தங்கிய சிலர்க்கு அவ்வாசையில்லாத நீசசெயத கொடியவனாதலால் 'தாயின் வெவ்வியவிதியினின் மேலன்' என்கிறான், சுமந்திரன் 'விதியினின் மேலென்போலாம' என்ற பாடத்திற்கு - விதியினும மேலாக எதையொத்திருப்பேனென்க. தீரந்து-தீர்த்து என்ற தொழிற்பெயரின்விகாரம்.

பி-ம் —[1]உணர்த்துவான் [2]விதியினிமேலென்பாலாம, விதியின்மேலோன்போலாம் [3]நீக்கி, நோக்கி. [4]தீராதேகி, நந்தினரேகி, ஏகேகன்றேகி. [5]முடிவு. [6]அமைதலால், ஆதலால். [7]அளியன். (௫௫௭)

வேறு.

௨௧. தேவியு மிளவலுந் தொடரச் செல்வனைப்
[1]பூவியற் கானகம் [2]புகவுய்த்தே னென்கோ
கோவினை யுடன்கொடு [3]குறுகினே னென்கோ
யாவது கூறுகே [4]னிரும்பி னெஞ்சினேன்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர.

(இ - ள்.) தேவியும் இளவலும் தொடர - மனைவியும் தம்பியும் உடன் தொடர்ந்து செல்ல, செல்வனை - செல்வக்குமாரனாகிய இராமபிரானை, பூ இயல் கானகம் மலர்கள் பொருந்திய காட்டில், புக-செல்லுமாறு, உய்த்தேன் என்கோ - விட்டுவந்தேனென்று சொல்வேனோ? கோவினை - தலைவனாகிய இராமபிரானை, உடன் கொடு - உடன் அழைத்துக்கொண்டு, குறுகினேன் என்கோ-(நகரத்தைக்) கிட்டினேனென்று சொல்வேனோ? இரும்பின் நெஞ்சினேன் - இரும்பைப்போல்வலிய நெஞ்சையுடையனாகிய யான், யாவது கூறுகேன் - யாது சொல்லக்கடவேன? (எ - று)

'கோவினையுடன்கொடுகுறுகினேன்'என்றுசொல்லுதல் பொருந்தாதது போலவே, பகைவரை வேல்நுதிபோற் பரல்பாயுங் காட்டிற் புகவுய்த்ததை 'பூவியற்கானகம் புகவுய்த்தேன்' எனக் கூறுதலும் தகாதாதலாலும், நுழைதற்கரிய கடுங்காட்டிற் கொண்டுபோய் விட்டுவந்தேனென்று கூறுதல் மிகவும் அநிஷ்டத்தைக் கூறியதாமாதலாலும் 'யாவதுகூறுகேன்' என்கிறான். காட்டில் விட்டுவந்தேனென்று எவ்வாறு கூறுவேனென்பது, சுமந்திரன் கருத்து. காட்டிலேகொண்டுபோய் விட்டுவந்த கொடுஞ்சொல்லைச் சொல்லும்படி தனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதைப்பற்றி, தன்னை, 'இரும்பின்நெஞ்சினேன்'என்று பழித்துக்கூறுகின்றான். 'தேவியும் இளவலுந் தொடர' என்றதனால், தானும் அவர்களைப்போலப் பின்தொடர்ந்துசெல்லச் சுமந்திரன் விரும்புகின்

றானென்பது தொனிக்கும். என்கு - தன்மையொருமையெதிர்காலவினை முற்று. 'கூறுகேன்' என்பதில், ககரவொற்று—எதிர்காலங்காட்டும். பி ம்.—[1]பூவுயா. [2]போகின்னேன். [3]இரும்பு. (௫௯௮)

௨௨. தாருடை மலரினு மொதுங்கத் தகவிலா
வாருடை முலையொடு மதுகை மைந்தரைப்
பாரிடைச் செலுத்தினேன் பழைய நண்பினேன்
றேரிடை வந்தனன் றீதிலே னென்கோ.

(இ-ள்) பழைய நணபினேன்-முன்னோகாலந்தொட்டு நணபையுடையவனும், தீது இலேன் - குற்றமற்றவனுமாகிய யான், தார உடை மலரின் உம்-மாலைபாகத தொடுத்தற்குரிய மலாகளிலும, ஒதுங்க - நடத்தற்கு, தகவு இலா-தகுதியில்லாத [மிகவும் சுகுமாரத்தன்மையமைந்த], வார உடை முலையொடு-கச்சையணிந்த தனங்களையுடைய சீதையுடனே, மதுகை மைந்தரை-வலிமையமைந்த குமாராகளை, பாரிடை - கடுந்தரையில், செலுத்தினேன் - செல்லுமாறுவிட்டவனும், தேரிடை வந்தனன் - (சொஸ்தமாக நான் அரச குமாரன்போல) தேரின்மீதுஏறிக்கொணடுவந்தேன், என்கோ-? (எ - று)

பூப்பட்டாலுங் கொப்புளிக்குந் தன்மையுள்ள சுகுமாரமான பாதங்களைக் கொண்ட அரசகுமாரியையும் மிக்க சுகுமாரரான அரசகுமாரர்களையும கொடுவெங் காட்டிடை நடக்குமாறு விட்டுத் தான் தேரின்மீது ஏறிக் கொணடு மீண்டுபோதல் செய்யததகாததாகிய தீவினையுள்ள செயலுமாமாதலால், குற்ற மற்றவனும் பழைய நணபனும பணியாளனுமாகிய நான் தகாத இத்தொழிலைச் செய்துவிட்டு இதனை எவ்வாறு தெரிவிப்பேனென்று சுமந்திரன் வருந்திக் கூறியவாறு மாதரினடி மலரினுமமெல்லியதாகக் கூறப்படுதலை, "அனிச்சமுமன்னத்தின் றூவியுமாத, ரடிக்கு நெரிஞ்சிப்பழம்" என்றதனாலும் அறிக. வாருடைமுலை - அடைபடுத்த சினையாகுபெயா. இனி, வாருடைமுலையென்பதற்கு - கச்சையுடையசசெய்கின்ற முலையென்னின், அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடராம. (௫௯௯)

௨௩. வன்புலக் [1]கன்மன மதியில [2]வஞ்சனே
னென்புலப் புறவுடைந்திரங்கு மன்னனபா
லுன்புலக் குரியசொ [3]லுணாத்தச [4]செல்கெனோ
தென்புலக் [5]கோமகன் றூதிற செலகெனோ

(இ-ள்.) வன் புலம் கல் மனம-வலியபுலனையும் கல்லைபபோன்ற மனத்தையுமுடைய, மதி இல்-நறபுத்தியிலலாத, வஞ்சனேன் - கொடிய யான், என்பு உலப்பு உற உடைந்து இரங்கும மன்னனபால - உடம்புஅழியும்படி மனம்முறிந்துவருந்துகின்ற அரசனிடத்து, தென் புலம கோமகன் தூதில் செல்கென்ஓ - தெற்குத்திக்குப்பாலகனுகிய இயமனது தூதுவன்போலச் செல்லக்கடவேனோ? உன் புலககு உரிய சொல் உணாதத செல்கென்ஓ - உனது நல்லறிவிற்கேற்ற சொலலைத தெரிவிககுமாறு செல்லக்கடவேனோ?

நகரத்து மாந்தர்பலரும் உடன்சென்றிருத்தலால் எப்படியும் அவர்கள் அவ்விராகவகுமரனைத் திருப்பியழைத்துவருவரென்கிற ஓரெண்ணத்தினால் உயிரைச் சிறிதேதாங்கிக்கொண்டுள்ள மன்னவனிடத்திலே சொல்லுமாறு நீ காட்டிற்குச் செல்லும்பொழுது கூறுஞ் சொல்லை உணர்த்தச்செல்வேனாகில், என்னுடையசெல்கை யமதூதர்துவரவுபோலாகி அவ்வரசனது உயிர் மாய்வதற்குக் காரணமாமாதலால், அங்ஙனஞ்செல்லுதல் எனக்குத் தகுதியோ? என்று சுமந்திரன் வருந்திக் கூறுகின்றானென்க. மனம் கரைந்து அழிந்திடாமல் மனத்திட்பத்தோடு இராமபிரானது பிரிவை உணர்த்தவேண்டியவனாக இருத்தல்பற்றி, சுமந்திரன், 'கன்மன மதியில் வஞ்சனேன்' என்று தன்னைப் பழித்துக்கூறுகின்றான். யமன் தெற்குத்திக்கிற்குப் பாலகனாதலின், 'தென்புலக்கோமகன்' எனப்பட்டான் முதலடியில், புலம்-பொறிக்கு, இலக்கணை. புலன் - இந்தக் கொடுஞ்செய்தியைக் கூறவேண்டிய வாய் என்னலாம். என்பு - உடம்புக்கு, ஆகுபெயர். தூது - பண்பாகு பெயர். இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க: முதலெழுத்துத் தவிர இரண்டுமுதலியபலஎழுத்துக்களொன்றியிருக்கப் பொருள்வேறுபடுவது, இவ்வணியின் இலக்கணம். பி-ம்.—[1]கனமதத்தின். கன்மகன். [2]நெஞ்சினேன். [3]உணர்த்தி. [4]செல்லுமயான். [5]கிழவனான. (ருசு௦)

உச. நாற்றிசை மாந்தரு நகர மாக்களுந்
தேற்றினர் [1]கொணர்வருன் சிறுவன் றனையென்
றாற்றின வரசனை யைய வெய்ய[2]வென்
[3]கூற்றுறழ் சொலினாற் கொலைசெய் வேன்கொலோ.

(இ - ள்.) 'ஐய - தலைவனே! நால் திசை மாந்தரும் - நான்குதிக்கிலுமுள்ள மனிதரும், நகரம் மாக்களும்-நகரத்திலுள்ள சனங்களும், உன் சிறுவன் தன்னை-உனதுபுதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை, தேற்றினர் கொணர்வர் - (நீ நகரத்திற்குமீண்டுவருதலாற் குற்றமில்லையென்று) சமாதானஞ்சொல்லி அழைத்துவருவர்,' என்று—, ஆற்றின அரசனை - (உயிர் நீங்காவண்ணம் முன்பு)சாந்தப்படுத்திய தசரதமன்னவனை,(இப்போது),வெய்ய கூற்று உறழ் என் சொலினால் - (இராமபிரானகரத்திற்குத் திரும்பாமற் காட்டிற்கே சென்றிட்டான் என்ற) கொடியயமனையொத்த எனதுகொடுஞ்சொல்லால், கொலைசெய்வேன் கொல் ஓ - உயிர் நீங்குமாறு செய்யக்கடவேனோ? (எ-று.)

கீழ்ச்செய்யுளின் கருத்தையே கவி இச்செய்யுளினால் வேறுவகையாக விரித்துக் கூறியுள்ளார். தசரதமன்னவன் உயிர்நீங்காதிருக்க வேணுமென்று முன்னர்ச் சமாதானப்படுத்தின யானே இப்போது அதற்குமாறாக அவனுயிர் நீங்குமாறு கடுஞ்சொல்லைக் கூறுவது தகுதியோ என்று சுமந்திரன் கூறுகின்றனென்க; இதனால், சுமந்திரன் தசரதனைச் சமாதானப்படுத்தினனென்பதும் பெறப்படும். இனி, அருகிலிருப்பவர் சமாதானப்படுத்துவரெனக்கருதிக் கூறினனுமாம். இராமபிரான் ஒருகால் மீண்டுவரக்கூடுமென்கிற எண்ணத்தினால் உயிரைப் போக்காது வைத்திருக்கும் மன்னர்பிரான் 'எவ்வளவு சொல்லி

யும் இராமபிரான் கேளாமல் நகரத்துமாந்தர்முதலியோரையும் வஞ்சித்துக் காட்டிற்குச்சென்றான்' என்ற கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இறந்துபடுவது திண்ணமென்பான் 'கொலைசெய்வேன் கொலோ' என்கிறான். நாற்றிசை மாந்தர் என்றது - கோசலநாட்டிலுள்ள மாந்தரை யென்னலாம். பி-ம்.—[1]உணர்விலை ரென்சிறுவன மீளவனென்று. [2]எம. [3]கூற்றன. (௫௧௧)

௨௫. அங்கிமேல வேள்விசெய் [1]தரிதிற பெற்றநின்
சிங்கமே றகன்றதென் [2]றுணர்த்தச [3]செலகெனோ
வெங்கள் [4]கோமகற்கினி [5]யென்னிற [6]கேகய
னங்கைபே கடைமுறை நல்லள் போலுமால்

(இ - ள்.) 'அங்கிமேல வேள்வி செய்து - அக்கினியிலே (செய்தற்குரிய அசுவமேதயாகம் புத்திரகாமேட்டி முதலிய) யாகங்களைச் செய்து, அரிதில் பெற்ற - அருமையாகப் பெற்ற, நின சிங்கம் ஏறு - உனது ஆண்சிங்கம் போன்ற இராமபிரான், அகன்றது -(காட்டிற்குச்)சென்றிட்டான்,' என்று—, உணர்த்த - அறிவிக்குமாறு, செலகென்கோ - செல்லக்கடவேனோ? அங்ஙன் சோமகற்கு அறிவிக்கச்சென்றால்); இனி—, எங்கள் கோமகற்கு - எங்களது அரசனாகிய தசரதச்சக்கரவர்த்திக்கு, என்னில - (இராமபிரான் காட்டிற்குச் சென்றிட்ட கடுஞ்செய்தியைத் தெரிவிக்கும்) என்னைக்காட்டிலும், கடைமுறை - இறுதியாகப்பார்க்குமிடத்து, கேகயன நங்கை - கேகயவரசனது புதல்வியாகிய கைகேயியே, நல்லள் போலும - நல்லவள் போலும்; (எ - று.) —ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லவேணுமென்று வரம்வேண்டித் தயரத மன்னவனுக்குப் பெருந்துயரத்தைக் கைகேயி விளைத்தாளாயினும், உன் பிரிவைக்கூறி அவ்வரசர்பிரானது உயிரையே போமாறு செய்யும் என்னோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து அக்கைகேயியே நல்லவள்போலத் தோன்றுவா ளென்று சுமந்திரன இரங்கிக்கூறினனென்க. பி-ம்.—[1]அரிதுநீபெற்ற. [2]உரைக்க [3]செல்வேனோ. [4]கோமன்னவற்கு [5]எண்ணில [6]கைகயன். (௫௧௨)

௨௬.—சுமந்திரன் இராமபிரானது தாளைப்பற்றிக்கொண்டு பெருந்துயரோடு பூமியிற்புரண்டு பலகூறுதல்

முடிவுற [1]வின்னன [2]மொழிந்த பின்னரு
மடியுறு[3]த் தழுவினனழுங்கு பேரரா
விடியுறத் [4]துவளுவ தென்னு மின்னலன்
படியுறப் புரண்டனன் [5]பலவும் [6]பன்னினான்.

(இ - ள்.) முடிவு உற-(தன் கருத்து இராமபிரானை மீட்டு அழைத்துச் செல்வதே என்று) முடிவாகத் தெரியும்படி, இன்னன-இப்படிப்பட்ட சொற்களை, மொழிந்த பின்னரும் - சொல்லியபின்பும், (இராமபிரான் நகரத்துக்குத் திரும்புவதென்ற எண்ணமில்லாதவனென்றுதோன்றியதனால்), இடி

உற - இடியோசை கேட்டதனால், அழுங்கு - (அச்சத்தினால்) மனம்வருந்துந் தன்மையுள்ள, போர் அரா - பெருஞ்சர்ப்பமானது, துவளுவது - துடித்துச் சோர்கின்றது, என்னும் - என்று சொல்லத்தக்க, இன்னலன் - துன்பத்தை யுடையவனாய், அடி உற தழுவினன் - (அவ்விராமபிரானது) பாதங்களைச் செவ்வனே பற்றிக்கொண்டு, படி உற புரண்டனன் - பூமியிலே (தனது உடம்பு) படுமாறு புரண்டவனாய், பல உம் பன்னினன் - (அவ்விராமபிரான் நகரத்திற்கு மீளுமாறு) பலவார்த்தைகளையுஞ் சொன்னான்; (எ - று)

இராமபிரான் தான் பதினான்கு வருடங்காலம் வனவாசஞ்செய்யாது நகரத்திற்கு மீள்வதில்லை யென்ற விடாப்பிடியுடனே நிற்கின்றானென்பதை யறிந்தவுடன், இடியோசையால் நடுங்கும் பெருஞ்சர்ப்பம்போல் மனம் நடுங்கிய சுமந்திரன் பின்னும் இப்பிரானது பாதங்களைத் தழுவிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து புரண்டு பலகூறினா னென்பதாம். பி-ம் — [1]இன்னணம் [2]மொழிந்து. [3]வணங்கின்றழுங்குமவை, வணங்கின்றழுங்கிய்வை. [4]துவளவதேயன்ன. [5]பின்னும், இன்ன. [6]பன்னுவான. (ருசு௩)

உஎ.—அச்சுமந்திரனைக் கைகளாலெடுத்துக் கண்ணீரைப் போக்கி இராமபிரான் சில கூறுதல்

தடக்கையா லெடுத்தவற் றழுவிக் [1]கண்ணீர்
துடைத்துவே றிருத்திய பின்னைச் சொல்லினா
னடக்கு மைம் பொறியொடு கரணத் தப்புறம்
கடக்கும் வா லுணர்வினுக் கனுகுங் காட்சியான்.

(இ - ள்) அடக்கும் ஐம் பொறியொடு - (தத்தம் புலன்களிற் செல்லவொட்டாது) தடுக்கவேண்டிய ஐம்பொறியுணர்வோடு, கரணத்து - மனத்துக்கும், அப்புறம் கடக்கும் - அப்பாற்பட்டு நிற்பவனாய், வால் உணர்வினுக்கு - (தத்துவஞானிகளின்) பரிசுத்தமாகிய உண்மையறிவுக்கு, அணுகும் - புலனாகின்ற, காட்சியான் - தோற்றத்தையுடையவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான்,—அவன் - அந்தச்சுமந்திரனை, தட கையால் எடுத்து தழுவி - (தனது) பெரிய கைகளினாலெடுத்துக் கட்டியணைத்து, கண்ணீர் துடைத்து - கண்களிலிருந்து (வெள்ளம்போற்) பெருகுகின்ற நீரைத் துடைத்து, வேறு இருத்தி - வேறாக இருக்கவைத்து, இனைய - இவ்வாறான சொற்களை, சொல்லினான் —; (எ - று.),— சொல்லியதை அடுத்த பதினொரு செய்யுள்களிற் காண்க. மற்று-வினைமாற்று.

ஐம்பொறிகட்கும் மனத்துக்கும் எட்டாது நிற்பவனாய யோகிகளின் மெய்யுணர்வுக்கே புலப்படுபவனாகிய கடவுள் தான் கொண்ட மானுட வேடத்திற்கு ஏற்ப யாவரோடுங்கலந்து சட்புரிமைபூண்டு ஒழுகுகின்ற தன்மையிற் கவி ஈடுபட்டமை, இந்தச் செய்யுளில் தோன்றும். "பலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின் பகுதி, இந்தச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளிற் கருதத்தக்கது. பலரோடு மிருக்கை

யில் ஒருவர் தாம் சொல்லுவதைக் கேளாவிடின் அவரைத் தனியே யழைத்துக் கொண்டுபோய் இரகசியமாகவுரைத்து அவர் மனத்தைத் திருப்புகின்ற உலகவியற்கைக்கு ஏற்ப, இராமபிரானும் சீதாலட்சுமணர்களின் முன்னிலையினின்றும் அந்தச் சுமந்திரனைச் சிறிது அப்பால் இட்டுக்கொண்டுபோய்'தான் நகரத்திற்கு மீள்வது தகுதியன்று' என்பதையே அவன்கருத்திற் படுமாறு காரணங்காட்டி இரகசியமாக ஓதி ஒருவாறு அவனை யிசைவிக்கலாயினனென்க. வனவாசஞ்செய்வது இலட்சுமணனுக்குச் சம்மதமன்று ஆதலால், அவனும் இச்சுமந்திரனோடு இப்போது சேர்ந்துகொள்வனோ என்ற கருத்தால் தனியே இட்டுக்கொண்டுபோய்க் கூறினானெனினுமாம். பி-ம் —[1]கண்ணினீர். [2]வைத்து. மாண. [4]மனனுணர்வினுக்கு. [5]உணரும. (ருகூச)

உஅ.—இதுமுதல்ஐந்துகவிகள் - தான் நகர்க்கு மீண்டுவருவதுதகுதியன்று என்பதற்குஉரிய காரணங்களைச் சுமந்திரனுக்கு இராமன் காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

பிறத்த[1]லென் றுற்றபின் [2]பெறுவ யாவையுந்
திறத்துளி யுணர்வதோர் செம்மை யுள்ளத்தாய்
புறத்துறு பெரும்பழி பொதுவின் [4]றெய்தலும்
[5]மறத்திற மறத்தியோ வவல முண்டெனா.

இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பிறத்தல் என்று உற்றபின்-பிறவியென்பது உண்டானபிறகு, பெறுவ - (அந்தப்பிறவியிலே) நேர்க்கூடியனவாகிய, யாவை உம - (இன்பம் துன்பம் என்ற)எல்லாவற்றையும், திறத்து-முறைமையால், உளி-ஆராய்ந்து, உணர்வது - உணரவல்லதாகிய, ஓர் செம்மை உள்ளத்தாய்-ஒப்பற்ற நேர்மையான மனமுடையவனே! அவலம் உண்டு எனா - துன்பம் உண்டாகின்றதேயென்று கருதி, புறத்து உறு பெரும் பழி பொது இன்று எய்தல் உம - வெளியே (யாவராலும் தூற்றிக்கூறுமாறு) பொருந்துவதாகிய பெரியபழியானது சாமானியமாகவன்றி [விசேடமாக] நேர்தலையும், அறம் திறம் (உம்)-தருமத்தின் கூறுபாட்டையும், மறத்திஓ - மறக்கக்கடவைபோ? (எ - று.)

இப்புவியிலே பிறப்பென்பது உண்டானபோது அவசியம் அனுபவிக்க வேண்டிய நன்மையைப்போலவே தீவினைப்பயனையும் நுகர்ந்தே தீரவேண்டுமென்கின்ற முறைமையை ஆராய்ந்தறிந்த விவேகத்தையுடைய நீ, நான் கானகத்திற்குச் செல்லுவது உன்மனத்திற்குத் துயரத்தைத் தருவதாகுமென்கிற ஒருகாரணத்தை மாத்திரங்கொண்டு மீளவேணுமென்று கருதுகின்றாயே; அங்ஙனம் நான் செய்வேனாயின், 'தருமத்தைத் தவறாதுநடத்துபவன்போல வேடம்பூண்ட இராமன் தேவைதையைப் போற் கொண்டு நடக்கவேண்டிய பிதாவின் சொல்லைத் தட்டினான்'என்ற பெரும்பழி எனக்கு நேராதோ? அன்றியும் அது அறத்திற்கு விரோதமான செயலென்பதையும் மறந்துவிட்டா

யோ ? என்றனன் இராமபிரானென்க. முதலிரண்டடிகள் - துன்பம் நேர் வதைக்குறித்து மனம் மாறுபடத்தகாதவன் நீ என்ற கருத்தை உட்கொண் டிருத்தலால், கருத்துடையடைகோளியணியாம். உளி - உள்ளியென்பதன் தொகுத்தல். இனி, "இயல்புளிக்கோலோச்சும் மன்னவன்" என்ற விடத்திற் போல, 'உளி' என்பது - மூன்றனுருபின் பொருளில் வந்தது எனக் கொள்ளுமொனறு. இன்று - இன்றி யென்னும் வினையெச்சம் தொடர்பினுள் உகரமாய் வந்தது "இன்றியென்னும் வினையெஞ்சிறுதி, நின்ற இகர முகர மாதல், நின்றியன் மருங்கிற்செய்யுளு ளுரித்தே" என்பது தொல்காப்பியம். [5]அறத்தினை என்ற பாடத்திற்கு - இராமனைக்கானகத்தில் விட்டுவந்தானென் னும் பழிமொழி எனனைப்பற்றி யுண்டாகப் போகின்றதென்று அறத்தினை மறக்கலாமோ ? எனப் பொருள் காண்க பி-ம் —[1]ஒன்று. [2]பெறுவதியாவை யும. [3]போதுமென்று, போதுவின். [4]எய்தவும். (௬௩௫)

௨௬ முன்புநின றிசைநிறீஇ முடிவு முற்றிய
பின்புநின் றுறுதியைப் பயக்கும் பேரறம்
இன்பம்வந் துறுமெனி [1]னினிய தாயிடைத்
துன்பமவந் துறுமெனிற் [2]றுறக்க லாகுமோ.

(இ - ள்) பேரறம் - சிறந்ததருமம்,—முன்பு - முதலில், இசை நிறீஇ நின்று - (தன்னை மேற்கொண்டு நடப்பவனுக்கு இம்மையிற) புகழை நிலை பெறுத்திநின்று,—முடிவு முற்றிய பின்பும் - இறுதிக்காலத்தால (உயிர்) உடம்பைவிட்டு நீங்கியபின்பும், நின்று - (தான்) அழியாதுநின்று, உறு தியை பயக்கும் - (தன்னை யனுட்டித்தவர்க்கு) நல்லுலகத்தைத் தரும் ; (இப் படிப்பட்ட பேரறத்தை மேற்கொண்டு நடக்கும்போது), இன்பம் வந்து உறும் எனின் - (அதனால ஒருவனுக்கு) இன்பம் வந்து கூடுமாயின், இனியது - நன்மையாகத்தோற்றுகின்றது: ஆ இடை-அப்படிப்பட்ட பேரறத்தை மேற் கொண்டு நடக்குமிடத்திலதானே, துன்பம் வந்து உறும் எனின் - மனவருத் தமானது வந்து மிகுதியாகத்தோன்றுமாயின், துறக்கல ஆகுமோ- (துன்பம் வருகின்றது என்ற காரணத்தால தான மேற்கொண்ட அப்பேரறத்தைக்) கைவிடுதல் தகுமோ? (எ - று)

கீழ்ச்செய்யுளில் 'அறம மறத்தியோ?' என்று சுமந்திரனுக்கு இடித்துக் கூறிய இராமபிரான, இதனால், அந்த அறத்தின் தன்மையைவெளியிடுகின் றனனென்க. ஒருவன அறத்தை அனுட்டித்தானாயின், அவனுக்கு அந்த அறமானது இவ்வுலகத்திற் புகழையுண்டாக்கி மறுமையிலும நற்கதியைத் தரும். அப்படிப்பட்ட தருமத்தை மேற்கொண்டொழுகும்போது இன்பந் தோன்றுமாயின் எங்ஙனம மனமகிழ்ந்து அதனை அனுட்டிக்கவிரும்புகின் றோமோ, அங்ஙனமே அதனை மேற்கொண்டொழுகுமபோது துன்பம் நேரி னும் அனுட்டித்துத் தீரவேண்டுமே யன்றிக் கைவிடுதல்தகுதி யன்றென்று கூறியவாறு. "நன்றாங்கானல்லவாக்காண்பவ ரன்றாங்கா, லல்லற் படுவ

தெவன்" என்ற திருக்குறள் இதைக் காணத்தக்கது. இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளால் அறத்தினால் விளையும் பயனை விளக்கி, பின்னிரண்டடிகளால் அதனை என்னான்றும் மேற்கொண்டொழுகவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறியவாறு. நிறீஇ - சொல்லிசையளபெடை. உறுதி - அடைதற்குரிய நல்லுலகு. ஆயிடை - சுட்டுநீண்டு யகரவுடம்படுமெய் பெற்றது.
பி-ம்:—[1]இயற்றியெலலையில். [2]துறககற்பாலதோ. (௫௬௬)

௯௦ நிறம்பெரும் படைக்கல [1]நிறத்தி [2]னேருற
மறப்பயன் [3]விளக்குறும் வன்மை யன்றரோ
[4]இறப்பினுந் திருவெலா மிழப்ப வெய்தினுந்
துறப்பில ரற[5]மெனல் சூர [6]ராவதே.

(இ - ள்.) சூரர் ஆவது - சூரர் என்று சொல்லுதற்குரிய வன்மை யென்பது, - (பகைவரால் எறியப்பட்டதான), நிறம் பெரும் படைக்கலம் - ஒளிபொருந்திய சிறந்த ஆயுதம், நிறத்தின் நேர் உற - மார்பிற்குநேராக வரவும், (சிறிதும்பின்வாங்காமல்), மறம் பயன் விளக்குறும் - வீரச்செயலை மேன்மேலும் நடத்துகின்ற, வன்மை - வல்லமை, அன்று—; (பின்னை எது எனில்), இறப்பின் இம் - சாவு நேர்வதாயினும், திரு எலாம் இழப்ப எய்தின் உம்-செல்வத்தையெல்லாம் இழந்துவிடுமாறு நேர்ந்தாலும், அறம் துறப்பிலர் எனல்-தருமத்தைக்கைவிடாதவரென்று சொல்லப்படுமாறிருத்தலே; (எ-று.)

கீழ் அறத்தின்சிறப்பை யெடுத்துக்காட்டி அதனைக் கைவிடலாகாது என்று வற்புறுத்திய இராமபிரான், இதனால், அறத்தைக்கைவிடாதிருத்தலே வீரர்க்குரிய மறக்குண மெனக் கூறுகின்றானென்க. பகைவனெறிந்த படைக்கலம் தன்மார்பில் நேரே வந்து பொருந்தினாலும் அதற்குப் பின்வாங்காது பொருவதாகிய வீரகுணத்தை வீரகுணமன்று என்று மறுத்து, எவ்வகைப்பட்ட இடர்நேர்ந்தாலும் அறத்தைக் கைவிடாத மனத்திண்மையே வீரகுணமென்று கூறியவாறு அவநுதியணி. பெருஞ்செல்வரான மானிகள் போகூழால் தம செல்வமெல்லாங் கெட்டவிடத்து உயிரையும் விடக் கருதுதலும் உளதாதலின் உயிரிழப்பதோடு செல்வமிழத்தலையுங் கூறினார்.
பி - ம் —[1]நிறுத்தி. [2]எய்தவும். [3]விளக்குமத்தன்மையென்பரே, துறப்பன வளவையன்றரோ. [4]இறப்பெருந. [5]எனும். [6]ஆதலே. (௫௬௭)

௯௧ கான்புறஞ் [1]சேறலி லருமை [2]காண்டலால்
வான்பிறங் கியபுகழ் மன்னர் தொல்குலம்
யான்பிறந் தறத்தினின் [3]றிழுக்கிற [4]றென்னவோ
வூன்[5]றிறந் துயிர்குடித் [6]துழலும் வேலினாய்.

(இ-ள்.) ஊன் திறந்து உயிர் குடித்து உழலும் வேலினாய் - உடலைப் பிளந்து (அவ்வுடலிற்குள் புகுந்துகொண்டிருக்கும்) உயிரைப்போகுமாறு செய்துகொண்டு (போர்க்களத்திலே) திரியவல்ல வேலாயுதத்தையுடைய

வீரனே! கான் புறம் சேறலில் - காட்டிற் செல்வதில், அருமை காண்டலால் - வருத்தத்தை யாலோசித்து (நான் அங்ஙனம் காட்டிற் செல்வதைவிட்டு நகர்க்கு)த் திரும்புவேனாயின், வான் பிறங்கிய புகழ் மன்னர் தொல் குலம் - மேலுலகத்திலும் விளங்கிய புகழையுடையதாகி வைவசுவதமனுசக்கரவர்த்தி தொடங்கிவந்த பழைய இந்தச்சூரியகுலம், யான் பிறந்து அறத்தினின்று இழுக்கிற்று என்னவோ - யான் பிறந்ததனால் தருமத்தினின்று தவறியதென்று சொல்லுமாறு விடவோ? [அங்ஙனம் பழிச்சொல் தோன்றுமாறுவிடுவது தகுதியன்று]; (எ - று)

இந்தச்சூரியகுலம் இதுவரையிலும் அறநெறிபிழையாமல் நடந்துவந்ததாதலால், இதிற் பிறந்த நான் தந்தையின் வசனத்தின்படி காட்டிற்செல்லாமல் நகரத்திலேயே யிருப்பேனாயின், அதனால் நான் தந்தைசொல்லைத் தவறுதல் செய்கை யென்கின்ற அறத்தைத் தவறியவனாவதோடு என் தந்தையையும் உண்மைதவறியவனென்ற பேருக்கு உள்ளாக்கவும் வேண்டிவருமாதலால், இங்ஙனம் யானொருவன் பிறந்ததனால் இருவருக்குமுள்ள நீங்காப்பழியை உலகத்தவர் தூற்றுமாறு செய்வது தகுதியோ? சத்தவீரனாகிய நீ மனத்திட்பங்கொண்டு என்னை அறத்தையநுஷ்டிக்குமாறு தூண்டவேண்டுவதாயிருக்க, அதற்கு மாறாக நடக்கச்சொல்லுவது உனக்குத்தான் தகுதியோ? என்று இராமபிரான் இதனாற் சுமந்திரனது கொள்கையைக் கண்டித்துக் கூறுகின்றனனென்க. கீழ்ச்செய்யுளில் 'வீரகுணமென்பது எவ்வளவு வருத்தம் நேருவதாயினும் அறத்தைத் துறவாமையே' என்று கட்டுரைத்த இராமபிரான், இங்கு 'ஊன் துறந்துயிர் குடித்துழலும் வேலினாய்' என்று சுமந்திரனைவிளித்தது - வீரனாகிய நீ வனவாசம் பெருந்துன்பம் விளைத்தலால் அதனை யான் நீக்கவேண்டுமென்று கருதுவது, உன் வீரகுணத்துக்குச் சேராது என்னுங் கருத்தைக் குறிப்பித்தலால், கருத்துடையடைகொளியணியாம். "வான்றோயகுடி" என்றாற்போல, 'வான் பிறங்கியபுகழ் குலம்' என்றார். புகழை மன்னர்க்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். உயிர்குடித்துழலும் வேல் - குடித்தற்குஉரியதல்லாததைக் குடித்தற்கு உரியதாகக்கூறியமரபுவழுவமைதி இதனை "உடைர்க்குரியவல்லாப்பொருளை, யுடையனபோலக்கூறலுமரபே" என்ற தொல்காப்பியத்துப் பொருளியற் சூத்திரத்தில் உம்மினால் அமைக்க. பிரந்து = பிறந்த எச்சத்திரிபு. பி - ம் — [1]சேறலின். [2]காண்டியால். [3]இழுக்குற்று. [4]என்பவோ. [5]துறந்து. பிறந்து. [6]ஒளிறும், ஊறும். (௫௯௮)

௩௨. வினைக்கரு [1]மெய்ம்மையன் [2]வனத்துள் விட்டனன்
[3]மனைக்கரும் புதல்வனை யென்றன் மன்னவன்
றனைக்கருந் தவ[4]மது தலைக்கொண் [5]டேகுத
லெனக்கருந் தவமிதற் கிரங்க லெந்தைநீ.

(இ-ள்.) [1]வினைக்கு அரு மெய்ம்மையன் - (ஒழுக்கத்தால்) நடத்திக்காட்டுவதற்கு அருமையாகிய சத்தியத்தையுடைய தசரதமன்னவன், மனைக்கு - வீட்டினின்று, அரு புதல்வனை - (நோற்று) அருமையாகப் பெற்ற (தன்)

புத்திரனை, வனத்துள் விட்டனன் - காட்டிற் செல்லவிட்டான்,' என்றல் - என்று (உலகத்தவர்) புகழ்ந்து கூறுமாறு நிகழ்த்துவது,—மன்னவன் தனக்கு அரு தவம் - அந்தத் தசரதசக்கரவர்த்திக்கு அருமையான தவமாகும்; அது தலைக்கொண்டு ஏகுதல் அந்தத் தசரதமன்னவனது சொல்லைத் தலையாலேற்று(க் காட்டிற்கு)ச் செல்லுதல், எனக்கு அரு தவம் - எனக்கு(ச் செய்தற்கு) அரிய தவமாகும்; (ஆதலால்), எந்தை - எனது தந்தைபோன்றவனே! நீ—, இதற்கு - (யான் காட்டிற்குச்செல்லுகின்ற) இச்செயற்கு, இரங்கல் - மனம் வருந்தாதே; (எ - று.)

அறந்தவறுதல் தகுதியன்று என்பதை வற்புறுத்திக்காட்டிய இராமபிரான், இதனால், 'யான் வனஞ்செல்வது எனக்கும் என் தந்தைக்கும் நன்மை பயக்குமாதலால், இவ்வாறு இருவர்க்கும் நன்மைதருஞ்செயலை யான் மேற்கொள்ளும்போது எம்மிடத்து அன்புடைய நீ அதற்கு மாறாக இரங்குதல் தகாது' என்று சுமந்திரனைத் தேற்றுகின்றனனென்க. "புறந்தூய்மை நீரான மையுமகந்தூய்மை, வாய்மையாற்காணப்படும்" என்றவாறு தவத்திற்குஇன்றியமையாததான(மனத்தூய்மையை வாய்மையே விளைக்குமாதலாலும், "ஸத்ய மௌசாத பரந்தப: .ஈபூதோ ஈபவிஷ்யதி [ஸத்யம மௌசம என்ற இவற்றைககாட்டிலும சிறந்த தவம முனனுமஇலலை, பினனுமஇலலை]" என்பவாதலாலும், மன்னவனுக்கு வாய்மை தவறாமலிருப்பது தவமாமாறு காண்க. தெய்வத்தின் அருளை நாடுதலே தவம்புரிதலின நோக்கமாதலாலும, பிதாவையே தெய்வமாக வேதமே விதித்தலாலும், தந்தைசொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு நடப்பது மகனுக்குத் தவமாமென்க. நலலது செய்யும்போது இரங்குவது தகுதியன்றென்க. சத்தியமென்பதை மேற்கொண்டுநடத்துமிடத்து மிகவும்வருத்தப்பட்டு நடத்தவேண்டுவதாயிருத்தலின 'வினைக்கரு மெய்ம்மை' என்றான். மெய்ம்மையன் - சத்தியசந்தன். பி-ம் —[1]மெய்ம்மையின், மென்மையன். [2]வனத்து. [3]மனக்கு. [4]இது. [5]ஏகலே. (நிசுக)

நுரு.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - இராமன் தன் தந்தைமுதலியோரிடத்து சொல்லுமாறு சுமந்திரனிடத்துக் கூறுவதைத் தெரிவிக்கும்.

[1]முந்தினை முனிவனை [2]யிறைஞ்சி முற்றுமென்
வந்தனை [3]முதலிய மாற்றங் [4]கூறினை
[5]யெந்தையை யவனொடு மெய்தி [6]யீண்டெனச்
[7]சிந்தனை யுணர்த்துதி யென்று [8]செப்புவாய்.

(இ - ள்.) முனிவனை - வசிட்டனை, முந்தினை இறைஞ்சி - முற்பட்டுச் சென்று வணங்கி, என் வந்தனை முதலிய மாற்றம் முற்றும் கூறினை - என்னுடைய வணக்கமுதலிய சொற்களை(ஒன்றுவிடாமல்)முழுதுஞ்சொல்லி, அவனொடும் - அந்தவசிட்ட முனிவனுடனே, எந்தையை ஈண்டென எய்தி - என் தந்தையை விரைவாக அடைந்து, 'சிந்தனை உணர்த்துதி - என்கருத்தை (அவ்வரசரிடம்) தெரிவிப்பாய்,' என்று -, செப்புவாய் - சொல்லுவாய்; (எ - று.)

இராமன் மீண்டுவராது காட்டுக்குச் சென்றானென்ற செய்தியை மன்னவனுயிர்போமாறு சொல்லவல்லேனல்லேனென்று பலபடியாகச் சுமந்திரன் கீழ்க்கூறியதனால், முனிவன்மூலமாகத் தன் சிந்தனையை மன்னவனிடத்து உணர்த்துமாறு அவ்விராமபிரான் இதனாற் கூறுகின்றனனென்க. முந்தினை, கூறினை - முற்றெச்சங்கள். [3]நுதலியமாற்றம் என்றபாடத்திற்கு - என்வந்தனையையும் (நான்) சொல்லிய சொல் எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி என்க. இது சிறக்கும். வந்தனை - வந்தநாஎன்ற வடசொல்லின் விகாரம். தசரதமன்னவன் என்பிரிவினால மிகவும் வருந்துவனாதலின், அது ஒருவாறு தீருமாறு அவ்வரசனிடத்து விரைந்துசென்று சிந்தனை தெரிவிக்க வேண்டுமென்பான், 'ஈண்டெனச் சிந்தனையுணர்த்துதியென்று செப்புவாய்' என்றான். ஈண்டென - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். [6]ஈண்டென சிந்தனை என்ற இயல்பான பாடத்திற்கு, ஈண்டு - இவ்வனவாசவிஷயத்தில், என - என்னுடைய, சிந்தனை - கருத்தையெனக். பி - ம் —[1]முந்திமை. [2]தொழுது, குறுகி. [4]கூறிப்பின். [5]எந்தையால். [6]ஈண்டவென், ஆண்டென்றன். [7]சிந்தையை. [8]செப்பினான். (௫எ௦)

௩௪. முனிவனை யெம்பியை முறையி னின்றரும்
புனிதவே தியர்க்குமே லுறைபுத் தேளிர்க்கு
மினியன [1]விழைத்தியென் றியம்பி யெற்பிரி
தனிமைபுந் தீர்த்தியென் [2]றுரைத்தி தன்மையால்.

(இ - ள்) முனிவனை - வசிட்டமுனிவனைக்கொண்டு, 'முறையில் நின்று - நெறியில்நின்று, அரு புனித வேதியர்க்கும் - அருமையாகப்பாராட்டுவதற்குரிய பரிசுத்தரான வேதமவல்ல பிராமணர்க்கும், மேல் உறை புத்தேளிர்க்கும் - மேலுலகத்தில்வாழ்கின்ற தேவர்கட்கும், இனியன இழைத்தி - நன்மையான செயல்களையே செய்வாய,' என்று—, 'எம்பியை இயம்பி-எனது தம்பியாகிய பரதனுக்கு (கட்டுரை) கூறி, என் பிரி தனிமை உம்-என்னைப்பிரிந்து தனித்திருத்தலாலாகிய வருத்தத்தையும், தன்மையால்- (உன்னுடைய) நன்னடத்தையால், தீர்த்தி - தீர்ப்பாய்,' என்று உரைத்தி - என்றும் (என்வார்த்தையாகச) சொல்வாய்; (எ - று.)

மன்னவனுக்குத் தன்செய்தியைப் பக்குவமாக உணர்த்துமாறுகூறிய இராமபிரான், இதனால், வேதியர்க்கு இனியன இழைத்தல் முதலியன செய்யுமாறும், மன்னவனது தனிமைத் துயரத்தைப் போக்கும்படியும் பரதனிடமும் அம்முனிவனைக்கொண்டு சொல்லுமாறு சுமந்திரனிடஞ் சொல்லுகின்றனனென்க. பணியாளனைக்கொண்டு அரசகுமாரர்க்கு நன்மதி கூறுவித்தல் முறைமையன்றாதலாலும், வசிட்டன் குலகுருவாய் அவ்வப்போது ஏற்ற நன்மைகளைக் கூறி நல்வழிப்படுத்துதற்கு உரியவனாதலாலும், அவ்வசிட்டமுனிவனைக்கொண்டே பரதனுக்கும் செய்திசொல்லுமாறு இராமபிரான் கூறுகின்றனனென்க. வேதியர்க்கு இனியன - அவ்வப்போது வேதியர் வேண்டுகின்ற உதவிகள். புத்தேளிர்க்கு இனியன - தேவர்கட்கு

அரசர் செய்தற்குரிய நித்தியநைமித்திகவிழாமுதலியன. தனிமையைத்தீர்த்தல் - உரியசமயத்தில் என்னைப்போல இருந்து வேண்டியஉதவிகளைப்புரிதல் முதலியன. பி-ம்.—[1]இயற்றி, விளைத்தி. [2]உணர்த்திதன்மையாய். (௩௭௧)

௩௫. வெவ்விய தன்னையால் விளைந்த தீண்டொரு
கவ்வையென் றிறையுந்தன் கருத்தி [1]னோக்கல
னெவ்வரு ளென்வயின் [2]வைத்ததின் சொலா
லவ்வரு [3]ளவன்வயி [4]னருளு கென்றியால்.

(இ-ள்.) 'ஈண்டு - இப்போது, வெவ்விய தன்னையால்-கொடிய தந்தையினால், ஒரு கவ்வை - ஒருபழிப்பான காரியம், விளைந்தது - நேர்ந்திட்டது, என்று - என்பதை, இறைஉம - சிறிதும், தன கருத்தின நோக்கலன் - தன் மனத்திற்கருதாதவனுகி,-என்வயின்வைத்தது எ அருள-எனனிடம்வைத்தது எவ்வகையான அருளோ, அ அருள் - அவ்வகையான அருளை, இன்சொலால்-இன்சொல்லுடனே, அவன்வயின-அவ்வரசனிடத்தும், அருளுக-செய்வாயாக,' என்றி - என்று (வசிட்டன் சொலலாற்) சொல்வாயாக; (எ - று)

எனது தந்தையினுல் இராமனுககு வனவாசம்நேர்ந்ததென்று தன்மனத்து வெறுப்புகொள்ளாமல், எனனிடததுககொணடுள்ள அருளை அத்தசரதனிடத்துங் கொள்ளவேணடுமென்று வசிட்டமுனிவனைககொணடு பரத மன்னவற்குச சொல்விககவேணடுமென்று இராமபிரான் கூறுகின்றனனென்க. இனி, இசசெயயுளுககு-வசிட்டமுனிவனைககொணடு 'அரசனொருவன் புதல்வனைக காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டானென்று உலகத்திற் பழிசசொல் நேர்ந்ததே'என்ற காரணத்தினுல் கைகேயியின்மகனுன பரதனிடதது வெறுப்புககொள்ளாமல இராமபிரானிடததுபபோலவே அப்பரதனிடத்துங் கருணை கொணடிருககவேணடுமென்று அரசனிடம சொல்லுமாறு இராமபிரான் செயதி சொல்லியனுப்பியதாகக கருதது உரைப்பினுமாம வெவ்வியது அன்னையால் எனறு பிரிதது உரைப்பாருமுளர். பி ம் —[1]நோககலாது,ஒாகலாது. [2]வைததவின்சொலால,வைததெதன சொலால் [3]அவ்வயின். [4]அருளி.(௩௭௨)

௩௬. வேண்டின னிவ்வர மென்று மேலவ
னீண்டரு [1]ளெம்பியா னிறுவி பேகினை
பூண்டமா தவனொடுங் கோயில [3]புககென
தாண்டகை வேந்தனை யவல மாற்றிப்பின்.

இதுவும அடுதத கவியும் - குளகம

(இ - ள்.) ஏகினை-(நீ இஙகிருந்து நீணடு) சென்று, பூணட மாதவனொடு உம் - பெருந்தவஞ்செய்தலை மேற்கொணடவனுகிய வசிட்டமுனிவனோடும், கோயில் புகது - அரணமனையிற் போய், எனது ஆணடகை வேந்தனை - என்னுடைய(தந்தையான) ஆணமைக்குணமுள்ள தசரதசக்ரவர்த்தியை, அவலம் ஆற்றி - (என்னைப்பிரிதலால் அவன்கொணட) மனத்துயரத்தை (இன் சொற்களால்) தணிவித்து, பின் - பிறகு, இ வரம் வேண்டினன் என்று

மேலவன் ஈண்டு அருள் எம்பிபால் நிறுவி - (என்னிடத்து வைத்துள்ள அருளை என் தம்பியினிடத்து வைக்கவேண்டும் என்ற) இந்தவரத்தைத் தர வேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டேனென்று சொல்லி யாவர்க்குந் தலைவனாகிய அத்தசரதசக்கரவர்த்தியின் நெருங்கிய அருளை என்தம்பியாகிய பரதனிடத்து நிற்குமாறு செய்து,—(எ - று.)—'தெருட்டுவாய்' என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்

சுமந்திரனைத்தேற்றியபிறகு காட்டினின்று திரும்பி நாட்டையடைந்து செய்யவேண்டியதைக் கீழ் மூன்றுகவிகளாற் கூறிய இராமபிரான், இதனால், தொகுத்து அநுவாதமாகக் கூறி, அரசனிடத்து மேலுஞ்செய்யவேண்டியதைத் தெரிவிக்கின்றான். இங்ஙனம் விசேடம் விளங்குவதற்காக விரித்துக்கூறியதைத் தொகுத்து அநுவாதமாகக்கூறுவது, இயற்கையேயாம். அரசனென்பவன் திருமாலினம்சமாக உலகத்தார்க்கெல்லாந் தலைவனாவனாதலின், அவனை 'மேலவன்' என்றார்; "வையகத்திறையென்றுவைக்கப் படும்" என்றார் திருவள்ளுவரும். ஆண்டகை - பண்புத்தொகை. ஆண்டகை வேந்தன் - வேற்றுமைத்தொகை இருபெயரொட்டாகக்கொண்டு உரைப்பினுமாம். அவலம் மாற்றினன் எனப் பிரிக்கவும் இடமுண்டு. பி-ம்:— [1]எம்பிரான். [2]பினைப் [3]புக்கு, புக்கினிது. (௫௭௩)

௬௭. எழிரண் டாண்டுநீத் [1]தீண்ட வந்துனைத்
தாழ்குவன் [2]திருவடி தளர லெ[3]ன்றெனச்
சூழிவெங் கடகளிற் றரசற் சொல்லிப்பின்
வாழிமா தவன்சொலான் மனந்தெருட்டுவாய்.

(இ - ள்) பின்-பிறகு; 'எழிரண்டு ஆண்டு-பதினான்கு வருஷகாலத்தையும், நீத்து - (வெகுவிரைவில்) கழித்து, ஈண்டு - இங்கே, ஈண்ட வந்து-திரும்பவந்து, உனை திருவடி தாழ்குவன்-(இராமபிரான்) உன் திருவடிகளை வணங்குவான்; தளரல்-மனம் வருந்தவேண்டா,' என - என்று, சூழி வெம் கடம் களிறு அரசன்-முகபடாத்தையுடைய கொடிய மதத்தையுடைய யானைச்சேனையைக்கொண்ட அரசனை, மாதவன் சொலால் சொல்லி - வசிட்டனுடைய சொல்லாற் சொல்லி, மனம் தெருட்டுவாய் - மனத்தைத் துயரத்தினின்று ஆற்றுவாய்; (எ - று.)

'இந்தப்பதினான்குவருடகாலமும் ஒரு நிமிஷம்போற் கழிந்துவிட, மீண்டு வந்து உன் திருவடிகளில் இராமன் தண்டஞ்சமர்ப்பிப்பான்; ஆதலால், அவன்பிரிந்துசென்றானென்று வருந்தவேண்டா' என்று முனிவனைக்கொண்டு அரசனைத் தேற்றுமாறு கூறுகின்றனன் இராமபிரானெனக. சிலநாள் தான் என்று தோன்றுமாறு 'எழிரண்டாண்டு' என்கின்றான். ஈண்ட-விரைவாக எனினுமாம். 'எழிரண்டாண்டுநீத்து உனை ஈண்டவந்து திருவடி தாழ்குவன். தளரல் ஈண்டு' என அரசற்குச் சொல்லிப் பின் மாதவன் சொல்லாலும் மனந்தெருட்டுவாயென உரை கூறுவாருமுளர். வாழி-அசை. பி-ம்.— [1]ஈண்டு. [2]திருவடித்தலத்தில். [3]என்று. (௫௭௪)

௩௮. முறைமையா லெற்பயந் தெடுத்த மூவர்க்குங்
[1]குறைவிலா வென்னெடு வணக்கங் கூறிப்பி
னிறைமகன் றுயர்துடைத் திருத்தி[2]மா டென்றான்
மறைகளை [3]மறைந்துபோய் வனத்துள் வைகுவான்.

(இ - ள்.) என் பயந்து எடுத்த மூவர்க்கும் - என்னைப் பெற்றெடுத்தவர்களான கோசலை சுமித்திரை கைகேயி என்ற மூன்று தாய்மார்களிடத்தும், முறைமையால் குறைவுஇலா என் நெடு வணக்கம் கூறி-முறைமையிற் பிறழாத என்னுடைய நீண்டவணக்கத்தைத் தெரிவித்து, பின்—, இறைமகன் துயர் துடைத்து - அரசன் (வருத்தப்படும்போது தக்கமொழியினாலும் உபசாரத்தினாலும் அவனுடைய) வருத்தத்தைப் போக்கி, மாடு-அவன்பக்கத்திலேயே, இருத்தி-இருப்பாய், என்றான்—; (யாவனெனில்),—மறைகளை மறைந்து போய் வனத்துள் வைகுவான் - வேதங்கட்குஎட்டாமல் மறைந்திருந்து [அப்பாற்பட்டிருந்து] (தான் எடுத்த மானிடவடிவிற்கு ஏற்ப) சென்று காட்டுள் தங்கியிருப்பவனாகிய இராமன்; (எ - று.)

தசரதனிடஞ் சொல்லவேண்டியதைக் கீழ்த்தெரிவித்த இராமபிரான், இதனால், தனது அன்னைமாரிடத்துச் சொல்லவேண்டியதையும், பிறகு தான் வருமளவும் அந்தச்சுமந்திரன் செய்யவேண்டியதையும் தெரிவிக்கின்றனனென்க. மறைகளைக்கடந்தவன் பிதருவசனபரிபாலனமென்ற ஒருதருமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுக் கானகஞ்செல்பவனாவதே! என்றும், மறைகளுக்கு எட்டாதிருந்தவன் மானுடனாகத்திருவவதரித்த இப்போதும் யாவருங்கண்டு களிக்கும்படி நாட்டிலேயிராமல் நாட்டார்கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஞானவான்களாகிய மஹாருஷிகள் கண்களுக்குப் புலனாகுமாறு வனத்திலேமறைந்து வாழுமாறு ஆவதே!என்றும் கவி கொண்ட ஈடுபாடு, ஈற்றடியில் தோன்றும். "அடக்குமைம்பொறியொடு கரணத்தப்புறம், கடக்கும் வானுணர்வினுக்கு அணுகுங்காட்சியான்,*** இனையசொல்லினன் உள;" என்றுதொடங்கியகவி, "மறைகளைமறைந்துபோய் வனத்துள்வைகுவான, .என்றான" என்றுமுடித்த நயம் காணக. ஈற்றடி - முற்றுமோனை. நெடுவணக்கம் - தீர்க்கதண்டம். பி - ம் —[1]குறையிலா. [2]ஆண்டு. [3]மறைத்துப்போய், மறந்துபோய. (௩௭௫)

௩௯.—சுமந்திரன் இராமனை வணங்கிவிட்டுச் சானகியை நோக்குதல்.

ஆள்வினை [1]யாண்மையிற் றிறம்ப லன்[2]றெனாத்
தாள்முதல் [3]வணங்கிய தனித்திண் டேர்வலா
[4]னூழ்வினை வருந்துயர் நிலையென் றுன்னுவான்
[5]வாள்விழி நோக்கியை வணங்கி நோக்கினான்.

(இ - ள்.) 'ஆள் வினை-பணியாளன் செய்யவேண்டிய செயல், ஆண்மையின் திறம்பல் அன்று-(தலைவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலாகிய) அடிமைத்தொழிலினின்று மாறுபடுவது அன்று; (ஆகையால் பணியாளனாகிய நான் தலைவனு

கிய இந்த இராமன் கூறியபடி நகர்க்குத் திரும்பிச்செல்வதே கடமை),' என்று- என்று (நீதியை ஆலோசித்து), (தான் இராமபிரான் உரைத்ததற்கு இணங்கியதையும் அநுமதிபெறுவதையும் அறிவிக்குமாறு), தாள்முதல் வணங்கிய- (அப்பிரானது) தாள்களிலே வணங்கின, தனி திண் தேரவலான் - ஒப்பற்ற வலிய தேரைச் செலுத்திவந்த சாரதியாகிய சுமந்திரன், - 'துயர் நிலை-துன்ப நிலையானது, ஊழ்வினை வருமம் - ஊழ்வினையால் தோன்றும்,' என்று—, உன்னுவான் - எண்ணுபவனாய், வாள்விழி நோக்கியை - வாட்படைபோன்ற கண்களையுடைய சானகியை, வணங்கி—, நோக்கினன்—; (எ - று.)

சானகியை வணங்கிநோக்கினது - நகரத்திலேயிருக்கின்ற கௌசலை முதலியவர்கட்குச் சொல்லவேண்டிய செய்தி யுளதாயின் திரும்பிச்செல்கிற என்னிடத்துக் கூறுக என்ற குறிப்பினால். தாள முதல், முதல் - ஏழனுருபு. [4]ஊழ்வினை வசத்துயிர்நிலை என்றபாடத்திற்கு - 'இராமபிரானைப்பிரிந்து இருக்கவேண்டும் என்ற இப்போதும் என்னுயிர் உடம்பைவிட்டு நீங்கவில்லையே! இதற்குக்காரணம் இவ்வுலகத்து எத்தனைநாள் இருக்கவேண்டுமென்று விதியேற்பட்டிருக்கின்றதோ அத்தனை நாள் இருந்தேதீரவேண்டு மென்பதுவே' என்றுஉன்னினான் சுமந்திரனென்க. வசத்து - வசத்தது என்பதன் விகாரம். [5]வாழ்வினைநோக்கியை என்ற பாடத்துக்கு - இலக்குமியின் கடாட்சமே ஒருவனது நலவாழ்வுக்குக் காரணமாதலாலும், சீதை இலக்குமியின் அமிசமாவளாதலாலும், அந்தச்சீதையை இங்ஙனங்கூறினரென்க. பி-ம்.— [1]ஆணையில். [2]எனத [3]வணங்கியத. (ருஎக)

ச௦ — சீதை சுமந்திரனிடத்துச் செய்திகூறுதல்

அன்னவள் கூறுவா ளரசர்க் கத்தையர்க்
கென்னுடை [1]வணக்கமுன் னியம்பி யானுடைப்
பொன்னிறப் பூவையுங் கிளியும் [2]போற்றுகென்
[3]றன்னுமென் றங்கையர்க் [4]குணர்த்துவா யென்றாள்.

(இ - ள்) அன்னவள்-அங்ஙனம் (சுமந்திரனால்) நோக்கப்பெற்ற சீதை, கூறுவாள் - (அச்சுமந்திரனிடம்) கூறுவாளானாள்.—அரசர்க்கு - (எனதுமாமனாராகிய) தசரதரிடத்தும், அத்தையர்க்கு- எனது மாமிமார்களாகிய) கௌசலை முதலியவரிடத்தும், முன் - முதலில், என்னுடை வணக்கம் இயம்பி-என்னுடைய வணக்கத்தைச் சொல்லி, யானுடை-எனனுடைய, பொன் நிறம் பூவையும் கிளியும் - பொன்னின் தன்மையைக்கொண்ட [மிகவும் அருமையான] நாகணவாய்ப்புள்ளையும் கிளியையும், போற்றுக - பரிவோடுகாக்கவேண்டும், என்று—, உன்னும் - (என்னிடம்) அன்புள்ள, என் தங்கையர்க்கு - என் தங்கைமாரிடத்து, உணர்த்துவாய் - (யான் கூறியதாகத்) தெரிவிப்பாய், என்றாள்—; (எ - று.)

மகளிர்க்குத் தாம் வளர்க்கும் பறவைகளிடத்து அன்புமிகுதி யென்பது, இதனால் விளங்கும். அத்தகைமைத்தனைப் பெண்பாலார் மணந்துகொள்

வது தமிழ்மக்கள் மரபென்பது, இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. கணவனுடைய தாயை அத்தையென்பது - இக்காலத்துவழக்கிலு முள்ளமை காண்க. தங்கையரென்றது - ஜநகனது புதல்வியாகிய ஊர்மிளையையும், ஜநகனது தம்பியான குசத்துவசனது புத்திரிகளாகிய மாண்டவி சுருதகீர்த்தி என்பவர்களையுமாகும். சீதைமுதலியோர் கூறியதாக முதனூலில் இல்லை. பொன்னிறம் என்பதைப் பூவைக்குமாத்திரம் கூட்டியுரைத்தலுமுண்டு. பூவை கிளிமுதலிய பறவைகளை மகளிர்வளர்த்தல், இயல்பு. பி-ம்.—[1]வணக்கமும். [2]போற்றுமென்று. [3]என்னுடை யெங்கையர்க்கு. [4]உணர்த்துவீர். (௫௭௭)

௬௧.—அதுகேட்டு, இராமபிரான் தேற்றவும் சுமந்திரன் பொருமி விம்மியழுதல்.

தேர்வலா னவ்வுரை கேட்டுத் தீங்[1]குறின்
[2]யாரவலா ருயிர்துறப் பெளி[3]தன் றேயெனாப்
போர்வலான் றடுக்கவும் பொருமி விம்மினான்
சோர்விலா [4]ளறிகிலாத் துயர்க்குச் சோர்கின்றான்.

(இ - ள்.) தேர்வலான்-தேரோட்டுதலில்வல்லசாரதியாகியசுமந்திரன்,—அ உரை கேட்டு - அந்த(ச் சீதைசொன்ன) வார்த்தையைக் கேட்டு, சோர்வு இலாள் - (தான் காட்டிற்குச் செல்லத்தக்கதாகச் சிறிதும்) தளர்ச்சி கொள்ளாதவளாகிய சீதை, அறிகிலா - (இதுவரையிலும்) அறியாததான, துயர்க்கு - (இப்போது வனவாசத்தால் படக்கூடிய) துன்பத்தைக் குறித்து, சோர்கின்றான் - மனம் வருந்துபவனாய்,— 'தீங்கு உறின்-(ஊழ்வினையால்)தீங்குநேருமாயின், யார் - எவர்கள், வலார்-(நீக்க)வல்லவர்கள்? உயிர் துறப்பு-உயிரை நீக்குதலென்பதும், எளிது அன்றே - எளிதாக முடிவதன்றே; [விதித்தகாலத்து உயிர் போவதன்றி மற்றைக்காலத்து உயிர்போவதென்பதும் கூடாததாயிருக்கின்றது],' எனா - என்றுசொல்லி, போர்வலான் தடுக்கவும் - மகாவீரனாகிய இராமபிரான் (அழவேண்டா என்று) தடுத்துச்சொல்லவும், பொருமி விம்மினான் - (மனத்திற்குள்ளேயே முதலிற்) குமைந்து (பிறகு) வாய்விட்டுக் கதறினான்; (எ - று.)

தான் காட்டிற் புகுந்தால் நேரக்கூடிய வருத்தத்தைக் குறித்துச் சிறிதுங்கவலைகொள்ளாமல் தான் நாட்டிலவிட்டுவந்த தன்னுடைய பூவை கிளிகளைக்குறித்துக் கவலைகொள்ளுகின்றாளே இச்சீதை! இது என்னபேதைமையென்று அவளுடைய பேதைமைக்குணத்திற்கு மனந்தளர்ந்து, பிறகு 'இவ்வளவு சுகுமாரியான சீதைக்கு வனவாசமநேர்ந்ததே! இவ்வருத்தத்தைக் கண்டும் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேனே'!' என்று சுமந்திரன் புலம்பலாயினனெனக் இராமபிரானுடன் செல்லத்தான் சிறிதும் மனவாட்டமின்றி மனமகிழ்ச்சி யுடனே செல்லுகின்றாளென்பார், அவளை, 'சோர்விலாள்' என்றார். பி-ம்.—[1]உறில, உறல, உற. [2]ஆர். [3]அன்றே, என்றே. [4]அறிவிலாத்துயர்க்கு, அறிவிலாதற்கு. (௫௭௮)

௪௨.—இராமபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சுமந்திரன் 'கூற வேண்டிய செய்தி யாது ?' என்று இலக்குமணனை வினவுதல்.

ஆறினன் போற்சிறி தவல மவ்வழி
[1]வேறிலா [2]வன்பினன் விடை [3]தந் தீகென
வேறுசே வகற்றொழு திளைய மைந்தனைக்
கூறுவ தியாதென வினைய கூறினான்.

(இ - ள்.) வேறு இலா அன்பினன் - வேறுபடுதலில்லாத [என்றும் ஒருவகையாயுள்ள] அன்பையுடையவனாகிய சுமந்திரன், அவ்வழி - அப்பொழுது, அவலம் சிறிது ஆறினன்போல - (தான் கொண்ட) வருத்தம் சிறிது தணிந்தவன்போன்று, விடை தந்தீக என - 'விடைதருவாய்' என்று சொல்லி (விடைபெற்றுக்கொண்டு), ஏறு சேவகன் தொழுது-மேன்மேற் பெருகுகின்ற வீரத்தன்மையையுடைய இராமபிரானைத் தொழுதுவிட்டு, இளைய மைந்தனை - இளையபெருமாளைப்பார்த்து கூறுவது யாது என-'சொல்லவேண்டிய செய்தியென்ன?' என்று வினவ,—(அவ்விலக்குமணன்), இனைய - இவ்வார்த்தைகளை, கூறினான்—; (எ - று.)—அடுத்த மேல் மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

'ஆறினன் போல்' என்றமையால், இராமபிரான் தேற்றியமையால் ஆறினன்போலக் காணப்பட்டானேயன்றி உண்மையில் மனத்துயரம் ஆறவில்லை யெனக். தந்தீகென - தொகுத்தல். பி - ம் —[1]வேறிலான். [2]அன்பினாய், வனப்பினாய் [3]தந்தீகென, தந்தேகென. (௬௭௧)

௪௩.—இதுவும் அடுத்தகவியும் - குளகம்: தசரதனைக்குறித்து இலக்குமணன் கூறிய நிட்டூரவார்த்தை.

[1]உரைசெய்தெங் கோமகற் [2]குதவிய போக்கித்
தரைசெறி செல்வத்தைத் தவிர மற்றொரு
விரைசெறி குழலிமாட் டளித்த மெய்யனை
யரசனென் றின்னமொன் [4]றறைபற் பாலதோ.

(இ - ள்.) எம் கோமகற்கு - எமது தலைவனாகிய இராமபிரானுக்கு, உரைசெய்து உதவி போக்கிய- நீ தான் இதனை யாளுதற்கு உரியவன் இவ்விராசியத்தைப் பெற்றுக்கொள்க என்று சொல்லிக்கொடுத்துவிட்ட, தரை செறி செல்வத்தை - பூமியோடு நிரம்பிய செல்வத்தை, தவிர - (அவ்விராமபிரான் ஆளாமல்) தவிரும்படி, மற்று - பின்னும், ஒரு விரை செறி குழலி மாட்டு அளித்த - நறுமணமிக்க கூந்தலையுடையவளான ஒரு பெண்ணுக்கு [கைகேயிக்கு]த் தந்திட்ட, மெய்யனை - சத்தியசந்தனான தசரதனை, அரசன் என்று - அரசனாக எண்ணி, இன்னம - இன்னும், ஒன்று - ஒருசெய்தி, அறையல் - சொல்லுவது, பாலதோ - தகுதியையுடையதாகுமோ? (எ - று)

இராமபிரானுக்கு இராசியத்தைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்து அவ்வாக்குப்பிறழ்ந்து கைகேயிக்குக் கொடுத்தானே! அந்தத்தசரதமன்னவனை

ஒருபொருட்டாகக்கருதிச் செய்தியுஞ் சொல்லவேண்டுமோ?' என்று, இலக்குமணன் செய்திசொல்லியனுப்புவதற்குத் தகாதவன் தசரதனென்று இதனாற் கூறுகின்றன னென்க. மெய்யனென்றது - பொய்யனென்றபடி. வாக்குக் கொடுத்ததைவிட்டுக் கொடுத்தவாக்கை நிறைவேற்றாமற்போவது மெய்யற்கு அழகு அல்ல வாதலால், இலக்குமணன் இங்ஙனம் கூறுகின்றான். ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அரசுகொடுப்பதாக நிச்சயித்ததுகூறிய காலத்துக்கு முன்பே வேண்டும்போது இரண்டுவரம் தருவதாகக் கைகேயிக்குத் தசரதமன்னவன் வாக்குக்கொடுத்திருந்தபடியால், அக்கவாக்குத்தத்தம் இராமபிரானுக்குக்கொடுத்த வாக்கினும் முற்பட்டு இதனை விலக்கிவிடுதலால், தசரதன்மீது குற்றமில்லை யென்பர். இங்ஙனமாயினும், இராமபிரானிடத்து இலக்குமணன் மிக்க பட்சமுடையவனாதலால், தசரதன்செய்கை இவனுக்குக் குற்றமாகவே படுகின்றதென்க. ஓகாரம் - வினாவகைபால், எதிர்மறைக்குறிக்கது பி - ம்'—[1]உரைசெய்யல. [2]ஊதியபாக்கிய, உதயிபோகிய, உதயிபோகிய, உதவி யோகிய. [3]செழு. [4]உரைக்கலாகுமோ. உணர்த்தலாகுமோ. (௩௮௦)

௪௪. கானகம் பற்றி[1]நற் புதலவன் காயுணப்
போனகம் [2]பற்றிய [3]பொய்யில் [4]மன்னர்க்கிங்
[5]கூனகம் பற்றிய [6]வுயிர்கொ டின்னும்போய்
வானகம் பற்றிலா வலிமை கூறென்றான்.

(இ - ள்.) (ஆயினும் அவ்வரசனுக்குச் செய்திசொல்லவேண்டு மென்பாயாயின்'), நல் புதல்வன் - (தனது) மூத்தகுமாரன் [இராமபிரான்], கானகம் பற்றி - காட்டையடைந்து, காய் உண - (காட்டிற் கிடைக்கக்கூடிய) காயை உணவாகப் புசித்துக்கொண்டு நிற்க, (தான் நாட்டிலேயேயிருந்து), போனகம் பற்றிய - (நாட்டிற்கிடைக்கும்) அரசவுணவைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற, பொய் இல் மன்னர்க்கு - பொய்ம்மையில்லாத [சத்தியசந்தரான] அரசனிடத்தில், இங்கு - இவ்வுலகில், ஊன் அகம் பற்றிய உயிர்கொடு - உடலிடத்துத்தங்கிய உயிரைக்கொண்டிருந்து, இன்னும் போய் வானகம் பற்றிலா - இன்னமும் இறந்துபோய் மேலுலகத்தையடையாத, வலிமை - (அவனுடைய) வலிமையை(ப்பாதுகாத்துக்கொள்ளுமாறு), கூறு - சொல்வாய், என்றான் —; (எ - று.)

தசரதனுக்கு யான் செய்திசொல்லவேண்டுவது அவசியமெனத் தோன்றினாற் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக; இராமபிரான் காட்டிற்சென்று அங்குக்கிடைக்குங் காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கத் தான் இறந்திடாமல் நாட்டிலேயேயிருந்து அறுசுவையுணவுகளைப் புசிக்கவண்ணம் சத்தியசந்தனென்று சொல்லிக்கொண்டு வலியவனாயிருப்பானாக எனத் தசரதனிடம் கூறுவாயென்பதாம். இனி, இச்செய்புட்கு - 'காட்டிற்குத் துரத்தினும், நாங்கள்இன்னும் உனக்கு மனத்திருத்தியுண்டாகுமபடி இறந்துபோய் வானுலகஞ்சேராமல் உயிர்தாங்கி வலிமையோடு சஞ்சரிப்பவராகவே நிற்கின்றோம்' என்று தசரதனிடங்கூறுவாயாக என்று, இராமபிரானைக் காட்டிற்குச்செல்லு

மாறுசெய்ததுகுறித்துத் தசரதனிடத்துத் தான்கொண்டுள்ள மனவெறுப்புத் தோன்ற நிஷ்டூரமாகச் செய்திசொல்லியனுப்புகின்றனன் இலக்குமணனென்று கொள்ளவுமாம். இராமபிரானை காட்டிற்கு அனுப்புவதனாற்றோன்றிய பெருந்துபரத்தில் தசரதமன்னவன் மூழ்கிக்கிடந்தாலும் தானும் இராமனுடனே காட்டிற்கு அப்போதே சென்றால்; குலமுறைபாய்வந்த இராசசியம் அராஜகமாய்ப்போக அதனால்விளையுமபாவம தன்னைச சேருமாதலாலும், பரதனை வரவழைத்துப் பட்டங்கட்டிப் பிறகு இராமபிரானை யனுப்புவதற்குக் கைகேயி உடன்படாளாதலாலும இராமபிரானுடன தசரதன் கானகஞ்சென்றிலன்போலும். பி-ம்:—[1]இப். [2]பற்றுமப. [3]பொருவின். [4]மன்னவாகுு. [5]யான். [6]உயிர்கொண்டு, உயிரோடு. (௫அக)

சஅ.—இதுவும் இலக்குமணன் வார்த்தை இலக்குமணன் பரதனுக்குச் செய்திசொல்லியனுப்புதல்.

மின்னுடன் பிறந்தவாட் [1]பரத [2]வேந்தறகென்
மன்னுடன் [3]பிறந்திலென் மண்கொண் [4]டாள்கின்ற
[5]தன்னுடன் [3]பிறந்திலென் றம்பி[3]முன்னலெ
னென்னுடன் [7]பிறந்தயான் [?]வலியெ னென்றியால்.

(இ - ள்) மின் உடன் பிறந்த வாள பரத வேந்தற்கு-ஒளியுடன்கூடிய வாட்படையையுடைய பரதராசனிடத்தில், 'என் மனனுடன பிறந்திலென்-அரசனாகவேணடிய எனது இராமபிரானுடன் பிறந்தேனல்லேன்; மண கொண்டு ஆள்கின்ற தன்னுடன பிறந்திலென் - (இராமபிரானுக்குரிய பூமியை(த தான் தாயின்மூலமாகககவாந்து) கொணடு அரசாட்சிசெய்கின்ற அந்தப்பரதனுடனும பிறந்திலேன்;தமபி முன்னலென்-(சததுருககனனைத) தமபியென்று கொள்ளேன்; என்னுடன் பிறந்த யான்-(வேறொருவரோடுபிறவாமல்) என்னோடு தானே பிறந்த [தனிததுப்பிறந்த] நான், வலியென்-வலிமையில் யாதொருகுறையுமினறியுள்ளேன,' என்றி-என்று கூறுவாய; (எ - று.)

இராசசியத்தை உனக்குககொடுததுவிட்டேனென்று முதலிற் சொல்லியிருக்கவும் இராமபிரான் அதனைக கைககொள்ளாமல் தநதை காட்டிற்குச செல்லசசொன்னானென்று கானகஞ் சென்றகாரணம்பற்றி அவ்விராமபிரானிடதது உள்ள வெறுப்பினால் 'மனனுடன் பிறந்திலென்' என்றும, மூததவற்குஉரிய இராசசிபததைத் தந்திரமாகக் கவாந்து ஆள்கின்றானென்றகாரணம்பற்றிப் பரதனிடததுககொணட வெறுப்பினால் அவன்பெயரையுஞ் சொல்லவிருப்பில்லாமையால் 'மணகொணடாள்கின்ற தன்னுடன் பிறந்திலென்' என்றும, பரதனை எப்போதும் ஒட்டி நடக்கின்ற தன்மைபற்றிச சததுருக்கனனிடமும் தான் வெறுப்புககொண்டமையால், 'தம்பிமுன்னலென்' என்றும் கூறினான். 'யான் வலியென்' என்று கூறியது - ஒருகால் நீ காட்டிலும் எங்களை நிசசிந்தையாக இருக்கவொட்டாமற் போர வருவாயேயானால் உன்னையழிப்பதற்குஏற்ற வலிமையுடையேன் யானென்று பரதனை

மருட்டுதற்காகவும், 'மின்னுடன் பிறந்தவாள் பரதன்' என்று அடைமொழி கொடுத்தது-நீ ஒருகால் காட்டிலும் எங்களையெதிர்க்கவருவாயேயானால் எதிர்க்கும் உன்னுடைய வாள் மின்னல்போல் ஒருநொடிப்பொழுதிற் காணப்படாமலொழிந்துவிடுமென்று குறிப்பித்தற்காகவும் என விசேடப்பொருளுரைப்பர். தம்பிமுன்னலென் - (அப்பரதனுக்கு நான்) தம்பிமுறையாவேனென்பதையுங் கருதகில்லேனென உரைத்தலும் ஒன்று. பி-ம்.—[1]பரதன். [2]வேந்தற்கு-மன். [3]பிறந்திலன். [4]ஆள்கின்றான். [5]தன்னொடும். [6]முன்னலன், முன்றிலே, முன்பலென். [7]பிறந்துநான். [8]வலியான. (ருஅஉ)

சசு —இராமன் தம்பியையடக்க. சுமந்திரன்மீண்டுசெல்லச்சித்தனுதல்.

ஆரிய னிளவலை நோக்கி யைய[1]நீ
சீரிய வல்லன செப்ப லென்றபின்
பாரிடை வணங்கினன் [2]பரியு நெஞ்சினன்
றேரிடை வித்தகன் சேறன் மேயினான்.

(இ-ள்.) ஆரியன்-இராமபிரான், இளவலை-இளையபெருமாளை, நோக்கி-, 'ஐய-, நீ—, சீரிய அல்லன-சிறப்பற்ற பேச்சுக்களை, செப்பல்-சொல்லவேண்டா,' என்ற பின்-என்று அடக்கியபின்பு,—பரியும் நெஞ்சினன்-(இராமபிரானைப் பிரிந்துசெல்லுமாறு நேர்ந்ததுகுறித்து) மனம் வருந்துபவனாகி, வித்தகன - (தேரோட்டுதொழிலில்) வல்லவனாகிய சுமந்திரன,— பாரிடை வணங்கினன்-பூமியில் விழுந்து வணங்கி, தேர இடை சேறல் மேயினான்-தேருள்ள இடத்துக்குச் செல்லலானான்; (எ - று.)

தந்தையாரைப்பற்றியும் பரதனைப்பற்றியும் இளையபெருமாள் நிஷ்டூரமாகச சொல்லியவற்றைக் கேட்ட இராமபிரான், 'நீ இங்ஙனம கூறுவது தகுதியன்று; இனிச சொல்லாதிருப்பாயாக' என்று அவ்விலக்குமணனைக் கண்டிக்க, பிறகு சுமந்திரன் மனவருத்தத்தோடு இராமபிரானைவணங்கி மீண்டு செல்ல ஒருப்பட்டுத தோ நிறுத்திய இடத்துக்குச சென்றனனென்பதாம். "கூட்டினன் தோபபொறி" என மேல்வருவதனால், தேரிடைஎன்பதற்கு - தேரைநிறுத்தியுள்ள இடத்துக்கு எனப பொருள்கொள்ளப்பட்டது. பி - ம்.—[1]இச. [2]பதைக்கும. (ருஅங)

சஎ.—தேரைப்பூட்டிக்கொண்டு சுமந்திரன் அயோத்திக்கு மீளுதல்.

கூட்டினன் றேர்ப்பொறி [1]கூட்டிக் [2]கோன்முறை
பூட்டினன் [3]புரவியப புரவிபோநெறி
காட்டினன் காட்டித்தன் கல்வி மாட்சியா
லோட்டினன் றெருவரு முணர்வு றுமலே.

(இ - ள்.)(சுமந்திரன்),தோ பொறி-இரதமாகிய பொறியை,கூட்டினன்-சித்தப்படுத்தினன்; கூட்டி-(அங்ஙனம்)சித்தப்படுத்தியபின், புரவி - குதிரைகளை, கோல் முறை பூட்டினன் - கோலகொள்ளுமமுறையில் [ஓட்டுதற்கு

இயையுமாறு](அத்தேரிலே) பூட்டினுன்; அ புரவி போம் நெறி காட்டினன்- அந்தக்குதிரைசெல்லும்வழி (யாவர்க்கும் கணவிழித்துஎழுந்தால்) தோன்று மாறு (குதிரையைச) செலுததினுன்; காட்டி - அங்ஙனஞ்செய்துகொண்டே, தன் கல்வி மாட்சிபால்-(குதிரைசெலுததும்)விசசையில் தனக்குஏற்பட்டுள்ள வல்லமையால், ஒருவர் உம உணாவு உறாமல் ஏ ஓட்டினன்-ஒருவரும் தேர் செல்லும் ஒலியைக்கேட்டுக் கணவிழிததுக்கொள்ளாதபடி [ஒலியின்றித்தேர் செல்லும்படி] (அததேரைச) செலுததினுன்; (எ-று)

தேரிடைசசென்ற சுமந்திரன் அததேரிற் குதிரைகளைப்பூட்டிச சென்ற வழி யாவாக்கும் புலனுகும்படி சுவடுதோன்றுமாறு தேரைசசெலுததினுை யினும்,உறஙகுபவா விழித்தெழுந்திராதபடி அததோசெலலுவதாற் பேரொலி யுணடாகாவணணம தோப்பாகுததொழிலில் தனககுள்ளவல்லமையாற்செய் தனனெனபதாம் இசசெயயுளில ஒருவாககியததினீற்றில்விட்டசொல்அடுதத வாககியததின் முதலிலவர இஙஙனம பல வாககியஙகள வருதலை ஒற்றை மணிமாலையென்னும ஏகாவளியலஙகாரமாம. பி-ம் —[1]கூடி. [2]கொணமுறை, மணமுறை. [3]புரவியும். (௩௮௪)

சஅ.—இராமபிரானும் அவ்விரவிற் பிரயாணமாதல்.

தையறன் கற்புந்தன் றகவுந் தம்பியு
மையறு கருணையு முணாவும் வாய்மையுஞ்
செய்ய[1]தன விலலுமே சேம மாககொண்
டையனும் போயினு னலலி னுபபனே.

(இ-ள்.) தையல்தன் கற்பு உம-சீதாபிராட்டியின் பதிவிரதாதருமமும், தன் தகவுஉம - தனது மேனமைககுணமும, மை அறு கருணை உம் - குற்ற மற்ற (தன்னுடைய) அருட்குணமும, உணாவுஉம-நல்லறிவும, வாய்மைஉம - சததியமும, செயய தன விலஉம-செமமைததனமையையுடைய தனது தனு சும், தம்பிஉம்எ-இளையபெருமாளுமே, (எனற இவை), சேமம் ஆக கொணடு- (தனக்குப்)பாதுகாவலாக அமையப்பெறறு.அலலின நாபபண-அந்த இரவின் நடுவில [நடுராததிரியில], ஐயன்உம - இராமபிரானுட, போயினுன் - செல்ல லானுன்; (எ - று.)

தமபி வில் என்ற உருவப்பொருளோடு கறபுமுதலிய அருவப்பொருளை யுஞ் சேர்ததுக காவலெனக கூறிய நயம கருதததககது. பொருள்முறைககு ஏற்ப, தமபிஎன்பது இறுதியிற் கூட்டப்பட்டது. தகவு என்பதில் கருணை முதலியன அடஙகுமாயினும்,சிறப்புடைமையால,குணஙகளுட்சிறந்தனவான கருணைமுதலியவற்றைத தனியே யெடுததுக காட்டினுா. செயய வில்-கொடி யோரை நலித்து நலலோரைப பாதுகாககுந் தன்மை யமைநத வில்: இனி, நாணிஏறிடாமையால வளைநதிராமல் நேராக இருககும் வில் எனக கூறலும ஒன்று. பி - ம்.—[1]னை. (௩௮௫)

வேறு.

**௪௯.—அப்போது இருள்செறிந்திருக்க, சந்திரன் உதயமாதல்.**

பொய்வினைக் குதவும் [1]வாழ்க்கை யரக்கரைப் பொருந்தி யன்னார்
செய்வினைக் குதவு [2]நட்பாற் செல்பவர்த் தடுப்ப [3]தேய்க்கும்
மை[4]விளக் கியதே யன்ன [5]வயங்கிரு [6]ளரக்க வானங்
கைவிளக் கெடுத்த தென்ன வந்தது கடவுட் டிங்கள்.

(இ - ள்.) பொய் வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கை அரக்கரை - வஞ்சகத்தொழிலைச் செய்வதற்குத் துணையாயிருக்கும் வாழ்வையுடைய இராக்கதரை, பொருந்தி - சேர்ந்திருந்து, அன்னார் செய் வினைக்கு - அந்தஅரக்கர் செய்கின்ற (கொலைமுதலிய) தீத்தொழிற்கு, உதவும் - துணைசெய்கின்ற, நட்பால் - சிநேககுணத்தினால், செல்பவர் தடுப்பது ஏய்க்கும் - (அவ்வரக்கர்க்குப் பகையாகிச்) செல்கின்ற இராமலக்குமணரைச் (செல்லவேண்டாவென்று) தடைசெய்வதை ஒத்திருப்பதும், மை விளக்கியது அன்ன - அஞ்சனத்தின் தன்மையை விளக்கஞ்செய்வதுபோல்வதுமான, வயங்கு இருள் - (கருநிறத்தோடு) விளங்குகின்ற இருட்டை, துரக்க - ஓட்டிவிடும்படி, வானம் - ஆகாயமானது, கைவிளக்கு எடுத்தது என்ன - கையினாலேந்திக்காட்டும் விளக்கை(த் தான்) எடுத்ததாங்கியதென்று சொல்லும்படி, கடவுள் திங்கள் - தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த சந்திரன், வந்தது - தோன்றிற்று; (எ - று.)

இருட்டானது தான் தன் கருநிறத்தால் அரக்கரையொத்திருந்து அவர் புரிகின்ற தீச்செயல்கட்கும் உதவியாயிருப்பதாதலால், அவ்வரக்கரைச் சங்கரித்தற்பொருட்டே திருவவதரித்த மூர்த்தியாகிய இராமபிரான் தம்பியோடு அரக்கர்வாழுங் காட்டிற்குச் செல்லத்தொடங்கியபோது அவ்வரக்கரிடத்துள்ள நட்பினால் 'நீங்கள் இங்கு வரவேண்டா' என்று இவர்களைத் தடுப்பது போன்றிருந்ததென. இருட்செறிவை முதலிரண்டடிகளினாற் குறித்தார். பிறகு அவ்விருள் நீங்கும்படி வானத்திற் சந்திரன் தோன்றியதை இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லுகையில் வானம் கைவிளக்கையேந்திக் காட்டுவதுபோலுமெனப் பின்னடிகளினாற் குறித்தார். இவ்விரண்டும் - தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணிகளாம். "சேறாற் றிருளை நீங்கக் கைவிளக்கேந்தியாங்கு, வீறுயாமதியந் தோன்ற" என்ற சிந்தாமணிப்பகுதி இந்தச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளிற் காணத்தக்கது. அரக்கர் கொடியவிலங்குகள்போல இரவிற்சஞ்சரித்து முனிவர்முதலியோர்க்குத் தீங்குபுரிபவராதலால், இருள் அவ்வரக்கர் செய்யும்வினைக்கு உதவும் நட்பு ஆவதாகும். சந்திரன் தேவதைகளிற்சேர்ந்தவனென்பது, நூற்றுணிபு. ஆதலால், 'கடவுட்டிங்கள்' என்றார். மைவிளக்கியது அன்ன இருள் - மைபோலத்தோன்றுமிருள். இனி இச்செய்யுட்கு—வந்ததாகிய திங்கள் அரக்கர்க்கு நட்பாய்ச் செல்பவரைத் தடுப்பதையேய்க்கும் என்று உரைப்பாருமுளர்; அவ்வுரை சிறவாது. பி - ம்:—[1]வாட்கை. [2]நட்பாய்ச் சேறற்பால், நட்பாற்செல்பவற். [3]ஒக்கும். [4]விளக்கியதேயென்ன, விளக்கிதேயென்ன, விளக்கிதேயன்ன. [5]மயங்கு. [6]துரப்ப. (௪௯)

## ௫௦.—உதித்த சந்திரனது வருணனை.

¹மருமத்துத் தன்னை யூன்றி ²மறக்கொடும் பாவந் தீர்க்கு
முருமொத்த சிலையி னானை யொருப்படுத் துதவி நின்ற
கருமத்தின் விளைவை ³யெண்ணிக் களிப்பொடுங் காண வந்த
தருமத்தின் வதன மென்னப் பொலிந்தது தனிவெண் டிங்கள்.

(இ - ள்.) தனி வெண் திங்கள் - (அப்போது உதித்த) ஒப்பற்ற வெண்ணிறத்தையுடைய சந்திரன்,—தன்னை மருமத்து ஊன்றும் மறம் கொடும் பாவம் - தன்னுடைய உயிர்நிலையிலே தாக்குவதான வீரத்தன்மையையுடைய கொடியபாவத்தை, தீர்க்கும் - ஒழிக்கவல்ல, உரும் ஒத்த சிலையினானை - இடியையொத்த [பேரொலிசெய்கின்ற] வில்லையுடைய இராமலக்குமணரை, ஒருப்படுத்து - (வனத்திற்கு வருமாறு) உடன்படுத்தி, உதவி நின்ற - (தனக்குத்) துணைபுரிந்த, கருமத்தின் விளைவை - (தனது) நல்வினைப்பயனை, எண்ணி -, களிப்பொடும் - மனமகிழ்ச்சியுடனே, காண வந்த - தரிசிக்குமாறு (அங்கு) வந்த, தருமத்தின் - தருமதேவதையினது, வதனம் என்ன - முகம்போல, பொலிந்தது - விளங்கிற்று; (எ - று.)

தன்னை உயிர்நிலையில் நலிகின்ற அதருமத்தை வேரோடு களையும்பொருட்டாக அரக்கரை யொழிக்குமாறு தனது நல்வினைப்பயனால் இராமலக்குமணர் வில்லை யேந்திக் கானகஞ்சேர்ந்தது கண்டு மகிழ்ச்சியினால் மலர்ந்த தருமதேவதையின் முகம்போலுமெனச் சந்திரனை வருணித்தார்: இதுவும் - தற்குறிப்பேற்றவணி. மருமத்துத் தன்னை யூன்றும் சிலையினானை என இயைத்து - தனமனத்திலே தன்னையே [தருமத்தையே] எண்ணுகின்ற வில்லாளிகளை யென்னலுமாம். இனி, (தருமதேவதையின) நெஞ்சில் தன்னைப் பதியச் செய்யும் கொடும்பாவமெனக் கூறுவாருமுளர். ¹மருமத்துத் தன்னையூன்றி என்ற பாடத்துக்கு - மனத்தினால் தருமமாகிய தன்னைமேற்கொண்டு என உரைக்க. பி - ம்:—²மாக. ³உன்னி. (௫௮௭)

## ௫௧.—அப்போது மலர்கள்யாவுங் குவிந்திருத்தல்.

காம்புயர் கானகஞ் செல்லுங் கரியவன் வறுமை நோக்கித்
தேம்பின குவிந்த போலுஞ் செங்கழு நீருஞ் சேரைப்
பாம்பின தலைய வாகிப் ¹பரிந்தன ²குவிந்து ³சாய்ந்த
வாம்பலு மென்ற போது மின்றுபோ தலர்வ துண்டோ.

(இ - ள்.) காம்பு உயர் கானம் - மூங்கில்கள் ஓங்கிவளரப்பெற்ற காட்டிலே, செல்லும் - நடந்துசெல்கின்ற, கரியவன் - இராமபிரானது, வறுமை நோக்கி - தரித்திரன்போன்றுள்ள நிலையைப் பார்த்து, தேம்பின - மனம்வருந்தினவாய், செங்கழுநீரும் - செங்கழுநீர்மலரும், குவிந்தபோலும் - குவிந்தவற்றை யொத்துத்தோன்றும்; ஆம்பலும் -, சேரை பாம்பின தலைய ஆகி - சாரைப்பாம்பினுடைய தலைபோன்ற தோற்றத்தையுடையனவாய், பரிந்தன-

மனம்வருந்தி, குவிந்து சாய்ந்த - வாய்குவிந்து சாய்ந்துகிடந்தன; என்ற போது - என்றால், நின்ற போது - மற்றை மலர்கள், அலர்வது உண்டு ஓ - மலர்ந்திருத்தல் உளவாகுமோ? (எ - று)

இரவிற் கூம்புந்தன்மையவான செங்கழுநீர் அப்போது அங்கு இராமன் நிலையைக்கண்டு வருந்தினாற்போலக் குவிந்துகிடந்தன; அதுகிடக்கட்டும். சந்திரனைக்கண்டால்மலருந் தன்மையனவாகிய ஆம்பல்களோ இராமபிரான் ஒரு வறியவன்போற் கானகஞ்சேரநோக்கித்துதித்து இரங்கினவாய்க் குவிந்து கிடந்தன இங்ஙனம் இரவிற் கூம்பும் மலரனறி மலாநதேநிற்கும ஆமபல் மலாகளும் குவிந்துகிடநதனவென்றால், மற்றைமலா குவிந்துகிடந்தன என்பது தானே பெறப்படுமெனபதாம. குமுதபாந்தவன் [ஆம்பலினசுற்றம்] என்று சந்திரனுக்குப் பேருணடாகுமாறு அவனைககணடால மலருந்தன்மையுள்ளது ஆமபல எனற பொருள் விளங்குதலால், ஆமபலும் என்றவிடத்து உம்மை - உயாவுசிறப்பு. கரியவன் வறுமை - இராமனுககு வறியவன்போலக் காட்டில் நடந்துசெல்ல வேணடிவந்த தனமை. ஓரறிவுயிரும இராமனுககு நேர்ந்த நிலையையுணாந்து வருந்துமெனறால் அதனை உலகம் மெயயாகக கொள்ளாதாதலால், முதல்வாககியததில் 'போலும்' என்பதைப் பெய்து கூறினா.பி-ம் —[1]பரந்தன. [2]குவிந்த. [3]சோாந்த. [4]அஙகம்புயம், போதெலாம்.

௫௭.—நிலவில் இராமன்முதலிய மூவரும் செல்லுதல்.

அஞ்சனக் குன்ற மன்ன வழகனு மழகன் [1]றன்னை
யெஞ்சலில [2]பொன்போதத் தன்ன விளவலு மிந்து வென்பான்
வெஞ்சிலைப் புருவத் தாடன் மெல்லடிக் கேற்ப வெண்ணூற்
பஞ்சிடைப[3]படுத்த தென்ன வெண்ணிலாப பரப்பப போனார்.

(இ - ள்.) அஞ்சனம குன்றம அனன அழகன் உம-பசசைமாமலைபோல் அழகிய திருமேனியையுடைய இராமபிரானும, அழகனதன்னை எஞ்சல இல பொன் போதது அன்ன இளவல் உம - இராமபிரானைக குறைதலில்லாத [மாற்றுயாந்த] பொன்னைப் போதது வைத்திருப்பதுபோன்ற வடிவததை யுடைய இளையபெருமாளும,-இந்து என்பான் - சநதிரன், வெம சிலை புருவத்தாள் தன் மெல அடிககு ஏற்ப - கொடிய வில்லையொதத புருவததைக் கொணடவளான சீதாபிராட்டியின் மெலலிய அடிகள் நடபபதற்கு ஏற்குமாறு, வெள் நூல் பஞ்சு இடை படுததது என்ன-வெணணிறமான நூலுணடாகும் பஞ்சை அககாட்டினிடததுப் பரப்பியதையொப்ப, வெள் நிலா பரப்ப - வெணமை நிறமுளள நிலாவை (எஙகும) பரவச்செய்யாநிற்கையில், போனார் - (அககாட்டில) நடந்து சென்றாகள்; (எ - று.)

சந்திரன் வெண்ணிலவைக காட்டினிடம்முழுதுமவீசியது, சீதை தன் மெல்லடியைக்கொடுங்கானத்தில் வைத்துநடந்தால கல்முதலியன யுறுத்துமே யென்று அககாட்டினிடம முழுவதும வெணபஞ்சைப் பரப்பியதுபோலு

மெனப் பின்னிரண்டடிகளில் நிலாப்பரவியதைத் தற்குறிப்பேற்றவணியால் வருணித்தார். அங்ஙனம் பரந்த நிலாவில் இராமபிரான் முதலியோர் நடந்து சென்றன ரென்பதாம். இராமபிரான் வடிவமுழுதையும் பொன்னைக்கொண்டு போர்த்தால் எங்ஙனம் விளங்குமோ அங்ஙனம் விளங்குவது, இலக்குமணன் திருமேனியென்பது, 'அழகன்றன்னை யெஞ்சலில்பொன்போர்த்தன்ன விளவல்' என்பதன்கருத்து இதனால், நிறத்தில்மாத்திரம் இராமனோடு இலக்குமணனுக்குவேறுபாடேதவிர சாயலிற் சிறிதும் வேறுபாடில்லை யெனக் கூறியவாறும். இனி, இலட்சுமணன் இராமனைவிடாதுதொடாதுசெல்வதனால் இங்ஙனங்கூறியதென்பாருமுளர். பி-ம் —[1]தன்மேல. [2]அன்புபோர்த்த. [3]படுத்தாலன்ன, படுத்தாலென்ன. (ருஅக)

ருஉ.—சீதாபிராட்டியும் தன்மெல்லிய பாதங்களைத் தரையில்வைத்து நடந்ததைப் பற்றிய கவிக்கூற்று.

சிறு[1]விலை மருங்குல் கொங்கை[2]யேந்திய செல்வ மென்னு
[3]நெறியிருங் கூந்த னங்கை சிறடி நீர்க்கொப் பூழி
னறியன [4]தொடர்ந்து சென்று [5]நடந்தன ளவையி [6]னீங்கு
முறுவலி யன்பி[7]னூங்கொன் றுண்டென [8]நுவல்வ துண்டோ.

(இ-ள்.) சிறு விலை மருங்குல்-மிகவும் இளைத்த இடையுடன், கொங்கை-(பருத்த) தனங்களை, ஏந்திய-தாங்கியுள்ள, செல்வம் என்னும் - செல்வமகளென்று சொலலப்படுகின்ற, நெறி இரு கூந்தல் நங்கை-நெறித்த மிக்க கூந்தலையுடைய சீதாபிராட்டி,—சிறு அடி-சிறியபாதங்கள், நீர் கொப்பூழின் நறியன-நீரிலதோன்றுங் குமிழியைகாட்டிலும மிகமெலலிய (ன;என்றாலும்அ) வற்றால, தொடர்ந்து சென்று-(இராமபிரானைப்) பின்பற்றிப்போய், நடந்தனள்—; நவையில் நீங்கும உறு வலி அன்பின்-குற்றத்தினின்று நீங்கிய மிக்க வலிமையுள்ள அன்பைவிட, ஊங்கு-மிக்க வலிமையுள்ளதாகிய, ஒன்று-ஒரு பொருள், உண்டு-(உலகத்தில்) உள்ளது, என - என்று, நுவல்வது-சொல்லுதற்குஉரியது, உண்டு-உள்ளதோ? [இல்லை]; (எ-று.)

காற்றுசசிறிதுபட்டாலும உடையுந்தன்மையுள்ள நீர்க்குமிழியைவிட மெல்லிய தன்பாதங்களைக் கடுங்கானில் ஊன்றவைத்துச சீதாபிராட்டியும் தன்கணவனுடைய பின்னே நடந்து சென்றனளே; இங்ஙனம அவட்கு வலிமையைத் தந்தது அன்பேயன்றோ; ஆகவே, அந்தஅன்பைவிட வலியது ஒன்றும்இல்லை யென்றவாறு இராமனிடத்துச சீதைக்குஉள்ள அன்பே அவட்கு நடக்கும் வலிமையைத் தந்ததென்றபடி. சீதையும் தன்மெல்லிய பாதங்களைக் கடுநிலத்திலேவைத்து ஊன்றிக் கணவன்பின்னே சென்றாள் என்று முதல்மூன்றடிகளிற் கூறிய சிறப்புப்பொருளை. 'உறுவலி அன்பினூங்கொன்றுண்டென நுவல்வதுண்டோ' என்ற பொதுப்பொருள் சமர்த்தித்து நின்றது; வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. இதனை, வடநூலார் அர்த்தாந்தர் யாஸமென்பர். சிறுவிலை பஞ்சம்; இளைத்தவயிறென்று கூறுதற்காக 'க்ஷாமோ

தரம்' என்று வடமொழியிற் கூறுவதுபோல, நுண்ணியஇடையென்பதைத் தெரிவிக்க 'சிறுவிலைமருங்குல்'என்றது. சீதாபிராட்டி அருமையாகப் பாராட்டப்பட்டுவந்தனளென்பதுதோன்ற, 'செல்வமென்னுமாநங்கை' என்றார். பி-ம்:—[1]நிலை. [2]இந்திர, இந்திரை. [3]செறி. [4]உளைந்துசோர. [5]நடாததலினவையுள், நடந்தெனினவையுள். [6]நீங்கி. [7]ஊங்கின். [8]உணாவதுண்டோ. (௫௧௦)

௫௪.—கவிக்கூற்று: இராமபிரான் உதயகாலத்திற்குமுன் இரண்டுயோசனை சென்றனனென்றுகூறிச் சுமந்திரன் செய்ததைச் சொல்வோமெனல்.

பரிதிவா னவனுங் கீழ்பாற் பருவரை பற்ற முன்னந்
திருவினா யகனுந் தென்பால் யோசனை யிரண்டு சென்றா
னருவிபாய் கண்ணும் புண்ணா யழிகின்ற மனமுந் தானுந்
[1]துரிதமான் றேரிற் [2]போனான் செய்தது சொல்ல லுற்றாம்.

(இ-ள்.) பரிதி வானவன் உம்-சூரியனும், கீழ்பால் பரு வரை பற்ற முன்னம்-கிழக்குத்திக்கிலுள்ள பருத்தமலையை [உதயகிரியை] அடைவதற்கு முன்னம் [சூரியோதயத்துக்கு முன்னமே], திருவின் நாயகன் உம் - இலக்குமியின் கணவனான ஸ்ரீராமபிரான், தென்பால்-தெற்குத்திக்கில், யோசனை இரண்டு சென்றான்-இரண்டுயோசனை தூரம் நடந்து சென்றிட்டான்; (இனி), அருவிபாய் கண் உம்-அருவிவெள்ளம்போல (துயரக்கண்ணீரைச்)சொரிகின்ற கண்களும், புண் ஆய் அழிகின்ற மனம் உம்-புண்பட்டுவருந்துகின்ற மனமும்,- தான் உம்-தானுமாகி, துரிதம் மான் தேரில் போனான் - விரைந்து செல்லுகின்ற குதிரைபூட்டிய தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு திரும்பிச்சென்ற சுமந்திரன், செய்தது-செய்ததை, சொல்லல் உற்றாம்-இனிச் சொல்வோம்; (எ-று.)

கண்ணும் மனமுந் தானும் போனான்-திணைவிரவிச் சிறப்பால் உயர்திணை முடிபேற்ற வழுவமைதி. பரிதிவானவனும், உம்மை - எதிரது தழுவியது. துரிதம்-த்வரிதம் வடசொல். சொல்லலுற்றாம் - கவிகட்குஉரிய தனித்தன்மைப்பன்மை. பி-ம்—[1]துரகம. [2]சென்றான். (௫௧௧)

௫௫.—சுமந்திரன் அயோத்திசேர்ந்து வசிட்டனிடஞ்செய்திதெரிவிக்க, அவர் வருந்துதல்.

கடிகை[1]யோ ரிரண்டு மூன்றிற் கடிமதி லயோத்தி கண்டா
னடியிணை தொழுதா னாதி முனிவனை யவனு முற்ற
படியெலாங் [2]கேட்டு நெஞ்சிற் பருவர லுழந்தான் [3]முன்னே
முடிவெலா [4]முணர்ந்தா னந்தோ முடிந்தனன் [5]மன்ன னென்றான்.

(இ - ள்.) (சுமந்திரன்).—கடிகை ஓர் இரண்டு மூன்றில் - ஐந்துநாழிகைக்குள், கடி மதில் அயோத்தி-காவலாக அமைந்த மதிளையுடைய அயோத்திமாநகரத்தை, கண்டான்-அடைந்து, ஆதி முனிவனை-குலகுருவாய்ச்சிறந்த வசிஷ்டமுனிவனை, அடி இணை தொழுதான் - உபயபாதங்களில் வண

கினான்; அவன் உம் - அம்முனிவனும், உற்ற படி எலாம் கேட்டு - நிகழ்ந்த வகைமுழுவதையும் (அசசுமந்திரனிடம) கேட்டறிந்து, நெஞ்சில் - (தன்) மனத்தினுள்ளே, பருவரல் உழந்தான்-துன்பததால் வருந்தினான்; முன்னே முடிவு எலாம் உணர்ந்தான் - மேலே நிகழப்போவதையெல்லாம் அறிந்தவனாய், அந்தோ மன்னன் முடிந்தனன் என்றான் - ஐயோ! அரசன் இறந்து விட்டானென்று கூறினான்; (எ - று.)

இராமபிரான் நகரததுககுத திருமபிவர ஒருப்படாமல் இரததததையும் திருப்பிவிட்டுத தமபியும மனைவியுமாகக காட்டிற்குப் போய்விட்டானென்ற செய்தியைக கேட்டவுடனே, அரசன் இறபபது நிசசயமென்று வசிட்டமுனிவன் கூறினனென்பதாம. தெளிவுபறறி, 'முடிந்தனன' என இறநதகாலததாற் கூறினார்: வழுவமைதி. இரணடுமூனறு - உமமைததொகை. இரண்டு அல்லதுமூனறுஎனினுமாம. பணபுததொகையாகக கொளளின, ஆறுஎன்று பொருள. பருவரல்-பரிவு வருதல்என்றுபொருளுளள பரிவா எனற வினைசசொற்கள் தொடாநது விகாரப்பட்ட 'பருவா' எனபது பகுதியாக, அதனடியாகப்பிறந்த தொழிற்பெயர். முனனேமுடிவெலாம உணாநதான் என்பதற்கு - முன்னமே தன் ஞானககணணினால முடிவைக கண்டறிநதவனான வசிட்டனெனக கொள்ளினுமாம. பி - ம் — [1]ஒனறிரணடு. [2]கேட்டே, கேட்டான். [3]முன்னம. [4]உணாநதே, உணாநதென. [5]அரசன. (ருகஉ)

ருகங.—வருந்தியவனை வசிட்டமுனிவர் சுமந்திரனோடும் அரண்மனையிற் புகுதல்.

நின்றுயர் பழியை யஞ்சி நேர்ந்திலன் றடுக்க வள்ள
லொன்றுநா னுரைத்த தென்றுக்கான [1]றருமத்திற் குறுதி பார்ப்பான்
வென்றவ [2]ருளரோ [3]மேலை விதியினை [4]யென்று [5]விம்மி
பொன்றிணி மன்னன் கோயில் சுமந்திர னோடும் [6]புக்கான்.

(இ - ள்.) 'வளளல்-உதாரகுணமுடையவனாகிய தசரதன், நின்று உயர் பழியை அஞ்சி தடுக்க நோந்திலன்-நிலைபெற்று வளரககூடிய பழிககுப்பயப்பட்டு(இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்வதை)த தடுததறகு ஒருப்பட்டானில்லை. தருமததிற்கு உறுதி பாாபபான - தருமம நிலைநிறகுந்தன்மையை நாடுபவனாகிய இராமபிரான், நான் உரைததல் ஒன்றும் நோககான் நான் கூறியதைச சிறிதும் கருதினானில்லை; மேலை விதியினை வென்றவா உளாஎ - பழைய வினைககுட்படாது அதனைக கடநதுநின்றவா இவவுலகததில் எவரேனும இருககின்றனரோ?' என்று-என்று சொலலி, விமமி-புலமபிககொணடு, சுமந்திரனோடும்-சுமநதிரனென்பவனுடனே, பொன் திணி மன்னன் கோயில் - பொன்னாலியனற அரசமாளிகையினுள, புககான் - புகுந்தான்; (எ - று.)

நான் உரைததல்என்றது - "ஐயநீபொருவிபோகிய, கற்றடங்கானுதியென்னிற்கணணகன, மற்றடநதானையான் வாழ்கிலான்" என்று நகாநீங்கு படலதது வந்ததனை. அதனை அபபிரான் நோககாமையை "அன்னவன் பணி

தலை யேந்தியாற்றுதல்'' என்ற பாடலிற் காண்க. தரும ஸம்ஸ்தாபநஞ்செய்யத் திருவவதரித்தவனென்பான் இராமபிரானை 'தருமததிற்குறுதிபார்ப்பான்' என்றான். ''சூழ்வினை நான்முகததொருவர்ச சூழினும், ஊழ்வினையொருவராலொழிக்கற்பாலதோ''என்று வசிட்டன் மொழியாக அங்குவந்தது ஒப்புநோக்குக. பி-ம்:—[1]தருமததின். [2]யாரே. [3]மேலவ். [4]எனன. [5]விம்மா. [6]போனான். ()

## ருஎ.—தேர்கொண்டு வந்ததுகேட்டு அமைச்சர் விரைந்துவந்து சுமந்திரன்நிலைகண்டு தளர்தல்.

தேர்கொண்டு வள்ளல் வந்தா னென்றுதஞ் சிந்தை யுந்த
வூர்கொண்ட திங்க ளென்ன மன்னனை யுழையர் [1]சுற்றிக்
கார்கொண்ட மேனி யானைக் கண்டிலர் [2]கண்ணில வற்றா
நீர்கொண்ட நெடுந் [3]தேர்ப பாக னிலைகண்டே நிலையிற நீர்ந்தார்.

(இ - ள்.) (தேரவந்தசெபதியை யறிந்தவுடனே),—உழையர் - மந்திரிமாரகள்,—தோகொணடு வள்ளல வநதான் என்று தம சிநதை உந்த-'தேரின் மீது ஏறிககொணடு இராமபிரான் திருமபிவநதிட்டான' என்பதனால் தமது எணணம தூணடிசசெலுதத,—திஙகள் ஊர கொணட(து)என்ன - சந்திரன் ஊரகோளைககொணடுளளதுபோல, மன்னனை சுற்றி - தசரத மன்னவனைச சுற்றிநின்று, கார கொணட மேனியானை கணடிலர-கருநிறமுள்ள இராமபிரானைக காணாதவரகளாய, கணணில வற்றா நீர கொணட நெடு தேர பாகன் நிலை கண்டு - கணகளில வற்றாத [மேன்மேற்சுரககின்ற] கணணீரைக கொணட தேரபபாகன் தன்மையைககணடு, நிலையில நீரநதார - (தமது) மனநிலை நீஙகபபெற்றாரகள [வருததமடைநதாரகள்]; (எ - று.)

தேர்வந்ததுகேட்டு இராமபிரானே வநதிட்டானென்று துணிந்து மனமகிழ்ச்சிபடைந்துவநத மந்திரிமார தசரதமன்னவனைச சூழ்ந்திருந்து, அங்கு இராமனையின்றிச சுமந்திரன கணகளில நீர தாரைதாரையாயப் பெருககிற்பது கணடு தாம கொணட மகிழ்ச்சி நீஙகி வருநதினரென்பதாம. அரசனைச சூழ்ந்திருந்த உழையர திஙகளைசசூழ்ந்த ஊரகோட்கு உவமையாவர. கணடே—செய்தி சொல்லாதிருககையிலேயே என்றபடி. பி - ம் —[1]சுறற. [2]கணணீர். [3]தேரான்றன.
(ருகச)

## ருஅ —இரதம்வந்ததென்னக்கேட்டுத் தசரதன் கண்விழித்து 'இராமன் வந்தானோ?' என்று வசிட்டனை வினவுதல்

இரதம்வந் துற்ற தென்றாங் கியாவரு மியமப லோடும்
வரதன்வந் துற்றா [1]னென்ன மன்னனு மயக்கந் தீர்ந்தான்
புரைதபு கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி
விரதமா தவனைக் கண்டான் வீரன்வந் தானோ வென்றான்.

(இ - ள்.) இரதம் வநது உற்றது என்று-(காட்டிற்குசசென்ற) இரதமானது மீண்டுவந்து சேர்ந்ததென்று, ஆஙகு யாவரும் - அங்குள்ள எல்லாரும், இயம்பலோடும சொல்லவே,—வரதன் வந்து உற்றான் என்ன மன்னனும்

மயக்கம தீர்ந்தான் - இராமபிரான் வந்திட்டானென்றுகருதித் தசரதமன்ன வனும் மனமயக்கந்தீர்ந்தவனாகி, புரை தபு கமலம் நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி-குற்றமற்ற தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கண்களைச சடக் கென விழித்துப்பார்த்து. (தன்எதிரேநின்ற), விரதமா தவனை கண்டான்- நோன்புகளை மேற்கொண்ட சிறந்ததவத்தினனாகிய வசிட்டமுனிவனைப் பார் த்து, வீரன் வந்தானோ என்றான்-'மாறாவீரனாகிய இராமபிரான் திரும்பிவந் தானோ?' என்று வினவினான்; (எ - று)

இராமன் வேண்டாத வேண்டுவனவற்றைகொடுப்பவனாதலால், நாட் டிற்குத்திரும்பவேணுமென்று உடனிருந்தபடாத்துசென்ற நகரத்தவரின் வேண்டுகோட்கு இணங்கித் திரும்பிவந்தானோபோலுமென்ற கருத்தினனாத லின், தசரதன் 'வரதன் வந்தூற்றான்'என்று கருதினன் பொருக்கென-விரை வுககுறிப்பு. தவஞ்செபனையில மனததைபுலன்வழிச்செலுததாமை உணவு விலககல்முதலியபலவகைவிரதங்களை மேற்கொண்டுஒழுகவேண்டுவதுஇன்றி யமையாததா மாதலின'விரதமாதவன்'என்றா பி-ம் -[1]எனவு [2]வந்தனனோ.

ருசு.—மறுமொழிசொல்லாமையால் இராமன்வராமையுணர்ந்துமூர்ச்சித்த மன்னனது துயரைக் காணப்பொறது முனிவர் அப்பாற்செல்லல்.

இல்லையென் [1]றுரைக்க [2]லாற்றா [3]னேங்கினன் முனிவ னின்றா
[4]னல்லவன் முகமே நம்பி [5]நடந்திலெ னென்னு மாற்றஞ்
சொல்லுமரசன் சோர்ந்தான் றுபருறு முனிவ னனிவ்
வல்லலகாண் கில்லே னென்றெ [7]வாணடுநின் றகலப போனான்.

(இ - ள்.) முனிவன் - வசிட்டமகாரிஷி,—இல்லை என்று உரைக்கல் ஆற்றான்-(இராமன) வந்திலனென்று (தன்வாயினால்) சொல்லப்பொறாமல், ஏங்கினன் நின்றான் - மனமுருகி வாளாவிருந்தான்; நல்லவன் முகமே - நறகுணங்களையுடையவனாகிய வசிட்டமுனிவனுடைய முகமே, நம்பி நடந் திலன் என்னும் மாற்றம சொல்ல-இராமபிரான திரும்பிவந்திலனென்ற செய்தியைத தெரிவிக்கவே,—அரசன் - தசரதன,—சோர்ந்தான் - மூர்ச்சித் தான்; துயர் உறு முனிவன-(மனத்தில) துயரமிக்கவனான வசிட்டன்,— நான் இ அலலல காணகிலலேன என்றெ - நான் இத்துயரத்தைக் கண்டு மனமபொறேனென்றுசொலலி, ஆண்டு நின்று-அவ்விடத்தினின்று, அகல போனான் - அப்பாற் சென்றான்; (எ - று)

உயிர்க்குஉவப்புஉண்டாகும்போது மலர்ந்தும துயர்நேரும்போது வாடி யும்உள்ளக்கருத்தை முகம் தெரிவிக்குமாதலால், 'நல்லவன்முகமே நம்பிநடந் திலனென்னுமாற்றஞ்சொல்லவும்' எனப்பட்டது; "அடுத்தது காட்டும பளி ங்குபோல்நெஞ்சம், கடுத்தது காட்டும முகம்"என்றார், நாயனாரும். காய்தல் உவத்தலின்றி,மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும் ஒத்திருக் கும் உள்ளத்தையுடைய உரவோனாலும் ஆற்றமுடியாததாயிற்று, ஆண்டுத தோன்றிய துயர மென்று துயரத்தின்மிகுதியை விளக்கியவாறு. பி-ம்:—

[1]உரைத்தல். [2]ஆற்றுது. [3]எங்கிமா. [4]வல்லவன். [5]நடந்தனன், வந்திலன். [6]பெறு. [7]ஆகுகு. (நிகக)

சுய —இராமன்முதலியோர் காட்டினிடம் சென்றமையைச்சுமந்திரன் தெரிவிக்க, மன்னவன் அத்துயரச்செய்தியா லாவியை யிழத்தல்.

நாயகன் பின்னுந் [1]தன்றேர்ப் பாகனை நோக்கி நம்பி
சேயனோ வணிய னோவென் றுரைத்தலு [2]மனையான் செய்ய
வேயுயர் [3]கானிற் றானுந் தம்பியு மிதிலைப் பொன்னும்
[4]போயின னென்று னென்ற போழ்ததத்தே யாவி போனான்.

(இ-ள்.) நாயகன் - தசரதமன்னவன், பின்உம - மீண்டும், தன் தேர் பாகனை நோக்கி-தனக்குத்தேரோட்டுபவனாகிய சுமந்திரனைப் பார்த்து, [5]நம்பி சேயன்ஓ அணியன்ஓ என்று உரைத்தலும - 'இராமன் தூரத்திலுள்ளானோ? (அன்றிச) சமீபத்திலுள்ளானோ?' என்று வினவுதலும்,—அனையான்-அந்தச சுமந்திரன், செய்ய வேய் உயர் கானில்-நேராகவளருந்தன்மையுள்ள மூங்கில் கள் ஓங்கிவளரப்பெற்ற காட்டிலே, தான்உம—, தம்பிஉம மிதிலைபொன் உம்-இளையபெருமாளும் மிதிலாபுரியில் தோன்றிய இலக்குமிபோன்ற சீதை யுமாக, போயினன்—, என்றான-என்று மறுமொழிகூறினான்; என்ற போழ்ததுஏ-என்றுசொன்னபோதே, ஆவி போனான் - (தசரதன) உயிர் நீங்கப் பெற்றான்; (எ - று)

'இராமபிரான் தான பட்டணத்திலிருந்துபுறப்பட்டதுமுதல சுமந்திரன் புறப்படுமவரையில் இராமனசெய்த செயலையெல்லாங்கேட்டு அவற்றை நினைத்தாவது ஆறியிருக்கலாமோ?' என்ற எண்ணத்தினால வினவ, அவ் விராமபிரான கானகஞ்சேர்ந்தவரையிலும நிகழ்ந்தசெய்தியைச சொல்ல, 'காட்டில் இராமபிரான புகுந்தான' என்ற துயரவிளைக்குங்கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டவுடனே தன்னையுமஅறியாமல பெருந்துயரமபொங்க அதனால் உயி ரொழிந்தனன் தசரதன் என்று முதனூலைச சிறிதுஒட்டிப் பொருளவிரித்து உரைத்துக்கொள்க. மிதிலைப்பொன்னுந்தம்பியுந்தானும போயினன்-சிறப்பி னால்உயர்திணையாண்பால் முடிபெற்றது.

சுமந்திரன் இராமபிரானைவிட்டு அயோத்திக்குப்போனபோது அவனைக் கண்ட நகரத்துச சனங்கள் மிகவருத்தமடைய,பினபு அவன் தசரதனையணுகி இராமன்சொல்லியசெய்தியையும சீதையின்நிலையையுந் தெரிவித்துஅயோத் தியிலுள்ளசராசரங்களெல்லாம மனவருத்தமுற்றிருப்பதையுந் தெரிவிக்க, அததசரதன் மனங்கலங்கி மூர்ச்சித்தான்; கௌசலை 'பரதராவுக்கும் தீங்கு நேருமோ?'என்று அஞ்சித திகைத்துப் பின் அச்சுமந்திரன்சொல்லிய இராம னதுசெய்தியைக் கேட்டதனால் மிகவருந்தித்துயருறுகையில், அவளை அச்சும ந்திரன் 'இராமலட்சுமணசீதைகள் வனவாசத்தாலவருந்தார்'என்று எடுத்துக் காட்டித்தேற்ற,பிறகு அந்தக்கௌசலை இராமனைக் காட்டிற்குஅனுப்பியதைச

சொல்லித் தசரதனிடம்புலம்ப.மீண்டும் அரசன்மனங்கலங்கிமூர்ச்சித்து வெகு நேரங்கழித்து மூர்ச்சைதெளிய, பின்பு அவ்வரசனிடத்துத் தான் சிறிது நிஷ்டூரமாகக் கூறியதைப் பொறுக்குமாறுவேண்டினள். அப்பால் மன்னவன் துயரமுற்றவண்ணமே துயில்கொண்டிருந்து பிறகுவிழித்துத் தான் பூர்வத்தில் இவ்வண்ணம் புத்திரசோகமடைந்தானறுமாறு, நீமொழிந்தும் இருடிகுமரனை நீர்பருகுகின்ற யானையென்றுமாறாகக்கருதிக் கொன்ற செய்தியைக் கௌசலையிடம் கூறித் தான் முன்செய்த அத்தீவினைக்கு இரங்குவதும் இராமனைக்குறித்துக் கதறுவதுமாக இருந்து, கைகேயியைப்பழித்தவண்ணம் கௌசலையையும், சுமித்திரையையும் பார்த்துக்கொண்டே துயரத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் ஆவிபோகப்பெற்றானென்ற விஷயம் முதனூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பி-ம்.—[1]நற்றேர்ப் [2]தோலனும் [3]கானம். [4]போயினர்.

### ௬௧.—தசரதனை வானோர் மீளாவுலகத்திற் சேர்த்தல்.

இந்திரன் முதல்வ[1]ராய கடவுளர் யாரு மீண்டிச்
சந்திர[2]னனைய தாங்கோர் [3]விமானத்தின் றலையிற் றாங்கி
வந்தன னெந்தை தந்தை யெனமனங் களித்து வள்ள
லுந்தியா னுலகி னும்பர் [4]மீளிலா வுலகத் துய்த்தார்.

(இ - ள்.) ஆங்கு - அப்பொழுது அவ்விடத்து இந்திரன் முதல்வர் ஆய கடவுளர் யாரும் - தேவேந்திரன் முதலாகவுள்ள வானவர்யாவரும், ஈண்டி - திரண்டுவந்து எந்தை தந்தை வந்தனன் என - எமது தந்தையான திருமாலின் தந்தையாகிய தசரதன் (நம்மிடத்துக்கு வந்திட்டான்) என்று, மனம் களித்து - மனமகிழ்ந்து சந்திரன் அனையது ஓர் விமானத்தின் தலையில் தாங்கி - சந்திரனைப்போன்ற [வெண்ணிறமுடையதாய்] உள்ள ஒப்பற்ற விமானத்திலே (அவனை எழுந்தருளப்பண்ணித் தாங்கள் அதனைத்) தாங்கிக் கொண்டு,—வள்ளல் - அருட்கொடையாளனான, உந்தியான் உலகின் உம்பர் - (திருமாலினது) நாபிகமலத்தில் தோன்றியவனாகிய பிரமதேவனது உலகத்துக்கும் மேலேயுள்ள, மீளிலா உலகத்து - (தன்னையடைந்தவர்) மீளுதலில்லாத உலகத்தில், உய்த்தார் - கொண்டுசேர்த்தனர்; (எ - று.)

யாவருக்கும் புத்திரப்பேறுகொடுக்க வல்ல பரம்பொருளாகிய இராமபிரானைப் பெற்ற தந்தைக்குப் பரமபதம் கிடைப்பது திண்ணமென்னுங் கருத்தால், கம்பர் இவ்வாறு கூறினர்; இவ்விஷயம் முதனூலிற் காணப்படவில்லை. மானம் - முதற்குறைவிகாரம். 'மீளிலாவுலகத்துய்த்தார்' என்று இங்குக் கூறிவிட்டு, மேல் மீட்சிப்படலத்தில் இராவணனைவென்ற இராமபிரானை நான்முகன்முதலிய தேவர்கள்வந்து தொழுது போற்றினமையைச் சொல்லியபோது "மெய்ப்பொருட்குயிரையீந்த வேந்தர்கோன் விமானத்தெய்த" என்று தசரதன் இராமனைக்காணுமாறு விமானத்தின்மீதுவந்தானென்று கூறியது எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்?—மீளிலா உலகம் என்பதற்குப்பொருள் - சுவர்க்கம் முதலிய நல்லுலகத்தைச் சேர்ந்தவர் அந்த நல்வினை தீர்ந்தபொ

மூது அங்குநின்று மீண்டுகருமவயத்தராகிப் பிறப்பது முதலிய துன்பங்கட்கு இடமாவதுபோலஅல்லாமல் தன்னையடைந்தவா என்றுன்றும் நிலையாக இருத்தற்கு உரிய உலகு என்பதேயாகும்; ஆதலால், தாம் எங்குச்செல்ல வேணுமென்றாலும் அங்குச் செல்லமுடியாது சிறைப்பட்டிருக்கும் உலகு என்பது பொருளல்ல: வைகுந்தம் புக்கவா வினைவயத்தராய் உழலாமல் தாம் விரும்பிய வண்ணம் சேர வல்லமையுள்ளவரென்பதையும், அன்னுர் இந்த உலகத்தைப்பாரதது அருவருப்புகொள்வரென்பதையும், திருவேங்கடம் முதலிய திவ்யதேசங்களில் அர்ச்சாவதாரங்கொண்டுள்ள எம்பெருமான்களுடைய சௌலப்பியம் முதலிய குணங்களிலீடுபடுவரெனபதையும், விபவாவதாரங்களிலுள்ள சௌசீல்யம் முதலிய குணங்களிலீடுபடுவ துண்டு என்பதையும் நூல்களிற் காணலாம். பி-ம் —[1]ஆன. [2]அனைய [3]விமானத்தின். [4]போகிலா, மீள்விலா. (ருகூஅ)

சுஉ.— கோசலை தசரதன் மாண்டமையையறிந்து வருந்துதல்.

[1]உயிர்ப்பிலன் [2]றுடிப்பு மிலல [3]னென்றுணர்ந் துருவந் தீண்டி
யயிர்த்தன ளோக்கி மன்னற் காருயி ரின்மை தேறி
மயிற்குல மனைய நங்கை கோசலை மறுகி வீழ்ந்தாள்
வெயிற்சுடு கோடை தன்னி லென்பிலா வுயிரின் வேவாள்.

(இ-ள்.) குலம் மயில அனைய நங்கை கோசலை-சிறந்த மயிற்பறவையையொத்த சாயலையுடைய பெண்கள்நாயகமாகிய கௌசலைப்பிராட்டி,—அயிர்த்தனள்-(தசரதன்நிலைமைக கண்டு மனத்திற் சந்தேகங்கொண்டவளாய், உருவம் தீண்டி நோக்கி-(அந்ததசரதனது)உடம்பைத் தொட்டுப்பார்த்து,'உயிர்ப்பு இலன்-(மூக்கில) சுவாசம் வரப்பெற்றிலன்; துடிப்புஉம இலலன்-(மார்புமுதலிய இடங்களில)நாடி முதலியன அடித்துக்கொள்ளுதலும இல்லாமலிருக்கிறுன்,' என்று உணர்ந்து என்றுகண்டறிந்து, மன்னற்கு ஆர் உயிர் இன்மை தேறி-தசரதமன்னவனுக்கு அருமையான உயிர் நீங்கிவிட்டதென்பதை நிச்சயித்து, மறுகி - மனங்கலங்கி, வீழ்ந்தாள - கீழ்வீழ்ந்து, வெயில சுடு கோடை தன்னில என்பு இலா உயிரின் வேவாள் - வெயில் கொளுத்துகின்ற முதுவேனிற்காலத்தில் (அவ்வெயிலிலே அகப்பட்ட) எனபிலலாத பிராணியைப் போல [புழுப்போல]த் துடிப்பவளானுள்; (எ - று)

மரணமடைந்தநாள் விடியங்காலத்தில் வந்தியாமுதலியோர் தோத்திரப்பாடல்களைப்பாடுதல்முதலிய அரசர்க்குஉரிய மரியாதைகளைச்செய்தும் தசரத மன்னவன் எழுந்துவராமலிருக்கவே, அந்தப்புரத்திருந்த மகளிர்கள் மெல்லியசொற்களால் எழுப்பியும் எழுந்திராததுகண்டு அரசனையணுகி நிதானித்துப்பார்த்து மூச்சுமுதலிய துயிலுக்குஉரிய குறிகள் ஒன்றும்இல்லாததுகண்டு மெல்லமெல்ல மன்னவன் மரணமடைந்திட்டானென்றே அறுதியிட்டு, துயரின்மிகுதியால் மெய்ம்மறந்து அயர்ந்துகிடக்குங் கௌசலையைப்பார்த்துக்கதறியழ,அந்தக்கோசலை அவ்வொலியாற் கண்விழித்தெழுந்து அரசனை உற்றுப்

பார்த்தும் பரிசித்துப்பார்த்தும் மன்னன் மரணமடைந்தானென்றே நிச்சயித்துக் கதறிக்கொண்டு புலம்பலாயினளென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. துயரத்தினால்வருந்துங் கௌசலைக்கு, நல்லவெயிற்காலத்திற் கடுவெயிலிலகப்பட்டுத் துடிக்கும் புழுவை உவமை கூறினார். மயிற்குலம் - மயிற்கூட்டமென்று சொல்வதிற் சிறப்பில்லை. பி-ம் —[1]உயிர்த்திலன். [2]உணர்வுமில்லன், உணாவுமில்லை. [3]என. (௫௯௯)

௬௩.—கோசலை புலம்பத்தொடங்குதல்.

இருந்தவந் தணனோ டெல்லா மீன்றவன் றன்னை [1]யீனப்
பெருந்தவஞ் செய்த நங்கை [2]கணவனிற் பிரிந்து தெய்வ
மருந்திழந் தவரின் விம்மி மணிபிரி யரவின் [3]மாழ்கி
யருந்துணை [4]யிழந்த வன்றிற் பெடையென வரற்ற லுற்றாள்.

(இ-ள்.) இருந்த அந்தணனோடு எல்லாம் ஈன்றவன் தன்னை ஈன பெருந்தவம் செய்த நங்கை-என்றும் இருப்பவனாகிய பிரமதேவனோடு எல்லாவுலகங்களையும் தந்தருளியவனாகிய திருமாலைப் புதல்வனாகப்பெறுமாறு மிக்க தவஞ்செய்த பெண்களிற் சிறந்த கௌசலை, கணவனின் பிரிந்து-கணவனை நீங்கப்பெற்று, தெய்வம் மருந்து இழந்தவரின் விம்மி மணி பிரி அரவின் மாழ்கி - தேவாமிருதத்தை யிழந்தவர்போன்று வருந்தியும் (தன்னுச்சியிலிருந்தும்) மாணிக்கத்தை யிழக்கப்பெற்ற சர்ப்பம்போல மயங்கியுமிருந்து, (பிறகு), அருந்துணை இழந்த அன்றில் பெடை என - (தன்னுடைய) அருமையான ஆணை யிழக்கப்பெற்ற பெண்ணன்றிற் பறவைபோல, அரற்றல் உற்றாள் - கதறத் தொடங்கினாள்; எ-று.)—கதறுவதை மேல ஆறுகவிகளிற் காண்க.

பர்த்தாவையே தனக்குப் போக்கியமாகவும் அலங்காரமாகவும் எல்லாமுமாகவும் பாராட்டித் தன்புதல்வனையும் பிரிந்திருந்த பதிவிரதாசிரோமணியாகிய கௌசலை, அந்தக் கணவனையும் இழக்க நேர்ந்ததனால், அரிதிற்பெற்றுத் தன்கைப்பட்ட தேவாமிருதம் கைவிஞ்சிப் போனதுபோலவும் அரவம் தன்னுச்சி மாணிக்கத்தையிழந்ததுபோலவும் மிகவும் வருந்தி, துணையையிழந்த அன்றிற் பேடுபோலக் கதறலாயினளென்பதாம். மணியிழந்தநாகம் வருந்துவதனை "அருமணியிழந்தோர் நாக மலமருகின்றது" என்றவிடத்துங் காண்க. பிரமதேவன் புராணமுனி என்று கூறப்படுபவனாதலால், அவனை 'இருந்தவந்தணன்' என்றார். எல்லாவற்றையும் ஈன்ற கடவுளைப் புதல்வனாகப் பெறுவது பெருந்தவத்தின் காரியமென்பது. கூறுமேலே விளங்கும். பி-ம் —[1]ஈன்ற. [2]கணவனைப். [3]மாழ்கி [4]பிறிந்த, பிரிந்த. (௬௦௦)

வேறு.

௬௪.—இதுமுதலாறுகவிகள் - கணவனையிழந்த கோசலையின்புலம்பல்.

தானே தானே தஞ்சமிலாதான் [1]றகைவில்லான்
போனான் போனா னெங்களை [2]நீத்துப் பொழுதென்னா
வானீர் சுண்டி மண்ணற [3]வற்றி மறுகுற்ற
மீனே [4]யென்ன மெய்தடு மாறி [5]விழுகின்றாள்.

(இ-ள்.) 'தஞ்சம் இலாதான் - தாழ்வுஇல்லாதவனும், தகை வில்லான்- பெருமைக்குணமுடைய வில்லையுடையவனுமாகிய மன்னவன், இப்பொழுது—, எங்களை நீத்து—, தானே தானே போனான் போனான் - ஒருவியாதியுமில்லாமலே தானேயிறந்திட்டான்,' என்னா - என்றுகூறி,—வான் நீர் சுண்டி - வானினின்று பெய்யும் மழைநீரும இன்றி, மண அற வற்றி - பூமியிலும் (தான்வாழும் நீரும்) அடியோடு வற்றியதனால், மறுகுற்ற-நிலைதடுமாறிய, மீன் ஏ என்ன - மச்சம் போல, மெய் தடுமாறி விழுகின்றாள் - உடம்பு தடுமாறி விழுகின்றவளானாள், (கௌசலை); (எ - று.)

நீர வாழுயிரான மச்சத்துக்கு வானீரில்லாவிடினே நீர்வாழ்வது வருத்தமாயிருக்கும; அவ்வானீரில்லாமையோடு தான் வாழ்கின்ற நீரும் மாறினால் நீர்வாழுயிரான அம்மீன் தடுமாறுவதுபோல, இராமபிரானைப் பிரிந்ததனால் ஏற்கவேவருத்தமுற்றிருந்த கௌசலை இப்போது தான் வாழிடமானகணவனையும் இழந்ததனால் மனங்கலங்கித தடுமாறினளென்று உவமானப்பொருத்தங் காண்க. சுண்டி வற்றி என்ற செய்தெனெச்சங்கள், காரணப்பொருளன. முதலடியில [1]தகவில்லான்என்ற பாடத்துக்கு-இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியதனால் தகுதியற்றவனாகிய மன்னவன், தஞ்சம இலாதான் - தன்னைக் காப்பவா இலலாதவனாகி. தானே தானே போனான்போனான் - தானே தற்கொலைசெய்துகொண்டாற்போல இறந்திட்டான என்று பொருள்காண்க. அவலத்தினால, தானேதானே போனான்போனான என்ற அடுக்குகள வந்தன. சிலபிரதிகளில முறையே "வடித்தாழ்" (கூஎ) "நோயும" (கூகூ) என்ற பாடல்களிருக்க, அவற்றின்பின் இப்பாடல காணப்படுகின்றது. பி-ம்·— [2]நீங்கி. [3]வற்றா, வற்ற. [4]போல. [5]மெலிகின்றாள.   (கூ0௧)

கூ௫ [1]ஒன்றா நன்னாட் டுய்க்குவ ரிந்நாட் டுயிர்காப்பா
[2]ரன்றே மக்கட் பெறாவுயிர வாழ்வார்க் [3]கவ[4]முண்டே
யின்றே வந்தீண் டஞ்ச [5]லெனாதெம் மகனென்பான்
கொன்றா [6]னன்றே தந்தையை யென்றாள் குலைகின்றாள்.

(இ - ள்.) இ நாட்டு உயிர காப்பார - இந்நாட்டிலே பிராணிகளைப் பாதுகாப்பவராகிய அரசர், ஒன்றுஆ - ஒருதலைபாக, நல் நாடு - வானுலகத்து நாட்டிலும, உய்க்குவர் அன்றே - (அரசு) செலுத்துவார்களன்றோ; (மேலும்), மக்கள் பெற்று உயிர வாழ்வார்க்கு-உயிருடன் வாழ்ந்திருந்து மக்களைப்பெற்றமானுடர்க்கு. அவம் உண்டுஏ - நல்லுலகமிலலாதுபோமது நேர்படுமோ? [நேராதென்றபடி]; (ஆயினும்), எம்மகன் என்பான் - எமது மகன், இன்றுஏ ஈண்டு வந்து - (அரசன உயிர்போவதாயிருந்த) இன்றைத்தினமே இங்கு வந்து, அஞ்சல் எனாது - '(யான்பிரிந்து சென்றிட்டேனென்று என் பிரிவுத துயருக்கு) அஞ்சவேண்டா' (யான் வந்திட்டேன) என்று சொல்லாமையால், தந்தையை - (தன) தந்தையாரை, கொன்றான் அன்றே உயிர் நீங்குமாறு செய்தானன்றோ? என்றாள்-என்று (கௌசலை) வாயவிட்டுக் கதறுபவளாய், குலைகின்றாள் - (துயரத்தினால்) நடுங்குபவளானாள்; (எ - று.)

இந்தக்கோசலநாட்டில் அரசுபுரியும் மன்னவர் மறுமையில் வானுலகத்தும் அரசுபுரிவாரேயன்றித் தீக்கதிக்கட் செல்லார்; மேலும் புதல்வரைப்பெற்றோர்க்குத் தீக்கதியில்லையென்பதும் நூல்களிற் பிரசித்தம்; ஆகவே, தசரத மன்னவர் நற்கதிசேர்ந்தாரோ இல்லையோ என்ற கவலையில்லை; ஆயினும், தீக்கதியிற் புகாது காப்பவனென்று பிரசித்தனான அந்தளைதகுமாரன் மன்னர் பெருந்துயரடைந்து சாகின்றநிலைமையைச் சாராந்தபோதுகிட்டிவந்து 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லாமல் அம்மன்னவரை உயிரொழியுமாறுசெய்தானே! இதுவே என்துயரத்தை மிகுவிக்கின்றதென்றுசொல்லிக் கௌசலைபுலம்பினளென்க. [1]ஒன்றோஎன்ற பாடத்தில், முன்னிரண்டடிகட்கு-(புத்திரராற்பெறும்) பயன் ஒன்றுதானோ? [ஒன்றன்று பலவாகும்]; புத்திரர் தம்மைப்பெற்றோரை நற்கதியிற்சேர்ப்பார்-இம்மையிலும் (பெற்றோரிருக்குமளவும்) அவரைப்பாது காப்பாரன்றோ? ஆதலால், மக்களைப்பெறுதற்கு அவமுண்டோ? என்றும் உரைக்கலாம். பி-ம் —[1]ஒன்றோ, ஒன்றே. [2]அன்றேல். [3]அறம். [4]உண்டோ. [5]எனதே, எனதென். [6]என்றே, அந்தோ, அன்றோ. (சுO௨)

சுந. நோயும் [1]மின்றி நோன்கதிர் வாள்வே லிவை[2]யின்றி
மாயுந் [3]தன்மை மக்களி [4]னோலா மறமன்ன
[5]னேயுந் [6]தெண்டு மிப்பியு மாகங் கனிவாழை
வேயும் போன்றா னென்று [7]மயங்கா விழுகின்றாள்.

(இ - ள்.) 'நோயும் இன்றி-(மரணமடைதற்குஏதுவான உடற்)பிணியால் இறத்தலும் இல்லாமல், நோன் கதிர் வாள் வேல் இவை இன்றி-சிறந்த ஒளியையுடைய வாட்படை வேற்படை என்ற இவைகளால் இறத்தலும் இல்லாமல், மாயும் தன்மை - மரணத்தையடையக்கூடியதில்லை, மக்களின் ஓ-பெற்ற புத்திரரால் நேரவேதோ? (இது என்ன அநியாயம்!!) மறம் மன்னன் - வலிமையையுடைய தசரதமன்னவன்,—ஏயும் தெண்டும்-பொருந்திய நண்டும், இப்பியும்-முத்துச்சிப்பியும், ஆகம் கனி வாழை (உம்) - தன்னிடத்துக் கனியைக் கொண்ட வாழையும், வேயும்-மூங்கிலும், போன்றான்-(கொண்ட கருவினால் அழிவதுபோல) ஆனான்,' என்று—, மயங்கா - மயங்கி, விழுகின்றாள் - வீழ்பவளும் ஆனாள்; (எ - று.)

உலகத்திலே நோயால் இறப்பது என்பது, மாந்தர்கட்கு இயற்கை: மன்னவர்க்கோ முனைமுகத்துச்சென்று வில்வாள்முதலியபடைக்கலங்களால் இறத்தல் சிறந்ததாம் இவ்விருவகையானும் அல்லாமல் தன்மகன்மூலமாக [மகனைப்பிரிந்த காரணமாக] இந்தத்தசரதமன்னவனுக்கு மரணம் நேர்ந்ததே! என்றுபுலம்பினளென்க. படைக்கலத்தால இறந்துபடுதலே மன்னவர்க்குச் சிறப்பாதலால், அங்ஙனம் படைக்கலத்தால இறவாது அரசகுலத்தவர் நோயால் ஒருகால் இறந்துபடினும் அம்மன்னவரை அந்தணர் தருப்பையிற்கிடத்தி வாளாற்போழ்ந்து 'போரிலிறந்தவர் புக்க உலகம் புகுக'என்று கூறுதலும் மரபாயிருந்த தென்பதை, "மன்னா, நோய்ப்பால்விளிந்தயாக்கைதழீஇக்,

காதன்மறந்தவர் தீதுமருங்கறுமா, ரறம்புரிகொள்கை நான்மறைமுதல்வர், திறம்புரிபசும்புல் பரப்பினர்கிடத்தி, மறங்கந்தாக நல்லமர்வீழ்ந்த, நீள் கழன்மறவர் செல்வுழிச் செல்கென,வாள்போழ்ந்தடக்கலுமுய்ந்தனர்' என்ற புறநானூற்றாலும், "கொற்றங்கொண்டு குடிபுறங்காத்துச், செற்றதெவ்வர் தேயந்தமதாக்கியுந், தருப்பையிற்கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து, செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச்செல்கென, மூத்துவிளிந்த லிக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு, நாப் புடைபெயராது நாணுத்தகவுடைத்தே" என்ற மணிமேகலையாலும் உணர்க. ஞெண்டுமுதலியவற்றினின்றுந்தோன்றுங் கரு அவற்றையழிக்கு மென்பது பிரசித்தம்; இதனை, "நண்டுசிப்பிவேயக்கதலி நாசமுறுங் காலத்துங், கொண்ட கருவழிக்குங்கொள்கைபோல்"என்றதனாலும் அறியலாம். [5]காயும்புள்ளிக்காக் கடநாகங் கனிவாழை என்றபாட்டத்திற்கு-காக்கடமும்நாகமுமென்பவை கரு விஞற்சாதல் ஐதிகவும்வமானமெனவும், வாழையும் வேயும் பிரதியட்சவுவமா னமெனவுங் கூறினாருமுளர்; நாகம் கொண்ட கருவினால் இறத்தல் ஐதிக மாகவும் வழங்குவதாகத் தெரியவில்லை ஆதலால், கனிவாழைநாகம் எனக் கூட்டிக் கனியாதற்குஉரிய வாழைமரமென்னலாம் நாகம் - நகம் என்பதன் நீட்டல்: நகம் - மரமென்க. இனி, நாகம்-நாகம்போற் கொட்டப்பட்டார்க்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய விருச்சிகமென்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]அன் றேல், அன்றி. [2]அன்றி. [3]செல்வம். [4]ஆக, ஆம், ஆகி. [5]காயும். [6]புள்ளிக்கற் புடம், புள்ளிக்கற்றட. [7]மயங்கி. (கூ௦௬)

கூஎ. வடித்தாழ் கூந்தற் கேகயன் மாதே மதியாலே
பிடித்தாய் வையம் பெற்றனை பேரா வரமின்னே
முடித்தா யன்றே மந்திர மென்றாண் முகில்வாய்மின்
றுடித்தா லென்ன மன்னவன் மார்பிற் றுவள்கின்றாள்.

(இ-ள்.)முகில்வாய் மின் துடித்தால் என்ன மன்னவன் மார்பில் துவள் கின்றாள் - முகிலினிடத்து மின்னல் துவள்வதுபோலத் தசரதமன்னவன் மார்பிலேகிடந்து (துயரத்தால் துவள்பவளாகிய கோசலை, (கைகேயியைப் பார்த்து), 'வடி தாழ் கூந்தல் கேகயன் மாதே-அழகுபெற்றுத் தொங்குகின்ற கூந்தலையுடைய கேகயவரசன் புதல்வியே! மதியாலே-(உன்) புத்திவல்லமை யாலே, வையம் பிடித்தாய் - பூமியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டாய்; (அங்ஙனம் கைப்பற்றுமாறு), பேரா வரம் பெற்றனை-மாறு சொல்லமுடியாத வரத்தை யடைந்தாய்;இன்னே மந்திரம் முடித்தாய் அன்றே-இப்போதே உன் ஆலோ சனையை முடித்தாயல்லவா!' என்றாள்-என்றும் கூறினாள்; (எ - று.)

கௌசலை தசரதனதுமார்பில் வீழ்ந்து புரண்டுபுலம்பும்போது கைகேயி இருந்தாளைப் பார்த்து, 'அடி! கைகேயி! நீ நல்லதந்திரஞ்செய்து மாறு கூற முடியாத வரமென்ற ஒன்றைப்பற்றி இராசசியத்தைக்கைப்பற்றி எடுத்தகாரி யத்தை நன்குமுடித்தாய்'என்று அரசன் இறப்பதற்குக்காரணம் அவளென்பது படக் குத்துப்பாட்டாகக் கூறினளென்க. வால்மீகிராமாயணத்தில் கௌசலை புலம்பும்போது மன்னவனது தலையைத் தன்மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு

கைகேயியைநோக்கி "கைகேயி! உன் கருத்து நிறைவேறிற்று கொடியதன்மை யுடையவளே! பிடிவாதமாக இருந்து உன் முயற்சியை நிறைவேற்றிக்கொண் டாயல்லவா! மன்னவனைப் போக்கினை. இராமனும், இல்லை இனி இராச்சி யம் முழுவதையும் உன் தலையிற்றானே கட்டிக்கொண்டு அனுபவிப்பாய்' என் பது முதலாகக் கூறுமாற்றைக் காணலாம். கடிதல் - அழகுபெறுதலென்னும் பொருளதாதலை "கடுவின்று வடிந்தயாகைமையன்" என்ற புறநானூற்றாலும் அறியலாம். (சுo௪)

சுடு. அருந்தேரானை சம்பரனைப்பண் டமர்வென்றா
யிருந்தார் வானோ ருன்னரு ளாலே யினி[1]தன்னார்
விருந்தா கின்றா யென்றனள் வேழத் தரசொன்றைப்
[2]பிரிந்தா ரன்பிற் [3]றாழ்பிடி யென்னப் [4]பிரிவுற்றாள்.

(இ-ள்) வேழத்து அரசு ஒன்றை-ஒப்பற்ற அரசயானையை, பிரிந்து—, ஆர் அன்பில் தாழ்-நிறைந்த அன்பினால் மனந்தளர்கின்ற, பிடி என்ன-பெண் யானைபோல, பிரிவு உற்றாள்-(கணவனைப் பிரிந்த கௌசலை,-அரு தேரானை சம்பரனை-(தனனைத் தொடாது வெல்லுதற்குக்கூடாத) அருமையான தேரிற் சென்றுபொருத சம்பராசுரனை, பண்டு - முற்காலத்து, அமர் வென்றாய் - போரில் வென்றவனே! உன் அருளால் வானோர் இனிது இருந்தார் - உன் னுடைய கருணையினாலே தேவர்கள் (அந்த சம்பராசுரனால் தமக்கு உண்டா யிருந்த வருத்தம் நீங்கிச்) சௌக்கியமாக இப்போது) இருக்கின்றார்கள்; அன் னார் விருந்து ஆகின்றாய - (அப்படி உன்னாலே உபகாரம்பெற்ற) அத்தேவர் கட்கு விருந்தினனாகின்றாய,' என்றனள் - என்று - கூறினாள்; (எ - று)

வானவர்கள் உன்னால் நன்மையடைந்து தம்மரசு நிலைநிற்பதனால் தாம் தம்முடையஇடத்தில் இனிதாகஇருக்க, அத்தேவர்கட்கும் உதவும் வல்லமை யுள்ள நீ இவ்வுலகத்திலிருந்தேனே இனிதிராமல் அவ்வானுலகத்தாராகு விருந் தாகச் சென்றாயோ? என்று புலம்பினாள் கௌசலை யென்க. பி-ம் —[1]இந்நாள். [2]பெருந்தாழன்பில. [3]சூழ் [4]புரள்கின்றாள். (சுoரு)

சுசு வேள்விச் செல்வந் துய்த்திகொல் மெய்ம்மைத் துணை[1]பின் [2]சூழ்வுச் செல்வந் துய்த்திகொ லோ றாமனு [3]நாவின் [மைச் [4]வாழ்வுச் செல்வந் துய்த்திகொன் [3]முன்னைன் றனள்வானோர் கேள்விச் செல்வந் துய்க்க வயிற்றோ [5]கிளைதந்தாள்.

(இ - ள்.) வானோர் - தேவர்களும், கேள்வி செல்வம் - வேதத்தின்செல் வமாகிய பரம்பொருளை, துய்க்க-(கண்ணாற் கண்டு) அனுபவிக்குமபடி, வயிற்று- (தன்) வயிற்றிலிருந்து, ஓர் கிளை-ஒப்பற்ற புதல்வனை, தந்தாள் - பெற்றவ ளாகிய கௌசலை,—(இறந்த மன்னவனைக்குறித்து, 'முன்-முன்னே(நீ செய் துள்ள), வேள்வி செல்வம்-யாகங்களின்பயனை, துய்த்திகொல்-அநுபவிக்கச் சென்றாயோ? மெய்ம்மை - சத்தியத்தைமேற்கொண்டதனாலாகிய, துணை

இன்மை சூழ்வு செல்வம் - ஒப்பற்றதாய்ச் சூழ்தலையுடைய பயனை, துய்த்தி கொல் - அநுபவிக்கச்சென்றாயோ? தோலா மனு நூலின் வாழ்வு செல்வம் - இழிவுபடுதலில்லாத மனுதருமசாத்திரத்தின் முறைப்படியே வாழ்தலாலான பயனை, துய்த்தி கொல்-,' என்றனள் - என்று புலம்பலானாள்; (எ - று.)

வேள்விசெய்தல் சத்தியமேயுரைத்தல் மனுமுறைப்படியொழுகுதல் என்பவற்றை முன் மேற்கொண்டிருந்தாயாதலால், அந்த வேள்விப்பயனையோ, அல்லது சத்தியத்தின் பயனையோ, அன்றி மநுதருமசாஸ்திரப்படி நடந்ததன் பயனையோ அநுபவிக்குமாறு சென்றாய்போலுமெனப் புலம்பினள் கௌசலையென்க. "யாருஞ்செய்யாதயாக மியான்செய்தமைந்த" என்று அரசியற்படலத்திற் கூறியதனால், தசரதசக்கரவர்த்தி பலவகையாகங்களையும் இயற்றியுள்ளா னென்பது. பெறப்படும் ஸ்ருதி என்று வேதத்திற்கு வடமொழியில் ஒருபெயராதலால். அச்சொல்லின மொழிபெயர்ப்பாக 'கேள்வி' என்றார் கேள்வி யென்பது வேதமென்ற பொருளில் வருதலை "கெடுவில் கேள்வியு ணடுவாகுதலும்" என்ற பரிபாடலிலும் காண்க. செல்வம் - பூமியினுள்ளே மறைந்துகிடக்கும் நிதிபோல வேதத்தின் உட்பொருளாய் மறைந்திருக்கும் கடவுள். கிளை என்ற சொல்-கிளைஞருள் ஒருவனாகிய மகனென்ற பொருளைத் தந்தது. பி-ம் —[1]இன்பம். [2]சூழி, சூழ்வின் [3]நூலால. [4]வாழிச. [5]மன். [6]கிரி. (௬0௬)

## வேறு.

### எ0 —கோசலையும் சுமித்திரையும் புலம்புகையில் மற்றைத் தேவிமார் திரண்டுவந்து புலம்புதல்

ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி [1]யன்ன பன்னி யழுதரற்றத்
தோழி யன்ன சுமித்திரையுந் துளங்கி யேங்கி யுயிர்சோர
ஆழி [2]திரிவ தெனக்கோயி லுலையும் வேலை மற்றொழிந்த
மாழை [3]யுண்கட் டேவியரு மயிலின் குழாத்தின் வந்திரைத்தார்.

(இ - ள்.) ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி - ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைக்கொண்ட தசரதமன்னவனது தேவிமாருள் மூத்தவளாகிய கௌசலை,-அன்ன பன்னி- அவ்வாறான சொற்களைச் சொல்லி, அழுது அரற்ற - புலம்பிக் கதற,-(அப்போது), தோழி அன்ன சுமித்திரையும் - (அந்தக் கௌசலாதேவிக்குத்) தோழிபோல்பவளான சுமித்திராதேவியும், துளங்கி ஏங்கி உயிர் சோர - மனம் வருந்திப் புலம்பி உயிர்தளர்ந்திருக்க [மூர்ச்சித்திருக்க],-ஆழி திரிவது என கோயில் உலையும் வேலை - யுகமுடிவதுபோல அரண்மனை (நிலைமாறி) வருத்தமடைந்த அப்பொழுது,ஒழிந்த மாழை உண் கண் தேவியர் உம்-மற்று முள்ளவரான மாவடுவையொத்த மையுண்டகண்களையுடையதேவிமார்களும், மயிலின் குழாத்தின் வந்து - மயிற்பறவைகளின் கூட்டம்போலத் திரண்டு வந்து, இரைத்தார் - பேரொலியுண்டாகுமாறு அழுதார்கள்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

கீழ்க் கோசலை புலம்பியதைக்கூறி, அவளுடனே சுமித்திரையும் தோழி போல் அழுது உயிர் சோர்ந்தாளெனச் சுமித்திரை கோசலையுடன் புலம் பியதை முன்னிரண்டடிகளாற் கூறினார். இதுவரையிற் பெருமகிழ்ச்சியுட னிருந்த மன்னவனது கோயில் இப்போது அந்நிலைமாறியதனால், 'ஊழிதிரிவ தெனக் கோயிலுலையுமவேலை' என்றது. பி-ம் —[1]அனைய. [2]போவது. [3]ஒண்.

### எக.—திரண்டதேவியர் சககமனஞ்செய்யுமாறு மனவுறுதிகொள்ளுதல்.

துஞ்சி னானைத் தம்முயிரின் றுணையைக் கண்டார் துணுக்கத்தா
னஞ்சு [1]நுகர்ந்தா ரென [2]வுடல [3]நடுங்கா நின்றா ரென்றாலு
மஞ்சி [4]யழுங்கி விழுந்திலரா லன்பிற் றறுகண் பிறிதுண்டோ
வஞ்ச மில்லா மனத்தானை வானிற் [5]றொடர்வான் மனம்வலித்தார்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் அரற்றிய அமயத்து மங்கைமார்) — துஞ்சினானை தம் உயிரின் துணையை - இறந்துபட்ட தமது உயிர்க்குத் துணைவனான [கணவனான] அத்தசரதமன்னவனை, கண்டார் - (கண்ணுற்று) கண்டு, துணுக்கத்தால் (மனத்தில் தோன்றிய) அச்சத்தினால், நஞ்சு நுகர்ந்தார் என - விடத்தை யுண்டவர் போல, உடலம் நடுங்காநின்றார் - தம்முடம்பு நடுங்கப்பெற்றார் என்றாலும் —, வஞ்சம் இல்லா மனத்தானை - வஞ்சனைக் குணம் சிறிதும் இல்லாத [சுத்தமான] மனத்தையுடைய அத்தசரதனை, வானில் தொடர்வான் - வானுலகத்திலும் தொடர்ந்து செல்லும்படி, மனம் வலித்தார் - நெஞ்சிற்குள் உறுதிசெய்து கொண்டவராய், அஞ்சி அழுங்கி விழுந்திலர் - மேன்மேலும் அச்சமும் மனத் துயரமும் மிக்கு மூர்ச்சித்து விழுந்திலர்; அன்பில் தறுகண் பிறிது உண்டோ - அன்பைக்காட்டிலும் கொடியது வேறொன்று உண்டோ? [இல்லையென்றபடி].

தம்கணவன் இறந்துவிட்டானென்பதைக் கேள்வியுற்றதும் அரற்றிக் கொண்டு திரண்டு வந்தவரான அத்தசரதனுடைய மற்றைத்தேவிமார் இறந்தகணவனைக் கண்ணுற்றுக் கண்டதும் முதலில் நஞ்சுண்டவர்போல நடுக்கம் மிகப்பெற்றாராயினும், பிறகு சககமனஞ்செய்து கணவன்புக்கவுலகத்துக்குத் தாமும் போய்விடுவதாகத் தம்நெஞ்சில் உறுதி கொண்டதனாற் பின்னும் அஞ்சியழுங்கி மூர்ச்சியாதவராயினர். மேலாகத் தம்கணவனை வானில் தொடரு மாறு மனம் வலித்ததற்குக் காரணம் - தம்கணவனிடத்து அத்தேவியர் கொண் டிருந்தபேரன்பே யென்பார், 'அன்பிற் றறுகண் பிறிதுண்டோ' என்றார். தம்முயிரையும் விடுமாறு அன்பு தூண்டுவதனால், அந்த அன்பு தறுகண்மை யுடையதாகும். 'வஞ்சமில்லாமனத்தானை வானிற்றொடர்வான் மனம் வலித் தார்' என்ற வாக்கியத்தை 'அன்பிற் றறுகண்பிறிதுண்டோ' என்ற வாக்கி யஞ் சமர்த்தித்து நின்றது; தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம். பி-ம் — [1]கவர்ந்தாரென்ன. கடந்தாரென்ன, நுகர்ந்தாலென்ன, நுகர்ந்தாரன்று. [2]உடலும். [3]நடுங்குகின்றார். [4]அஞ்சி. [5]தொடர்வான்மேலுமனத்தார். (சு0அ)

### எஉ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - மகளிர் அத்தசரதனைச் சூழ்ந்திருத்தலின் வருணனை.

அளங்கொ ளளக்க ரிரும்பரப்பி லண்ட [1]ருலகி லடைபுறத்தில்
[2]விளங்கு மாதர் கற்பினு [3]ரிவரின் யாரே யெனநின்றார்
களங்க நீத்த [4]மதிமுகத்தார் [5]கான வெள்ளங் கால்கோப்பத்
துளங்க லில்லாத் தனிக்[6]குன்றிற் றொக்க மயிலிற் சூழ்ந்திருந்தார்.

(இ - ள்) 'அளம் கொள் அளக்கர் இரும் பரப்பில் - உப்பளத்தைக் கொண்ட கடலாற்சூழப்பட்ட பெரிய பூமிமுழுவதிலும், அண்டர் உலகில் - சுவர்க்கலோகத்திலும், அப்புறத்தில் - (அதற்கும்) அப்பாற்பட்ட மகாலோகம் முதலிய இடங்களிலுமுள்ள, விளங்கும் மாதா கற்பினர் [கற்புவிளங்கும் மாதரார்] - கற்புடன் விளங்குகின்ற மகளிர், இவரின - இம்மங்கைமாரைக்காட்டிலும், யாரே - யாவர்தாம உளர்?' என - என்று சொல்லுமாறு, நின்றார் - (கற்பினால் மேம்பட்டு) இருப்பவராகிய, களங்கம் நீத்த மதி முகத்தார் - களங்கமற்ற சந்திரனையொத்த மகளிர், கானம் வெள்ளம் கால் கோப்ப - காட்டு நதியின்வெள்ளம் மலையினடிப்பகுதியெங்கும் கவிந்துகொள்ள, துளங்கல் இல்லா தனி குன்றில் - அசைதலில்லாத ஒப்பற்ற மலையிலே, தொக்க - கூடியிருந்த, மயிலின் - மயிற்பறவைகளைப்போல, சூழ்ந்திருந்தார் - (அவ்வரணமனையில்) திரண்டிருந்தார்கள்; (எ - று)

அத்தசரதனுடைய தேவிமார் கணவனைப்பிரிந்து இவ்வுலகிலிருக்க மனமில்லாமல் கணவனுடன் சகமனஞ்செய்து உயிர்துறக்கக் கருதியதனால், அம்மகளிர் இவ்வுலகிலும் மேலுலகத்திலும் தம்மோடொத்தவர் எவருமில்லாத பெருங்கற்பினரெனப்பட்டார். அவர்கள் ஒருங்கே அவ்வரணமனையில் திரண்டதற்கு, மலையிற்றிரக்கமயிற்குழாத்தை உவமைகூறினார். மயில் தொகுதற்குக் காரணங் கற்பிக்கவேண்டி 'கானவெள்ளங் கால்கோப்ப' என்றார். தசரதமன்னவனைச் சூழ்ந்திருந்த மகளிர்க்கு மலையிற்றிரக்க மயில் உவமையெனக் கொள்வாருமுளர். கானம் - காடு கானவெள்ளமெனவே, காட்டியாற்றின வெள்ளமாயிற்று. இனி, அவர்கள் புலம்புவதுபற்றி, கானவெள்ளங் காலகோப்ப - பிழுக்கான [பலாக்கண] ப்பாடல் எங்கும் நிறைய எனினுமாம். அளத்தற்கு அருமையானது என்ற காரணம்பற்றி, கடலுக்கு அளக்கரென்று பெயர். பி - ம் —[1]உலகிற்கு [2]இளங்கண [3]இவரின் பாவரெனநினைரா, இவரினினியாரெனநினைரா, இவரில யாரேயென்கின்றார், வினவில் யாவரென்கின்றார். [4]முகத்தினர். [5]கானை [6]வரையில். (சா௦௬)

எ௯. கைத்த சொல்லா லுயி[1]ரிழந்தும் புதல்வற் [2]பிரிந்தும் கடையோட, மெய்த்த வேந்தன் றிருவுடம்பைப் [3]பிரியா தழுது [4]விட்டிலராற், பித்த [5]மயக்கா ஞ் சுறவெறியும் பிறவிப் பெரிய கடல கடக்க, வுய்த்து [6]மீண்ட நாவாயிற் றூழும் போவா ரொக்கின்றார்.

(இ - ள்.) புதல்வன் பிரிந்தும் - புதல்வனைப் பிரிந்தும, கைத்த சொல்லால் உயிர் இழந்தும் - மனம்வெறுக்குமாறு உள்ள(கொடிய)சொல்லினாலே (தன்) உயிரே நீங்கப்பெற்றும். கடையோட மெய்த்த - (தன்) இறுதிக்காலம் வரையிலும் சத்தியத்தையே மேற்கொண்ட, வேந்தன் - தசரதமன்னவனது, திருவுடம்பை - உடலை, பிரியாது - விட்டுப்பிரியாமல், அழுது விட்டிலர் - அழுதவண்ணம் பற்றிக்கொண்டிருந்தார் (அவர்கள்),—பித்த மயக்கு ஆம் சுறவு எறியும் பிறவி பெரிய கடல் கடக்க உய்த்து - (மண் பொன் முதலியவற்றில்) பித்துக்கொள்வதற்குக் காரணமாகிய மாயையென்னுஞ் சுறாமீன்கள் சஞ்சரிக்

கின்ற பிறப்பாகிற பெரியகடலைக் கடக்குமாறு செலுத்தி, மீண்ட - மீண்டுள்ள, நாவாயில்-மரக்கலத்திலே. தாமஉம போவார் - தாமும போகப்போகின்றவர்களை, ஒக்கின்றா - ஒத்திருந்தனா; (எ -று.)

தான் உயிர்நீங்குமளவும் சத்தியந்தவறக்கூடாதென்ற நோன்பை மேற்கொண்டு அதனாற் கைகேயியின் வன்சொற்கேட்டுப் புதல்வனைப்பிரிந்து உயிரிழந்த மன்னவனென்பது, 'கைத்தசொல்லால் .மெய்த்த வேந்தன்'என்பதனால் விளக்கப்பட்டது. மயக்கு மாயையென்பன - பரியாயச் சொற்கள். நிலையற்றனவும சாரமற்றனவுமான உலகத்துப்பொருள்களை நிலையுள்ளனவும் சாரமுள்ளனவும்போலத் தோற்றுவித்துப் பொருள்களைப் பெறவேணுமென்ற ஒர பித்துத்தன்மையை நெஞ்சில தோற்றுவித்தலால், மாயையை, 'பித்தமயக்கு'என்றா. பித்த-பித்துத்தன்மையைக் கொண்ட குறிப்புப்பெயரெச்சம. கடலில் அகப்பட்டவரைச் சுறாமீன்கள் கொன்றுதின்பதுபோலப் பிறவியில அகப்பட்ட ஆன்மாக்களை மாயையென்பது ஈடேறவொட்டாமல் அழிப்பதனால்,அம்மாயை 'சுறவு'என உருவகஞ் செய்யப்பட்டது.தசரதனது அவ்வுடல அவன் பிறவியைக்கடந்து மீளாவுலகஞ்சேர்தற்குச் சாதனமாக இருந்ததனால, அது பிறவிக்கடலைக்கடக்கவுய்த்த நாவாயாக உருவகஞ்செய்யப்பட்டது. அவவுடலத்தைத்தழுவிச் சககமனஞ்செய்து அரசன்புக்கவுலகம் தாமும புகப்போகின்றவராதலின், அம்மகளிரை 'நாவாயிற்றாமும்போவாரொக்கின்றா' எனக்குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. இக்குக்கூறப்பட்டவா பட்டமகிஷியரையொழிந்த மற்றையோரா. பி-ம் —[1]இழந்து.[2]பிரிந்து. [3]பிரியாரபற்றி. [4]விட்டிலார. [5]மயக்கச, மயக்கிற். [6]நீணட நாவாயின்றாமே. ()

## எச —இங்ஙனம்இருக்கச் சுமந்திரனுஞ் செய்தியுணர்ந்து வந்த வசிட்டமுனிவன் வருந்தல்.

மாதரார்க ளறு[1]பதினா யிரரு முள்ளம் வலித்திருப்பக்
கோதில் குணத்துக் கோசலையு மிளைய [2]மாதுங் குழைந்தேங்கச்
சோதி மணித்தோச் சுமந்திரன்சென் றரசன் றன்மை சொலவந்த
வேத முனிவன் விதிசெய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்.

(இ-ள்.) மாதரார்கள அறுபதினாயிராஉம்-(தசரதமன்னவனது மனைவிமாககளாகிய) அறுபதினாயிரம்மாதரார்களும, உள்ளம வலித்து இருப்ப - (சககமனஞ்செய்வது என்று) மனத்திலஉறுதிகொண்டிருக்க,—கோதுஇல் குணத்து கோசலைஉம இளைய மாதுஉம குழைந்து ஏங்க - குற்றமற்ற குணத்தையுடைய கௌசலயாதேவியும இளையதேவியாகிய சுமித்திரையும் மனமிளகிச் சோர,—சோதி மணி தோ சுமந்திரன் - ஒளிபொருந்திய மணிகள்பதிக்கப்பெற்ற தேரோட்டுஞ்சாரதியாகிய சுமந்திரன், சென்று—, அரசன் தன்மை சொல - தசரதமன்னவன் இறந்துபட்டநிலைமையைத் தெரிவிக்க, வந்த - (தன்னிருப்பிடத்தினின்று அரசன் இறந்துள்ள இடத்துக்கு) வந்த, வேதம்

முனிவன்-வேதம்வல்ல இருடியாகிய அந்த வசிஷ்ட முனிவன், விதி செய்த வினையை நோக்கி - ஊழ்வினைக்குரிய கடவுள் செய்த செயலைக் குறித்து, விம்முவான்-வருந்துவானானான்; (எ - று.)

சுமந்திரன் செய்திஅறிவிக்க,வசிட்டன் அங்குவந்து மன்னவனுக்கு நேர்ந்தநிலையைக்கண்கூடாகக்கண்டு தானும் மனம்வருந்தலானானென்க.இவ்விஷயம் ஸ்ரீவால்மீகத்திற் காணப்படவில்லை. பி-ம் —[1]பதினறுபிராதம். [2]மானும்.

## எரு —இதுவும் வசிஷ்டமுனிவன் வருந்துதலைக் கூறும்

வந்த[1]முனிவன் வரங்கொடுத்து மகனை[2]நீத்த வன்கண்மை
யெந்தை[3]தீர்ந்தா னெனவுள்ளத் தெண்ணி யெண்ணி யிரங்குவா
னுந்து கடலிற் பெருங்கலமொன் [4]றுடையா நிற்கத் [5]தனிநாய்க
னைந்து நீங்கச் செயலோரா மீகா மனைப்போ[6]னைவுற்றான்.

(இ-ள்.) வந்த முனிவன் - (தசரதன் இறந்தஇடத்துக்கு) வந்த வசிட்ட முனிவன்,வரங்கொடுத்து மகனை நீத்த வன்கண்மை எந்தை தீர்ந்தான் என- (கைகேயிக்கு இரண்டு) வரங்களைக்கொடுத்து (அதனால் தன்) புதல்வனைப் பிரிந்த கொடுமையையுடைய எமதையன் தசரதன இறந்துவிட்டானென்று, உள்ளத்து-தன மனத்திலே, எண்ணி எண்ணி - பலகாலநினைந்து, இரங்குவான்-மனந்தளர்பவனும்,-உந்து கடலில் பெருகலம ஒன்று உடையாநிற்க- (அலை)மோதுகின்ற கடலிலே பெரிய மரக்கலமொனறு உடைந்துவிட, தனி நாய்கன்-தனிப்பட்ட அம்மரக்கலத்துக்கு உரியவன்,நைந்து நீங்க-இறந்துபோக, செயல ஓரா-(தான்) செயவது இன்னதென்று தெரியாமல திகைக்கின்ற, மீகாமனை போல் - மாலுமியைப்போல, நைவுற்றான் - வருந்தினான்; (எ-று.)

மன்னவனுடலை மரக்கலமாகவும், மன்னவனை நாவாய்க்குஉரிய நாயகனாகவும், அம்மன்னவனை நன்னெறியிற் செலவுப்பக்கும வசிட்டனை மீகாமனாகவும உருவகஞ்செய்தார். கலமுடைதல் - அரசன் உயிர்போதல். இந்தப் பாடல் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படாவிடினும அனேக ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. பி-ம் —[1]முனியும. [2]இழந்த. [3]தீர்த்தான். [4]உலைபாநிற்க. [5]தமியனும். [6]நவையுற்றான். (கூகஉ)

## எசு.—மன்னவனுடலைத் தைலத்தி லிடுதல்.

[1]செய்யக் கடவ செயற்குரிய [2]சிறுவ ரீண்டை யாரலல
[3]ரெய்தக் கடவ பொரு[4]ளெய்தா திகவா தென்ன விபல்[5]பென்ன
[6]மையற் கொடியாண் மகனீண்டு வந்தான் முடித்து மற்றென்னத்
தையற்[7]கடலிற் கிடந்தானைத் [8]தயிலக் கடலின் றலை[9]யுய்த்தார்.

(இ-ள்.) 'செய்ய கடவ-செய்தற்குஉரிய கடமைகளை, செயற்கு உரிய- செய்தற்குத்தக்கவரான, சிறுவர்-குமாரர்கள், ஈண்டையார அல்லர் - இங்கே யிருப்பவராக இல்லை; எய்தக்கடவ பொருள் எய்தாது இகவாது-வரவேண்டி

யவை வாராது தீரா: இயல்புஎன்ன - (இப்போது செய்யவேண்டிய) இயல்பான செயல் யாது?' என்ன-என்று ஓராலோசனை (அவ்வரண்மனையில்) உண்டாக, (அமைச்சர்கள்), 'மையல் கொடியாள்-மனமயக்கத்தைக்கொண்டகொடியவளான கைகேயியின், மகன்-புதல்வனான பரதன், ஈண்டு வந்தால்-இங்கே வந்துசேர்வானாயின், (பிறகு), முடித்தும்-(அரசனது உத்தரக்கிரியைகளை அவனைக்கொண்டுசெய்து) முடிப்போம்,' என்ன-என்று நிச்சயித்து, தையல் கடலில் கிடந்தானை-மகளிரின்கடல்போன்ற கூட்டத்திற்கிடக்கின்ற தசரதனை, தயிலம் கடலின்தலை - கடல்போல் மிக்க தைலத்தில், உய்த்தார - கொண்டு செலுத்தினார்கள்; (எ - று.)—மற்று-அசை வினைமாற்றுமாம்.

அந்த அரண்மனையில் அரசனுக்கு நாலு புத்திரரிருந்தும் ஒருத்தரும் அருகிலில்லாமற்போயினமைபற்றி, 'ராம வெறுமனேயிருத்தல் கூடாது எப்படியாவது மன்னவனை ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யவேண்டும்' என்று சிலர்க்கு எண்ணமுண்டாக, ஆங்குள்ளசுற்றத்தார் பலர்க்கும் புதல்வரில்லாமல் தஹநம்முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வதில் எண்ணமில்லாமையை யுணர்ந்த மந்திரிமார் மன்னவனதுடல் கெடாமலிருக்கும்பொருட்டு அவ்வுடலை எண்ணெய்க் கொப்பரையிலிட்டுவைத்தார்களென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. அதற்கேற்ப இப்பாடலுக்கும் கருத்து விரித்துக்கொள்க. ஒருகடலினின்று நீக்கக் கருதியவர் வேறொருகடலி லுய்த்தாரென்ற ஈற்றடியில் அஸங்கதாலங்காரமென்று வடமொழியிற்கூறப்படும் பொருந்தமின்மையணியிருத்தல் காண்க.

பி-ம். —[1]செய்தற்குரிய. [2]சிறுவரரணமைப்பா. [3]எய்தற்குரிய [4]எய்தாதிகவாவென்ன, எய்தாரிகலாரென்ன, எய்தாவிபைவாரென்னும், எய்தாவிடராவென்னே. [5]என்றே [6]மையிற. [7]கடனின்றெடுத்தவனை [8]தைலக் [9]உய்த்தான்.

## எஎ.—வசிட்டன் பரதனை யழைத்துவருமாறு தூதுவரை ஓலைகொடுத்துப் போக்குதல்

தேவி மாரை யிவற்குரிமை செய்யு நாளிற் செந்தீயி
லாவி [1]நீத்தி ரெனநீக்கி யரிவை மார்க ளிருவரையுங் [கொண்
டாவில் கோயிற் றலையிருத்தித் தண்டாப் பரதற் கொண்[2]டணை
றேவி னான்மன் னவனை [3]யெழுதி முடங்க [4]லெடுத்தோரை.

(இ - ள்.) தேவிமாரை - (அரசனுடலைவிடாமற் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த அறுபதினாயிரம்) மனைவியரையும் நீக்கி, 'இவற்கு-இம்மன்னவற்கு, உரிமை செய்யும் நாளில் - உரிய ஈமக்கடனைச் செய்யும்போது, செந்தீயில் ஆவி நீத்திர்-செந்நிறத்தீயில (இம்மன்னவனதுடலைத் தழுவிக்கொண்டு) உயிர்விடலாம்; (இப்போது விலகியிருங்கள்),' என நீக்கி - என்றுசொல்லி (அப்பாற்) போகச்செய்து,—அரிவைமார்கள் இருவரையும் - பட்டமகிஷியரான (சுமித்திரை கௌசலையென்ற) இருவரையும், தா இல் கோயில் தலை இருத்தி-குற்றமற்ற (அவர்வர்க்குஉரிய) அரண்மனையிலிருக்கவைத்து, 'தண் தா பரதன்

கொண்டு அணைக என்று - 'குளிர்சசிபொருந்திய மாலையைச்சூடிய பரதனை யழைத்துக்கொண்டு வருவீராக' என்று சொல்லி, முடங்கல் எடுத்தோரை - (மன்னவனாணையை எழுதிய) ஓலையையெடுத்துச் செல்பவராகிய தூதரை, மன்னவன் ஆணை எழுதி - அரசன் கட்டளையினதென்று எழுதிக்கொடுத்து, ஏவினான் - (பரதனை யழைத்துவருமாறு) அனுப்பினான், (வசிட்டமுனிவன்).

கீழ்ச்செய்யுளில் "தையற்கடலிற் கிடந்தானைத் துயிலக்கடலின்றலையுய்த்தார்" என்றுகூறிய கவி, கையற்கடலினின்று மன்னவனை மீட்டவகையை முதல்மூன்றடிகளால் விவரித்தது. கையறுகடலிலுய்த்ததற்குக் காரணத்தை 'தண்டாப்பரதற் கொண்டணைகென்றேவினான் மன்னவனாணை யெழுதி முடங்கலெடுத்தோரை' என்பதனால் விளக்குகின்றனர். அறிகமார்க்கண்டேயன் மௌத்கல்யன் வாமதேவன் காசியபன் காத்யாயனன் கௌதமன் ஜாபாலி என்கின்ற பிராமணோத்தமர்களும் மந்திரிமார்களுங்கூடி யாலோசித்து வசிட்டமுனிவனை நோக்கி 'ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டுக்குப் போயிருக்கின்றார்கள்; பரதசத்ருக்கனர்களும் கேகயதேசத்தில் ராஜகிருஹமென்னும் நகரத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள். நாடு அராஜகமாக இருக்கவொண்ணாது' என்று கூறி அராஜகத்தால்விளையுந் தீங்குகளை விரிவாகஎடுத்துச்சொல்லி 'இக்ஷ்வாகு குலத்திற்பிறந்த ஒருவனை அரசனாக்கவேண்டும்' என்ன, வசிட்டமுனிவனும் 'தசரதன் பரதனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றானாகையால், நாம் ஆராயவேண்டியசெயல் ஒன்றுமில்லை' என்றுகூறி, சித்தார்த்தன் விசயன் சயந்தன் அசோகன் என்னுந் தூதர்களை விளித்து 'நீங்கள் விரைந்துசெல்லுங் குதிரைகளின்மீதேறிக்கொண்டு ராஜகிருஹநகரத்தை யடைந்து துயரத்தைச் சிறிதுங்காட்டாமல், கேகயமன்னவனுக்கும் பரதனுக்கும் காணிக்கை பட்டுவஸ்திரம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்து ஒருகாரியம் கைவிஞ்சிப்போவதாயிருத்தலால் உடனேவருக என்றுசொல்லிப் பரதனை யழைத்துவருக' என்றுசொல்லியனுப்பினனென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. பி - ம் — [1]போகவீர். [2]அணுகென்று [3]எழுது. [4]கொடுத்தவரை (௪௧௬)

௭௮.—கவிக் கூற்று

போனா ரவருங் கேகயர்கோன் பொன்மா நகரம் புகவெய்த
வானா வறிவி னருந்தவனு மறமாா பள்ளி [1]யதுசேர்ந்தான்
சேனா பதியிற் [2]சுமந்திரனைச் செயற்பாற் குரிய செய்கென்னா
மேனாஞ் சொன்ன [3]மாந்தர்க்கு [4]விளைந்த பரிசு விளம்புவாம்.

(இ - ள்.) அவரும் - (வசிட்டர் அனுப்பிய) அத்தூதுவரும், கேகயர்கோன் பொன் மா நகரம் புக எய்த போனார் - கேகயமன்னவனது அழகிய சிறந்த நகரத்தைப் போய்ச்சேரும்படி சென்றார்கள்; ஆனா அறிவின் அருந்தவன் உம - (ஒருவர்க்கும்) அமையாத பேரறிவினையும் பிறர்க்குச்செய்தற்கு அரிய தவத்தை யுமுடையனாகிய வசிட்டனும், சேனாபதியில் சுமந்திரனை செயற்பாற்கு உரிய செய்க என்னா - 'சேனாபதியரில் ஒருவனாகிய சுமந்திரனை நோக்கி அவ

சியமாய்நடக்கவேண்டிய இராசரியகாரியங்களைச்செய்க'என்றுசொல்லிவிட்டு, அறம் ஆர் பள்ளி அது சேர்ந்தான் - (தனது) குலதருமத்தை யநுட்டித்தற்கு உரிய தன்னிடத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தான்; மேல் நாம் சொன்ன மாந்தர்க்கு - முன்பு (இராமனுடன் சென்று உறங்கிவிட்டனரெனக்) கூறிய மனிதர்களிடத்து, விளைந்த - நிகழ்ந்த, பரிசு - செய்தியை, விளம்புவாம்—; (எ - று.)

கீழ்த் தேவிமார்கள் செய்தியைக்கூறிய கவி, மற்றைப்போர் தத்தமிடத்துக்குப் போயினதையும் இராசரியம் அரசனில்லாக்காலத்து நிகழ்ந்தவகையையும் தெரிவித்து, மேற்சொல்லப்போவதையும் இன்னதெனக்கூறுகின்றார். பி-ம்:—[1]அறை. [2]சுமந்திரனே செய்கின்றான. [3]மாந்தர்கட்கு. [4]விளைந்ததினிநாம். (சுகரு)

எசு—சூரியோதயவருணனை.

[1]நீனீர் வேலை முரசியம்ப விண்ணோ ரேத்த மண்[2]ணிறைஞ்சத்
தார்நீ[3]ரொளிவாள் புடையிலங்கச் சுடர்த்தே ரேறித் தோன்றினான்
வானோர் புக்கா னருமபுதல்வன் மக்கள் [4]நால்வர் வருமளவும்
யானே காப்ப னிவ்வுலகை யென்பான் போல [5]வெறிகதிரோன்.

(இ - ள்) நீல் நீர் வேலை - நீல நிறத்தைக்கொண்ட நீர்மயமான சமுத்திரம், முரசு இயம்ப - முரசவாத்தியம்போல ஒலிக்கவும், விண்ணோர் ஏத்த - தேவர்கள் துதிக்கவும், மண் இறைஞ்ச - உலகத்திலுள்ளவர் தன்னை) வணங்கவும், தார் நீர் ஒளி வாள் புடை இலங்க - பரிசுத்தமானதன்மையையுடைய ஒளியாகிய வாள் (தன்)பக்கத்தே விளங்கவும்,—எறி கதிரோன் - வீசுகின்ற ஆயிரங்கிரணங்களையுடையவனான சூரியன்,— அரு புதல்வன் வான் புக்கான் - (தமது குலத்துக்கேயுரிய) அரியகுணங்களையுடைய புதல்வனாகிய தசரதன் சுவர்க்கத்தைச் சேர்ந்திட்டான்; மக்கள் அனார் - அவன் புதல்வர் நால்வரும் இராமலக்ஷ்மணர் காட்டிலும் பரதசத்ருக்கனர் கேகயதேசத்திலுமாக இங்கேயில்லாமல் அப்பாலிருக்கின்றனர்; வரும் அளவும் - (அந்தச்சக்கரவர்த்திகுமாரர்களில் பரதசத்ருக்கினர் இங்கு) வந்து சேர்கின்றவரையிலும், 'இவ்வுலகை—, யானே காப்பன்—,' என்பான் போல-என்று கூறுபவன்போல, சுடர் தேர் ஏறி - ஒளியுள்ள தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு, தோன்றினான் - உதயமானான்: (எ - று.)

எறிகதிரோன் தோன்றினான் என இயையும். தசரதசக்கரவர்த்தியின் நாடு அராஜகமாகப் போகையில் அந்நாட்டிற்குரியவனும் வேறோரிடத்திலிருப்பவனுமாகிய மன்னவன் முரசுஇயம்பவும் பலரும் ஏத்தவும் வாளைப் புடை விசித்த கோலத்தோடு தேரேறிக்கொண்டு வருவதுபோல, தனது குலத்தவருடைய தேசம் அராஜகமாக இருக்கவொண்ணாதென்றகருத்தினாற் குலமுதல்வனாகிய சூரியன் வேலை முரசியம்ப விண்ணோர்மண்ணோர் ஏத்த ஒளிவாள் புடையிலங்கத் தேரேறித் தோன்றினானென வருணித்தார்; இயற்கையிற் சூரியனுதிப்பதற்கு ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்துக்கூறியது,

**எதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி:** இவ்வணிக்கு-வேலைமுரசியம்ப என்பது முதலிய இடத்துள்ள உருவகங்கள் அங்கமாய் நின்றன. இராமன் முதலியோர்,என்று புறப்பட்டனரோ அன்றை மாலைப்போதே நகரத்தைக்கடந்து ஒருசோலையில் தங்கி அற்றை நள்ளிரவில்தானே நகரத்தவரைப் பிரிந்து அவர்கட்குத் தெரியாது அப்பாற் செல்ல, சுமந்திரனும் அன்று விடிவதற்கு முன்னரே வந்து இராமன் கானகஞ்சென்ற செய்தியை மன்னவனிடஞ்சொல்ல அவனும் அப்போதே ஆவிநீக்கினனாக, கேகயநகரத்துக்குத் தூதுவர்போயச்சேர மறுநாள் சூரியனுதய மாயினன் என்பது, கம்பர்கருத்து.பி ம் —[1]நீர். [2]இறைஞ்சித. [3]புடைவாளொளி. [4]பிரிந்தார். [5]உலகம் [6]விரி (௬௩௬)

அ௦—மணல் முதலிய இடத்து உறங்கிய நகரத்துச்சனங்கள் கண்விழித்தெழுந்து இராமனைக் காணாது வருந்துதல்

வருந்தா வண்ணம [1]வருந்தினர் மறந்தார் தம்மை வள்ளலு [2]மாங், கிருந்தா னென்றே யிருந்தாக ளெல்லா மெழுந்தா ரருளி ருக்கும், பெருந்தா மரைக்கட் கருமுகிலைப் பெயர்ந்தார் காணார் [3]பேதுற்றார்,பொருந்தா நயனம் பொருந்தினமைப் பொன்றச் [4]சூழ்ந்த வெனப்[5]புரண்டார்.

(இ - ள்) வருந்தா வண்ணம வருந்தினர்-(இதுவரையில) எவரும்வருந்தியிராதவகையாக வருத்தமடைந்தவரும், தம்மை மறந்தார் - (துயரத்தாலும் வழிவந்த இளைப்பாலும்) தம்மையும் மறந்து உறக்கங்கொண்டவர்களும், வள்ளலும் ஆங்கு இருந்தான் என்று இருந்தார்கள் - வரையாதுகொடுக்குந் தன்மையுடையவனுகிய இராமன் அவ்விடத்திலதானே இருக்கின்றானென்றே யெண்ணியிருப்பவர்களுமாகிய, எல்லாம - (இராமனைத்தொடர்ந்துவந்த நகரத்தவர்) எல்லாரும், எழுந்தார - (கண்விழித்து)எழுந்து, பெயர்ந்தார-(தம மிடத்தை) விட்டுச்சென்று, (இராமபிரான் பள்ளிகொண்ட இடத்தைக்கிட்டிப்போய்ப்பார்த்து), அருள் இருக்கும் பெரு தாமரை கண் கரு முகிலை காணார்-அருள (ஊற்றுப்போற் சுரக்கும்படி) குடியிருக்கின்ற பெரியதாமரை மலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய கருமுகில்போன்ற திருநிறத்தவனை ஸ்ரீராமபிரானைக் காணப்பெறாதவராய், பேது உற்றார்-மனக்கலக்கமடைந்து, பொருந்தா நயனம் - மூடாத (நமது) கண்கள், பொருந்தி - மூடி [உறக்கமடைந்து], நமை - நம்மை, பொன்ற - அழியும்படி, சூழ்ந்த - ஆலோசித்தன, என - என்றுசொல்லி, புரண்டார - (துயரத்தின மிகுதியால) தரையில்விழுந்து புரளலானார்கள்; (எ - று.)

'வருந்தாவண்ணம வருந்தினர்' என்றதொடர் - இராமனைத்தொடர்ந்து சென்றவர் துயில்கொள்ளுவதற்குமுன் அடைந்திருந்த நிலைமையை விளக்கும்' பின்னிரண்டடிகள் - உறக்கம் நீத்தபின்பு அவர் அடைந்த நிலையைத் தெரிவிப்பன. கருமுகில் - உவமவாகுபெயர். தாம் உறங்கினதே இராமபிரான் தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து செல்வதற்கு ஏதுவாயினமையால்,

‘பொருந்தாரயனம்பொருந்தி நமைப் பொன்றச்சூழ்ந்த’ என்றுகூறி வருந்திப் புரண்டனர் அந்நகரத்துமாந்த ரென்க. தன்னைப்பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் உடன்தொடர்ந்துவந்த நகரத்தவர் மிகவருந்தும்படி கருணையற்றவன்போலப் பிரிந்திட்ட இராமபிரானை, இங்கு ‘அருளிருந்தும் பெருந்தாமரைக்கண் கருமுகில்’ என்றது - இவன் நகரத்தவரைப் பிரிந்ததும் அருளின் காரியமே யென்பதைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டாகும்; அது எங்ஙனே யெனில் - நகரத்தவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தன்னுடன் வாழ்வது நேர்வதால் களிப்பு மிகவும்விஞ்சுவதுபற்றி அப்பெருங்களிப்பை அவர்கள் தாங்கவல்லவரல்லராதலால், விரணத்திற்குச் செய்யுமருந்து அவ்விரணத்தைக்கீறி ஆறச்செய்வதுபோல அவர்கள் தன்னைப்பிரியாமல் நுகர்வதை வனவாசமென்ற வியாசத்தினால் இடையறவுபடுத்திப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தாங்கவல்ல உறுதியை அவர்களின் நெஞ்சத்திற்கு உண்டாக்கி மீண்டும் தன்னை யநுபவிக்கும் அநுபவத்தை மிகவுந்தருதற்பொருட்டே யாகுமாதலாலென்பர். இங்ஙனம் இவர்களுக்கு மனத்திட்பத்தைக்கொடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைக்கொண்டதனாலதான் ஸ்ரீராமபிரான் ஏககாலத்தில் நகரத்தவர்யாவரையும் பொருந்தாரயனம் பொருந்துமாறு சூழ்ந்தனனென்க. அன்றியும், அவர்கள் தன்னுடன்வரின் தன்னுடைய தெய்வத்தன்மையாற் காத்தாலன்றி வேறுவகையாக அவர்கள்யாவரையும் பசிபிணிமுதலியன இன்றி வனத்திற் காத்தல் அரிதாகையாலும், தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்தாமலிருக்கவேணுமென்பதே அபிப்பிராயமான திருவுள்ளமாதலாலும் அங்ஙனம் அவர்களை வருந்துமாறு விடுதல் அருளின்செயலாகாதாதலாலும், அவர்களைப்பிரிந்தது அருளின் செயலேயாதல் காண்க. (பி-ம்.) —[1] வருந்தினரை. [2] அந்த. [3] வெய்துற்றார். [4] செய்தது, சூழ்ந்தது. [5] புகன்றார். (அஎ)

அக.—இராமனைக்காணாது நகரமாந்தர் செய்தவை

எட்டுத் திசையு [1] மோடுவா ரெழுவார் விழுவா ரிடர்க்கடலுள்
விட்டு[2]த் தீர்ந்தா [3]னமையென்பார் [4]வெய்ய னையன் வினையென்பார்
[5]ஒட்டிப் படர்த்த தண்டகமிவ் வுலகத் துளதன் றோவுணர்வைச்
[6]சுட்டிச் [7]சேரா தாறறிதுமோ [8]தொடர்ந்து தேரின் சுவடென்பார்.

(இ - ள்) எட்டு திசையும் ஓடுவான எழுவார் (இராமனைத் தேடும்பொருட்டு) எட்டுத்திக்கிலும் ஓடப்போகுமாறு எழுந்திருப்பார்; விழுவார் - (துயரமிகுதியால் கால்நடைதாராமையால) விழுந்திடுவார்; நமை இடர் கடலுள் விட்டு தீர்ந்தான் என்பார் - நம்மைத் துயரக்கடலுள் அழுந்தவிட்டு அப்பாற் சென்றிட்டானென்பார்; ஐயன் வினை வெய்யன் [வெய்யவினையன்] என்பார் - நமது தலைவன் (நம்திறத்துக்) கொடியசெயலைச் செய்தனனென்பார்: ‘ஒட்டி படர்த்த தண்டகம் - பொருந்திப்பரவியுள்ள தண்டகவனம். இ உலகத்து உளது அன்றோ - இவ்வுலகத்திலிருப்பதொன்று அன்றோ? உணர்வை - (நம்முடைய) அறிவைக்கொண்டு, சுட்டி-ஆராய்ந்துஅறிந்து, சேராது-

(அதனைச்சேர்ந்து இராமபிரானை) அடைந்திடாமல், ஆற்றுதும் ஓ - ஆறி யிருக்கவல்லமையுடையோமோ? தேரின் சுவடு - (அந்தத்தண்டகத்தைநோக்கிச் சென்றிருக்கவேண்டிய) இரதசக்கரத்தின்வடுவை, தொடாதும் - பற்றிச் செல்வோம், என்பார் - என்றுசொல்வார்கள்; (எ - று.)

ஸ்ரீராமனைப்பிரிந்த நகரத்துச்சனங்கள் பெருந்துயரமடைந்து எட்டுத் திசையிலும் தேட ஓடியெழுந்து கால்நடை தாராதுவிழுந்து'நம்மைத் துயரக் கடலுள் விட்டுச்சென்றானே''என்றும 'இராமன் கொடியவன்' என்றும துய ரத்தின்மிகுதியாற் பழித்து 'அந்தஇராமன்சென்ற தண்டகாரணியம பூமியில் தானே யிருக்கிறது; ஆகட்டும, விடுகிறோமா?'என்று சொல்லிச் சிறிதுதேறித் தேரின்சுவடு சென்றவழியைப் பற்றுவோம் என்று மனத்தில் ஓரெண்ணங் கொண்டாரக ளென்பதாம; இராமனைப்பிரிந்த நகரத்துமாந்தர் பலவகைச் செயல் நிகழ்த்தியதாகக் கூறியது - வினைமுதல் விராக்கணியாம இதனை, வடநூலார் காரகதீபகாலங்காரமென்பார். 'வெம்பினையன் வினை' என்பதை விகுதிபிரித்துக் கூட்டாமல் "உயர்திணைதொடர்ந்தபொருள் முதலாறு, மத னொடு சாத்தின்அத்திணைமுடிபின"என்ற சூத்திரத்தால உயர்திணைதொடர்ந்த செயல் உயர்திணைமுடிபைக் கொண்டதாக அமைந்ததுமொன்று. பி-ம் — [1]ஓடுவார். [2]நீத்தான. [3]நமை. [4]வெம்பவையன [5]ஒட்டுப [6]சுட்டுச. [7]சோதல், சோராது. [8]ஆறறுதுமேல். [9]தொடாத. (௪௧௮)

அ௨.—தேர்ச்சுவடு நகர்நோக்கிச்சென்றதுகண்டு யாவரும் மகிழ்ச்சிகொண்டு ஆரவாரித்தல்.

தேரின் சுவடு நோக்குவார் திருமா நகரின் [1]மிசைத்திரிய
வூருந் திகிரிக் குறிபெற்றி யுணர்ந்தா ரெல்லா முயிர்வந்தா
ராரு மஞ்ச லையனபோ யயோத்தி யடைந்தா [3]னென்றெனிக் [தார்.
காருங்கடலு [4]மொருவழிகொண் [5]டார்த்த வென்னக் [6]கடிதார்த்

(இ - ள்) தேரின சுவடு நோக்குவார் - தேரினசக்கரவடுவைத் தேடிச் சென்ற நகரத்துமாந்தர்,—திருமா நகரினமிசை திரிய ஊரும திகிரி குறி ஒற்றி - சிறந்த அயோத்திமாநகரத்தை நோக்கி மீண்டுசெலலுந் தேர்ச்சக்க ரத்தின் அடையாளத்தைக் கண்டு, உணர்ந்தார் - (தமமறிவினால்) ஆராய்ந்து அறிந்தவராய், எல்லாம - யாவரும, உயிர் வந்தார்-(போவதுபோன்றிருந்த தமமுடைய) உயிர (சரியான நிலைக்கு) வரப்பெற்றவராய, 'ஆர்உம்-எவரும், அஞ்சல் - அஞசவேண்டா; ஐயன் போய அயோத்தி அடைந்தான் - இராம பிரான் மீண்டு சென்று திருவயோத்தியைச் சேர்ந்திட்டான்,' என்று-என்று சொல்லி,—(பெருமகிழ்ச்சியடைந்து), 'அசனி கார்உம கடலஉம-பேரிடியை யுடைய வானமும'அலைமோதுதலையுடைய)சமுத்திரமும,ஒரு வழி கொண்டு-ஓரிடத்துச் சேர்ந்து, ஆர்த்த - ஆரவாரித்தன,' என்ன - என்று (கண்டோர்) கருதும்படி, கடிது ஆர்த்தார் - மிகவும் ஆரவாரித்தார்கள்; (எ - று.)

தேரின்சுவட்டைப்பற்றி அதுசென்றவழியே சென்று தண்டகைசேரலாமென்று கருதிய நகரத்தவர், தேரின்சுவடுசெல்லுமவழியைக்கண்டு அது தென்திசைபாகச் செல்லாமல் வடதிசைபாக ஊர்க்குச்சென்றிருந்ததுபற்றி, 'இராமன் நம்முடைய வேண்டுகோட்கு இணங்கி வனத்துவசித்தலுக்குப் பின்வாங்கி நகரத்துக்கே திரும்பிச்சென்றிட்டான்' என்று அறுதியிட்டு, தங்களுடைய கருத்துநிறைவேறியதனாலான பெருமகிழ்ச்சியால வானமும் கடலும் ஒருங்குசேர்ந்து ஒலித்தாலெப்படி பேராரவாரமுண்டாகுமபடி மகிழ்ச்சியினாற் கர்ச்சித்தனரென்பதாம. இதுவரையிற பெருந்துயரத்தால உயிர் சோர்ந்திருந்த நகரத்தவர் இப்போது அத்தளர்ச்சி நீங்கி மனக்கிளர்ச்சிகொண்டனரென்பது, 'எல்லாமுயிர்வந்தார்' என்றதனபொருள அஞ்சல எதிர்மறை வியங்கோளமுற்று; "மகனெனல்" என்றவிடத்துப்போல பி-ம் —[1]திசைச் செலவு; திறமபிய. [2]ஒற்ற, [3]தோற்ற [4]என [5]குருகிக, ஒருமொழிக [6]ஆர்த்தது. [7]கலித்தது. (சுககூ)

அஅ—மகிழ்ச்சியடைந்த அந்நகரத்துமாக்களின் வருணனை.

மான வரவின வாயத்[1]தீய வளைவாள் எயிற்றின்[2]வழி
யானகடுவுக கரு[3]மருந்தா வருந்த அமுதம் [4]பெற்றுய்ந்து
போன பொழுதிற் புகுந்தவுயிர் [5]பொருந்தினாரொத்தார் பொருவரிய
வேனின் [6]மதனை மதனழித்தான மீண்டான் என்ன [7]ஆண்டையார்.

(இ - ள்.) ஆண்டையார் - அங்குஇருந்த நகரத்தவர்,—பொரு அரிய வேனில மதனை மதன அழித்தான-(அழகில) ஒப்பறறவனான வேனிறகாலத்துககுஉரிய மனமதனையும (தனனுடையபேரழகினால ஏனை தான் அழகில ஒப்பாதவனெனறுகொணடிருந்த) செருக்கைப் போக்கினவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான, மீணடான-(நகரத்துக்கே)திருமபிவிட்டான,' என்ன-என்று கருதியதனால,-மானம அரவின-சீறுந்தனமையைக்கொணடுள்ள சாப்பத்தின், வாய- வாயிலுள்ள, தீய வளை வான் எயிற்றினவழி-கொடிய வளைந்த பெரிய தோளையைக்கொணட கூரிய விஷப்பறகளின வழியாக, ஆன-(தம மீது)பாய்ந்த, கடுவுககு-நஞ்சைப் போக்குவதறகு, அரு மருந்து ஆ-அருமையான மருந்தாகிய, அருந்தும அமுதம-உணணுதற்குரிய தேவாமிருதத்தை, பெற்று - அடைந்து, உய்ந்து போன பொழுதில - இறக்குந்தனமைநீங்கிப் பிழைத்துவிட்டபொழுதில, புகுந்த உயிர் - (தமமுடையஉடமபில்) மீணடும் வந்துசேர்ந்த ஆனமாவை, பொருந்தினார்-அடைந்தவரை, ஒத்தார்—; எ - று.)

இராமபிரானுடனசெனறு அப்பிரானைப்பிரிந்த பிரிவுத்துயரத்தினால் உயிர்போகும நிலைமையடைந்து அவ்விராமபிரான் நகரத்திற்கே திருமபிவிட்டானென்ற உறுதியான எணணத்தை யடைந்ததனால அத்துயர் நீங்கி உயிர்தளிர்க்கப்பெற்ற அயோத்திமாநகரத்துச் சனங்கட்கு, அரவுதீணடிய நஞ்சின் வேகத்தால் உயிர்போகும நிலைமையடைந்து அந்நஞ்சைப் போக்கும அரு மருந்தாகிய தேவாமிருதத்தைப்பெற்று அதனால் உயிர் உடலில் மீணடுவரப்

பெற்றவரை உவமைகூறினார்; உவமையணி. நாகத்திற்குக் காளன் காளாத்திரி யமன் யமதூதி என்ற நான்கு நச்சுப்பற்கள் உள்ளன என்றும், நாகம் பல்லாற் கடித்துத் தம்பற்களின் புரையிலுள்ள நஞ்சைக் கடித்த இடத்தின் வழியாக உடலிற் செலுத்தினால்தான் அவ்விஷம் இரத்தத்திற் கலந்து மாளச் செய்கின்றதென்றும் கூறுவர். மன்மதன் அழகுமிகுந்தவனென்பது, பிரசித்தம்: அவனினும் மிக்க அழகையுடையவன் இராமனென்பார், 'மதனை மதனழித்தான்' என்றார். இனி இத்தொடர்க்கு-சிவபெருமான் என்று பொருளுரைத்து, இராமபிரான் கானம்புகுந்து பகைவரான அரக்கரைக் களையப் போவதனால், அவனுக்குச் சிவபெருமானை உவமைகூறியது எனக் காட்டினாருமுளர். பி-ம்—[1]தீயின் [2]வரவு [3]நஞ்சமருந்து மமுது, மருந்தாமருந்து மமுதம், நஞ்சாமமிர்தமருந்து [4]பெற்றுயாந்து, பெறலஞ்சி. [5]போத்தாரோத்தார். [6]மதனினின் மிக்கான், மதனை யெழிலழித்தான் [7]ஆணுடையார், ஆணுடைஇயார். (௩௨௦)

## அ௬.—இராமனைத் தொடர்ந்துசென்றோர் நகரத்திற்கு மீளுதல்.

ஆறு செல்லச் செல்லத்தே ராழி கண்டா [1]ரயற்பால
வேறு சென்ற நெறிகாணார் [2]விம்மா நின்ற [3]வுவகையராய்
மாறி யுலகம் வகுத்தநாள் வரம்பு கடந்து மண்முழுது
மேறி யொடுங்கு [4]மெறிகடல்போ லெழின்மா நகர மெய்தினார்.

(இ-ள்.) ஆறு செல்லச் செல்ல-வழி கடந்து போகப்போக, தேர் ஆழி கண்டார்-தேர்ச்சக்கரத்தின் வடுவைப் பார்த்த அவர்கள்,—அயல் பால் வேறு சென்ற நெறி காணார்-(நகரத்திற்குச் செல்வதன்றி) அயலான இடத்தையடைந்த (தேர்ச்சக்கரங்கள்) வேறாகச்சென்ற வழி (ஒன்றையும்) காணாமல், விம்மா நின்ற உவகையர் ஆய்-மேன்மேல் விஞ்சித்தோன்றுகின்ற மகிழ்ச்சியையுடையவராய்,—மாறி-(பிரளயம்) தோன்றி,(பின்பு), உலகம் வகுத்த நாள்-உலகத்தைப் படைத்த காலத்தில், வரம்பு கடந்து மண் முழுதும் ஏறி ஒடுங்கும் எறி கடல் போல் - எல்லையைமீறி உலகம் முழுதுஞ்சென்று மீண்டும் தன்னெல்லையில் அடங்குகின்ற அலைவீசுங் கடல்போன்று, எழில் மா நகரம் எய்தினார் - அழகிய அயோத்தியாபுரியைச் சேர்ந்தார்கள்; (எ-று.)

தேர்ச்சுவட்டையே பற்றிச்சென்ற அந்நகரத்துமாந்தர் அச்சுவடு அயோத்திமாநகரத்துக்குச் செல்வதன்றி வேறிடத்துக்குச் செல்லவில்லையென்பதைத் திண்ணமாகத் தெளிந்து, 'இராமபிரான் நகரத்திற்கே மீண்டனன்' என்று நம்பிப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு நகரத்திற்கே மீண்டன ரென்பதாம். இராமபிரான் காட்டிற்குச் சென்றபோது பெருந்திரளாக அவனுடன் புறப்பட்ட நகரத்துமாந்தர் மீண்டுந் திரும்பிவந்து சேர்தற்கு, பிரளயகாலத்தில் தன் எல்லைகடந்து பொங்கி மண்முழுதும் பரவியகடல் உலகத்தைப்படைக்குங்காலத்தில் மீண்டு தன்எல்லையிலே யடங்குதலை உவமை கூறினார்; தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. இராமபிரான் கானஞ்செல்லும்போது திரண்டுபெருந்திரளாச

சென்ற மார்தர்க்கு உலகநிலைமாறும் பிரளயகாலத்தில் வரம்புகடந்து உலக மெங்குஞ் செல்லுங் கடலும், இராமன் மீண்டனனென்ற கருத்தினால் மீண்டு அயோத்தி சென்றுசேர்ந்த அம்மாந்தர்களுக்குத் தன்னிலையிலொடுங்குங் கடலும் உவமையெனக் காண்க. மாறுதல் என்பது - ஏற்கனவேயுள்ள நிலைமைவேறுபடுதலாதலால், பிரளயத்தையடைவதைக் காட்டிற்று. பி - ம்:— [1]அயலப்பால், ஆயப்பால். [2]விம்மி. [3]உவகையான். [4]அலை. [5]எயில். (௬௨௧)

## அறு.—மீண்டுவந்தநகரத்தவர் அரசனிறந்ததையும் இராமபிரான் கானகஞ் சென்றதையு முணர்ந்து பெருந்துயருறுதல்.

புக்கா ரரசன பொன்[1]னுலகம் போனா னென்னும் பொருள்கேட்டா
ருக்கார் நெஞ்ச முயிருகுத்தா ருற்ற தெம்மா லுரைப்பரிதா
றக்கான் போனான் வனமென்னுந் [2]தகையு முணர்ந்தார் [3]மிகையாவி
யக்கா லத்தே [4]யகலுமோ [5]வவதி யென்றொன் [6]றுளதானால்.

(இ - ள்.) புக்கார - (அங்ஙனம மீண்டு அயோத்திநகரைச) சென்றடைந்தவர்கள்,—அரசன் பொன் உலகம் போனான் என்னும பொருள் கேட்டார் - 'தசரதமன்னவன விண்ணுலகம அடைந்தான்' என்ற செய்தியையும் கேட்டார்கள்; '(அங்ஙனம அரசன் விண்ணுலகடைவதற்குக் காரணமாக), தக்கான் வனம போனான - பெருந்தகையாகிய இராமபிரான் வனத்திற்குச் சென்றான்,' என்னும் - என்கின்ற, தகைஉம - செய்தியையும், உணர்ந்தார்- அறிந்தனர் (இவ்விரண்டு தடாசசெபதியால), நெஞ்சம உக்கார - மனம் முறியப்பெற்றார்; உயிர உகுத்தார - உயிரொழிந்தவர்போல் மூர்ச்சையடைந்தார்; உற்றது - (அவர்களபட்ட) பெருந்துயரத்தை, எம்மால்—, உரைப்பு - சொல்வது, அரிது - முடியாதசெயலாகும்: (ஆனால், அவர்கள் உயிர ஏன் நீங்கவில்லையென்னில்),—மிகை ஆவி-எஞ்சிநின்ற உயிர், அவதி என்று ஒன்று உளது ஆனால்-(உயிர்போவதற்கு விதியினால் ஏற்பட்ட) காலவெல்லையென்ப தொன்று இருக்குமானால் [உயிர் செல்லவேண்டியகாலம இன்னதென்று ஒவ் வொருவர்க்கும் காலவெல்லை விதியினால் ஏற்பட்டிருக்கலா லென்றபடி], அ காலத்தே அகலும ஓ - அங்ஙனம பெருந்துயரம் சேர்ந்தகாலத்து உயிர உடம்பைவிட்டுச செல்லுமோ? [செல்லாதென்றபடி]; (எ - று)

மீண்டுவந்த நகரத்தவர் இராமபிரான் திருமபிவந்திடாது தங்களைவஞ் சித்து வனத்திற்கேசென்றன னென்பதையும அத்துயரச்செய்தியைச் சுமந் திரனாலறிந்தவுடன் புத்திரசோகத்தினாற் பெருந்துயரடைந்து தசரதமன்னன் இறந்திட்டானென்பதையும உணர்ந்து இவர்களுயிரும்போய்விடு மென்று கருதுமாறு அவ்வளவு பெருந்துயரமடைந்தார்கள். ஆனால், அக்காலத்தில் உயிர்போகா ஆதலால், அவர்களின்உயிர் போகவில்லையென்பதே. இப்படி அவர்கள் பட்ட துயரத்தை நம்மாலெடுத்துச்சொல்லவும் முடியாதென்றவாறு. ஈற்றடி-முதன்மூன்றடிகளைச் சமர்த்தித்து நின்றது, தோடர்நிலைச் செய்யுட்

துறியணி. இச்செய்யுளை நகர்நீங்குபடலத்தின் உங்க — ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக. பி - ம்.—[1]உலகில். [2]தகைமை. [3]மிக்காவி. [4]அழியுமோ. [5]உறுதி. [6]உள.

அசு — அங்ஙனம் வருந்திய நகரத்தவரின் வருந்தத்தை
வசிட்டன் தணித்தல்.

மன்னற் [1]கல்லார் வனம்[2]போன மைந்தற்[3]கல்லார் வாங்கரிய
வின்னற் சிறையி [4]னிடைப்பட்டா ரிருந்தார் நின்ற வருந்தவனு
முன்னற் கரிய பழிக்கஞ்சி யன்றோ வொழிந்த தியானென்று
பன்னற் [5]கரிய பல்நெறியும் பகர்ந்து [6]பதைப்பை [7]நீக்கினான்.

(இ - ள்.) மன்னற்கு அல்லார் - (நகரத்திலிருந்தபடியே) தசரதமன்னனுக்கு உதவப்பெறாதவரும், வனம் போன மைந்தற்கு அல்லார் - காட்டிற்குச்சென்ற இராமபிரானுடனேயிருந்து அவனுக்கு உதவப்பெறாதவருமாகி, வாங்க அரிய இன்னல் சிறையின் இடைப்பட்டார் - போக்குவதற்குக் கூடாத துன்பமாகிய சிறையிலே யகப்பட்டுக்கொண்டு தவிப்பவராய், இருந்தார் - (மீண்ட அந்நகரத்தவர்) இருந்தார்கள்; நின்ற அரு தவனும் - (அவர்களிடையே நின்று அவர்கள்படும் பெருந்துன்பத்தைப்பார்த்து) நின்ற அரிய தவத்தையுடைய வசிட்டமுனிவனும், 'உன்னற்கு அரிய பழிக்கு அஞ்சி அன்றோ யான் ஒழிந்தது - யானும் நினைத்தற்கும் அரிய [மிக்க] பழிக்குப் பயந்தன்றோ உயிர் நீங்காது இத்துயரத்தைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறது.' என்று—, பன்னற்கு அரிய பல நெறியும் பகர்ந்து-சொல்லுதற்கும் அருமையான (துயராறுதற்குஉரிய) பலமுறைகளையும் சொல்லி, பதைப்பை-(அவர்கள் மனத்துக்கொண்ட) துடிப்பை, நீக்கினான்—; (எ - று)

'நகரத்திலேயே இருந்து மன்னவனுக்குத்தேறுதல் முதலிய செய்கைகளைச் செய்தால் மன்னற்குஆனவராகலாம்; அன்றி, இராமபிரான் சென்றதையுணர்ந்து நகருக்குமீளாமல் அவனிருக்குமிடத்தைநாடி அவனைச்சேர்ந்திட்டால் அந்த இராமனுக்கு ஆனவராகலாம் இப்படி இருவரில் எவர்க்கும் உதவாமல் ஏமாந்திட்டோமே! இப்படிப்பட்ட நம்முடையஉயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பது எற்றுக்கு?' என்று மிகவும்வருந்தித் துடிக்கின்ற அந்தச் சனங்களைப் பார்த்து, வசிட்டமுனிவன் 'எனக்கும் உங்களைப்போலவே மனவருத்தம் மிககுள்ளதே; இந்தஉயிரையும் விட்டிடலாமென்ற கருத்தும் உண்டு; ஆயினும், அங்ஙனம் தற்கொலைசெய்துகொள்வது மறுமையிற் கொடுநரகத்தைத் தரும் பெரும்பாதகத்தை விளைக்கு மென்றே அங்ஙனஞ் செய்யாதொழிந்தேன் மன்னவனே விதிவசத்தாற் புத்திரசோகமென்ற ஒருவியாசத்தினாலிறந்திட்டான் அங்ஙனம் எல்லார்க்கும் நேருமோ? விதியின்வழி யன்றோ யாவும் நிகழும்' என்றாற்போலத் தேறுதலையுண்டாக்கும் வசனங்கள் பலவற்றையும் போதித்துத் தேற்றி அவர்கள்பதைப்பைப் போக்கலாயினனென்பதாம். 'சாமானியரான மானுடர்யாவரும் இராமபிரான் காட்டிற்குச் செல்கின்றானென்றால் பின்தொடர்வதும் அவனைப்பிரியநேர்ந்ததற்காக உயிரைவிடுவோமென்பதாக மிகவருந்துவதுமாகையில்,வசிட்டன்மனம் கல்லோ?, அவனுக்கு

இராமனைப்பிரிந்ததில் அத்துணையாகவருத்தம இல்லையோ?" என்று ஆசங்கை இந்தச சரித்திரத்தைப் படித்துச்செல்வோர்க்குத் தோன்றக்கூடுமாதலால், அதனையொழித்தற்காக, கவிசசக்ரவாத்தியாகிய கம்பா "வசிட்டமுனிவன் மெய்யுணர்வினாலதலால் தனது வாலறிவால் மனத்தைத் தேற்றித் துயரத்தையடக்கிக் கொணடிருந்தானே யன்றி அவனுக்குப்பெருந்துயரமில்லை யென்பது இல்லை" என்றபொருள் தோன்றுமாறு இராமபிரானுடன் சென்ற நகரத்தவரைத் தனது பவித்ரபபட்ட போதனையால் ஆற்றினானென்று கூறினாபோலும் இவ்விஷயம் முதனூலிற் காணப்பட்டிலது.

பி - ம்—[1]அல்லா. அல்லாவ [2]புகுந்த [3]அலலா; அலலால், அல்லல். [4]இடா. [5]உரிய. [6]பதைப்பு. [7]விலங்கினேன் (சஉ௩)

அஎ.—கவிக்கூற்று: இனி இராமன் சரிதை கூறுவோமெனல்.

வெள்ளத் திடைவாழ் வடவனலை டஞ்சி வேலை கடவாத
பள்ளக் கடலின் முனிபணியாற் பையு ணகரம் [1]வைகிடமேல்
வள்ளற் றாதை [2]பணி யென்னும் வானோர் [3]தவத்தால் வயங்கிருளி
னள்ளிற் போன வரிசிலைக்கை நம்பி செயகை நடத்துவாம்.

(இ - ள்.) வெள்ளத்து இடை-(தனது) நீர்ப்பெருக்கின நடுவில், வாழ்-தங்கியுள்ள, வட அனலை வடவாக்கினிக்கு, அஞ்சி-பயந்து, வேலை கடவாத-(தன்) கரையை மீறிச்செல்லமாட்டாத, பள்ளம் கடலின் - ஆழமான கடல் போல, முனி பணியால்-வசிட்டமுனிவனது கட்டளையினால், பையுள் நகரம்-துன்பத்துளமுழுந்திய நகரத்தவர், வைகிட - (தமமுயிரைப் போக்குவதென்ற கருத்தையொழித்து ஒருவாறு ஆறியிருக்க,—வள்ளல் தாதை பணி என்னும் வானோர் தவத்தால் - உதாரகுணமுடைய தந்தையாகிய தசரதமன்னவனுடைய கட்டளையென்கிற வானோர் செய்த தவப்பயனால், வயங்கு இருளின நள்ளில்-செறிந்த இருட்பொழுதின நடுவில், போன - (தன்னுடன் வந்த நகரத்தவரை வஞ்சித்துச்) சென்ற, வரி சிலை கை நம்பி - கட்டமைந்த விலலையுடைய இராமபிரானது. செயகை - செயலை, மேல - இனி, நடத்துவாம - கூறுவோம்; (எ - று.)

அயோத்திமாநகரத்துக்குடைய சனங்கள் வசிட்டனுபதேசத்தாற் கரைபுரண்டு பொங்கிவந்த தமது துயரக்கடல் தம்முளளேயடங்க ஒருவாறு அடங்கியிருந்தாரகள அயோத்தியினசெல்வரி இவவாறிருக்க நள்ளிரவில் தன்னுடன்வந்த நகரத்தவரை வஞ்சித்துச்சென்ற இராமபிரானது சரிதையை இனிச்சொல்வோமென்பதாம இராமபிரான வனஞ்சென்றது தேவர்கட்கு இடையூறு இயற்றிவந்த இராவணனை இந்திரசித்து முதலிய அரக்கர் அழிந்தொழிதற்குப் பரம்பரையாயக் காரணமாதலால், தந்தைபணியென்று அப்பிரான் வனவாசஞ்செய்யினும் அது தேவர்களசெய்த தவத்தின் பயனால் நிகழ்ந்ததேயென்பார், 'தாதைபணியென்னும வானோர்தவம' என்றார். சமுத்திரத்தின் இடையிலே ஒரு பெணகுதிரை யிருக்கின்றதென்பதும், அது தன் வாயிலுள்ள அக்கினியினால் மிக்கமழை யாறுகளினபெருவெள்ளம என்பவற்

றால் கடலில் நீர் மிகும்போது அந்நீரைப் பருகிக் கடலை ஓரெல்லையில்தானே நிற்குமாறு செய்கின்றதென்பதும் நூற்கொள்கை அந்தப் பெணகுதிரை 'படபா' எனப்படும் அநலம் என்றால், அக்கினி; படபா அநல என்ற இரண்டு வடமொழிகள் ஒன்றுசேர்ந்து தீர்க்கசந்திபெற்ற தொடர்மொழியாகிய படபா நல என்பது தென்மொழியில் திரிந்து விகாரப்பட்டு 'வடவனல்' என்றாயிற்று: வடதிசையிலுள்ள அனல் என்று காரணப்பொருளுரைப்பாருமுளர். பி-ம்:— [1]பதைப்படங்க, வைகலுமேல், வைகமேல். [2]பணியினால், பணியானும். [3]வரததால். (கூஉ-ச)

தைலமாட்டுபடலம் முற்றிற்று.

## கூ - ஆவது கங்கைப்படலம்.

கங்கையைப்பற்றிய படலமென்று விரியும் இராமபிரான் குகனை நண்பனாக்கொண்டு அவனால் கங்கையைக்கடந்ததைத் தெரிவிக்கும்படலமென்பது, பொருள். இப்படலத்தின்பெயர் பலபிரதிகளில 'குகப்படலம்' என்று காணப்படுகிறது. இங்ஙனமகாணும் பிரதிகளில இப்போது காணப்படும் கங்-ஆம் படலமாகிய குகப்படலத்திற்குக் கங்கைப்படலம் என்று பெயர் காணப்படுகிறது "ஏழையேதலன்கீழ்மகனென்னாதிரங்கிமற்றவற்கின்னருள்சுரந்து, மாழைமான் மடநோக்கி யுனறோழி யும்பியெம்பி யென்றொழிந்திலைபுகந்து, தோழனீயெனக்கிங்கொழிகென்ற சொற்களவந்தடியேன் மனத்திருந்திட, வாழிவணணன நின்னடியிணை படைந்தேன," "கூரணிந்தவேல் வலவன் குகனொடுங்கைதன்னிற், சீரணிந்ததோழமைகொண்டதும" என்று பெரியோரும் பாராட்டிக்கூறும்படி ஸ்ரீராமபிரான குகனோடுதோழமை கொண்டதைத தெரிவித்தல் முக்கியமாதலால் குகப்படலமென்ற இப்பெயரே இப்படலத்திற்கு ஏற்கும்.

சுமந்திரனை அயோத்தியாபட்டணத்துக்கு அனுப்பி நகரத்துச்சனங்கட்குத்தெரியாமல் நள்ளிருளில நடந்த ஸ்ரீராமன்முதலிய மூவருமம மருத நிலங்களின் வளங்களைக் கண்டவண்ணம நாட்டைக்கடந்து கங்கைக்கரையையடைந்து அங்கேயுள்ள தவசியாவந்து உபசரிக்கக் கங்கைநீராடிச் செய்கடனமுடித்து அம்முனிவரிட்டகாயகிழங்குமுதலியன உண்டு பர்ணசாலையில் மகிழ்ந்திருக்கையில், அந்தக் கங்கைக்கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரபுரத்துக்கு அரசனாகிய குகனென்பான் இராமபிரான் வந்துள்ளதைக் கேள்வியுற்றுக் காணிக்கைப்பொருள்களைக் கையிலேந்தித் தன்சேனையோடும் அங்கு வந்து இராமபிரானைக் காணவந்திருப்பதை இலக்குமணன் மூலமாக அறிவித்து அனுமதிபெற்றுத் தான்மாத்திரம் உட்புகுந்து அடிவணங்கிக் காணிக்கைப்பொருளை யீய, இராமபிரான் 'காணிக்கைப் பொருளைப்பெற்றாற்போல் மகிழ்ந்தேன்: நீ இன்று உன் சுற்றத்தோடு ஊருக்குப்போய் நாளைக் கங்கை கடக்குமாறு நாவாய் கொணர்க' என்ன, பிரிந்து செல்லுதற்கு அன்னான்

வருந்தியது கண்ட இராமபிரான், அன்றிரவு தன்னோடிருக்க அனுமதிதர, குகனும் இளையபெருமாளைப்போலவே இராமனை இரவிலே தன்சேனையோடும் காவல்புரிந்தனன். மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்ததும், நாட்கடன்முடித்த பின் ஸ்ரீராமன் 'விரைவில நாவாய கொணாக' என்ன, குகன் மிகவும் வருந்தி 'வேண்டிய குற்றேவல்புரிவேன் இங்குத்தானே கழிக்கவேண்டிய நாட்களைக் கழிக்க'என்று வேண்ட இராமபிரான் அதுகேட்டு 'நான் புண்ணியநதியாடிப் புனிதரை வழிபடவேண்டும் அவைபுரிந்து சிலநாளில் வருவோம்' என்றான். குகனும ஸ்ரீராமபிரான்கருத்தை யுணர்ந்து நாவாய் கொணர்ந்து 'ஏறுக' என்ன, இராமபிரான் சீதாலக்ஷ்மணரோடும முனிவர் பக்கல் விடைபெற்றுக்கொண்டு நாவாயேற, நாவாய்கொண்டு கங்கையைக் கடத்தினான். பிறகு, ஸ்ரீராமன் 'சித்திரகூடஞ் செல்லும்வழியாது?'என்று அக்குகனை வின,குகன் 'நான் தேவரீரைவிட்டுப் பிரியேன் என்சேனையோடும் உமக்கு வேண்டியவெல்லாம புரிவேன் உம்மோடு இருக்க அநுமதிதருக' என்று மிகவும வேண்ட, அவன்வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீராமன் அந்தக் குகனைநோக்கி, 'நீ என்னுயிரை யொத்தவன என்தம்பி உன்தம்பி சீதை உன்தோழி நாங்கள் தயரதாகத் நாலவராயுதல்வ ரிருந்தோம இப்போது ஐவரானோம இனி உன்சுற்றம என்சுற்றமே ஆதலால் சிருங்கிபேரபுரத்தை வரைப் பாதுகாப்பாயாக; அப்போதிக்கு நீயும்போது இங்குவருவோம். கோசலநாட்டைக் காத்தற்குப் பரதனை வைத்தோம. இங்குள்ளாரைப பாதுகாக்க உன்னை வைத்திருக்கிறோம எனக்கிளைஞரான இவரைப் பாதுகாப்பாய்' என்று நட்புரிமைபாராட்டிச் சொல்ல, இட்டபணியைக் கடக்கமாட்டாமல் குகன் விடைபெற்றுக்கொள்ள, பிறகு இராமனமுதலியோர் காட்டுநெறியை நோக்கி நடந்துசென்றன ரென்பது இப்படலத்திற் கூறியபொருள.

வேறு.

க.—இராமபிரான் இலக்குமணனோடுஞ் சீதையோடுஞ் செல்லுதல்.

வெய்யோனொளி தன்மேனியின [1]விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனு மிடையாளொடு [2]மிளையானொடும் போனான்
மையோமர கதமோ[3]மறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதோ ரழியாவழ குடையான்.

(இ - ள்.) 'இவன் வடிவு-இவனது திருமேனியின் நிறம், மை ஓ-அஞ்சனத்தைப் போலுமோ? மரகதம ஓ-மரகதரத்தினத்தைப் போலுமோ? மறி கடல் ஓ-(அலை) மடங்குந்தன்மையுள்ள கடலைப் போலுமோ? மழை முகில் ஓ-மழைபெய்யும்நிலையிலுள்ள மேகத்தைப் போலுமோ? ஐயோ-!' என்பதுஎன்று சொல்லத்தக்க, அழியா ஓர் அழகு உடையான் - ஒப்பற்றுமாறாத அழகைப் படைத்தவனாகிய இராமபிரான்,-வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரி சோதியின் மறைய-வெப்பமான கிரணங்களையுடைய சூரியனதுஒளி

தனது திருமேனியினின்று வெளிப்பட்டுப்பரவுகின்ற ஒளிக்குள் மறைந்திட, பொய் ஓ எனும் இடையாளொடு உம்-இல்லையென்று சொல்லுமாறு [மிக நுண்ணியதாக] உள்ள இடையைக்கொண்டவளான சீதாபிராட்டியோடும், இளையானொடு உம்-இளையபெருமாளுடனும, போனான் - செல்லலானான்.

மைமுதலியவை என்றும்மாறாது ஒருபடிப்பட அழகுடையனவல்ல வாதலாலும் ஞாயிற்றினொளியும தமமுள் மறையுமபடி பேரொளிபடைத்தன வல்லவாதலாலும இராமபிரானது திருமேனிக்கு அவை ஒருபடியாக ஒப்பாவனவன்றி முற்றுவமையாகா வென்க இங்ஙனம அஞ்சனமமுதலியவற்றில் எதுவும் உவமையாகாமையாலதான், மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழை முகிலோ என ஐயப்படவேண்டியதாயிற்று. ஐயோ - அதிசயமுறவிரங்குதலைக் குறிப்பிக்கும் இடைசசொல் 'அசசோவையோ, வென்னேயெற்றெவனெனுஞ்சொ லதிசயமுறவிரங்கல" என்பது, சூடாமணிநிகண்டு. வெய்யோன்ஒளி - சூரியனது ஒளிக்காக [சூரியனதுவெப்பத்துக்குஅஞ்சி], தன் - இராமபிரானின், விரி சோதியின மறைய - பரந்தஒளிவடிவான திருமேனி நிழலிலொதுங்க;-(அங்ஙனமடங்கிமறைந்த). பொய்யேயெனும இடையாளொடு என்று உரைகூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]மினிர. [2]இளையானொடு. [3]மழைமுகிலோ மறிகடலோ. (சஉ௫)

உ.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - இராமபிரான் சீதையுடனே தான் செல்லும் காட்டினில் திரியும் அன்னம்முதலியன காணுநிலைக்கூறும்.

அளியன்னதொ [1]ரறறுன்னிய குழலாள்கட லமிழ்தின்
[2]றெளிவன்னதொர மொழியாணிறை தவமன்னதொர [3]செயலாள்
வெளியன்னதொ ரிடையாளொடும் விடையன்னதொர நடையான்
களியன்னமு மடவன்னமு [4]முடனாடிவ கண்டான.

(இ-ள்.) அளி அன்னது வண்டினை யொததுள்ள, ஓர அறல துன்னிய- ஒப்பற்ற கருமணல நெருங்கியிருப்பதுபோல நெருங்கியிருக்கின்ற, குழலாள்- கூந்தலையுடையவளும், கடல அமிழ்தின அன்னது தெளிவு ஓர மொழியாள்- திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமிருதத்தையொதது [இனியவாய] தெளிவான பேசசுக்களையுடையவளும,நிறை தவம அன்னது ஓர செயலாள்- நிறைந்ததவத்தையொதததுந தூயமையதான தொழிலையுடையவளும, வெளி அன்னது ஓர இடையாளொடும - ஆகாயத்தை யொததுதான [கண்ணுக் குப் புலனாகாததான] இடையையுடையவளுமான சீதாபிராட்டியோடுங்கூட, விடை அன்னது ஓர நடையான - காளைமாட்டை யொதத [கம்பீரமும் வலிமைசெருக்கும் தோற்றுவதான]நடையையுடையவனான ஸ்ரீராமபிரான், களி அன்னம உம்-மதக்களிப்பையுடைய அன்னமும், மடம் அன்னம் உம் - மடப்பத்தையுடைய பெணணனனமும, உடன் ஆடுவ-சேர்ந்து உலாவுவதை, கண்டான் —; (எ - று.)

சீதையின் குழலுக்கு - அளியும் அறலும், தெள்ளிய இனியமொழிக்கு- தெளிந்த இனிமை மிக்க அமுதமும், தூய்மையான செயலுக்கு - தவமும், கண்ணுக்குப் புலனாகாத இடைக்கு - ஆகாயமும் உவமையெனக் காண்க. அறல், நிறத்தோடு வடிவிலும் உவமை. விடைபன்ன தொர்நடை - வ்ருஷப கதி. தூயசெயல் - கற்பொழுக்கம். அன்னம் என்ற பொதுப்பெயர் - 'களி,' 'மடம்' என்ற அடைமொழிகளைப்பெற்று, முறையே ஆணையும் பெண்ணையும் காட்டின. 'இடையாளொடும் விடையன்னதொர் நடையான களியன்னமும் மடவன்னமு முடனாடுவ கண்டான்' என்றதனால், அவை சீதையும் தானும் உடன்செல்வதைப்போலு மென்ற குறிப்புடன் கண்டா னென்பது, பெறப்படும். பி ம் —[1]அறல்பன்னிய. [2]தெரிபன்னது. [3]பொறையாள் [4]நடமாடுவ, விளையாடுவ, விளையாடுதல் (கஉக)

ரு. அஞ்சம்பையு மையன்[1]றன தலகம்பையு மளவா
நஞ்சங்களை வெல்லாகிய நயனங்களை யுடையாள்
[3]துஞ்சுங்களி வரிவண்டுகள் குழலின் [4]படிசுழலுங்
கஞ்சங்களை மஞ்சன்கழ னகுகின்றது கண்டாள்.

(இ - ள்) அஞ்சு அம்பை உம - (மன்மதனது) பஞ்சபாணங்களையும், ஐயன்தனது அலகு அம்பை உம - இராமபிரானது கூர்மையான அம்பையும், அளவா - அளந்து [உவமையாற் கடந்து], நஞ்சங்களை வெல் ஆகிய - விடத்தை வெல்லுகின்ற, நயனங்களை - கண்களை, உடையாள் - படைத்தவளான சீதை,—களி துஞ்சும் வரி வண்டுகள்-மதக்களிப்புத் தங்கிய இரேகைகளமைந்த வண்டுகள், குழலின் படி சுழலும் - வேய்ங்குழலின் தன்மையோடு [இன்னிசையோடு] வட்டமிடப்பெற்ற, கஞ்சங்களை - தாமரைமலர்களை, மஞ்சன் கழல்-இராமபிரானது திருவடிகள், நகுகின்றது-(தமக்கு இவை இணையாகா என்று) பரிகசிப்பதுபோன்றிருத்தலை, கண்டாள்—: (எ - று.)

சீதாபிராட்டி, வண்டுகள் சுழலப்பெற்றதும் மஞ்சன்கழல்நகுகின்றது மான கஞ்சங்களைத் தாம்செல்லும்வழியிடையே பூத்திருத்தலைக் கண்டாளென்ற வாறு. அத்தாமரைமலர்கள் இராமபிரானது திருவடிகட்கு ஒப்பாகா என்றது- எதிர்நிலையணி. "அஸிதேக்ஷணா" என்று ஸ்ரீவான்மீகிபகவான் அருளிச்செய்யுமாறு கண்ணழகு விஞ்சியவளாதலால்'அஞ்சம்பையும நயனங்களை யுடையாள்' எனச் சீதாபிராட்டியைக் கண்ணழகுஉடையவளென்று பாராட்டிக்கூறினார். தமக்கு இலக்கானாரை வசப்படுத்துந்தன்மை அஞ்சம்புக்கும் இராமபிரானது அலகம்புக்கும் உளதாதல்பற்றி,அவை நயனங்கட்கு உவமையாயின. நஞ்சும் உண்டாக்கே வேதனையுண்டாக்குவதாக இருக்க இந்தக் கண்கள் இலக்கானாக்கும் வேதனையை விளைத்தலால், நயநம் நஞ்சங்களை வெல்வதாகும்.இதனால்,இராமபிரான் சீதாபிராட்டியின் கண்ணழகில் ஈடுபட்டுள்ளா னென்பது, விளங்கும். நஞ்சங்கள், கள் - அசை. அலகு-கூர்மைக்கு,

இலக்கணை. வண்டுகள் குழலின்படி சுழலும் என்னுமிடத்தில் "இருங்கட் டும்பி குழலாக" என்றது ஒப்புநோக்கத்தக்கது. களி துஞ்சும் வண்டுகள் குழலின்படி சுழலும்என்பதற்கு-களிப்புப்பொருந்தியவண்டுகள் செய்கின்றகுழல் போலப் போவதும்வருவதுமாக இருக்கின்றன என உரைத்தாருமுளர். குழலின்படி-அளகத்திற் சுழல்வதுபோல என்று உரைத்தலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]கையிலழகம்பை, தனதாலமபை, கையிலகலம்பை. [2]செல. [3]கொஞ்சுங்கிளி. [4]மிசைசுழலக். [5]அஞ்சங்களாகுதன் சுழல், மஞ்சன்கழனகுகின்றன. (கூஉஎ)

ச. மாகந்தமு மகரந்தமு மளகந்[1]தரு மதியின்
பாகந்தரு நுதலாளொடு பவளந்தரு மிதழான்
மேகந்தனி [2]வருகின்றது [3]மின்னோடென மிளிரபூ
ணாகந்தனி வருகின்றது பிடியோடென நடவா.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) மா கந்தம உம் - மிக்க நறுமணத்தையும, மகரந்தம் உம் - பூந்துகளையுங்கொண்ட, அளகம - கூந்தல், தரு - பெற்ற, மதியின் பாகம் தரு- சந்திரனது துண்டத்தை [அஷ்டமீசந்திரனை] யொத்த, நுதலாளொடு-நெற்றியையுடையவளான சீதாபிராட்டியோடு, பவளம தரும இதழான் - பவழத்தையொத்த அதரத்தையுடையவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான,—மிளிர பூண - விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையணிந்த, மேகம மின்னோடு தனி வருகின்றது என- மழைமுகில் மின்னலோடுசேர்ந்து தனித்துவருகின்றதுபோலவும்,நாகம் பிடியோடு தனி வருகின்றது என - ஆணயானை (தன்) பெட்டையோடு தனித்து வருகின்றதுபோலவும, நடவா-(தாளிஞல) நடந்துசென்று,—(எ-று.) "குவளைநதொகை கண்டான்" என அடுத்த செயயுளோடு தொடாந்துமுடியும்.

மாகந்தம் மகரந்தம என்பன, அளகததுககு அடைமொழிகள். அளகம் - பெணமயிா இது இப்பொருளதாதலை"அளகமோதிமைமபால பெண்மயிா" என்ற பிங்கலந்தையாலும அறிக. சீதாபிராட்டியின் கூந்தன்மயிரை யடுத்துத தோன்றும் நெற்றியை 'அளகந்தரு மதியின பாகந்தரு நுதல' என வருணிததாா; தரு - உவமவுருபு. நுதலாளொடு இதழான் வருவது - மேகம் மின்னோடு வருவதனையும், நாகம பிடியோடு வருவதனையும போலுமென்றாா; உவமையணி. மேகம்மின்னோடென்றது - வடிவததிலும, நாகம பிடியோடென்றது - நடையிலும உவமையாம். மேகந்தனிவருகின்றது என்றது - இடியின்றி வருவதென்ற கருத்தினாலாகும. 'மிளிரபூண' என்ற அடைமொழி 'மேகம், நாகம' என்ற இரணடோடும் இயைததக்கது. நாகந்தனி வருகின்றது என்றது - யூகபதிஇனததோடும வருவது இயல்பாதலால், அங்ஙனமின்றித தனிததுவருகின்றதென்னும பொருளை யுணாத்தற்காக. நாகம்-நகத்தில்வாழ்வது என யானைககுக காரணககுறி; நகம் - மலை. பி-ம்:—[1]தொடர், தர. [2]வருகின்றதொா. [3]விலலோடென. (கூஉஅ)

௫. தொளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச்சுவை யமுதின்
கிளைகட்டிய கருவிக்கிள ரிசையிற்பசை நறவின்
விளைகட்டியின் மதுரித்தெழு கிளவிக்[1]கிளி விழிபோற்
களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி குவளைத்தொகை [2]கண்டான்.

(இ-ள்.) தொளை கட்டிய கிளை முட்டிய சுருதி சுவை அமுதின்-தொளை பொருந்திய வேய்ங்குழலிலிருந்து (வாயுசஞ்சாரத்தால்) தாக்கியெழுப்பிய இசையாகிய (காதாற்சுவைக்குந்தன்மையுள்ள) அமுதம் போலவும், கிளை கட்டிய கருவி கிளர் இசையின் - நரம்பு கட்டப்பெற்ற கருவியாகிய யாழினின்று எழுகின்ற இசைபோலவும், பசை நறவின் - பசுந்தேன்போலவும், விளை கட்டியின் -(கருப்பஞ்சாற்றினின்று) உண்டாக்கப்படுகின்ற பாகுகட்டிபோலவும், மதுரித்து - இனிமையைப்பெற்று, எழு - உண்டாகின்ற, கிளவி - பேச்சையுடைய, கிளி-கிளிபோன்றவளான சீதாபிராட்டியின், விழி போல் - கண்களைப் போன்றுள்ள, களை கட்டவர் தளை விட்டு எறி குவளை தொகை-களைபிடுங்குபவர் வயலினின்று விட்டெறிகின்ற குவளைமலரின் தொகுதியை, கண்டான்-.

இராமபிரான் சீதையின் கண்களைப்போல் தோன்றுகின்ற குவளைமலர்த்தொகையைக் கண்டானென்க. சீதாபிராட்டியின் பேச்சு - இனிமையுடைத்தில் வேய்ங்குழலினிசையையும், யாழினிசையையும், பசுந்தேனையும், கருப்புக்கட்டியையும் போலுமெனக். வேய்ங்குழலைவாசிப்போன் தன்வாயினின்று விடுத்த காற்று உட்புகுந்து தாக்கித் திறந்த தொளைவழியே வெளிவருவதனாலேயே இசை பிறத்தலால், 'கிளைமுட்டிய சுருதி' என்றார். கிளை - வேய்ங்குழல்; "தண்ணுமையாழ் முழவங்கிளை" என்றதுங் காண்க. அமுதின் முதலிய இடங்களிலுள்ள இன்னை உவமப்பொருவாகக்காமல் உறழ்பொருவாக்கிச் சுருதிச் சுவையமுது முதலியவற்றைக் காட்டிலும் விஞ்சி மதுரித்தெழுகின்ற கிளவி என்று உரைத்தலும் பொருந்தும். கிளி - கிளிபோன்றவட்கு, ஆகுபெயர். பி-ம்.—[1]கிள்ளா. [2]கண்டா. (௬௨௬)

௬.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இராமனுதியர் பலவகைக்காட்சிகளைக் கண்டவண்ணம் கோசலநாடுகடந்தமையைத் தெரிவிக்கும்.

அரும்பேந்திய கலசத்துணை யமுதேந்திய மதமா
மருப்[1]பேந்திய வெனலாமுலை மழையேந்திய குழலாள்
[2]கருப்பேந்திர முதலாயின கண்டாளிடர் காணாள்
பொருப்பேந்திய தோளானொடு விளையாடினள் போனாள்.

(இ - ள்.) ஏந்திய - (இவள்)தாங்கியுள்ளவை.—அரும்பு ஏந்திய கலசம் துணை - அரும்பை(த் தன்மேலிடத்து)க்கொண்டுள்ள இரண்டு பொற்கலசங்களோ? (அன்றி), அமுது ஏந்திய மதம் மா மருப்பு - இனிமையை (த் தன்னிடத்து)க் கொண்டுள்ளனவும் மதயானையினிடத்துத்தோன்றியுள்ளனவுமான (இரட்டைத்)தந்தங்களோ? எனல் ஆம் - என்று சொல்லுதற்குத்தக்க, முலை-தனங்களைக் கொண்டுள்ள, மழை ஏந்திய குழலாள் - மேகத்தை யொத்த கூந்தலையுடையவளாகிய சீதாபிராட்டி,— இடர் காணாள் - (தன் கணவனு

டன் செல்வதனல் வழிநடத்தலினலுண்டாகிற) வருத்தத்தை (சிறிதும்) அடையாதவளாய், பொருப்பு ஏந்திய தோளானொடு - மலையையொத்த தோளையுடைய இராமபிரானோடு, விளையாடினள்-மனம் மகிழ்ந்தவளாய், கரும்பு ஏந்திரம் முதல் ஆயின கண்டாள்-கரும்பாலை முதலியவற்றைக் கண்ட வண்ணம், போனாள்—;(எ - று.)

பலவகைக் காட்சிகளையும் கண்டுகொண்டே செல்வதனல் வழி நடந்த வருத்தம் சிறிதுந் தோன்றாமல், சீதை, மனமகிழ்ந்து இராமபிரானுடன் சென்றனளென்று கருத்துக் கூறுவாருமுளர். தனங்களுக்கு - அருப்பேந்திய கலசத்துணையும், அமுதேந்திய மாமருப்பும் உவமை. ஏந்திய ஏந்திரம=யந்தரம்:வடசொல். 'மதமா ஏந்திய' என்பது, மருப்புக்கு இயற்கையடைமொழி. முன்னிரண்டடிகட்கு - அரும்பையேந்தியனவும் அமுதகலசத்துணையேந்திய எனவும் மதமா மருப்பேந்திய எனவுஞ்சொல்லுதற்குஉரிய முலையையும் மழையேந்திய குழலையுமுடையவ ளென்க்கூறலுமாம். மூன்றாமடியில் தொடைமுரண்காண்க. ஏந்திய என்றசொல் பலமுறைவந்தது சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம். பி-ம் —[1]ஏந்தியது. [2]கருப்பேந்தியம. [3]போவாள்.

எ. [1]பன்னந்துக டாளந்தொகு படர்[2]பங்கய நன்னீ
ரன்னந்துயில் வதிதண்டலை [3]யயனந்துறை புளினஞ்
சின்னந்தரு மலர்[4]சிந்திய செறி[5]நந்தன வன[6]நன்
[7]பொன்னந்திய நதிகண்டுள [8]மகிழ்ந்தனர் [9]போனார்.

(இ - ள்.) பல் நந்துகள் தாளம் தொகு - பலசங்குகளினின்று தோன்றிய முத்துக்கள் சேரப்பெற்ற, படர் பங்கயம் நல் நீர்-படர்ந்துள்ள தாமரைக் கொடிகளையுடைய சிறந்த நீர்நிலைகளில், அன்னம் துயில் வதி-அன்னப்பறவைகள் தூங்குவதற்கு இடமான, தண்தலை - சோலைகளையும், அயல் நந்து உறை புளினம் - பக்கங்களில் சங்குப்பூச்சிகள் தங்கப்பெற்ற மணல்மேடுகளையும், சின்னம் தரு மலர் சிந்திய செறி நந்தனவனம் - விடுபூவாக அணிதற்குரிய மலர்களைச் சிந்தியுள்ள பூஞ்செடிகளடர்ந்த நந்தவனங்களையும், நல் பொன் நந்திய நதி - சிறந்த பொன்னைக் கொழிக்கின்ற நதிகளையும், கண்டு —, உளம் மகிழ்ந்தனர் - மனமகிழ்ந்தவர்களாய், போனார் - (இராமன் முதலியவர்) சென்றார்; (எ - று.)

கால்நடையாகச்சென்ற இராமன்முதலியோர் தாம் செல்லும் வழியிடையேயுள்ள சோலைகளையும் புளினங்களையும் நந்தவனங்களையும் ஆறுகளையும் கண்டு மனமகிழ்ந்தன ரென்பதாம். இராமபிரான் கோசலதேசத்தைக் கடந்து கங்கையைச்சேருமுன் தமசாநதிக்கரையில் தங்கியபின்பு தேவசுருதி கோமதி என்னும் நதிகளைக் கடந்தா னென்பது முதனூலால் விளங்கும். நந்திய - தோன்றிய எனினுமாம். பி-ம் —[1]பன்னந்துகுதாளம். [2]பந்திகள்படுநீர், பந்துகள்படுநீர். [3]அயநந்துறை. [4]தந்தன, சிந்தின. [5]சந்தனவனம். [6]ஆம். [7]பொன்னுந்திய. [8]மகிழ்வுற்றனர். [9]போவார். (சுஙக)

ரு. கால்பாய்[1]வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன கடைவாய்ப்
பால்பாய்வன [2]நறைபாய்வன மலர்வாயளி படாச்
சேல்பாய்வன கயல்பாய்வன செங்கான்மட வன்னம்
போல்பாய்[3]புனன் மடவார்படி [4]நெடுநாடவை போனார்.

(இ - ள்.) முது மேதிகள் - முதிர்ந்த எருமைகள், கதிர மேய்வன-நெற் கதிர்களை மேய்வனவாக,(அதனால), கடைவாய பால் பாயவன-(தமது)வாய்க் கடையினின்று (மணிபிடியாத அககதிர்களின்) பாலொழுகப்பெற்றனவாய், கால்பாய்வன-(தமது)காலகளாற் பாயப்பெற்றனவும,—நறை பாயவன மலர் வாய் அளி படா -தேனொழுகப்பெற்றனவான நீர்மலர்களிலுள்ள வண்டுகள் மேலெழுந்து உலாவுமாறு, சேல பாய்வன கயல் பாயவன-சேலமீன்களும் கயலமீன்களும(களிப்புக்கொண்டு குதித்து மேலெழப்பெற்றனவுமான, பாய் புனல-பாய்ந்து செலலுந் தன்மையுள்ள நீர்களில, செம கால மடம அன்னம போல் - செந்நிறத்தாளைக்கொண்ட மடப்பத்தையுடைய அன்னப்பறவை போல, மடவார படி - மகளிர மூழ்குதற்குஇடனான, நெடு நாடு அவை - சிற ந்த அந்தககோசலசநாட்டை, போனா-(இராமன் முதலிய மூவரும) கடந்து சென்றார்கள்: (எ - று.)

அந்தககோசலதேசம, எங்குபபார்த்தாலும பாயந்துசெலலும் நீர்நிலை களைப்பெற்றுள்ளது; அந்தநீர்நிலைகளில, சிறசிலவிடத்து, நீரைக்கண்டால் மகிழ்ந்து செலலும எருமைகள தமவாயில மேயந்த முற்றுதகதிரினின்று பால் பெருகிக் கொண்டிருக்கப பாயும அன்றியும, அந்நீர்நிலைகள் கயல்மீன் களும் சேலமீன்களும துள்ளி விளையாடப்பெறும அங்ஙன் அம்மீன்கள துள்ளிவிளை யாடிக் குதிக்குமபோது அந்நீர்நிலைகளிலுள்ள தாமரைமலர்களின்மீது தாக்கு வதனால அம்மலர்களில தேனைப பருகுமாறு உள்ளே படிந்திருந்த வண்டுகள் மேலெழும. இங்ஙனமான நீர்நிலைகளில தடங்களென்று ஏற்பட்ட துறைகளுள் மகளிர மடவன்னம்போற் படிந்துமூழ்குவார்கள அவ்வாறு புனல்வளஞ் சிற ந்த கோசலநாட்டை இராமன்முதலியோர கடந்துசென்றனர் ரென்பதாம.
பி-ம்:—[1]முலை, புனல. [2]பறை, புனல. [3]புனமடவார. [4]திருநாடு. (சுஙஉ)

வே று.

கூ.—இராமன் முதலியோர் கங்கையை யடைதல்.

பரிதி பற்றிய பல[1]கலன் [2]முற்றினர்
மருத வைப்பின் வளங்கெழு நாடொரீஇச்
சுருதி கற்றுயர் [3]தோமிலா [4]சுற்றுறும்
விரிதி ரைப்புனற் கங்கையை [5]மேவினார்.

(இ - ள்.) பரிதி பற்றிய பல் கலன் முற்றினா-சூரியன்போல விளங்கு கின்ற பல ஆபரணங்களை நிரம்பஅணிந்த இராமன் முதலிய அம்மூவரும்,- மருதம் வைப்பின் வளம் கெழு நாடு ஒரீஇ-மருதநிலமாகிய வளப்பமபொருந் திய கோசலநாட்டைக் கடந்து (பின்பு), சுருதி கற்று உயர் தோம் இலர் சுற்

றும் - வேதங்களைப்பயின்று மேம்பாடுற்ற குற்றமற்ற முனிவர் சூழ்ந்து தங் கப்பெற்ற, விரி திரை புனல் கங்கையை - பரவுகின்ற அலைநீரையுடைய கங் காநதியை, மேவினர் - சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

தாம் செய்யவேண்டிய விரதநியமங்களைச் செய்துகொண்டு இனிது உறைதற்குஏற்ற தலமாதலாலும், தன்னையடைந்தாரது தீவினைகளைப்போக் குந் தெய்வநதி யாதலாலும், சுருதிகற்றுயாதோமிலா அதனைசசுற்றி வாழ்வா ராயினர். பி-ம்·—[1]கனை. [2]முற்றிய. [3]தோமிலாச. [4]சுற்றுற. [5]மேவினன். (கூகூ)

கo.—கங்கைக்கரையில் வாழ்ந்த தபோதனர் இராமனைக் காணவருதல்.

கங்கை யென்னுங் கடவுட் [1]டிருநதித்
தங்கி வைகுந் தபோதனா யாவரு
மெங்கள் செல்கதி வந்ததென் றேமுறு
மங்க ணுயகற் காணவந் தண்மினர்.

(இ - ள்.) கங்கை என்னும் கடவுள் திரு நதி-கங்கையென்று சொல்லப் படுகின்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள சிறந்த நதிக்கரையில், தங்கி வைகும்-தங்கி வாழ்கின்ற, தபோதனா யாவரும்-இருடியரெல்லாரும், 'எங்கள் செல் கதி-யாம(தவம் செய்து)அடையும் புகலிடமாகிய பரம்பொருள், வந்தது-(இங்கே) வந்திட்டது,' என்று-, ஏமுறு-மகிழ்ச்சியடைந்து, அம் கண் நாயகன்-அழகிய திருக்கண்களையுடைய இராமபிரானை, காண - தரிசிக்குமாறு, வந்து-, அண மினர் - நெருங்கினார்கள்; (எ - று)

தாங்கள் எந்தக்கடவுளை அடையவேணுமென்று தவஞ்செய்கின்றா களோ அந்தக்கடவுளே மானிடவடிவந்தாங்கி வந்துள்ளதைத் தமது ஞானக் கண்ணினாலுணர்ந்து அக்கங்கைக்கரையில்வாழும் முனிவர்கள் 'எங்கள்செல் கதிவந்தது' என்று சொல்லிக்கொண்டு இராமபிரானை வந்தணுகினரென்க. நாம தேடிச்செல்லவேண்டிய பரம்பொருள் நாமஇருக்குமிடந்தேடி வந்ததே! இதுஎன்ன பெரும்பேறு எனறாடுபாடு, 'செலகதிவந்தது' எனறவிடத்துத் தோன்றும். தன்னில ஒருகால் மூழ்கியவரது தீவினைகளையெல்லாம போக்கு தன்மையுடையது மாத்திரமேயன்றி, திரிவிக்கிரம மூர்த்தியாகிய திரு மால் திருவடியினின்று பிறந்தமையாலுண்டாகப்பெற்றுச் சிவபிரானது சடையிலதங்கி இப்பூவுலகில வருதலாலும, கங்கை 'கடவுணதி'என்று சொல லத்தகும். பி - ம்·—[1]பெருநதி. (கூகூச)

கக —வந்தமுனிவர்கள் இராமனைத் தரிசித்துமகிழ்தல்.

பெண்ணி [1]னேக்குஞ் சுவையிற பிறா[2]பிறாக்
கெண்ணி [3]னேக்கி யியம்பரு மின்பத்தைப்
பண்ணி [4]னேக்கும் பராவரு தையபசுங்
கண்ணி னேககின ருள்ளங் களிக்கின்றார்.

(இ - ள்.) பிறா பிறாககு-'(முனிவரினும்)மிகவும் வேறுபட்டவரான இல் லறத்தார்களால், பெண்ணின நோக்கும் - பெண்பாலாரிடத்து (த் தாம்) அனு பவித்துக்காணப்படுகின்ற, சுவையின்-காமவின்பம்போல,-எண்ணில் நோக்கி

இயம்ப அரு இன்பத்தை-மனத்தினால் ஆராய்ந்துபார்த்து (வாயினால்) சொல்லுவதற்கும் அருமையான இன்பத்தின் வடிவானவனும், பண்ணில் நோக்கும் பரா அமுதை - சுரவடிவமான வேதத்தினா லுணரவல்ல சிறந்த அமுதசொரூபியுமாகிய அந்த இராமபிரானை, (அம்முனிவர்), பசும் கண்ணின் நோக்கினர்-ஞானக்கண்களாற் காணப்பெற்றவராய், உள்ளம் களிக்கின்றார்—; (எ - று.)

இவ்வுலகத்தவர் பெண்பாலாரின் கலவியின்பத்தால் மனங்களிப்பது போல், பற்றற்ற யோகியராகிய அத்தபோதனர்கள் இன்பவடிவானவனும் வேதங்களா லுணரப்படும் அமுதம்போல இனியனுமாகிய பரம்பொருளின்வடிவான அவ்விராமபிரானைக் கண்டு உள்ளங் களித்தனரென்க. இல்லறத்தார் காமசுகத்தைத்துய்த்து இன்பத்தையடைதல்போல, முனிவர் எம்பெருமானைத் தியானித்து இன்பமடைகின்றனரென இன்பமடைதற்றிறத்தில்ஒப்புமையேயன்றி இன்பத்திறத்து ஒப்புமைகூறியதன்று; பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பம் எள்ளளவும் ஒவ்வாதாகையா லென்க. பிறாக்கு - உருபுமயக்கம். சுவையின் அமுதைக் கண்ணினோக்கினர் உள்ளங் களிக்கின்றார் என இயையும். இனி, சுவையின் என்பதை, 'இயம்பரு' என்பதனோடு இயைத்து, பரம்பொருளின் வடிவாகிய இராமபிரானைக் கண்டதனாலாகிய இன்பம் பெண்பாலாரை அனுபவித்தலால்அடைந்த இன்பம்போல பிறர் எண்ணினால்நோக்கிப் பிறர்க்கு இயம்புதற்குஅரியது எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். பரவமுது பரா வமுது நீட்டல்விகாரம். பாவு அமுதெனப்பிரித்து உரைப்பினுமாம். பிறர் பிறா என்றவிடத்து முதலதாகிய பிறர் - இல்வாழ்வாரையும், இரண்டாவது பிறர் - துறவறத்தாரையுங் காட்டு மென்றுரு முளர். பி-ம்.—[1]நோக்கின். [2]பெறற்கு, தமக்கு நோக்கவிளம்பரு, நோக்கிலியம்பரு நோக்கு. (சக)

சஉ.—வந்த முனிவர்கள் இராமபிரானைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடுதல்.

[1]எதிர்கொ ண்டததின ரின்னிசை பாடினர்
வெதிர்கொள் கோலின ராடினர் வீரனைக்
கதிர்கொ டாமரைக் கண்ணனைக் கண்ணினான்
மதுர வாரி யமுதென மாந்துவார்.

(இ-ள்.) வெதிர் கொள் கோலினர்-மூங்கிலகளினாலியன்ற(திரி தண்டத்தையேந்திய அம்முனிவர்கள்,—வீரனை - மகாவீரனும், கதிர் கொள் தாமரை கண்ணனை - ஒளியைக்கொண்ட தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவனுமான இராமபிரானை, மதுரம் வாரி அமுது என-இன்சுவையுடைய பாற்கடலிற்றோன்றும் அமுதத்தை (வாயினால் முகர்ந்துஉண்பது) போல, கண்ணினால் மாந்துவார்-கண்ணினாற் பருகியுண்பவராய், எதிர் கொடு - எதிர்கொண்டு, இன் இசை பாடினர் ஏத்தினர்-இனிய இசைகளைக்கொண்டு பாடித்துதித்து, ஆடினர் - ஆனந்தக்கூத்தனஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

இராமபிரானைக் கண்ணினாற்கண்ட களிப்பினால் அம்முனிவர்கள் ஏத்திப் பாடி ஆடினாரக ளென்க. தாம் உள்ளவிடத்திற்கு வரும் விருந்தினரை உபசரித்தற்குக் குறிப்பாக எதிர்கொள்ளுதல் முறைமை யாதலால் இம்முனிவரும்

எதிர்கொண்டன ரென்க. "நூலே கரகம் முக்கோல்மணையே, யாயுங்காலை யந்தணர்க்குரிய" என்ற தொல்காப்பியத்திற்கு ஏற்ப அவ்வந்தணர்களை 'வெதிர் கொள் கோலினார்' என்றார். கதிர் கொள் தாமரை என்பதற்கு-சூரியகிரணங் களை எதிர்கொள்கின்ற [சூரியகிரணங்களால் மலர்கின்ற] தாமரை எனினு மாம். வாரி - கடலுக்கு, இலக்கணை. பி-ம் —[1]எதிர்கொண்டு. (சுசுசு)

கசு —அம்முனிவர்கள் இராமபிரானைத் தம்மிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுதல்.

மனையி னீங்கிய மக்களை வைகலு
நினையு நெஞ்சினர் [1]கண்டிலர் தேடுவா
ரனையர் வந்துற வாண்[2]டெதிர்ந் தார்களி
[3]னினிய [4]மாதவப பள்ளிகொண் [5]டெய்தினர்.

(இ - ள்.) மனையின் நீங்கிய மக்களை- தமது) வீட்டினின்று நீங்கிய பிள் ளைகளை, வைகல்உம்-நாள்தோறும், நினையும் நெஞ்சினர்-எண்ணுகின்ற மனத் தையுடையவராய், கண்டிலர்-காணப்பெறாமல், தேடுவார் - தேடுபவர்களாகி, அனையர் வந்து உற-(காணுமற்போன) அந்தப்பிள்ளைகள் வந்துசேர,எதிர்ந்தார் களின்-எதிர்ப்படப்பெற்ற பெற்றோர்கள்போல, ஆண்டு-அப்பொழுது, (அம் முனிவர்கள் இராமபிரானைப் பேராதரத்தோடு எதிர்கொண்டு), இனிய மா தவம் பள்ளி - இனிய சிறந்த தவஞ்செய்தற்குரிய (தமது) வாழிடத்தில், கொண்டு - அழைத்துக்கொண்டு, எய்தினர் - போய்ச்சேர்ந்தார்; (எ - று.)

தமதுமக்கள் மனையினின்று காணாதுபோயவிட அவர்களைக் காணபோமா என்கின்ற கருத்தோடு தேடிக்கொண்டிருப்பவருக்கு அவர்கள்காணப்பட்டால் எங்ஙனம் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாகுமோ அத்துணைப் பெருமகிழ்ச்சியுடனே, அம்முனிவர்கள்,தமது அஞ்ஞானத்தால்மனத்தைவிட்டகன்ற பரம்பொருளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில கண்களாற்காணுமாறு நேரேவந்து கூடியதனாற் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனரென றவாறு கீழ் "பெண்ணிறைக்குஞ்சுவையின்" என்றசெய்யுளிற்பெண்களாற்பெறும இன்பத்தைஉலகத்தவர்பெறுதல்போல் அம்முனிவர்கள் இராமபிரானைக்கண்டதனாற் களிப்படைந்தமையைக் கூறிய கவி,இச்செய்யுளால் உலகத்தவர் பிரிந்த மக்களைக் கண்டதனாற் பெறுங்களிப் பை முனிவர்கள் எய்தினமையைக் கூறின ரென்க இதனால்,'சர்வேசுவரனே எல்லாவுறவுமுறையும்'என்று அம்முனிவர் கருதியமையைச் சிறிது புலப்படுத் தினவாறாயிற்று. பி-ம்:—[1]நீடினர்தேடுவார். [2]எதிர்ந்தார்கள்போல். [3]இனைய. [4]மாதவர். [5]ஏகினர். (சுசுஎ)

கஎ.—முனிவர்கள் இராமபிரானது வழிவந்த வருத்தத்தைப் போக்குதல்.

பொழியுங் கண்ணிற் புதுப்புன லாட்டினர்
மொழியு மின்சொலின் மொய்ம்மலர் சூட்டினர்
[1]ழிதி லன்பெனு மாரமிழ் தூட்டினா
வழியின் வந்த [2]வருத்தந் தணியவே.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்),—வழியின் வந்த வருத்தம் தணிய - வழி நடப்பினால்சேர்ந்த வருத்தம் (அவ்விராமபிரானுக்குத்) தணியுமாறு, கண்ணில் பொழியும் புது புனல் ஆட்டினார் - (தமது) கண்களினின்றும் (பெருகுதலின்) வெளிவருகின்ற புதுநீரைக்கொண்டு திருமஞ்சனஞ்செய்து, மொழியும் இன் சொலின் - (தாம்) சொல்லுகின்ற இனிய சொல்லாகிய, மொய் மலர் - நெருக்கமாகத்தொடுக்கப்பட்ட மலர்மாலையை, சூட்டினார் - சூட்டி, அழிவு இல் அன்பு எனும் ஆர் அமிழ்து ஊட்டினார் - குறைதலில்லாத அன்பாகிய நிறைந்த உணவை உண்ணச்செய்தனர்; (எ - று.)

வெகுதூரம் நடந்துவந்து இளைத்துப் பசித்தவரை நீராட்டி உபசரித்து உணவிப்பதுமுறை. அம்முனிவர்கள் தங்கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருக்கி இன்சொல் சொல்லித் தமது அன்பைக் காட்டியபொழுது, நீராடியுண்டவன்போல் இராமபிரான் மனநிறைவுகொண்டானென்றவாறு. "புனையுங் கண்ணி யெனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே" என்ற பெரியாழ்வார்பாசுரத்தை யொட்டி, 'மொழியுமின்சொலின் மொய்ம்மலர்சூட்டினார்' என்றார். கண்ணிற் புதுப்புனலாட்டினார் - "பொழிந்தவுண்கணீர்ப் புதுப்புனலாட்டினார்" என்றார் நகர்நீங்குபடலத்தும். உணவிடுவார்க்கு அன்பு இன்றியமையாது வேண்டுதலின், இங்கு, 'அன்பெனுமமுது' என்றார். பி-ம்.—[1] இழிவில், விழியில். [2] வருத்தமவருத்தவே, [3] வருத்தமவருந்தவே, வருத்தத்தைவீட்டினர், வருத்தத்தை வாட்டினர். (௬௩அ)

௬௫.—அம்முனிவர்கள் இராமபிரானை நீராடி அமுதுசெய்யுமாறு வேண்டுதல்.

காயுங் [1]கானிற் கிழங்குங் கனிகளுந்
தூய தேடிக் [2]கொணர்ந்தனர் தோன்றனீ
யாய கங்கை யரும்புன [3]லாடினை
[4]தீயை யோம்பினை செய்யமு தென்றனர்.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்),—கானில் - காட்டினின்று, தூய - பரிசுத்தமான, காய் உம் - காய்களையும், கிழங்கு உம் - கிழங்குகளையும், கனிகள் உம் - பழங்களையும், தேடிக்கொணர்ந்தனர் - தேடிக்கொண்டுவந்தவர்களாய்,—(இராமபிரானைநோக்கி), 'தோன்றல் - (யாவரினும்) சிறந்துவிளங்குபவனே! நீ—, ஆய கங்கை அரு புனல் ஆடினை - அருகிலுள்ள கங்கையின் அருமையான நீரில் மூழ்கி, தீயை ஓம்பினை - அக்கினியை வளர்த்தவனாய் [நாடோறுஞ்செய்யவேண்டிய அக்கினிஹோத்திரத்தைச் செய்துவிட்டென்றபடி], (நாங்கள் கொணர்ந்த காய்கனிகிழங்குகளை), அமுது செய் - உண்பாயாக,' என்றனர் - என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

கிருகஸ்தர்க்கு அக்கினிஹோத்திரஞ்செய்தல் இன்றியமையாததாதலின் 'தீயையோம்பினை' என்றார். "காடுகளூடுபோய். ....வருகின்றதாமோதரா ...தூளிகாணுன்னுடம்பு,...ஆடிஅமுதுசெய்" என்ற பாசுரம் இங்கு நினை

விற்கு வருகின்றது. தூய - பெயர். தோன்றல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். பி-ம்:—[1]கானக. [2]கொணர்ந்தனம். [3]ஆடிமுத். [4]தீயுமோம்பினை, தீயையோம் பிப்பின், தீயையோம்பினீ. (௬௩௯)

௧௬.—இராமபிரான் சீதையோடு கங்கையில் நீராடுதல்.

மங்கை யர்க்கு விளக்கன்ன [1]மாதையுஞ்
செங்கை [2]பற்றினன் றேவருங் [3]கைதொழப்
பங்க யத்தயன் பண்டுதன் [4]பாதத்திற்
[5]கங்கை யிற்[6]றருங் கங்கையி னாடினான்.

(இ-ள்.) (இராமபிரான்),—மங்கையர்க்கு விளக்கு அன்ன மாதை உம்- பெண்பாலாரெல்லாருக்கும் விளக்குப்போல்பவளாகிய சீதாபிராட்டியையும், செம் கை பற்றினன் - சிவந்துள்ள (தன்) கையாற் பிடித்துக்கொண்டவனாய்,—தே வர் உம் கைதொழ - தேவர்களும் கைகூப்பித்தொழும்படி, பங்கயத்து அயன் - (திருமாலின்நாபீ) கமலத்தில் தோன்றியவனாகிய பிரமதேவன், பண்டு - முற் காலத்தில், தன் பாதத்தின் - (திரிவிக்கிரமனான) தன்னுடைய தாளினைக் கழுவிய, கம்-நீரினால், கையின்-கைமூலமாக, தரும - உண்டாக்கிய, கங்கை யின் - கங்காநதியிலே, ஆடினான் - நீராடினான்; (எ - று)

இராமபிரான் சீதாதேவியைக் கைபற்றிக்கொண்டு கங்கையில் நீராடின னென்பதாம். ஸ்ரீராமன் தனது ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகிய கங்காநதியில் தான் கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்ப நீராடின னென்றவாறு 'கைதொழ' என்பது 'தரும்' என்பதனோடு இயையும். பிரமதேவன் திரிவிக்கிரமனான திருமாலினது சீபாதங்களைக் கைக்கமண்டலநீரைக் கையாலெடுத்து விளக்க அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமே கங்கையாகத் திருவவதரித்ததாகையால் 'கங்கையிற் றருங்கங்கை' என்று சமத்காரமடப் பேசினார். இதனால், கங்கையென்பதற்கு ஒரு காரணப்பொருள் கற்பித்தாற்போல நிருக்திபலங்காரமென்னும் பிரிநிலை நவிற்சியணிபடக்கூறியவாறு காண்க. பி-ம் —[1]மானை. [2]பற்றியக, பற்றிநற். [3]துன்பற, இன்புற, துன்புற. [4]பாதநீர் [5]அங்கையில [6]தந்த. (௬௪௦)

௧௭—கங்கை இராமபிரானைப் புகழ்தல்.

கன்னி நீக்கருங் கங்கையுங் கைதொழாப்
பன்னி நீக்கரும் பாதகம் பாருளோ
ரென்னி [1]னீக்குவர் யானுமின் றெற்றந்த
வுன்னி [2]னீக்கினெ னுய்ந்தனெ [3]னாலென்றாள்.

(இ-ள்.) கன்னி நீக்கு அருங் கங்கை உம்-அழியாத்தன்மையினின்று நீங் குதலில்லாத[ஜீவநதியான] அந்தக்கங்காநதியும்,—(இராமபிரானை), கைதொ ழா-கைகூப்பிவணங்கி,'பார் உளோர்-உலகத்தவர்,பன்னி நீக்க அரு பாதகம்- சொல்லி முடிக்கமுடியாத [மிகவும் அதிகமான] பாவத்தை, என்னின் நீக்கு

வர் - என்னிடத்து மூழ்குவதாற் போக்கிக்கொள்வார்கள்; யானும்—, இன்று - இப்போது, (அந்தப்பாவங்களையெல்லாம்), என் தந்த உன்னின் - (திரிவிக்கிரமனாகி ஸ்ரீபாதத்தினின்று) என்னையுண்டாக்கிய உன்னாலே [நீ என்னிடத்து மூழ்கியதனால்], நீக்கினென் -போக்கினவளாய், உய்ந்தனென்-நல்வாழ்வுபெற்றேன்,'என்றாள் - என்றுகூறினாள்;(எ-று.)—ஆல் - தேற்றம்.

உலகத்தாரெல்லாரும என்னிடத்துமூழ்கிப் பெருந்திரளான தம்முடைப் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ள, நீ என்னில் மூழ்கியதனால், என்னிடத்துச சேர்ந்த அத்தீவினைகள்யாவும நீங்கப்பெற்று ஈடேறினே னென்றனள் கங்கா நதியின் பெண்தெய்வமென்க. புண்ணியமூர்த்தியாகிய இராமபிரானிடத் துள்ள நன்மையால், பரிசுத்தமாகியகங்கையும தீவினை நீங்கி உய்வுபெறுபவ ளாயினளென்றுகூறிய இதில், ஒருத்தருடைய குணத்தினால மற்றொருவாக்கு நன்மைவிளைதலாகிய அகமலர்ச்சியணி காணக இதனை, வடநூலார் உல் லாஸாலங்கார மென்பா. தன்னிநீக்கருங்கங்கை என்பதற்கு-தன்னிததன்மை நீங்குதலில்லாத கங்கையென்று பொருளுரைப்பது பொருத்தமாயிற் கொள்க. பன்னி நீக்க அரும்பாதகம் என்பதற்கு - ஆராய்ந்து நீக்குதற்குமுடியாத பெரும்பாதகம்என உரைப்பாருமுளா பி - ம் —[1] நீங்கினா. [2] நீக்கினனுய்ந் தனன், நீங்கியுயர்ந்தனன். [3] யான. (௬௪௧)

கஅ.—கங்கையில்முழுகும் இராமபிரானது தோற்றம்.

வெங்க ணாகக் கரத்தின வெண்ணிறக்
கங்கை வாரசடைக் கற்றையன் கற்புடை
மங்கை காணநின் றாடுகின் றான்வகிர்த்
திங்கள் சூடிய செல்வனிற றோன்றினான்.

(இ-ள்.) வெம் கண நாகம கரத்தினன்-கொடுங்கண்ணையுடைய யானைத் துதிக்கைபோலுங கையையுடையவனும, வெள் நிறம கங்கை வார சடை கற்றையன்-வெண்ணிறமுள்ள கங்கையினால் ஒழுகப்பெற்ற சடைத்தொகுதி யையுடையவனும, கற்பு உடை மங்கை காண நின்று ஆடுகின்றான் - கற்பை யுடைய சீதாபிராட்டியெனனும பெண காணுமாறு நீராடுகின்றவனுமாகிய இராமபிரான், [வெம கண நாகம கரத்தினன -கொடுங்கண்ணையுடைய நாகத் தை (ஆபரணமாகக) கையிற் பூண்டவனும், வெள் நிறம் கங்கை வார சடை கற்றையன்—, கற்பு உடை மங்கை காண நின்று ஆடுகின்றான் -கற்பையுடைய பார்வதீதேவிகாணுமாறு நின்று கூத்தாடுகின்றவனுமான], வகிர் திங்கள் சூடிய செல்வனில-பிறைச்சந்திரனைத் திருமுடியிற்றரித்த (அணிமாமுதலிய) அஷ்டைசுவரியங்களுக்கும உரியவனான சிவபிரானைப்போல, தோன்றி னான் - விளங்கினான்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் சிலேடை. இராமபிரான் கங்கை யில் நீராடிஎழும்பொழுது தான் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தவவேடத்திற்குரிய சடையில்நின்றும் கங்கையின் நீர் பெருகிக்கொண்டிருக்குமாதலால், அவ்விராம

பிரானை 'கஙகைவாாசடைக் கற்றையன்' என்ற தென்க. சிவபிரானது சடையிலே தஙகிக் கஙகை கீழேபெருகுகின்றது என்பது, பிரசித்தம். இராம பிரானைக குறிககுமிடதது ஈாககரததினன்என்ற தொடர்-உவமைத்தொகை யும், சிவபிரானைக்குறிககுமிடதது வேற்றுமைததொகையுமாம். இராமபிரா னுக்குச்செல்லுமிடதது ஆடுதல்-நீராடுதலும்,சிவபிரானுக்குச செல்லுமிடத்து ஆடுதல் - அம்பலத்து ஆடுதலுமாம். (கூசஉ)

கக — இதுவும் அது.

தள்ளு [1]நீர்ப்பெருங் கஙகைத் தரங்கத்தால்
வள்ளி நுண்ணிடை மாமல ராளொடும
வெள்ளி வெண்ணிறப் பாற்கடன் மேலைநாட்
பள்ளி நீங்கிய பான்மையிற் றோன்றினான்.

(இ - ள்.) (பின்னும சீதாபிராட்டியோடுகூடிய அவவிராமபிரான்), தள்ளும் நீா பெரு கஙகை தரஙகததால - மோதுந்தன்மையுள்ள நீரையுடைய சிறந்த கஙகையின் அலையினால,—மேலை நாள் - முன்னாளில, வள்ளி நுண் இடை மா மலராளொடும - கொடிபோலும நுணணிய இடையையுடைய சிறந்த தாமரைமலரில வசிப்பவளான இலககுமியுடனே, வெள்ளி வெள் நிறம பாற்கடல - வெள்ளியைப்போலும வெணணிறமுள்ள திருப்பாற்கடலி லே, பள்ளி நீஙகிய பானமையின - படுததிருததலைவிட்டுஎழுந்து நின்ற தன் மைபோல், தோனறினான—; (எ - று.)

வெணணிறமுளள கஙகாநதியின் அலைகளின்நடுவில் இராமபிரான் சீதாதேவியோடும நின்றது-பாற்கடலிற் பளளிகொளளும்பரமனான திருமால் தான் பள்ளிகொணடிருததலைவிட்டு இலககுமிதேவியோடும எழுநது நிற்குந் தன்மையை யொககுமென்றா தற்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. வள்ளி=வல் லீ· வடசொல்லின் விகாரம வள்ளிககொடியுமாம. பி-ம் --[1]நீரக்குரைக். ()

உ0 — சீதாபிராட்டி கங்கையில் நீராடுதல்

வஞ்சி [1]நாண விடைககு மடநடைக
கஞ்சி யன்ன மொதுங்க [2]வடியன்ன
கஞ்ச நீரி லொளிபபக் [3]கயலுகப
[4]பஞ்சி மெலலடிப பாவையு மாடினாள்.

(இ - ள்.) இடைககு-(தன்னுடைய)இடையழகுககுத தோற்று, வஞ்சி- வஞ்சிககொடி, நாண-வெட்கி(நீரில)மறைபவும,—மட நடைககு (தன்னுடை ய)இளமையான நடைககு, அஞ்சி-தோற்று, அன்னம-அன்னப்பறவை, ஒது ஙக-அப்பாற்செல்லவும,—அடி அன்ன கஞசம-(மற்றைமாதரது)பாததகிற்கு ஒப்பான தாமரை (தனனுடைய பாததகிற்கு ஒப்பாகாமல் வெள்கி), நீரில் ஒளிப்ப-நீரினுள் மறைந்துகொள்ளவும், கயல் உக-(தன் கணணுக்குஒப்பாகா மையால்) கயல் மீன்கள அப்பாற்செல்லவும், பஞ்சி மெல் அடி பாவைஉம் - செம்பஞ்சு ஊட்டப்பெற்ற மெல்லியபாதஙகளையுடைய சிததிரப்பதுமை போன்ற சீதாபிராட்டியும, ஆடினாள் - நீராடினாள்; (எ - று.)

நீராடும்பொழுது நீரிலுள்ள வஞ்சியும் கஞ்சமும் மறைதலும், அன்னமுங் கயலும் அப்பாற்செல்லுதலும் - இயல்பு; அவ்வியல்பின்படியே சீதாபிராட்டி நீராடும்பொழுதும் வஞ்சியும் கஞ்சமும் நீரில்மறைதல் முதலியன நிகழ, அவ் வஞ்சிக்கொடிமுதலியவை பிராட்டியின் இடைமுதலியவற்றிற்குத்தோற்றமை யால் அவமானம் நிகழ்ந்தனவெனக் குறித்தார் ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இராம பிரான் நீராடியதை கக ஆம் கவியாற் கூறிய கவி இடைப்பிறவரலாகச் சில கூறி, இச்செய்யுளாற் சீதை நீராடியதைக் கூறுகின்றாரென்க. பி-ம்:—[1]நாணி வணங்க, நாணிவணங்கி, நாணிமடங்க. [2]அடியினீள், அடியிணை, அடிக்குமென். [3]கயல்புக. [4]பஞ்சின. (கூசச)

உக —சீதை நீராடியதாற் கங்கை நறுமணம்பெறுதல்.

[1]தேவ தேவன் செறிசடைக் கற்றையுட்
கோவை மாலை யெருக்கொடு கொன்றையின்
பூவு [2]நாறலள் பூங்குழற் [3]கூந்தலி
ஞாவி நாண்மலர் [4]கங்கையு நாறினாள்.

(இ - ள்.) தேவதேவன்-மகாதேவனென்னும் நாமம் படைத்த சிவபெருமானுடைய, செறி சடை கற்றையுள் - அடர்ந்துள்ள சடைத்தொகுதியினுள்ளே, கோவை மாலை எருக்கொடு கொன்றையின் பூவும் நாறலள் - பலகோவையான மாலையாகத்தொடுக்கப்பட்ட எருக்கம்பூ கொன்றைப்பூ என்ற இவற்றின் மணம் வீசப்பெறாதவளான, கங்கையும்-கங்காநதியும், - பூ குழல் - அழகமைந்த கூந்தலையுடையவளான சீதாபிராட்டியின், கூந்தலின்- கூந்தலிலேயுள்ள, நாவி-கத்தூரிப்புழுகின்மணமும், நாள் மலர்-அன்றலர்ந்த மலர்மணமும், நாறினாள் - (தன்னிடம்) வீசப்பெற்றாள்; (எ - று.)

கங்காதேவி சிவபெருமானது சடைமுடியிலே தங்கிய பின் அங்கு நின்று வீழ்பவளாயிருந்தும் அந்தப்பெருமான் தன்முடியிற்சூடிய எருக்கு கொன்றை இவற்றின்மலர்மாலைகளின் மணம் தன்னிடத்துப் பொருந்தினாளில்லை; அப்படிப்பட்ட கங்காதேவி சீதாபிராட்டி தன்னிடம் மூழ்கியதனால் அப்பிராட்டியின் கூந்தலிற்றடவிய கத்தூரிப்புழுகின்மணமும் அப்பிராட்டி சூடிய மலரும் என்ற இவற்றின்மணம் தன்னிடம் கமழப்பெற்றனளென்பதாம். இதனால், பெருநீர்வெள்ளமாயிருந்த கங்கையின்பெருக்கும் மணம் நாறும்படி பிராட்டி கூந்தலில் மணம் விஞ்சியிருந்ததென்று வீறுகோளணி தொனித்தல் காண்க. நாவி நாண்மலர் கங்கையும் நாறினாள் - உயர்திணைத்தொடர்ந்தபொருள் உயர்திணைமுடிபேற்ற திணைவழுவமைதி கங்கை - நதியின்பெண்தெய்வத்தைக்காட்டிய உயர்திணை. பி - ம் —[1]தேவாதேவன், தேவன்சென்னிச. [2]நாறிலள். [3]கற்றையின். [4]கங்கையும. (கூசரு)

உஉ.—சீதையின்மீது கங்கையின்திரை மோதுதலின் வருணனை.

திரைக்கொ ழுந்தெழுந் தோங்கி நுடங்கலா
னுரைத்த [1]கூந்தலி னங்கைமந் தாகினி
யுரைத்த சீதை [1]தனிமையை யுன்னுவா
டிரைக்கை நீட்டிச் செவிலியி னூட்டினாள்.

(இ-ள்.) நுரை கொழுந்து எழுந்து ஓங்கி நுடங்கலால் - நுரைகள் அலையின்மேலெழுந்து உயர்ந்து அசைவதால், நரைத்த கூந்தலின்-வெண்ணிறமான கூந்தலையுடைய, நங்கை-ஒருபெண்போற்காணப்படுகின்ற, மந்தாகினி-கங்காதேவியானவள்,—உரைத்த - (பதிவிரதாதருமத்தைப்பாராட்டி யாவராலும் எடுத்துக்) கூறப்படுகின்ற, சீதை தனிமையை-சீதாபிராட்டி(வேறொரு பெண் திக்குஇல்லாமல்) தனித்திருப்பதை, உன்னுவாள் - நினைத்தவளாய்,-செவிலியின்-செவிலித்தாயைப்போல, திரை கை நீட்டி - அலையாகிய கையைநீட்டி, ஆட்டினாள் - நீராடச்செய்தாள்; (எ - று.)

மகள் நீர்நிலையில் நீராடும்போது செவிலித்தாய் தன்கையினால் நீராட்டுவித்தல்போல, கங்கை திரையாற் சீதாபிராட்டியை நீராட்டுவித்தனளென்றவாறு. சீதாபிராட்டி நீராடும்போது அவள்மீது கங்காநதியின்திரைபடுவதனை, கவி, சீதை பெண்துணையின்றித் தனித்து நீராடுவதுநோக்கி அவள்மீது இரக்கங்கொண்டு மகளைத் தன்கையாற் செவிலி நீராட்டுவதுபோலக் கங்கை திரைக்கைநீட்டி ஆட்டினாளென வருணித்தஇது - உருவகவணியையும் தற்குறிப்பேற்றவணியையும் அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமையணி. அலையில் எழுந்துஓங்கும் நுரை நரைத்த கூந்தல்போலு மென்க. இந்த நரைத்தகூந்தல் என்ற அடைமொழி கங்கையைச் செவிலித்தா யென்றற்கு உதவுதல் காண்க. விண்ணுலகத்துள்ள கங்காநதிக்குப் பெயராகிய மந்தாகினீ யென்பது, இங்கு கங்கை யென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. பி-ம்.—[1]கூந்தலணங்கை. [2]தனிமைகண்டு. (சுசுசு)

உரு.—கங்கைநீர்வெள்ளத்தில் சீதாதேவியின்கூந்தல் தோன்றுதலின் வருணனை.

மங்கை வார்குழற் கற்றை மழைக்குலந்
[1]தங்கு நீரிடைத் தாழ்ந்து [2]குழைப்பது
கங்கை [3]யாற்றிடை யோடுங் கரியவள்
பொங்கு நீர்[4]ச்சுழி போவன [5]போன்றதே.

(இ - ள்.) மங்கை-சீதாபிராட்டியின், வார் குழல் கற்றை-நீண்ட கூந்தற்றொகுதியாகிய, மழை குலம் - மேகங்களின்கூட்டம், தாழ்ந்து - அவிழ்ந்து தொங்கி, தங்கு நீரிடை - (படியுந்துறையிற்) பொருந்திய நீரிலே, குழைப்பது - குழைந்துகாட்டுவது,—கங்கை யாற்றிடை-கங்கையாற்றின் நடுவிலே, ஓடும் - ஓடுகின்ற, கரியவள் - கருநிறமுடைய யமுனாநதியின், பொங்கு நீர் சுழி போவன - மிக்கநீர்ச்சுழிகள் செல்வனவற்றை, போன்றது - ஒத்துத் தோன்றிற்று; (எ - று.)

வெண்ணிறக்கங்கையிலே சீதாபிராட்டியின்கரியகூந்தல் தாழ்ந்துகுழைவது, கங்கையிலே யமுனாநதி கலந்து ஓடும்போது அதன் இடையே தோன்றும் நீர்ச்சுழியைப் போலு மென்பதாம்: தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. யமுனை கருநிறநீரையுடையதாகையால், அதனை 'கரியவள்' என்றார். யமுனை

கங்கையின் உபநதிகளுள் ஒன்று. பி-ம் —[1]தங்கி. [2]குழைப்பன, தழைப்பன. [3]யாற்றுடனுடுங்கரியவள், யாற்றிடையாடுங்கரியவள், யாற்றொருவுங்காளிந்தி தன்னொடும், யாற்றொருங்காளிந்தியொடும் [4]நிழல். [5]போன்றவே. (௯௪௭)

உசு.—சீதை கங்கையின்நீரில்மூழ்கியெழுதலின் வருணனை.

சுழிபட் [1]டோங்கிய தூங்கொலி யாற்றுத்தன்
விழியிற் [2]சேலுகள் வானிற வெள்ளத்து
முழுகித் தோன்றுகின் றாண் [3]முதற் பாற்கட
லழுவத் தன்றெழு வா[4]ளென லாயினாள்.

(இ - ள்.) சுழிபட்டு - சுழிகள் பொருந்தி, ஓங்கிய - (அலைகள்) ஓங்கப்பெற்று, தூங்கு ஒலி - மிக்கவொலியையுடைய, ஆற்று - கங்காநதியினது, தன் விழியின் சேல் உகள - தனது கண்விழிகள்போன்ற சேல்மீன்கள் துள்ளிக்குதிக்கப்பெற்ற, வால் நிறம் வெள்ளத்து - வெண்மைநிறத்தைக்கொண்ட வெள்ளத்திலே, முழுகி - நீராடி, தோன்றுகின்றாள் - வெளிப்படுகின்ற அந்தச் சீதாபிராட்டி,—முதல் பாற்கடல் அழுவத்து - சிறந்த திருப்பாற்கடலின் பெருக்கிலே, அன்று - (தேவர்கள்கடலகடைந்த) அக்காலத்து, எழுவாள் - தோன்றியவளான இலக்குமி, எனல் - என்று சொல்லுதற்குஏற்குமாறு, ஆயினாள்—; (எ - று.)

வெண்ணிறமுள்ள கங்காநதிப்பெருக்கில மூழ்கி வெளிப்படுஞ் சீதை, பாற்கடலைக்கடைந்தகாலத்து அதனினின்று வெளிவந்த இலக்குமியைப் போன்றனளென்க உவமையணி. விழியிற் சேலுகள என்ற விடத்து எதிர் நிலையணி காண்க. கங்காநதியின்நீர் வெண்ணிறமுடையதாதலால், அதற்குப் பாற்கடல் உவமையாயிற்று பி-ம் -[1]ஓடிப. [2]சேலுக. [3]முறையாற்கடல். [4]என.

உரு.—கவிக்கூற்று: இராமபிரான் நீராடியதனுற் கங்காநதிக்கு மகிமை விஞ்சியதாதமெனல்

செய்ய தாமரைத் தாள்பண்டு தீண்டலால்
வெய்ய பாதகந் [1]தீர்த்து [2]விளங்குவா
ளையன் மேனி யெலா[3]மளைந் தாளினி
வைய மாநர கத்திடை [4]வைகுமோ.

(இ-ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில் [திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த அப்பரமனது வலத்திருவடி சத்தியலோகத்திற் சென்றபோது], செய்ய தாமரை தாள்-செந்தாமரைமலர்போன்ற அப்பிரானது திருவடிகளை, தீண்டலால்-பரிசித்ததனால, வெய்ய பாதகம் - (தன்னில் மூழ்குபவரது) கொடிய பாவங்களை, தீர்த்து - போக்கிக்கொண்டு, விளங்குவாள் - விளங்குபவள், ஐயன் - இராமபிரானது, மேனி எலாம் - திருமேனிமுழுவதையும், அளைந்தாள்-பரிசிக்கப்பெற்றாள்; இனி-, வையம - இவ்வுலகம், மா நரகத்திடை-பெரு நரகத்தில், வைகும் ஓ-தங்குமோ? [தங்காதென்றபடி]; (எ - று.)

கஙகை முன்பு திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்த திருமாலினது திருவடியை மாத்திரம் பரிசித்த காரணத்தினால் தன்னில்மூழ்கிபவரது பெரும்பாவங்களை யே போக்குபவளாய் விளங்குபவளானாள்; இப்போதோ அந்தத்திருமாலினது திருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானது திருமேனிமுழுவதுமே தன்னிடத்துத தோயப்பெற்றதனால் தன்காற்று மேலேபடப்பெற்றவர்களது பெரும்பாவத் தையும் போககும் பெருமையைப் பெறுவா ளாதலால், இவ்வுலகம இனித் தீவினைப்பயனை நுகருமாறு வெந்நரகிற் சேரா தென்றவாறு. தன்னை நினைப் போரது பாவததையும போககும பெருமையைப் பெறுவாளாதலால் வையம் நரகிற்றஙகா தென்றாரென்றலுமாம. இநதசசெய்யுளில், **தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி** காணக. பி - ம்:—[1]சீாநது. [2]விளங்கினாள். [3]அளைநதால். [4]வைகுமே. (சுஙகூ)

**உசு.—இராமபிரான் செய்கடனை முடித்துக்கொண்டு முனிவர்கட்கு விருந்தினனாகி யுண்ணுதல்.**

துறைநறும்புன லாடிச சுருதியோ
ருறையு ளெய்தி [1]புணாவுடை யோருணா
[2]விறைவற் கைதொழு [3]தேநதெரி யோம்பிபி
னறிஞா காதற் கமைவிருந் [4]தாகினான்.

(இ-ள்.) (இராமன்), துறை நறும புனல ஆடி-(முற்கூறியவாறு கஙகை யின)நீராடுதுறையிலே புண்ணியதீாததததில மூழ்கி, சுருதியோா உறையுள் எய்தி-வேதமவல்ல அமமுனிவாகள வாழுமிடததைச சோநது, உணாவு உடை யோா உணா இறைவன் கைதொழுது-ஞானிகள தியானிககினற பரமபொ ருளை வணஙகிவிட்டு, ஏநது எரி ஓமபி - சுவலிககின்ற அககினியிற் செய்ய வேணடிய சடஙகுகளைச செயதுமுடிதது [அககினிஹோதாஞசெயது], பின்-பிறகு, அறிஞா-அமமுனிவரின், காதறகு-அன்புககு, அமை ஏற்ற, விருந்து ஆகினான் - விருநதினனாகி (அவாகள தநத காய கனி முதலியவற்றை)யுண டான்; (எ - று.)

இதனால், இராமபிரான் தான கொணட மாநுடவேடததிற்குஏறப வைதி ககசடஙகுகளில சிறிதுநதவறாது ஒழுகிவநதவ னென்பதையும, வேதமவலல வாகளும கொணடாடுமாறு நடப்பவ னென்பதையும விளககியவாறு காணக. நீராடுதல் இஷடதேவதைதையைததியானஞ்செயதல அககினிகாரியஞ்செயதல் பிறகு உணணுதல எனபன, பிராமண க்ஷததிரியவைசிய ரென்னும மூன்று வருணத்தாாககும இனறியமையாச செயலாகு மெனப. 'உணாவுடையோ ருணாிறைவற் கைதொழுது' என்றதிற் சநதியாவந்தனஞ் செய்தமையும் அடஙகும. பி ம்:—[1]உணாவுடைததமபியோடு. [2]இறையைக் கைதொழுது, இளறவாககைதொழுது, இறைவற்கேதொழுது. [3]எணணெரியோம்பினன், ஏந்தெரியோம்பினன். [4]ஆயினன். (சு௱௦)

உஎ.—முனிவர்கள் செய்த விருந்தினால் இராமபிரான் மனமகிழ்ந்திருத்தல்.

வருந்தித் தான்றர வந்த வமுதையு
மருந்து நீரென் றமரரை யூட்டினான்
[1]விருந்து மெல்லட குண்டு [2]விளங்கினான்
திருந்தி னார்வயிற் [3]செய்தது தேயுமோ.

(இ - ள்.) தான் வருந்தி - தான் மிகவுஞ் சிரமப்பட்டு, தர-உண்டாக்க, வந்த - தோன்றிய, அமுதையும்-அமிருதத்தையும், (தான் உண்ணாமல்), நீர் அருந்தும் என்று-'நீங்கள் உண்ணுங்கள்' என்று சொல்லி, அமரரை-தேவர்களை, ஊட்டினான்-உண்ணச்செய்தவனாகிய திருமாலின் அவதாரமாகிய அவ்விராமபிரான்,-விருந்து-(முனிவர்கள் தனக்கு) விருந்தாக இட்ட, மெல் அடகு-மெல்லிய இலையுணவை, உண்டு - புசித்து, விளங்கினான்-; (இது எங்ஙனம் பொருந்தும்? எனின்),—திருந்தினார்வயின் - மனஞ்செம்மைப் பட்டிருப்பவரிடத்து, செய்தது - செய்த செயல், தேயுமோ - குறைபடுமோ? [குறைபடாதன்றோ?] (எ-று.)—ஆதலால் தான். மனந்திருந்திய இராமன் முனிவர்களின் மெல்லடகை விருந்துண்டு விளங்கினனென்க.

'தானே வருந்தித்தேடியதும் சிறந்தஉணவுப்பொருட்கெல்லாந் தான் மேம்பட்டுஉவமையாவதுமான அமிருதத்தையும் இலட்சியஞ்செய்து உண்ணாது, "அமுதமமரர்கட்கீந்த நிமிர்சுடராழிநெடுமால். அமுதினுமாற்ற வினியன்" என்று பெரியாரும் பாராட்டியருளிச்செய்யும்படி தேவர்கட்கு ஈந்த திருமால்,முனிவர்கள் ஈந்த காய்கனிமுதலிய இலையுணவுகளை விரும்பிப் புசித்தானே; இது எங்ஙனம் நிகழ்ந்தது?' என்று தோன்றும் ஐயப்பாட்டை.'மனந்திருந்தினாரிடத்துப் பிறர்செய்தது எதுவும் தாழ்மைப்படாது சிறப்புற்றே யிருக்கும்' எனப் பொருள்கொண்ட 'திருந்தினார்வயிற் செய்ததுதேயுமோ?' என்றஈற்றடியாற் போக்கினார் சிறப்புப்பொருளைப் பொதுப்பொருள்கொண்டு சமர்த்தித்த **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி**. இது. இதனால், அம்முனிவர்கள் இராமபிரானுக்கு ஈந்த இலையுணவு அமிழ்தினும்மிக்கசிறந்து அப்பிரானுக்கு மனவுவப்பை விளைத்ததென்பது, விளங்கும். ஈற்றடியில் திருந்தினார்வயிற் செய்தவர் தேயுமோ என்ற பாடத்துக்கு - மனந்திருந்தினவராகிய இருடியர்கள் மிக்கதவஞ்செய்துள்ளவராதலால அத்தவத்தின்பயனால் அவர்களீந்த அடகுணவையும் அமுதத்தினுஞ் சிறந்ததாகக் கொண்டு இராமபிரான் உண்டனனென்க கருத்துக்காணக. பி-ம்.—[1]விருந்தின். [2]விரும்பினான். [3]செய்தன, செய்வன. (சருக)

உஅ.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இராமபிரானைக் காணவரும் குகனது வருணனை

ஆய காலையி னாயிர மம்பிக்கு
நாய கன்[1]போர்க் குகனெனு நாமத்தான்
றூய கங்கைத் துறை[2]விடுந் தொன்மையான்
காயும் வில்லினன் [3]கற்றிர டோளினான்.

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஆய காலையின் - அப்போது,—ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன் - ஆயிரம் மரக்கலங்கட்குத் தலைவனும், தூய கங்கை துறைவிடு தொன்மையான் [தூய கங்கை தொன்மை துறை விடுவோன்] - பரிசுத்தமான கங்கையின் துறையிலே பழமையாக(ப் படகு)விடுபவனும், காயும் வில்லினன் - (மாற்றலரைக்) கடியவல்ல வில்லாளியும், கல திரள் தோளினன்-மலைபோல்திரண்ட தோள்களையுடையவனும, போா - போாத்தொழிலில்வல்ல, குகன் எனும் நாமத்தான் - குகனென்று பேர்பெற்றவனும,—(எ - று.)—இச்செய்யுளிலுள்ள 'ஆய காலயில்'என்பது, 'இருந்த வள்ளலைக் காண வந்தெய்தினன்'' என்ற நகூ - ஆங கவியிலுள்ள 'எய்தினன' என்ற முற்றோடு முடியும்.

'விடு'என்ற வினைக்கு ஏற்ற செயப்படுபொருள் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. பி - ம்.—[1]பொற்குகன. [2]விடு. [3]கற்றிரணமேனியான். (சுநிஉ)

உகூ. துடிய னாயினன் றோற்செருப் [1]பார்த்தபே
ரடிய னல்[2]செறிந் தன்ன நிறத்தின
னெடிய தானை [3]நெருங்கலி னீர்முகி
[4]லடியி னோடெழுந் தாலன்ன வீட்டினன்.

(இ - ள்.) துடியன்-துடியென்னும பறையையுடையவனும, நாயினன்-(வேட்டை)நாய்களை யுடன்கொண்டிருப்பவனும், தோல செருப்பு ஆர்த்த பேர் அடியன் - தோலினாலமைத்த செருப்பை யணிந்த பெரிய கால்களையுடையவனும், அல் செறிந்து அன்ன நிறத்தினன்-இருளென்பது நெருங்கியொருவடிவு படைத்தாற்போன்ற [மிகவுங்கரிய] நிறத்தையுடையவனும, நெடிய தானை நெருங்கலின் -(தன்னுடைய)மிகத்திரண்ட சேனை நெருங்கிவருதலினால், நீர் முகில் அடியினோடு எழுந்தால் அனன ஈட்டினன - நீர்கொண்டமேகம (தன்) அடிப்பகுதியோடும் கிளம்பி வந்தாலொத்த தன்மையைக்கொண்டவனும,—

தன் கூட்டம்எல்லாவற்றோடும்வருங குகனுக்குத் தன்அடியோடும்வரும் நீர்முகில் ஏற்ற உவமையாகும். அடியோடும்வரும நீர்முகில்-சிறிதுமமிச்சமில்லாமல் ஒருங்கு திரண்டெழுந்துவருங காளமேக மெனக. துடி - வேடர்கட்கு உரிய பறை. வேடனை வருணிக்குமிடத்துத் தோற்செருப்புப்பூண்டவனென்றும், கருநிறத்தவனென்றும வருணித்தல் வழக்கமாதலை''காழகமூட்டப்பட்ட காரிருட்டுணியுமொப்பான்.'' ''தொடுமறைத்தோலன் வில்லன்'' என்ற சிந்தாமணியிலும காணக. பி-ம் —[1]ஆர்ந்த [2]செறிந்தனன. [3]நெருக்கலின். [5]இடியினோடு. (சுநிங)

ஙு0. [1]கொம்பு துந்துமி கொட்டு முறைமையன்
பம்பை பம்பு படையினன் பல்லவத்
தம்ப னம்பிக்கு [2]நாத னழிகவுட்
டும்பி யீட்டம் புரை [3]கிளை [4]சுற்றத்தான்.

(இ - ள்.) கொம்பு - குறுந்தடியானது, துந்துமி - துந்துபியென்னப்படும் பறையை, கொட்டும் - அறைகின்ற, முறைமையன் - தன்மையையுடையவனும், பம்பை - பம்பையென்னும்பறை, பம்பு - நிறைந்துள்ள, படையினன் - சேனையையுடையவனும், பல்லவத்து அம்பன் - தளிர்போலச்செந்நிறங் கொண்டுவிளங்குகின்ற அம்பினையுடையவனும், அம்பிக்கு நாதன் - (பல) ஓடங்கட்குத்தலைவனும், அழி கவுள் துமபி ஈட்டம் புரை கிளை சுற்றத்தான் - (மதநீர்) பெருகுவதற்குக்காரணமான கன்னத்தையுடைய யானைக் கூட்டத்தை யொத்த [பெருவலிமையும் பெருந்தோற்றமும் படைத்த] கிளைக்கின்ற சுற்றத்தாரை யுடையவனும்,—(எ - று.)

கொட்டுதலென்பது வாச்சியத்தைப் பூதத லென்ற பொருளிற் பயின்று வராமையால, [1]கொம்புதுந்தரிகொட்டும என்ற பாடம சிறவாது. துந்தரி - ஊதுமிசைக்கருவி அடைப்பழுக்கநாயச்சினைத்துக்கொண்டிருத்தலால், தளிர்போல அம்பு செந்நிறத்தோடு விளங்கு மென்றார் உஅ - ஆம்பாடலில், "ஆயிரமம்பிக்கு நாயகன்" என்று கூறிட்கவி யீண்டும இங்கு 'அம்பிக்குநாதன்' என்றுகூறியது, இவன் அம்பிக்குநாயகனாயிருப்பது இராமபிரானுக்கு உதவுவதற்குக் காரணமாதலபற்றி அவ்விடத்தும் தாம மதிப்புக்கொண்டிருத்தலைப் புலப்படுத்தும். அழிதல - பெருகுதலென்னும்பொருள் காதலை "அழிபும்புனலஞ்சனமாநதியே" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியருரையால தெளிக. பி-ம் - [1]கொம்பூதித்துடிகொட்டும [2]நாயகன. கிளர், கிளைச. [3]சுற்றினான். (௧௮)

௧௯. [1]காழ மிட்ட குறங்கினன் கங்கையி
னாழ மிட்ட [2]நெடுமையி னானரைத்
தாழ விட்டசெந் தோலன் [3]றயங்குறச்
சூழ விட்ட தொடுபுலி வாலினான்.

(இ - ள்.) காழம் இட்ட குறங்கினன் - காழமென்னும் உடைவிசேடம் தங்கிய துடையையுடையவனும், கங்கையின் ஆழம் இட்ட நெடுமையினான் - கங்காநதியின் ஆழத்தைக் கண்டறிந்த பெருமையையுடையவனும், அரை தாழ விட்ட செம் தோலன் - அரையினின்று தொங்கவிட்ட செந்நிறத்தோலையுடையவனும், தயங்கு உற சூழ விட்ட தொடு புலி வாலினான் - விளங்குமாறு (அரையைச்) சூழக்கட்டிய (ஒன்றோடொன்று) பிணைந்த புலிவாலையுடையவனும்,—(எ - று.)

காழம் - அரையிலிருந்து தொடைவரையில அணியுங் குறுங்காற்சட்டை; சல்லடவகை. ஆழங் கண்டறிய முடியாதபடி மிகவும அகாதமான கங்காநதியின் ஆழத்தையுங் கண்டறிந்தவனாதலால, 'கங்கையின் ஆழமிட்டநெடுமையினான்' என்றார். அரையிலிருந்து துடைவரையுமணிந்த சல்லடத்தின்மீது செந்நிறத்தோலைத் தொங்கவிட்டுப் புலியின்வாலை அரைக்கச்சாகச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனன் அந்தக்குகனென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற்

கூறிய விஷயம். குகனாகிய வேடன் செய்துகொண்டுள்ள கோலத்தை இனிது கூறியது, தன்மைநவிற்சியணி. கங்கையினாழமிட்ட நெடுமையினானென்பதற்கு - கங்காநதியாழ்ந்திருப்பதுபோல் ஆழ்ந்த மனமுடையவனென்று உரைப்பாருமுளர். பி - ம்.—[1]வேழமிட்ட வேலையின். [2]பெருமையினானெலாம். [3]தயங்கரைச. (௯௧)

௯௨. பற்[1]றொடுத் தன்ன பல்சூற் கவடியன்
கற்றொடுத் தன்ன போலுங் கழலினா
னற்[2]றொடுத் தன்ன [3]குஞ்சியி னாள்கதிர்
[4]நெற்றொ டுத்து [5]நெரிந்த புருவத்தான்.

(இ - ள்) பல தொடுத்தது அன்ன சூல பல கவடியன - பற்களைவைத்துத்தொடுத்தாற்போன்ற உட்குடைவுள்ள பல பலகறைகளாலியன்ற ஆரத்தைப்பூண்டவனும், கல தொடுத்தது அன்ன போலும் கழலினான - கற்களைப் பொருத்திவைத்தாற்போலுந் தாள்களையுடையவனும், அல தொடுத்தது அன்ன குஞ்சியின - இருளை ஒன்றுக்கசேர்த்துக கட்டினாற்போலத்தோன்றுகின்ற மயிர்முடியிலே, நெல ஆள கதிர தொடுத்து - நெல்லைக்கொண்டுள்ள கதிரைச்செருகிக் கொண்டு, நெரிந்த - ஏறிச்சாய்ந்துள்ள, புருவத்தான - புருவத்தையுடையவனும்.

பலகறைகளைத்தொடுத்து அணியாகப்பூண்டுள்ளானென்பது, முதலடியின்கருத்து. அங்ஙனந்தொடுத்த பலகறைமாலை பல்லைத்தொடுத்துவைத்தாற்போலு மென்றார். அந்தக்குகனது தாள மிகவுமுரப்பாயிருத்தலால், அவை தொடுத்த கல்போலு மெனக. தொடுத்தனன, தொடுத்து - தொடுத்தால்; எச்சத்திரிபு; அன்றி, தொடுத்தது அன்ன என பவற்றின் தொகுத்தலென்றேனும், தொடுத்தன என்னும் வினையாலணையும்பெயரின் விகாரமென்றேனும் கொள்ளலுமாம். கழல - வீரக்கழல் எனினுமாம்; கருநிறமுள்ள இரும்பினாலியன்றுபூண்ட கழல், தொடுத்த கல்போலு மென்க. தனது கருநிறக்கூந்தலில் நெற்கதிரை யணியாகச் செருகிக்கொண்டுள்ளான அந்தக்குகனென்பது, பின்னடியிற்கூறியவிஷயம். மூன்றாமடியில் 'அறறொடுத்தன்ன குஞ்சியனாளியின' என்றபாடத்துக்கு - அல்லை [இரவை]த் தொடுத்தாற்போலும் மயிர்முடியையுடையவனும், சிங்கம்போல (இறைச்சினத்தால்) நெல்லைத்தொடுத்துவைத்தாற்போன்று நெரிந்துள்ள புருவத்தையுடையவனுமென்ப பொருள் கூறுக. புருவமயிர் மிகப்பரியனவாயிருத்தலால், அவை நெல்லைத் தொடுத்தாற்போலு மெனக. பி - ம்.—[1]தொடுத்தபலபூண, தொடுத்தன்னபல்கு. [2]தொடுத்தமா. [3]குஞ்சியன். [4]நெற்றொடாத்து. [5]நிறைந்தபுருவத்தான், நெரிபுருவத்தினான். (௯௨)

௯௩. பெண்ணை வன்செறும் பிற்பிறங் கிச்செறி
வண்ண [1]வன்மயிர் [2]வார்ந்துயர் முன்கையன்
கண்ண கன்[3]றட மார்பெனுங் கல்லினா
னெண்ணெ யுண்ட விருள்புரை மேனியான்.

(இ - ள்.) பெணை வல் செறும்பின் பிறங்கி செறி வண்ணம் வல் மயிர் வார்ந்து உயா முன் கையன் - பனைமரத்தின் வலியசிறும்புபோல் விளங்கி நெருங்கியுள்ள அழகிய வலிய மயிர் நீண்டுஉயர்ந்துதோன்றுகின்ற முன்னங்கைகளையுடையவனும், கண அகல் தட மார்பு எனும் கல்லினன் - இடம்பரந்து விசாலமாகவுள்ள மார்பென்கின்ற கல்லையுடையவனும், எண்ணெய் உண்ட இருள் புரை மேனியான் - எண்ணெய்பூட்டப்பெற்ற இருளை யொத்த உடம்பை யுடையவனும்,—(எ - று)

முன்னங்கையில் முளைத்துள்ள மயிர் பனைமரச்சிறும்புபோலு மென்றார். அந்தக்குகனுடையமேனி கறுத்து நெருங்குகத்துத்தோன்றுவதால், 'எண்ணெயுண்ட விருள்புரைமேனியான்' என்றது. கீழ் உக - ஆவது செய்யுளில் 'அந்தக்குகன் கருநிறத்தவன' என்பதை "அஞ்செறிந்தன்ன நிறத்தினன்" என்பதனால விளங்கி. இங்கு அவன்மேனியை உவமைமுகத்தால் விளக்குவத னாற் கூறியதுகூறலென்னுங்குற்றத்திற்கு இடமின்மை காண்க. பி - ம்:— [1]வான்மயிர். [2]வான்றனை. [3]கொடுமார்பு (கூநள)

௩௪. கச்சொ டார்த்த கறைக்கதிர் வாளின
னச்[1]ச ராவு நடுக்குறு நோக்கினன்
பிச்ச ர[2]ன்ன பேச்சின னிந்திரன்
[3]வச்சி ராயுதம் போலு மருங்கினன்.

(இ - ள்) கச்சொடு ஆர்த்த - அரைக்கச்சிலேகட்டிய, கறை கதிர் வாளினன் - இரத்தக்கறைபடிந்துள்ள ஒளியுள்ள வாளையுடையவனும், நஞ்சு அராஉம் நடுக்குறு நோக்கினன் - விஷமுள்ள சர்ப்பமும் நடுக்கமடைகின்ற[கொடிய] கண்பார்வையையுடையவனும், பிச்சர் அன்ன பேச்சினன்-பித்தர்போலப் (பொருத்தமற்ற) பேச்சுக்களையுடையவனும், இந்திரன் வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினன்-தேவேந்திரனது வச்சிரப்படைபோன்ற[மிகவுமஉறுதியான] இடையையுடையவனும்,—(எ - று)—ஆம் - அசை. வச்சிராயுதம், இடைக்கு நடுச்சிறுத்து இருபுறத்தும் பருத்திருத்தலிலும் உவமையென்னலாம். பி - ம்:—[1]அராவின [2]அன்ன. [3]வச்சிரப்புரைகின்ற. (கூநஅ)

௩௫ [1]ஊற்ற மேமிக வுயிரொடு மீனுகா
நாற்ற [2]மெய்ப்ப நகையில முகத்தினன்
சீற்ற மின்றியுந் தீயெழு நோக்குவான்
கூற்ற மஞ்சக் [3]குமுறுங் குரலினன்.

(இ-ள்.) ஊற்றம் ஏ மிக - தன், வலிமை மிகுமாறு, உயிரொடு மீன் நுகா-(பிறபிராணிகளின்) இறைச்சிகளோடு மீனையும் நுகர்தலால், நாற்றம் - புலால் நாற்றம், மெய்ப்ப - பொருந்திய, நகை இல - சிரிப்புஎன்பது இல்லாத, முகத்தினன்-வாயையுடையவனும், சீற்றம் இன்றிஉம் தீ எழ நோக்குவான்-(ஒருத்தர்மீது)கோபமென்பது இல்லாமலிருக்கையிலும் தீப்பொறிவெளிப்பட (க் கடுமையாக) விழித்துப்பார்ப்பவனும், கூற்றம் அஞ்ச குமுறும் குரலினன்-யமனும் நடுங்கும்படி அதிர்த்துஒலிக்கின்ற குரலையுடையவனும்,—(எ - று.)

புலால்நாற்றம்வீசும்,வாயும் சிற்றமில்லாதிருக்கையிலும் கனலெழவிழித்துப்பார்க்கும் கொடும்பார்வையும், யமனும்அஞ்சும்படி குமிறியொலிக்கும் பெருங்குரலும் படைத்தவன், வந்த அந்தக் குக னென்க. பி - ம்.—[1]ஊற்றுமென்னற, ஊற்றுமெய்க்ற, ஊற்றமென்ன, ஊற்றுமென்னறை. [2]மெய்யன். [3]குமுறும். இந்தச்செய்யுள் சில ஏட்டுப்பிரதிகளி லில்லை. (கூகூ)

கூசு.—குகன் இராமபிரானைக் காணுமாறு வந்தல்.

[1]சிருங்கி பேர மெனத்[2]திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்று நக[3]ருடை வாழ்க்கையா
னொருங்கு தேனொடு மீ[4]னுப காரத்தி
னிருந்த வள்ளலைக் காணவந் தெய்தினான்.

(இ - ள்.) சிருங்கிபேரம் என - சிருங்கிபேரமென்று சொல்லப்பட்டு, திரை கங்கையின் மருங்கு தோன்று - பேரலைகள் படைத்த கங்காநதியின் பக்கத்திலே காணப்படுகின்ற, நகர்-நகரை, உடை வாழ்க்கையான [வாழ்க்கைஉடையான] - வாழுமிடமாக உடையவனுமான அவன்,—இருந்த வள்ளலை-(முனிவருறையுளில்) தங்கியிருந்த அந்த இராமபிரானை, காண-காணுமாறு, ஒருங்கு-ஒருசேர, தேனொடு மீன் உபகாரத்தின்-தேன மீன்என்ற இந்த காணிக்கைப்பொருளோடும், வந்து எய்தினன்-வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கங்கைக்கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரமென்ற நகரத்திற்குஅரசனாகிய குகனென்பவன், கோசலதேசாதிபதியாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனான ஸ்ரீராமபிரான் கங்கைக்கரையைச்சேர்ந்துள்ளா னென்பதைக் கேள்வியுற்று, மீனையும் தேனையும் காணிக்கையாக ஏந்தி, தன் சுற்றத்தாரோடும் அவ்விராமபிரானெழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தை விசாரித்துக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தனனென்க. 'அரசன் தெய்வம் குரு என்ற இவர்களைக் காணச் செல்லும்போது வெறுங்கையோடு செல்லலாகாது' என்பது விதியாதலால், பூமண்டலத்துக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய இட்சுவாகுகுலத்துதித்த அரசகுமாரனான இராமபிரானைக் காணவந்தபோது குகன் தனக்கைக்கிடைத்த மீனையும் தேனையுமே காணிக்கையாகக்கொண்டு வந்தனனென்க. உபகாரம்=உபஹாரம்; காணிக்கைப்பொருளென்று பொருள்படும் வடசொல். இராமபிரான் தன்னுடன் வந்த ஜனங்களை வஞ்சித்துச்சென்று கோசலநாட்டைக்கடந்து அதன் தென்பாகத்திலுள்ள கங்காநதியைக்கண்டு அதன்கரையிலுள்ள இங்குதிமரத்தடியில் தங்கினனாக, அவ்விராமபிரான் வந்துள்ளதைக் கேள்வியுற்ற வேடர்தலைவனும் சிருங்கிபேரபுரத்துக்கு அரசனுமான குகன் மந்திரிகளுடனும் சுற்றத்தாருடனும் அவ்விராமனிடம் வருகையில், அதையுணர்ந்த இராமபிரான் இலக்குமணனோடும் அவனை யெதிர்கொண்டு சந்தித்தன னென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது. பி - ம்.—[1]சிருங்கிவேரியெனத். [2]திருக, திகழ். [3]உறை. [4]உபகாரத்தன்.

ஆயகாலையின்,—அம்பிக்குநாயகன் தொன்மையான் வில்லினன் தோளி னான் (உஅ), துடியன் நாயினன் அடிபன் நிறத்தினன் எட்டினன் (உக), முறைமையன் படையினன் அமபன நாதன் (கூ0), குறங்கினன் நெடுமையி னான் தோலன் வாலினன் (கூக), கவடியன கழலினன் புருவத்தான் (கூஉ), முன்கையன் கல்லினன் மேனியான (கூங), வாளினன் நோக்கினன் பேச சினன் மருங்கினன் (கூச), முகத்தினன நோக்குவான் குரலினன் (கூரு), நக ருடை வாழ்க்கையான் (கூசு), குகனெனு நாமத்தான் (உஅ) அழிகவுள் தும்பியீட்டம் புரை சுற்றத்தான (ஆகி) (கூ0), இருந்த வள்ளலைக் காண, உபகாரத்தின் வந்தெதிர்ந்தனன் (கூசு) எனக் குளகச்செய்யுள்கட்கு முடிபு காணக. (சகூ0)

கஎ.—இராமனை நாடிவந்த குகன் இராமபிரானிருந்த தவப்பள்ளியின் வாயிலைக் கிட்டுதல்.

சுற்ற மப்புற [1]நிற்கச் [2]சுடுகணை
விற்ற றந்தரை வீக்கிய வாளொரீஇக்
குற்ற நீத்த மனத்தின னன்பினா
னற்ற வப்பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்.

(இ - ள்.) சுற்றம்-(தனது) உறவினர், அப்புறம் நிற்க-அப்பால் நிற்கவும், சுடு கணை வில் துறந்து - பழுக்கக்காய்ச்சிய அம்போடுகூடிய வில்லையும் (தன் கையிற்கொள்ளாமல்) விட்டிட்டு, அரை வீக்கிய வாள் ஒரீஇ - அரையிற் கட்டிய வாளையும் நீக்கிவிட்டு, குற்றம் நீத்த மனத்தினன் - குற்றம் நீங்கிய மனத்தையுடையவனும், அன்பினான் (இராமபிரானிடத்துப்) பெருங்காதல் கொண்டவனுமாகி, (அந்தக் குகன்),-(இராமபிரான் தங்கியிருந்த), நல் தவம் பள்ளி-சிறந்த தவத்திற்குரிய முனிவரது பர்ணசாலையின், வாயிலை—, நண்ணினான் - கிட்டினான்; (எ - று.)

தவசியரின் இருப்பிடத்தை நணுகும்போது மிகவும்அடக்கவொடுக்கத் துடன் செல்லவேண்டுமாதலால், சுற்றத்தாரும் வெளியில் நிற்கச் சொல்லி, வில்லையும் வாளையும் ஒழித்து, அவற்றிற் பற்றிலாத மனத்திற குற் றம்நீங்க இராமபக்தி நிறைந்திருக்க, தவச்சாலையின்வாயிலை யடைந்தனன் குகனென்க. (கண்ணுவமுனிவரின் ஆச்சிரமத்துக்குச் செல்லும்போது தன் சேனைகளையெல்லாம வெளியே நிறுத்திவிட்டுத் துஷ்யந்தராசன் சென்றா னென்று சாகுந்தலநாடகத்திற் காளிதாசமகாகவி கூறியுள்ளது இங்குக் கருதத்தக்கது.) பி-ம்.—[1]நிற்கி [2]சுடுவ. (சகூக)

கஅ.—தவச்சாலைவாயிலையடைந்த குகன் தான் வந்துள்ளமையைத் தெரிவிக்கக்கூவுதல்.

நின்றா னெஞ்சி னிரம்புறு மன்பா
லின்றே நின்பணி செய்திட விறைவா
நன்றே வந்தன [1]னடியேன்யா
னென்றே கூவின னெயினரி னிறையோன்.

(இ - ள்.) எயினரின் இறையோன்-வேடர்கட்கு அரசனாகிய குகன்,—(தவப்பள்ளி வாயிலையடைந்து),நெஞ்சில் நிரம்புறும் அன்பால் நின்றான்-நெஞ்சில் நிரம்பிய அன்போடு நின்றவனாகி, (வாயிலிலிருந்தபடியே இராமனை நோக்கி), 'இறைவா - தலைவனே! நாய அடியேன் யான்-நாய்போற் கடைப்பட்ட அடியவனாகிய நான், நின் பணி செய்திட - உமது கட்டளையைச் செய்திடுமாறு, இன்றே - இன்றைக்கே, நன்றாக - மிகப்பாங்காக, வந்தனன் - வந்துவிட்டேன்,' என்றே-, கூவினன் -(உள்ளேயிருப்பவர்க்குக் கேட்குமாறு) உரக்கக் கூறினான்; (எ - று.)

தான் அனுமதியின்றி உள்ளே செல்வது தகாது என்று வாயிலிலிருந்தபடியே கூவினனென்பதாம். 'இனி, இராமபிரானுடனேயிருந்து அவனுக்குப் பணிசெய்தலே தான் செய்யவேண்டுந்தொழில்' என்னும் மனப்பான்மையோடுள்ளானாதலால், குகன் 'இன்றே நின்பணிசெய்திட நன்றேவந்தனன்' என்கிறான். இதுவரையில் உடலுக்குத்தொண்டுபுரிந்த யான் இனிஏடேறுமாறு நின்பணிசெய்வேனென்கின்றானெனலாம். பி - ம் —[1]நாயகனென்றான். இந்தச்செய்யுள் சில ஏட்டுப்பிரதிகளிலுள்ளது. மேற்பாடலோடு இயைபுஉள்ளதனாற் கொள்ளத்தக்கதென்றே தோன்றுகின்றது. (சசுஉ)

## ௩௬.—வந்த குகனை இலக்குமணன் வினவியறிதல்.

[1]கூவ முன்ன மிளையோன் குறுகி[2]நீ
[3]யாவன் யாதென வன்பி னிறைஞ்சினான்
றேவ நின்கழல் [4]சேவிக்க [5]வந்தனன்
[6]னாவ வேட்டுவ னாடி யேனென்றான்

(இ - ள்.) கூவ-(தவப்பள்ளிவாயிலையடைந்த குகன்) கூப்பிட,முன்னம்-முதலில், இளையோன் - இளையபெருமாளாகிய இலக்குமணன், குறுகி - (அந்தக்குகனைக்) கிட்டி, 'நீ யாவன் - நீ யார்? யா - (வந்தகாரியம்) யாது?' என - என்றுவினவ.—(அந்தக்குகன் அவ்விளையபெருமாளை). அன்பின் இறைஞ்சினான்-அன்போடு வணங்கினவனாகி,'தேவ -அரசே! நாய அடியேன்-நாய்போல் அடிமைப்பட்டவனாகிய யான், நாவம் வேட்டுவன் - (கங்கைகடக்குமாறு) ஓடங்களைக் கொண்டுள்ள 'குகனென்னும்' வேடுவனாவேன்; நின் கழல் சேவிக்க வந்தனன் - தேவரீரது திருவடிகளைத் [தேவரீர் தொழுகின்ற இராமபிரானது திருவடிகளை] தரிசிக்குமபொருட்டு வந்தேன்,' என்றான் - என்று (தான் இன்னானென்பதையும் தான் வந்த காரணத்தையும்) தெரிவித்தான்; (எ - று.)

'நீ யாவன்? வந்தகாரியம் எது?' என்று வினவியவற்றிற்குஏற்ப, குகன் இரண்டுவிடைகூறினனென்க. நின்கழல்என்பதற்கு-தேவரீர் தொழுவதற்கு உரிய இராமபிரானது திருவடிகளென்று பொருள்கொள்ளாமல், உமமுடைய திருவடிகளென்றே பொருள்கூறின், மேல் இலக்குமணன் நீ இங்கேயேயிரு என்று குகனுக்குச்சொல்லி அந்தக்குகனது வருகையை இராமபிரானுக்கு அறிவித்தற்கு இயைபு இன்றாம். நீயாவன் - இடவழுவமைதி. யாஃயாது:

விகாரம். பி - ம்:—[1]கூடா முன்னமிளையோன், கூவுமுன்னமிளையோன், கூவுமுன்னிளையோனும், கூடாமுன்னிளையோனும். [2]வா. [3]ஆவானியாரென, யாவாயாரென, யாவன்யாரென, ஆவான்யாரென. [4]சேவிப்ப. [5]வந்தேன், வந்தனென். [6]நாவாய். (ககங)

வேறு.

சo —இராமபிரானிடத்துக் குகன் வருகையை இலக்குமணன் தெரிவித்தல்.

நிற்றியீண் டென்று புக்கு நெடியவற் றொழுது[1]தம்பி
கொற்றவ நின்னைக் காணக் குறுகினன்[2]நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமுந் தானு முள்ளத் தூயவன் றாயி னல்லான்
னெற்றுநீர்க் கங்கை நாவாய்க் [3]கிறைவனொருவ னென்றான்.

(இ-ள்) தம்பி - (இராமபிரானது) திருத்தம்பியாகிய இலக்குமணன்,— (குகனை நோக்கி), ஈண்டு நிற்றி என்று புக்கு - 'இங்கேயேயிருப்பாய்' என்று சொல்லி (தவச்சாலையின்) உள்ளே சென்று, நெடியவன் தொழுது - பெருமைபெற்ற (தமது) திருத்தமையனை வணங்கி, (அப்பரமனை நோக்கி), 'கொற்றவ - வெற்றிபொருந்தியவனே! உள்ளம் தூயவன் [தூய உள்ளத்தவன்] - பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவனும், தாயின் நல்லான் - தாயைக் காட்டிலும் மிக்க அன்பையுடையவனும், எற்றும் நீர் கங்கை நாவாய்க்கு இறை - மோதுகின்ற நீரைக்கொண்ட கங்காநதியிற் செல்லும் பல மரக்கலங்களுக்குத் தலைவனுமாகிய, குகன் ஒருவன் - குகனென்ற ஒருத்தன்,— நின்னை காண - உன்னைக் காணும்பொருட்டு, நிமிர்ந்த கூட்டம் சுற்றமும் தானும் - பெருந்திரளாகத் திரண்டுள்ள சுற்றத்தாரும் தானுமாக, குறுகினன் - கிட்டியுள்ளான்', என்றான் - என்று (குகப்பெருமான் வந்துள்ள செய்தியைத்) தெரிவித்தான்; (எ - று.)

அந்தக்குகனை அங்குத்தானே நிற்குமாறு சொல்லிவிட்டு, இளையபெருமாள் இராமபிரானுள்ள இடத்தைக் குறுகி, அப்பரமனிடம் 'குகப்பெருமான் தன் சுற்றத்தாரோடும் தேவரீரைத் தரிசிக்குமாறு வந்துள்ளான்' என்று தெரிவித்தனனென்க. குகனொருவன் சுற்றமுந் தானுங் குறுகினன் - திணைவிரவி, ஒருமை முடிபேற்றது; இனவழுவமைதி. சுற்றமுந்தானும் உள்ளந் தூயவனென்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். பி-ம்.—[1]நம்பி. [2]நிமிரும். [3]நாயகன், இறையவன். (ககச)

சக —இராமபிரான் அநுமதியினால் இலக்குவன் அழைத்துச் செல்லக் குகன் அப்பிரானைச் கண்டு வணங்குதல்.

அண்ணலும் விரும்பி [1]யென்பா [2]லழைத்திநீ யவனை [3]யென்றான்
பண்ணவன் வருக [4]வென்னப் பரிவினன் விரைவிற் புக்கான்
கண்ணனைக் கண்ணி னோக்கிக் [5]களித்தன னிருண்ட குஞ்சி
மண்ணுறப் பணிந்து மேனி [6]வளைத்துவாய் புதைத்து நின்றான்.

(இ-ள்.) அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவனாகிய இராமபிரானும்,—விரும்பி - மனமுவந்து, 'நீ—, அவனை - அந்தக்குகனை, என்பால் அழைத்தி - என்னிடம் அழைத்துவருவாய்,' என்றான் - என்று கூறினான்; பண்ணவன் - நற்குணமுள்ளவனாகிய இலக்குமணன், (குகனை நோக்கி), 'வருக - (உள்ளே) வருவாயாக,' என்ன - என்று (இராமபிரானது கட்டளையைத்) தெரிவிக்க,—(அந்தக் குகனும்), பரிவினன் - (மனத்தில்) அன்புமிக்கவனாய், விரைவின் புக்கான் - விரைந்து உள்ளேபுகுந்து, கண்ணனை கண்ணில் நோக்கி களித்தனன் - கண்ணழகுடைய அந்த இராமபிரானைக் கண்ணைப்படைத்தபயன்பெறத் தரிசித்து மனமகிழ்ந்து, இருண்ட குஞ்சி மண் உற பணிந்து - கறுத்தகூந்தலைக் கொண்ட சிரசு மண்ணிற்பொருந்த [சாஷ்டாங்கமாகச்] சேவித்து, மேனி வளைத்து - தன்னுடம்பை வணக்கிக்கொண்டு, வாய் புதைத்து - (கையால்) வாயை மூடியவண்ணம், நின்றான்—; (எ - று.)

பெரியோரை வணங்கி, பின் இறுமாப்புத்தோன்ற நிமிர்ந்து நில்லாமல் வணக்கந்தோன்ற உடம்பை வணக்கிக்கொண்டு கையால் வாயை மூடியவண்ணம் நிற்கும் முறைமையை எடுத்துக் கூறினார். கண்ணன் என்பதைத் தமிழ்மொழியாகக்கொள்ளாமல் க்ருஷ்ணனென்ற வடமொழியின் திரிபாகக் கொண்டு, பாவிகளுடைய மனத்தைப்புகக்கவருந் தன்மையுடையவனென்று கூறலுமாம். க்ருஷ்ணனென்பது அவதாரப்பெயராவதன்றி விஷ்ணுவுக்குஉரிய ஆயிரந்திருநாமங்களுள்ளொன்றானதை ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தாலும் அறியலாம். குஞ்சி - சிரசுக்கு இலக்கணை. பி-ம்.—[1]எம [2]அழைத்தியால. [3]என்னப். [4]என்றான். [5]கனிந்தனன். [6]வளைந்து. (கசுரு)

சஉ.—இராமபிரான் 'இரு' என்ன, குகன் தான் கொணர்ந்த காணிக்கைப்பொருளைத் தெரிவித்தல்.

இருத்தியீண் [1]டென்னலோடு [2]மிருந்திலனெல்லை நீத்த
[3]வருத்தியன் றேனு மீனு [4]மமுதினுக் [5]கமைவ தாகத்
திருத்தினென் கொணர்ந்தே னென்கொ றிருவுள மென்ன [6]வீரன்
விருத்தமா தவரை நோக்கி முறுவலன் விளம்ப லுற்றான்.

(இ - ள்.) 'ஈண்டு - இங்கே, இருத்தி - உட்காருக,' என்னலோடும் - என்று (இராமபிரான்) கூறியவளவில்,—இருந்திலன் - (தான் இராமபிரானோடொப்ப உட்காருதல் தகுதியன்று என்று கருதினவனாய்) உட்காராதவனாய்,—எல்லை நீத்த அருத்தியன் - (இராமபிரானிடத்தில்) அளவுக்கு அடங்காத அன்பையுடைய அந்தக்குகன்,—(இராமபிரானை நோக்கி), 'அமுதினுக்கு அமைவது ஆக - (தேவரீருக்கு) உணவாக அமையும்படி, தேனும் மீனும் திருத்தினென் கொணர்ந்தேன் - தேனும் மீனும் ஆராய்ந்து கொண்டுவந்துள்ளேன்: திருவுளம் என்கொல் - (இவற்றையுட்கொள்வதில் தேவரீரது) மனக்கருத்து யாதோ?' என்ன - என்றுகூறி நிற்க,—வீரன் - இராமபிரான்,—விருத்த மா தவரை நோக்கி முறுவலன் - பருவஞ்சென்ற முதிய பெருந்தவசியரை

நோக்கி இளநகைசெய்தவனாய், விளம்பல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

'தவத்தோருறையும் இடத்திற்குத் தகாதனவான தேனையும் ஊனையும் தான் கொணர்ந்து அமுதினுக்கு அமைவதாகத் திருத்தினன் என்கின்றானே; இவனுடைய அறியாமை யிருந்தவாறு என்னே!' என்ற குறிப்புப்பட இராமபிரான் விருத்தமாதவரைநோக்கி இளநகைசெய்தன னென்க. பி-ம்.—[1]என்ற லோடும். [2]இருந்தனன். [3]அருத்தியின். [4]அமிர்தினுக்கு. [5]அமைந்தவாகத் திருத்தினென். [6]தீரன். (௯௯௬)

௪௮.—குகனைநோக்கி இராமபிரான் கூறிய மொழி.

அரியதா [1]முவப்ப வுள்ளத் தன்பினா [2]லமைந்த காத
றெரிதரக் [3]கொணர்ந்த வென்றா [4]லமிழ்தினுஞ் சீர்த்த வன்றே
[5]பரிவினிற் றழீஇய வென்னிற் பவித்திர மெம்ம னோர்க்கு
முரியன [6]வினிதி னாமு [7]முண்டனெ மன்றோ வென்றான்.

(இ - ள்.) '(இந்தக் காணிக்கைப்பொருள்கள்), உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் - மனத்தினுள்ளேயிருக்கின்ற அன்பு முதிர்தலால் தோன்றுவதான பக்தியானது, தெரிதர - (யாவர்க்கும்) புலனாகும்படி, உவப்ப கொணர்ந்த - மனமுவப்பக் கொண்டுவந்தனவாகும்.' என்றால்—, அரிய - (இவை) கிடைத்தற்கு அரியனவும், அமிழ்தின்உம் சீர்த்த அன்றே - அமுதத்தினுஞ் சிறந்தனவுமாகு மன்றோ! (கொண்டுவந்தபொருள்கள் எப்படிப்பட்டனவாக இருந்தாலும்), பரிவினில் தழீஇய என்னில் - அன்போடு பொருந்தியனவாயின், பவித்திரம் - (அவை) பரிசுத்தமானபொருள்களே; (அவை), எம்மனோர்க்கும் - எம்போலியர்க்கும், உரியன - (அங்கீகரித்தற்கு) உரியவை; (ஆதலால்), இனிதின் நாம்உம் உண்டனெம் அன்றோ - இனிமையாக யாம் உண்டதற்குச் சமானமேயாகுமன்றோ!' என்றான்—; (எ - று.)

பக்தியென்பது அன்பினமுதிர்ந்த நிலை யாதலால், அதனை 'அன்பினலமைந்த காதல்' என்றான். பக்திவெளிப்பட மனவுவப்போடு கொண்டுவந்தவை மிகவும் அரியனவும் அமுதத்தினுஞ்சிறந்தனவுமா மாதலால், கொணர்ந்தபொருளின் தன்மையைப்பாராயாது அவற்றைத் தூயபொருளாகவே யங்கீகரிப்போம்; இங்ஙனம் நாம் அவற்றை யங்கீகரித்தலால், நாம் சில காரணத்தால், நீ கொணர்ந்தவற்றை யுட்கொள்ளாவிட்டாலும் உண்டனபோலவே யாகு மென்று அந்தக்குகன் மனமுவக்குமாறு இராமபிரான் இன்மொழி கூறின னென்க. இராமபிரானிடத்து இன்சொலகூறிய குகன் 'அப்பம் முதலிய பட்சணங்களும் அன்னங்களும் பானங்களும் ரஸாயனங்களுஞ் சித்தஞ் செய்து கொணர்ந்திருக்கின்றேன்; இவற்றை யமுதுசெய்க' என்ன, இராமபிரான் அவனைத்தழுவி உசாவி 'நீ விருப்பத்தோடு சித்தஞ்செய்துகொணர்ந்த எல்லாவற்றையும் எனக்குச் செவ்வையாய் உபசாரஞ் செய்தாயென்று அங்கீ

கரித்து உனக்கே திருப்பிக்கொடுக்கிறேன். நான் இப்போது பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்திற்காகத் தாபதவேடம் பூண்டிருத்தலால் வனத்திலிருக்கும் பழம் முதலியவை எனக்கு உணவாவதன்றி நும்போலியரிடத்து இப்பொழுது பிரதிக்கிரகத்தை [உணவுப்பொருள்முதலிய வாங்கிக்கொள்ளுதலை] யொழித்திருக்கின்றேன். என்தகப்பனாருக்கு அன்பான இரதத்தேர்க்குதிரைகளுக்குப் புல்லைத்தவிர வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை; இவ்வளவுமாத்திரஞ் செய்தாயாயின், நீ என்னை நன்கு பூஜித்தவனாவாய்' என்று மறுமொழியுரைத்ததாக முதனூலால் தெரிகின்றது. தாம - அசை. பி - ம் —[1]உவப்பதுள்ளத்து. [2]அமைத்த. [3]கொணர்ந்தது. [4]அமுதினுஞ் சீர்த்தது. [5]பரிவினினீர்த்தது. [6]என்றுவாங்கி. [7]உண்டனம். (௬௬௭)

௪௪.—'நீ இன்று சுற்றத்தாரோடும் உன்னூரிடஞ் சேர்ந்து விடியற்காலை நாவாயோடு வருக' என்று இராமன் கூறுதல்.

சிங்கவே றனைய வீரன் பின்னருஞ் செப்பு வான்யா
மிங்[1]குறைந் தெறிநீர்க் கங்கை யேறுது நாளை யாணர்ப்
பொங்குநின் சுற்றத் தோடும் போயுவந் தினிதுன் னூரிற்
றங்கி[2]நீ நாவா யோடுஞ் சாருதி [3]விடிய லென்றான்.

(இ - ள்.) சிங்கம் ஏறு அனைய வீரன் - ஆண்சிங்கம்போன்றவனான இராமபிரான், பின்னரும் - மீண்டும், செப்புவான் - (பின்வருமாறு) சொல்லலானான் —'யாம்—, இங்கு உறைந்து - (இன்றைத்தினம்) இவ்விடத்தானே வசித்து, நாளை—, எறி நீர் கங்கை ஏறுதும் - (அலை) மோதுகின்ற நீரையுடைய கங்காநதியைக் கடப்போம்; (ஆதலால்), நீ—, யாணர் பொங்கு நின் சுற்றத்தோடும் போய் - அழகுமிகுந்த நின்னுடைய சுற்றத்தாரோடும் (இவ்விருந்து) போய், உன் ஊரில் உவந்து இனிது தங்கி - உன்னுடைய நகரத்திலே மனமுவப்போடும் இனிமையாகத் தங்கி, விடியல் - விடியுங்காலத்தில், நாவாயோடும் - (நாங்கள் கங்கையைக் கடத்தற்கு ஏற்ற) மரக்கலத்தோடும், சாருதி - வந்து சேர்வாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

'நாங்கள் இன்று இங்குத் தங்கி நாளைக் கங்கையைக் கடக்கக் கருதியுள்ளோமாதலால், நீ சுற்றத்தாரோடும் நின் ஊர்க்கு மீண்டு, நாளை விடியல் மரக்கலத்தோடும் வருக' என்றனன் இராமபிரானென்க. சீதையையும் இலக்குமணனையும் உளப்படுத்தி, இராமன் 'யாம் ஏறுதும் நாளை' எனப் பன்மையாற் கூறினான். பி - ம் —[1]இருந்து. [2]நாவாயினோடும். [3]விடியவென்றான். ()

௪௫.—இராமனது தவக்கோலத்தைக் கண்டு வருந்திய குகன் நான் உன்னைப் பிரியாது அடிமைசெய்வேனெனல்.

கார்குலா நிறத்தான் கூறக் [1]காதல னுணர்த்து வானிப்
பார்குலாஞ் செல்வ [2]நின்னை யிங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
[3]யீர்கிலாக் [4]கள்வ னேன்யா [5]னின்னலி னிருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலே [6]னானை தைய [7]செய்குவெ னடிமை யென்றான்.

(இ - ள்.) கார் குலாம் நிறத்தான் - மேகம்போல் விளங்குகின்ற கருநிறத்தையுடைய இராமபிரான், கூற - '(இன்றுபோய் நாளை ஓடத்தோடும் வருக' என்று) சொல்ல, — காதலன் - (அவனிடத்து) அன்புள்ளவனாகிய அந்தக்குகன், உணர்த்துவான் - (பின்வருமாறு தன்கருத்தைத்) தெரிவிப்பானானான்; - 'பார் குலாம் செல்வ - இந்தப்பூமிமுழுவதையும் விளங்குகின்ற (உன்னுடைய) செல்வமாகவுடையவனே! நின்னை - உன்னை, இன்னனம் - இவ்வண்ணம் [முனிவர் கோலத்தோடு], பார்த்த —, கண்ணை —, ஈர்கிலா - பிடுங்கியெறியமாட்டாத, கள்வனேன் யான் - (நின்னிடத்து அன்புடையவன்போலக்) கள்ளத்தன்மையால் நடிக்கின்றவனாகிய யான், இன்னலின் இருக்கை நோக்கி - (உனக்கு நேர்ந்துள்ள) துன்பத்தின் நிலைமை நோக்கி, நீங்கிலேன் - (உன்னைவிட்டுப்) பிரிந்துசெல்லத்துணிந்திலேன்; ஐய —! ஆனது அடிமை செய்குவென் - என்னாலியன்ற அடிமைத்தொழிலை (உனக்குப்) புரிவேன்,' என்றான் —; (எ - று.)

அரசகுமாரனாகிய உன்னைப் பீதாம்பரமணிந்து மணிமுடியைப் புனைந்த கோலத்தோடும் தரிசிக்கவேண்டியதாயிருக்க, அங்ஙனஞ்சேவிக்கப்பெறுமல் மரவுரியணிந்து சடைமுடியைத்தரித்த கோலத்தோடு காண்கின்றேனே! இந்தத்தவக்கோலத்தைக்காணுமாறு நேர்ந்த தீவினைக்காக என்கண்களைப்பிடுங்கி எறிவேனாயின், நான் உன்னிடத்து மெய்யன்புடையவனென்று சொல்லலாம்; அங்ஙனஞ்செய்யமாட்டாத யான் உனக்கு அன்பனென்பது வேஷமே; உண்மையன்று. ஆயினும், உனக்கு நேர்ந்துள்ள நிலைமையைநோக்கி உன்னைப்பிரிந்து நீங்கிச்செல்ல மனந்துணிந்திலேன்; என்னாலியன்ற அடிமையைச்செய்ய விரும்புகின்றேனென்று குகப்பெருமான் கூறுகின்றானென்க. இட்சுவாகுவம்சத்தார்க்கே பூமிமுழுவதும் உரியதாகுமென்பதும், மற்றையவர்கள் இவ்விட்சுவாகுகுலத்தார்க்குக் கீழ்ப்பட்டு அரசு ஆளும் மன்னவராவரென்பதும் நூற்கொள்கை யாதலால், 'பார்குலாஞ்செல்வ' என்றான். பி-ம் — [1]காதலின. [2]உன்னை. [3]ஈர்கலாக். [4]கள்வனேனான். [5]நின்னையல், நின்னியல். [6]ஆண்டு மீண்டுசெ. [7]செய்குவன். (௬௬)

**௬௭.—இராமன் தம்முடன் அன்று இருக்கக் குகனுக்கு அநுமதிதருதல்.**

கோதை[1]விற் குரிசி லன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான்
சீதையை நோக்கித் தம்பி திருமுக நோக்கித் தீராக்
காதல னாகு மென்று கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினு மினிய நண்ப விருத்தி யீண் டெம்மோ டென்றான்.

(இ - ள்.) கோதை வில் குரிசில் - வெற்றிமாலைசூடிய கோதண்டமென்னும் வில்லையேந்திய ஆண்பாலிற் சிறந்தவனாகிய இராமபிரான், - அன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான் - அந்தக்குகப்பெருமான் கூறிய (அவனுடைய) எண்ணத்தைக் கேட்டு, (பிறகு), சீதையை நோக்கி தம்பி திருமுகம் நோக்கி - சீதையின் திருமுகத்தைப்பார்த்தும் (தனது) திருத்தம்பியின (திருவுள்ளத்தின்

கருத்தறிய அவ்விலக்குமணனது) திருமுகத்தைப் பார்த்தும், தீரா காதலன் ஆகும் என்று - '(இவன் நம்மிடத்து) நீங்காத பத்தியுடையவனுவன்' என்ற காரணத்தால், கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன் - (அந்தக் குகன் விஷயத்திற் கொண்ட)கருணையினுல் மலர்ந்த கண்களையுடையவனுய்,'யாதின் உம் இனிய நண்ப - எல்லாப்பொருளினும் மேம்பட்ட நட்பாயிருப்பவனே! ஈண்டு - இவ்விடத்தில் [இன்றைத்தினம], எம்மொடு இருத்தி - எம்முடனே யிருப்பாயாக,' என்றுன்—; (எ - று.)

இந்தக்குகன் உங்களைப்போலவே என்பால் அன்புவைத்துள்ளானென்பதைக் குறிப்பிக்குமாறு இராமபிரான் சீதையையும் நோக்கித் தம்பிதன் திருமுகத்தையும் நோக்கினனென்க. கோதை - நாணிப்பூமாம. பி ம் —[1]வேல். [2]நம்பி. [3]என்னும். [4]நமபி. [5]இன்று, ஈங்கு. (கஎ0)

சஎ.—தன்சேனையைக் காவல்புரியஏவிக் குகன் தானும் பாதுகாத்திருத்தல்.

அடிதொழு துவகை [1]தூண்ட [2]வழைத்தன [3]ளுழி[4]யன்ன
துடியுடைச சேனை வெள்ளம் பள்ளியைச சுற்ற வேவி
[5]வடிசிலை பிடித்து வாளும் வீக்கிவா யம்பு பற்றி
யிடியுடை [6]மேக மென்ன விணையடி [7]யேத்தி நின்றுன்.

(இ - ள்.) (குகப்பெருமானுக்குத் தன்னுடன் அன்றுஉறையுமாறு இராமபிரான் அநுமதி தந்ததனுல்), அடி தொழுது-(இராமபிரானது) திருவடிகளை வணங்கி, உவகை தூண்ட - மகிழ்ச்சி மேன்மேல மிக,—ஆழி அன்ன துடி உடை சேனை வெள்ளம - கடலைபொததுததோன்றுவதான துடியென்னும பறையைககொணடுள்ள (தனது) சேனைததொகுதியை, அழைததனன் - அழைதது, பள்ளியை சுற்ற ஏவி - (இராமபிரான்தஙகியுள்ள) உறையுளைச சுற்றியிருந்து காவலபுரியுமாறு பணித்து,—(பின்பு), வடி சிலை பிடிதது-(எய்வதற்குச) சித்தமாகவுள்ள விலலைக கையிறபற்றி, வாளும வீககி - (இடையிலே) வாளையும செருகிககொணடு, வாய அமபு பற்றி-(கொடுமை) வாய்ந்த அமபை வில்லிலே பூட்டுதற்கு (க கையிலே) சித்தமாகககொணடு, இடி உடை மேகம் என்ன-இடியைக கொணட மேகமபோல ப்பெருந்தொனியுணடாக), இணை அடி ஏத்தி-'இராமபிரானது உபயபாதஙகளைத்'துதிததுககொணடே, நின்றுன் - (அப்பிரானைப் பாதுகாககுந்தொழிலிற் சித்தனுக)நின்றுன், (அந்தககுகன்); (எ-று.)

அன்று தன்னுடு உறையுமாறு இராமபிரான் அநுமதிதந்ததனுல் மிக மகிழ்ந்து தன்சேனையைககாவலபுரியுமாறு ஏவித் தானும் காததுநின்றனன் குக னென்க. பி ம்—[1]தூணடி. [2]அமைததனன். [3]ஆளி. [4]என்னத. [5]அடு. [6]மூகிலிதென்ன. [7]தொழுது. இச்செய்யுள் அச்சிட்டமூலபிரதிகளிற் காணப்படவில்லையாயினும், பல ஏட்டுபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. (கஎக)

## ௪௮.—நகர்நீங்கிவந்தகாரணத்தை இலக்குமணனிடம் வினவியறிந்து குகன் அவனுடன் இருத்தல்.

திருநகர் தீர்ந்த [1]வண்ண மானவ தெரித்தி யென்னப்
பருவர றம்பி கூறப் [2]பரிந்தவன் பையு ளெய்தி
யிருகணீ ரருவி சோரக் [3]குகனுமாண் டிருந்தா னென்னே
பெருநிலக் கிழத்தி [4]நோற்றும் பெற்றிலள் போலு [5]மென்ன.

(இ - ள்.) 'மானவ - மனுகுலத்தவனே! திருநகர் தீர்ந்த வண்ணம் - அழகிய அயோத்திமாநகரினின்று (நீவிர்) நீங்கிவந்த காரணத்தை, தெரித்தி - அறிவிப்பாய்,' என்ன - என்று (குகன்) வினவ, — பருவரல் தம்பி - (இராமபிரானுக்கும் இங்ஙனம்தவசிபோற் காட்டிலவசிக்கும்படி நேர்ந்ததே! என்று) மனம்வருந்துகின்ற இலக்குமணன், கூற - (வனவாசம்நேர்ந்த காரணத்தை விவரமாகச்) சொல்ல, - பரிந்தவன் குகன்உம் - (இராமபிரானிடத்துப்) பரிவு கொண்டுள்ளவனாகிய அந்தக்குகனும், பையுள் எய்தி - மிகவும்மனவருத்தமடைந்து, 'பெரு நிலம் கிழத்தி - பெரியநிலவுலகத்துக்குஉரியவளாகிய பூமிதேவி, நோற்று உம் - தவஞ்செய்தவளாயிருந்தும், பெற்றிலள் போலும் - (அத்தவப்பயனை முழுதும்) பெற்றிலாள்போலத்தோன்றுகின்றது; என்னே - இதுஎன்ன!' என்ன - என்றுசொல்லி, இரு கண் நீர் அருவி சோர - (தனது) இருகண்களினின்று (துயரத்தால் தாரைதாரையாகக்) கண்ணீர் பெருகிக்கொண்டிருக்க, ஆண்டு இருந்தான் - அங்கேயிருந்தான்; (எ - று.)

இராமபிரான் புவியிலதிருவவதரித்தமாறும திருவடியால் தீண்டுமாறும் நோக்கத்தால் பூமிப்பிராட்டியை நோற்றவளென்னவேண்டியிருக்கிறதாயினும், அவ்விராமபிரான் தன்னையாளுமாறு ஏற்படாததனால் தவப்பயனைப் பெற்றிலளென்னவும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது என்ற கருத்துப்பட 'பெருநிலக்கிழத்திநோற்றும் பெற்றிலள்போலும்' என்றான். 'என்னே' என்பது - ஒருதிக்கே இருநிலைபெறப்படுவதுபற்றிய வியப்பைக் குறிக்கும்; இரக்கக்குறிப்புமாம். பி-ம் — [1]தன்மை. [2]பரிந்தனன். [3]குகனுமாடிரங்கினைந்தான். [4]நோற்றுப். [5]என்றான். (௯௭௨)

## ௪௯.—சூரியன் அத்தமித்தல்.

விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று மேனின்
றொருதனித் திகிரி யுந்தி யுயர்புகழ் நிறுவி நாளு
[1]மிருநிலத் தேவர்க்கு முள்ளத் [2]திருந்தருள் புரிந்து வீந்த
செரு[3]வலி வீர னன்னச் செங்கதிர்ச் செல்வன் சென்றான்.

(இ - ள்.) விரி இருள் பகையை ஓட்டி - பரவிய இருட்கூட்டம்போன்ற பகையை முதுகுகாட்டியோடச்செய்து [பரவியஇருளாகிய பகையையோடச் செய்து], திசைகளை வென்று - திக்குக்களையெல்லாம் தன்னுடையனவாக்கச் செய்து, மேல்நின்று - மேலிடத்திலிருந்து [வானத்திலிருந்து], ஒரு தனி

திகிரி உந்தி-ஒப்பற்ற (தனது) ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தி, உயர் புகழ் நிறுவி - (அதனால் தன்னுடைய) சிறந்த கீர்த்தியை நிலைநாட்டி, நாள் உம் - (தான் அரசுபுரிந்த) காலமெல்லாம் [பகல்முழுவதும்], இரு நிலத்து-இந்தப் பெரியவுலகத்தில், எவர்க்குஉம் உள்ளத்து இருந்து - எல்லாருடைய மனத் திலும் (தன்னைப் பாராட்டும்படி) தங்கியிருந்து, அருள் புரிந்து - கருணை செய்து, வீழ்ந்த - இறந்துபோன, செரு வலி வீரன் என்ன-போர்செய் வதில் வல்லமையுடைய தசரதசக்கரவர்த்திபோல, செம் கதிர் செல்வன் - செந்நிறமுள்ள (ஆயிரம்) கிரணங்களையே (தன்) செல்வமாகவுடைய சூரி யன், சென்றான் - அஸ்தமித்தான்; (எ - று)

சிலேடையையும் உருவகத்தையும் அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமை யணி. பொருமாறு பதத்துக்கிலுஞ்சென்ற தேரைபுடையனுப் அதகாரணம் பற்றியே தசரதனென்று நாமதேயம் படைத்தவனாதலின், அவனை 'செரு வலிவீரன்' என்றார். சூரியனுக்குத் திசைகளை வெல்லுதல் - எல்லாத் திசை களிலும் தன்னொளி செல்லுமாறு இருத்தல்; தனித்திகிரி யுந்துதல்-தன் மண் டலத்தைச்செலுத்துதல் மற்றவை வெளிப்படை. நீதிநெறிதவறாத மன்ன வனை அவனுடைய நற்குணமற்றிச சனங்கள் தம்மனத்திற்கொண்டு கொண்டாடுதல். இயல்பு "சீராசாண்டுதன் செங்கோற சிலநாள்செலீஇக் கழிந்த, பாரசொத்து மறைந்தது ஞாயிறு" என்ற பெரியாழ்வார்பாசுரம் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. பி-ம் —[1]இருநிலத்தவாகதம் [2]இருந்தன னென்ன. [3]மலி. (சஎஅ)

௫௦.— மாலை நியமம்முடித்து இராமன் பிராட்டியுடன் நாணலிற் படுக்க, இரவுமுழுவதும் இலக்குமணன் அவர்களைக் காத்திருத்தல்.

மாலைவாய் நியமஞ் செயது [1]மரபுளி யியற்றி வைகல
வேலைவா [2]யமுதன் னாளும வீரனும் [3]விரிந்த நாணன்
[4]மாலைவாயப [5]பாரின் பாயல [6]வைகினர் [7]வரிவி லேந்திக்
காலை[8]வா யளவுந் தம்பி [9]யிமைப்பிலன காததுநின்றான்.

(இ - ள்.) மாலைவாய்-சாயங்காலத்தில், நியமம்-செய்யவேண்டிய கடமை களை, மரபுளி - செய்யவேண்டிய முறைப்படியே, இயற்றி செயது - சிரத் தையோடுசெய்து, வைகல்-(அங்குத்) தங்குதலையுடைய, வீரன்உம் - இராம பிரானும், வேலைவாய அமுது அன்னாள்உம - பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமுதத்தை யொத்தவளான சீதாபிராட்டியும —விரிந்த - பரப்பியுள்ள, நாணல் மாலைவாய - ஒழுங்காயவளர்ந்துள்ள நாணற்புலலிலே, பாரின் பாயல் - பூமியாகிய பாயலிலே, வைகினர - தங்கினார்கள்; தம்பி - இளைய பெருமான், வரி வில் ஏந்தி-கட்டமைந்த வில்லையேந்திக்கொண்டு, காலை வாய் அளவுஉம் - விடியற்காலந் தோன்றுமவரையிலும, இமைப்பு இலன் - கண் ணைக்கொட்டுதலும் இல்லாமல [வெகு சாக்கிரதையுடன்], காததுநின்றான்-.

மாலை நியமம்முடித்துப் பிறகு இராமன் நாணல்ஒழுங்காகவளர்ந்துள்ள பூமியிற் சீதையுடனே படுத்தானாக, இலக்குமணன் இரவுமுழுதும் கண் கொட்டாமல துஷ்டஜந்துக்கள் முதலியவற்றால யாதோரிடையூறும உண்டா

காதவண்ணம் வில்லையேந்திப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தன னென்பதாம். பாரின் விரித்த நாணல்மாலைவாய்ப் பாயல் என்று அந்வயித்து உரைப்பினுமாம். இயற்றிச்செய்து என்று ஒருபொருட்பன்மொழி வந்தமையால், சிரத்தையோடுசெய்து என்று உரைக்கப்பட்டது. பி-ம்.—[1]மரபுளினியற்றி. [2]குளமன்னுளும். [3]இருந்தனனன்று, விரித்ததாளம். [4]பாலவாம். [5]பள்ளிப். [6]வைகினன். [7]பரு. [8]காணபளவும். [9]இமைத்திலன். (௬௭௪)

௫௧.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-இலக்குமணன் நித்திரையை நீத்தமையை வந்தனை வகையாற் கூறும்.

வெயில்விரி கனகக் குன்றத் தெழில்கெட [1]விலகு சோதிக்
கயில்வரி வயிரப் பைம்பூட் கடுந்திறன் மடங்க லன்னான்
றுயிலெனு மணங்கு வந்து தோன்றலு மவளை நாமே
யெயிலுடை யயோத்தி மூதூ ரெய்துநா ளெய்து மென்றான்.

(இ-ள்) வெயில் விரி கனகம் குன்றத்து - சூரியனொளிபரவுதற்குக் காரணமான சுவர்ணமலையாகிய மேருவினது, எழில் கெட - அழகு கெடும்படி [மேருவினும் மிகவொளிபட], விலகு - விட்டுவிட்டுப்பிரகாசிக்கின்ற, சோதி - ஒளியையுடைய, கயில் வரி வயிரம் பைம் பூண் - கடைப்புணர்வுபொருந்திய வயிரமிழைத்துச்செய்யப்பட்ட பசும்பொன்னாபரணங்களைப் பூணுதற்குரியனான, கடு திறல் - மிக்கவலிமையையுடைய, மடங்கல் அன்னான் - சிங்கத்தையொத்தவனாகிய இலக்குமணன்,—(இரவுக்காலத்து வருதற்குரிய), துயில் எனும் அணங்கு - நித்திரையாகிய மாது, வந்து—, தோன்றலும் - தோன்றியவளவில் தானே, அவளை - அந்தமாதைநோக்கி, 'நாமே—, எயில் உடை அயோத்தி மூதூர் - மதிலையுடைய அயோத்தியென்னும் பழையநகரத்தை, எய்தும் - மீண்டு வந்துசேர்கின்ற, நாள் - காலத்தில், எய்தும் - (நீ) வந்துசேரும்,' என்றான்—.

இலக்குமணன் வனவாசந்தீர்ந்து அயோத்திமாநகரஞ்சேருமளவும் உறக்கமில்லையென்பதை இங்ஙனம் புனைந்துரையாக, நித்திரையென்னும் மாது வருகையில் அவளைநோக்கி 'அயோத்திநகரை நாம் அடையும்போது வந்து சேர்' எனக் கூறியதாகக் கற்பித்துக் கூறினர். இலக்குமணன் கண்விழித்திருத்தலைப் பார்த்துக் குகப்பெருமான் 'யான் பாதுகாக்கின்றேன்; நீ இனிது துயிலலாம்' என்ன, இலக்குமணன் 'அரசர்க்குரியபடுக்கையில் இனிதுதுயிலுதற்குஉரிய இராமன் புற்றரையிற்படுத்திருப்பதைக் காணுகையில் உறங்கவும் விரகு உண்டோ?' என்று பலபடிவருந்திக்கூறினதாக முதனூலிலுள்ளது. சூரியன் மேருமலையைச்சுற்றிவருதலினால் பகலும்இரவும் தோன்றுகின்றன என்ற நூற்கொள்கைபற்றி, 'வெயில்விரிகனகக்குன்றத்து' என்றது. ஆபரணங்களின் பேரொளியைவிளக்க, 'கனகக்குன்றத்தெழில்கெடவிலகு சோதிப்பூண்' என்றார். நித்திரையை வடமொழியிற் பெண்பாலாக்கூறும்

மரபுபற்றி 'தமிழெனுமணக்கு'என்றது. இனி, தமிழுக்குஉரியதேவமகைபை இவனைவ கூறினரெனக்கொள்ளுதலுமுண்டு. இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் பல பிரதிகளிலில்லை ஒருகால் வெள்ளிப்பாட்டாயிருக்கலாம். பி-ம்.—[1]விளங்கு.

ருஉ. மறக்கண்வா ளிளைய வீர னாணையை மறுத்தல் செல்லாத்
துறக்கமா மாது மண்ண லுபயபங் கயங்கள் போற்றித்
துறக்கமா மென்ன லாய தூய்மதி லயோத்தி யெய்தி
யிருக்குநா ளெந்தை பாத மெய்துவ [1]னென்று போனாள்.

(இ - ள்.) மறம் கண் வாள் இளைய வீரன் - வீரத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட வாட்படையேந்திய இலக்குமணனது, ஆணையை - கட்டளையை, மறுத்தல் செல்லா - மறுக்க மாட்டாத, உறக்கம் மா மாது உம் - நித்திரை யாகிய சிறந்த பெண்ணும், அண்ணல் - இலட்சுமணனது, உபயம் பங்கயங் கள் போற்றி - இரட்டைத்தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை (வணங்கித்) துதித்து, 'துறக்கம் ஆம் என்னல் ஆய தூய் மதில் அயோத்தி எய்தி-சுவர்க் கம்போலுமென்று சொல்லத்தக்க குற்றமற்ற மதிளாற்சூழப்பட்ட அயோத் திமாநகரையடைந்து, இருக்கும் - தங்குகின்ற, நாள் - நாளில், எந்தை பாதம் - உனது திருவடிகளை, எய்துவன் - வந்துகிட்டுவேன்,' என்று - என்றுசொல்லி, போனாள்—; (எ - று.)—பி-ம் —[1]என்ன. (சஎசு)

ருங.—இலட்சுமணன் கையும் வில்லுமாய்க் காத்திருத்தல்.

மற்றவ ளிறைஞ்சி யேக மாமலர்த் தவிசு நீங்காப்
பொற்றொடி யோடு மையன் றுயிறரும் புன்மை நோக்கி
யிற்றதோர் நெஞ்ச னாகி யிருகணீ ரருவி சோர
வுற்றவோ வியம தென்ன வொருசிலை யதனி னின்றான்.

(இ - ள்.) மற்றவள் - அந்தநித்திராதேவி, இறைஞ்சி ஏக - (கீழ்க்கூறிய வாறு இலக்குமணனை) வணங்கிச்சென்றுளாக,—மா மலர் தவிசு நீங்கா பொன் தொடியோடுஉம்-சிறந்த தாமரைமலராகிய ஆசனத்தைவிட்டு நீங்காத இலக்குமியின் அமிசமான சீதையுடனே, ஐயன் - ஸ்ரீராமன், துயில்தரும் - தூங்குகின்ற, புன்மை - சிறுமையை, நோக்கி—, இற்றது ஓர் நெஞ்சன் ஆகி - முறிந்தாற் போல் வருந்துகின்ற மனத்தையுடையவனாய், இரு கண் நீர் அருவி சோர - (தனது) இருவிழிகளினின்று துயரத்தினாற் கண்ணீர் மலை யருவிபோலப் பெருக,உற்ற ஓவியம் அது என்ன - துன்பநிலைபோடுதோன்று கின்ற சித்திரம்போல (அசைவற்று), ஒரு சிலைதனின் - (தனது) ஒப்பற்ற சிலையோடும், நின்றான்-(அந்தச்சீராமனைப் பாதுகாத்து) நின்றான்; (எ - று)

ருச.—குகனும் தன்பரிவாரங்களுடன் ஸ்ரீராமனை இரவுமுழுவதும் காத்திருத்தல்

தும்பியின் குழாத்திற் [1]சுற்றுஞ் சுற்றத்தன் றொடுத்த வில்லன்
வெம்பிவெந் [2]தழியா நின்ற நெஞ்சினன் விழித்த கண்ணான்
றம்பி[3]யின் றானை நோக்கித் தலைமகன் [4]றன்மை [5]நோக்கி
யும்பியின் றலைவன் கண்ணீ ரருவிசோர் குன்றி னின்றான்.

(இ - ள்.) அம்பியின் தலைவன் - ஓடங்களை வைத்திருக்குந் தலைவனாகிய குகப்பெருமான், தும்பியின் குழாத்தில சுற்றும் சுற்றத்தன்-யானைத்தொகுதி போற் சுற்றிக்கொண்டுள்ள இனத்தாரை யுடையவனாய்,--தொடுத்த வில்லன்-நாணேறிட்ட வில்லையுடையவனும், வெம்பி வெந்து அழியாநின்ற நெஞ்சினன் - வருந்திக்கொதித்து நிலைகுலைகின்ற மனத்தையுடையவனும், விழித்த கண்ணன்-(உறக்கமும் கண்கொட்டுதலுமின்றி) விழித்துக்கொண்டுள்ள கண்களையுடையவனுமாகி,தம்பி நின்றானை நோக்கி-நிற்கின்ற தம்பியைப்பார்த்து [தம்பிநிற்பதையும் பார்த்து], தலைமகன் தன்மை நோக்கி - அரசகுமாரனாகிய இராமன் (தரையிற்படுத்திருக்கும்) தன்மையையும் பார்த்து, கண்ணீர்-(தன்) கண்களினின்று(துயரத்தால்)வெளிப்படுகின்ற கண்ணீருடனே,அருவி சோர் குன்றின் - நீரருவி பெருகப்பெற்ற மலைபோல, நின்றான்—; எ - று.)

பஞ்சசயனமெத்தையில் இனிதுபள்ளிகொள்ளவேண்டிய மகாராசகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் வெறுந்தரையில தன்மனைவியோடு படுத்திருப்பதையும், மற்றோரரசகுமாரனாகிய இலக்குமணன அப்பிரானுக்கு நேர்ந்த நிலைமையினைந்து மனம வெம்பிக் கொதித்தழிபக் கண்கொட்டுதலுமின்றிக் கையும்வில்லுமாய்ப் பாதுகாத்திருப்பதையும கண்டபோது, துயரமுள்ளடங்காமல் கண்களினின்று சோகக்கண்ணீர் தாரைதாரையாயப் பெருகநின்றானன் குகப்பெருமானென்பதாம் அங்ஙனம கண்ணீர்பெருகநின்ற குகப்பெருமானுக்கு, அருவிசோர்குன்று ஏற்றஉவமையாகும இனி, அம்பியின்தலைவன் சுற்றத்தனும் தொடுத்தவில்லனும வெம்பிவெந்தழியாநின்ற நெஞ்சினனும் விழித்தகண்ணனும் ஆகி என்று வில்லன்முதலியவற்றையும குகனுக்கே அடையாக்கிக் கூறினுமாம் இப்பொருளில தம்பிநின்றானை நோக்கித் தலைமகன்தனிமை நோக்கி அம்பியின்தலைவன தொடுத்தவில்லனும அழியாநின்ற நெஞ்சினனும விழித்தகண்ணனுமாகி நின்றது - ஒருகால இவ்விளையவனால் இப்பிரானுக்கு என்னதீங்கு நேருமோ? என்னுங் கருத்தினாலென்றும, குகன்சுற்றம தும்பியின் குழாத்திற் சுற்றிவந்ததற்குக் காரணம - இந்தத்தம்பியினாலேனும, இந்தக் குகனாலேனும இவ்விராமபிரானுக்கு என்ன தீங்குநேருமோ? என்னுங்கருத்தினாலென்றும உரைப்பர் இவ்வாறு உரைப்பது வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்துப் பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஏற்றதாகுமென்பதை "இளைய பெருமாளை ஸ்ரீகுகப்பெருமாள் அதிசங்கைபண்ண, இருவரையும் அதிசங்கைபண்ணி ஸ்ரீகுகப்பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே; ஒருநாள் முகத்திலேவிழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும்பாடாயிற்று இது" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷணத்தையும, இந்தவாக்யத்துக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணியருளிய ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் "இவ்விஷய வைலக்ஷண்யம எல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னும ஒரு உதாகரணங் காட்டுகிறார் 'இளையபெருமாளை' என்றுதொடங்கி அதாவது-ஸ்ரீசிருங்கிபேரபுரத்திலேயெழுந்தருளி ஸ்ரீகுகப்பெருமாளை விஷயீகரித்த அன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பாணமுபயையிலேபெருமாளும் பிராட்டி

யும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸம்ஸ்கித ராகையாலே 'என்வருகிறதோ?' என்று அஞ்சி முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக்கண்டு, குகப்பெருமாள் 'ஒருதம்பி தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கட்டின காப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான்; இவனும் அவ்வோபாதி ஒருதம்பியன்றோ! தனியிடத்திலே என்செய்ய நினைத்து இப்படி ஆயத்தனாய் நிற்கின்றானென்று தெரியாது' என்று அதிசங்கைபண்ணி, 'அப்படி ஏதேனும் ஒருதீங்கு நினைக்கில் இவன்றன்னைத் தீரக் காணக்கடவோம்' என்று வில்லுங்கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டஅடியிலே அடியிட்டுநிற்க, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவல்தொழில் செய்துதிரியும் பரிகரம் 'அவன் ஜ்ஞாதி இவன் குறும்பனான வக்யன்; [வக்யன - காட்டுமனுஷ்யன்] இவர்கள் இருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத் தேடுகிறார்களோ?' என்று இருவரையும் அதிசங்கைபண்ணி, 'அப்படிச்செய்யில் இவர்களைப் பழியச் செய்து நாம் அத்தலையைநோக்கக்கடவோம்' என்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு பெருமாளை ரட்சித்ததிறே யென்கை'' என்று அருளிச்செய்திருக்கத்தலைப்புக் காணக. பிம் —
[1]சுற்றஞ்சுற்றத் தான. [2]எரிபாநின்ற. [3]தன்றன்மை. [4]தனிமை, தன்னை. [5]பாரதத.
(சுஎஅ)

ருரு — சூரியோதய வருணனை.

துறக்கமே முதல [1]வாய தூயன யாவை யேனு
[2]மறக்குமா [3]நினைய லம்மா [4]வரம்பில [5]தோற்ற மாக்க
ளிறக்குமா றிதுவென் பான்போன் முன்னைநா ளிறந்தான் பின்னாட்
பிறக்குமா றிதுவென் பான்போற் பிறந்தனன் பிறவா வெய்யோன்.

(இ - ள்.) பிறவா வெய்யோன் - (உலகத்தார்போலப்) பிறத்தலென்பது இல்லாதவனான சூரியன்,—'துறக்கம் ஏ முதல ஆய - சுவர்க்கம் முதலாகவுள்ள, தூயன யாவை என்னும் - (நரகத்தைக்காட்டிலும்) தூயனவாகத்தோன்றுகின்ற உலகங்களையும், மறக்கும் ஆ - மறந்துவிடும்படி, [பிறப்புஇறப்புக்களில்லாத மோட்சலோகத்தை அடையுமாறு]. அம்மா வரம்பு இல தோற்றம் மாக்கள் - அந்தச்சிறந்த அளவிறந்த பிறவியிற்பிறக்கின்ற மானுடர்கள்யாவரும், நினையல் - நினைத்து (ஏடேறும்வழியை நாடக்கடவர்; (என்னெனில), (அன்னார், இறக்கும்ஆறு - இறந்துவிடுகின்ற வகை, இது - இதுவாகும்' என்பான்போல் - என்று (உலகத்துமானுடர்க்குப்)போதிப்பவன் போல, முன்னைநாள் இறந்தான் - முன்னாளில் அஸ்தமித்தவனாய, பின் நாள் - மறுநாள், பிறக்கும் ஆறு இது என்பான்போல் - பிறக்கும் வகை இவ்வாறு என்று கூறுபவன்போல, பிறந்தனன் - உதயமானான்; (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல். துறக்கமுதலியவற்றையும்மறக்குமாறு வேறொன்றை [மோட்சத்தை] நினைக்கவேண்டியதாயிருத்தல்பற்றி வியந்தவாறு.

உலகத்தில் மிக்கசெல்வம்அறிவு முதலியவற்றால் மிகமேம்பட்டவர்க்கும் திடீரென்று இறப்புபிறப்புக்கள் அஸ்தமனஉதயங்கள்போல மாறிமாறிவருந் தன்மையனவாதலால் பிறப்புஇறப்புகளுக்கு இடமான துறக்கம் முதலிய உலகங்களையும் நாடாது என்றும் மீளாவுலகமாகிய முத்தியைச் சேருமாறு முயல்களென்னும் மதியை உலகத்தோர்க்கு உண்டாக்குபவன்போலத் தனது ஆயிரங்கிரணங்களும் சுருங்குமாறு அஸ்தமித்துச் சூரியன் உதிக்கலாயின னென்பதாம். தன்னுடைய செய்கையால் பிறர்க்கு நன்மையையேனும் தீமையையேனும் போதிப்பதாகக் கூறுவது - காட்சியணியின்பாற்படுமென் பது, ஒருசார் அணிநூலார் கொள்கை. பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற சூரி யன் அஸ்தமிப்பது திடீரென்று இறப்புநேருமென்றும், இருளாயிருந்தகாலத் துத் திடீரென்று சூரியன் தோன்றுவது பிறப்பும் அங்ஙனமே திடீரென்று நேருமென்றும் எண்ணத்தை உண்டாக்குதல் காண்க. நினைபல-உடன்பாட்டு வியங்கோள். பி-ம்.—[1]ஆன. [2]மறக்குமே [3]நினைவின். [4]வரம்பிலாத, வரம் பிலா. [5]தோன்றும, தோற்றும. (௩௭௧)

௫௬.—சூரியனைநோக்கித் தாமரை மலர்தல்

செஞ்செவே சேற்றிற் றோன்றுந் தாமரை தேரிற் றோன்றும்
வெஞ்சுடர்ச் செல்வன் மேனி [1]நோக்கிய [2]விரிந்த [3]வேறோ
ரஞ்சன நாயிறன்ன வையனை நோக்கிச் செய்ய
வஞ்சிவாழ் வதன மென்னுந் [4]தாமரை மலர்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) செஞ்செவே - மிகவும் அழகாக, சேற்றில்-சேற்றிலே, தோன் றும்-முளைக்கின்ற, தாமரை - தாமரையின் மலர்கள்,—தேரில் தோன்றும் - தேரின்மேலேறிக்கொண்டு (உதயபருவத்தில்) காணப்படுகின்ற, வெம் சுடர் செல்வன்-வெப்பமான கிரணங்களைச் செல்வமாகவுடைய சூரியனது, மேனி - மண்டலத்தை, நோக்கிய - பார்த்தனவாய், விரிந்த-மலர்ந்தன; (அங் ஙனமே), வேறு ஓர் அஞ்சனம் நாயிறு அன்ன ஐயனை-(சாதாரண சூரியனைக் காட்டிலும்) வேறுபட்டதான ஒருகருஞாயிறு இருந்தால் அதனை ஒப்பவனான ஸ்ரீராமனென்கிற (தன்) கணவனை நோக்கி—, செய்ய வஞ்சி - அழகிய நீர் வஞ்சிக்கொடிபோன்ற சீதாபிராட்டியின், வாழ் வதனம் எனனும் தாமரை- வாழ்ச்சிபெற்ற முகமென்னுந் தாமரையும், மலர்ந்தது—; (எ-று.)—அன்றே- ஈற்றசை, தேற்றமுமாம்.

சூரியன் உதிக்க அதைக்கண்டு தாமரை மலர்ந்தன; ஸ்ரீராமபிரா னென்கிற கருஞாயிற்றைக்கண்டு சீதையின் முககமலமும் மலர்ந்த தென்பதாம். பொழுதுவிடிகையில் தாமரைகளமலருமாறு சூரியன உதிக்க, பிராட்டி எழுந் து தன்கணவனைக்காண்பதனால் முகமலர்ச்சிகொண்டு விளங்கின ளென்க. சேற்றிற்றோன்றுவனவாயிருந்தும அழகுடையனவாயத்தோன்றுகின்ற தன் மையைப்பாராட்டிக் கூறுவார் 'செஞ்செவே சேற்றிற்றோன்றுந் தாமரை'என் றார். நான்காம்அடி-உருவகவணி. இச்செய்யுள்-தொடர்முழுதுவமையணி. பிம்ப பிரதிபிம்பபாவமில்லாமையால் எடுத்துக்காட்டுவமையன்று. பி-ம்.—[1]நோக் கின, நோக்கினன். [2]விரிய. [3]வென்றோ, என்றே. [4]அரவிந்தம். (௩௭௨)

ருஎ.—இராமபிரான் நாவாய் கொணருமாறு குகனுக்குப் பணித்தல்.

நாண்முதற் கமைந்த யாவு [1]நயந்தன னியற்றி [2]நாமத்
தோண் [3]முதற் கமைந்த [4]வில்லான் மறையவர் தொடரப் [5]போனா
னாண்முதற் கமைந்த [6]கேண்மை யன்பனை நோக்கி [7]யைய
கோண்முதற் கமைந்த நாவாய் கொணருதி விரைவி னென்றான்.

(இ - ள்.) நாமம் தோள் முதற்கு அமைந்த வில்லான் - (பகைவர்க்கு) அச்சந்தருகின்ற தோளினிடத்திற்குப் பொருந்திய வில்லையுடைய இராமன்,- நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும்-உதயகாலத்திற் செய்யவேண்டிய கடமைகள் எல்லாவற்றையும், நயந்தனன் இயற்றி-விரும்பிச்செய்து, மறையவர் தொடர போனான் - (கங்கைக்கரையில்வாழும்) வேதியர்கள் (தன்னைத்) தொடர்ந்து வரப் புறப்பட்டவனாய்,-ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பனை நோக்கி- அடிமைத்தன்மைக்கு முதலிலேயே [இராமனைக்கண்டபோதே] இசைந்த உரிமையும் அன்புமுடைய குகனைநோக்கி, 'ஐய—! கோள் முதற்கு அமைந்த நாவாய் - (எங்களைச்) சுமந்துகொண்டுபோதற்கு முதல்தரமாகச்சொல்லத் தக்க [உறுதியான] மரக்கலத்தை. விரைவின் கொணருதி - விரைவிற் கொணர்வாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

வில்லான் என்றான் என இயையும். போனான்-முற்றெச்சம். நாளின் முதல் எனவே, உதயமாம் பி-ம்—[1]நயந்தனர் [2]தாமத, ஏமத. [3]முதற் றொடர்ந்த [4]வில்லார். [5]போனார் [6]கேளவி [7]அப்பன, அண்ணல் (ருஅ)

வேறு.

ருஅ.—குகன் ஒன்று கூறத்தொடங்குதல்

ஏவிய மொழிகேளா விழிபுனல் [1]பொழிகண்ணா
னாவியு [2]முலைகின்றா னடியிணை [3]பிரிகல்லான்
காவியின் மலர் [4]காயாக் கடன்மழை யனையானைத்
தேவியொ டடிதாழாச் சிந்தனை யுரை [5]செய்வான்.

(இ - ள்.) ஏவிய - (இராமபிரான்) கட்டளையிட்ட, மொழி - சொல்லை, கேளா - கேட்டு, (குகன்),—விழி புனல் பொழி கண்ணான் - (தன்) விழிகளி னின்று நீரைச்சொரிகின்ற கண்களையுடையவனும், ஆவியும் உலைகின்றான்- தன்னுயிரும்வாட்டம்பெறுகின்றவனுமாகி,—அடி இணை பிரிகல்லான்-(இராம பிரானது) திருவடிகளை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவனாய்,—தேவியொடு - (அப்பிரானது) மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியுடனே,—காவியின் மலர்-கருங் குவளை மலரும், காயா-காயாம்பூவும், கடல்-சமுத்திரமும், மழை-நீர்கொண்ட மேகமும், ஆகிய இவற்றை; அனையானை-ஒத்தவனாகிய இராமபிரானை, அடி தாழா-திருவடிகளில்வணங்கி, சிந்தனை-(தன்) எண்ணத்தை, உரை செய்வான்- சொல்பவனானான்; (எ-று.)--அவற்றை அடுத்த நான்குகவிகளிற்காண்க. பி-ம்:-- [1]சொரி. [2]அலைகின்றான, நைகின்றான். [3]பிரிகிலலான். [4]காசாக். [5]செய்தான்.

ருகூ.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - குகன்: பலவகைச் செளகரியங்களும் இருத்தலால் எம்நகரத்தில்தானே வசிக்கவேணுமென்று இராமபிரானைக் குகன் வேண்டுதல்.

பொய்ம்முறை [1]யலராவெம் புகலிடம் வனமேயாற்
கொய்ம்முறை [2]யுறு[3]தாராய் குறைவிலெம் வலியேமாற்
செய்ம்முறை குற்றேவல [4]செய்குது மடியோமை
யிம்முறை யுற[5]வென்று வினிதிரு நெடிதெம்மூர்.

(இ - ள்.) பொய் முறை அலரா - பொய்யான முறைமை தோன்றுதலில்லாத, எம - எம்முடைய, புகல் இடம - வசிக்கும் இடம், வனம்ஏ-காடேயாகும்; கொய முறை உறு தாராய-கொய்யப்பெற்று ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்பட்ட மாலையையணிந்த இராமா! நாங்கள்) -குறைவு இல்லெம்வலியேம்-குறைதலில்லாதவலியுடையோம்; செய முறை குறு ஏவல செய்குதும்-செய்யவேண்டிய முறைப்படியே (உமது திருவுள்ளத்தில் நீர்) ஏவிய சிறுதொழிலையும் செய்வோம்; அடியோமை - எங்களை, இ முறை உறவு என்று - இது உறவுமுறையுள்ள சுற்றம் எனக்கருதி, நெடிது - நெடுங்காலம், இனிது - இனிமையாக, எம ஊர் - எங்களுடைய ஊரில், இரு - தங்கியிருப்பாய்; (எ - று)— ஆல் - தேற்றப்பொருளன.

நாங்கள் வனத்திலே வாழ்பவர்; மிக்கவலிமை படைத்தவர் வனசரரேயாயினும் பொய்ம்மை எங்களிடத்துச் சிறிதும் இன்று; எங்களை உமது சுற்றமாக எண்ணி இவ்வூரில் தானே உறைவீராயின் உமக்குவேண்டிய குற்றேவலைப் புரிவோமென்கின்றனன் குகனென்க. [1]இலரோம் என்றபாடத்துக்கு, இலமென்னும் தன்மைப்பன்மைக்குறிப்புமுற்று இடையில 'அர்' சாரியை பெற்றுவந்ததென்க. பி-ம்.—[1]அலராமெம், இலதால், இலராம். [2]மலர். [3]தார்சீர். [4]செய்குவம். [5]எனன. (சுஅங)

சுO. தேனுள திணையுண்டாற் றேவரு நுகர்தற்காம்
ஊனுள துணைநாயே முயிருள விளையாடக்
கானுள புன[1]லாடக் கங்கையு முளதன்றோ
நானுள தனையுந[2]நீ யினிதிரு [3]நடவெம்பால்.

(இ - ள்.) (எமதிடத்தில்), தேன் உள - தேன் மிகுதியாகஇருக்கின்றது; தினை உண்டு - தினையும் மிகுதியாக இருக்கின்றது; தேவர்உம நுகர்தற்கு ஆம்-தேவர்களும் உண்ணுதற்குஉரிய [மிக்கச்சுவையுள்ள]; ஊன் உள- மாமிசமும் உள்ளது; துணை - (உமக்குத்) துணையாக, நாயேம உயிர் உள - நாயபோற் கடைப்பட்டவரான எங்களுடையஉயிர்கள் உள்ளன; விளையாட - உல்லாசமாகத் திரிவதற்கு, கான உள - காடுகள்உள்ளன; புனல் ஆட-நீராடுவதற்கு, கங்கைஉம் உளது அன்றோ - (எல்லாநதியினுஞ் சிறந்த) கங்காநதியும் இருக்கின்றதன்றோ? நான் உள தனை உம் - நான் உள்ளவரைக்கும், நீ—, இனிது இரு - (எங்களிடத்துக்கதானே) இனிதாகத் தங்கியிருப்பாய்; எம்பால் - எங்களிடத்துக்கு, நட - எழுந்தருள்க; (எ - று.)

உமக்கு வேண்டியவையெல்லாஞ் செய்துதர மிகப்பலராய்ப் பெருவலிய ரான நாங்களிருப்பதால் இங்குவசிக்கலாமென வேண்டிய குகன், நீராடி யுண்டு இனிதுபோதுபோக்குதற்கும் ஏற்றன இருக்கின்றன எனவுந் தெரி வித்துத் தம்மூரில் உறையும்படி இதனால் வேண்டுகின்றனனென்க. தேவர் களின்பொருட்டு வேட்டற்குஉரிய பிராணிகளின் ஊனும் கிடைக்குமென் பான் 'தேவருநுகர்தற்காமூனுள'என்றானெனினுமாம். ஆல-அசை.பி-ம்.— [1]ஆடும். [2]நீரினிதிரும. [3]நாடேமபால், செடிதெம்பால், நட்பெம்பால், செடி தெம்மூர். (கஅச)

கஅரு. தோலுள துகிலபோலுஞ் [1]சுவையுள தொடர்மஞ்சம்
போலுள பரண்[2]வைகப் புரையுள கடிதோடுங்
காலுள சிலைபூணுங் கையுள கலிவானின்
மேலுள [3]பொருளேனும் விரைவொடு கொணர்வேமால்.

(இ-ள்.) (உடுத்துக்கொள்வதற்கு), துகில போலும் - பட்டாடைபோல் மெல்லிய, தோல் உள - தோல்கள் உள்ளன; (உண்பதற்கு), சுவை உள - பலஇனியதின்பண்டங்கள் உள்ளன; (இனிதாகத்தூங்குவதற்கு), தொடர் மஞ்சம் போல் - (சங்கிலியால்) பிணித்துத்தொங்கவிடப்பட்ட தூங்குமஞ்சம் போலுள்ள, பரண - பரண்கள் உள—; வைக - தங்குதற்கு, புரை-இடங் கள் [சிறுகுடிசைகள்], உள—; (அன்றியும்), கடிது ஓடும் கால் உள சிலை பூணும் கை உள - விரைந்துசெல்லவல்ல கால்களும் (வேண்டியபொருளைப் பெறவொட்டாமல் தடுப்பவரைத் தாக்கவும் ஓங்கிய இடத்திலுள்ளபொருளை அடித்துத்தள்ளவும் உதவுகின்ற)வில்லைப் பூணும் கையும்(எங்கட்கு)உள்ளன (ஆதலால்), கலி வானின் மேல் உள பொருள் ஏனும் - (நீவேண்டுவது), ஓசையைக்குணமாகக்கொண்ட வானத்தின் மீதுள்ள பொருளாகஇருந்தாலும், விரைவொடு கொணர்வேம் - விரைந்துகொணர்ந்து தருவோம்; (எ - று)

இனிது உண்டு உடுத்து இன்பத்தை யநுபவித்துச் சுகமாகப் பொழுது போக்கலாமென்ற குகன், அவற்றோடு உடுத்தல் தங்குதல் தூங்குதல் என்ப வற்றுக்கு ஏற்றஇடங்களும்.விரும்பியபொருளைக் கொணர்தற்குரிய கருவிகளு மல்லாம உடைமையை, இதனால் எடுத்துக்காட்டுகின்றனனென்க. தோல்- மிருகத்தின்தோல் மரவுரியெனக் கொள்ளினுமாம் நாங்கள் கைகால்கள் படைத்தபயனைப் பெறுமாறு, நீ வேண்டியபொருள் எதுவாயினும் அந்தப் பொருளைக் கொணர்ந்து தரவல்லோ மென்பது, பின்னிரண்டடியிற் கூறிய தன்கருத்து. கைகால்முதலிய உறுப்புக்கள் கடவுளை யாராதித்தலின்பொருட் டேயென்றவேதாகமப்பொருளைத் தம்மொழுக்கத்தால் நடத்திக்காட்டுவதாகக் கூறுகின்றனன், குகப்பெருமா னென்க "ஶப்தகுணகம் ஆகாசம் [ஓலியைத் தனக்குஉரியகுணமாகக்கொண்டது வானம]" என்பது நூற்கொள்கை யாத லால், 'கலிவான்' என்றார். துகில் - துகூலமென்ற வடசொல்லின்சிதை வென்பர். சுவை - சுவையுள்ளபண்டங்கட்கு, ஆகுபெயர். 'உள' என்றசொல

ஒருபொருளிற் பன்முறை வந்தது - சொற்பொருட்பின் வருநிலையணியாம்.
பி-ம்:—[1]தங்களூறு, சுகமுள. [2]வைகும். [3]பொருளானும். (௯௮௯)

௯௨. ஐயிரு பத்தோடைந் தாயிர ருளராணை
செய்குநர் சிலைவேடர் தேவரின் [1]வலியாரா
லுய்குது மடியேமெங் குடியிடை [2]யொருநாணீ
வைகுதி யெனின்[3]மேலோர வாழ்வில [4]பிறிதென்றான்.

(இ - ள்) ஆணை செய்குநர்-(யான) இட்டகட்டளையைச்செய்பவராகிய, சிலை வேடர்-வில்லையேந்திய வேட்டுவர், ஐயிருபத்தோடு ஐந்து ஆயிரர் - ஐந்நூறாயிரவர், உளர் - இருக்கின்றனர் (அவர்கள்), தேவரின் வலியார்-விண்ணுலகத்தவரைக்காட்டிலும் வலிமையுடைத்தவர்; எம் குடில் இடை ஒரு நாள் நீ வைகுதி எனின் - எம்முடையகுடிசையில் ஒருநாள் நீ தங்கினையென்றாலும், அடியேம் உய்குதும் - நாங்கள் ஈடேறிவிடுவோம்; பிறிது - (இதைக் காட்டிலும்) வேறான, மேல் ஓர் வாழ்வு - மேம்பட்ட நலவாழ்க்கை, இலை - (எங்கட்கு இல்லை,)'என்றான்-என்று (தன்கருத்தைக் குகன்)கூறிமுடித்தான்.

"இனிதிரு செடிதெமரூர்" எனவும், "நானுளதனையும் இனிதிரு" எனவும் வேண்டிய குகப்பெருமான் 'பலநாள் எங்களுடையகுடிசையில் தங்குவதற்கு நீ விரும்பாவிடினும் ஒருநாளாவது தங்கினால், நாங்கள் உய்வுபெறுவோம்; நீ எங்கள் குடிசையில் எழுந்தருளப்பெறுகின்ற இதைக்காட்டிலும் மேம்பட்ட நற்பேறு எங்கட்குப் பிறிதில்லை'என்று ஒருநாளாவது தங்கள்குடிசையில்தங்கவேண்டுமென்று இராமனை இதனால் வேண்டுகின்றனனென்க. ஐயிருபது என்பது - நூறு நூறுடைந்துஎன்றது நூறாற் பெருக்கிய ஐந்து என்றாய், ஐந்நூறுஎனக் கொள்ளப்பட்டது ஐந்நூறாயிரவரென்பது - ஐந்து லட்சம்பேரென்றபடி. இனி, ஐயிருபத்தோடைந்தாயிரரென்பதற்கு-நூறறையாயிரவர் என்று உரைப்பாருமுளர் ஆல்-அசை.பி-ம் —[1]வலியோரால, வலியோரால். [2]ஒருநாணீரைகுதி. [3]மேலும் [4]பெரிது. (௯௮௧)

௯௩—மீண்டு வரும்போது நும்மிடத்துக்கு வருவோமென்று இராமன் கூறுதல்

அண்ணலு மதுகேளா வகநிறை யருண்மிக்கான்
வெண்ணிற நகைசெய்தான் வீரநின் னுழையா[1]மப
புண்ணிய நதியாடிப புனிதரை வழிபாடுற
றெண்ணிய [2]சிலநாளிற் குறுகுது மினிதென்றான்.

(இ - ள்.) அண்ணலும் - பெருமையிற்சிறந்த இராமபிரானும், அது கேளா-அந்தக்குகனது வேண்டுகோளைச் செவியேற்று,—அகம் நிறை அருள் மிக்கான்-(அவன்விஷயமாகத் தன்) மனத்திலே(இயற்கையாகவே)நிறைந்த கருணைமிகப்பெற்று, வெள் நிறம் நகை செய்தான்-வெண்மைநிறம் வெளித் தோன்றும்படி சிரித்தவனாய்,—(அவனைநோக்கி),-'வீர-! யாம் - நாங்கள், அ

**புண்ணியம் நதி ஆடி**-அந்தப்(பலவகைப்) புண்ணியநதிகளிலும் நீராடி, **புனிதரை வழிபாடு உற்று** - (ஆங்காங்குள்ள) பரிசுத்தரான பெரியோர்கட்குப் பணிவிடைசெய்து, **எண்ணிய சில நாளில்**-(நாங்கள் வனவாசஞ் செய்யும்படி) குறிப்பிட்ட சிலநாள்களில் [பதினான்குவருஷம் முடிவுபெறுகையில்], **நின் உழை** - உன்னிடத்திற்கு, **இனிது குறுகுதும்**-மனவுவப்போடு சேருவோம்,' **என்றான்** - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

அணணலும் என்றான் என்க. அப்புண்ணியநதி என்ற இடத்திலுள்ள அகரம் - நெஞ்சறிசுட்டு. பதினான்காம ஆண்டின் ஈற்றில் வருவோமென்றாற் குகன் வருந்தக்கூடுமென்று கருதி.'எண்ணியசிலநாளிற் குறுகுதும்'என்றான். மறுநாள் பொழுது புலாநததும இலட்சுமணனை நோக்கி இராமபிரான் 'கங்கையைக கடககவேணடும்' என்ன, இலட்சுமணன் அவ்வாக்கியத்தின் பொருளை அருகிருநத குகனுககு 'கஙகையைககடகக நாவாயவேணடுமென்ற குறிப்பைககொணடது இவ்வாககியம்' எனறு தெரிவிகக, குகன் மந்திரிமாரைககொண்டு சிறநதநாவாயொன்று சிததஞசெயயுமாறு பணிகக, அவரும் அஙஙனமேஏற்பாடுசெயது நாவாயஙகிருப்பதைத தெரிவிததலும, அருகேயிருந்த சுமந்திரனுககுச சமாதானஞ் சொலலித தேற்றி விடைகொடுததிட்டு, அஙகுததானே இராமன வசிககவேணுமெனற குறிபபுடனேயிருநத குகப் பெருமானிடதது 'தான் ஜநசஞசாரம மிககுளள இஙகு வசிததிருக்கலாகாது. இருடியாபோல ஜடைபூணடு புண்ணியபபுனலாடித தவசியரோடு வசிக்க வேண்டும்; ஆதலால். தலைமயிரை ஜடையாககுமபடி ஆலமபால் கொணாக' என்ன, அககுகபபெருமான் ஆலமபால தர, தானும தமபியுமாகத தலையை ஜடையாககிககொணடு இனமொழிகூறிவிடைகொடுககுங குகனையனுப் பிவிட்டு அககுகனது பணியாளன் ஒட்ட, கஙகையைககடநது சென்றானென்று முதனூலிற் கூறியுள்ளது பி ட் —[1]இப் [2]பிணனாரில. (கூஅ எ)

கூச.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - குகனை இராமபிரான் சீதாலட்சுமணரோடு ஓடமேறி, குகன்விடக் கங்கையிற் செல்லுதல்

சிந்தனை யுணர்கிற்பான் சென்றனன் விரைவொடுந்
தந்தன னெடுநாவாய [1]தாமரை நயனத்தா
னந்தணர் தமையெல்லா மருளுதி விடையென்னா
விந்துவி னுதலாளோ [2]டிளவலொ டினிதேறா.

(இ-ள்.) **சிந்தனை உணர்கிற்பான** - (பிறருடைய) கருத்தைஅறியவல்லனாகிய குகன், **விரைவோடும் சென்றனன**-விரைந்துசென்று, **நெடு நாவாய தந்தனன** - நீண்ட மரக்கலமொன்றைக் கொணர்ந்தான்; **தாமரை நயனத்தான்** - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய அவ்விராமபிரான், **அந்தணர் தமை எல்லாம்**- தன்னருகிலிருந்த பிராமணர்களையெல்லாம் நோக்கி, **விடை அருளுதி என்னா** - '(எனக்கு) விடையளிப்பீராக' என்றுசொல்லி, (அம்முனிவர்களுடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு), **இந்துவின் நுதலா**

ளோடு இளவலொடு இனிது எறு - பிறைசசந்திரன்போன்ற நெற்றியை யுடைய சீதாபிராட்டியோடும் இளையபெருமாளோடும் (அவ்வோடத்தின்மீது) இனிதாக ஏறி,—(எ - று.)—'ஏறு' என்ற வினையெச்சம் 'விடுநதிகடி தென்றான்' என அடுத்த கவியில தொடாநது முடியும்.

இராயபிரானதுகருத்தை புணாநத குகன் அவன் விருப்பத்தின்படியே நாவாயகொணா, அந்தணரிடம் விடைபெற்றுககொணடு, இராமன் பிராட்டியோடும் தம்பியோடும் மனமுவந்துஏறின னெனக. பி - ம்:—[1]தாமலர். [2]இளவலும். (௬௮௮)

௬௫. விடு[1]நதி கடிதென்றான் மெய்யுயி ரனையானும்
[2]முடுகின நெடுநாவாய் [3]முரிதிரை நெடுநீர்வாய்க்
கடிதினின் மடவன்னக் கதியது செலநின்றார்
[4]இடருற மறையோரு மெரியுறு மெழுகானார்.

(இ - ள்.) மெய உயிர அனையான்உம - உடம்பினுள்ளிருக்கும் உயிரை யொதத அநத இராமபிரானும, 'நதி - நதியிலே, கடிது - விரைவாக, விடு - (ஓடத்தைச) செலுததுவாய.' என்றான் - என்று (குகனுககுக) கட்டளையிட்டான்; முரி திரை நெடு நீர்வாய - மடஙகுகின்ற அலைகளையுடைய (கஙகா நதியின்) மிககநீரிலே, நெடு நாவாய அது - அநத(க குகன்விட்ட) நீணட மரககலம, மடம அனனம கதி-இளம அனனததினநடைபோனற இயககததை யுடையதாய, கடிதினின முடுகின து - விரைவாக ஓடிற்று; செல - (அவ் வனம் நாவாய விரைநது செலல,—நின்றார - (கரையிலதானே) தஙகியவராகிய, மறையோரஉம - அநதணாகளும, இடா உற - (இராமனைபபிரிகையால் தமது மனததில்) துயர் தோன்ற, எரி உறு மெழுகு ஆனா - அனலிற் பட்ட மெழுகுபோல மனமுருகினாகள; (எ - று.)

அநதநாவாய விரைநதுசெல்ல,பிரிநதமுனிவா உருகினா ரென்க. [2]முடுகினன் என்ற பாடத்துககு, மெயயுயிரனையான் - இராமபிரானுககு உடம்பிலுள்ள பிராணனையொதத குகன, முடுகினன் - விரையநாவாயசசெலுததினனென்க. 'அது' என்பது நாவாயோடு சோககபபட்டது. பி - ம்:—[1]கனி. [3]மொயம்பொடுசெலநின்ற [4]இடருற. (௬௮௯)

௬௬.—நாவாய் கங்கையிற் கடிதுசெல்லுதல்.

பாலுடை மொழியாளும பகலவ னனையானுஞ்
சேலுடை நெடுநன்னீா சிநதினர் [1]விளையாடத்
தோலுடை நிமிாகோலிற் [2]றாழ்விப நெடுநாவாய்
காலுடை நெடுஞெண்டிற் சென்றது கடிதம்மா.

(இ - ள்.) பால்உடை மொழியாள உம் - பாலைத தோற்கசசெய்கின்ற (இன்) மொழியையுடைய சீதையும, பகலவன் அனையான்உம் - சூரியனை யொத்த இராமபிரானும், சேலஉடை நெடு நல் நீா சிநதினா விளையாட - சேலென்னும்மீனைத தன்னிடததுககொணட (கஙகாநதியின்) மிக்க புண

ணியமுள்ள நீரை (க் கைகளால்) எடுததுவீசியெறிந்து விளையாடிக்கொண்டே யிருகக,—தோல் உடை நிமிா கோலில் துழவிய நெடு நாவாய் - தள்ளுந் தன்மையுடைய நீணடகோல்களினுல துழாவிததள்ளப்படுகின்ற நீண்ட அந்த மரக்கலமானது, கால்உடை நெடு ஞெணடின் - பலகால்களையுடைய பெரிய நண்டுபோல், கடிது செனறது - விரைவாகச சென்றது; (எ - று.)-அம்மா - ஆச்சரியம்: நாவாய் கடிதுசென்றதைப்பற்றி வியந்தவாறு.

ஓடமேறிச்சென்ற சீதாராமாகள் ஓடத்திலிருநதபடியே கைக்குஎட்டு கின்ற கஙகையின் நீரைஅள்ளியெடுதது வீசியெறிந்து விளையாடியவணணம் இருக்க. அந்தக்குகன செலுததிய ஓடம கடிதுசெனறதென்பதாம. கோல் - துடுப்புகளைக காட்டு மென்னலாம. இருமருஙகும ஓடததைச செலுததுமாறு கஙகையின் நீரைத் துழாவும துடுப்புகோல் கால்களையொததிருக்க, ஓடம் ஞெணடையொததிருந்த தென்க; தற்குறிப்பேற்றவணி. தோல் - தள்ளுதலென்னும்பொருளுள்ள தெலுஙகுச்சொல. தோல் - சருமமெனககொள் வதிற் சிறபபின்மை காணக. பி - ம்.—[1]விளையாடி. [2]துழவிடவெழு, துழவினநெடு. (கசo)

**கூஎ.—கங்கையை ஓடத்தாற்கடந்து அக்கரையேறுதல்.**

[1]சாந்தணி புளினத்தின் றடமுலை [2]யுயர்கஙகை
காந்தின மணி[3]மின்னக் கடிகமழ் [4]கமலத்தின்
சேந்தொளி விரியுந்தெண் டிரையெனு [5]நிமிர்கையா
லேந்தின ளொருதானே [6]யேற்றின ளினிதப்பால்.

(இ - ள்) சாந்து அணி - சந்தனககட்டைகளைக கொணடுள்ள [சந்த னத்தையணிந்துள்ள], புளினததின் தட முலை - மணற்குன்றுகளாகிய பெரிய தனஙகளையுடைய, உயா கஙகை - சிறநத கஙகாநதியானவள், காந்து இனம் மணி மின்ன - ஒளிவிடுகின்ற தொகுதியான இரததினஙகள் பளபள வென்று பிரகாசிகக, கடி கமழ் கமலததின் சேந்த ஒளி விரியும - (தன்னி டத்துத்தோன்றிய)நறுமணமவீசுகின்ற தாமரைமலரின் செநநிறவொளி பர வப்பெற்ற [தாமரைமலரைப்போனறுசெவ்வியஒளி வீசப்பெற்ற], தெள் திரை எனும நிமிா கையால - தெளிவானஅலையாகிற ஓஙகிய கையினுல், ஒரு தானே எந்தினள் - தானொருததியே(அவ்வோடததைத)தாஙகியவளாய், இனிது - இனிதாக [இராமன முதலியோாககு யாதொருசிரமமு மிலலாமல்]. அப்பால் எற்றினள் - அககரையிற் சோததாள; (எ - று.)

அலைகள்மீது ஓடஞ்செல்வது, கஙகையாள் தன்கைபால தாஙகுவது போன்றிருந்த தென்ருர். அலையெனும் கையென்று உருவகஞ்செய்ததற்கு ஏற்ப, கைககுமஇயையுமாறு 'கடிகமழ்கமலததின் சேந்தொளிவிரியும்' எனச சிலேடையாகக கூறினுா. சேநதொளி - தொகுததல. பி - ம்.—[1]சாந்தளை. [2]புரை. [3]மின்னும. [4]கரையலகுல். [5]நுரைக. [6]ஏறினனினிதன்பால், ஏற்றி னளினிதன்பால். (கசக)

### ௬௮.—'இராமபிரான் சித்திரகூடத்திற்குச்செல்லும்நெறி எது?' என்று வினவ, குகன் தான் ஒன்றுகூறவேணுமெனல்.

அத்திசை யுற்றைய னன்பனை முகநோக்கிச்
சித்திர கூடத்திற் சென்னெறி [1]பக[2]ரென்னப
பத்தியி னுயிரீயும் பரிவின னடிதாழா
வுத்தம [3]வடிநாயே [4]னோதுவ துளதென்றான்.

(இ - ள்.) ஐயன் - இராமபிரான், அ திசை உற்று - (கங்கையின்) அக்கரையை யடைந்து, அன்பனை - (தன்னிடத்து) அன்புள்ள குகனை, முகம் நோக்கி—'சித்திரகூடத்தில்-சித்திரகூடமலையைக்குறித்து, செல்-போகின்ற, நெறி - வழியை, பகர் - சொல்வாயாக.' என்ன - என்றுவினவ,—பத்தியின் உயிர் ஈயும் பரிவினன்-பக்தியோடு தன்னுயிரையுந் தரவல்ல அன்பையுடைய அந்தக்குகன், அடி தாழா-(இராமபிரானது) திருவடிகளில் வணங்கி, 'உத்தம-(யாவரினும்) மேம்பட்டோனே! அடி நாயேன்- நாய்போன்றகடைப்பட்ட அடியவனாகிய யான், ஓதுவது - (தேவரீரிடத்துக்) கூறவேண்டுவது, உளது-,' என்றான்—; (எ - று.)—குகன் ஓதுவதுளது என்றதை, மேற்கூறுவன.

உத்தமன் - இருவினைக்கு அப்பாற்பட்டவனென்றலும் உண்டு. 'உத்தம' என்று விளியாகக்கொள்ளாமல் 'உத்தமன்' என்று எடுத்து, உத்தமனாகிய அடியேன் என்றலும் ஒன்று. பி-ம்.—[1]புகல் [2]என்னு. [3]அடியேனு. [4]கூறுவது. (௬௬௨)

### ௬௯.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - குளகம்: தன்னையும் உடன்வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று குகன் இராமனை வேண்டுதல்.

[1]நெறியிடு நெறிவலேன் [2]நேடினென் வழுவாம
னறியன [3]கனிகாயு நறவிவை தரவல்லே
னுறைவிட மமைவிப்பென் [4]ஒருநொடி வரையும்மைப
[5]பிறிகிலெ னுடனேகப் பெறுகுவெ[6]னெனினாயேன்.

(இ - ள்.) நாயேன் - நாய்போற்கடைப்பட்டவனாகிய யான், உடன் ஏக பெறுகுவென் எனின்-உன்னுடனே வரும்பேற்றைப் பெறுவேனேயானால்,—நெறி இடு நெறி வலேன் - (செல்லுவதற்கு அரிதான வழியில் இனிதாகச் செல்லுமாறு) வழியையுண்டாக்கும் முறைமையில் வல்லமையுடையேன்; நறியன - மிகவுஞ்சிறந்தனவாகிய, கனி காய் உம - காய்கனிகளும், நறவு - தேனும் ஆகிய, இவை - இவைகளை, நேடினென் - தேடி, வழுவாமல்-தவறாமல், தர வல்லேன்—; உறைவு இடம் அமைவிப்பேன்-(அங்கங்கே செல்லும்போது அவ்வவ்விடத்தில் நீ)வசிப்பதற்கு ஏற்றபடி உறைவிடம் அமைத்துத் தர வல்லேன்; ஒரு நொடி வரை-ஒருகணப்போதேனும், உம்மை - உங்களை, பிறிகிலென் - பிரிந்து வாழப்பொறேன்; (எ - று.)

இதுமுதல் நான்குகவிகளால், குகன் நான் உங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கப்போறேன்: இங்ஙனமுள்ளஎன்னை உடன் அழைத்துக்கொண்டு சென்றால், உங்கட்கு வேண்டிய பணிவிடைகள்பலவும்செய்யப்பெறுவேனென்று இராமபிரானிடத்துத் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றன னென்க. நெறியிடுநெறி என்பது - நெறியும் [பெரியபாதையும்] நெறிக்குள்ளுள்ள நெறியும் [கிளைப்பாதையும்] என்று உரைத்தலு முண்டு. பி - ம்.—[1]நெறியிடை. [2]நேடின, நேடினன், நெடியன. [3]கறி. [4]நொடிவரையளவு. [5]பிறியலென். [6]அடிநாயேன், இனியானே, இனிநாயேன். (௬௯௩)

௭௦. தீயன [1]வயமாவுந் திசைதிசை செலநூறித்
தூயன வுறைகானந் [2]துருவினென் வரவல்லேன்
மேயின பொருணாடித் தருகுவென் வினை [3]முற்று
மேயின [4]செயவல்லே னிருளினு நெறி [5]செல்வேன்.

(இ - ள்.) தீயன-கொடியனவாகிய, வயமா உம்-புலிகளையும், திசைதிசை செல நூறி - (நீங்கள்செல்லும்) இடத்தைச்சுற்றியுள்ள இடங்களிலெல்லாம் இல்லாதவாறு அழித்தொழித்து, தூயன-பரிசுத்தமான(மான்களைப்போன்ற) பிராணிகள், உறை-வாழ்கின்ற, கானம்-காட்டினிடத்தை, துருவினென் வர வல்லேன் - தேடிக் கண்டுபிடித்துவரும் வல்லமையுடையேன்; மேயின பொருள் - (நீங்கள்) விரும்பிய பொருளை, நாடி தருகுவென்-தேடிக்கொணர்ந்துதருவேன்; ஏயின வினை முற்றும் - (நீர்) கட்டளையிட்ட எந்தச்செயலையும், செய வல்லேன் - செய்துமுடிக்கும் வல்லமையுடையேன்; இருளின் உம் நெறி செல்வேன் - இரவிலும் வழிச்செல்லவல்லேன்; (எ - று.)

'இருளினும் நெறிசெல்வேன்' என்றது - இராப்போதில் வெளியே சென்று ஏதேனும் ஒருபொருள் கொணர்ந்துதரவேண்டுமென்றாலும் அங்ஙனமும் செய்யவல்லே னென்றவாறு. பி - ம்.—[1]அவையாவும், வகையாவும். [2]துருவினன். [3]மற்றும். [4]செல. [5]வல்லேன். (௬௯௪)

௭௧. கல்லுவென் [1]மலைமேலுங் [2]கவலையின் முதலயாவுஞ்
[3]செல்லுவெ னெறிதூரஞ் செறிபுன றரவல்லேன்
[4]வில்லின முளனென்றும் வெருவலெ [5]னொருபோது
மல்லினு முயாதோளாய் மலரடி [6]பிரியேனால்.

(இ - ள்.) கவலையின் முதல் யாவும்-கவலைக்கிழங்குமுதலிய எவ்வகைக் கிழங்குப்பொருளையும், மலைமேல்உம் கல்லுவென்-மலையின்மேலும் தோண்டியெடுத்துத்தரவல்லேன்; நெறி தூரம் செல்லுவென் - எவ்வளவுதூரம்போகவேண்டுமென்றாலும் போய், செறி புனல் தர வல்லேன்-(பிராணன்) தங்குவதற்குக்காரணமான நீரைக் கொணரவல்லேன்; வில் இனம் உளென் - தொகுதியான விலலைக் கொண்டுள்ளேன்; ஒன்றுஉம் வெருவலென்-எதற்கும் அஞ்

சேன்; மல்லின்உம் உயர் தோளாய் - மற்போர்புரிவதிலும் மேம்பட்டுள்ள தோள்வலிமையை யுடையவனே! மலர் அடி ஒருபோதுஉம் பிரியேன் - (உனது) தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை ஒருகாலும் விட்டுப்பிரியாதிருப்பேன்; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றம்: ஈற்றசையுமாம். வில்இனம் - வில்லைக் கொண்ட திரளானசேனை யெனினுமாம். பி ம் —[1]மலையேனும். [2]கயிலையின். [3]செல்குவென். [4]வில்லினுமுளதோன்றும். [5]இரு [6]பிரியாதேன். (சுகு)

எஉ. திருவுள மெனின் மற்றென் சேனையு முடனேகொண்
டொருவலெ [1]னொருபோது முறைகுவெ னுளராஞர்
மருவல ரெனின் முன்னே [2]மாய்குவென் [3]வசையில்லேன்
பொருவரு மணிமார்பா போதுவெ னுடனென்றான்.

(இ - ள்.) பொரு அரு மணி மார்பா - ஒப்பற்ற அழகிய திருமார்பை யுடையவனே! திருவுளம் எனின் - (உமக்குத்) திருவுளமிருந்தால், என் சேனைஉம் உடனே கொண்டு - என்னுடைய சேனையையும் உடனழைத்துக் கொண்டு, ஒருபோதுஉம் ஒருவலென் - ஒருபொழுதும் (உம்மை) விட்டுப்பிரிந்தவனாய், உறைகுவென் - (எப்போதும் உம்முடனே) வசிப்பேன்; மருவலர் உளர் ஆனார் எனில் - (என்னாலும் வெல்லமுடியாது நமக்குத்தீங்குவிளைக்கும்) பகைவர் ஒருகால்உண்டாயினாரானால், முன்னே மாய்குவென் - (நமக்கு ஒரு தீங்கு நேருமுன்) முன்னம்(நான்) என்னுயிரைமாய்த்துக்கொள்பவனாகி, வசை இல்லேன் - (தன்னிடத்து அதிதியாக வந்தவனை மாற்றார் கையிற்காட்டிக் கொடுத்தானென்ற)வசைச்சொல்லுக்கு இடமில்லாமற் செய்துகொள்வேன்; உடன் போதுவென் - உன்னோடு வருவேன், என்றான் - என்று (தன்கருத்தைக் கூறிமுடித்தான், (குகன்); (எ - று)—மற்று - அசை.

'நீ உடன் வருகின்றேனென்கின்றாய்; நீ அங்ஙனம் வருவதோ என்னைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு அது உனக்கு இசையாவிட்டால் நீ யாதுசெய்வாய்?' என்று இராமபிரான் வினாவினதாகக்கொண்டு, இதனால் விடைகூறுகின்றனன் குகனென்க. நான் என்சேனையுடனே உம்மோடுவசித்து உமக்குப்பிறரால் தீங்குவாராமற் பாதுகாப்பேன்; ஒருகால் பகைஞர் என்னினும்வலிமிஞ்சியவராய் என்னையும் அடக்கி உமக்குத் தீங்குசெய்ய நெருங்குவராயின், என் பிராணன் போகும்வரையில் அவரை யெதிர்த்து நிற்பேனேயொழிய என்னுயிருள்ளவரையில் உம்மை அப்பகைவர் கையிற்காட்டிக்கொடுத்து வசைக்குஉள்ளாகேனென்றனனென்பதாம். பி - ம்:—[1]இருபோதும். [2]மாளகுவென். [3]ஒழிகல்லேன், அழிகல்லேன், மிகையில்லேன். (சுசு)

எங.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்: இராமபிரான் குகனோடு தோழமைபாராட்டி, அங்கேத்தானேயிருக்குமாறு பணித்தலைத் தெரிவிக்கும்.

அன்னவ னுரைகேளா வமலனு முரை[1]நேர்வா
[2]னென்னுயி ரனையாய்நீ யிளவலு னிளையானிந்
நன்னுத லவணின்கே ணளிர்கட [3]னிலமெல்லா
முன்னுடை யதுநானுன் [4]றொழிலுரி மையினுள்ளேன்.

(இ - ள்.) அன்னவன் உரை கேளா - அந்தக்குகப்பெருமானது வார்த்தையைக்கேட்டு, அமலன் உம் - குற்றமற்றவனான இராமபிரானும், உரை நேர்வான் - மறுமொழிகூறுபவனாய்,—(குகனைநோக்கி),—நீ—, என் உயிர் அனையாய்-என்னுயிரையொத்தவன்: இளவல் - என்தம்பி, உன் இளையான்- உனக்குத்தம்பியாவன்: இ நல் நுதலவள் - அழகிய நெற்றியையுடையளான இந்தச்சீதை, நின் கேள் - உன்தோழியாவள்; நளிர் கடல் நிலம் எல்லாம் - குளிர்ந்தகடலாற்சூழப்பட்ட பூமிமுழுதும், உன் உடையது - உன்னுடைய சொத்தாகும்; நான் —, உன் தொழில் உரிமையின் - உன்னுடைய ஏவற்றொழிலிற் கட்டுப்படும் உரிமையில், உள்ளேன் - அடங்கியுள்ளேன்; (எ - று.)

இதனால், இராமபிரான் குகனிடத்துச் சகோதராஞ்ஞைவைத்தனனென்பது விளங்கும். இங்ஙனம் இராமபிரான் அக்குகனைப் பாராட்டியமை பற்றியே இவனைக் குகப்பெருமாள் என்று பெரியோர் வழங்கலாயினர். இழிகுலத்தவனான இந்தக்குகப்பெருமானிடத்தும் சகோதராஞ்ஞைவைத்தமையைப்பற்றி அப்பெருமானது கருணைத்திறத்தைவியந்து "ஏழையேதலன்கீழ் மகனென்னாதிரங்கிமற்றவற்கின்னருள் சுரந்து, மாழைமான்மடநோக்கியுன் றோழியும்பியெம்பியென்றொழிந்திலையுகந்து, தோழனீயெனக்கிங் கொழியென்றசொற்கள் வந்தடியேன்மனத்திருந்திட, ஆழிவண்ணநின் னடியிணை யடைந்தேனணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே" என்று திருமங்கைமன்னன் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்தமை இங்குக் காணத்தக்கது. மிகவும் தாழ்ந்தவனோடு நட்புக்கொள்ளுதல் உபபாதகங்களுள்ஒன்றாகத் தருமசாஸ்திரத்திற் கூறியிருக்க, உயர்குலத்துதித்த மகாகுணவானான இராமன் தாழ்ந்த குலத்தவனான குகனோடு இங்ஙனம் நட்புக்கொள்ளுதல் பொருந்துமோ? என்னில்,—பிறப்பினால் எந்தக்குலத்தானாயினும் பகவானிடத்திற் பக்திகொண்டவனாதலால் இவன் அந்தணனைப்போன்றவனும் மகாபாகவதனுமானவனாதலால் தாழ்குலத்துப் பிறந்தானென்ற குற்றம் இந்தக்குகப்பெருமானுக்கு இல்லையென்க. பி - ம் —[1]செயவான. [2]இன்னுயிரனையாயிவ. [3]உலகு. [4]உரிமையினுளனென்றான். (சுகூ)

௭௪. [1]துன்புள தெனி[2]னன்றோ [3]சுகமுள ததுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும் பிரிவுள தெனவுன்னேல்
[4]முன்புளெ மொருநால்வே முடிவுள தெனவுன்னா
[5]வன்புள வினிநாமோ ரைவர்க ளுளரானோம்.

(இ-ள்) துன்பு உளது எனின் அன்றோ சுகம் உளது - துன்பம்உளதாயினல்லவா சுகமுண்டாகும்; அது அன்றி - அவ்வாறு நினையாமல், 'பின்பு உளது - (உன்னைக் காண்பது) பின்னாஉண்டாகப்போகின்றது: (இன்பமாக இருக்கிற இக்காலத்திற்கும் இனிஉன்னையடையப்போகின்றகாலத்துக்கும்), இடை நடுவிலே, மன் உம்-மிகவும், பிரிவு-பிரிவுத்துயரானது,உளது—,' என- என்று, உன்னேல்-கருதியிராதே; முன்பு - (உன்னோடு தோழமைகொள்வதற்கு) முன்னம், ஒரு நால்வேம உளெம - (நாங்கள் உடன்பிறந்தவா) நால்வ

ராக இருந்தோம்: முடிவு உளது என உன்னு - ஒருமுடிவுளதென்று கருது தற்குமுடியாத [எல்லையில்லாமலும் என்றுமநிலைததுமுள்ள], அன்பு - அன்பை, உள-பரஸ்பரமகொண்டுள்ள, நாம—, இனி-இனிமேல், ஓா ஐவாகள் உளர் ஆனோம்-உடன்பிறந்தவரைவராய் விட்டோம; (எ - று.)

வெயிலிலடிபட்டாககே நிழலினருமைதெரிவதுபோலத் துன்பத்தை யடைந்தால்தான் இன்பத்தின்நன்மை விளககுமென்பது முதலடியின் கருதது. இதனால், கீழ் உன்தொழிலுரிமையினுளளேன என்றுகூறிய இராம பிரான் தான் பிரிந்துசெலலுதல் நனமைககேயெனக காட்டுகின்றான். இருவரும்பிரிந்து அதனால தோனறுமவருத்தததை யநுபவிததால்தான நாம் பின்னாககூடுமபோது அது இனிதாகததோனறுமென்றவாறு. "துன்பமுற்றவாககலா,லின்பமிலலையாதலி,னன்பமறநிடானினைத, துனபததாற்றொடக்கினேனை" என்ற சிந்தாமணிசசெயயுள் இதற்கு ஒப்புநோககததககது. இனி, ஒருவா துனபபபட்டாலதான் அதனால் பலாககுஇனபமுணடாகு மென்று இதற்குக கருத்துககொணடு, நீயும நானும பிரிந்து அப்பிரிவுததுயரையனுபவிததால்தான், இந்தச சிருங்கபேரததிலுளளாரும அரககராலிடாப்படும் உலகததாரும இன்புறவதற்கனபதை யுட்கோளாககொணடுகூறினானென்ன உரைவகுததலு முணடு. பி - ம் —[1]துனபெனிலது [2]ஒன்றே. [3]சுகமெனிலதுவன்றே. [4]முனபுள [5]அன்புளது, அன்புளம (சுகூஅ)

எரு. படருற வுளனும்பி கானுறை பகலெல்லா
[1]மிடருறு பகையாபோ யானென [2]வுரியாய்நீ
சுடருறு வடிவேலாய் சொன்முறை [3]கடவேன்யான்
வடதிசை வருமந்நா ணின்னுழை வருகினறேன்.

(இ - ள்.) சுடா உறு வடி வேலாய-ஒளிபொருந்திய கூாமையான வேற்படையையுடையவனே! கான உறை பகல எலலாம-(யான்) காட்டில் வசிக்கின்ற காலமெலலாம, படா உற - (எனககு வருத்தம (நேராமல்) தாஙகுதற்கு, உம்பி - உன்தமபியாகிய இலட்சுமணன், உளன் - கூடவேயிருக்கின்றான்; ஆதலால்), இடா உறு பகை - (எனககுக) துனபததையணடாக்குகின்ற பகையாகுபவை, யா - எவை? [எதுவும இனறுஎன்றபடி]; நீ—, போய் - (உன் இருப்பிடததிறகுச) சென்று, யான் என உரியாய் - என்னைபபோல காததறறொழிறகு உரிமைபெற்றுநிற்பாயாக [உன கீழ்வாழும் குடிமககளைப் பாதுகாபபாயாக]; வட திசை வரும அ நாள் - வடககு [அயோததி] நோககி மீணடு வருகின்ற அந்நாளில, நின் உழை வருகின்றேன் - நீ இருக்கும இந்த இடததிற்கு வந்து சோவேன; யான—, சொல் முறை கடவேன - சொலலியபேசசுத தவறேன்; (எ - று.)

'வடதிசைவருமந்நாள' என்றது - பதினனகுவருஷஙகளைக காட்டிற் போக்கி நகருககுத திருமபுஙகாலதது என்றபடி. உமபி என்பதற்கு - பரதனென்றும், யான்எனஉரியாயநீ என்பதற்கு-(பரதனுககுப் பகையுளதாயின்)

நீ சென்று என்னைப்போல உதவுதி என்றும் உரை வகுத்தாருமுளர்: இவ்வுரை முன்பின் சந்தாப்பங்கட்குப் பொருத்தமானதாகத் தோன்றவில்லை. பி-ம்:—[1]இடருறுதகையாயோய், இடருறறகையாயோய், இடருறுதகையாய் நீ. [2]உரியாயே. [3]கடவேல்யான், கடவேனன். (கூகூகூ)

எகூ. அங்குள கிளைகாவற் கமைதியி னுளனும்பி
யிங்குள கிளைகாவற் கியாருள [1]ரிசையாய்நீ
யுன்கிளை யெனதன்றோ வுறுதுய ருறலாமோ
வென்[2]கிளை யிதுகாவென் னேவலி [3]னினிதென்றான்.

(இ - ள்.) உம்பி-உன்தம்பியாகிய பரதன், அங்கு உள கிளை காவற்கு-அயோத்தியிலுள்ள சுற்றத்தாரெல்லாரையுங் காத்தற்கு,அமைதியின் உளன்-(அதற்கு ஏற்ற) குணவமைதியோடு இருக்கின்றான்; (நீ இந்த இடத்தின்று என்னுடன்வந்துவிட்டால்), இங்கு உள கிளை காவற்கு-இங்கேயுள்ள சுற்றத்தாரைப் பாதுகாத்தற்கு, யார் உளர்—? நீ—, இசையாய - சொல்வாயாக; உன் கிளை எனது அன்றோ - உன்னுடைய சுற்றத்தார் எனசுற்றத்தாரல்லரோ? (அவர்கள் காப்பவரில்லாமல்), உறு துயர் உறல் ஆமோ-மிக்கவருத்தத்தையடையலாமோ? என கிளை இது - இங்குஉள்ள என்சுற்றத்தாரை, என் ஏவலின்-எனது கட்டளையினால், இனிது கா-நன்றாகப் பாதுகாப்பாயாக,' என்றான் - என்று கூறிமுடித்தான், (ஸ்ரீராமன்); (எ - று.)

ஸ்ரீராமபிரான் குகனைத் தனதம்பியாகக்கொண்டானாதலால், அவன் கிளைஞரைத் தன்கிளைஞராக எண்ணிப் பாதுகாக்குமாறு கட்டளையிட்டான். இராமன்தான் மூத்தவனாதலின், கட்டளையிடுதல் ஏற்கும். பி-ம்—[1]உரைசெய்யாய, உரைசெய்வாய. [2]கிளையது. [3]இன்று. (எ00)

எஎ.—கட்டளைப்படியே குகன் நிற்க, ஸ்ரீராமன் முதலியோர் கானகத்துச் செல்லுதல்.

பணிமொழி கடவாதான் பருவர [1]லிகவாதான்
பிணியுடை [2]யவனென்னும் [3]பிரிவினன் விடைகொண்டா
னணியிழை [4]மயிலோடு மையனு மிளையோனுந்
திணிமர நிறைகானிற [5]சேணுறு நெறிசென்றார்

(இ-ள்.) (குகன்),பணி மொழி கடவாதான்-(ஸ்ரீராமனிட்ட)கட்டளையைக் கடக்கமாட்டாதவனும், பருவரல் இகவாதான்-(மனத்தில் இராமனைப்பிரிவதனால்தோன்றும)துன்பம நீங்கப்பெறாதவனுமாகி, பிணி உடையவன் என்னும் பிரிவினன்-(தன்னைக்கண்டார இவன்ஏதோ பெருத்த)நோயைக்கொண்டுள்ளானென்று கருதுமாறு தோன்றுகின்ற பிரிவுத்துயரத்தைக் கொண்டவனாய்,—விடை கொண்டான் - (இராமபிரானிடத்து) விடைபெற்றுக்கொண்டான்; ஐயன் உம-ஸ்ரீராமனும, இளையோன உம-இளயபெருமாளும், அணி இழை மயிலோடு உம - அழகிய ஆபரணங்களைப்பூண்ட சீதாபிராட்டியோடு,

திணி மரம் நிறை கானில் - கிளைகளடர்ந்த மரங்களை நெருக்கமாகக் கொண்டுள்ள காட்டிலே, சேண் உறு - வெகுதூரமாகச் செல்லுகின்ற, நெறி-காட்டு வழியே, சென்றார்—; (எ - று)

மேல் வனம்புகுபடலத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்யுமாறு 'திணிமர நிறைகானிற் சேணுறுநெறிசென்றார்' என்றார். பி-ம்.—[1]இகழாதான். [2]மனம். [3]பேரினன். [4]மகளோடும். [5]சேணுற. (௭௦௧)

கங்கைப்படலம் முற்றிற்று.

## எ.—ஆவது வனம்புகு படலம்.

குகப்பெருமானுற கங்காநதியைக் கடந்தேறிய ஸ்ரீராமன் சீதாலட்சுமணர்களுடனே வனத்திற்புகுந்த செய்தியைக் கூறும் பகுதி யென்பது, பொருள். கங்கையைக்கடந்து சென்ற இராமன் காடுநோக்கிச்செல்ல, அவ்விடமெல்லாம் சூரியன் நிலவேபோலவீச, வானம் பனித்திவலைபோல் துளிக்கப் பயன் மரம் இன்னிழலைத்தர, இங்ஙனம் இனிய நெறியிலே பலவகைக்காட்சிகளைச் சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டியவண்ணம் நடந்துசெல்கையில் அத்தமனகாலத்துக்குச் சித்திரகூடமலை தூரத்திற் கண்ணுக்குத்தெரிய, அக்காலத்துப் பெருந்தவசியாகிய பரத்துவாசமுனிவன்னும் முனிவன் அவ்விராமபிரானை யெதிர்கொள்ள வந்தான் இராமபிரான் அம்முனிவனை வணங்க, முனிவன், இராமனது தவக்கோலத்தைக்கண்டு 'இக்கோலத்துடனோ காண்பது?' என்று கண்ணீருகுத்துத் தவவனத்திற்கு வந்த காரணத்தை வினவியறிந்து 'உன்னைக் கானகத்திற்கு அனுப்பிய கபடன் எங்ஙனம் உய்வான?' என்று வருந்தி, பிறகு எல்லாம் விதியின் செயலாதலால் வருந்துவதிற் பயனில்லையென்று தேறித் தன்னுறையுளுக்கு அவ்விராமனை யிட்டுக்கொண்டுபோய்க் கனிகாய்களைத் தந்து உபசரிக்க, இராமன்முதலியோர் மகிழ்ந்திருந்து அன்று இரவு அங்குத்தானே தங்கி மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்தபின், முனிவன் 'இவ்விடம் கங்கையமுனைசரசுவதியென்னுமூன்றுநதிகள் சேருகிற பிரயாகையென்னும் க்ஷேத்திரமாதலால் மிகச்சிறந்தது இங்கு வசிப்பதற்குப் பலவகைச்சௌகரியமுமுண்டு' இங்குத்தானே கானகத்துக் கழிக்கவேண்டிய நாளைக் கழிக்கலாம்' என்று கூற, இராமன் 'இது கோசலநாட்டுக்குச் சமீபித்திருத்தலால், பலரும் வருவார்' என்ன, பரத்துவாசன் அதனையிசைந்து 'ஆயின், சித்திரகூடமென்னும்மலை பத்துக்காததூரத்திற்கு அப்பால் உள்ளது அது வசிப்பதற்கு இனியஇடம்' என்ன, முனிவனை வணங்கி விடைபெற்று இராமனாதியர் அங்குநின்று நடந்து சூரியனுச்சியையடையும் வேளையில் யமுனாநதியையடைந்து இளையபெருமாள் மூங்கிற்கழிகளைக்கொண்டு தெப்பம் அமைக்க அத்தெப்பத்தால் அவ்யாற்றைக்கடந்து வெகுதூரம்நடந்து சென்று

சுரத்தைச்சேர்ந்தனராக, இராமன் 'இதனைச சனகிகடப்பது அருமை'என்று நினைக்கையில், அவர்கள புகுந்ததால் அககடுஞ்சுரம் வெம்மை முதலியன நீங்கி இனிதாயிருகக, அந்தப்பாலைவனததை மெல்லக்கடந்து சித்திரகூடத்தைக்கண்டன ரென்பது இபபடலத்துக் கூறிய விஷயம்.

## க.—இராமன் வேனிற்காலத்திலவனஞ்சேர, அவ்விடமெங்கும் ஆகாயத்திலே மழைக்குறிதோன்றுதல்.

பூரியர் புணர்மாதர் [1]பொதுமன [2]மெனமன்னு
மீரமு முளதில்லென் றறிவரு [3]மிளவேனி
லாரியன் வரலோடு மமுதள வியசீதக்
காருறு குறி[4]வானங் காட்டிய [5]தவணெங்கும்.

(இ - ள்.) பூரியா புணா - அறிவில்லாத கீழ்மககள் சேர்கின்ற, பொது மாதா - விலைமகளிரின், மனம என - மனமபோல, மனனும் ஈரம் உம் உளது இல் என்று அறிவு அரு - பொருநதிய ஈரமும உணடோ இல்லையோ என்று அறிவதற்கும் அருமையான, இளவேனில - இளவேனிற்பருவததிலே, ஆரியன்-ஸ்ரீராமன், வரலோடுஉம - (கானகநெறியில) வந்துசேர்ந்தவளவிலே,—வானம் - ஆகாயமானது,—அமுது அளவிய சீதம் கார உறு குறி - நீரோடு பொருந்திய குளிர்ந்த கருநிறமேகம்பொருநதியகுறியை, அவணஎஙகும்-அவ்விடமெஙகும், காட்டியது—; (எ - று)

இராமபிரான் வனத்திற்குவந்ததனால் அப்பரமனுக்கு வெப்பம்தோன்றுமலிருக்கும்படி அவ்விடமெஙகும வானததிலே மழைககுறிகள் தோன்றின வென்க. வானத்தில் மழைககுறிகள்தோன்றியதை, வனததின்செயலாக்கிக் கூறினா. வேனிற்பருவததில் நீர்கிடைப்பது அரிதாவதுஅன்றிக் தரையில் ஈரமும்உண்டோ இல்லையோஎன்று கருதுமாறு நீர வற்றிவிடுதலால், 'ஈரமு முளதில்லென்றுஅறிவரும்வேனில்' என்றார். அஙஙனமுள்ள வேனிற்பருவததுக்குப் பொதுமகளிரின் மனததை யுவமைகூறினா. பொதுமகளிரின் மனம் வெளிக்கு ஈரமுள்ளதுபோலக்காட்டி உள்ளேபசையற்றிருததலால், ஈரமுளதிலதென்று அறிவு அரிதாகும ஈரம-அன்பும, நீர்ககசிவும சிலேடை. ஈரமும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. பி-ம் —[1]புலைமனம, புதுமனம, புதுமணம், [2]நலமென்னும். [3]முதுவேனில. [4]மானக, காணக. [5]வனமெஙகும். (௭0௨)

## உ—இனியகாட்டுவழியில் ஸ்ரீராமன்முதலியோர் செல்லுதல்.

வெயிலிள நிலவேபோல் விரிகதி ரிடைவீசப்
[1]பயின்மர நிழலீனப் பனிபுரை துளி[2]வானப்
புயறர விளமென்கால பூ[3]வள வியதெய்த
மயிலின நடமாடும் [4]வழியினி யனபோனார்.

(இ-ள்.) வெயில் - சூரியன், விரி கதிர - பரவிய (தனது) கிரணஙகளை, இள நிலவே போல் இடை வீசு - இளநிலாவைப்போன்று [வெப்பமின்றி] இடையிடையே வீசிக்கொண்டிருக்கவும்,—பயில் மரம் - (ஆஙகு) நெருஙகி

யுள்ள மரங்கள், நிழல் ஈன - நிழலைத்தரவும்,—வானம் புயல்-வானத்திலே தோன்றிய மேகம், பனி புரை துளி தர - பனித்துளியைப்போன்ற சிறு நீர்த்திவலைகளை வீசவும்,—இள மெல் கால்-மென்மையாக வீசுகின்ற இளந் தென்றற்காற்று, பூ வளவி பதம் எய்த - வளப்பமுள்ள பூவின்மணத்தை யடைந்துவீசவும்,—மயில் இனம் நடம் ஆடும் - மயிற்கூட்டங்கள் கூத்தாடு கின்ற, இனியன வழி - இனியனவான காட்டுவழிகளிலே, போனார் - (அவ் விராமபிரான் முதலியோர்) சென்றார்கள்; (எ - று.)

வானத்திற் புயல்நிறைந்து சிறுதிவலைகளைத் துளித்துக்கொண்டிருக்கவும், செறிந்தமரங்கள் நிழலைத் தந்துகொண்டிருக்கவும், இவ்விரண்டற்கும் இடையேயிடையே சூரியன் தனதுகிரணங்களை இளநிலாப்போல் இன்ப முண்டாகும்படி எறிபவும், இளந்தென்றற்காற்று நறுமணமுள்ள மலர்களின் மணங்களை முகந்துகொண்டு மெல்லமெல்லத் தம்மீதுவீசவும், மயில்கள் ஆங் காங்கு நடமாடவும், இனியனவாகத்தோன்றுங் காட்டுவழிகளிலே அவ்விராம பிரான் முதலியோர் சென்றனரென்பதாம். வழி இனியனவாதற்குக்கார ணம், வெயிலிளநிலவேபோல் வீசுதல் முதலியன. பூ - சாதியொருமை. வெயில்-சூரியனுக்கு, ஆகுபெயர். பி-ம்.—[1]பயன். [2]மேகம், மேகப், வானில். [3]வளவியகந்தம். [4]வழியினினியல. (எ௦ரு)

ரு.—இதுமுதற்பதினாறுகவிகள் - இராமபிரான் சீதாபிராட்டிக்கு அவ்வனத்தின் பலவகைவளங்களைக் காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

மன்றலின் மலி[1] கோதாய மயிலியல் [2]மடமானே
யின்றுயில வதிகோபத் தினம[3]விரி வனவெங்குங்
கொன்றைகள் சொரிபோதின் [4]குபைகள் [5]குலமாலை
பொனறிணி மணிமானப் பொலிவன பலகாணாய்.

இதுமுதற பதினெட்டுக்கவிகள - குளகம.

(இ - ள்.) மன்றலின் மலி கோதாய - நறுமணத்தால மிகுந்துள்ள மலர் மாலையையணிந்துள்ளவளே! மயில் இயல மடம மானே-மயில்போன்றசாய லைக்கொண்டமடப்பமுள்ள மானபோனற (பார்வையையுடைய)வளே! இன் துயில் வதி கோபத்து இனம் எங்கும் விரிவன-இனியதுயிலைசசெய்கின்ற இந்திரகோபப்பூச்சிகளின் கூட்டங்கள் எங்கும் பரவப்பெற்றனவான, கொன்றைகள் சொரி போதின் குபைகள்-கொன்றைமரங்கள் சிந்தியமலர்த் தொகுதிகள், பொன் நிணி மணி குலம் பல மாலை மான-பொன்னிற் பதிக் கப்பெற்ற இரத்தினங்களினாலியன்ற பல சிறந்த இரத்தினஹாரங்களை யொத்திருப்ப, பொலிவன - விளங்குவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

கொன்றைமலர்கள் பொன்னிறமான மலர்களைச் சொரிந்திருக்க அவற் றின்மீது இந்திரகோபங்கள் ஆங்காங்குத் துயில்வனவாய்ப் பரவியுள்ளவை, பொன்னிற் பதுமராகவிரத்தினங்களை வைத்து இழைத்த பல இரத்தினஹார ங்கள் ஆங்காங்குக் கிடப்பனவற்றை யொத்திருக்குமென்று குறித்தான்;

தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இந்திரகோபம் செந்நிறத்தனவாகிப் பதும ராகவிரத்தினத்தை யொத்திருக்க, எங்குஞ் சிந்திய கொன்றைமலர்கள் பொன்னை யொத்திருக்குமென்க. கோதை மயில் மான் மூன்றையும்-சீதைக்கு, உவமையாகக் கொண்டுகூறலுமாம். கோபம் இந்திரகோபமென்பதன் முதற் குறை. இதுமுதல பதினெட்டாங்கவிவரையிலுமுள்ள 'காணாய், பாராய்' என்ற முற்றுக்களை ஒன்றுசேர்த்து, (சீதையைநோக்கி), 'காணாய, காணாய், பாராய' என றனன் - என றுகூறி, "திரடோளான் சென்றிபோயினன்" எனப் பத்தொன்பதாங்கவியில் முடிக்க. பி-ம் —[1]கோதை. [2]இளமானே, மடமாதே. [3]அவிரவன. [4]குப்பைகொள். [5]குவிமாமை. (எ0௪)

௫. [1]பாணிள மிஞிறுகப் படு[2]மழை பணையாக
நாணின தொகுபீலிக் [3]கோலின நடமாடல்
[4]பூணிய நினசாயல [5]பொலிவது பலகண்ணிற
காணிய வெனலாகுவ களி[6]மயி லிவைகாணாய்.

(இ - ள்.) நாணின-மனக்கூச்சங்கொண்டனவாய, தொகு பீலி - சுருக் கிக்கொண்ட தொகுதியான பீலிகளை(விரித்தவண்ணம), இள மிஞிறு பாண ஆக - இளவண்டுகள் (பாடலபாடும) பாணனாகவும, படு மழை-பொழிகின்ற மழை, பணை ஆக-பறையாகவுங் கொண்டு. கோலின நடம ஆடல் பூணிய - (தாம்) கருதிய நாத்தனத்தைச்செய்வதை மேற்கொண்டனவாகி,-நின சாயல் பொலிவது பல கண்ணில் காணிய எனல ஆகும-உன்னுடைய சாயல (தம மிடத்தே) விளங்குவதை (த தம்முடைய) பல கண்களாற் காணகின்றன என்று சொல்லுதற்கு ஏறறுள்ள, களி மயில இவை-களிப்போடுகூடிய இம மயில்களை, காணுப—; (எ - று)

மயில்கள தமதோகையைத தொகுத்துள்ளதைக கூந்தலினழகு தம தோகைககு இன்மையால் நாணத்தாற் சுருக்கிக்கொண்டனபோலுமென்பார 'நாணின தொகுபீலி' என்றார. 'தொகு' எனபதற்கு இரட்டுறமொழிதலாக- சுருக்கிக்கொண்ட எனறும தொகுதியான என்றும பொருளஉரைக்கப்பட் டன. மயில்கள தோகைவிரித்து நடமாடுதறகு - மிஞிறறைப் பாணாகவும, மழையைப் பணையாகவும் கொண்டார மயிலை நாத்தகியாகக்கூறுமையால், இஃது-ஏகதேசவுருவகவணி. மயிலகள தோகையைவிரித்து நடமாடுகையில் அத்தோகையிற் பீலிக்கணகள தோனறுவன-தமமிடத்து உன்னுடைய சாய லுள்ளமையைத் தமது பலகணகளாற காணுவதுபோலவதைக காணபாயாக எனச சீதையைநோக்கி இராமபிரான காட்டுகின்றன னென்க. பி-ம்:— [1]பாணினமிஞிறு, பாணிசன்குமிறு. [2]பணைமழை. [3]தோகைசணடமாடல. [4]பூணினநின, பூணியனின, பூணினசில. [5]பொலிவுறுவது, பொலிவுறுமது. [6]மயிலவை. (எ0௫)

௬. [1]செந்தொளி விரிசெவவாய்ப் பைங்கிளி [2]செறிகோலக்
காந்தளின் மலரேறிப பொலிவது கவினுரு
மாந்தளிர் நறுமேனி மங்கைநின் [3]மணிமுன்கை
யேந்தின வெனலாகு மியலபின விவைகாணாய்.

(இ - ள்.) சேந்து ஒளி விரி - அழகுபெற்று ஒளி பரவுகின்ற, செவ் வாய் பைங் கிளி - செந்நிற வாயையும் பசிய உடல்நிறத்தையுமுடைய கிளிகள், கோலம் செறி காந்தளின் மலர் ஏறி - அழகுநிரம்பிய காந்தள்மலரின்மீது ஏறிக் கொண்டு, பொலிவது - விளங்குவது,—கவின் ஆரும் மா தளிர் நறு மேனி மங்கை - அழகுநிரம்பிய மாந்தளிரைப்போன்று இனியதாகத்தோன்றுகின்ற மேனிநிறத்தையுடைய நங்கையே! நின் அணி முன் கை ஏந்தின எனல் ஆகும் - உன்னுடைய அழகிய முன்கையிலே ஏந்தியுள்ளன வென்னத்தகும்: இயல்பின இவை - இத்தன்மையுள்ள இக்கிளிகளை, காணாய் —; (எ - று)

காந்தளின்மீது ஏறி விளங்குங் கிளிகள், சீதையே! நின்முன்கையி லேறி விளங்குங் கிளிகளைப் போலுமென இராமபிரான் காட்டுகின்றன னென்க. காந்தள்மலரைக் கைக்கு உவமையாகக் கூறுவது, கவிமரபு. பி-ம் —[1]சேர்தொளிர். [2]செங். [3]கோதுவ. [4]மட. இப்பாடல் சிலபிரதிகளில் "அருந்ததி" (அ) என்ற பாடலுக்குப்பின் காணப்படுகின்றது (௭௦௬)

௯ [1]நெய்ஞ்ஞிறை [2]நெடுவேலி னிழலுறு திறமுற்றிக்
[3]கைஞ்ஞிறை நிமிர்கண்ணாய் [4]கருதின வினமென்றே
மெய்ஞ்ஞிறை விரிசாயல் கண்டுநின் விழிகண்டு
[5]மஞ்ஞையு மடமானும் [6]வருவன பலகாணாய்.

(இ-ள்.) நெய்ஞ்ஞிறை நெடு வேலின் நிழல் உறு திறம் முற்றி - நெய் நிரம் பப்பூசப்பெற்றுள்ள நீண்ட வேலின்சாயையும் மிக்கசாமர்த்தியமும் திறமும் பெற்று, கைஞ்ஞிறை நிமிர் - கையளவிற்கு அடங்காது மிகுந்துள்ள, கண்ணாய் - கண்களையுடையவளே! மஞ்ஞையும் - மயிலும், மடம் மானும் - இளமையை யுடைய மானும், நின் மெய்ஞ்ஞிறை விரி சாயல் கண்டும் நின் விழி கண்டும் - உனது உடம்பின் மிகுந்து பரவிய சாயலைக்கண்டும் உனது விழியைக் கண்டும், இனம் என்று ஏ கருதின - (தம்முடைய) இனமென்றே நினைத்தன வாய், பல வருவன - பலவருவனவற்றை, காணாய் —; (எ - று)

மஞ்ஞைகள் உன்னுடம்பில் தம்முடைய சாயல் மிக்கிருத்தலால் உன்னைத் தம்மினமென்று கருதி வருகின்றன; அங்ஙனமே மான்கள் உன்விழியைக் கண்டு தம்முடையஇனமான மானின்விழி யென்று கருதி வருகின்றன இவ் வண்ணம் பல வருவனவற்றைக் காணாய் என்று இராமபிரான் காட்டுகின்றன னென்க. மஞ்ஞையும் மானும் இனமென மயங்கியனவாகக் கூறியது - **மயக்க வணி.** கண்கள் வேற்படையின் வடிவுபடைத்திருப்பன வென்பதை 'வேலி னிழல்முற்றி' என்றும், அவ்வடிவொப்புமையோடு நில்லாமல் தமக்கு இலக் கானாரைக் கொலைசெய்யுந் தன்மையும் வாய்ந்துள்ளன அக்கண்க ளென்பதை 'திறமுற்றி' என்றும் விளக்கினர். துருப்பிடியாம லிருக்கும்பொருட்டும் கூராக்குதற்பொருட்டும் படைகளில் நெய்பூசுதல், இயல்பு. 'மஞ்ஞையும் மட மானும்' என்பன, 'சாயல்கண்டும் விழிகண்டும்' என முறையேசென்று

இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். நிறை - போலி. மஞ்ஞை - திசைச்சொல். பி-ம்:—[1]நெய்ந்நிறை. [2]நிறம். [3]கைம்முறை. [4]கருகின. [5]மை ஞ்ஞை. [6]வருவனவல்லை, வருவனவிலை. (எ0எ)

எ. பூவலர் [1]குரவோடும் [2]புடைதவழ் பிடவினு
மாவலர் சொரிசூழற் றுயிலெழு மயிலொன்றின்
[3]றூவியின் மணமநாறத் துணைபிரி பெடை [4]தானச
சேவலொ டுறவூடித் திரிவத னியல்காணாய்.

(இ - ள்.) பூ அலர் குரவோடு உம் - அழகாக மலர் மலர்கின்ற குரவினுடனே, புடை தவழ்-பக்கங்களிலே தவழ்வதுபோற் பரவிவளர்கின்ற, பிடவு-பிடவமரம், ஏனும - உண்டாக்கிய, மா அலர் - சிறந்த மலர்கள், சொரி - சொரிகின்ற, சூழல் - சூழ்ந்த இடங்களில், துயில் எழும்-உறங்கியெழுகின்ற, மயில ஒன்றின் - ஓராண் மயிலின், தூவி - கலாபம், இன் மணம நாற - இனியமணமவீச, (அதுகண்ட), துணை பிரி பெடைதான்-(தன்கணவனுகிய) துணையைப் பிரிந்திருந்த பெண்மயில, அ சேவலொடு-அந்த ஆணமயிலோடு, உற ஊடி - மிகவும் ஊடல்கொண்டு, திரிவதன் இயல் - திரிவதன் தன்மையை, காணுய—; (எ - று.)

குராமலருமபிடவமலருஞ் சிந்திய சூழலில துயின்று எழுந்ததனால் அம்மலர்களின்மணம் படியப்பெற்ற ஆணமயிலைக்கண்டு, பிரிந்திருந்த பெண்மயில் 'வேற்றுப்பெணமயிலோடு கலந்ததனாலதான இதற்கு இம்மணம உண்டாயிற்று' என்றுமயங்கி அவ்வாணமயிலோடு ஊடல்கொண்டு அச்சேவலுக்கு முகங்கொடாமல் ஊடிச்செல்வது காணென்க் காட்டுகின்றனன இராமபிரானென்க. தூவியில மணமநாற என்று பிரித்தும உரைக்கலாம. மலர்மணத்தால் மயிலினகலாபம் மணமநாறுவதுபற்றி, அச்சேவலை வேற்றுப்பெடையோடு புணர்ந்துவந்த தென மயங்கியதாகக் கூறியது - மயக்கவணிபாம். பி-ம் —[1]குரவோடு. [2]நிழலிட. [3]தூவியன்மணம். [4]காணச. (எ0அ)

அ. அருந்ததி யனையாளே யமுதினு மினியாளே
செருந்தியின் மலர்[1]தாங்குஞ் செறி[2]யித ழினசோகம்
[3]பொருந்தின களிவண்டிற் [4]பொலிவன பொன்னூது
மிருந்தையி னெழுதீயொத் [5]தெழுவதொ ரியல்[6]காணாய்.

(இ - ள்.) அருந்ததி அனையாளே - அருந்ததியை யொத்தவளே! அமுதின் உம இனியாளே - அமிருதத்தைக்காட்டிலும் இனிமையையுடையவளாகத் தோன்றுபவளே! செருந்தியின் மலர் தாங்கும் - செருந்திமலரைத் தாங்குகின்ற, செறி இதழின அசோகம்-நெருங்கிய இதழையுடைய அசோக மலர்கள், பொருந்தின களி வண்டின் பொலிவன - (தம்மிடத்துப்) பொருந்திய மதாதத வண்டுகளோடு விளங்குவன,—பொன ஊதும் - பொன்னை

மூடி வைத்து ஊதுகின்ற, இருந்தையின் - கரியிலே, எழு தீ ஒத்து - மேலெழுந்து எரிகின்ற நெருப்பைப் போன்று, எழுவது ஓர் இயல் - எழுந்து தோன்றுகின்ற ஒப்பற்ற தன்மையை, காணுய—; (எ - று.)

அசோகமலரின் இடையிலே செருந்திமலர் தங்கியிருக்க, வண்டுகள் அவற்றின்மீது மொய்க்கும் காட்சி, நெருப்பிலே பொன்னைவைத்துக் கரியால் மூடி ஊதுகுழல்கொண்டு ஊதுகையில அக்கரியின்இடைவழியாக நெருப்புச்சுவாலை வெளிவருவதுபோலு மென்க. தற்குறிப்பேற்றவணி. அசோகு-நெருப்புச்சுவாலைக்கும், செருந்திமலர் - பொன்னுக்கும், அவற்றின் மீது மொய்க்கும் வண்டுகள்-பொன்னைப் பொதிய வைக்கும் கரிக்கும் உவமையாமெனக்காண்க. செருந்தியைத் தெரியவொட்டாமல் வண்டுகள் அவற்றின் மீது மொய்க்க, இடையிடையே அசோகின இதழ்கள் நெருப்புச்சுவாலை போல் வெளித்தோன்றுமெனக. பி-ம் —[1]தங்கி, தங்கும். [2]இதழ்வனசோகம், இதழனசோகம், இதழனகோகமம், இதழ்புனைசோகம். [3]பொருந்திய. [4]பொழிவன, பொதிவன [5]எழுவனவியல், எழுவனபல, எழுவனவகை. [6]பாராய். இப்பாடலுக்குப்பின் சிலபிரதிகளில "கூடிய" (கங) என்ற பாடல் உள்ளது. (எ0க)

கூ. [1]ஏந்திள முலையாளே யெழுதரு மெழிலாளே
காந்தளின் முகைகண்ணிற் [2]கண்டொரு களிமஞ்ஞை
பாந்தளி தெனவுன்னிக் கவவிய படி[3]பாராத்
[4]தேந்தள வுகள்செய்யுஞ் [5]சிறுகுறு நகைகாணுய்.

(இ-ள்.) ஏந்து இள முலைபாளே-(சாயாமல) நிமிர்ந்தவண்ணமாகவுள்ள இளமுலையையுடையவளே! எழுத அரும எழிலாளே-எழுதுவதற்குமுடியாத [மிக்க] அழகுடையவளே! ஒரு களி மஞ்ஞை - களிப்புக்கொண்ட ஒருமயிலானது, காந்தளின் முகை - காந்தளின மொட்டை, கண்ணில் கண்டு - (தன்) கண்களாற் கருததுடன் பார்த்து. இது பாந்தள் என உன்னி - இது பாம்பு என்று நினைத்து, கவவிய - (அதனைத் தனவாயாற்) கவ்விய, படி-வகையை, பாரா - பார்த்து, தேன் தளவுகள செய்யும - தேனையுடைய முல்லைமலர்கள் செய்கின்ற, சிறு குறு நகை-மிகச்சிறிய புன்சிரிப்பையும், காணுய—; (எ-று.)

காந்தளின்முகையை அரவெனக்கருதி மயில் அதனைக் கவ்வுவதையும் முல்லைமலர்கள் மலர்வது அவ்வண்ணம மஞ்ஞை மயங்கி ஏமாந்துகவ்வியது கண்டு பரிகாசச்சிரிப்புச் சிரிப்பதுபோல்வதையும் காணு யென்று சீதைக்கு இராமபிரான் காட்டுகின்றன னென்க. தளவுகள்மலர்வது மஞ்ஞைகள் ஏமாந்ததுகுறித்து முல்லைக்கொடியென்னும மாதரின் பரிகாசச்சிரிப்புப் போலு மென்னும்வருணனை தோன்றக் கூறியதனால், ஈற்றடி - தற்குறிப்பேற்றவணியாம. இதனில், தற்குறிப்பேற்றத்தைக்காட்டும் உருபுதொக்குவந்துள்ளதென்றறிக. காந்தள்மொட்டைப் பாந்தளென மயிலமயங்கியது-மயக்க

வணியாம். பி - ம்:—[1]எத்தின. [2]கணடதொர. [3]பாராய். [4]தீர்தளவுகள், சேர்த ளவுகள், தேர்தளவுகள். [5]சிறுநகைபல. இச்செய்யுள் ஒருபிரதியில் "குன்றுறை" (௯௦) என்னும் பாடலுக்குப்பின் உள்ளது. (எ௯௦)

௯௦. குன்றுறை வயமாவின் குருளையு மிருள்சிந்திப்
பின்றின தெனலாகும் பிடிதரு சிறுமாவு
[1]மன்றில [2]பிரிவொல்லா வண்டர்த மனையாவின்
[3]கன்றொடு விளையாடுங் [4]களியன பலகாணாய்.

(இ - ள்.) குன்று உறை வய மாவின் குருளை உம - மலையில்வாழுந்தன் மையுள்ள புலியின்குட்டியும், இருள் சிந்தி பின்றினது எனல் ஆகும் பிடி தரு சிறு மா உம் - இருளைவெளிப்படுத்திப் பின்னிலைத்துள்ளதென்னும்படி யுள்ள பெண்யானை பெற்ற சிறிய யானைக்குழவிகளும், அணடர்தம் மனை ஆவின் கன்றொடு - இடையர்வீட்டிலுள்ள பசுவின்கனறுகளுடனே, அன்றில - பகைத்தலில்லாதனவும், பிரிவு ஒல்லா-(ஒனறைவிட்டொனறு) பிரிந்து வாழ்வதற்கும் உடன்படாதனவுமாகி, விளையாடும களியன பல - களித்து விளையாடுபவை பலவற்றை, காணாய—; (எ - று)

புலிக்குட்டியும யானைக்கன்றும பசுவின்கன்றுகளோடுசேர்ந்து பகைமை யென்பது சிறிதும இலலாமல் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிவதற்கும மனமில் லாது மிக்க மனவொற்றுமையோடும பேரனபோடுமவிளையாடுபவற்றைக் காணாயென்கின்றனனென்க. வயமாவினகுருளை - சிஙகககுட்டியென்றலும ஒன்று. வயமாவும் யானையும பகைமைநீங்கிப் பசுவினகனறோடு விளையாடு தற்குக்காரணம, இராமபிரான் அவவனத்துவநததனாலென்றாவது, அவ்வ னம் முனிவருறைவிடமாதலினாலெனறாவது கொள்க. பி - ம் —[1]அன்றல. [2]பிரிகில்லா, பிறிவொல்லா [3]கனறொடுமுடனாடும [4]களிபது. (எ௯௧)

௯௧. அகில்[1]புகை குழல் [2]மாதே யணியிழை யெனலாகு
நகுமலர் நிறைமாலைக் [3]கொம்பாக ணதிதோறுந்
துகில்புரை [4]நுரைநீரிற் றோய்வன துறையாடு
முகிழிள முலையாரின் மூழ்குவ பலகாணாய்.

(இ - ள்.) அகில் புகை குழல் மாதே-அகிற்புகையூட்டப்பெற்ற கூந்தலை யுடைய மஙகையே! அணி இழை எனல ஆகும நிறை நகு மலா மாலை கொம் பர்கள் பல - அலஙகரித்தற்குஉரிய ஆபரணமென்று சொலலத்தக்க நிறைய மலர்ந்த மலாததொகுதியையுடைய பூஞ்செடிககொம்புகள் பல, துறைஆடும் முகிழ் இளமுலையாரின் - நீரதுறையிலேநீராடுகின்ற அரும்பும் இளையமுலை யையுடைய மகளிரைப்போல, நதிதோறும-நதியினிடஙகளிலெல்லாம், துகில் புரை நுரை நீரில் தோய்வன மூழ்குவ - வெண் பட்டாடையையொத்த நறுமணமுள்ளநீரிலே படிந்துமூழ்குவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

காற்றினால் அசைக்கப்பட்டதோறும் நீரிற் பூஞ்செடிக்கொம்புகள் பல படிந்து மூழ்குவன, மகளிர் நீராடுந்துறையிற்படிந்துமூழ்குபவரைப் போலு மென்றார்; தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. கொம்புகள் மகளிராகவும், அவற்றிற் பூத்துள்ள மலர்த்தொகுதிகள் - பல அணிகலன்களாகவும் உவமை யெனக் காண்க. பி-ம் —[1]புரை. [2]மானே. [3]கொம்புகள். [4]நறு, திரை. (எகஉ)

கஉ. முற்றுறு முகை[1]கிண்டி [2]முயல்கில [3]சிறுதும்பி
விற்றிரு நுதன்[4]மாதே யம்மலர் விரிகோங்கின்
சுற்றுறு மலரேறித் துயில்வன சுடர்மின்னும்
பொற்றக டுறு[6]நீலம [7]புரைவன பலகாணாய்.

(இ - ள்.) வில் திரு நுதல் மாதே-வில்லைப்போன்ற அழகியநெற்றியை யுடைய பெண்ணே!—முற்றுறு முகை கிண்டி முயல்கில-முற்றிய மலர்களி னரும்புகளைக் குடைந்துகொண்டு (அவற்றினுள்ளே செல்ல) முயற்சிசெய்யா தனவான, சிறு தும்பி-சிறுவண்டுகள், அம் மலர் விரி கோங்கின் சுற்று உறு மலர் ஏறி-அழகிய மலர்கள்மலரப்பெற்ற கோங்கமரத்தின் சுற்றிலும்பொருந் திய மலர்களின்மேலேறி, துயில்வன - ஆங்குத்தாமதுமைப்பருகி) உறங்குவன வாய்,—சுடர் மின்னும் பொன் தகடு உறு நீலம் புரைவன - ஒளி விளங்கு கின்ற பொற்றகட்டின்மேல் பொருந்திய நீலரத்தினத்தை யொப்பன, பல-பல வற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

முற்றியஅரும்புகளைக் குடைந்துகொண்டு தேனைப்பருகும்முயற்சியற் றுக் கோங்குமரத்தைச்சுற்றி மலர்ந்த மலர்களிற் படிந்த சிறுவண்டுகள் பல, பொற்றகட்டிலழுத்தின நீலமணிகள்போலவிளங்குவதைக் காணென்கின் றானென்க. மலரும்பருவத்தையடைந்து முற்றிய முகைகளிற் குடைந்து சென்றுற் புதுத்தேனைப்பெறலாமாயினும் சிறுவண்டுகளாதலால் அங்ஙனஞ் செய்யாது ஏற்கெனவேமலர்ந்த கோங்கினமலரிற் கிடைக்கும் பழந்தேனை நுகர்ந்து உறங்குகின்றனவென்க. 'சிறு' என்பது-கருத்துடையடைமொழியாம். பி-ம்'— [1]தீண்டி. [2]முயலகில [3]சில [4]மானே [5]நிரைமலர [6]சீலம். [7]பொருவன.(எகங)

கங. கூடிய நறைவாயிற் கொண்டன விழி[1]கொள்ளா
மூடிய [2]களி மன்ன [3]முடுகின [4]நெறிகாணா
வாடிய சிறைமாவண் [5]டந்தரி ளிசை[6]முன்னுப
பாடிய பெடை[7]கண்ணு வருவன பலகாணாய்.

(இ-ள்.) கூடிய நறை வாயில் கொண்டன-மிக்கதேனை வாயிற்கொண் டனவும், விழி கொள்ளா மூடிய களி மன்ன முடுகின நெறி காணா - (அங்ங னம் மதுவையுண்டமையால்) கண்விழித்துப்பார்க்கமாட்டாமல் (கண்ணை) மூடிக்கொள்ளுமாறு பெருங்களிப்புப்பொருந்த விரைந்துசெல்லுதற்குரிய வழியைக்காணமாட்டாதனவுமான, ஆடிய சிறை மா வண்டு-ஆடிகொண்டு

செல்லுந்தன்மையுள்ள பெரிய ஆண்வண்டுகள், அந்தரின்-குருடரைப்போல, இசை முன் ஆ பாடிய பெடை கண ஆ-இசைப்பாடலை முன்புறமாகப்பாடிய வண்ணஞ்சென்ற பெண்வண்டுகளைக் கண்ணாகக்கொண்டு, வருவன பல-பல வருவனவற்றை, காணுய—; (எ - று.)

நறையைப் பருகிய களிப்பாற் செல்லுமநெறியைக் கண்விழித்துக்காண மாட்டாத ஆண்வண்டுகள் முன்புறத்தே பெண்வண்டுகள் பாடிக்கொண்டு செல்ல அந்தஇசையைப்பற்றியபடியே நெறியே செல்லலாயின வென்க. அந்தர், ஒலிபற்றிச்செல்லுதலில் உவமையாவர். பாடியவண்ணம் முன்செல்லும் பெண்வண்டு செலலுமவழியைபுணர்தற்குக் கருவியாயிருத்தலால், 'முன்னுப்பாடியபெடை கணனு'என்றார். மாவண்டு-கரியவண்டுமாம்.பி-ம்:—[1]கொள்ள. [2]கிளி. [3]மன்னு. [4]முடுகிய. [5]அந்தரின்விசை. [6]முன்னம. [7]கணனுய்.

கச. கன்னிய ரணிகோலங் கற்றறி குந[1]ரென்னப்
பொன்னணி [2]நிறவேங்கைக் [3]கொம்பர்கள் புதுமென்பூ
வன்னமென் னடையாய்நின் [4]னளகநன் னுதலப்புஞ்
சின்ன[5]மென் மலர்மானச் சிந்துவ பலகாணுய்.

(இ - ள்.) அன்னம் மெல நடையாய் - அன்னமபோல் மெல்லியநடையையுடையவளே'—பொன் அணி நிற வேங்கை கொம்பர்கள் பல-பொன்னின் அழகிய நிறமவாய்ந்த (மலர்களோடுகூடிய) வேங்கைக்கிளைகள் பல,—கன்னியர் அணி கோலம-கன்னியபெண்கள் அணிகின்ற கோலத்தை, கற்று அறிகுநர் என்ன-கற்றுப்பழகுபவர்போல, புது மெல் பூ-மெல்லிய புதுமலர்களை, நின் அளகம நல் நுதல - நின்னுடைய அளகத்தோடுகூடிய அழகிய நெற்றிக்குநேரே, அப்பும மெல் சின்னம மலர் மான-(நெற்றியிலே) அப்புகின்ற மெல்லிய சின்னப்பூவை யொப்ப,சிந்துவ-சிந்துவனவற்றை,காணுய்-.

வேங்கைக்கொம்புகள் நின்னுடைய நெற்றிக்குநேராக மெல்லிய பொன்னிறப்பூவைச் சிந்துபவை, நின் நுதலில அப்புஞ சின்னப்பூவைச் சிந்துவனவற்றைப் போலு மென்க. அங்கனம அப்புதற்குஉரிய சின்னப்பூவைச் சிந்துவதனுல, வேங்கைக்கொம்புகளை 'கன்னியரணிகோலங் கற்றறிகுநரென்ன' என்று குறித்தார் தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி பி-ம் —[1]ஒப்ப. [2]நற வேங்கைக,நிறக்கொங்கைக. [3]கோடுகள. [4]அளிவளரளகப்பூஞ. [5]நன.(எகரு)

கரு. மணங்கிளர் மலர்[1]வாச மாருதம் [2]வரவீசக்
கணங்கிளர் தருசுண்ணங் [3]கல்லுடை யன[4]கானத்
தணங்கினு மினியாயுன் னணிவட முலை[5]முன்றிற்
சுணங்கின மவைமானத் துறுவன [6]வவைகாணுய்.

(இ-ள்.) அணங்கின்உம இனியாய-தெய்வமகளிரைக் காட்டிலும் அழகுடன் தோன்றுபவளே! உன் வடம அணி முலை முன்றில் சுணங்கு இனம் அவை மான-உன்னுடைய முத்தமாலையையணிந்த தனங்களின் முன்னிடத்

தேயுள்ள தேமலின் திரள்களை யொப்ப,—வாசம் மாருதம் வர வீச-நறுமண முள்ள காற்று மிக வீசுவதனால், மணம் கிளர மலர்-வாசனை மிகுகின்ற மலர்களின், கணம் கிளர்தரு சுண்ணம்-கூட்டமாக விளங்குகின்ற மகரந்தப்பொடிகள், கல் உடையன கானத்து-கற்களைக்கொண்டனவான காட்டினிடத்தே, துறுவன அவை-நெருக்கமாகச் சிந்திக் கிடப்பனவற்றை, காணாய்—; (எ-று.)

காற்றுவீசுவதனால் மலர்களிலுள்ள மகரந்தப்பொடிகள் காட்டினிடையேயுள்ள கற்களின்மீது சிந்தி, தனங்களின்மீது படருந்தேமலினத்தை யொத்துத் தோன்றுமென்க. கற்களுக்குத் தனங்களும், மகரந்தப்பொடிகட்குத் தேமலினமும் உவமையெனக்காண்க. தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. கல்லுடையன கானத்து என்றுமேனும் கானம் உடையன கல்லத்து எனக. காற்றுக்கு வடமொழியிலே கந்தவாஹன் [நறுமணத்தைத்தாங்குவது] என்று ஒரு பெயருள்ளதற்கேற்ப, 'வாச மாருதம்' என்றார் வடமணி யென்றது - முலைக்கு இயற்கையடைமொழி. தெய்வமகளிரும் விரும்புங் கட்டழகுடையா யென்பார் 'அணங்கினுமினியாய்!' என்றார். பி-ம்.—[1]வாரும [2]அவிர்வாசக, அபாவாசக. [3]கல்லிடையன. கள்ளுடையன. [4]கணடாய [5]முன்னாச [6]பல. இச்செய்யுள், சில பிரதியில் "வாளபுரை" (கஎ) என்ற செய்யுளின் பின்னாகக் காணப்படுகின்றது; சிலபிரதியிற் காணப்படவில்லை சிலபிரதியில "கன்னியர்" (கஅ) என்பது இதன்பின் உள்ளது. (எகசு)

க௫. அடியிணை [1]யுறைகல்லா வென்றுகொ லத்தரெங்கு
மிடை [2]யிடை மலர்சிந்து [3]மினமர மிவைகாணாய்
கொடியினொ டிளவாசக் [4]கொம்பர்கள் [5]குயிலேயுன்
றுடிபுரை யிடை [6]நாணித் துவள்வன [7]விவைகாணாய்.

(இ-ள்.) 'அடி இணை-உன்னுடைய பாதங்கள், உறை-(கற்கள்) உறுத்துவதை, கல்லா-கற்றறிந்தனவல்ல,' என்று கொல-என்று கருதித்தானோ; அத்தர் எங்கும் - (நடந்துசெல்லவேண்டிய) வழிமுழுதும், இடை இடை - அவ்வவ்விடங்களில், மலர் சிந்தும் - புஷ்பங்களைச் சிந்தியுள்ளன வென்னுமாறுள்ள, இனம் மரம் இவை - தொகுதியாயுள்ள இம்மரங்களை, காணாய்—; குயிலே - குயில்போன்ற இனிய குரலையுடையவளே!—கொடியினொடு - கொடிகளுடனே, வாசம் இள கொம்பர்கள் இவை-(மலர்நிறைந்திருத்தலால்) நறுமணங்கொண்ட இந்த இளங்கொம்புகள், உன் துடி புரை இடை நாணி துவள்வன-உன்னுடைய உடுக்கையையொத்த இடைக்கு ஒப்பாகமாட்டாது வெள்கித்துவள்வனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

மலர்மரங்கள் செல்லும்வழியிடமுழுதும் மலர்களைச் சிந்தியிருப்பது, சீதையின்பாதங்கள் கற்கள் உறுத்த நடந்துசென்று பழகாதனவாதலால் அம்மங்கையின் பாதங்கட்கு இத்தக்கல்வழி யுறுத்தாதிருக்கவேண்டுமென்று புஷ்பங்களைப்பரப்பிவைத்தனபோலு மென்று, முன்னிரண்டடிகளிற் குறித்தார். மலர்கள் மிகுதியாகப் பூத்திருப்பதனால் அப்பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது துவள்கின்ற கொடிகளையும் பூங்கொம்பர்களையும் சீதையின் இடைக்கு உவமை

யாகமாட்டாமல் நாணித் துவள்வனபோலு மென்று பின்னிரண்டடிகளிற் குறித்தார். இவையிரண்டும்-தற்குறிப்பேற்றவணிகளாம். பி-ம்:—[1]பொறை. [2]மிடை. [3]இள. [4]கொம்புகள். [5]குயிலாய். [6]நாண, மான. [7]அவை, பல. இச் செய்யுள் கந-ஆம்பாடலுக்குப் பின் சில பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.(எகஎ)

கஎ. வாள்புரை விழியாயுன் [1]மலர்புரை யடிமானத்
தாள்புரை தளிர்வைகுந் தகைஞிமி றிவைகாணாய்
கோள்புரை யிருள்வாசக் குழல்புரை [2]மழைகாணாய்
தோள்புரை யிளவேயின் [4]றொகுதிக ளிவைகாணாய்.

(இ-ள்.) வாள் புரை விழியாய்-வாட்படையையொத்த கண்களையுடையவளே! உன் - உனது, மலர் புரை அடி - தாமரைமலரையொத்த பாதங்களிலும், மானம் தாள் புரை தளிர் - பெருமைபொருந்திய (உன்) பாதங்களையொத்த தளிர்களிலும், வைகும் - தங்குகின்ற, தகை - தன்மையையுடைய, ஞிமிறு இவை - இந்தவண்டுகளை, காணாய—; கோள் புரை இருள் - (பண்டங்களைத் தெரியவொட்டாமல்) கொள்ளுந் தன்மையையுடைய மிக்கஇருளைக் கொண்ட, வாசம் குழல் - நறுமணமுள்ள கூந்தலை, புரை ஒத்த, மழை-மேகங்களை, காணாய—; தோள் புரை இள வேயின் தொகுதிகள் இவை-தோளையொத்த இந்த இளமேயின் தொகுதிகளை, காணாய—; எ - று.)

மிஞிறு, மழை, வேயின் றொகுதி இவற்றைக் காட்டுகின்றா னென்க. தாள்புரைதளிர், குழல்புரைமழை, தோள்புரைவே ய-ஏதிர்நிலையுவமையணி. கோள்புரையிருள் - "கொள்கின்ற கோளிருள்" என்றார், ஆழ்வாரும். சில வேளைகளில் அடிகளை மலரென மயங்கி ஞிமிறு அங்குவைகுந்தன்மையன வென்பார் 'மலர்புரையடிவைகுஞிமிறு' என்றார். இனி, மலரைப்புரையும் அடியையொப்பத் தாளோடுகூடிய தளிரென்றுபொருள்கூறின், தளிருக்கு உவமையாகக்கூறப்பட்டுள்ள அடிக்கு மலரை உவமைகூறியதா மாதலால், அது, அடுத்தியலவரலுவமையென்னும் உவமைக்குற்றமாம். "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" என்பது தொல்காப்பியம். இனி,[1]மலரடி யணி என்ற பாடம் சிறக்குமெனக். பி - ம்:—[1]மலரடியணை. [2]மிஞிறிவை, ஞிமிறுவை. [3]மலா. [4]தொகுதிகளவை, தொகுதிகளவை. (எகஅ)

கஅ. பூநனை சினைதுன்றிய புள்ளிடை யிடை[1]படரி
[2]நானிற நளிர்வல்லிக் கொடி[3]நவை யிலபலகி
மானின மயின்மாலை குயிலினம் [4]வருகானந்
தீகர் தொழிலாடைத் திரை[5]பொரு வனபாராய்.

(இ - ள்.) மான் இனம்-மானின்கூட்டங்களும், மயில் மாலை - மயிலின் கூட்டங்களும், குயில் இனம்-குயிற்கூட்டங்களும், வரு - சஞ்சரிக்கப்பெற்ற, கானம் - இந்தக் காட்டானது,-பூ நனை சினை துன்றி - பூவரும்புகளையுடைய கிளைகளோடு நெருங்கி, புள் இடைஇடை பம்பி-பறவைகள் இடையிடையே நெருங்கி, நால் நிறம் நளிர் வல்லி கொடி நவை இல பல்கி - பலவகைநிற முள்ள குளிர்ந்த வல்லியெனப்படுங் கொடிகள் குற்றமில்லாதன மிகுந்து, தீ நிகர் தொழில் திரை ஆடை - தீயைநிகர்த்ததுப் பூதொழில்களமைந்த பல் வண்ணத்திரையாடையை, பொருவன - ஒத்திருப்பனவற்றை, பாராய்—.

சினைதுன்றிப் புள்பம்பிப் பலநிறக்கொடிகள்மல்கிய கானம் சித்திரத் தொழிலமைந்த பலவண்ணத்திரைச்சீலை பொருவுவதைக் காண்பாயென்கின்றனனென்க. 'மானினம மயின்மாலை குயிலினம் வரு' என்பது-கானத்திற்கு இயற்கையடைமொழி; இனி, திரைப்படையில மானினம முதலியனவும் சித்திரதொழிலாக அமைந்துள்ளதனால் இங்ஙனம் கூறினாரென்றலும் ஒன்று. கானத்து மரங்களிற் செந்தளிர் எங்கும் பரவியிருப்பதால், அந்தக் கானகத்தைத் தீங்கா ஆடையென்றல் ஏற்கும். பி-ம்.—[1]கொம்பின், நமபித. [2]தானளிர்வனவல்லிக. [3]பலபலதங்கி, அளவிலமல்கி, நனையிலமல்கி, நனையில பகல். [4]வதி. [5]புரள்வன. (௭௧௯)

**௧௯.—இராமன் பிராட்டிக்கு வனவளத்தைக் காட்டியவண்ணம்செல்கையிற் சூரியன்அத்தமிக்க, அப்போதுபுலப்பட்ட சித்திரகூடமலையைக் காட்டல்.**

[1]என்றனன் மடவாளோ டினிதினின் விளையாடிப்
பொன்றிணி திரடோளான் போயினனெறிபோதுஞ்
சென்றது [2]குடபாலத் திருமலை யிதுவன்றே
வென்றனன வினைவென்றோர் மேவிட மெனலோடும்.

(இ-ள்.) மடவாளோடு-(தன் மனைவியாகிய) மடப்பமுள்ள சீதாதேவியுடனே, பொன் திணி திரள் தோளான்-பொன்னாபரணங்களை நெருங்கப் பூண்டுள்ள திரண்டதோளையுடையவனான ஸ்ரீராமன், என்றனன் - என்று கூறி, இனிதினின் விளையாடி - இனிமையாக விளையாடிக்கொண்டு, நெறி போயினன் - சித்திரகூடத்தைநோக்கிச் செல்லும்) வழியைப் பிடித்துச் சென்றான்; (அப்போது), போதும் குடபால் சென்றது - சூரியனும் மேற்றிசையைச்சேர்ந்தான [அத்தமிக்கலாயினான்]; (அக்காலத்துத் தான் செல்லக் கருதிய சித்திரகூடமலை கண்ணுக்குத் தூரத்திற் புலப்பட),—(இராமன்),—வினை வென்றோர் மேவு இடம்-இருவினைகளை(த் தமமுடைய தவமகிமையால்) வென்றவராகிய முனிவர் வாழ்கின்றஇடமான, அ திருமலை - (நாம் செல்லக் கருதிய) அந்தச்சிறந்தசித்திரகூடமலை, இது அன்றே-(கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற) இதுவல்லவோ? என்றனன்—; எனலோடும்-என்றுகூறிக்கொண்டிருந்தவளவில,-(எ-று.)—"பாதத்துவனெனு நாடப்பரமுனிபவநோயின மருத்துவனனை யானைவரவெதிர்கொளவந்தான்" என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்துமுடியும்.

போது குடபால சென்றதுஎன்றது - சூரியன் அத்தமித்தா னென்றவாறு. சூரியன் உதித்தானென்பதைச் சூரியன் கீழைத்திசையிற்சேர்ந்தானென்றும், அத்தமித்தலை மேலைத்திசையைச் சூரியன் சேர்ந்தானென்றும் கூறுவர் கவிஞர். கீழ்க் கங்கைப்படலத்தில் "சித்திரகூடத்துச்செந்நெறி பகர" என்று வினவினனாதலால், இராமபிரான் அம்மலையை 'அத்திருமலை யிதுவன்றே' என்கின்றான். போது-போதினை புணர்த்தற்கு முக்கியகருவியாயிருக்குஞ் சூரியனுக்கு, ஆகுபெயர் "வாழ்நாட்கலகாவயகொளிமண்டிலம்" என்றார், பிறரும். பி-ம்:—[1]என்றான். [2]குடபாறை, குடபாலை. [3]என்றரு, என்றிரு. (௭௨௦)

௨௦—பரத்துவாசமுனிவன் இராமபிரானை எதிர்கொள்ள வந்துவருதல்.

அருத்தியி னகம்விம்மு [1]மன்பின னெடுநாளிற்
[2]றிருத்தின தவ[3]முற்றிற் றென்றுநற் றெரிகின்றான்
பரத்துவ னெனுநாமப் பரமுனி பவநோயின்
மருத்துவ னனையானை வரவெதிர் கொளவந்தான்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அருத்தியின் அகம் விம்மும் அன்பினன் - (இராமபிரானைக் காணப்போகின்றோமென்று மகிழ்ச்சியினால் மனம்பூரிக்கின்ற அன்பையுடையவனும், நெடு நாளில் திருத்தின தவம் முற்றிற்று என்று நல் தெரிகின்றான் - நெடுநாளாக நோன்பெறச்செய்த தவம் பயனைவிளைக்கும் பக்குவத்தையடைந்ததென்று (தன்மனத்திலுள்ளே) நன்றாக உணர்ந்தறிபவனுமாகிய, பரத்துவன் எனும் நாமம் பரமுனி - பரத்துவாசனென்ற பேரையுடைய அந்தச் சிறந்தமுனிவன், பவம் நோயின் மருத்துவன் அனையானை - பிறவிநோயைப் போக்குவதற்கு வைத்தியன்போன்றவனான அந்த இராமபிரானை, வரவு எதிர் கொள-வருகையை யெதிர்கொள்ளுமாறு, வந்தான் —; (எ - று)

பரமுனி-வடசொற்றொடர்; யாரினும்பரனான [சிறந்தவனான] முனியென்க. பவநோயின் மருத்துவனனையான - "எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றும், ஒருத்தரும் பிறவியென்னும் நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை, மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத், திருத்தியுன் கோயிற்கடைப்புகப்பெய்" என்பது, பெரியாழ்வார் பாசுரம். மருத்துவன் நோயைப் போக்க மருந்துதருபவன்; வைத்தியன். பரத்துவன் - பரத்வாஜனென்பதன் திரிபு. ஸ்ரீராமன் முதலியோர் ஓடத்தினாற்கடந்து கங்கையின் தென்கரையைச் சேர்ந்ததும், காட்டுவழியாக நடந்து வத்ஸதேசத்தைச்சார்ந்து அன்றிரவு ஆங்குள்ளதொரு ஆலமரத்தினடியே தங்கி, விடிந்த பின்பு பயணமாகிப் பெரிய ஆரணியங்களில் நுழைந்து என்றும்பார்த்திராத பலவகைக் காட்சிகளைப் பார்த்தவண்ணம் கங்காயமுனாநதிகள் சேருவதாகிய பிரயாகையில் பரத்துவாசமுனிவனின் ஆச்சிரமத்தைநோக்கி நடந்து சாயங்காலம் அவ்வாச்சிரமத்தையடைந்து காத்திருந்து அக்கினிஹோத்திரஞ்செய்துவிட்டு வெளிவந்த பரத்துவாச முனிவனைக்கண்டு பணிந்து தம்மையின்னாரென்று தெரிவிக்க, அம்முனிவன் ஆக்கியம் முதலியன அளித்து உபசரித்துக் காய்கிழங்காதிய உணவுகளையும் அளித்துத் தங்கியிருக்கஇடத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தனனென்று முதனூல் கூறும். பி - ம் —[1]அன்பினின. [2]திருத்தியவினை. [3]முற்றிற்றின்றென, முற்றித்திருந்தனல, முற்றிற்றென்றனன். (௭௨௧)

௨௧.—இதுவும், அடுத்த கவியும் - பரத்துவாசமுனிவனது வருணனை.

குடையின னிமிர்கோலன் குண்டிகை யினன்மூரிச்
சடையின [1]னுரிமானின் சருமனன் மரநாரி
னுடையினன் மயிர்நாலு முருவின னெறிபேணு
நடையினன் மறைநாலு [2]நடநவி றருநாவான்.

(இ - ள்.) குடையினன் - குடையைவைத்துக்கொண்டிருப்பவனும், நிமிர் கோலன் - ஓங்கிய தண்டத்தை யேந்திநிற்பவனும், குண்டிகையினன் - ஜலபாத்திரத்தைக் கொண்டிருப்பவனும், மூரி சடையினன் - மிக்க சடைமுடியையுடையவனும், உரி மானின சருமன் - உரிக்கப்பட்ட மான்றோலைப் போர்த்திருப்பவனும், நல் மரம் நாரின உடையினன் - அழகிய மரநாராலியன்ற ஆடையையுடுத்துள்ளவனும், மயிர் நாலும் உருவினன் - மயிர்தொங்குகின்ற வடிவத்தையுடையவனும், நெறி பேணும நடையினன் - வழியிற் (பிறவுயிர்கட்கு நலிவுநேராதபடி) கவனித்துச்செல்லும நடையையுடையவனும், மறை நால் உம் நடம நவில தரு நாவான - நானகுவேதங்களும் நர்த்தனஞ் செய்கின்ற நாவையுடையவனும,—(எ - று.)

ஒருவனிடத்துச் செல்வம் மிகுதியாக இருப்பின், 'இவனிடத்து இலக்குமி தாண்டவமாடுகின்றாள்' எனவும், ஒருவனிடத்து விச்சை மிகுதியாக இருப்பின் 'இவன் நாவில் நாமகள் தாண்டவமாடுகின்றாள்' எனவும கூறும் உலகவழக்குப்பற்றி, 'மறைநாலுநடநவிற்றுநாவான்' என்றார் உலகவழக்குநவிற்சியணி. "பரதவாஜோஹ தரிபிராயுர்பி ப்ரஹ்மசாயமுவாஸ [பரத்துவாசனென்பவன முந்நூறுவருஷகாலம பிரமசரியவிரதம பூண்டுவசித்தான்]" என்று வேதங் கூறுதற்கேற்ப, இங்குப பரத்துவாசமுனிவனை வருணித்தனா கவியென்னலாம. "நூலேகரகம முக்கோனமணையே, யாயுங்காலை யந்தணர்க்குரிய" என்ற தொலகாப்பியச் சூத்திரத்தைக்கொண்டு இச்செய்யுளைக் கவி யாரம்பித்திருக்கலாம. பி - ம் —[1]உழையின்சான்மரையினன், உழைமென்றோற்றறையினன், மானின்சான்மரையினன், உழைமானின்றோலினன், உழையின்றசனன் மரையின னேரின். [2]நவின்றன. (எஉஉ)

உஉ. செந்தழல் [1]புரிசெல்வன் றிசைமுக முனிசெவ்வே
[2]தந்தன வுயிரெல்லாந் தன்னுயி ரெனநல்கு
மந்தண [3]னுலகேழு [4]மமைவெனி னமரேச
னுந்தியி னுதவாமே யுதவிடு தொழில்வல்லான்.

(இ - ள்.) செந்தழல் புரி செலவன் - செந்நிறமுள்ள அக்கினியைத் தவறாமல் நாடோறுமவளர்க்கின்ற செல்வனும, திசைமுகம முனி செவ்வே தந்தன உயிர் எல்லாம் தன் உயிர் என நலகும அந்தணன் - நான்குதிக்கைநோக்கிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவன்படைத்த பிராணிகளையெல்லாம் தன்னுயிரைப்போலக்கருதிப் பாதுகாக்கின்ற அழகியகுளிர்ந்த அருளையுடையவனும், உலகு ஏழ்உம அமை எனின் அமரேசன் உந்தியின் உதவாமே உதவிடு தொழில் வல்லான் - ஏழுலகங்களையும படைப்பென்றாலும தேவாதிதேவனாகிய திருமால் (தன்) நாபீகமலத்தினின்று (அண்டங்களை) உண்டாக்காதிருக்கையிலும் (தான்) படைக்குந்தொழிலைச்செய்யவல்ல ஆற்றல்படைத்தவனுமாகிய,—(எ - று.)—"பரத்துவனெனுநாமப் பரமுனி***எதிர்கொளவர்

தான்" என உ0 - ஆங் கவியோடு முடியும். இனி "அம்முனி" என மேல் வருவதற்கு அடைமொழியாக்கி உரைத்தலும் உண்டு.

முதலிரண்டடி - பரத்துவாசமுனிவனுடைய பெருங்கருணையையும், பின்னிரண்டடி - அம்முனிவனுடைய பேராற்றலையும் விளக்கும். பின்னிரண்டடிகளில், அமரேசன் தன்னுந்தியினின்று அண்டங்களை யுதவ அதன்பிறகு படைப்புத்தொழிலைப் புரியும் பிரமதேவனினும் இந்தப்பரத்துவாசமுனிவனுக்கு ஏற்றத்தை விளக்கியது - வேற்றுமையணியின்பாற் படும். தீயோம்பல் அந்தணர்களுக்குச் செல்வமாகையால் 'செந்தழல புரிசெல்வன்' என்றார் "முத்தீச்செல்வத்திருபிறப்பாளர்" என்ற திருமுருகாற்றுப்படையும் காண்க. பி-ம்:—[1]வரு; தரு. [2]ககதலில. [3]உலகெல்லாம [4]அமைதியின். (௭உ௩)

## உ௫ —இராமபிரான் முனிவனை வணங்க, அம்முனிவன் இராமனது தாபசவேஷத்தைக் கண்டு வருந்துதல்

அம்முனி வரவோடு [1]மனகனு மலர்தூவி
மும்முறை [2]தொழுதானம் [3]முதலவனு மெதிர்புல்லி
யிம்முறை யுருவோ[4]நா [5]மெய்துவ தெனவுள்ளம்
விம்மின [6]னிழிகண்ணீர் விழிவழி யுகநின்றான்.

(இ - ள்.) அ முனி - அந்தப்பரத்துவாசமுனிவன, வரவோடும் வந்த வளவிலே,—அனகன உம - குற்றமற்றவனாகிய இராமபிரானும, மலர் தூவி - புஷ்பங்களைக்கொண்டு அருச்சித்து, மும் முறை தொழுதான்-மூன்றுமுறை வணங்கினன்; அ முதலவன் உம - முதன்மைபெற்ற அம்முனிவனும், எதிர் புல்லி - அவ்விராமபிரானெதிரே சென்று அணைத்து, 'நாம எய்துவது இ முறை உருஓ - நீ அடைவது இப்படிப்பட்ட தவசிவடிவோ?' என-என்று, இழி கண்ணீர் விழி வழி உக - இழிகின்ற கண்ணீர் விழிவழியே பெருக, உள்ளம விம்மினன் - மனத்திற் றுயரமடைந்து, நின்றான—; (எ - று.)

இராமன் வணங்கிநிற்க, அவனைக் கண்ட பரத்துவாசன அப்பிரானைத் தழுவி அவன்தாபசவேஷத்துடன் இருப்பதற்காகக் கண்களினின்றுசோகக் கண்ணீர்பெருக, 'இங்ஙனம தாபசவேஷத்துடனிருக்கும்படி நேர்ந்ததே!' என்று நொந்து மனத்துயரத்துடன் நின்றன னென்பதாம். நாம் - தன்மைப் பன்மை உயர்வுப்பொருளைப் புணர்த்த முன்னிலையிடத்து வந்தது. இது "ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலுமுளவே" என்றவாறு வருவதோர் இடவழுவமைதி. இங்ஙனமவருதலை, "நாமரைபாமதத்தென்னோ வந்துவைகியதுவே" என்ற திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் 'நாம என்னும் தன்மையுளப்பாட்டுத் தன்மை உயர்வுதோன்ற முன்னிலைக்கண்வந்தது'என்று உரைத்தமையாலும் உணரலாம்; "நங்கைபிவரென நெருநலைச்சுவரோ நாமென்ன" என்பர், பின்னும். இங்ஙனமவருதல் உலகவழக்கத்திலும் உண்மை காண்க. பி-ம்:— [1]அழகனும், [2]தொழுதானே. [3]முனிவனும. [4]நான், [5]காணுவது. [6]அழி. (௭உ௪)

உச.—'தாபசவேஷத்துடன் வருவதற்குக் காரணம் யாது?' என்று அம்முனிவன் வினவுதல்.

அகலிட நெடிதாளு மமைதியை யதுதீரப்
புகலிட மெமதாகும் புரையிடை [1]யிதுநாளிற்
[2]றகவில தவவேடந் தழுவினை வருவானே
னிகலடு சிலைவீர விளையவ னொடுமென்றான்.

(இ - ள்.) இகல் அடு சிலை வீர - பகைவரைக் கொல்லவல்ல வில்வீரனே! (நீ), இது நாளில் - இக்காலத்தில், அகல் இடம் நெடிது ஆளும் அமைதியை - பரந்த பூமியிடம் முழுவதையும் நீண்டகாலம் ஆளுதற்கு ஏற்ற தகுதியையுடையாய்; அது தீர - அத்தன்மை நீங்க, எமது புகல் இடம் ஆகும் புரையிடை - (முனிவர்களாகிய) நாங்கள் தங்கிவாழும் இடமாகிய தபோவனத்தில், தகவு இல தவம் வேடம் தழுவினை - (உனது பருவத்துக்கு) ஏலாத தாபசவேடத்தைமேற் கொண்டவனாய், இளையவனொடும் - உம்பியாகிய இலக்குமணனுடனே, வருவான் - வருவது, என் - என்ன காரணம்? என்றான் - என்று வினவினான்.

முதுமைப்பருவத்திலே புத்திரனிடத்து இராச்சியபாரத்தைவைத்துவிட்டுத் தாபசவேடம்பூண்டு தவஞ்செய்யுமாறு முனிவர் வசிக்குமிடங்களில் வருவது இட்சுவாகுகுலமன்னவர்கட்கு வழக்கமுண்டு; நீ பாலியத்திலேயே இங்ஙனம் வந்திட்டாயே; இது என்னகாரணம்பற்றி? என்று முனிவன் வினவினான். ஒருகால் பகைவர் பொருது இராச்சியத்தை வலியக்கவர்ந்துகொள்ள நீ வந்திட்டாயோ என்று ஐயுறுவதற்கும் இடமில்லாத மகாவீரன் நீயென்பான், 'இகலடுசிலை வீர' என்று இராமபிரானை விளித்தான்; ஆகவே, இத்தொடர் மொழி - கருத்துடையடைகோளியணியாம். வருவான் - வானீற்றெச்சம் தொழிற்பெயர்ப்பொருளில் வந்தது. பி - ம்.—[1]இந்நாளில், என்நாளின். [2]தகவிலை. (எஉரு)

உரு.—வந்த காரணத்தை இராமபிரான் தெரிவிக்க, முனிவன் நொந்துகூறுதல்.

[1]உற்றுள பொருளெல்லா முணர்வுற வுரைசெய்தா
னற்றவ முனியந்தோ விதிதரு நவையென்பா
னிற்றது செயலுண்டோ வினியென விடர்கொண்டான்
பெற்றில டவமந்தோ பெருநில மகளென்றான்.

(இ - ள்.) உற்று உள பொருள் எல்லாம் - நிகழ்ந்த செய்தி முழுவதையும், உணர்வு உற - (முனிவன்) நன்கு அறிந்துகொள்ளுமாறு, உரை செய்தான் - (இராமபிரான்) கூறினான்; (அது கேட்ட), நல் தவம் முனி - (மோட்சத்தை யடைவதற்கு ஏற்ற) சிறந்த தவத்தையுடைய அந்தப் பரத்துவாசமுனிவன், 'இனி - இக்காலத்திலும், இற்றது - இப்படிப்பட்டதாகிய, செயல் - செய்கை (நிகழ்வது), உண்டோ—?' என என்று, இடர் கொண்டான் - பெருந்துன்ப மடைந்து,—'(இது), அந்தோ - ஐயோ! விதி தரு நவை - ஊழ்வினைக்கு உரிய தெய்வம் செய்த பிழையாகும்', என்பான் - என்றுகூறுபவனாய்,—'பெரு

நிலமகள் - பெருமைபெற்ற நிலமடந்தை, தவம் பெற்றிலள் - (இக்காலத்து இராமபிரான் ஆட்சிபுரியத) தவஞ் செய்திலள், அந்தோ—!' என்றான்-என்றுகூறினான்; (எ - று.)

இராமபிரானுற் செய்தியுணர்ந்த பரதத்துவாசமுனிவன், தக்க மூத்தவனிருக்க இளையவனை யரசுபுரியுமாறு விட்டு,மூத்தவனைக் காட்டுக்குத்துரத்துவது தருமயுகங்களிற்சேர்ந்தஇக்காலத்துக்குஏற்குமோ?கலிகாலத்துச்செய்கையல்லவோ என்று முன்பு வருந்திப் பிறகு சிறிதுதேறி 'ஊழ்வினையின்கோளாறு' என்றும், 'பூமிதேவியின் தௌர்ப்பாக்கியம்' என்றுங் கூறினனென்க. பி ம் —[1]உற்றன, உற்றது. [2]என்பான. (எஉகூ)

உகூ.—பரத்துவாசமுனிவர் தயரதன்நிலைமைப்பற்றிச் சிந்தித்தல்.

துப்புறழ் துவர்வாயின் றூய்மொழி [1]யவளோடு
மப்புறு கடன்ஞால மாளுதி கடிதென்று
[2]வொப்பறு [3]மகநின்னை யுயர்வன [4]முறவேகென்
றெப்பரி சுயிருய்ந்தா னென்றுணை யவனென்றான்.

(இ - ள்.) 'என் துணையவன் - எனது துணைவனாகிய தசரதன்,—துப்பு உறழ் துவர் வாயின்-பவழத்தைப்போலத்துசிவந்திறமாகவுள்ள வாயையுடைய, தூய் மொழியவளோடும்-இனியமொழியையுடையவளாகிய சீதையோடும், அப்பு உறு கடல் ஞாலம் - நீர்நிரம்பியகடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தை, கடிது - விரைவினில, ஆளுதி - ஆள்வாய,' என்று - என்றுகூறிவிட்டு,— (பிறகு), 'ஒப்பு அறும மக நினனை-ஒப்பற்ற மகனாகிய நின்னை, உயா வனம உற ஏகு - பெருவனத்திற்சேருமாறு செல்வாய்,' என்று - என்றுகூறி, எ பரிசு-எவ்வண்ணம், உயிர் உய்ந்தான் - உயிருடன்வாழ்பவனானான்?'' என்றான்-என்றுவினவினான்; (எ - று)

'இராச்சியத்தை விரைவினி லாளுவாய்' என்ற வாயைக்கொண்டே 'பெருவனத்திற் சேருவாய்' என்று ஒப்பற்றநின்னைநோக்கி மொழிந்து உயிருடன் எங்ஙனம் அந்தத்தசரதனால் வாழமுடியுமென்று சிந்தித்துக்கூறினன், பரத்துவாசமுனிவ னெனக. பி-ம் —[1]மயிலோடும். [2]ஒப்பரு. [3]மகனுன்னை, அரசுனனை. [4]உறைபேகென்று. (எஉஎ)

உஎ.—முனிவன்தேறி இராமபிரானைத் தன்னிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சேர்தல்.

அல்லலு முளவின்ப மணுகலு [1]முளவன்றே
[2]நல்லவு முளசெய்ய நவைகளு [3]முளவன்றே
வில்லையொர் பயனென்னி னிடருறு [5]மிதினென்னைப்
புல்லின னுடனேகொண் டினி[6]துறை புரைபுக்கான்.

(இ - ள்.) அல்லல்உம் உள இன்பம அணுகல்உம் உள அன்றே-துன்பமும இன்பமும மாறிமாறிவந்து கூடுதல் இயலபேயன்றோ!செய்யும் நல்லஉம் உள நவைகள உம் உள அன்றே-(இஙஙனம் இன்பதுன்பங்கள் மாறிமாறி

உலகத்தில் விளைதற்குக்காரணம் அவரவர்) செய்யும் நல்வினைகளும் தீவினைகளும் உள்ளனவாதலன்றோ! (ஆதலால்), நான்—, இன்று - இப்போது இடர் உறும் இதின் - வருத்தப்படுகின்ற இதனால், ஓர் பயன் இல்லை—; என்று - என்று (தன்மனதைத்) தேற்றிக்கொண்டு,—புல்லினன் - (இராமபிரானைத்) தழுவி, உடனே கொண்டு - தன்னுடனே யழைத்துக்கொண்டு, இனிது உறை புரை - இனிதாக வசித்தற்குரிய (தன்) வாழிடத்திலே, புக்கான் - போய்ச்சேர்ந்தான், (பரத்துவாசமுனிவன்); (எ - று)

உலகத்தவர் புண்ணியபாவங்களைச் செய்வதனால் அவற்றின் காரியமாகிய இன்பதுன்பங்கள் விளைகின்றன ஆதலால், தசரதன் தன்புதல்வனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைக்கவேணுமென்று கருதி அது நிறைவேறப் பெறாமல் தன்மகனைக் கானகத்திற்கு அனுப்பி வருந்துமாறு நிகழ்ந்தது குறித்து நான் வருந்துவதிற் பயனில்லையென்று தனமனத்தைத் முனிவன் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு, இராமன் முதலியோரைத் தன்வாழிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தனனென்பதாம். பி-ம் —[1]உளவந்தோ. [2]நலலனவுள, நல்வினையுள. [3]உளதன்றோ, உளவந்தோ, உளவென்றால். [4]இங்கு. [5]அதில். [6]உறையுளை. (எஉஅ)

உஅ.—தன்வாழிடத்துக்கு அழைத்துப்போன முனிவன் உண்டிஉறையுள் முதலியதந்து உபசரிக்க, இராமன்முதலியோர் மகிழ்தல்.

புக்குறை விடநல்கிப் பூசனை முறைபேணித்
தக்கன கனிகாயுந் தந்[1]துரை தருமன்பா
[2]லொக்கநன் முறைகூறித் தூயவ னுயிர்போலு
மக்களி னருளுற்றான் [3]மைந்தரு மகிழ்வுற்றார்.

(இ - ள்) தூயவன் - பரிசுத்தகுணமுடைய பரத்துவாசமுனிவன்,— புக்கு - போய்ச்சேர்ந்து, உறைவு இடம் நல்கி - (இராமன் முதலியோர்க்கு) வசித்தற்குரிய இடத்தைத் தந்து, பூசனை முறை பேணி - (அதிதிகட்குச் செய்யவேண்டிய)பூசையை முறைப்படி புரிந்து, தக்கன கனி காயும் தந்து - (அவர்கள் உண்ணுதற்கு ஏற்ற காய்கனிகளையுந் தந்து,உரை தரும அன்பால் - (யாவரும்பாராட்டிச் சொல்லுதற்குரிய அன்போடு, ஒக்க-பொருந்திய, நல் முறை கூறி-சிறந்த முகமனைச் சொல்லி, உயிர் போலும் மக்களின்-உயிர் போற்பாராட்டுதற்குரிய மக்களிடத்துப் (பிதா அருள்கொண்டு நடப்பது) போல, அருள் உற்றான்-அன்பு பொருந்தியிருந்தான்; (அதுகண்ட), மைந்தரும்-இராமலட்சுமணர்களும், மகிழ்வு உற்றார் - மகிழ்ச்சியடைந்தார்; (எ - று)

மைந்தரைக் கூறியது - சீதைக்குமுபலட்சணம். ஸ்ரீராமன்முதலியோர்க்குப் பரத்துவாசமுனிவன் அதிதிகட்குச்செய்யவேண்டிய முறைப்படியே உபசாரங்கள் புரிந்து, தந்தை மக்களிடத்து அன்புகொண்டிருப்பது போல அன்புகொண்டு நடப்பதுகண்டு அவ்விராமன்முதலியோர் மகிழ்ச்சியடைந்தனரென்பதாம். 'தூயவனுயிர்போலு மக்களினருளுற்றான்' என்ப

தற்கு - பரத்துவாசமுனிவன் என்று எழுவாய் வருவித்து, பரிசுத்தகுண முடையவனாகிய தசரதமன்னவனது உயிரைப்போன்ற மக்களாகிய இராம லட்சுமணரின் அருளைப் பெற்றான் என்று உரைகூறுதலும் ஒன்று. பி-ம்:— [1]உறைதரும். [2]தொக்கன. [3]மைந்தனு மகிழ்வுற்றான். (எ௨௯)

**௨௯.—பரத்துவாசன் இராமனைநோக்கி ஒன்றுகூறத் தொடங்குதல்.**

[1]வைகினா [2]ரினிதன்னா [3]ரவ்வழி மறையோனு
[4]முய்குவெ மிவனொடியா முடனுறை தலி[5]னென்பான்
[6]செய்தன னினிதெல்லாஞ் செல்வனை முகமுன்னாக்
கொய்[7]குல மலர்மார்ப கூறுவ துளதென்றான்.

(இ - ள்.) அ வழி - அந்த ஆச்சிரமத்தினிடத்தில், அன்னார் - (இராமன் முதலிய) அம்மூவரும், இனிது வைகினார் - இனிமையாகத் தங்கினார்கள்; (அப்போது), மறையோனும் - பரத்துவாசமுனிவனும், 'யாம் இவனொடு உடன் உறைதலின் - நாம் இந்த ஸ்ரீராமனொடு வசிப்பதனால், உய்குவெம் - நற்கதிபெறுவோம்,' என்பான் - என்றுகருதியவனாய்,—இனிது எல்லாம் செய்தனன் - (அவ்விராமனுக்கு) இனிமையானவற்றையெல்லாஞ் செய்தவனாகி, செல்வனை - சீமானாகிய இராமனை, முகம் முன்னா - முகம்நோக்கி,— கொய் குலம் மலர் மார்ப - 'கொய்யப்பெற்ற சிறந்த மலர்மாலைகளையணிந்த திருமார்பையுடையவனே! கூறுவது - (உன்னுடன்) சொல்லவேண்டுவது, உளது-ஒன்றுளது,' என்றான் - என்று (அதனைக்) கூறலானான்; (எ-று)— பரத்துவாசன் கூறுவதை அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க. பி-ம்:— [1]வைகினன். [2]இனிதனனான், கதிர்நாறும். [3]அவ்வயின், அளவையின். [4]உய்குவெனிவனொடியான், உய்குவனுவனொடியான். [5]எனவந்த. [6]செய்தவன், செய்குவான். [7]முறைமலர். (எ௩௦)

வேறு.

**௩௦.—இதுவும் அடுத்த கவியும் குளகம்: 'இங்குத்தானே வசிக்க' என்று இராமனைநோக்கிப் பரத்துவாசமுனிவன் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.**

[1]நிறையு நீர்மலர் நெடுங்கனி கிழங்குகாய் [2]நேர்ந்த
[3]குறையுந் தீயவை தூயவை குறைவில வெம்மோ
டுறையு மிவ்வழி [4]யொருங்கினி லுயர்தவ முயல்வார்க்
கிறையு மீதலா தினியதோ ரிடமரி [5]தின்னும்.

(இ - ள்.) நீர் - நீரும், மலர் - மலரும், நெடு கனி கிழங்கு - மிக்க கனியும் கிழங்குகளும், காய் - காயும், நிறையும் - (இங்கு) நிரம்பியுள்ளன; நேர்ந்த தீயவை குறையும் - நேர்ந்துள்ள தீவினைகளும் போய்விடும்; தூயவை குறைவு இல-புண்ணியங்கள் குறைதலில்லாமல் மேன்மேலமிகும்;(ஆதலால்), இ வழி - இவ்விடத்தில்தானே, எம்மோடு ஒருங்கினில் - எம்மோடு ஒருசேர, உறையும் - (நீங்கள்) வாசஞ்செய்யுங்கள்; உயர் தவம் முயல்வார்க்கு - சிறந்த

தவத்தை முயன்றுசெய்பவர்க்கு, இறைஉம் - தங்குவதற்குஉரிய இடமும், ஈது அலாது - இவ்விடத்தையல்லாமல், இன்னும் இனியது ஓர் இடம் - இதனைக்காட்டிலும் இனியதாகிய ஓரிடம், அரிது - இல்லையாம்; (எ - று.)

'தவஞ்செய்வார்க்குவேண்டியபொருள்முதலியன இங்குநிரம்பியிருத்தலோடு, இந்தக்ஷேத்திரமே தன்னிலுறைவார்தம் தீவினைகளையொழித்து நல்வினையைப் பெருக்கவல்லதாதலாலும், இதைப்போற சிறந்தவேறோரிடம் இல்லாமையாலும் இங்குத்தானே வனவாசஞ்செய்யவேண்டியகாலத்தைக் கழிக்குமாறுதங்கியிருப்பீராக' என்று பரத்துவாசன் தன் வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தனனென்க. பி - ம் —[1]நிரையும். [2]கிடந்த. [3]குறையும். [4]உயர்தவமொருங்கினி முயல்வார்க்கு, உயர்தவமுயலுவார்க்கெழுக. [5]என்றும். (௭௬௧)

௬௩. கங்கையாளொடு கரியவ ளாமகள் கலந்த
சங்க மாதலிற் பிரிவலன் றாமரை [1]வடித்த
[2]வங்க ணாயக [3]வயனுக்கு மருமபெறற் றீர்த்த
மெங்கள் போலியர் தரத்ததன் [4]றிருத்திரீண் டென்றான்.

(இ - ள்.) (இவ்விடம்),-கங்கையாளொடு-கங்காநதியுடனே, கரியவள் - யமுனாநதியும், நாமகள் - சரசுவதிநதியும், கலந்த - ஒன்றுகூடிய, சங்கம - சங்கமத்துறை, ஆதலின் — பிரிவலன் - (நான் இவ்விடத்தை விட்டுப்)பிரியாதிருக்கின்றேன்; தாமரை வடித்த அம் கண் நாயக - செந்தாமரைமலரைத் திருத்திச்செய்தாற்போன்ற திருக்கண்களையுடைய தலைவனே! (இந்தத் தீர்த்தம்), அயனுக்குஉம் அரு பெறல் தீர்த்தம் - பிரமதேவனுக்கும் பெறுதற்குஅரிய தீர்த்தமாகும்; எங்கள் போலியர் தரத்தது அன்று - எங்களைப் போன்றவர்கட்கு இப்படிப்பட்ட இடம் (எளிதிற்) கிடைத்தற்குஉரியது அன்று; ஈண்டு - (இப்படிப்பட்டசிறப்பையுடைய) இவ்விடத்தில், இருத்திர் - தங்கியிருப்பீராக என்றான்-என்றுகூறினான்; பரத்துவாசமுனிவன்; (எ-று.)

தீர்த்தமகிமையைக்கூறி, 'இங்குத்தானே வாழ்க' என்று முனிவன் இராமபிரானை வேண்டுகின்றான் என்க. பரத்துவாசன் கூறுகின்ற அவ்விடம் பிரயாகையென்றும், திரிவேணீசங்கமமென்றும் கூறப்படும். சங்கமம் = ஸங்கமம். சோகதை மூன்றுநதிகளின் சேர்க்கையையுடைய இடத்திற்கு, ஆகுபெயர். பி - ம் —[1]செங்கண், போன்ற [2]செங்கணாயக, செங்கணாயகன், அங்கணாயகன். [3]அவனுக்கும். [4]இருத்தி. [5]ஈங்கு. (௭௬௨)

௬௨.—அங்குத் தங்கிவாழ்வது தமக்குக் கூடாமைக்கு இராமன் காரணங் கூறுதல்.

பூண்ட மாதவ னவ்வழி விரும்பினன் [1]புகல
[2]நீண்ட கனற்றுதி நிறைபுன [3]னாட்டுக்கு நடுவா
மாண்ட [4]சிந்தைய [5]விவ்வழி வைகுவெ னென்றால்
[6]வீண்ட யாவரு நெருங்குவ ரென்றன னிராமன்.

(இ - ள்.) பூண்ட மாதவன் - பெருந்தவம்புரிவதைமேற்கொண்டவனான பரத்துவாசமுனிவன், அ வழி விரும்பினன் புகல - அவ்வாறு விரும்பிச்

சொல்ல,—இராமன்—, (முனிவனைநோக்கி), 'மாண்ட சிந்தைய-மாட்சிமைப் பட்ட மனத்தையுடையவனே! இது - இவ்விடம, நிறை புனல் நாட்டுக்கு - நிறைந்த நீரையுடைய கோசலநாட்டுக்கு, நீண்டது அன்று - மிக்கதூரத்தி லுள்ளதன்று, நடுஆம-(மிக்கசமீபமானவிடத்திலிராவிட்டாலும்) நடுத்தரமான விடத்திலுள்ளது; இ வழி - இவ்விடத்தில, வைகுவென் என்றால் - வசிப்பே னேயானல், யாவரும்-(கோசலநாட்டிலுள்ள) ஜனங்களெல்லாரும, ஈண்ட-விரைவாக, நெருங்குவர்-வந்துசேர்ந்துவிடுவார்கள்,' என்றனன்—; (எ-று.)

பரத்துவாசமுனிவன சொல்லியதைக கேட்டு இராமன் 'இவ்விடம் கோசலதேசத்துக்குமிக்கஅருகிலில்லையாயினும,மிக்கசேய்மையிலுள்ளதன்று: ஆகையால் நான்இங்கிருப்பதைஉணர்ந்தால கோசலநாட்டவர யாவருமஇங்கு திரண்டுவரக கூடும. இக்காரணமபற்றியே இங்கு இருக்க விரும்புகின்றி லேன். எங்கட்குவசித்தற்கேற்ற இடத்தை யாராய்ந்து சொலவாயாக' என் றனனென்க. பி - ம் —[1]புனிதன. புனித. [2]நீண்டவன்னிது. [3]நாட்டுக்குநெடு நான், நாட்டிறகுநெணடுநாள. [4]சிந்தையா. [5]இவ்வுழி. [6]ஈண்டி, ஈண்டை. [7]நெருக்குவா. (எஙஙு)

ஙஙு —பரத்துவாசமுனிவன் சித்திரகூடபர்வதத்தில் தங்குமாறு கூறுதல்.

ஆவ துள்ளதே யையகே ளைபிரண் டமைந்த
[1]காவ தப்பொழிற் கப்புறங் [2]கழிந்தபின [3]காண்டி
மேவு [4]காதலின் வைகுதி விண்ணினு மினிதா ற
றேவர் கைதொழுஞ் சித்திர கூட[5]மென் றுளதால.

இதுவும அடுத்த கவியும - குளகம.

(இ - ள்) ஐய - ஐயனே! ஆவது-(நீ) கூறுவது, உள்ளதுஏ - உண்மை யானதே; கேள் - (யான் சொலவதைக) கேட்பாயாக ஐ இரண்டு அமைந்த காவதம் பொழிற்கு - பத்துககாததூரமுள்ள இச்சோலைக்கு, அ புறம கழிந்த பின் - கடந்து அப்பாற சென்றபிறகு, தேவர் கைதொழும சித்திரகூடம என்று உளது - தேவர்களும கைகூப்பித்தொழுகின்ற சித்திரகூடமென்று பெயர்பெற்ற ஓர்மலையிருக்கின்றது; காண்டி - (நீ அதனைக) காண்பாய்; (அம்மலை', விண்ணினஉம இனிது - சொர்க்கலோகத்தைககாட்டிலும இனி மையைத தரக்கூடியது; (அவவிடத்தில), மேவு காதலின வைகுதி-பொருந் திய அன்போடு [அனபுபொருந்தி] வாழ்வாய; (எ - று)

'ஆவதுஉள்ளதே' என்றதனல், இராமபிரான் கூறியதைப் பரத்துவாச முனிவன் அங்கீகரித்தவாறு. இவ்வாசிரமத்திற்கு அப்பால பத்துககாத தூரம் நடந்துசென்றால், தேவர்களும கைதொழுவதும சுவர்க்கத்தினும் மிகக இன்பம்தருவதுமாகிய சித்திரகூடமெனனுமமலை கிட்டும்' அதுவே நீ வாழ்தற்கு ஏற்றஇடமாம. அங்குப்போய நீ தங்கி வாழ்க என்று இராம னுக்குப் பரத்துவாசமுனிவன சித்திரகூடத்திற்குச செல்லுமாறு விடை யளித்தனனென்க. ஆல் இரண்டும - தேற்றம. பி-ம்'—[1]கூவிடைப், காவி டைப், காவதர்ப். [2]போன. [3]குறுகி, குறுகு. [4]காளதனுனேகுதி, காதலேவெ ஃகி. [5]உன்றனதே.' (எஙச)

கூச.—இராமன்முதலியோர் சித்திரகூடத்தைநோக்கிப்புறப்பட்டு உச்சிவேளையில் யமுனையை யடைதல்.

என்று [1]காதலி னேயின னடிதொழு [2]தேத்திக்
கொன்றை வேய்ங்குழற் கோவலர் முல்லை[3]யங் குறிஞ்சி
சென்று செங்கதிர்ச் செல்வனு [4]நடுவுறச் சிறுமான்
கன்று [5]நீர்நுகர் [6]காளிந்தி யெனுநதி [7]கண்டார்.

(இ - ள்.) என்று—, காதலின் ஏயினன் - அன்போடு கட்டளையிட்டவனாகிய பரத்துவாசமுனிவனுடைய அடி தொழுது ஏத்தி திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, கொன்றை வேய் குழல் கோவலர் - கொன்றையினாலும் மூங்கிலினாலும் செய்யப்பட்ட குழலையுடைய இடையர்களது, முல்லை - முல்லைநிலத்தையும், அம் குறிஞ்சி - அழகிய குறிஞ்சிநிலத்தையும், சென்று - கடந்துபோய்,- (இராமன்முதலியோர்),—செம் கதிர் செல்வனும் நடு உற - செந்நிறமான [வெப்பமான] கிரணங்களையுடைய சூரியனும் உச்சியைச் சேர, சிறு மான் கன்று நீர் நுகர் காளிந்தி எனும் நதி - சிறிய மானகன்றுகள் நீரைப்பருகுகின்ற யமுனாநதியை, கண்டார்—; (எ - று.)

பரத்துவாசமுனிவனிடத்து விடைபெற்றுநடந்த இராமன்முதலியோர், அக்கானகத்திற்சென்று சூரியன் உச்சியையடைகையில் யமுனாநதியை யணுகிக்கண்டனரென்பதாம். [3]அங்குடியினர் பாடத்திற்கு-அம் குடியி சென்று செங்கதிர்ச்செல்வன் உம் நடுவுற, முல்லை-முல்லைநிலத்திலே, காளிந்தியெனும் நதி கண்டாரென்று இயைத்து உரைக்க. கொன்றைக்குழல் - கொன்றைப் பழத்தைத் துருவித்துளையிட்டுச்செய்யப்படும் ஊதுகருவி "கொன்றை யந்தீங்குழல்," "கொன்றைப்பழக்குழல்" என்பன காண்க. கொன்றைக்குழலும் வேய்ங்குழலும் ஆயர்கள் ஊதுவன. பி-ம் —[1]காதலன். [2]இறைஞ்சி. [4]முடிவுற. [5]நின்றுகள். [6]கரையுடைக்காளிந்தி. [7]கண்டான். இச்செய்யுளின் முதலடி 'என்றுமாமுனியியம்பலு மிருமையினிறைஞ்சி' என்றுசிலபிரதி. ()

கூரு —இராமன்முதலியோர் நீராடிக் கனிகிழங்குகளை யருந்துதல்.

ஆறு கண்டன ரகமகிழ்ந் திறைஞ்சின [1]ரறிந்து
நீறு தோய்மணி மேனியர் நெடும்புனல் படிந்தா
ரூறு மென்கனி கிழங்கினோ டுண்டுநீ ருண்டா
ரேறி யேகுவ தெங்ஙன [2]மென்றலு மிளையோன்.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) நீறு தோய் மணி மேனியர் -(வழிச்சென்றதனால்)புழுதிபடிந்த அழகியஉடம்பையுடைய அந்த இராமன் முதலியோர், ஆறு கண்டனர் - யமுனாநதியைக் கண்டு, அகம் மகிழ்ந்து - மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இறைஞ்சினர் - வணங்கி, அறிந்து-(தாம்செய்யவேண்டுவதை) உணர்ந்து, நெடு புனல் படிந்தார்-ஆழ்ந்த அவ்யமுனாநதிநீரில் முழுகியவராய்,—ஊறு மெல் கனி கிழங்கினோடு உண்டு-கிழங்குடனே சுவையூறுகின்ற மெல்லிய பழங்களையும் புசித்து,

நீர் உண்டார்-(அவ்யமுனாநதியின்) நீரையும் பருகினார்கள்; (பின்பு இராமன்), ஏறி ஏகுவது எங்ஙனம் என்றலும்-(இந்நதியைக்) கடந்து அப்பாற் செல்வது எவ்வண்ணம்? என்று சொல்லவும், (உடனே), இளையோன்-இளையபெருமாளாகிய இலக்குமணன்,—(எ-று.)—"வாங்கு வேய்ங்கழை துணித்தனன்" என அடுத்த கவியோடுதொடரும்.

அவ்யமுனாநதியில மாதயான்னிகஸ்நானஞ்செய்து கனி கிழங்குகளை அருந்தியபின் இராமனுக்கு 'இந்நதியைக்கடப்பதுஎவ்வண்ணம?' என்று ஓர் சிந்தையுண்டாயிற்றென்க. பி-ம்.—[1]வணங்கி. [2]எனநிட. (௭௰௬)

## ௬௬.—இலக்குமணன் தெப்பமமைத்துச் சீதாபிராட்டியுடன் இராமபிரானை அந்நதியைக் கடக்கச் செய்தல்

வாங்கு [1]வேய்ங்கழை [2]துணித்தனன் மாணையின் கொடியால்
ஓங்கு தெப்பமொன் [3]றமைத்ததி [4]னும்பரி னுலம்போல
வீங்கு தோளண்ண றேவியோ டினிதுவீற் றிருப்ப
[5]நீங்கி னானந்த நெடுநதி யிருகையா னீந்தி.

(இ - ள்.) வாங்கு வேய் கழை துணித்தனன் - வளையுந்தன்மையுள்ள மூங்கிலின்கழிகளை வெட்டி, மாணையின் கொடியால - மாணைக்கொடிகளைக் கொண்டு, (வெட்டிய அம்மூங்கிற்கழிகளைப் பிணைத்து) ஓங்கு தெப்பம்ஒன்று அமைத்து-சிறந்த தெப்பமொன்றைக் கட்டி, அதின உம்பரின்-அத்தெப்பத்தின்மேலே, உலம போல வீங்கு தோள அண்ணல தேவியோடு இனிது வீற்றிருப்ப - திரண்ட கல்லைப்போற்பருத்துள்ள தோளையுடைய பெருமையிற்சிறந்த இராமபிரான் (தனது) மனைவியுடனே சுகமாகத் தங்கியிருக்க, இரு கையால் நீந்தி-(தனது) இரண்டுகரங்களாலும நீந்துவதுபோல் (அந்நதிநீரைத்) தள்ளிக்கொண்டு, அந்த நெடு நதி-அந்தப்பெரியநதியை, நீங்கினான்-கடந்துசென்றான்; (எ - று)

மூங்கிற்கழிகள்பலவற்றை அளவுபடவெட்டி, அவற்றை மாணைக்கொடியைக்கொண்டு ஓடமபோலக் கட்டி இங்ஙனம்தெப்பமஅமைத்தபின் அதன்மீது சீதாபிராட்டியுடனே இராமன்வீற்றிருப்ப, துடுப்புக்கொண்டு தெப்பத்தைச் செலுத்துவதுபோல் தன்கையால நீரைத்தள்ளி இலக்குமணன் அத்தெப்பத்தைச் செலுத்தி யமுனாநதியைக் கடந்தனனென்க. தான் நீந்திய வண்ணமே தெப்பத்தைத்தள்ளிக்கொண்டு போனானெனினுமாம. பி-ம்.—[1]வேயங்கழி. [2]துமித்தனன். [3]அமைத்தனன், இழைத்தனன் [4]உம்பரின் மகம்போல, உமபாதமபதிபோல், உமபரினுலகம. [5]நீந்தினான ..நிமிர.(௭௰௭)

## ௬௭.—இலக்குமணன் தெப்பஞ்செல்லும்படி ஜலத்தைத் தள்ளியதன் வருணனை.

ஆலை [1]பாய்வய லயோத்திப ராண்டகைக் கிளையான்
மாலை மால்வரைத் தோளொனு பந்தாந் திரிய
காலை வேலையைக் [2]கடந்தது கழிந்தநீர் கடிதின்
மேலை வேலையிற் [3]பாய்ந்தது மீண்டநீர் வெள்ளம்.

(இ - ள்.) ஆலை - கரும்பாலையிலிருந்து, பாய் - (கருப்பஞ்சாறு) பாயப் பெற்ற, வயல் - வயலைக்கொண்ட, அயோத்தியார் ஆண்தகைக்கு - அயோத்தியர்புரியிலுள்ளாரதகுத தலைவனான ஆண்மைக்குணமமைந்த இராமபிரானுக்கு, இளையான் - தம்பியாகிய இலட்சுமணனுடைய, மாலை மால் வரை தோள் எனும் மந்தரம் - (வெற்றி) மாலையையணிந்த பெரிய மலைபோன்ற தோளாகிய மந்தரமலையானது, திரிய-மாறிமாறி (பழுனூலத்தைத்) தள்ள, கழிந்த நீர் - (அங்ஙனம இலட்சுமணனது கையால்) தளளப்பட்ட நீரானது, காலைவேலையை கடிதின் கடந்தது - சூரியனுதிப்பதற்கு இடமான கிழக்குச சமுத்திரத்தையும் விரைவிற் கடந்துசென்றது; மீண்ட நீர் வெள்ளம - (அவ் விலக்குமணனால்தள்ளப்பட்ட தெப்பத்தினால்) மீண்டுசென்ற நீர் வெள்ளமானது, மேலைவேலையில் பாய்ந்தது-மேறகுசசமுத்திரத்திற் பாய்ந்து சேர்ந்தது.

இலட்சுமணன் தன்கையால் நீரைத தள்ளிப் புணையை மேலேநடத்தும் போது தள்ளப்பட்ட ஜலம இவன்தள்ளிய வேகத்தாற் கீழ்கடலிற் போய்ச சேர, இவன் செலுத்திய புணைவிசையாலமீண்ட நீர்வெள்ளம மேல்சமுத்திரத்திற் பாய்ந்து சென்ற தென்பதாம **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** காலை - காலைவேளையை யுண்டாக்குஞ் சூரியன் அவன் அங்ஙனம தன்னுதயத்தாற் காலைவேளையை யுண்டாக்குவது கிழக்குசசமுத்திரத்திலேயே யாதலால், அந்தக்கடலை 'காலைவேலை' என்றார். வரை - இரேகையுமாம. 'கடிதின்' என்பதை மத்திமதீபமாகக்கொண்டு, மேலைவேலையிற் பாய்ந்தது என்பதனோடும் இயைக்கலாம **பி ம் —**[1]ஏப் [2]உற்றது. [3]பாந்தது. (எநஅ)

## நஅ—அந்நதியைக்கடந்த பின் ஸ்ரீராமனமுதலியோர் பாலைவனமொன்றைச் சார்தல்.

> அனைய ரப்புன [1]லெறினா ரக்கரை [2]யணைந்தார்
> புனையும் வற்கலைப் [3]பொற்பினர் நெடுநெறி போனார்
> சினையு மூலமும் வேரும்வெந் திருநிலந் தீய்ந்து
> நினையு [4]நெஞ்சமுஞ் சுடுவதோர் நெடுஞ்சுர நேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) புனையும் வற்கலை பொற்பினார - அணிந்த வற்கலையோடு கூடியும் [வற்கலையை யணிந்திருந்தும்] அழகையுடையவராகிய. அனையர் - அவ் விராமன்முதலியோர்,—அ புனல எறினார-அந்தயமுனாநதியின் நீரைக் கடந்து, அக்கரை அணைந்தார - அக்கரையைசசேர்ந்து, நெடு நெறி போனார - பெரிய வழியிற் சென்றவராய,—சினை உம மூலம உம வேர உம் வெந்து கிளை கிழங்கு வேர இவைகளெல்லாந் தீய்ந்துபோய, இரு நிலம் தீய்ந்து - பெரியதரையும தீப்போன்ற வெப்பத்தையடைந்து. நினையும் நெஞ்சமஉம் சுடுவது-(தன்னை) எவரேனும் நினைத்தாலும் அவருடைய மனத்தைபுஞ் சுடுவதாகிய [பெரு வெப்பமுள்ள], ஓர் நெடு சுரம - ஒரு பெரியபாலைவனத்தை, நேர்ந்தார - அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

"விழுந்ததுளியந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின், எழுந்து சுடர் சுடுமென் றேங்கிச - செழுங்கொண்டல், பெய்யாத கானகத்தே" என்று பிறரும் இவ் வெம்மையை வருணித்திருத்தல் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. வற்கலை=வல் கலா வடசொல். பி-ம் —[1]கடந்தனர். [2]உற்றார். [3]சோலத்தர், பொறியினர். [4]செஞ்சையும். [5]செறிசேர்ந்தார், சுரஞ்சேர்ந்தார், செறிகின்றார். (எகூக)

ருசு.—இவ்வெம்மையைச் சீதை தாங்கமாட்டாளோ என்று இராமபிரான் கருத, அவ்வனம் வெம்மைமாறியதை இதுமுதல் நான்குகவிகள் தெரிவிக்கும்.

நீங்க லாற்றலள் சனகியென்[1]றண்ண லு [2]நினைந்தான்
வோங்கு வெய்யவ னுடுபதி யெனக்கதி ருகுத்தான்
றாங்கு [3]வெங்கடத் துலவைகள் தழைகொண்டு [4]தழைத்த
பாங்கு [5]வெங்கனற் பங்க [6]வனங்களாய்ப் பரந்த.

(இ - ள்.) 'சனகி - சீதையானவள், நீங்கல் - (இந்தவனத்தைக்) கடத்தற்கு, ஆற்றலள் - வலலமையுடையவளல்லள்.' என்று—, அண்ணலும் - அந்த இராமபிரான், நினைந்தான்—; (அப்போது), ஓங்கு வெய்யவன் - வெப்பமிக்கவனாகிய சூரியன், உடுபதி என - நட்சத்திரங்கட்குத்தலைவனாகிய சந்திரன்போல (குளிர்ச்சியாக), கதிர - (தன்) கிரணங்களை, உகுத்தான் - சொரிந்தான வெம் தாங்கு கடத்து - வெம்மையைத்தாங்கிய அவ்வனத்திலே, உலவைகள் - உலர்ந்துபோன மரங்கள், தழைகொண்டு தழைத்த - தளிர்த்தலைக்கொண்டுதழைத்தன; பாங்கு வெம் கனல - அவ் விடங்களி லிருந்த கொடிய அக்கினி, பங்கயம் வனங்களாய் பரந்த - தாமரைக்காடுக ளாகமாறிப் பரவியிருந்தன; (எ - று.)

'வெப்பமுள்ள இந்தவெஞ்சுரத்தைச சானகி எங்ஙனங்கடப்பள்?'என்று இராமபிரான்கருதவே, சூரியன்முதலியோர தமநிலைமை மாறினரென்க. சூரியன்முதலியோரிடதது வெம்மைமுதலிய நிலைகள்மாறி உடுபதித்தன்மை முதலியன சேர்ந்தன வெனக் கூறியது - முறைபிறழ்படர்ச்சியணியின் பாற் படும். நாற்பத்திரண்டாஞ் செய்யுள்வரையில இவ்வணி காணலாம. பி-ம் — [1]அன்னவன், இராகவன், அன்னவர். [2]நினையா. நினைந்தார். [4]துலைத்த, தழைப்ப. [6]வனங்களாப். [3]வேங்கடத்து. [5]வேங்கனல் எனப் படித்தலு முண்டு. (எசுo)

சுo. வறுத்து வித்திய வனையன [1]வல்லயிற் [2]பரற்கள்
பறித்து [3]வீழ்த்திய மலரெனக் குளிர்ந்தன பசைந்த
[4]விறுத்தெ ரிந்தன வல்லிக ளிளந்தளி ரீன்ற
கறுத்த வாளர [5]வெயிற்றினு ளமுதுகக் களித்த.

(இ - ள்.) வறுதது வித்திய அனையன வல் அயில் பரற்கள் - வறுத்து வித்தப்பட்ட வித்துக்களைப்போன்றனவான வலிய கூரிய பரற்கற்கள், பறித்து வீழ்த்திய மலர் என குளிர்ந்தன பசைந்த - பறித்துக்கீழேவீழ்த்தப்பட்ட மலர்களைப்போன்று குளிர்ந்து பசைபடைந்திருந்தன; இறுதது எரிந்தன வல்லிகள் - அறுக்கப்பட்டும எரிக்கப்பட்டும்போன கொடிகள், இளந் தளிர் ஈன்ற - இளமையான தளிரை வெளிவிட்டன; கறுதத வாள் அரவு - சீறிவருந்தன்மையுள்ள வாள்போறகொடிய சாப்பங்கள், எயிற்றி னுள் - (தமது) நச்சுப்பறகளிலே, அமுது உக - அமுதம வெளிப்படுவதனால், களிதத - (சீற்றம் நீங்கி) மகிழ்ச்சிகொணடிருந்தன; (எ - று)

கறுத்தவரவு-கருஞ்சாப்பமென்று கூறினுமாம பி-ம் —[1]வல்லியற். [2]பரல்கள். [3]நீங்கிய, விததிய. [4]இறுததரகெகன, இறுததரிததன. [5]எயிற்றி னூடு. (௭௪௧)

௪௧. [1]குழுமி மேகங்கள் [2]குமுறின [3]குளிர்துளி கொணர்ந்த
முழுவில் வேடரு முனிவரின் முனிகில ருயிரைத்
தழுவி [4]நின்றன [5]பசியில [6]பகையில தணிந்த
வுழுவை யின்முலை மானிளங் கன்றுக ளுண்ட.

(இ - ள்.) மேகங்கள்-(வெணமையான) மேகஙகள், தாம அந்நிலைமாறி), குழுமி - ஒன்று கூடி, குமுறின - முழங்கினவாகி. குளிர் துளி கொணர்ந்த- குளிர்ந்த நீரததுளிகளைககொணடு பொழிந்தன; முழு வில வேடரும முனி வரின் உயிரை முனிகிலா-(விலஙகுகளை வேட்டையாடும் பொருட்டுப்)பழுது படாதவில்லைககொணடுள்ள வேடாகளும இருடியரைப்போலப்பிராணிகளின் மீது சினஙகொணடு கொல்லாமற் சாநதநிலையைபடைந்தனா;தழுவிநின்றன- (தமக்குஎதிரபபட்டபிராணிகளைக கொல்லுந்தன்மை நீஙகித்) தழுவுந்தன்மை வாய்ந்தனவும், பசி இல-(பிராணிகளைககொன்று தினனும) பசிபற்றனவும, பகை இல தணிநத - பகைமைககுணம நீஙகிச சாநதமான நிலையையடைந் தனவுமான, உழுவையின் - புலிகளின, முலை - முலைகளை, இள மான் கன்று கள்-இளமையுள்ள மான்கன்றுகள, உணட-(ஊட்டிப்) பாலுணடன; (எ-று.)

முன்பின்வந்துள்ளவற்றிற்குஏறப 'மேகஙகள்' என்பதற்கு - வெண மேகஙகள் என்று பொருள்உரைககப்பட்டது. பி ம் —[1]குழுவின. [2]குமிறின. [3]நறுந்துளி. [4]நின்றனா. [5]பகையில [6]பசியிலதணிநத.தணிநதனதவறு. (௭௪௨.)

௪௨. [1]கல்லளைக் கிடந்த கடுவெந் தயர்கின்ற கதழ்பாம்
பல்ல லுற்றில வலைபுனற் கிடக்தன வனைய
வல்லை யுற்றவெய் புற்றொறு மெரிவன [2]மணிவாழ்
புல்லெ யிற்றிளங் கன்னியர் [3]தோளெனப பொலிந்த.

(இ - ள்.) கல் அளை கிடந்த கடு வெந்து அயர்கின்ற கதழ் பாம்பு - மலை முழையிலேதஙகி விஷததினால் வெந்துசோயவருந்துகின்ற கொடுஞ்சினத்தை புடைய பெரும்பாம்புகள், அலலல் உற்றில - சிறுதலாகியதுயரையடையாதன

வாய்,அலை புனல் கிடந்தன அனைய-அலையுந்தன்மையுள்ள நீரிலே கிடந்தாற் போன்று வெம்மைநீங்கியிருந்தன;வல்லை உற்ற வேய் புற்றொடு உம் எரிவன-பெருங்காட்டில் முளைத்துள்ள மூங்கில்கள் (தாம்முளைத்துள்ள )புற்றோடும் எரிபவை,—(அங்ஙனம் எரியுந்தன்மைநீங்கிப் பசியனவாகி), மணி வாழ் புல் எயிறு இளங் கன்னியர் தோள் என பொலிந்த - முத்தங்கள் தங்கியிருப்பது போன்ற சிறியபற்களைக்கொண்ட இளமங்கையரின் தோளபோல் விளங்கின.

வல்லை - காடு ஆதலை "வல்லை துருக்கம் காடெனப் புகல்வர்" என்ற நிகண்டையாலும் அறியலாம். வல்லை எரிவன என்று இயைத்து, விரைவாக எரிபவையென்றல் சிறவாது. மணி - இங்கே, முத்து. பி - ம்.—[1]கல்லிடைக. [2]மணிவான், மணிவாய. [3]தோளொடும். (எசங)

சங.— வெம்மைநீங்கிய அக்கானகத்தின் வருணனை.

படர்ந்தெ ழுந்த[1]புல பசுநிறக் கம்பளம் பரப்பிக்
கிடந்த போன்றன [2]கேகயந் தோகைகள் [3]கிளர
மடந்தை மாரென நாடகம வயின்றொறு [4]நவின்ற
[5]தொடர்ந்த பாணிற [6]பாங்கிசை முரன்றன தும்பி.

(இ - ள்.) படர்ந்து எழுந்த புல—,—பசு நிறம கம்பளம பரப்பி கிடந்த போன்றன - பசுநிறமுள்ள கம்பளத்தைப் பரப்பிவைத்தாற்போலத் தோன்றின; கேகயம் - மயில்கள்,—தோகைகள் கிளர - (தமது) தோகை விரிந்து நிற்க, மடந்தைமார் என - மகளிர்போல. நாடகம - கூத்துக்களை, வயின் தொறுஉம - அவ்வவ்விடங்களில, நவின்ற - செய்தன: தும்பி - வண்டுகள், தொடர்ந்த பாணின்-(நாடகமகளிர் நடிக்கும்போது அங்கடனத்துக்கு)ஏற்பப் பாடுகின்ற பாணரைப்போல, பாங்கு - பக்கங்களிலே, இசை முரன்றன - இனியசங்கீதப்பாடல்களைப் பாடின; (எ - று.)

அக்கானகத்திற் டசுபுற்பரந்தஇடத்தில் மயிலாட வண்டுபாடுவதை, கம்பளம்பரப்பிய இடத்தில மங்கைமார் நர்த்தனஞ்செய்யப்பாணர் பாடுவது, போன்றிருந்ததெனவருணித்தார். பி - ம்.—[1]புலபாங்குறங், புற்பாங்குறங. [2]மஞ்ஞையுந், மஞ்ஞையுங, கேகையங [3]கிளரா. [4]நடித்த. [5]தொடர்ந்து. [6]துளங்கிசை, தூங்கிசை. (எசச)

சச —அங்ஙனம் அவ்வனம் வெம்மைமாறியதுதறித்த கவிக்கூற்று.

கால மின்றியுங் கனிந்தன கனிநெடுங் கந்த
மூல [1]மின்றியு [2]முகிழ்த்தன [3]நிலனுற முழுதுங்
கோல மங்கைய ரொத்தன [4]கொம்பர்க ளின்பச்
சீல மன்றியுஞ் செய்தவம் வேறுமொன் றுளதோ.

(இ - ள்.) கனி-பழவகைகள், காலம இன்றிஉம்-(தமக்குஉரிய) காலம் இல்லாமலிருக்கவும், கனிந்தன - பக்குவப்பட்டுக் கிடைத்தன; நெடு கந்தம் - பெரியகிழங்குவகைகளும், மூலம இன்றிஉம-(தாம்தோன்றுவதற்கு உரிய) வேர்இல்லாமலிருக்கையிலும்,முகிழ்த்தன-தோன்றின:நிலன்உறமுழுதுஉம்- அந்நிலத்து ஓரிடமும் மிச்சமில்லாமல் முழுதும, கொம்பர்கள்-பூஞ்செடிகள், (தாம் நிரம்பப்பூத்து ,கோலம மங்கையர் ஒத்தன அலங்கரிக்கப்பெற்ற மங்கை

மார்களை யொத்திருந்தன; இன்பம் சீலம் அன்றிஉம்-(யாவாக்கும்)இன்பத்தை விளைக்கக்கூடிய நற்குணத்தைத் தவிரதும், செய் தவம - செய்தற்குஉரிய தவம்,வேறுஉம ஒன்று உளது ஒ-வேறேபும் ஒன்று இருக்கின்றதோ?(எ-று.)

'தவசியரின் மகிமையால் காலமின்றியும் கனிதல்முதலியன நிகழ்துணடு; இராமலட்சுமணா அங்ஙனம தவசியராக இல்லாமலிருக்கையிலும் கொடுஞ்சுரம் வெம்மைமாறி இனபமபயக்கும உத்தியானவனம்போல் ஆயினமை எங்ஙனே?' என்று தோன்றும ஐயத்தை யொழித்தற்பொருட்டு, 'சீலத்தைககாட்டிலும் செயதவம வேறுளதோ?' என்றார்; இந்த நான்காமடி, முதல்மூன்றடிகளைச சமாதநிததுநின்றது - தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம. "நீங்கலாற்றலள்" (௩௧) என்று தொடங்கும பாடலமுதல் இப்பாடல் வரையில் ஒவ்வொரு பாடலிலும. இந்தச்செயயுளின் ஈற்றடியைக்கூட்டி யுரைப்பாருமுளா அங்ஙனம கூட்டிப்பொருள்காணபது. காவியத்தின்போக்குக்குவற்றதேயெனத் தோன்றுகின்றது பி-ம் —[1]அனறியும. [2]முளைத்தன. [3]நெடுநீலம. [4]கொமபுகளினபச, கொமபாகளிமபா, வளரிளங்கொமபா. (௭௪௩)

௪௫.—இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் - பின்னும் அவ்வனத்தின் வருணனை.

எயினர் தங்கிட மிருடிக ளிருபபிட [1]மேய்ந்த
வயின்வ யின்றொறு மணிநிறக் [2]கோபங்கண் மலர்ந்த
பயினம ரந்தொறும [3]பிரிந்தன [4]பேடையைப பயிலுங்
குயில்லி ரங்கின [6]குருந்தினை றருமபின முருந்தம்.

(இ-ள்.) எயினா தங்கு இடம-வேடாகள தங்குகினற எயினசசேரியும, (அந்தஎயினா யாவரும சாந்தகுணத்தை மேறகொணடதனால), இருடிகள் இருப்பிடம் ஏய்ந்த - இருடியா இருப்பிடமபோல ஆயின; வயின் வயின் தொறுஉம - அவ்வவவிடங்களதோறும, மணி நிறம கோபங்கள் - மாணிக்க நிறத்தையுடைய இந்திரகோபபபூசசிகள. மலாந்த - பரவின; பயில் மரம் தொறுஉம-நெருங்கியுள்ள விருட்சங்களதோறும, பிரிந்தன பேடையை - (தமமைப் பிரிதலால) வருந்துகினற பெணபறவைகளை, பயிலும் குயில்-இன் ஓசையோடு கூவுந்தன்மையுளள ஆணகுயிலகள், இரங்கின-இரக்கங்கொணடுகூடின; குருந்தம-குருந்தமரங்கள், நின்று - பசுந்தன்மையைப்பெற்று, முருந்தம-இளந்தளிாகள், அருமபின - தோன்றப்பெற்றன; (எ - று.)

"சீலமன்றியும செயதவம வேறு மொனறுளதோ" என்று கீழ்க்கவியிற் கூறியதற்குப் பின்னும இங்கு உதாரணந் தருகின்றனரென்க. எயினா-பாலை நிலமாக்கள். இந்திரகோபம - மழைக்காலத்திற் பரவுந்தன்மையுள்ளதொரு பூசசி. பி-ம் —[1]வேய்ந்த. [2]கொமபாகள். [3]பரந்தன, பிரிந்தன. [4]பெடையுக. [5]அரங்கினம். [6]முருந்தினின் றருமபின குருந்தம,முருந்தின் றரும்பின குருந்தம்.

௪௬. [1]பந்த ஞாட்புறு பாசறைப பொருள்வயிற் பருவந்
தந்த கேள்வரை [2]யுயிருறத் தழுவினர் பிரிந்த
கந்த வோதியர் [3]சிந்தையிற் [4]கொதிபபதக் கழலோர்
வந்த போதவர் மனமெனக் [5]குளிர்ந்ததவ் வனமே.

(இ-ள்.) ஞாட்பு - போரிலே, பந்தம் உறு - கட்டுதல் பொருந்திய, பாசறைப்பொருள்வயின் - படைவீடாகிய பொருளின் பொருட்டாக, பருவம் தந்து - (இன்னபருவத்து வருவேனென்று) காலங்குறித்த, கேள்வரை - கணவரை, உயிர உற தழுவினார் - உயிரையும் பொருந்துமாறு [இறுக] தழுவினவராய், பிரிந்த—, கந்தம் ஓதியர் - நறுமணம்வீசுங் கூந்தலையுடைய மடந்தைமாரின், சிந்தையின் - மனம்போல, கொதிப்பது - கொதிக்குந் தன்மைவாய்ந்த, அவனம் - அந்தப்பாலைவனம், அக்கழலோர் வந்த போது - வீரக்கழலைப்பணிந்த அந்தக்கணவர்வந்த சமயத்தில், அவர் மனம் என குளிர்ந்தது - அந்த மடந்தைமார் மனம் குளிர்ச்சியடைந்ததுபோல (அவ்விராமலட்சுமணர்வந்தபோது) குளிர்ச்சியடைந்தது; (எ - று)

கணவர் மனைவியரைப்பிரிதல், ஓதல் பகை தூது பொருள்செயல் காவல் பரத்தைமை என்பவற்றால் நிகழும் இவற்றுள், பகைமேற்செலலாகிய பிரிவே இங்கே, 'பாசறைப்பொருள்' என்றதனாற் குறிக்கப்பட்டது பாசறை என்றால் - படைவீடு என்றுபொருள். பகைமேற்செல்வார் பாசறையில் தங்கிப் போர்வேண்டியிருத்தலின் பகைமேற்சேறற்பிரிவை 'பாசறைப்பொருள் வயிற் பிரிந்த' என்றார். பிரிந்து செல்பவர் ஆண்பாலரேயாயினும் பிரிவு இருவரிடத்து முள்ளமையால, பிரிந்த வோதியர் என்றது பொருந்தும். அங்ஙனம் பிரிபவர் போர்செய்தற்குரிய காலங்கழிந்ததும் மீண்டுவருவதாகத் தம்மனைவியரோடு காலங்குறித்துச் செல்லலாகு மாதலின், 'பருவம் தந்த கேள்வர்' என்றது அங்ஙனம் தம் கணவர் பிரியும்போது பிராணநாயகன் றிக் கணவன் மீண்டுவருவானோ என்ற கருத்தினால் பத்தினிமாரின் மனம் மிகவுங் கொதிக்குமாதலின், அம்மனத்தை மிக்ககொதிக்கும் வனத்திற்கு உவமைகூறி, பின் அது இராமபிரான் வருகையாற் குளிர்ந்ததற்கு அங்ஙனம் பிரிந்தமகளிரின் மனம் அக்கணவரைக் கூடப் பெற்றுக் குளிர்ச்சிபெறுவதை உவமையாகக் காட்டினர். இனி, பாசறை - பாசறைக்குச் செல்லும் பொருட்டாலேனும், பொருள்வயின் - பொருள்செய்யும் பொருட்டாலேனும், பிரிந்த, பருவந்தந்தகேள்வரை என்று உரைப்பாருமுளர். பி-ம்.—[1]பந்தருட்புரை. [2]உயிரெனத். [3]மனமெனக். [4]கொதித்தது. [5]குளிர்ந்தது வனமே. (எஅ)

சஎ.—இராமன்முதலியோர் சித்திரகூடத்தைக் காணுதல்.

வெளிறு நீங்கிய [1]பாலையை மெல்லெனப் போனார்
[2]குளிறு வான்மதிக் குழவிதன் சூல்வயிற் [3]றொளிப்பப்
பிளிறு [4]மேகத்தைப் பிடியெனப் பெரும்[4]பனைத் தடக்கைக்
களிறு [5]நீட்டுமச் சித்திர கூடத்தைக் கண்டார்.

(இ - ள்) வெளிறு நீங்கிய - அஸாரத்தன்மை நீங்கிய, பாலையை - அந்தப் பாலைவனத்தில். மெல்லெனபோனார் - மெல்லச்சென்ற இராமன்முதலியோர் - குளிறும் வான் மதி குழவி - ஒலிக்குந்தன்மையுள்ள ஆகாயத்திலுள்ள இளஞ்சந்திரன், தன் சூல் வயிறு ஒளிப்ப - தனது கருக்கொண்ட வயிற்றினிடத்து மறைய, பிளிறும் - இடிக்கின்ற, மேகத்தை—, பிடி என - (தன்) பெண் யானையென்று மயங்கி, களிறு - ஆண்யானை, பெரும் பனை தட கை நீட்டும் - தனது பெரிய பனைமரம்போன்ற கையை நீட்டுதற்கு இடனான, அ சித்திர கூடத்தை - அந்தச்சித்திரகூடமலையை, (இராமனுதியர்), கண்டார்-; (எ-று.)

பிளிறுங் கருக்கொண்ட மேகத்தைத் தன்பிடியென்று மயங்கிக் களிறு கைக்கீட்டுஞ் சித்திரகூடமென்று மலைச்சிறப்புக் கூறியவாறு. மேகமண்டலம் வரையும் அம்மலை யோங்கியுள்ளதனால், மேகத்தைப் பிடியென்று கருதிக் களிறு கைக்கீட்டுவதாயிற றென்க. இந்த மயங்கவணியால் மலையின் ஓக்கம் தொனிக்கும் போனா - பெயர். பெணயானைகருத்த கந்தபிராமை, இயல்பு. மதிக்குழவி ஒளியாதிருப்பின் மேகத்தைப் பிடியென மயங்காதென்பது பற்றி, 'மதிக்குழவிவயிற்றொளிப்ப' என்றது [2]ஒளிருவான்மதிக்குழவிகன் சூல்வயிற்றுதிப்பப்பிளிறும என்றபாடத்துக்கு - பிரகாசிக்கும் பிறைச்சந்தி ரன் கருக்கொண்ட தன்வயிற்றினின்று வெளிப்படும்போது முழங்குகின்ற என்று பொருள். சூல்வயிற்றுதிப்ப என்றது, கருமுகிலில் மறைந்த பிறைச சந்திரன் வெளிப்படுவதை. இங்கு. பிறைச சந்திரன் தன்வயிற்றில் வெளிப் பட மேகம் இடிக்கின்றது, பிடியானது கருக்கொண்ட தன்வயிற்றினின்று அக்கரு வெளிப்படும்போது வீரிடுவதை யொத்திருக்கு மென்ற உவமை தொனிக்கு மென்க. சித்ரகூடமென்ற வடசொல - விசித்திரமான சிகரங் களையுடைய தெனக் காரணப்பொருளபடும பி ம்·—[1]பாலையின். [2]ஒளிறும். [3]உதைப்ப. [4]பணை. [5]ஈட்டுறு. (எசஅ)

வனம்புகுபடலம் முற்றிற்று

## அ - ஆவது சித்திரகூடபபடலம.

சித்திரகூடபருவதத்தில் இராமபிரான் வசித்ததைத் தெரிவிக்கும் படல மென்பது, பொருள் சித்திரகூடத்தைக் கண்ட இராமபிரான், அம்மலையின் பல்வகை வளங்களையுஞ் சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டிக்கொண்டே அம்மலைச் சாரலிற் போக, அங்கிருந்தமுனிவா எதிர்கொண்டு அவர்களைத் தமது ஆச்சி ரமத்துக்குஇட்டுக்கொண்டுபோய் உபசரிக்க. அவர்களுடைய உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு மண மூங்கில் முதலியவற்றால இலக்குமணன் சாலை அமைக்க, அச்சாலையைக்கண்டு ஒருபுறம வியப்பதோன்றினும் இராம பிரான் 'இலக்குமணனுக்கு வருத்தங்கொடுக்குமபடியாயிற்றே!' எனவருந்த, இளையபெருமாள இராமபிரான் வருந்தியதுகண்டு சொற்கூற, இராம பிரான் இலக்குமணனைச் சமாதானப்படுத்தி அந்தப்பர்ணசாலையிற்குடிபுகுந்து அந்தச்சித்திரகூடமலையில்தானே உறைந்ததை இந்தப்படலத்துக் கூறப்படு கின்ற விஷயம்.

**க—இராமபிரான் சீதாபிராட்டிக்குச் சித்திரகூடமலையின் பலவகை இயற்கைவளங்களைக் காட்டத் தொடங்குதல்.**

[1]நினையுந் தேவர்க்கு நமக்குமொத் தொரு[2]நெறி நின்ற
வனைக னங்கண ஞபிரம் பெயருடை யமலன்
சனகன் [3]மாமட மயிற்கந்தச சந்தனஞ் செறிந்த
கனக மால்வரை [4]யியல்பெலாந் தெரிவுறக் காட்டும்.

(இ - ள்.) நினையும் - ('நம்மாற் சிறப்புடையவரென்று') மதிக்கப்படுகின்ற, தேவர்க்கு உம் - தேவர்களின் திறத்தும், நமக்கு உம் - நம் திறத்தும், ஒத்து —, ஒரு நெறி நின்ற - ஒரே நிலையில் நிற்கின்ற, அநகன் - குற்றமற்றவனும், அம் கணன் - அழகிய [கருணையைப் பொழிகின்ற] கண்களையுடையவனும், ஆயிரம் பெயர் உடை அமலன் - ஆயிரந் திருப்பெயர்களைக் கொண்ட குற்றமற்றவனுமான திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்தியாகிய இராமபிரான், — சனகன் மா மடமயிற்கு - சனகனது புதல்வியாகிய சிறந்த மடப்பமுள்ள மயில்போன்ற சாயலையுடைய சீதாபிராட்டிக்கு, அந்த சந்தனம் செறிந்த கனகம் மால் வரை - சந்தனமரங்கள் நெருங்கிய பொன்னை (த் தன்னிடத்தே கொண்ட) பெரிய அச்சித்திரகூடமலையினது, இயல்பு எலாம் - இயற்கைவளங்களையெல்லாம், தெரிவு உற - தெரியும்படி, காட்டும் - காட்டலானான்; (எ - று.)

அநகன் மால்வரையியல்பெலாஞ் சானகிக்குக் காட்டுமென்க. நினையுந் தேவர்க்கும் நமக்கும் ஒத்து ஒருநெறிநின்ற அநகன் - மண்ணுலகத்தவராய் விசேஷமான அறிவைப்பெறாத நம்மால் எங்ஙனம் தன்தன்மையுணர்வதற்கு அரியவனோ, அங்ஙனமே அறிவு ஆற்றல்களில் மிக்கவரென்று நம்மால் மதிக்கப்படுகின்ற தேவராலும் அறிதற்கு அரியவனாயிருப்பவனென்றபடி. இவ்வுலகத்தில் திருவவதரித்து உலகத்தார்போல இன்பமும் துன்பமும் உறுபவன் போன்று தோன்றினும் அப்பரமன் அவைபெறுவதும் இல்லாதவனென்பார் 'அநகன்' என்றும், பிரகிருதிசம்பந்தமற்றவனென்பார் 'அமலன்' என்றுங் கூறினார். "கண்ணிற்கழகு கண்ணோட்டம்" என்றவாறு கருணையுடையவனென்பார், 'அங்கணன்' என்றார். காட்டும் - செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்குவந்தது. இயல்பு - இயற்கையழகுக்கு, இலக்கணை. பி - ம் — [1]நினைதல். [2]வழி. [3]மாமகட்கு. [4]அழகு. (௭௪௧)

௨.— இதுமுதல் முப்பத்தேழுகவிகள் - இராமபிரான் சீதாபிராட்டிக்குச் சித்திரகூடமலையின் அழகைக் காட்டுவதைத் தெரிவிக்கும்.

வாளும் வேலும்விட்[1] டளாயின வனையகண் மயிலே
தாளி [2]னேலமுந் தமாலமுஞ் [3]சுடர்தரு சாரல்
[4]நீள மாலைய துயில்வன நீருண்ட கமஞ்சூற்
காள மேகமு நாகமுந் [5]தெரிகில காணாய்.

(இ - ள்.) வாள் உம் வேல் உம் விட்டு அளாயின அனைய கண் மயிலே - வாளையும் வேலையும் சேர்த்து ஒன்றாகக் கலந்துவைத்தாற்போன்ற கண்களையுடைய மயில்போன்ற சாயலையுடையவளே! தாளின் - (தன்) அடிப்பகுதியில், ஏலம் உம் தமாலம் உம் - ஏலக்கொடியும் பச்சிலைமரமும், சுடர் தரு - ஒளிவிடுகின்ற, சாரல் - தாழ்வரையிலே, நீளம் மாலைய - நீட்டமான தன்மையையுடையவாய், துயில்வன - உறங்குகின்றனவான, நீர் உண்ட கமம் சூல் காளமேகம் உம் - நீரையுட்கொண்ட நிறைந்த கருப்பத்தையுடைய காளமேகமும், நாகம் உம் - யானையும், தெரிகில - வேற்றுமை யுணரமுடியாதவாறு இருப்பவற்றை, காணாய் —; (எ - று.)

இம்மலைச்சாரலில் நீர்கொண்ட மேகமும் யானையும் வேறுபாடுதோன்று மற்படிந்திருப்பதை இராமபிரான் சீதாபிராட்டிக்குக் காட்டுகின்றனனென்க. இவைகுக் கருமைநிறத்தின் ஒற்றுமையால், யானைக்கும் காளமேகத்துக்கும் வேற்றுமைதோன்றாமையைக் கூறியது - மறைவணியாம். வாளும்வேலும் விட்டனாயின அனைய கண இல்பொருளுவமை பி-ம் --[1]அளாவின. [2]வலமு மாலமும். [3]தழைதரு, தொடாதரு, தழைதடஞ் [4]நீளமாமலை, நீளன்மாமலை. [5]தெரிவில. (௭௰)

௩. குருதி வாளெனச் [1]செவ்வரி பரந்தகட் குயிலே
[2]மருவி மால்வரை யும்பரிற் [3]குதிக்கின்ற வருடை
சுருதி [4]போற்சுடர் மரகதக் [5]கொழுஞ்சுடர் சுற்றப்
பருதி வானவன் பசும்பரி [6]புரைவன பாராய்.

(இ - ள்.) குருதி வாள் என செவ் வரி பரந்த கண குயிலே - இரத்தக் கறைபடியப்பெற்ற வாட்படைபோன்று செவ்வரிபரந்த கண்களையுடைய குயில்போலினிய குரலையுடையவளே! மால் வரை உம்பரில் மருவி குதிக்கின்ற வருடை - பெரியமலைமீது பொருந்திக்குதிக்கின்ற மலையாடு, சுருதி போல் சுடர் மரகதம் கொழுஞ் சுடர் சுற்ற-வேதம்போல விளங்குகின்ற மரகதவிரத்தினத்தின் கொழுவிய ஒளி தம்மைச்)சூழப்பெறுதலால்,பருதி வானவன் பசும் பரி புரைவன-சூரியபகவானது பசைச்நிறக் குதிரையை யொப்பனவற்றை, பாராய—; (எ - று.)

மலைமீதுள்ள வரையாடுகள மரகதவிரத்தினத்தின் ஒளியாற் சூழப்பெற்றுத தாம் சூரியனது பசைசக்குதிரைகளைபோலத் தோன்றுகின்றவற்றைக் காட்டுகின்றனன இராமனெனக. வருடை மரகதவிரத்தினத்தின்நிறம் படிந்து பசைசக்குதிரைபோன்றன என்ற இவ்வருணனையில் பிறிதின்குணம் பெறலணி காணக. மரகதவணணததவனை திருமாலை வேதஙகள் உணாத்துவனவாதலால் உணாததுவ தும உணாததப்படுவதுமாகிய ஒற்றுமைநயம் பற்றி, 'சுருதிபோற சுடா கொழுஞ்சுடா' என்றா. செவ்வரிபரந்த கணகளுக்கு, குருதிவாள உவமை பி-ம் —[1]சேயரி. [2]அருவி. [3]பாயகினற. [4]போற்றெளி, போலொளிர், போற்றொடர். [5]கொழுஞ [6]நிகாப்பன. (௭௧)

௪. வடங்கொள் பூண்முலை மட[1]மயி லேமதக் கதமா
வடங்கு [2]பேழ்வயிற றரவுரி யமைதொறுந் தொடக்கித்
தடங்[3]க டோறுமின் றூங்குவ தண்டலை யயோர்த்தி
நுடங்கு மாளிகைத் துகிற்கொடி [4]நிகாப்பன நோக்காய்.

(இ - ள்.) வடம் பூண் கொள் முலை - ஆரமாகிய அணிகலனைபணித்த தனஙகளையுடைய. மட மயிலே—! மதம் கதம் மா-மதத்தையும் வெறியையுமுடைய யானைகள், அடஙகு-அடஙகப்பெற்ற, பேழ் வயிறு-பிளவுபட்ட[பேரிடத்தைக்கொணட] வயிற்றையுடைய, அரவு-மலைப்பாம்புகளின், உரி - உடு

லின்மேல்தோல், அமை தொறுஉம் (இங்குள்ள)மூங்கில்தோறும், தொடக்கி-பிணித்து, தடங்கள் தோறுஉம்-மலைத்தாழ்வரை தோறும், நின்று - இருந்து கொண்டு, ஆடுவ - ஆடுகின்றவை,—தண தலை அயோத்தி - சோலைகளாற் சூழப்பெற்ற அயோத்திமாநகரிலே, மாளிகை நுடங்கும்-மாளிகைகள்தோறும் அசைகின்ற, துகில கொடி-வெண்ணிறச்சீலைத்துவசங்களை, நிகாப்பன-ஒப்பவற்றை, நோககாய்—; (எ - று.)

யானைகளையும் விழுங்குமாறு அவ்வளவு பெரிய வயிற்றைக்கொண்ட மலைப்பாம்புகளென்பார் 'கதமாவடங்குபேழ்வயிற்றரவு' என்றார். அவ்வாறுள்ள பாம்புகள் உடற்றோலையுரிக்க, உரித்த அந்தச்சட்டைகள் மலைச்சாரலிலேயிருக்கும் மூங்கில்களில் தொடக்குண்டு காற்றில்அசைந்து, அயோத்தியிலுள்ள அரசமாளிகைகளிற் கட்டப்பட்டுக் காற்றினால் அசையும் வெண்ணிறத்துகிற்கொடிபோலும் என்று வருணித்தார் **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** பாம்புகள் யானையையும்விழுங்கும் வல்லமையுடையனவென்பதை "குஞ்சரங்கோளிழைக்கும்பாமபு" என்ற திருக்கோவையாரானு முணர்க. தண்டலை-பண்புத்தொகைபன்மொழிபாய்ச் சோலையை யுணர்த்தும் குளிர்ந்த இடமுள்ளது என்க. வடங்கொள்பூணமுலைபெண்பதற்கு - வடங்களையும் மற்றும்வேறு பூணகளையுமஅணிந்த முலை யென்க. **பி-ம்** —[1]மபிலேமழைமத மா. [2]பாழ். [3]கமுறும [4]நிகாவன. "சலந்தலை" (ச) என்றுதொடங்குவது ச-ஆவது பாடலாகவும்,அதற்குபபின் இந்தப்பாடலுமசிலபிரதிகளிலுள்ளன.

ரு. உவரி வாயன்றிப் பாற்கட லுதவிய வமுதே
[1]துவரி னீண்மணித் தடத்தொறு மிடந்தொறுந் துவன்றிக்
கவரிப் [2]பானிற வால்புடை பெயர்வன கடிதிற்
[3]பவள மால்வரை யருவியைப் [4]பொருவன பாராய்.

(இ - ள்.) உவரி வாய அன்றி-உப்புககடலிலல்லாமல, பாற்கடல்-திருப்பாற்கடல், உதவிய-தந்த, அமுதே - அமுதைப்போன்றவளே! துவரின் நீள் மணி தடம தொறுஉம்-பவழமென்னுஞ் சிறந்த அரதனத்தினாலியன்ற தாழ்வரைதோறும, இடம தொறுஉம-அங்கங்கே, துவன்றி-நெருங்கி, கவரி-கவரிமான்களின், பால் நிறம வால் - பால்போலும வெண்ணிறத்தைக்கொண்ட வால்கள், புடை பெயர்வன-அசைபவை,—கடிதில்-விரைவாக, மால் பவளம் வரை அருவியை-பெரிய பவளமலையிலுள்ள நீரருவியை, பொருவன-ஒப்பனவற்றை, பாராய்—; (எ - று.)

பவளததாலியன்ற தடவரையில் தங்கிய கவரிமானின்வால், பவளவரையின் நீரருவியையொக்கு மென்க. உவரிக்கடலினன்றிப் பாற்கடலில்அமுது தோன்றியமை பிரசித்தமாகஇருக்கவும, இங்கு உவரிவாயன்றிப் பாற்கடலுதவியவமுதே என்றுகூறியது-மறையணியின்பாற்படும்: இதனால், அமுதத்தின்

சிறப்புப்பெறப்படும் பாற்கடலுதவியவமுது-"அமுதில்வரும்பெண்ணமுது" என்றார், பரகாலனும். பி-ம்'—[1]சுவரிகீள், சுவரினிள். [2]வானிறவால், மானிற வால். [3]பவருமாமலை, பவளமாமலை, பவளமாமணி, பருவமாமணி. [4]பொருவிய, பொருவின, நிகாவன. (எடுரு)

சு. சலந்த லைக்கொண்ட சீபத்தாற றனிமதக் கதமா
வுலந்து [1]வீழ்தலிற் சிந்தின [2]வுதிரத்தின் மடவார்
புலந்த [3]காலையற் றுக்கன குங்குமப் பொதியிற்
கலந்த முத்தென வேழமுத் திமைப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) சலம் தலைக்கொண்ட சீயத்தால் - கோபத்தை மிகுதியாகக் கொண்ட சிங்கத்தினால் (தாக்கப்பட்டு), தனி மதம் கதம் மா - ஒப்பற்றதான மதத்தையும் கோபத்தையுங்கொண்ட விலங்காகிய யானை, உலந்து வீழ்தலின் - உயிரற்றுக் கீழ்விழும்போது, உதிரத்தின் சிந்தின - இரத்தத்திற் சிந்தியனவான, வேழம் முத்து - அவ்யானையின் முத்துக்கள்,—மடவார் புலந்த காலை-மகளிர் (தங்கணவரோடு) ஊடல்கொண்ட காலத்து, அற்று-அறுபட்டு, உக்கன - கீழேசிந்தியனவாய, குங்குமம் பொதியில் - குங்குமக் குழம்பிலே, கலந்த, முத்து என - முத்துக்கள்போல இமைப்பன-விளங்குவனவற்றை, காணாய—; (எ - று.)

சீயத்தாற்றாக்கப்பட்டு உயிரற்றுப்போன யானையின் முத்துக்கள் அச் சமயம் தாக்கியபோது வெளிப்பட்ட இரத்தத்தில் வீழ்ந்தது, தங்கணவரோடு ஊடிய மகளிரின்முத்துவடங்களஅறுபுண்டு முத்துக்கள ஊடலறறநிலையில் அணிந்துகொள்ளுமாறு வைத்திருந்த குங்குமக்குழம்பில வீழ்ந்தனவற்றையொக்குமென்க தற்குறிப்பேற்றவணி.ஊடல்கொண்டு செல்லும்போது மகளிரைத் தடுக்குமாறு கணவா முத்தாரத்தைப் பற்றுகையில் அவா அதனைக்கருதாது சென்றமையால் அது அறுந்ததென்றேனும், ஊடலால மகளிரே முத்தாரத்தையறுத்து எறிந்தாரென்றேனுங் கொள்க. பி-ம் —[1]வீழையில்,வீழலில். [2]உதிரத்தனமடவார, உயிரத்தினமடவார. [3]காலையிலிறறன,காலையிற்றுககன.

எ. நீண்ட மாலவரை மதிபுற நெடுமுடி நிவந்த
தூண்டு மாமணிச் [1]சுடர்சடைக் [2]கறறையிற் றோன்ற
மாண்ட வானிற [3]வருவியம் மழவிடைப பாகன்
[4]காண்ட குஞ்சடைக் கங்கையை நிகாபபன காணாய்.

(இ - ள்.) மதிஉற - சந்திரன் வந்துபொருந்துமாறு, நிவந்த - ஓங்கியதும், தூணடும மா மணி சுடா - தூண்டிபுண்டாக்கப்பட்டதுபோல மிக்குத் தோன்றுகின்ற சிறந்த பதுமராகக்கற்களின்ஒளியைக் கொண்டதுமான, நீண்ட மால்வரை - ஓங்கிய பெரிய இமமலையினது, நெடு முடி - நீண்ட சிகரம், சடைக்கற்றையின் தோன்ற - சடைத்தொகுதிபோல்தோன்ற,—மாணட வால் நிறம் அருவி - மாட்சிமைப்பட்ட வெண்ணிறத்தைக்கொண்ட இம்மலை

யருவி, அம் மழ விடை பாகன் - அந்த இளமையுள்ள இடபத்தையேறிநடத்து பவனாகிய சிவபெருமானது, கான் தரும் சடை கங்கையை - காணத்தகுந்த [அழகிய] சடைமுடியிலுள்ள கங்காநதியை, நிகர்ப்பன-ஒத்திருப்பனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

மணிச்சுடரைக்கொண்ட வரைமுடி - சிவபெருமானது சடைக்கற்றையையும், அவ்வரைமுடியிலுள்ள சந்திரன் - அப்பிரானது முடிமீதுள்ள பிறைச்சந்திரனையும், அங்குஉள்ளவானிறத்தைக்கொண்ட மலைபருவி - கங்கையையும் ஒக்குமென்றார் தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ம்—[1]சுடரதன், சுடாகனற். [2]கற்றையமேசாரும், கற்றையிற்சொருக, கற்றையிற்சொருகி. [3]அருவிய. [4]காணடரும். (௭௫)

௮. தொட்ட [1]மாசுணஞ் சுடரொளி மணியொடுந் தூவி
விட்ட சென்றன விடாமத மழை[2]யன வேழம்
வட்ட வேங்கையின் மலரொடுந் ததைந்தன வயங்கும்
[3]பட்ட நெற்றியிற் சுற்றிய போல்வன பாராய்.

(இ - ள்.) தொட்ட மாசுணம் - (யானையைப்) பற்றிய பாம்புகள், தூவி விட்ட சுடர் ஒளி மணியொடும் சென்றன - தூவிவிட்ட ஒளிர்கின்ற சோதியைக்கொண்ட மாணிக்கத்துடனே சென்றன; (அப்போது), வட்டம் வேங்கையின் மலரொடும் ததைந்தன - சிலவட்டத்திலே வேங்கைப்பூவோடும் (அம்மணிகள்) நெருங்கியனவாய், விடா மதம் மழையன - விடாத மதநீர் மழையைக் கொண்டனவான, வேழம் - அவ்யானைகளின், நெற்றியில்—, வயங்கும் பட்டம் சுற்றிய போல்வன - விளங்குகின்ற முகப்பட்டங்கள் சுற்றியனவொத்திருப்பவற்றை, பாராய்—; (எ - று.)

யானையை விழுங்குமாறு பற்றிய மலைப்பாம்புகள், அவ்யானை மதமழையைச்சொரிவதனாலும் தமது மாணிக்கவொளி ஆங்கு ஒளிர்வதாலும் 'இது மழையோ?' என்று அஞ்சி அச்சத்தால் விழுங்கத்தொடங்கிய வேழத்தை விட்டதன்றித் தமது மணிகளையுஞ் சிந்திவிட்டுச் சென்றனவாக, அங்குச் சிலவட்டத்திற் கிடக்கும் வேங்கைமலருடனே அந்த மாசுணத்துமணிகளும் மதநீரோடுகூடிய யானைகளின் நெற்றியிலொட்டிக்கொண்டு பொற்கட்டில மணிகள் பதித்த நெற்றிப்பட்டம்போல விளங்குமென்பதாம் தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. வேங்கைமலர் பொன்னிறமாக விருக்கும். தூவிவிட்ட மணியொடுஞ்சென்றன - வடமொழிநடை மணியொடு, ஒடு-அடைமொழிப் பொருளது. இனி, விடாமதமழையனவாகிய வேழத்தைத்தொட்ட மாசுணம் மணியொடும்சுடரொளியை விட்டனவாய்ச் சென்றன. சிலவட்டங்களில் வேங்கைமலருடனே (அவ்வரவமணிகளும்) ததைந்தனவை, வயங்கும்பட்டம் யானை நெற்றியிற்சுற்றியனபோலுமெனினுமாம். இப்பொருளில் வட்டத்திற்கு யானைநெற்றியுவமை. வட்டமாகிய வேங்கைமலரென்பாருமுளர். வானத்தின் இடிக்கு அரவு அஞ்சும். மலரொடும், உம்மை மணியைத் தழுவிற்று. பி - ம்—[1]வாசுனைச. [2]எழில், என. [3]பட்டஞ்சுற்றிய நெற்றியபோல்வன, பட்டஞ்சுற்றிய படியன பொலிவன, பட்டஞ்சுற்றியவனையவே போல்வன. சிலபிரதிகளில் 'விடங்கொணோக்கி'' (௫௮), ''செய்கொணீருண்டு'' (௫௭) என்ற பாடல்கள் முறையே ௮, ௯ - செய்யுளாக அமைய, அதன்பின் இச்செய்யுள் காணப்படுகின்றது. (௭௬)

கூ. இழைந்த [1]நூலிணை மணிக்குடஞ் [2]சுமக்கின்ற தென்னக்
குழைந்த நுண்ணிடைக் குவியிள வனமுலைக் கொம்பே
தழைந்த சந்தனச் சோலைதன் செலவினைத் தடுப்ப
நுழைந்து போகின்ற தொக்கின்ற மதியினை நோக்காய்.

(இ-ள்.) இழைந்த நூல்-ஒரிழையாயிருக்கின்ற நூலானது, இணை மணி குடம் சுமக்கின்றது என்ன-இரண்டு அழகிய தனகுமபஙகளைச சுமககின்றதென்று சொல்லுமாறு, குழைந்த நுண் இடை-தளருமியல்புள்ள மெல்லிய இடையிலே, குவி இள வன(ப்ப)முலை - குவிந்துள்ள இளமையான அழகிய தனஙகளைக் கொண்டுள்ள, கொமபே-பூங்கொமபுபோன்றவளே! தழைந்த சந்தனம் சோலை-தழைந்துள்ள சந்தனசசோலையானது, தன் செலவினை தடுப்ப-தான் வான வீதியிற்செல்வதைததடுப்பதுபோன்றிருகக, நுழைந்து போகின்றது ஒக்கின்ற-அசசோலைககுள்ளே புகுநதுபோவதுபோலத தோன்றுகின்ற, மதியினை-சந்திரனை, நோககாய—; (எ - று)

சந்திரமணடலததளவும ஓஙகிய மலையின மீது உயாநது தழைந்துள்ள சந்தனசசோலை யிருப்பதனால், வானவீதியிறசெலலுஞ சநதிரன் தன்வழியான அசசந்தனசசோலையினுள்ளாகச செல்வது, தன் வழியைத் தகைவதனால் சந்தனசசோலையுட் சநதிரன புகுந்துசெலவதுபோலு மெனக குறித்தார்: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** இதனால், அம்மலையின ஓககம பெறப்படும்.
பி - ம் —[1]நூலிடை, நூலிணை, நூலிழை [2]சுமககினற (எகூ)

சO. உருகு காதலிற் றழைகொண்டு மழலைவண் டோச்சி
முருகு நாறுசெந் தேனினை முழை[1]நின் றும் வாங்கிப்
பெருகு சூலிளம் பிடிக்கொரு பிறைமருப பியானை
பருக வாயினிற் கையினின் [2]றளிப்பது பாராய்.

(இ - ள்.) உருகு காதலின் மனமுருகுதற்குக் காரணமான அன்போடு, தழைகொண்டு - மரததழையை யெடுத்து, மழலை வண்டு ஓசசி - இனகுரலைககொணட வணடுகளை மொய்ப்பதை யோட்டி, முருகு நாறு செம் தேனினை - நறுமணம வீசுகின்ற செநநிறமுள்ள தேனை, முழை நின்றும் வாஙகி - கலமுழைஞசிலிருநது எடுத்து; பெருகு சூல் இள பிடிககு - முதிர்ந்த கருவைககொணட இளைய (தன) பெணயானைக்கு, பருக-குடிககுமாறு, வாயினில - வாயிலே, ஒரு பிறை மருப்பு யானை - பிறைசசநதிரன் போன்ற தந்தஙகளையுடைய ஒப்பற்ற ஆணயானை, கையினின்று - (தனது) கையிலிருநது, அளிபபது - கொடுப்பதை, பாராய—; (எ - று.)

ஆணயானை தன் பெண்யானையின் மீதுள்ள அன்பினால் மலைமுழைஞ்சிலுள்ள தேன்கூட்டிலிருந்து அதில் மொய்க்கும்வண்டை யோட்டித் தேனைத் தன்கையாலெடுததுப் பருகுவதற்குச சிரமப்படுகிற கடுஞ்சூல்கொணட அந்தப்பெணயானையின் வாயிலே பருகுமாறு கொடுப்பதைக் காட்டுகின்றனன் இராமபிரானென்க. "பெருகுமதவேழம் மாப்பிடிக்குமுன்னின், றிருகணிள மூஙகில் வாஙகி - யருகிருந்த, தேன்கலந்து நீட்டுந்திருவேஙகடம்" என்ற பாசுரம் ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. பிறை - மருப்புக்குஉவமை. பிடிககு

எனவந்ததனால், யானை-அப்பிடியின் ஆண்யானையாயிற்று. பி-ம்.—[1]நின்று. [2]அளிப்பன. சில பிரதிகளில், "வீறு பஞ்சின்றி" (கரு) "அறைகழல்" (உஉ) "அடுத்த" (உங) "சிலமின்னது" (கசு) என்பவை இப்பாடலின் பின் முறையே உள்ளன. (எருஅ)

கக. அளிக்கு நாயகன் மாயையுக் கடங்கின னெனினுங்
களிப்பி லிந்தியத் தி[1]போகியைக் [2]காக்கில னதுபோ
லொளித்து [3]நின்றுள ராயினு முருத் [4]தெரிக் கின்ற
பளிக்க றைசசில [5]பரிமுக மாக்களைப் பாராய்.

(இ - ள்.) அளிக்கும் நாயகன் - காக்குங்கடவுளாகிய திருமால், மாயை புக்கு அடங்கினன் எனின் உம்-மாயையிற்புகுந்து (தன்னிலை பிறர்க்குத்தெரிய வொண்ணாதபடி) மறைந்து நின்றானென்றாலும், களிப்பு இல் இந்தியத்து - (புலன்வழியேசெலுத்தி) களித்தலில்லாத இந்திரியங்களையுடைய போகியை - யோகசித்தியுள்ளவனைக், காக்கிலன்-(தான்) ஒளித்து நிற்கமாட்டான்; அது போல்—, ஒளித்து நின்று உளர் ஆயின் உம்-ஒளித்து இருந்தார்களானாலும், உரு தெரிக்கின்ற பளிக்கு அறை - தன்னுள்ளே ஒளிந்திருப்பவரின் உருவத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற பளிங்கறையிலே (தோன்றுகின்ற), சில பரிமுகம் மாக்களை - குதிரைமுகமுள்ள சில தெய்வமாக்களை, பாராய்—; (எ - று.)

திருமால் மாயையால் அறிதற்கொண்ணாதவாறு இருப்பினும் யோகியரால் உணரப்படுதல்போல, பரிமுகமாக்கள் கரக்கினும் பளிக்கறையில் தோன்றுகின்றனரென்க. கரக்கினும் தோன்றுவதில், உவமைவந்தது பளிக்கறையென்பதற்கு - பளிக்குப்பாறையெனப் பொருள்கொள்ளலுமாம் இவ்வுரையில், யோகியருள்ளத்திலேதோன்றுவதுபோல, பரிமுகமாக்கள் பளிக்குப்பாறையில் தோன்றுவரென்று கருத்துக்காண்க. பி-ம்.—[1]போகியாக. [2]கரக்கிலாதது. [3]நின்றுள. [4]தெரிகின்ற. [5]பரிபுரமகளிரை. இப்படலத்தின் கக, கஉ, கங, கசு - பாடல்கள் சிலபிரதிகளி லில்லை. (எருக)

கஉ. ஆடு கின்றமா மயிலினு மழகிய குயிலே
[1]கூடு கின்றிலா கொடிச்சியர் தம்மனங் கொதிப்ப
வூடு கின்றனர் கொழுநரை [2]யுருகினர் நோக்கப்
பாடு கின்றன கின்னர மிதுனங்கள் பாராய்.

(இ-ள்.) ஆடுகின்ற—, மா மயிலின் உம்-சிறந்தமயிலைக்காட்டிலும், அழகிய - (சாயலால்) அழகாகத்தோன்றுகின்ற, குயிலே-குயில்போலும் இனிய குரலையுடையவளே! கொடிச்சியர் - குறிஞ்சிமகளிர், தம் மனம் கொதிப்ப ஊடுகின்றனர்-தமது மனத்தில்(அன்பினால்) புலவிதோன்ற ஊடல்கொண்டவராய், கூடுகின்றிலா-(கணவனைக்) கூடாதிருப்பவர், உருகினர் கொழுநரை நோக்க - (காமவேதனையால்) மனமுருகியவராய் (தம்) கணவரைத் தாமே நாடுமாறு, பாடுகின்றன-பாடுகின்றனவான, கின்னரம் மிதுனங்கள்-கின்னர மிதுனங்களை, பாராய்—; (எ - று.)

கின்னரமிதுனங்கள்பாடுகையில் அப்பாடலின்ஒலி சாமோத்தீபகமாகி ஊடலினாற்கூடாமற்பிரிந்த கொடிச்சிபரைத் தாமே கணவரைநாடுமாறு செய்கின்றதென்க. கின்னரமிதுனம் - மானுடமுகமும் குதிரையுடலும்படைத்து ஆணும்பெண்ணுமாகியிருந்து கின்னரமென்னும் இசைக்கருவியைக்கொண்டு பாடுந்தன்மையுள்ள தேவசாதிவிசேடம். பி-ம் —[1]கூடுகின்றிலாக். [2]உருகியே. நோக்கிப். (எசுo)

கங. வில்லி வாங்கிய சிலையெனப் பொலிநுதல் விளக்கே
வல்லி [1]தாங்கமை [2]தாக்கலின் [3]வழிந்திழி பிரசங்
கொல்லி வாங்கிய [4]குன்றவர் கொடிநெடுங் கவலை
கல்லி வாங்கிய [5]குழிகளை நிறைப்பன காணாய்

(இ-ள்.) வில்லி வாங்கிய சிலை என பொலி நுதல் விளக்கே-வில்வீரன் வளைத்த வில்போல (வளைந்து) விளங்குகின்ற நெற்றியையுடைய குலவிளக்கே! வல்லி தாங்கு அமை தாக்கலின-கொடியைத் தாங்கிய மூங்கில் தாக்குவதனால், (தேன்கூடுஉடைந்து அந்தக்கூட்டினின்று), வழிந்து இழி பிரசம் - பெருகிக்கீழேவிழுகின்ற தேன், கொலலி வாங்கிய குன்றவா - அரிவாளைக் கைக்கொண்ட வேடா, நெடு கொடி கவலை-நீண்டகொடிகளைக்கொண்ட கவலைக்கிழங்கை, கல்லி வாங்கிய-தோண்டியெடுத்ததனாலுண்டாகிய, குழிகளை--, நிறைப்பன - நிறைப்பனவற்றை, காணாய—; (எ - று.)

வில்லி - ஒருசாதியாளுமாம். கலலின்மீதுகட்டிய தேனிறாலை மூங்கில் தாக்குவதனால் அதனினின்று தேன் பெருகிக் கவலைக்கிழங்குதோண்டிய குழியை நிரப்பு மென்க. பி-ம் —[1]தாங்கழை. வாங்கமை. [2]தாக்கலில. [3]வழிந்திழி. [4]குன்றவா. [5]சுழிகளைநிகர்ப்பன. (எகக)

கச. ஒருவில [1]பெண்மையென் றுரைக்கின்ற வுடலினுக் குயிரே
மருவு காதலி னினிதுட னாடிய மந்தி
யருவி நீர்[2]கொடு வீசத்தா னபபுறத் தேறிக்
கருவி மாமழை [3]யுதிப்பதோர் கடுவனைக் காணாய்.

(இ - ள்.) ஒருவு இல் பெணமை என்று உரைக்கின்ற உடலினுக்கு உயிரே - நீங்குதலில்லாத பெண்மையென்றுசொல்லப்படும் ஓருடலுக்கு உயிர் போல் முக்கியமானவளே! மருவு காதலின்-பொருந்திய அன்போடு. இனிது- மனமகிழ்ச்சியோடு, உடன்-(ஆணகுரங்காகிய) தன்னோடு, ஆடிய-நீராடிய, மந்தி - பெணகுரங்கானது, அருவி நீர் கொடு வீச - அருவிநீரைக்கொண்டு (தன்மீது) தூவ, தான்—, அ புறத்து ஏறி - மலையின் மற்றொருபக்கத்திலே யேறிப்போய், கருவி மா மழை-(உலகம நடப்பதற்குக்) கருவியாகிய சிறந்த மேகத்தை, உதிப்பது - (மழைத்துளிசிதறுமாறு) குலுக்குகின்றதாகிய, ஓர் கடுவனை-ஆணகுரங்கு ஒன்றை, காணாய்—; (எ - று.)

தன்னொடுபுனலாட்டயாந்த பெண்குரங்கு அருவிநீரைக்கொண்டு வீச, அதற்குமாறாக ஆண்குரங்கு மலையின் அப்புறத்துள்ள மேகத்தினின்று நீரை யுதிர்க்கு மென்க; தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி தோன்றக் கூறியவாறு.

பெண்மைக்குணம் முற்றிலுங் காணத்தக்கது சீதையினிடத்தில்தானென்பது, 'பெண்மையென் றுரைக்கின்ற வுடலினுக் குயிரே' என்பதன் கருத்து. பி-ம்:—[1]பெண்மையையுரைக்கின்ற. [2]கொண்டு. [3]உருப்பது. சிலபிரதிகளில் "அறைகழல்" (உஉ) என்ற செய்யுளுக்குப்பின் இந்தச்செய்யுள் காணப்படுகின்றது. (எகஉ)

கரு. வீறு [1]பஞ்சின்றி யமுதநெய் [2]மாட்டிய விளக்கே
சீறு வெங்கதிர் செறிந்தன போகல [3]திரியா
[4]மாறின் மண்டில [5]நிரம்பிய மாணிக்க மணிக்கற்
பாறை மறறொரு [6]பரிதியிற் பொலிவன பாராய்.

(இ - ள்.) வீறு பஞ்சு இன்றி அமுதம் நெய் மாட்டிய விளக்கே-சிறந்த பஞ்சுத்திரியில்லாமல் அமுதமயமான நெய்யைக்கொண்டு எரியச்செய்த விளக்குப்போல்பவளே! சீறு வெம் கதிர் செறிந்தன-(இருளைச்)சீறியொழிக்கின்ற வெயில்போன்ற ஒளி நெருங்கியனவும், போகல திரியா-இடம்விட்டுப் பெயர்ந்துதிரியாதனவும், மாறு இல மண்டிலம் நிரம்பிய - மாறுபடுதல் [கோணுதல்] இல்லாத மண்டலத்தன்மைநிரம்பப்பெற்றனவுமாகிய, மாணிக்கம் மணி கல் பாறை-மாணிக்கமணியாலியன்ற கற்பாறைகள், மற்று ஒரு பரிதியின் பொலிவன-வெவ்வேறுசூரியன்போல் விளங்குவனவற்றை, பாராய்—.

அமுதத்தாலியன்றாற்போன்று கண்ணுக்குஅழகிய திருமேனிபடைத்து விளங்குதலால், சீதையை 'வீறுபஞ்சின்றி யமுதநெய்மாட்டிய விளக்கே' என்கிறான். இருளையோட்டுதல் வெயில்போன்றதொளிவீசுதல் மண்டிலமாயிருத்தல் என்ற தன்மைகளில் ஒத்திருந்தனவாகிலும், சூரியனோடொப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து மாணிக்கக்கற்பாறைகள் போந்துதிரியாமையாகிய வேறுபாடுடையன வென்றது-வேற்றுமையணியாம். பி-ம் —[1]பஞ்சினில. [2]ஆட்டிய. [3]திரிய, திரிவ. [4]மாறி. [5]நிரப்பிய. [6]பரிதியைநிகாப்பன (எகங)

கசு. சீல மின்னதென் றருந்ததிக் [1]கருளிய திருவே
நீல வண்டினம் படிந்தெழ [2]வளைந்துட [3]னிமிர்வ
[4]சோலை வேங்கையின் [5]கொம்பர்கள் பொன்மலர் தூவிக்
[6]காலி னிற்றொழு தெழுவன [7]நிகர்ப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) சீலம் இன்னது என்று அருந்ததிக்கு அருளிய திருவே - (உன் நடத்தையால்) நல்லொழுக்கம் இன்னதென்று அருந்ததீதேவிக்கும் காட்டியருளிய இலக்குமிபோன்ற கட்டழகியே! நீலம் வண்டு இனம் படிந்து எழ - கருநிறமுள்ளவண்டுகள் மொய்த்தது மேலேசெல்வதனால், வளைந்து உடன் நிமிர்வ - வளைவுபெற்று உடனே மேலோங்குவனவாகிய, சோலை வேங்கையின் கொம்பர்கள் - (இம்மலைச்) சோலையிலுள்ள வேங்கைமரத்தின் சிறுகிளைகள், பொன் மலர் தூவி-சுவர்ணபுஷ்பங்களை யிறைத்து, காலினில் தொழுது - பாதங்களிலே வணங்கி, எழுவன - எழுந்திருப்பவைகளை, நிகர்ப்பன - ஒத்திருப்பனவற்றை, காணாய—; (எ - று.)

வேங்கைக்கொம்புகளிற் கருவண்டுகள் மொய்க்குந்தோறும் அக்கப் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது தமதுமலரைச் சிதறியவண்ணம் அக்கிளைகள் விரைந்துதாழ்ந்தமையால் அவற்றினின்று அவ்வண்டுகள் மேலெழுந்தன வாக, அக்கிளைகளும் மேலெழுந்து செல்பவை - உன்னைக்கண்டு மலர்களைத் தூவித் தாளில்வீழ்ந்து எழுந்திருப்பவரை யொத்திருக்குமெனச் சீதைக்கு இராமபிரான் காட்டுகின்றனனென்க. வேங்கையின்மலர் பொன்போன்ற நிறமுடையதாக இருக்குமாதலால், 'பொன்மலர் சிதறி' என்றார். பொன்மலர் என்றதொடர்-பொன்னாலியன்றமலரெனவும் ஒருபொருள்தோன்றநின்றது. படிதலால்வளைந்து எழுதலால்நிமிர்வன என்று முறையேசென்றுஇயைந்து பொருளைத்தந்ததனால், 'படிந்தெழவளைந்துடனிமிர' என்றதொடர் - முறை நிரனிறைப்பொருள்கோளாம். பி - ம் —[1]உதவிய. [2]வளைந்தன. [3]நிமிர்ந்த, நிமிர்த்த. [4]கோல. [5]கொம்புகள். [6]காலின்வீழ்ந்தன. [7]நிகர்வன, நிகர்ப்பது. ()

கஎ. விற்கொள் வாணுதல் விளங்கிழை யிளந்தளிர்க் கொழுந்தே
வெற்கொண் மால்வரை [1]யும்பரி னிரும்புனங் காக்குங்
கொற்கொள் வேற்கணார் குரீஇயினத் [2]தெறிகுரு விந்தக்
கற்கள் வானிடை [3]மீனென [4]வீழ்வன காணாய்.

(இ - ள்.) வில் கொள் வாள் நுதல் - வில்லைக்கொண்டாற்போன்றுள்ள [புருவத்தைக்கொண்ட] ஒளிபொருந்திய நெற்றியையும், விளங்கு இழை - விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுமுடைய, இள தளிர் கொழுந்தே - இளமையுள்ள தளிர்க்கொழுந்துபோன்றவளே! எல் கொள் மால் வரை உம்பரின் - சூரியன்தவழப்பெற்ற ஓங்கிய மலையின்மேலே, இரு புனம் காக்கும் - பரவிய தினைக்கொல்லையைப் பாதுகாக்கின்ற, கொல் கொள் வேல் கணார் - கொல்லுலைச்செயலைச் செய்யப்பட்டவேற்படைபோன்ற கண்களையுடைய மாதரார், குரீஇ இனத்து எறி - குருவியினத்தின்மேல் வீசியெறிகின்ற, குருவிந்தம் கற்கள் - குருவிந்தமணிகள். வானிடை - ஆகாயத்தில். மீன் என - நட்சத்திரங்கள்போல, வீழ்வன - விழுவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

குருவிந்தம் - ஒருவகைமாணிக்கம் இதனை "பதுமமுநீலமும் விந்தமும் படிதமும்" என்ற சிலப்பதிகாரஅடியினுலும், 'விந்தம் - குருவிந்தம் இரத்த விந்துஎன்பதுமது; திலகமுலோதகிரஞ்செம்பருத்திப்பூக், கவிர்மலர் குன்றி முபலுதிரம்மே, சிந்துரங்குக்கிற்கண்ணென்னவெட்டு, மெண்ணிய குருவிந்த மெண்ணியநிறமே' என்ற உரைப்பகுதியாலும் உணர்க இனி, குருவிந்தம் - காவிக்கல் என்று கொண்டாருமுளர் அதிற் சிறப்பின்மையறிக. கொல் கொள் - கொல்லனது தொழிலைக்கொண்ட என்க. எல் - சூரியனுக்கு, ஆகு பெயர். பி - ம் —[1]உம்பரின்று. [2]எறிதரக்குவிந்த, எறிதரகுறித்த. [3]மின்னென. [4]விழுவன, விழைவன. (எகஇ)

கஅ. [1]வரிகொ [2]ளொண்சிலை வயவர்தங் கணிச்சியின் [3]மறிந்த
பரிய கா[4]ரகில் சுடநிமிர் [5]பசும்புகைப் படல
மரிய வேதிய ராகுதி[6]ப் புகையொடு [7]மளாவிக்
கரிய மால்வரைக் கொழுந்தெனப் படர்வன காணாய்.

(இ - ள்.) வரி கொள் ஒண் சிலை வயவர்தம் - கட்டமைந்த ஒள்ளிய [வலிய] வில்லை யேந்திய (வேட்டுவ)வீரருடைய, கணிச்சியின் - கோடாலிப் படையால், மறிந்த - வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்த, பரிய கார் அகில் - பருத்த கருநிறமுள்ள அகிற்கட்டையை, சுட - எரிப்பதனால், நிமிர - (வானத்து) ஓங்கிய, பசு புகைப் படலம் - தூமிரவர்ணத்தையுடைய புகைத்தொகுதி யானது,—அரிய வேதியர் ஆகுதி புகையொடும் - அரியரான [மிக்கமகிமை யுள்ள] வேதம்வல்லஅந்தணர்கள் அக்கினியிற்செய்த ஓமத்திலேதோன்றிய புகையுடனே, அளாவி-ஒன்றுசேர்ந்து,—கரிய மால் வரை கொழுந்து என- கருநிறமுள்ள பெரியமலையின் சிகரம்போல, படர்வன - பரந்திருப்பன வற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

ஆகுதி - வேள்வித்தீயிலிடும்பொருள். மறத்துறையோரது புகையும் அறத்துறையோரது புகையும் மயங்கு மென்றார். பி - ம் —[1]வரிகொள். [2]நோன். [3]மடிந்த. மடித்த. [4]அகிற்சுடர். [5]பைங்கதிர், பசுங்கதிர், பசுஞ்சுடர். [6]தீப்புகை. [7]அளவி, மருவி. சிலபிரதிகளில் இப்பாடலுக்குப்பின் "இலவு" (உ௭) என்றபாடலும், "நானநாண்"(கக)"என்ற பாடலும் உள்ளன. சிலபிரதியில் "நானநாண்" என்பதன்பின் இசைசெப்புள் உள்ளது. (உகக)

கக. கான நாண்மலர் நறையகி [1]லாவிதே னுறைஞ்
சோனை வார்குழற் [2]சுமைபொறா திங்கிடைத் தோகாய்
[3]வான யாற்றுமீன் மலர்ந்தன வெனப்புனல் வறந்த
கான யாறுகள் [4]கணமணி யிமைப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) நானம் - நானப்புகையாலும், நாள் மலர - (சூடிய) புது மல ராலும், நறை அகில் - நறைகொடி அகிற்கட்டை என்பவற்றின், ஆவி - புகையினாலும், தேன் நாறும் - இனியமணம வீசுகின்ற, சோனை வார குழல்- விடாமழைபொழியும் மேகம்போற்கறுத்த நீண்டகூந்தலின், சுமை-பாரத்தை, பொறாது - தாங்கமாட்டாமல, இங்கு - ஒ ஙுகுகின்ற [மிகநுணணிய], இடை - இடுப்பையுடைய, தோகாய-மயிலபோலுஞ் சாயலையுடையவளே! வானம் யாறு - ஆகாயமாகிய யாற்றிலே, மீன் - நட்சத்திரங்களாகிய மீன்கள், மலாந்தன என - தோன்றின என்று, புனல் வறந்த கானம் யாறு கள் - (தம்மிடதது மீன் தஙகமுடியாதபடி) நீர்வற்றிய காட்டாறுகளும், கணம் மணி - தொகுதியாகிய இரததினஙகளை, இமைப்பன - (தம்மிடத்துப்) பிரகாசிக்கச செய்பவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

நீர்வறந்த கான்யாற்றில் தோன்றும் மணிகள், வானயாறு மீன்இமைப் பதுகண்டு தாம் அவ்வானயாற்றோடு இகலிக் கணமணி யிமைப்பன போலு

மெனக் குறித்தார்: தற்குறிப்பேற்றவணி: வானயாறு-உருவகம்: மீன்-நட்சத் திரம் மதஸ்யம் என்னும் இருபொருளையும் ஒருங்கே உணர்த்திற்று:சிலேடை யுருவகம். நறை-புகைக்கும் ஒருவகைக்கொடி நானம்-எரிக்கும் ஒரு வகைப் புழுகு. "நறைபு நானமு நாறு நறும்புகை" என்றது காண்க. [1]நாவி என்ற பாடத்திற்கு,நாவி-கத்தூரிப்புழுகெனக்கொள்க "நாவிபுக காரகிலாவியுந்தோய் குழல்" என்ற தஞ்சைவாணன் கோவையையும் காண்க பிம்.—[1]நாவி தேனூ றும். [2]சுமந்திறுகிறுகிடை, சுமைபெருததுடிபிடை, சுமைபெருநிடுகிடை, சுமைபொருதிருமிடை, சுமைபொருதிறுகிடை. [3]வானயாறுமீன், வானை யாற்றுமீன். [4]கதிர், கனம. இப்பாடலுக்குப்பின் "வடுவின்" (ருo) என்ற பாடல் சிலபிரதியி லுள்ளது. (எகஎ)

உo. மஞ்ச ளாவிய மாணிக்கப் பாறையின் மறைவ
செஞ்செ வேநெடு மரகதப் பாறையிற் றெரிவ
விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோ [1]டூடிய விமலப்
பஞ்ச ளாவிய சிறடிச் சுவடுகள் பாராய்.

(இ - ள்.) மஞ்சு அளாவிய மாணிக்கம் பாறையில் - மேகங்களையளாவி யுள்ள (இமமலையின்)மாணிக்கப்பாறையிலே, மறைவ-(வேற்றுமைதோன்றாது) மறைவனவும, நெடு மரகதம் பாறையில செஞ்செவே தெரிவ-நீண்ட மரகதப் பாறையிற்செவ்வனே தெரிவனவுமான,கொழுநரோடு ஊடிய விஞ்சை நாடி யா விமலம் பஞ்சு அளாவிய சிறு அடி சுவடுகள - (தம) கணவரோடு ஊடல் கொண்ட வித்தியாதரமகளிருடைய குற்றமற்ற செம்பஞ்சூதீற்றிய சிறிய பாதங்கள் வைத்துநடந்த அடிச்சுவடுகளை, பாராய—: (எ-று.)

ஊடலாவது-தமகணவரோடு சினத்தற்குஉரிய காரணம இல்லாதபொழு தும ஏதேனும் ஒன்றைக்காரணமாகக்கொண்டு அவரொடு சினந்துசெல்லுதல். ஊடல் காமத்திற்கு இன்பமாதலால,இதனை மேற்கொள்வாராயினா, விஞ்சை நாடியரென்க. விஞ்சைமகளிா தமகணவரோடு ஊடி இம்மலைமேல் நடந்து செல்ல,அம்மகளிரின் செம்பஞ்சூட்டிய பாதங்களின் அடிச்சுவடுகள் நிறவேற் றுமையின்மையால் மாணிக்கக்கற்பாறையில மறைந்து, மாற்றுநிறமுண்மை யால் மரகதப்பாறையிற்செவ்வனே தோன்று மென்க பிம்-[1]ஊடினர்,ஆடிய.

உக. சுழித்த செம்பொனின் றொளை[1]புரை யுந்தி[2]யின் றுணையே
கொழித்த மாமணி யருவியோ டிழிவன கோல
மழித்து மேவிய வரம்பைப ரறல்புரை [4]கூந்தற்
கழித்து [5]நீக்கிய கற்பக [6]நறுமலர் காணாய்.

(இ - ள்.) சுழித்த செம பொனின் தொளை புரை உந்தி - சுழிக்கப்பட்ட செம்பொனாலியன்ற தொளையையொத்த கொப்பூழ்ச்சுழியையுடைய, இன துணையே-(எனக்கு) இனிய இல்லறவாழ்க்கைத் துணைவியே! கொழித்த மா மணி அருவியோடு இழிவன-கொழித்துக்கொண்டுவருகின்ற சிறந்த இரத்தி

னங்களையுடைய மலையருவியோடு இழிவனவும்,மேவிய அரம்பையர் கோலம் அழித்து அறல் புரை கூந்தல் கழித்து நீக்கிய-(நீராட) நாடிவந்த தேவமாதர் (தமது) அலங்காரங்களைக் களைதலாற் கருமணலையொத்த (தமது) மயிர்முடியினின்று கழற்றி அப்பாலெறிந்தனவுமான,கற்பகம நறுமலர்-கற்பகமரத்தின் நறுமணமுள்ள மலர்களை, காணாய்—; (எ - று.)

அரம்பையர் இந்தமலையினருவியில நீராடும்போது தாம்புனைந்தகோலத்தை யழிக்கையில் தமதுகூந்தலிற் சூடிய கற்பகமலரை அப்பாலெறிய, அவைகள் மலையருவியொழித்துக் கொண்டுவரும் மணிகளோடு கலந்திழியுமென்க. தேவமாது ஒருத்தியின் பெயராகிய ரம்பாஎன்ற வடசொல்லின் திரிபான அரம்பையென்பது பொதுவாய தேவமாதரென்னும் பொருளையுணர்த்தி, அர் விகுதிபெற்றுப் பன்மைப்பொருளைக் காட்டிற்று மேவிய - யாவரும் விரும்புவதற்குக்காரணமான எனப்பொருள்கொண்டு,மலையோங்கியிருத்தலால் தேவமாதர்கழற்றியெறிந்த மாலைகளை அருவியடித்துக்கொண்டு வரலாயிற்றென்றலு மொன்று. பி - ம்—[1]புரி. [2]என் [3]அருவிகள பொழிவன, அருவியூடிழிவன. [4]ஒதி. [5]நீங்கிய. [6]மலரினை. சிலபிரதிகளில "இலவும" (உ௩) என்ற பாடல் இப்பாடலையடுத்து உள்ளது. சிலபிரதிகளில "செம்பொனால்" (உ௬) என்ற பாடல் உள்ளது. (எ௬௯)

௨௨. அறைக ழற்[1]சிலைக் [2]குன்றவ ரகன்புனங் காவற்
பறையெ டுத்தொரு கடுவனின் றடிப்பது பாராய்
பிறையை யெட்டினள் பிடித்திதற் கிது பிழை [3]யென்னுக்
கறை[4]து டைக்குறு பேதையோர் கொடிச்சியைக் காணாய்.

(இ-ள்.)அறை கழல்-ஒலிக்கின்ற வீரகழலையும,சிலை-வில்லையுமுடைய, குன்றவா-மலைநிலத்தவரான வேடரின, அகல புனம காவல் பறை-அகன்ற புனத்தைக் காப்பதற்காகவைத்துள்ள பறையை, எடுத்து-, ஒரு கடுவன்-ஒரு ஆணகுரங்கு, நின்று - நின்றுகொண்டு, அடிப்பது-கொட்டுவதை, பாராய்—; பிறையை - பிறைச்சந்திரனை,-எட்டினள் பிடித்து-எட்டிப்பிடித்து, 'இதற்கு இது பிழை - இந்தச்சந்திரனுக்கு இந்தமறு குற்றமாகும,' என்று - என்று கருதி, கறை துடைக்குறு-அந்தக்கறையைப் போக்கக்கருதித் துடைக்கின்ற, பேதை - அறியாமைக்குணமுள்ள, ஓர் கொடிச்சியை - குறிஞ்சிநிலப்பெண ணொருத்தியை, காணாய்—; (எ - று)

தழல் தட்டைமுதலியனவற்றால் ஓசையெழுப்பிக் கிளிமுதலியபறவைகளை யோட்டுதல்போல, பறைமுழக்கியும பறவைகளை யோட்டுவரென்க. போக்கமுடியாதசந்திரனுடைய கறையைப் போக்க முயலுதலாற் கொடிச்சியை 'பேதை' என்றான். பி-ம்—[1]சினக. [2]குன்றுவா. [3]என்னக். [4]துடைக்குறு. சிலபிரதிகளில் இதுவும் அடுத்த கவியும் "வீறுபஞ்சின்றி" (௪௫) என்றபாடலுக்குப்பின் முறையே உள்ளன. (எ௭௦)

௨௩. அடுத்த பற்பக [1]லன்பரைப் [2]பிரிந்தவ ரென்ப
தெடுத்து நந்தமக் [3]கியம்புவ வெனக்கரிந் திருண்ட
தொடுத்த மாதவிச் சூழலிற் சூரர மகளிர்
படுத்து [4]வைகிய [5]பல்லவச் சயனங்கள் பாராய்.

(இ - ள்.) தொடுத்த மாதவி சூழலில்-(உள்ளே சூரியசந்திரகிரணங்கள் புகாதவாறு) அடர்த்தியாகவுள்ள மாதவிப்பந்தரினிடையே, சூர அரமகளிர் படுத்து வைகிய-(பிரிந்த) தேவமகளிர் படுத்துத்தங்கியனவும்,—அடுத்த பல் பகல்-(ஒருசேர) அடுத்துள்ள பல நாள்களில், அன்பரை பிரிந்தவர் என்பது-(தமது) கணவரைப் பிரிந்திருந்தவர் (அதந்தேவமங்கையர்) என்பதை, நம் தமக்கு எடுத்து இயம்புவ என - நமக்கு எடுத்துச்சொல்வனபோல, கரிந்து இருண்ட-(அவர்களின் மேனிவெம்மையினால்) கரிந்துபோய இருளின் வடிவு படைத்தனவுமான, பல்லவம் சயனங்கள்-தளிர்ப்படுக்கைகளை.பாராய்-.

மாதவிப்பந்தர் - குருக்கத்திக்கொடிபடர்ந்த பந்தல். சூர அரமகளிர்-சூர அரமகளிர் தெய்வத்தன்மையுடனே நிற்கும் அரமகளிர். மாதவிச்சூழலிற் கிடந்த பல்லவச்சயனங்கள் கரிந்திருண்டிருத்தலால்,அமரமகளிர் அடுத்த பற் பகலில் அன்பரைப்பிரிந்திருந்தன ரென்பதை விளக்கு மென்க. எனக் கரிந் திருண்ட பல்லவச்சயனங்கள் எனவும், படுத்துவைகிய பல்லவச்சயனங்கள் எனவும் இயையும். பி-ம்:—[1]அன்பரில். [2]பிரிந்தனர் [3]இயம்புவது. [4]உலர்ந் தன. [5]பல்லவசயனங்கள். (௭௭௪)

௨௪. நினைந்த போதினு மமிழ்தொக்கு [1]நேரிழை [2]நிறைதேன்
வனைந்த வேங்கையிற் கோங்கினில் வயின் [3]றொறுந் தொடுத்துக்
குனிந்த வூசலிற் கொடிச்சிய ரெடுத்த [4]வின் குறிஞ்சி
கனிந்த [5]பாடல்கேட் டசுணமா வருவன காணாய்.

(இ - ள்.) நினைந்த போதினும் அமிழ்து ஒக்கும் நேர் இழை-(மனத்தினால்) நினைக்கும்போதும் அமிருதத்தையுண்டாற்போல மகிழ்ச்சியைத்தரு கின்ற அழகிய அணிகலம்பூண்டவளே! நிறை தேன் வனைந்த வேங்கையில் - நிறைந்த தேனைக்கொண்ட அழகிய வேங்கைமரத்திலும், கோங்கினில்-கோங் கமரத்திலும்,வயின் தொறும்-(மற்றுமுள்ள மரங்களின்) இடத்திலும், தொடுத்து-கட்டப்பட்டு, குனிந்த-வளைந்தாடுந்தன்மையுள்ள, ஊசலில்-ஊஞ்சலிலிருந்து, கொடிச்சியர்-குறிஞ்சிநிலத்துப்பெண்கள், எடுத்த-எடுத்துப்பாடிய, இன் குறிஞ்சி-இனிய குறிஞ்சிப்பண், கனிந்த-சுவைமுதிர்ந்துள்ள, பாடல்-பாடலை, கேட்டு-செவியேற்று, அசுணம்மா-அசுணமாக்கள், வருவன-வருவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

வேங்கைமுதலிய மரங்களிற் றொடுத்த ஊஞ்சலிலிருந்து கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப்பண்ணோடு கூடிய பாடலைப் பாட, அப்பாடலைக்கேட்குமாறு அசுண மா வருமென்க. அசுணம் - இசைபறிவிலங்கு. இது, இனிய யாழோசை

கேட்டு இன்புறுதலும், பறையொலிகேட்டு உயிர்நீப்பதுமான தன்மையுள்ள தென்பதை "இன்னளிக்குரல் கேட்ட வசுணமா, வன்னளாய்", "பறைபட வாழா வசுணமா" என்பவற்றாலறிக. இதனை, இசையறிபறவையென்பர், பிங்கலந்தையார். பி-ம்:—[1]சேரிழாய. [2]நின்ற. [3]கொளத். [4]விண்குறிஞ்சி. [5]பாடலின். (எஎஉ)

உரு. இலவு மிந்திர கோபமும் புரையித [1]ழினியா
[2]யலவு தண்டுளி யருவிநீ ரரம்பைய ராடக்
கலவை சாந்துசெங் குங்குமங் கற்பகங் கொடுத்த
பலவுந் தோய்தலிற் பரிமளங் கமழ்வன பாராய்.

(இ - ள்.) இலவு உம்-கோங்கிலவமலரையும், இந்திரகோபம் உம்-பட்டுப் பூச்சியையும், புரை-ஒத்த, இதழ் - உதட்டையுடைய, இனியாய் - கட்டழகியே! அலவு தண் துளி அருவி நீர் - அசைபுந்தன்மையுள்ள குளிர்ந்த பல நீர்த்துளிவடிவான (இம்மலையின்) அருவிநீர்கள், அரம்பையர் ஆட-தேவமங் கையர்குடைந்தாடியதனால், (அவர்கள் தமமுடம்பிலணிந்த,) கலவை சாந்து - கலவைச்சாந்தும், செம் குங்குமம்-செந்நிறமுள்ள குங்குமக்குழம்பும், கற்பகம் கொடுத்த பல உம்-கற்பகவிருட்சங்கொடுத்த மற்றுமுள்ள நறுமணப்பொருள் களும், தோய்தலின் - (தம்மிடத்துப்) படிவதனால், பரிமளம் கமழ்வன - நறு மணம்வீசுவனவற்றை, பாராய—: (எ - று.)

அரமபையராடுகையில் அவரணிந்த சாந்துமுதலியன தோய்ந்து அருவி நீர் நறுமணங் கமழு மென்க. நிறத்தால் இலவும இந்திரகோபமும் இதழை யொக்கும். அலவுதல்-சிந்துதலுமாம். பி-ம் —[1]இனியோய. [2]அலவனுண்டுளி, அலவுநுண்டுளி. சிலபிரதிகளில் இப்பாடல் "வரிகொள்" (கஅ) என்பதன் பின்னும், அப்பாடலுக்குப்பின் "நான நாண்மலர" (கக) என்றபாடலும், அதன்பின் "மஞ்சளாவிய" (உ0) என்றபாடலும, அதனபின், "சுழித்த" (உக) என்ற பாடலும் அதன்பின் "செமபொனால்" (உசு) என்ற பாடலும் உள்ளன. (எஎங)

உசு. செம்பொ னாற்செய்து குலிக[1]மிட் டெழுதிய செப்போர்
[2]கொம்பர் தாங்கிய தெனப்பொலி வனமுலைக் கொடியே
யம்பொன் மால்வரை [3]யலர்கதி ருச்சிசென் [4]றணையப
பைம்பொன மாமுடி மிலைச்சிய [5]தொப்பது பாராய்.

(இ - ள்.) செம்பொனால் செய்து-சிறந்தபொன்னினாற் செய்யப்பட்டு, குலிகம் இட்டு எழுதிய இங்குலிகத்தைக்கொண்டு தொய்யிலெழுதப் பெற்ற, செப்பு-சிமிழை, ஓர் கொம்பர் தாங்கியது-ஒரு கொம்பு தாங்குகின்றது, என- என்று (கண்டோர்) சொல்லுமாறு, பொலி - விளங்குகின்ற, வன முலைகொ டியே - அழகிய தனங்களைக்கொண்ட பூங்கொடி போன்றவளே! அம்பொன் மால் வரை-அழகிய பொன்மயமான பெரியஇம்மலைச்சிகரத்தை, அலர் கதிர்-

பரவிய [ஆயிரமாகிய] கிரணங்களையுடைய சூரியன், உச்சி - உச்சிப்போதில், சென்று அணைப - சென்றுசேர, பைம் பொன் மா முடி மிலைச்சியது - பசும்பொன்னினாலியன்ற பெரிய கிரீடத்தை யணிந்ததை, ஒப்பது - ஒத்திருப்பதை, பாராய்—; (எ - று.)

சூரியன் உச்சிப்போதில் இம்மலைபுச்சியில்வந்து அணைய, இம்மலை கிரீடத்தைச் சூடியது போலு மென்க. தொய்யிலெழுதிய கொங்கை - குலிக மெழுதிய செம்பொற்செப்பை யொக்கு மென்பது, முதலடியிற்கூறிய பொருள் இல்பொருளுவமை வனப்புமுலையென்பது வனமுலையென விகாரப்பட்டது. இனி, வனம - வனத்திலுள்ள, முலை கொடியே - முல்லைக் கொடிபோல்பவளே என்று உரைப்பாருமுளர். பி - ம் —[1]மீது. [2]கொம்பு. [3]அலை. [4]அணுக. [5]ஒப்பன. சிலபிரதிகளில் இப்பாடலை யடுத்து "குழுவுநண் டொளை" (உஅ) என்ற பாடலுள்ளது. (எஎ)

உஎ. மடந்தை மார்களிற் றிலதமே மணிநிறத் திணிக
றொடர்ந்த பாறையில் வேயினஞ் சொரி[1]கதிர் முத்த
மிடந்தொ றுங்கிடந் [2]திமைப்பன [3]வெக்கிளஞ் செக்கர்
படர்ந்த வானிடைத் தாரகை [4]நிகர்ப்பன பாராய்.

(இ - ள்) மடந்தைமார்களில் திலதமே - மகளிருக்குத் திலகம்போலச் சிறந்து தோன்றுபவளே! மணி நிறம் திணி கல் தொடர்ந்த பாறையில் - மாணிக்கமாகிய சிறந்த நிறத்தைக்கொண்ட வலிய கற்கள் தொடர்ந்த பாறைகளிலே, வேய் இனம் சொரி - மூங்கிற்றிரளாற் சொரிந்த, கதிர் முத்தம் - ஒளியைக்கொண்டுள்ள முத்துக்கள், இடம் தொறும் கிடந்து இமைப்பன - ஆங்காங்குஇருந்து ஒளிவீசுபவை, எக்கு இள செக்கர்-மிகவும் இளமைபொருந்திய செவ்வானம், படர்ந்த-பரவியுள்ள, வானிடை-ஆகாசத்தினிடத்திலே, தாரகை நிகர்ப்பன-நட்சத்திரங்களையொத்திருப்பவற்றை, பாராய்—;(எ-று.)

மணிநிறக்கற்பாறையில் வேயினம சொரிந்த முத்துக்கள், செக்கர்வானத்துத் தாரகை விளங்குவனபோலு மென்க. முத்துப்பிறக்குமிடங்கள் பலவற்றுள் வேயும ஒன்றாதல் காண்க. பி-ம் —[1]மணி. [2]இமைப்பினில். [3]வெஃகிளஞ், வெருளறச, எரிகதிரச. [4]புரைவன. (எஅ)

உஅ. [1]குழுவு நண்டொளை [2]வேயினுங் குறிநரம் [3]பெறிவுற்
றெழுவு தண்டமிழ் யாழினு மினியசொற் கிளியே
முழுவ தும்மலர் [4]விரிந்தன முருக்கிடை [5]மிடைந்த
பழுவம் வெங்கனல் கதுவிய [6]தொப்பது பாராய்.

(இ-ள்.) நண் தொளை குழுவு வேயின் உம்-நண்ணிய தொளைபொருந்திய புல்லாங்குழலோசையினும், குறி நரம்பு எறிவு உற்று எழுவு தண் தமிழ் யாழின் உம் - ஓசையையெழுப்பவல்ல நரம்பை (க் கைவிரல்களால்தடவி) யெறிந்து உண்டாக்குகின்ற குளிர்ந்த இனியயாழிசையினும், இனிய - இனி

மையாகத்தோன்றுகின்ற, சொல் - சொற்களையுடைய, கிளியே - கிளிபோன்றவளே! முழுவதும் மலர் விரிந்தன முருக்கு - (தம்மிடம்) முழுவதிலும் செம்மலர் மலரப்பெற்றனவாகிய பலாசமரங்கள், இடை மிடைந்த பழுவம் - (தம்) நடுவிலே நெருங்கப்பெற்ற சோலை, வெம் கனல் கதுவியது ஒப்பது - வெம்மையுள்ள அக்கினி பற்றியெரிவதையொப்பதை, பாராய—; (எ - று)

சோலையினிடையிலே முழுவதும் பூத்த பலாசமரங்கள் இருப்பது, சோலையின்நடுவே நெருப்புப்பற்றியெரிவது போலுமென்க தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி ம் —[1]கதுவின். [2]வெயநகுழலெழ். [3]எழுவுற்று [4]விரிய நாள், விரிந்நாள். [5]இடைந்த [6]ஒப்பன. (எஎகூ)

௨௯ வளைகள் காந்தளிற் பெய்தன வனைபகைம் மயிலே
தொளைகொ டாழ்தடக் கை[1]யெனுந் தூநத்தியிற் றாங்கி
யளவில மூப்பின ரருந்தவர்க் கருவிநீர் கொணர்ந்து
களப மால்கரி [2]குண்டிகைச் சொரிவன காணுப்.

(இ - ள்) வளைகள காந்தளில பெய்தன அனை பகை மயிலே - வளைகளைக் காந்தள்மலரிலிட்டு வைத்தனவற்றைப்போந்த [வளைபூண்ட] கையைக் கொண்ட மயில்போலுஞ் சாயலையுடையவளே' அளவு இல் மூப்பினர் அருந்தவர்க்கு - அளவில்லாத [மிக்க] மூப்பைக்கொண்டவராய'ப் பிறர்க்குச் செய்தற்கு) அரியதவத்தைச் செய்தவரான இருடியர்க்கு அருவி நீர் - மலையருவி நீரை, மால் கரி களபம - பெரிய யானைக்குட்டிகள், தொளை கொள் தாழ் தட கை எனும தூநத்தில தாங்கி - (நுனியில்) தொளையையுடைய தொங்குகின்ற நீண்ட தும்பிக்கையாகிற தோற்பையிலே முகந்துகொண்டு, கொணர்ந்து—, குண்டிகை - (அம்முனிவரது) கமண்டலத்தில், சொரிவன - ஊற்றுபவற்றை, காணுப்—; (எ - று)

இத்தசித்திரகூடமலையில அஃறிணைப்பொருளாகிய யானைக்கன்றுகளும் நல்லறிவுபெற்றுத் தமது தும்பிக்கையால் அருவிநீரை முகந்துகொண்டு வந்து முதிய தவசியர்தம் அரைந்த கமண்டலத்திற் சொரிந்து உதவுவதைக் காட்டுகின்றன வென்க காந்தள் கைக்கு உவமை களபம் - முப்பதுவயதுள்ள யானைக்கன்று. கரி - தும்பிக்கையையுடையவிலங்கு என யானைக்குக் காரணப்பெயர். பி·ம்:—[1]செநடுக். [2]குண்டிகை சொரிவன. (எஎஎ)

௩௦. வடுவின் [1]மாவகி ரிவையெனப் பொலிந்தகண் மயிலே
யிடுகு கண்ணின ரிடருறு மூப்பின [2]ரேக
நெடுகு [3]கூனல்வா னீட்டின [4]வுருகுறு நெஞ்சக்
கடுவன் மாதவர்க் கருநெறி காட்டுவ காணுய.

(இ ள.) 'இவை—, வடு இல் மா வகிர்-குற்றமற்ற மாவடுவாகும்,' என - என்று சொல்லுமாறு, பொலிந்த - விளங்குகின்ற, கண - கண்களையுடைய, மயிலே - மயில் போன்றவளே! நெடுகு கூனல வால் நீட்டின - மிக்ககூனையுடைய வாலை நீட்டிக்கொண்டிருப்பனவான, உருகுறு நெஞ்சம கடுவன் -(அன்

பால்) உருகுகின்ற மனதனதக்கொண்டுள்ள ஆண்குரங்குகள், இடுகு கண்ணினர் இடர் உறு மூப்பினா மாதவாகரு - இடுகிய கணகளையுடையவரும் மனத்துன்பமுண்டாவதற்குக்காரணமான மூப்பை யுடையவருமான பெருந்தவசியர்க்கு, ஏக - செல்லுமாறு, அரு நெறி - (செல்வதற்கு) அரிய வழியை, காட்டுவ - காட்டுவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

இம்மலையிலுள்ள கடுவன்குரங்குகள், மூப்பையடைந்து கணணிடுகிப் போய் வழியறிந்துசெல்லமுடியாமல் வருந்துகின்ற பெருந்தவசியரிடத்துப் பேரன்புபூணடு அவாகள் செல்லுதற்குஉரிய அருநெறியைக காட்டுமென்க. பி - ம்.—[1]மாவடுவகிறேன. [2]என்ன. [3]கூலவால, கூனவால், கோலவால். [4]அருகுறுநெஞ்சக, உருகின நெஞ்சிற், உருகின நெஞ்சக. (எஎஅ)

ருகூக. பாந்த டேரிவை பழிபடப் பரந்த[1]பே ரல்கு
லேந்து நான்மணி மார்பின ராகுதிக் [2]கியைந்த
கூந்தன் மென்மயில குறுகின நெடுஞ்சிறை கோலிக்
காந்து [3]குண்டதின் வயங்கெரி யெழுப்புவ காணாய்.

(இ - ள்.) பாந்தள - பாமபின்படமும, தோ - தோததட்டும, இவை - (என்ற) இவைகளை, பழிபட - (உவமையாகாமற்) பழிபபையடைய, பரந்த - பரவிய, பேர அல்குல - பெரியஅல்குலையுடையவளே! கூந்தல் மெல் மயில் - தோகையையுடைய மெல்லிய மயிற்பறவைகள்,குறுகின-நெருஙகியனவாய்,- நூல் ஏந்து மணி மாாபினா ஆகுதிகரு இயைநத - பூணூலைதரித்த அழகிய மாாபையுடையவராகிய அநதணாகள ஓமஞ்செயவதறகுப் பொருந்தியனவான, காந்து குணடத்தின் வயஙகு எரி - வெமமை வீசுகின்ற குணடஙகளினுள்ளே பொருநதிய அககினியை, நெடு சிறை கோலி - (தமது) நீணட சிறகைப்பிரித்து விரித்து, எழுப்புவ - ஜவலிககசசெய்பவற்றை, காணாய—.

சித்திரகூடமலையிலுள்ள மயிலகள அநதணாஓமஞ்செயயுமாறு குண்டத்திலுள்ள அககினியைக தஞ்சிறகைமூடிமூடி விரித்து விரித்து விசிறியாற்காற்றையுணடாககுவதுபோற் காற்றையுணடாககி எரியச்செயயுமெனக. ஜவலிக்கும்போதுதான் அககினியில ஓமஞ்செயயவேணடு மென்பது, நூற்றுணிபு. குணடம-தீவளாககுமாறுஅமைககபபடுவது. அலகுலுககுப பாந்தட்படமும தோத்தட்டும் உவமைகூறப்படும. பி - ம் —[1]பொற்குயிலே. [2]இயைய. [3]குண்டததிலஙகெரி, குணடததில-ஙகெரி. குணடத்தினஙகெரி. (எஎகூ)

ருஉ. அலம்பு வார்குழ லாய[1]மயிற்பெண் [2]ணாருங் கலமே
நலம்பெய் வேதியர் [3]மாாபினுக் [4]கியைவுற நாடி
சிலம்பி [5]பஞ்சினிற [6]சிக்கறத் [7]தெரிந்தநா [8]றமாம்
[9]பலம்பெய் [10]மந்திக ளுடன்வந்து கொடுப்பன பாராய்.

(இ - ள்.) அலம்பு வாா குழல்-அசைகின்ற நீணட கூந்தலையுடைய,ஆய் மயில் - அழகிய மயிலபோலுஞ் சாயலைககொணட, பெண அரு கலமே-அருமையாகிய ஆபரணம்போல் விளக்கம்பொருந்திய பெணணே! நலம் பெய்

வேதியர்-(தம்முடைய நல்லொழுக்கத்தால் உலகத்தார்க்கு)நன்மையைச் செய்கின்ற வேதம்வல்ல அந்தணர்கள், மார்பினுக்கு-மார்பிற்பூண்பதற்கு, இயைவு உற - பொருந்த, நாடி - ஆராய்ந்து, சிலம்பி பஞ்சினில் - பட்டுப்பூச்சிக்கூடு பருத்திப்பஞ்சு என்ற இவற்றினின்று, சிகழு அற தெரிந்த - சிக்கில்லாதபடி ஆராய்ந்துகொணர்ந்த, நூல் - நூல்களை, தேமா பலம் பெய் மந்திகள்-தேமா மரத்தினின்று கனியை யுகுக்குந் தன்மையனவாகிய குரங்குகள், உடன் வந்து - ஒருசேரவந்து, கொடுப்பன - கொடுப்பவற்றை, பாராய்—; (எ-று.)

அந்தணர் பூணும் யஜ்ஞோபவீததிற்கு உதவுமாறு மந்திகள் சிலம்பி நூல் பஞ்சுநூல்களைத் தெரிந்துகொடுக்கு மென்க. வேதசசடஙகுசெயகையில் மறையவா ஆடையை யஜ்ஞோபவீதமாகப் பூணவேணடு மென்பது, நூற் கொள்கை: ஆகவே, சிலம்பிநூல் அவ்வணணமபூணும ஆடையை நெய்வதற்கு உதவு மென்க. பருத்தியினுலியனற நூல்கொணடு முறுககிய பூணூலைப் பூணுதல், பிரசித்தம். சிலமபிபஞசஎனறு பருததியைச சுட்டுவதாகக கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அலம்பு- வணடுகள்) ஒலிககின்ற எனினுமாம. பி - ம் — [1]வளை. [2]இருந. [3]ஆகுதிககு. [4]இசைவுற, இசைவன, இயைவன. [5]பஞ்சினூல். [6]சிக்குறத். [7]திரித்தன, திரித்தநூல், தெருட்டுநூல். [8]தேமாப். [9]பலஙகள். [10]மந்தியொடு. (எ௮௦)

௩௩. [1]தெரிவை மார்க்கொரு கட்டளை யெனச்செய்த திருவே
பெரிய [2]மாக்களிற் பலாக்களிற் பிறங்கிய வாழை
யரிய மாக்கனி [3]கடுவன்க ளன்புகொண் டளிப்பக்
கரிய [4]மாகிழங் ககழ்ந்தன கொணர்வன காணாய்.

(இ - ள்.) தெரிவைமார்க்கு - தெரிவைமாரைப்படைததற்கு, ஒரு கட்டளை என செய்த - ஒருகட்டளைககருவியைபபோலப் படைககப்பட்டுள்ள, திருவே - இலக்குமிபோன்றவளே! பெரிய மாககளில - பெரியமாமரஙகளிலும், பலாககளில் - பலாமரஙகளிலும், பிறஙகிய வாழை - விளஙகிய வாழைமரஙகளிலுமுள்ள, அரிய மா கனி - மிகவினிய சிறந்தபழஙகளை, கடுவன்கள்-ஆணகுரஙகுகள். அன்பு கொணடு - (முனிவாகளிடததுப்)பக்தியுடனே, அளிப்ப - கொணடுதர, கரிய மா - பன்றிகள, கிழஙகு அகழ்ந்தன - (கவலை வள்ளி முதலியவற்றின) கிழஙகுகளைத தோணடினவையாய், கொணாவன - (அம்முனிவாகட்குக) கொணடுவந்து தருவனவறறை, காணாய்—; (எ - று.)

கட்டளை-உருவமமைததற்கு ஏற்படுத்திய மாதிரியுருவம். அழகிய மகளிரைப்படைததற்குக கட்டளையாக உன்னைக் கொள்ளும்படி பேரழகு படைத்தவளே!என்பது,முதலடியின்கருத்து. மாதர்கற்பிற்கு உரைகல்லொப்பவளாதலின், 'தெரிவைமாாககொருகட்டளையெனசசெயத திருவே' என்று உரைததலுமொன்று: கட்டளை - உரைகல் கடுவன்கள் மாக்கனிமுதலியவற்றையும், பன்றிகள் கிழஙகுகளையும முனிவாககுக் கொணாந்துதரு மென்க. முன்னும் பின்னுமுள்ள பாடல்கள் முனிவாக்கு விலஙகுகள் உதவுவனவற்றைக் கூறுத

லால், இச்செய்யுட்கும் அங்ஙனமே கருத்துக்காண்க. பி-ம்:—[1]தெரிவையர்க்கு. [2]மாக்கனிபலாக்கனி. [3]கடுவன்கள்கடிது, கடுவனுண்டினிது. [4]மாகிழங்க கழ்ந்தவர்க்கருள்வன, மாககள்கிழங்ககழ்ந்தன கொடுப்பன. (எஅச)

௩௪. ஐவ னக்குர [1]றினைக்கதி ரிறுங்கவை யவரை
மெய்[2]வ ணக்குறு [3]வேயின மீன்றமெல் லரிசி
பொய்[4]வ ணக்கிய மாதவர் புரைதொறும் புகுந்துன்
கைவ ணத்தவாய்க் கிள்ளைதந் தளிப்பன காணாய்.

(இ - ள்.) ஐவனம குரல்-மலைநெலலின கதிரையும, தினை கதிர்-தினைப் பயிரின் கதிரையும், இறுங்கு அவை-சோளததின் கதிரையும், அவரை-அவரைகளையும், மெய் வணககுறு வேய இனம ஈன்ற மெலல அரிசி - தமமுடலை வணஙகுந்தனமையுளள மூஙகிற்கூடடஙகளினின்று தோன்றிய அரிசிகளையும், உன் கை வணதத வாய கிள்ளை-உன்னுடைய கையின்தன்மைபோன்ற செவ்வாயையுடைய கிளிகள, பொய் வணககிய மாதவர புரைதொறும் புகுந்து-பொய்மையை யோட்டிய பெருந்தவசியரின ஆசசிரமஙகளதோறுமபோய், தநது அளிப்பன-அன்போடு கொடுப்பவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

இறுஙகவை என்ற இடததுள்ள அவை யென்னுஞ் சுட்டு,ஐவனம் தினை எனபவற்றிலேயுளள 'குரல, கதிர்'எனபவற்றின் பொருளைசசுட்டிற்று.வணககிய என்ற சொல்இலககணைபால்,வென்ற என்ற பொருளைக காட்டிற்று.பி-ம்:— [1]ஏனலினகதிரிறுஙகவரை. [2]வணககுற. [3]வேழமீன்றீனற, வேழமீன்றளிதத. [4]வணககில. (எஅ௫)

௩௫. இடிகொள வேழத்தை [1]யெயிறமொறு மெடுத்துடன் விழுங்
[2]கடிய மாசுணங் கறறறிந் தவரென [3]வடஙகிச [குங
சடைகொள் சென்னியர் [4]தாழ்விலர் தா[5]மிதித் தேறப
[6]படிக ளாமெனத் தாழ்வரைக கிடப்பன பாராய்.

(இ - ள்.) இடி கொள வேழததை - பிளிறுதலைககொண்ட யானையை, எடுதது-, எயிறமொறுமும-(அவற்றின) தந்தஙகளோடும், உடன் விழுஙகும் - ஒருசேரவிழுஙகுகின்ற, கடிய மாசுணம் - கொடிய மலைபபாம்புகள, கறறு அறிந்தவா என அடஙகி - கற்றறிந்தபெரியோர்போல அடககத்தை மேற்கொண்டு, தாழ்வு இலா சடை கொள சென்னியா-குற்றமற்றவராய்ச சடைபூண்ட முடியைககொண்ட தவசியா,தாம மிதிதது ஏற—; படிகள் ஆம் என-படிகள்போல, தாழ் வரை - மலையடிவாரஙகளில், கிடப்பன-இருப்பவற்றை, பாராய்—; (எ - று.)

யானையைத் தந்தஙகளோடும விழுஙகுங்கொடுமையையுடைய மலைப் பாம்புகட்கு இமமுனிவரை விழுஙகுவது ஒருபெரியதொழிலன்றாயினும், அவை தலமகிமையால் அககொடுமைநீஙகி படிபோலத் தமமீது அம்முனி

வர்கள் கால்வைத்துஏறுமாறு உதவுகின்றனவென்க. "மதக்கதமா அடங்கு பேழ்வயிறரவு" (௪) என்றார், கீழும். பி-ம்:—[1]எடுத்துடனெயிற்றெருடுவிழுங் கும். [2]கடிகொண். [3]வணங்கிச. [4]தாவிலாதாம், தாழ்விலாதவர், தளாவிலரர்ய். [5]பிடித்தேற. [6]படிகடாம். (எஅ௩)

௩௬. அசும்பு பாய்வரை யருந்தவ முடித்தவர் [1]துணைக்கட்
டசும்பு [2]வேய்ந்தவ ரொத்தவர் தமக்குவிண் டருவான்
விசும்பு [3]தூர்ப்பன வாமென [4]வெயிலுக [5]விளங்கும்
பசும்பொன் மானங்கள் போவன வருவன பாராய்.

(இ - ள்.) 'அசும்பு பாய் வரை - ஊற்றுப்பெருக்குப் பாயப்பெற்ற இம் மலையிலே, அரு தவம் முடித்தவர் - (பிறராற்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைச் செய்துமுடித்தவரான, துணை கண் தசும்பு வேய்ந்தவர் ஒத்தவர் தமக்கு-(தமது) இரண்டு கண்களினாலும் நீர்க்குடத்தைக் கவிழ்த்தவர்போல நீரைப்பெருக்குகி ன்றவர்க்கு, விண் தருவான்-மோட்சலோகத்தைத் தரும்பொருட்டு, விசும்பு தூர்ப்பன ஆம் - ஆகாயத்தை நிரப்புவனவாகும,' என - என்று கருதுமாறு, வெயில் உக விளங்கும் - சூரியனதுகிரணமும் கீழ்ப்படுமாறு மிக்கவொளி கொண்டுதோன்றுகின்ற, பசும் பொன் மானங்கள் - பைம்பொன்னினாலியன்ற விமானங்கள், போவன வருவன - போவனவும் வருவனவுமாகியிருப்பவற் றை, பாராய்—; (எ - று)

தேவர்கள் சஞ்சரிக்குமிடமாதலால், அவர்கள் விமானங்களிலேறிப் போவதும் வருவதுமாக இருக்க, அவ்விமானங்களை, இங்குள்ள பெருந்தவசி யரை விண்ணுலகத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப் போவனவும் வருவன வுமாக நிற்கும் விமானம்போலுமென்கக் குறித்தார். அங்குள்ள மாதவர்கள் கடவுளைத் தியானிப்பதாற் பெருமகிழ்ச்சிமிக்க அம்மகிழ்ச்சிமேலீட்டினால் தம் இருகண்களிலும் தாரை தாரையாகக் *கண்ணீர் வார நிற்ப ராதலால் அப்படிப்பட்டவரை 'துணைக்கட் டசும்புவேய்ந்தவ ரொத்தவர்' என்றார். தசும்பு - குடம். மூடுதலென்றுபொருளுள்ள வேய்தலென்பது - இலக்க ணையால், கவிழ்த்தலென்ற பொருளைத்தந்தது. இனி, இத்தொட ர்க்கு - இரண்டு துவாரத்தைக்கொண்டதொரு குடத்தைக் கவித்துக் கொண்டவர்போன்றவ ரெனப் பொருளுரைத்து, அம்மாதவரின் சடைமுடி தசும்பு [குடம்] போன்றிருத்தலால் இரு கண்களுடன் சடைமுடியையுடைய அம்முனிவரை 'தசும்புவேய்ந்தவரொத்தவர்' எனக் கூறிய தெனப் பொருள்

* 'ஆஹ்லாதசீத நேத்ராம்பு:புளகீக்ருதகாத்ரவாந் ஸதா பரகுணாவிஷ்ட: த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:' [எப்போதும் பரம்பொருளின் குணங்களா லேயே புகப்பெற்றவனும் கடவுளின்தியானத்தினா லான மகிழ்ச்சியாற் குளிர்ந்த கண்ணீர்ப்பெருக்கைக்கொண்டவனும் உடம்புமுழுதும் மயிர்க் கூச்சு எறியப்பெற்றவனுமான உத்தமன் யாவராலும் தரிசித்தற்கு உரியன்" என்றவிடத்துக் கடவுளையே தியானிப்பார்க்கு ஆனந்தக்கண்ணீர் இரு கண் களினின்று தாரைதாரையாய்ப் பெருகுமெனக் கூறியதை இங்குக்காண்க.

கண்டாருமுளர். வெயில் என்பதை ஆகுபெயராற் சூரியனையுணர்த்திற்றாகக் கொண்டு, பேரொளியுள்ள சூரியன் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாக இருத்தலாற் போவனவும் வருவனவுமாகவுள்ள விமானங்கட்கு அசசூரியன் உவமையாகுமெனப் பொருளுரைப்பது முண்டு. பி-ம் —[1]அணைந்த,அனைய. [2]வேய்ந்தன. [3]தூர்த்தன. [4]வெயிலென. [5]வீசும். (எ௮௪)

௬௭. [1]நெய்கொ ணீருண்டு நெருப்புண்டு [2]நீண்டமைந் நிறைந்த
வைகொள் வேலெனக் காலனு மறுகுறுங் கண்ணாய்
மெய்க ணோகின்ற பிடிகளை விரும்பிய வேழுங்
கைக [3]ணோகில தாங்கின நிற்பன காணாய்.

(இ - ள்.) நெருப்பு உண்டு - (காய்ச்சிப் படிக்குமாறு) நெருப்பிற்கிடந்து, நீர் கொள் நெய் உண்டு-நீர்வளருபத்தைக்கொண்ட நெய்யைத (துருப்பிடியாமலிருப்பதற்காகப்) பூசப்பெற்று, நீண்ட—, மை நிறைந்த-அஞ்சனம்நிரம்பிய, வை கொள் - கூர்மையைக்கொண்ட, வேல் என-வேற்படைபோல, காலன் உம் மறுகுறும் கண்ணாய்-யமனும் கலங்குமாறுள்ள கண்களைப்படைத்தவளே! மெய்கள் நோகின்ற பிடிகளை - (கன்றை ஈனுமாறு) உடம்புநோவப்பெற்ற பெண்யானைகளை, விரும்பிய வேழம்-விருப்பங்கொண்டுள்ள ஆண்யானைகள், கைகள் நோகில தாங்கின நிற்பன-(தம) கைகள நோவப்பெறாமல் தாங்கிநிற்பவற்றை, காணாய—; (எ - று.)

இதனால்,ஈனுமாறு பிரசவநோவையடைந்துள்ள பெண்யானையை ஆண்யானை தமகைகளால் தாங்குவதைச சீதைக்குக காட்டுகின்றான் மைந்நிறைந்த வேல் - கண்கட்கு இலபொருளுவமை. நீருண்டெனபதற்கு - நீரையுட்கொண்டு நெய்கொள வேல என இயைத்து உரைப்பினுமாம; கண்கள் நீரையுட்கொண்டுள்ளன என்பது, யாவரும உணாந்ததே நீருண்டென்பது - துவைத்தலெனப்படும நீரில்தோயததலைநாட்டுமெனககொள்ளுதல், ஏற்கும். பி - ம் —[1]நெய்களுண்டு நீருண்டு செ ந். [2]நெருப்பெனநிறதத, நெருப்பெனநிறக, நீண்டகை நிறைந்த, நீண்டகநிறைந்த. [3]நோககில. (எ௮௫)

௬௮ விடங்கொ ணோக்கி மின் னிடையினை மின்னென வெருவிப்
படங்கொ ணாகங்கண் முழை[1]புகப பதைபபன பாராய்
மடங்க [2]லாளிக ளெனககொடு [3]மழையின [4]முழங்கக்
கடங்கொள் காரமதக கைமமலை [5]யிரிவன காணாய்.

(இ - ள்.) விடம் கொள் நோக்கி - நஞ்சுத்தன்மையைக்கொண்ட கண்களையுடையவளே! மின் இடையினை-உனது மருங்குலை, மின் என வெருவி-மின்னலென்றுகருதி அஞ்சி, படம் கொள் நாகங்கள்-படத்தைக்கொண்டுள்ள பாம்புகள், முழை புக - புற்றிலே புகுவதற்காக, பதைப்பன - துடிப்பனவற்றை, பாராய—; கடம் கார மதம கொள கைம்மலை - கன்னத்திற் கருநிற மதநீர் பெருகப்பெற்ற யானைகள், மழை இனம முழங்க - மழைக்குலம் கர்ச்சிக்க, (அவ்வொலியை), மடங்கல ஆளிகள் என கொடு-(பெடரிமயிர்) மடங்கப்

பெற்ற சிங்கங்களினொலி யெனக் கருதி, இரிவன-நிலைகெட்டுஓடுவனவற்றை, காணாய்—; (எ - று.)

நாகங்கள் இடையை மின்னலெனமயங்கியனவென்றும், யானைகள் மழையினத்தின் முழக்கத்தை ஆளியின் முழக்கமெனமயங்கினவென்றுங் கூறியது மயக்கவணியாம். பி ம் —[1]புகைப்புதைப்பன, புக்குப்பதைப்பன. [2]வாளரியெனக்கொண்டு, யாளிகடனைக்கண்டு. [3]மழையினின், மழையுடன். [4]முழங்கி. [5]பிரிவன. (எஅசு)

௩௯ இனைய யாவையு மேந்திழைக் கியம்பினன் காட்டி
யனைய மால்வரை யருந்தவ [1]ரெதிர்வர வணங்கி
வினையி னீங்கிய வேதியா விருந்தின ளானான்
மனையின் மெய்யெனு மாதவம் புரிந்தவன் [2]மைந்தன்.

(இ-ள்.) மனையில் மெய் எனும் மாதவம் புரிந்தவன் மைந்தன்-இல்லறத்தில் இருந்தபடியே சத்தியமென்கின்றபெருந்தவத்தைச்செய்தவனான சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரனான ஸ்ரீராமன்,—ஏந்து இழைக்கு-தரித்த ஆபரணங்களை யுடையசீதாபிராட்டிக்கு, இனைய யாவை உம்-இத்தன்மையனவான பலவளங்களையும், இயம்பினன் காட்டி-சொல்லிக்காட்டி, அனைய மால் வரை அரு தவர் எதிர் வர வணங்கி - அந்த மலையில் தவசியர் தன்னெதிரேவர அவர்களை வணங்கி, வினையின் நீங்கிய வேதியர்-தீவினை நீங்கிய (அந்த) மறையவர்கட்கு விருந்தினன் ஆனான் - விருந்தினனாகஆனான்; (எ - று.)

இங்ஙனம் மலைவளத்தைச் சீதாபிராட்டிக்கு ஸ்ரீராமன் காட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அம்மலையில்வாழுந் தவசியர் எதிர்கொள்ள, அவர்களை வணங்கி அவர்கட்கு விருந்தினனாயின னென்பதாம். வனத்திலிருந்து தவஞ்செய்வாரினும் வேறுபாடு விளங்க, 'மனையின் மெய்யெனு மாதவம் புரிந்தவன்' என்றார். முதனூலையொட்டி வேதியரென்பது - வான்மீகிமுனிவரைக் காட்டுமென்னலாம். பி-ம்—[1]எதிர்கொள. [2]அமைந்தான். (எஅஎ)

வேறு.

௪௦.—சூரியன் அத்தமித்தல்.

மாவிய லுதயமாந் [1]துளப வானவன்
மேவிய பகையிரு ளவுணர் [2]வீய்ந்துகக்
கா[3]வியல் குடவரைக் கால நேமிமே
லேவிய [4]திகிரிபோ லிரவி [5]யேகினான்.

(இ - ள்.) மா இயல் உதயம் ஆம் துளபம் வானவன்-பெருமைபொருந்திய தோற்றத்தைக்கொண்டதிருத்துழாயமாலையையணிந்த கடவுளாகியதிருமால், மேவிய பகை இருள் அவுணர் வீய்ந்து உக-பொருந்திய பகைமையைக்கொண்டஇருள்நிறமபடைத்த அவுணர் இறந்தொழியக்கருதி, (அவ்வவுணரில் மிகக்கொடியவொருத்தனான), காலநேமி மேல் - காலநேமிமீது, ஏவிய-செலுத்திய, திகிரி போல் - சக்கரப்படைபோல, கா இயல் குட வரை - சோலைகள் பொருந்திய அத்தகிரியில், இரவி ஏகினான்-சூரியன்போய்ச்சேர்தான்; (எ-று.

சூரியன் குடவரைசேர்ந்தது - அசுரர்மீது பகைமைகொண்டு பொருது ஒழிக்குந்தன்மையுள்ள திருமால் காலநேமியென்னும் அசுரன்மீது தன்சக்கரப் படையை வீசியெறிந்ததுபோலு மென்றவாறு தன்மைத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. திருமாலின் திருவவதாரம்யாவும் மற்றையோரின் பிறவிபோலக் கரும வசத்தினல் நிகழ்வதன்றித தன்னிச்சைபால நிகழ்ந்து அப்பெருமானுக்குப் பேரொளியை விளைத்தலால், 'மாவியலுகபமாந்துளபவானவன்' என்றார். கட வுட்கு எவரிடத்தும இயற்கையாகப் பகை நணபுஎன்பன இல்லையாயினும், தன் தன்மையையுணர்ந்து வழிபடுந தன்னடியாரை உயிர்போலப் பாராட்டுந் தன்மையனாதலின், அன்னாரை நலிபவரைப் பகையாகக் கருதுவ னென்க.

**காலநேமிமேலேவிய திகிரி என்பதிலடங்கிய சரிதம் வருமாறு:—** நரசிங்காவதாரஞ்செய்த திருமாலாற் கொலலப்பட்ட இரணியாசுரனுக்குப் புத்திரனான நூறுதலைகளையும் நூறுகைகளையும்படைத்த காலநேமியெனப வன் தேவாசுரயுத்தத்தில் முதுகிட்ட அசுரர்களின்பக்கத்திலேவந்து தேவர் கள்யாவரையுஞ்சயித்துச் சத்தியலோகத்திற்சென்று பிரமனைத் தேவர்கள் துதிப்பதுபோல அசுரர்யாவரும் தன்னை வணங்கித் துதிக்குமபடி வீற்றி ருந்து, பிறகு பின்னுஞ்செருக்குக்கொண்டு தனதுதப்பனை [இரணியனை]க் கொன்ற திருமாலினிடத்துச் சென்று பகைமைபாராட்டிப் போர்செய்யத் தொடங்க, திருமால தனதுசக்கரப்படையால் அவ்வசுரனது நூறுதலைகளை யும் நூறுகைகளையும் அறுத்துத்தள்ளினு னென்பது. பி - ம் —[1]துள்வவான வன், துளபவானினன், துளதிவானவன், துளவயாதவன். [2]வீங்கிய. [3]உயர். [4]நேமிபோல், திகிரியின. [5]எய்தினன். (எஅஅ)

**௬௯. — செவ்வானம் சந்திரோதயம் இவற்றின் வருணனை.**

சக்கரந் தானவ னுடலிற் றாக்குற
வெக்கிய [1]சோரியிற் [2]பரந்த தெங்கணுஞ்
செக்கரத் [3]தீயவன் வாயின் றீர்ந்து[4]போ
யுக்கவான் றனியெயி றொத்த [5]திந்துவே.

(இ - ள்.) சக்கரம் - (திருமாலின்) சக்கரப்படை, தானவன்-(காலநேமி யென்னும்) அசுரனது, உடலில - உடமபிலே, தாக்குஉற - தாக்கியபோது, எக்கிய-(அவ்வுடலிலிருந்து)மிகுதியாக வெளிப்பட்ட, சோரியின - இரத்தம போல,செக்கர்-செவ்வானம, எங்கண உம் பரந்தது-எங்கும் பரவியது;இந்து- (அப்போது வானத்துத்தோன்றிய) பிறைச்சந்திரனே,* அந் தீயவன் வாயில் தீர்ந்து போய் - அந்தக் கொடிய காலநேமியினது வாயினின்று வெளிப்பட் டுப்போய், உக்க - சிந்திய, வான் தனி எயிறு - பெரிய ஒற்றைக் கோரப் பல்லை, ஒத்தது—; (எ - று.)

அப்போது தோன்றிய செவ்வானம் காலநேமியைச் சக்கரப்படையறுக் கும்போது அவனுடம்பினின்று எங்கும்பரவிய குருதியையும் பிறைச்சந்தி

ரன் அவ்வசுரனது வாயினின்று உக்க ஒற்றைக்கோரப்பல்லையும் போன்றன வென்க. எக்குதல்-மிகுதலெனப்பொருளைக்காட்டிய திசைசசொல். தற்குறிப் பேற்றவணி. பி-ம்'—[1]குருதியிற்.[2]பரந்த. [3]தியன்.[4]வேறு.[5]மீனெலாம். (எஅக)

சஉ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - மாலைக்காலவருணனை.

ஆனன மகளிருக் களித்த தாமரைப்
பூநனி முகிழ்த்தன [1]புலரி போனபின்
மீனென விளங்கிய வெள்ளி [2]யாம்பல்வீ
வானென மணித்தட [3]மலர்ந்த வெங்குமே.

(இ - ள்.) புலரி போன பின் - சூரியன் அஸ்தமித்தபின்பு, மகளிருக்கு- பெண்பாலார்க்கு, ஆனனம - முகப்பொலிவை, அளித்த - தந்தனவாய், தாம ரைப்பூ - தாமரைமலர்கள், நனி முகிழ்த்தன - மிகவும் குவிந்தன; வான் என மணி தடம்-வானத்தைப்போல உள்ள) அழகிய நீர்நிலையின்,எங்கும்-மலர்ந்த- எல்லாவிடத்தும் மலர்ந்தனவாகிய, வெள்ளி ஆமபல் வீ - வெண்ணிறமுள்ள ஆம்பல்மலர்கள், மீன் என விளங்கிய - (அவ்வாகாயத்தில) நட்சத்திரங்கள் (விளங்குவதுபோல) விளங்கலாயின; (எ - று.)

தாமரைமலர் மலர்ந்திருந்த காலத்தில் தம்மைப்போல் வேறொன்று இருந்தமைபற்றி மலராதிருந்த மகளிர்முகம தமக்குஇணையின்றி அம்முகம் மலர்ச்சியுறும்படி தாமரை குவிந்தன என்பது 'ஆனனமகளிருக்களித்த தாம ரைப்பூ நனிமுகிழ்த்தன' என்பதன் பொருள். வானத்து மீன் விளங்குவது போல நீர்த்தடத்து வெண்ணிறவாம்பல மலர்ந்துவிளங்கின என்பது, பின் னிரண்டடிகளிற் கூறிய பொருள். பி - ம் —[1]அலரி. [2]ஆமபல்கள். [3]மலர்ந்த தெங்குமே, மலர்ந்தொங்குமே. (எகா)

சங. மந்தியுங் கடுவனு மரங்க ணோக்கின
தந்தியும் பிடிகளுந் [1]தடங்க ணோக்கின
நிந்தையில் [2]சகுந்தங்க ணீள நோக்கின
வந்தியை நோக்கினு னறிவை நோக்கினான்.

(இ - ள்.) (அப்போது), மந்தி உம கடுவன உம் மரங்கள் நோக்கின - ஆணகுரங்குகளும பெணகுரங்குகளும (இராபபோதில தங்கியிருக்குமாறு) மரங்களை நாடிச்சென்றன; தந்திஉம பிடிகளஉம - (பகலிற் காடுகளிலெல் லாந்திரிந்த) ஆணயானைகளும பெணயானைகளும, தடங்கள் நோக்கின - (தாம்பதுங்கிவாழ்தற்குஉரிய) மலையடியை நாடிச்சென்றன; நிந்தை இல் சகுந்தங்கள் - குற்றமற்ற பறவைகள, நீளம நோக்கின - (தமது) கூட்டை நாடிச்சென்றன; அறிவை நோக்கினான் - தத்துவஞானத்தினாலேயே அறி தற்கு உரியவனான இராமபிரான், (தான கொணட மானுடவேஷத்திற்கு ஏற்ப), அந்தியை நோக்கினான - மாலைககாலத்திற் செயதற்கு உரிய கட மையை நாடிச்செய்யலானான்; எ - று.)

தடம்-மலையடி: வடசொல். நீளம - நீடம்என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பி - ம்: —[1]தட்டம. [2]சகுந்தமுநீடம, நியமமுநீடல. (எகக)

௪௪.—இராமன்முதலியோர் குலதேவதையைத் தியானித்தல்.

மொய்[1]யுறு நறுமலர் [2]முகிழ்த்த வாஞ்சில
மை[3]யறு நறுமலர் [4]மலர்ந்த வாஞ்சில
வையனோ [5]டிளவற்கு [6]மமிழ்த நாளுக்குங்
கைகளுங் [7]கண்களுங் கமலம் [8]போன்றவே.

(இ - ள்.) மொய் உறு - (இதழ்கள்) நெருங்கிய, நறு மலர் சில - நறுமணமுள்ள மலர்களிற் சில, முகிழ்த்த - கூம்பின; மை அறு நறு மலர் சில - குற்றமற்ற நறுமணமுள்ள மலர்களிற்சில, மலர்ந்த - அலர்ந்தன; (அப்போது), ஐயனோடு - இராமபிரானுக்கும், இளவற்கு உம் - இளையபெருமாளுக்கும், அமிழ்து அனாளுக்கு உம் - அமுதத்தையொத்தவளான சீதாபிராட்டிக்கும், கைகள் உம் கண்கள் உம் —, கமலம் போன்ற - தாமரைமலரை யொத்துக் குவிந்துகிடந்தன; (எ - று.)—ஆம் - அசைகள்.

மாலைக்காலத்திற் சிலமலர்கள் குவிவனவும் சிலமலர்கள் அலர்வனவுமாக, அப்போது இராமனும் இளையபெருமாளும் சீதையும் கைகளைக்குவித்துக் கண்களை மூடியவண்ணம் தமதுகுலதெய்வத்தைத் தியானித்தன ரென்பதாம். இனி, உறங்கினரெனக் கொள்ளின், இலக்குமணன் வனவாசகாலமெல்லாம் உறங்கில னென்பதனோடும், மேல் "சாலைவகுத்தெதிர்பதினான்" என்பதனோடும் மாறுபடுமென்க. பி-ம்.—[1]குழை, கிளர். [2]முகிழ்த்தது. [3]உறு. [4]மலர்ந்தது. [5]இளவலுக்கு, இளவலும். [6]அணங்கனாளுக்கு, அமிழ்தனாட்கிரு. [7]முகங்களும். [8]போன்றதே. (௭௧௨)

௪௫.—தம்பி வகுத்த பர்ணசாலையை ஸ்ரீராமன் வந்தடைதல்.

மாலைவந் தகன்றபின் மருங்கி லாளொடு
மேலவ னிருந்திட விரும்பி யேமனங்
கோலிநற் குணத்திளங் குரிசி லாங்கொரு
சாலையை வகுத்தமை சாற்று வாமரோ.

(இ - ள்.) நல குணத்து இளைய குரிசில் - சிறந்த குணமுள்ள இளைய பெருமாள்,— மாலை வந்து அகன்ற பின் - மாலைக்காலந்தோன்றி நீங்கிய போது [இராக்காலம் வந்திட்டபின்பு], மருங்கு இலாளொடு உம் - நுண்ணிய இடையையுடைய சீதாபிராட்டியுடனே, மேலவன் - சிறப்புற்ற இராமபிரான், இருந்திட - தங்கியிருக்கும்படி, விரும்பி - விருப்பங்கொண்டு, மனம் கோலி - மனத்தினுற் சிந்தித்து, ஆங்கு - அங்கே, ஒரு சாலையை - ஒருபர்ணசாலையை, வகுத்தமை - செய்தமையை, சாற்றுவாம் - இனிச்சொல்லுவோம்; (எ - று.) அரோ - ஈற்றசை. சாலைவகுத்தமை சாற்றப்படுவதை மேல் நான்குகவிகளிற் காண்க.

மருங்கிலாள், இன்மை - நுண்மைகுறித்தது. இச்செய்யுளின்பின் மூன்றடிகள் அச்சிட்டபிரதிகளிலும் சிலஏட்டுப்பிரதிகளிலும் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன.— "வேலைவர் துறைவிட மேய தாமெனக், கோலைவக் குமிழ்சிலைத் தம்பி கோலிய, சாலைவர் தெய்தினன் றவத்தி னெய்தினன்." இத்தப்

பாடத்தில், மூன்றாமடியில், 'வந்து'—சொல்விழுக்காட்டால்வந்தது: ஜூணா, வந்து - காற்றுப்போல் விரைந்துசெல்லுகின்ற, கோலை உமிழ் சிலை என்று மாம். தவத்தினெய்தினான் - தவத்தினாலடையப்படும் பரம்பொருளானவன் [ஸ்ரீராமன்]; மேயதாமென எயதினான் என இயையும். (௭௧௫)

**௪௬.—௫௰.—ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்: இலக்ஷ்மணன் சாலை அமைத்ததையும், அந்தச்சாலையில் ஸ்ரீராமன் குடிபுக்கதையும் தெரிவிக்கும்**

தொடரான ஐந்துபாடலுக்கு ஒருங்கே பொருளுரைக்கப்படும்.

௪௬. நெடுங்கழைக் குறுந்[1]துணி நிறுவி மேனிரைத்
தொடுங்கலி னெடுமுக டொழுக்கி [2]யூழுற
[3]விடுங்கலில் கை[4]விசித் தேற்றி யெங்கணு
முடங்கலில் [5]வரிச்சுமேல [6]விரிச்சு மூட்டியே.

௪௭. தேக்கடைப் [1]படலையிற் [2]கூரை [3]செய்துபின்
பூக்கிளர் நாணலிற் [4]புல்லு வேய்ந்து[5]கீழ்த்
தூக்கிய [6]வேய்களிற் சுவருஞ் சுற்றுறப்
போக்கிமண் ணெறிந்தவை புனலிற் றேற்றியே.

௪௮. வேறிடம் [1]வீரற்கு மிதிலை நாடிக்குங்
[2]கூறின [3]நெறிமுறை குயிற்றிக் குங்குமச்
சேறுகொண் டழுகுறத் திருத்தித் திண்சுவ
ராறிடு [4]மணியொடுந் [5]தரள மப்பியே.

௪௯. மயிலுடைப் [1]பீலியின் விதான மேல்வகுத்
தயிலுடைச் சரிகையா லருகு [2]தூக்குறுத்
தெயி[3]லிளங் [4]கழைகளா லியற்றி யாறிடு
[5]செயலுடைப் [6]புதுமலர் [7]பொற்பச் சிந்தியே.

௫௰. [1]இன்னண மிளையவ னிழைத்த சாலையிற்
[2]பொன்னிறத் திருவொடுங் குடிபுக் கானரோ
நன்னெடுந் திசைமுக னகத்து [3]நம்மனோர்க்
குன்னரு முயிருறு [4]மொக்க வைகுவான்.

(இ-ள்.) (௪௬) நெடுங் கழை குறு துணி நிறுவி மேல் நிரைத்து - நீண்ட மூங்கில்களின் குறியதுண்டுகளைநிறுத்தி மேலே வரிசைப்படுத்தி, ஒடுங்கல்இல் நெடுமுகடு ஒழுக்கி - ஒடுங்குதலில்லாத நீண்ட தூலத்தை நேரேவைத்து, ஊழ் உற இடுங்கல்இல் கை ஏற்றி விசித்து - முறைமைபொருந்தச்சாய்க்காடில்லாத [கெட்டியான] வரிச்சுக்களை யேற்றிக்கட்டி, வரிச்சுமேல் (அப்படிக்கட்டிய) வரிச்சுக்களின்மேலே, எங்கணும் எல்லாவிடங்களிலும், முடங்கலில்-ஓலைக் கொத்துக்களைக்கொண்டு, விரிச்சு மூட்டி - பரப்பிமூடி, (௪௭) தேக்கு அடை படலையில் கூரைசெய்து - தேக்கிலைகொண்டுசெய்த பரப்பினால் கூரைமேற்

யைச்செய்து,பின்-,பூ கிளர் நாணலின் புல்லு வேய்ந்து-பொலிவுடன்விளங்குகின்ற நாணற்புல்லினால் அக்கூரையின்மேல்வேய்ந்து, கீழ் - கீழ்ப்புறத்தில், தூங்கிய வேய்களில்-மேலோங்க நிறுத்திய மூங்கில்களால்,சுவர் உம் சுற்று உற போக்கி-சுவரையும் சுற்றிலும்பொருந்த அமைத்து,(மேலோங்கநிறுத்திய மூங்கில்கட்கு இடையிடையே), மண எறிந்து அவை புனலில் தீற்றி - மண்ணைப் பிசைந்து எறிந்து நிறுத்தி(பின் அவை(சமனும்படி) நீரைத்தெளித்துமணியாசுக்கட்டையால்தேயத்து ஒழுங்குபடுத்தி--.(௪௮)வீரற்கும் மிதிலைநாடிக்கு உம் - இராமபிரானுக்கும் மிதிலைநாட்டிற்பிறந்தவளான சீதாபிராட்டிக்கும், கூறின நெறி முறை - (மனைபடி சாஸ்திரத்திற்) கூறிய ஒழுங்குமுறையே யமைய, வேறு இடம் குயிற்றி-வெவ்வேறு இடம் ஏற்படுத்தி, (உட்புறத்து), குங்குமம் சேறு கொண்டு அழகு உற திருத்தி - குங்குமம்போன்ற சேற்றைக் கொண்டு அழகுபொருந்தப் பூசி, திண் சுவர் - வலிய உட்புறத்துச்சுவரிலே, ஆறு இடு மணியொடு உம்-ஆற்றில்தோன்றிய ரத்தினங்களுடனே,தரளம் அப்பி-(அவ்வாறுகளிற்கிடைத்த) முத்துக்களையும் பதியவைத்து. (௪௯) மயில் உடை பீலியின் விதானம் மேல் வகுத்து - மயிலினுடைய பீலியினாலியற்றிய மேற்கட்டியை மேலேகட்டி. அயில் உடை சரிகையால் அருகு தூக்கு அறுத்து - கூர்மையையுடைய உடைவாள்களைக்கொண்டு அருகேதொங்கல்களைக்கொய்தமைத்து, எயில் யாறு இடு இளங்கழைகளால் இயற்றி-(அந்தச்சாலைக்கு) மதிளையும் [வேலியையும்] ஆற்றங்கரையிற்றோன்றிய இளைய மூங்கில்களைக் கொண்டேயமைத்து.செயல் உடை புது மலர் பொறப் சிந்தி-அழகுள்ள புதிய மலரை இனிதாகச்சிந்தி, நிறை இன்னணம் இயற்றினம். இளையவன்-இலக்குமணன், இழைத்த - செய்தமைத்த சாலையில் - பர்ணசாலையிலே,—நல் நெடு திசைமுகன் அகத்து உம் - மிக்க பெருமைபெற்ற பிரமதேவனுள்ளிலும், நம் அனோர்க்கு உன்ன அரு உயிர்கள் உம்-நம்மைப்போன்ற அஞ்ஞானிகளுடைய அறிவதற்குஅரிய உயிர்களிலும், ஒக்க-ஒருசேர [வேறுபாடில்லாமல்], வைகுவான்-தங்குபவனாகிய ஸ்ரீராமன், பொன் நிறம் திருவொடு உம்-பொன்னிறத்தவளாகிய இலக்குமியின் அம்சமான சீதாபிராட்டியோடும்,குடி புக்கான்—;

(எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

முதல்நான்கு பாடல்களால் இலக்குமணன் சாலையமைத்தலைக் கூறி, ஐந்தாவதுபாடலால் அப்படிப்பட்ட பர்ணசாலையில் இராமபிரான் குடிபுக்கமையைக் கூறுகின்றனரென்க. இந்த ஐந்துபாடல்களுள் இரண்டாவது பாடலின் பின்னிரண்டடிகள் - சுவரெழுப்பிய வகையையும், முதற்பாடலும் அடுத்தபாடலின் முன்னிரண்டடிகளும்-மேலே மூங்கிற்சிறுதுண்டுகள் ஏணிபோல்அமையவைத்து,அதன்மேலே உத்தரத்தையமைத்து,அவ்வுத்திரத்தின் மேல் ஓலை புல் தேக்கிலைகளை ஒன்றன்மேலொன்றாகக் கூரையாக வேய்ந்த வகையையும் கூறும். விசிச்சுமூட்டி - விசிசுக்கொடிகளாற் கட்டியென்றுமுரைப்பர். பகற்போது இராமன் தங்கியிருக்கையில் முனிவர்முதலியோர் காண வரின் சீதையும் உடன் உட்கார்ந்திருப்பது மரியாதையன்று ஆதலால், மூன்

மூவது செய்யுள் - வீரற்கும் மிதிலைநாடிக்கும் வெவ்வேறிடம் குயிற்றின மையைத் தெரிவிக்கும். இலக்குமணன் அமைத்த சாலை சிற்பநூலின்முறைக் குப்பொருந்தவிருந்ததென்பார் 'கூறியநெறிமுறைகுயிற்றி' என்றார். நான்காம் பாடலில் இராமன் தங்கியிருக்குமிடத்திற்கு நேரேராஜோபசாரமாகமேற்கட்டு அமைத்த வகையை முன்னிரண்டடிகளாற் கூறுகின்றனர். அலங்காரமாகப் பூக்களைச் சிந்தியதென்க. ஐந்தாம்பாடலில் 'நன்னெடுந்திசைமுகனகத்தும் .. ஒக்கவைகுவான்' என்றதொடர்-திருவயோத்தியில் அரண்மனையில் வாழ்ந்தது போலவேசித்திரகூடத்துப் பர்ணசாலையிலும் மிக்கமனவுவப்போடு வாழ்தற்கு உரியவன் இராமனென்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும். பி-ம் — (சஉ) [1]தறி. [2]ஊடு. [3]அடுக்கலில், விழுக்கலில். [4]விரித்து [5]வரிந்து, வலித்து [6]விரித்து. (சஎ) [1]படலைபாற். [2]செறிவு. [3]செப்த [4]புலலுமேய்ந்து.புல்லின்மேய்ந்து [5]கீ-டுக கிய. [6]வேயினில். (சஅ [1]இயற்றினன் [2]கூறிய [3]முறைநெறி [4]மணமொடும. [5]கனகம், களகம். (சகூ) [1]பீலிபால். [2]தூக்குறுந்த [3]உடைக [4]கழைகளின். [5]புயலுடைப்,புயன்மணற்.[6]படுமணற்,பொரின்மலர,பரப்பிமேற் [7]பூவுஞ் (ருO) [1]இன்னன. [2]பொன்னியல் [3]நம்பினோகத,நம்மனோ. [4]ஒக்து (எகூ௭ எகூஅ)

ருக —சாலையில் இராமன் உவந்திருந்தல்.

[1]மாய நீங்கிய சிந்தனை [2]மாமறை
தூய பாற்கடல வைகுந்தஞ் சொலலலா
மாய சாலை யருமபெற [3]லன்பி
னேய நெஞ்சின [4]விரும்பி [5]நிரமபினை.

(இ - ள்.) மாயம நீங்கிய சிந்தனை - அவிச்சைநீங்கிய [தத்துவஞானத் தைக்கொண்ட] (ஞானிகளுடைய) மனமும, மா மறை - பெருமைபெற்ற வேதமும், தூய பாற்கடல - பரிசுத்தமாகிய திருப்பாற்கடலும, வைகுந்தம் - வைகுந்தமும, (என்று), சொலலல் ஆம - சொலலுதற்கு உரிய, ஆய சாலை - (இளையபெருமாள்) அமைத்த அந்தப்பர்ணசாலையில. அரும பெறல் அன்பி னன் - அருமையான அன்பினாற் பெறுதற்குஉரியவனான அவ்விராமபிரான், நேயநெஞ்சின் விரும்பி-நேசமமிக்க திருவுளத்தால் மகிழ்ந்து நிரமபினன்- திருப்தி யடைந்திருந்தான்; (எ - று.)

திருமாலுக்கு வாழிடமானமை பற்றி, அச்சாலை மாயநீங்கியசிந்தனை முத லியவாகச் சொல்லுதற்கு ஏற்றதாயிற்று. அரும பெறலன்பினன - அரு அன் பின் பெறலினன் எனப் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. இனி, இங்ஙனம கூறாது பெறுதற்கு அரிய [மிக்க] அன்பினனும் என்று கூறின், நேயநெஞ்சின் என மேல்வருவது சிறவாது. இனி, 'அன்பினாள் என்ற பாடத்தைக் கொள்ளின், பெறவரும்அன்பினராகிய பக்தர்களின் நேசமுள்ள நெஞ்சிற்போல அந்தச் சாலையை விரும்பி நிரம்பினு னென்க. பி ம்:—[1]மாயை. [2]நால் [3]அன்பினல், [4]விருமப. [5]நிரம்பினன, நிரப்பினா. (எகக)

ரு௨.—இலக்குமணன்பர்ணசாலைசமைத்ததைக் குறித்து இராமனது கொண்டாட்டமொழி

மேவு[1]கான மிதிலையர் [2]கோன்மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன
தாவி லெம்பிகை சாலை சமைத்தன
யாவை யாதுமி லார்க்கியை யாதவே.

(இ - ள்.) மிதிலையர் கோன் மகள் சீதாபிராட்டியின், பூவின் மெல்லிய பாதமும்-தாமரைப்பூவைக் காட்டிலும் மென்மையைக்கொண்ட தாள்களும், மேவு கானம் போந்தன-(கல்லும்முள்ளும்) அடர்ந்துள்ள காட்டிலே நடந்து சென்றன; தா இல் எம்பி கை - குற்றமற்ற என்தம்பியினுடைய கைகள், சாலை சமைத்தன-பர்ணசாலை அமைத்தன; யாதும் இலார்க்கு-எந்தத்துணையும் இல்லாதவர்க்கு, இயையாத-அமையாதவை, யாவை—? [எவையுமில்லை].

துணையில்லாதவர்க்குக் காலத்துக்கு ஏற்ப உடனிருப்பவையே வேண்டியவற்றைச் செய்யுந் தன்மையனவாகு மென்ற பொதுப்பொருளை யுணர்த்துமாற்றால், முதல் மூன்றடிகளைச் சமர்த்தித்து நின்றது; வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. "அறவிக்குத் தெய்வந்துணை" என்ற பழமொழி, ஈற்றடியிற் கருதத்தக்கது. இலட்சுமணன் சாலைசமைத்ததைக் கொண்டாடுவான், சீதை கானில் நடந்துவந்ததையும் உடன்கொண்டாடுகின்றான். பி-ம் —[1]காதல். [2]கோமளம். [3]இசையாததே. (அ௦௦)

எய்த வின்னல் வந்த போதி யாவ ரேனும் யாவையுஞ்
செய்ய வல்ல ரென்று நொள்க சேமெ னிக்க ணிங்கிட
மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல வாய [1]வெம்பிதன்
கைக ளின்று பன்ன சாலை [2]கட்ட வல்ல வாயவே.

என்னுஞ் செய்யுள் "மேவுகானம்" என்ற பாடலுக்குப்பின் சிலபிரதியிற் காணப்படுகின்றது. இது, புறத்திரட்டு என்னுந் தொகைநூலில் இடுக்கணழியாமை என்னும் அதிகாரத்தில் எடுத்துக்காட்டப்பட் டிருக்கிறதென்று கூறுகின்றனர். ஆயினும், முனபின்வரும் பாடலின்விருத்தம் ஒத்திருக்க இது வேறுபட்டிருக்கதலாலும், யாம் கண்ட ஏட்டுப்பிரதிகளுள் பலவற்றிற் காணப்படாமையாலும், "மேவுகானம்" என்ற செய்யுளின் கருத்தையே பெரும்பாலும் ஒட்டி வருதலாலும், இது கம்பராமாயணத்தைச் சேர்ந்ததாக இராதென்றும், வேறு இராமாயணத்துச்செய்யுளாக இருக்கக்கூடுமென்றும் தோன்றுகின்றது. ஒருகால் வெள்ளிப்பாட்டாயிருக்கலாம். பி - ம்:— [1]மறுவிலன். [2]கட்டுமவண்ணம்.

ரு௩.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - இலக்குமணன் பர்ணசாலையைச் சமைக்கும்படி நேர்ந்ததுகுறித்து இராமன் வருந்துதல்.

என்று சிந்தித் திளையவற் பார்த்திரு
[1]குன்று போலக் [2]குலவிய தோளினு
யென்று [3]கற்றனை நீயிது போ[4]லெனுத்
துன்று தாமரைக் கண்பனி சோர்கின்றான்.

(இ - ள்.) என்று—, சிந்தித்து-(தன்) மனத்தினுள்ளே எண்ணி,(இராமபிரான்),—இளையவன் பார்த்து - (தன்) தம்பியாகிய இலக்குமணனைப் பார்த்து, இரு குன்று போல குலவிய தோளினாய் - இரண்டு மலைகள்போல விளங்குகின்ற தோளுடையவனே! நீ—, இது போல்-இங்ஙனம் பர்ணசாலையமைத்தற்கு, என்று கற்றனை-எப்போது கற்றுக்கொண்டாய்! என்று - என்று கூறி, துன்று தாமரை கண-(அழகு) நிரம்பிய தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கண்களினின்று, பனி-நீர்த்துளிகள், சோர்கின்றான்-சிந்தப்பெற்றவனானான்.

கண்பனி சோர்ந்தது, ஓர் அரசகுமாரன் பணியாள்போலத் தொழில் செய்ய நேர்ந்தமையைக் கருதியதனால் இனிது தொழில் செய்தமையைக் கருதிய வியப்பினாலாகு மென்பாரு முளர்; மேற்கவிமை நோக்க அது பொருந்தாதெனத் தோன்றுகின்றது. பி-ம் —[1]குன்றம். [2]குலவிய. [3]கற்றனையிதுபோய். [4]என்றான. (அ௦௯)

௫௪ அடருஞ் [1]செல்வ மளித்தவ னாணையாற்
படரு நல்லறம் பாலித் திரவியிற்
சுடரு மெய்ப்புகழ் சூடினெ னென்பதெ
னிடரு னக்கிழைத் தேனெடு நாளென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும்), 'அடரும்-நெருங்கிய, செல்வம்-இராச்சிய சம்பத்தை, அளித்தவன்-(பரதனுக்குக்) கொடுத்தவனாகிய தசரதனது, ஆணையால்-கட்டளையால், படரும்-(காட்டிற்குச்) செல்வதாகிய, நல் அறம்-சிறந்த தருமத்தை, பாலித்து-செய்வதாக மேற்கொண்டு, இரவியின் சுடரும்-சூரியன்போல விளங்குகின்ற, மெய் புகழ்-உண்மையான புகழை, சூடினன் - நான் பூண்டேன், என்பது என்று சொல்வது. என் - யாது? நெடு நாள் - பல நாள், உனக்கு—, இடர்-துன்பத்தை, இழைத்தேன்-உண்டாக்கினேன்', என்றான்-என்று வருந்திக்கூறினான், (இராமன்); (எ - று.)

நான் காட்டிற்குச் சென்று பிதுருவசனபரிபாலன மாகிய தருமத்தை நடத்துவது, உனக்கு மிக்க இடருக்கே இடனா யுள்ளதென இராமன் வருந்தியவாறு. பிறருக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்காமல் அறத்தையனுஷ்டிப்பது,உசிதமாகும்: பிறருக்குத் துன்பத்தை விளைத்து நான் எனக்குப் புகழுண்டாகத் தருமத்தைஅநுஷ்டிப்பது தருமாநுஷ்டானமாகா தென்றகருத்து, இதில் தோன்றும். பி-ம்.—[1]செல்வத்தினைத்தைதன், செல்வனெந்தைதன்.

௫௫—இலக்குமணன் மறுமொழி.

அந்த வாய்மொழி யைய னியம்பலு
நொந்த சிந்தை யிளையவ [1]னோக்கினா
னெந்தை காண்டி யிடரினுக் கங்குர
முந்தி வந்து முளைத்ததன் றோவென்றான்.

(இ-ள்.) ஐயன் - இராமன், அந்த வாய்மொழி இயம்பலும்-அந்த வார்த்தையைக் கூறியவுடனே,-இளையவன்-இலட்சுமணன், நொந்த சிந்தை-வருந்திய மனத்துடனே, நோக்கினன்-(இராமனைப்) பார்த்தவனாய், 'எந்தை-என் தந்தைபோல்பவனே! காணடி-(நான் சொல்வதையாராய்ந்து) காண்பாயாக: இடரினுக்கு-(உனது) துன்பத்துக்கு, அங்குரம்-முளையானது, முந்தி-முன்னே [கைகேயிக்கு வரம் ஈவதை மன்னவர் ஒருப்பட்டவுடனே], வந்து முளைத்தது அன்றோ - வந்துதோன்றிற்றன்றோ?' என்றான்-என்றுகூறினான்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்குத் துணையாவார் ஒருவருமின்றித் தனிப்பட்டிருக்கும் இவ்வனவாசகாலத்தில் எல்லாவகைப் பணிவிடைகளையும் செய்யவேணுமென்று பேருவப்புடனே இராமபிரானது திருவுளத்துக்கு நமதுசெய்கை உவப்பாயிருக்கவேணுமென்ற கருத்தோடு அடிமைசெய்ய, அக்கருத்து நிறைவேறுமையாற் சிந்தைநொந்த இளையபெருமாள் உனக்கு இடர் இதுதானேன்றுவருந்துகிற இராமபிரானைநோக்கி, 'நீர் இப்போது வருந்துவது சரியன்று; நான் பணிசெய்வது எனக்குமனமகிழ்ச்சியே விளைத்தலால் எனக்கு இடர்தந்தவராகமாட்டீர்; ஆனால் என்று மன்னவர் கைகேயிக்கு வரந் தந்திட்டாரோ, அன்றே எனது இடர்க்கு அங்குரம் இட்டாற்போலாயிற்று' என்றனனென்க. சுகுமாரரானஉமக்கு வனவாசமநேர்ந்திருப்பதுகுறித்தது எனக்குப் பேரிடரேதவிர, உமக்குப்பணிசெய்வது எனக்கு இடர்தராது; பேருவப்பையேதருமென்றவாறு. [1]நோக்கினல் என்றபாடத்துக்கு - வாயினாற் கூறாமற் கண்சாடையினாலேயே கூறினான் இலக்குமணனென்க. (அ௦௩)

ருகூ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - தூாகம் இராமபிரான் தன்மனத்தினுள் ஆராய்ந்து இலட்சுமணனைத் தேற்றுதல்.

[1]ஆக [2]செய்தக்க தில்லை யறத்தினின்
றேக லென்ப தரிதென்று மெண்ணினான்
ஓகை [3]கொண்டவ [4]னுளளிடர் [5]நோக்கினன்
சோக [6]பங்கந் துடைப்பரி தாலென.

(இ-ள்.) 'ஆக - இருக்கட்டும்;-செயத்தக்கது - (இப்போது இங்குத்தோன்றிய இடாக்குப் பரிகாரமாகச்) செய்யத்தக்கூடியது, இல்லை-; அறத்தினின்று - தருமத்தைவிட்டு, ஏகல் என்பது - கடந்துசெல்லுதலென்பது, அரிது - (நம்மனோர் செய்தற்கு)உரியதன்று', என்றுஉம்-, எண்ணினன-(தன்)மனத்திற்குள்ளேயே யாராய்ந்தவனுடைய,—ஓகை கொண்டவன - (தனக்குப் பணிசெய்ய நேர்ந்தது குறித்து) மனமகிழ்ச்சிகொண்டவனாகிய இளையபெருமாளின், உள் இடர் - (சுகுமாரனான இராமன் கடுங்காட்டில்வசிக்குமபடி நேர்ந்ததே என்று சிந்தித்து) மனத்திற்குள் வருந்துவதை, நோக்கினன் - பார்த்தவனாய், 'சோக பங்கம் - (இவ்விலக்குமணனது) துயரமாகிய சேறு, துடைப்பு - போக்குவது, அரிது - அருமையானது,' என - என்றுகருதி,—(எ - று.)—'என்றான்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும். ஆல் - அசை: தேற்றமுமாம்.

ஆக-வார்த்தைப்பாடு. மனத்தை மாசுபடுத்துவதனால்,சோகத்தைப் பங்கமாகக் கூறினன். ஸோகபங்கம்-வடசொற்றொடர். பி-ம்:—[1]ஆகச். [3]செய்ச்தக்கதில்லே. [2]கொணடிலன். [4]உன்னிடர். [5]நோககியென். [6]பர்தம். [7]என்றான். ()

௫௭. பின்னுந் தம்பியை நோக்கிப் பெரியவன்
மன்னுஞ் செல்வத்திற் குண்டுவ ரம்பிதற்
கென்ன கேடுண்டிவ வெல்லையி லின்பத்தை
யுன்னு மேல்வரு மூதியத் தோடென்றான்.

(இ - ள்.) பின் உம்—, பெரியவன் - மூத்தவனாகிய இராமன், தம்பியை நோக்கி—, மன்னும் செல்வத்திற்கு - (உலகத்திற்) பெறுகின்ற பொருட்செல்வத்துக்கு, வரம்பு உண்டு - முடிவு [அழிவு] உண்டு; வரும ஊதியத்தோடு இ எல்லை இல் இன்பத்தை உன்னும எல - மேலேவிளைபக்கூடிய நற்கதியாகிய இலாபத்தோடுகூடிய இந்த எல்லையில்லாத இன்பத்தை ஒருவன் நினைத்துப்பார்த்தால், இதற்கு என்ன கேடு உண்டு-இதற்குஎன்ன குறைவுள்ளது? என்றான் - என்று (இலட்சுமணனுக்குச சமாதானமுண்டாகக்) கூறினன்.

இராசசியமென்பதோ எப்போதும சாசுவதமானதன்று; பகைவாமுதலியோரால் கவாதற்கு உரியது; மேலும பேரின்பததை விளைக்கக்கூடியதன்று; இப்போது தவக்கோலங்கொணடு வனத்திலவசிக்கின்ற இந்தவாழ்க்கையோ நாமே கைவிட்டாலன்றி இராசசியமபோலப் பிறராற்கவாதற்குஉரியதன்று; மேலும்,இதனால எல்லையிலலாத இன்பததைப் பெறலாம ஆதலாற் பேரூதியமும உணடு ஆகவே, இராசசியமபெறறு வாழ்வதைவிட, இவ்வனவாசமாகிய வாழ்க்கையேசிறந்ததென்று இராமபிரான் இலட்சுமணனை நோக்கிக கூறினனென்க. மேல்வரும் ஊதியததோடு, உன்னு-ஆராயந்துபார் எனினுமாம்.

௫௮.—கவிக்கூற்று. இராமபிரான் செய்தியை முடித்துவிட்டு.கேகய நாட்டிற்கு வசிட்டனனுப்பிய தூதுவரின் செய்தியைச்சொல்வோமெனல்.

தேற்றித் தம்பியைத் தேவருங் கைதொழ
நோற்றி ருந்தன னேனசிலை யோனிப்பா
[1]லாற்றன் மாதவ னாணையிற் [2]போனவா
கூற்றி னுற்றது கூறலு றாமரோ.

(இ - ள்.) நோன் சிலையோன் - வலியவில்லையுடையவனாகிய ஸ்ரீராமன், (இவ்வணணம கூறி), தமபியை தேற்றி—, தேவா உம கைதொழ - தேவாகளும வணங்கிநிற்க, நோற்று இருந்தனன் - (தனனுருவத்தைத தானே மனததிற்கொணடவணணம) நோன்புநோற்றிருந்தான; இப்பால்-இனி, ஆற்றல் மாதவன் ஆணையின் போனவா கூற்றின் - வலிமைபொருந்திய பெருந்தவசியாகிய வசிட்டமுனிவனது கட்டளையினாற்சென்றதூதுவாவிஷயத்தில, உற்றது - நிகழ்ந்தசெயதியை, கூறல உற்றாம - சொல்லததொடங்கினோம்.

இராமபிரான்செயதியைச சித்திரகூடத்திலினிதிருந்தானென்று முடித்துக்கொண்டு,இனி அயோததிசெய்தியைக கூறக்கருதித தைலமாட்டுபடலத்தினீற்றில்"முடங்கல்கொடுததவரைப் போக்கினன்"என்றுகூறிசிறுத்தியிருக்

...மையனென்றார். இராமபிரானைக் கங்கைக்கரை ...யிற் சுமந்திரன் தேரில்விட்டுக்கொண்டு போய்விட, அடுத்தநாள் இராமன் முதலியோர் ...யைத் தாண்டி ஒருமரத்தடியில் தங்கிவசஞ்செய்ததும், அதற்கு அடுத்தநாள் பிரத்துவாசாசிரமத்தில் வசித்ததும், அதற்கடுத்தநாள் பரத்துவாசன் கூறிய வழிபிடித்துச் சித்திரகூடத்துக்குப் பயணமாகி யமுனை ...யடைந்து அதன் கரையில் இருந்ததும், அதற்கு அடுத்தநாள் சித்திர கூடத்தைச் சேர்ந்ததுமாக, இராமன்முதலியோர் போய்ச்சேர்ந்ததை வந்து ...குகன் ...ராளர்கள் உணர்த்த, அதன்பிறகே சுமந்திரன் சிருங்கிபேரபுரத்தி னின்று திரும்பி மூன்றுவதுநாள் சாயங்காலத்தில் அயோத்திசேர்ந்து தசரத னுக்கு இராமன்வனஞ்சென்றசெய்தியை யுணர்த்த, அத்தசரதன் ஆவிநீங்கின னென்பது முதனூலில் உள்ளது. பி-ம்.—[1]ஆற்ற, ஆற்றி. [2]போயவர். (அ௯௯)

சித்திரகூடப்படலம் முற்றிற்று.



## ௯-ஆவது பள்ளிபடைப்படலம்.

தசரதமன்னவனைப் பள்ளிபடுத்த செய்தியை யுணர்த்தும் படல மென் பது பொருள். பள்ளிபடுத்தல் - இறந்தவுடலை யெரிகளுமாறு சமவிறகிலுவி யன்ற படுக்கையிற் கிடத்துதல். பள்ளிபடுத்தலென்பது-இப்பொருளில் வரு தலை, "செக்கர" என்று தொடங்குஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுளில் "...நிலத்துச் சேர்தியோ வென்றிறைந்திரங்கிப் பள்ளிபடுத்தாரன்றே" என்று வருதல்கொண்டும் உணர்க. பள்ளிபடுத்தலென்பது பெரியோர்களை சமவிற கில்வைத்தலென்றபொருளிலும், சன்னியாசிகளைச் சமாதியில்வைத்தலென்ற பொருளிலும் பின்பழகியபெருமாள்சீயர் அருளிச்செய்தருகுபரம்பராப்ரபாவத் திற் பலவிடங்களில் வந்துள்ளது. இந்தப்படலத்துக்குப் பள்ளிபடைப்படல மென்ற பெயர், அரசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் அயோத்தியா காண்டமுள்ள பிரதிகளொன்றனுள் ஒன்றிற் காணப்பட்டது. பள்ளிபடை யென்னுஞ் சொல், பள்ளிப்படையென்றும் வழங்குவதுஉண்டு: அங்ஙனம் வருதலைக் கல்வெட்டுகளிற் காணலாம். பள்ளிப்படைப்படலமென்பதனுள் கூட்டெழுத்தாக எழுதப்பட்ட 'ப்ப' என்பதனை 'ய' என்ற எழுத்தாகத் தவ றாகப்படித்த பிழையினாலேயே இப்படலத்துக்குப் பள்ளியடைப்படலம் என்றுபெயருற்றலாயிற்றென்று தோன்றுகின்றது. அங்ஙனந்தவறாகப்படிக் கப்பட்ட பள்ளியடை என்பதற்கு-பரதன் அரண்மனையைஅடைதலென்று ... சாரார் பொருள்கூறுகின்றனர். கீழ் ௯-ஆவது படலத்தில் தசரதன் இறந்த ...செய்தியைக் கூறியதன்றி, இப்படலத்திறுதலில் இறந்த அம்மன்னவனைத் திருப் பள்ளிப்படுத்தியதைக் கூறுகின்றதென்பதே பொருத்தமாதலின், பள்ளி படைப்படலமென்றதுவே பள்ளிப்படைப்படலமென்றுஇந்தப்படலத்துக் குப்பெயரென்பதுமென்னுவதே பொருத்தம். "எய்திறலுளோர்மொழிக்

யாவையுஞ், செய்து தீக்கலந்திருத்திச் செல்வனை, வெய்தினேற்றினர்" (கஉக) என்று இப்படலத்தினீற்றில் மன்னவனை ஈமப்பள்ளியிலேற்றியமை கூறப்பட்டுள்ளதுகாணக. இனி, மற்றொருசாரார பள்ளியடைஎன்பதற்கே ஈமப்பள்ளியிலடைவிதத்லென்று நலிந்து பொருளுரைப்பர.

இராமன் சித்திரகூடத்திலினிதிருந்தானாக, வசிட்டமுனிவனால் அனுப்பப்பட்டதூதாகள் கேகயநாட்டையடைந்து ஓலையைக்கொடுத்துநிற்க,அதைக் கண்டதும்பரதன் ஸ்ரீராமனது திருவடியைத்தரிசிக்கலாமென்னும்பெருவிருப்புடனே, சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு நாளுமபாராமற் சத்துருக்கனனோடு புறப்பட்டுஏழாநாளிற் கோசலநாடுசோந்து அந்நாட்டில்யாவரும்தத்தம் தொழிலைச செய்யாமலும் களிப்பற்றும இருப்பதையும அந்நகரம் அலங்காரமற்றுப் பொலிவிழந்திருப்பதையுங்கண்டு மனத்திற் சங்கைகொண்டு சத்துருக்கனனுக்குக் காட்ட, அவனும் 'பெருந்துயரம் சோந்துள்ளதுபோலவும், திருவே இந் நகரைவிட்டு நீங்கினள்போலவுங் காணகின்றது' என்ன, அங்ஙனம பேசசு நிகழ்கையில் விரைவில் பரதன் அரணமனையை யடைந்து தந்தையிருக்கு மிடங்களிலெல்லாம் அவனைக் காணாமல் ஐயுறவெய்தி நிற்கையில், அப்பரதனை யொருத்தி யணுகி 'தாய் அழைக்கின்றாள்' என்று தெரிவிக்க, அந்தப்பரதன் தாயையணுகித் தொழ அவள் கேகயநாட்டிலுள்ளதந்தைமுதலியோரின்சேமத்தை வினவுதலும, பரதன் 'தந்தையைக்காணவேணடும' அவர் எங்கே?' என்றுவினவ, 'வானவாகைதொழ மன்னவா வானமவைகினார்'வருந்தாதே,'என்ன,அதுகேட்டபரதன் மிகவும்வருந்தி அவள்சொன்ன தீதிக்காக 'தீயசொல்லை இங்ஙன மியலது உரைப்பரோ?' என்று அவளைப்பழித்துத் தந்தையைக்குறித்துப் பலபடி பிரலாபித்துத் தானேதேறி,'எனக்குத் தந்தைமுதலியஎல்லாவுறவுமஇராமனேயாதலால் அவன்கழலை வந்திததாலல்லாமல்என் துயர் தீராது' என்றனனாக, கைகேயி 'இராமன் தேவிதமபியரோடு கானகத் தான்'என்றாள். அதுகேட்டலும நெருப்புணடவன்போலப் பரதன் துடிதுடித்து'இன்னும் எததுணைத் துன்பம கேட்பனஉளவோ?'என்று நடுங்கி இராமபிரான் கானகஞ் சென்ற காரணததை வினவி யறிந்து கீழே விழுந்து புரணடு பிரலாபிததுத் தனககு இராசசியமவேணுமென்று தன்தாய செய்த தீமைககாக அவளைப் பலபடிபழிததுத் தன்னையும வெறுததுககொண்டு, எதைசசொல்லவும் தன்மனநிலைமாறாது நிற்குந் தன்தாயமுன்னேநிற்றற்கும் பிடியாமல் அந்தப்பரதன்கோசலையாரின் திருவடிதொழுவேனென்றுசொல்லி அன்னாளையணுகி அவளதுபாதங்களில் விழுந்து பலபடிபுலமப, அது கண்டு கோசலை 'இவன் மனந்தூயன்' என்றுதேர்ந்து, 'ஐயனே! கேகையர்கோன் மகளிழைதத கைதவம நீ அறிந்திலைபோலும'என்றனளாக,பரதன் தான் சிறிதும் அதனையறிந்தவ னல்லனென்பது அவள்மனததிற் படுமாறு பலவகைச சபதஙகளைச செய்ய,அந்தததேவி பரதனது தன்மையை வியக்க,சத்துருக்கனனும் அந்தக்கோசலையைத் தொழுது மாழ்கினனாக, அப்போது வசிட்டமுனி

வன் வந்து பரதனைநோக்கி 'இறந்தவர்க்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும்' என்ன, கோசலை யநுமதிதர, பிறகு பரதன் வசிட்டமாமுனிவனைவணங்கி, அவனோடும்போய்த் தந்தையினுடலைக்கண்டு புலம்ப, பின்னர் நான்மறையாளர் மன்னவனுடலை விமானத்திலேற்றி நகரத்தவரும் மன்னவரும் கண்ணீருடனே சூழ்ந்திருக்க, யானையின்மீதுவைத்துச் சங்குபேரி முதலியன ஒலிக்கச் சரயுவுக்குக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, 'வீர! ஈமக்கடனைச்செய்க' என்றனராக, அப்போது, ஈமக்கடன்செய்யுமாறுவந்த பரதனை வசிட்டன் 'அன்னைதீமையால் உன்னை மன்னன் துறந்தான்; நீ அந்திமக் கிரியைசெய்யவுரியனல்லை' என்று தடுக்க, பரதன் தன்நிலைமைக்கு மிகவும்வருந்திநிற்க, பின்பு முனிவன் சத்துருக்கனனைக்கொண்டு ஈமக்கடனைச் செய்வித்தான். கோசலைமுதலிய மூவரையொழிந்த மற்றைத்தேவிமார் சககமனஞ்செய்து புண்ணியலோகம் புக்கனர். அப்பால் மனைக்குத்திரும்பிப் பரதன் பத்துநாளும் ஆசௌசமிருந்து பின்னுஞ் செய்யவேண்டிய கிரியைகளையெல்லாம் செய்துமுடிக்க, பிறகு மன்னரின்றி வையமவைகல் தொன்மையன்றெனத்துணியும் நெஞ்சினராய் மந்திரக்கிழவரும் அந்நாட்டவரும் வசிட்டமுனிவனும் பரதனைக் கூடினாக ளென்பது, இப்படலத்திற் கூறிய விஷயம்.

க.—சென்ற தூதுவர் பரதன்மாளிகையையடைந்து தம்வரவைப் பரதனுக்குச் சொல்லுமாறு வாயில்காவலரிடத்துச் சொல்லுதல்.

பொருவி றூதுவர் போயினர் பொய்யிலா
ரிரவு நன்பக லுங்கடி தேகினார்
பரதன் கோயிலுற் றார்[1]படி காரிரெம்
வரவு [2]சொல்லுதி [3]மன்னவற் கேயென்றார்.

(இ - ள்.) பொய் இலார் - பொய்யொழுக்கமில்லாதவர்களான, பொரு இல் தூதுவர்-ஒப்பற்ற தூதர்கள், போயினர் - (அயோத்தியினின்று பரதனையழைத்துவருதற்காகச்) சென்றவர்களாய், இரவும் நல் பகலும் கடிது ஏகினார் - இரவிலும் பகலிலும் (ஓயாமல்) விரைந்து நடந்து, பரதன் கோயில் உற்றார் - பரதன் தங்கியுள்ள அரண்மனையையடைந்து, (வாயில்காவலரை நோக்கி), 'படிகாரிர் - வாயில்காவலரே! மன்னவற்கு-பரதராசரிடத்து, எம் வரவு-எம்முடைய வருகையை [அயோத்தியினின்று தூதுவர் வந்துள்ளாரென்பதை], சொல்லுதிர்-சொல்லுங்கள்,' என்றார்—; (எ - று.)

குற்றந்தீர்ந்தன்மையைப் பயவாத சொல் பொய்யாமாதலாலும், இத்தூதுவர் காலம் இடன்முதலியவற்றை யறிந்து நன்மைபயவாச் சொல்லைப் பேசுதலொழிந்து நன்மைபயக்குஞ்சொல்லையே பேசுவதில் வல்லவராதலாலும், இவர்களை 'பொருவிறூதுவர் பொய்யிலார்' என்றார். படிகாரர்-ப்ரதீஹாரரென்னும் வடசொல் திரிந்து விளியேற்றுவந்தது. அரசமாளிகையில் வாயில்காவலரிருத்தலும், அரசனைக் காண விரும்புவோர் அவர்மூலமாகத் தம

வருகையைத் தெரிவித்து அரசன் அநுமதிபெற்றபின்பு அரசனைக்காணுத லும் முறையாதல் அறிக. மன்னவற்கே, ஏகாரம்-அசை. பி-ம்:—[1]படிகாரர். [2]சொல்லுமின். [3]மன்னவற் கென்கின்றார். (அ௨௭)

உ.—அநுமதிபெற்று உள்ளேவந்த தூதுவரிடத்துப் பரதன் தந்தையின்சேமத்தை விசாரித்தல்.

[1]தூதர் வந்தன ருந்தைசொல் லோ[2]டெனக்
காதன் முந்திக் களிக்கின்ற சிந்தையான்
[3]போது கீஙகெனப [4]புககவர் [5]கைதொழத்
தீதி லன்கொல திருமுடி யோனென்றான்.

(இ - ள்.) உந்தை சொல்லோடு தூதா வந்தனா என-உமது தாதையின் சொல்லுடனே தூதா வந்துள்ளாரென்று (வாயிலகாவலாளா) கூற, களிக கின்ற சிந்தையான்-மகிழ்கின்ற மனமுடையவனும், காதல் முந்தி - (தந்தை சொல்லைக் கேட்க) ஆவல் விஞ்சி, போதுக ஈஙகு என - இஙகு வருக என்று (பரதன்) சொல்ல,—அவா - அந்தூதுவா, புகக - (உள்ளே) புகுந்து, கைதொழ-வணஙகிநிற்க,—(பரதன் அவாகளை நோககி),--'திரு முடியோன்-கிரீடம் கவித்த சக்கரவாததியாகிய தசரதன், தீது இலன் கொல்-யாதொரு தீமையும் இல்லாதிருககின்றானே?' என்றான்-என்று வினாவினான்; (எ - று.)

உடம்பு நோயின்றியுறைதல் நாட்டிற்சேமக்குறைவின்றியிருத்தல் முத லிய யாவும் அடஙக, 'தீதிலன்கொல்' என்று வினாவினான். உந்தை-உன் தந் தையென்பதன் மரூஉ. சொலலென்றது - திருமுகததை. போது கீஙகு - தொகுத்தல். [3]போதுகென்னென என்ற பாடததிற்கு, போதுக - (இஙகு) நீவிா வருக, என் - (ஊரினின்று இஙகுவந்ததற்கு) யாதுகாரணம்? என்று பொருளுரைக்க, பி-ம்.—[1]தூது. [2]எனா. [3]போதுகென்கென, போதுகென்ற னன். [4]புககனா. [5]கைதொழாக. (அ௨அ)

௩.—தந்தையின் சேமங்கேட்டுக் களிப்புற்றபரதன் இராமலட்சுமணரின் சேமத்தை விசாரித்து அவர்களைத் திசைநோக்கி வணங்குதல்.

ஐய மன்னனறவா கூற மட்
டிலைகொள் பூ[1]ணிளங் கோவெம் பிரானொடு
முலைவில் செல்வத்த னோவென வுண்டெனத்
தலையி னேந்தினன் [2]றாழ்தடக் கைகளே.

(இ - ள்.) அவர் - அந்ததூதுவா, வலியன் என்று கூற - (யாதொரு தீஙகுமின்றி நமது தந்தை வலிமைபெற்றுள்ளானென்று கூற,மகிழ்ந்தனன்-மகிழ்சசியடைந்தவனாகி, (பரதன்),—எம்பிரானொடும் - எமது தலைவனாகிய இராமபிரானுடனே, இலை கொள் பூண இளஙகோ - இலைத்தொழிலமைந்த ஆபரணஙகளையணிந்த இளையபெருமாள், உலைவு இல் செல்வத்தன் ஒ - குறைவற்ற செல்வமுடையவனா யிருக்கின்றானோ? எனா - என்று வினவ,—(அத்தூதுவர்), உண்டு என - 'நீர் கருதியபடியே அவர்கட்கு யாதொரு

குறைவுமில்லாமை) உள்ளது என்று கூற, தாழ் தட கைகள் - (முழந்தாளள வும்) தொங்குகின்ற நீண்ட (தன்) கைகளை, தலையின் ஏந்தினன் - (அவர்க ளுள்ள திசையை நோக்கித்) தலைமேல்வைத்து வணங்கினன்; (எ - று.)

வலியன் - நோயின்றிச் சுகமாகவாழ்ந்துள்ளா னென்றவாறு: "மல்லு யர்தோளினன் வலியனோவெனவுரைசெய்தான்" எனத் திருவடிசூட்டுபடலத்து வரு வதுங்காணக. நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற பெருஞ்செல்வ மென்ற கருத்தி னல்,'உலகில் செல்வத்தனோ?'என்று வினவினனென்க. உண்டு என்பது - அங்கீகாரவார்த்தை.பி - ம்:—[1]இளங்கோன். [2]தாமரைக்கையினன். (அ0க)

ச'— கோற்றவன் திருமுகங்கோள்க' என்று தூதுவர் கூறுதல்.

மற்றுஞ் சுற்றத்து ளார்க்கும் வரன்முறை
யுற்ற தன்மை [1]வினவி [2]யுவந்தபி
னிற்ற தாகு [3]மெழுதரு மேனியாய்
'கொற்ற வன்றன் றிருமுகங் [5]கொள்கென்றார்.

(இ - ள்.) மற்றும் - பின்னும், சுற்றத்து உளார்க்கும் - பந்துக்களாக உள்ளவரைப்பற்றியும், வரன் முறை-கேட்கவேண்டிய முறைப்படியே, உற்ற தன்மை - நேர்ந்துள்ள யோகக்ஷேமங்களை, வினவி - கேட்டறிந்து, உவந்த பின் - (பரதன்) மகிழ்ந்திருந்த பின்பு,—(அந்தப்பரதனை நோக்கி அத்தூது வர்),—'எழுது அரு மேனியாய்-எழுதமுடியாதபடி பேரழகுபடைத்தவனே! கொற்றவன்தன் திருமுகம் - (தசரத) மன்னவன்விடுத்த திருமுகம், இற்றது ஆகும்-இதுவாம்; கொள்க - (இதனை) வாங்கிக்கொள்க,' என்றார்—; (எ-று.)

பரதன்உவப்ப எல்லாருடைய க்ஷேமத்தையும் தெரிவித்தபின்பு, அரச னது திருமுகத்தைத் தூதுவர் தந்தன ரென்க. ஓலையைத் திருமுகமென்றது - மங்கலவழக்கு. பி - ம் —[1]விராவி [2]உவந்தவறது, உவந்தபின், உவந்தனன். [3]எழிறருமேனியாய, எனமொழிந்தணிபரியவர. [4]கொற்றமன்னவன்.[5]கொள். ()

ரு.—பரதன் தந்தையின்திருமுகத்தை வாங்கிப்
பத்தியோடு தன்சிரமீது கொள்ளுதல்.

என்று கூறலு மேத்தி யிறைஞ்சினன்
பொன்றி ணிந்த பொருவி றடக்கையா
னின்று வாங்கி யுருகிய நெஞ்சினன்
றுன்று [1]நாண்மலர்ச் சென்னியிற் சூடினன்.

(இ - ள்.) என்று கூறலும் - என்று (தூதர்கள்) கூறியவுடனே,—(பர தன்), ஏத்தி இறைஞ்சினன் - கொண்டாடி (அத்திருமுகத்தை) வணங்கி, பொன் திணிந்த பொரு இல் தட கையால் - பொன்னுபரணம்அணிந்த ஒப் பற்ற நீண்ட (தன்) கைகளால், நின்று வாங்கி - எழுந்துநின்று வாங்கிக் கொண்டு, உருகிய நெஞ்சினன்-(அன்பினால்) உருகுகின்ற மனத்தையுடைய

வனாய், நாள் மலர் துன்று சென்னியில் - அன்றலர்ந்த மலர்களையணிந்த (தன்) சிரசின்மீது, சூடினான்-பூணடான்; (எ - று.)—பி-ம்:—[1]தார். (அகக)

சு —திருமுகங்கொணர்ந்த தூதர்க்குப் பரதன் பெருநிதியம் ஈதல்.

சூடிச் [1]சந்தனந் தோய்த்துடைச் சுற்றுமண்
[2]மூடு தோட்டின் முடங்க [3]னிமிர்த்தன
னீடு நோக்கிவந் தெய்திய தூதர்க்குக்
கோடி [4]மேலு நிதியங் கொடுத்தனன்.

(இ - ள்) சூடி-(திருமுகத்தைச சிரசிற்) சூடிய பின்பு, சந்தனம் தோய்த்து-(மேற்புறத்திற்) சந்தனம பூசப்பெற்றும், சுற்று உடை மண மூடு-சுருட்டு தலையுடையதாகி(வாயப்புறதது) மண்ணைத்து மூடி முததிரையிடப்பட்டுமுள் ள,தோட்டின் முடஙகல்-பனைபோலையின் சுருளை, நிமிர்த்தனன் - பிரித்துப் பார்த்தவனாய்,—ஈடு நோக்கி - (அததிருமுகததில்) எழுதியிருந்த விஷயத் தைப்பாரதது, வந்து எய்திய தூதாகரு - (அதனைக்கொணடு) வந்து சேர்ந்த தூதர்களுக்கு, கோடி மேலும - கோடியென்னும் அளவுக்குமேலாக, நிதி யம் - பொருளை, கொடுததனன் - (பரதன்) கொடுததான்; (எ - று.)

அததிருமுகததில், 'கைவிஞ்சிப்போகின்ற காரியம் ஒன்று நேர்பட் டுள்ளதனால் இதுகணடவுடன் வருக' என்று எழுதியிருந்ததுபற்றி, இராமன் முதலியோரை விரைவிற் காணுதற்கு இததிருமுகம் வந்தது காரணமாகு மென்ற உவப்பினாற் பரதன் அததிருமுகததைக் கொணர்ந்தோர்க்குக் கோடி யினும் மிகக திரவியங கொடுததனனென்க. சுபசூசகமாக அம்முடஙகலிற் சந்தனம் தோயததிருந்தது. மன்னவர்கள் பனையோலையிற் செய்தி யெழுதிச சுருளாகச சுருட்டிச சுற்றிய ஓலையின் வாயமுகததில் மணணையிட்டு இராச முத்திரையை வைத்து அனுப்புதல், முற்காலதது மரபு முடஙகல் - சுற்றி யுள்ள ஓலைசசுருள்; முடஙகுதல் - சுருணடிருததல் அல் - பெயர்விகுதி. ஈடு - இடப்பட்டுள்ள [எழுதப்பட்டுள்ள] விஷயம் சந்தனந்தோய்ததுள்ள சுற்றும மணமூடிய முடஙகல் எனினுமாம் பி-ம் —[1]சாதனசசொற்றொடைச, சாதனந்தோலுடை. [2]மூடல். [3]நிமிர்த்தன்.[4]மேனிதியஙகொடுததானரோ. ()

எ.—இராமனைக் காணலாமென்ற ஆசையாற் பேரன்புகொண்டு பரதன் மலர்களைத் தூவுதல்.

வாணி லாநகை தோன்ற [1]மயிர்புறம்
[2]பூண வானுயர் காதலிற் [3]பொங்கினான்
றூணி லாமலர் தூவினன் றம்முனைக்
காண லாமெனு மாசை கடாவவே.

(இ - ள்.) (அப்போது பரதன்,—வாள் நிலா நகை தோன்ற - வெள் ளொளிபரவுகின்ற மகிழ்சசிசிரிப்புத தோன்றவும், மயிர் புறம் பூண-மயிர்க் கூச்ச(த் தன்) உடம்பின்மீது அலஙகாரமாகவுண்டாகவும், வான் உயர் காத

லின் பொங்கினான் - மிகவும் அதிகமாகிய அன்பினால் விஞ்சப்பெற்றவனாய், தம்முனை காணல் ஆம் எனும் ஆசை கடாவ - தனது முன்பிறந்தவனாகிய இராமபிரானை (நாம்) காணக்கூடுமென்ற ஆசை தூண்டுவதனால், தாள் நிலா மலர் தூவினன் - காம்பில் இராத [அப்போதுதான் பறித்துக்கொணரப் பட்ட] புஷ்பங்களை (அம்முடங்கலின் மீது) தூவினான்; (எ - று)

வாயிலே சிரிப்பும், உடம்பில் மயிர்க்கூச்சும் தோன்ற இராமனைப் பார்க்க வேணுமென்னும் ஆவல் பொங்கிக்கொண்டிருக்க, பரதன் விரைவில் இராம னைக் காணப்போகின்றோமென்ற களிப்புடனே அம்முடங்கலிற் புஷ்பங்களை யிட்டு அருச்சித்தனனென்க. நிலா நகை - வினைத்தொகை. நிலா மலர்-எதிர் மறைப் பெயரெச்சத்தொடர். தாள்நிலா(வ) - தாளிலேபொருந்த மலர்தூவி னன் என்று உரைத்தாருமுளர். பி-ம் —[1]மயிர்ப். [2]பூணும. [3]பொங்கினன். ()

அ.—பரதன் சத்துருக்கனனோடு உடனே புறப்படுதல்.

எழுக சேனையென் றேவின னெய்தினன்
றொழுது கேகயர் [1]கோமகன் சொல்லொடுந்
தழுவு தேரிடைத் தம்பியொ டேறினன்
பொழுது நாளுங் குறித்திலன் [2]போயினன்.

(இ - ள்.) (உடனேபரதன்),—எய்தினன்-(தான் புறப்படக்) கருதியவ னாய், 'சேனை எழுக - (யான் அயோத்திக்குப் புறப்படுவதனால் எனது) பரி வாரசேனைகள் உடனேபுறப்படுக', என்று, ஏவினன் - கட்டளையிட்டு, தொழுது - (கேகயர்கோனை) வணங்கி (விடைபெற்று), கேகயர் கோமகன் சொல்லொடும - கேகயதேசத்தரசகுமாரனாகிய அந்தயுதாசித்தின் அநுமதி யுடனே, தழுவு தேரிடை-(குதிரைகள்) பூட்டப்பெற்றுச் சித்தமாகவந்துநின்ற தேரின்மீது, தம்பியொடு ஏறினன் - (தன) தம்பியானசத்துருக்கனனுடன் ஏறி, பொழுதும நாளும குறித்திலன்-புறப்படுதற்குஏற்றமுகூர்த்தந்தானா புறப்படுதற்குஏற்ற நாள்தானா என்று இதனொன்றையும கவனிக்காமலே, போ யினன் - (அயோத்திமாநகரத்தை நோக்கிப்) பயணமானான்; (எ - று.)

தனக்கு எல்லாவுறவுமுறையுமாக நினைத்திருக்கும இராமபிரானைக் காண்பதிலுள்ள பேரவாவினால் நாளபொழுதுகளையும கவனியாமல் சத்துருக் கினனோடும் பரதன் உடனே புறப்பட்டன னென்க. சொல்லொடும் தேரி டையேறினான் என்றதொடர்க்கு-தான் பயணமாவதை-அந்தக்கேகயர்கோ மகனிடஞ் சொல்லிவிட்டு, 'அவன்விடைகொடுத்தானா?' என்பதையும் பாரா மல் தேரின்மீது ஏறின னென்று கருத்தாகலாம். கடவுளிடத்துச் செல்லப் புறப்படுமிடத்து நாள்முதலியன கவனிக்கவேண்டிய தில்லை யென்பது, 'பொழுதுநாளுங்குறித்திலன்'என்றவிடத்துப் பெறப்படுதல் அறிக. பிறமதத் தவரும் "வேயுறுதோளி" என்னும் பதிகத்தில் இக்கருத்தை வெளியிட்டிருத் தல், இங்குக் கருதத்தக்கது. பி-ம்:—[1]கோன்மகன். [2]போகின்றான். (அகச)

ௗ.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - பரதன் புறப்பட்டபோது அரச சின்னங்கள் திரண்டு உடன்வந்ததைக் கூறும்.

[1]யானை சுற்றின தேரிரைத் தீண்டின
மான வேந்தர் [2]குழுமினர் வாளுடைத்
தானை [3]சூழ்ந்தன [4]சங்க முரன்றன
மீன வேலையின் விம்மின பேரியே.

(இ - ள்.) (பரதன் புறப்பட்டுச்சென்றபோது), யானை சுற்றின-யானைகள் சூழ்ந்துவந்தன; தேர் இரைதது ஈண்டின - இரதஙகள் ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு நெருஙகின; மானம் வேநதா குழுமினர் - பெருமைபொருந்திய அரசகுமாராகள் திரணடுவந்தார்கள்; வாள் உடை தானை சூழ்ந்தன - படைக்கலம் பூணட காலாட்படைகள் சூழ்ந்துவந்தன; சஙகம் முரன்றன - சஙகவாத்தியஙகள்சப்தித்தன; பேரி - பேரிகைகள், மீனம் வேலையின் விம்மின-(பலவகை)மீன்கட்கு இருப்பிடமான கடல்போலப் பேரொலிசெய்தன; (எ - று.)—வாள் - மற்றையாயதஙகட்கும் உபலட்சணம். பி - ம்.—[1]சேனை. [2]குழுவினர். [3]சூழ்ந்தது. [4]சஙகு. (௬௪௫)

௬௦. கொடி[1]நெ ருங்கின தொங்கல் [2]குழுமின
வடிநெ டுங்கண் மடந்தைய ரூர்மடப்
பிடிது வன்றின பூணொளி பேர்ந்தன
விடி[3]து வன்றின மின்னென [4]வெங்குமே.

(இ-ள்.) (பரதன் செல்லுகின்ற அவ்விடமெஙகும்),—கொடி நெருஙகின-துவசஙகள் நெருக்கமாகவந்தன; தொஙகல் - தொஙகலெனப்படும் அரசசின்னம், குழுமின - திரணடுவந்தன; வடி நெடு கண மடந்தையா ஊர் மடம் பிடி துவன்றின-மாவடுப்போன்ற நீண்டகண்களையுடைய மகளிர் ஏறிசசெல்லும் இளமையுள்ளபெண்யானைகள் நெருஙகிவந்தன; இடி துவன்றின மின் எனஎஙகும் பூண் ஒளி போர்ந்தன - வானம்இடிக்கும்போதுதோன்றுகிற மின்னல்போல அவ்விடமெஙகும்ஆபரணவொளி விட்டுவிட்டுப்பிரகாசித்தன.

அரசர்வருகையில் அவாதேவிமார் பிடிமீதுவந்தனரென்றுகூறுதல் ஏற்கும். இனி, அரசகுமாரர்கட்குச சிலவகைப்பணிவிடைகளை மடந்தைமார் புரிவதாககூறுதல், கவிமரபு; அஙஙனம் பணிவிடைபுரியும்மகளிா பிடியின்மீது ஏறிவந்தனரென்க. சேனாவீரரின்மனைவியர் பிடியானைமீது ஏறிவந்தனரென்றலும் ஒன்று. அரசகுமாரர்முதலியோர் அணிந்துள்ள பூணகளின்ஒளி, மின்னலைப்போல விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிப்பனவாகும். இடி-இலக்கணையால், மேகமெனக் கொள்ளலுமாம். பி - ம்.—[1]நிறைந்தன. [2]குழீஇயின. [3]தொடஙகின, துடஙகிய. [4]எஙகணும். (௬௪௬)

கக. [1]பண்டி யெங்கும் பரந்தன பல்லியங்
கொண்டி யம்பின [2]கோதையர் கோதையில்
வண்[3]டி யம்பின வாளியின் வாவுறுஞ்
செண்டி யங்கு பரியுஞ் செறிந்தவே.

(இ - ள்) பல் இயம்-பலவகைவாத்யங்கள், பண்டி எங்கும்-பலபண்டி களிலும், கொண்டு-ஏற்றப்பட்டு, பரந்தன-பரவினவாகி, இயம்பின-பேரொலி செய்தன; கோதையா கோதையில்-(அங்குச் சென்ற) மடவார்கள் (அணிந் துள்ள) மலர்மாலைகளில், வண்டு இயம்பின - (தேனுண்ணும்) வண்டுகள் ரீங் காரஞ்செய்தன; வாளியின் வாவுறும் - அம்புபோல விரைந்து செல்லுகின்ற, செண்டு இயங்கு - செண்டுவெளியிலுலாவுகின்ற, பரிஉம்-குதிரையும், செறி ந்த - நெருங்கின; (எ - று.)

பரியின் விரைந்நடையை விளக்கும்பொருட்டு 'வாளியின் வாவுறும் பரி' என்றார். கீழ் ஒன்பதாஞ்செய்யுளில், கசம் இரதம் பதாதி என்ற மூவகைப்படை போர்த்தனை யுணாத்திய கவி, இதனாலும் அடுத்த செய்யுளா லும் குதிரை உடன் போர்தமையை யுணாததுகின்றன ரென்க. படைகள் இப்போது வெகுதூரஞ் செல்லவேணடியிருததலின் வணடிகளிற் பலவகை இயஙகள் ஏற்றப்பட்டு ஒலிசெய்துகொணடு உடன்சென்றமையையும் இங் குக் கூறுகின்றார். அஙஙனம் பல்லியஙகள் ஒலிசெய்யுமிடத்து வண்டுகள் சுருதிகொடுப்பதுபோல ரீஙகாரஞ்செயதுகொணடிருந்ததை யெடுத்துக் கூறி னர். செணடுவெளி-வையாளிவீதி. பி - ம் —[1]பணடியஙகள். [2]கொணடலிற் கோதையில். [3]அலமபின. (அகஎ)

கஉ. கிளை[1]முகத்திற் [2]கிளாிசை [3]விம்மின
[4]வுளைமு கத்தின வும்பாி னேவிடில்
[5]விளைமு கத்தன வேலையின் மீதுசெல்
[6]வளைமு கத்தன வாசியும் வந்தவே.

(இ-ள்.) கிளை முகததில் - வேயஙகுழலின்மூலமாக, கிளர் - விளஙகு கின்ற, இசை-(இசைபோன்ற) இசையை, விமமின-வெளிவிடுவனவும், உளை முகததின - தலையாட்டமென்னும அணியை(த தம) முகததிற் கொண்டன வும், உம்பரின் - வானில், ஏவிடில் - (செல்லுமாறு) தூணடினாலும், விளை முகத்தன-(அசசெயலை) முடிக்கவல்ல தன்மையைக்கொண்டனவுமாகி, வே லையின்மீது செல் - (இததனைநாழிகைககுள் இவ்வளவுதூரஞ்செல்லவேணு மென்று பொழுதுகுறிததுககொணடு ஓட்டினால்) அந்தப்போதினுட்செல்லவ ல்ல, வளைமுகததன - வளைந்தமுகததைககொணட, வாசிஉம்-குதிரைகளும், வந்த - (உடன்)வரலாயின; (எ - று.)

கீழ்ச் செண்டியஙகும் பரி என்று கூறியது-பந்தயக்குதிரைகள் வந்தமை யைக்குறிக்குமென்றும், இசசெய்யுளிற் கூறியது-இவர்ந்துசெல்லுங் குதிரை

யைக் குறிக்குமென்றுங் கூறுவர் ஒருசாரார்: மற்றொருசாரார் குதிரையின் மிகுதியைக் குறிக்கவேண்டி ஒருபாடலோடு ஒழியாமல் இரண்டுபாடல்களி னுற் கூறுகின்றனர்போலு மென்ப. குதிரைகளின் மூக்கின்றுளையினின்றும் வெளிவரும் ஒலி இன்னேசையா யுள்ளதென்பார் 'கிளைமுகத்திற்கிளரிசைம் மின' என்ரு. (மதுகைடபர்கள்கவர்ந்த வேதத்தை மீட்டுக்கொண்டு வரு மாறு திருமால் ஹயக்கிரீவாவதாரஞ்செய்து இன்னேசையுண்டாகப்பாடினு ரென்று ஹரிவம்சத்திற்கூறியிருப்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.) [4]இளைமுகத் தினனும்பரினேகிட என்றபாடத்திற்கு,இளை முகத்து இனன் உம்பரின் ஏகி டனென்றுபிரித்து - இளஞாயிறு ஆகாயத்தினிடமாகச்செல்ல என்றும், இளை முகத்தினன் உம்பரின்ஏகிடனைப்பிரித்து - இளைத்தமுகத்தையுடைய அர சன் விண்ணுலகம்புக்கானுகவென்றும் உரைகூறுவாருமுளா. மூன்ருமடியில் [5]விளைமுகத்தனல் என்றபாடத்தைக்கொண்டு - வடவைக்கனலைக்கொண்ட கடலின் மீதுஞ் செல்லுகின்ற வாசிக ளென்று உரைத்தலுமாம் வடவைக் கனலைத் தன்னிடத்தேகொண்ட கடலினும் மேற்பட்டுச செல்லுகின்ற வளை முகத்தவாசிகள் என்றுபொருளுரைத்து,கடலினும் வேகமாகச செலலுகின்ற வளைமுகத்தையுடையவாசிகளென்று உரைத்தாருமுளா. பி-ம்:—[1]நுகத்தில். [2]துருதம். [3]விளக்கின. [4]இளைமுகத்தின வுமபரிற்றேவரில். [5]வளைமுகத்தால் வாசியுவந்தவே. முதலிரண்டடிகள் "துளைமுகத்திற் சுருதிவிளம்பின, இளை முகத்தினிதுமபரினேவிடில" என்று அசசுபபிரதிகளிற் காணப்படுகின் றன. இந்தப்பாடத்திற்கு, சுருதி-இன்னேசை, இளை-பூமிஎன்க. (அகஅ)

கங. வில்லின் வேதியர் வாள்[1]செறி வித்தகர்
மல்லின் [2]வல்லர் சுரிகையின் வல்லவர்
[3]கொல்லும் வேல்குந்தங் கற்றுபா கொற்றவர்
தொல்லை வாரணப் [4]பாகருஞ் [5]சுற்றினுர்.

(இ - ள்.) வில்லின் வேதியர்-வில்வேதத்தில வல்லவரும், வாள் செறி வித்தகா-வாட்போாபுரிவதில் நிரமபிய வலலமைபெற்றவரும, மலலின் வல் லா-மற்போரில் வல்லவரும், சுரிகையின் வலலவா - கத்திவீசுதலில வல்ல வரும், கொல்லும-உயிரைக் கவரவல்ல, வேல் - வேற்படையிலும, குந்தம - ஈட்டியிலும், கற்று - பயின்று, உபா - மிகக திறமைபெற்ற, கொற்றவர் - வெல்லுந்தன்மைவாய்ந்த வீராகளும், தொல்லை வாரணம் பாகாஉம - பழமை யான [அனுபவம்வாயந்த] யானைப்பாகரும், சுற்றினுா - சூழ்ந்து வந்தாாகள்; (எ - று.)—உபவேதம் நான்கனுள்ஒன்ருயத தநுாவேதமெனனப்படுதலின், அததொழிலில் வல்லவரை 'விலலின் வேதியா' என்ருா. கொல்லுமவேல் - உபசாரவழக்கு. பி-ம் —[1]நிறை. [2]மல்லா. [3]கல்லும். [4]பாகர்கள்.[5]துன்னினுர்.

கச. எறிப கட்டின மாடுக [1]ளேற்றைமா
குறிகொள் சோழி\சிவல்[2]குறும்[3]பூழ்நெடும்
பொறிம யிர்க்கவு\ தாரிகள் [5]போற்றுறு
[4]நெறியின் மாக்களு[6]முந்தி நெருங்கினுர்.

(இ - ள்.) எறி பகடு இனம்-(ஒன்றையொன்று) மோதுகின்ற எருமைக் கடாக்களின் தொகுதியும், ஏற்றை மாஆடுகள்-யாட்டுக்கடாக்களும், குறிகொள் கோழி - இரத்தக்கறையைக்கண்டு பொருந்தன்மையுள்ள கோழியும், சிவல்-சிவலும், குறும்பூழ் - குறும்பூழும், பொறி நெடு மயிர கவுதாரிகள் - (உடலிற்) புள்ளிகளமைந்த நீண்ட மயிரையுடைய கவுதாரிகளும், (என்ற இவற்றை), போற்றுறும்-பாராட்டி வளர்க்கின்ற, நெறி இல் மாக்கள் உம்-நன்னெறியில்லாதமானிடரும், முந்தி - முற்பட்டு, நெருங்கினர்—; (எ - று.)

எருமைக்கடாச்சண்டை முதலியவற்றிலேயே பயில்பவராய் நன்னெறி கற்றறிதலிலரான மானிடரும உடனதிரண்டுவந்தன ரென்க. நல்ல அறிவு இல்லாதவ ராதலின், 'மாக்கள்' என்றார். மா குறிகொள் கோழியென எடுத்து-பெருங்குறியை நாடிப் பொருகின்ற கோழியென்றுரைப்பதுமுளர். போற்றுறும் என்றும பிரிக்கலாம். பி-ம்—[1]ஏற்றைமாக, ஏற்றினங், ஏற்றினர், ஏனமாக. [2]குறும்பூவெண்டும, குறும்பூவெனும் [3]போற்றிடு, போற்றுவ. [4]நெறியும்.

கரு நிறைந்த [1]மாந்தர் [2]நெருங்கினர் நெஞ்சினிற்
பறந்து போதுங்கொ லென்று பதைக்கின்றார்
[3]பிறந்து தேவ ருணர்ந்து [4]பெயர்ந்துமு
[5]னுறைந்த [6]வானுறு வார்களை யொக்கின்றார்.

(இ-ள்.) நிறைந்த மாந்தர்-(கலவிகேள்விகளால்) நிரம்பிய மனிதர் பலர், பறந்து போதும கொல் - (பரதன்) விரைந்து சென்று விடுவானோ? என்று-, நெஞ்சினில் பதைக்கின்றார் - மனத்திற் பதைப்புக்கொண்டவராய, நெருங்கினர் - திரண்டுவந்தவர்கள்,—தேவர்-தேவர்களாயிருப்பவர், பிறந்து-(சாபத்தினால் இவ்வுலகத்திற்) பிறவியையடைந்து, உணர்ந்து - (சாபவிமோசனத்திற்குஏற்ற) நல்லறிவைப்பெற்று, பெயர்ந்து முன் உறைந்த வான் உறுவார்களை - (இவ்வுலகை) விட்டு முன்பு தாங்களவாழ்ந்த துறக்கத்தை யடையப் போகின்றவர்களை, ஒக்கின்றார் - ஒப்பவரானார்கள்; (எ - று.)

சாபவசத்தால் இங்குப் பிறவியையடைந்து பூர்வஜன்மத்தின் அறிவைப் பெற்று மீண்டு இப்பிறவியை நீத்துத் தமமுலகைப் பெற இருக்கின்ற தேவர்க்குத் தம்முன்னை பதவியை யிழந்திருத்தல்பற்றி வருத்தமும விரைவில் தமமுலகம்கிடைக்குமென்பதுபற்றிப் பெருமகிழ்ச்சியும இருக்குமாதலால், அவர்கள், பறந்துபோதுங்கொலென்ற சிந்தையால் பதைப்பும் பரதனை நெருங்குவது பற்றி மகிழ்ச்சியுமுள்ள மாந்தர்க்கு உவமை. போதும் = போகும். இனி, இப்பாடலுக்கு - (பரதனுடனவந்தவரான) நிறைந்த மாந்தர் நெருங்கினராய, (நாம்) பறந்து-விரைவாக, (அயோத்திக்குப்) போதுமகொல் - போய்ச் சேருவோமா? என்றுநெஞ்சிற்பதைக்கின்றவராய், பூமிக்குச்சாபத்தினால் வந்த தேவர்கள்நல் லுணர்வுபெற்றவராய்த்திரும்பத் தேவலோகத்திற்குவிரைந்து செல்பவர்

போல அயோத்திக்கு மீண்டு செல்ல விரையலானார்களென்று உரைப்பினு மாம். பி-ம்·—[1]மாதர். [2]நெருங்கின. [3]பிறந்த. [4]பெயர்த்தும்போய், பெயர்ந்து போய். [5]உறைந்து. [6]வானுறைவார்களே. (அஉக)

கசு. ஊ[1]ன ளைந்த வுடற்குயி ராமெனத்
தா[2]ன ளைந்து தழுவின தண்ணுமை
தே[2]ன ளைந்து செவியுற வார்த்தென
வா[3]ன ளைந்தன மாகதர் பாடலே.

(இ - ள்) மாகதர் பாடல் - மாகதர்களின் பாடல்கள், தேன் அளைந்து - தேனின் இனிமையை(த் தான்)கொண்டு,செவி உற வார்த்தது என-காதினுள்ளே சொரிந்தாற்போல [மிகவும் செவிக்கு இனிமையாய்], வான் அளைந்தன - வானுலகம்வரையும் பரவியன; (அந்தமாகதர் பாடலை),ஊன் அளைந்த உடற்கு - மாமிசத்தாலான உடலுக்கு. உயிர் ஆம் என - உயிர் அமைந்திருத்தல்போல, தண்ணுமை - மத்தளவொலிகள், அளைந்து தழுவின - முழுதும் கலந்து தழுவி யிருந்தன; (எ - று.)—தான் - அசை.

உயிரானது தனக்கு உரிய உணர்வால் உடல்முழுதும் தழுவிநிற்பது போல, தண்ணுமையொலி மாகதர் பாடலைத் தழுவிநின்றதென்றார். அந்த மாகதர் பாடலின் செவிக்கு இனிதாக ஒலித்தலை விளக்குவார் 'தேனளைந்து செவியுற வார்த்தென' என்றார் மாகதர் - அரசரின்முன்னேயிருந்து அவர் புகழ்பாடுவோர். தண்ணுமை - அதன் ஒலிக்கு, இலக்கணை. பி-ம் —[1]அளைந்த. [2]அளைந்து. [3]அளைந்தன, அளைந்தது. (அஉஉ)

கஎ. ஊறு கொண்ட முர[1]சமி [2]ழோதையை
[3]வீறு கொண்டன வேதியர் வாழ்த்தொலி
யேறு [4]கொண்டெழு மல்ல ரிடிப்பினை
மாறு கொண்டன [5]வந்திக ளேத்தரோ.

(இ - ள்.) ஊறு கொண்ட - (குணிலால்) அறையப்படுகின்ற, முரசு - முரசவாத்தியம், உமிழ்-(தான்) வெளிப்படுத்துகின்ற, ஓதையை - ஓசையை, வேதியர் வாழ்த்து ஒலி - வேதம்வல்ல பிராமணர்கள் (பரதனை) வாழ்த்துகின்ற ஒலியானது, வீறுகொண்டன-மேம்பட்டு ஒலித்தன; ஏறு கொண்டு எழு மல்லர் - காளைகளைப்போன்று வீரகுணத்தோடு புறப்படுகின்ற மல்லர்களின், இடிப்பினை-(தமது வீரந்தோன்றச்செய்யும்) காசசனையை, வந்திகள் ஏத்து-துதிபாடகர் (அரசனைத்) துதிக்கிறபாடலின்ஒலி,மாறுகொண்டன-.

ஒலிமாறு கொள்ளுதல் - மற்றையோசையினும் தம்மோசையே விஞ்சியிருத்தல். பி-ம்:—[1]இமிழ். [2]ஓதையின். [3]மாறு. [4]கொண்டன. [5]வந்திகரேத்தரோ, வந்திவழுத்தரோ. (அஉஙு)

## கஅ.—பரதன் கோசலைநாட்டை யடைதல்.

ஆறுங் [1]கானு மகன்மலை யுங்கடந்
தேறி யேழ்பக [2]னீந்திப்பி னெந்திரத்
[3]தூறு பாகு மடையுடைத் தொண்முளை
நாறு பாய்[4]வயற் [5]கோசல [6]நண்ணினான்.

(இ - ள்.) (பரதன்),—ஏழ் பகல் நீந்தி - ஏழுநாள் வழி நடந்து, (அந் நாள்களில்), ஆறும் - நதிகளையும், கானும் - காடுகளையும், அகல் மலையும் - பரவியுள்ள மலைகளையும், கடந்து ஏறி - தாண்டிச்சென்று, பின் - பிறகு [எட்டாநாள்]. எந்திரத்து ஊறு பாகு - கரும்பாலையிலே (கருப்பங்கழியினின்று) வெளிப்படுகின்ற சாறு, (அக்கரும்பாலையி லடங்காமல் மிகுந்து), மடை உடைத்து - (நீர் பாய்வதற்காக ஏற்பட்டுள்ள வாய்க்காலின் வழியே போய்) நீர்மடைகளை யுடைத்துக்கொண்டு, ஒள் முளை நாறு வயல் பாய் - ஒள்ளிய முளைதோன்றுகின்ற வயலிலே பாயப்பெற்ற, கோசலம் - கோசல நாட்டை, நண்ணினான் - சேர்ந்தான்; (எ - று.)

பரதன் ஏழுநாள் வழிநடந்து சென்று யாறுமுதலியவற்றைக்கடந்து எட்டாவதுநாளில் கோசலநாட்டைச் சேர்ந்தான் என்க. பாகு - கருப்பஞ் சாற்றுக்கு இலக்கணை. எந்திரம் - யந்த்ரம். பி - ம் —[1]குன்றுமகன், குன்றுங கல். [2]நீத்த, நீங்கிப். [3]ஆறு. [4]நெடுங. [5]கோசலை [6]நண்ணினா. (அஉசு)

## ககூ.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - பரதன்சென்றபோது கோசலநாடு இருந்த நிலைமையைக் கூறும்.

ஏர்து றந்த வயலிள மைந்தர்தோ
டார்து றந்தன தண்டலை
நீர்து றந்தன தாமரை [1]நீத்தெனப்
பார்து றந்தனள் பங்கயச் செல்வியே.

(இ-ள்.) (பரதன் சென்ற அப்போது),—வயல் - வயல்கள், ஏர் துறந்த - ஏரை நீங்கியிருந்தன; இள மைந்தர் தோள் - இளமைவாய்ந்த ஆடவரின் தோள்கள், தார் துறந்தன - பூமாலைகளை நீங்கியிருந்தன; நீர் - ஜலங்கள், தண்டலை - குளிர்ந்த இடத்தையுடைய வயல்களிலுள்ள, நெல்லின்உம் - நெற்பயிரிலும், துறந்தன - நீங்கியிருந்தன; பங்கயம் செல்வி-தாமரைமலரில் வாழ்கின்றவளாய்ச் செல்வத்திற்குஉரியவளான சீதேவி, தாமரை நீத்தென - (அந்நாட்டிலுள்ள) தாமரைமலரில்வாழ்வதைவிட்டு, பார் துறந்தனள் - (அந்தக்கோசல) நாட்டையே விட்டிட்டனள்; (எ - று.)

கோசலநாட்டையாண்ட தசரதசக்கரவர்த்தி இறந்துபட்டதனாலும், அந் நாட்டையாளுதற்குஉரிய ஸ்ரீராமன் கானகஞ் சென்றதனாலும், வயல்முதலியன ஏர்முதலியனநீங்க அந்நாடு பொலிவை யிழந்திருந்த தென்க. மேல் எட்

டுசெய்யுட்கும் இஃதனமே கருத்தாக்காணக. வயல் ஏர் துறந்தன-வயல்கள் ஏரடிப்பாரின்றித் தரிசாய்க்கிடந்தன என்றவாறு; ஏர் - அழகுமாம். நீத் தென - செய்தென என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இது - செய்தென்ற வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. பார் - இலக்கணையால், பூமியின் ஏகதேச மாகிய நாட்டினையுணர்த்திற்று; "மாயோன் மேயகாடுறைஉலகமும்" என்று இடத்து 'உலகம்' என்பதுபோல. பி - ம்:—[1]நீர்தெதென. (அஉரு)

உ0. [1]பிதிர்ந்த சாறு பெருந்துறை மண்டிடச்
[2]சிதர்ந்து [3]சிந்தி யழிந்தன தேங்கனி
[4]முதிர்ந்து [5]கொய்புந ரின்மையின் [6]மூக்கவிழ்ந்
துதிர்ந்து லர்ந்தன வொண்மல ரீட்டமே.

(இ - ள்.) தேமகனி - இனிய பழங்கள்,— கொய்புநர் இன்மையின்), பிதிர்ந்த சாறு - (தம்மிடத்தினின்று) வெளிப்பட்ட ரஸங்கள், பெரு துறை மண்டிட - பெரிய நீர்த்துறைகளிலே நெருங்கிப்பாய, சிதர்ந்து சிந்தி அழிந் தன - நாற்புறமுஞ் சிதறி யழிவுற்றன; ஒள் மலர் ஈட்டம - அழகிய மலர்த் தொகுதிகள், கொய்புநர் இன்மையின் - (தம்மைப்) பறிப்பவர் இல்லாமை யால், முதிர்ந்து - முற்றி, மூக்கு அவிழ்ந்து - காம்புகளினின்று விண்டு, உதிர்ந்து-, உலர்ந்தன - வாடிக்கிடந்தன; (எ - று.)

'கொய்புநரின்மையின்' என்பது - மத்திமதீபமாய், தேங்கனியென்பத னோடும் இயையும். அந்நாட்டவர் துயரமிகுதியால் தஞ்செயலை யொழிந்திருந் தனரென்க. பி - ம்—[1]பிதிர்ந்து. [2]சிதிர்ந்து. [3]சிந்தினமுந்திய. [4]முதிர்ந்த. [5]கொய்குநர். [6]மூக்குமிழ்ந்து, மூக்குவிழ்ந்து. (அஉசு)

உக. ஏய்ந்த கால மிதுவிதற் காமென
[1]வாய்ந்து மள்ள ரரிகுந ரின்மையாற்
பாய்ந்த சூதப் பசுநறுந் [2]தேறலாற்
சாய்ந்தொ சிந்து முளைத்தன சாலியே.

(இ - ள்.) இதற்கு ஏய்ந்த காலம் இது ஆம் என - இப்பயிரை யறுப்ப தற்குப் பக்குவமான காலம் இதுவாகு மென்று, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, அரிகு நர் - அரிகின்றவராகிய, மள்ளர் - பயிர்த்தொழிலாளர், இன்மையால்-இல் லாமையால், சாலி - செந்நெற்பயிர்கள்,—பாய்ந்த - (கனியைப் பறிப்பாரின் மையாற் சிந்தியழிந்த மாங்கனிகளினின்று) வெளிப்பட்டுப்பாய்ந்த, சூதம் பசு நறு தேறலால் - மாம்பழத்தின் புதிய இனிய சாற்றினால், சாய்ந்து - தலை சாய்ந்து, ஒசிந்து - அடிமுறிந்து, முளைத்தன - (தாம் ஈன்ற தானியங்கள் பூமியிற் சிந்தி) முளைக்கப்பெற்றன; (எ - று.)

அரிகுநரில்லாமையாலே விளைந்தபயிர் மாங்கனித்தேறலினால் மீண்டும் முளைத்தனவென்க. தேறல்-மது' இச்சொல்-இங்கு இலக்கணையால், இனிய சாற்றினை யுணர்த்திற்று. பக்குவமான நிலையைக் கண்டறிந்து மள்ளர் விளைந்த தானியத்தை யறுப்பது, முறை. பி-ம்:—[1]ஆய்ந்த. [2]தேறலில். (அஉஎ)

உரு. எட்கு லாமல [1]ரேசிய நாசியர்
[2]புட்கு லாவயற் பூசற் கடைசியர்
கட்கி லார்களை காதற கொழுநரோ
[3]டுட்க லாமுடை யாரி [4]னுபங்கினா.

(இ - ள்.) எள் குலாம் மலர் ஏசிய நாசியர்-எள்ளின் விளங்குகின்ற மலரைத் தமக்கு உவமையாகாமையால்) பழிக்கின்ற [எள்ளுப்பூவினும் அழகிய] மூக்கையுடையவராகிய, புள் குலா வயல பூசல் கடைசியர்-பறவைகள் மகிழ்ந்துசஞ்சரிக்கின்ற வயலிலே தொழிலசெய்யும் கடைசியர்கள்,—காதல் கொழுநரோடு உள் கலாம உடையாரின - (தமது) அன்பிற்கு உரிய கணவரோடு ஊடல்கொணடவாபோல, களை கட்கிலாா - களைபிடுங்குதலதொழிலையொழிந்தவராய், உயங்கினா - வருந்திக்கிடந்தாா்கள்; (எ - று.)

கணவரோடு ஊடல்கொணடமகளிா தஞ்செயலையொழிந்து வருந்திக்கிடப்பதுபோல, கடைசியர் தஞ்செயலாகிய களைகட்டலை யொழிந்து உயங்கிகிடந்தன ரென்க. எள்மலரேசிய நாசியா - எதிர்நிலையுவமையணி.

பி-ம்.—[1]எய்திய. [2]புககுலா. [3]உட்குலாமுடையாரின். [4]ஒதுங்கினா. சிலபிரதிகளில் இப்பாடலுக்குப்பின் “அலாந்தபைங்கூழ்” (உக) என்ற பாடல் காணப்படுகின்றது. (அஉஅ)

உஉ. ஓது கின்றில கிள்ளையு மோதியர்
தூது [1]சென்றவர் வந்திலர் தோழபான்
மோது கின்றில பேரி [2]முழவிழாப
[3]போது கின்றில[4]பொன்னணி வீதியே.

(இ - ள்.) கிள்ளை உம-கிளியும, ஓதுகின்றில - பேசுதலை யொழிந்தன; ஓதியா - கூந்தலையுடைய மகளிா, தோழாபால தூதுசெனறவா வந்திலர் - (தமதுபாங்கியாகுத) தூதாக(த தாம அவருடைய) கணவரிடததுசசென்று வருதலைத தவிர்ந்தனா; பேரி முழ மோதுகின்றில - பேரியெனப்படுகின்ற முழக்குமவாசசியமும முழுககபபடாதொழிந்தன; பொன் அணி வீதி-பொன்னால் அலஙகரிககபபெறற வீதியில. விழா போதுகின்றில-கலியாண ஆரோலமமுதலியன செல்லாதொழிந்தன (எ - று.)

ஓதுகின்றில - வேதஞ்சொல்லுதலையொழிந்தனஎன்றுமாம் கிளி வேதமோது மெனபதை “வளைவாயகிளளைமறைபாடுநாககூர்”, “வளைவாய்க்கிள்ளை மறைவிளிபயிற்றும்” என்பவறறாலும் அறியலாம். முழ-முழாவென்னுங்குறியதன்கீழ் ஆகாரங குறுகிற்று. பேரி முழ - ஒருபொருட்பனமொழி.

பி - ம்·—[1]சென்றவா் சொல்லலா கொணகாபால், சென்றிலவந்திலதோழாபால், சென்றில சொல்லில கொணகாபால். [2]முழாவிழா. [3]போதுகின்றிலர். [4]பொன்னகா. (அஉக)

உ௩. பாட னீத்தன [1]பண்டொடர் பண்குழ
லாட னீத்தன வரங்கொ டகன்புனல
ரூட னீத்தன ரூடிகை [2]சூளிகை
மாட நீத்தன மங்கல வள்ளையே.

(இ-ள்.) பண் தொடர் பண் குழல்-பண்ணுற் றொடரப்பட்ட (மூங்கில் முதலியனகொண்டு) இயற்றப்படுங் குழலென்னும் வாசசியம், பாடல் நீத்தன-இசை பாடுதலைத் தவிர்ந்திருந்தன; அரங்கொடு-நாத்தனசாலையுடனே, அகல் புனல்-பரவிய நீர்நிலைகள், ஆடல் நீத்த - ஆடுதலைத் தவிரப்பெற்றன; சூடிகை-சிரசுகள், சூடல் நீத்தன-மலர்சூடுதலைத் தவிர்ந்தன; சூளிகை மாடம்-இடிதாங்கியைக்கொண்ட மாளிகைகள், மங்கலம் வள்ளை - மங்களகரமான வள்ளைப்பாடல்களை, நீத்தன - நீங்கப்பெற்றன; (எ - று.)

புனல் - நீர்நிலைக்கு இலக்கணை. ஆடல் - சிலேடையால், நர்த்தனஞ் செய்தல் நீராடுதலென்ற இருபொருளைக் காட்டிற்று. சூடிகை - சூடாஎன்ற வடசொல், 'க'ப்ரத்யயம்பெற்று வந்ததென்க. சூளிகை=சூலிகை. சூளிகை-உச்சியுமாம். பி - ம்.—[1]வணடொடு பாணர்கள், பணடொடாபாணகுழல், வண்டொடுபாணகுழல். [2]சூலிகை. (அகூ௦)

உரு. நகையி ழந்தன வாண்[1]முக நாறகிற்
புகையி ழந்தன மாளிகை பொங்கழற்
சிகையி ழந்தன தீவிகை தேமலர்த்
தொகையி ழந்தன தோகைய ரோதியே.

(இ - ள்.) வாள் முகம்-(அந்நாட்டிலுள்ளவரது) ஒளிபொருந்திய முகங்கள், நகை இழந்தன - சிரிப்பு நீங்கப்பெற்றன; மாளிகை-(அந்நாட்டு) மனைகள், நாறு அகில் புகை இழந்தன-நறுமணமவீசுகின்ற அகிலின்புகை நீங்கப்பெற்றன; தீவிகை - (அந்நாட்டிலேற்றப்படும்) விளக்குக்கள், பொங்கு அழல் சிகை இழந்தன-மிக்க அக்கினிச்சுவாலையை யிழந்தனவாய் மங்கிக்கிடந்தன; தோகையா ஓதி - (அந்நாட்டு) மகளிரின் கூந்தல், தேன் மலா தொகை இழந்தன-தேனையுடைய மலரின் தொகுதிகளை யிழந்தன; (எ-று.) —சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. தீவிகை - தீபிகா வடசொல். அழற்சிகை - எரிகின்ற நெருப்புப்பிழம்பு. பி-ம். —[1]முகன். (அகூக)

உசு. அலர்ந்த பைங்கூ ழகன்குளக் [1]கீழன
மலர்ந்த வாயிற் புனல்வழங் காமையா
[2]லுலர்ந்த வன்க ணுலோபர் கடைத்தலை
புலர்ந்து நிற்கும் பரிசிலர் போலவே.

(இ-ள்.) அலர்ந்த பை கூழ் - வளமாகவளர்ந்த பசிய பயிர்கள்,—அகல் குளம் கீழன மலர்ந்த வாயில் புனல் வழங்காமையால் - பரவிய ஏரியினிடத்துள்ள (புனல் வெளிப்படுமாறு) திறக்கப்பட்டுள்ள மதகுவழியாக நீரைத் தராமையால் [ஏரி மதகு வாய்திறக்கப்பெற்று நீர் பாயப்பெறாமையால்], வன்கண் உலோபர் கடைத்தலை புலர்ந்து நிற்கும் பரிசிலர் போல-கொடுமையையுடைய [கருணையற்ற] உலோபிகளின் தலைவாசலிலே வாடிக்கிடக்கின்ற பரிசுபெற வந்தவர்கள்போல, உலர்ந்த-உலர்ந்து கிடந்தன; (எ - று.)

புலவர் பரிசுபெறவேண்டி உலோபிகளின் தலைவாயிலை யடையின் பரிசு பெறுமையால் எங்ஙனம் வாடிக்கிடப்பரோ, அவ்வாறு எரிநீர மதகுவழியாகப் பாயப்பெறுமையால் பைங்கூழ்கள் வாடிக்கிடந்தன வென்க. கடைத்தலை-இலக்கணப்போலி. பி-ம்:—[1]கீழ்மடை. [2]உலாந்துசிறப்ப. (அகூஉ)

உஎ. [1]நாவி னீத்தரு [2]நல்வளந் துன்னிய
[3]பூவி நீத்தென நாடு பொலிவொரீஇத்
[4]தேவு [5]நீத்தருஞ் சேணெறி [6]தாவிட
வாவி நீத்த வுடலென லாயதே.

(இ - ள்.) துன்னிய பூவி - (பலவளங்களும்) நெருங்கிய கோசலநாட்டில், தேவுஉம் நீதது அரு சேண நெறி தாவிட - தெய்வங்களும் நீங்கிச் (செல்லுதற்கு) அரிய வெகுதூரவழியே சென்றிட,—நாவின நீத அரு நல் வளம் நீததென - நாவினாற் சொல்லிமுடித்தற்கு கூடாத [மிக்க] (தனது) நல்லவளத்தை இழந்ததனால். நாடு - அந்தககோசலநாடு, பொலிவு ஒரீஇ - (தன்) அழகையிழந்து, ஆவி நீதத உடல என ஆயது-உயிரையொழிந்த உடல்போல இருந்தது; (எ - று.)—நீத்தரு - வலித்தல்.

தேவும நீங்கிய பலவளங்களும ஒழிந்த கோசலநாடு, உயிரைநீங்கிய வுடலைப்போலப் பொலிவழிந்து கிடந்ததென்பதாம. கொண்டாடுவதற்கு உரியவனாய சிறந்த அரசன இலலாமையால், தேவும நீங்கிற்றென்க. [4]தேவிஎன்ற பாடததிற்கு-நாட்டிற்குஉரியதேவதை யென்னலாம. பி-ம்:—[1]நாவிநீததரு, நாவிநீததன, நாவினீததன. [2]நலலவ நதுனனிய, நல்வளந்துன்னிசை. [3]பூவு நீத்தரு பூவினீதநென, பூவினீததனன். [5]நீததகன். [6]தாவிடா. (அகூகூ)

உஅ.—பொலிவிழந்த நாட்டைநோக்கிப் பரதன் நெட்டுயிர்த்தல்.

என்ற நாட்டினை நோக்கி யிடருழந்
தொன்று முற்ற துணர்ந்தில னுன்னுவான்
சென்று கேட்பதொர் தீங்[1]குள தாமெனா
நின்று நின்று நெடிதுயிர்த் தானரோ.

(இ - ள்.) என்ற-கீழ்க்கூறியவாறுள்ள, நாட்டினை - கோசலதேசததை, (பரதன்,)—நோக்கி-பார்ததது, இடர் உழநது - பெருநதுன்பமடைந்து, உற்றது ஒன்றுஉம உணர்ந்திலன் - நிகழ்ந்தசெயதியை யாதொன்றும உணராதவனாய், உன்னுவான்-சிநதைகொண்டு, சென்று கேட்பது ஓர் தீங்கு உளது ஆம் எனா-(நாம்) போயக கேட்கபபோகின்ற தீமையான செயதியொன்று இப்போது நேர்ந்துள்ளதென்று ஊகிததது, நின்று நின்று நெடிது உயிர்த்தான்-தயங்கித்தயங்கிக்கிடந்து பெருமூசசெறிந்தான்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

ஒன்றும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. நின்றுநின்று - அடுக்கு, விரைந்து செல்லாமைத் தயங்கிக்கிடந்தமையை யுணாததும. பி-ம்:—[1]உளவாமெனா.

௨௬.—பரதன் நகரைக் காணுதல்.

மீண்டு [1]மேகியம் மெய்யெனு நல்லணி
பூண்ட வேந்தன் றிருமகன் [2]புந்திதான்
தூண்டு தேரினு முந்துறத் [3]தூண்டுவா
னீண்ட வாயி னெடுநகர் நோக்கினான்.

(இ-ள்.) மீண்டுஉம் ஏகி - பின்னும் சென்று, மெய் எனும் நல் அணி பூண்ட அ வேந்தன்-சத்தியமென்னப்படுகின்ற சிறந்த ஆபரணத்தையணிந்த அந்தத் தசரதமன்னவனுடைய, திருமகன் - சிறந்த புதல்வனாகிய அந்தப் பரதன், தூண்டு தேரின் உம் முந்துற புந்தி தூண்டுவான் - (குதிரைகளைத்) தூண்டிச் செலுத்தப்படுகின்ற தேரைக்காட்டிலும் முற்பட(த் தன்)புத்தியை விரைவாகச் செலுத்தி ஆராய்பவனாகி, நீண்ட வாயில் நெடு நகர் நோக்கினான்- நீண்ட வாசலையுடைய சிறந்த அயோத்திமாநகரத்தைக் கண்டான்; (எ - று.)

மிகவும் விரைந்து ஆராயும் ஆராய்ச்சியுடனே அயோத்திமாநகரைப் பரதன் கண்டனனென்க. பரதன் கேகயநாட்டினின்று வந்த இப்போது கண்டது அயோத்திமாநகரத்தின் வைஜயந்தமென்ற பெயருள்ள மேற்கு வாயிலாமெனபது, முதனூலைக்கொண்டு உணரலாகும் இருக்கவேண்டிய நிலை மாறிப் பொலிவழிந்திருந்தமையால், மனத்திற்றோன்றிய ஆராய்ச்சி பின்னும் பெருகிக்கொண்டிருந்ததென்பதை மூன்றுமடி விளக்கும். தான்-அசை. [3]தூங்குவான் என்ற பாடத்திற்கு-மனமெழுச்சிகுன்றியவனென்க. பி-ம் — [1]எய்தி. [2]புந்தியால். (அ௬௫)

௬0.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - அயோத்தி முன்னை நிலைமாறி அழகு அழிந்திருந்ததைப் பரதன் கண்டதனைக் கூறும்.

அண்ட [1]முற்றுந் திரிந்தயர்ந் தா[2]யமு
துண்டு போதியென் [3]றொண்கதிர்ச் செல்வனை
விண்டொ டர்ந்து விலக்குவ [4]போல்வன
கண்டி லன்கொடி யின்னெடுங் கானமே.

(இ - ள்.) (அந்தப்பரதன்),—ஒள் கதிர் செல்வனை - ஒளிபொருந்திய ஆயிரங்கிரணங்களை (த் தனது) செல்வமாகப்படைத்துள்ள சூரியபகவானை நோக்கி, 'அண்டம் முற்றுஉம் திரிந்து அயர்ந்தாய் - இந்தப்பூமிமுழுவதும் அலைந்து சோர்ந்தாய்: அமுது உண்டு போதி-(இங்குத்தங்கி) உணவருந்திச் செல்வாயாக,' என்று - என்றுசொல்லி, விண் தொடர்ந்து விலக்குவ போல்வன - (அந்தச்சூரியன் செலலுகின்ற) வானத்திற்றொடர்ந்துசென்று அக்கடவுளை விலக்குவனபோன்றுள்ளனவாகிய, நெடு கொடியின் கானம்-நீண்ட கொடிச்சீலைகளின் தொகுதிகளை, கண்டிலன்-கண்டானில்லை; (எ - று.)

அந்நகரத்துப் பலவிடத்தும் கொடிபறத்தல் தவிர்ந்திருந்தமையைப் பரதன் கண்டமை, இதனாற் கூறப்பட்டது. வானளவும் கொடிகள் ஓங்கியிருப்பது-சூரியபகவானை அமுது அருந்தாது அப்பாற் செல்லலாகாதெனத் தடுப்பதுபோலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. கானம் - தொகுதியென்ற பொருளில் வந்தது "தாமரைக்காடு" என்ற விடத்து 'காடு" என்பதுபோல. பி-ம் —[1]முற்றத். [2]அமிர்து. [3]ஓங்குமருக்கனை. [4]போயெனக்.

௩௧. ஈட்டு நன்[1]புகழ்க் கீட்டிய யாவையும்
வேட்ட வேட்டவர் கொண்மின் விரைந்தெனக்
கோட்டி மாக்களைக் கூவுவ போல்வன
கேட்டி லன்முர சின்கிளர் ரோதையே.

(இ - ள்.) ஈட்டிய யாவைஉம்-(நீதிநெறிப்படி) தேடிய செல்வம் எல்லாவற்றையும், ஈட்டும் நல புகழ்க்கு - தேடுதற்குஉரிய சிறந்தபுகழைப் பெறுமாறு,—'வேட்டவர்-(பொருளவேணுமென்று) விரும்பியவர், வேட்ட-(தாம்) வேண்டியபொருள்களை, விரைந்து கொண்மின் - விரைவாகவந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்,' என - என்று கோட்டி மாக்களை - பெருந்திரளாகவுள்ள ஜநங்களை, கூவுவ போல்வன - கூவுவனபோலுள்ளனவான, முரசின் - கொடைமுரசினது, கிளர் ஓதை - (எங்கும்) பரவுகின்ற ஓசையை, கேட்டிலன் - (செவியாற்) கேட்டலு மிலலாதவனுமினான், (பரதன்); (எ - று.)

கொடைமுரசு ஒலிப்பது, வேட்டவர் வேட்டவற்றைக் கொண்மினென்று கோட்டிமாக்களைக் கூவுவதுபோலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி புகழ்க்குக் கூவுவ என இயைபும. கோட்டி - கோஷ்டீ என்ற வடசொலலின் சிதைவு. பி - ம் —[1]புகழிஇயுமென்றியாவையும், பொருளியாவையுமீட்டியே, புகழீயுமென்றியாவையும், புகழீட்டியும யாவையும, புகழிஇயுமின்யாவையும். (அ௩௭)

௩௨. கள்ளை மாக்கவர் கண்ணியன் கண்டிலன்
பிள்ளை மாக்களி றும்பிடி யீட்டமும்
வள்ளை மாக்க ணிதியும் வயிரியா
கொள்ளை மாக்களிற் கொண்டன ரேகவே.

(இ - ள்.) வள்ளை மாக்கள்-(தம்மனையில்) மங்கலவள்ளைப்பாடல்பாடப்பெற்றசெல்வரிடத்தினின்று,-வயிரியா-பாடகர், பிள்ளை மா களிறுஉம்-இளமையைக்கொண்ட சிறந்தஆணயானைகளையும், பிடி ஈட்டம்உம்-பெண்யானைகளின் கூட்டத்தையும்,நிதிஉம்-மற்றைச்செல்வத்தையும,கொள்ளை மாக்களின் கொண்டனர் ஏக - கொள்ளையடிப்பவர்போலப் பரிசிலாகப் பெற்றுக் கொண்டனராய்ச்செல்ல, மா கள்ளை கவா கண்ணியன் - வண்டுகள் கள்ளையுண்கின்ற பூமாலையை யணிந்தவனாகிய பரதன், கண்டிலன—; (எ - று.)

வயிரியா கொள்ளைகொள்பவாபோலக் களிறுமுதலியவற்றை மிகுதியா கப்பெற்றுச் செல்லக் கண்டிலன் பரத னென்க. வள்ளைமாக்கள் - மங்கல பாடகரும், வயிரியர் - துதிபாடகரும் என்றலு முணடு. (அருஅ)

ருரு. காவன் மன்னவன் கான்முளை கண்டில
ஞவு மாவு மழிகவுள் வேழமு
மேவு காத [1]னிதியின் வெறுக்கையும்
பூவின் வானவர் [2]கொண்டனர் போகவே.

(இ - ள்.) ஆஉம் - பசுக்களையும், மாஉம - குதிரைகளையும், அழி கவுள் வேழம்உம்-(மதநீரப்) பெருகுகின்ற கனனததையுடைய யானையையும,காதல் மேவு நிதியின் வெறுககைஉம - (யாவரும்) விரும்புதலைசசெய்கின்ற பெருஞ் செல்வததின் பெருந்திரளையும், பூவின் வானவா-பூலோகததுத தேவராகளா கிய பிராமணாகள், கொணடனா போக - (தானமாகப்) பெற்றுக்கொணடு செல்ல,—காவல் மன்னவன் கானமுளை - (உலகததைப்) பாதுகாததலைச செய்த தசரதமன்னவனது புதலவனாகிய பரதன், கணடிலன்—; (எ - று.)

பிராமணாககுப பசு குதிரை முதலியவற்றை ஈதல மரபு ஆதலால், பரதன் அஙஙனம அவ்வநதணாபெற்றுச செலலுதலைக கணடிலனெனறாா. வெறுககை - வெறுககுமாறு பெருந்திரளாகவுளளது ஒருபொருளை மிகுதியா ககககணடால் அதன்மீது வெறுப்புததோனறுதல இயலபாதலின், பெருந்திரளை, இஙகு 'வெறுககை' எனறாா. விணணுலகததுத தேவாபோலப் பூமியிற் சிறந்து விளஙகுதலால், பிராமணரை 'பூவினவானவா' என்றது. பூ - வடசொல். பி - ம் —[1] நிதியுட. [2] கொணடவா. (அருக)

ருச. சூழ மைந்த [1]சுரும்பு நரமபுந்த
மேழ மைந்த விசையிசை யாமையான்
மாழை [2]யுண்கண் [3]மயிலெனுஞ் சாயலார்
கூழை போன்ற பொருநா குழாங்களே.

(இ-ள்.) பொருநா குழாஙகள்-பொருநரின் வாககஙகளிடததுள்ள, சூழ் அமைந்த சுரும்புஉம - (மணமுள்ளவிடததே) சூழுந்தன்மையுளள வணடுக ளும், நரம்புஉம் - நரப்புககருவிகளாகிய யாழ்முதலியனவும்,—தம - தமக்கு உரிய, ஏழ் அமைந்த இசை - ஏழாகப் பொருநதிய சுவரஙகளை, இசையாமையால் - இனிதாக ஒலிககாமையினால், மாழை உண கண மயில் எனும சாயலாா - மாவடுப்போன்று மையுணட கணகளோடு கூடிய மயிலென்று சொல்லததக்க சாயலமைந்த மகளிரின், கூழை-தலைமயிரை, போன்ற-ஒத்தன.

கருநிறஙகொணடு மெல்லியநரம்புபோல் தோன்றினும் ஏழிசைகளைத் தோற்றுவிக்கின்ற தன்மை மகளிர்கூழைக்கு இல்லாமையால், இசைததலில்லாத சுரும்பும் நரம்புகளும் மயிலெனுஞ்சாயலாரின் கூழைபோலு மென்றார்: இசையிசையாமையாகிய பொதுததன்மைபற்றி, இவ்வுவமை கூறியது.

பொருநரும் இசைபாடுதலில் வல்லவராதலால், அங்ஙனம் இசைக்குந்தன்மையமைந்த சுரும்பு நரம்புகள் 'பொருநாகுழாங்கள்' எனப்பட்டன. பொருநர் - களம்பாடுவார். சுரும்பும நரம்புமென்பதற்கு - சுரும்புபோல இன்னோசையுண்டாக்குகின்ற யாழும் என்று உரைத்தலுமுண்டு. பி-ம்:—[1]நரம்புஞ் சுரும்பும். [2]ஒண. [3]மயினொடுஞ். (அசO)

ருடு தேரு மாவுங் களிறுஞ் சிவிகையு
மூரும் பண்டியு மூருந ரின்மையால்
யாரு மின்றி யெழி[1]லழி வீதிகள்
வாரி [2]யின்றிய வாலுக வாற்றினே.

(இ - ள்.) தேர் உம் - இரதங்களையும், மா உம - குதிரைகளையும், களிறு உம் - யானைகளையும், சிவிகை உம - பலலக்குகளையும், ஊரும பண்டி உம் - தரையிலூர்ந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள பண்டிகளையும், ஊருநர் இன்மையால் - ஏறிச்செலுத்துபவரில்லாமையினால் யார் உம இன்றி எழில் அழி வீதிகள் - (தேர்முதலியவற்றில் ஏறிச்செல்வார்) எவரையும் இல்லாமல் அழகழிந்த அயோத்திமாநகரின் தெருக்கள், வாரி இன்றிய வாலுகம ஆற்றின் - நீர்வற்றிவிட்ட மணல்நிரம்பிய ஆறுபோல (இருந்தன); (எ - று.)

வினைமுற்று. தொகுத்து உரைக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்பெல்லாம் தேரூர்ந்துசெல்பவர் மாமேறிச்செல்பவர் முதலியோரால பொலிவுபெற்றிருந்த அயோத்திமாநகரின வீதிகள், அப்போது தேர முதலியவற்றிலேறிச் செல்பவர் எவருமிலலாமையால நீரற்ற நதிபோல அழகின்றிக்கிடந்தன வென்றவாறு உவமையணி. வாலுகம - தற்சமவடசொல. சிவிகை-ஶிபிகா; வடசொல். பி-ம் —[1]இல. [2]இன்றியல். (அசக)

ருசு.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - நகரின் பொலிவழிந்தநிலையைப் பரதன் சத்துருக்கனனுக்குக் காட்டுதலைக் கூறும்.

அன்ன தன்மை யகநகர் [1]நோக்கினன்
[2]பின்னை யப[3]பெரி யோர்தம் பெருந்தகை
[4]மன்னன் வைகும் வளநகர் போலுமீ
தென்ன தன்மை யிளையவ னேயென்றான்

(இ-ள்.) அ பெரியோர்தம பெருந்தகை-அறிவொழுக்கங்களாற பெரியோர் பாராட்டும்பெருமைக்குணமுடைய அப்பரதன்,—அன்ன தன்மை அகம் நகர் நோக்கினன் - அங்ஙனம்முன்னே நிலைமாறியிருந்த நகரத்தினுட்புறத்தைப்பார்த்தவனாய், பின்னை - பின்பு, (சத்துருக்கினனைநோக்கி), 'இளையவனே—! மன்னன் வைகும் வளம் நகர - (நமதுதந்தையாகிய) அரசர் தங்குகின்ற வளப்பமுள்ள இந்நகரில், ஈது - (நிலைமாறிய) இத்தன்மை, என்ன தன்மை போலும் - எத்தன்மையினையொத்துள்ளது? என்றான் - என்றுவினவினான்.

அன்னதன்மையதாகா என்றது - கொடிததொகுதிகாணப்படாமை, கொடைமுரசினெலி கேட்கப்படாமை முதலியவற்றைக் கொண்ட நகரினுட் புறத்தை. இதுஎன்னதன்மைபோலுமென்றது - இங்ஙனம்நிலைமாறித்தோன்று வது - அரசன் உயிருடனிருக்கும் நகருக்கு நேருமோ? அரசனில்லாத நகரத்தின் நிலைமையல்லவோ இது? என்றவாறு. பி-ம் —[1]நோக்கிததன். [2]பின்னினைக, பின்னினைப், பின்னையே. [3]பெரிதப், பெரியோர்க்கு. [4]மன்னரின்றியமா. ()

ஙஎ. வேற்ற டங்கலர் [1]வினை னுற வென்றிடும
[2]சூற்ற டங்கருங் கார்புரை தோளினுய்
சேற்ற டங்கட் டிருவொடு நீங்கிய
பாற்ற டங்கட லொத்தது பாரென்றான்.

(இ-ள்.) (பின்னும் பரதன் சத்துருக்கனனை நோக்கி), — 'வேறு அடங்கலர் வினை உற - (மனமொன்றுதலின்றி) வேறுபட்டவரான பகைவர் வீரசுவர்க்கம் அடையுமபடி, வென்றிடும் - வெல்லுகின்றனவும், சூல் தட கரு கார் புரை - (நீராகிய) கருவைக்கொண்ட விசாலமான கருநிற மேகத்தை யொப்பனவு மான, தோளினுய் - கைகளையுடையவனே! (இவ்வயோத்திமாநகரம்), — சேல் தட கண் திருவொடு நீங்கிய தட பாற்கடல் ஒத்தது - சேலென்னும் மீனை யொத்த பெரியகண்களைக்கொண்ட இலக்குமியை நீங்கப்பெற்ற பெரிய திருப்பாற்கடலை யொத்துள்ளது; பார் - (இதனைக்) காண்பாயாக', என்றான் - என்று கூறினன்; (எ - று)

வீரத்தையும் கொடையையுங் கொண்ட தோள்களையுடையவனே! என்பது, முன்னிரண்டடியின் பொருள். திருவொடு - உருபுமயக்கம். திருவைநீங்கிய பாற்கடல் பொலிவழிந்து தோன்றியதுபோல இந்நகர் இப்போது பொலிவழிந்து தோன்றுவதைக் காணபாயென்கின்றான். பகைவரைப் போரில் தொலைத்தலால் அவர் வீரசுவர்க்கமுறுவரென்பது பற்றி, 'அடங்கலர் வினை னுற வென்றிடும் தோள்' என்றார். தோள் கையாதலை "தோளுற்றொரு தெய்வம்" என்றஇடத்துங் காணக. பி-ம் —[1]வினைனுறவெற்றிடும், ஊரென மெல்லிதால். [2]கூற்றடங்கப்பொரு நெடுங் தோளினுய், சூற்றடங்கருங்கார் புரைதோற்றத்தான், கூற்றடங்கல்புரை நெடுந்தோளினுன். (அசங)

ஙஅ.—சத்துருக்கனன் கூறுவது.

குருமணிப்பூ ணரசிளங் கோளரி
யிருகை கூப்பி யிறைஞ்சின [1]னெய்திய
தொருவ கைத்தன் றுறுதுய ரூழிவாழ்
திருந கர்த்திரு தீர்ந்தன ளாமென்றான்.

(இ-ள்.) குரு மணி பூண அரசு இள கோள் அரி - சிறந்த இரத்தினங்கள் பதித்துச்செய்யப்பட்டஅணிகலங்களையணிந்தகொல்லுந்தன்மையுள்ளசிங்கம் போன்ற இளையதம்பியாகிய சத்துருக்கனன், இரு கை கூப்பி இறைஞ்சினன் (தனது) இரண்டுகைகளையும் கூப்பி(ப் பரதனை) வணங்கியவணணம், '(இப்

போது இந்நகர் தோன்றுவதைப்பார்த்தால்), எய்தியது உறு துயர் - இப்போதுநேர்ந்துள்ள மிக்க துயரமான செய்தி, ஒருவகைத்தது அன்று-ஒருதன்மைப்பட்டதல்ல; (அன்றியும்), ஊழி வாழ் - கற்பாந்தகாலமளவும் அழியாது வாழ்வதான, திரு நகர்-சிறந்த இந்நகரத்தைவிட்டு, திரு-இலக்குமி, நீத்தனள் ஆம் - நீங்கினாள்போலும்,' என்றான்-என்றுகூறினான்; (எ - று.)

இந்நகரத்தைப்பார்த்தால் பெருந்துயரச்செய்தி பலநிகழ்ந்துள்ளனவாகவும், இலட்சுமியே ஊரைவிட்டுச்சென்றுவிட்டதாகவும் தோன்றுகின்றதென்று சத்துருக்கனன் பரதனிடங் கூறினனென்க. உறு-மிகுதிப்பொருளுணர்த்தும் உரிச்சொல். பி-ம்—[1]எய்திய. (அசச)

ருகூ.—பரதன் அரண்மனையில் தந்தைவாழிடத்தை யடைதல்.

அனைய [1]வேலை [2]யரசுடைத் தோரண
மனையி [3]னீணெடு மங்கல வாயிலை
நினையு [4]மாத்திரத் [5]தேகிய நேமியான்
றனய னுந்தந்தை சார்விட மேவினான்.

(இ - ள்.) அனைய வேலை-அங்ஙனம் பேசுகின்ற சமயத்தில், நினையும் மாத்திரத்து-நினைக்கும் பொழுதிற்குள், அரசு உடை தோரணம் மனையின் நீள் நெடு மங்கலம் வாயிலை-அரசன் வாழ்கின்ற தோரணத்தைக்கொண்ட மாளிகையின் மிகவோங்கியுள்ள மங்கலமான வாசலை, ஏகிய-சென்று சேர்ந்த, நேமியான் தனயன் உம - அரசகுமாரனாகிய பரதனும், தந்தை சார்வு இடம் மேவினான் - (தனது) தந்தையார் (வழக்கமாகத்) தங்கியிருக்கும் இடத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)

பரதன் தான் கண்ட நகரின்நிலை 'தந்தையார் சௌக்கியமாக இருக்கின்றாரோ, இல்லையோ?' என்ற ஐயத்தை விளைத்ததனால், அரண்மனையைச் சார்ந்ததும் முந்துறமுன்னம் அரசன் சார்விடத்தை மேவினானென்க. நேமியான்-ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையுடையவன் எனவே, அரசனென்றதாயிற்று. பி-ம்:—[1]வேலையில. [2]அக்கடைத்தோரணம, அசசுடைத்தோரணி, அசசுடாத்தோரணம. [3]மாதிரமங்கலவீதிகள, நீணெடுமங்கலவீதிகள், நீணெடுமங்கல வாயில்கள். [4]மாத்திரம். [5]எய்தினன், எய்தலும். (அசரு)

சo —அரசனை அங்குக் காணாமையால் பரதன் ஐயுறவுகொள்ளுதல்.

விருப்பி [1]னெய்தினன் வெந்திறல் [2]வேந்தனை
யிருப்பு நலவிட மெங்கணுங் கண்டில
னுருப்ப மன்றிதென் றையுற வெய்தினான்
பொருப்பு நாண [3]வுயர்ந்த [4]புயத்தினான்.

(இ - ள்.) பொருப்புஉம் நாண உயர்ந்த புயத்தினான்-மலைகளும்வெள்கும்படி மிகவோங்கிய தோள்களையுடையவனான பரதன்,—'விருப்பின் எய்தினன்-(அரசனைக் காணவேணுமெனனும், பெருவிருப்பத்தோடு போய், வெந்திறல் வேந்தனை - மிக்கபராக்கிரமத்தையுடைய தசரதமன்னவனை, இருப்பு

நல் இடம் எங்கண் உம் கண்டிலன்-(அவன்) வழக்கமாக இருக்கின்ற சிறந்த இடத்தில் எங்கும் அம்மன்னவனைக் காணாதவனாய், இது - அரசன் காணாமையிருப்பது, அருப்பம் அன்று - அற்பமான காரணத்தையுடையது அன்று, (அரசனே ஒருகால் இறந்திட்டானோ?),' என்று—, ஐயுறவு - சந்தேகத்தை, எய்தினன் - அடைந்தான்; (எ - று.)

அரசன் இருக்கும் இடம் எவ்விடத்திலும் அவனைக் காணாமையால், பரதன் மனத்திலே 'இங்ஙனம் அரசன் காணப்படாமைக்குக் காரணம் ஒருகால் அரசனே இறந்திட்டதனாலோ?' என்று ஓர் ஐயமுண்டாயிற்றென்பதாம். அருப்பம்=அல்பம். வடசொல். பி-ம்.—[1]எபதிய. [2]வேந்தினை. [3]வளர்ந்த. [4]பொற்றோளினன். (௬௪௬)

**௬௪.—அப்போது தாய் அழைப்பதாக ஒருத்தி பரதனிடம் கூறுதல்.**

ஆய [1]காலையி லையனை நாடித்தன்
றாய [2]கையிற் றொழுதுறு வான்றனை
கூய ளன்னை குறுகுதி [3]ரீண்டென
வேய்கொ டோளி [4]யொருத்தி விளம்பினாள்.

(இ-ள்.) ஆய காலையில்-அப்போது, ஐயனை நாடி - தலைவனாகிய தசரதனைத் தேடி, தன தூய கையில் தொழல் உறுவான் தனை-தனது பரிசுத்தமான கையினால் தொழப்பார்ப்பவனாகிய பரதனை நோக்கி,—வேய் கொள் தோளி ஒருத்தி-மூங்கிலையொத்த தோளையுடையளான (கைகேயியின்)தாதி ஒருத்தி, 'அன்னை கூயள் - தாய் அழைத்தாள் ஈண்டு குறுகுதிர்-இங்கு வருக,' என-என்று, விளம்பினாள் - கூறினாள்; (எ - று.)

தூய கை - இராமபிரானைத் தொழுங் கையென்னலாம். கூயள் - உயர்திணைப்பெண்பா லிறந்தகாலவினைமுற்று. குறுகுதிர் - ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. பி - ம்:—[1]காதற்றனையனைத்தந்தவத், காலையிலையனைத்தந்தவத [2]தாயைத். [3]ஆணடென, என்றொரு. [4]தொழுது. (௬௪௭)

**௬௨.—தன் தந்தைமுதலியோரின் சேமத்தைக் குறித்துக் கைகேயி பரதனை வினவி யறிதல்.**

வந்து தாயை யடியில வணங்கலுஞ்
சிந்தை யாரத் தழுவின ளதில
ரெந்தை யென்னைய [1]ரேனைய [2]ரென்றனை
ளந்த மில்குணத் தானுமை தாமென்றான்.

(இ ள்.) (பரதன்), வந்து—, தாயை-(தன்)தாயான கைகேசியை, அடியில் வணங்கலும் - பாதங்களில் வணங்கியவுடனே, (கைகேசி), சிந்தை ஆர தழுவினள்-மனமாரத் தழுவினறு, 'எந்தை-எனது தந்தையும், என்னைய என அக்காய்மார்களும், ஏனையர் - மற்றுமுள்ள எனது உடன்பிறந்தோர்முத

யோர்களும், தீது இலர் - யாதொருதீமையுமின்றிச் சேமமாக இருக்கின்றனரா?" என்றனள்-என்றுவிசாரித்தாள்; அந்தம் இல் குணத்தான் உம்-எல்லையில்லாத குணத்தையுடையவனாகிய பரதனும், அது ஆம் என்றான் - (அவர்களின் தீதில்லாத) அத்தன்மை உளதேயாமென்று மறுமொழிகூறினான்;(எ-று.)

இராமபிரானுக்குப் பரதந்திரனாகஇருக்கை யாகிற சிறந்தகுணத்தையுடையவனாதலின், பரதனை 'அந்தமில்குணத்தான்' என்றார். பி-ம்:—[1]எங்கையர். [2]என்றலும். (அசஅ)

வேறு.

சகூ.—'தசரதமன்னவன் எங்குஉள்ளான்?' என்று கைகேயியைப் பரதன் வினவுதல்.

மூண்டெழு [1]காதலான் முளரித் தாடொழ
வேண்டினெ னெய்தினெ னுள்ளம் விம்முமா
லாண்டகை நெடுமுடி யரசர் கோமகன்
யாண்டையான் [2]பணித்திரென் றிருகை கூப்பினான்.

(இ-ள்.) (அப்போது பரதன் கைகேயியைநோக்கி),—'மூண்டு எழு காதலான் முளரி தாள் தொழ - (என்மீது) கிளர்ந்தெழுகின்ற அன்பையுடையவனான தசரதமன்னவரது தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை வணங்குதற்கு, வேண்டினென் - (யான்) விரும்பி, எய்தினென் - வந்துள்ளேன்; உள்ளம் விம்மும் - (அம்மன்னவனைக் காண்பதற்கு என்) மனம் துரிதப்படாநிற்கும்; ஆண்தகை நெடு முடி அரசர் கோமகன் - ஆண்மைக்குணத்தையும் நீண்ட கிரீடத்தையும்பூண்ட அரசர்க்கரசனாகிய அந்தத்தசரதன், யாண்டையான் - எங்குஉள்ளான்? பணித்திர் - சொல்லுங்கள்,' என்று—, இரு கை கூப்பினான் - (தனது) இரண்டுகைகளையுங் கொண்டு அஞ்சலிசெய்தான்; (எ - று.)

தசரதனை நாடிக் கண்டிலனாதலாலும், அருப்பமன்றித் என்று ஐயுறுபவனாதலாலும், 'காதலான் முளரித்தாடொழ வேண்டினெ னெய்தினெனுள்ளம் விம்மும், கோமகன்யாண்டையான்?'என்கின்றான், பரதன். பணித்திரென்பது - ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. அறுபதினாயிரமாண்டு மலடாக இருந்து யாகாதிகருமங்களைச் செய்து அருமையாகப்பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளிடத்துப் பெற்றோருக்கு அன்பு விஞ்சியிருத்தல் இயல்பாதலால், தசரதனை 'மூண்டெழுகாதலான்' என்றான். பி - ம் —[1]காதலின. [2]பணித்தியென்றங்கை. (அசக)

சஉ —தசரதன் வானகஞ்சென்ற செய்தியைக் கைகேயி சொல்லி நீ வருந்தாதேயெனல்.

ஆனவ னுரைசெய வழிவில சிந்தையா
டானவர் வலி[1]தப நிமிர்ந்த தானையத்
தேனமர் தெரியலான் றேவர் கைதொழ
வானக மெய்தினன் வருந்த லீயென்றாள்.

(இ - ள்.) ஆனவன் உரைசெய - அந்தப்பரதன் வினவ,—அழிவு இல் சிந்தையாள் - (எதற்கும்) வருந்துதலில்லாத மனமுடைய கைகேசி, 'தானவர் வலி தப - அசுரரது வலிமை டழியும்படி, நிமிர்ந்த - ஓங்கிய, தானை - சேனையையுடைய, அ தேன் அமர் தெரியலான் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர் மாலையையணிந்த அந்தத்தசரதன், தேவர் கைதொழ - தேவர்கள் கைகூப்பி வணங்கும்படி, வானகம் எய்தினன் - விண்ணுலக மடைந்தான்; நீ வருந்தல் - நீ வருந்தாதே,' என்றாள்—; (எ - று.)

தன்கணவன் இறந்துவிட்ட செய்தியைத் தன் பெற்றபிள்ளையிடத்துக் கூறும்போதும் சிறிதும்மனக்கவற்சியின்றிக் கூறி 'நீ வருந்தல்'எனவும் கூறிய கல்நெஞ்ச ளாதலின், கைகேசியை, 'அழிவில் சிந்தையாள்'என்றார். மண்ணுலகினின்று தம்முலகத்து வந்தவரைக் கௌரவிப்பது வானுலகத்தார்க்கு இயற்கை யாதலின், 'தெரியலான் தேவர்கைதொழ வானகமெய்தினன்' என்றாள். சம்பராசுரனைக் கொன்று தேவேந்திரனுக்குச் சுவர்க்கநாட்டை யளித்தமைபற்றித் தேவர் கைதொழலாயின ரென்றலும் ஒன்று. தேன் - மதுவுமாம். ஆனவன்-அகரச்சுட்டடியாகப் பிறந்த பெயர்; இனி, யாவர்க்கும் நல்லனென்ற பொருளில் 'ஆனவன' என்றுருமாம. பி-ம் —[1]தவ, கெட. (அ௬0)

சரு —அதுகேட்ட பரதன் பெருந்துயரமடைதல்.

எறிந்தன கடியசொல [1]செவியு ளெய்தலு
[2]நெறிந்தலர் குஞ்சியா னெடிது வீழ்ந்தன
னறிந்தில னுயிர்த்தில னசனி யேறறினன்
மறிந்துயர் மராமர மண்ணுற் றென்னவே.

(இ - ள்.) எறிந்து அன கடிய சொல்-(இடி) எறிந்தாற்போன்ற அந்தக் (கைகேயியின்) கொடுஞ்சொல், செவியுள் எய்தலும - காதிற் பட்டவுடனே, நெறிந்து அலர் குஞ்சியான் - நெறிப்புக்கொண்டு பரந்த தலைமயிரையுடைய அந்தப்பரதன்,-நெடிது-வெகுநேரம்,உயர மராமரம அசனி ஏற்றினல் மறிந்து மண் உற்று என்ன - ஓங்கிவளர்ந்த மராமரமானது பேரிடியினால தலைமடிந்து பூமியில் விழுந்தாறபோல, வீழ்ந்தனன் - கீழ்வீழ்ந்து, அறிந்திலன்-ஸ்மரணை தப்பிப்போய், உயிர்த்திலன் - உயிர்ப்பும் அற்றவனுபக் கிடந்தான்; (எ - று.)

தன்தந்தையிறந்த செய்தியைக் கைகேயியினாற் கேட்டவுடனே பரதன் பிரஞ்ஞைதப்பி உயிர்ப்புமின்றி மூர்ச்சித்துக் கிடந்தா னென்பதாம. அங்ஙனங்கிடந்த நிலைக்கு, இடிபேறுண்ட மராமரத்தை யுவமை கூறினர். பி-ம்'— [1]செவியின். [2]நெறிந்தன. (அ௬௧)

சசு.—பரதன் தன்தாயைக் கடிந்துகூறுதல்.

வாயொளி [1]மழுங்கத்தன் மலர்ந்த தாமரை
[2]யாயலர் நயனங்க ளருவி சோர்தரத்
தீயெரி செவியில்வைத் தனைய [3]தீயசொ
னீயல துரைசெய நினைப்ப ரோ'[4]வென்றான்.

இதுவும் அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (அப்பால் பரதன்), (சிறிது தெளிந்து), 'வாய் ஒளி மழுங்க - முகவொளி மழுக்கமடையவும், மலர்ந்த தாமரை ஆய் அலர் தன் நயனங்கள் அருவி சோர்தர - மலர்ந்த தாமரைமலர்போல் அழகிய பரந்த தனது கண்களினின்று சோகக்கண்ணீர் பெருகவும், (தன் தாயைநோக்கி), தீ எரி செவியில் வைத்து அனைய தீய சொல்-நெருப்புச் சுவாலையைக் காதினுள்ளே வைத்தாற்போன்ற கொடுஞ்சொல்லை, உரைசெய-சொல்லுதற்கு, நீ அலது - உன்னையல்லாமல், (பிறர்), நினைப்பாரும் - மனத்தினாலேனும் கருதுவாரோ?' என்றான் - என்று கூறினான்;—(எ - று.)

தன்கணவன் இறந்தசெய்தியை 'தேவகனைதொழ வானகமெய்தினன் வருந்தல்நீ' என்று இங்ஙனம் மனவொடுக்கமின்றி எவருங் கூறாரே! உன் கல்நெஞ்சு இருந்தபடி என்னே!" என்று பரதன் தன்தாயைப் பழித்தன னென்க. பி-ம்:—[1]மழுங்கி. [2]ஆயமலா. [3]தீச்சொல்லை. [4]என்று. (அகுஉ)

சஎ.—பின்னும் பரதன்கொண்ட துயரம்.

எழுந்தன னேங்கின னிரங்கிப பின்னரும்
விழுந்தனன் விம்மினன் வெய்து யிர்த்தன
னழிந்தன னரற்றின னரற்றி யின்னன
மொழிந்தனன் பின்னரு [1]முருகிற் செவ்வியான்.

(இ - ள்.) முருகின் செவ்வியான் - முருகக்கடவுளைக் காட்டிலும் அழகு வாய்ந்தவனானபரதன்,—ஏங்கினன் எழுந்தனன்-(தான்வீழ்ந்துகிடந்த தரையினின்று) ஏக்கங்கொண்டு எழுந்து, இரங்கி - மனம்வருந்தி, பின்னரும் விழுந்தனன் - மீண்டும் கீழ்விழுந்து. விம்மினன் - மனம்பொருமி, வெய்து உயிர்த்தனன் - வெம்மையாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, அழிந்தனன் - மனநிலை குன்றி, அரற்றினன் - புலம்பலானான்; அரற்றி - புலம்பி, பின்னரும்-பின்னும், இன்னன மொழிந்தனன் - இவ்வாறான சொற்களைச் சொல்லலானான்.

எழுந்தனன் முதலியன - முற்றெச்சங்கள். முருகு - ஆகுபெயரால், முருகக்கடவுளை யுணர்த்திற்று. இன்னன என்பவற்றை மேல் ஒன்பதுகவிக ளால் விளக்குவா. பி-ம் —[1]முருகற்செவ்வியான். (அகூ)

சஅ.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - பரதன் அரற்றுதலைக் கூறும்.

அறந்தனை வேரறுத் தருளைக் [1]கொன்றுயர்
சிறந்தநின் றண்ணளித் திருவைத் தேசழித்
திறந்தனை யாமெனி னிறைவ நீதியை
மறந்தனை [2]யுனக்கினி மாசு [3]மேலுண்டோ.

பததுககவிகள் - ஒருதொடா.

(இ - ள்.) அறந்தனை வேர் அறுத்து - தருமத்தைத் வேரோடேயழித்து, அருளை கொன்று - தயையைச் சிதைத்து, உயர் சிறந்த நின் தண் அளி திருவை தேச அழித்து - உயர்ந்துசிறந்த நின்னுடைய குளிர்ந்த அருளாகிய

செல்வத்தை ஒளிகெடுத்து, இறந்தனை - மாணடொழிந்தாய், எனில் - என்றால், இறைவ - அரசனே! நீதியை மறந்தனை - நீதியை மறந்தாயாவாய்: உனக்கு—, இதின்மேல்-இதனைக்காட்டிலும் மேலாக,மாசு-குற்றம்,உண்டு-ஒ- உளதோ? (எ - று.)—ஆம் - அசை.

நீ இப்போது இறந்ததனால் உலகத்தில் தருமத்தைப் பாதுகாப்பாரின்மையால் தருமம வோபறிந்ததே! அருள்கொண்டு காவாமல் இறந்தொழிந்த தனால் பாதுகாப்பாரின்றிச சனஙகள் ததகளிக்கின்றனரே இவ்வணணம் உலகத்து நீதிகெட நீ இறந்தொழிந்தாயே; இஙஙனம நீதிகெட நீ இறந்தொழிந்த தனால் உனதுதேசுககு இழுககன்றோ! என்று பரதன் அரற்றின னென்க. தொடர்புபற்றாதேவருவது - அருளெனறும, தொடாபுபற்றி வருவது அளியென்றும் வேறுபாடு காண்க. "அருட்செல்வம" என்றாற்போல,'அளிததிரு' என்றா. தணணளிததிரு - இராமனென்பாரு முளா. பரதன் ஆரற்றுதலில் தசரதமன்னவனைப் பழிததாறபோலத தோன்றினும், அவனது ஆட்சியில் அறம்முதலியன நிலைததிருந்தன வென்பது பெறப்படுதல் காணக. தேசு - தேஜஸ. பி - ம்:—[1]கொனறனை, கொன்றுபிா, கொனறயற். [2]உனககினி. [3]வேறுணடோ, வேணடுமோ. (அ௩௪)

௪௯. சினக்குறும் பெறிந்தெழு காமத் தீயவித்
[1]தினக்குறும் பியாவையு மெற்றி யாவர்கடு
மனக்[2]குறு நெறிசெலும் வளளி யோய[4]மறந்
[5]துனக்குறு [6]நெறிசெல [7]லெ ழுககின் பாலதோ.

(இ - ள்.) சினம குறும்பு எறிநது - வெகுளியாகிய குறுமபைத தள்ளி, எழு காமம் தீ அவிதது - (மனததில்) தோனறுகினற காமமாகிய தீயை யவியசெயது, இனம குறுமபு யாவைஉம எற்றி-தொகுதியாயுள்ள குறும்பாகிய உலோபம்முதலியவற்றையெல்லாம அழிததுப்போட்டு,யாவாககுஉம மனக்கு உறு நெறி செலும வள்ளியோய-எலலாருடைய மனததுககும ஏற்ற வழியிலே நடக்கும உதாரகுணமுடையோனே!மறநது-(பிறாமனததுககுஉற்ற நெறியிற் செல்வதை)மறநதிட்டு,உனககு உறு நெறி செலல-உனககுஏற்றவழியில நடப்பது, ஒழுககின் பாலது ஒ - நலலொழுககததிற் சோ்ததாகுமோ? (எ - று.)

நீ வானுலகததிற்குச சென்றது, பிறாமனததுககு ஏலாத செயல்; பிறாமனததின்படியே செல்பவனாகிய நீ பிறாமனததையனுசரிதது நடப்பதைவிட்டு உன்மனததிற்கு இசைந்தவணணம வானுலகததிற்குச சென்றனையே! இது, நீ மேற்கொணட ஒழுககத்துககு மாறாகாதோ? என்று பரதன் அரற்றின னென்க. இதனால், தசரதமன்னவன் சனஙகளின் மனததின்படி அரசுபுரியும் நல்லொழுக்கமுடையானென்பது,பெறப்படும.அரிஷட்வர்ககஙகளுள் காமககுரோதஙகளைத தவிா்ந்தமையை முதலடியிற் கூறினமையால், 'இனக் குறும்பியாவையுமெற்றி' என்றது - மற்றை லோபம் மோஹம் மதம மாற்சரியம் என்பவற்றைத தவிா்ந்தமையை விளககும முதலடியிற் காமவெகுளிகளை விலக்கியமையைக் கூறினமையால், இனக்குறும்பியாவையும் என்றது-மயக்

கத்தினைக் காட்டுமென்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]எனக்குறையுரிமையுமெற்றி. இனக்குறும்புலோவையுமாற்றி. [2]குறி. [3]சொலும். [4]மனத்து, மனக். [5]தனக்கு. [6]கீதி. [7]தவத்தின்பாலதோ. (அருகி)

ருo. [1]முதலவன் முதலிய முந்தை யோர்பழங்
கதையையும் புதுக்கிய [2]தலைவன் கண்ணுடை
நுதலவன் [3]சிலைவிலி னோன்மை நூறிய
புதல்வனை யெங்ஙனம் பிரிந்து [4]போயினைப்.

(இ-ள்.) முதலவன் முதலிய முந்தையோர்-(குலத்திற்கு) முதல்வனாகிய ஆதித்தன்முதலிய இக்குலத்துப் பூர்வபுருஷரின், பழங் கதையை உம் - பழமையான வீரசரித்தத்தையும், புதுக்கிய - (உன வீரச்செயலால்) புதுப்பித்துக் காட்டிய, தலைவன-தலைவனே! கண் உடை நுதலவன் - கண்ணைக்கொண்ட நெற்றியையுடையவனாகிய சிவபிரானது, சிலை வில்லின் - மேருமலையினமிசமான வில்லின், நோன்மை-வலிமையை, நூறிய - அழித்திட்ட [மகாபராக்கிரமசாலியான], புதல்வனை-இராமபிரானை, எங்ஙனம் பிரிந்து போயினைப் - எவ்வணணம் பிரிந்துசென்றிட்டாய்? (எ - று.)

'இராமபிரானைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்போதும தரித்திருக்கமாட்டாயே. அப்படிப்பட்ட நீ அப்புதலவனைப் பிரிந்து எங்ஙனம வானுலகஞ் சென்றிட்டாய்!' என்று பரதன் அரற்றுதலானெனக. 'தசரதனது பூர்வீகர் மகா பராக்கிரமசாலிகள்' என்று முன்னோயோரது வீரசரிதையை உலகத்தவா சொலலிக்கொளளத்தனேடு நிலலாமல அமமுன்னோர்கள் செய்தாற்போன்ற வீரச்செயலைக் கண்கூடாகக் காணுமபடி தான் செயதுகாட்டியவன் தசரதனென்பது, 'முதலவனமுதலிய முந்தையோா பழங்கதையைப் புதுக்கிய தலைவன்' எனபதன் பொருள். தலைவனாகிய புதல்வனை என்று கூட்டி உரைப்பாருமுளா. சிலைவில - ஒலிக்கின்ற விலலுமாம் இனி, சிலைவில்லின் - சிலையெனனுமமரத்தினாற் செய்யப்பெற்ற விலலினனென்று உரைத்தலுமாம். சிலையென்ற மரத்தினால் வில செய்யபபடுமென்பதை, "அரிமானிடித்தன்ன வஞ்சிலைவில" என்றவிடத்து கலித்தொகையடிக்கு உரைகூறிய நச்சினார்க்கினியா 'அழகியசிலைமரத்தாற்செயத விலலை' என்றுஎழுதியிருப்பதனாலும தெளியலாம். முதலவன் - வைவஸ்வதமனுவெனறும், இட்சுவாகுவென்றும், இரகுவென்றும கூறுதலுமுண்டு. தலைவன்-அண்மைவிளி. பி-ம் —[1]முதல்வனை. [2]தலைவ. [3]மலை. [4]போயினனை. (அருக)

ருக. செவ்வழி யுருட்டிய திகிரி மன்னவ
வெவ்வழி [1]மரபினு மிரவ லாளர்[2]மற்
றிவ்வழி யுலகினி [3]லின்மை நண்பினோ
ரவ்வழி [4]யுலகினு ளுளாகொ லோவய்யா.

(இ-ள்.) அய்யா-ஐயனே! செவ் வழி திகிரி உருட்டிய மன்னவ-நேர்மையான [நீதிதவறாத] வகையினால் ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்திய மன்னவனே! இ வழி உலகினில்-இந்தப் பூலோகத்தில், எ வழி மரபின்உம் - எந்த இடத்திலுள்ளவமிசத்திலுள்ளவரும், இரவலாளா-(உன்னிடத்து) இரப்பாளராயிருந்தவரே: மற்று இன்மை-வேறு இல்லாமையால், அ வழி உலகினுள் -

அவ்விடத்துள்ள உலகத்தில் [சுவர்க்கலோகத்தில்], நணபினோர் உளர்கொல் ஓ - (இரவலராகவாகாமல் உன்னோடு) நட்புக்கொள்ளஉரியர் இருக்கின்றன ரென்று கருதிசசென்றாயோ? (எ - று.)

"மொயயாாகலிசூழ் முதுபாரின் முகந்துதானக், கையார் புனலானனே யாதனகையுமில்லே"என்றபடி இவவுலகததிலுள்ளார் யாவரும் உன்னிடத்து இரப்பாளராய் நணபினராகப் பழகுவதற்கு ஏற்றவரல்லாமற் போயினமை பற்றி, சுவர்க்கலோகததில் நணபினராகப் பழகுவதற்கு உரியாா இருக்கின் றாரென்றுகருதி நீ இவ்வுலகததைநீதது மேலுலகததுச சென்றனேயோ? என்றவாறு. இந்தவினவில், அந்தத துறககத்தவரும் சமபராசுரனால் தமது இராச்சியம் பறியுணடு நின்னிடதது இரப்பாளராய் இழந்த இராசசியத்தைப் பெற்றுசசென்றவ ராதலால், அவரும உன்னிடத்து இரப்பாளரேயன்றி ஏற்ற நணபினராகப்பாவிததற்குஉரியாரல்ல ரென்பது, பெறப்படும். இவ் வுலகில் யாவரும் உன்னிடததுச செல்வம்பெற்றுச செல்வராய்விட்டதனால் மற்றும் இரப்பாளராகிய நணபா இஙகுககிடையாமையால் அவ்வகைநணபர் வானுலகிற கிடைப்பாரென்றுகருதி அஙகுச சென்றாயோ என இசசெய்யு ளுக்குப் பொருள்கூறினுமாம இப்பொருளில், கொடையாளிகட்கு இரப்பா ளரே நணபராதலால், அவ்விரப்பாளரை 'நணபினோா' என்றதென்க. பி-ம் -- [1]மருஙகினும், மன்னரும. [2]தாம், உம, ஆம். [3]இனிப. [4]உலகினும். சிலபிரதிக ளில் இசசெயபுளுககுபபின் "இயங்கெழு" (௫௬) "ஏழுபா" (௫௫) என்ற பாடல்களும அவறறினபின் "பற்பகல" ௫௨ முதலியனவும் உள்ளன. ()

௫௨. பற்பக லிழற்றுநின் கவிகை [1]பாய்நிழ
லிற்பன பல்லுயி ருணங்க [2]நீநெடுங்
கற்பக நறுநிழல் காத லித்தியோ
மற்பக மலர்ந்ததோண் மன்னர் மன்னனே.

(இ-ள்.) மல் பக மலாந்த தோள் மன்னர் மன்னனே - மல் தொழில் வெளிப்படும்படி அகன்றுள்ள தோளேயுடைய அரசாககரசனே! பல் பகல் நிழற்றும நின் கவிகை பாய நிழல - பலநாளாக நிழலைசசெயயும் நினது வெணகொற்றக குடையினின்று பரவிவருகின்ற நிழலில, நிற்பன-தஙகியுள் ளனவாகிய, பல் உயிா-பலவகைப்பட்ட பிராணிகளும், உணஙக-(தாம் தஙகி யிருந்த குடைநிழல் போய்விட்டதனால்) வாட்டமடைநது நிற்க, நீ—, நெடு கற்பகம் நறு நிழல் காதலித்தி ஓ-மிகப்பரவிய கற்பகமரத்தின் நறுமணமுள்ள நிழலிடத்திற் றஙகியிருக்க விரும்பினையோ? (எ - று.)

நீ ஆணட சனஙகள் தாம் தஙகியிருந்த உனது வெண்கொற்றக் குடை நிழல்அற்றமையால்வாடிநிற்க,நீமாததிரம கற்பகநிழலில் தஙகியிருக்கவிரும்பி விண்ணுலகஞ்சென்றாயோ?இஙஙனம் தன்னாற் காக்கப்படவேணடியவர்களே க்கைவிட்டிட்டுத் தான் இனபததைநாடுவது மன்னவாக்குமுறையாகுமோ?

என்று அரற்றியவாறு. நிழல்-நிழலானஇடம் கற்பகநிழலில் மணப்பது இயல் பேயாதலால், 'நறுநிழல்' என்றார். பற்பகலென்றது - அறுபதினாயிரம் வருடத்தை. உயிர் - பிராணிகட்கு, இலக்கணை. 'பல்லுயிர' என்றவிடத்து, முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. பி-ம் —[1]பாரநிழல, பானிழல். [2]நீணெடுங.

ருரு. இம்பர்நின் றேகினை யிருக்குஞ் சார்பிழந்
தும்பர்வந் துன்கழ [1]லொதுங்கி னார்கொலாஞ்
சம்பர [2]னனையவத் தானைத் தானவ
ரம்பரத் தின்னமு முளர்[3]கொ லாமையா.

(இ - ள்.) ஐயா - ஐயனே! சம்பரன் அனைய அ தானை தானவர்-சம்பராசுரனைப்போன்ற அப்படிப்பட்ட சேனையையுடைய அசுரர், அம்பரத்து ஆகாயத்திலே, இன்னம்உம—, உளர்கொல்-இருக்கின்றனரோ?(அங்ஙனம இருப்பதுபற்றி), உம்பர - தேவர்கள், இருக்கும - (தாம) வசிக்கின்ற, சார்பு-இருப்பிடத்தை, இழந்து வந்து—, உன் கழல் - உனதுபாதங்களில், ஒதுங்கினார் கொல் - சரணமாகவடைந்தாரோ? (அதுகுறித்துத தான்), இம்பர் நின்று - இவ்வுலகத்திலிருந்து, ஏகினை - சென்றாயோ? (எ - று.)—ஆம - அசைகள்.

ஒருகால் இன்னம்சம்பராசுரன்போன்ற கொடியஅசுரர்கள் தேவர்களின் இருப்பிடத்தைக் கவர்ந்துகொள்ள, இருக்கையிழந்த அத்தேவர்கள் முன்னைத தமபகைவனையொழித்த காரணமபற்றி இப்போதும் உன்னைச சரணமாக அடைந்ததனால் அவ்வசுரர்களையொழித்துத தேவர்களுக்கு வாழுமிடத்தை மீட்டுத்தருதற்காக விண்ணுலகஞ் சென்றாயோ? எனறு பரதன் அரற்றினனென்க. பி - ம் —[1]எப்தினார்கொலாம, எய்தினார்களோ. [2]அனையவா. [3]கொலோ. (அருக)

ருச. [1]இயங்கெழு [2]தானைய ரிறுத்த மாத்திறை
யுயங்கலின் மறையவர்க் குதவி யும்பரி
னயங்கெழு வேள்வியோ [3]டரசர்க் கோதிய
வயங்கெரி [4]வளர்த்தனை [5]வைக வல்லையோ.

(இ - ள்.) இயம் கெழு தானையர் - வாச்சியங்கள்முழங்குகின்ற சேனையைக் கொண்டவரான மாற்றரசர்கள், (தோற்று), இறுத்த - செலுத்திய, மா திறை - மிக்க திறைப்பொருளை, உயங்கல இல மறையவர்க்கு உதவி - வருந்துதலில்லாத வேதமவல்ல அந்தணர்களுக்குக்கொடுத்து, உம்பரின்-தேவர்களின்பொருட்டாகச்செய்யப்படுகின்ற, அரசர்க்கு ஓதிய - அரசர்கள் நாடோறும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நூல்களிற்கூறியுள்ள, அயம கெழு வேள்வியோடு - குதிரையைக்கொண்டு செய்யப்படுகின்ற விளங்குகின்ற யாகத்துடனே [அசுவமேதயாகத்துடனே], வயங்கு எரி-விளங்குகின்ற காருகபத்தியாக்கினியையும், வளர்த்தனை-ஓம்பிவந்தாய்; (அப்படிப்பட்ட நீ இப்போது), வைக வல்லை ஓ - (அவ்வாறு அக்கினிகளை யோம்பாது வாளா விண்ணுலகத்துத்) தங்கவல்லாயோ? (எ - று.)

அந்தணர்க்குஉதவாமலும் வேள்விகளையும் சித்தியாக்கினியையும் ஓம்பாமலும் விண்ணுலகில் நீ வாளாதங்கியிருப்பது,உனதுசீலத்துக்குஏற்றதன்றோ' என்று புலம்பியவாறு. ஹயம=அயம் குதிரை. பி - ம்·—[1]இயங்கெழுச். [2]தானையவ்விறுததமாததிறை, தானையாககிறைவணிதி, தானையரிறுததமாத்திரை. [3]அமரார்க்காக்கிய. [4]வளாககலே, வளாததிலே. [5]மறக்க, மறததல்.(அசுO)

ருரு ஏழுயர் மதக்களிற் றிறைவ வேகினை
[1]வாழிய கரியவன் வறியன் கையெனப்
பாழியம் புயத்துநின பணியி னீங்கலா
வாழியை யினியவற் களிக்க வெண்ணியோ.

(இ-ள்.) ஏழ் உயா மதம் களிறு இறைவ-ஏழுமுழம உயாந்து மதம்பெருகும்ஆணையானையையுடைய தலைவனே! 'கரியவன்-இராமபிரான், கை-திருக்கை, வறியன் -(தான் தாஙகவேணடிய ஆழியைபேந்தாமல்) வெறுங்கையனாயிருக்கின்றான்,' என - என்றகாரணத்தால, பாழி அம புயதது - வலிய அழகிய (உன்) கையிலிருந்து, நின் பணியின நீஙகலா ஆழியை - உனது கட்டளையினின்று வழுவாத சககரததை, இனி-இனிமேல, அவற்கு-அந்தக் கரியவனாகிய இராமனுககு, அளிகக எணணி ஓ - கொடுககஎண்ணியதனால் தானோ, ஏகினை-(இவ்வுலகத்தைவிட்டுச்) சென்றாய! (எ-று.)

இராமன் தான் ஏந்தவேணடிய ஆழியை ஏநதாது வெறுஙகையனாயிருத்தல்கருதி, இனி'இவன் ஆழியை ஏநதுக'என்று கருதியதனால் விண்ணுலகஞ் சென்றாயோ?என்று அரற்றினன் பரத னென்க. தசரதன் விண்ணுலகம புககால் அவனது ஆஜ்ஞாசக்கரம இராமனைச சேருமென்ற கருத்துடையனாதலால், 'இராமன் ஆழியின்றி வெறுஙகையனாயிருத்தல தகாதென்று கருதித தான் நீ விணணுலகு சென்றிட்டாயோ?' என்று தசரதன் விணபுககதற்குப் பரதன் தற்குறிப்பாற் காரணங்கற்பித்தான். இனி இப்பாடலுககு, கையென் பதனை கரியவன் என்பதனோடு கூட்டி-கரியவனுடைய கையானது வறியவன் கைபோல (உன்னிடததுநின்று பெறும்படி) ஆழியை இனி அவற்கு அளிக்கஎணணி ஏகினையோ? என்று உரைப்பாருமுளர். வாழிய - அசை: வாழ்ச்சியுடைய எனினுமாம. ஏழுமுழம உயாநதிருப்பது அரசுவாவின இலக்கணம்: இதனை "காலோாா நானகுா தனிககையுங கோசமும, வாலுறுபபோடேழுமா நிலந்தோயவதும, பாலுஞ்சஙகுமபோலுங காலுகிா, காலினுந்தன் றனிக கையினுமெய்பினும, வாலினு மருப்பினுங கோறல்வலலதுவா, யேழ் முழமுயர்ந் தொன்பான்முழ நீணடு,பதினமூனறு முழஞ சுற்றுடைத்தாகித, தீயுமிழ் சிறுகண்ணுஞ செமபுகருமுடைததாய, முன்ன் புயாநதுபின்ன் பணித்தாய, தியானை யரசுவாவா குமென்ப" என்பதனாலு முணர்க. பி-ம்:—[1]வாழியாய். (அசுக)

ருசு. [1]பற்றிலே தவத்தினிற பயந்த மைந்தற்கு
முற்றுல [2]களிததது முறையி னெய்திய
[3]கொறறநன் [4]முடிமணக் கோலங் காணவும்
பெற்றிலே போலுநின் பெரிய கண்களால்.

(இ - ள்.) தவததினில் பற்று இலே - தவத்திற்பற்றில்லாமையினு லல் லவூா, பயர்த மைர்தற்கு - (தவத்தின்பயனுகப்) பெற்ற சீராமனுக்கு, நீ—, உலகு முற்று அளிததது - உலகம்முழுவதையுர் தர்ததனுல், முறையின் எய் திய - (வைவசசுவதமனுமுதல்) தலேமுறைதலேமுறையாக அணிர்துவர்த, கொற்ற நல் முடி - வெற்றிபொருர்திய சிறர்தகிரீடத்தைச சூடுகின்ற, மணம் கோலம் - பட்டாபிஷேகக் கோலததை, நின் பெரிய கண்களால் - உனது பரர்த கணகளேகொண்டு, காணஉம் - தரிசிக்கும்பாக்கியததைபடையவும், பெற்றிலேபோலும் - அடைர்தாயில்லேபோலும்; (எ - று.)

'தவத்திற் பற்றுள்ளதாயின் நீ அறுபதினுபிரமாண்டு உயிர்த்திருர்தும், அரிதில் நோற்றுப்பெற்ற சீராமனுகிய புதல்வனுககு, நீ ஆண்ட இராச்சியத் தைத் தர்து முடிசூட்டுதலேக் காணுமலும செலவாயோ?' என்று இரஙகிக் கூறினன் பரதனென்க [1]பற்றுறு என்ற பாடத்தைக்கொள்ளின், விருப்பத் தோடுசெய்த தவததின்பயனுகப்பெற்ற மைர்தற்கு முடிசூட்டுதலாகிய ஓர் நன்மையையெய்துவிக்காமற் சுவாக்கஞ் செல்லக்கடவாயோ?என்று பொருள் காண்க. பி - ம்·—[2]அளித்து நீ. [3]கொற்றவன். [4]மணிமுடிக. (அகஉ)

ருஎ.—அரற்றிப்பின்பு பரதன் தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொள்ளுதல்.

[1]ஆற்றல னின்னன பன்னி யாவலித்
தூற்றுறு கண்ணின னுருகு வான்றனைத்
[2]தேற்றின னொருவகைச சிறிது [3]தேறிய
[4]கூற்றுறழ் வரிசிலேக் குரிசில் கூறுவான்.

(இ - ள்.) ஆற்றலன் - (தர்தைபிறர்த துககததைப்) பொறுக்கமாட்டா தவனுப், இன்னன பன்னி - இவ்வாறுனவாாததைகளேச சொல்லி, ஆவ லித்து - இரஙகி, ஊற்று உறு கணணினன் உருகுவான் - ஊற்றுப்பொருர் தியகண்களேயுடையவனுபக கரையுர்தன்மையனுபிருர்தவனுன பரதன்,— தனே ஒருவகை தேற்றினன் - தன்னே(த தானே)ஒருவகையாகத் தேறுதல் செய்துகொணடான்; சிறிது தேறிய - சிறிதுதேறுதலடைர்த, கூற்று உறழ் வரி சிலே குரிசில் - யமனேயொதத கட்டமைர்தவிலலேயுடைய ஆணமக்களிற் சிறர்த அர்தப்பரதன், கூறுவான் - (பின்னுமு) சொல்வாஞனன்; (எ-று.)— அதனே, அடுதத கவியிற் காணக.

பரதன் இஙஙனம்அரற்றியது-தர்தையையிழர்த சோகத்தை யாற்றுமை யாலாகு மென்பாா, 'ஆற்றலனின்னனபன்னி' என்றுா. இன்னனபன்னி யென்றது - "அறர்தனேவேரறுக்து" (சஅ) என்பதுமுதல் "பற்றிலேதவத் தினில்" (ருசு) என்னும் பாடலீறுகக் கூறியவற்றைக் காட்டும். ஆவலித்து - அவலித்து என்பதன் நீட்டல். அவலிததுஅவலமென்றபெயர்ச்சொல்லினடி யாகப் பிறர்த விணயெசசம். பி - ம்:—[1]ஆற்றிலன், ஆற்றலின். [2]தேற்றின னன்னேதான், தேற்றினரொருவகை. [3]தேறியக். [4]கூற்றுறு,கூற்றுற.(அகரு)

௫௮.—பரதன் 'இராமனை வணங்கினாலன்றி என்மனத்துயர் போகாது' என்றல்.

¹எந்தையும் யாயுமெம் பிரானு மெம்முனு
மந்தமில் பெருங்குணத் திராம னாதலால்
வந்தனை யவன்கழல் வைத்த போதலாற்
சிந்தைவெங் கொடுந்துயர் தீர்க லாதென்றான்.

(இ - ள்.) 'எந்தை உம் - என்தந்தையும், யாய் உம் - என்தாயும், எம்பிரான் உம் - எமதுகடவுளும், எம்முன் உம் - எமது அண்ணனும், அந்தம் இல் பெரு குணத்து இராமன் - எல்லையில்லாதமிக்ககுணத்தையுடைய இராமனேயாவன்; ஆதலால்—, அவன் கழல வந்தனை வைத்த போது அலால் - அவ்விராமபிரானுடைய திருவடியின்கண் வணங்குவதைச்செய்தபோது அல்லாமல், சிந்தை - (என்) மனத்தில் (இப்போது) உள்ள, வெம் கொடு துயர் - மிகக்கொடிய துன்பமானது, தீர்கலாது - நீங்காது,' என்றான் - என்று கூறினான், (பரதன்); (எ - று.)

தந்தை விண்ணுலகஞ்சென்றானென்பதைக் கேள்வியுற்றதனால், என் மனத்திடத்துத் தோன்றிய கொடுந்துயர், எனக்குத் தந்தைமுதலியயாவுமாக நிற்கும் இராமபிரானைக் கண்டு வணங்கினால்தான் தீரு மென்று பரதன் கூறினனென்க. வெங்கொடு - ஒருபொருட்பன்மொழி. "தனக்குவமையில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால், மனக்கவலைமாற்றலரிது" என்ற குறளின்கருத்து இந்தப்பாசுரத்தில் வந்திருத்தல் காண்க. இப்பிறவியில்தோன்றிய பெருந்துயர்க்கடலைக் கடப்பதற்கு இறைவனடியே புணையாகு மென்க. பெற்றோர்சொற்கடவாமை, அடைந்தாரையாதரித்தல், எளியோரிடத்து இரக்கம், பெரியாரைத்துணைக்கோடல், வாய்மை, பொறுமை முதலிய பெருங்குணங்களையாவும் நிரம்பியிருத்தல்பற்றி 'அந்தமில்பெருங்குணத்திராமன்' என்றான். பி-ம் —¹எந்தையுமியாவும. (௮௬௪)

௫௯.— இராமபிரான் கானகஞ்சென்ற செய்தியைப் பரதனுக்குக் கைகேயி தெரிவித்தல்.

அவ்வுரை கேட்டலு மசனி ¹யேறென
வெவ்வுரை வல்லவண் மீட்டுங் கூறுவா
டெவ்வடு சிலையினாய் தேவி தம்பியென்
²றிவ்விரு வோரொடுங் ³கானத் தானென்றாள்.

(இ-ள்.) அ உரை கேட்டலும - (பரதன் கூறிய) அச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே, அசனி ஏறு என வெவ் உரை வல்லவள் - பேரிடி(தாக்கினாற்)போலக் கடுஞ்சொல்கூறுவதில் வல்லவளான கைகேயி,—மீட்டும் கூறுவாள் - மறுபடியும் கூறத்தொடங்கினவளாய்,—'தெவ் அடு சிலையினாய் - பகைவரைக்கொல்ல

வல்ல விற்படையையுடையவனே! தேவி தம்பி என்ற இ இருவோரொடு உம்-மனைவி தம்பி என்ற இந்த இருவருடன் கூட, கானத்தான் - (இராமன்) காட்டிலுள்ளான்,' என்றாள்—; (எ - று.)

அவ்வுரைஎன்றது-'வந்தனையவன்கழல்வைத்தபோதலாற் சிந்தைவெங் கொடுந்துயர்தீரகலாது'என்று பரத னுரைத்ததை. "தானவாவலிதபமிமிர்ந்த தானையத,தேனமாதெரியலான் தேவாகைதொழ, வானகமெய்தினன் வருந் தனீ"என்று தன்கணவன் இறந்தசெய்தியையும்,'தேவிதம்பியென், றிவ்விரு வோரொடுங்கானத்தான்' என்று இராமன் சீதாலட்சுமணருடனே வனம் புகுந்தசெய்தியையும் வாய்கூசாமல் மனத்திட்பத்துடனே தன்னியல்புட னிருந்து கூறுபவ ளாதலின், கைகேயியை 'அசனியேறென வெவ்வுரை வல்லவள்' என்றார். பி-ம்'—[1]ஏறன்ன. [2]இவவரொடுநெடுந், இவ்வவரோ டுமபோய்க, இவ்விருவரோடுமெ ங. கானத்தேகினன், கானத்தெய்தினன்.

கூ0.—பரதன், இன்னும் என்னதுன்பச்செய்தியைக் கேட்கநேருமோ?' என்று தன்னுள் அஞ்சுதல்.

வனத்தின னென்றவ ளிசைத்த மாற்றத்தை
நினைத்தன னிருந்தன னெருப்புண் டானென
வினைத்திறம் யாதினி [1]விளைபப தின்னமு
மெனைத்துள கேட்பன துன்பம் [2]யானென்றான்.

(இ-ள்.) 'வனத்தினன்-(இராமன) காட்டிலுள்ளான்,' என்று—,அவள் இசைத்த-அந்தக்கைகேசி சொன்ன, மாற்றத்தை-சொல்லை, நினைத்தனன் - (மனத்தினால்) எண்ணியெண்ணிப்பார்த்து, நெருப்புஉண்டான் என - அக்கி னியை யுட்கொண்டவன்போல, இருந்தனன் - மிக்க பெருந்துன்பங்கொண் டிருந்து, 'வினை திறம்-(எனது) தீவினையின் கூறுபாடு, இனி - இனியும், விளைப்பது - உண்டாக்குந்தீமை, யாது - எதுவோ? யான் இன்னம்உம் கேட்பன துன்பம் - நான இன்னும் கேட்கவேண்டுவனவாயுள்ள துன்பத் தைவிளைக்குஞ் செய்திகள், எனைத்து உள - எத்துணையுள்ளனவோ?' என் றான்-என்று அஞ்சிக்கூறினன், (பரதன); (எ - று.)

நகரத்தின் அலங்கோலநிலையைக் கண்டு சங்கைகொண்டுவந்துள்ள பர தன், தந்தையிறந்தமை இராமபிரான்காட்டுக்குப்போந்தமை என்ற பெருந் துயரத்தை விளைக்கும இரண்டு செய்திகளைக் கேட்டதனால், 'பின்னும் என் னென்ன கேட்குமாறு கொடிய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளனவோ?' என்று அஞ்சினனென்க. [1]விளைவது என்ற பாடத்துக்கு, இனி விளைவது - இனி விளையப்போவதாகிய, வினைத்திறம்-தீவினைப்பயன், யாது-எதுவோ?என்று பொருள் காண்க. யாதினி விளைவது என்றதனால்—'இனி என்ன துன்பம் நேருமோ?' என்றும,இன்னமும எனைத்துள கேட்பன துன்பம் என்றதனால்- 'ஏற்கவே நிகழ்ந்து இதுவரை எனதுசெவிப்படாமையுள்ள துன்பசெய்தி என்னென்ன விருக்குமோ?' என்றும சங்கித்தவாறு. பி-ம்:—[2]யாது, யாம.

**௬௧.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்: இராமன் காடுசெல்லக்காரணம் யாது? அது தந்தை யிறப்பதற்கு முன்னோ பின்னோ? என்று பரதன் வினவுதல்.**

[1]ஏங்கினன் விம்மலோ டிருந்த வேந்தலப்
பூங்கழற் காலவன் வனத்துப் போயது
தீங்கிழைத் ததனினோ [2]தெய்வஞ் சீறியோ
வோங்கிய விதியினோ யாதி னோ[3]வெனா.

(இ - ள்.) ஏங்கினன்-ஏக்கங்கொண்டவனாய், விம்மலோடு இருந்த-மன வருத்தத்தோடிருந்த, ஏந்தல்-ஆண்களிற்சிறந்தவனாகிய பரதன், 'அ பூ கழல் கால்அவன் வனத்து போயது - வீரக்கழலையணிந்த தாமரைமலர்போன்ற கால்களையுடைய அந்த இராமபிரான் காட்டிற்குச் சென்றது,—தீங்கு இழைத்ததனின் ஓ - தீச்செயலைச் செய்ததினாலோ? தெய்வம் சீறி ஓ - தெய்வங் கோபித்ததனாலோ? ஓங்கிய விதியின் ஓ-(யாவற்றினும்) மேம்பட்ட ஊழ்வினைப்பயத்தினாலோ? யாதின் ஓ-வேறு எந்தக்காரணத்தினாலோ?' எனா - என்று வினவி;— (எ - று.)—'என்றான்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.'

"கானத்தான்" என்ற கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டதனால் துயருழந்த பரதன், இதனால, இராமன் காட்டிற்குச்சென்ற காரணத்தை வினவுகின்றனனென்க. தீத்தொழில் புரிந்த அரசகுமாரரைக் கானகத்துக்குஓட்டுதல் சூரியகுலத்தாரின் செயலாவதை அசமஞ்சனென்ற குமாரனைக் காட்டிற்கு ஓட்டிய இடத்துங் காணலாம். இங்குத்தீங்குஎன்றது - உலகத்தவரை இமிசித்தலும், குருக்களையிகழ்தல் போல்வனவும். தெய்வஞ்சீறுதலாவது-நல்ல நிலையிலிருக்கத் தெய்வக்குற்றத்தால் மனத்தில் மாறுபட்டுத்தோன்றிப் பித்துக்கொள்ளுத லென்னலாம். ஓங்கியவிதி என்றது - செருக்குக்கொண்டு அடங்காததன்மையாற் பிறரோடு பொருது தோற்று ஓடச் செய்யுந் தீவினை. மேல் அறுபத்துமூன்றாங்கவியில் "குருக்களையிகழ்தலின்று" என்பது முதலாக இம்மூன்றுமே கைகேயி மறுத்து விவரித்தலிலும், "குற்றமொன்றில்லையேல்"(௬௪)என்று பரதன் அநுவதித்துக் கூறுதலிலும் காணத்தக்கன.
பி-ம்:—[1]ஏங்கின. [2]தேவமாயமோ, தெய்வஞ்சீறிலோ. [3]என்றான். (௬௬௭)

௬௨. தீயன விராமனே செய்யு மேலவை
தாய்செய லல்லவோ [1]தலத்து ளோர்க்கெலாம்
போயது தாதைவிண் புக்க பின்னரோ
வாயதன் முன்னரோ [2]வருளு வீரென்றான்.

(இ - ள்.) தீயன - தீயசெயல்களை, இராமன் ஏ செய்யும் ஏல் - இராமபிரானே செய்வானேயானால், அவை - அச்செயல்கள், தலத்துஉளோர்க்கு எலாம் - இவ்வுலகத்தவர்க்கெல்லாம், தாய் செயல் அல்ல ஓ - (குழந்தை

யைக் கைகால்களை யமுக்கிவாயிற்பாலெடையைவைத்து எண்ணெய்போன்ற மருந்துகளைப் புகட்டுகின்ற)தாயின்செய்கைபோல்நன்மையைத் தருவனவாகுமல்லவோ? போயது-(இராமபிரான் வனத்துக்கு) ஏகினது, தாதை - தந்தையாரான தசரதசக்கரவர்த்தி, விண் புகக பின்னா ஓ - சுவர்க்கஞ்சேர்ந்த பின்போ? ஆயதன் முன்னா ஓ - அந்தச்செயல் நிகழ்வதற்கு முன்னமோ? அருளுவீர் - அருளிச்செய்வீர், என்றான்—; (எ - று.)

தீமையிழைத்ததனினே என்று இராமபிரான்திறத்துச சங்கிப்பதும் தவறாகு மெனக கருதிய பரதன், இராமபிரானது செய்கையை உலகத்தார் ஒருகால் தீங்காகக கருதினும், தாய குழந்தையைக கைகால்களை யமுக்கி நெரித்து வாயில் மருந்தூட்டுதல் அக்குழவிக்கு நன்மையே பயக்குமதுபோல, "உயிர்க்கெல்லாந் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்" ஆன இராமபிரான்து செயலும் உலகத்தாரின் நன்மையின்பொருட்டேயாகு மெனச சமாதானங்கூறி, தீயனவிழைத்தா னென்ற குற்றம் இராமன்மீது எவ்வாற்றானும் வாராமை பரிகரித்தனனென்க. தீயவற்றை இராமபிரான் செய்யானென்ற குறிப்பினால் 'தீயனவிராமனே செய்யுமேல்'என்றது. கைகேயியை நோக்கி 'அருளுவீர்' என்றது - இருகடுஞ்செய்தியைக கூறிய நீர் இதையும் அருள்கொண்டு கூறுக என்று நிஷ்டூரமாகக் கூறியதென்னலாம். பி-ம்:—[1]தவத்து. [2]அருளுவாய். (௮௬௮)

**௬௯.—கைகேயி 'நீ சங்கித்தவைஒன்றும் இராமன்வனஞ் சென்றமைக்குக் காரணம் அன்று: அரசனிருக்கும்போதே கானகஞ்சென்றது' என்றுகூறல்.**

குருக்களை யிகழ்தலி னன்று [1]கூறிய
செருக்கினா லன்றொரு தெய்வத் தாலுமன்
றருக்கனே யனைய[2]வவ வரசர் கோமக
னிருக்கவே [3]வனத்தவ னேகி னானென்றாள்.

(இ-ள்.) '(இராமன் வனத்துக்குச்சென்றது),—குருக்களை இகழ்தலின் அன்று - பெரியோரைப் பழித்த குற்றத்தினாலு மன்று; கூறிய செருக்கினால் அன்று -(நீ)சொன்ன கருவச்செயலினாலும் அன்று; ஒரு தெய்வத்தால்உம் - அன்று-ஒரு தெய்வஞ் சீறியதனாலும அன்று; அருக்கன் ஏ அனைய அ அரசர் கோமகன்-சூரியனையேயொத்த அரசவமிசத்துஉதித்த அந்தத்தசரதன்,இருக்க ஏ - உயிருடன் இருந்தபோதே, அவன்-அவ்விராமன், வனத்து-காட்டிற்கு, ஏகினான்-சென்றான்,' என்றாள்-என்று(கைகேசி)மறுமொழிகூறினாள்; (எ-று.)

'தீயனவிராமனேசெய்யுமேல் அவைதாய்செயலல்லவோ என்று இராமபிரான்மீது தீமைசெய்தானென்ற குற்றம வாராது' எனப் பரதன் விலக்கினானேனும், பெரியோரையிகழ்தல போன்ற தீமைகும உளதாகக்கூடு மாதலின் அத்தகைத்தீமையும் இராமபிரானிடத்து இலது என்பாள் 'குருக்களையிகழ்தலினன்று' என்றாள். இராமபிரான் வனஞ்சென்றது நீ சங்கித்த காரணம் ஒன்

றாலும் அன்று என்றும், தசரதன் உயிரோடிருக்கும்போதே யென்றும் விடை யிறுத்தனள் கைகேசியென்க. வாய்மை தவறாதவன் அரச னென்பாள் 'அருக்கனேயனையவவ்வரசர்கோமகன்' என்றாள். வாய்மைதவறாமைக்கு அருக்கனை உவமைகூறுதலை "ஞாயிறன்னவாய்மை" என்ற இடத்தும் காணக. பி-ம்:—[1]குன்றிய. [2]ஈமமரசா. [3]அவன்வனத்து, வனததின், வனததினின். (அகூகூ)

கூசா.—'ஆயின், இராமன் வனஞ்செல்லவும், தசரதன் விண்புகவும் காரணம் என்?' என்று பரதன் வினவுதல்.

குற்றமொன் றிலையேற் கொதித்து வேறுளோர்
[1]செற்றது மிலலையேற் றெய்வத் தாலன்றேற்
பெற்றவ னிருக்கவே [2]பிள்ளை கான்புக
வுற்றதென் [3]பின்னவ னுலந்ததென் னென்றான்.

(இ - ள்.) குற்றம ஒன்று இலலை ஏல்-(இராமபிரான் செயத) தீஙகு ஒன்றும் இல்லையாகுமானால், வேறு உளோா கொதிதது செறறதுஉம இல்லை ஏல்-மாறாகவுள்ளவா [பகைவா] மனமகொதிதது வலிபழிததது இல்லையாயின், தெய்வத்தால் அன்று ஏல் - தெயவ ககுற்றததினாலும (இராமன் காட்டுக்குச சென்ற இது) விளைநத தன்றாயின், பெறறவன் இருககவே - பெற்றதமப்பன் இருக்கையில்தானே, பிள்ளை - புதலவன், கான் புக உற்றது - காட்டுக்குச செல்லுமாறு நேரநதது, என் - என்ன காரணமபற்றி? பின் - பின்பு, அவன்- அந்தததசரதன், உலந்தது-உயிர்நீங்கியது, என-என்னகாரணம? என்றான்- என்று வினவினான் (பரதன்); (எ - று.)

காட்டிற்புகுதற்குப் பிரசித்தமாக உள்ள காரணங்கள் மூன்று; அவை யொன்றும இன்றி, இராமன் காட்டிற்குசசென்றமை எஙஙனம? தசரதமன்னவன் இராமன்காட்டிற்குசசென்றவுடன இறககத தான யாதுகாரணம? இவை என்னால் அறியககூடாமலிருக்கின்றன; இவற்றை விவரிககவேணடுமெனக் கைகேயியைநோககி வினவினன் பரதனென்க பி-ம் —[1]செற்றமும. [2]பிரிந்து. [3]மன்னவனுலந்ததென், தெரிதரவுரைசெயவீா, தெரிதரவுரைசெயீா. (அஎ0)

கூரு —'இராமன் வனஞ்சென்றமை, தசரதன் உயிர்நீங்கினமை' என்ற இவற்றின் காரணத்தைக் கைகேயி கூறுதல்.

வாக்கினால் வரந்தரக் கொண்டு மைந்தனைப
போக்கினேன் வனத்திடைப் போககிப பாருனக்
காக்கினே [1]னவனது பொறுக்க லாமையா
னீக்கினான் றன்னுயிர் நேமி [2]வேந்தென்றாள்.

(இ - ள்.) 'வாககினால்-(மன்னவன் தன்) வாயினால், வரம் தர-இரண்டு வரஙகளைதர, கொண்டு-(அவற்றைப்)பெற்றககொணடு (அதனால்,) மைந்தனை வனத்திடை போக்கினேன்-இளம்பிராயமுள்ள இராமனை வனததிற்கு அனுப்பினேன்; போக்கி - அனுப்பிவிட்டு, பாா உனககு ஆககினேன-பூமியை உனக

காக வைத்துள்ளேன்; நேமி வேந்து அவன் - ஆஞ்ஞாசக்கரத்தையுடைய அந்தத் தசரதமன்னவன், அது பொறுக்கலாமையால் - (மைந்தனைப்பிரிந்த) அந்தத் துயரத்தைத் தாங்கமாட்டாமையால், தன் உயிர் நீக்கினான் - தன் னுயிரைப் போக்கினான்', என்றாள்-என்று (நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கைகேயி) தெரிவித்தாள்; (எ - று.)

'இராமபிரான் தந்தையின்வாக்கை நிறைவேற்றுதலின் பொருட்டே கானகஞ்சென்றான்' என்றும், 'அரசன நோய்முதலியவற்றால் இறந்திலன்: சத்தியத்தை நிறைவேற்றிப் புத்திரசோகத்தால் இறந்தனன்' என்றும் விடை யிறுத்தவாறு. நேமிவேந்து - சக்கரவர்த்தி. வேந்து - சொல்லானஃறிணையும் பொருளான்உயர்திணையுமான சொல். பி - ம் —[1]அன்னது. [2]வேந்தனே.()

கூகூ —இதுமுதல் நான்குகவிகள் - பரதனது சினத்தின் செய்கையைத் தெரிவிக்கும்.

[1]சூடின [2]மலர்க்கரஞ் சொல்லின் முன்செவி
கூடின புருவங்கள் [3]குனித்துக் கூத்தின்
றாடின [4]வுயிர்ப்பிடை [5]யனற்கொ ழுந்துக
ளோடின [6]வுமிழ்ந்தன வுதிரங் கண்களே.

(இ - ள்.) சூடின மலர் கரம் - (வணங்கும்போது சிரசிற்) குவித்திருந்த தாமரைமலர்போன்ற (பரதனது) கைகள், சொல்லின்முன் - (அந்தக்கை கேயி கூறிய அக் கடுஞ்)சொல் செவிப்படுதன்முன், செவி கூடின - காதிற் சேர்ந்தன புருவங்கள் குனித்து கூத்து நின்று ஆடின - (அவனது) புருவங் கள் நெரிப்புக்கொண்டு மேலுங்கீழுஞ் சென்றன; உயிர்ப்பிடை அனல் கொழுந்துகள் ஓடின - (தோன்றிய) பெருமூச்சுகளினிடையிலே நெருப்புச் சுவாலைகள் விரைந்து வெளிப்பட்டுவந்தன கண்கள் உதிரம் உமிழ்ந்தன (அவனது) கண்கள் இரத்தத்தை வெளிவிட்டன; (எ - று.)

கைகேயிசொல்லிய கடுஞ்சொல்லைக் கேட்கப்பிடியாமல், பரதன் காதிற் கையைவைத்து மூடினனென்பது,'கரம் சொல்லின்முன் செவிகூடின' என்பதன் கருத்து. புருவங் குனித்துக் கூத்தாடுதல் முதலியன - சினக்குறிக ளாகும். பி - ம்:—[1]சூடினன். [2]கரதலம். [3]குதித்து. [4]உயிர்ப்புடன், உயிர்ப் புடை. [5]அழல். [6]உதித்தன. (அஎஉ)

கூஎ. துடித்தன கபோலங்கள் சுற்றுந் [1]தீச்சுடர்
பொடித்தன மயிர்த்தொளை புகையும் [2]போர்த்தது
மடித்தது வாய்[3]நெடு மழைக்கை மண்[4]பக
வடித்தன வொன்றொடொன் றசனி [5]யஞ்சவே.

(இ - ள்.) கபோலங்கள் - கன்னங்கள், துடித்தன - துடித்துக்கொண் டிருந்தன; மயிர் தொளை - மயிர்த்துவாரம், சுற்றும் - நாற்புறமும், தீச் சுடர் - அனற்கொழுந்துகளை, பொடித்தன - அரும்பின; புகையும் போர்த்

தது - புகையும் நாற்புறமும் பரவியது; வாய் மடித்தது - வாய் மடித்துக் கொண்டது; மழை நெடு கை - மேகம்போலக் கருமைக்குணத்தைக்கொண்ட நீண்ட கைகள், அசனி அஞ்ச-இடியும் அஞ்சும்படி (பேரொலி பிறவாநிற்க), மண் பக ஒன்றொடொன்று அடித்தன - பூமிபிளக்கும்படி இரண்டுகைகளும் மோதின; (எ - று.)

கை ஒன்றோடொன்று அடித்தன - சினத்தினாற் கையைத் தட்டினானென்றுருமுளாா. பி - ம்.—[1]தீச்சுடப். [2]போாத்தன. [3]நெடுந்தடக்கை. [4]புக. [5]எஞ்சவே, அன்னவே. (அ௭௩)

௬௫. பாதங்கள் பெயர்தோறும் பாரு மேருவும்
[1]போதங்கொ ணெடுந்தனிப் பொருவில கூம்பொடு
மாதங்கம் வரு[2]கல மறுகிக் கால்பொர
வோதங்கொள் கடலினின் றுலைவ போன்றவே.

(இ - ள்.) பாதங்கள் பெயர தோறும் - (அக்காலையில் பரதன்) தன் பாதங்களைமாற்றிமாற்றி வைக்குந்தோறும், பாரும் மேருவும் - பூமியும் மேரு மலையும், மாதங்கம வரு கலம் - யானையை யேற்றிக்கொண்டு வருகின்ற மரக் கலம்,கால் மறுகி பொர-காற்றுச்சுழன்று வீசுவதனால், போதம் கொள் நெடுந் தனி பொருஇல கூம்பொடு-புதநிக்கு முதலிறபடுகின்ற நீண்ட தனியான ஒப் பற்ற பாயமரத்துடனே,ஓதம கொள கடலினின்று-நீப்பெருக்கைக்கொண்ட சமுத்திரத்தினிடையில், உலைவ போன்ற - வருந்துவதையொத்தன; (எ-று.)

சினங்கொண்ட பரதன் தன்பாதங்களை வைக்குந்தோறும் மேருவுடன் பார் உலைந்ததன்மை மாதங்கத்துடன் வரு கலம உலைவதை யொக்குமென்க; தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. இங்கு, "பாரிடையழுந்துகின்ற படர்நெடும் பனிமாக்குன்றங், கூருகிர்க்குவவுத்தோளான் கூம்பெனக்குமிழிபொங்க,வார் கலியழுவத்தாழுங் கலமெனலாயிற்றன்றே" என்ற சுந்தரகாண்டச் செய்யுள் காணத்தக்கது. பாரை மரக்கலமாகவும், மேருவை மாதங்கமாகவும் கருதுக. பரதனது பாதத்தைக் கூம்பாகக் கொள்ளலாம். போதம்-அர்தமரக்கலமென்று சுட்டாகவுமாம.பி-ம் —[1]போதகநெடுந்திசைப பொறுத்தபாரொடு.பூதங்கொள் கடலெனப் பொருவில்கூம்பொடு, போதககணெடுர்.. கூம்பொடு. [2]தலம். ()

௬௬. அஞ்சினர் வானவ ரவுண ரச்சத்தாற்
றுஞ்சின [1]ரெனைப்பல சொரிம தத்தொளை
யெஞ்சின [2]திசைக்கரி யிரவி மீண்டனன்
வெஞ்சினக் கூற்றுந்தன் விழி[3]புதைத்ததே.

(இ-ள்.)(பரதனது பெருஞ்சினத்தாற் பாரும மேருவும்உலைந்ததுகண்டு), வானவர் - தேவர்கள், அஞ்சினா - பயந்தார்கள்: அவுணர் - அசுரர்கள், அச் சத்தால் - பெருமபயத்தினால், துஞ்சினர் - இறந்தொழிந்தனர்: திசை கரி - திக்கஜங்கள், எனை பல மதம் சொரி தொளை எஞ்சின - மதஞ்சொரிகின்ற

மிகப்பலவான தொளைகள் தூர்ந்துவிட்டன: இரவி மீண்டனன் - சூரியனும் அஸ்தமித்துவிட்டனன்: வெம் சினம் கூற்றுஉம-கொடுங்கோபத்தையுடைய யமனும், தன் விழி புதைத்தது - தன்கண்ணை மூடிக்கொண்டது; (எ - று.)

பரதனது பெருஞ்சினத்தோற்றத்தைக் கண்டு வானவரஞ்சுதல் முதலியன நிகழ்ந்தனவாகக் கூறியது - தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியாம். அமுதினையுண்டவராதலால் வானவர் அஞ்சினமாத்திரத்தோடு நிற்க, அமுதினையுண்ணாதவராதலால் அவுணர் துஞ்சின ரென்க. துஞ்சினர் - மங்கலவழக்கு. பேரச்சம் நிகழ்ந்ததனால், திசையானைகள் மதப்பெருக்கு அற்றனவாகித் தம் மதஞ்சொரிதொளை தூர்ந்தன வென்க. பி-ம் —[1] ஏனைப்பலதுளைக்கையானையும்,ஏனையாதுளைக்கையானையும.[2] திசைகளின், திசைகளிறு. [3] புதைத்தவே.

எஎ—பரதன் இராமபிரானுக்குஅஞ்சித் தன்தாயைக்கொல்லாது கடிந்துகூறத் தொடங்குதல்.

கொடியவெங் கோபத்தாற் கொதித்த கோளரி
கடியவ டாயெனக் [1]கருது கின்றில
னெடியவன் முனியுமென் றஞ்சி நின்றன
னிடியுரு [2]மனையவெம் மொழி[3]யி யம்புவான்.

(இ - ள்.) கொடிய வெம் கோபத்தால்-(பொங்கியெழுந்த) மிகக்கொடிய சினத்தினால், கொதித்த-(மனம்) வெதும்பிய, கோள் அரி - வலிய ஆண்சிங்கத்தையொத்த பரதன்.—கடியவள்-கொடுஞ்செயலைச் செய்தவளான அந்தக் கைகேசியை, தாய் என கருதுகின்றிலன - தாயென்று நினைத்திலன். (ஆயினும்), '(இவளைக் கொன்றால்), நெடியவன் - பெருமையையுடையவனாகிய இராமன், முனியும்-கோபிப்பான்,' என்று - என்றகாரணத்தினால், அஞ்சி - பயந்து, நின்றனன் - (அவளைக்) கொல்லாமல் விட்டிட்டவனாய், (அவளை நோக்கி), இடி உரும் அனைய வெம் மொழி-பேரிடியையொத்த கடுஞ்சொற்களை,இயம்புவான்-சொலலுவானானான்; (எ-று.,—அவற்றை மேல் பதினேழு கவிகளிற் காணக.

பரதன் கைகேயியைத் தாயென்றுகருதி உயிரோடு விட்டானல்லன்: இவளைக் கொன்றால் பிறகு இராமன் சினங்கொள்வானே யென்று அவளைக் கொல்லாது உயிரோடுவிட்டு, கடுஞ்சொல்லால் இடித்துக் கூறுவானாயினனென்க: 'மாதருதேவோ பவ [தாயைத் தெய்வமாகப்பேணு]' என்று சுருதி கூறினும், கடுஞ்செயலைச்செய்த தாயைத் தாயென்று கருதாமையும் முறையேயென்பது, இந்தப்பரதனது ஒழுக்கத்தினால் வெளியாகின்றது. இடியுரும் - ஒருபொருட்பன்மொழி. முதலடி - முற்றுமோனை. பி-ம்:—[1]கருதுகின்றிலேன். [2]அனையன. [3]இயம்பினன்· (எஎக)

**எக.—இதுமுதற் பதினேழுகவிகள் ஒருதொடர்: பரதன் தன்னையும் கைகேயியையும் பழித்துக்கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.**

மாண்டன னெந்தை[1]யென் றம்முன மாதவம
[2]பூண்டன னின்கொடும் புணாப்பி னாலென்றாற்
கீண்டிலென் [3]வாயது கேட்டு நின்றயா
[4]னாண்டன னேயன்றோ வரசை யாசையால்.

(இ - ள்.) நின் கொடு புணாப்பினால் - உன்னுடைய கொடுமையான ஆலோசனையினால், எந்தை - எனதுதந்தை, மாண்டனன் - இறந்திட்டான் என் தம்முன் - எனது தமையன், மா தவம பூண்டனன் - பெருந்தவத்தை மேற்கொண்டு (காட்டுக்குச்) சென்றான். என்றால—, (இங்ஙனம என்தந்தை இறக்கவும் தமையன் வனத்தில தவம்புரியவும வரத்தைக் கேட்ட), வாய் - (உன்னுடைய)வாயை, கீண்டிலென்-கிழித்துவிடாமல், அது-(நீவரம்பெற்றா யென்ற) அந்தச்சொல்லை, கேட்டு நின்ற - (என்) காதினாறகேட்டுக்கொண டிருந்த, யான்—, அரசை-இராச்சியத்தை, ஆசையால் ஆண்டனன் ஏ அன்றோ - பேராசையினால் ஆட்சிபுரிபவனேயாவ னன்றோ? (எ - று)

நான் உன்பொருட்டு வரமாக இராச்சியத்தைப் பெற்றுவைத்துள்ளே னென்று நீ சொல்லவும, அக்கடுஞ்சொல்லைக் கூறிய உன்வாயைக் கிளாமை யால் "அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம பவதி[மறுக்காதது உடன்பட்டதேயாகும]" என்றமுறைமைப்படி, இராச்சியத்தை யாளுவதிலுள்ள ஆசையால உன் செயலை உடன்பட்டவனாகவே உலகத்தாரால கருதப்படுவே னென்று, இத னால், பரதன் தன்னைப் பழித்துக்கூறி அவ்வழியால் தன் தாயின் செயலைக் கடிகின்றனன். பி-ம்.—[1]எனமுறைமமுன். [2]பூண்டதுநின்னது. [3]வாயிது. [4]ஆண்டனனும். (அஎஎ)

எஉ. நீயினை யிருந்தனை [1]யானு நின்றனெ
னேயெனு மாத்திரத் [2]தெற்று கின்றிலெ
[3]னையவன் முனியுமென் றஞ்சி னேனலாற்
றாயெனும் [4]பெயரெனைத் [5]தடுக்கற் பாலதோ.

(இ - ள்.) நீ இனம் இருந்தனை - (எந்தையையும எம்முனையும் அகலு மாறுவரங்கொண்ட)நீயும் இங்கே நிற்கின்றாய யான்உம நின்றனென் - (நீ அவ்வாறுசெய்ய அச்செயலையெல்லாங் கண்டுகொண்டு) யானும இங்குநின் றுளேன்: (இங்ஙனம் இருக்கவும்), ஏ எனும மாத்திரத்து-ஏயென்று சொல் லக்கூடிய காலத்திற்குள், எற்றுகின்றிலென்-(உன்னை)அடித்துவீழ்த்திலேன். (இதற்குக்காரணம), ஐயவன் முனியும் என்று அஞ்சினேன் - உலகத்துக் கெல்லாந் தாய்போன்றவனான அந்த இராமன் (உன்னைக்கொன்றால் என் மீது)கோபிப்பானென்று அச்சங்கொண்டுளேனன அலால்-இது வல்லாமல், தாய் எனும பெயா-தாயென்று நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கும பெயா, எனை - என்னை, தடுக்கற்பாலது ஓ - (உன்னைக்கொல்லாமலிருக்கத) தடுத்தற்கு உரிய தோ? (எ - று.)

*பிழைசெய்த நீயும் தண்டஞ்செய்தற்குஉரிய யானும் இருக்கவும், ஏற்ற தண்டனை உன்னைக்கொன்றொழிப்பதேயாகவும், நான் அதனைச் செய்யாமலிருப்பது-தாய்போன்றவனான இராமபிரானுக்கு என்செய்கை சினமவிளைக்குமென்பதேயன்றி, நீ தாயென்று பெயரைத்துக்கொண்டிருப்பதைப்பற்றியன்று என்று பரதன் கைகேசியை பேசினனென்க. 'தாயெனும்பெயர்' என்றமையால்,உண்மையில தாயின்செய்கை கைகேயியினிடத்தில்லையென்பதும், பூதனை தாயின்வடிவைக்கொண்டுவந்தபோதிலும க்ருஷ்ணபரமாத்மாவினாற் கொல்லத்தக்கவளாயினாற்போலக் கைகேயி தாயென்றுபெயரைவைத்துக் கொண்டாலும பரதனாற் கொலலத்தக்கவளேயெனபதும, தொனிக்கும். இராமனே தாய கைகேயிதாயல்லளென்றுபரதன் கொண்டுள்ள குறிப்புப் பின்னிரண்டடிகளில் வெளியாம. பி - ம்.—*[1]*நானும.* [2]*எற்றுகிற்றிலென்.* [3]*ஆயகன்,* *நாயகன்.* [4]*பொருளினை.* [5]*தடுக்கலாற்றுமோ, தடுக்கத்தக்கதோ, தடுக்கவல்லதோ.* (௮௭௮)

௭௩ மாளவு முளனொரு [1]மன்னன் வன்[2]சொலான்
மீளவு [3]முளனொரு வீரன் [4]மேயபா
ராளவு முளனொரு பரத [5]னாயினாற்
[6]கோளல தறநெறி [7]குறையுண் டாகுமோ.

(இ - ள்.) ஒரு மன்னன - ஓரரசன், வல சொலால் - கொடுஞ்சொல்லினால், மாள உம - தனனுயிரை விட்டிடவும், உளன - இருக்கிறான்; ஒரு வீரன்—,மீள உம-(தான ஆளவேண்டிய இராசசியத்தை) விட்டிட்டு(க் கானகஞ) செல்லவும, உளன்—; மேய - (தனதாய) விரும்பித்தேடிய, பார - பூமியை, ஆளவும-ஆட்சிபுரியவும, ஒரு பரதன-பரதனென்றஒருத்தன், உளன்-: ஆயினால - இவவாறானால, அறம் நெறி - தருமமார்க்கம, கோள் அலது - மாறுகக்கொள்ளத்தக்கதேயாகுமன்றி, குறை உண்டாகும் ஓ - வேண்டத்தக்கதாக இருக்குமோ? (எ - று.)

*தசரதன் வரத்திற்குக்கட்டுப்பட்டுத் தன்னுயிரைநீத்ததும் இராமன் தான் ஆளவேண்டிய இராசசியத்தைவிட்டிட்டுக் காடுசென்றதும நேர, பரதனென்ற யான் அந்தஇராசசியத்தைக் கைப்பற்றியாள்வது அறநெறியாகுமானால், அப்படிப்பட்ட அறநெறி எமக்குவேண்டுவதில்லையென்றனன் பரதனென்க. குறை என்பது வேண்டத்தக்கபொருளென்ற அருத்தத்தில் வருவதனை "ஏறாளும்" என்று தொடங்குந் திருவாய்மொழிப்பதிகத்துப்பாடல்தோறும் ஈற்றிற் காணலாம. இனி, ஈற்றடிக்கு, கோள்அலது - விதியின் கோளாறேயன்றி, அறநெறி - தருமமார்க்கம், குறைஉண்டாகுமோ - குறைபடுவதாகுமோ? என்று கூறுவதும உண்டு. பி-ம் —*[1]*மனனவன்.* [2]*செல்கான்.* [3]*முன்.* [4]*வெய்ய.* [5]*ஆகினால்.* [6]*கோளிலது.* [7]*குறைவுண்டாகுமோ, குறைதற்பாலதோ. இப்பாடல சிலபிரதியில் "கவ்வைவது" (௭௫) என்ற பாடலுக்குப்பின் உள்ளது.* (௮௭௯)

எச. சுழியுடைத் [1]தாயுடைக் கொடிய சூழ்ச்சியால்
வழியுடைத் தாய்வரு மரபை மாய்த்தொரு
பழியுடைத் தாக்கினன் பரதன் பண்டெனு
மொழியுடைத் தாக்கலின் முறைமை [2]வேறுண்டோ.

(இ - ள்.) 'சுழி உடை - வஞ்சனையுள்ள. தாயுடை - தாயினுடைய, கொடிய சூழ்ச்சியால-தீய ஆலோசனையினால், வழி உடைத்து ஆய் வரும் மரபை - தொன்றுதொட்டுவருகின்ற சூரியகுலத்தின் பெருமையை, மாய்த்து - கெடுத்து, பரதன்—, ஒரு பழி உடைத்து - ஒப்பற்ற பழியைப்பூண்டதாக, பண்டு - முற்காலத்தில், ஆக்கினன்-செய்திட்டான்,' எனும்-என்ற, மொழி-பழிச்சொல், உடைத்து - (பிற்காலத்திலே) கொண்டதாக, (இக்குலத்தை), ஆக்கலின் - செய்திடுவதைககாட்டிலும், வேறு முறைமை-மாறானமுறைமை, உண்டோ - உள்ளதோ? (எ - று.)

சூரியகுலத்தில் மூத்தவன் அரசாளுதல் மரபு என்பது கெடும்வண்ணம் நான் அரசுசெய்தால்,அதனால் அந்தச் சூரியகுலத்துக்குப் பெருவசையுண்டா குமே?இங்ஙன் வசைச்சொல் பிற்காலத்து நிலைத்துநிற்குமாறுபுரிவது தகுதியுடையதாகுமோ? என்றனன் பரதனென்க. வழியுடைத்தாய வரும் மரபு - தொன்று தொட்டுவந்த குலவொழுக்க மெனினுமாம். பி-ம்:—[1]தாய்தரு. [2]வேணடுமோ. (அஅ௦)

எரு. [1]கவ்வர வதுவென விருந்திர [2]கற்பெனு
மவ்வரம் பழித்துமை யகத்து ளேவைத்த
வெவ்வரம் [3]பொருதவே லரசை வேரறுத்
திவ்வரங் [4]கொண்டநீ ரினியென் கோடிரோ.

(இ-ள்.)கற்பு எனும்-கற்புஎன்று சொல்லப்படுகின்ற,அ வரம்பு அழித்து-அந்தத்தருமமுறைமையையொழித்து,—உமை அகத்து உளே வைத்த - உமைவீட்டிற்குள்ளே சேர்த்த, வெவ் அரம பொருத வேல் அரசை - கொடிய அரத்தினலராவப்பட்ட வேற்படையைக் கொணடவரான மன்னவரை, வேர் அறுத்து - அடியோடு ஒழித்து,—இ வரம கொணட - (இராமபிரான் காட்டிற்குச்செல்லவும யான நாடுஆளவும்வேணும என்ற) இந்தவரத்தைப் பெற்ற, நீர்—,கவ்வு அரவு அது என - கவ்வுந்தன்மையுள்ள பாம்புபோல இருந்திர—; இனி - இனியும், என் கோடிர்-எதனைக கொள்ளப்பாாக்கின் றீரோ? (எ - று.)

வரமென்ற ஒருபாயத்தைத் தேடிக் குலமாதரின் கற்பொழுக்கத்திற்கு மாறாகக் கணவன்உயிரையேகொள்ளைகொணட நீர இன்னும் எதனைக் கொள்ளப்போகின்றீரோ?என்று பரதன் வெறுப்பினாற் கைகேயியைக்கடிந்து கூறலாயின னென்க. கணவனுயிரைக்கொணடமைபற்றி 'கவ்வரவதுவென விருந்திர' என்றது. நஞ்சுள்ளபாமபை வீட்டினு ளிருக்க விடலாகாதவாறு

போல உம்மையும்வீட்டிலிருக்கவிடலாகாதென்பதனை யோராமல் தசரதமன்னவர் வீட்டில்வைத்துக்கொண்டதனால் அவருயிரே போகும் நிலைமை நேர்ந்ததென்னும கருத்துப்பட 'உமை யகததுளேவைத்த வெவ்வரம்பொருதவேலரசை வேரறுத் திவ்வ ரங்கொணட' என்றான். அழிததமை-தொடுத்தல். பி-ம்:—[1]கவ்வரவிது, கவ்வரம்பிது. [2]கட்டிய. [3]பொருதலால். [4]கொண்டனிர். இச்செய்யுள் அச்சிட்டபிரதிகளிலில்லையாயினும், பலஏட்டுப்பிரதிகளில் உள்ளது. ()

வேறு.

எசு. நோயீ ரல்லீர் நுங்கண வன்றன் னுயிருண்டீர்
[1]பேயீ ரேநீ ரின்ன மிருக்கப் பெறுவீரே
[2]மாயீர் மாயா வன்பழி தந்தீர் முலைதந்தீர்
தாயீ ரேநீ ரின்னு மெனக்கென் றருவீரே.

(இ - ள்.) நும கணவன் தன் உயிா உணடீா-உமது கணவனது உயிரையொழிததிட்டீா (என்றாலும்), நோயீா அலலீா - நோய்போல்வீ ரலலீா: நீா பேயீரஏ - நீாபேய்போன்றவரே; (இப்படிபபட்ட நீா), இன்னம்-இன்னும், இருக்க பெறுவீரஏ - உயிருடனிருககத் தககீ ராவீரோ? [உயிருடனிருககத் தக்கவரல்லீா]; (ஆதலால), மாயீா - இறந்துவிடுவீராக; முலை தந்தீா - (பாலியதில்) முலைகொடுதது வளாதத்ா மாயா வன் பழி தந்தீா-(இப்போது)அழியாத கொடுமபழியையும் விளைததீா தாயீரஏ நீா - தாயாராகிய நீர், இன்னும்—, எனககு—, என் தருவீரஏ - என்ன தரப்போகின்றீரோ? (எ - று.)

நோயொன்பது சிறிதுகாலந் தொடாதரவுசெய்து உயிாகொள்ளும்: அஙஙனமின்றித் திடீரென்று அறைநது உயிரைககொள்வது பேயே யாதலால், 'நுஙகணவன் றன்னுயிருணடீா நோயீரல்லீா பேயீரேநீா' என்றும், இஙஙனம் உயிரைககொலலுங கொடியாா உயிரோடிருததல் தகா தென்பான் 'இன்னுமிருக்கப் பெறுவீரே' என்றும, முலைதந்ததனால் எனக்குத் தாயேயாயினும், இராமனைக் கான்புகசசெயது எனக்குக கொடும்பழியை விளைததிட்ட நீர் இன்னும எவ்வகைததீமையை விளைப்பீரோஎன்று அககைகேயியைக் கணடுதான் அஞ்சுவதனை வெளிப்படுததுவான் 'முலைதநதீா தாயீரேநீா மாயாவன்பழி தந்தீா இன்னு மெனககென்றருவீரே' என்றும கூறினான். செறலினால், 'நோயீரல்லீா' முதலாகப பன்மைப்பாலாற் கூறியது. பி-ம்:—[1]பேயீரல்லீா. [2]மாயா. (அஅஉ)

எஎ. ஒன்றும் பொய்யா மன்னனை வாயா[1]லுயிரோடுந்
தின்றுந் தீரா வன்பழி [2]கொண்டுந் திருவெய்தி
யென்றுந் நீரே [3]வாழ [4]வுவந்தீ [5]ரவனைகக்
கன்றுந் தாயும் [6]போல்வது [7]கண்டுங் [8]கழியீரே.

(இ - ள்.) ஒன்றுஉம் பொயயா மன்னனை - சிறிதும் மெய்ம்மைதவறுதலில்லாத அரசனை, வாயால் - வாய்ச்சொல்லாகிய வரததால், உயிரோடுஉம் தின்று உம் - உயிருடனே யழித்தும், (அதனால்), தீரா வன் பழி கொணடு

உம் - நீங்காத கொடும்பழியைப் பெற்றும், திரு எய்தி - இராச்சியத்தைப் பெற்று, என்றும் நீர் ஏ வாழ - என்றைக்கும் நீரே வாழ்ச்சியடையும்படி, உவந்தீர்-மனமகிழ்ந்தீர். அவன் ஏக-அந்த இராமபிரான் (ஊரைவிட்டுக் காட்டுக்குச்) செல்கையில், கன்றுஉம் தாய்உம போலவது கண்டுஉம்-(நகரத்தாரும் இராமபிரானும்) கன்றுகளையும் அவற்றின்தாயையும் போல்வதைக் கண்டும், கழியீர - (உமதுமனநிலை) மாறுகின்றிலீர்; (எ - று)—ஏ - இரக்கம்.

'யார எப்படிப்போனாலும் போகட்டும் நமக்கு நல்வாழ்ச்சி யிருந்தாற்போதும்' என்று கருதினீர நமமிடதது உலகத்தவர அன்புகொண்டிருந்தாலல்லவோ நமக்கு நலவாழ்ச்சி கைகூடும்? இராமன் வனஞ்செல்லத் தாய்நாடுகன்றேபோல இந்நகரத்தவர இருப்பதைக் கண்கூடாகக்கண்டிருந்தும் நீர் நுமது தீககுணம் மாறப்பெற்றிலீர இது என்ன பேதைமை? என்றனன் பரதனென்க. சொன்னசொல் தவறாமையால அரசனை 'ஒன்றும் பொய்யா மன்னன்' என்றும, வரத்தினால் உலகுள்ளவளவும நீங்காத பழியைப் படைத்ததனால் 'தீராவன்பழிகொண்டும' என்றும, நீர ஒருத்தரே வாழ்ந்தால் வாழலாமேதவிர நாட்டாரோடுசேர்ந்து வாழ்தல் இயலா தென்பான், 'திருவெய்தி என்றும் நீரேவாழவுவந்தீர' என்றுங் கூறினான். அரசனை வரத்தாற்கொன்ற கொடுமையை விளக்க, 'உயிரோடுந் தின்றும' என்று பிரித்துக்கூறியது. ஒன்றும, உம்மை - இழிவுசிறப்பு. கன்றுந் தாயும்போவனகண்டும கழியீரே என்ற பாடத்துக்கு - தாயும கன்றுஞ் சேர்ந்து போவதுபோல உலகத்தவர இராமபிரானுடனே சேர்ந்திருத்தலே முறையாயிருக்கக் கன்றைவிட்டுத் தாயைப்பிரிப்பதுபோல இந்நகரத்தவரை இராமபிரானைவிட்டுப்பிரியச்செய்தது முறையல்ல என்று கருத்துக் காணலுமாம. பி - ம் —[1]உரையோடும். [2]கொண்டீர. [3]ஆள. [4]உகந்தீர. [5]மிகநன்றே. [6]போலவன, போவன. [7]கண்டா. [8]கழியீரோ. (௮௮௩)

௭௮ இறந்தான் றந்தை [1]யீந்த வரத்துக் [2]கிழிவெண்ணா
வறந்தா [3]னீதென் றன்னவன் மைந்த னரசெல்லாந்
துறந்தான் [4]றாயின் சூழ்ச்சியின் ஞால [5]மவனோடும்
பிறந்தா னாண்டா னென்னுமி [6]தென்னாற் [7]பெறலாமே.

(இ - ள்.) தந்தை - தசரதன், ஈந்த வரத்துக்கு இழிவு எண்ணா(து) - (தான்) கொடுத்த வரத்துக்குக் குறைவையெண்ணாமல் [முன்னீந்தவரத்தைக் கொடுக்கமாட்டேனென்றுசொல்லாமல], இறந்தான் - உயிரொழிந்தான்; ஈது - (தந்தைசொல்லின்படி நடப்பதாகிய) இது, அறம்தான் - (புதல்வர் நடக்கவேண்டிய) தருமமுறையாகும, என்று - எனக் கருதி, அன்னவன் மைந்தன் - சக்கரவர்த்தியின திருமகன், அரசு எல்லாம் துறந்தான் - இராச்சியத்தை முற்றுந் துறந்திட்டான்; (இங்ஙனமிருக்க), அவனோடுஉம் பிறந்தான் - அந்த இராமனோடும பிறந்தவனான பரதன், தாயின் சூழ்ச்சியின்-தாயினுடைய தந்திரத்தால், ஞாலம் ஆண்டான் - இராச்சியத்தை அரசுபுரிவதாயினன், என்னும் - என்று (உலகத்தார் ஏளனமாகக்) கூறுகிற, இது-இப்பழிச்சொல், என்னால்—, பெறல்ஆம ஏ - பெறுதற்கு உரியதோ? (எ - று.)

இராமபிரான் தந்தையை யநுசரித்துநடக்க, அத்தசரதனது மற்றொரு புதல்வனான நான் உலகத்தோர் பழிக்கும்படி அரசை மேற்கொள்வது முறையோ? அன்று என்றபடி. 'வாரத்துக்கிழிவெண்ணு' என்பதை மத்திமதீபமாகக்கொண்டு, 'அறந்தானீதென்று அன்னவன்மைந்த னரசெல்லாந் துறந்தான்' என்ற வாக்கியத்தோடு இயைத்து உரைத்தலுமொன்று. பி-ம்:—[1]வய்ந்த. [2]இழிவென்னு, அழிவென்னு, அழிவெண்ணு [3]ஈதேயென்று. [4]தாயார். [5]அவனோடே. [6]என்னில். [7]பெறலாமால. (அஅச)

எகூ. மாளும் மென்றே [1]தந்தையை [2]யுன்னான் [3]வசைகொண்டாள்
கோளும் மென்னு லேயெனல் கொண்டா [4]னது [5]வன்றேன்
மீளும [6]யன்றே யென்னையு மெய்யே யுலகெல்லா
மாளும் மென்றே போயின னன்றோ வரசாள்வான்.

(இ-ள்.) அரசு ஆள்வான்-இராச்சியத்தை யாளுதற்குஉரிய முறைமையையுடையவனாகிய ஸ்ரீராமன்,—மாளும் என்றுஏ தந்தையை உன்னான்-(தான் காட்டிற்குச்சென்றால்) தந்தை இறந்துபடுவா னென்று கருதாதவனும், வசை கொண்டாள் கோள் உம் என்னால் ஏ எனல்கொண்டான்-('கணவனைக்கொன்ற கடும்பாவி,'புதல்வனைக் காட்டிற்கு வெருட்டிய பெரும்பாவி' என்று) பழிச்சொல்லைக் கொண்டவளான கைகேயியின் மாறுபாடான எண்ணமும் என்னாலேதான் விளைந்ததென்று கருதுபவனுமாகி, என்னைஉம் மெய்ஏ உலகுஎல்லாம ஆளும் என்றுஏ போயினன் அன்று ஓ-(தன்னுடைய அடிமையாய்க்கிடக்கும்) என்னைப்பற்றியும திண்ணமாக (இவன்) உலகத்தை யாட்சிபுரிவானென்று நம்பியே கானகத்துக்குச் சென்றானல்லவோ? அது அன்று எல்-அங்ஙனம அப்பிரான் கருதாமலிருப்பின், மீளும் அன்றே-(கானகத்துக்குச் செல்வதென்ற எண்ணத்தை) ஒழிந்திருப்பா னல்லவா? (எ-று)

என்னுடைய தூண்டுதலினாலேயே என்தாய இராச்சியத்தை வரமாகப் பெற்றாளென்றும, நான் இராச்சியத்தையாள்வது திண்ணமென்றும கருதினானாதலால்தான், ஸ்ரீராமன் தந்தையிறந்துபடுவா னென்பதைப் பொருட்படுத்தாமற் கானகஞ் சென்றான்: அங்ஙனமன்றாயின் அப்பிரான் காட்டிற்குச் செல்வதென்ற எண்ணத்தைத் தவிர்ந்திருப்ப னென்பதாம. மீளும் அன்றே என்பதற்கு-தசரதன் இறந்தவன்றே மீண்டிருப்பான் (இராமன்) என்று கூறுவாருமுளர். [3]உன்னு என்றபாடத்துக்கு இவ்வினையெச்சத்தைக்கொண்டான் என்பதோடுகூட்டி யுரைக்கலாம். அக்கைகேயி கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறாது பழியே மிச்சமாய்நின்ற தென்பான், 'வசைகொண்டாள்' என்றான். பி-ம் —[1]தந்தையும். [2]என்னால். [3]வசைகொண்டான், வசைபாரான். [4]இது. [5]அன்றே. [6]இன்றே. (அஅரு)

அ0. ஓதா நின்ற [1]தொல்குல மன்ன [2]னுணர்வப்பால்
[3]யாதா னுந்தா னாகவெ னக்கே [4]பணிசெய்வான்
[5]நீதா நின்ற சிந்தனை செய்தா னவனென்னைப்
போதா தோவென் று[6]யிவள் கொண்ட [7]பொருளம்மா.

(இ - ள்.) ஓதாநின்ற தொல் குலம் மன்னன்-(யாவராலுங்) கொண்டா டப்படுகின்ற பழமையாகிய இந்தச் சூரியகுலத்தில் தோன்றிய அரசனாகிய தசரதனது, உணர்வு-எண்ணம், அப்பால்-பிறகு, யாது ஆன் உம் தான் ஆக-(இராமனைக்காட்டுக்கு அனுப்புவது முதலியனகுறித்தது) எதுவாகத்தான் ஆகட்டும் 'எனக்குஏ பணிசெய்வான் அவன் - எனக்குப் பணிசெய்தலையே (தன்)பணியாகக் கொண்டிருந்த அந்தப்பரதன், தீது ஆ நின்ற சிந்தனை செய் தான்-கொடியதாகவுள்ள எண்ணத்தைக் கொண்டிட்டான்,' என்ன - என்று (ஸ்ரீராமன்) கருதுதற்கு, என் தாய இவள் கொண்ட பொருள்-என்தாயாகிய இந்தக்கைகேயி வரத்தாற்கொண்ட இராசசியப்பொருள், போதாது ஓ-போதா தோ? (எ - று.)—அம்மா - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல.

தசரதன் என்னைப்பற்றி எங்ஙனங்கருதினாலுங் கருதட்டும்' அதைப்பற் றிச் சிந்தையில்லை; 'இதுவரையிலும் எனக்குப் பணிசெய்தலையே தன்தொழி லாகக்கொண்ட பரதன் சிந்தனை மாறுபட்டான்'என்று இராமன் கருதுதற்கு என்தாய் வரத்தால் இராசசியத்தைக் கொண்டதே போதியதாகுமென்றுவருந் தினன் பரதனென்க. என்தாய இவள் கொண்ட பொருள் போதாதோ என் பதற்கு-என்தாயாகியஇந்தக்கைகேயியால யான அடைந்தபழியாகியபொருள் எனக்குப் போதாதோ? இதைக்காட்டிலும் எனக்குப் பொல்லாங்கு விளைக்க வேறொன்றுவேணுமோ? என உரைபபினுமாம. பி-ம் —[1]தினகுணந்ன் னூல். [2]உரை. [3]ஏதேனும. [4]பழி. [5]தீதாய். [6]அவள். [7]புகழ். இரண்டாமடி ஒருபிரதி யில், 'ஏதாமென்னுததாதையெனக்கே பணிசெபதான' என்று காணகிறது.

அக. உய்யா நின்றே னின்னமு மென்முன் னுடன்வந்தான்
கையார் கல்லைப் புல்லட குண்ணக் கல[1]மேந்தி
[2]வெய்யோ னனின் சாலியின் வெண்சோ றமு[3]தென்ன
நெய்யோ [4]டுண்ண நின்றது நின்றார் நினையாரோ.

(இ - ள்.) என்முன் உடன் வந்தான் - எனக்கு மூத்த சகோதரனாகிய ஸ்ரீராமன், கை ஆர் கல்லை-(தன) கையாகிய கலத்தில், புல் அடகு உண்ண-(கிழங்கு பழம்)முதலிய இலையுணவை யுண்டுகொண்டிருக்க, இன்னம்உம்-, வெய்யோன் நான்-கொடியவனாகிய நான், உய்யாநின்றேன்-உயிர் பிழைத் திருப்பவனாய், கலம்-(சிறந்த பொன்முதலியவற்றாலியன்ற) உணகலத்திலே, இன் சாலியின் வெண் சோறு-இனிய சம்பாநெல்லரிசியாற்சமைத்த வெண் ணிறமுள்ளசோற்றை, ஏந்தி-பெய்துகொண்டு, அமுது என்ன-தேவாமிருத மென்னும்படி, நெய்யோடு - நெய்யுடனே, உண்ணநின்றது-உணடுகொண்டு நிற்பதை,நின்றார்-(கண்டுகொண்டு) நிற்கும் உலகத்தவர், நினையார் ஓ-(என்னை இழிவாகக் கருதமாட்டாரோ? (எ - று)

இராமன் காட்டிற்குச்சென்றதையறிந்தபின்பு நான் உயிருடனிருப்பதே மிகை' அதற்குமேல் அப்பிரான் காட்டிலே கையே கலனாகச் சாகபட்சணஞ் செய்து உயிர்தாங்கியிருப்பதை யறிந்தபின்பும், இந்நாட்டிலே சாலியரிசிச்

சோற்றைப் புத்துருக்குநெய்யோடு பொற்கலத்திலிட்டு இன்னமுதென உண்டுகொண்டிருந்தால், என்னை இவ்வுலகத்தோர் ஏசாரோ? என்று வருந்தினன் பரதனென்க. பி - ம்.—[1]ஏற்றி, ஏற்று, ஏற, ஏறி. [2]அய்யோநான், ஐயோநான், ஐபாநான். [3]உ-ணணா. [4]உணணுகின்றது. (அஅஎ)

அஉ. வில்லார் தோளான் மேவினன் வெங்கா னகமென்ன
நலலா [1]னையன் றுஞ்சின னஞ்சே யனையாளைக்
கொல்லேன் மாயேன் வன்பழி யாலே [2]குறைவற்றே
னல்லே னோ[3]யா னன்புடை யார்போ லழுகின்றேன்.

(இ - ள்.) வில் ஆர தோளான் வெம் கானகம் மேவினன் என்ன - விற்பூண்ட தோளையுடையவனான ஸ்ரீராமன் கொடிய கானகத்துச் சென்றானென்றுசொல்ல, (கேள்வியுற்று), நல்லான் ஐயன் - சிறந்த தலைவனாகிய தசரதசக்கரவர்த்தி, துஞ்சினன் - (அத்துயரத்தைத் தாங்கமாட்டாது) உயிர் நீங்கினன்;(இராமபிரானைக் காட்டிற்கு அனுப்பியவள் என்தாயாகிய கைகேயியாவளென்பதை யறிந்தும), நஞ்சு அனையாளை - விஷம்போற் கொடியவளான அவளை, கொல்லேன் - கொன்றிடாமலும், மாயேன் - (இத்தீமைக்கெல்லாங் காரணமாயிருந்த என்னை)மாயத்துக்கொள்ளாமலுமிருப்பவனாகிய, யான்-, அன்புஉடையாரபோல் அழுகின்றேன் - (இராமபிரானிடத்து) அன்புடையாரைப்போலப் பாவித்துக் கண்ணீர்வடிக்கின்றேன்; வன் பழியால் ஏ குறைவு அற்றேன் அல்லேன் ஓ - ('இவன் இராமனிடத்து அன்பு இல்லாதிருக்கையில் அன்புடையாரபோல நடிக்கும் வேஷக்காரன்; இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தக் காரணமாயிருந்தவன்' என்று உலகத்தார் தூற்றும்) கொடிய பழி நிரம்பியிருக்கப்பெற்றவனல்லேனோ? (எ - று.)

யான் இராமன்விஷயத்தில கண்ணீர்வடித்தாலும,நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நோக்குமிடத்து உலகத்தார் கூறும் பழிக்குப் பெருமபாத்திரனாகும்படியாயிற்று என்நிலை யெனப் பரதன் வருந்துகின்றன னென்க. இறந்ததனால் அத்தசரதனது நன்மை வெளியாயிற்றென்பான் 'நல்லா னையன் றுஞ்சினன்' என்றான். பி - ம் —[1]அன்றே. [2]குறைகின்றேன். [3]நான். (அஅஅ)

அகூ. பாரோர் கொள்ளார் யானுயிர் பேணிப் பழி[1]பூணேன்
[2]நீரா தொன்று னும்பழி யூரிற் றிருநில்லா
ளாரோ டெண்ணிற் றுநுரை [3]தந்தா ரறமெல்லாம்
வேரோ டுங்கே டாக முடித்தென் [4]விளைவித்தாய்.

(இ ள்.) (யான் அரசுபுரிவதை), பாரோர் கொள்ளார்-உலகத்தவர் (சரியென்று) ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்; யான—, உயிர் பேணி-(அரசச்செல்வத்தோடு வாழும) உயிர்வாழ்க்கையை விரும்பி, பழி பூணேன் - (தமையனைக் காட்டிற்குத் துரத்திவிட்டுத் தம்பி அரசுபுரிகின்றானென்று உலகோர் கூறும்) பழிமொழியை மேற்கொள்ள உடன்படேன்; (யான் அரசை மேற்கொண்

டால்), ஒன்றுன்உம பழி தீராது-ஒருவகையாலும பழி நீஙகாது; ஊரில் திரு நில்லாள்-(இராமன் கானகஞ்சென்றுள்ளதனுல் முறைதிறம்பிய) இவ்வூரில் (இனி) இலககுமியும வாழாள்; (இஙஙனம யாவும் விபரீதமாவதைச சிறிதுங கருதாத கைகேயியே!) எணணிற்று ஆரோடு-(நீ) ஆலோசனைசெய்தது யாவரோடு? உரைதந்தார ஆர-(உனககு) ஆலோசனைசொல்லியவா யாவா? அறம் எல்லாம் வேரோடுஉம் கேடு ஆக முடித்து என் விளைவித்தாய்-தருமமெல்லாம் அடியோடு கெடுமபடியாகத தொழிலைசசெய்திட்டு என்னபயனைக் கண்டாய்?

கணவனைக கொல்லுதல், மூததவனிருகக இளையவனுக்குமுடிசூட்டக் கருதுதல், யாதொருபிழையுமில்லாது மகாகுணவானனபுதல்வனைக் காட்டிற்குச செலுததுதல், வசிட்டாமுதலியபெரியோாமொழியைக்கேளாமை முதலியனயாவும அறததிற்குமாறுன செயலா மாதலால், 'அறமெல்லாம் வேரோடுங கேடாகமுடித்து' என்றுன். பி-ம் —[1]பூணடால். [2]தீராதொன்ருனின்பழி, தீாதொன்றேதுன்புமிவ், தீராதொன்றேதுன்பமிவ். [3]கொண்டாய், தந்தாய். [4]வினையேனே (அஅக)

அச. கொன்றே ஞெனென் [1]றந்தையை மற்[2]றுன் கொலைவாயா
லொன்றே கானத் தண்ணலை [3]யுய்த்தே னுலகாள்வா
னின்றே னென்று னின்பிழை யுண்டோ பழியுண்டோ
வென்றே னுந்தா னென்[4]பழி மாயு [5]மிடமுண்டோ.

(இ-ள்.) உன் கொலை வாயால் - உன்னுடைய கொலவுாதன்மையுள்ள வாயைககொணடு, நான்—, என் தநதையை கொன்றேன்—; ஒன்று ஓ-இது மாத்திரந்தானே? மற்று - பின்னும, கானததுு - காட்டில், அணணலை - பெருமையிற்சிறந்தவனுகிய இராமபிரானை, உயத்தேன் - செலுததினேன்; (இவையெலலாம வேற்றிடததில மறைவாகஇருந்து செயதுவிட்டு), உலகு ஆள்வான் நின்றேன் - இவ்வுலகததை அரசுபுரியுமபடி வநதும் உள்ளேன்; என்றுல்-(விஷயம நடந்தவகை) இப்படியுள்ளதானுல், நின் பிழைஉண்டுஓ - உன்மீது சொல்லககூடிய குற்றம உளளதோ? பழிஉணடுஓ - (உலகததோர் தூற்றுதற்குஉரிய) பழிமொழி (உனக்கு) உணடாகுமோ? என்று ஏன் உம் என் பழி மாயும இடம் தான் உணடு ஓ - என்றைக்காவது என்பழி நீஙகக கூடியவழி தான் உள்ளதோ? [இல்லையெனறபடி]; (எ - று.)

இராமன் காட்டிற்குப்போனதையும,தசரதமன்னவன் இறந்துபட்டதையும் அறிநதபின்பும யான் உன்னைககொல்லாமலும உயிரோடுஇனிதுஉண்டு வாழ்ந்து மிருததலால், நான் உன்னைககொணடு இராசசியததை எனககுத தருமாறு செயது மன்னவன் உயிரொழியுமபடியும ஸ்ரீராமபிரான் கானகஞ் செல்லுமபடியுஞ் செயதேனெனறே உலககதார நினைககுமபடி யுள்ளது ஆகவே,குற்றமும பழியும எனககே உனககுச சிறிதுமஇல்லை இப்பழியை யான் போக்கிககொளள வழியில்லையே! என்று வருந்துகின்றனன் பரத னென்க. ஒருவர் ஒரு தீககாரியததைச செயயாமலிருப்பினும் அத தீக்காரியத்தைச செய்தவரென அபவாதம் தோன்றினுலும் அதனையுந் தீாததுக்கொள்ளவேணு

மென்ற நூற்கொள்கை இங்கு அறியத்தக்கது. நான்காமடியில், பழியைக் கூறியது பிழைக்கும் உபலட்சணம். பி - ம்:—[1]தாதையை. [2]என் கொலை வாளால். [3]உயத்தே. [4]புகழ். [5]இடை. (௮௬0)

௫௫. கண்ணு லேயென் செய்வினை [1]யின்னுஞ் [2]சிலர்காண
[3]மண்ணோர் பாரா [4]தெள்ளுவா [5]வாளா பழி[6]பூண்டா
யுண்ணு நஞ்சங் [7]கொலகில தென்னு [8]முரையுண்டென்
றெண்ணு கின்றே [9]னன்றி யிரேனென் னுயிரோடே.

(இ-ள்.)என் செயவினை-யான் செய்யப்போகின்ற தொழிலை, இன்னும்-இனியும்,சிலர்-(என் கருத்தையுணராத)சிலரும்,கண்ணால்—,காண-காணட்டும். மண்ணோர்-இம்மண்ணுலகத்தவர், பாராது - (நான் இராமனிடத்து அன்புள்ளவனென்பதை என்செயலாற்) காணுமலிருக்குமவரையும், எள்ளுவர் - (என்னைப்பழிப்பார்கள்; (உன்கருத்து நிறைவேறாமையால்), (கைகேயியே!) வாளா பழி பூண்டாய - வீணே பழிக்கு ஆளானாய்; உண்ணு நஞ்சம் கொலகிலது என்னும் உரை உண்டு என்று எண்ணுகின்றேன் - உண்ணுமல் விஷம் கொல்லாது என்னும் பழமொழி இருக்கின்றதென்று எண்ணுபவனாகின்றேன்; (இதுவே யான உயிரைப் போக்காமல் வைத்திருத்தற்குக் காரணம்); அன்றி-அலலாவிட்டால், என் உயிரோடு இரேன—; (எ - று)

உலகத்தவர் இப்போது என்னை இகழ்ந்தாலும், யான் இனிச் செய்யுஞ் செயலைக் கண்டால் என்னைப் பின் இகழாரென்று கருதுகின்றேன அரசுபுரிவதை யான் ஏற்றுக்கொண்டாலதான் எனக்குப் பழி நிலைத்துவிடுமேதவிர, யான் ஏற்றுக்கொள்ளாது விடுவேனாயின உண்ணாநஞ்சு கொல்லாதவாறு போல எனக்குப் பழிபுண்டாகாது இந்த நம்பிக்கையே யான் உயிரோடுவாழ்வதற்குக்காரணம் என்று சிறிதுதேறிய பரதன் கூறினனெனக. நீ பழிபூண்டதுமிச்சமேயன்றி உனனெண்ணம பலியாது என்பான் 'வாளாபழிபூண்டாய்' என்கின்றான். உண்ணாநஞ்சங்கொல்கிலது - "உண்ணாதேபுயிருண்ணு தொருநஞ்சு" என்று இராவணனவதைப்படலத்தும வருகின்றது. நின்பழியுண்டோவென்று கீழ்க்கூறியவன இங்கு இவ்வாறு கூறுவது - என்பழி நீங்கினால் பிறகு உன்பழி நிலைத்திருக்குமென்றும், அது நீங்கவழியில்லையென்றும் குறிப்பித்தற்காகும். கீழ்ச்செய்யுளில் பிழையும் பழியும் உண்டாகியதே: இவைதீரும்வகை காணேனே என்று வருந்திய பரதன. பழிதீரும் வகையை இதனாலும், பிழைதீருமவகையை அடுத்தசெய்யுளாலும் தெரிவிக்கின்றனனென்க. பி-ம் —[1]பின்னம். [2]சிலர்காணபார, சிலகாணபார. [3]மணமேனோகாணுது,விணணோ மணணோ. [4]எள்ளலா, கொள்ளலா. [5]மாளா, வீணே. [6]பூணடேன், பூட்டா. [7]கொல்லலது. [8]முறை. [9]என்றுமிருந்தேனுயிரோடே. ()

௫௬. ஏன்றான் பாவிக் கும்பி வயிற்றின் னிடைவைகித்
தோன்றுந் [1]தீராப பாதக [2]மறறென் றுயர்தீரச
சான்றுந் தானே நல்லற மாகத் தகைஞால
மூன்றுங் காணா மாதவம் யானே முயல்கின்றேன்.

(இ-ள்.) பாவி உன்-பாவியாகியஉன்னுடைய, கும்பி வயிற்றின்னிடை-நரகம்போன்ற வயிற்றிலே, என்று - இசைந்து, வைகி-தங்கியிருந்ததனால், தோன்றும்-உண்டாகிய, தீரா பாதகம்-போக்குதற்கு அரிய பாவம், அற்று-நீங்கி, என் துயர் தீர - என் துன்பமெல்லாம் ஒழியும்படி, நல் அறம் தான் ஏ சான்றுஉம் ஆக-நல்லதருமமே சாட்சியாக அமைய, தகை ஞாலம் மூன்று உம் காண - பெருமையையுடைய மூவுலகத்தோரும் காணும்படி, யான் ஏ மாதவம் முயல்கின்றேன் - நான் பெருந்தவஞ்செய்வேன்; (எ - று.)

இராமன் காட்டிற்குச்செல்லுதற்குப் பரதன் உடந்தையென்று உலகத்தில்தோன்றும் அபவாதமொழிக்கு மூலம் உன்வயிற்றிற்பிறப்பே யாதலால், அந்தவயிற்றில்தங்கிய பாதகமும், உலகத்தார் பழிக்குஆளானேனே என்றதனால் தோன்றிய மனத்துயரமுந் தீருமாறு மூவுலகத்தோரும் காண யான் தவம்புரிவேனென்று பரதன் கூறுகின்றனனென்க. இதனால், தன்பிழை தீருமாறு கூறப்பட்டது. சான்றுந் தானே நல்லறமாக என்றது-தான்செய்யுந் தவம் மனப்பூர்வமான தென்பதை விளக்கும். பி-ம்.—[1]பாரா, பாரப். [2]உற்று. (அகூஉ)

அஎ. சிறந்தார் சொல்லு நல்லுரை சொன்னேன் செயலெல்லா
மறந்தாய் செய்தா [1]யாகுதி மாயா வுயிர்தன்னைத்
துறந்தா யாகிற் [2]றூயையு மாதி யுலகத்தே
பிறந்தா யாதி யீதல தில்லைப் பிறிதென்றான்.

(இ-ள்.) சிறந்தார்-அறிவுமிக்க பெரியோர், சொல்லும்-சொல்லுகின்ற, நல் உரை - சிறந்தவார்த்தைகளை, சொன்னேன்—; மாயா உயிர் தன்னை-(இன்னும்) மாயாதிருக்கின்ற (உன்) பிராணனை, துறந்தாய் ஆகில்-விட்டிட்டாயானால், செயல் எல்லாம் மறந்தாய் செய்தாய் ஆகுதி-நீ செய்த கொடிய செய்கைகளையெல்லாம் (புத்திபூர்வமாகவல்லாமல்) நினைவின்றியே செய்தவளாவாய்; தூயைஉம் ஆதி - (பாவமநீங்கிப்) பரிசுத்தமானவளும் ஆவாய்; உலகத்து ஏ பிறந்தாய் ஆதி - உலகத்திற் பிறந்ததனாற் பெறலாகும்பயனைப் பெற்றவளும் ஆவாய்; (நீ பழிநீங்கி நன்மையடைதற்கு உரிய வழி), ஈது அலது - இதுவல்லாமல், பிறிது-வேறொன்று, இல்லை—, என்றான் என்று கூறிமுடித்தான், (பரதன்); (எ - று)

சிறந்தார்-அறிவுஒழுக்கங்களிற்சிறந்தவர். சிறந்தார் சொல்லும் நல்லுரை என்றது - 'மாயாவுயிர்தன்னைத்துற' என்பது. சொன்னேன்என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறியது,இயல்புபற்றி. கீழ்த் தன்பாவமும் பழியும் நீங்கும்வகை கூறிய பரதன்,இதனால், தன்தாய்க்குப் பழி நீங்குதற்கு வகை கூறுகின்றான். நீ உன்னுயிரைத் துறத்தலே பழிநீங்குமவழி யென்றனனென்க. "தோன்றிற் புகழொடுதோன்றுக" என்றபடி உலகத்தில்தோன்றுபவர் புகழுடன்நிற்க வேண்டுமாதலாலும், அதற்குமாறான பழியைப் பெற்றவர் உலகத்துப்பிறந்த

பயனைப் பெறுமற் போவதால் அவர் பிறந்தும் பிறவாதவர்போலாவ ராதலா லும், நீ உயிர்தன்னைத் துறந்தால் பழிநீங்கிப் புகழ்பெறுதல் கூடுமென்பான், 'தூய்மையுமாதி யுலகத்தே பிறந்தாயாதி' என்கின்றான். உயிர் நித்த மென்ற கொள்கைபற்றி, 'மாபாவுயிர்' என்றானுமாம். பி-ம்:—[1]ஆதியுன். [2]தூய்மையு மாயிவ். (அ௧௩)

வேறு

அ௪.—பரதன் கைகேயியினருகிலிருக்கப் பிடியாமல் கோசலையுள்ளவிடத்துக்குச் செல்லுதல்.

இன்னண [1]மிளையவன் விளம்பி யா[2]னுமிப
பன்னருங் கொடுமனப பாவி பாடிரேன்
றுன்னருந் துயர்கெடத் தூய கோசலை
பொன்னடி தொழுவனென் றெழுந்துபோயினான்.

(இ - ள்) இளையவன்-(இராமபிரானுக்கு அடுத்த, தம்பியாகிய பரதன், இன்னணம் விளம்பி - இவ்வாறு கூறிவிட்டு, 'யானும்-நானும், பன்ன அரு கொடு மனம் இ பாவி பாடு-சொல்லொணாத கொடுமையைக்கொண்ட மனத் தோடுகூடிய இந்தப் பாவியினிடம், இரேன்—; துன்ன அரு துயர் கெட - (இங்குஇருத்தலால தோன்றுகின்ற) கிட்டுதற்குஅரிய மனத்துயர் போம்படி, தூய கோசலை - பரிசுத்தகுணமுடைய கௌசலையின், பொன் அடி தொழு வன்-சீபாதங்களை வணங்குவேன்,' என்று—, எழுந்துபோயினான் —,(எ-று.)

இவ்வளவு தூரமதனமன வருத்தத்தைச் சொல்லியும்,அந்தக்கைகேயியின் கொடுஞ்செயலைச்சுட்டிக்காட்டி அதற்குப் பரிகாரத்தை யெடுத்துச்சொல்லி யும் அந்தக்கைகேயி மனநெகிழ்ச்சிகூடக்கொள்ளாமல முன்போலவேயிருப் பது கண்ட பரதன், அங்கு இருத்தற்கும் மனங்கொள்ளாமல் கோசலையா ருள்ள இடத்துக்குச் செல்வேனென்று எழுந்துபோயினனென்க. இரேன்- தன்மையொருமை யெதிர்மறைவினைமுற்று; எதிர்மறையாகாரம் புணர்ந்து கெட்டது. இன்னணம் - இன்னவண்ணம மரூஉ. கைகேயியை மிக்ககடு மையாகப் பழித்துத் தரையில் நெடுநேரம் ப்ரஜ்ஞையற்றுப பின் உணர்வு வரப்பெற்றவனுப், பரதன், தன்வருகையையறிந்து அங்கேவந்திருந்த சுமந் திரன்முதலிய மந்திரிகள் தன்கருத்தை யுணருமபொருட்டு மீளவும்அந்தக்கை கேயியை நிந்திக்கத்தொடங்கித் தான் இராச்சியத்தைப்பெறுமாறு தாயுடன் கலந்து ஆலோசியாமையையும் இராமன்முதலியோர்க்கு வனவாசம் ஏற்பட் பது முதலிடனவும் தனக்குத்தெரியாமையையு முணர்த்தினனாக,அப்போது பரதனது புலம்பலொலியைக்கேட்டுக் கோசலை சுமித்திரையைப்பார்த்து, 'மகாபுத்திமானாகிய பரதன் வந்திருத்தலால அவனைக் காண விரும்புகிறேன்' என்றுசொல்லிச் சுமித்திரையுடன் பரதனிருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டன ளாக,அவ்வேளையிற் பரதன் சத்துருக்கினனுடன் கௌசலையிருக்கு மிருக்கத் திற்குவந்தா னென்று முதனூலி லுள்ளது.பி-ம்:—[1]இளையனபலபல.[2]இனி.

௮௯.—பரதன் கோசலையைச் சார்ந்து அவள்பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு புலம்புதல்.

ஆண்டகை கோசலை [1]யருக ரெய்தினன்
[2]மீண்டுமண் [3]கிழிதர வீழ்ந்து கேழ்கிளர்
காண்டகு தடக்கையிற் கமலச் சீறடி
பூண்டனன் [4]கிடந்தனன் புலம்பி னானரோ.

(இ - ள்.) மீண்டு-(கைகேயியிருந்த அவ்விடத்தினின்று) போய், ஆண்டகை - ஆண்மைக்குணமுள்ள பரதன், கோசலை அருகர் எய்தினன் - கௌசலையின் சமீபத்தைச் சேர்ந்து, மண் கிழிதர வீழ்ந்து - தரை கிழிந்துபோம் படி (சரேலெனக்) கீழேவிழுந்து, கேழ் கிளர் காண்தகு தட கையின் - ஒளி விளங்குகின்ற காணத்தக்க [அழகையுடைய] (தனது) பெரிய கைகளால், கமலம் சிறு அடி பூண்டனன்-தாமரைமலர்போன்ற (அவளது) சிறியபாதங் களை யணிந்தவனாய், [தன் கைகளால் அந்தக் கோசலையாரின் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு], கிடந்தனன்-கிடந்தபடியே, புலம்பினான்-புலம்பலானான்; (எ - று)—புலம்பியதை, மேல் ஐந்துகவிகளிற் காண்க. அரோ - ஈற்றசை.

கௌசலையைச் சார்ந்தது பரதன் கீழ்வீழ்ந்து அவளது பாதங்களைப் பற்றியவண்ணம் தரையிற்கிடந்தபடியே புலம்பலாயின னென்க. அருகர் - போலி. பி-ம்:—[1]அருகின். [2]கீண்டு [3]கிழிபட. [4]கிடந்திடைப. (௮௯)

௯௦.—இதுமுதல்ஐந்துகவிகள் - பரதன் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

எந்தையெவ் வுலகுளா னெம்முன் யாண்டையான்
வந்தது தமியெனிம் மறுக்கங் காணவோ
சிந்தையி னுறுதுயர் தீர்த்தி ரா[1]லெனு
மந்தரத் தமரரு மழுது சோரவே.

(இ - ள்.) (அப்போது பரதன்),—அந்தரத்து அமரரும் அழுது சோர-(தான் புலம்புநிலைமையைக்கண்டு) வானத்துள்ள தேவரும் அழுது சோரு மாறு,'எந்தை எ உலகு உளான்-என் தந்தை எந்தவுலகத்தே சென்றிட்டான்! எம்முன் யாண்டையான் - என் அண்ணன் எங்கே போய்விட்டான்! தமியென் - (தந்தையுடனும் அண்ணனுடனும் சேர்ந்து இருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறாமல்இப்போது) தனிப்பட்ட யான், வந்தது - (என் பாட்டனார்வீட்டி லிருந்து) வந்தது, இ மறுக்கம் காணவோ - இந்தக் கலக்கமான நிலைமையைக் காண்பதற்காகவோ? சிந்தையின்-(என்) நெஞ்சில், உறு-பொருந்திய, துயர் - துன்பத்தை, தீர்த்திர் - போக்குங்கள்', எனும் - என்பான்; (எ - று.)

இராமபிரான் கானகஞ்சென்றானென்பதும் தசரதமன்னவன் இறந் திட்டானென்பதும் பரதனுக்குத் தெரியுமாதலால், 'எந்தையெவ்வுலகுளான் எம்முன்யாண்டையான்' என்பன-வினாக்களல்ல:யான் பாட்டனூரிலிருந்து வருதற்குள் இராமபிரான் காட்டிற்குஏகவும் தசரதன்இறந்துபடவும் நேர்ந்

தனவே!என்ற இரக்கத்தைக் காட்டும். அதனையே'வந்தது இம்மறுக்கம் காண வோ' என்பதனால் தெரிவிக்கின்றனன். நீரதிர என்ற முற்றுக்கு எழுவாய், துயரத்திற்கு விஷயமாய மனத்திலதோன்றுகின்ற தசரதனுமஇராமனுமாவர்: கௌசலையாரெனினுமாம். தேவாகட்கு இராவணனதியா செய்புந கொடுமையி னால் விளைந்த மனத்துயரத்தினும பரதனுடைய புலமபலால் தோன்றுந் துய ரம் மிக்கதென்பது, ஈற்றடியாற் பெறப்படும். அமரரும், உம் - உயாவுசிறப்பு: இராமபிரான் கானகஞ்செல்லவேணு மென்ற தேவரு மெண்க. ஆல் அசை, இரக்கக்குறிப்புமாம். பி - ம் —[1]என்றான். (அகூகூ)

கூக. அடித்தலங் கண்டிலென் யானெ னையனைப்
[1]படித்தலங் காவலன் [2]பெயரற் பாலனோ
பிடித்திலிர் போலுநீர பிழைத்தி ரா[3]லெனும்
பொடித்தலந் தோளுறப புரண்டு [4]சோர்கின்றான்.

(இ-ள்.) (பின்னும் பரதன்),—பொடி தலம் தோள் உற புரண்டு சோர் கின்றான் - புழுதிமண தோளிற்படும்படி (நிலத்திலே) புரண்டவண்ணம் மனஞ் சோாபவனாய்,—'யான்—, என் ஐயனை-எனது தலைவனாகிய ஸ்ரீராம பிரானது, அடிததலம - திருவடிததலததை, கணடிலென் - காணப்பெற்றி லேன்; காவலன் - இப்பூமிககுப்பதியாகிய அந்த இராமபிரான், படித்தலம் பெயரல் பாலனோ - இநதக கோசலநாட்டைவிட்டு (க கானகஞ்) செல்லுதற் குத் தக்கவனோ? நீர-, பிடிததிலிர போலும-(இராமபிரான காட்டிறகுசசெல் கையில் அப்பிரானைப் போகவிடாது) தடுததல செயதிலீர போலும்; பிழைத் திா - (அஙஙனம தடுககாமையாற்) பிழைசெயதீா', எனும - என்பான்; (எ - று.)—ஆல - இரககததைக குறிப்பிககும.

படித்தலஙகாவலன் பெயரற்பாலனோ என்ற தொடா - இராமபிரான் பூமியின்மீது தன் தாளால் நடந்துசெல்லுதற்கு உரியவனோஎனவும பொருள் படும. 'நீா' என்று கோசலையை முனனிலைப்படுததியவாறு பி - ம்.— [1]பிடிததிலன். [2]பிரியல. [3]எனப் [4]சோருமால. (அகூஎ)

கூஉ. கொடியவர் [1]யாவருங் குலங்கள் [2]வேரற
[3]நொடிகிலர் யா[4]னது நுவலவ தெங்ஙனங்
கடியவள வயிற்றினிற் பிறந்த கள்வனேன்
[5]முடிகுவ னருந்துயா முடிய வென்னுமால்

(இ - ள்.) கொடியவா யாவாஉம-(இராமபிரான் கானகஞ்செல்லுமாறு) கொடுமைசெய்த எல்லாரும், குலஙகள் வோ அற - குலத்தோடு நிாமூலமாய் விடும்படி, நொடிகிலா - அழிந்திட்டாரிலலை யான்-, அது - அதைப்பற்றி, நுவல்வது - சொல்வது, எஙஙனம - எவ்வணணம்? கடியவள் வயிற்றினில் பிறந்த கள்வனேன் - கொடியவளாகிய கைகேயியினது வயிற்றிலேபிறந்த வஞ்சனைககுணத்தையுடைய நான், அரு துயா முடிய - (போககுவதற்கு) அரிய (என்) மனததுயரம தீருமாறு, முடிகுவன் - உயிா நீஙகுவேன்', என் னும் - என்று வருந்திககூறுவான்; (எ - று.)

இராமபிரானைக் காட்டிற்குச்செல்லுமாறு சூழ்ச்சிசெய்தார் யாவரும் நிர் மூலமாக ஒழிந்திடவேணும் அங்ஙனம் ஒழிந்திட்டாரில்லை இத்தீய செயற்கு முதற்காரணமாயிருந்தவளின் வயிற்றிற் பிறந்தவனாதலால் இவ்விஷயத்தை யான் சொல்லுதற்குத் தகுதியுடையேனல்லேன்: ஆதலால், இதைப்பற்றி யானொன்றுஞ் சொல்லாது என்னுயிரைப்போக்குவதே தகுதி யெனப் புலம் பினன் பரதனென்க. [3]நொடிகிலாஎன்று படித்து [5]முடிகிலன என்ற பாடங் கொள்ளின் - இராமபிரானிடத்துப் பேரன்பிருந்தால் அவனுக்குத் தீங்கு செய்தவர் நிர்மூலமாக அழியும்படி செய்திருக்கவேணும்; அதுவும் செய்தி லேன். இனி என் உயிர் நீங்கப்பெற்றிருப்பேனாயின் என் துயரமாவது நீங்கி யிருக்கும்; அதுவும் செய்திலேன் இவ்விரண்டுஞ் செய்யாத யான் இராம னிடத்து அன்புள்ளேனென்பதுஎப்படி? என வருந்திக்கூறினன் பரத னென்க. அதுஎன்பது - தன் மனத்துள்ள இராமனிடத்து அன்பைச் சுட்டு மெனினுமாம். பி - ம் —[1]அயாவரக. யாரையுங். [2]வேரறும். [3]நொடிவரின், நொடிகுவன், நொடியினில். [4]இது. (அகூஅ.

கூகூ. இரதமொன் றூர்ந்துபா ரிருளை [1]நீக்குமவ்
வரதனி லொளிபெற [2]மலர்ந்த தொல்குலம்
பரதனென் றொருபழி படைத்த தென்னுமான்
மரகத மலையென வளர்ந்த தோளினான்.

(இ - ள்.) மரகதம் மலை என வளர்ந்த தோளினான் - மரகதமலைபோல வளர்ந்துள்ள தோளையுடையவனான பரதன்,—'இரதம் ஒன்று ஊர்ந்து-(ஒற் றைச்சக்கரமுள்ள ஸம்வத்ஸரரூபமான) ஒருதேரின்மேலேறிவந்து, பார் இருளை நீக்கும் - உலகத்துத் தோன்றிய இருளைப் போக்குகின்ற, அவ்வரத னில் - அந்தச்சூரியனைத்தொடங்கி, ஒளி பெற மலர்ந்த - ஒளியையடையுமாறு மலர்ந்துள்ள, தொல் குலம் - பழமையாகிய இந்த அரசவமிசமானது, பரதன் என்ற ஒரு பழி - பரதனென்று கூறப்படுகின்ற ஒரு பழியுடைப்பொருளை, படைத்தது - பெற்றிட்டது', என்னும் - என்று கூறுவான்; (எ - று.)

சூரியன்தொடங்கி உலகத்துக்கு நன்மைசெய்வதனால ஒளிபெற்று மலர்ந்திருந்த இந்தக்குலம்,பரதனென்ற என்னால பழிபடைத்துக் குவியும்படி யாயிற்றேயென்று வருந்தினானென்க. பரதன்என்று தன்னைப் பிறன்போலக் கூறுகின்றான். சூரியநமஸ்காரஞ்செய்பவர்களுக்குச் சூரியன் ஆரோக்கியத்தைக் கொடுப்பவனென்பது பிரசித்தமாதலாலும் சூரியமண்டலமத்தியவர்த்தியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் உபாஸித்தார்க்கு மோட்சமளிப்பானென்பது வேதத் தாற் பெறப்படுதலாலும், பகலவனை 'வரதன்' என்றான். [2]வளர்ந்த என்ற பாடத்திற்கு, வரதனில்என்பதைவளர்ந்த எனபதனோடு இயைக்காமல் ஒளி பெற என்பதனோடு இயைத்து,வரதனைப்போல என்று ஒப்புப்பொருளாகவும் வரதனைக்காட்டிலும் என்று உறழ்பொருளாகவும் உரைப்பினுமாம். பழிக்குக் காரணமான தன்னைப் பழியென்றே கூறுகின்றான். 'என்ற' என்னும் பெய ரெச்சத்தின் அகரம்தொக்கது. பி - ம் —[1]நீக்கிய,நீக்குநம. சிலபிரதிகளில்"வா டொடு"என்று தொடங்கும் அடுத்தபாடலுக்குப் பின் இச்செய்யுள் உள்ளது.

௯௯. [1]வாடொடு தானையான் வானில் வைகிடக்
காடொரு தலைமக னெய்தக் [2]கண்ணிலா
நாடொரு துயரிடை [3]நைவ தேயெனுந்
தாடொடு தடக்கையத் தரும மேயனான்.

(இ-ள்.) தாள் தொடு தட கை அ தருமம் ஏ அனான்-முழந்தாளைப் பரி சிக்குமாறு நீண்ட கைகளைப்படைத்தவனான தருமம்வடிவெடுத்தாற்போன்ற அந்தப்பரதன்,-'வாள் தொடு தானையான் வானில் வைகிட - வாளையேந்திய சேனைகளைக்கொண்டவனான தசரதன் வானுலகஞ் சேரவும்,-ஒரு தலைமகன் காடு எய்த-(அவ்வரசனது) ஒப்பற்ற மூத்தகுமாரன் காட்டைச் சேரவும்,(இப்படி அரசுபுரிந்தவனும் அரசுபெறுதற்கு உரியவனும் இல்லாமையால்), கண் இலா - களைகணானவரைப் பெறாத, நாடு-இந்தக் கோசலதேசம், ஒரு துயரிடை - ஒப்பற்ற துன்பத்தினால். நைவது ஏ - வருந்துமபடியாவதே" எனும்-என்பான்; (எ - று.)

கண - களைகணாகுபவர் இரட்சிப்பவரென்றபடி. இனி, தசரதனும் இராமனும் நாட்டிற்குக் கணபோல்பவரானதனால், அவ்விருவரையும் இழந்த நாட்டை 'கணணிலாநாடு' என்றானெனினும பொருந்தும். ஏ - இரக்கம். பி-ம்:—[1]வாடொகு. [2]காணகிலா,காணகிலான். [3]நையவோவெனும,நைவதோவெனும, நடப்பதோவெனும, நலிவதோவெனும. (௯00)

௯௫.—பரதன் குற்றமற்றவனென்று தெரிந்த கோசலை கூறத் தொடங்குதல்.

புலம்புறு குரிசிறன் [1]புலர்வு நோக்கினாள்
குலம்பொறை கற்[2]பிவை சுமந்த கோசலை
நிலம்பொறை யாற்றல னெஞ்சந் தூய்தெனாச்
சலம்பிறி துறமனந் தளர்ந்து கூறுவாள்.

(இ - ள்.) குலம் - உயர்குடிப்பிறப்பும, பொறை-பொறுமையும், கற்பு-பதிவிரதா தருமமும, இவை - (என்ற) இக்குணங்களை, சுமந்த - (தன்னிடத்துக) கொண்டுள்ள, கோசலை-கௌசலையையானவள்,—புலம்புறு-(அங்ஙனம) புலம்புகின்ற, குரிசில்தன் - ஆண்களிற் சிறந்தோனாகிய பரதனது, புலர்வு - மனத்துயரை, நோக்கினாள்-பிரதியட்சமாகக் கண்டவளாய், '(இந்தப்பரதன்), நிலம் பொறைஆற்றலன்-இராச்சியபாரஞ்செய்ய விரும்பினவனல்லன்;நெஞ்சம் தூய்து-இவனமனம் களங்கமற்றது', எனா-என்று உணர்ந்து,சலம பிறிது உற-(பரதனும் இராச்சியத்தைப்பெற உடன்பட்டவனென்ற ஒரு கருத்தினால் தன்மனத்து முன்னிருந்த) சீற்றம் வேறுபட [நீங்க], மனம் தளர்ந்து-, கூறுவாள் - சொல்பவளானாள்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காணக.

பொறையாற்றுதல் - பாரத்தைச்சுமத்தல். சலம் வடசொல். பி-ம்:—[1]புலம்பல். [2]அவை. (௯0௧)

**௬௬.—கைகேயியின்வஞ்சனை உனக்குத் தெரியாதுபோலுமென்று கோசலை கூறுதல்.**

*மையறு மனத்தொரு மாசு ளானலன்*
*செய்வினை யென்பது [1]தேருஞ் சிந்தையாள்*
*கைகயர் [2]கோன்மக ளிழைத்த கைதவ*
*மையநீ [3]யறிந்திலை போலு மாலென்றாள்.*

(இ-ள்.) '(இந்தப்பரதன்), மை அறு-(இயற்கையிற்) களங்கமற்றதான, மனத்து-(தன்) மனத்திலே, ஒரு மாசு உளான் அலன்-(செயற்கையாகவும்) ஒரு குற்றமுமுடையவனல்லன் செயபடன் ஏ - நேர்மையுடையவனே', என்பது-என்பதனை, தேரும்-ஆராய்ந்துணர்ந்த, சிந்தையாள் மனத்தையுடையவளாய்,-(அக்கோசலை),-'ஐய-ஐயனே! நீ-,கைகயர் கோன் மகள் இழைத்த கைதவம்-கேகயநாட்டார்க்கு அதிபதியாகிய அசுவபதியினதுமகளாகிய கைகேயி செய்த வஞ்சகச்செயலை, அறிந்திலை போலும் - (முன்னமே) தெரிந்திலலாய் போலும்,' என்றாள—; (எ - று)—ஆல - ஈற்றசை.

ஐய-அன்புபற்றியமரபுவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]தெரியும். [2]கோ. [3]அறிகிலை.

**௬௭.—பரதன் அச்சொல்லைக் கேட்டுச் சபதஞ்செய்யத் தொடங்குதல்.**

*தாளுறு குரிசிலத் தாயசொற் கேட்டலுங்*
*கோளுறு மடங்கலிற [1]குமுறி விம்முவா*
*னாளுறு நல்லற நடுங்க நாவினா*
*சூளுறு கட்டுரை சொல்லன் மேயினான்.*

(இ - ள்.) தாள் உறு குரிசில் (கோசலையின்) கால்களில் விழுந்து கிடக்கின்ற பரதன், அ தாய சொல் கேட்டலும்-கோசலைசொன்ன அச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே, கோள உறு மடங்கலின் - (பொறிகொண்டு) பிடிக்கப்பட்ட சிங்கம்போல, குமுறி-பேராரவாரத்தோன்ற ஒலிசெய்து, விம்முவான் - அழுபவனாய்,-நாள உறு நல அறம நடுங்க-நாடோறும் மேற்கொண்டுநடத்துகின்ற தருமத்திற்குஉரிய தேவதையும் நடுக்கமடையும்படி, நாவினால்-(தனது) நாவினால, சூள் உறு கட்டுரை-சபதமாகச் சொல்லப்படும்உறுதிமொழிகளை, சொல்லல்-சொல்லுதற்கு, மேயினான-தொடங்கினான; (எ - று.)—அச்சூளுரைகளை மேல் உ0-கவிகளிற் காண்க.

"கமலச்சீறடி,பூண்டனன் கிடந்தனன புலம்பினனரோ" எனக் கீழ்வந்ததனால்,'தாளுறு குரிசில்'என்றார.'கைகயர்கோன்மக ளிழைத்த கைதவம் ஐயநீ யறிந்திலைபோலும்' என்ற சொல்லில, கோசலை 'பரதனும் அறிந்தே கைகேயி இக்கைதவத்தைச் செய்தாள'என்று ஐயங்கொண்டிருந்தனளென்றது புலப்படுதலால்,அவ்வையம நீங்குதற்குச் சபதஞ்செய்யலாயினன பரதனென்க. சத்துருக்கனனுடனே பரதன் சென்று பிரானுஞையின்றி அழுதுகொண்டிருக்

கு கோசலையின் அருகிற்சார்ந்து அவளைப்பார்த்து இருவரும்கதறிக்கொண்டே அவளைக்கட்டிக்கொள்ள, அப்போது அக்கௌசலை பெருந்துயரத்தோடு பரதனைப்பார்த்து 'இராசசியத்தினைப்பொருட்டு ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த உனக்கு உன்தாய இராசசியத்தை வாங்கிவைத்திருக்கிருள் நீ இனிது ஆளலாம் என்னை இராமனுள்ளகாட்டகத்திற் கொண்டுவிடுக' என்பனவைமுதலிய வாக்ச சிலகூற, அவளுடையமனத்தைத் தெளிவிக்கும்பொருட்டுப் பரதன் பலசபதமொழிகளகூறினனென்று முதனூலில வருகிறது. கடுஞ்சபதஞ்செய்யக்கேட்டோர்க்கு மனமாநடுங்குதல இயல்பு ஆதலால், தருமத்தின்மேல்வைத்துப் பலவகைச்சபதஞ்செய்தபோது அத்தருமதேவதை நடுங்கிற்றென்க. நாடுறு என்பது டகரத்துக்குளகரத்தைப் போலியாகப் பெற்றுவந்ததெனக் கொண்டு, நாளுறுநலத்தம எனபதற்கு-நாடிச்செய்கின்ற சிறந்ததருமத்திற்கு உரியதேவதை எனபாருமுளர். பி-ம் —[1]குழந். (கoஎ)

க௩அ.—இதுமுதல் இருபதுகவிகள் - பரதன்செய்த பலவகைச் சபதங்களைத் தெரிவிக்கும்

அறங்கெட முயன்றவ னருளி னெஞ்சினன்
பிறன்கடை நின்றவன் [1]பிறரைச் சீறினேன்
மறங்கொடு மன்னுயிர் கொன்று வாழ்ந்தவன்
றுறந்தமா தவர்க்கருந் துயரஞ் சூழ்ந்துளோன.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அறம கெட முயனறவன்-(பிறர்செய்த) தருமச்செயல் கெட்டழியும்படி முயற்சிசெய்தவனும், அருள இல நெஞ்சினன்-இரக்கமென்பது சிறிதும இலலாத நெஞ்சையுடையவனும், பிறன் கடை நினறவன-அயலார தலைவாயிலில் நினறவனும, பிறரை சீறினேன-(காரணமின்றி) அயலாரமீது கோபங்கொணடவனும், மறம கொடு மன உயிர கொனறு வாழ்நதவன் - மனக்கொடுமையால நிலைபெற்ற பிராணிகளைக் கொன்று அந்தமூலமாகச் சீவனஞ் செய்பவனும், துறநத மாதவர்க்கு அரு துயரம சூழ்ந்து உளோன்- (அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும இருவகைப்பற்றுக்களையும்) துறந்த பெருந் தவசியாரிடத்தில (அவர்க்கு) கொடுந்துனபமுணடாகுஞ்செயலை வேணுமென்று செய்பவனும்,—(எ-று.)—குளகமாகவந்த செய்யுளகட்கு "நணணுமத, நீபெரிநரகத்துக் கடிதுசெலகபான" (கoக) என முடிபு காணக.

எனக்குத தெரிந்து இராமனைக்காட்டிற்குச்செலுத்தத்தலென்பதுநிகழ்ந்திருக்குமாயின், அப்போது அறங்கெடமுயன்றவன் முதலானோர்க்குக்கிடைக்கும் நரகம எனக்கும கிடைககட்டும என்று பரதன் சபதஞ் செய்தானென்க. மேல்வரும் பாடல்கட்கெல்லாம இங்ஙனமே பொருள் காண்க. வால்மீகரைப்போலவே கம்பரென்ற பெரும்புலவரும் பரதன் சபதஞ்செய்வதை வியாஜமாகவைத்து உலகத்தோர்க்கு அருமையான சில அறங்களைத் தெரி

விக்கின்றன ரென்க. பிறன்கடைநிற்றல்-அவா பொருளைச சமயம்வாய்க்கும் போது கவாதற்கு என்னலாம்; அயலாாமனைவியைத தன் பெண்டாகக்கொள்ளுதற்கு என்று உரைததலும் ஒன்று. பி-ம் —[1]பிறாகட், பிறப்பைச. (௩௦௪)

௩௯௯. [1]குரவலர் குழலியை வாளிற் கொன்றுளோன்
புரவலன் [2]றன்னொடு மமரிற் புக்குடன்
விரவலர் வெரிநிடை விழிக்க மீண்டுளோ
[3]னிரவல [4]ிருநிதி யெறிந்து வௌவினேன்.

(இ-ள்.) குரவு அலா குழலியை வாளில கொன்று உளோன்-குராமலா மலரப்பெற்ற கூந்தலையுடைய பெணணை வாளினாற் கொன்றவனும,—புரவலன் தன்னொடுஉம் அமரில் உடன்புககு - (தன `அ-ச(னுககுததுணையாகப் பொருமாறு அவ)னொடும முனைமுகததில் ஒருங்கு புகுந்து, (பிறகு அஞ்சி), விரவலா வெரிநிடை விழிகக மீணடுஉளோன் - பகைவா (தன்) முதுகைக் காணுமாறு (முதுகுகொடுத்து) ஓடிவந்தவனும, இரவலா இரு நிதி எறிந்து வௌவினேன்-பிச்சையெடுததுக் கைபிறசொற்பப்பொருளைப்பெருமபொருளாக எணணிவைத்திருப்பவருடைய அப்பொருளை வலிந்துகவாந்தவனும,— (எ - று.)—பி-ம் —[1]குரவரையமகளிரை [2]உறுபொருள்புனைவில் வாரினேன். [3]இரவலன். [4]அரு. (௩௦௫)

௪00. தழைத்ததண் [1]டுளவினோன் றலைவ னல்லனென்
[2]றழைத்தவ னறநெறி யந்த ணாளரிற்
[3]பிழைத்தவன் [4]பிழைபபிலா மறையைப பின்னிநின்
றிழைத்தவ ருளரெனு மிழுதை [5]நெஞ்சினேன்.

(இ-ள்.) தழைதத தண துளவினோன தலைவன அல்லன் என்று அழைததவன்-செழித்துள்ள குளிாநத திருததுழாயமாலையையணிந்துள்ள திருமால் பரமபொருளல்லனென்று சொலபவனும, அறம நெறி அநதணாளரில் பிழைததவன்-தருமநெறிதவறாத பிராமணாதிறததிற் பிழைசெயதவனும், பிழைப்பு இலா மறையை-(மனிதராற்செயயப்பட்டதென்னுங)குற்றமிலலாத [அபௌருஷேயமான] வேதததை, பினனி நின்று இழைததவா உளா எனும்-(புதிது புதிதாக)முடைந்துகொணடுசெபதவா உளளாரெனறு சொலலுகிற. இழுதை நெஞ்சினேன்-அறிவின்மைகொணட நெஞ்சையுடையவனும்,—(எ - று.)

கவி தாம் வைணவரென்பது தோன்றுமாறு, தழைததத்தணடுளவினேன் தலைவனல்லனென்றழைததவன் நரகெயதுவா னென்றார். வேதம் அபௌருஷேயமாயிருக்க, அந்தவேதததைக குறிததுப் பலருங்கற்பிதது முடைந்து சேர்த்ததனால்தோன்றியன இநதவேதஙக ளென்றுகூறும் பழுதுபட்ட கருத்துடையவன் நரகெய்துவானென்பது, பின்னிரணடடிகளின் கருத்து. பி-ம்:-[1]துளதினேன். [2]அழைததவா. [3]பிழைததவா. [4]பிழைப்பிலாமறையைப் பேணலா-இழைத்தவன்பொய்யெனும், பிழைப்பிலாமறையைப் பின்னவர்க்-

கிழைத்தவரிலனெனும், அன்பிலாமறையைப்பேணலா-கிழைத்தவன் போய் யெனும். [5]நெஞ்சினோ. சிலபிரதிகளில இச்செய்யுளும அடுத்தசெய்யுளும் முன்பின்னாக மாறியுள்ளன. (கூ0சு)

க0க. தாய்பசி யுழந்துயிர் தளரத் தான்[1]றனிப
பாய்பெரும பாழ்வயி றளிக்கும் பாவியு
நாயகன் [2]படநடந் தவனு நண்ணுமத்
தீயெரி நரகத்துக் கடிது செல்கயான்.

(இ - ள்.) தாய பசி உழந்து உயிர் தளர-(தன்) தாய பசியினால் வருந்தி உயிர்சோர்ந்திருக்கவும், (அவளுக்குப் பசி நீங்க அன்னமிடாது), தான்—, தனி பாய பெரு பாழ் வயிறு அளிக்கும பாவி உம - தனியே பரந்த பெரிய பாழ்வயிற்றினை (அன்னமிட்டு) ஓம்புகின்ற பாவியும, நாயகன் பட நடந்தவன் உம் - (தன) தலைவன் களத்திலேயிறக்கும்படி அவனைக் கைவிட்டுச சென்றவனும, நண்ணும - சேர்கின்ற. அ தீ எரி நரகத்து - அந்தநெருப்புப் பற்றியெரிகின்ற நரகத்திலே, (இராமபிரான காடுசெல்ல உடந்தையாயின்),- யான் கடிது செலக-யானவிரைந்துசெல்லக கடவேன; (எ - று. —தீயெரி நரகம - நரகவிசேடத்தொன்று. பி-ம் —[1]அனம. [2]களபபடத்தவ றுநணணும, களபபடத்தவ்வ நணணும. (கூ0எ)

க0உ. [1]தாளினி லடைந்தவர் தம்மைத [2]தற்கொரு
கோளுற [3]வஞ்சினன கொடுத்த பேதையு
நாளினு [4]மறமறந் தவனு [5]நண்ணுறு
மீளரு [6]நரகிடைக் [7]கடிது வீழ்கயான.

(இ ள்.) (நான் அறிந்து இராமபிரான் கானகஞ்சென்றிருந்தானானால்),— தாளினில் அடைந்தவர் தமமை தறகு ஒரு கோள உற அஞசினன் கொடுத்த பேதைஉம - என்னைப பாதுகாக்கவேணுமென்று சொல்லித தன்) பாதங களில் அடைக்கலம்புகுந்தோரைத தான பாதுகாப்பின அதனால) தனக்கு ஒரு தீமை நேருவதற்கு அஞ்சிப பாதுகாவாமல (எதிராளிகையிற்காட்டிக) கொடுத்திட்ட நலலறிவிலலாதவனும, நாளின்உம அறம மறந்தவனஉம-எந் நாளுமஅறத்தைமறந்துநடப்பவனும. நணணுறும-அடைகின்ற, மீள அரு நர கிடை-மீளா [பலநாளகிடக்கவேணடிய] நரகத்திலே, கடிது யான் வீழ்க—.

தன்னுயிர்க்குத்தீங்குநேரவதாயினும அடைக்கலமடைந்தோரைக் கை விடலாகாது கைவிட்டால் அவர்க்குப் பெருநரகங் கிடைக்கு மென்க. கடிது வீழ்கஎன்பதற்கு முன் "தீயனகொடியவளசெய்தசெயகையை நாயினேனுணரின்" (ககஎ)என்பதைக கூட்டிபபொருள்காணக ககரு-ஆநகவிவரையில இத தொடரைக கூட்டிககொளக அஞசினன - முற்றெச்சம. பி-ம் —[1]தாணிழ லடைந்தவர், தாளடைந்துறைபவர். தாளுறவடைந்தவர். [2]தாமொரு. [3]அஞ்சி யே, வருதலிற். [4]நன்றுநாபவனும, நனகிலாதவனும. [5]நணணிய. [6]நரகத்துக். [7]விரைவின். (கூ0அ)

க0௩. பொய்க்கரி [1]கூறினோன் [2]போருக் [3]கஞ்சினோன்
[4]கைக்கொளு படைக்கலங் கரந்து [5]வவ்வினோ
னெய்த்திடத் திடர்செய்தோ னென்றின் னோர்புகு
மெய்க்கொடு [6]நரகிடை [7]விரைவின் வீழ்கயான்.

(இ-ள்.) (என்னுடந்தையால் இராமபிரான் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பின்),-பொய் கரி கூறினேன்-(நியாயசபையிற் சென்று) பொய்ச்சாட்சி சொன்னவனும், போருக்கு அஞ்சினேன் கைகொளும் அடைக்கலம் கரந்து வவ்வினேன்-போர்புரிதற்கு அஞ்சிநின்றவன் கையிற்கொண்டுள்ள அடைக்கலப்பொருளை மறைந்துநின்று பறித்துக்கொண்டு சென்றவனும், எய்த்த இடத்து இடர் செய்தோன்-(ஒருவர் தமக்கு)ஆபத்துநேரிட்டு வருந்துகையில் (பின்னும்) அவர்க்குத் துன்பத்தை விளைத்தவனும், என்ற இனனோர் - என்கின்ற இவர், புகும - அடைகின்ற, கொடு மெய் நரகிடை - கொடுந்தன்மையைக்கொண்ட நரகத்தில். விரைவின் யான் வீழ்க—; (எ - று.)

போருக்கஞ்சினேன் என்பதைத் தனியே எடுப்பின் - முனைமுகத்துச் சென்று மனத்திட்பமின்றிப் போர்புரிதற்கு அஞ்சிப் பின்னிட்டவனென்று பொருளாம் ஆயினும், "விரலர் வெரிநிடை விழிக்கமீண்டுளோன் "(௬௬), நாயகன் படநடந்தவன்(௯௦௧)"என்ற தொடர்களால்,போருக்கு அஞ்சியவன் நரகம்புகுதல் கூறப்பட்டமையான் கூறியதுகூறலாமாகுதலால், அப்பொருள் சிறவாது. எய்த்திடத்து - தொகுத்தல். பி - ம் —[1]கூறினோர், கூறினன். [2]போரில், போரின். [3]அஞ்சினார், அஞ்சினன. [4]கைப்படுத்தடைக்கலம். [5]வவ்வினோர். [6]நரகத்துக. [7]கடிதுவீழ்கயான். வீழ்கயானுமே. சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள் இல்லை இவ்விடத்து ௯௦௫ - வது செய்யுளாகவுள்ள "கன்று யிரோய்ந்துக" என்ற செய்யுள் உள்ளது. (௯௦௬)

௯௦௭. அந்தணருறையுளை [1]யனலி [2]யூட்டினேன்
[3]மைந்தரைக் கொன்றுளோன் வழக்கிற [4]பொய்த்துளோன்
நிந்தனை [5]தேவரை [6]நிகழ்த்தினேன்புகும்
வெந்துயர் நரகத்து வீழ்க யானுமே.

(இ-ள்.) (என்னுடந்தையால் இராமபிரான் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பின் ,—அந்தணர் உறையுளை அனலி ஊட்டினேன்-பிராமணர்கள் வசிக்கின்ற இடத்தில் தீப்பற்றவைத்தவனும், மைந்தரை கொன்றுளோன் - சிறுவரைக் கொன்றவனும், வழக்கில் பொய்த்து உளோன்-(தான் நியாயாதிபதியாயிருந்து) வியாச்சியத்தில் தவறாக நியாயத்தைத் தீர்த்தவனும், தேவரை நிந்தனை நிகழ்த்தினேன்-தேவதைகளை காரணமின்றிப்பழித்தவனும்,புகும்- அடைகின்ற, வெம் துயர் நரகத்து - கொடிய துக்கத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய நரகத்தில, யான்உம வீழ்க—; (எ - று.)

வாழ்கின்றஇல்லில தீயூட்டுதலே நரகிற்குக் காரணம் அதிலும் அந்தணர் வாழிடத்தில்தீயூட்டுதல பெருநரகத்தை விளைக்குமாதலால்,அதனைத் தனியே யெடுத்துக்கூறினர். மைந்தரைக் கொல்லுதல - பெற்றபிள்ளையைக் கொல்லுதல்: அன்றி, சிறுகுழந்தைகளைக் கொல்லுதலுமாம். குழந்தைகளைக் கொல்லுதல் 'சிசுஹத்யா' எனப்படும். பொய்ச்சாட்சிகூறினவன் பொய்க்கரி கூறினேன் என்று கீழ்க்கூறப்பட்டதனால், வழக்கிற்பொய்த்துளோன் என்ப

தற்கு - தானறிந்து பொய்த்தீர்ப்புச்சொன்னவன் என உரைக்கப்பட்டது. இனி, பொய்வழக்குக் கூறியவன் [தப்புவியாச்சியந் தொடுத்தவன்] எனினுமாம். காரணமின்றிக் கடவுளரைப்பழித்தல் பாதகமாதலால, 'நீந்தனைதேவரை நிகழ்த்தினேன்' என்றார். பி-ம்:—[1]அனலில, அனலின். [2]ஊட்டினோ. [3]மைந்தனைக்கொன்றுளோர், மைந்தனை நோக்கிலோன், வந்தனை நோக்கிலார், வந்தனைநோக்கிலோன். [4]பொய்த்துளோர. [5]தேவரின் [6]நிகழ்த்தினேர். இது "எஃகெறி" (க௦எ) என்றபாடலுக்குப்பின் சிலபிரதியிலுள்ளது. (௯௪௦)

க௦௫ கன்றுயி ரோய்ந்துசக் கறந்து பாலுண் டோன்
மன்றிடைய பிறர்பொருண் மறைத்து வவ்வினே
னன்றியை [1]மறந்திடு நயமி லாவினே
னென்றிவ ருறு[2]நர கென்ன தாகவே.

(இ - ள்.) (என்னுடந்தையினால என்தாய வரங்கேட்டு இராமனைக்காட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பின),-கன்று உயிர் ஓய்ந்துஉக கறந்து பால் உண்டோன்- கன்று (பாலுணணாமையால உயிர்ஓய்ந்து வருந்தாநிற்க (அந்தக கன்றுக்குப் பால்விடாது) கறந்து உண்டவனும, மன்றிடை பிறர் பொருள மறைத்து வவ்வினேன் - (பலர் கூடிய) சபையிற் பிறர் பொருளை (உடையவரறியாதபடி) ஒளித்துக கவர்ந்தவனும, நன்றியை மறந்திடும் நயம இல நாவினேன்-பிறர் செய்த உபகாரத்தை மறந்து (தனககுஉபகாரஞ் செய்த அவரைத)திட்டுகின்ற நீதியற்ற நாவையுடையவனும், என்ற இவர—. உறும-அடைகிற, நரகு—, என்னது ஆக - எனககுஉரியதாகுக; (எ-று.) பி-ம்:—[1]மாயத்தறமறந்த. [2]கதி.

க௦௬. ஆறுதன் னுடன்வரு மஞ்சொன் [1]மாதரை
யூறுகொண் டலைக்கத் [2]தன் னுயிர்கொண் டேகினேன்
சோறுதன் னய[4]லுளோர் பசிக்கத் [5]துய்த்துளோ
[6]னேறுமக் கதியிடை [7]யானு மேறவே.

(இ - ள்.) (என்னுடந்தையினால என்தாய வரங்கேட்டு இராமனைக காட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பின்),—ஆறு தன்னுடன் வரும் அம் சொல் மாதரை ஊறு கொண்டு அலைக்க தன் உயிர்கொண்டு ஏகினேன்-(செல்லும்) வழியிலே தன்னுடனே வருகின்ற அழகிய சொல்லையுடைய மடந்தையை (வழிபறிப்போர்) துன்பத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு வருத்த (அம்மடந்தையைக் காக்க முயலாமல்) தன்னுயிரைத் தப்புவித்துக்கொண்டு சென்றவனும், தன் அயல் உளோர் பசிக்க சோறு துய்த்து உளோன் - தன்னருகிலிருப்பவர் பசித்திருக்க (அவர்கள் பசிதீர்க்க முயலாமல் தான் தனியே) சோற்றையுண்டு தன் பசி யாறியவனும், ஏறும் - அடைகின்ற, அ கதியிடை - (அந்த)தீக்கதியில், யான் உம—, ஏற-சென்றுசேர்க; (எ - று.)

ஏற - வியங்கோள்முற்று. பி - ம்—[1]மாதரைக்கூறை. [2]தான். [3]ஓடினேன், ஓடினோ. [4]சிலர்பசிக்கத், சிலர்பதைக்கத். [5]துய்த்தவர். [6]ஏறியகதியிடை, ஏறியதீக்கதி. [7]என்னதாகவே, (௯௧௨)

௧0௭. எஃகெறி செருமுகத் தேற்ற தெவ்வருக்
[1]கொல்கின னுயிர்வளர்த் துண்ணு [2]மாசையா
னஃகலி லறநெறி [3]யகற்றி யொண்பொருள்
வெஃகிய மன்னன்வீழ் நரகில வீழ்கயான.

(இ - ள்.) (என்னுடன்கையினால் என்தாய் வரங்கேட்டு இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பின்),—உயிர் வளாத்து உண்ணும் ஆசையான் - (தன்) உயிரைப் பாதுகாக்கவேணுமென்னும் விருப்பத்தைக்கொண்டு, எஃகு எறி செரு முகத்து எற்ற தெவ்வருக்கு ஒல்கினன - படைக்கலங்கொண்டு செய்யப்படுகின்ற போரில் எதிர்த்துநின்ற பகைவருக்கு முன்னின்று பொரமுடியாமல் வணங்கிவிட்டவனும்,-அஃகல் இல் அறம நெறி அகற்றி ஒள் பொருள் வெஃகிய மன்னன் சுருங்குதலில்லாத தருமமார்க்கத்தைத் தவிர்த்துச்சிறந்த பொருளைக் கவர்ந்த மன்னவனும், வீழ் - வீழ்கின்ற, நரகில் - நரகத்தில், யான் வீழ்க - ; (எ - று.)

வருவாயில் ஆறிலொன்று அரசிறையென்று தருமநூல்களினால் ஏற்பட்டிருக்கவும்,அவ்வரமபை மீறித் தன்னாற் பாதுகாக்கபபடும மக்களிடத்து மிக்க இறையை வாங்குதல் மன்னவனுக்கு அதிபாதக மாதலால்,'அறநெறியகற்றி யொண்பொருள் வெஃகிய மன்னன' என்றார். 'உயிர்வளாத்துண்ணுமாசையான்' என்பதை, பொருள் வெஃகிய மன்னனோடு இயைத்து உரைப்பாருமுளர்.ஆசையான்என்பதை மூன்றனுருபுஏற்றபெயராகக் கொள்ளாது ஆசையென்னும பெயரினடியாகப்பிறந்த பெயரப்பகுபதமாகக்கொண்டு,உயிர்வளாத்து உணணும் ஆசையான - எபபடியாவது நமமுயிரைக் காக்கவேணுமென்று விருமபியவனுகித தீயவழியாலாயினும பொருளையீட்டித்தனனுயிரை யோம்புபவனெனக் கூறுதலும ஒனறு.தெவ்வருக்கு ஒல்கினன் என்பதற்கு-பகைவர்க்குப்புறங்கொடுத்தோடினவன் என்று பொருள்கூறின்,கூறியதுகூறலாமாதலால், பகைவருக்கு இறைஞ்சியவன் என்று பொருள் கூறப்பட்டது.
பி-ம் —[1]ஒல்கினன். [2]ஆசையால், ஆசையார. [3]ஆக்கியோன. (௬௧௩)

௧0௮. அழிவரு மரசிய [1]லெய்தி [2]யாகுமென்
றிழிவரு சிறுதொழி லியற்றி [3]யாண்டுதன்
வழிவரு தருமத்தை மறந்து மறறொரு
பழிவரு நெறிபடர் பதக னாகயான்.

(இ-ள்.) (நான் இராமபிரான் கானகஞ்சென்றதற்கு உடன்கையாயின்),— அழிவு அரும் அரசு இயல - கெடுதலில்லாத அரசாட்சியை, எய்தி - (தான்) அடைந்து, (பிறகு), ஆகும என்று - (நாம் யாவராகும் அரசனாதலால் எதைச செய்தாலும்) செய்யலாமென்றுகருதி, இழி வரு சிறுதொழில் இயற்றி - இழிவான சிறிய தொழில்களைச்செய்து,ஆண்டு-அரசுபுரிந்து,தன் வழி வரு தருமத்

தை மறந்து தனக்குக் குலமுறையாகவுள்ள தருமத்தை மறந்துவிட்டு, மற்று ஒரு பழி வரு நெறி படா-(அரசதருமத்தினும்) வேறான ஒரு பழிப்பை யுண்டாக்கும் வழியிற் செல்லுகின்ற, பதகன-பாவியாக, யான—, ஆக - ஆருக.

யான் இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த உடந்தையாயிருந்தேனாயின், அரசன் தன் குடிமக்களிடத்து ஆறில் ஒன்று அரசிறை வாங்கி அப்பொருளைக் கொண்டு அம்மக்களைப் பாதுகாக்கவேண்டுவது முறையாதலின், நாம் அரசனாதலால் நம்மைக் கேட்பாரில்லையென்று கருதி மிகுதியாகவரிவிதித்தல் தன்கருத்தைப் பாதுகாப்பதிற்செலுத்தாது பொருளீட்டும்வழியிலேயேசெலுத்துதலமுதலிய க்ஷத்திரியதருமத்திற்கு மாறான செயலைச் செய்யுங் கொடுங்கோன்மன்னன் புகுந் தீக்கதி என்னக்கு வருக என்று பரதன் சபதஞ்செய்தனனென்க. பி-ம் —[1]அகற்றி. [2]யாகக்கடவன்றி, ஆக்குமின்று. [3]ஆண்டுர்தன், ஆண்டதின். (கூகக)

க0கூ. தஞ்சென வொதுங்கினோர் தனது [1]பாருளோ
[2]ரெஞ்சலின் [3]மறக்கினோ டிரியல் போயுற
வஞ்சிசென் றிறுத்தவன் வாகை மீக்கொள
வஞ்சின [4]மன்னவ னாக யானுமே.

(இ - ள்.) (இராமன் காட்டிற்குச்சென்றதற்கு உடந்தையாயின்), யான் உம-நான்,—தஞ்சு என ஒதுங்கினோர் தனது பார உளோர் - (நீ தான் இந்த ஆபத்துக்காலத்து எம்முடைய பொருள் யாதும் அழியாது) காக்கவேண்டியவன்என்று (தன்னைச்)சரணமாகச்சார்ந்தவரான தனநாட்டவா, எஞ்சல இல் மறுக்கினோடு இரியல் போயஉற - குறைதலில்லாத [மிக்க] மனக்கலக்கத்தோடு நிலைகெட்டு ஓடிப்போயவிடுமாறும்,வஞ்சி சென்று இறுத்தவன் வாகை மீக்கொள்ள - வஞ்சிமாலை புனைந்துவந்து நிலைபாசறையமைத்திருந்த பகைவன் (வெற்றிக்கு அறிகுறியாக) வாகைமாலையைப புனையுமாறும்,அஞ்சின-(அந்தப் பகைவனோடு தனனுயிருள்ளவரையும் தன்னாலியன்றவளவும் எதிர்த்துப் பொராமல) அஞ்சிபோடிப்போன, மன்னவன்-மன்னவனைப்போல, ஆக - (தீக்கதியிற்) சேர்வேனாக; (எ - று)

வஞ்சி - பகைமேற்செல்வோர் புனையும் மாலை; அதனைச் சூடிப் பகைவன் எதிர்த்தால் தன் கீழ்வாழுயிர்கட்கு வேண்டிய பாதுகாப்பை யளித்துத் தானும் எதிர்த்தமன்னவனைத் தனனாலியன்றவரை எதிர்த்துப்பொரவேண்டுவது முறைமையேதவிர, 'நம்முயிர் எஞ்சினாற் போதும் நம கீழ்வாழுயிர்கள் எக்கேடாவது கெட்டும்' என்று கருதி அஞ்சியோடுவது முறையன்றாதல், இச்சூளுரையால் விளக்கப்பட்டது. வாகை-பகைவென்றோர் சூடும் மாலை. பி-ம்:—[1]போருளோர். [2]எஞ்சினா, எஞ்சிட. [3]மறுகினோடு, மனத்தினோடு. [4]மன்னவனுமாகயான். சிலபிரதிகளில் "அழிவரும்" (க0அ) என்ற பாடலுக்

குப்பின் "கன்னியை" (ககo) என்பதும், அதன்பின் இசசெய்யுளும், இதன் பின் "மறுவிறொல" (ககஉ) என்றபாடலும, அதன்பின் "ஊணல" (ககக) என்ற பாடலும உள்ளன. (கூகரு)

ககo. கன்னியை [1]யழிசெபக் கருதி னேன்குரு
பன்னியை நோக்கினேன் பருகி னேனறை
பொன்[2]னிகழ் [3]களவினிற் பொருந்தி னே[4]னெனு
மின்னவ ருறுகதி யென்ன தாகவே.

(இ - ள்.) (யான் இராமனைக காட்டிற்குத் துரததஉடந்தையாயின்),— கன்னியை அழி செய கருதினேன் - விவாகமாகாதபெண்ணைக கற்பழிககக் கருதினவனும, குரு பன்னியை நோககினேன்-ஆசிரியன்மனைவியைத் தீய கருத்தோடு பாாததவனும, நறை பருகினேன-மதுபானஞ்செயதவனும்,இகழ் களவினில பொன் பொருநதினேன - இழிவாகக கூறப்படுகினற களவி ஞல் பொருளைத் தேடியவனும,எனும-என்கினற, இன்னவா-இவர்கள், உறு- அடைகின்ற, கதி-தீககதி, என்னது-எனககு உரியதாக. ஆக-ஆகுக; (எ-று.)

கன்னி, குருபன்னி—கந்யா, குருபதநீ வடசொறகள். கதியென்ற வடசொல் திரிநதுவநதது. கனனிஎன்பதற்கு-பூப்பையெயதாத பெணஎன்று உரைப்பினுமாம பி-ம் —[1]கட்டழிததேகினேனை, கட்டழிததெபதினேன்,கடி யழிததேகினேன். [2]இருள. [3]களவிடைப. [4]என. (கூககூ)

ககக. ஊணல [1]வுண்வழி நாயி [2]னுண்டவ
ஞணலன் பெண்ணல ஞாமொ லாமென
நாணல னரகமுண் டென்னு நலலுரை
பேணலன் பிறர்பழி பிதற்றி [3]யாகயான்.

(இ - ள்.) (இராமனை வனஞ்செலுதத உடநதையாயின்), யான்—, நல ஊண்-சிறந்த உணவை,உண வழி-உணணுமிடத்து, நாயின-நாயபோல, உண டவன் - (தானே தனியாக) புசிததவனும, ஆண அலன் பெண அலன் ஆர் கொல் ஆம என நாணலன - '(இவன) ஆணதன்மையுடையானுமலலனுகிப் பெணதன்மை யுடையானுமலலனுகி இவவிரணடினதனதயுஞ் சேராதவன் யாவனே?' என்று பழிததுச சொலலவும வெட்கமறறுத் தன்தொழிலே புரி பவனும, நரகம உணடு எனனும நல் உரை பேணலன் - (தீததொழில் புரிந் தால் பின் சேருமாறு) நரகமுளளதுஎன்று சொலலுகின்ற பெரியோரின் சிறந்த வசனததை இலட்சியஞ்செயயாது தீதமொழிலே புரிபவனும, பிறர் பழி பிதற்றி-எப்போதும அயலாரைபபறறிய பழிபபுசசொற்களையே பிதற்று பவனும, ஆக - சேர்கினற தீககதியை அடைபவனுக; (எ - று.)

அல என்று பிரிததது - உணணததகாதபொருள் என்று உரைத தலும் ஒன்று. பிறப்பினுற் பெணணுயிராமையாற் பெணணல்ல னென்றும், ஆண்மககட்குஉரிய தைரியமமுதலிய குணஙகள் இல்லாமையால் ஆணல்ல

னென்றும் சொல்லுகின்றாராதலின், 'ஆணோ? பெண்ணோ?' என்றுஐயுற்றுத் துணிந்தவழிக் கிளத்தற்குரிய முறைமையைத் தெரிவிக்கின்ற "தன்மைசுட்டலு முரித்தென மொழிப, வன்மைக் கிளவியே றிடத்தான" என்ற சூத்திரத்திற்கு இஃது இடனின்மை யுணர்க. வீரனென்று பேரிட்டுக்கொண்டு போருக்கு அஞ்சிஓடும் நாணிலியை 'நாணலன்' என்றார். பிதற்றி-பிதற்றுபவன்: பெயர். பி-ம்:—[1]உள, உணல. [2]உணடியன். [3]வாழ்க. (௧௧௭)

௧௧௮. [1]மறுவிறொல் குலங்களை மாசிட் டேற்றினேன்
சிறுவிலை யெளியவ ருணாவு சிந்தினேன்
[2]னறியன வயலவா நாவி னீரவர
வுறுபத றங்கிய வொருவ னாகயான்.

(இ-ள்.) (இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்த உடந்தையாயின்),—யான்—, மறு இல் தொல் குலங்களை - குற்றமற்ற பழமையானகுலங்களை, மாசு இட்டு ஏற்றினேன்-குற்றமுள்ளனவென்று(அவைகட்குக் குற்றங்களைக்) கற்பித்துச் சொல்பவனும், சிறுவிலை எளியவர் உணவு சிந்தினேன்-க்ஷாமகாலத்தில் எளியவர் கைக்கொண்டு உண்கின்ற உணவைக் கீழேசிந்துமாறு செய்தவனும், நறியன உறு பதம் அயலவர் நாவின் நீர் வர நுங்கிய ஒருவன் - நறுமணமுள்ளனவாகி (உண்பதற்குத்) தக்க உணவை அருகேபார்த்திருப்பவர் நாவில் நீர் சுரக்குமாறு (அவர்கட்கு ஈயாமலே) உண்ட ஒருத்தனும், ஆக - ஒத்திருக்க [சேருங்கதியிற் சேர்க]; (எ - று.)

உணவைச் சிந்துதலே பாதகமானது; பிறருணணும் உணவைச் சிந்துவது பின்னும் பாதகமானது; எளியவருணவைச் சிறுவிலைக்காலத்துச் சிந்துவதோ மிகவும் பாதகத்தைப் பயப்பதென்க. உருசியுள்ள பண்டங்களைத் தான் தனியே யுண்ணாது பிறர்க்குந் தந்து உண்ணவேணுமென்பது நூற்கொள்கையாதலால், பிறர்வாயில் நீர்வருமாறு அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்கட்குத் தராது தனியே யுண்ணுதல், தீங்காதலறிக. பி-ம்.—[1]மறுவில, மறுவிலாக. [2]நறியவென்று, நறியவன்று. (௧௧௮)

௧௧௯. வில்லினும் வாளினும் விரிந்த [1]வாண்டொழில
புலவிடை [2]யுகுத்தனன பொய்மமை யாக்கையைச்
சிலபக லோம்புவான செறுநா [3]சிறிய
வில்லிடை யிடுபத [4]மேற்க வெனகையால.

(இ - ள்.) (இராமனைக் காட்டிற்குத்துரத்த உடந்தையானவனாயின்), (யான்), - வில்லினும் வாளினும் விரிந்த ஆண்தொழில் புலவிடை உகுத்தனன்-வில்லினாலும் வாளினாலும் பரவித்தோன்றுகின்ற பராக்கிரமச்செயலை (மேற்கொள்ளாது) வீணாக்கிவிட்டவனாகி, பொய்ம்மை யாக்கையை சில் பகல் ஓம்புவான்,-நிலையில்லாத உடம்பைச் சிலகாலம் பாதுகாக்கவிரும்பி, சிறிய செறுநர் இல்லிடை இடு பதம்-கோபித்துக்காண்கின்றபகைவர்வீட்டில் அவர் கொடுக்கின்ற உணவை, என் கையால் ஏற்க - என்கையாலேயிரந்து பெறும் பாவத்தைப் பெறுக; (எ - று.)

இராமனது வனவாசத்துக்கு யான் உடந்தையாயின், வீரத்தையேபார்க்க வேண்டுவது அரசரின் அறமாகஇருக்கவும் அந்தனம் வீரத்தன்மையை மேற்கொள்ளாதுவிட்டு, மானமற்று உயிர்தாங்கியிருந்தாற்போது மென்று கருதி, தன்னைச்சீறிய பகைவரின் எல்லையையடைந்து அவர் ஈயும் உணவை யிரந்துபெறும் பாதகம் எனக்குஉண்டாகுக என்று னென்க.புல்லிடை யுகுத்தல்-விழலுக்கு இறைத்தநீர்போலவும், புலவிறசிந்திய அமுதம்போலவும் பயனின்றிவிடுதல் இத்தொடர் - பயனின்மையைக்காட்டியது, இலக்கணை வழக்கு. பி-ம் —[1]ஒண்டொழில [2]உருத்தனென், உருத்தவன். [3]சீரிய. [4]மொகக. (கூகக)

கககச. ஏற்றவற் கொருபொரு ளுள்ள [1]தின்றென்று
மாற்றல னுதவலன் வரம்பில பல்பக
[2]லாற்றின னுழறறுமோ ரரத னெய்துமக்
[3]கூற்றுறு நரகினோர் கூறு கொள்கயான்.

(இ - ள்.)(இராமபிரானைக் காட்டிற்குத்துரத்த ரான உடந்தையாயின்),- ஒரு பொருள் ஏற்றவற்கு-(தன்னிடம்வந்து ஒருபொருளை இரந்தவற்கு, உள்ளது (என்று) உதவலன - (தன்னிடத்தில) இருக்கின்றதென்று சொல்லிக் கொடாமலும, இன்று என்று மாற்றலன-இல்லையென்றுசொல்லி (அவ்விரப்பாளனை வரவேண்டாமெனறு தவிர்க்காமலும, வரம்பு இல பல் பகல் ஆற்றினன் - எல்லையில்லாதபலநாளகளும (அவ்விரப்பாளனை வரச்சொல்லிப்) போகவிபவனும், உழற்றும்-வீணே அலைக்கழிக்கிற, ஓர் ஆதன-அறிவிலலாத மூடன், எய்தும - அடைகின்ற. அ கூற்று உறு நரகின் ஓர் கூறு - அந்தயம தருமராசனது ஆட்சிக்குஉட்பட்ட நரகத்தின் ஒருபகுதியை, யான கொள்க - யான் அடைவேனாக; (எ - று)

இரப்பாளன் ஒருத்தன் வந்து ஒருபொருளை இரக்கும்போது, தன்னிடத்திருந்தால் தரவேண்டும்; இல்லாவிட்டால தன்னிடத்துக்கிடைக்காது என்றுசொல்லி அவனை வேற்றிடத்திற்குச் செல்லுமாறு செய்யவேண்டும்.இவ்விருவகையுள் எதையும மேற்கொள்ளாது தன்னால அப்பொருள் தரமுடியும் முடியாது என்பதையும கூடக் கருதாமலே அவ்விரப்பாளன் நசையற்றொழியுமளவும மிகப்பலநாள அவனை வரச்சொல்லி அலைக்கழிக்கும மூடன சேரும நரகம எனக்கு உண்டாகுக என்கின்றான். ஒருபயனுமின்றி வீணே அலைக்கழித்தலால், அப்படிப்பட்டவனை 'ஆதன்' எனகின்றா; ஆதன் பசுப்போன்றவன் அறிவீனன். உள்ளதின்றெனறுமாற்றல னுதவலன் என்ற தொடர் - உள்ளதென்று உதவலன் இன்றென்றுமாற்றலன் என முறையே மாறிச சென்று இயைவதால - எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். கூற்றுஉறு-கூறுபாடுபொருந்திய என உரைத்தலுமொன்று. பி-ம் —[1]இலலென, என்றுபின். [2]லன், ஆற்றலின், ஆற்றினல். [3]கூற்றுள. கூற்றுறழ். (கஉ௦)

ககரு. பிணிக்குறு முடையுடல் பேணிப் [1]பேணலார்த்
துணிக்குறு வயிர[2]வாட் டடக்கை தூக்கிப்போய்
மணிக்குறு நகையிள மங்கை மார்கண்முன்
றணிக்குறு பகைஞரைத் தாழ்க வென்றலை.

(இ - ள்.) (இராமனது வனவாசத்துக்கு யான் உடைந்தையாயின்) ,- பேணலார் துணிக்குறு வயிரம் வாள் - பகைவரைத் துணிக்குந்தன்மையுள்ள உறுதியான வாட்படையை, தட கை தூக்கி போய்-நீண்டகைகளில் (போருக்காக) எடுத்துச்சென்று, (பின்பு அப்பகைஞரை வெல்லமுடியாதுபோக), பிணி குறு முடை உடல் பேணி-வியாதிக்கு இருப்பிடமாகி அற்பமாய் முடை நாற்றத்தைக்கொண்ட உடம்பைப் பாதுகாக்கவிரும்பி, மணி குறு நகை இள மங்கைமார் கண் முன் - முத்துப்போன்றனவாய சிறிய பற்களையுடைய இளையமகளிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில, தணிக்க உறு பகைஞரை - அடக்கவேண்டிய அப்பகைவரை, என் தலை தாழ்க-என்தலை வணங்குவதாக.

மகளிர் பார்த்துச்சிரிக்கப் பகைஞரைத் தலைவணங்கும் பாவம் எனக்கு உண்டாகுக எனகிறான். முடை பிணிக்குறு என இயைத்து - முடைநாற்றத்தைத் தனனுட் பிணித்துக்கொண்டுள்ள என்று உரைத்தலும் ஒன்று. தணிக்குறு—தொகுத்தல். பி - ம் —[1]பேணலாத, பேணலா, பேணலாற். [2]வாடடகை (கூஉக)

கககூ. கரும்பலர் செந்நெலங் கழனிக் [1]கானநா
டரும்பகை கவாந்துண வாவி [2]பேணினே
னிரும்பலா நெடுந்[3]தளை [4]யீர்த்த காலொடும்
விரும்பலா [5]முகத்தெதிர விழித்து [6]நிற்கயான்.

(இ - ள்) அலா கரும்பு செந்நெல் அம கழனி கானம நாடு - பரந்த கரும்பையும் செந்நெற்பயிரையுங்கொண்டுள்ள அழகிய கழனிகளின்கூட்டத்தைக்கொண்ட தேசத்தை, அரு பகை கவாந்து உண - போககுதற்கு அரிய பகைவன் பறித்துக்கொண்டு அனுபவிக்க, ஆவி பேணினேன் - (இங்ஙனம் மானம்போனபின்பும்) உயிரைப் பாதுகாக்க விருமபினவனாய, இரும்பு அலர் நெடு தளை ஈர்த்த காலொடுஉம - இருமபினாலியன்ற நீண்ட விலங்கை இழுத்துக்கொண்டுசெலலுகின்ற காலுடனே, விருமபலா முகத்து எதிர - பகைவரின்முகத்திலே, யான் விழித்து நிற்க—; (எ - று.)

பகைவரது முன்னிலையில் விலஙகிட்ட காலோடு செல்வது மிக்க அவமானத்தைத் தருவ தாதலால், அபபாவம், இராமனது வனவாசத்துக்கு உடந்தையாயிருந்தால் தனக்கு உண்டாகுக என்கிறான். பி-ம்.—[1]கானநாட்டு. [2]பேணிநின்று. [3]தொடா. [4]ஈர்ந்த. [5]முகத்திடை. [6]நிற்கவே. (கூஉஉ)

கக௭. தீயன கொடியவள் செய்த செய்கையை
நாயினே னுணரினன் னெறியி னீங்கலாத்
தூயவர்க் கிடரிழைத் துழலுந் தோமுடை
யாயவர் வீழ்கதி யதனின் வீழ்கயான்.

(இ - ள்.) கொடியவள் செய்த தீயன செய்கையை - கொடிய கைகேயி செய்த தீங்குதருந் தொழிலை [இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்புமாறு வரங்கேட்டதை], உணரின - அறிந்திருந்தேனானால், நாயினேன்-நாயபோற் கடைப்பட்டவனான, யான்—, நல நெறியில நீங்கலா தூயவாக்கு - சிறந்த தருமவழியினின்று நீங்காத [நலவொழுக்கமுடைய] குற்றமற்றபெரியோர்க்கு, இடர் இழைத்து - துன்பத்தை உண்டாக்கி, உழலும - திரிகின்ற, தோம் உடை ஆயவா-குற்றமுள்ள அவாகள், வீழ்-விழுகின்ற, கதியதனின்-தீயகதியில் [நரகத்தில்], வீழ்க - வீழக்கடவேன்; (எ - று.)

நரகமென்பது மேல்நிலையிலிருப்பவா தாம செய்த தீவினைப்பயனை நுகருமாறு போய்ச் சேரும இடமாதலால, அதனை வீழ்கதி என்றாா. நன்னெறியில் நிற்குந் தூயோாக்குத் தீமைவிளைத்தல மிக்கதீக்கதியை விளைக்குமாதலால், அதனை யெடுத்துக்கூறினான். இச்செய்யுள பலபிரதிகளி லில்லை; வெள்ளிப்பாட்டென்கினறனா. (கஉரு)

வேறு.

ககஅ—பரதன்சொல்லியது கேட்டுத் தெளிந்து கோசலை அழுதவண்ணம் அவனைப் புல்லுதல்.

தூய வாசகஞ் சொன்ன தோன்றலைத்
தீய கானகந் திருவி னீங்கிமுன்
போயி னான்வரக் கண்ட பொம்மலா
ளாய [1]வன்பினா லழுது [2]புல்லினாள்.

(இ - ள்.) தூய வாசகம் - தான் மனத்தூயவனென்பதை வற்புறுத்தும் வார்த்தைகளை, சொன்ன—, தோன்றலை - பரதனை,—திருவின் நீங்கி-அரச சம்பத்தையிழந்து, தீய கானகம - கொடியகாட்டை, முன் போயினான் - முன்னேசென்ற ஸ்ரீராமபிரான், வர - திரும்பிவர, கண்ட - பார்த்தாற் போன்ற, பொம்மலாள் - மகிழ்ச்சியையுடையவளாய, (கோசலை),—அழுது-கண்ணீர்விட்டு, ஆய அன்பினால - (அப்பரதனிடத்துத்) தோன்றிய அன்பினாலே, புல்லினாள் - (அவனைத்) தழுவிக்கொண்டாள்; (எ - று.)

தூரதேசம்போனவா திரும்பிவந்தால் அவரைக் கண்டவிடத்துக் கண்ணீா தோனறுதல் இயல்பாதலால், பரதனது தன்மையைக் கண்டு இராமனே வந்தாற்போலக் கருதியதனாற் கோசலைக்குக் கண்ணீா வடிந்ததென்க.
பி-ம்:—[1]காதலால். [2]புலகினாள். (கஉ௬)

கககூ—இதுவும் அது.

செம்மை நன்மனத் தண்ணல செய்கையு
மம்மை தீமையு மறிந்த தேறறிஞள்
கொம்மை வெமமுலைக [1]குமுறு பாலுக
[2]விமமல விம்மநின் றழுது [3]வீஙகினள.

(இ - ள்.) செம்மை நல் மனதது அணணல் செயகை உம - நேர்மை யான சிறந்தமனத்தையுடைய பரதனது செயலையும, அமமை தீமைஉம் - (அப்பரதனது) தாயின தீமையையும, அறிந்த தேறறிஞள் - அறிந்தவளாகிய கோசலை,-கொமமை வெம முலை குமுற பால உக - பருதத வெவ்விய தனங களிலிருந்து பீரிட்டுப் பால சொத, விமமல் விம்ம நினறு - சோகத்திஞற் பொருமிநின்று, அழுது வீஙகினள - முகமவீஙக அழுதாள; (எ - று.)

தன்மகனைக கணடாறபோனற கருதது நிகழ்ந்ததஞற் கோசலையின் தனஙகளிற் பால சிந்துவதாயிற்று. செமமைநனமனததணணல்செய்கை என்பதற்கு - குற்றமறற நன்மனததையுடைய அரசனது செய்கையென்று கூறிஞருமுளா அது பொருநதாது அரசன குற்றமற்றவனென்று கோசலையுணாநதாளெனபதை "மாறறுளசெயலாமென்றுங கணவன் வரமீந்துள்ள, மாற்ருதயாநதானென்றும அறிநதாள்" என்று கீழ் நகாநீஙகுபடலத்தில் வந்திட்டதஞலறிக. ஆயின, 'அமமை தீமையும' எனக கூறவேண்டுமோ? எனின்,—கைகேயி மனமபடைதது வரஙகேட்டது பரதன் தூண்டுதலிஞலிருக்குமோ? என்ற ஓா ஆசஙகை கோசலைக்குச சிறிது இருந்ததஞல், பரதனுடைய சூளுரையால அவ்வையமும நீஙகிக கைகேயியின் திரிந்த மனத்தாலேயே இராமனது வனவாசம நிகழ்ந்த தென்று நிசசயிததா ளென்பதற்கு இஙகு மீணடுங கூறிஞா. பி - ம் —[1]குமிறு. [2]விமமிவிமமி. [3]வீஙகிஞன். இச செய்யுள் சிலபிரதியி லிலலை. (கஉ௬)

கஉ0.—பரதனது நிலையைக் கோசலை கொண்டாடுதல்.

முன்னை நுங்குல முதலு ளோாகடா
நின்னை யாவரே நிகாக்கு நீாமைபார்
மன்னர் மன்னவா வென்று வாழ்த்திஞ
[1]ளுன்ன வுன்னநைந் துருகி [2]விமமுவாள்.

(இ - ள்.) உன்ன உனன - (பரதனது குணசசிறப்பை) எணணுந்தோறும், நைந்து - மனமிளகி, உருகி—, விமமுவாள-அழுபவளான கோசலை,—(பரதனை நோககி,)—மனனா மனனவா-ராஜாதி ராஜனே! முன்னை-அஞதியான, நும குலம்-உமது குலததுககு, முதல் உளோாகளா தாம - பூாவபுருஷர்களாகிய மனுமுதலியோரில், நின்னை நிகாககும் நீாமையார்-உன்னையொதத தன்மையுடையவா, யாவா ஏ-எவாதாம்?" என்று—, வாழ்த்திஞள்—;(எ-று.)

வரத்தினால் இராசசியத்தைப் பெற்றவ னாதலின், 'மன்னா மன்னவா' என்றாள். 'நமக்கு இராசசியம் வந்திட்டது. இனி நாம பிரபு: இனிது அரசு புரியலாம்' என்று மகிழ்ந்திருக்கவேண்டிய நிலையில் மிகவுந் துன்பத்தை யடைந்ததனோடு நில்லாமல் 'தன்னைப் பிறர் மாறாகநினைத்தலுங் கூடாது' என்று கருதிச் செய்தற்கு அரிய சபதங்களைச் செய்ததுபற்றி, 'முன்னைநுங் குலமுதலுளோர் நினையாவரே நீக்கரும நீர்மையார்' என்று கோசலை கொண்டாடினாளென்க. [2]விம்முவான்-என்றபட்டதற்கு - மன்னர்மன்னவா என்று கோசலைவாழ்த்தியதைக் கேட்கவே, 'இராமபிரானைச் சொல்லவேண டியசொல் அவனது தாயான கோசலையால் என்னைக்குறித்துச் சொல்லும்படி யாவதே! அடியவனே என்று சொல்லவேண்டிய சொல்லானது போய் என் னுடைய அடிமைத்தன்மைக்கு மாறான ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டுஞ் சொல் லைக் கொண்டு சொல்லுவதே! எனதீவினை இருந்தபடியென்னே!' என்று பரதன் பெருந்துயரினனாய உன்னியுன்னி நைந்துஉருகி விம்முவானாயின னென்க. "ராஜந்" என்று கைகேயி பரதனை விளித்தவிடத்து அச்சொல்லைக் கேட்டதும் பரதன் பெருநதுடிதுடித்தா னென்று பெரியோர் அருளிச்செய் திருப்பது இங்குக் காணத்தக்கது. முதல மூன்றடிகள் தசரதமன்னவனைக் குறித்துக் கோசலை கூறியனவென்று உரைப்பாருமுளர் அஃது சிறக்குமேற் கொள்க. பி - ம் —[1]உன்னியுன்னிநைந்து, உன்னிநைந்துநைந்து, உன்னி நின்றுநைந்து, உன்னிநெஞ்சுநைந்து. [2]எங்குவாள். (கூஉசு)

கஉக.—சத்துருக்கனன் கோசலையை வணங்குவதும், அப்போது வசிட்டமுனிவன் அங்கு வருவதும்.

உன்ன [1]வுன்னநைந் துருகு மன்புகூ
ரன்னை தாளின்வீழ்ந் திளைய வண்ணலுஞ்
சொன்ன [2]நீர்மையாற் றொழுது மாழ்கினா
னின்ன வேலைவாய் முனிவ னெய்தினான்.

(இ - ள்.) இளைய அண்ணலும - சததுருக்கனனும,—உன்ன உன்ன நைந்து உருகும் அன்பு கூர அன்னை - (பரதனது உயர்குணங்களை) நினைக் குந்தோறும் (மனம) நைந்து உருகுமாறு அன்புமிக்க தாயான கோசலையின், தாளின் - பாதங்களிலே, வீழ்ந்து - (நிலத்தில தன்னுறுப்புக்களெல்லாம் படும்படி) படிந்து, சொன்ன நீர்மையால் தொழுது - (தண்டனிடவேண்டிய வகையைப்பற்றி நூலிற்) கூறியுள்ள முறையால் வணங்கி, மாழ்கினான் - மனங்கலங்கிநின்றான்; இன்ன வேலைவாய - இங்ஙனம் நிகழ்ந்தபோது, முனிவன் - வசிட்டமுனிவன், எய்தினான் - (அங்கு) வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)—பி - ம்.—[1]நைந்துளைந்துருகி. [2]நீர்மையில். (கூஉஎ)

**கஉஉ.—பரதன் தந்தை எங்குள்ளானென்று அம்முனிவனை வினவ, முனிவர் துயர்மிகுதியா லழுதல்.**

வந்த மாதவன் றாளில [1]வள்ளல்வீழ்ந்
தெந்தை யாண்டையா னியம்பு வீரென
நொந்து மாழ்கினா னுவலவ [2]தோர்கிலா
வந்த மாதவ னழுது புல்லினான்.

(இ - ள்.) வள்ளல்-பரதன், வந்த மாதவன் தாளில் வீழ்ந்து-அங்குவந்த பெருந்தவசியான வசிட்டனது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, 'எந்தை-என் தந்தை, யாண்டையான் - எங்கேயுள்ளான்? இயம்புவீர்-(நீர்) சொல்வீராக,' என-என்றுவினவ,—அந்த மாதவன் - வசிட்டன், நொந்து மாழ்கினான் - வருந்தி மனங்கலங்கினவனாய், நுவல்வது ஓர்கிலா - (அத்துயரமிகுதியால்) உத்தரஞ்சொல்லமுடியாமல், அழுது - கண்ணீரைப்பெருக்கிக்கொண்டு, புல்லினான் - (அப்பரதனைத்) தழுவிக்கொண்டான்; (எ - று.)

எந்தையாண்டையான்-எனதுதந்தையின்உடல் எங்கேயுள்ளது? என்று வினவியவாறு. இவ்வாறு உரைப்பின், 'இறுதியெய்தினாளேழிறந்தன' என்று கூறியது விடைவழுவாகாதோவெனின்;-'எந்தையாண்டுளான்' என்று வினவிய பரதனுக்கு, வசிட்டன் முதலில் துயரமிகுதியால் ஒன்றும் உத்தரஞ் சொல்லமாட்டாது நின்று சிறிதுதேறியபின், இறந்து நாள்பலகழிந்தனவாதலால் மன்னவனுக்கு ஈமக்கடன்செய்யப்பெறுமென்று அம்மன்னவனுடல் இருக்குமிடத்து அப்பரதனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோன செய்கையே விடையாமாறு அறிக. இனி, 'இறுதியெய்தினாளேழிறந்தன' என வருதற்கேற்ப, இப்போது என்தந்தையார் எங்கே? எனவேறவினவியதாகக் கூறுவதுமுண்டு: பரதன் தன்தந்தையார் இறந்திட்டனனென்று தெரிந்திருக்கவும், 'எந்தை யாண்டுளான்?' என்று வினவியது—"எந்தையாண்டையானியம்புவீரென" (திருவடிசூட்டு கூ0) என்று இதக்காண்டத்தின் இறுதிப்படலத்து இராமன் வினவியதுபோலுமெனக். பி-ம். —[1]மன்னனை. [2]ஓகிலான். (கூஉஅ)

**கஉந.—பரதனை தசரதனுடலுள்ள இடத்துக்கு வசிட்டன் இட்டுக்கொண்டு போதல்.**

மறுவின் மைந்தனே வள்ள லுந்தையா
ரிறுதி [1]யெய்தினா ளேழி றந்தன
சிறுவர் செய்கடன் செய்து [2]தீர்த்தியென்
[3]றுறுதன் [4]மேயினா னுரையின் மேயினான்.

(இ-ள்.) 'மறு இல மைந்தனே - குற்றமற்ற குமரனே! வள்ளல் உந்தையார்-வரையாதுகொடுக்குந்தன்மையுள்ள உனது தப்பனார், இறுதி எய்தி - மரணமடைந்து, ஏழ் நாள் இறந்தன-ஏழுதினங்கள் கடந்தன; சிறுவர் செய் கடன் புத்திரர்செய்யவேண்டிய கடமையை, செய்து தீர்த்தி-முற்றுறச்செய்

குவாய்,'என்று—, உரையின் மேயினன்-சொல்பவனாக,—உறுதல்-(தசரதன் சரீரம் கிடக்கும் இடத்துக்குப்) போதற்கு, மேயினள் - கோசலை அனுமதி கொடுத்தாள்; (எ - று.)

வான்மீகத்தின்படி அரசனிறந்த மறுநாள் வசிட்டன் கேகயநாட்டிற்குத் தூதுவரையனுப்பினனாக,அவர்கள் அன்றையிரவு விடிவதற்குமுன்னமே கேகயநகரஞ் சேர்ந்தன ரென்றும், பரதன் சத்துருக்கனனுடன் தூதர்வந்து சேர்ந்த நாளைக்கு அடுத்த நாளே புறப்பட்டு ஏழுநாள் வழிப்பிரயாணஞ்செய்து எட்டாநாள் வந்துசேர்ந்தா னென்றும் ஏற்படுவதனால், அரசன் இறந்தபதினா நாளாகும் பரதன் வந்துசேர்ந்தது பரதன் வந்துசேர்ந்த மறுநாள் வசிட்டன் ஈமக்கடன்செய்யுமாறு பரதனுக்குக் கூறுவதனால் அன்று பதினொராநாளென்க. பி-ம். —[1]எயதுநாளேழிறந்தன, எயதியீரேழிறந்தன.எயதினனாளேழிரண்டின, எயதியீரேழிறந்தநாள். [2]போதி. [3]உறுவல. [4]மேயினன. (௬௨௯)

## ௧௨௪—தசரதனதுசரீரம்வைத்திருக்குமிடத்துக்குப் போய்ப் பரதன் அவ்வுடலைக் காணுதல்.

அன்னை யேவின ளடியி றைஞ்சினன்
பொன்னின் வார்சடைப் புனித னோடும்போய்த்
தன்னை [1]நல்கியத் தரும நல்கினன்
பன்னு தொல்லறப் படிவ நோக்கினன்.

(இ - ள்.) ஏவினள்-(அரசனசரீரத்தைக் காணுமாறு) அநுமதிகொடுத்தவளான, அன்னை-கோசலையினுடைய, அடி - பாதங்களை, இறைஞ்சினன் - வணங்கினவனாகி, (பரதன்),—பொன்னின் வார் சடை புனிதனோடு உம் போய்-அழகிய நீண்ட ஜடையையுடைய பரிசுத்தனான வசிட்டமுனிவனோடுஞ்சென்று, தன்னை நல்கி அ தருமம் நல்கினன்-தனதுயிரையேகொடுத்து அப்படிப்பட்ட [மிகச்சிறந்த] தருமத்தைப்பாதுகாத்தவனாகிய தசரதமன்னவனது, பன்னு தொல் அறம் படிவம்-சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகின்ற பழமையாகிய தருமத்தின்வடிவம்போன்ற உடலை, நோக்கினன்-கண்டான்; (எ-று.)

எண்ணெய்க்கடாரத்தி லிட்டிருந்த மன்னவனதுமேனியை யெடுத்து வசிட்டன் வெளியே மஞ்சத்தின்மேல்வைக்கப் பரதன் கண்டன னென்க. தருமத்திற்காக உயிரை விட்டவன் தசரத னென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. பி-ம். —[1]நல்கிய. (௬௩௦)

## ௧௨௫—பரதன் அச்சரீரத்தைக் கண்டு கண்ணீர்வடித்தல்.

மண்ணின் மேல்விழுந் தலறி மாழ்குவா
னண்ண லாழியா னவனி [1]காவலா
னெண்ணெ யுண்டபொன் னெழில்கொண் மேனியைக்
[2]கண்ண நீரினாற் கழுவி யாட்டினான்.

(இ-ள்.) (பரதன்), (உடனே), மணணின் மேல் விழுந்து அலறி மாழ்கு வான் - பூமியில்விழுந்து கதறிகொணடு மனநகலஙகியவனுகி,—அண்ணல் ஆழியான் அவனி காவலான் - பெருமையிற்சிறந்த ஆககியாசககரத்தைக் கொணடவனுகிப் பூமியையரசாணட தசரதமன்னவனது, எணணெய் உண்ட பொன் எழில் கொள மேனியை - எணணெயககடாரததிலிட்டதுபற்றிப் பொன்வர்ணமபடைத்திருந்த அநதமேனியை, கணண நீரிஞல் - (தன்) கண் களிலிருந்துபெருகின நீரிஞலே, கழுவி ஆட்டிஞன-கழுவி மூழ்குவித்தான்.

இதுவகை எணணெயாலாட்டப்பட்டிருநதமேனியைக கணணநீரிஞ லாட்டிஞனெனச சமதகாரந்தோன்றக கூறியுள்ளது காணக. தசரதனது மேனியைக கணடதும தன்கணகளிலிருநது கணணீர பெருவெள்ளமாகப் பெருகப் புலமபினனெனக.பொனனெழில்கொளமேனி எனபதற்கு-முதனு லுககு' ஏற்பப் பொருளுரைககப்பட்டது;இனி,எணணெபுணடமேனி பொன் னெழில்கொள்மேனி எனத தனிததனிக கூட்டி புரைப்பாரு முளர.பி-ம் — [1]காவலன். [2]கணணின்னீரிஞல. (கூகூக)

கஉகூ.—நான்மறையோர் அரசனுடலை விமானத்தின்மே லேற்றுதல்.

பறறி [1]யவலயின் பரிவின் வாங்கிஞர்
[2]சுறறு நான்மறைத துறை[3]செல கேள்வியார்
கொற்ற [4]மணகலை [5]குமுற மன்னனை
மறறொர் பொன்னின்மா [6]பான மேறறிஞர்.

(இ - ள்) நால் மறை துறை செல கேளவியார - நான்குவேதஙகளின் துறைகளிலும் பயின்ற நூறகேளவியையுடைய அநதணர, பரிவின் - மனப் பரிவோடு, மன்னனை - தசரதனதுஉடலை அ லயின் - அவவிடததினின்று, சுற்றுஉம பறறி வாஙகிஞர - சுறறுமிருநது (தம) கைபாறறாஙகியெடுதது, கொற்றம மண கலை குமுற-(இறநத) அரசககுஉரியதாகி மாரசசனையமைந்த திரணடமுரசு ஒலிகக,மறறு ஓர பொனனின மா மானம ஏற்றிஞர-மற்றொரு பொன்னிஞலியனற விமானதநிலவைததிட்டாரகள; (எ - று.)—கொற்றம்- கொற்றவாககுரியது. பி - ம் —[1]வலலையிற. [2]சுற்ற. [3]செப. [4]மஙகலம். [5]குமிற. [6]விமானம. (கூடஉ)

கஉஎ.—மன்னவனுடலை யானையின்மீதுவைத்துக்கொண்டு செல்லுதல்.

கரைசெய் வேலைபோ னகரி கைபெடுத்
துரைசெய் [1]பூசலிட டேபிர[2]துளங்குற
[3]வரசர் வேலைசூழ்ந் தழுது கைதொழப
புரசை யானையிற கொண்டு போயிஞர்.

(இ - ள்.) நகரி-நகரியிலுளளார,-கரை செய வேலைபோல்-கரைபொருந் திய சமுததிரமபோனறு, கையெடுதது உரை செய் பூசல் இட்டு-மிகுதியாகப் புலம்பலொலியால தோன்றுகினற ஆரவாரததைச செய்துகொணடு, உயிர

துளங்குற - தம்முயிர் வருந்திநிற்கவும்,—அரசர் வேலை சூழ்ந்து - அரசர்களின் தொகுதி சுற்றிக்கொண்டு, அழுது-அழுதவண்ணம், கை தொழ - கை குவித்துநிற்கவும், புரசை யானையில் - கழுத்திடுகயிற்றையுடைய யானையின் மீது, கொண்டு - (தசரதனது உடலை) வைத்துக்கொண்டு, போயினர்—.

போயினா என்பதற்கு - கீழ்க்கவியிலுள்ள 'நான்மறைத்துறைசெல் கேள்வியார்' என்பதை எழுவாயென்னலாம். பி-ம் —[1]பூசல்போய. [2]துளங்குவார. [3]அரசவேலை. (கூ௩.௩)

## கஉஅ.—தேர்வலான்முதலியோர் அழுதுமாழ்த்தல்.

உந்து பொற்றடந் தேர்வ லானொடு
மந்தி ரப்பெருந் தலைவா மற்றுளோர்
தந்தி ரத்தனித் தலைவா நண்பினோர்
[1]வந்து சுற்றுமுற் றழுது மாழ்கினார்.

(இ-ள்.) உந்து பொன் தடம் தேர் வலானொடு-செலுத்துதற்குஉரிய அழகிய பெரிய தேரைச் செலுத்தவல்லவனான சுமந்திரனொடு.மந்திரம் பெருந்தலைவர்-ஆலோசனைக்குரிய சிறந்ததலைவர்களும் [பெருமைபெற்ற மந்திரிமார்களும்], தந்திரம் தனி தலைவர்-சேனையின் ஒப்பற்றதலைவரும் [சேனாபதிகளும்],நண்பினோர் - சினேகிதர்களும், மற்றுஉளோர் - மற்றுமுள்ளவர்களும், வந்து—, சுற்றுஉம் உற்று - சுற்றிலும் பொருந்தி, அழுது மாழ்கினார் - கண்ணீர் வடித்து கலங்கினார்; (எ - று)

[1]வந்துசுற்றமுற்று என்றபாடத்துக்கு சுற்றம் - சுற்றத்தவரும், வந்து உற்று-வந்து பொருந்தி யென்க இச்செய்யுள் பல ஏட்டுப்பிரதிகளிலு மில்லை; வெள்ளிப்பாட்டாயிருக்கலாம். (கூ௩௪)

## கஉகூ —சாப்பறை முதலியன ஒலித்தலின் வருணனை.

சங்கு பேரியுந் [1]தழுவு சின்னமு
மெங்கு மெங்குநின் றிரங்கி யேங்குவ
மங்கு றோய்நகா [2]மகளி ராமெனப
பொங்கு [3]கண்புடைத் தழுவ போன்றவே.

(இ - ள.) சங்கு - சங்குகளும், பேரிஉம்-சாப்பறையும், தழுவு சின்னம் உம் - (இறந்தவர்க்கு) ஊதப்படுகின்ற சின்னமெனனும் ஊதுகருவியும், எங்குஉம் எங்குஉம் நின்று - பலவிடங்களிலும் இருந்து, இரங்கி ஏங்குவ - (கேட்பார்க்கு) மனப்பரிவுதோன்றுமாறு ஒலிப்பவை,—மங்குல் தோய் நகா - மேகம்வந்து படியப்பெற்ற (மிகவோங்கிய மாளிகைகளைக்கொண்ட) நகரத்திலுள்ள, மகளிர் என - மகளிரைப்போல. பொங்கு கண்புடைத்து - துயரம் பொங்குகின்ற கண்களிலறைந்துகொண்டு, அழுவ-அழுபவற்றை,போன்ற-.

சாப்பறைகள் குறுந்தடிகொண்டு கண்களில மோதப்பட்டுச் சங்குமுதலியவற்றினொலியோடு சேர்ந்து கேட்போர்க்கு இரக்கமுண்டாகுமாறு ஒலிப்பவை, அந்நகரமகளிர் கண்புடைத்தழுவதை யொத்திருந்தன வென்றார்.

உவமைசிலேடைகளை யமகமாகக்கொண்டுவந்த தன்மைத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. கண - குணில்கொண்டு அடிக்குமிடமும், நேத்திரமும். மகளிராமென என்ற இடத்து 'என'என்பது-உவமவுருபு போன்ற என்பது-தற்குறிப்பேற் றவுருபு. இச்செய்யுளின் கருத்தை "நன்னெடுங் கணகளி னுன்ற நீத்துளி, தன்னெடுந்தாரைக டளத்தின்வீழ்தலா, னந்நெடுவகுமரன்மாட் டழுங்கி மாடமும், பொன்னெடுங்கணகுழ்ந்த தழுவபோன்றவே" என்றதனோடு ஒப் பிடுக. பி - ம் —[1]தாளமும். [2]மகளிராமென. [3]கையெடுத்து. (கூ௯)

கூ௰.—பிரேதத்தோடு சரயுவை யடைதல்.

மாவும யானையும் வயங்கு தேர்களுங்
கோவு நான்மறைக் குழுவு முன்செலத்
தேவி மாரொடுங் கொண்டு தெண்டிரை
தாவு வாரபுனற சரயு வெய்தினார்.

(இ - ள்.) மாஉம - குதிரைகளும, யானைஉம், வயங்கு தேர்கள்உம் - விளங்குகின்ற தேர்களும, கோஉம - மன்னவர்களும, நால்மறை குழூஉம் - நால்வேதமவல்ல (அந்தணர்) கூட்டமும், முன செல - முன்னேபோக, கொண்டு - (மன்னவனது பிரேதத்தை) எடுத்துக்கொண்டு, தேவிமாரொடு உம-(அந்த மன்னவனது) மனைவிமாருடனே, தெண திரை தாவு வார புனல் சரயு - தெளிவான அலைகள தாவிவிழப்பெற்ற மிக்க நீரையுடைய சரயு நதியை, எய்தினா - அடைந்தார்கள்; (எ - று)

புரசையானையிற் கொண்டுபோனவர், சரயுவை யெய்தினரென்க. தேவிமார் - மாதராரகளறுபதினாயிரா னறு குறிக்கப்பட்ட அரசனதுமனைவி மார். (கூ௰௧)

கூ௰க.—மன்னவனுடலைச் சிதையி லேற்றி, தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கடனைச் செய்க வெனல்.

எய்தி நூலுளோர் மொழிந்த யாவையுஞ்
செய்து [1]தீத்தலந் [2]திருத்திச் செலவனை
வெய்தி னேற்றினா [3]வீர நந்தைபாற்
பொயயின் மாக்கடன் கழித்தி [4]போந்தென்றார்.

(இ - ள்.) எய்தி - (சரயுநதியின கரையை) அடைந்து, நூல் உளோா - நூல்வல்லார், மொழிந்த யாவைஉம் செய்து - (பிரேதத்திற்குச செய்யவேண டியவையெனக) கூறிய கருமங்களையெல்லாஞ் செய்து, தீத் தலம் திருத்தி - நெருப்பிடவேண்டிய சமபப்ள்ளியும செவ்வனேயமைத்து, செல்வனை - தச ரதனது உடலை, வெய்தின் - விரைவாக, ஏற்றினா - (அந்தசமப்பள்ளியிற்) சேர்த்து, 'வீர - வீரனே! போந்து - வந்து, நந்தைபால் - உன்தந்தைக்கு, பொய் இல் மா கடன் - சாஸ்திரமுறை பிழையாதபடியுள்ள ஈமக்கடனை, கழித்தி - செய்து தீர்ப்பாய்,' என்றார்—; (எ - று.)

நூலுளோர் என்பதை யெழுவாயாக்கி, நூலுளோர் என்றார் எனக் கூட்டி யுரைப்பினுமாம். பி-ம் —[1]தீக்கலம். [2]செலுத்தி. [3]வீரன். [4]போய். ()

கஙௗ —ஈமக்கடன் செய்யவந்த பரதனைத் தந்தையின் கட்டளையைத் தெரிவித்து வசிட்டன் தடுத்தல்.

என்னும் [1]வேலையி லெழுந்த வீரனை
யன்னை தீமையா லரச னின்னையுந்
துன்னு துன்பத்தாற் றுறந்து போயினான்
முன்ன மேயெனு முனிவன் கூறினான்.

(இ - ள்.) என்னும் வேலையில்-என்று சொன்னபோது, எழுந்த - (ஈமச் சடங்குபுரியுமாறு) எழுந்துவந்த, வீரனை-பரதனை நோக்கி,—முனிவன்-வசிட்டன்,—'(பரதனே!) அரசன் - தசரதமகாராசன், அன்னை தீமையால்-(உன்) தாயின் தீயகுணத்தால், துன்னு-(மனத்து) உண்டான, துன்பத்தால் - பெரு வருத்தத்தினால், முன்னமே - முன்னமே, நின்னையும் துறந்து போயினான் - (உரிமை செய்யத்தக்கவனல்லையென்று) அந்தக் கைகேயியின் குமாரனை உன்னுறவையுமொழித்திட்டு இறந்தான்,' என-என்று, கூறினான்—; (எ-று.)

நின்னையும் என்ற உம்மை-கைகேயியையுந் தழுவிற்று. அரசன் கைகேயியையும் பரதனையும் வசிட்டனைச் சாட்சியாகக்கொண்டு உறவு துறந்தமையை "இன்னேபலவுமபகர்வா னிரகேதர்ாளேநோக்கிச, சொன்னேனின்றே யிவ ளென் றாரமல்லளதுறந்தேன, மன்னேயாவானவரு மபரதன்றனையும் மக னென், றுன்னேன் முனிவா வவனுமாகா னுரிமைக்கென்றான்" என நகர் நீங்குபடலத்து வந்ததுகொண்டு அறிக. வசிட்டனைச் சாட்சியாகக்கொண்டு மன்னவன் சொல்லினமையால், பரதன் ஈமக்கடன்செய்வதை வசிட்டமுனிவன் தடுத்தான். பி - ம் —[1]எல்லையில். (கஙௗ)

கஙௗ.—பரதன் திடுக்கிட்டு நிலைமாறியதன் வருணனை.

துறந்து போயினா [1]னெனவே தோன்றனீ
பிறந்து பேரறம் பிழைத்த [2]தென்றல்போ
லிறந்து போயினா னிருந்த தாண்டது
மறந்து வேறொரு [3]மைந்த னுங்கொலாம்.

(இ - ள்.) 'தோன்றல்-சிறந்துவிளங்குகின்ற குமாரனே! நீ பிறந்து பேர் அறம் பிழைத்தது - நீ பிறந்ததனால் தொன்றுதொட்டுவந்த (மூத்தவன் அரசு புரிதலாகிய) தருமம் மாறுபட்டது, என்றல்போல் - என்று தெரிவிப்பது போல. துறந்துபோயினான்-(உன்தந்தையார் உன்னைத்) துறந்துவிட்டுச் சென் றான்,' எனவே-என்றுதெரிவிக்கவே,—(அச்சொல்லைக்கேட்டு மனம்பொறாமல் பரதன்), இறந்துபோயினான் - இறந்து போயினவன்போலாய்விட்டான்;

(ஆனால்), ஆண்டு இருந்தது அது-அங்கே (பரதன்)இருப்பதுபோலப்பட்டது (எவ்வாறெனில்),—மறந்து - தனது இயற்கைநிலைமாறி, வேறு ஒரு மைந்தன் ஆம் கொல் - வேறொருமைந்தனாகிப்போலும்; (எ - று.)

வசிட்டமுனிவனது சொல்லைக் கேட்டவுடனே பரதன் தன்னுயிரோடு ங்கிமூர்ச்சித்துத் தெளிந்தபிறகு 'இவன் முனிவனையபத்தனல்லன்; வேறொரு வன்போலும்'என்று கண்டோர் கருதுமாறு நிலைமாறிக்கிடந்தன னென்ப தாம். நீ உரிமைக்கு ஆகாய் என்றது-'நீ உரிமைசெய்வதற்கு அருகனல்லை. முன்னையோர்நிலைக்கு மாறுபவன' என்ற கருத்தை விளக்குதலால்,நீபிறந்து பேரறம்பிழைத்ததென்று சொல்லியது போலாத லறிக இனி, இருந்தது ஆண்டதுமறந்து - இங்ஙன மிருந்ததனால ஈமக்கடன் செய்வதை மனத்திற் கொள்ளாமல மறந்திருக்க, வேறு ஒரு மைந்தன் ஆம்கொல-வேறொருமைந்த னாகிய சத்துருக்கன ஈமக்கடனைச செய்பவனானான்போலும என வசிட்டர் கூறியதாக உரைப்பதுமுண்டு. [1]உந்தை, 'மன்னனுப கொலாம என்றபாடத் திற்கு—தோன்றல்-! நீ பிறந்து பேர அறம பிழைத்தது என்றல போல் - நீ பிறந்ததனால் தொன்றுதொட்டுவந்த அரசதருமம தவறியது என்று நினைத் தான்போல, துறந்து போயினன-(உன்னைத) துறந்திட்டவனாகிய, உந்தை- உன் தந்தை, இறந்துபோயினன-இறந்திட்டான்; ஆண்டு இருந்தது அது - அப்போது அச்சொல்லைக் கூறிய்ட்ட அது, மறந்து-(உனகுணத்தை)மறந்து, வேறு ஒருமன்னன் ஆய கொல-வேறொரு அரசனுயிருந்தோ?எனப் பொருள் கூறி, பெருங்குணவானான உனகுணத்தை மனனவனமனத்திற்கொள்ளாது உன்னையும் உன் தாயுடனே துறந்திட்டேனென்று கூறியது-பெருந்துன்ப வயத்தனாகித தன்னிபறகையறிவு அழிந்ததனாலாகு மெனப பரதனைத தச ரதன் துறந்ததற்குக காரணத்தை ஒருவாறு இதனாற் கூறுகின்றான் வசிட்ட முனிவனென்க. பி-ம் —[2]என றபோது. (௬௩௩)

௬௩௪.—பரதன் தனக்கு நேர்ந்துள்ள இழிதகைமைக்கு வருந்துதலை இதுவும் அடுத்த கவியும் கூறும்.

என்று கொண்டமா தவனி யம்பலு  
நின்று நின்றுதா னெடிது யிர்த்தலு  
நன்று நன்றெனு நகைமு கிழ்த்தனன்  
குன்று குன்றிறக் குலவு தோளினன்.

(இ - ள்.) என்று மாதவன் இயம்பலும் நின்று நின்று தான் நெடிது உயிர்த்தலும் - இவ்வாறு பெருந்தவசியாகிய வசிட்டமுனிவன சொன்ன வுடனே ஒன்றுந்தோன்றாது நின்று அமமுனிவன பெருமூச்செறிந்தவள வில்,—குன்று குன்றுற குலவு தோளினன்-மலையையும (உவமையாகாமற்) பின்வாங்குமாறு விளங்குகின்ற தோளையுடையவனான அப்பரதன், நன்று நன்று என்று நகை முகிழ்த்தனன்-(தனதந்தைக்கு ஈமக்கடனைச செயவதற்குச்

தகுதியற்றவாறு தனக்கு நேர்ந்த இழிதகைமையைப்பற்றி 'என்னிலைமை நன்றாயுள்ளது, நன்றாயுள்ளது' என்று சொல்லிச் சிரித்தான்; (எ - று.)'

பரதன் நகை, எள்ளலபற்றியது. தான் பரதன்எனக்கொண்டு, முனி சொன்னவுடன் பரதன் பெருமூச்சுவிட்டு நகைத்தானென்னக்கூறலுமொன்று. கொண்டு—அசை இச்செய்யுள் அச்சிட்ட பிரதிகளிலும் பல ஏட்டுப்பிரதிகளி லும் காணப்படவில்லை. ஆயினும், சில பிரதிகளிலிருத்தலாலும், கதைத் தொடர்ச்சிக்கு ஒருவாறு ஒத்திருத்தலாலும் உரை எழுதப்பட்டது. (௧௪0)

௧௩௫ [1]இடிக்கு வாளரா [2]விடைந்த தாமெனப்
படிக்கண் வீழ்ந்தகம் பதைக்கு நெஞ்சினன்
றடுக்க லாகலாத் துயரந் தன்னுளே
துடிக்க [3]விம்மிநின் றழுது சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) (பரதன்),—வாள் அரா-கொடிய பாம்பானது, இடிக்கு—, இடைந்தது ஆம் என-அஞ்சிநடுங்கியதுபோல, (வசிட்டமுனிவன் சொல்லைக் கேட்டு நடுங்கி), படிக்கண் வீழ்ந்து-பூமியில் விழுந்து, அகம் பதைக்கும் நெஞ் சினன்-உள்ளேயே துடிக்கின்ற மனத்தையுடையவனாய், தடுக்கல் ஆகலா துயரம் தன்னுளே துடிக்க-வெளிக்குக்காட்டாமல் தடுக்கவேண்டுமென்றாலும் தடுக்கமுடியாத துயரம் தன்மனத்தினுள்ளிருந்து வருத்த, விம்மிநின்று - பொருமியிருந்து, அழுது—, சொல்லுவான்-சொல்லலானான்; (எ - று.)

துயரம் உள்ளடக்காமையாற் பரதன் சில கூறலானானென்க அவற்றை மேல் அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க பி-ம்.—[1]இடிக்கண். [2]இடைவது. [3]விம்மினன். (௧௪௧)

**௧௩௬—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - பரதன் அழுதுகூறும் வார்த்தை.**

உரைசெய் [1]மன்னன்மற் [2]றென்னின் யாவரே
யிரவி தன்குலத் தெந்தை முந்தையோர்
[3]பிரேத பூசனைக் குரிய பேறிலே
னரசு செய்யவோ [4]வமைவ தாயினேன்.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பிரேத பூசனைக்கு-பிரேதத்திற்குச்செய்யுஞ் சடங்கைச் செய் வதற்கு, உரிய-ஏற்ற, பேறு-பாக்கியத்தை, இலேன்-பெறாத யான—, அரசு செய்யவோ-அரசனாகஇருந்து இராச்சியத்தை யாளவதற்கோ, அமைவது ஆயி னேன்-தகுதியுடையவனாயினேன! இரவிதன் குலத்து எந்தை முந்தையோர்- சூரியகுலத்து உதித்த எனதுதந்தையின் முன்னோர்களில், உரை செய் மன் னன் - கீர்த்திபெற்ற அரசன், என்னில் மற்று யாவரே - என்னைக்காட்டி லும் வேறு யாவருளர்? (எ - று)

இராச்சியத்தை ஆட்சிபுரியத் தகுதிபெற்றும் பிரேதபூசனை செய்யத் தகுதிபெறாமலும் இப்படி எவரேனும் எமது சூரியகுலத்தில் முன்பு உதித்த வரில் இருந்தோருண்டோ? எவர்க்கும் இல்லாச்சிறப்பு எனக்குக்கிடைத்த

லால் என்னைப்போற் கீர்த்திபெற்றவ ரிலலையென்று, பரதன் பிறகுறிப்பு ணையால் தனக்கு நேர்ந்துள்ள இழிந்தநிலைமைக்கு வருந்திக் கூறுகின்றா னென்க. பி-ம் —[1]மன்னன. [2]என்னிலடாருளா, உன்னிலென்னில்யாா. [3]பிரதபூசனை [4]ஆவது (கூசஉ)

கூ௩எ. பூவி னான்முகன் [1]புதல்வ னாதியாந்
தாவின் மன்னர்தந் தரும நீதியாற்
றேவ ராயினார் [2]சிறுவ னாகியே
[3]யாவ நான்பிறந் [4]தவத்த [5]னானவா.

(இ - ள்) பூவில் நான்முகன் புதல்வன் - திருமாலின் உந்திததாமரைப் பூவில் தோன்றிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனது புதல்வனே! ஆதி ஆம் தா இல மன்னர்-(எமதுலத்துக்) கொன்றுதொட்டுள்ள குற்றமற்ற பூர்விக அரசர்கள், தம தரும நீதியால - தருமசாஸ்திரத்திற்கு முரணாகாத தமது ஒழுக்கத்தினால், தேவர் ஆயினார் - விண்ணுலகத்தை யடைந்தவராயி னார்; நான பிறந்து சிறுவன ஆகி-நான பிறந்து சிறுவனாகஇருக்கும பொழு தே, அவத்தன் ஆன ஆ-வீணனாய் - ஆனபடி எனனே! ஆ-! பேரா'!(எ-று.)

'என்குலத்தோரா யாவரும் பெருநான் அரசபரிபாலன நீதிநெறிதவறாத ஒழுக்கத்தினாலே வானுலகத்தை யடைந்தனர். நானோ சிறுவனாயிருக்கும பொழுதே அனர்த்தத்துக்கு உள்ளானேனே'' என்று மனம்நொந்து பரதன் கூறினானென்க 'பூவினான்முகன்புதல்வன்'என்பது - வசிட்டமுனி வனைநோக்கிய விளியின் பிரமபுத்திரனான இப்பரதனது குலத்துப் பூருவபுருஷராகி அரசபரிபாலனம் செய்தவர். பூவினான்முகன்புதல்வன் என்ற இத தொடரை, 'ஆதியாம' என்பதனோடு சேர்த்து உரைகூறுதல பொருந்தாது. இவ்வளவு சிறுபிராயத்திற்குள் தனக்கு இந்த அவமானம் நேர்ந்ததே' என்ற வருத தந்தோன்ற, 'சிறுவனாகியே' என்றான ஆவ என்பது இரக்கப்பொருளில் வருதலை 'நாயினேனை யாவ வென்றருள் ?'' என்ற திருக்கோவையாரிலுங் காணக. அவத்தன - அவமானமடைநதவன. பி-ம் —[1]புதல்வ ராதி யாய. [2]சிறுவராலென்று ஆவியான. [3]அவத்த [5]ஆயினேன. (கூசங)

கூ௩அ. துன்னு தாள்வளஞ் சுமந்த தாழைபிற
பன்னு வான்குலப பதடி யாயினே
னென்னை யென்னையே யீன்ற [1]காத்த[2]வென்
னன்னை யாரெனக கழகு செய்தவா.

(இ-ள்) துன்னு தாள வளம சுமந்த தாழையில-நெருங்கிய தாள் வளத் தைக்கொண்ட தென்னையின, பன்னு வான குலே-சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிற சிறந்த குலையினிடையிலேயுள்ள, பதடி ஆயினேன்-(ஊமைக்காய)போலாயி னேன்; என்னை ஈன்று காதத என அன்னையார - என்னைப பெற்றுப் பாது காதத என்தாயார், எனக்கு அழகு செய்த ஆ - எனக்கு நன்மைசெய்தவகை, என்னையே - எங்ஙனம் உள்ளது! (எ - று.)

என்தாய் என்னைப்பெற்றுப் பாதுகாவாம லொழிந்திருப்பின் எனக்கு நன்மையுண்டாயிருக்குமென்பது குறிப்பு. தேங்காய்க்குலையி னிடையிலேயுள்ளதும் வெளியிலே பெறாதுவிடப்படுவதுமான ஊமைக்காய்போல, சிறந்த நற்குணமுடையார் தோன்றிய இரதசூரியகுலத்தில் நான் தோன்றியதென்கின்றான், பரதன் வருத்தத்தினால் அடுக்கி, 'என்னை என்னையே' என்று கூறுகின்றானெனினுமாம். குலையென்பதற்குத் தாழம்பூக்குலையென்று கூறுவாரும், உளர். அவ்வுரைக்குப் பதடியென்பது - பூக்குலையினிடையிலுள்ள சோற்றைக் குறிக்கும். பி-ம் —[1]காத்தல. [2]எம. [3]எமக்கு. (௯௪௪)

### ௧௩௯.—வசிட்டன் சத்துருக்கினனைக்கொண்டு மன்னவனுக்கு ஈமக்கடனை முடித்தல்.

என்று கூறி[1]நின் றிடரின் மூழ்குமத்
துன்று தாரவற் கிளைய தோன்றலா
லன்று [2]நேர்கட னமைவ தாக்கினா
னின்று நான்மறை நெறி செ[3]னீமையான்.

(இ - ள்.) நால் மறை நெறி நின்று செல நீர்மையான - நான்குவகைப்பட்ட வேதங்களிற்கூறிய முறைப்படியே நின்று சடங்குகளை நடத்துந்தன்மையுள்ள அந்தவசிட்டன்,—என்று—, கூறி நின்று-, இடரில் மூழ்கும்-துன்பத்துள்மூழ்கிய, அ துன்று தாரற்கு-(மலர்கள்) நெருங்கிய மாலைசூடிய அந்தப்பரதனுக்கு, இளைய தோன்றலால்-பின்பிறந்தவனான சத்துருக்கினனைக்கொண்டு, அன்று - அப்பொழுது, நேர - செய்யவேண்டிய, கடன் - ஈமக்கடனை, அமைவது ஆக்கினான் - முறைப்படியே நடத்தினான்; (எ - று.)— பி-ம் —[1]நொந்து. [2]கோக்கடன். [3]செய்நீர்மையான. (௯௪௫)

### ௧௪௦.—பட்டமஹிஷியரை யொழிந்த மன்னன்தேவிமார் சககமனஞ்செய்தல்.

இழையு மாரமு மிடையு [1]மின்னிடக்
குழையு [2]மாமலர்க் [3]கொம்ப னாரடாந்
[4]தழையின் முண்டகந் தழுவு கானிடை
[5]முழையின் மஞ்ஞைபோ லெரியின் மூழ்கினார்.

(இ - ள்.) [1]குழையும் மா மலர் கொம்பு அனார்தாம - ஒலகியொசியுந்தன்மையுள்ள சிறந்த பூங்கொடிபோன்ற மன்னன்தேவிமார்,—ஆரமும் இழைஉம இடைஉம் மின்னிட-(தாம பூண்ட முத்துமாலை முதலிய) வடங்களும மற்றுமுள்ள அணிகலங்களும(தமது இடையும விளங்கித்தோன்ற,தழை இல் முண்டகம் தழுவு கானிடை - இலையில்லாத தாமரைமலர்நிரம்பியுள்ள இடத்து, முழையில மஞ்ஞை போல் - மலைக்குகையில வாழும மயிலினம் புகுவதுபோல, எரியில மூழ்கினார - தீயிற் குளித்தார்கள்; (எ - று.)

பத்தினிப்பெணடிர் தாமரைப்பொய்கையிற் குளிப்பதுபோற் கணவனோடு ஈமப்பள்ளியிற் புகுந்து மனங்குளிர்ந்து நல்லுலகம்புகுவரென்று பிறநூல்க ளிற் கூறுவது, இங்குக் காணததககது. இராமன்முதலிய புதல்வரைப்பெற்ற கோசலை முதலியோரைத் தவிர்த்து,மற்றைததேவிமார புதல்வரைப்பெறுதோ ராகையால் மேலுலகம்புகுமாறு கணவனுடனே ஈமப்பள்ளித்தீயிற் குதிதது, உயிர்நீத்தமை இதனாற் கூறப்பட்டது. பி - ம் —[1]மனனிடக. மின்னிடைக். [2]நாள். [3]கொமபனாகளும [4]தழைபினமுளளிபதழுவு, தழையுமுள்ளிலவுலவு, தழையுமுள்ளியுநதழுவு. [5]நழையும. (கூசகூ)

கசக —தீக்குளித்த மங்கைமார் நற்கதிசேர்தல்.

அங்கி நீரினுங் குளிர வம்புயத்
திஙகள் வாண்முகந் திரு[1]வி ளஙகுறச
சங்கை [2]நீர்ந்துதங் கணவர் பின்செலு
[3]நங்கை மார்புகு முலக நண்ணினா

(இ - ள்.) அமபுயம திஙகள வாள முகம திரு விளஙகுற - தாமரைமலா போலவும் சநதிரன்போலவும ஒளிவிளஙகுகின்ற (தம முகம பின்னும) ஒளி பெற்றுததோனற, அஙகி நீரின உம குளிர-(தாம குளிதத) அககினியும (தம கணவனது மேனியைத் தழுவுதலால நீரைககாட்டிலும குளிாநதுதோன்ற, சஙகை நீாநது-மனததுயரம நீஙகி,—தம கணவர பின செலும நஙகைமார புகும உலகம - தம கணவனுடனே உயிர்நீககும கறபுடையார புகுகின்ற நற் கதியை, (தீககுளிததமகளிர . நண்ணினா - சோநதார; (எ - று.)

மனததில் மகிழ்ச்சியுடனே தீககுளிததமையும. கறபுடையாாககு அக கினிககடவுள சுடாமையும் தோனற, 'அஙகிநீரினுங குளிர முகந திரு விளஙகுகிற' என்றார். பி-ம் —[1]விளஙகிடச. விளககுறச. [2]நீதாததழுவுகற் புடை, நீதாததழுவுகறபினை. [3]மஙகைமாாகளுமகாசைமனனிஞா. (கூசஎ)

கச௨.—ஈமக்கடன்முடிந்தபின் பரதன் மனைசேர்தல்.

அனைய [1]செயகையார வரசர் கோமகற்
கினைய தனமையா லினைவ செயதுபின்
மனையி னெயதினான் மரபின வாழ்வினை
வினையி னெயதுமோர பிணியின வேலையான்.

(இ - ள.) அனைய செயகை ஆ-அவவாறானசெயகை நிகழ்ந்ததாக [மன்னவன் தேவியர் தீககுளிததாராக] —இனைய தனமையால-இவ்வாறான தன்மையினால, (சதருககனனைககொணடு). அரசர்கோமகற்கு-(இறந்த) தசரத சக்கரவாததிககு.இயைவ செயது-செயயககடவ ஈமககடனகளைச செய்து,— மரபின் வாழ்வினை - க்ஷத்திரியவமிசததுககுஉரிய அரசவாழ்ககையை, வினையின் - (தாயின்) தீச்செயகையால, எயதும - அடைதற்குஉரிய, ஓர பிணியின் வேலையான் - ஒப்பிலலாத மனததுயரமாகிற கடலைககொணடவனான பரதன், பின் - பிறகு, மனையின எய்தினான் - வீட்டைசசோந்தான; (எ-று.)

இதனால், தஹநஸம்ஸ்காரம் நிகழ்த்தியபின், பரதன்மனையை யடைந்தமை கூறப்பட்டது. பி - ம் —[1]செய்கையால். [2]செய்தபின். (௯௪௮)

௧௪௩.—தசாஹம்வரைச் சடங்கு நிகழ்த்தியமை.

ஐந்து மைந்துநா ளூழி யாமென
மைந்தன் வெந்துயர் கடலின் வைகினான்
றந்தை தன்வயிற் றரும மியாவையு
முந்து நூலுளோர் முறையின் முற்றினான்.

(இ - ள்.) மைந்தன் - பரதன்,—ஐந்தும் ஐந்துநாளும் - பத்துநாள்களும், ஊழி ஆம் என - ஒரு யுகம்போலத்தோன்ற [மிகவும் அரிதிற்கழிய], (அந்நாள்களில்), வெம் துயர் கடலின் வைகினான் - கொடிய துன்பக்கடலுள் தங்கியவனாய், தந்தைதன் வயின் தருமம் யாவையும் - தந்தையிறந்ததற்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம், முந்து நூலுளோர் முறையின் - பழமையான தருமசாத்திரத்தவர் கூறிய முறைப்படி, முற்றினான் - செய்துமுடித்தான்; (எ - று.)—மைந்தன் - சத்துருக்கினன் என்றலுமுண்டு. பத்துநாள் தீட்டுக்காத்தமை, முன்னிரண்டடிகளாற் கூறப்பட்டது. (௯௪௯)

௧௪௪.—மன்னவனது கிரியையாவும் முடிந்தபின் வசிட்டன் இராச்சியத்தை நடப்பிக்குமாறு ஆலோசிக்கப் பரதனை வந்துசேர்தல்.

முற்று முற்றுவித் துதவி [1]மும்மைநூற்
[2]சுற்றம் [3]யாவருந் தொடரத் தோன்றினான்
வெற்றி மாதவன் வினை [4]முடித்தவன்
[5]கொற்ற வேனெடுங் குமரற் [6]கூடினான்.

(இ - ள்.) முற்றும் உதவி முற்றுவித்து - சடங்குகளையெல்லாம் உடனிருந்து முடிப்பித்து,—வினை முடித்தவன் - வினையினின்று நீங்கினவனாகிய, வெற்றி மாதவன் - வெற்றிபெற்ற பெருந்தவத்தையுடையவனான வசிட்ட முனிவன், மும்மை நூல் சுற்றம் யாவரும் தொடர - முப்புரிநூலாயமைந்த யஞ்ஞோபவீதத்தை யணிந்த இனத்தவரான அந்தணர்யாவரும் (தன்னைத்) தொடர்ந்துவர, தோன்றினான் - (தன்னிருக்கையினின்று) வெளிப்பட்டு, கொற்றம் வேல் நெடு குமரன் - வெற்றிபெற்ற வேற்படையைக்கொண்ட குமாரனாகிய பரதனை, கூடினான் - வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

வசிட்டன் பரதனைக்கூடியது - இராச்சியத்தை நடத்தவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்தலின்பொருட்டாகும். 'பிரமதேஜசுக்கு முன்னே க்ஷத்திரிய பலம் நிற்காது' என்றுசொல்லி நிரூபித்து அரசத்தன்மையைநீத்து அந்தணத்தன்மையைமேற்கொள்ளுமாறு விசுவாமித்திரனைச் செய்வித்த தவமகிமையையுடையவனாதலின், வசிட்டமுனிவனை, 'வெற்றிமாதவன்' என்றார். மாதவன் முற்றுவித்துக் கூடினானென்க. பி - ம் —[1]முற்றுநூற். [2]சுற்றமும். [3]யாவையும். [4]முடித்தவக. [5]கொற்றவன். [6]கூறினன், கூறுவான். (௯௫௦)

**௧௪௫.—அறிஞருடனே மந்திரிமார்களும், இராச்சியம் அரசின்றியிருப்பதுபற்றி ஆலோசிக்கவருதல்.**

மன்ன ரின்றியே [1]வையம் வைகலுந்
தொன்மை யன்றெனத் துணியு நெஞ்சினா
ரன்ன மாநிலத் தறிஞர் தம்மொடு
முன்னை மந்திரக் கிழவர் முந்தினார்.

(இ - ள்.) முன்னை மந்திரம் கிழவர் - தொன்றுதொட்ட ஆலோசனைக் குரிய மந்திரிமார், 'வையம் - இந்த இராச்சியம், மன்னர் இன்றியே-அரசனைப் பெறாமல், வைகல் - இருப்பது தொன்மை அன்று - பழமையாய்வந்த முறைமையன்று', என - என்றுகாரணத்தால், துணியும் - (மன்னனையேற் படுத்தவேணும் என்று) உறுதியாகவுணர்ந்த, நெஞ்சினர் - மனத்தையுடைய வர்களாய்,—அன்ன மா நிலத்து அறிஞர் தம்மொடும்-அந்தப் பெரிய இராச சியத்திலுள்ள அறிவுள்ள பெரியோர்களுடனே, முந்தினர் - முற்பட்டுவந் தனர்; (எ - று.)

பழமையான மந்திரியரும் அங்கு அவ்வறிஞருடனே அரசனை யேற் படுத்தவேண்டுவது முக்கிய மென்ற கருத்துடனே வந்து சேர்ந்தன ரென்ப தாம். அராஜகமான ஜநபதத்தில் [நாட்டில்] விளையுந் தீங்குகளை ஸ்ரீவான் மீகிமுனிவர் ஒருஸர்க்கத்தாற் கூறியுள்ளார். தான் - அசை. பி - ம்.— [1]வைகுமவையகம், வைகுமவையமுன்.　　(௬௯௧)

பள்ளிபடைப்படலம் முற்றிற்று.

## ௧௦-ஆவது ஆறுசெல்படலம்.

பரதன் சித்திரகூடத்துக்குப் பயணப்பட்டுச்சென்ற கதையைச் சொல் லும் படல மென்பது பொருள். ஆறு-வழி. அச்சிட்டபிரதியில் ஆற்றுப்படல மென்று இப்படலத்துக்குப் பெயர் காணப்படினும், பல ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டதாலும் விளக்கமாக இருப்பதாலும், இப்பெயர் கொள்ளப் பட்டது.

வசிட்டமுனிவனும் பரதனருகிலுள்ளானென்று வந்துசேர்ந்த மந்திரி மார் முதலியோர் பரதனை வணங்கிச் சூழ்ந்திருக்க, சுமந்திரன் குறிப்போடு வசிட்டன் முகத்தை நோக்க, நோக்கினுற் குறிப்புணர்ந்த வசிட்டன் 'உலகு காக்குதி: இது நினக்கடன் அரசின்றி இங்கும் மேலும் எங்குமில்லை: தருமம் அரசினலதான் நிற்கும் அரசனாகிய உந்தை பிறந்தனன். உம்முன் வனஞ் சென்றான் வரத்தினலெந்த பேரிசைக் காப்பாய இதுகுறித்தே யாம் இங் குத் திரண்டது' என்று தம்மனக்கருத்தைச் சொல்ல, அதுகேட்ட பரதன் நஞ்சுண்டார்தானபோல நடுநடுங்கி,நாக்குழறக் கண்ணீர் அருவிபோற்பொழிய மூர்ச்சித்துப் பின்தெளிந்து மூன்றுலகினுக்குமமுதல்வனையமுன்தோன்றியவ னிருக்க, யான் மகுடஞ்சூடுதல் தருமமென்று சான்றவரும் சொல்லலா

யிற்றே. இது கலிகாலமோ? எங்கேனும் மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசு புரிதல் உண்டாயிற் காட்டுக ஒருகால், நான் அரசுபுரிவது நன்னெறியேயென்று நிரூபித்தாலும். இவ்வரசை ஏற்று வாழேன் இராமபிரானை யழைத்துவந்து முடிசூட்டமுயல்வேன் அன்னவன் இணங்காவிடின் அவனுடன் கானகத்து வசிப்பேன் மாறுகூறின், உயிர்துறப்பேன்' என்று உறுதியாகக் கூற, கேட்ட சபையோர் பரதன் தூய்மையை வியந்துநிற்க, பரதன் இளையோனையழைத்து, 'ஸ்ரீராமபிரானை அழைத்துவருவதனை முரசறைந்துசாற்றி, தானையையும் விரைவினிலெழுக என்று கூறுவாய்' என்ன, அவனும் அங்ஙனமே செய்ய, யாவரும் இராமனையழைத்துவர மனக்கிளர்ச்சிகொண்டுபுறப்பட்டனர். அறிஞர்முதல் சிறியவரை யாவரும் புறப்பட்டுவிட்டதால் அயோத்தியே வெறிச்சென்றுபோயிற்று இங்ஙனம் சேனையும் நகரத்தாரும் செல்ல, பரதன் தன்னைபிற சீரைசாத்தி முனிவர்கோலத்துடனே தம்பியும் உடன்வர, தாயரும் தவத்தவரும் மந்திரியரும் அளவிலசுற்றமும் அந்தணரும் தொடர்ந்துவர, தேரின்மீது சென்று புரிசைவாயிலிற் போக, மந்தரையென்னுங் கூனியும் அத்திரளில் உந்திப்போதலைச் சத்துருக்கினன் கண்டு அந்தரத்துஎற்றுவான் பற்றலும், பரதன் தடுத்து, 'முன்னையர் முறைமைக்கெடுத்த பாவியாகிய என்னன்னையைச் சினந்தின்னன்று செய்திருப்பேன் என்னையன் முனியுமென்று விட்டிட்டேன் கூனியின்மீது வெகுண்டோமாயினும் ஐயன் முனியுமென்று இவளையும் விட்டிடு நாம்போதும்' என்ன. சத்துருக்கினனும் விட்டிட்டான். பிறகு பரதன் யாவரோடும் புறப்பட்டுச்சென்று இராமன்தங்கியசோலையில் தங்கிக் கண்ணீரருவியின்மூழ்கி வீரன் வைகியபுல்லணைமருங்கில் தானும் பொடியில் வைகி, அங்குநின்று இராமன் காலினால் நடந்து சென்றானென்று தானும் சேனைமுதலியதொடர நடந்துசென்றனனென்பது; இப்படலத்துக் கூறிய பொருள்.

வேறு.

க.—அறிஞரோடுமுந்திய மந்திரிமாரும் அங்கு வந்துநெருங்குதல்.

வரன்முறை தெரிந்துணர் [1]மறையின் மாதவத்
தருமறை [2]முனிவனு [3]மாண்டை யானென
விரைவின்வந் தீண்டினர் விரகி னெய்தினர்
பரதனை வணங்கினர் [4]பரியு நெஞ்சினர்.

(இ - ள்) பரியும் நெஞ்சினர் - அன்புகொண்ட மனத்தையுடையவராகி, விரகின் எய்தினர் - சூழ்ச்சித்திறனோடு பொருந்தியவரான மந்திரக்கிழவர்,— 'வரல் முறை தெரிந்து உணர் மறையின் - வரலாற்று முறைமையினாலாராய்ந்து அறிந்த வேதங்களையுடைய, மா தவத்து அரு மறை - பெருந்தவத்தின் அருமையான இரகசியங்களை யறிந்த, முனிவனும் - வசிட்டனும், ஆண்டையான் - அந்த இராசசபையிலிருக்கின்றான்'; என - என்று, விரைவின் வந்து ஈண்டினர் - விரைந்து (அந்த இராசசபையை) வந்துசேர்ந்து, பரதனை வணங்கினர்—; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில், 'மந்திரக்கிழவர் முந்தினா' என்று கூறிய கவி, இதனால், அவர்கள் வந்துசேர்ந்து பரதனை வணங்கியமையைக் கூறுகின்றார். விரகு - ஆலோசிக்குந் திறம்; அதனோடுபொருந்தியவரெனவே, 'விரகினெய்தினா' என்ற தொடர் - மந்திரிமாரைக் காட்டிற்று. சூரியகுலத்தாராண்டுவந்த கோசலதேசம் அரசனின்றிப் பாழ்த்துப்போகக்கூடா தென்ற கருத்துடைய வர் அமைச்சிரிமா ரென்பார் 'பரியுநெஞ்சினா' என்றார் "அடியளந்தான்" என்றவிடத்துப்போல 'அருமறைமுனிவன்' என்ற தொடர் வசிட்டமுனிவனுக்கு வாளாபெயராயினற தெனப்பாருமுளர். ஈண்டினா - முற்றெச்சம். பி - ம்:—[1]மரபின. [2]முனிவரும. [3]ஆணடையாகளும். [4]நெஞ்சினா. (கூ௰௨)

உ.—வந்தவர் யாவரும் பரதனைச் சூழ்ந்திருத்தல்.

மந்திரக் கிழவரு நகர மாந்தருந்
தந்திரத் தலைவருந் [1]தரணி பாலரு
மந்தர முனிவரோ டறிஞர் யாவருஞ்
சுந்தரக் குரிசிலை [2]மரபிற் சுற்றினர்.

(இ - ள்.) அந்தரம் முனிவரோடு - (தவவலிமையால்) ஆகாயத்திலுஞ் சஞ்சரிக்குஞ் சித்திபெற்ற முனிவர்களுடனே, மந்திரம் கிழவரும் - மந்திரிமார்களும், நகரம் மாந்தரும் - நகரத்திலுள்ள பிரதானஜனங்களும், தந்திரம் தலைவரும் - சேனாபதிகளும், தரணிபாலரும் - மன்னவர்களுமாகிய, அறிஞர் யாவரும் - புத்திமான்களெல்லோரும், சுந்தரம் குரிசிலை - அழகுள்ள சிறந்த ஆண்குமரனான பரதனை, மரபின - முறைமையினால், சுற்றினர் - சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; (எ - று.)

நகரமாந்தர் முதலியோர் பரதனை நெருங்கிச் சேர்ந்தன ரென்றவாறு. சென்ற படலத்தின் ஈற்றுச் செய்யுளில் "அன்னமாநிலத் தறிஞர்தமமொடும், முன்னைமந்திரக் கிழவர் முந்தினா" என்று கூறிய கவி, இப்படலத்தின் முதற்செய்யுளால் மந்திரிமார் நெருங்கியமையையே கூறி, இந்தச் செய்யுளால் மற்றையோர் நெருங்கியமையைக் கூறக் கருதி மந்திரிமார்நெருங்கியமையையும் அனுவாதமுகத்தாற் கூறின ரெனக். பி - ம்:—[1]தரணிவாணரும், தரணிவாணரோடு. [2]முறையிற். (கூ௰௩)

ந.—பரதனை இராச்சியம்ஆளும்படிகூறவேணுமென்ற குறிப்புடனே சுமந்திரன் வசிட்டமுனிவனை நோக்குதல்.

சுற்றின ரிருந்துழிச் சுமந்தி ரப்பெயர்ப்
பொற்றடந் தேர்வலான் புலமை யுள்ளத்தான்
[1]கொற்றவற் குறுபொருள் குறித்த கொள்கையான்
முற்றுணர் [2]முனிவனை முகத்து நோக்கினான்.

(இ - ள்.) சுற்றினர் இருந்த உழி - (மந்திரக்கிழவர் முதலியோர் கீழ்க் கூறியவாறு) சூழ்ந்திருந்தபோது, புலமை உள்ளத்தான் - அறிவுமிக்க மன முடையவனும், சுமந்திரன் பெயர் பொன் தட தேர வலான் - அழகியபெரிய தேரையோட்டுதலில் வல்லவனுமான சுமந்திரனென்பவன்,—கொற்றவற்கு உறு பொருள் குறித்த கொள்கையான் - வெற்றி பொருந்திய மன்னவகுமார னாகிய பரதனுக்கு (மனத்தினுள்ளே) பொருந்திய எண்ணத்தைக் குறிப்பினு லுணர்ந்த கொள்கையையுடையவனாய,(அக்கருத்தைப் பலருக்குந் தெரிவிக்கு மாறு அப்பரதன் வாயமூலமாகவே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு), முற்று உணர் முனிவனை - முழுதும் அறிந்த முனிவனாகிய வசிட்டனை, முகத்து நோக்கினான் - (பரதனை இராச்சியத்தை அங்கீகரிக்கும்படி சொல்லவேண்டு மென்ற குறிப்புடனே) முகத்தைப் பார்த்தான்; (எ - று.)

பரதனை அரசுபுரியுமாறு சொல்லவேண்டுமென்பது சுமந்திரனுடைய கருத்தாதல் மேற்செய்யுளில் விளங்கும். [1]கொற்றவற் குரிசிலைக்குறித்த கொள்கையான் என்ற பாடத்துக்கு - வெற்றிபொருந்திய அந்தப்பரதனை இராசியாதிபதியாகுமாறு சொல்லவேண்டுமென்று கருதிய எண்ணத்தை யுடையவனாய என்று பொருள் காண்க. காலதேசவர்த்தமானங்களையறிந்து சொல்லவல்லவன் வசிட்டனென்பார் 'முற்றுணர்முனிவனை' என்றார். பொற்றடந்தேரவல சுமந்திரப்பெயரினன் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டுக. பி - ம் —[1]கொற்றவற்குறுபொருளுணர்ந்த [2]முனிவரை. (௬௫௪)

**௪ —சுமந்திரன்கருத்தை யறிந்த வசிட்டன் பரதனை உலகத்தையாளுமாறு சொல்லத் தொடங்குதல்.**

[1]நோக்கினற் சுமந்திர னுவல லுற்றதை
வாக்கினா லன்றியே யுணர்ந்த மாதவன்
காக்குதி [2]யுலகினின் [3]கடனி தாமெனக்
கோக்குமா ரனுக்கது தெரியக் [4]கூறுவான்.

(இ - ள்.) சுமந்திரன்—,—நோக்கினல் - கண்சாடையினால், நுவலல் உற்றதை - சொல்லுவதற்குப் பொருந்தியதை [சொல்லியதை] வாக்கினால் அன்றியே - வாயினாற் சொல்லுதலில்லாமலே. உணர்ந்த - தெரிந்துகொண்ட, மா தவன் - பெருந்தவத்தினனாகிய வசிட்டமுனிவன், 'உலகம் காக்குதி - இராச்சியத்தைப் பாதுகாப்பாய்: இது - இச்செயலை. நின் கடன் நீ செய்ய வேண்டிய செயலாம,' என - என்று, கோ குமரனுக்கு - அரசகுமாரனாகிய பரதனுக்கு, அது - அவ்விஷயத்தை, தெரிய - விளங்குமாறு, கூறுவான் - சொல்லுவானானான்; (எ - று.)—அதனை, மேல எழுகவிகளிற் காண்க.

ஆம் - அசை. பி - ம் —[1]நோக்கினன், நோக்கிய. [2]உலகிது, உலகின். [3]கடனது. [4]கூறினன். (௬௫௫)

ரு.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள் ஒருதொடர்: வசிட்டமுனிவன் வார்த்தை.

வேதிய ரருந்தவர் [1]விருத்தர் வேந்தர்க
[2]ளாதியர் நின்வயி னடைந்த காரிய
நீதியுந் தருமமு [3]நிறுவ நீயிது
கோதறு [4]குணத்தினாய் [5]மனத்துக் கோடியால்.

(இ-ள்.) (பரதனைநோக்கி வசிட்டமுனிவன் கூறுவான்)—கோது அறு குணத்தினாய் - குற்றமற்ற குணத்தையுடையவனே! வேதியர் - வேதம்வல்ல பிராமணர்களும், அருந்தவர்-(பிறர்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைச்செய்யும் முனிவர்களும், விருத்தர் - வயதுசென்றவரான (இந்நகரத்துப்) பெரியோர்களும், வேந்தர்கள்-அரசர்களும், ஆதியர்-முதலியவர்கள், நின்வயின்-உன்னிடத்து, அடைந்த-வந்துசேர்ந்த, காரியம்—, (என்னவெனில்),—(இப்போது அரசனில்லாமையாற் கெடப்போவனவாகவுள்ள), நீதிஉம்-நியாயமும், தருமம்உம்-குலாசாரங்களும், நிறுவ - நிலைநிறுத்துதலின்பொருட்டேயாகும்: நீ—, இது-இதனை, மனத்து கோடி - நெஞ்சிலேகொண்டு ஆராய்வாயாக; (எ - று.)

நீதி - சிறியோரைப் பெரியோர் நலியாமைமுதலியன. பி-ம்:—[1]விருத்த வேந்தர்கள். [2]ஆதியாய. [3]நிறுத்தி, நிறுவி. [4]மனத்தினய. [5]மனத்துட். (௬௫௬)

௬. [1]தருமமென் றொருபொரு [2]ளெந்து காட்டுத
லருமையென் பது[3]பெரி தறிதி யையநீ
யிருமையுந் தருவத[4]னிசைவ [5]தீண்டிது
[6]தெருண்மனத் தார்செயுஞ் செயலி தாகுமால்.

(இ - ள்.) தருமம் என்ற ஒரு பொருள் - தருமமென்கின்ற ஒப்பற்ற பொருளை, எந்து - (யாவரையும்) அநுஷ்டிக்கச்செய்து, காட்டுதல - நிலைநிறுத்துவது, அருமை-அருமையானசெயலாகும்,' என்பது - என்ற இவ்விஷயத்தை, ஐய-ஐயனே! நீ—, பெரிது அறிதி - நன்கு உணர்வாய்; ஈண்டு - இப்போது, இது-(இராச்சியத்தைமேற்கொள்வதாகிய) இத்தருமம், இருமை உம் - இம்மைமறுமையென்ற இரண்டையும், தருவதற்கு—, இயைவது - பொருந்தியதாகும்; இது-இந்தத்தருமம், தெருள் மனத்தார் செயும்-தெளிந்த மனத்தையுடையவர் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய, செயல் ஆகும்—; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை தேற்றமுமாம்.

கீழ்ச்செய்யுளில் நீதியையும் தருமத்தையும் நிறுவவேண்டுமென்றுகூறிய வசிட்டமுனிவன், இதனால் அந்தத்தருமத்தின்சிறப்பையும், தெள்ளறிவினர் தவறாமல் அந்தத்தருமத்தை மேற்கொண்டொழுகுவ ரென்பதையுங் கூறுகின்றான். பி-ம்:—[1]கருமம். [2]எடுத்துக்காட்டுதல. [3]பிறிது. [4]இசைவது. [5]ஈண்டது. [6]திருமனந்தனிலிவைதெரிதியாலையா, தெருமருந்தனக்குசோவிலாமையால், தெருணமனத்துனக்கது சோவிலாமையால், தெருண்மனந்தனக் [?] செறிவிலாமையே, தெருணமனத்தார்க்கலாற் றெரிதற் பாலதோ.

ஏ. [1]வள்ளுறு வயிரவா ளரசில் [2]வையக
நள்ளுறு கதிரிலாப் பகலு [3]நாளொடுந்
தெள்ளுறு மதியிலா விரவுந் [4]தேர்தரி
[5]னுள்ளுறை யுயிரிலா [6]வுடலு [7]மொக்குமே.

(இ - ள்.) தோதரின் - ஆராயுமிடத்து,—வள் உறு வயிரம் வாள் அரசு இல்-உறையிற்பொருந்துந்தன்மையுள்ள உறுதியான வாட்படையைப் பூண்டுள்ள அரசனைப் பெற்றிராத, வை யகம்-உலகமானது,—நள் உறு கதிர இலா பகல்உம-(யாவரும்)விரும்புகின்ற சூரியனைப் பெற்றிராத பகலையும்,நாளொடு உம் தெள் உறு மதி இலா இரவுஉம்-நட்சத்திரங்களுடனே தெளிவுபொருந்திய [குளிர்ந்தகிரணங்களையுடைய] சந்திரனைப்பெற்றிராத இராத்திரியையும், உள் உறை உயிர இலா உடல்உம் - உள்ளேபொருந்திய உயிரைப்பெற்றிராத [உயிர்நீங்கிய] உடலையும், ஒக்கும்—; (எ - று)

இதனால், தருமத்தை நிலைநாட்டுகின்ற அரசன் உலகத்திற்கு இன்றியமையாதவனென்பதை உபமானமுகத்தால் எடுத்துக்காட்டியவாறு. வள்-கூர்மையுமாம். நள் உறு கதிர என்பதற்கு - (எல்லாக்கிரகங்களுந் தன்னைச் சூழத் தான்)நடுவில் உறுகின்ற சூரியன் எனினுமாம். ஏற்றடி-முற்றுமோனை.
பி ம்.—[1]வள்ளுறை. [2]வையமும். [3]நாடோறும், நாளிலும். [4]தோவரும், தோந்திடின், தோந்திடல், தேருமு, தேவுடன். [5]உள்ளுறும். [6]உடம்பும். [7]ஒக்குமால்.

அ தேவர்த முலகினுந் தீமை செய்துழன்
மாவலி யவுணாகள் வைகு நாட்டினு
[1]மேவெவை யுலகமென் [2]றிசைக்கு [3]மன்னவை
காவல்செய் தலைவரை யின்மை [4]கண்டிலம்.

(இ - ள்.) தேவாதம் உலகின்உம-தேவலோகத்திலும், தீமை செய்து உழல் மா வலி அவுணாகள் வைகும நாட்டினஉம - பிறருக்குக் கொடுமை செய்துதிரிகின்ற பெருவலிபடைத்துள்ள அசுரர்கள் வாழ்கின்ற நாட்டிலும், (மற்றும்), ஏவை ஏவை உலகம என்று இசைக்கும அன்னவை-எவ்வெவைகள் உலகமென்று சொல்லப்படுமோ அவைகளெல்லாவற்றிலும், காவல் செய் தலைவரை இன்மை-பாதுகாக்குந்தொழிலைச் செய்கின்ற மன்னவரின்றியிருத்தலை, கணடிலம - பார்த்திலோம்; (எ - ம்.)

அரசனில்லாத வையகத்தின் சிறப்பின்மையைக் கீழ்க்கவியிற் கூறிய வசிட்டன், இதனால் அரசனில்லாத உலகமே எங்குங் காணப்பட்டதில்லையென்கின்றான். 'நல்லோர்வசிக்கிற இடத்திற்கும் அரசன் உண்டு, தீயோர் வசிக்கிற இடத்திற்கும் அரசனுண்டு' என்பதற்காக, 'தேவா தம்முலகினும் தீமைசெய்துழல மாவலியவுணாகள் வைகுநாட்டினும' என்றது நாடென்பதற்கு அடையாளம், மன்னவனைப் பெற்றிருப்பதே யென்றவாறு. ஏனை;

எவை என்பன - ஏவெவையெனச் சிதைந்து வந்தன. பி-ம்:—[1]ஏவையும், யாவதும். [2]இசைக்கில், இசைப்பின், இருக்கும், இருப்பின். [3]என்னவை, என்னது. [4]காணடியால், காட்டியால். (கூ௯௯)

கூ. முறைதெரிந் தொருவகை முடிய நோக்குறின்
மறையவன் வகுத்தன மண்ணில வானிடை
நிறைபெருந [1]தன்மையி னிறப செலவன
[2]விறைவரை யிலலன [3]யாவுந [4]காண்கிலம்.

(இ - ள்.) முறை தெரிந்து-முறைமையை யுணர்ந்து, ஒரு வகை முடிய நோக்குறின் - ஒருவாறு முடிய ஆராயுமிடத்து, மறையவன் வகுத்தன-பிரமதேவனால் படைக்கப்பட்டனவாய், மண்ணில வானிடை - இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் வாழ்கின்ற, நிறை பெரு தன்மையில நிறப செல்வன - நிறைந்த பெருந்தன்மையோடு சிறப்பனவும் செல்வனவுமான சராசரங்களெல்லாம், இறைவரை இலலன - தலைவனைப் பெறாதிராதனவாக, யாவும்-எவற்றையும், காணகிலம்—; (எ - று.)

எந்தவுலகத்திலும் சிறப்பனவும் செல்வனவுமான எல்லாவுயிர்களும் தம்மைப் பாதுகாக்கின்ற ஒரு தலைவனைப் பெறாதிருக்கின்றனவே யன்றி, தலைவனில்லாப்பொருளை எங்கும் கண்டிலோமெனபதாம் கீழ்க்கூறிய பொருளையே வற்புறுத்துதற்பொருட்டு, இக்கவியில் வேறுவாயபாட்டாற் கூறினனென்க. 'மண்' என்பது-கீழுலகங்கட்கெல்லாமும், 'வான்' என்பது-மேலுலகங்கட்கெல்லாமும் உபலட்சணம். பி-ம்.—[1]தனிமையில். [2]இறைகளை, இறைவனை. [3]யாவை. [4]காணகிலேம், காணகிலோம். (கூகூ0)

கO. பூத்தநாண் மலரயன [1]முதல புண்ணிய
[2]மேத்துவான் புகழின ரின்று [3]காறுங்கூக
காத்தனர் பினனொரு களைக ணினமையா
னீததநீ ருடைகல நீர தாகுமால.

(இ - ள்.) பூத்த - (திருமாலினது) நாபியிலுண்டான, நாள் மலர்-(எப்போதும்) அன்றலர்ந்ததுபோன்ற தாமரைமலரிலே தோன்றிய, அயன்-பிரமதேவனை, முதல - முதலாகவுள்ள, புண்ணியர்-புண்ணியவான்களும், ஏத்து-கொண்டாடுகின்ற, வான் புகழினர்-சிறந்த கீர்த்தியைப்பெற்ற(உன் குலத்த)வர், இன்றுகாறும - இன்றைவரையிலும், கூ-இவ்வுலகத்தை, காத்தனர் - (தாம் அரசு பூண்டு நீதி தருமங்கள தவறாதபடி) பாதுகாத்தார்கள்; (இப்போது நீ இவ்விராசசியத்தை யரசுபூண்டு பாதுகாவாவிடின்), பின்-இனி, ஒரு களைகண இன்மையால - ஒப்பற்ற பாதுகாப்பு இல்லாமையால், (இவ்வுலகம்), நீத்தம நீர - வெள்ளமான நீரையுடைய கடலிலே, உடை - உடைந்துபோய்விட்ட, கலம - மரக்கலத்தின், நீரது - தன்மையை யுடையதாக, ஆகும்—; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை. தேற்றமுமாம்.

பரதனே! நீ அரசை மேற்கொள்ளாவிடின், வையகத்துக்குப் பெருவருத்தந் தோன்றுமென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது. கூ - கு என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பி-ம்.—[1]ஆதிப். [2]ஏத்துவாரன்றளவு. [3]காறுமுன். (கூகூக)

எ. [1]வள்ளுறு வயிரவா ளரசில் [2]வையக
நள்ளுறு கதிரிலாப் பகலு [3]நாளொடுந்
தெள்ளுறு மதியிலா விரவுந் [4]தேர்தரி
[5]னுள்ளுறை யுயிரிலா [6]வுடலு [7]மொக்குமே.

(இ - ள்.) தேர்தரின் - ஆராயுமிடத்து,—வள் உறு வயிரம் வாள் அரசு இல்-உறையிற்பொருந்துந்தன்மையுள்ள உறுதியான வாட்படையைப் பூணுள்ள அரசனைப் பெற்றிராத, வையகம்-உலகமானது,—நள் உறு கதிர் இலா பகல்உம்-(யாவரும்)விரும்புகின்ற சூரியனைப் பெறாத பகலையும்,நாளொடு உம தெள் உறு மதி இலா இரவுஉம்-நட்சத்திரங்களுடனே தெளிவுபொருந்திய [குளிர்ந்தகிரணங்களையுடைய] சந்திரனைப்பெற்றிராத இராத்திரியையும், உள் உறை உயிர் இலா உடலஉம் - உள்ளேபொருந்திய உயிரைப்பெற்றிராத [உயிர்நீங்கிய] உடலையும், ஒக்கும்—; (எ - று)

இதனால், தருமத்தை நிலைநாட்டுகின்ற அரசன் உலகத்திற்கு இன்றியமையாதவனென்பதை உபமானமுகத்தால் எடுத்துக்காட்டியவாறு. வள்-கூர்மையுமாம். நள் உறு கதிர் என்பதற்கு - (எல்லாக்கிரகங்களுந் தன்னைச் சூழ்ந்த தான்)நடுவில் உறுகின்ற சூரியன் எனினுமாம் ஏற்றடி-முற்றுமோனை.
பி ம்.—[1]வளளுறை. [2]வையமும. [3]நாடொறும, நாளிலும. [4]தோவரும், தோந்திடின். தோந்திடல், தேரும், தேவுடன். [5]உள்ளுறும். [6]உடமபும. [7]ஒக்குமால்.

அ. தேவர்த முலகினுந் தீமை செய்துழன்
மாவலி யவுணர்கள் வைகு நாட்டினு
[1]மேவெவை யுலகமென் [2]றிசைக்கு [3]மன்னவை
காவல்செய் தலைவரை யின்மை [4]கண்டிலம்.

(இ - ள்.) தேவர்தம் உலகின்உம்-தேவலோகத்திலும், தீமை செய்து உழல் மா வலி அவுணர்கள் வைகும நாட்டினஉம் - பிறருக்குக் கொடுமை செய்துதிரிகின்ற பெருவலிபடைத்துள்ள அசுரர்கள் வாழ்கின்ற நாட்டிலும, (மற்றும்), எவை எவை உலகம என்று இசைக்கும அன்னவை-எவ்வெவைகள் உலகமென்று சொல்லப்படுமோ அவைகளெல்லாவற்றிலும், காவல் செய் தலைவரை இன்மை-பாதுகாக்குந்தொழிலைச் செய்கின்ற மன்னவரின்றியிருத்தலை, கண்டிலம - பார்த்திலோம; (எ - று.)

அரசனில்லாத வையகத்தின் சிறப்பின்மையைக் கீழ்க்கவியிற் கூறிய வசிட்டன், இதனால் அரசனில்லாத உலகமே எங்குங் காணப்பட்டதில்லையென்கின்றான. 'நல்லோர்வசிக்கிற இடத்திற்கும அரசன் உண்டு, தீயோர் வசிக்கிற இடத்திற்கும அரசனுண்டு' என்பதற்காக, 'தேவர் தம்முலகினும் தீமைசெய்துழல மாவலியவுணர்கள் வைகுநாட்டினும' என்றது நாடென்பதற்கு அடையாளம, மன்னவனைப் பெற்றிருப்பதே யென்றவாறு. எவை

எவை என்பன - எவ்வெவையெனச் சிதைந்து வந்தன. பி-ம்:—[1]எவையும், யாவதும். [2]இசைக்கில், இசைப்பின், இருக்கும், இருப்பின். [3]என்னவை, என்னது. [4]காணடியால், காட்டியால். (௯௮௯)

௯. முறைதெரிந் தொருவகை முடிய நோக்குறின்
மறையவன் வகுத்தன மண்ணில வானிடை
நிறைபெருந் [1]தன்மையி னிற்ப செல்வன
[2]விறைவரை யில்லன [3]யாவுங் [4]காண்கிலம்.

(இ - ள்.) முறை தெரிந்து-முறைமையை யுணர்ந்து, ஒரு வகை முடிய நோக்குறின் - ஒருவாறு முடிய ஆராயுமிடத்து, மறையவன் வகுத்தன-பிரமதேவனாற் படைக்கப்பட்டனவாய், மண்ணில வானிடை - நிலவுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் வாழ்கின்ற, நிறை பெரு தன்மையில நிற்ப செல்வன - நிறைந்த பெருந்தன்மையோடு நிற்பனவும் செல்வனவுமான சராசரங்களெல்லாம், இறைவரை இல்லன - தலைவரைப் பெறாதனவாக, யாவும்-எவற்றையும், காணகிலம்—; (எ - று.)

எந்தவுலகத்திலும் நிற்பனவும் செல்வனவுமான எல்லாவுயிர்களும் தம்மைப் பாதுகாக்கின்ற ஒரு தலைவனைப் பெற்றிருக்கின்றனவேயன்றி, தலைவனில்லாப்பொருளை எங்கும் கண்டிலோமென்பதாம். கீழ்க்கூறிய பொருளையே வற்புறுத்துதற்பொருட்டு, இந்கவியில் வேறுவாய்பாட்டாற் கூறினானென்க. 'மண்' என்பது-கீழுலகங்கட்கெல்லாமும், 'வான்' என்பது-மேலுலகங்கட்கெல்லாமும் உபலட்சணம். பி-ம்.—[1]தனிமையில. [2]இறைகளை, இறைவனை. [3]யாவை. [4]காணகிலேம், காணகிலோம். (௯௯௦)

௧௦. பூத்தநாண் மலரயன் [1]முதல புண்ணிய
[2]ரேத்துவான் புகழின ரின்று [3]காறுங்கூக்
காத்தனர் பின்னொரு களைக ணின்மையா
னீத்தநீ ருடைகல நீர தாகுமால்.

(இ - ள்.) பூத்த - (திருமாலினது) நாபியிலுண்டான, நாள் மலர்-(எப்போதும்) அன்றலர்ந்ததுபோன்ற தாமரைமலரிலே தோன்றிய, அயன்-பிரமதேவனை, முதல - முதலாகவுள்ள, புண்ணியர்-புண்ணியவான்களும், ஏத்து-கொண்டாடுகின்ற, வான் புகழினர்-சிறந்த கீர்த்தியைப்பெற்ற(உன் குலத்தவர்), இன்றுகாறும் - இன்றைவரையிலும், கூ-இவ்வுலகத்தை, காத்தனர் - (தாம் அரசு பூண்டு நீதி தருமங்கள் தவறாதபடி) பாதுகாத்தார்கள்; (இப்போது நீ இவ்விராச்சியத்தை யரசுபூண்டு பாதுகாவாவிடின்), பின்-இனி, ஒரு களைகண் இன்மையால் - ஒப்பற்ற பாதுகாப்பு இல்லாமையால், (இவ்வுலகம்), நீத்தம் நீர் - வெள்ளமான நீரையுடைய கடலிலே, உடை - உடைந்துபோய்விட்ட, கலம் - மரக்கலத்தின், நீரது - தன்மையை யுடையதாக, ஆகும்—; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை தேற்றமுமாம்.

பரதனே! நீ அரசை மேற்கொள்ளாவிடின், வையகத்துக்குப் பெருவருத்தந் தோன்றுமென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது. கூ - கு என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பி-ம்.—[1]ஆதிப். [2]ஏத்துவாரன்றளவு. [3]காறுமுன். (௯௯௧)

கக. உந்தை [1]யோ விறந்தன னும்மு [2]னீத்தனன்
வந்தது மன்னைதன் [3]வரத்தின் மைந்தநீ
யந்தமில் பேரர [4]சளித்தி யன்னது
சிந்தனை யெமக்கெனத் [5]தெரிந்து கூறினான்.

(இ - ள்.) மைந்த - சிறுவனே! உந்தை ஓ இறந்தனன் - உனது தந்தையாரோ இறந்துபட்டனன்: உம்முன் நீத்தனன் - உனது முன் பிறந்தவனான இராமனோ (தசரதனது வசனத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இராச்சியத்தை) விட்டிட்டுச் சென்றான்; அன்னைதன் வரத்தின் வந்ததும் - உனது தாயான கைகேயியின் வரத்தினால் (உனக்குக் கிடைத்திருப்பதுவும், அந்தம் இல் பேர் அரசு - எல்லையில்லாத பெருமைபெற்ற இராச்சியமாகும்; அன்னது - அந்த இராச்சியத்தை, நீ—, அளித்தி - பாதுகாப்பாய்; எமக்கு சிந்தனை - (இதுவே இங்குக்கூடிய) எமது எண்ணம், என—, தெரிந்து கூறினான் - ஆலோசித்து (வசிட்டமுனிவன்) சொல்லி முடித்தான்; (எ - று.)

ஐயனே! தசரதமன்னவன் சத்தியந் தவறாமலிருக்கும்பொருட்டுத் தன் தானியங்களாற்செழித்துள்ள இந்தப்பூமியை உனக்குக் கொடுத்துச் சுவர்க்கஞ் சென்றான்; வாய்மையில் ஊற்றமுடைய ஸ்ரீராமனும் அம்மன்னவன் போலவே பெரியோரின் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துத் தந்தையின் கட்டளையைத் தவறாமல் கானகஞ் சென்றான்; உன் தந்தையும் உன் தமையனும் உனக்குக்கொடுத்த இராச்சியத்தை நீ அனுபவிப்பாயாக; எமதுகருத்து இதுவே என்று வசிட்டன் தன்கருத்தைக் கூறிமுடித்தனன். தொன்றுதொட்டு வந்ததென்பான் 'அந்தமிலரசு' என்றானெனினுமாம். வரத்தும், உம்மை - கதைபோகுப்பற்றிய இறந்ததுதழுவியது. பி-ம் —[1]முன்னிறந்தனன். [2]நீங்கினன். [3]வாக்கினை, வரத்து; [4]அளித்தல. [5]தெரியக. (கூகூஉ)

கஉ.—வசிட்டன் சொல்லைக் கேட்டுப் பரதன் மிக வருந்துதல்.

தஞ்சமிவ் [1]வுலகநீ தாங்கு வாயெனச்
செஞ்செவே முனிவரன் செப்பக் [2]கேட்டலு
நஞ்சினை நுகரென நடுங்கு வாரினு
மஞ்சின னயர்ந்தன னருவிக் கண்ணினான்.

(இ - ள்.) 'இ உலகம் - இந்த இராச்சியத்தை, தஞ்சம் - இரட்சகனாக, நீ—, தாங்குவாய் - பாதுகாப்பாய்.' என - என்று, முனிவரன் - இருடியரிற் சிறந்தவனாகிய வசிட்டன், செஞ்செவே - (குறிப்பாகவன்றி) வெளிப்படையாக, செப்ப - சொல்ல, கேட்டலும் - (அதனைச்) செவியேற்றவுடனே,-(பரதன்),— அருவி கண்ணினன் - அருவிபோல நீரைப்பெருக்குகின்ற கண்களையுடையவனாய், நஞ்சினை நுகர என - '(நீ) விஷத்தையுண்பாய்' என்று பலவந்தப்படுத்த, (அப்போது), நடுங்குவாரின் உம் - (அச்சத்தினால் மனம்) நடுங்குபவரைக் காட்டிலும் (மிகுதியாக), அஞ்சினன் அயர்ந்தனன் - (மனத்தில்) அச்சங்கொண்டு சோர்ந்தான்; (எ - று)

முதலடியில் "மாநிலந்தஞ்சமாக நீ தாங்கு" என்று நகர்நீங்குபடலத்து வருவதும், இரண்டாமடியில "நஞ்சு நுகர்ந்தா ரென வுடல நடுங்கா நின்று ரென்றாலும்" என்று தைலமாட்டுபடலத்தில் வருவதும் ஒப்புநோக்கத்தக்கன. பி-ம்.—[1]உலகை, உலகு. [2]கேட்டதும. (௧௧௩)

௧௩.—சபையோர்முன்நிலையிற் பரதன் தன் கருத்தைக் கூறத் தொடங்குதல்

நடுங்கின னுத்தடு மாறி நாட்டமு
மிடுங்கினன் மகளிரி னிரங்கு நெஞ்சின
னொடுங்கிய வுயிரின னுணர்வு [1]கைதரத்
தொடங்கின னவைக் குளளஞ் சொலலுவான்.

(இ - ள்.) (பரதன்),—நடுங்கினன - (இராசசிபத்தை அரசுபுரியுமாறு வசிட்டமுனிவன் சொன்னதைக் கேட்டு) மனநடுக்கமுற்றவனுப், நா தடுமாறி - நாககுத தழுதழுத்து, நாட்டமும இடுங்கினன - கணகளும (மலாத லின்றி) இடுககப்பெறறு, மகளிரின இரங்கும் நெஞ்சினன் - பெணமககளைப் போலப் புலமபுங கருத்துககொணடு, ஒடுங்கிய உயிரினன - உயிரும் ஒடுங கப்பெற்று [மூர்ச்சையடைந்து], (பினபு), உணர்வு கைதர - (தவறிய) பிர ஞ்ஞை மீணடுமவர, அவை க்கு - அரசராஜசபையிலுள்ளாரககு, உள் ளம சொலலுவான - (தன்) மனககருததைத தெரிவிகக, தொடங்கினன்—; (எ - று)—அதனை மேலஐநதுகவிகளிற காணக.

பரதன் நடுங்கித் தடுமாறியதனால நாக் தழுதழுக்கக் கணணிடுங்க,மகளி ரைப்போலப் புலம்பி மூர்ச்சையடைந்து பிறகுதெளிவுபெற்றுச சபையிலுள் ளார்க்குத் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்கலாயின னெனக. பி-ம் —[1]கைதொழுத.

௧௪.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - பரதன் சபையோர்க்குத் தன்னுள்ளக்கருத்தை யுணர்த்துதலைத் தெரிவிக்கும்.

மூன்[1]றுல கினுககொரு முதல்வ னுப்முதற்
றோன்றின [2]னிருககயான மகுடஞ் சூடுதல்
சான்றவ [3]ருரைசெயத் தரும [4]மாயதே
யீன்றவள் [5]செய்கையி னிழுக்குண் டாகுமோ.

எழுசுவிகள - ஒருதொடா.

(இ - ள்) மூன்று உலகினுககு - (சுவர்க்கம மததியம் பாதாளம் என் னும) மூன்றிடத்திலுமுள்ள எலலாவுலகஙகட்கும, ஒரு முதல்வன் ஆய் - ஒப்பற்ற முதறகாரணனுகி, முதல தோன்றினன் - (எனககு) முன்னே பிறந் தவனுகிய ஸ்ரீராமன், இருகக - இருககையில, யான் மகுடம சூடுதல் - நான் கிரீடந்தரிதது அரசுபுரிவது,—சானறவர் உரைசெய - பெரியோர சொல்லு மாறு, தருமம ஆயது ஏ-தருமமாகிவிட்டதே! (இஙஙனமாயின்), ஈன்றவள்- (என்னைப்) பெற்றதாயான கைகேயியினது, செய்கையின் - தொழிலில், இழுக்கு - குற்றம, உணடு ஆகும ஓ - உளதாகுமோ? (எ - று.)

'மூத்தவனிருக்கையில் இளையவனாகிய யான் முடிபுனைதல் தருமமே' என்று இந்தவசிட்டமுனிவன் சொல்வானானால், அப்போது எனதுதாயின் செயலும் தவறானதாகாது' எனப் பரதன் கூறுகின்றானென்க; என்றது - என்தாயின்செய்கை தவறானதேஆதலால், இந்தவசிட்டன்மொழியும் தருமத்திற்குமாறானதே யாகு மென்று வசிட்டனைப் பழித்தவாறு. "விலலாப ஸபாமத்யே ஜகார்ஹேச புரோஹிதம - [(பரதன்) சபையினிடையிற்புலம்பி(த் தன்னை அரசுபுரியுமாறுகூறும) புரோகிதனானவசிட்டனையும் பழித்தான்]" என்று முதனூலிற கூறியுள்ளதுங காணக. "தமையனது இராசசியத்தைக் கவர்ந்து அரசாளுகின்ற யான இராமனைப் பிரிந்ததனால தன்னுயிரைநீத்த தசரதனுககுப் பிறந்தவனாகஆவேனோ? இராசசியமும நானும் இராமனுடைமை அப்படியிருகக, உடைமையாகிய ஒன்று மற்றொருஉடைமையை ஆளுவதென்பது எஙகேனும கணடதுணடோ? அஙஙனம உணடாயின் இராச்சியத் தான் என்னையாளட்டுமே"என்னுஙகருததுப்படப பரதன்கூறியதாகவும் முதனூலில் வந்துள்ளது. 'சான்றவா' என முனிவனான வசிட்டனைப் படாக்கையாற் கூறினன். சபையோர் யாவருடையசம்மதத்தையுமே வசிட்டன் கூறுதலால், சான்றவா-சபையோரெனினுமாம. பி-ம் —[1]உலகினுககுமோ. [2]நிற்க. [4]ஆகியது.ஆதலால். [5]செயகையில. [3]உரைசெயத என்றுமபடிககலாம்.

கரு. அடைவருங் கொடுமையென் னன்னை செய்கையை
[1]நடைவருந தன்மைநீர் [2]நன்றி தென்றலி
னிடைவருங் காலமீண் டிரண்டு நீத்[3]தித்து
கடைவருந [4]தீநெறிக் கலியி [5]னாட்சியோ.

(இ-ள்.) கொடுமை அடைவரும-கொடுமை பொருந்திய, என் அன்னை-எனதுதாயான கைகேசியின, செயகையை-(இராமன் காட்டிற்குசசெல்லவும நான் முடிசூடவும வரமவேணடிய) செயலைககுறிதது, நடை வரும் தன்மை-நல்லொழுககததிற் செலலுந தன்மையையுடைய, நீர-(சபையோரான) நீஙகள், 'இது நன்று' என்றலின் - இது சரியானதே என்றுசொல்வதனால்,— ஈண்டு இது - இப்போதுள்ள இநதககாலம, இடை வரும காலம் இரண்டு உம நீதது - (கிருதயுகம கலியுகமெனனும இரணடுகாலததுககும) இடையே வரும் இரணடுயுகஙகளும கழிநதிட்டு, கடைவரும - கடைசியிலே [நானகாவதாக] வருகிற, தீ நெறி - தீயவொழுககத்தைக கொணட, கலியின ஆட்சிஓ- கலிபுருஷனது ஆட்சியையுடையகாலமோ? (எனறு ஐயுறவேணடியதாகவுள்ளது); (எ - று.)

எனதுதாயின்கொடுஞ்செயலையும நீஙகள் நன்றென்றுஅஙகீகரிததிட்டு என்னை அரசுபுரியுமாறு கூறுதலால,இது இரணடாவதுயுகமாகிய திரேதாயுகமன்று;கலிபுருஷனது ஆட்சியைககொணட தீயவொழுககததையுடைய நான்காவதுயுகமான கலியுகமேஎன்று கருதவேணடியதாக இருககின்றதெனப் பரதன் கூறுகின்றன னென்க. தருமத்திற்கு மாறானசெயல் கலியுகததினியல்பி

னால் நிகழ்வதாகக் கூறுவதை "ஒலிகட லுலகந்தன்னு ளுறைதரு குரங்கின் மாட்டே, கலியது காலம்வந்து பரந்ததோ"என மேல் கிட்கிந்தாகாண்டத்து வாலிகூற்றாக வருவதிலும் காண்க. கலிகாலத்தில் தருமம் முதலியன கெடு மென்பதை "தருமந் தவிர்ந்து பொறைகெட்டுச சத்தியஞ்சாய்ந்து தவை, தெருமந்து தன்பூசனை முழுதுஞ் சிதைபக கலியே, பொருமந்தக்காலம்"எனப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார்; மகாபாரதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலியவைகளில எதிர்காலவரலாற்றிற் கலியின்தன்மையைக் கூறுமிடத்துப் பரக்கக்காணலாம. நீஎன்பது - வசிட்டனையே குறிக்கு மெனக் கொள்ளலுமாம. பி-ம் —[1]நடைதரு. [2]னறனறென்றிலீர், நன்றி தென்றிரேல். [3]அது. [4]காலத்துக. காலத்தின. [5]மாட்சியோ. (௧௬)

௧௭. வேத்தவை யிருந்தநீர் விமல னுந்தியிற்
பூத்தவன் [1]முதலினர் [2]புவியுட் டோன்றினார்
[3]மூத்தவ ரிருக்கவே முறைமை யானிலங்
காத்தவ ருளரெனிற் [4]காட்டிக் காண்டிரால்.

(இ - ள்.) வேந்து அவை இருந்த நீர் - இராசசபையிலிருந்த நீங்கள், விமலன் உந்தியில் பூத்தவன் முதலினர் புவியுள் தோன்றினார் - குற்றமற்ற திருமாலினது உந்தியினின்று தோன்றிய பிரமதேவன்முதலினோராகிய உலகத்துத் தோன்றினோரில, மூத்தவர் இருக்க - மூத்தவரிருக்கையில், நிலம் முறைமையால் காத்தவர்-பூமியை (மகுடாபிஷேகம்பெற்று) முறைதவறாமற் காத்தவர், உளர் எனில் - இருப்பாரானால், (அவரை), காட்டிககாண்டிர் - நிரூபித்துக் காட்டுங்கள்; (எ - று.)—ஏ, ஆல்-அசைகள்.

மூத்தவரிருக்கப் பினனோர் அரசை மேற்கொள்வது.திருமால்தொடங்கி இன்றுவரையிலு முள்ள காவலரில் ஆராய்ந்துபார்த்தால் எங்கும் காணக் கிடையாது. ஆகவே, தொன்றுதொட்டுவந்த அம்முறைமைக்கு முரணாக என்னை அரசுபுரியுமாறு சொல்லுவது முறைகேடே யென்றவாறு. திரிமூர்த்திகளிலும் திருமாலே முந்தியவ ராதலால, அவரே காத்தல்தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளாரென்றுகூறியது, குறித்துககாணத்தக்கது. நிரூபித்துக்காண் என்றபொருளில் திருக்கோவையாரில "குவளை .நினகண்ணொக்குமேற் கண்டுகாண" என்றாற்போல, நிரூபித்துககாட்டுமின் என்ற பொருளில் 'காட்டிக்காணடிர' எனறார். பி ம் —[1]முதலிய. [2]புவியிற்றோன்றினோ. [3]மூத்தவன். [4]காட்டிர. (௧௭)

௧௮. நன்னெறி யென்னினு நானிந் நானில
[1]மன்னுயிர்ப பொறைசுமந் [2]திருந்து வாழ்கிலே
னன்னவன் றனைக்கொணர்ந் தலைகன் மாமுடி
[3]தொன்னெறி முறைமையிற் [4]சூட்டல் காண்டிரால்.

(இ-ள்.) நல் நெறி என்னின் உம்-(நான் அரசுபுரிவது)நீதிதவறாதநெறி யாகுமென்று (ஒருகால் நீங்கள்) நிரூபித்துக் காட்டினாலும், நான்—, இ

நானிலம் மன் உயிர் பொறை சுமந்து-இந்தப்பூமியிலே பொருந்திய பிராணிகளைப்பாதுகாக்கையாகிய பாரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, இருந்து - (இங்குத் தானே இருந்து, வாழ்கிலேன் - வாழ உடன்படேன்; (பின்னை யான் செய்யப்போவது என்னெனில்),—அன்னவன் தனை - அந்த ஸ்ரீராமபிரானை, கொணர்ந்து-(காட்டினின்று மீட்டு இங்கே)அழைத்துக்கொண்டுவந்து, அலங்கல் மா முடி-பூமாலையோடுகூடிய சிறந்தகிரீடத்தை, தொல் நெறி முறைமையின்-தொன்றுதொட்டுவந்த நியாயமுறைப்படியே, சூட்டல் - சூட்டுவதை, காணடிர் - காணுங்கள்; (எ - று.)

சபையோர்கூறுவது முறைமையன்று என்று எடுத்துக்காட்டிய பரதன் ஒருகால் நீங்கள் உங்கள்கொள்கையை உங்கட்குஉள்ள சொல்வன்மையால் நிலைநாட்டினும், யான் அதற்கு உடன்படேன்; இராமனை மீட்டு அழைத்து வந்து இராச்சியத்தில் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதையே யான் கருதியிருக்கின்றே னென்று தன் கொள்கையை வெளிப்படையாகக் கூறினனென்க. பி - ம்.—[1]இன்னுயிரப. [2]இருக்க. [3]சொன்னநன். [4]சூட்டக், சூட்டிக. (கூசஅ)

கஅ. அன்றெனி லவனொடு மரிய கானிடை
[1]நின்றினி தருந்தவ நெறியி னாற்றுவெ
னொன்றினி யுரைப்பினென் னுயிரை நீக்குவெ
னென்றன [2]னென்றபோ திருந்த பேரவை.

(இ-ள்.) அன்று எனில்-(அங்ஙனம் இராமனை மீட்டுக்கொணர்ந்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தல், கைகூடவில்லையானால், (நான்), அவனொடு உம் - அவ்விராமபிரானுடனே, அரிய கானிடை - செல்லுதற்கு அரிய காட்டிலே, நின்று-இருந்து, அரு தவம் - (செய்வதற்கு) அரிய தவத்தை, நெறியின் - முறைமைப்படி, இனிது-மகிழ்ச்சியோடு ஆற்றுவென்-செய்வேன்; இனி—, ஒன்று - (இந்த எனது கொள்கைக்குமாறாகிய) ஒன்றை, உரைப்பின் - சொல்லி (என்னைக்) கட்டுப்படுத்தமுயன்றால், (நான் அப்போது), என் உயிரை நீக்குவென்-என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன், என்றனன்-என்று (பரதன் தன்கொள்கையைக்) கூறிமுடித்தான் என்றபோது—, இருந்த பேர் அவை - அங்கிருந்த பெரிய சபையிலுள்ளோர்,— (எ - று.)—'என்று வாழ்த்தினார்' என இருபாட்டு கவியோடு முடியும் அவை-அவையிலுள்ளார்க்கு ஆகுபெயர். பி ம்.—[1]நின்றுநானிருந், நின்றினிதிருந். [2]என்றலும்.(கூசகூ)

கசு.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - பரதனைச் சபையோர் புகழ்தல்.

ஆன்றபே ரரசனு மிருப்ப வையனு
மேன்றனன் [1]மணிமுடி [2]யேந்தல [3]வேந்தநீ
வான்றொடர் திருவினை மறுத்தி மன்னிளந்
தோன்றல்கள் யாருளர் நின்னிற் றோன்றினார்.

(இ-ள்.) ஆன்ற பேர் அரசன் உம இருப்ப-பெருமைமிக்க பேரரசனும் [தசரதனும்] உயிரோடிருக்கையில்தானே, ஐயன் உம் - ஸ்ரீராமனும், மணி முடி-இரத்தினம் பதித்துச் செய்யப்பட்ட மகுடமபூணுதலை, என்றனன் - ஏற்றுக்கொண்டான்; ஏந்தல் வேந்த - பெருமைபெற்ற பரதராசனே!—நீ—, வான் தொடா திருவினை - (பேரரசன்) சுவர்க்கஞ்சென்றதனால் நேரிட்ட இராசசியசம்பத்தை, மறுத்தி - (வேண்டா மென்று)மறுத்துக்கூறுகின்றாய்; மன் இள தோன்றலகள் - அரசகுலத்துத் தோன்றிய இளங்குமாரர்களுள், நின்னில தோன்றினா-உன்னைப்போற புகழோடு தோன்றியவர்,யாார உளா-? [எவரும இல்லை]; (எ - று.)

இதனால், மன்னவன் உயிரோடிருக்கையில் அவனருகில்தானே 'பெரியோரிருக்கச் சிறுவனாகிய எனக்கு இந்த இராசசியம ஏற்றுக்கு?' என்னாமல் மன்னவனகட்டளையென்று அதனை பேற்றுக்கொள்ளுமாறு உடன்பட்ட இராமனைககாட்டிலும, மன்னவன் அனுமதியளித்திட்டு வானுலகஞ்சென்றானாகவும் தாயின்வரத்தால வலியக்கிடைத்துள்ள இந்த இராசசியத்தைவேண்டாமென்று மறுத்துரைக்கும நீ மிகவும மேம்பட்ட புகழ் படைத்தவனென்று கூறியவாறு. வான்தொடா திரு - மிகப்பெரிய சம்பத்து என்றலும் ஒன்று. பி-ம்.—[1]இருந்லம. [2]இசைந்த. [3]ஏந்தனீ. (௬௭௦)

௨௦. ஆழியை யுருட்டிய [1]மறங்கள் போற்றியும்
வேள்வியை யியற்றியும் வளர்க்க வேண்டுமோ
வேழிரெ டேழெனு [2]முலகு மெஞ்சினும்
[3]வாழிய நின்புக ழென்று வாழ்த்தினார்.

(இ-ள்.) ஆழியை உருட்டி உம-(நீடாயமுறை தவறாமல்) ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தியும, அறங்கள் போற்றி உம - தருமத்தைப் பாதுகாத்தும, வேள்வியை இயற்றி உம-(பலவகை) யாகங்களைச்செய்தும, வளர்க்க வேண்டும் ஓ - (புகழைப்) பெருக்கவேண்டுமெனபது (உனக்கு) வேண்டுமோ? ஏழினொடு ஏழ் எனும உலகம எஞ்சின உம-இந்தப்பதினானகுஉலகம அழிந்திட்டாலும், நின் புகழ் - உனது (இயற்கை நற்குணத்தினால தோன்றியுள்ள) பெருமபுகழ், வாழிய-வாழ்ந்திடுக', என்று—, வாழ்த்தினா - வாழ்த்துக்கூறினார்கள்; (எ - று)

'வாழ்த்தினார்' என்பதற்குப் பதினெட்டாங்கவியிலுள்ள 'பேரவை'என்பது எழுவாயாகும். செயற்கையால் விளையும புகழினும, இயற்கையான நற்குணத்தினால விளையும புகழே மேம்பட்டதெனக. பி-ம் —[1]அவனிதாங்கியும். [2]உலகும். [3]வாழியாய். (௬௭௧)

## ௨௧.—இராமனைமீட்டுவரப் பயணமாவதை நகர்க்கு அறிவித்துச் சேனையெழுகெனப் பணிக்குமாறு பரதன் சத்துருக்கனனிடங் கூறல்.

குரிசிலுந் தம்பியைக் கூவிக் கொண்டலின்
முரசறைந் திந்நகர் முறைமை வேந்தனைத்
தருதுமீண் டென்பது சாற்றித் தானையை
விரைவினி லெழுகென விளம்பு வா[1]யென்றான்.

(இ-ள்.) குரிசில் உம் - பரதனும்,—தம்பியை கூவி - (தன்) தம்பியான சத்துருக்கினனை யழைத்து,—'கொண்டலின் முரசு அறைந்து-மேகம் இடிப்பதுபோலப் (பேரொலியுண்டாகுமாறு) பேரிகையை யறைவித்து,—இ நகர் முறைமை வேந்தனை - இந்நகரத்திற்கு முறைமைப்படி அரசனாகவேண்டிய ஸ்ரீராமனை, மீண்டு தருதும-மீட்டுக்கொணரப்போகின்றோம்,என்பது சாற்றி-என்றுசொல்லி, தானையை - (நமது) சைனியங்களைநோக்கி, விரைவினில் எழுக-(இராமபிரானை மீட்டுக்கொணர்தற்கு விரைவினிற்) புறப்படுக, என-என்று, விளம்புவாய்-சொல்லுவாய்,' என்றான்-என்றுபணித்தான்; (எ - று.)

சுமந்திரனைக் கூப்பிட்டு அவனிடத்துச சேனையை யழைத்துவருமாறு பரதன் பணித்ததாக முதனூலி லுள்ளது. தருதும் ஈண்டுஎன்றும் பிரிக்கலாம். எழுகென - விகாரம். நான்ஒருத்தனே 'இராமபிரானை மீட்டுவருமாறு சென்றால் ஏதேனும போக்குச்சொல்லி என்னைத் திருப்பியனுப்பினாலும் அனுப்பக்கூடும். தன்னுடைய பிரிவினால் வருந்திக் கண்ணும் கண்ணீருமாயுள்ள இத்தனைபேரைக் கண்டால் கருணாமூர்த்தியாகிய அவ்விராமபிரான் மீண்டு வருவன்' என்ற கருத்தினால் இராமனை மீட்டுஅழைத்துக்கொண்டு வரவிருப்பமுள்ளவரெல்லாம வரட்டும என்று யாவர்க்குஞ் செய்தியைச் சாற்றுமாறு கூறினன் அன்றியும், இராமபிரானை வெகுசமபிரமமாக ஊர்க்குத் திருப்பியழைத்துவரவேணு மென்னுங் கருத்தும பரதனுக்கு இருத்தல்கூடு மென்க. பி - ம் —[1]என்றா. (கஎஉ)

உஉ.—சத்துருக்கினன் கூறிய செய்தியால் நகரத்தவர் மகிழ்ந்து பேராரவாரஞ்செய்தல்.

நல்லவ னுரைசெய நம்பி கூறலு
மல்லலி [1]னழுந்திய [2]வளவின் மாநக
ரொல்லென [3]விரைத்த[4]தா லுயிரில் யாக்கையைச்
சொல்லெனு [5]மமிழ்தினாற் றுளித்த தென்னவே.

(இ-ள்.) நல்லவன் உரை செய-நற்குணமுடையோனான பரதன் பணித்ததனால், நம்பி-குணமமிக்கமபிய சத்துருக்கினன், கூறலும - (அந்தப்பரதனது மொழியை நகரத்தார்க்குத்)தெரிவித்தவுடனே, அல்லலின் அழுந்திய அளவு இல் மா நகர - (இராமபிரானைப்பிரிந்து) துயரத்தில் அழுந்தியிருக்கின்ற எல்லையில்லாத நகரத்து மகாசனங்கள், உயிர இல் யாக்கையை-உயிரில்லாத வுடலை, சொல் எனும அமிழ்தினால்-சொல்லென்கிற அமிழ்தத்தைக்கொண்டு, துளித்ததுஎன்ன-துளித்ததுபோல, ஒல்லென இரைத்தது-(பெருமகிழ்ச்சியினால்)ஒல்லென்னும ஒலிதோன்றும்படி பேராரவாரஞ்செய்தது; (எ - று.)— ஆல் - அசை; வியப்புமாம்.

அல்லலிலழுந்தியதனால் உயிரற்றயாக்கைபோன்றிருந்த அயோத்திநகர், 'வேந்தனைத்தருது மீண்டு'என்ற சத்துருக்கினனது சொல்லாகிய அமுதத்தினாற்றுளிக்கப்பட்டு உயிர்பெற்றாற்போல மகிழ்ச்சியினாற் பேராரவாரஞ்செய்த

தென்க. உவமையணியும் உருவகவணியுங் கலந்துவந்த கலவையணி. சத்துருக்கினுழ்வான் 'பகவானிடத்துப் பக்திசெலுத்துவதைக்காட்டிலும் அவனுடைய பக்தரிடத்தே பக்திசெலுத்துவது சிறந்தது' என்னும் பாகவதநிஷ்டையை மேற்பூண்டு ஸ்ரீராமபக்தனான பரதனிடத்துப் பக்திகொண்டு அவனை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாது அவன்கருத்தினபடியே நடப்பவனாதலால், குணபூர்த்தியையுடையா னென்னும் பொருளுள்ள 'நம்பி' என்ற சொல்லால் அவனைக் குறித்தார். பி - ம் —[1]அழுங்கிய. [2]அன்பின். [3]ஒலித்தது. [4]அவ்வுயிரிலாக்கையை. [5]அமிர்தினுற்றுளித்தது. (கஎங)

உங.—யாவரும் மகிழ்ச்சிகொண்டதனைப்பற்றிய கவிக்கூற்று.

அவித்தவைம் புலத்தவ ராதி யாயுள
புவித்தலை யுயிரெலா மிராமன் பொன்முடி
[1]கவிக்குமென் [2]றுரைக்கவே களித்த தாலது
செவிப்புல [3]நுகர்வதோர் தெய்வத் தேன்கொலாம்.

(இ - ள்.) அவித்த ஐம் புலத்தவர் ஆதி ஆய உள-ஐம்புலவழியில் (நெஞ்சைச்) செல்லவிடாதவராகிய முனிவர்களை முதலாகவுள்ள, புவித்தலை உயிர் எலாம் - பூமியிலுள்ள பிராணிவர்க்கமெல்லாம், 'இராமன் பொன் முடி கவிக்கும் - (பரதனால் மீட்டு அழைத்துவரப்பெற்று) இராமபிரான் பொன்முடி சூடப்போகின்றான்,' என்று உரைக்க ஏ - என்றுபறையறைந்து சாற்றவே, களித்தது - பெருமகிழ்ச்சியடைந்தன; அது - (இராமபிரானை மீட்டுவந்து முடிசூட்டுவதென்று சொன்ன) அந்தச்செய்தி, செவி புலம் நுகர்வது ஓர் தெய்வம் தேன் கொல் - செவிப்பொறியால் நுகரக்கூடிய ஒப்பற்ற தெய்வத் தன்மையுள்ள தேனோ? (எ - று)—ஆல, ஆம - அசைகள்.

ஒன்றிலும்பற்றில்லாத முனிவருள்பட எல்லாப்பிராணிகளும் இராமன் மீண்டுவந்து முடிசூடப்போகின்றா னென்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதனாற் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தது பற்றி, அச்சொல்லை 'செவிப்புலநுகர்வதோர் தெய்வத்தேன்கொல்' என்றார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. அவித்தவைம்புலத்தவர் - வடமொழிநடை. ஐம்புலமவித்தவரெனபது, தென்மொழிநடை. ஐம்புலன் அவித்தல் - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்பொறிகளின்விஷயங்களில் மனத்தைச் செல்லவிடாதிருத்தல். நான்காமடியில், புலம் - பொறிக்கு, இலக்கணை. உயிரெலாம களித்தது - ஒருமைப் பன்மைமயக்கம். பி-ம் —[1]கவிக்க. [2]உணர்த்தவே. [3]கவர்வது. (கஎச)

உச.—இதுவும் அது.

படுமுர [1]சறைந்தனர் பரதன் றம்முனைக்
கொடி[2]நகர்த் தருமவற் கொணரச் [3]சேனையு
[4]முடுகுக வென்றசொன் மூரி [5]மாநக
ருடுபதி வேலையி னுதயம் போன்றதே.

(இ - ள்.) 'பரதன்—, தம்முனை-தனது அண்ணனாகிய இராமபிரானை, கொடி நகர் - துவசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள நகரத்திலே, தரும் - அழைத்துவரப்போகிறான்; அவன் கொணர - அவ்விராமபிரானை மீட்டு அழைத்து வரும்பொருட்டு, சேனை உம் - சேனைகளும், முடுகுக - விரைக,' என்ற—, படு முரசு அறைந்தனர் சொல்-(ஓசை) தோன்றுகின்ற பேரிகைவாத்தியங்களை யறைகின்றவருடைய சொல்லானது,—ஊரி மா நகர் வேலையின் - பெருமை பொருந்திய சிறந்த அயோத்திமாநகராகிய சமுத்திரத்திலே, உடுபதி உதயம்- சந்திரனது உதயத்தை, போன்றது—; (எ - று)

சேனை முடுகுமாறு பறையறைந்து சாற்றியவரின் சொல்லைக் கேட்டவுடனே, அயோத்திமாநகரத்து மக்களெல்லாம் சந்திரோதயத்தைக் கண்ட கடல்போலப் பெருமகிழ்ச்சியினாற் பொங்கிக்கிளர்ந்தன ரென்க; **உருவகவணியை** அங்கமாகக்கொண்டுவந்த **உவமையணி.** முத்திதருமநகரமேழனுள் முன்வைத்து எண்ணத்தக்க சிறப்புவாய்ந்த தாகலின், அயோத்திமாநகரை 'ஊரிமாநகர்' என்றார். நகர் - நகரத்தவர்க்கு இலக்கணை. **பி - ம்.** —[1] அறைதலும். [2] நகர்தரும். [3] சேனையை. [4] முடுகவென்றறைந்தசொல், முடுகவென்றமைந்தசொல், முடுகுகவென்றலும். [5] மாநகர்க்கு. (௧௭௫)

உரு.—இராமனை யழைத்துவருமாறு சேனை யெழ, கைகேயியின் ஆசையொழிதல்.

எழுந்தது பெரும்படை யெழு [1]வேலையின்
[2]மொழிந்தபே ரூழியின் முழங்கி முந்தெழ
வழிந்தது கேகயன் மடந்தை யாசை [3]போய்க்
கழிந்தது [4]துயர்நெடுங் காத றூண்டவே.

(இ - ள்.) பெரு படை - பெரிய அசசேனையானது,—மொழிந்த பேரூழியில்-(நூல்களிற் கூறப்பட்ட கற்பாந்தகாலத்திலே (பொங்கிவருகின்ற), எழு வேலையின் - எழுசமுத்திரங்களைப்போல, எழுந்தது - கிளர்ந்தெழுந்தது; முழங்கி - பேராரவாரஞ்செய்துகொண்டு, (அந்தச்சேனை), முந்து எழ-முன்னாகப் புறப்படவே, கேகயன் மடந்தை ஆசை - கைகேயியின் ஆசையானது, போய் அழிந்தது - நிலையழிந்து போயிற்று; நெடு காதல் - இராமபிரானிடத்துள்ள மிக்க அன்பானது, தூண்ட - தூண்டியதனால், துயர் - (அந்நகரத்தார் கொண்டிருந்த) துயரமும், கழிந்தது - நீங்கிவிட்டது; (எ - று.)

இராமபிரானை அழைத்துவருமாறு பரதன் போகப்போவதையும் சேனைகள் ஊழிக்காலத்துக்கடல்போற் பொங்கிப்புறப்பட்டுவிட்டதையும் உணர்ந்த கைகேயி தனதுபுதல்வன் அரசனாவதைக்காணலாமென்றுதான்கொண்டிருந்த எண்ணம் ஒழியப்பெற்றாளாக, அப்போது நகரமாந்தர் இராமபிரானைக் காணுதலிலுள்ள காதல் தூண்டுவதனால், இராமனைப் பிரிந்ததனால் தாம்கொண்டிருந்த துயரம் ஒழியப்பெற்றாரா கொன்பதாம். இனி, ஈற்றடிக்கு—நெடுங்காதல் -

(தன் புதல்வனை யரசனுகக்காணவேணுமென்று கைகேயி தான் கொண்டிருந்த) பெருவிருப்பம், தூணடவே - தூணடியதனுல், (அவள்மனத்திலே), துயர் - வருததமானது, போய் கழிநதது - மிகுதியாகத்தோன்றிற்று என்று உரைததாருமுளா. இப்பொருளில், போயக்கழிதல்-மிகவும் அதிகமாதல். யாவரும் புறப்படும்பொழுது கைகேயியுந்தான் செய்த செயலுக்குக் கழிவிரக்கங்கொணடு இராமனை மீட்டுஅழைத்து வருவதற்குத தான் முந்துறமுன்னம் சென்றனளென்று முதனூலால் அறியப்படுகின்றது. கழிந்தது துயா-(இராமனைப் பிரிந்திருததலாலாகிய) மிககதுயரததை விளைக்கின்ற, நெடுங காதல-(அப்பிரானிடததுககொணட) பேரன்பு, தூண்ட - தூண்டுவதனுல், கேகயன் மடநதை ஆசை போயககழிநதது எனினுமாம். பேரூழியின் முழுங்கி முரசெழ என இயைதது உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]வேலையும. [2]மொழிநதன. [3]போற. [4]துயமெனும, துயரமும. (கஎக)

உகூ.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-சேனையெழுந்துசென்றதன் வருணனை.

[1]பண்ணின [2]பகடுதேர் புரவி பண்டியு
மண்ணினை மறைத்தன [3]மலிந்த மாக்கொடி
விண்ணினை [4]மறைத்தன விரிந்த மாத்துகள்
கண்ணினை [5]மறைத்தது கமலத தோனையே.

(இ - ள.) பணணின-அலஙகாரஞ்செயயப்பட்டனவாகிய, பகடு-யானைகளும, தேர - தேரகளும், புரவி - குதிரைகளும, பணடிஉம—, மணணினை மறைததன-இநதப்பூலோகததை (வெறறிடமில்லாதபடி) மறைததுககொணடிருந்தன; மலிநத மா கொடி - (சேனையிற்பிடிககபபட்ட) மிகக பெரிய கொடிகளா, விணணினை மறைததன - ஆகாயததைமுயலலாம மறைததுககொணடிருந்தன; விரிநத மா துகள-(அச்சேனைதொகுதி செலலுமபோது) மேலெழுந்த பெருந்தூளிப்படலம, கமலததோனை-(சததியலோகததில் வாழ்பவனுகிய திருமாலின் நாபி) கமலததிலதோனறிய பிரமதேவனையும், கண்ணினை மறைததது - கணணைப பாாககவொட்டாமல்தடைசெயதது; (எ-று.)

இந்தத தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியால், சேனையின்மிகுதி தொனிககும். கமலததோனைக கணணினை மறைததது - இரணடு செயப்படுபொருள் வந்த வினை: தவிசாமகாரதரிப்ரயோகமென்பா வடநூலாா. கமலததோனையும் என்று இருககவேணடிய உயாவுசிறபபுமமை தொக்கது. பி-ம்:—[1]பண்ணியல். [2]புரவிதேரபகடும. [3]வளாநத. [4]மறைததது. [5]மறைததன. (கஎஎ)

உஎ. காசனிவ [1]வுலகினை யழிக்கு [2]நாளெழு
மோசையி னிமிர்ந்துள தொலலென் பேரொலி
காசையில் கரியவற் காண மூண்டெழு
மாசையி னிமிர்ந்தது வனிக ராசியே.

(இ - ள்.) ஈசன் - (அழித்தற்கடவுளாகிய) உருத்திரமூர்த்தி, இ உலகினை - இந்த உலகங்களையெல்லாம், அழிக்கும் நாள்-அழிக்கின்ற காலத்தில் [சர்வசங்காரகாலத்தில்], எழும-தோன்றுகின்ற, ஓசையின் - ஒலியைக்காட்டிலும், ஒல்லென் பேர ஒலி - ஒல்லென்றொலிக்கின்ற பேரொலியானது, (அப்போது), மிகுந்து உளது - மிக்குத்தோன்றியது; காசை இல் கரியவன்- குற்றமற்ற இராமபிரானை, காண - (சென்று)காணவேணுமென்று, மூண்டு எழும்-(அந்நகரத்தவா ஒவ்வொருவரின் மனத்திலும்) மூண்டுதோன்றுகின்ற, ஆசையின் - ஆசையைக்காட்டிலும், அ அனிகராசி - அந்தச் சேனையின் தொகுதி, மிகுந்தது - மிககுஎழுவதாயிற்று; (எ - று.)

இதனால், சேனையின் ஆரவாரமிகுதியை விளக்கினர். ஓசையின், ஆசையின்-உறழ்பொருு

பி-ம்:—[1]உலகழித்திழைககும், உலகிழைத்தழிக்கும், உலகிழைதொழிககும. [2]நாண மழை. (கஎஅ)

உஅ.—பிடியோடு நடந்த வேழங்களின் வருணனை.

படியொடு திருநகர் துறந்து பன்[1]மரஞ்
செடியொடு [2]தொடர்வன நோக்கிச் சீதையாங்
கொடியொடு [3]நடந்தவக் கொண்ட லாமெனப்
பிடியொடு [4]நடந்தன பெருங்கை வேழமே.

(இ - ள்.) 'படியொடு திரு நகா துறந்து - இராசசிபத்தை வேண்டாமென்றுவிட்டதுபோலவே (வாழ்ந்துவந்த) சிறந்த அயோத்திநகரத்தையும் விட்டிட்டு, (பல்) செடியொடு பல் மரம் தொடா வனம் நோக்கி - பலவகைச் செடிகளுடனே பலவகைமரங்களும் பொருந்தியுள்ள காட்டைக்குறித்து, சீதை ஆம கொடியொடு நடந்த - சீதையென்கிற என்றும்நிலைத்திருக்கிற (மின்னற்) கொடியோடு நடந்து சென்ற, அ கொண்டல் - இராமபிரானாகிய மேகம், ஆம - (தனக்கு) ஒப்பாகும்,' என-என்று (கண்டவா உவமை) கூறும்படி, பெரு கை வேழம பிடியொடு நடந்தன - (அந்தச்சைனியத்தைச் சார்ந்தனவான) பெரிய துதிக்கைகளையுடைய ஆணயானை பெணயானையோடு நடந்து சென்றன; (எ - று.)

அந்தச் சேனையில் பெண்யானைகள் தொடர்ந்துவர ஆண்யானைகள் சென்றவை,சீதை தொடர்ந்துவரக் கானகஞ்சென்ற இராமபிரானையொக்குமெனக் கூறினா. நிறத்தினால் மாத்திரமேயன்றி, தம்மையடைந்தோர்க்குப் பிறவியினால் நேருந் தாபத்தைப் போக்குதலாலும இராமனுக்குக் கொண்டல் உவமையாகும: இங்கு இராமனைக் கொண்டலென்றது - உருவகம் பற்றி. இராமனைக் கொண்டலென்றதற்கு ஏற்ப, சீதையாங்கொடி என்றவிடத்து, கொடி - மின்னற்கொடியெனப் பட்டது. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகம்.

பி-ம்:—[1]மலா. [2]கோடுவனம. [3]கடந்த. [4]நடந்தநப். (கஎகூ)

௨௯.—மகளிரைச் சுமந்துசெல்லும் பெண்யானைகளின் வருணனை.

சேற்றிள மரைமலர் [1]சிதைந்த வா[2]மெனக்
[3]காற்றளம் பொலிதரு கன்னி மாரொடு
[4]மேற்றிளம் பிடிக்குல [5]மிகலி [6]யின்னடை
[7]தோற்றன மகளிரைச சுமப்ப [8]போன்றவே.

(இ - ள்.) 'சேறு - சேற்றில் தோன்றுவதாகிய, இள மரை மலா - இளமையான [அன்றலாந்த] தாமரைமலா, சிதைந்த ஆம் - (தமக்குமுன்னே அழகு) கெட்டனவாகும,' என - என்றுசொல்லும்படி [தாமரைமலரினும் அழகியனவாக],கால் தளம் பொலிதரு-பாததலங்கள்விளங்கப்பெற்ற,கன்னிமாரொடும் - இளமகளிருடனே, ஏறுஇளம் பிடி குலம் - ஆணயானைகளின் இளைய பெண்யானைகூட்டம், இகலி-மாறுபட்டு, (அம்மாறுபாட்டில்), இன் நடை - (அம்மகளிரின்) மெல்லியநடைக்கு, தோற்றன - தோல்வியடைந்தனவாய், (தோல்விக்குஅறிகுறியாக), மகளிரை-(தம்மைவென்ற) அந்த மடந்தையரை, சுமப்ப - சுமப்பனவற்றை, போன்ற - ஒத்திருந்தன; (எ - று)

சிலவிளையாடல்களில் தோற்றுப்போனவா தம்மைவென்றவரைச் சுமந்து செல்லுவது, முறை. பிடிக்குலம் மடவாரொடு நடையில்இகலிததோற்றதனால் வென்றவரைச சுமந்துசெல்வதுபோல மகளிரைச சுமந்தன என்றார்: ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ம்.—[1]சிறந்தவாம், சிறந்ததாம். [2]மன்னக். [3]காற்றளம் பொழிலெனக் கதவிசசென்றன, காற்றளம்பொலிதருகவினச சென்றன. [4]ஏற்றினம். [5]இகலில். [6]மென்னடை. [7]தோற்றிள. [8]போன்றன, போன்றதே. (௯௰)

௩௦.—கோடிகள்பல செல்லுதல்.

வேதனை வெயிற்கதிர் தணிக்க மென்மழைச்
சீத[1]நீர் கொடுநெடுங் கொடியுஞ் சென்றன
கோதைவெஞ் சிலையவன் கோலங் காண்கிலா
மாதரி னுடங்குவ வரம்பில கோடியே

(இ - ள்.) வேதனை - வருத்தத்தை யுண்டாக்குகின்ற, வெயில் கதிர் - சூரியகிரணங்களின் வெம்மையை, தணிக்க-தணிக்கும்படி, மெல் மழை சீதம் நீர் கொடு - மெல்லிய மழையிலுள்ள குளிர்ந்தநீரை(த் துளித்து)க்கொண்டு, சென்றன - சென்றனவாகிய, வரம்பு இல் கோடி - எல்லையில்லாத கோடிக் கணக்கான, நெடு கொடிஉம - பெருந்துவசங்களும்,—கோதை வெம் சிலையவன் - வெற்றிமாலைசூடிய கொடிய வில்லையேந்திய இராமபிரானுடைய, கோலம் - மகுடாபிஷேகக்கோலத்தை, காண்கிலா - காணமையால்வருந்துகின்ற, மாதரின் - மகளிரைப்போல, நுடங்குவ-(அப்போது அசசேனையில்) அசைவனவாயின; (எ - று.)

சேனையுடன்சென்ற கொடிகள் வானத்தையளாவி மழைத்துளி துளிக்குமாறு செய்வது, வெயிலின்வெம்மையானது இராமனையழைத்துவருமாறு

செல்கின்ற சேனையிலுள்ளார்க்கு வேதனைசெய்யாமலிருக்கும்பொருட்டுச் சீதநீரைத் தெளிப்பதுபோலுமெனத் தற்குறிப்பேற்றவணியை யுட்கொண்டு 'வேதனை வெயிற்கதிர் தணிக்க மென்மழைச் சீதநீரொடு நெடுங்கொடியுஞ் சென்றன' என்றார். அங்ஙனம்வந்த நுடங்குகின்ற கொடிகள் பலவற்றிற்கு, இராமனது முடிபுனைகோலங் காணகிலாமையால் நுடங்குகின்ற மாதரை உவமைகூறினார்; இராமனைக் காணாத் துயரால் கண்ணீர்துளித்தவண்ணஞ் சோர்ந்திருப்பவராதலின், மழைநீரைத்துளித்துச் சோர்ந்திருக்குங் கொடிகள் உவமையாயின. வேதனை=வேதநா வடசொல். பி-ம்.—[1]நீரொடு, நீர்தொடு.

௩௧ —மன்னவர்பலர் களிற்றின்மீது செல்லுதலின் வருணனை.

வெண்மதி மீச்செல மேக மூர்ந்தென
வண்ணல்வெங் கதிரவ னளவின் மூர்த்தியாய்
மண்ணிடை யிழிந்தொரு [1]வழிக்கொண் டாலென
வெண்ணரு மன்னவர் களிற்றி னேகினார்.

(இ - ள்.) அண்ணல் வெம் கதிரவன்-பெருமையிற்சிறந்தவனான வெப்ப முள்ள (ஆயிரம்) கிரணங்களையுடையவனான சூரியன், அளவு இல் மூர்த்தி ஆய் - கணக்கில்லாத [மிகப்பல] வடிவத்தைக்கொண்டவனாய், மீ வெண் மதி செல - தன்மீது வெண்ணிறமுள்ள சந்திரன் உடனேவந்துகொண்டிருக்க, மேகம் ஊர்ந்தென-மேகத்தையூர்ந்து, மண்ணிடை இழிந்து-பூமியிலேஇறங்கி, ஒருவழி கொண்டால் என - ஒருமுகமாகப் பிரயாணமானாற்போல, எண்ண அரு மன்னவர்-எண்ணுதற்குமுடியாத [மிகப்பலரான] அரசர்கள், களிற்றின் ஏகினார் - யானைமீது (ஏறி வெண்கொற்றக்குடைநிழற்றச்) சென்றார்கள்.

பலமன்னவர் வெண்கொற்றக்குடைநிழற்ற யானைமீது ஏ,
—சூரியன் பலவடிவத்தைக்கொண்டு வெண்மதி உடன்வர மேகத்தை யூர்ந்து மண்ணிடைச்சென்றதை யொக்கு மென வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப் பேற்றவணி. ஊர்ந்தென - செய்தென என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். பி-ம்.—[1]வழிக்கொண்டானென, வழிச்செல்வானென. (கூ௮௨)

௩௨.—சதுரங்கசேனை செல்லுதலின் வருணனை.

தேர்மிசைச் சென்றதோர் [1]சிந்து செம்முகக்
கார்மிசை[2]க் கழிந்ததார் கலியொர் கார்க்கட
லேர்[3]மிசை யிவுளிமே லேகிற் றெங்கணும்
பார்மிசைப் படர்ந்தது பதாதி[5]ப பௌவமே.

(இ-ள்.) ஓர் சிந்து-(தேர்வீரரின் சேனையாகிய,ஒப்பற்ற கடல்,தேர்மிசை சென்றது - தேர்களின்மீது ஏறிச்சென்றது; ஆர்கலி - (யானைவீரர்சேனையாகிய) மற்றொரு சமுத்திரம், செம் முகம் கார்மிசை கழிந்தது - செம்புள்ளி யைக்கொண்ட முகத்தையுடைய மேகம்போன்ற யானைகளின்மீதுசென்றது;

ஓர் கார் கடல்-(குதிரைவீரர்சேனையாகிய)மற்றொருகரிய சமுத்திரம், ஏர்மிசை இவுளிமேல் ஏகிற்று - அழகுநிரம்பிய குதிரைகளின்மீது சென்றது; பதாதி பௌவம்-காலாட்படையாகிய கடல், பார்மிசை எங்கணும் படர்ந்தது-பூமியின்மீது எங்கும் நடந்துசென்றது; (எ - று.)

தேர்வீரர் யானைவீரர் குதிரைவீரர் காலாள்வீரர் ஆகிய இவர்களால் தனித்தனியியன்ற சேனாசமுத்திரங்கள் செல்லலாயின வென்றவாறு. 'பதாதிப்பௌவம்'என வந்ததற்கேற்ப, சிந்துமுதலியவற்றைத் தேர்வீரர் சேனையாகிய சமுத்திரமுதலியன எனக் கொள்க. தேர்முதலியவற்றின்மீது சிந்து முதலியன சென்றன என உருவகவுயர்வுநவிற்சியணிபடக் கூறினர். பதாதிப்பௌவம்-உருவகம். இச்செய்யுளில், நான்கடிகளிலும் முற்றுமோனை காண்க. பி ம்:—[1]பரவை. [2]சென்றதோருவரி. [3]முகப்பரிமிசை. [4]சென்றது. [5]வேலையே.

௧௩.—பல்லியங்கள் முழங்காமையின் வருணனை.

தாரையுஞ் சங்கமுந் [1]தாளங் கொம்பொடு
வார்மிசைப பம்பையுந் துடியு மற்றவும்
பேரியு மியம்பல சென்ற பேதைமைப்
பூரியர் குழாத்திடை [2]யறிஞர் போலவே.

(இ - ள்.) தாரைஉம்-தாரையெனனும் ஊதுகருவியும், சங்கம்உம்-சங்க வாச்சியமும், தாளம் - தாளமும், கொம்பொடு - ஊதுகொம்பும், வார் மிசை பம்பைஉம் - வாரினாற்கட்டப்படுதலைக்கொண்ட பறையென்னும்பறையும், துடிஉம்-உடுக்கையென்னும்பறையும், பேரிஉம் - பேரிகைகளும், மற்றஉம் - மற்றுமுள்ள வாச்சியங்களும், (ஆகியஎல்லாம்),—பேதைமை பூரியர் குழாத்திடை அறிஞர் போல - அறியாமைக்குணமமிகுந்த கீழோரின்கூட்டத்திலே அறிவுடைய பெரியோர் பேசாமலிருப்பதுபோல, இயம்பல-ஒலியாதனவாய், சென்ற - சென்றன; (எ - று.)

இராமனைப்பிரிந்துள்ள துயரத்தினாலும அரசன்இறந்துபட்டதனாலும் மகிழ்ச்சியையும மங்கலத்தையும் தெரிவிப்பனவான தாரைமுதலியன இயம்பாமற் சென்றன; அங்ஙனஞ்சென்ற அவற்றிற்குப் பூரியர்குழாத்திடை அறிஞர் பேசாமல் மௌனமாகஇருப்பதை உவமைகூறினர்; உவமையணி. சென்ற-'அன்' சாரியை பெறாத முற்று. பி-ம்:—[1]தாளவீட்டமும், தாளங் கொம்புகள். [2]வறிஞர்.   (௧௮௪)

௧௪.—மகளிர் ஆபரணம் பூணுதலின்றிச் செல்லுதலின் வருணனை.

தாவரு நாண்[1]முத லணிய லாற்[2]றகை
மேவரு கலங்களை வெறுத்த மேனியர்
தேவரு மருள்கொளத் தெரியுங் காட்சியர்
பூவுதிர் கொம்பென மகளிர் போயினர்.

(இ - ள்.) தா அரு-அழிதலில்லாத, நாண் முதல் - நாணம் முதலான குணங்களாகிய, அணி அலால்-அணிகலன்களை யல்லாமல், தகை மேவரு - தகுதிபொருந்திய [பெருவிலையுள்ள], கலங்களை - ஆபரணங்களையணிதலை, வெறுத்த-வெறுப்புக்கொண்டு (நீக்கி) விட்ட, மேனியா - உடம்பையுடைய வரும, (அங்ஙனம ஆபரணங்களை யணியாத நிலையிலும்), தேவரும் மருள் கொள தெரியும் காட்சியர்-தேவர்களும் (இவர்கள் தேவமடந்தையர் தாமோ? என்று) திகைப்புக்கொள்ளுமாறு (பேரழகுடன்)விளங்குகிற இனியதோற்ற முள்ளவருமான, மகளிர—, பூஉதிர கொம்பு என - மலர்கள் சிந்தப்பெற்ற பூங்கொம்புபோல, போயினா—; (எ - று)

சீராமன் முடிபுனைந்து அரசுபுரியாது கானகஞ்சென்றுள்ளதனால் தாம் கொண்டுள்ள துயரம புலனாகுமாறு மகளிர அணிகலன்களைப் பூணாராயின ரென்க இவ்விஷயம மேல நள-ஆறு செய்யுள முதலியவற்றில் விளங்கும். அங்ஙனம அணிகலன்களைப பூணாராயினும தமக்கு இயற்கையில அழகைச செய்வனவான நாணமுதலிய மகடூஉக்குணங்கள் நிரம்பியவா அம்மகளிரென் பார 'தாவருநாணமுதலணியலாற் றகைமேவரு கலங்களை வெறுத்த மேனியா' என்றார "ஏணபாலோவா நாண மடமசசமிவையே தம், பூணபாலாகக் காணபவா நல்லார" என்றார கீழக கைகேசிசூழ்வினைப்படலத்தும. அணிகலனை நீத்த நல்லாரக்கு பூவுதிரநதகொமபு உவமையாதலை, "தாவின் மா மணிக்கலன்முற்றுந் தனித்தனிசசிதறி ., பூவுதிரநததொாகொம்பெனப் புவிமிசைப் புரணடாள்"என்று கீழ் மந்தரைசூழ்சசிப்படலத்தும காணக.

பி-ம்:—[1]மலாககைகளாற், முதற்றணியலால். [2]தகைத். (கூஅரு)

## கூரு —சக்கரவர்த்தியின் வெண்கொற்றக்குடையின்றி மற்றையோரின் கவிகையைக் கொண்ட சேனையின் வருணனை.

அதிாகடல வையக மனைத்துங காத்தவன்
[1]விதிவருந் [2]தனிக்குடை மீதி லாப்படை
[3]பொதிபல [4]கவிகைமீன் பூத்த தாகினுங்
கதிர்மதி நீங்கிய கங்குல [5]போன்றதே.

(இ-ள்.) அதிர கடல் வையகம் அனைத்துஉம-ஒலிக்கின்ற கடலாற்சூழப் பட்ட பூமிமுழுவதையும, காததவன - காதத சக்கரவாததி பிடித்துக்கொள் கின்ற, விதி வரும் தனி குடை-முறைப்படியே (வமிசபரம்பரையாக) வந்த ஒப்பற்ற சூரியகுலத்தாரின்(பெரிய)வெண்கொற்றக்குடை,மீது இலா-மேலே பிடிக்கப்படாமலுள்ள, படை-அச்சேனையானது,—பொதி பல கவிகை மீன் பூததது ஆகில்உம-நெருங்கிய (மற்றைமன்னவரின்) பல சிறுவெண்கொற் றக்குடையாகிய நட்சததிரங்கள் தோன்றப்பெற்றதாயினும்; கதிர மதி நீங் கிய கங்குல்-கலைகள்நிரம்பிய சந்திரனைப் பெற்றிராத இரவை,போன்றது—.

மற்றைமன்னவரின் வெண்கவிகைகள் நட்சத்திரங்கள்போல விளங்கினும், பிரதானமன்னவனுடைய பெருவெண்கொற்றக்குடையைப் பெற்றிராத சேனை, நட்சத்திரங்களெல்லாம் விளங்கவும் சந்திரனைப் பெற்றிராத இரவுபோன்று மழுங்கிக்கிடந்த தென்றவாறு. உருவகவணியை யங்கமாகக் கொண்டுவந்த உவமையணி. சூரியவம்சத்து முதலரசனாகிய வைவசுவதமநு முதற்கொண்டு பட்டாபிஷேகம்பெற்ற அரசர்களால் தம்முடிமீது பிடிக்கப் பெற்று ஒப்பற்றுவிளங்கும் பெரியவெண்கொற்றக்குடையென்பார் 'விதி வருந்தனிக்குடை' என்றார். பி - ம் — [1]விதிதரு. [2]மதி. [3]பொதிதரு, பொதிவரு, பொதிமலா. [4]கவிகைகள், கவிகைபே. [5]போனறவே. (௬௮௬)

௰௬.—சேனைமிகுதியின் வருணனை.

செல்லிய [1]செலவினுற் [2]சிறிய திக்கெனச்
சொல்லிய சேனையைச் சுமந்த தேயெனின்
[3]லொல்லொலி வேலைநீ ருடுத்த பாரையோர்
மெல்லிய லென்றவர் [4]மெய்ய ரேகொலாம்.

(இ - ள்.) செல்லிய செலவினுல் - சென்ற நடையினால், திக்கு சிறிய - திக்குக்கள் (தமக்குப்) போதுமான விசாலமுள்ளனவல்ல. என - என்று, சொல்லிய - தெரிவிக்கின்ற, சேனையை—, சுமந்தது எனில் - தாங்கிற்றென்றால்,—ஒல ஒலி வேலை நீர் உடுத்த பாரை-ஒலலென்னுமொலியையுடைய கடலின்நீரினாற் சூழப்பட்டுள்ள பூமியை, ஓர்மெல்லியல் என்றவர் - பெண்பாலாகக் கருதிச்சொன்னவர், மெய்யரேகொல் - உண்மை கூறியவராவரோ?

மெல்லியல் பெரும்பாரத்தைப் பொறாதலாலும் சேனாசமுத்திரத்தைப் பூமிதேவி தாங்கியதனாலும் பூமியை மெல்லியலென்றல், உண்மையாகா தென்றவாறு. இதனால்,சேனையின் மிகுதி புலப்படுதல் காண்க. பாரை மெல்லியலென்றவரை மெய்யரேகொலென்று பழித்ததனால், சேனையின்பரந்திருக்குந்தன்மை பெறப்படுவது, அகமலர்ச்சியணியின்பாற்படும். பெருந்திரளான சேனை செல்லுதற்கு ஏற்ற பரப்பு திக்குக்களுக்குஇல்லை யென்பது, 'செல்லிய செலவினுற் சிறிய திக்கெனச் சொல்லிய சேனை' என்பதன் கருத்து. ஏகாரம் - ஈற்றசை. வடமொழியில பூமிக்குள்ள பெயர்கள் பெண்பாலாக இருத்தல பற்றிப் பெண்ணாகக்கூறுபவரை, 'பாரையோர்மெல்லியலென்றவர்' என்றது. பி-ம்·—[1]செலவினில. [2]சிறியதிக்கெனச. [3]ஒல்லியல். [4]மெலியரே, மெய்யரோ. (௬௮௭)

௰௭.—மகளிரின் தனங்களுடைய வருணனை.

தங்கு[1]தண் [2]சாந்தகில் கலவை [3]சார்கில
குங்குமங் [4]கோட்டில கோவை முத்தில
பொங்கிளங் கொங்கைகள் புதுமை வேறில
தெங்கிள நீரெனத் தெரிந்த [5]காட்சிய.

(இ - ள்.) தண் தங்கு சாந்து-குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்தனமும், அகில் - அகில் தேய்வையும், கலவை - கலவைச்சாந்தும், சார்கில-பூசப்பெறுதனவும்,

குங்குமம் கோட்டில-குங்குமக்குழம்பு அணியப்பெறாதனவும்,முத்து கோவை இல - முத்துவடங்களை யணியாதனவுமான, பொங்கு இள கொங்கைகள் - பருக்குந்தன்மையுள்ள இளமையான (மகளிரின்) தனங்கள்,—வேறு புதுமை இல - வேறு எவ்வகையணியும் இல்லாதனவாய், தெங்கு இள நீர் என தெரிந்த காட்சிய - தென்னமரத்துக்காய்த்துள்ள இளநீர்த்தேங்காய்போலத் தோன்றுகின்ற தோற்றத்தை யுடையனவாயின; (எ - று.)

மகளிரின் கொங்கைகள், சாந்துமுதலியவற்றைப் பெற்றிராமையால் தெங்கிளநீரேபோலவே தோன்றின வென்றவாறு. மகளிரின்கொங்கைகள் சாந்துமுதலியன அணியாமைக்குக் காரணம், கீழ்க்கூறப்பட்டது. பி-ம் — [1]செஞ். [2]சாந்தில. [3]சாத்தில. [4]கோட்டிய, கொட்டில, கொட்டல. [5]காட்சியே.

௧௪.—ஆடவர் தோள்களின் வருணனை.

இன்[1]றுணை வியர்முலை யெழுது [2]சாந்தினு
மன்றலந் தாரினு மறைந்தி லாமையாற்
றுன்றிளங் [3]கொடிமுதற் றாறு நீங்கிய
குன்றெனப் பொலிந்தன குவவுத் தோள்களே.

(இ - ள்.) இன் துணைவியர் முலை எழுது சாந்தின் உம் - இனிய மனைவியரின் தனங்களிலே யெழுதிய தொய்யிற் சந்தனத்தினாலும், மன்றல் அம் தாரின் உம் - நறுமணமுள்ள அழகிய பூமாலைகளினாலும், மறைந்து இலாமையால் - மறைக்கப்படாமலிருந்ததனால்,—துன்று இள கொடி முதல் - நெருங்கிய இளங்கொடிமுதலிய, தாறு - புதர்கள், நீங்கிய - நீங்கப்பெற்ற, குன்று என-மலைபோல, குவவு தோள்கள்-(ஆடவரது) திரண்டுள்ள தோள்கள், பொலிந்தன - விளங்கின; (எ - று.)

மகளிர் கணவரைத்தழுவுதலை நீங்கியமையால், ஆடவரின் தோள்கள் துணைவியர்முலையெழுது சாந்து இலவாயின. இல்லறம் நடத்துதற்கு அமைந்த துணைவியரென்பார் 'இன்றுணையவர்' என்றார். சாந்து தார் இவைகளால் அணியப்பெறாமையால், கொடிமுதற் றூறு நீங்கிய குன்றெனத் தோள்கள் பொலிந்தன வென்க. பி-ம் —[1]துணையவர். [2]சாந்தினம். [3]கொடிமுகிற்றூசு.

௧௫.—மகளிரின் அஞ்சனமணியாத கண்களின் வருணனை.

[1]நறையறு கோதையர் நாட்செய் [2]கோலத்தின்
[3]றுறையற வஞ்சனந் துறந்த [4]நாட்டங்கள்
[5]குறைவற நிகர்த்தன கொற்ற முற்றுவான்
கறையறக் [6]கழுவிய கால [7]வேலையே.

(இ - ள்.) நறை அறு கோதையர்-வாசனைப்புகை யூட்டப்பெறாத மயிர் முடியையுடைய மடந்தையர், நாள் செய் கோலத்தின் துறை அற - தினந்தோறுஞ் செய்யப்படுகின்றஅலங்காரத்தின்துறையினின்று நீங்கினமையால், அஞ்சனம் துறந்த-மைதீட்டுதலொழிந்த, நாட்டங்கள்-(ஒளிபொருந்திய அவ

ரது) கண்கள்,—கொற்றம் முற்றுவான்-வெற்றியைமுடித்த ஒருவன், கறை அற கழுவிய - (போர்செய்தகாலத்திற் படிந்த) இரத்தக்கறை போம்படி கழுவின, காலன்வேலை - காலன்போல் வருத்தந்தரும் வேற்படையை, குறைவு அற நிகாத்தன - குறைவில்லாமல்ஒத்தன [முற்றுவமையாகப் பெற்றன].

அஞ்சனமெழுதப்பெறாத கண்களுக்கு, கறைகழுவின வேற்படை ஏற்ற உவமையாகும். துயாக்காலத்திற் கோலத்தின் துறைபறுதல், இயல்பு. முற்றுவான் - பெயா. கொற்றமமுற்றுவான் என்பதற்கு - வெற்றியை முற்றும் பொருட்டு என்று கூறுவதிற் சிறப்பின்மை காண்க. நறைபறுகோதையர் என்பதற்கு- புதியமலாமாலையைத்தரித்தலில்லாமையால) தேன் நீங்கிய மாலையையணிந்தவரெனப்பொருள்கூறுவாருமுளா. பி - ம் —[1]நறையகிற். [2]கோலத்திற். [3]துறையறி. [4]வாட்கணகள். [5]குறைபற. [6]கழுவில. [7]வேலினே (௧௧௦)

சo.—மடந்தைமாரின் மேகலையணியாவல்குல் பரிபுரமணியாதஅடி இவைகளின் வருணனை.

விரிமணி மேகலை [1]விரவி யார்த்தில
தெரிவைய ரல்குறு ரொலியி றேரெனப
பரிபுர [2]மார்க்கில பவளச் சீறடி
யரியின [3]மார்க்கிலாக் கமல [4]மென்னவே.

(இ - ள்) தா ஒலி இல் தோ என - கிணகிணி யெனனுஞ் சிறுமணிகளின் ஒலியைப் பெறாத தோபோல, தெரிவையா அலகுல - மகளிரின் இடைத்தானம, மணி விரி மேகலை விரவி ஆாத்தில - மணிகள பரவிப் பதிக்கப்பெற்ற மேகலையைபபூண்டு ஒலித்தல் இலவாயின; அரி இனம ஆாககிலா கமலம் என்ன-வணடுகளின்கூட்டஙகள ஒலிககப்பெறாத தாமரைமலாபோல, (தெரிவையா) பவளம் சிறு அடி - (மடந்தைமாரின்) பவளமபோற் செந்நிறமான சிறியபாதஙகள், பரிபுரம ஆாககில - சிலம்புகள் (தமமிடத்து) ஒலிக்கப் பெறாதிருந்தன; (எ - று.)

மேகலையாாககபபெறாத அலகுலுககு - தாரொலியில்லாததேரும், பரிபுரம் ஆாக்கப்பெறாத பவளசசிறடிககு - அரியினம ஆாககப்பெறாத கமலமும் ஏற்ற உவமையாகும. பி - ம்:—[1]விரகினாதநில, விரைவினாககில, விரவியாாககில. [2]ஆாததில, ஆாககிலாப். [3]ஆாததிலாக. [4]அனனவே. (௧௧௧)

சக.—மகளிர் அணிபூணாமைக்குக் காரணம்.

மல்கிய கேகயன் மடந்தை வாசக
நல்கிய தரிவையர் [1]நடுவிற் கேகொளாழ்
புல்கிய [2]மணிவடம் பூண்கி லாமையா
[3]லொல்கிய வொருவகைப பொறை[4]யுயிர்த்தவே.

(இ - ள்.) புல்கிய மணி வடம பூணகிலாமையால் - (மகளிாயாவரும் எப்போதும்) அணியுந்தன்மையனவான முததவாரஙகளை யணிந்துகொள்ளாமையால், ஒல்கிய - ஒசியுந்தன்மையனவாகிய(அம்மகளிரின்)இடைகள், ஒருவகை பொறை உயிர்தத - ஒருவகையாக (ப் பாரமின்றி) இளைப்பாறின; (இதற்குக

காரணம்), கேகயன் மடந்தை நல்கிய வாசகம் - கேகயவரசன் மகளான கைகேயியினது துயரமிகுவதற்குக் காரணமான வரம், நல்கியது - அருள் செய்தது,—அரிவையர் நடுவிற்கு ஏ கொல் - மகளிரின் இடையொன்றுக்கு மாத்திரமே போலும்; (எ - று.)

கைகேயியின் வரசொல்லால் இராமன் கானகஞ்சென்ற துயரச்செய்தியினால் மகளிர்யாவரும் மணிவடந் துறந்திருந்தன ரென்றவாறு. மணிவடம் பூணுதலை மகளிர் ஒழிந்தமையால், மகளிரின் இடை, முலைப்பாரந்தவிர மணிவடத்தைப் பொறுக்கும் பாரம் குறையப்பெற்று இளைப்பாறலாயிற் றென்றார்; முலைப்பாரம் நீங்காமையால் 'ஒருவகைப்பொறையுயிர்த்த' என்றது. யாவரும் வருந்த இடையொன்றுமாத்திரம் பொறையுயிர்த்தலால், 'நடுவிற்கே' எனப் பிரிநிலையேகாரங் கொடுத்துக்கூறினார். **தற்குறிப்பேற்றவணி.** ஒல்கிய - பெயர். பி - ம் —[1]நடுவினுக்கெலாம், நடுவினிற்கெலாம். [2]மலர்வடம். [3]ஒலகியது. [4]உயிர்க்கவே. (௩௩௨)

**௪௨.—சேனையானது பொலிவும் களிப்பும் அற்றிருந்தமை.**

கோமகன் பிரிதலிற் கோல [1]நீத்துள
தாமரைச் செல்வியுந் தவத்தை மேவினள்
காமனு மருந்துயர்க் கடலின் மூழ்கினா
னாமென [2]நிகழ்ந்ததவ் வளவில் சேனையே.

(இ-ள்.) கோமகன் பிரிதலின் - இராசகுமாரனாகிய இராமன் (நகரத்தை) விட்டு (காட்டுக்குச்) சென்றதனால், கோலம் நீத்துஉள தாமரை செல்வி உம் - (தன்) அழகுகெட்டுள்ள தாமரைமலரில் வசிப்பவளான இலக்குமியும், தவத்தை மேவினள் (ஆம் என) - தவஞ்செய்யவிரும்பி அப்பாற்சென்றிட்டா ளெனவும்,—காமன் உம் - (மகளிர்க்கும் ஆடவர்க்கும் ஆசைநோயை விளைக்க வல்ல) மன்மதனும், அரு துயர் கடலில் மூழ்கினான் ஆம் என - கடப்பதற்கு அரிய துன்பக்கடலிலே அமிழ்ந்து நிற்கின்றானாமெனவும், (கண்டோர்கருதும்படி), அ அளவு இல் சேனை - எல்லையற்ற அந்தப்பரதன் சேனையானது, நிகழ்ந்தது - (பொலிவும் மனக்களிப்பும் அற்றதாக) இருந்தது; (எ - று.)

செல்வச்சிறப்பும் மாதரும்ஆடவரும்கூடிக்களித்தலும் இன்றி, அச்சேனை யிருந்தமையின், இவ்வாறு வருணித்தார்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** தசரதன் இறந்து பட்டதனாலும் இராமன் கானகஞ்சென்றதனாலும் அரசியல் நடவாமையால், 'தாமரைச்செல்வியும் தவத்தைமேவினள்' என்று கூறியதாக உரைக்குதலு முண்டு. பி - ம்:—[1]நீத்தன. [2]நிகழ்த்தது. (௩௩௩)

**௪௩.—சேனையின் மிகுதி.**

மண்ணையும் வானையும் [1]வயங்கு திக்கையு
[2]முண்ணிய நிமிர்கட லொக்கு மென்பதென்
கண்ணினு [3]மனத்தினுங் கமலத் தண்ணற
னெண்ணினு நெடிதவ ணெழுந்த சேனையே.

(இ - ள்.) மண்ணை உம் - பூமியையும், வானை உம் - ஆகாயத்தையும், வயங்கு திக்கை உம்-விளங்கிய திக்குக்களையும், உண்ணிய - தன்னுட்கொள்ளும்பொருட்டு, திமிர் - பொங்கியெழுந்த, கடல்-(ஊழிக்காலத்துக்) கடலை, ஒக்கும்-(இந்தசேனை) ஒத்திருக்கும், என்பது-என்று சொல்லுவது, என் - எவ்வாறு? [யுகாந்தகாலத்துக்கடலை யுவமைகூறுவதும் பொருத்தமற்றதாகுமென்றபடி]; எண்ணின உம்-(நாம் அச்சேனையின் அளவைப்பற்றி எவ்வளவு) எண்ணினாலும், அவண் எழுந்த சேனை-அப்போது (பரதனுடன்செல்லுமாறு) புறப்பட்ட சேனையானது,—கமலத்து அண்ணல் தன-கமலத்தில்தோன்றிய (அந்தக்கடலைப்படைத்த கடவுளான) பிரமதேவனது, கண்ணின் உம் - (படைத்தபொருளைக் காணகின்ற) கண்களைக்காட்டிலும், மனத்தின் உம் - (படைக்குமாறு கருதுகின்ற) மனத்தைக்காட்டிலும், நெடிது - மிக்கதாகும்.

சேனையைப்பற்றி இவ்வளவென்று கூறவேணுமெனக் கருதினாலும், படைத்தற்கடவுளின் கண்களாலும் மனத்தாலுங் காணமுடியாதவாறு மிக்குள்ளது அச்சேனை யென்ற இத்தன்மையாற் கூறமுடிகின்றது; இப்படிப்பட்ட பெருஞ்சேனைகளுக்கு, மண்ணையும் விண்ணையும் திக்குகளையும் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஊழிக்கடலும் பிரமனாற்படைத்தபொருளாதலால் உவமையாகாதென்றவாறு. உண்ணிய-செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். பி-ம்:-[1]வாங்கு. [2]உண்ணியரே, உண்ணியநீர்க. [3]அகத்தினும், முகத்தினும். ()

சச —சேனையின் வருணனை.

[1]அலைநெடும் புனலறக் குடித்த லாலக
[2]நிலைபெற நிலைநெறி நிறுத்த லானெடு
[3]மலையினை மண்ணுற வழுத்த லாற்[4]றமிழ்த்
தலைவனை [5]நிகர்த்தது தயங்கு [6]தானையே.

(இ - ள்.) அலை நெடு புனல் அற குடித்தலால-அலைகளையுடைய கடலினது மிக்கநீரை முழுதும் இல்லையாம்படி குடித்ததாலும், [(செல்லும்வழியிடையேயுள்ள) அலைகளையுடைய பெரிய நதி முதலியவற்றின்மிக்கநீரைக் குடித்தலாலும்], அகம் நிலை பெற நிலை நெறி நிறுத்தலான்-பூமி(ஒருபுறந்தாழாது)நிலைபெறும்படி நிலையான முறைமையில் நிற்கச்செய்வதாலும் [பூமி நிலைபெறும்படி நிலையாக ஓர்நெறியில் நிறுத்துதலாலும்], நெடு மலையினை மண் உற அழுத்தலால்-(வானத்தளவும்) ஓங்கியிருந்த விந்தியமலையைப் பூமியினுள்ளாகுமாறு அழுந்தச்செய்ததனாலும் [தான் செல்லும் வழியிலேயுள்ள மலைகளைத் தன்னுடைய பாரமிகுதியாற் பூமிக்குள்ளே அழுந்தும்படிசெய்தலினாலும்],தமிழ் தலைவனை-தமிழுக்கு (இலக்கணத்தைமுதலிற்செய்து)தலைமை பூண்டிருந்த அகத்தியமுனிவனை, அ தயங்கு தானை - விளங்குகின்ற அச்சேனையானது, நிகர்த்தது-ஒத்தது: (எ - று.)

அலைப்புனலைக்குடித்தல், அகம்நிலைபெற நிலைநெறிநிறுத்தல், மலையினை மண்ணுறஅழுத்தல் என்ற தன்மைகளால், அச்சேனை அகத்தியமுனி

வனை யொக்கு மென்றார்; சிலேடைபற்றிவந்த உவமையணி. மாற்றார் வசப் படாது சூரியகுலத்தரசரிடத்தே பூமி நிலைபெறுமாறு செய்வது அச்சேனையே யாதலால், அதனை 'நிலை நெறி அகம் நிலைபெற நிறுத்தலால்' என்றது. இனி, தம்மனத்தைப் புலன்களிற்செலுத்தாது ஜிதேந்திரியத் தன்மைகொண்டிருத் தலாற் சேனையை இங்ஙனங் கூறிய தென்றலும்ஒன்று. அகம் என்ற சொல்- பூமிமனம்முதலிய பல பொருள்களுள்ளதாதலை "மனமுமுள்ளு மனையும்பாவ மும்; புவியும மரப்பொதுப்பெயரு மகமே" என்ற பிங்கலந்தையினாலும் அறிக.

பூர்வத்தில் முனிவர்களெல்லாம் சேர்ந்து ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையை அபி விருத்திசெய்து காசியில் வடமொழிச்சங்கமொன்று ஏற்படுத்த, அச்சங்கப் புலவருள் ஒருவனாகிய அகத்தியமுனிவன் மற்றைப்புலவர்களோடு பலகாலுந் தர்க்கஞ்செய்துகொண்டுவந்து ஒருநாள் அவர்களோடுமாறுபட்டு அவர்க ளிறுமாப்பை யடக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானிடஞ் சென்று தனது கருத்தை வெளியிட்டுச் சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், தான் நின்ற மண்டபமுழுதும் திவ்வியபரிமளமொன்று வீச, அகத்தியன் பரமசிவனை நோக்கி, 'சுவாமி! இவ்வாசனை ஏது?' என்றுவினவ, பரமசிவன் அவனை அம் மண்டபத்தின் ஓர் மூலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் குவியலாய்ப்போ கட்டிருந்த சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக் காட்டவே, அவற்றைக் கண்டமாத்திரத் தில் அகத்தியன் மதுரமென்று அருத்தங்கொள்ளும 'தமிழ்' என்னும் இன்ப மான பெயரைச் சொல்ல, உடனே பரமசிவன் அந்தப்பாஷைக்கு ஆதார விதிகள் இவ்வேட்டுப்பிரதியிலுள்ளனவென்று எடுத்துக்கொடுத்து உபதே சிக்க, அப்போதே தட்சிணத்திலுள்ள பொதியமலைக்குப் போய்த் தனியே வாசஞ்செய்து அவ்விதிகளைக்கொண்டு பேரகத்தியம் சிற்றகத்தியமென்னும் இலக்கணநூல்களையியற்றி அவற்றைத் தன்மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியன் முதலிய பன்னிருவர்க்குங் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங் கச்செய்தா னென்பது வரலாறாதலால், அகத்தியமுனிவனை 'தமிழ்த்தலை வன்' என்றார். பி-ம்:—[1]அலைகடனெடும்புனலறக்குடித்தலான், அலைநெடும் புனலறக்குடிக்கையாலகம. [2]நிலைபெற நிலநெறி நிறுத்தலால். [3]மலைகளை. [4]தமிட்டலைவனை. [5]ஒத்தது. [6]சேனையே.

**கடல் நெடும்புனல் குடித்த வரலாறு**:-தம்பகைவனாகிய விருத்திராசுரன் மற்றும்பல அசுரர்களுடனே கடலில்ஒளித்துக்கொண்டபோது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அகத்தியமகாமுனிவனை வந்துபிரார்த்திக்க, அவன் அக் கடலினீரைத் தனது ஒருகையால் முற்றும்முகந்து பருகியருளி, உடனே ஒளித்திருந்த அவ்வசுரனை இந்திரன் கொன்றபின், அவன் வேண்டுகோளின் படி மீண்டும் உமிழ்ந்தன னென்பதாம். **அகம் நிலைபெற நிறுத்திய வரலாறு**:— முன்னொருகாலத்தில், பரமசிவன் முதலிய தேவர்யாவருங் கூடி 'யாம் சேர இருத்தலால் வடதிசைதாழ்ந்து தென்திசை யுயர்ந்தது: இதற்கு அகத்தியனே தெற்கில்இருத்தற்குஉரியவர்' என்று அவனை வேண்டிக்கொள்ள, அவனும்

தென்திசைக்கட்போந்து இருதிசையும்ஒப்ப நிலைபரம்பெற்று நடுவுநிலையடையும்படி பொதியிலின்கண் இருந்தருளினன் என்பதாம். மலையினை மண்ணுற அழுத்திய வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் விந்தியமலை, மேருமலைமுதலிய எல்லாமலைகளினும் தான் உயரவேண்டுமென்று கருதி ஆகாயத்தையளாவி யுயர்ந்து சூரியனைமுதலிய கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் செல்லுகின்ற வழியையெல்லாம் மறைத்துநின்றபொழுது தேவர் முனிவர்யாவரும் வந்து அதையடக்கியருளவேண்டுமென்று அகஸ்தியனைப் பிரார்த்திக்க, அவன் அங்கு எழுந்தருளி அப்பொழுது தன்னைக்கண்டுவணங்கி நின்ற அம்மலையை 'இனி யான வடதிசையிலிருந்து தென்திசைக்கட்சென்று மீண்டுவருமளவும் இவ்வாறே தாழ்ந்துகிடப்பாய்'என்று சொல்லி யடக்கியருளி அம்மலையின்மேலேறி அப்பாற்சென்றனன் என்பதாம். (கக௫)

௪௩.—சனங்கள் யாவரும் நீங்கிய அயோத்திமாநகரின் வருணனை.

அறிஞருஞ் [1]சிறிஞரு மாதி [2]யந்தமாச்
செறிபெருந் தானையுந் திருவு நீங்கலாற்
குறியவன் புனலெலாம் வயிற்றிற் கொண்டநாண்
மறிகட லொத்ததவ் வயோத்தி மாநகர்.

(இ - ள்) அறிஞர் உம் சிறிஞர் உம் ஆதி அந்தம் ஆ - அறிவுள்ள பெரியோர்முதல் இளைஞர் முடிவாக, செறி - (சனங்கள்) நெருங்கியுள்ள, பெரு தானை உம்-பெருஞ்சேனையும், திரு உம் - இலக்குமியும், நீங்கலால் - நீங்கியதனால்,—அ அயோத்தி மாநகர்-அந்த அயோத்தியா பட்டணமானது,—குறியவன் புனல் எலாம் வயிற்றில் கொண்ட நாள்-குறுமுனிவனாகிய அகத்தியன் (கடலின்) நீரையெல்லாம் பருகி வயிற்றினுட் கொண்டபோது, மறி கடல்-(அலை) மடங்குந்தன்மையுள்ள (அக் கடலை, ஒத்தது—; (எ - று)

சேனையும் திருவும் நீங்கியதனால் வெறிச்சென்றிருந்த அயோத்திமாநகர்க்கு,அகத்தியன்பருகியதனால் அவ்வாறான கடல் உவமையாம். திரு நீங்குதல் - நகரத்தின ஒளிகெடுதல்; சீதை சென்றதைக் குறிக்குமெனினுமாம். சிறிஞர் - 'வறிஞர்' என்பதிற்போல ஞகரம் - பெயரிடைநிலை. பி - ம்:— [1]சிறியரும், செறிஞரும். [2]அந்தமாம, அந்தமாட்ச. (ககஎ)

௪௪.—படைசென்ற வழியின் வருணனை.

பெருந்திரை நதிகளும் வயலும்[1]பெட்புறு
மரங்களு [2]மலைகளு மண்ணுங் கண்ணுறத்
[3]திருந்தலி லயோத்தியாந் [4]தெய்வ மாநக
ரருநெதெரு வொத்ததப் படைசெ லாறரோ.

(இ - ள்.) பெரு திரை நதிகள் உம்-பேரலைகளைக்கொண்ட யாறுகளும், வயல் உம்—, பெட்பு உறு மரங்கள் உம் - விரும்பத்தக்க மரங்களும், மலைகள் உம்—, மண் உம்—, கண் உற - கண்ணுக்குப்புலனாக, (அவற்றைப்பார்த்துக்

கொண்டு), அ படை-அந்த(த் தசரதன்) சேனை, செல்-சென்ற, ஆறு-வழியானது,—திருந்தல்இல் அயோத்தி ஆம் தெய்வம் மா நகர் அரு தெரு ஒத்தது-திருத்தப்படாத அயோத்தியென்னுந் தெய்வீக நகரத்தின் தெருவை யொத்திருந்தது; (எ - று.)

அயோத்திமாநகரின் வீதியே தசரதன்படை செல்லப்பெற்றிருக்குமாதலால், படை சென்ற வழி, அயோத்திவீதியைப் போன்றதென்றார்: கீழ் அயோத்திமாநகரம் வெறுவியதானமையைக் கூறிய கவி, இதனால், படை சென்றவழி அயோத்திவீதிபோற் பொலிவுபெற்றதென்று வருணிக்கின்றாரென்க. நகரவீதிபோலச் செவ்வனே படைசெல்லும்வழி யிராதாதலால், அயோத்தியின் தெருவுக்கு 'திருந்தலில' என அடைமொழிகொடுத்தார். இனி, நதியென்றும் வயலென்றும் மரமென்றும் மணலென்றும் காணுதல் முடியாதபடி செல்லும்போதுபடை பரந்திருத்தலால், பரந்துள்ள அயோத்தி வீதியைச் சேனையொக்குமென்றுகூறவுமாம். 'பெட்புறும்' என்பதை, நதிகள் முதலியவற்றிற்கும் அடைமொழியாக்கலாம். பி-ம்:—[1]பெட்புற. [2]செடிகளும். [3]திருந்துற. [4]செல்வ, தேவ. (௧௧௭)

௪௭.—அச்சேனையில் யானையின் மதமணமன்றி வேறுமணம் இல்லாதிருத்தல்.

[1]தார்கடாந் [2]கோதைதாஞ் [3]சாந்தந் தாந்தகை
[4]யேர்கடாங் [5]கலவைதாங் [6]கமழ்ந்த தின்றென்பார்
கார்[7]கடா மெனமிகக் கடுத்த கைம்மலை
வார்கடா [8]மல்லதம் [9]மன்னன் சேனையே.

(இ - ள்.) கார்கள் தாம் என மிக கடுத்த - (இவைகள்) மேகங்களாகுமென்று சொல்லுமாறு முற்றுவமையாயமைந்த, கைம்மலை - யானைகளின், வார் கடாம் அல்லது-நீண்ட மதம்பெருக்கின் மணங் கமழ்வதன்றி, அ மன்னன் சேனை - அந்தத் தசரதமன்னவனது சேனையில், தார்கள்தாம்-(மார்பில் அணியும்) பூமாலைகளோ, கோதை தாம் - (மயிர்முடியிற் சூடும்) மாலைகளோ, சாந்தம் தாம் - (மார்பிற் பூசிக்கொள்ளுஞ்) சந்தனமோ, தகை ஏர் கடாம் கலவை தாம் - சிறப்புள்ள அழகமைந்த கலவைப்பூச்சுகளோ, கமழ்ந்தது இன்று-மணம் வீசியதில்லை, என்பார்—; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றம்.

'என்பார்' என்பதையும் அசையாகக்கொள்ளுதலுமாம் யானைகளின் மதமணமதவிர, வேறு சந்தனம் மலர் இவற்றின்மணம் அந்தச்சேனையிற்கமழவில்லையென்றவாறு. அங்ஙனம் அச்சேனை சாந்து மலர் என்ற இவைகளைத் துறந்தமைக்குக் காரணம்,இராமனைப் பிரிந்த துயராகுமென்பது,முன்னமே கூறப்பட்டது. கார்கடாமென என்ற இடத்திலுள்ள என என்னுஞ் சொல்லுக்குப்பின் 'உள்ள' என ஒருசொல் வருவித்து, கார்கள்தாமென உள்ள யானை, மிகக்கடுத்த - மிகவுஞ் சினமுள்ள யானை யென்பாருமுளர். கைம்

மலையென்ற உவமையாகுபெயரில், மலையென்றது கையென்றகுறிப்பால், யானையைக் காட்டிற்று. பி - ம் —[1]தாரகடான். [2]கோதைதான். [3]தாமந்தாங் தகை, தாமந்தான்றகை, சாந்தன்றான்றகை, சாந்திலாவகை. [4]ஏர்கடான், போரகடாம். [5]கலவைதான். [6]கமழ்ந்தின்றென்பரால், அமைந்ததின்றெனக். [7]கடாமெனமுகங்கடுத்த, கடாங்கடந்தனவனைய, கடாங்காத்தனவனைய, கடாத்தனவனைய, கடாங்கடத்தனவனைய. [8]இலலது, மணந்தரு. [9]மன்னா.')

சஅ.—ஆடவர் குண்டலம் பூணுதிருந்தல்.

ஆளுலாங் கடலினு மகன்ற [1]வக்கட
றோளுலாங் குண்டல முதல [2]தொல்லணி
கேளுலா மின்னொளி கிளர்ந்த திலலையால
வாளுலா நுதலியர் மருங்கு [4]லல்லதே.

(இ - ள்) ஆள் உலாம் கடலின்உம அகன்ற அ கடல் - மானுடா (மரக் கலமேறிச) செலலுந்தன்மையுள்ள உவாக்கடலைககாட்டிலும பரந்துளள அந் தச சேனைசமுத்திரததிலே, - வாள உலாம நுதலியா-ஒளிவிளங்குகின்ற நெற் றியையுடையமகளிரின், மருங்குல் அல்லது-இடையானது (மின்னலபோல் விளங்கியதே) அலலாமல, தோள உலாம குண்டலம முதல தொல் அணி - தோளிலசைந்தாடுந் தனமையுளள குணடலம முதலிய பழமையான அணி கலன்களின், கேள உலாம மின ஒளி கிளாந்தது இல்லை-நிறம விளங்குகின்ற மின்னலபோன்ற ஒளி விலகிவிலகிடோளிாதல இலலையாயிற்று; (எ - று.)

சேனையில யானைமதமணமலலது வேறு மலாசசாந்துகளின் மணமில்லை யென்று கூறினறபோல, இங்கு, மகளிரின இடை மினனலபோல விளங்கிய தன்றி, அசசேனையிலுளளாா பூணாமையால பூணட அணிகலன்களினொளி மின்னல்போல விளஙகவிலலை யெனகிறாா ஒழிந்துக்காட்டணி. 'வாணுதல்' என்பதுபோல, 'வாளுலாநுதல' என்றாா. கேள=கேழ் ழகரததுககு ளகரம் போலியாகவந்தது. [3]மருஙகுலபோலவே என்ற பாடததுககு - மருஙகுல் விளஙகுவதுபோல அணியின்மினனொளி விளஙகவிலலையென்க. ஆல் - தேற்றம. ஈற்றசையுமாம. பி-ம் —[1]இக. [2]சொல. [3]மருஙகின். [4]அன்னதே ()

சகூ.—மத்தளம் முதலியன ஒலியாதிருந்தும்படையின்வருணனை.

மத்தள முதலிய வயஙகு பல்லிய
மொத்தன சேறலி [1]னுரையி லாமையிற்
[2]சித்திரச சுவர்நெடுஞ் சேனை [3]தீட்டிய
பததியை [4]நிகாத்ததப படையி னீட்டமே.

(இ - ள்.) வயஙகு மததளம முதலிய பல்இயம-(ஒலி) விளஙகுந்தன்மை யுள்ள மத்தளம்முதலிய பலவாசசியஙகள, உரை இலாமையின் ஒத்தன சேற லின் - ஒலித்தல இலலாமையால (பலலியமென்ற போமாத்திரம) பொருந்தி

யனவாய் (அந்தப்படையிற்) செல்வதனால்,—அ படையின் ஈட்டம் - (பரதனுடன் சென்ற) அந்தசசேனையின கூட்டம், நெடு சுவர் சித்திரம் தீட்டிய சேனை பத்தியை - நீணடசுவரிலே சிததிரமாக எழுதப்பட்ட சேனையின் தொகுதியை, நிகாததது - ஒத்திருநதது; (எ - று)

சேனைகள் செலலுமபோது பலவகை வாசசியஙகளை யொலிததுக்கொணடு செல்லுதல, வழககம பரதனுடன் சென்ற சேனை அஙஙனம வாசசியங்களை யொலித்தலினறி நிசசப்தமாகச சென்றதனால், சித்திரத்தில் தீட்டிய சேனைபோன் றிருநத தெனறூர. கீழ் "தாரையுஞ் சஙகமும" (கூ௩) என்ற பாடலிற் பல்லியம ஒலியாமையைக கூறின கவி, இசசெயயுளாற் பல்லியம் ஒலிக்கப்பெறாத படையை வருணிக்கின்றா ரென் றறிக. பி - ம் —[1]உரையிலாமையார். [2]சித்திரத்தவ. [3]தீண்டிய. [4]ஒகாதத. (௪000)

௫௦ —ஆடவர் மடவார்மீது காதலொழிந்திருத்தல்.

[1]ஏடறு கோதையா விழியி னெய்தகோ
லூடுற வுரநதொளைத் துயிரு ணுவகை
யாடவாக் கருமபெருங் கவச மாயது
காடுறை [2]வாழ்க்கையைக் கண்ண னண்ணவே.

(இ-ள்.) கணணன்-திருமாலின அம்சாவதாரமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமன், காடு உறை வாழ்க்கையை-காட்டிலே வசித்தலாகிய வாழ்க்கையை, நண்ண-பொருந்தியதனால, (அசசெயல),—ஏடு அற கோதையா - பறவிதழ் நீக்கிய மலாகொணடு தொடுக்கப்பட்ட மாலையைசசூடிய மகளிர, விழியின் - கணகளினின்று, எய்த—, கோல-(பார்வையாகிற) அமபானது, உரம ஊடு உற தொளைதது - மார்பினை யூடுருவுமாறு தொளைசெய்துகொணடு, உயிர உணு உவகை - (ஆசைநோயால தம) உயிரை யுணணுதவாறு, ஆடவாக்கு - புருஷாகட்கு, அரு பெரு கவசம் ஆயது-பெறுதற்கரிய பெரியகவசமாயிற்று;(எ-று.)

ஸ்ரீராமன காட்டிற்குச்சென்றதனால தோன்றிய துயர, ஆடவாக்கெல்லாம் மனத்திற்பொங்குதலால அந்தஆடவர யாவரும மகளிரின் கணணோக்காகிய அமபுக்கு இலக்காகியும காதலகொள்ளாராயின ரெனக.காடுறைவாழ்க்கையை நணணியதானது, மடவார்விழிக்கோலையூடுருவவொட்டாது ஆடவர்க்குக் கவசமாயிற் றென்று வருணித்தார. பி - ம் —[1]ஏடுறை. [2]வாழ்க்கையக். ()

௫க — இதுவும் அது.

கனங்குழைக் [1]கேகயன் மகளிற கண்ணிய
சினங்கிடந் தெரிதலிற் [2]றீநத வேகொலா
மனங்களைங் [3]கடுங்கணை [4]யடரு [5]மாடவர்
மனங்கிடந் [6]துண்கில மகளிர் கொங்கையே.

- ள்.) 'அனங்கன் ஐ கடு கணை அடரும் ஆடவர் மனம் - மன்மதனது ஐந்தாகிய கொடிய அம்புகளால் (இராமன் வனஞ்செல்வதற்கு முன்னெல்லாம்) நெருக்கப்பட்ட ஆடவரின் மனமானது, மகளிர் கொங்கை கிடந்து - மகளிரின் தனங்களின்மேலே தங்கி, உணங்கில - (அவற்றை) அநுபவியாதொழிந்தன (இதற்குக்காரணம்),—கனம் குழை கேகயன் மகளின்-பொன்னாலியன்ற குழையென்னுங் காதணியையணிந்த கைகேயியினிடத்தில், கண்ணிய சினம் - மூண்ட சினமாகிய நெருப்பு, கிடந்து - (மடவாரின்) நெஞ்சினுள்) நிலைத்திருந்து, எரிதலின்-மிகுந்து தோன்றுதலால், (அக்கொங்கை சுடுமென்று அஞ்சி), தீர்ந்த ஏ கொல் - (அதினின்று) மீண்டனவோ? (எ-று.)

ஆடவர்மனம் மகளிரின் கொங்கைபிற்சென்று காதல்கொண்டு அவற்றை நுகராமைக்குக் காரணம், மகளிர்மனத்திலே கைகேயிசெய்த கொடுந்தொழிலுக்காக அவளிடத்துச் சினமூண்டு எப்போதும் பற்றியெரிதலால் அவர்களின் தனங்களுஞ் சுடுமென்று அச்சந்தானே என்று வருணித்தார். ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ம் —[1]கைகயன. [2]தீயந்த [3]கொடுங்கணை, கொடுங்கணைக்கு, தொடுங்கணை. [4]கடந்த இடைந்த, கிடைத்த, மிடைந்த. [5]மாதவர். [6]உறைந்தில, உணங்கில, உணங்கிய. (௧௦௦௨)

## ௫௨.—சேனை செல்ல, பரதன் சத்துருக்கனனுடன் போதல்.

இன்னண நெடும்படை யேக வேந்தனுந்
தன்னுடை[1]த் திருவரைச் [2]சீரை சாத்தினன்
பின்னிளை யவனொடும் பிறந்த துன்பொடு
நன்னெடுந் தேர்மிசை நடத்தல் மேயினான்.

(இ - ள்.) இன்னணம் - இப்படி, நெடு படை-அப்பெருஞ்சேனை, ஏக - செல்ல,—ஏந்தல் உம் - பெருமையிற் சிறந்தோனாகிய பரதனும், தன்னுடை திரு அரை சீரை சாத்தினன் - தன்னுடைய அழகிய அரையிலே மரவுரியைத் தரித்தவனாகி, பின் - (தன) பின்னே (தொடர்ந்துவருகிற), இளையவனொடும்-தம்பியாகிய சத்துருக்கனனுடனே, நல நெடு தேர் மிசை - அழகிய பெரிய தேரின்மீது பிறந்த துன்பொடும் (மனத்துத்) தோன்றிய துயரத்துடனே, நடத்தல் மேயினன் - செல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)

சேனையைத் தொடர்ந்து தம்பியோடு பரதன் செல்லலாயினனென்க. அண்ணன்செல்லும்போது தன்பொருட்டாக இராமபிரானுக்கு வனவாழ்க்கை நேர்ந்திருப்பது குறித்து அந்தப்பரதனுக்கு நெஞ்சில துயரம் பொங்கிற்றென்க. இளையவனொடும் துன்பொடுந் தேர்மிசை நடத்தன்மேயினன் - உடனவிற்சியணி: வடநூலார் ஸஹோக்தியென்பர். பி-ம்:—[1]நெடுவரை, அரையினில். [2]சீரை. (௧௦௦௩)

## ருக.—பரதன் தாய்மார்முதலியவரோடு நகரவாசலை யடைதல்.

தாயரு மருந்தவத் தவருந் [1]தந்தையி
னாயமந் திரியரு மளவில் சுற்றமுந்
தூயவந் தணர்களுந் தொடர்ந்து [2]சூழ்வரப்
போயினன் றிருநகர்ப் [3]புரிசை [4]வாயிலே.

(இ - ள்.) தாயாரும் - தாய்மார்களும், அரு தவத்தவர் உம் - (செய்தற்கு) அரிய தவத்தைச்செய்பவராகிய முனிவர்களும், தந்தையின் ஆய மந்திரியர் உம் - (தனக்குத்) தந்தைபோற் கௌரவம் பாராட்டத்தக்கவராகிய மந்திரிமார்களும், அளவு இல் சுற்றம் உம் - அளவிடப்படாத [மிகப்பலரான] சுற்றத்தவரும், தூய அந்தணர்கள் உம் - பரிசுத்தகுணமுள்ளவரான பிராமணர்களும், தொடர்ந்து—, சூழ்வர - சுற்றிலும்வர, திரு நகர் புரிசை வாயில் - அவ்வயோத்திமாநகரின் மதில்வாயிலில், போயினன் - போனான்; (எ - று.)

தந்தைபோலத் தனதுநன்மையை நாடுபவராதலின், 'தந்தையினாய மந்திரியர்' என்றது. பி - ம் —[1]தனகிளை. [2]சூழ்தரப் [3]புறத்து. [4]வாயினே.()

## ருச.—மந்தரைவருதல்கண்டு சத்துருக்கினன் அவளைப் பற்ற, பரதன் விலக்கிச் சொல்லத்தொடங்குதல்.

மந்தரைக் கூற்றமும் வழிச[1]செல் வாரொடு
[2]முந்தியே போதல்கண் டிளவ லோடி[3]யார்த்
தந்தரத் [4]தேற்றுவா னழன்று [5]பற்றலுஞ்
சுந்தரத் தோளவன் விலக்கிச் சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) மந்தரை கூற்றம் உம் - மந்தரையென்னும் யமனும், வழி செல்வாரொடு உம் - பயணப்பட்டுப் போகுபவருடனே, முந்தி போதல் கண்டு - தள்ளிக்கொண்டு தானும் போவதுகண்டு.—இளவல் - (தசரதகுமாரர் நால்வருள்) இளையவனாகிய சத்துருக்கினன், அழன்று - மனங்கொதித்து, ஓடி - (அவளைப் பற்றுமாறு) ஓடிச்சென்று, ஆர்த்து - ஆரவாரித்து, அந்தரத்து ஏற்றுவான் - ஆகாயத்திற் செலுத்துமாறு, பற்றலும் - (கையாற்) பிடித்துக் கொள்ளுதலும்,—சுந்தரம் தோள் அவன் - அழகிய தோள்களையுடையவனாகிய பரதன், விலக்கி-(அவன்செயலைத்) தடுத்து, சொல்லுவான் - (பின்வருமாறு) கூறுவானாயினான்; (எ - று.)—அதை மேல் இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

தசரதனுடையவுயிர்போவதற்கு மந்தரையின் கலகமே முக்கியகாரணமாதலால், 'மந்தரைக் கூற்றம்' என்றார். கூற்றமும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு: இராமனைக்காட்டிற்கு அனுப்புமாறு துணடியபாவியும் அப்போது பயணப் பட்டாளென்பதை விளக்கும். அபரகிரியைகளை நிறைவேற்றியபின்பு, இராமனிடஞ்செல்ல முயலும பரதனைப்பார்த்துச சத்துருக்கினன் 'தன்னைக்காத்துக்கொள்ளும் வல்லமையமைந்த இராமன் ஒருபெண்பிள்ளையாற் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டானே! இது என்னவிசித்திரம்! தானதைக்குப் பராதீனனான

இராமன் என்செய்வானென்பாயோ. சரி இலட்சுமணனாவது தந்தையைத் தடுத்து இராமனை வனவாசஞ்செய்யவொட்டாது ஏன் செய்யவில்லை? பெண்ணொருத்திக்கு வசப்பட்டு நியாயாநியாயம் தெரியாத மன்னவனை நியாயத்தையாராய்ந்து முன்னமே சிட்சிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், கூனியாகிய மந்தரை தான் விரும்பின பரதாபிஷேகத்தை எதிர்பார்த்தவளாய்ப் பலவகையணிகலன்களையணிந்து அந்தப்புரகமாகவர, வாயில் காவலர் அவளைப்பிடித்துச் சத்துருக்கனனிடம் கொண்டுவந்து 'இவ்வளவு குழப்பத்துக்குங்காரணம் இந்தப்பாபிஷ்டையே இவளை உமது இஷ்டப்படி சிட்சிக்கலாம்' என்று விட, சத்துருக்கினன் இவள் தான் செய்த தீமையின் பயனை யனுபவிக்கட்டுமென்று சொல்லி அவளது சகிசனங்கள் அஞ்சிநடுநடுங்கும்படி அவளைக் கீழேதள்ளி யிழுத்துக்கொண்டு செல்ல, கைகேயி அவளை விடுவிக்குமாறு வர, அவளையும் சத்துருக்கினன் அதட்டிக் கோபமுற்றிருக்க, பரதன் நியாயஞ்சொல்லி விடுவித்தானென்ற முதனூலிலுள்ளது. பி-ம் — [1]செல்வாருடன். [2]உந்தினள். [3]போய். [5]பார்த்தலும். [4]எற்றவான் என்றும் படிக்கலாம். (௬௦௦௫)

௫௩.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - பரதன் சத்துருக்கினனைச் சமாதானப்படுத்தி இட்டுக்கொண்டுபோதலைத் தெரிவிக்கும்.

முன்னையர் முறைகெட முடித்த பாவியைச்
சின்னபின் னஞ்[1]செய்தென் சினத்தைத் [2]தீர்வனு
னென்னை [3]யின் றென்னையன் றுறக்கு [4]மென்றலா
லன்னையென் றுணர்ந்தில [5]னைய னேயென்றான்.

(இ - ள்.) முன்னையர் முறைகெட - முன்னையோரின் முறைமை மாறுபட, முடித்த - (தான் மனத்துக்கொண்ட துராசையை வரத்தின்மூலமாகத்) தீர்த்துக்கொண்ட, பாவியை - தீவினையையுடைய (என்) தாயை, நான்—, சின்னபின்னம் செய்து - கண்டதுண்டமாக்கி, என் சினத்தை தீர்வன்-என் கோபத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டிருப்பேன்; (ஆயினும் நான் அவ்வாறுசெய்யாது ஒழிந்தது), ஐயனே—' (நான் அவ்வாறு எனதாயைக் கொன்றேனேயானால்), என்னை—, இன்று—, என் ஐயன் - என்தலைவனான இராமபிரான், துறக்கும்-(தாயைக்கொன்ற நீ என்தம்பியாக இருத்தற்கு உரியவனல்லையென்று சொல்லித்) துறந்துவிடுவான், என்று - என்ற இக்காரணம் பற்றியேயாகும்: அலால் - இது அல்லாமல், அன்னை என்று உணர்ந்திலன்-என்தாயென்று கருதினேனல்லேன், என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

கூனியைப்போல் நிமித்தகாரணமாக வன்றி இராமன் கானகஞ் செல்லுதற்குப் பிரதானகாரணமாயிருந்த என்தாயை, தாயென்றகௌரவத்தாற் கொல்லாது விட்டிட்டேனல்லேன்; பின்னை யாது காரணம்பற்றியெனில், நானென் தாயைக் கொன்றிட்டேனே யானால், அது இராமனது திருவுளத்துக்கு என்மீது சினத்தையூட்டுவிக்குமென்பது பற்றியே யென்றனனென்க,

பி-ம்:—[1]செய்து சினத்தைத. [2]தீரவெனேல். [3]அன்று. [4]ஆதலால். [5]ஐயநான். இதுவும் அடுத்தகவியும் சிலபிரதியில் இல்லை· சிலபிரதியில் "அல்லனை" (ருஅ) என்று தொடஙகும் பாடலுக்குப்பின் இது உள்ளது. (கoOசு)

ருசு. ஆதலான் முனியுமென் றைய னந்தமில்
வேதனைக் கூனியை வெகுண்டு மென்னினுங்
கோதிலா வருமறைக் குலவு நூல்வலாய்
போதுநா மென்றுகொண் டரிதிற் போயினான்.

(இ-ள்.) ஆதலால்-(எனனை இராமன் துறப்பானென்றே கைகேயியைக் கொல்லாது விட்டேன்) ஆகையால, கோது இலா அரு மறை குலவு நூல் வலாய் - குற்றமற்ற அருமபொருளையுடைய வேதமாகிய விளஙகுகின்ற சாஸ் திரததில் வல்லவனே! ஐயன் முனியும என்று - இராமபிரான் சினபபானெ ன்ற காரணததினாலேயே, அந்தம இல வேதனை கூனியை - எல்லையில்லாத வருத்தத்தை (உலகததோாககெல்லாம) உணடாககிய கூனியெனபவள்மீது, வெகுண்டுஉம என்னின்உம் - சினஙகொணடுளளோமானாலும், நாம்—, போதும் - விட்டிட்டுச செல்வோம, என்று - எனச்சொலலி, அரிதில் கொணடு- சிரமப்பட்டு (சத்துருககினனை) உடன்அழைத்துககொணடு, போயினான் - பயணமாயினான்; (எ - று.)

'கோதிலா வருமறைக குலவுநூல்வலாய' எனற விளி - வேதநூலில் வல்ல நீ ஒருஸ்திரீயின்பொருட்டு இஙஙனஞ் சினஙகொணடுநிற்பது தகுதி யன்று என்ற பொருளைக குறிப்பிககும். (கoOஎ)

ருஎ.—பயணப்பட்ட முதனாளில் இராமன் தங்கிய சோலையிற் பரதன் சேனைமுதலியவற்றேடு தங்குதல்.

மொய்பெருஞ் சேனையு மூரி [1]மாக்களுங்
[2]கைகலந் தயலொரு கடலிற சுற்றிட
வையனுந் தேவியு மிளைய [3]வாளியும்
வைகிய சோலையிற் றானும் வைகினான்.

(இ - ள்) மொய் பெரு சேனை உம - திரணட மிகக படைகளும், [யானை குதிரைகளும], மூரி மாககள உம - வலிமையமைநத காலாட்படையும, கை கலந்து-ஒழுஙகாகத் திரண்டு, அயல்-(தன்) பககததிலே, ஒரு கடலில சுற்றிட- ஒருகடல்போற் சூழ்ந்திருகக, ஐயன்உம் தேவிஉம இளைய ஆளிஉம - இராம பிரானும் சீதாதேவியும் யாளிபோல்பவனாகிய இளையபெருமாளும், வைகிய - (முதனாளில்) தஙகிய, சோலையில்-, தான்உம்—, வைகினான் - தஙகினான்.

இராமன் தஙகின இடம் என்ற காரணததினால் அன்புபாராட்டிப் பரதன் தஙகினானெனபது, தோன்றும. பி - ம்:—[1]ஞாலமும். [2]கைபரந்தயலொரு, கைகயள் தனயனோ. [3]யாளியும், யானையும, (கoOஅ)

ருஅ.—இராமன் வைகிய புல்லில் மண்ணில்தானே பரதன் தங்கியிருந்தல்.

அல்லணை நெடுங்கணீ ரருவி யாடினன்
கல்லணை கிழங்கொடு [1]கனியு [2]முண்டனன்
வில்லணை[3]த் துயர்ந்ததோள் வீரன் வைகிய
புல்லணை மருங்கிறுன பொடியின் வைகினன்.

(இ - ள்.) அல் - அவ்விரவில், நெடு கண் அணை - பெரியகண்களிற் பொருந்திய [கண்களினின்று பெருகிய], நீர் அருவி - கண்ணீராகிய அருவியிலே, ஆடினன் - மூழ்கி, கல் அணை கிழங்கொடு - மலையிலதோன்றுங் கிழங்குகளுடனே, கனிஉம் - பழங்களையுமே, உண்டனன் - உணவாகக்கொண்டவனாய்,—வில் அணைத்து உயர்ந்த தோள் - வில்லை அணைத்திருப்பதனால் (காழ்ப்புக்கொண்டு) சிறந்துதோன்றுகின்ற தோள்களையுடைய, வீரன் - இராமபிரான், வைகிய - தங்கியிருந்த, பொடியின் - புழுதியிலே, புல் அணை மருங்கில் - புற்படுக்கையினிடத்து, வைகினன் - தங்கினான், (பரதன்); (எ - று.)—தான் - அசை. பி-ம் —[1]காயும் [2]உண்டிலன [3]மருங்குறான, மருங்கிறான், மருங்குலின்.

ருகூ.—அங்கிருந்து காலினாலேயே பரதன் நடந்து செல்லுதல்.

ஆண்டுநின் றாண்டகை யடியி னேகின
னீண்டிய நெறியெனத் தானு மேகினன்
[1]றூண்டிடு தேர்களுந் [2]துரக ராசியுங்
காண்டகு கரிகளுந் தொடரக் காலினே.

(இ - ள்.) 'ஆண்டு நின்று - அவ்விடத்திலிருந்து, ஆண்தகை - ஆண்மைக்குணமுடைய இராமபிரான், ஈண்டிய நெறி - நெருங்கிய வழியிலே, அடியின் ஏகினன் - காலினாலேயே நடந்துசென்றான,' என - என்ற காரணத்தினால், தூண்டிடு தேர்கள்உம் - தூண்டிச்செலுத்தப்படுந் தேர்களும், துரகராசிஉம் - குதிரைத்தொகுதிகளும், காண்தகு கரிகள்உம் - காணுதற்குஇனிய யானைகளும், தொடர - (பின்னே) தொடர்ந்துவர, தான்உம் - பரதனும், காலின் ஏ - (தன்) காலினாலேயே, ஏகினன் - நடந்துசென்றான்; (எ - று.)

இராமபிரான் காலினால் நடந்துசென்றிருக்க, அவ்விடத்துத் தேரின் மீது செல்லுவது தனநிலைக்குத் தகாது என்று பரதன் அந்தச்சோலைக்கு அப்பால் காலினாலேயே நடந்துசெல்லலாயினனென்க. "படைத்தலைக்கு யானை வனப்பாகும," "யானையுடைய படைகாண்டல் முன்னினிதே" என்பவாதலால், 'காண்டகு கரிகள்' என்றார். பி-ம் —[1]தூண்டிய. [2]துரகவெள்ளமும்.

ஆறுசெல்படலம் முற்றிற்று.



## கக - ஆவது குகப்படலம்.

இராமனைக் கானகத்தினின்று மீட்டுக்கொண்டுவருமாறு பயணப்பட்ட பரதாழ்வான் குகப்பெருமானைச் சேர்ந்ததைத் தெரிவிக்கும் படலமென்பது, பொருள். குஹனென்ற வடசொல்லுக்கு - அஜ்ஞாநவிருளைப் போக்கியவனென்பதுபொருள். இனி, பகைவர் படையினின்று தன்படையைக் காத்துக்கொள்பவனென்றும் பொருள்கூறலாம். இது-முதலில் முருகக்கடவுட்குப்பெயராய், பின்பு அவனைப்போன்ற பலபராக்கிரமங்களைக்கொண்ட வேடர்பிரானுக்கு ஆயிற்று. சிலபிரதிகளில இப்படலத்துக்குப்பெயர் கங்கை காண்படலமென்றும், சில பிரதிகளில் கங்கைப்படலம் என்றும் காணப்படுகின்றது; இவ்விரண்டனுள் எப்பெயரேனும் ஏற்கும்; இராமனை மீட்டுக்கொணருமாறு சென்ற பரதன் கங்கையைக்கண்டுகடந்ததைத் தெரிவிக்கின்ற படலமெனப் பொருள் காண்க.

காலினல்நடந்துசென்ற பரதன் தன்கோசலநாட்டைக்கடந்து கங்கைக் கரையையடைந்தானாக, சேனைகள் கங்கைநீரைக் கலக்கலாயின. அப்போது சிருங்கிபேரபுரத்தரசனான குகன் சேனையோடு பரதன் வருவதுகண்டு'இவன் நமதுதலைவனான இராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்தியதோடு அமையாமல் இங்குத் துரத்த வருகிறான்போல தோன்றுகின்றது'என்றுகருதிச் சினம்பொங்க யுத்தசன்னத்தனாகித் தென்கரைவந்து புளினத்தைநோக்கி 'தந்திரமாக வந்துள்ள இச்சேனையை வானேற்றி, என்னுயிர்த்துணைவற்குப் பேரரசு ஈகுவான் நின்றனன் நீவிரும் அதைக் அம்பிகள்யாதும் ஓட்டலிர்'என்று கட்டளையிட்டு, 'கங்கையின் கரை வந்தோர்களைப் பிடி, படை எறி'என்றுசொல்லி மீண்டும் 'நான் எளிதில் இவர்களை விட்டுவிடுவேனோ? கங்கையைக் கடத்தல் லவோ இவர்கள் போகவேண்டும்! ஒருகை பார்த்துவிடுகிறேன்; என்னுயிருள்ளவரையில இவரது தீக்கருத்தை நிறைவேறவொட்டேன்' என்று நின்றனனாக, அப்போது சுமந்திரன் வழியில்நிற்குங் குகனைச் சேய்மையிற்கண்டு பரதனுக்குக் குகன் வந்துநின்றிருப்பதைத் தெரிவிக்க, பரதன் 'நானே அவனைக் காணச்செல்வேன' என்றுசெல்ல, வரும் பரதனது நிலையைக்கண்டு குகன் திடுக்கிட்டு 'ராம தவருக இவனைப்பற்றி நினைத்ததாகத் தோன்றுகின்றது. உண்மையறிவேன். வழிகாத்திருங்கள்' என்றுசொல்லி ஒருதனியே தான் நாவாயில்வந்து பரதனை யணுகி வணங்க,பரதன் குகனைத்தழுவ,குகன் பரதனை வந்த காரணம் வினவ, பரதன் 'தந்தை முந்தைமுறை வழுவினன். அதனை நீக்க மன்னனைக் கொணரவான் வந்தேன' என்றனன். அதுகேட்ட குகன் பரதன்தன்மையைக்கொண்டாடிப் பாராட்ட, அப்பரதன் தென்திசை நோக்கிக் கைகுவித்து,இராமன் இங்கு எங்கே உறைந்தான?'என்ன, 'நானே காட்டுவன' என்று எழுந்து காட்ட, வள்ளல் வைகிய பள்ளிகண்டு பரதன் பதைத்துவீழ்ந்து தன்னைப்பழித்துக்கொண்டு பின்பு 'இலக்குமணன் செய்தது என்?' என்ன, 'வில்லையூன்றிய கையோடும் வெய்துயிர்ப்போடும்

கங்குல் எல்லைகாண்பளவும் கண்ணிமைப்பின்றிக் காததுநின்றான்' என்ன, பரதன் 'நான் துன்பத்துக்கு ஏதுவானேன் அவன் அது துடைக்கநின்றான்' என்றுகூறி வருந்தி அன்று தரையில்தானே வைகி, 'எம்மைக் கங்கைகடத்தினையாயின் இடாக்கடலினின்று கரையேற்றினவனாவாய்' என்ன, புளினர் கோன் 'நன்று' என்றுசொல்லி, 'தமரை நாவாய் தருக' என்ன, பல்வகை நாவாய்களும் வந்தன: முனிவர் வானவழியாய்த் தம் தவவலிமையாற் கங்கையைக் கடக்க, யானைகள் நீந்தி அக்கரைசேர, மற்றைச்சேனைகளும் நகரத்துச்சனங்கள் யாவரும் படகுமூலமாய் அக்கரை சேர்ந்தனராக, பரதன் தன் தாய்மார் தம்பி சுமந்திரன் குகன் இவர்களுடனே ஒரு படகில்ஏற, அப்படகு செல்கையில் குகன் கோசலையை வினவியறிந்து வணங்க, அவள் 'வீரா நாடு விட்டுக் காடுசென்றதுவும் நலமாயிற்று முன் நால்வராகஇருந்த நீங்கள் ஐவீராக இருந்து அரசுபுரிக' என்ன, மற்றைத்தாயமாரையும் குகப்பெருமான் வினவியறிந்து வணங்கிப் பின்பு அக்கரைசேர, தாயமார் சிவிகையிற்செல்ல, பரதன் முதலியோர் பலகாதம் காலினால்நடந்து பரத்துவாசனிருக்குமிடம் நோக்கிச்செல்ல, அவனும் எதிர்கொள்ளலாயினன் என்பது, இப்படலத்துக் கூறிய விஷயம்.

க.—இராமனை நாடப் புறப்பட்ட பரதன் தன்சேனையோடு கங்கையின் கரையை யடைதல்

பூவிரி [1]பொலன்கழற [2]பொருவி றானையான்
காவிரி நாடன்ன கழனி நாடொரீஇத்
தாவர சங்கம மென்னுந் தன்மைய
யாவையு மிரங்கிடக் கங்கை [3]யெய்தினான்.

(இ - ள்.) பூ விரி-அழகு மிக்க, பொலன் கழல - பொன்னாலாகிய வீரக கழலையும, பொரு இல தானையான - ஒப்பில்லாத சேனையையுமுடைய பரதனான்,—காவிரி நாடு அனன - காவேரிபாயுஞ் சோழநாட்டை யொத்த, கழனி நாடு - கழனிகளையுடைய (தனது) கோசலதேசத்தை, ஒரீஇ - விட்டு நீங்கி,—தாவரம சங்கமம எனனும தனமைய யாவை உம - நிலையியற்பொருள் இயங்கியற்பொருள் என இருவகைத் தோற்றமாகப் பகுக்கப்படுந்தன்மையையுடைய எல்லாவுயிர்களும், இரஙகிட-(தனது நிலைமையை நோக்கிப்) பரிதவிக்க,—கஙகை எயதினன்-கஙகையினகரையை அடைந்தான்; (எ-று.)

அரசகுமாரனான பரதன் தான் அரசனாகி இராச்சியத்தையாளவேண்டிய காலத்து அங்ஙனஞ்செய்யாமல ஒருமுனிகுமாரன்போல் மரவுரிபுனைந்து சடைமுடித்து இராமனைப்பிரிந்த துயரெல்லாம தன்முகத்திலேதோன்று மாறு செல்வதனால், வழியிடையேகண்ட சராசரம்யாவையும இரக்கமெய்திற்றென்க. பூ - பொலிவு. பொலமஎன்றசொல், பொலிவெபற்றுவந்தது. கவி, தமது நாடாதலால், காவிரிநாட்டைக் கோசலதேசத்துக்கு உவமைகூறினார்; இதனால், கவியினது தேசாபிமானம விளங்கும். காலந்தவறாது வெள்ளம்

பெருகுவதும் வேண்டிய அளவினும் மிக்கநீர்பெருகுவதுமாகிய காவிரிநதி பாய்தலால் 'புனல்நாடு' என்னும்படி நீர்வளப்பம்மிக்கு அதனால் "சோழவளநாடு சோறுடைத்து" என்னுமாறு நிலவளப்பஞ்சிறந்த சோழநாடு, மற்றைநாடுகளுக்கு உவமையாதற்கு மிகஏற்கும். காவிரி - காவேரீயென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; கவேரனென்னும் அரசனது மகளென்று பொருள். 'கழனிநாடு' என்றதனால், கோசலதேசத்திற் பயிரிலலாத வெற்றிடம் சிறிதுமில்லை யென நிலவளம் விளங்கும். ஸதாவ்ருஜநகமம - உம்மைத்தொகை, வடநூல்முடிபு. பி-ம்:—[1]பொலங். [2]புனைவிருனையான, பொருவிற்றுனையான், புனைவிருளினன், புனைவிரேளினன்' பொருவிரேளினன். [3]எகினன். (கoகக)

உ.—பரதனுடன்சென்ற யானைச்சேனையின் வருணனை

எண்ணருஞ் [1]சுரும்பு[2]தம் மினத்துக் கல்லது
கண்ணகன் பெரும்புனற் கங்கை யெங்கணு
மண்ணலவெங் கரிமதத் தருவி பாய்தலா
லுண்ணவுங் குடையவு முரித்தன் றாயதே.

(இ - ள்) கண் அகல் - இடமகன்ற, பெரு புனல்-மிக்க நீரையுடைய, கங்கை - கங்காநதியில். எங்கணும - எல்லாவிடங்களிலும். அண்ணல் வெம் கரி - பெருமையையுடைய வெவ்விய யானையினது. மதத்து அருவி - மத நீர்ப்பெருக்கு, பாய்தலால் - பெருகுதலால்,—(அவ்வாற்றுநீர்),—எண்ண அரு சுரும்பு தம இனத்துக்கு அல்லது - எண்ணிப்பார்த்தற்கு அரிய [மிகப் பலவான] வண்டுகளின கூட்டத்துக்கு அன்றி, (மற்றைமனிதர் முதலியோர்க்கு), உண்ணஉம - குடிக்கவும், குடையவும் - நீராட்டஞ்செய்யவும், உரித்து அன்று ஆயது - உரிமையுடைய தல்லாததாயிற்று; (எ - று.)

கங்கைக்கரையைப் பரதன் சேனையில் அவனதுசேனையான யானைகளினின்று பெருகிய மதநீரருவி அந்தக்கங்கையாற்றிற் பாய்ந்து எங்கும் மதநீரேயாகும்படி செய்ததனால், அப்போது அந்தக்கங்கைநீர் மனிதர் முதலியோர் பருகவும் நீராடவும் பயன்படாததாயிற்றென்பதாம்; வீறுகோளணி: இதனால், யானைப்படையின மிகுதி கூறியவாறு. யானையின்மதநீரை வண்டுகளல்லது மற்றையுயிர்கள் பருகாவென்ப. மதத்தை அருவியென்றுஉருவகஞ்செய்ததற்கு ஏற்ப, யானையை மலையென்க. உண்டல், பொதுவினையாகவும் வரும். சுரும்புஎன்ற சிறப்புப்பெயர், பொதுவாக வண்டுச்சாதிகளெல்லாவற்றையும உணர்த்துவதுண்டு. யானை மதித்திருக்கும்போது அதனுடல் வெம்மையாகஇருக்குமாதலால, 'வெங்கரி' என்றார்; இனி, கொடுஞ்சினத்தையுடைய கரியெனினுமாம. பி - ம்:—[1]சுரும்புங். [2]தன். (கoகஉ)

ந.—குதிரைச் சேனையின் வருணனை.

அடிமிசைத் தூளிபுக் கடைந்த தேவர்த
முடி[1]மிசைப் [2]படர்வதோர் முறைமை [3]தேர்ந்திலெ
னெடிதுயிர்த் [4]துண்டவு [5]நீந்த [6]நின்றவும்
பொடிமிசைப [7]புரண்டவும் புரவி யீட்டமே.

(இ - ள்.) அடிமிசை தூளி - (குதிரைகளின்) கால்களினுலெழுப்பப் பட்ட தூளிகள், புக்கு அடைந்த - (வானிற்) போய்ச்சேரப்பெற்றவை, தேவர் தம் முடிமிசை படர்வது - தேவர்களின் சிரசின்மீது சென்று சேர்ந்ததாகிய, ஓர் முறைமை - ஒப்பற்றமுறைமையை, தேர்ந்திலென் - (மானுடனான நான்) அறிந்தேனில்லை; நெடிது உயிர்த்தது - பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, உண்ட உம் - நீரைப்பருகியனவும், நீந்த நின்றஉம் - (நீரில்) நீந்தியபடி நின்றனவும், பொடி மிசை புரண்டஉம் - பூமியின்மீது புரண்டவைகளும், புரவி ஈட்டம் ஏ - குதிரைக்கூட்டமேயாகும்; (எ - று.)

பெருந்தூளி மேலேபரந்து மிகுதியாகச் சென்றதனுல் அப்புழுதிகள் தேவர் சிரசின்மீதுபடிந்து அவரதுசிரசினையும் அலங்கரித்திருக்குமென்று அனுமானவகையாற் கூறலாமேயன்றி மானுடரான நம்மால் அதனைக் கண்கூடாகக் கண்டுசொல்லமுடியாதெனபது முன்னிரண்டடிகளிற்கூறிய பொருள். எங்குப்பார்த்தாலும குதிரையே கண்ணுக்குப் புலனுமபடி யிருந்தனவென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறியபொருள். இவ்வருணனையிற குதிரையின மிகுதி தொனிக்கும. பி - ம் —[1]உறப. [2]புனைந்தொா, புலாந்ததொர், பரந்ததொர். [3]தோந்துதாள, நோர்ந்துதான், நோதா, நோக்கித்தான், தோய்ந்தில. [4]உண்டியும். [5]நீக்கி. [6]நின்றவை, நின்றவப். [7]புரண்டவப், புரண்டதப். (க௦கங)

ச —பரதனதுசேனை கங்கையில் வியாபித்தல்.

பாலேயெய் நிறத்தொடு பண்டு தான்பட
[1]வோலேயெய் [2]நெடுங்கட லோடிற் றில்லேயான்
மாலேயெய் நெடுமுடி [3]மன்னன் [4]சேனையாம்
வேலேயே மடுத்ததக் கங்கை வெள்ளமே.

(இ - ள்.) அக்கங்கை வெள்ளம - அந்தக்கங்காநதியின் பெருக்கானது, பாலே எய நிறத்தொடு - பாலையொத்த [வெள்ளிய] நிறத்துடனே, தான் பண்டு படா - தான் முனனே சென்றடைந்துவந்த, ஓலே எய் நெடு கடல் - ஆரவாரத்தைக் கொண்ட பெரிய கடலில. ஓடிற்று இலலே - விரைந்து சென்றடைய வில்லை; மாலே எய நெடு முடி மன்னன் சேனை ஆம் - பூமாலையைச்சூடிய நீண்ட கிரீடத்தையணிந்த பரதாழ்வானது சேனையாகிய, வேலே ஏ - சமுத்திரமே, மடுத்தது - (அந்தக்கங்கையின பெருக்கை) உண்டுவிட்டது; (எ-று.)

பரதனது சேனுசமுத்திரம வழிவந்த இளைப்பினுல் கங்கையின் பெரு வெள்ளத்தைப் பருகியதனுல கடலிற் சென்றுசேரும் நதியாகிய கங்கையும் கடலில் ஓடவில்லையென்ரு தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி; இதனுற் சேனை மிகுதி தொனிக்கும். இனி, 'பாலேயெய் நிறத்தோடு ஓடிற்றில்லே' என்றதனுல், சேனைக்கடல் தண்ணீரை மிகவும பருகியதனுல கங்கைநீர் எஞ்சியதனுலும் யானையின் மதநீர் மிகுதியாகக்கலந்ததனுலும் தனதுபால்நிறம்மாறிவேற்றுருவத்தையடைந்து கடலிலோடிற்று என உரை காணலுமொன்று. இனி

கீழிரண்டுபாடல்கள் யானைகுதிரைப்படைகளை வருணித்துக்கூறியன ஆத லால், இந்தப்பாடல் - காலாட்படைமிகுதியை வருணிக்கவந்ததென உரை காண்டலும் ஒன்று. மன்னன் - தசரதன் என்று கொள்ளலுமாம். பி - ம்:— [1]நிலை. [2]சிறத்தொடுநீடிற்று. [3]வரதன். [4]சேனையின். (௧௦௧௪)

௫—பரதனைத் தொடர்ந்துசென்ற சேனையின் அளவு

[1]கான்றலை நண்ணிய காளை பின்[2]படர்
தோன்றலை யவ்வழித் தொடர்ந்து [3]சென்றன
வான்றவ ருணர்த்திய வக்கு ரோணிகண்
மூன்றுபத் [4]தாயிரத் திரட்டி முற்றுமே.

(இ - ள்.) கான்தலை நண்ணிய - காட்டிற்சென்ற, காளை பின் - இராம பிரான்பின்னே, [இராமபிரானைநாடிஎன்றபடி]. படர - புறப்பட்ட, தோன் றலை-பரதனை, அ வழி - அப்பொழுது [அல்லது அவ்விடத்தில்], தொடர்ந்து சென்றன-பின்தொடர்ந்துசென்ற சேனைகள்,—முற்றும்-முழுவதும், ஆன்ற வர் உணர்த்திய - பெரியோர்களால் தொகைகூறப்பட்ட, மூன்று பத்து ஆயி ரத்து இரட்டி அக்குரோணிகள்-அறுபதினாயிரம் அக்ஷௌகிணிகளாம்;(எ-று.)

கான், அக்குரோணி-கானநம. அக்ஷௌஹிணீ என்னும் வடசொற்களின் சிதைவு. காளையின் பின்படர் தோன்றல் - இராமபிரானதுபின்னே பிறந்த ஆண்மகனெனினுமாம்; இராமனுக்கு அடுத்த தம்பி, பரதனாதல் காண்க. அக் குரோணி - யானை இருபத்தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது, தேர் இருபத் தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது, குதிரை அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூற் றுப்பத்து, காலாள் லக்ஷத்தொன்பதினாயிரத்து முன்னூற்றைம்பது; ஆக, இர ண்டுலட்சத்துப் பதினெண்ணாயிரத்தெழுநூறு கொண்டது மூன்று பத்து ஆயி ரம்-முப்பதினாயிரம்;பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர்;அதனது இரட்டி யெனக. இரட்டி - இரண்டாதலுடையதெனக் காரணப்பெயர். பி - ம்:— [1]கான்றனின், கான்றனை. [2]தொடர. [3]சென்றழி. [4]இரட்டியாயிரத்தின். ()

௬.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர் பரதன் சேனையோடுவருதலைக் கண்டு ஐயுற்ற குகன் தன்சேனையோடு கங்கையின்தென்கரையை யடைந்தமையைத் தெரிவிக்கும்.

அப்படை கங்கையை யடைந்த வாயிடைத்
துப்புடைக் கடலினீர் சுமந்த மேகத்தை
யொப்புடை யண்ணலோ [1]டுடற்ற வேகொலா
மிப்படை [2]யெடுத்ததென் றெடுத்த சீற்றத்தான்.

(இ - ள்.) அ படை - அந்தச்சேனை, கங்கையை அடைந்த-கங்கையைச் சேர்ந்த, ஆயிடை-அச்சமயத்தில்,—(அதனைக்கண்டு),-'துப்பு உடை கடலின்-வலிமையையுடைய கடலினது நீரை சுமந்த- பருகிமிகுதியாகத்தரித்துச்)

சூல்கொண்ட, மேகத்தை - காளமேகத்தை, ஒப்பு உடை - உவமையாக வுடைய [ஒத்த என்றபடி], அண்ணலோடு-ஸ்ரீராமபிரானுடனே, உடற்ற எ கொல் ஆம் - போர்செய்தற்காகவேயோ, இ படை எடுத்தது - இந்தச்சேனை எழுந்தது,' என்று-என்றெண்ணி, எடுத்த சீற்றத்தான்-மிகுதியாகக்கொண்ட கோபமுடையவனாய், (எ-று.)—"குகனெனப் பெயரிய கூற்றினாற்றலான்" (எ) "மருங்கடை தென்கரைவந்து தோன்றினன்" (கக) என இயையும்.

பரதன் சேனையோடு கங்கையின் வடகரையை யடையவும், அந்தச் சேனையைக்கண்ட குகன் 'இராமபிரானுடன் போர்செய்தற்காகத்தான் இந் தச்சேனைவந்துள்ளதோ?'என்று ஒருசந்தேகந் தோன்றினதாற் சினங்கொண் டனனென்றவாறு. இப்படை எடுத்தது-பரதன் இச்சேனையை எழுப்பியது என்பாருமுளர். கடலுக்கு வலிமை-முத்தொழிலையும் நிகழ்த்துதும் உரிமை; அத்தன்மையை 'முந்நீர்'என்ற பெயராலுங் காண்க. கடலினீர் சுமந்தமேகத் தை ஒப்புடையண்ணல் என்பதற்கு - கடலையும் நீர்கொண்ட மேகத்தையும் ஒத்த அண்ணலெனினும் அமையும்; இரண்டும்-கரியதிருமேனிநிறத்துக்கும், தண்மைக்கும் உவமை. கடல - காம்பீரியத்திற்கும், மேகம்-கைம்மாறுகருதா மைக்கும் உவமையுமாம். 'ஒப்புடை'—பழுதைப்புடைய எனப் பொருள் கொண்டால், அது-இராமனது அதரத்துக்கு உவமையாம். பி-ம் —[1]உற்றவே, அமருக்கே, உருத்தவே. [2]எனமனத்து. (கoகக)

எ. குக[1]னெனப் [2]பெயரிய கூற்றி னாற்றலான்
றொகைமுரட் சேனையைத் துகளி [3]னோக்குவா
னகை[4]மிகக் கண்கடீ நாற நாசியிற்
புகை[5]யுறக் குனிப்புறும் [6]புருவப் போரிலான்.

(இ-ள்.) குகன் என பெயரிய-குகனென்று பெயரையுடைய, கூற்றின் ஆற்றலான் - யமன்போலும் வலிமையையுடைய வேடர்கோன்,—தொகை முரண் சேனையை-தொகுதியாகவுள்ள வலிமையையுடைய அச்சேனையை, துகளின் நோக்குவான்-(அதனாலெழுப்பப்பட்ட)புழுதியாற் பார்த்தறிந் தவனாய், நகை மிக-சிரிப்பு அதிகப்படவும், கண்கள் தீ நாற-கண்களினின்று தீப்பொறி பறக்கவும், நாசியின் புகை உற-மூக்கினின்று புகை மிகுக்கிளம் பவும், குனிப்பு உறும் புருவம் போர் இலான - வளைந்த புருவமாகிய போர் செய்யும்வில்லை யுடையவனும்,—(எ - று.)

குகன் படைவருகையை யுணர்ந்து சீற்றங்கொண்டதற்குக்காரணத்தை இதனாற் கூறுகின்றனர். புகையைக்கண்டு நெருப்புண்டென்று உணருமாறு போலத் துகளைக்கண்டு படைவருகையை உணர்ந்தான் குகன் என்க. சேனை யைத் துகளின் நோக்குவான - சேனையைத் தூளிபோல எளிதாக நினைப் பவன் என்றலுமொன்று. இங்கே, நகை-வீரத்தாலெழுந்த வெகுளிநகை; இது - "எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென், றுள்ளப்பட்ட நகை நான் கென்ப"

என்றதில் பிறரை எள்ளி [இகழ்ந்து] நகுதலில் அடங்கும். நாசியிற்புகைபுறு தல்-மூச்சுவிடுந்தோறும் புகை உடனெழுதல். புருவத்துக்கு வில் உவமை, வளைவுபற்றி. புருவத்தைப் போர்வில் என்றதனால், இவன் புருவத்தைநெறித் தல்மாத்திரமே பகைவரஞ்சக் காரணமாமென்பது குறிப்பிக்கப்படும். 'குனிப் புறும் புருவப்போர்விலான்' என்றதனால், புருவத்தை வளைத்தலோடு வில்லை யும்வளைத்தா னென்றுங் கொள்ளலாம்; புருவத்தை வளைத்தல் - நெற்றிமே லேறநெறித்தல்: வில்லை வளைத்தல்-வளைத்து நாணேற்றுதல்' உடனவிற்சி யணி. பி ம்:—[1]எனும. [2]பெயரினன்,பெயரினு . [3]நோக்கினன். [4]முகக். [5]உகக், மிகக், பெறக். [6]புருவக்கோளினன், புருவக்கோளனன், புருவக்கோணினன்.

௮. [1]மையுற வுயிரெலா மிறுதி வாங்குவான
[2]கையுறு கவரயில [3]பிடித்த காலன்று
[4]ஐயைந் நூ றுயிர முருவ மாயின
மெய்யுறு தானையான் வில்லின் கலவியான்.

(இ-ள்.) மை உற-குற்றமுண்டாக, உயிர் எலாம் இறுதி வாங்குவான் - பிராணன்களையெல்லாம முடிவுண்டாகுமபடி (உடலினின்று) நீக்குதற்கு, கை-கையிலே, உறு-பொருந்திய, கவர் அயில - முத்தலைவேலை, பிடித்த—, காலன் தான் - யமனே. ஐ ஐ நூறு ஆயிரம உருவம ஆயின-அழகிய ஐந்து லட்சம் வடிவையெடுத்தா லொத்த, மெய உறு தானையான் - மெய்வலியை யுடைய சேனையையுடையவனும, வில்லின் கல்வியான - வில்வித்தையில் வல்லவனும்,—(எ - று.)

சேனையில் ஒவ்வொருவரும் யமனையொத்த ஐந்துலட்சம் பதாதிசசேனை யையுடையவன் தநுர்வித்தையில்வலல அர்த்தசு குகனென்றவாறு. வாங்கு வான் பிடித்தஎன இயையும் காலனதான் வாங்குவான் உருவமாயின தானை என இயைப்பினுமாம். கீழ் கங்கைப்படலத்தில் "ஐயிருபதிதோடைந்தாயிர ருளரானை, செயகுநா" என வந்ததறகு ஏறப, ஐயைந்நூறுயிரமதானை என்ப தற்குப் பொருளுரைககப்பட்டது. பி-ம் —[1]மையற. [2]கையுறை. [3]காலனென னும்போ. [4]ஐயிருபதுநூறுயிரம பெயர், ஐபுறமாறதானுருவமாயினன். ()

௯. கட்டிய சுரிகையன் [1]கடித்த வாயினன்
வெட்டிய மொழியினன் [2]விழிக்கட் டீயினன்
கொட்டிய துடியினன் குறிக்குங் கொம்பினன்
கிட்டிய தமரெனக் [3]கிளர்ந்த [4]தோளினன.

(இ - ள்.) கட்டிய - (அரைப்பட்டிகையிற்) கட்டின, சுரிகையன-உடை வாளையுடையவனும், கடித்த வாயினன் - கடித்த உதட்டையுடையவனும், வெட்டிய மொழியினன்-கடிந்துபேசுகிற சொற்களை யுடையவனும்,விழி கண் டீயினன்-விழித்துப்பார்த்தலையுடைய கணகளில் தீப்பொறி கொண்டவனும்,

கொட்டிய துடியினன்-அடித்த உடுக்கையென்னும் பறையையுடையவனும், குறிக்கும் கொம்பினன் - ஒலிக்கிற ஊதுகொம்பையுடையவனும், அமர் கிட்டியது என கிளர்ந்த தோளினன் - போர சமீபித்ததென்று (மகிழ்ச்சியாற்) பூரித்த தோள்களையுடையவனும்,—(எ - று.)

இனி, சினங்கொண்ட குகன் செய்யப்போவதைக் கூறத்தொடங்கி யுத்தசன்னத்தனானமையை இதனாற் கூறுகின்றன ரென்க. "போரின்றி வாடும் பொருநாசா," "விழுப்புண்படாதநாளெல்லாம் வழுக்கினுள், வைக குந் தன்னாளையெடுத்து" என்பன சுத்தவீரிலக்கணமாதலால், அமர்கிட்டிய தென்று தோள்கிளர்பவனானான்; இதனால், போரில் அவனுக்கு உள்ள உற்சாகமிகுதி விளங்கும். "எயிெயன வெழுபகை யெதிருமின்மையால், மொய் பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினன்" என்றதையுங் காண்க. வெட்டிய மொழி யென்றதனால், சொல்லின்கொடுமை விளங்கும். துடி, கொம்பு-குறிஞ்சிநிலத்துவாச்சியங்கள். 'குறிக்குங்கொம்பினன்' என்பதற்கு-கொம்பினால் சுட்டிக்காட்டுபவனென்று உரைப்பாருமுளர். இனி, கிட்டிய தமா என என்று பிரித்து-நெருங்கிய உறவினர்போல விளங்கிய தோள்களை [கைகளை]யுடையான் என உரைப்பினும் அமையும் துன்பம்வந்தபொழுது முற்பட்டு விரைந்துசென்று உதவி அத்துன்பத்தைக் களைதலின், தமரோடு தோளுக்கு உவமை; "உடுக்கையிழந்தவன் கைபோலவாங்கே, யிடுக்கண் களைவதா நட்பு" என்றதுங் காண்க. சுரிகை - சுரிகா வடசொல். பி - ம்.—[1]கறித்த. [2]விழிகன், விரிக்குந். [3]கிளரும், கிளக்கும் [4]தோளினன. (௪௦கக)

௪௦. எலியெலா மிப்படை யரவம் யானென
வொலியுலாஞ் சேனையை [1]யுவந்து கூவினான்
[2]வலியுலா முலகினில் வாழும் வள்ளுகிர்ப்
புலியெலா மொருவழிப் [3]புகுந்த [4]போலவே.

(இ - ள்.) 'இ படை எலாம் எலி - இந்தச்சேனைமுழுவதும் எலிகளாம்; யான் அரவம் - (இவற்றை யழித்தற்கு) யான் பாம்பாவேன்,' என - என்று வீரவாதங்கூறி, உலகினில் வாழும் வலி உலாம் வள் உகிர் புலி எலாம் ஒரு வழி புகுந்த போல - உலகத்தில் வாழ்கிற வலிமைமிக்க கூரிய நகங்களை யுடைய புலிகளெல்லாம் வந்து ஓரிடத்தில் திரண்டனபோல (த் தன்பக்கத்தில் ஒருங்குவந்து கூடும்படி), ஒலி உலாம் சேனையை உவந்து கூவினான் - ஆரவாரம்மிக்க(த் தன்)சேனையை மகிழ்ந்து கூவியழைத்தவனுமாய்,--(எ-று.)— "மருங்கடை தென்கரைவந்து தோன்றினான்" என அடுத்தகவியோடுமுடிக்க.

இப்படையென்றது - பரதன்சேனையை. இதனால், குகன் வீரவாதமாகத் தனக்குள் பேசி மகிழ்ந்து தன் படையைக் கூவியழைத்தமை கூறப்படுகின்றது. 'படை எலிபோலும், யான் அரவம்போல்வேன்' என்றதாம் முதலடியின் கருத்து - வீரரல்லாதார பலர் திரண்டு ஆர்த்ததால், அதற்கு வீரனாகிய யான் அஞ்சேன்: யான் ஒருவன் போக்கு எழுந்தமாத்திரத்தால் அவர்

அனைவரும் கெடுவர் என்றவாறு. இங்கே, "ஒலித்தக்காலென்னு முவரி யெலிப்பகை,நாக முயிர்ப்பக் கெடும்" என்ற திருக்குறளையும், "உரககன்னி, யருளுடைமைந்தனெணணி லாயிர முருவமாகி,யிருபுடையினும் போர்வேந்த ரெலிகள்போ லேங்கியம்பாற், பொருபடையுருணடுபோகப் பொருவில்வெம் பூசல் செய்தான்"என்ற வில்லிபுத்தூராபாரதத்தையுங் காணக. புலி, பராக் கிரமத்துக்கு உவமை. 'வள்ளுகிர்ப் புலி' என்றதனுல், கூரியபடை கைக் கொண்ட வீர ரென்பது புலப்படும. வலியுலாம்புலி யென்றும் இயைக்கலாம். புகுந்தபோல என்பதை, அடுத்தகவியில் "கலந்துசூழ" என்பதனேடு கூட்டி யுரைக்கவும் இடமுணடு.பி-ம்:—[1]ஒல்லே, உழையிற். [2]வலியிலாம்.[3]புகுந்தது. [4]என்னவே, போன்றவே. (௪௦உ௦)

௧௧. [1]மருங்கடை தென்கரை வந்து தோன்றின
ஞெருங்கடை நெடும்படை யொலலெல [2]ஞர்ப்பினே
டருஙகடை யுகந்தனி லசனி மாமழை
கருங்கடல் கிளாந்தெனக் கலந்து [3]சூழவே.

(இ-ள்.) ஒருஙகு அடை நெடு படை-ஒருமிக்ககூடிநின்றபெரிய (தன்) சேனைகள, ஒல என ஆரப்பினேடு - ஒல்லெனவொலிக்கின்ற ஆரவாரத் துடனே,அரு கடை யுகந்தனில-(பிராணிகள் பிழைத்தற்கு) அரிய கல்பாந்த காலத்தில், அசனி மா மழை-இடியையுடைய பெரிய மேகஙகளும்,கரு கடல்- பெரியகடலகளும, கிளாநது என - கிளம்பெழுநதாறபோல, கலநது சூழ - (தம் மில்) திரண்டு தனனைச,சுறறிவர,மருஙகு அடை தென் கரை வந்து தோன்றி ஞன் - அருகிலுள்ள கஙகையின தெனகரையில வநது சோந்தான்; (எ - று.)

கூவியழைததமாததிரததிற் சேனைகள திரணடு தனனைசசுற்றிநிற்கக் குகப்பெருமான கஙகையின் வடகரையில் பரதன்சேனை வந்தடைந்த இடத் துக்கு நேரெதிரில் தென்கரையில் வந்துநின்றன னென்க. இசசெய்யுளி லுள்ள 'தெனகரைவந்து தோன்றினன்' என்பதற்கு எழுவாய், எழாஞ்செய் யுளிலுள்ள"குகனெனப்பெயரிய கூற்றினுற்றலான்"என்பது. ஒல்லெனல்- அநுகரணம்; ஒலிக குறிப்பு. கடையுகம - யுகககடை இலக்கணப்போலி. யுகம் - ஒருகாலத்தின் அளவு; இஙகே, இலககணையாய்க கற்பத்தை உணர்த் திற்று. கற்பம - பிரமனுயுள்நாள; அதனிறுதியிலே பிரளய முணடா மென நூல்கள் கூறும். யுகம, அசநி - வடசொற்கள். மாமழை - கரியமேகமும், கருஙகடல் - கரியகடலுமாம். எண்ணும்மைகள, தொககுநின்றன. பி-ம்:— [1]மருஙகுடைத். [2]ஆர்ப்பினல். [3]சுற்றவே. (௪௦௨௧)

௧௨.—இதுவும் அடுத்தகவியும்-குகன் தன் படைத்துணைவரான வேடருக்கு இட்ட கட்டளையைத் தெரிவிக்கும்.

தோன்றிய [1]புளிஞரை நோக்கிச் [2]சூழ்ச்சியி
னூன்றிய சேனையை யும்ப ரேற்றுதற்
கேன்றனெ னென்னுயிர்த் துணைவற் கீகுவா
னன்றபே ரரசுநீ ரமைதி [3]ராமென்ருன்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் வந்துதோன்றிய குகன்), தோன்றிய புளிஞரை நோக்கி-(தன்னைச்சுற்றிலும் வந்து) தோன்றிய வேடர்களைப்பார்த்து, 'சூழ்ச்சியின் ஊன்றிய சேனையை உம்பர் ஏற்றுதற்கு-(இராமனைவெல்லும்) ஆலோசனையோடு(எதிரில்)நிலைநின்ற (பரதன்) சேனையை(க் கொன்று) வீரசுவர்க்கமேறச்செய்தற்கும், ஆன்ற பேர் அரசு-சிறந்த பெரிய இராச்சியத்தை, என் உயிர் துணைவற்கு ஈகுவான் - எனது பிராணசிநேகிதனை இராமனுக்குக் கொடுத்தற்கும், என்றனென் - தொடங்கியுள்ளேன்; நீர் அமைதிர் - நீங்களும் சம்மதிப்பீர்களாக,' என்றான—; (எ - று.)—ஆம - அசை.

இதனால், குகப்பெருமான் தன்படைத்துணைவரைநோக்கி, இராமனை வெல்லுமாறு சூழ்ந்துவந்துள்ள இந்தச்சேனையை யொழித்து இராச்சியத்தை உயிர்த்துணைவனை இராமற்கு மீட்டுத்தருமபடி தான் முயலுதற்கு உதவியாயிருக்குமாறு மற்றைப்புளிஞரைநோக்கிக் கூறுகின்றனன் னென்க. புளிஞர் - புளிந்தா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. உம்பர் - மேலிடம்; இங்கே, சுவர்க்கம்.போரிற் புறங்கொடாது பகைவரால் இறந்தவர் வீரசுவர்க்கம்பெறுவரென்பது நூல்துணிபு. எண்ணும்மைகளிரண்டும் தொக்குநின்றன. உயிர்த்துணைவன் - உயிர்போன்ற நண்பன் அல்லது உயிர்க்கு உதவியாகுபவன் எனினுமாம். பி - ம் —[1]புளினரை. [2]சுடினன. [3]போகவென்றான், போகவென.
(௪௦௨௨)

கரு. துடி[1]யெறி நெறிகளுந் துறையுஞ் [2]சுற்றுற
வொடியெறி யம்பிகள் [3]யாது மோட்டலிர்
கடியெறி [4]கங்கையின் கரைவந் தோர்களைப
பிடியெறி படவெனப் [5]பெயாத்தும [6]கூறுவான்.

(இ-ள்.) (என்றுகூறிய குகன்), 'துடி எறி-பறைகளையடி; நெறிகள்உம்-வழிகளையும், துறைஉம்-நீரிலிறங்குந்துறைகளையும், சுற்றுஉற-எல்லாப்பக்கங்களிலும் [முழுவதும் எனறபடி], ஒடி-அழித்துவிடு; எறி - குத்து; அம்பிகள் யாதுஉம் ஓட்டலிர் - தோணிகளுள் ஒன்றையும (அவர்கள் ஆறுகடத்தற்கு நீரில்விட்டு) ஓட்டாதிருங்கள்; கடி எறி கங்கையின் கரை வந்தோர்களை-நறுமணம்வீசுகிற கங்கையாற்றின் கரையில் வருமவர்களை, பிடி-பற்று; பட-அழியும்படி, எறி-வெட்டு.' என-என்றுசொல்லி, பெயாத்துஉம் கூறுவான் - மீண்டும் சொல்பவனானன்; (எ-று)-அதனை அடுத்த பத்துக்கவிகளிற் காண்க.

துடி - உடுக்கை; இது, இங்கு - குறிஞ்சிநிலப்பறைகளுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராக நின்றது. இப்பாட்டில், ஒடி என்பது முதலிய முன்னிலையொருமையேவல்கள் - தன் படைவீரரைத் தனித்தனிநோக்கியவை யென்றும், ஓட்டலிர் என்ற முன்னிலைப்பன்மைவினைமுற்று- அவர்களைத் தொகுதியாகநோக்கிய தென்றும் அறிக; எனவே, இது - ஒருமைப்பன்மைமயக்கத்தின்பாற்படும். நெறிகளை ஒடி, துறைகளை எறி என முறைநிரனிறைப்

பொருள்கோளாக உரைக்க அமையும். 'கடியெறி' என்ற அடைமொழி, கங்கைக்கும் கரைக்கும் அமையும். கடி-விளக்கமும், காவலுமாம். இனி, வழிகளிலும், நீர்த்துறைகளிலும, ஒடி - கவணகற்களை, எறி என்றுமாம்; ஒடி - வலையென்பாருமுளர். பிடி எறி - பிடித்து (ஆற்றில்) எறி எனினுமாம். இனி இச்செய்யுளுக்கு—துடி எறி நெறிகளும்-துடி எறியப்படுகின்ற வழிகளிலும், துறையும - நீர்த்துறைகளிலும. ஒடி எறி அம்பிகள்-(நீரை)ஒடித்துக் கொண்டு [பிளந்து கொண்டு] செலலுகின்ற ஓடஙகளையும், யாதும்-மற்றும் ஓட்டக்கூடிய வணடி முதலிய எதனையும். ஓட்டலிர—.' என்று (தன் படைத்துணைவரான வேடருக்குக) கட்டளையிட்டு,—'கஙகையின் கரை வந்தோரகளைப்பிடி படஎறி' என்று அதட்டிக கொணடே, குகன் பெயர்த்துங கூறுவான் எனப் பொருளுரைத்தல் ஏற்கும். துறையில் அம்பிகளையும், நெறிகளில் யாதையும ஓட்டலிர என்ற மாறிபிைபக்க. பி-ம் —[1]அறை. [2]சுற்றிட. [3]யாவும். [4]கடலுளிக. [5]பெயாது [6]கூறினன. (கO௨௩)

வேறு

கச —இதுமுதல்பத்துக்கவிகள் - குகன்தன்னினத்தவரான வேடர்முன் கூறியவற்றைத் தெரிவிக்கும்.

அஞ்சன வண்ணனென் னாருயிர் நாயக னாளாமே
வஞ்சனை யாலர செய்திய மன்னரும [1]வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ கின்றன செல்லாவோ
வுஞ்சிவர் போய்விடி [2]னாய்க்குக னென்றெனை யோதாரோ.

பதினொருகவிகள் - ஒருதொடர.

(இ-ள்.) என் ஆர உயிர நாயகன் - எனது அருமையான உயிருக்குத் தலைவனாகிய, அஞ்சனம வணணன-மைபோலும கரியதிருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீராமன, ஆளாமே அரசாட்சி செய்யாமலிருக்குமபடி, வஞ்சனையால அரசு எய்திய - வஞ்சனையினால் இராசசியத்தை யடைந்த, மன்னரும - அரசரும் [பரதரும], வந்தாரே-(அருகில) வந்தனரன்றோ? தீ உமிழ்கின்றன - நெருப்பை வெளிசசொரியுந்தன்மையனவான, செம சரம என்பன-(எனது)சிவந்த அமபெனப்படுபவை, செல்லாவோ-(இவர்மேற) செலல மாட்டாவோ?இவர—, உஞ்சு போய்விடின்-(எனது அமபுக்குத) தப்பிப பிழைத்துப்போய்விட்டால், நாய் குகன் என்று எனை ஓதாரோ - நாயபோன்ற [எளியதன்மையுடைய] குகனென்று என்னை (உலகத்தார இகழ்ந்து) பேசமாட்டார்களோ?(எ - று.)

எனது பிராணசிநேகிதனாகிய இராமபிரானை யரசாளவொட்டாமல் தன் தாயின்மூலமாக இராசசியத்தைத்தந்திரமாகக கவர்ந்துகொணடுஅப்பிரானைக் காட்டிற்குஓட்டிய பரதன் அவ்வளவோடு திருப்தியடையாமல் இஙகும் அந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குத தீஙகுபுரியுமாறு தன்சேனையோடுவந்துள்ளதனால் அந்தப் பரதனை என் அமபினால உயிரொழிக்கவேணடுவது எனது கடமை: இராமபிரா

னது பிராணசினேகிதனென்று போவைத்துக்கொண்டுள்ள நான் அவ்வாறு செய்யத் தவறினேனாயின், எனக்குத் தீராப்பெரும்பழிகிடைக்குமென்றனனென்பதாம்.

உயிர்நாயகன் - உயிர்போன்ற தலைவனெனினுமாம். வஞ்சனையென்றது - மூத்தமகன் அரசாளுதலென்ற மனுநீதிமுறைமைக்கு மாறாகத் தசரதன் நடத்தியேதீருமபடி கைகேயி சம்பராசுரயுத்தத்தில் தனக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த இரண்டுவரங்களுள் ஒன்றற்குப் பயன் இராமன் காடாளுவதாகவும், மற்றொன்றற்குப் பயன் பரதன் நாடாளுவதாகவும் கேட்டதனை. பரதனும் தாயோடுஉடன்பட்டவனென்று கருதி 'வஞ்சனையாலரசெய்திய மன்னா' என்றான். மன்னரெனப் பன்மையாற் கூறினது, இகழ்ச்சி; "ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவியும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால், ஒருவனைச்சொல்லும் பன்மைச்சொல் உயர்த்துச்சொல்லுஞ் சொல்லன்றோ வெனின்,—'தாம்வந்தார் தொண்டனார்' என்றவிடத்துப் போல உயர்சொல்தானே குறிப்புநிலையால் இங்கு இழிவுவிளக்கிற்று என்க. இனி, சத்துருக்கினனையும் உட்படுத்தி 'மன்னா' எனப்பன்மையாகக்கூறினானெனினும் அமையும். உம்மை - இழிவுசிறப்பு. வந்தாரே என்றது, தாம் துரத்தியனுப்பிய காட்டினிடத்தும் அவர்க்குத் தீங்கு செய்ய வந்துவிட்டனர் என்றதாம். முன்பு பலபகைவர்களது இரத்தந் தோய்ந்திருத்தலால், 'செஞ்சரம்' எனப்பட்டது; அல்லது, கோணலில்லாமல் நேர்மையையுடைய அம்பென்றுமாம்.

வண்ணம் - வர்ணமென்ற வடசொல்லின் திரிபு இது, தமிழ்ச்சொல்லேயாமென்பதும், வருணமென்பது வடமொழித்திரிபாமென்பதும் நச்சினார்க்கினியர்கொள்கை. ஆளாமே - 'மே' ஈறு எதிர்மறைவினையெச்சம். ஹரம், அஞ்ஜநம், வஞ்சநா - வடசொற்கள். உஞ்சு - உய்ந்து என்பதன் போலி. ஓகாரம் இரண்டும் - எதிர்மறை. என்பன - பலவின்பாலைக்காட்டும் முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. செல்லாவோ, ஒத்தாரோ - இரண்டும் எதிர்மறை. ஒருடன்பாட்டை வற்புறுத்தும்: செல்லவே செல்லும், ஒக்கவே ஒத்துவர் என்க. பி-ம்.— [1]வந்தாரோ. [2]நாயெனவென்னையுமோதாரோ. (௧௦௨௪)

கரு. ஆழ நெடுந்[1]திரையாறு கடந்திவர் [2]போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு [3]விலங்கிடும் [4]வில்லாளோ
தோழமையென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்[5]லன்றோ
ஏழமை வேடனிறந்திலனென்[6]றெனை யேசாரோ.

(இ - ள்.) இவர் —, ஆழம் - ஆழத்தையும், நெடு - நீட்சியையும், திரை - அலைகளையுமுடைய, ஆறு - இக்கங்கையாற்றை, கடந்து போவாரோ - (எனது உதவியில்லாமல்) தாண்டிப்போகமாட்டுவரோ? வேழம் நெடு படை - யானைகளையுடைய பெரிய சேனையை, கண்டு - பார்த்து, விலங்கிடும் - (அஞ்சி) ஒதுங்கிப்போகிற, வில் ஆளோ - வில்வீரனோ (நான்)? தோழமை என்று அவர்

சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றோ - '(உனக்கும் எனக்கும்) சிநேகம் (இருக்கட்டும்)' என்று (என்னைநோக்கி) அவ்விராமபிரான் சொல்லிய வார்த்தை (நன்குமதிக்கத்தக்க) ஒருவார்த்தையன்றோ? (அந்நட்புக்கு ஏற்ப யான் நடவாவிட்டால்),—ஏழமை வேடன் இறந்திலன் என்று எனை ஏசாரோ - 'எளிமையையுடைய இவ்வேடன் (இங்ஙனம் மானங்கெட வாழ்தலினும்) இறந்திருக்கலாகாதா?' என்று என்னை (உலகத்தார்) பழிக்கமாட்டாரோ?

எனது உதவி யில்லாமல் இந்தக்கங்கையாற்றைக் கடந்து செல்வதென்பது, இந்தப்பரதனால் முடியாத காரியம். இனி இந்தப்பரதன் தனது படைவலிமையால் என்னைப் பயமுறுத்தி இந்தக்கங்கையைக் கடப்பதென்பதும் 'அசாத்தியமே' ஏனெனில், அவ்வளவு எளிமையாக நான் இவனிடத்து அஞ்சுபவனுமல்லேன். இனி 'இழிகுலத்தவன் இவன்' என்று என்னை அவமதியாது தனக்குச் சரிசமானமாக மதித்து என்னோடு தோழமை கொண்ட அந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இந்தப்பரதனால் யாதொருதீங்கும் நேராதவாறு எனது வில்வலிகொண்டு என்னுயிருள்ளவளவும முயல்வேன். அவ்வாறு செய்யேனாயின், உலகத்தவர் என்னை யேசுவரெனபதாம். 'தோழமையென்றவா சொல்லிய சொல்' என்றது - கீழ்க் கங்கைப்படலத்தில், "யாதினுமினியநண்ப விருத்தியீண்டெம்மோடு" என்றும, 'என்னுயிரனையாய் நீ இளவல் உன்இளையான இந், நன்னுதலவள் நின்கேள் நளிர்கடல்நிலமெல்லாம், உன்னுடையது நான் உனதொழிலுரிமையினுள்ளேன்" என்றும் கூறிய அதனை. 'தோழமையென்று' என்பதற்கு-நீ தோழனென்று என்றும உரைக்கலாம; தோழமை - பண்பாகுபெயர் ஒரு சொல் அன்றோ - சத்திய மன்றோ என்னவுமாம். இப்பாட்டின் ஈற்றடியால், நட்புரிமையைப் பாதுகாவாத பிறவி பயனற்றது என்பது பெறப்படும. இனி, இறந்திலன் என்பதற்கு - பரதனோடுபொருது அப்போரில் வெலலும ஆற்றல் இலனாயினும் இறந்தானுமில்லை யென்றலும் ஒன்று.

வேழம - சதுரங்கங்களுள் மற்றைக் குதிரை தேர் காலாள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நால்வகைப் படையுள்ளும மதத்தாற் சுதந்திரந்து தானும போர் செயயும் யானை சிறத்தலால், அதனையே தலைமையாகக் குறித்துக் கூறினர். ஏழமை - அறிவின்மையுமாம. வேடு - மிருகபட்சிகளைப் பிடித்துக்கொன்று வருத்துந்தொழில்; அதனையுடையான், வேடன். பி-ம் —[1]புனற்கங்கை. [2]போவாராம. [3]நடுங்குமவ், நடுங்கிடும. [4]வில்லாரோ, விலலாளர், வில்லீரோ. [5]உண்டே. [6]எமை. (௪௦௨௫)

கூகூ. முன்னவ னென்று நினைந்திலன் [1]மொய்புலி யன்னானோர்
பின்னவ னின்றன [2]னென்றில னன்னவை [3]பேசானே
லென்[4]னிவ னென்னை யிகழ்ந்ததிவ [5]வெல்லை [6]கடந்தன்றோ
மன்னவா நெஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் [7]வாயாவோ.

(இ-ள்.) இவன்-இப்பரதன், முன்னவன் என்று நினைந்திலன்-(இராமபிரானைக்குறித்துத் தனது) தமைய னென்று எண்ணினானில்லை; மொய் புலி

அன்னான் ஓர் பின்னவன் நின்றனன் என்றிலன்-(இலக்குமணனைக்குறித்து) வலிமைகொண்ட புலியையொத்தவனொருதம்பி உடனுள்ளானென்று நினைத்தானுமில்லை; அன்னவை பேசான் அல - அவற்றைக்குறித்து எண்ணாயினும், என்னை இகழ்ந்தது என் - (நடுவில்நின்ற) என்னையும (ஒருபொருளாக மதியாமல்) இகழ்ச்சியாக நினைத்தது யாதுகாரணத்தால்? இ எல்லை கடந்து அன்றே - (இவன் வல்லமையெல்லாம) இந்த (எனது) எல்லையைக் கடந்தானன்றே (நிலைநிற்கும்)?வேடா விடும் சரம்-வேடாஎய்யும் அம்புகள், மன்னவர் நெஞ்சினில் வாயாஓ-அரசாமாரபில் தைத்துப பொருந்தமாட்டாவோ?(எ-று.)

'வனத்தில் வசிக்கின்ற ஸ்ரீராமன் தந்தையோடொப்பாக மதிக்கத்தக்க அண்ணனாயிற்றே' என்றாவது இந்தப்பரதன் நினைக்கவேண்டும்; அவ்வாறு எண்ணாவிட்டாலும், 'மகாவீரதீரனான இலக்குமணன் ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்நின்று காவல்புரிகின்றானே' என்றாவது நினைக்கவேண்டும் இவ்விரு வகைநினைவும் இந்தப்பரதனுக்கு இல்லாமற்போனாலும போகட்டும்: இந்தக் கங்கையாற்றைக் கடத்தற்கு என்னுடைய உதவி இவனுக்கு இன்றியமையாததன்றே? இவன் என்னை ஒருபொருளாக மதிப்பதாகவும தோன்றவில்லையே. இவன் இப்படி அலட்சியமாக இருப்பது, 'இந்த வேடாகளின் அம்புகள் நம்மை என்ன செய்யமாட்டும்?' என்ற இறுமாப்போ? என்று குகன் சிந்தித்தனனென்பதாம் 'இவ்வெல்லைகடந்தன்றே'என்றதனால், தனக்குத்தப்பி உய்ந்து கடக்கலாகாமை விளக்குமொருகால இராமலட்சுமணாிருவரும் விட்டிடுவதாயிருந்தாலும் பரதனை நான் விடேனென்று குகன் கருதியமை, பின்னிரண்டடிகளில்வெளியாம.இலக்குமணனுக்குப் புலியுவமை,வீரத்திலும் தவறாது பகையழித்தலிலும வேடாகளுக்கு மன்னவரையடாக்கும் வலிமையுண்டென்பது, ஈற்றடியினகருத்து பேசுத லென்றது-எண்ணுதலென்ற பொருளில் வந்தது;பணபு புலன்மாறிவந்த உபசாரவழக்கு; "பொருளூறு பண்பு புலனிலைமாறியுஞ் சோந்திடுமே"என்பது பிரயோகவிவேகம; "நாற்றங்கேட்டலுந் தின்னயப்பது"என்றாற்போல வருவனவும இது "செவிகைப்பச்சொற்பொறுக்கும்" என்ற திருக்குறளின் உரையில. பரிமேலழகர் 'நாவின்புலத்தைச் செவிமேலேற்றிக் கைப்ப வென்றார்' என்றது காண்க. பி-ம்:—[1]மொய்ம்புலி. [2]என்றவனன்னது, என்றெனைநல்லது, என்றிலனன்னது. [3]பேசாரோ. [4]அவன். [5]வேலை. [6]கடந்தானென். [7]வாயாதோ. (கO௨க)

௧௭. பாவமு நின்ற பெரும்பழி யும்பகை நண்போடு
மேவமு மென்பவை மண்ணுல காள்பவ [1]ரெண்ணாரோ
[2]வாவது போகவென் [3]னாருயிர்த் தோழமை தந்தான்மேற்
போவது சேனை[4]யு மாருயி ருங்கொடு போயன்றோ.

(இ-ள்.) பாவம்உம் - தீவினையும், நின்ற - நிலைபெற்ற, பெரு பழிஉம் - பெரியபழிப்புச்சொல்லும், பகை நண்போடுஉம் ஏவம்உம் - (இன்னார்) பகைவரென்பதும் (இன்னார்) நண்பரென்பதும் (இன்னது பிறர்க்குத்) துன்

பத்தை விளைப்பது என்பதும், என்பவை - என்னும் இவற்றை, மண் உலகு ஆள்பவர் எண்ணுரோ - நிலவுலகத்தையாளும் அரசர் நினைக்கமாட்டாரோ? ஆவது போக-ஆகக்கடவது ஆகுக; என் ஆர் உயிர் தோழமை தந்தான்மேல் போவது-எனக்குஅரிய உயிரோடொத்த சினேகத்தைச் செய்தளித்த ஸ்ரீராமன்மேல் (இவர் போர்செய்து அழிக்கச்) செல்வது, சேனைஉம் ஆர் உயிர்உம் கொடு போய அன்றோ - (தம)சேனையையும(தமது அருமையான உயிரையும் (என் கையமபுகுந்த தப்பி) உடன்கொணடுபோனபின்புஅன்றோ? (எ - று.)

மண்ணுலகையாள்கின்ற மன்னவர் மண்ணுள்வதை முக்கியமாகக் கருதுவரேயன்றிப் பழி பாவம் முதலியவற்றை ஒருசிறிதும எண்ணுரபோலும; அதனல்தான் இந்தப்பரதன் இந்தக்கானகத்திலும் ஸ்ரீராமபிரானை இருக்கவொட்டாது அடித்துத்துரத்த வந்துள்ளான்; இருக்கட்டும இராமபிரான் என்னிடத்து இனனுயிர்த்தோழமை கொணடுளளதனுல, யான் இந்தப்பரதனைச் சேனையை உடனகொணடுபோகுமாறு உயிரோடுவிடேனென்றனனென்பதாம. முன்னிரணடடிகளால்,முன்பிறந்தவனை முடிசூடவொட்டாது வனம புகுத்தினது மன்றி இங்கும போர்செயது அழிக்கவருதல், மிக்க பாவமும பெருமபழியும அறியாமையுமா மென்றவாறு. பாவம் முதலியவற்றை எண்ணுவராயின, இங்ஙனம எதிர்ந்துவார ஏதுவில்லையென்க. பின் இரணடடிகளுக்கு-எனகைக்குத் தபபி உயர்துபோத லரிதெனபது கருத்து. பாவமபோலத் தீப்பயனனுபவிக்கிறவளவுமாத்திரமேயனறி உலகமுள்ளவளவும அழியாமல நிலைநிற்றலால் 'நினற பெருமபழி' எனவும், உயிரினும் அரியது வேறின்முதலால், 'ஆருயிர்' எனவும கூறினன். 'சேனையும ஆருயிரும் கொடுபோயனறே' எனபதற்கு - எனது சேனையையும அரிய உயிரையுங் கவர்ந்துகொணடுபோன பின்பனறே எனறும உரைக்கலாம. ஆருயிர் - பண்புத்தொகை; நிறைந்தவுயிரென வினைத்தொகையாகக் கொள்ளின், பஞ்சபிராணன்களென்றபடியாம. ஆவதுபோக - அதுகிடக்கஎனறு உரைப்பாருமுளர். பி - ம்:—[1]என்ணுரோ. [2]தாவது. [3]ஆளவினை. [4]எனணுர. (க0உஎ)

கஅ. அருந்தவ மென்றுணை யாள விவன்புவி யாள்வானே
[1]மருந்தெனி னன்[2]றுயிர் வண்புகழ் [3]கொண்டுபின் மாயேனே
பொருந்திய [4]கேண்மை யுகந்தவர் தம்மொடு [5]போகாதே
யிருந்தது நன்று கழிக்குவெ னென்கட னின்றேயே.

(இ-ள்.) என் துணை-எனது நணபனுன இராமபிரான், அரு தவம் ஆள-(வனத்திற்சென்று) செய்தற்கரிய தவத்தைச் செயதுகொணடிருக்க, இவன்-இந்தப் பரதன், புவி ஆளவான் ஒ-பூமியை அரசாளவனே? உயிர் - (எனது) உயிர், மருந்து எனின் - (கிடைத்தற்கரிய) தேவாமிருதமோ வென்றுல், அன்று—;வண புகழ் கொணடு-(இராமனுக்கு உதவியாயப் பரதனை எதிர்த்து அதனல்) சிறந்த கீர்த்தியைப் பெற்று, பின் மாயேன் ஒ - பின்பு இறக்கமாட்

டேனோ? பொருந்திய கேண்மை உகந்தவா தம்மொடு போகாது இருந்தது எ நன்று - (என்னோடு) பொருந்தின சிநேகத்தை விரும்பியருளின இராமபிரானுடன் (நான்) செல்லாமல் இங்கு இருந்ததுவே நல்லதாயிற்று; என் கடன் - எனது கடமையை, இன்றோடு எ கழிக்குவென் - இன்றைக்கே கழிப்பேன்.

மூத்தவனாகிய ஸ்ரீராமன் காட்டில்வருந்தித் தவசிபோலக் கிடக்க, அவனுக்குப் பின்பிறந்தவனாகிய இந்தப்பரதன் அரசுபூண்டொழுகுவது முறைமையோ? இவ்வாறு முறைகேடான தொழிலைச் செய்யும் இந்தப்பரதனால் இராமபிரானுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரவொட்டாது அருமையான எனது உயிர் போவதாயிருந்தாலும் அதனையும் பொருள்செய்யாது துணிந்து தடுத்து நிற்பேன்; இவ்வாறு இராமபிரானுக்கு இடுக்கண்வரவொட்டாது தடுத்தற்குக்காரணமாய் நிற்றலால், யான் அப்பிரானோடு செல்லாது இங்கு நின்றதே நன்மையாயிற்றென்றனன் குகனென்பதாம்.

'என் துணை' என்பதற்கு-எனது தமையனென்றும் உரைக்கலாம்; இராமனுக்கும் குகனுக்கும் அண்ணன்தம்பிமுறைமை அமைந்ததாதலின். அதனைக் கீழ்க் கங்கைப்படலத்தில் "முன்புளெமொருநால்வே முடிவுளதென வுன்னா, அன்புள வினிநாமோ ரைவர்களுளரானோம்" என்றது கொண்டும் அறிக. 'புலியாள்வானோ' என்றதனால், ஆளுதற்குத் தக்கவனல்லனென்றும், ஆளாதபடி செய்துவிடுகிறேனென்றும், வீணாளாகின்றானென்றுங் கூறியவாறு. இங்கே, 'தவம்' என்றது, மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடிதரித்து நகரத்தைநீத்து வனத்திலவதிந்து காய் கனி கிழங்கு சருகுகளைப் புசித்துக் கொண்டு குளிர் வெப்பம் முதலிய துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பெரும்பாலும் வானப்பிரஸ்தாசிரமத்துக்கு ஏற்ற விரதங்களைக்கொண்டு ஒழுகுதலை. இரண்டாம் அடியால், உயிர் உடம்பில் என்றும் அழியாது நிலைநிற்பதன்று; அங்ஙனம் ஓரிடத்து நிலையில்லாத உயிரைக் கொடுத்தாயினும் எங்குமென்றும் நிலைநிற்பதான புகழைப் பெறவேனென்றபடி. 'இங்கு இருந்தது நன்று' என்றது, இடைவழியிலேயே பகைவனைத் தொலைத்து நண்பனைக் காக்க உதவுதலால். 'என்கடன்' என்றது, இடுக்கண் களைதலை. மருந்து - மிருதஸஞ்சீவிபோன்ற திவ்வியஔஷத மெனினுமாம்.

பி - ம் —[1]மருந்தெனவின்று, மருந்தெனிலன்று. [2]உயர். [3]கொண்டது, கொண்டுயிர். [4]கேண்மையும் வந்தவா. [5]போகாதே. சிலபிரதிகளில் "நின்ற கொடை" (உக) என்றபாடல் கஅ - ஆவது பாடலாகவுள்ளது. (க0உஅ)

க௬. தும்பியு மாவு மிடைந்த பெரும்படை [1]சூழ்வாரும்
வம்பிய ருரிவர் வாள்வலி கங்கை கடந்தன்றோ
வெம்பிய வேட ருளீர்துறை யோட்டம் விலக்கீரோ
நம்பிமுன் னேயினி நம்முயிர் [2]மாயவது நன்றன்றோ.

(இ - ள்.) தும்பிஉம் - யானைகளும், மாஉம் - குதிரைகளும், மிடைந்த - நெருங்கிய, பெரு படை - பெரியசேனையினால், சூழ்வு ஆரும் - சூழப்படுதல்

பொருந்திய, வம்பு இயல் தார் இவர்-வாசனைபொருந்திய பூமாலையையுடைய இப்பரதனது, வாள் வலி - ஆயுதபலம், கங்கை கடந்து அன்றோ-இக்கங்கை யாற்றைத் தாண்டியபின்பு அல்லவோ (உதவும்? வெம்பிய வேடர் உளீர் - உக்கிரமான வேடர்களாக வுள்ளவர்களே! துறை ஓடம் விலக்கீரோ - நீர்த் துறையிலே (இவர்களுக்கு) ஓடம்விடுதலை ஒழிவீராக; (பரதனும் பரதன் சேனையும் நம்மினும் வலியராயினும்), இனி நம்பி முன்னே நம உயிர் மாய்வதும் நன்று அன்றோ-இனிமேல் (அவர்களால்) இராமனழிதற்குமுன்னே நமது உயிர் (போரில்) அழிந்துபோவதும் நல்லதன்றோ? (எ - று.)

இந்தச்செய்யுள் குகப்பெருமாள் தன்னிடத்து ஓடம்விடுகின்றவலாளரை நோக்கிக் கூறுவது. இந்தப்பரதனும் இவனைச் சேர்ந்தாரும் தமது வாள்வலிகொண்டு ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் துன்பத்தைவிளைப்பதென்பது, இந்தக் கங்கைப்பேரியாற்றைக் கடந்தபின்னரே நிகழக்கூடியதாதலால், இவர்கள் இந்தக்கங்கையைக் கடந்து அப்பாற்செல்லமுடியாதவாறு ஓடத்தை விலக்குங்கள்; 'இவர் நம்மினும் வலியராயிருந்து நம்மை எதிர்த்துக் கொன்றிட்டால் என்செய்வது?' என்று நீவிர் அஞ்சவேண்டா; அப்போதும் நமது உயிர்நண்பரான ஸ்ரீராமனுக்கு இவர்களால் தீங்குநேர்வதற்குமுன்னே இவர்களோடு போர்செய்து நமதுஉயிரையொழிப்பது நன்றேயாகு மென்றனனென்பதாம். நாம் ஓடம்விட்டு உதவாவிட்டால் இவர்களாற் கங்கை கடக்க முடியாதென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'துறையோடம்விலக்கீரோ' என்பதற்கு - நீர்த்துறையிலுள்ள ஓடத்தை அப்பாற்படுத்தமாட்டீர்களோ? என்றும் உரைக்கலாம்; அங்குத்தானே ஓடமின்றால் ஒருகால் இந்தப்பரதனைச் சார்ந்தோர் வலிய அவ்வோடங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு கங்கையைக்கடத்தலுங் கூடுமாதலால், அங்ஙனம் அவர்கள்செய்யமுடியாதவாறு ஓடத்தைத் துறையினின்றும் அப்புறப்படுத்துங்களென்று தனது பணியாளர்க்குக் குகப்பெருமாள் கட்டளையிட்டன னெனக் கருத்துக் காண்க. போரில் வெற்றி தோல்விகள் ஒருதலையல்லவாதலாலும், தான் வெல்லும் உபாயத்தைச்சிந்தித்தலோடு தனக்குவரும் அபாயத்தையுஞ் சிந்திக்கவேண்டுவது அறிஞர்க்கு இயல்பாதலாலும், 'நம்பிமுன்னே யினி நம்முயிர் மாய்வது நன்று' என்றான்; "உளரானார், மருவலரெனின் முன்னே மாள்குவென் வசையில்லேன்" என்றான்,முன் கங்கைப்படலத்தும். இங்கு 'நம்பிமுன்னே' என்றதனால், நம்மை யனைவரையும் இவர் போரில் அழித்துவிடின் இராமபிரானையும் அழித்தல் கூடுமெனக் கருதினனென்பது தெளிவாம். தார் - அடையாளப்பூமாலையும், போர்ப்பூமாலையும். வாள் - ஆயுதப்பொதுப்பெயராய் நின்றது; அன்றி, மற்றை ஆயுதங்களுக்கு உபலட்சணமுமாம். விலக்கீர் என்பதை முன்னிலை எதிர்மறைப்பன்மை முற்றென்றும், ஓகாரத்தை வினா என்றும் அறிக; வேடருளீர் என ஓகாரத்தை எடுத்து விளியோடுசேர்த்தலுமாம். 'வலி' என்ற எழுவாய்க்கு ஏற்ற பயனிலை வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. பி - ம்:—[1]சூழ்வார். [2]போவது. (௧௦௨௧)

உ0. போன படைத்தலை வீரர் தமக்கிரை [1]போதாவிச்
சேனை [2]கிடக்கிடு தேவர் [3]வரிற்சிலை மாமேகஞ்
சோனை படக்குடர் சூறை படச்சுடர் வாளோடுந்
தானை படத்தனி யானை பட[4]த்திரள் சாயேனோ.

(இ - ள்.) போன - (நம்முடன்) வந்த, தலை படை வீரர்தமக்கு-சிறந்த சேனைவீரர்களுக்கு, இரை போதா - ஒருவேளைப்போருக்காயினும் பற்றாத, இ சேனை - இந்தப்பரதன்சேனை, கிடக்கிடு - இருக்கட்டும்; தேவர் வரின் - தேவர்களே (திரண்டு எதிர்த்து) வந்தாலும், சிலை மா மேகம் சோனை பட - (என்) வில்லாகிய காளமேகம் இடைவிடாது அம்புமழையைப் பொழியவும், குடர் சூறை பட - (எதிர்த்த அவர்களது) குடல் அலைபடவும், சுடர் வாளோடும் - விளங்குகின்ற ஆயுதங்களுடனே, தானை பட - (மற்றைச்) சேனைகள் அழியவும், தனி யானை பட - ஒப்பற்ற யானைச்சேனை அழியவும், திரள் சாயேனோ-அக்கூட்டத்தை நிலைகுலைக்காமலிருப்பேனோ? (எ - று)

இராமபிரானுக்குத் தீங்குபுரிதற்காகச் சேனையோடு வந்துள்ள இந்தப் பரதனேயன்றி, தேவர்களே சதுரங்கபலங்கொண்டு திரண்டு என்னை யெதிர்த்துநின்றாலும், நான் அவர்களையும் எனது வில்வலியால் வெல்ல வல்லேனென்றனன் என்பதாம். போன படைத்தலைவீரர்-இராமலக்குமணர் என்பாருமுளர். தலை-சிறப்புக்கு, இலக்கணை படைத்தலை - சேனையிடத்தி லுள்ள எனக்கொண்டால், தலை-ஏழனுருபு கிடக்கிடு - கிடக்கிடுக என்பதன் விகாரம் தேவர்வரின என்றவிடத்து உயர்வுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது; இது, ஒருசொலவிழுக்காடு சூறைபடுதல் - கொள்ளையிடப்படு தல்; அல்லது, சுழல்பெருங்காற்றில் அகப்படுதல் பின்னே 'யானை' என வருதலால், முன்னே 'தானை' என்றது, சதுரங்கங்களுள் மற்றைத் தேர் குதிரைகாலாட்களைக் குறிக்கும். பி-ம் —[1]போதாது [2]கடக்குற. [3]வரிசசிலை. [4]கடை, தனி. (கா௩உ0)

உக நின்ற [1]கொடைக்கையெ னன்ப [2]னுடுக்க நெடுஞ்சீர
மன்று கொடுத்தவனை மைந்தா பலத்தையெ னம்பாலே [த்
கொன்று [4]குவித்த [5]நிணங்கொள் பிணக்குவை கொண் [6]டோடி
துன்று திரைக்கடல் கங்கை மடுத்திடை தூராதோ.

(இ-ள்.) 'அன்று - (பட்டாபிஷேகம் பண்ண யத்தனித்த) அந்நாளில், நின்ற-(விரதம்முதலியன முடித்து முடிசூட)நின்ற, கொடை கை என் அன் பன்-ஈகைக்குணமநிறைந்த கையையுடைய என்அன்பிற்குரியவனான இரா மன், உடுக்க - (அரையில்) தரிக்கும்படி, நெடு சீரம - பெரிய மரவுரியை, கொடுத்தவள்-(அவனுக்கு) கொடுத்தவளாகிய கைகேயியின், மைந்தர் புத்தி ரான பரதரது, பலத்தை - சேனையை, என் அம்பால் கொன்று குவித்த - எனதுபாணங்களால் கொன்று (தொகுதியாகக்) குவித்த, நிணம் கொள்

பிணம் குவை-கொழுப்பு (வெளிப்படுதலை)க்கொண்ட பிணங்களின்குவியலை, கங்கை-இந்தக் கங்காநதி, கொண்டு - இழுத்துக்கொண்டு, ஓடி - விரைந்து சென்று, துன்று திரை கடல் மடுத்து-நெருங்கிய அலைகளையுடைய கடலில் (அவற்றைச்) சேர்த்துநிறைத்து, இடை தூராது ஒ-அதனிடத்தைத் தூர்த்து விடாதோ? [தூர்க்கும் என்றபடி] (எ - று.)

இராமபிரான் பிதாமபரம் தரித்து முடிசூடி இராச்சியத்திற் சுகமாக இருந்து அரசுபுரியவேண்டியதாயிருக்க, அங்ஙனஞ் செய்யவொட்டாது அப்பிரான் மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடிதரித்துக் காட்டில் வசிக்குமாறு கைகேயி கொடுமைபுரிந்தா ளன்றே' அப்படிப்பட்ட கொடிய அவளதுபுத்திரனை இந்தப்பரதனுடைய சேனைமெல்லாம் நாசமாகிக் கங்கைவெள்ளத்தால் இழுத்துச்செல்லப்பெற்றுக் கடலிற்போய்ச் சேருமாறு செய்வே னென்றனனென்பதாம். பிணக்குவை தூராதோ என்க. நிரைகொடுத்தமை, நாநீங்குப்படலத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. பி-ம் —[1]படை [2]உடுத்த [3]சிரை. [4]குவித்து. [5]நிணங்கள். [6]ஓட. (௪0௩௫)

௨௨. ஆடு கொடிப்படை சாடி யறத்தவ ரேயாள
வேடு கொடுத்தது பாரெனு [1]மிப்புகழ் [2]மேவீரோ
நாடு [3]கொடுத்தவென் னாயக னுக்கிவர் [5]நாமாளுங்
காடு [6]கொடுக்கில ராகி யெடுத்தது காணீரோ.

(இ-ள்.) 'ஆடு-அசைகின்ற, கொடி-துவசங்களையுடைய, படை-(பரதன்) சேனையை, சாடி-மோதியழித்து, அறத்தவர் ஏ ஆள - தருமசொரூபியான இராமபிரானே அரசாளும்படி, வேடு பார் கொடுத்தது - (அப்பிரானுக்கு) வேடர்கூட்டம் இராச்சியத்தைக் கொடுத்தது.' எனும்-என்ற, இ புகழ் - இத்தகீர்த்தியை, மேவீர் ஓ - அடையமாட்டீர்களோ? [அடையவேண்டும் என்றபடி]; நாடு - (முறைப்படி தன்னுடையதான) இராச்சியத்தை, கொடுத்த - (மனமகிழ்ந்து) கொடுத்துவிட்ட, என் நாயகனுக்கு - எனது தலைவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, இவர்-இப்பரதர், நாம் ஆளும் காடு கொடுக்கிலர் ஆகி - நாம் வசிக்கிற காட்டையுங்கொடுக்கச் சம்மதப்படாதவராய், எடுத்தது-(போர்க்குப்) படையெடுத்துவந்ததை, காணீர் ஓ - பார்த்தீர்களா? (எ - று.)

ஸ்ரீராமபிரான் தமக்குஉரிய இராச்சியத்தைத் தாமஆள்வதைத்தவிர்ந்து 'எனது தம்பியாகிய பரதனே இராச்சியத்தை ஆளுக'என்றுசொல்லிஅந்நாட்டையே விட்டு நமபோலவார வசித்தற்குஉரிய காட்டில்வந்து வசிக்கையில், இதனையும் பொறாமல் இங்கும் அப்பிரானுக்குத் தீமைபுரியத் தனது சேனையோடு பரதன் வந்துள்ளா னாதலால், வேடர்களே! இப்போது நாம் நமது முழுவலிகொண்டு இந்தப்பரதனைச் சேனையோடும் முறியடித்து ஸ்ரீராமபிரானது நாட்டை அப்பிரானே அரசுபுரியுமாறுசெய்து பெரும்புகழ் பெறவேண்டுமென்று குகன் தனது இனத்தவரான வேடரைநோக்கிக் கூறுகின்றன

னென்க. இராமனுக்குஉரிய பொருளைக் கவர்ந்ததோடு அமையாது அவன் பிறர்க்குரியவிடத்தில் வசித்தலையும் உடன்படான் பரதன் என்ற கொடுமைவிளங்க, 'நாம் ஆளுங் காடு கொடுக்கிலராகி' என்றான். அறத்தவர் - உயர்வுப்பன்மை; இலக்குமணனை உளப்படுத்தியதெனக் கொள்ளினும் அமையும். வேடு - இங்கே, சாதிப்பெயர். இது - பொருளால் உயர்திணையாயினும் சொல்லால் அஃறிணை யாதலால், 'கொடுத்தது' என அஃறிணைமுடிபு கொடுத்துக் கூறினார். பி - ம்.—[1]மெய்ப்புகழ். [2]மேவேனே. [3]கொடுத்தது. [4]இனி, இவன். [5]தாமாளக. [6]கொடுத்ததுவாகுமிவாக்கது, கொடுத்திலனாகி லெடுத்தது; கொடுத்திலனாகிப்படுப்பது. (கOகூஉ)

உகூ. மாமுனி வர்க்குற [1]வாகி வனத்திடை யேவாழுங்
கோமுனி யத்தகு மென்று [2]மனத்திறை [3]கொள்ளாதே
யேமுனை [4]யுற்றிடி லேழு கடற்படை யென்றாலும்
மாமுனை யிற்சிறு கூழென விப்பொழு தாகாதோ.

(இ - ள்.) 'மா முனிவர்க்கு - சிறந்த முனிவர்களுக்கு, உறவு ஆகி - சுற்றத்தவனாய், வனத்திடையே வாழும் - காட்டிலே வசிக்கிற, கோ-(என்) தலைவனான இராமன், முனிய தகும் - (தன் தம்பியான பரதனை நான் எதிர்த்தால் என்னைக்) கோபிக்கக்கூடும்,' என்று—, மனத்து இறை கொள்ளாதே-மனத்திற் சிறிதும் எண்ணாமலே, முனை உற்று போர்செய்தலைப்படைந்து, ஏ இடில்-(நான்) அம்புகளை எய்தால், ஏழு கடல் படை என்றாலும் - (எதிர்த்து நிற்பது) ஏழுகடல்போன்ற பெருஞ்சேனையேயானாலும்,(அது), இப்பொழுது—, ஆ முனையின் சிறு கூழ் என - பசு (மேய) முனைந்தால் அதன்முன் சிறிய இளம் பயிர் (அழிதல்) போல, ஆகாதோ - அழிவடையாதோ? (எ - று.)

'நான் பரதனை எதிர்த்தால் அது ஒருகால் ஸ்ரீராமனுக்குச் சீற்றத்தை யுண்டாக்குமோ?' என்று சிறிதுஞ் சங்கைகொள்ளாமல் போர்புரிவேனாயின், அப்பரதனைச் சேனையோடும் வென்றுவிடுவது மிகவும் எளிய செயலாகுமென்றனனென்பதாம். முனிவர்க்குரிய வேடத்தைத் தரித்தலாலும், அவர்களது துன்பந்தீர்த்தற்கு உதவுதலாலும், 'முனிவர்க்குறவாகி' என்றது. கோ முனியத்தகுமென்று மனத்து இறைகொள்ளாதே முனை உற்றிடில் - இராமன் வெறுக்கக்கூடுமென்று மனத்திற் சிறிதுங்கொள்ளாமல் (பரதன் அவனுக்குப் பகையாய்) அம்புகளாற் பெரும்போரில் நெருங்கிவந்தால் என்றும் உரைக்கலாம். பசு சிறியபயிரைமேய்ந்து அடியோடு அழித்தல்போல, யான் பெருஞ் சேனையைப் பொருது அடியோடு அழிப்பேன் என்பது. ஈற்றடியின் பொருள். ஏழுகடல் - உப்பு கருப்பஞ்சாறு கள் நெய் தயிர் பால் சுத்தநீர் இவற்றின் மயமானவை. படைக்கு ஏழுகடல் உவமை - பரப்பிலும் அணியணியாக வருதலிலும் என்க. பி-ம்.—[1]ஆகு. [2]மனத்திடை. [3]கொள்ளாமே, கொள்ளானேல், கொள்ளேமால், கொள்ளேனேல். [4]உற்றிவண். (கOகூகூ)

உச.—குகன் போர்செய்யும் எண்ணத்தோடு தன்னினத்தாரிடையில் தங்க, சுமந்திரன் பரதனிடஞ் சில சொல்லத் தொடங்குதல்.

என்பன சொல்லி யிரும்பன [1]மேனிய ரேனோர்முன்
வன்பணை வில்லினன் மல்லுயர் தோளினன் வாள்வீரற்
[2]கன்பனு நின்றன னின்றது கண்டரி யேறன்ன
முன்பனில் வந்து மொழிந்தனன் சூரிய தேர்வல்லான்.

(இ - ள்) வல் பணை வில்லினன - வலிய பெரிய வில்லையுடையவனும், மல் உயர் தோளினன் - மற்போரிற்சிறந்த தோள்களையுடையவனும், வாள் வீரற்கு அன்பன் உம - வாட்போரிற்சிறந்த வீரனான இராமனுக்கு அன்பூண்டவனுமாகிய குகனும, இரும்பு அன மேனியர் ஏனோர் முன் - இரும்பை யொத்த [மிக வலிய] உடம்பையுடையவரான மற்றை வேடர்களின் முன்னிலையில், என்பன சொல்லி - என்ற இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி. நின்றனன் - (கங்கையின் தென்கரையில்) நின்றான் நின்றது கண்டு - (அவன்) நின்றதனைப் பார்த்து, சூரிய தேர் வல்லான் - வலிமையையுடைய தேரைச் செலுத்துவதில் வல்லவனான சுமந்திரன், அரி ஏறு அன்ன முன்பனில் வந்து - ஆண்சிங்கத்தை யொத்த வலிமையையுடைய பரதனிடத்தில் வந்து, மொழிந்தனன - சிலசொல்பவனானான்; (எ - று)—அதனை மேல் இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

'பரதன் ஸ்ரீராமபிரானைக் காட்டிலிடத்தும இனிதிருக்கவொட்டாது துன்புறுத்த வருகின்றானாதலால், அவனைச் சேனையோடும் கொல்லக்கவேணும்' என்று குகன் தனது இனத்தார்முன்னிலையிற் பலபடியாகச் சொல்லி அங்குத் தங்கினானாக, அப்பொழுது பரதனுடன் வந்தவனான இரகுகுலத்தார்க்குத்தேர்ப்பாகனாகிய சுமந்திரன் குகன் தென்கரையில் நிற்பதுகண்டு, பரதனைக்கிட்டி அக்குகனைக்குறித்துக் கூறலாயினனென்க. பரதனது தன்மையை உள்ளபடி யுணராமல 'இராமபிரானுக்கு இந்தக்காட்டிலும் தீங்கு புரிவதற்காகவே இன்னான் வந்துள்ளானபோலும' என்று எண்ணிக் குகப்பெருமான் கூறிய சொற்களெல்லாம அவன் ஸ்ரீராமபிரானிடத்துக் கொண்டுள்ள பொங்கும பரிவின் செயலென்பார் 'என்பனசொல்லி . .வாள்வீரற் கன்பனும் நின்றனன்' என்றார்; "அதிஸ்நேஹஃ பாபஶங்கீ [பொங்கும்பரிவு (எப்போதும சோகூடியு) தீமையையே கருதும்]" என்ற வசனம இங்குக் கருதத்தக்கது. பரதன் தீங்குசெய்யத்தொடங்கினால் உடனே அதனைத் தவிர்க்குமாறு குகன் கையும வில்லுமாயிருந்தனனென்பார 'வன்பணை வில்லினன்' என்றாரெனக. பரதனை முதலிற் சங்கித்த குகன் 'பரதன் நல்லகருத்தினனானால் அவனுக்கு வேண்டிய உதவிசெய்வோம்: இராமனுக்குத் தீங்கு நினைந்து வந்தானாயின் அவனைச் சேனையோடும ஒழிப்போம்: சாக்கிரதையாக இருங்கள்'என்று தன பரிவாரசனங்கட்கெல்லாஞ் சித்தமாக இருக்கும்படி கட்டளையிட்டு,பரதனைக்காணத் தானே வடகரைக்குச் சென்றானென்று

முதனூலிற்கூறியுள்ளது. சுமந்திரன் இரகுகுலத்தரசர்க்குத் தொன்று தொட்டுத் தேர்ப்பாகனாதலால், மூரிய தேர்வல்லான்-பழமையானசாரதி யெனினுமாம். பி-ம்:—[1]மேனியனானும். [2]அன்புற. [3]அனனன், ஆன, ஆனும். (௩௦௩௪)

## வேறு.

௨௫.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-ஒருதொடர் சுமந்திரன் பரதனுக்குக் குகப்பெருமானைத் தெரிவிப்பதைக் கூறும்.

கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயா
னுங்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவ னுயர்தோளான்
வெங்கரியி னேறனையான் விற்பிடித்த [1]வேலையினான்
கொங்கலரு நறுந்தண்டாரக குகனென்னுங் [2]குறியுடையான்.

(இ - ள்.) கங்கை இரு கரை உடையான்-கங்காநதியின் இரண்டுகரைகளையும் (தனக்குச் சொந்தமாக) உடையவனும், கணக்கு இறந்த நாவாயான்-அளவில்லாத படகுகளை யுடையவனும், உங்கள் குலம் தனி நாதற்கு உயிர் துணைவன்-உங்கள்குலத்தில் திருவவதரித்த ஒப்பற்ற தலைவனான இராமபிரானுக்குப் பிராணசினேகிதனும், உயர் தோளான்-உயர்ந்த தோள்களையுடையவனும், வெம் கரியின் ஏறு அனையான்-(மதத்தால்) வெவ்விய ஆணையானையை ஒத்தவனும், வில் பிடித்த வேலையினான் - வில்லேந்தரித்த (சேனா) சமுத்திரத்தை யுடையவனும், கொங்கு அலரும் - தேன்சொரிகிற, நறு - பரிமளம் வீசுகின்ற, தண்-குளிர்ந்த, தார்-மாலையையுடைய, குகன் என்னும் குறி உடையான் - குகனென்னும் பெயரையுடையவனுமாகிய வேடன்,—(எ - று.)— "நிற்கானுமுள்ளத்தான் நின்றனன்" என அடுத்தகவியுடன்முடிபு காண்க.

நமக்கு எதிரில் தோன்றுகின்றானே இவன் கங்கையின் இருகரையையும் தனக்குஉரிமையாகவுடையவன்; எண்ணிறந்த மரக்கலங்களையுடையவன்: இராமபிரானுக்கு உயிர்த்தோழன்; உயர்ந்ததோள்களையுடையவன்; மதயானைபோன்றவன்; விற்படைவீரர் பலரையுடையவன்; இவன்பெயர் குகனென்பதாகு மென்றனன் சுமந்திரனென்க. கங்கையில்தோன்றியவன், (சாதாரணமாக யாவருக்கும் இருக்கின்ற) கணக்கைக்கடந்த [ஆறு] நாவையுடையவன், இராமனுக்கு அன்பன், உயர்தோளான், கரியேறனையான், வில்லுக்குப்பதிலாக வேலைப்பிடித்தவன், குகனென்ற திருநாமமுடையவனென்று வேறு பொருள் தோன்றிச் சுப்பிரமணிய சுவாமியோடு இந்தக் குகனுக்கு உவமைதோன்று மென்பர்.

வனத்துக்கு இராமபிரான் பயணப்பட்டுச் சென்றபோது அயோத்தியினின்று யோசனை யிரண்டுசென்றதும் விரைசெறிசோலையை யெய்தியபின், சுமந்திரன் இராமனனுமதியினால் அப்பிரானைவிட்டு வெறுந்தேரை யோட்டிக்கொண்டு மீண்டுவந்தா னென்று கம்பர் கூறியிருத்தலால், இங்கே இராமபிரான் குகனோடு நட்புக்கொள்கையில் உடனிருந்தவன்போலச் சுமந்திரன் 'உங்கள் குலத்தனிநாதற் குயிர்த்துணைவன்' என்பது முதலவா

கக கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்?—சுமந்திரன் காலங்கண்ட பாகனுதலால், குகன் முன்னாச் சாதிக்கையில் அன்னுன் இராமபிரானது குணங்களைச் செவியேற்று அப்பிரானிடத்து மெய்யன்பு பூண்டிருத்தலைக் கண்டறிந்திருந்ததனுல இங்ஙனங் கூறுகின்ருனென்னலாம. அவ்வண்ணம் அந்தக்குகன் இராமபிரானிடத்து ஈடுபட்டிருந்தனனென்பதை, இராமன் கங்கைக்கரை வந்துசேர்ந்ததைக் கேள்வியுற்றதும குகப்பெருமான் தேனொடு மீனுபகாரத்தன் அற்றநீத்த மனத்தினன் அன்பினுகி நற்றவப்பள்ளி வாயிலை நண்ணி அன்பினிறைஞ்சி 'தேவா! நின்கழல சேவிக்க வந்தனன்' என்று கூறியதனுல அறியலாம வான்மீகமுனிவா குகனொடு சுமந்திரன் சிலநாள் உடனிருந்து பிறகே வெறுந்தேருடன மீண்டானென்று கூறுவது இங்குக் கருத்தக்கது நாவாய-நௌ: என்னும் வடசொலலின் விகார மென்பா. 'உங்கள்குலம்' என்றது, சூரியவமிசத்தை. 'கரியின ஏறு அனை யான்' என்பதற்கு - யானைக்கூட்டத்தைபழிக்குஞ் சிங்கம்போன்றவனென் றும் பொருள்கொள்ளலாம 'விறபிடித்த' என்ற அடைமொழியால இங்கே, வேலை - சேனையெனபது விளங்கும பி ம் —[1]வெள்ளையான், வேலையான். [2]பெயருடையான். (௧0௩௫)

௨௬ கற்கா ணுந் திண்மையான் கரைகாணுக் காதலா
னற்காணிற் கண்டனைய வழகமைந்த மேனியான்
மற்கா ணுந் [1]திருநெடுந்தோண் மழைகா ணு மணி[2]நிறத் தாய்
நிற்கா ணு முள்ளத்தா னெறியெதிர் நின் றனனென்றுன்.

(இ - ள) மல் காணும்-வலிமையை எல்லைகண்ட[மிகவலிய], திரு நெடு தோள் - அழகிய பெரிய புயங்களையும, மழை காணும் நீலமேகத்தைக் கண் டாலொத்த, மணி நிறத்தாய்-அழகிய நிறத்தைபுமுடையவனே'-கல் காணும் திண்மையான்-மலைபைககண்டாலொத்த வலிமையைபுடையவனும், கரை காணு காதலான்-(இராமன்பக்கல)எல்லைகாணுத அன்புடையவனும்,காணில்- (வடிவத்தை) நோக்குமிடத்து, அல கண்டு அனைய-இரவைக் கண்டாற் போன்ற [மிகக்கரிய]; அழகு அமைந்த மேனியான் - அழகு பொருந்திய உடம்பையுடையவனுமாகிய அவன். நெறி எதிர் நின்றனன் - வழியெதிரே வந்துநின்றுள்ளான்; நின் காணும உள்ளத்தான-உன்னைப் பாாக்கவேண்டு மென்னுமமனக்கருத்துடையான் (போலும), என்றுன் - என்றுசொன்னுன், (சுமந்திரன் ; (எ - று.)

மலைபோன்ற வலிமையையும் இருள்போன்ற கருநிறத்தையு முடைய வனுய் ஸ்ரீராமனிடத்துப் பக்திப்பேரன்புபூண்டவனுன இக்குகன் வழி யிடையில் நிற்றலால், இவன் உம்மைக் காணபதற்கே நிற்கின்றனன்போலு மென்று பரதனிடத்துச் சுமந்திரன் கூறின னென்க.மல்-ஆயுதமின்றி உடல் வலிமைகொண்டு செய்யும் போா எனினுமாம். பரதனது திருமேனி நிறம் கரியதாதலை "பரதனெனும பெயரானை,யெள்ளரிய குணத்தாலு மெழிலாலு மிவ்விருக்க, வள்ளலையே யனையானைக் கேகயர்கோன்மகள் பயந்தாள்"

என்றதனாலும் அறிக. 'நிற்காணும் உள்ளத்தான்' என்றது, ஊகம். கண்டு= கண்டால். எச்சத்திரிபு; கண்டதுஎன்பதன் விகாரமுமாம். பி-ம்:—[1]திரடிண் டோள். [2]நிறத்தான். (௪௦௩௬)

உஎ.—சுமந்திரன் சொல்லைக்கேட்ட பரதன் அக்குகனைக் காணுமாறு தான் புறப்படுதல்.

தன்முன்னே யவன்றன்மை [1]தந்தைதுணை முந்துரைத்த
சொன்முன்னே யுவக்கின்ற துரிசிலாத திரு[2]மனத்தான்
மன்முன்னே தழீஇக்கொண்ட மனக்கினிய துணைவனே
லென்முன்னே யவறகாண்பென் யானேசென் றெனவெழுந்தான்.

(இ - ள்.) தன் முன்னே - தனது எதிரில், அவன தன்மை-அந்தக் குகனது தன்மையை, தந்தை துணை - (தன்) தந்தை நண்பனான சுமந்திரன், முந்து உரைத்த-முன்பு சொன்ன, சொல் முன்னே - சொல்லைக் கேட்டலி னும விரைவாக [சொல்லைக் கேட்டவுடனே என்றபடி], உவக்கின்ற - மகிழ் கின்ற, துரிசு இலா திரு மனத்தான்-களங்கமில்லாத சிறந்தமனத்தையுடைய பரதன்,—'மன்-(நமது தலைவனான) இராமனை, முன்னே தழீஇ கொண்ட- முன்னமே சிநேகஞ்செய்துகொண்டுள்ள, மனக்கு இனிய துணைவன் ஏல்- (அவன்) மனத்துக்கு இனிய சிநேகிதனானால், என முன்னே-என்னை (அக் குகன் வந்து) காண்பதற்கு முன்னமே, யான் ஏ சென்று அவன் காண்பென்- நானே போய் அவனைப் பார்ப்பேன்;' என-என்றுசொல்லி, எழுந்தான்-புறப் பட்டான்; (எ - று.)

சுமந்திரனது சொல்லைக் கேட்ட பரதன், குகன் இராமபிரானிடத்துப் பேரன்புபூண்டுள்ளானென்பதனை யுணர்ந்து, இராமதாசனான அவன் தன் னைக்காணுமாறு வருவதனினும் மகாபாகவதனானஅவனைத் தானே அவ னிடஞ் சென்று காண்பது நல்லதென்று கருதி, அவனைக் காணுமாறு புறப் பட்டன னென்பதாம். குகன் வந்துள்ளானென்பதைச் சுமந்திரனு லறிந்த பரதன் தமையனது நண்ப னென்று மனமுவந்து காட்சியளித்தன னென்று முதனூல் கூறும். சுமந்திரன் தசரதனுக்கு நண்பனானதனால் 'தந்தைதுணை' என்றார்; மேல் ௬௭-ஆஞ் செய்யுளில் 'எந்தை' என்று பரதன் இவனைவிளித் தலும இதுபற்றியே. மனக்கு இனிய - (நமது) மனத்திற்குப்பிடித்த எனினு மாம். குகன் நினைத்தபடி குற்றஞ்சிறிதுமில்லாதது பரதனது திருவுளமென் பதை விளக்க, 'துரிசிலாத திருமனம்' என்றார். பி-ம்:—[1]தன்றுணைவன், தந்தைதுணை. [2]முகத்தான. (௪௦௩௭)

உஅ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - பரதன்நிலையைக்கண்டு குகன் திடுக்கிடுதலைக் கூறும்.

[1]என்றெழுந்து தம்பியொடு மெழுகின்ற காதலொடுங்
குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைகுறுகி
நின்றவனை நோக்கினான் றிருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
றுன்றுகரு நறுங்குஞ்சி யெயினர்கோன் றுண்ணென்றான்.

(இ-ள்.) என்று எழுந்து —, தம்பியொடும்-சத்துருக்கினனோடும், எழுகின்ற காதலொடும் - மேன்மேலுண்டாகின்ற அன்பினோடும், குன்று-மலையானது, எழுந்து சென்றது என - எழுந்து நடந்தாற்போல, குளிர கங்கை கரை குறுகி - குளிர்ச்சிபொருந்திய கங்காதீரத்தை யடைந்து, நின்றவனை - வந்துநின்ற பரதனை, துன்று-நெருங்கிய, கரு-கருமையாகிய, நறு குஞ்சி-நறுமணமுள்ள தலைமயிரையுடைய, எயினர் கோன் - குகப்பெருமான், நோக்கினன்-பார்த்து, திருமேனி நிலை உணர்ந்தான் - (அவனது) உடம்பினிலையையுமநோக்கி, துணுக்கென்றான் - திடுக்கிட்டான்; (எ - று.)

தான் பரதனைபபற்றி எண்ணியதற்கும அவனநிலைமைக்கும மாறுபாடாயிருந்தமைபற்றி, எயினர்கோன் துணுக்கென்றானென்க. தம்பியொடும் எழுகின்ற காதலொடும என்ற சோகமையால, தனகட்டளையில்லாமல்தானே சததுருககினன் தன்னுடன்எழுநததுபோலவே, தனனையறியாமலே பரதனுக்குககாத லெழுநத தென்க. உடனநிகழ்நதனவாககூறிய எழுந்ததமபியொடும் எழுகினறகாதலொடும எனற இடதது, உடனவிற்சியணி காணக. [1]என்றெழுநத என்ற பாடததுககு, எனறு-எனறுசொலலி, எழுந்த-தன்னுடனே எழுந்த, தமபியொடும எனக. (௧௦௩௮)

௨௯. வறகலையி னுடையானை மாசடைந்த [1]மெய்யானை
நறகலையின மதியென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக்
கற்கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையினின் றிடைவீழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான்.

(இ - ள்.) வற்கலையின் உடையானை - மரவுரியை ஆடையாக வுடுத்தவனும், மாசு அடைந்த மெய்யானை-புழுதிபடிநத உடமபையுடையவனும, நல் கலை இல் மதி என்ன நகை இழந்த முகத்தானை-அழகிய கலைகளில்லாத சந்திரனபோல ஒளியிழந்த முகத்தையுடையவனும, கல கனிய கனிகின்ற துயரானை-(காணகின்ற) கலலும குழைநதுருகுமபடி மிகுகிற துன்பத்தையுடையவனுமாகிய பரதனை, கண்ணுற்றான-பார்தது, (குகன), கையினின்று வில் இடை வீழ-(தன்) கையினின்று வில நழுவிக கீழேவிழுமபடி, விம்முற்று நின்றொழிந்தான்-கலஙகிச செயலற்று நினறிட்டான; (எ - று.)

திருமேனிநிலைமையை இஙகு விவரிககின்றனரென்க.மரவுரிதரிததலும் உடமபுமாசுபடிநதிருததலும முகமஒளிகுறைநதுவாட்டமுற்றிருததலும கலலும கரையுமபடி பெருநதுயரததுடனிருததலுமாகிய பரதனதுசெயல் 'இவன் வனவாசஞ்சென்ற இராமனிடததுப பேரனபுபடைததவன்' என்பதை விளககுவதனால், அவறறைக கணட குகப்பெருமான எதிரததுவருபவரோடு போர்செயதறகென்று உறுதியாகத தனகையிறபிடிதத விலலுஞ் சோர்ந்து விழக் கலஙகிச செயலறறுநின்றனனென்பதாம. நகை-புன்சிரிப்புமாம். இடை - கீழிடம். பி-ம்.—[1]உடலானை. .(௧௦௩௯)

## ௬0.—குகப்பெருமான் பரதசத்துருக்கினரின் நிலையைக் கருதுதல்.

[1]நம்பியுமென் னாயகனை யொக்கின்றா னயனின்றான்
றம்பியையு மொக்கின்றான் றவவேடந் [2]தலைக்கொண்டான்
றுன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றா
னெம்பெருமான் பின்பிறந்தா ரிழைப்பரோ பிழைப்பென்றான்.

(இ - ள்.) 'நம்பிஉம - ஆடவரிற்சிறந்த இப்பரதனும், என் நாயகனை ஒக்கின்றான் - எனது தலைவனாகிய இராமபிரானை ஒத்திருக்கிறான்; அயல் நின்றான் உம் - அருகில்நின்றவனும் [சத்துருக்கினனும்], தம்பியை ஒக்கின்றான் - இராமன்தம்பியான இலக்குமணனை ஒத்திருக்கின்றான்; தவம் வேடம் தலைக்கொண்டான் - (இந்தப் பரதன்) தவத்துக்குரிய வேஷத்தை மேற்கொண்டுள்ளான்; துன்பம் ஒரு முடிவு இல்லை - (இவன்படுகிற) துன்பத்துக்கோ ஒரெல்லையில்லை; திசை நோக்கி தொழுகின்றான்-(இராமன்சென்ற தென்) திசையை நோக்கி வணங்குகின்றான்; எம் பெருமான் பின் பிறந்தார் பிழைப்பு இழைப்பர் ஓ - இராமன்தம்பியர் பிழைசெய்வரோ? [செய்யார்],' என்றான் - என்று கருதினான், (குகன்), (எ - று.)

இராமலக்குமணரோடு பரதசத்துருக்கினர் முறையே ஒப்பாவரென்க. பரதன் இராமனுக்குத் துரோகஞ்செய்யுஞ் சிந்தை சிறிதுமில்லாதவனென்ற பொருளை 'எம்பெருமான் பின்பிறந்தா ரிழைப்பரோ பிழைப்பு' என்று விளக்கினார்; தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி. சிறப்புப்பொருளைப் பொதுப்பொருள் சமர்த்தித்ததாகாதாதலால், இது வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியல்ல. திக்குநோக்கித் தொழுதுகொண்டிருத்தல், பேரன்பின் செயலாகும். எம்பெருமான் - எமது தலைவன் இராமன். தலைக்கொண்டான், தலை - தமிழுபசருக்கம். பி-ம்.—[1]நம்பியவன். [2]தலைநின்றான், தலைநின்றார். (௬0௪0)

## ௬க.—குகப்பெருமான் பரதனிருந்த இடத்திற்கு ஓர் ஓடத்தில் வருதல்.

உண்டிடுக்க ணொன்றுடையா [1]னுலையாத வன்புடையான்
கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் [2]குறிப்பெல்லாங்
கண்டுணர்ந்து [3]பெயர்கின்றேன் [4]காமின்க ணெறியென்னாத்
[5]தண்டுறையோ ரிநாவாயி லொருதனியே தான்வந்தான்.

(இ - ள்.) 'உண்டு இடுக்கண் ஒன்று உடையான் - உள்ளதாகிய ஒரு துன்பத்தையுடையவனும், உலையாத அன்பு உடையான் - (இராமபிரானிடத்து) நீங்காத அன்புடையவனும், கொண்ட தவம் வேடம் ஏ கொண்டு இருந்தான்- (அவ்விராமபிரான்) தரித்துக்கொண்டுள்ள தவவேஷத்தையே(தானும்)கொண்டுள்ளவனுமாகிய இப்பரதனது, குறிப்பு எல்லாம் - மனக்கருத்துமுழுவதையும், கண்டு உணர்ந்து பெயர்கின்றேன்-(அருகிற்சென்று அவனைப்) பார்த்து அறிந்து மீண்டுவருகிறேன்; நெறி காமின்கள் - (நீங்கள் அதுவரையில்) வழி

யைப் பாதுகாத்திருங்கள்,' என்று - என்று (தன் சேனைவீரரை நோக்கிச்) சொல்லி, தண் துறை - குளிர்ந்த கங்கைத்துறையில், ஓர் நாவாயில் ஒரு தனியே தான் வந்தான் - ஒருதோணியில் (ஏறிக்கொண்டு வேறு துணையில்லாமல்) தன்னந்தனியனாகக் குகன் தான் (பரதனிடம்) வந்தான்; (எ - று.)

கங்கையின் வடகரையிற் சார்ந்த ஸ்ரீபரதனைத் தூரத்திற் கண்டதுமே அவனது தவவேஷத்தாலும் முகத்தோற்றத்தாலும் அவனைக் குற்றமற்றவனென்று உணராது, குகப்பெருமான் தன்னினத்தாரைநோக்கி 'இதோ வந்து கங்கைக்கரையில் தங்கியிருக்கின்ற பரதன் குற்றமற்றவனெனத் தோன்றுவதனால், நான் தனியே சென்று அவனது மனக்கருத்தை முற்றிலும் அறிந்து வருகின்றேன்; நீவிர் இந்தத் தென்கரையிலேதானே ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டுத் தான்மாத்திரம் ஓர் மரக்கலத்தில் ஏறிக்கொண்டு பரதனுள்ள வடகரையைநோக்கி வந்தனனென்பதாம். இடுக்கண் என்பது - இடுக்குகண் என்பதன் விகாரமாய், கண்மலர்ச்சி யில்லையாம்படி வருகிற துன்பத்துக்குக் காரணக்குறியாம். 'உலையாத அன்புடையான்' என்பது - இராமபிரானைக் குறிப்பதாகப் பொருளுரைப்பினுமாம். தவவேடம்=தபோவேஷம்: வடமொழித்தொடர். போகின்றேன் - விரைவுபற்றிவந்த காலவழுவமைதி. பி-ம் —[1]உலையாவன்புடையான்முன. [2]குறியெல்லாம். [3]மீள்கின்றேன், வருகின்றேன. [4]காண்மின்கள. [5]தண்டுறையின். தண்ணுறைய. [6]தமியே. (௧௦௪௧)

௩௨ —குகப்பெருமான் பரதனை வணங்க, அந்தப்பரதன் குகனைத் தழுவுதல்.

வந்தெதிரே [1]தொழுதானை வணங்கினன் மலரிருந்த
வந்தணனுந் [2]தனைவணங்கு மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்
றந்தையினுங் களிகூரத் தழுவினன் றகவுடையோர்
சிந்தையினுஞ் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான்.

(இ-ள்.) (தனியனாய் ஓடத்தின் மூலமாகக் கங்கையின் வடகரைசேர்ந்த குகன்),—எதிரே வந்து - எதிரிலே வந்து, தொழுதானை - (இராமனைத் திசைநோக்கித்) தொழுகிற பரதனை, வணங்கினன் - நமஸ்கரித்தான்; (அவ்வளவில்), தகவு உடையோர் சிந்தையின்உம் சென்னியின்உம் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான் - பெருமைக்குணத்தையுடையவர்களது மனத்திலும் தலையின் மேலுஞ் சிறப்பாகத்தங்குகிற பெரும்புகழையுடையவனாகிய, மலர் இருந்த அந்தணன் உம் தனை வணங்கும் அவன் உம் - (திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரிலே வீற்றிருக்கிற அழகிய அருளையுடைய பிரமனுந் தன்னைவணங்கத்தக்க பரதனும், அவன் அடி வீழ்ந்தான் - அவனது [தனது] பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்த குகனை, தந்தையின்உம் களிகூர தழுவினன் - (மைந்தனைக் கண்டபொழுது) தந்தைக்குஉள்ள களிப்பினும் தன்களிப்புமிக அணைத்துக் கொண்டான்; (எ - று)

'தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்'—பெரியோர் எப்பொழுதும் மனத்திற்சிந்தித்துத் தலைமேற்கொண்டு கொண்டாடுஞ் சிறந்த புகழையுடையவன் என்றபடி. முயற்சியில்லாமல் எளிதில் தனக்குக்கிடைத்த இராச்சியத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ளாதொழிந்து, அதனை மூத்தோனுக்குக்கொடுத்து அவனை மீட்டுக்கொண்டுசெல்ல வருகின்ற குணவானான பரதன் தன்னையொப்பாரும் மிக்காரும் உலகத்தில் இல்லையாம்படி நிலைபெற்ற நெடுங்கீர்த்தி பெறுதலால், இங்ஙனம் கூறப்பட்டான். பரதன் இராமனுள்ள திசையை நோக்கி அஞ்சலிசெய்து வருதலைக் கீழ் "திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்" என்றதனாலும் அறிக. 'எதிரேவந்து' என்பதைத் தொழுதுநின்ற பரதனுக்குக் கூட்டினும் அமையும். பரதன் திருமாலின் அமிசமென்பது தோன்ற, 'மலரிருந்தவனுந் தன்னை வணங்கு மவன்' என்றார். தந்தைக்கு மைந்தனிடத்து அன்பு சிறத்தலால், 'தந்தையினுங் களிகூர' என்றது இப்பாடலின் முன்னிரண்டடிகட்கு-(இராமனுக்கு நண்பனானதனால்) பிரமனும் வணங்கத்தக்க பெருந்தன்மையையுடையவனாகிய குகனும் எதிரிலேவந்து (இராமனைத் திசைநோக்கித்) தொழுதுநின்ற பரதனை வணங்கி அவனது பாதங்களில் விழுந்தான் என்றும், பின்னிரண்டடிகட்கு - பரதன் குகனைத் தழுவினனென்றும் பதவுரை கூறினும் கருத்து இதுவே. இனி, இப்பாட்டின் சொற்போக்கை நோக்குமிடத்து, (குகனும், பரதனுக்கு) எதிரேவந்து. தொழுதானை - இராமனைத் தொழுபவனான பரதனை, வணங்கினான்: சீர்த்தியானாகிய அந்தணனுந் தனைவணங்குமவனும் [பரதனும்] அந்தக்குகனது அடியில் வீழ்ந்தான் எனப் பொருள்கொள்ளுதல், நேராம்; ஆயினும், அது முதனூலாகிய ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்தோடு ஒவ்வாமையால், அங்ஙனம் உரை கூறப்படவில்லையென அறிக. வந்து எதிரே தொழுதானை என்பதற்கு-குகனையென்றால்,குகன்தொழுதானென்பது கீழே சொல்லப்படாமையாலும் அவனடிவீழ்ந்தானென்று குகன் வணங்கியமை இங்குத்தான் சொல்லப்படுதலாலும் பொருந்தாமை காண்க. "சீர்த்தி மிகு புகழ்" என்ற தொல்காப்பியசூத்திரத்தால் சீர்த்தியென்பது-பெரும்புகழை யுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாமென்றும், புகழ்மாத்திரத்தையுணர்த்துங் கீர்த்தியென்னும் வடசொல்லின் திரிபன்றென்றும் அறிக. பி-ம் —[1]தொழுவானை. [2]தலை. (௧0௪௨)

வேறு.

கஉ.—குகப்பெருமான் பரதனை வந்த செய்தியை வினவ, அவன் அதனைத் தெரிவித்தல்.

[1]தழுவின புளினர் வேந்தன் றாமரைச் செங்க ணானை
யெழுவினு முயர்ந்த தோளா யெய்திய தென்னை யென்ன
முழுதுல களித்த தந்தை முந்தையோர் [2]முறையி னின்றும்
வழுவினன் அதனை [3]நீக்க மன்னனைக் [4]கொணர்வா [5]னென்றான்.

(இ - ள்.) தழுவினை-(அங்ஙனம் பரதனால்) தழுவப்பட்ட, புளினர் வேந்தன் - வேடர்க்கரசனான குகன், தாமரை செம் கணானை - செந்தாமரை மலர் போலுந் திருக்கண்களையுடைய பரதனை (நோக்கி), 'எழுவின் உம் உயர்ந்த தோளாய்-(திரண்ட) கல்தூணினுஞ் சிறந்த தோள்களையுடையவனே! எய்தியது என்னை-(இங்கு நீ) வந்தது யாதுகாரணத்தால்?' என்ன-என்று கேட்க, (அதற்குப்பரதன்), 'முழுது உலகு அளித்த தந்தை - உலகமுழுவதையும் அரசாண்ட எங்கள் தந்தையாகிய தசரதச்சக்கரவர்த்தி, முந்தையோர் முறையினின்றும் வழுவினன் - முன்புள்ள அரசாது நீதியினின்றும் தவறிவிட்டான் அதனை நீக்க - அவ்வநீதியை நீக்கும் பொருட்டு, மன்னனை கொணர்வான்-இராமபிரானை அழைத்துக்கொண்டுபோதற்கு (வந்தேன்)', என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று)

அப்போது குகப்பெருமான ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, 'நீ இந்தக் கானகத்தில் வருவதற்கு யாதுகாரணம்?' என்று வினவ, அதற்கு அந்தப் பரதாழ்வான்'எனது தந்தை முறைகேடாக இளையவனான எனக்கு இராசியத்தைக்கொடுத்து எனதுதமையனாரைக் கானகத்திற்கு அனுப்பினார். இந்த முறைகேட்டைப் போக்கும்படி எனது அண்ணனாரைக் கானகத்தினின்று மீட்டுவருமாறு செல்கின்றேன்' என்று தான் வந்த காரணத்தைக் குகப்பெருமானிடத்துக் கூறினனென்பதாம். முந்தையோர் முறையினின்றும் வழுவினது - மூத்தகுமாரனிருக்க இளையமகனுக்கு அரசுகொடுத்தது.

பி-ம் —[1]தழுவினன். [2]முறையினீண்டு, முறைமையீண்டு [3]நீக்கி [4]கொணர, கொணாக. [5]வந்தேன். (௩0௫௩)

### ௩௪.—பரதனது பெருந்தகைமையை யுணர்ந்து அவனைக் குகப்பெருமான் மறுபடியும் தண்டனிடுதல்

கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்தெழு [1]முயிர்ப்ப னாகி
மீட்டு[2]மண் ணதனில் வீழ்ந்தான் விம்மின னுவகை [3]பொங்கத்
தீட்டரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் [4]பூவிற்
பூட்டிய கையன் பொய்யி லுள்ளத்தான் புகல லுற்றான்.

(இ - ள்.) பொய் இல் உள்ளத்தான் - பொய்ம்மையில்லாத கருத்தையுடையவனாகிய, கிராதர் வேந்தன்-வேடர்தலைவனான குகன்,—கேட்டனன்-(அவ்வார்த்தையைக்) கேட்டு, கிளர்ந்து எழும் உயிர்ப்பன் ஆகி - மிகுதியாகத் தோன்றுகின்ற பெருமூச்சையுடையவனாய், உவகை பொங்க - களிப்புமிக, விம்மினன் - உடம்புபூரித்து, மீட்டும் மண் அதனில் வீழ்ந்தான் - மறுபடியும் தரையில்விழுந்து, தீட்டு அரு மேனி மைந்தன் சே அடி கமலம் பூவில் பூட்டிய கையன் - சித்திரத்திலெழுதுதற்கும் அருமையான [மிக அழகிய] திருமேனியையுடைய பரதனது சிவந்த திருவடித்தாமரைமலர்களிற்

சேர்த்தின கைகளையுடையவனாய், [பரதனைச சாஷ்டாங்கமாகத் தண்ட னிட்டு], புகலல் உற்ருன் - (சில) கூறததொடங்கினான்; (எ-று.)—அவற்றை மேலிரண்டுகவிகளிற காணக.

பரதனதுசெயல் இன்னதெனபதை அவன்வார்த்தையினால் தெளிந்த குகப்பெருமான் நிகழ்ந்தவற்றைக கருதியதனாற் பெருமூசசுவிட்டு, பிறகு, அவனது பெருந்தன்மையைக கணடு மனத்திலடஙகாதபெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, அவனதுபெருந்தகவுககாகச சாஷ்டாங்கமாக அவனை நமஸ்கரித் துப் பின்வருமாறு கூறலாயின னென்க. கிராதா - வடசொல். பி-ம்:—[1]உயி ரன். [2]பொன்னடியின். [3]வீங்கி, வீஙக. [4]பூமேல. (௧0௪௪)

௩ரு—இதுவும் அடுத்த கவியும் - குகன் பரதனைப் புகழ்ந்தமையைக் கூறும்.

தாயுரை கொண்டு தாதை யுதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன [1]நீத்துச சிந்தனை முகத்திற் [2]றேக்கிப்
[3]போயினை யென்ற போழ்து [4]புகழினோய் தன்மை கண்டா
லாயிர மிராமர் நின்[5]கே ழாவரோ [6]தெரியி னம்மா.

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடா.

(இ-ள்.) 'புகழினோய - கீர்த்தியையுடையவனே! தாய் உரைகொண்டு - (உனது) தாயாகிய கைகேயியின் வார்த்தையைக கேட்டு, தாதை உதவிய - (உனது) தந்தையாகிய தசரதன் (உனககுக) கொடுத்த, தரணிதன்னை-இராச் சியத்தை, தீவினை என்ன நீத்து - கொடுந்தொழிலை விடுவதுபோல விட்டு, சிந்தனை முகத்தில் தேககி - கவலையை முகததில் நிறைத்து, போயினை - (இங்கு) வந்தாய்,' என்ற போழ்து - என்றபொழுது [என்றகாரணத்தால் என்றபடி], தன்மை கணடால - (உனது) தன்மையைப்பார்த்தால், தெரி யின்-ஆலோசிககுமிடத்து, ஆயிரம இராமா நின் கேழ் ஆவாரோ-ஆயிரம் ஸ்ரீரா மர் உளராலுைம உனனொருததனுககு ஒப்பாவரோ? (எ - று.)

இராமபிரானோ நாட்டாரது அநுமதியின்மீது தனதுதந்தை இராச்சி யத்தைக்கொடுகக அதனை ஏற்றுககொணடான; நீயோ உனதுதாயின் வரத் தின்மூலமாகத தந்தை இராசசியததை உனககுககொடுகக அதனை வேணடா மென்கிறாய். வேணுமெனற இராமன சிறந்தவனோ? வேணடாமென்ற நீ சிறந்தவனோ? விருப்பமின்மையைககொணட நீயே அந்த இராமபிரானைவிட மேம்பட்டவ னென்று கூறியவாறு. இங்கு இவ்வாறு பரதனை இராமபிரானை விட மேம்பட்டவனாககககூறியது, இராமபிரானைக் குறைத்துக கூறவேணு மென்ற கருததினா லனறு; பரதனது விருப்பின்மையென்ற குணததைப் பாராட்டுதற்பொருட்டென்க. தரணிதன்னைத தீவினையென்ன நீதது - அவ் விராசசியததை ஏற்றுககொள்வது பாவமென்று கருதிக கைவிட்டு என்றும் உரைக்கலாம். "அடுததது காட்டும் பளிஙகுபோல் நெஞ்சம, கடுததது காட் டும்முகம்" என்றபடி மனததின் துன்பமிகுதி முகததில் வெளிப்படுதலால்,

'சிந்தனைமுகத்தில் தேக்கி' என்றான். யாவர்மனத்தையும் களிப்பிக்கிற இராமனது குணச்செயல்கள் பலவற்றினும், உனது விருப்பின்மையென்ற இந்த ஒருகுணமே ஆயிரமடங்கு சிறப்புடையதெனக் குகன் பரதனைப் புகழ்ந்தவாறு. பி-ம்:—[1]சீதத, சீதகுஞ். [2]தேசுகப், தீரப், கற்பப். [3]போயினன். [4]புகழினும். [5]கேள், சோ, போல். [6]தெரிப்பின். (௧0௪௫)

௩௬. என்புகழ் கின்ற தேழை [1]யெயினனே னிரவி யென்பான்
றன்[2]புகழ்க் கற்றை மற்றை யொளிகளைத் தவிர்க்கு மாபோன்
மன்புகழ் பெருமை [3]நுங்கண் மரபினோர் [4]புகழ்க ளெல்லா
முன்புக ழாக்கிக் கொண்டா யுயர்குணத் துரவுத் தோளாய்.

(இ - ள்.) உயர் குணத்து உரவு தோளாய்-உத்தமமான குணங்களையும் வலிமையையுடைய தோள்களையு முடையவனே! ஏழை எயினனேன்-அறிவில்லாத வேடனாகிய யான், புகழுகின்றது என - (உன்னைப்) புகழ்வது எவ்வாறு? இரவி என்பான்-சூரியனென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுபவன், தன் புகழ் கற்றை - தனது கிரணசமூகத்தால், மற்றை ஒளிகளை தவிர்க்கும் ஆ போல் - மற்றை (சந்திரன் முதலியோரது) ஒளிகளை அடக்கும் விதம்போல,—மன் புகழ் பெருமை நுங்கள் மரபினோர் புகழ்கள் எல்லாம் - அரசர்கள் கொண்டாடும் மகிமையையுடைய உங்கள் குலத்தாரது கீர்த்திகளை யெல்லாம், உன் புகழ் ஆக்கிக்கொண்டாய் - உனதுகீர்த்திக்குள் அடங்குமாறு செய்துகொண்டாய்.

எல்லாவரசரும் கொண்டாடத்தக்க உங்கள்குலத்துச் சக்கரவர்த்திகளது புகழ்களனைத்தும் உன்புகழுக்கு ஈடாகாது என்றவாறு. உவமையின்பொருத்தம் ஊன்றியுணர்தற்பாற்று. 'ஏழையெயினனேன' என்றது, குகப்பெருமான் அவையடக்கத்தாற் கூறியது. பி - ம் —[1]எயினரோம, எயினரேம். [2]சுடர்க, கதிரக. [3]உங்கள். [4]புகழை, பெருமை. (௧0௪௬)

௩௭.—குகப்பெருமான் பரதாழ்வாரிடத்து அன்பு பூணுதல்.

எனவிவை [1]யன்ன மாற்ற [2]மியைவன பலவுங் கூறிப
புனை[3]கழற் புலவு வேற்கைப் [4]புளிஞர்கோன் [5]பொருவில காத
லனையவற் [6]கமைவிற [7]செய்தா [8]ராவற கன்பி லாதார்
நினைவருங் [9]குணங்கொ டன்றோ விராமன்மே [10]னிமிர்ந்த காதல்.

(இ - ள்.) புனை கழல் - அணிந்த வீரக்கழலையும், புலவு வேல் கை - புலால்நாற்றம் நாறுகிற வேலாயுதத்தைத் தரித்த கையையுமுடைய, புளிஞர் கோன் - வேடர்தலைவனான குகன், என இவை அன்ன - என்ற இவ்வார்த்தைகள்போன்ற, இயைவன மாற்றம் பலவும்-பொருத்தமுள்ள வார்த்தைகள் பலவற்றையும், கூறி-சொல்லி,—அனையவற்கு-அப்பரதனிடத்தில, பொருவு இல் காதல் - ஒப்பில்லாத அன்பினை, அமைவில செய்தான - தகுதியாகச் செய்தான்; அவற்கு அன்பு இலாதார் ஆர் - அப்பரதனிடத்தில் அன்பு வைக்காதவர் யார் உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; நினைவு அரு குணம் கொடு

அன்றோ - மனத்தினுற் சிந்திதற்கும் முடியாத நற்குணங்கள் காரணமாக வன்றோ, இராமன்மேல் காதல் நிமிர்ந்த (து)-இராமபிரானிடத்தும் (முன்பு அக்குகனுக்கு) அன்பு மிககது? (எ - று.)

இராமனது குணுதிசயஙகளை நோககி முன்பு எப்படிக் குகனுக்கு அவன் பககல் அன்பு உளதாயிற்றோ, அப்படியே, இப்பொழுது பரதனது குணுதிசயஙகளை நோககி அவன்பககலிலும் அககுகனுககு அன்பு உளதாயிற்றென்பதாம். புளிஞாகோன் காதல் அனையவற்கு அமைவிற்செய்தான் என்பதை- 'குணஙகொடன்றோ இராமனமே னிமிரநத காதல்' என்ற தொடரும, 'ஆரவற்கனபிலாதாா' என்ற தொடருஞ் சமாததித்து நினறன தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணியின்பாற் படும உததமகுணஙகளையுடையாரிடதது அனபு கொள்ளாதாா உலகததில் இல்லை யென்பது, 'ஆரவற்கன்பிலாதாா' என்பதனுற் போதரும. புலவு - மாமிசததின தூககநதம; இது, வேலுககுப் பகைவருடம்பில முன்பு ஊன்றியபொழுது ஒட்டிய தசையினு லாகியது. பி-ம்.—[1]இன்ன இனி [2]என்பன. [3]புகழ். [4]புளினா. [5]பொருவில. [6]அன்பில, அன்பு. [7]செய்தல். [8]ஆயவற்கு. [9]குணஙகடமால. [10]நிமிரநததாதல். (க0சஎ)

௨௮ —பரதனது வினவும், குகனது விடையும்.

அவவழி யவனை நோககி யருடரு வாரி யனன
செவவழி யுள்ளத் தண்ண றென்றிசைச செங்கை கூப்பி
யெவ்வழி [1]யுறைந்தா னம்மு னென்றலு மெயினர் வேந்த
னிவ்வழி [2]வீர யானே [3]காட்டுவ [4]லெழுக வென்றான்.

(இ-ள்.) அருள் தரு வாரி அன்ன - கருணைநிரமபிய கடலபோன்ற, செவ் வழி உள்ளதது அணணல் - நலவழியிறசெலலும் மனததையுடைய பரதன், அ வழி-அபபொழுது [அவவிடதது], அவனை நோககி-அககுகனைப் பார்தது, தென் திசை செம கை கூப்பி - தெற்குததிசையைநோக்கி (த தன்) சிவந்த கைகளைககூபபி [அஞ்சலிசெய்து], 'நம முன் - நமது தமையனுன ஸ்ரீராமன், எ வழி உறைந்தான் - எவ்விடததில் (இஙகு முன்பு) தஙகியிருந்தான்?' என்றலும் - என்றுவினவியவுடனே.—எயினா வேந்தன் - வேடா தலைவனுன குகன, 'வீர-வீரனே! யான எ காட்டுவல் - நானே (அவ்விடததைக்) காணபிப்பேன். எழுக - (என்னுடன) புறப்பட்டுவருவாயாக; இ வழி - (அவன் தஙகினது) இநத இடமாகும,' என்றான் - என்று சொல்லிச சுட்டிக்காட்டினுன்; (எ - று.)

பரதன் இராமபிரானுள்ள இடமாகிய தெற்குததிககைநோக்கிக கூப்பிய கையனுய் அந்தக் கஙகைககரையில இராமன் தஙகிய இடததை வினவினனுக, உடனே குகன் அதனைத தானே காட்டுவதாகசசொல்லி உடனழைததுப்போய் அவ்விடததைக காட்டலாயின னெனபதாம. திககுநோககிததண்டனிடுதல், தான் அவனிடஙகொணட கௌரவாதிசயததைக் காட்டும். வாரி -

வடசொல்: நீர்; இங்கே, கடலுக்கு இலக்கணை. நம் - குகனை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. முன் - முன்பிறந்தவனுக்குக் காலவாகுபெயர். பி-ம்:—[1]உறைந்தெமமுன். [2]விரைவின். [3]காட்டுவன். [4]எழுதி. இனிதின். (கoசஅ)

ருகூ—இராமன் பள்ளிகொண்ட புற்படுக்கையைக் கண்டு பரதன் பெருஞ்சோக மடைதல்.

காரெனக் கடிது [1]சென்றான் கல்லிடை[2]ப் படுத்த புல்லின்
வார்சிலைத் தடக்கை வள்ளல் வைகிய பள்ளி கண்டான்
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான் பருவரற் பரவை புக்கான்
வார்மணிப் புனலான் மண்ணை மண்ணுநீ ராட்டுங் கண்ணான்.

(இ-ள்.) (என்றவுடனே பரதன்), கார் என கடிது சென்றான் - மேகம் போல விரைவாக (க் குகனுடன்) சென்று, (அவனாற் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட), வார் சிலை தட கை வள்ளல் வைகிய-நீண்ட வில்லையேந்திய பெரிய கையை யுடைய வரையாதருளுந் தன்மையைக்கொண்ட ஸ்ரீராமபிரான் (முன்பு)தங் கிய, கல்லிடை படுத்த புல்லின் பள்ளி-கல்லினிடையே பரப்பிய புல்லினாலா கியபடுக்கையை, கண்டான் - பார்த்து, (வருத்தம்பொறுக்கமாட்டாமல்), பதைத்து பார்மிசை வீழ்ந்தான்-துடித்துத் தரையிலே விழுந்து, வார் மணி புனலால் மண்ணை மண்ணும் நீர் ஆட்டும் கண்ணான் - பெருகுகிற முத்துப் போன்ற கண்ணீரினால தரையைச் சததஜலஸ்நாநஞ்செய்விக்கிற கண்களை யுடையவனாய், பருவரல் பரவை புக்கான்-சோகக்கடலில் மூழ்கினான்; (எ-று.)

குகன் முன்னேசெல்ல பரதன் அவன்பின்னே மிகவும்விரைந்து சென்று, இராமன் பள்ளிகொண்ட புற்படுக்கையைக் குகன் காட்ட அத னைக்கண்டவுடனே மனம்பதைபதைத்துத் தரையிலவிழுந்து கண்களில் நீர் தாரைதாரையாய்ப்பெருகச் சோகக்கடலி லாழ்ந்தன னென்பதாம். மண்ணை மண்ணுநீ ராட்டுங்கண்ணான்-"மண்ணைக மடந்தையை மண்ணுநீராட்டி" என் பது, பெருங்கதை. காளமேகம், விரைவோடு நிறத்துக்கும் உவமையாம். பி-ம்:—[1]சென்று. [2]அடுத்த. (கoசகூ)

சo.—சோகக்கடலில்மூழ்கிய பரதன் தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கூறுவது.

இயன்றதென் [1]பொருட்டி னாலிவ் விடருனக் கென்ற போழ்து
மயின்றனை கிழங்குங் காயு மமிழ்தென [2]வலிய புல்லிற்
றுயின்றனை [3]யெனவு மாவி துறந்திலென் சுடருங் [4]காசு
குயின்றுயர் மகுடஞ் சூடுஞ் செல்வமுங் [5]கொள்வென் யானே.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) 'என் பொருட்டினால்-(கைகேயியின் மகனான)எனது நிமித்த மாக, உனக்கு—, இ இடர்-இத்தன்மையதான துன்பம் [வனவாசம்], இயன் றது நேர்ந்தது,' என்ற போழ்தும்-என்று (முன் கைகேயியினால்) அறிந்த

அப்பொழுதும், 'கிழங்கும் காயும்-கிழங்குகளையும் காய்களையும், அமிழ்து என அயின்றனை - அமிருதம்போலக் கருதிப் புசித்தாய்; வலிய புல்லில் - உறுத்துந்தன்மையுள்ள புல்லிலே, துயின்றனை - நித்திரை செய்தாய்,' என உம் - என்று அறிந்த இப்பொழுதும், யான—, ஆவி துறந்திலென் - உயிர் நீங்கினேனில்லை; (ஆதலால்), சுடரும் காசு குயின்று - பிரகாசிக்கிற இரத்தினங்கள் பதித்து, உயா - விலையுயர்ந்த, மகுடம் - கிரீடத்தை, சூடும் - தரித்தலாகிய, செல்வம்உம - சிறப்பையும் கொள்வென் - (ஏற்றுக்கொள்ள) அமைவேன்போலும், (என்றுகூறி',—(எ - று) 'பின்னரும் சொல்வான்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

உனக்கு 'வனவாசம நேர்வதற்கு நானே காரணம்' என்று எப்போது அறிந்தேனோ, அப்போதே என்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்; அது கிடக்கட்டும் அறுசுவையுண்டிகளை புண்டு அரண்மனையிற பஞ்சசயனத்தில் அதிசுகுமாரமாகப் பள்ளிகொள்ளவேண்டிய நீ காயகிழங்குகளைத் தின்று கடுங்காட்டிற் கல்லின்மேல் வலியபுல்லணையிற் பள்ளிகொண்டதை யறிந்த இப்போதாவது என்னுயிர்போயிருக்கவேண்டும் இப்போதும எனது உயிர் கெட்டொழியாது இருத்தலால், நான உன்னிடத்துப பேரன்புகொண்டவனென்பது முழுப்பொய்யேபோலும்; அவவாறு கல்நெஞ்சனான யான் முடிசூடி உனது இராசசியத்தை யாளுதலுஞ் செய்வேனெனப பரதன் தன்னை வெறுத்துக்கூறினனென்பதாம். படாகசையாயுள்ள இராமனை இங்கு முன்னிலைப்படுத்துப் பரதன இவ்வாறு கூறுகின்றனனெனக. பரதனுக்கு அரசுகொடுக்குமபொருட்டே கைகேயி இராமனை வனமபுகுத்திடதனால், 'இயன்றதென் பொருட்டினு லிவ்விடருனக்கு' என்றது; "வாக்கினால் வரந்தரக்கொண்டு மைந்தனைப், போக்கினேன் வனத்திடைய போக்கிப்பாருனக், காக்கினேன்" எனக் கீழ்ப் பள்ளிபடைப்படலத்திற கைகேயி கூறியதுங் காணக. இனி, யானேகொளவேன - பிறர் துணைவேண்டாவாவது கொடுக்கவாவது வேண்டுவதில்லையென்று கருத்துக்கொளளினுமாம. பி - ம் —[1]பொருட்டினுலே.[2]ஆய. [3]செமபொன. [4]கொளவனேயான. (க0ங0)

சக.—இலக்குமணன் இராப்பொழுது கழித்த இடத்தைப் பரதன் வினவுதல்.

தூண்டர நிவந்த தோளான் [1]பின்னருஞ் சொல்லு வானந்
நீண்டவன் றுயின்ற சூழ [2]லிதுவெனி னிமிர்ந்த நேயம்
பூண்டவன் றொடர்ந்து பின்னே போந்தவன் பொழுது நீத்த[ணன்.
திடாண்டென வினிது [3]கேட்டா னெயினர்கோ னிதனைச் [4]சொன்

(இ - ள்.) துண தர - தூணை யொப்ப, நிவந்த-சிறந்துள்ள, தோளான் - தோள்களையுடைய பரதன், பினனாஉம சொல்லுவான் - மீணடும (குகனை நோக்கிக்) கூறுவான்: 'அ நீண்டவன் துயின்ற சூழல் - பெரியவனாகிய அவ் விராமன் நித்திரைசெய்த இடம், இது எனின்-இதுவானல், நிமிர்ந்த நேயம்

பூண்டவன்-(அவனிடத்து) மிக்க அன்பைக்கொண்டவனும்.பின்னே தொடர்ந்து போந்தவன் - (அவனை வனவாசத்திலும்) பின்தொடர்ந்து வந்தவனுமான இலக்குமணன், பொழுது நீத்தது - இராப்பொழுதைக் கழித்தது, யாண்டு - எவ்விடத்தில்?' என-என்று, இனிது கேட்டான்-இனிமையாக [அன்போடு இன்சொற்களால்] வினவினன்; (அதற்கு), எயினர் கோன் இதனை சொன்னான் - வேடர்தலைவனான குகன் இவ்வுத்தரத்தைக் கூறினன்; (எ - று.)— அதனை மேற்கவியிற் கூறுகின்றார்.

அப்போது பரதன் குகனைநோக்கி 'உனதுவார்த்தையால் இராமபிரான் இங்கு இரவைப்போக்கிய இடம் முதலியன தெரியலானேன்; அவ்விராமனை ஒருநொடிப்பொழுதேனும் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையால் அவ்விராமபிரானோடு கூடவே காட்டகத்திற்கு வந்த இலக்குமணன் இங்கு இராப்பொழுதை எங்கு எவ்வாறு கழித்தான்?' என வினவினனாக, குகப்பெருமான் அதற்கு விடைகூறலாயின னென்பதாம் தர-உவமவுருபு நீண்டவன் - திரிவிக்கிரமனான திருமாலினது அமிசமான இராமன் எனினுமாம். பி - ம் — [1]பின்னையுஞ். [2]இதுவென நிமிர்ந்த. [3]காட்டி. [4]சொல்வான். (௧௦௩௧)

௪௨.—குகனது விடை.

அல்லையாண் டமைந்த மேனி யழகனு மவளுந் துஞ்ச
வில்லையூன் றியகை யோடும் வெய்துயிர்ப் போடும் வீரன்
கல்லையாண் டுயர்ந்த [1]தோளாய் கண்கணீர் [2]சொரியக் கங்கு
லெல்லைகாண் பளவு நின்றா னிமைப்பில னயன மென்றான்.

(இ - ள்.) 'கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய் - மலையையொத்த உயர்ந்துள்ள தோள்களையுடையவனே! அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகன் உம் - இருளையொத்துப் பொருந்திய [கரிய திருமேனியையுடைய] அழகு நிறைந்த இராமபிரானும், அவள் உம் - அவன்மனைவியான சீதாதேவியும், துஞ்ச-நித்திரைசெய்ய,—வீரன் - இலக்குமணன், வில்லை ஊன்றிய கையோடு உம் - வில்லைத்தரித்த கையுடனும், வெய்து உயிர்ப்போடு உம் - வெம்மையுடையதான பெருமூச்சுடனும், கண்கள் நீர் சொரிய—, கங்குல் எல்லை காண்பு அளவு உம் - இராப்பொழுதின் முடிவெல்லையைக் காண்கிறவரையிலும் [பொழுதுவிடியுமளவும்], நயனம் இமைப்பிலன் - கண் மூடாதவனாய் [சிறிதும் துயில்கொள்ளாமல்], நின்றான் - (காவல்செய்து) நின்றான்,' என்றான் - என்று (பரதனுக்குக் குகன்) கூறினான்; (எ - று.)

இராப்பொழுதை இலக்குமணன் கழித்த இடத்தை வினவிய பரதனுக்கு, குகன் சீதாராமர்கள் துயிலகையில் அவர்களைவிட்டுத் தான் தனியே பிரிந்து சென்று துயிலுவதற்கு மனமில்லாமல், இலக்குமணன் வில்லும் கையுமாய் அவர்கட்கு யாதொருதீங்கும்நேராமற் பாதுகாத்துக்கொண்டு மனக்கவலையோடு கண்களில் நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகப் பெருமூச்

செறிந்துகொண்டு இராமுழுதும் இமைகுத்தானே இருந்தனனென இலக்கு மணன்செயலைப் பரதன் நன்குஉணருமாறு கூறினனென்பதாம். அவன் - நெஞ்சறிசுட்டு. வெய்துயிர்ப்புகளும் கண்ணீர்சொரிதற்குங் காரணம் - இராம பிரானுக்கு நேர்ந்த வனவாசவருத்தத்தைக் கருதியதனாலாகிய துயரம். நயனம் இமைப்பு இலன் - வினைவினை முதலொடு முடிந்தது. பி - ம்:—[1]தோளான். [2]சோர. (௪0௩௨)

சு௩.—பரதன் தன்னை நோதல்.

என்பதைக் கேட்ட மைந்த னிராமனுக் கிளையா [1]ரென்று
முன்பொத்த [2]தோற்றத் தேமில யானென்று முடிவி லாத
துன்பத்துக் கேது வானே னவனது [3]துடைக்க நின்றா
னன்பதனுக் கெல்லையுண்டே யழகிதென் னடிமை யென்றான்.

(இ - ள்) என்பதனை - என்று (குகன்) சொன்னதை, கேட்ட—, மைந்தன் - வீரனான பரதன், இராமனுக்கு இளையார் என்று - இராமனுக்குத் தம்பிமாரென்று, முன்பு ஒத்த - முன்னம (பிறப்பில்) ஒத்துள்ள, தோற்றத் தேமில்-உற்பத்தியையுடைய எங்களுள், யான—, என்றும் முடிவு இலாத துன்பத்துக்கு - எப்பொழுதும் முடிதலில்லாத (இராமனது) துன்பத்துக்கு, ஏது ஆனேன் - காரணமாயினேன்; அவன் - அவ்விலக்குமணன், அது துடைக்க நின்றான் - அத்துன்பத்தை நீக்கத் துணைநின்றான்; அன்பதனுக்கு எல்லை உண்டே-அன்புக்கு ஒருவரையறை உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; என் அடிமை அழகிது - என் அடிமைத்திறம் அழகுள்ளதாயிருந்தது!' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று)

இராமனுக்குத் தம்பியென்றமுறையில் நானும் இலக்குமணனும் ஒத்தவர்களே; ஆனால், இராமன் காட்டில் திரிந்து அலைவதற்குக் காரணமானவன் யான்; இலக்குமணனோ காட்டில்வசித்தலால் அவ்விராமபிரானுக்கு யாதொரு வருத்தமும் நிகழாதிருக்குமாறு தன்னாலியன்றவளவும் முயன்று காத்துவருகிறான்; அவன் அவ்வாறுசெய்வது அன்பின் செயலாம்; இராமனது தம்பியெனப் பெயர்பூண்டு அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்தக் காரணமான என்னடிமை மிகஅழகியது என்று தன்னைப் பரதன் வெறுத்துக்கூறலாயினனென்க. பரதன் 'யான் என்றும்முடிவிலாத்துன்பத்துக்கு ஏதுவானேன்' என்றது, கைகேயி தன்பொருட்டே இராச்சியத்தைக் கேட்டதனால். முன்பு - சிறப்புமாம். அழகிது என் அடிமை - பிறகுறிப்பால், அழகியதன்று என்றவாறும். பி-ம் —[1]என்ற, என்றான், என்றல. [2]கோற்றத்தேமேல, கொற்றத்தோன் மேல். [3]துடைத்து. (௪0௩௩)

சுசு.—இராமன்தங்கின இடத்தில்தானே பரதன் அன்றிரவுதங்கி, மறுநாட் காலையிற் கங்கையின் அக்கரையைச்சேர்க்குமாறு குகனைவேண்டுதல்.

அவ்விடை யண்ண றானு மன்றாநும் பொடியின் வைகித்
தெவ்விடை தாங்கின் றார்க்குஞ் [1]செறிகழற் புளினர் [2]கோமா அ
னிவ்விடைக் கங்கை யாற்றி னேற்றினை [3]யாயி னெம்மை
[4]வெவ்விடைக் கடனின் றேற்றி [5]வேந்தன்பால [6]விடுத்த தென்றான்.

(இ - ள்.) (என்று சொன்னபின்), அண்ணல் தானும் - பரதனும், அ இடை - அவ்விடத்திலே, அன்று - அன்றையிரவில், அரு பொடியின் வைகி - படுக்கவொண்ணாத புழுதியிலே படுத்திருந்து, (பொழுதுவிடிந்தபின் குகனை நோக்கி), 'தெவ் இடை தர - பகைவர்கள் பின்னிடையும்படி, நின்று ஆர்க்கும் - நிலைபெற்று ஒலிக்கிற, செறி கழல் - நெருங்கிய வீரக்கழலையுடைய, புளிஞர் கோமான் - வேடர்தலைவனே! இ இடை - இப்பொழுது, எம்மை கங்கை ஆற்றின் ஏற்றினை ஆயின் - எங்களைக் கங்காநதியினின்று கரையேற்றினையானால், (அச்செய்கை), வெவ் இடர் கடலின்நின்று ஏற்றி - கொடிய துக்கசாகரத்தினின்று கரையேற்றி, வேந்தன்பால் விடுத்தது - இராமபிரானிடஞ் சேர்த்ததாகும்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

கங்கையைக்கடக்கச்செய்தால் இராமபிரானைக்கண்டுதுயரமாறுவோமெனப் பரதன் கூறியவாறு. கங்கையாற்றின் ஏற்றுதல் - கங்கையைக்கடந்து அக்கரையிலேறச்செய்தல். பி-ம்: — [1]செருவிடைப. [2]கோவே. [3]ஆகில, ஆகி, ஏக. [4]வெவ்வினைக. [5]இராமனபால், வீரன்பால். [6]விடுத்தி, விடுத்திடு.(௪0௯௪)

௬௫ — குகன்கட்டளையாற் பலநாவாய்கள் வருதல்.

நன்றெனப புளிஞர் வேந்த னண்ணினன் றமரை நாவாய்
[1]சென்றுநீர் தருதி ரென்ன [2]வந்தன சிவன்சேர் வெள்ளிக்
குன்றெனக் [3]குனிக்கு [4]மம்பொற் குவடெனக் குபேரன் மான
மொன்றென நாணிப பல்வே றுருவுகொண் டனைய வான.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), புளிஞர் வேந்தன் - குகன், நன்றுஎன - நல்லதென்று (அங்கீகாரமாகச்) சொல்லி, தமரை நண்ணினன்-தன்இனத்தாரைச் சேர்ந்து, (அவர்களைநோக்கி), 'நீர், சென்று நாவாய் தருதிர் - (நீங்கள்)போய் ஓடங்களைக் கொணடுவாருங்கள்', என்ன - என்று சொல்ல, (உடனே அவர்களாற் செலுத்தப்பட்டனவாய்), சிவன் சேர் வெள்ளி குன்று என - சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள வெள்ளிமலையான கைலாசமும், குனிக்கும் அம் பொன் குவடு என - (அப்பெருமான் வில்லாக) வளைத்த அழகியபொன்மலையானமேருவும், குபேரன் மானம் என - குபேரனது புஷ்பகவிமானமும், ஒன்று நாணி - (தாம்) ஒன்றாயிருத்தலைநோக்கி வெள்கி, பல வேறு உருவு கொண்டு அனைய ஆன - பலவகைப்பட்டவடிவங்களைக் கொண்டாற்போன்ற தன்மையுடையனவாகிய ஓடங்கள், வந்தன - வந்துசேர்ந்தன; (எ - று.)

கைலாசம் மேரு புஷ்பகம் என்னும் இவைகள் தாம்ஒற்றையாயிருத்தற்கு நாணி ஒவ்வொன்றும் பலவடிவங்கொண்டுவந்தாற்போன்ற பலநாவாய்கள் வந்தன என்க: தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. இவ்வுவமையால், வந்தநாவாய்கள் சில வெண்ணிறத்தனவும், சிலபொன்னிறத்தனவும், சிலவிசித்திர நிறத்தனவுமாகிப் பெருந்தோற்றமுடையனவாய்ப் பலருந் தங்குதற்கு ஏற்ற இடமுடையனவாயிருந்தன என்பது பெறப்படும். குபேரன் — கு - குற்சித

மாகிய [ஒருகண்பழுதுபட்ட], பேரன்-உடம்புடையவன் எனக் காரணப் பொருள்காண்க. மானம்-விமாநம் என்பதன் முதற்குறை. குவடு—மலைச்சிகரம். மலைக்கு, சினையாகுபெயர். குன்றென, குவடென, மானமென என்றவற்றில், 'என'—எண்ணிடைச்சொல்; இது, இங்கே தொகைபெறுதுவந்தது: "உம்மை என்று என ஒடு, இந்நான்கெண்ணுமஃதின்றியுமியலும்". 'ஒன்றெனநாணி' என்பதற்கு - ஒன்றெனப்படுதற்கு நாணங்கொண்டு என்று உரைத்தல், குபேரன்மானம் என்பதன்பின் 'என' என்னும் எண்ணிடைச்சொல்லை எடுத்துக்கூட்டவேண்டும்; "என்று மெனவு மொடுவு மொரோவழி, நின்றும் பிரிந்தெணபொருடோறு நேரும்". ஆன-பெயர். பி-ம்:—[1]சென்றிணித்தருதிர, சென்றுகீர்கொணர்திர. [2]வந்தது. [3]குணிக்கும். [4]மேருக்குழுவென்க. (சoருரு)

சசு.—வந்த நாவாய்களின் வருணனை.

நங்கையர் நடையி னன்ன நாணுறு செலவி னுவாய்
கங்கையு [1]மிடமி லாமை [2]மிடைந்தன [3]கலந்த வெங்கு
மங்கொடிங் கிழித்தி யேற்று [4]மமைதியி னமரர் வையத்
திங்கொடங் கிழித்தி யேற்று மிருவினை யென்ன லான.

(இ - ள்.) அங்கொடு இங்கு இழித்தி ஏற்றும் அமைதியின்-அக்கரையிலுள்ளாரை இக்கரையிலும் இக்கரையிலுள்ளாரை அக்கரையிலுமாக ஏற்றிவிறக்குகிற தன்மையினால், அமரர் வையத்து இங்கொடு அங்கு இழித்தி ஏற்றும் இரு வினை என்னல் ஆன-தேவலோகத்திலுள்ளாரை இவ்வுலகத்திலும் (இவ்வுலகத்திலுள்ளாரை) அவ்வுலகத்திலுமாக இறக்கியேற்றுதல் செய்கிற புண்ணியபாபரூபமான கருமங்களைபோலு மென்று உவமைசொல்லத்தக்கவையான, நங்கையர் நடையின் அன்னம் நாணுறு செலவின் நாவாய்-பெண்கள் நடைபோன்ற நடையையும் அன்னப்பறவைகள் நாணமடையும்படியான நடையையு முடைய மரக்கலங்கள், கங்கைஉம் இடம் இலாமை-அக்கங்காநதி முழுவதும் வெற்றிடமில்லையாம்படி, எங்குஉம் மிடைந்தன கலந்த - எங்கும் நெருங்கிச் சேர்ந்தன; (எ - று.)

அங்கு இருப்பவரை இங்கும் இங்கு இருப்பவரை அங்குமாக இழித்தியும்ஏற்றியும் நிற்குந் தன்மையில் நாவாய்க்கு இருவினை உவமையாயிற்று. நாவாய்க்குச் சேரும் அங்கு இங்குஎன்பன-அக்கரை இக்கரைகளையும், இருவினைக்குச்சேரும் அங்கு இங்கு என்பன-மேலுலகம் கீழுலகங்களையும் காட்டின. நாவாய்க்கு,மகளிர்நடையும அன்னநடையும் உவமை-மெல்ல அசைந்து அசைந்து நடத்தலிலென்க. பி-ம்;—[1]இடையிலாமை. [2]மிடைவன. [3]வந்தது. [4]அமைதியால். (சoருசு)

சஎ.—நாவாய்வந்தமையைக் குகன் தெரிவிக்க. பரதன் சுமந்திரனை நோக்கிச் சேனைகளை அவைகளி லேற்றச்சொல்லுதல்.

வந்தன வரம்பி லாவாய் வரிசிலைக் குரிசின் மைந்த
சிந்தனை யாவ தென்று [1]சிருங்கிபே ரியர்கோன் செப்பச
சுந்தர வரிவில் லானுஞ் சுமந்திரன் றன்னை [2]நோக்கி
யெந்தையித் தானை தன்னை யேறறுதி விரைவி னென்றான்.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம நாவாயகள வந்துசேர்ந்தபின),—சிருங்கிபேரியர் கோன் - சிருங்கிபேரமெனனும ஊரிலுள்ளாராகருக தலைவனாகிய குகன், (பரதனை நோக்கி), 'வரி சிலை குரிசில மைந்த - கட்டமைந்தவில்லவில்வல்ல ஆடவரிற்சிறந்த தசரதசககரவாததியினகுமாரனே! வரமபு இல நாவாய் வந்தன-அளவிறந்த மரககலங்கள வந்திட்டன; சிந்தனையாவது - (இனி உன்) கருததுஎன்?' என்று செப்ப-என்றுவினவ,—சுந்தரம வரி விலான்உம-அழகியகட்டமைந்த வில்லையுடைய பரதனும, சுமந்திரன தன்னை நோககி-சுமந்திரனைப்பாாதது, 'எநதை-எனதந்தைபோன்றவனே! இ தானை தன்னை விரைவின் ஏற்றுதி-இச்சேனையை விரைவில மரககலஙகளிலேற்றி அக்கரைசேரததுவாய்', என்றான் - என்றுசொன்னான. (எ - று.)

யாவது - யாது என்பதன விரித்தல். தூரத்தி லுள்ளாரை 'தூரியா' என்பதுபோலச சிருங்கிபேரத்திலுள்ளாரை 'சிருங்கிபேரியா' என்றது. சிருங்கி பேரம் - குகனெனனும வேட்டுவராசனது இராசதானி. சுமந்திரன் என்றசொல் - நலல ஆலோசனையுடையானெனறு பொருள்படும இவன், இக்ஷ்வாகுகுலத்தரசாகருத தொன்றுதொட்டு அமைச்சனும பாகனுமாயுள்ளவன்:தசரதனுககு உற்றதுணைவனாதலால, 'எந்தை' என விளிககப்பட்டான். எந்தை - அண்மைவிளி தன் இரணடும - சாரியை. பி-ம் —[1]சிருங்கிவேரியா. [2]ஏற்று. (கഠ௫எ)

சஅ.—சுமந்திரன் நாவாய்களிலேற்றச் சேனைகள்யாவும் கங்கையைக் கடத்தல்.

குரிசில தேவ லாலக் குரகதத் தேர்வ லானும்
வரிசையின வழாமை நோக்கி மரபுளி வகையி [1]னேற்றக்
கரிபரி யிரதங் காலாள [2]கணககறு கரையில [3]வேலை
யெரியணி [4]திரையின் வீசுங் கங்கையா றேறிற் றன்றே.

(இ-ள்.) குரிசிலது ஏவலால்-(அப்படிச சொன்ன) பரதனது கட்டளையால், அ குரகதம் தோ வலானஉம - குதிரைகள்பூட்டிய தேரைச செலுத்த வல்ல பாகனான அச்சுமந்திரனும், வரிசையின் வழாமை நோக்கி-ஒழுங்குதவறாமற்பார்த்து, மரபு உளி வகையின் ஏற்ற - முறைமையாக இனமபகுத்து ஏற்ற,கரி பரி இரதம் காலாள்-யானைகளும குதிரைகளும் தேர்களும் காலாட்

களுமாகிய, கணக்கு அறு - கணக்கில்லாதனவான, கரை இல் வேலை - கரையற்ற சேனாசமுத்திரமானது, எறி மணி திரையின் வீசும் கங்கை ஆறு ஏறிற்று - விளங்குகிற இரத்தினங்களை அலைகளால எறிகிற கங்காநதியின்மேற் சென்று கரையேறிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே என்றுமாம்.

சுமந்திரன் சேனைகளில் எதெதை எங்குஎங்குஏற்றினால் ஏற்குமென்று ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்கபடி ஏற்ப முறைபிறழாமல் ஏற்ற, படைகள்யாவும் நாவாய்களிலேறிக் கங்கையைக் கடந்தனவென்க. 'கணக்கறு', 'கரையில்' என்ற அடைமொழிகள் - முறையே, கரிமுதலிய சதுரங்கசேனைகளில் ஒவ்வொன்றும் கணக்கற்றிருந்தமையையும், எல்லாந்திரண்ட சேனாசமுத்திரம் கரையற்றிருந்தமையையுங் காட்டும். ஏற்ற ஏறிற்றெனக். கடல், யாற்றின்மேல் ஏறிற்று எனச் சமத்காரந் தோன்றக் கவி கூறினார். துரகதம் - குளம்புகளாற் செல்வது வடசொல். மரபுளி, உளி - மூன்றாமவேற்றுமைச் சொல்லுருபு. பி - ம் —[1]ஏற்றி. [2]கணக்கில. [3]சேனை. [4]திரைகள். (௯௦௩அ)

சுகூ.—யானைகள் நீந்திச்சென்றவற்றின் வருணனை.

இடிபடு முழக்கம் [1]பொங்க இனமழை மகரநீரை
முடிவுற முகப்ப வூழி யிறுதியின் மொய்ப்ப போலக்
கொடியொடு வங்கம் [2]வேலை கூம்பொடு படர்வ போல
நெடியகை யெடுத்து நீட்டி நீந்தின நெடுங்கை [3]வேழம்.

(இ - ள்.) இனம் மழை - கூட்டமாகிய மேகங்கள், இடி படு முழக்கம் பொங்க - ஒன்றோடொன்று தாக்குதலாலுண்டாகிற முழக்கம் அதிகரிக்க, ஊழி இறுதியில்-யுகமுடிவில், மகரம் நீரை - கடல் நீரை முடிவுஉற முகப்ப - முழுதும் மொள்வனவாகி, மொய்ப்ப போல - நெருங்குவனபோலவும்,— கொடியொடு-கொடியோடுகூடிய, வங்கம் - மரக்கலங்கள், வேலை - கடலில், கூம்பொடு படர்வ போல - பாய்மரத்தோடு நடப்பனபோலவும், நெடு கை வேழம் - நீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைகள், நெடிய கை எடுத்து நீட்டி - நெடிதாகிய துதிக்கையை உயரவெடுத்து, நீந்தின - (அந்நதியில்) நீந்திச் சென்றன; (எ - று.)

யானைத்திரள் மிகுதியாகக் கங்கையில்நீந்தும்போது, பிரளயகாலத்து மேகங்கள் கடலில்தோய்ந்தது போன்ற தெனபது; முன்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருள். கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டு நீரிற் செலலுந் தமது இயல்பின்படி யானைகள் சென்றது-கடலிற் கூம்புடனே மரக்கலஞ்செல்வதை யொத்திருந்ததென்றார் இவையிரண்டுந் தற்குறிப்பேற்றவணிகளாம். யானையின் பிளிறலொலி, இடியோசைக்கு உவமம். மகரநீர் - மகரத்தைக்கொண்டநீர்: எனவே, கடனீராயிற்று. பி-ம்:—[1]எங்க, பொங்கி. [2]வேலைக். [3]யானை. ()

ருo.—இதுவும் அது.

சங்கமு மகர மீனுந் தரளமு மணியுந் தள்ளி
வங்கநீர்க் கடலும் வந்து தன்வழிப் [1]படர மானப்
பொங்குவெங் களிறு நூக்கக் கரையொரீஇப் போயிற் றம்மா
கங்கையு மிராமற் [2]காணுங் [3]காதல தென்ன மாதோ.

(இ - ள்.) மானம் - பெருமைபொருந்திய, பொங்கு - விளங்குகின்ற, வெம் களிறு - வெவ்விய யானைகள், நூக்க - தள்ளுதலால்,—சங்கமும் - சங்குகளையும், மகரமீன்உம் - சுறாமீன்களையும், தரளமும் - முத்துக்களையும், மணிஉம் - மற்ற இரத்தினங்களையும், தள்ளி—, வங்கம் - மரக்கலங்களோடுதற்கிடமாகிய, நீர் - நீரையுடைய, கடல்உம் - சமுத்திரமும், தன் வழி வந்து படர - தன்னிடத்துவந்து பரவும்படி, கங்கைஉம்-அந்தக்கங்காநதியும், இராமன் காணும்-ஸ்ரீராமபிரானைக் காணவேண்டுமென்கிற, காதலது என்ன-விருப்பத்தையுடையது என்று சொல்லும்படி, கரை ஒரீஇ - கரையை நீங்கி, போயிற்று - சென்றது; (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல் கங்கையென்னும்பெருநதியும் கரைகடந்ததையைப்பற்றி வியந்தவாறு.

யானைகள் தென்திசைமுகம் நீந்திச்செல்லும்போது கங்கைநீர் தென்திசையாக முந்திச்செல்வது, சித்திரகூடத்திலிருக்கும் இராமபிரானைக் காணத் தான் முந்திச்சென்றதுபோலுமெனறு குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. கங்கையினீர் அப்பாற்சென்றுவிட்டதனாற் பள்ளமான அந்தக்கங்கையினிடத்தைக் கடலினீர் நிரப்புமென்க. பி - ம் —[1]படாவ. [2]காணக. [3]காதர, காதலினென்ன. (கoசுo)

ருக.—தேர்கள் நாவாயிற் சென்ற வகை.

கொடிஞ்சொடு தட்டு மச்சு மாழியுங் கோத்த மொட்டு
நெடுஞ்[1]சுவர்க் கொடியும் யாவு நெறிவரு முறையி னீக்கி
விடுஞ்[2]சுவற் புரவி யோடும் வேறுவே றேற்றிச் சென்ற
மடிஞ்சபி [3]னுடம்பு [4]கூட்டும் வினையென வயிரத் தேர்கள்.

(இ - ள்.) வயிரம் தேர்கள்-உறுதியாகிய இரதங்கள்,—கொடிஞ்சொடு - கொடிஞ்சியுடனே, தட்டுஉம் - தட்டையும், அச்சுஉம்-அச்சையும், ஆழிஉம்-சக்கரத்தையும், கோத்த மொட்டுஉம் - கோக்கப்பட்ட மொட்டையும், நெடு சுவர் கொடிஉம் - நெடுமையாகிய இருபுறச்சுவர்களின் மேற்கட்டிய துவசத்தையும், யாஉம்-மற்றெல்லாவுறுப்புக்களையும், நெறி வரும் முறையின் நீக்கி-நெறியாகவருகிற [முன்பூட்டிய] முறையே கழற்றி,—விடும் சுவல் - (கத்தரியாது) விட்டுவளர்த்த பிடரிமயிரையுடைய, புரவியோடுஉம் - குதிரைகளுடன்,—மடிஞ்சபின் - இறந்தபிறகு, உடம்பு கூட்டும - (உயிரை வெவ்வேறு) சரீரங்களிற் சேர்க்கின்ற, வினை என - வினைகள்போல, வேறு வேறு ஏற்றி சென்ற - வெவ்வேறு கலங்களிலேற்றப்பட்டுப் போயின; (எ - று.)

தேர்களை அங்ஙனமே நாவாயிலேற்றுதல் முடியாதாகையால், அவற்றின் ஒவ்வோருறுப்பினையும் தனித்தனியே பிரித்து வெவ்வேறு கலங்களிலேற்ற, அவைகளைச் சுமந்துகொண்டு அந்நாவாய்கள் சென்றன என்றவாறு. உயிர் நீங்குவதற்குக் காரணமாகிய வினையால் மரணம் நிகழ்ந்தபின் பிறப்பதற்குக் காரணமாகிய வினை இறந்தஅவ்வுயிர்களை வெவ்வேறு வகையாயுள்ள எழு பிறப்பினுஞ் சேர்ப்பதுபோல், தேருறுப்புகள் வெவ்வேறு நாவாய்களிலேற்றப் பட்டன என உவமப்பொருத்தங் காண்க. வெவ்வேறிடத்துச் சேர்ப்பிக்கப் படுதல், தேருறுப்புகளுக்கும் உயிர்கட்கு முள்ள பொதுத்தன்மை. வினை த்தானத்தில் பிரித்த தேருறுப்புகளையேற்றும் பணியாளரும், நாவாய்களின் தானத்தில் எழுவகைத்தோற்றமான உடலு மெனக் காண்க. கொடிஞ்சு - தேர் முன்னே தாமரைவடிவாக நடப்படும் உறுப்பு. தட்டு என்றது - தேர்க் குரிய தலைவன் உட்காருமிடம் மேற்பகுதி யென்பாருமுளர். அச்சு-உருளை கோக்கும் மரம். சுவர் - உள்ளிருப்பவரை மறைத்து நிற்கும் உறுப்பு. நெறி வரும் முறையின் நீக்கி - தேருறுப்புகளைச் செய்து எங்ஙனம் முன்பு சேர்த் தார்களோ, அவ்வகையாகவே பிரித்து என்றபடி. தேரின் கொடிஞ்சி முத லிய உறுப்புகள் தனித்தனி நாவாய்களிற் பிரித்துச் சேர்க்கப்பட்டதற்கு, உடம்பைக் கூட்டும் வினை உறுப்புகளைத் தனித்தனிச் சேர்த்தலை யுவமை கூறினார் என்பாருமுளர். இப்பொருளில், உடம்பைக் கூட்டும் வினை-ஸந்தாந கரணியென்னும் அற்றவுறுப்புகளை மீண்டும் ஒட்டவல்ல விச்சை அவ்விச் சைவல்லான் வெட்டப்பட்ட உடலுறுப்புகளை யொட்டுதலின்பொருட்டு ஓரிடத்துச் சேர்த்தல் நிகழு மெனப்பது அறிக. அற்ற உடலைச் சேர்ப்பவன் சேதநனே யாயினும், சேர்த்தற்கு முக்கியகாரணம் அவ்விச்சையே யாதலால், அதன்மேலேற்றி 'வினையென' எனப்பட்டது இனி, இறந்தபிறகு மீண்டும் பிறக்குமாறு கை கால் முதலிய உறுப்புகளைப் பிறத்தற்குஏதுவாகியவினை யானது உயிரின்பொருட்டுச் சேர்ப்பிப்பதுபோல, நாவாய்களில் தேரின் உறுப்புக்களையேற்ற அவை சென்றன என்பாருமுளர் இப்பொருளில் ஸந் தாநகரணி என்னும் விச்சைவல்லாரிடத்துப்போலத் தனித்தனியே கை கால் முதலிய உறுப்புகள் ஆங்குக் காண வியலா தாதலால், உவமம் பொருந்து மென்று தோன்றவில்லை இனி, பரகாய பிரவேசத்தொழில் என்று கூறுவதி லும் இயைபின்மை யறிக பி ம் —[1]சுடாக் [2]சுடாப் [3]உயிர்கள். [4]கூடும். (சுoசு)

ரு௨.—குதிரைகள் நாவாய்களிற் சென்றமை

நாலிரண் டாய கோடி [1]நவையினு வாய்கண் மீதாச்
சேறிரண் டனைய வாய [2]கதியொடு நதியிற் சென்ற
பாறிரண் டனைய மெய்ய பயந்திரண் டனைய நெஞ்ச
காறிரண் டனைய கால கடுநடைக் கவினப பாய்மா.

(இ - ள்.) பால் திரண்டு அனைய மெய்ய-பால் திரண்டாற்போன்ற சரீ ரத்தையுடையனவும், பயம் திரண்டு அனைய நெஞ்ச - அச்சம் திரண்டாற்

போன்ற மனத்தையுடையனவும், கால் திரண்டு அனைய கால-காற்றுத் திரண்டாற்போன்ற கால்களையுடையனவுமாகிய, கடு நடை கலினம்-மிக்க வேகமாகிய நடையோடுகூடிய கடிவாளம பூண்ட, நால் இரண்டு ஆய கோடி பாய் மா-எட்டுககோடிக குதிரைகள்,—சேல திரணடு அனைய ஆய கதியொடு-சேல் மீன்கள் திரணடாற் போனற விரைநத நடையுடன் கூடிய, நவை இல் - குற்றமற்ற, நாவாயகள்-நாவாயகளின், மீது ஆ - மேலேற்றப்பட்டு, நதியில் சென்ற - அந்தக் கஙகாநதியிற் சென்றன; (எ - று.)

வெண்மைநிறமுடையவை உத்தமகுதிரைக ளாதலால் 'பால்திரணடனைய மெய்ய' எனறும், புதிய இடத்தைக் கணடவிடத்து மருளுதல் குதிரைகளுக்கு இயலபு ஆதலால், 'பயந் திரணடனைய நெஞ்ச' என்றும், காற்றைப்பறந்து செல்லவலல கால்களையுடையனவாதலால், 'கால் திரணடனையகால' எனறும கூறினார். கஙகைப்படலத்தில "ஆயிரமம்பிக்கு நாயகன்" எனக கூறியமையால், நாலிரணடாய கோடியைக குதிரைக்கு அடையாககப்பட்டது. இனி, அங்கு ஆயிரமெனபது-பல என்னும்பொருட்டு எனக கொள்ளின், நாவாய்க்கே நாலிருகோடியை அடைமொழியாககலாம. பி-ம் — [1]நவையில நாவாய நன்னீர. நவையில நாவாய தணணீர, நவையிலவாய தணணீர. [2]கதியெனமிதர (கoகூ௨)

ருக.—நாவாயில் மங்கைமாரின்தோற்றம்

ஊடுற [1]நெருக்கி யோடத் தொருவா[2]முன் னொருவா கிட்டிச
சூடகத் தளிர்க்கைம் மாதர் [3]குழுமினா துவன்றித் தோன்றப்
[4]பாடியல் களி[5]நல[6]யானைப பந்தி[7]யங கடையிற குத்தக
கோடுகண் [8]மிடைந்த வென்ன மிடைந்தன குவவுக் கொங்கை.

(இ - ள்.) சூடகம் - வளையல்களணிந்த, தளிர் கை மாதர்-தளிர்போன்ற கைகளையுடைய மாதர்கள், ஊடு உற நெருககி-இடையே மிகவும நெருககி, ஓடத்து-நாவாயகளில், ஒருவா முன ஒருவா கிட்டி-ஒருவர்முன்னே ஒருவா சமீபித்து, குழுமினா-திரணடு, துவனறி தோன்ற - நெருங்கித் தோன்றுதலால்,—பாடு இயல்-பெருமையமைந்த, களி-களிப்பையுடைய, நல யானை பந்தி-உத்தமவிலக்கணமமைநத யானைகளின் வரிசையில, அம் - அழகாகிய, கடையின-முனைகளால். குத்த-குத்துமாறு, கோடுகள மிடைநத என்ன - (அவற்றின) கொம்புகள நெருங்கினவென்று சொலலுமபடி குவவு கொஙகை-(அம்மாதரரின்) திரட்சியாகிய தனஙகள, மிடைநதன-நெருஙகின; (எ-று.)

எதிரெதிராகநிற்கிற யானைப்பந்திகளில அவற்றின் தந்தஙகள் ஒன்றோடொன்று குத்துமாறு நெருஙகுவதுபோல, ஓடத்தினுள் எதிரெதிராகநிற்கின்ற மகளிர்குழாத்தில அவர்களின் தனஙகள மிடைநதனவெனக. பி-ம்:— [1]நெருஙகி. [2]முன்பு. [3]தழுவினா. [4]வாடிளங, மாடிளங. [5]மால், மா. [6]யானையத்தி. [7]அஙகெதிர்ந்துகுத்தக. [8]மிடைநதது. (கoகங)

### ௫௪.—கங்கையில்நீந்தும் யானைகளின்கும்பங்காணுங் காட்சி.

[1]பாங்கினுத் தரிய மானப் படர்திரை தவழப் பாரின்
வீங்குநீ ரழுவந் தன்னுள் [2]விழுமதக் கலுழி வெள்ளத்
தோங்கல்க டலைக டோன்ற வொளித்தவ ணுயர்ந்த கும்பம்
பூங்[3]குழற் கங்கை நங்கை முலையெனப் பொலிந்த [4]மாதோ.

(இ - ள்.) பாங்கின் - அழகினையுடைய, உத்தரியம் ஆன - உத்தரீயத்தைப்போல, படர் திரை தவழ - பரந்த அலைகள் தவழ, பாரின் - நிலத்தில், வீங்கு நீர் அழுவம்தன்னுள் - மிகுந்த நீரையுடைய யாற்றில், விழும் - ஒழுகாநின்ற, மதம் கலுழி வெள்ளத்து - மதமாகிய கலங்கனீர்ப்பெருக்கையுடைய, ஓங்கல்கள் - மலைபோன்ற யானைகள், தலைகள் தோன்ற - (தம்) தலைகள் (யாற்றின்மீது) காணப்பட, ஒளித்த - (உடல்முழுதையும்) மறைத்துள்ள, அவண் - அந்தக்கங்கையாற்றுப்பெருக்கில், உயர்ந்த - உயர்ந்து தோன்றுகின்ற, கும்பம் - மஸ்தகங்கள்,—பூ குழல் - அழகாகிய கூந்தலையுடைய, கங்கை நங்கை - கங்கா தேவியின், முலை என - தனங்கள்போல, பொலிந்த - விளங்கின; (எ - று.)

கங்கையாற்றுத்திரையினிடையே யானைகளின் மத்தகங்கள் மாத்திரந் தோன்றுவதை, கங்காதேவியின் கொங்கைகள் தோன்றுவதுபோலுமெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. மாதும் - ஓ - அசை. ஒளித்தவண - தொகுத்தல். பி-ம்.—[1]பாங்கினுத்தரிகம், பாங்கினிற்கினிய. [2]வீழ்மதக், வீழ்வதக. [3]கமழ் [4]அன்றே, அம்மா. (௪௦௬௪)

### ௫௫.—செல்லும்நாவாய்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கும்போது மடவாரின் மருண்ட நோக்கின் வருணனை.

பொலங்குழை மகளிர் நாவாய் போக்கினொன் றொன்று தாக்க
மலங்கின ரிரண்டு பாலு [1]மறுகினர் வெருவி நோக்க
[2]வலங்குநீர் வெள்ளந் [3]தள்ளி யழிதர வங்கு மிங்குங்
[4]கலங்கலின் வெருவிப் பாயுங் கயற்குல [5]நிகர்த்த கண்கள்.

(இ - ள்.) நாவாய் - மரக்கலங்கள், போக்கின் - செல்லும் வேகத்தில், ஒன்று ஒன்று தாக்க - ஒன்று மற்றொன்றை மோத, (அவற்றின் மீதேறியிருந்த), பொலம் குழை மகளிர் - பொற்குழைகளையணிந்த மாதர்கள், மலங்கினர் மறுகினர் வெருவி - மனங்கலங்கி மயங்கிப் பயந்து, இரண்டு பால்உம் நோக்க - இருபக்கங்களிலும் பார்க்க,- கண்கள்-(அவர்களுடைய) கண்கள்,—அலங்கும் - அசைகின்ற, நீர் வெள்ளம் தள்ளி - நீர்ப்பெருக்கினால் தள்ளப்படுதலால், அழிதர - நிலையழிய, அங்குஉம் இங்குஉம் - அங்குமிங்குமாக, கலங்கலின் - கலங்குவதனால்,—வெருவி பாயும் - பயந்து குதிக்கின்ற, கயல் குலம் நிகர்த்த - கயல்மீன்களின்தொகுதியை யொத்திருந்தன; (எ - று.)

நாவாய் ஒன்றோடொன்றுபடுவதால் அஞ்சி மருண்டுநோக்கும் மகளிர் மார்க்கணைகள், நீர்ப்பெருக்குத தள்ள நிலைகெட்டு கலங்குதலால் வெருவிப்பாயுங் கயல்மீனினத்தை யொக்கு மென்க. உவமையணி. பி-ம்:—[1]மயங்கினர். [2]அலங்கனீர, இலங்குநீ. [3]தன்னிலழிதர, தள்ளியெழுதலால், தன்னிலழுந்தலால், தன்னுள்ளழுந்தலால். [4]கலங்கின. [5]நிகாப்ப. (௪௦௬௫)

௫௬.—எயினர் நாவாயைத் துடுப்புக்கொண்டுசெலுத்த, நீர்த்திவலையால் மடவாரின் ஆடைகள் நனைதல்.

இயல்வுறு செலவி னாவா யிருகையு மெயினர் தூண்டத்
[1]துயல்வன [2]துடுப்பு வீசுந் துவலைகண் [3]மகளிர் மென்றூ
[4]சுயல்வுறு பரவை யல்கு [5]லொளிபுறத் தளிபப வுள்ளத்
தயர்வுறு மதுகை [6]மைந்தர்க் [7]கயாவுயிர்ப் பளித்த தம்மா.

(இ - ள்) இயல்வுஉறு செலவின் நாவாய - பொருந்திய மிகுவேகத்தையுடைய நாவாய்களின், இருகையும் - இருபக்கத்தும், எயினர் தூண்ட - வேடர் உந்துதலால், துயல்வன - அசைவனவாகிய, துடுப்பு - துடுப்புகளால், வீசும் - எறியப்படுவனவாகிய, துவலைகள் - நீர்த்துளிகள், மகளிர் - மாதர்களுடைய, மெல் தூசு - மெல்லிய ஆடையில், உயல்வு உறு - தங்கிமறைகின்ற, பரவை - பரந்திருத்தலைக்கொண்ட, அல்குல் - அல்குலினது, ஒளி - ஒளியை, புறத்து அளிப்ப - வெளியே தோற்றுவிக்க. (அது), உள்ளத்து அயர்வு உறும்-மனத்தளர்ச்சியடைந்திருக்கிற, மதுகை மைந்தர்க்கு-வலிமையுள்ள வீரர்களுக்கு, அயா உயிர்ப்பு-துன்ப நீக்கத்தை, அளித்தது - உண்டாக்கிற்று; (எ - று)

எயினர் நாவாயின் இருபக்கத்தும் உந்துந் துடுப்புகள் நீர்த்திவலைகளை வீசி மடவாரின ஆடைகளை நனைக்க, அப்போது அம்மடவாரின் அல்குல் வீரர்க்குக் காணப்பட்டு மனக்களிப்பை விளைத்ததென்றவாறு. பரவையல்குல - பரவைபோன்ற அல்குலுமாம அமமா-வியப்பிடைச்சொல். பி-ம்:—[1]துயலவரு. [2]துடுப்பின். [3]மிளிரும [4]உபலுற, உயப்பெறு, இயல்வுறு. [5]ஒளிபபுறவொளிரப, ஒளிப்புகுரதொளிப்ப, ஒளிப்புகுர்தொளிர, ஒளிரப்பறவொளிப்ப, ஒளிப்புறததளிரப்ப, ஒளிபுகுர்தொளிபப. [6]மைந்தர. [7]அயர்வுயிர்ப் பளித்தததன்றே, அயாவுயிர்ப்பளித்ததமமா, அயாவுயிர்ப்பொழிந்ததன்றே, அயாவுயிர்ப்பொழிந்தவன்றே. (௪௦௬௬)

௫௭.—ஏறிய சேனைகளை யிறக்கிவிட்டு, மீண்டுவருகிற நாவாய்களின் வருணனை.

இக்கரை யிரைத்த சேனை யெறிகடன் [1]முகந்து வெஃகி
யக்கரை யடைய வீசி [2]வறியன வணுகு நாவாய்
புக்கலை யாழி நன்னீர் பொறுத்தன [3]போக்கிப் போக்கி
[4]யக்கணத் துவரி மீளு [5]மகன்மழை [6]நிகர்த்த [7]வம்மா.

(இ-ள்.) இ கரை - இக்கரையிலேயுள்ள, இன்ரத்த சேனை - ஆரவாரிக்கிற சேனைகளாகிய, எறி கடல் - (கரையை) மோதுகிற கடலை, வெஃகி முகந்து - விரும்பி யேற்றிக்கொண்டு, அ கரை அடைய வீசி - அக்கரையிற் சேரும்படி விரைவிற்செலுத்தி, வறியன அனுகும - ஒருபொருளுமில்லாதனவாய் மீண்டுவருகிற, நாவாய் - மரக்கலங்கள்,—அலை ஆழி புக்கு - அலைகளையுடைய கடலிற் சேர்ந்து, நல நீர - (அதன்) சிறந்த நீரை, பொறுத்தனமொண்டு எடுத்துக்கொண்டவையாய, போக்கி போக்கி - (அதனை) முற்றுஞ் சொரிந்துவிட்டு, அ கணத்து உவரி மீளும - அந்தக்கணத்திலே (மீண்டும நீர முகந்துகொள்ளுதற்கு) கடலைநோக்கித் திருமபிவருகிற, அகல மழை-பரந்த மேகங்களை, நிகாதத - ஒத்தன; (எ - று)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. நாவாய செலுத்துபவரது விருப்பத்தை நாவாயின்மேலேற்றி, 'வெஃகிமுகந்து' என்றார. கடலின் உவாநீரை மேகம் நல்லநீராக்குவது தோன்ற, 'நன்னீர' எனப்பட்டது. பி - ம்—[1]முகந்த மேகம், இனிதினேற்றி, முகந்தாலேறி, முகந்தமேகி. [2]அறிவென. [3]பொங்கிக்கக்கி, பொங்கியேங்கி, பொங்கிபபொங்கி [4]அக்கணம. [5]கனமழை. [6]நிகர்த்தது. [7]மாதோ. (கO௬எ)

௫அ.—நாவாயில் தண்டங்களில்விளங்குங் கோடிகளின்வருணனை.

அகிலிடு தூப மன்ன வாய்மயிற் பீலி யார்த்த
[1]முகிழுடை முரண்மாத் தண்டு கூம்பென முகிலின் வண்ணத்
துகிலொடு தொடுத்த செம்பொற் [2]றட்டிடைத் தொடுத்த மு
நகுகொடி நெடிய பாயி 'னினமெனச் சென்ற நாவாய். [த்த

(இ - ள்.) அகில் இடு தூபம் அன்ன - அகிற்கட்டையாற் புகைத்த புகையையொத்த, ஆய் மயில் பீலி - ஆராயந்தெடுத்த மயிற்பீலி, ஆர்த்த-கட்டப்பட்டனவாகி, முகிழ் உடை - கூமபுதலைக்கொண்ட, முரண மா தண்டு - வலிய பெரியதணடுகள, கூமபுஎன - பாயமரமபோல் தோன்ற,—முகிலின் வண்ணம் துகிலொடு தொடுத்த-மேகத்தின் நிறத்தைக்கொண்ட சீலைகளால் தொடுக்கப்பட்டனவும, செமபொன் தட்டிடை தொடுத்த - செம்பொற்றட்டினிடையே நடப்பட்டனவுமாகிய, முத்தம நகு - முத்துக்களுடன் விளங்குகின்ற, கொடி - (தணடங்களோடு தோன்றுங) கொடிகள், நெடிய பாயின் இனம் என-நீணட மரக்கலப்பாய்கள்போலத்தோன்ற, நாவாய் - அந்நாவாய்கள், சென்ற - கங்கையாற்றிற்சென்றன; (எ - று.)

துவசங்கட்டிய தணடமும் துவசங்களும் - பாயும் பாயமரமும்போலத் தோன்ற, நாவாய் சென்றனவென்க. 'நவ்வென என்றபாடத்துக்கு-நவ்வு - பெரியமரக்கலமென்றும், நாவாய் - சிறியமரக்கலமென்றும இங்ஙனம் வேறுபாடுகொண்டு, ஒன்றற்குஒன்றை உவமைகூறிய தென்பா.பி ம் —[1]முகுளிடு, முகிலுடு, முகிழிடு. [2]தகட்டிடை. (கO௬அ)

௫௯.—மகளிரேறிச்சென்ற நாவாய்களின் வருணனை.

[1]ஆனனங் [2]கமலத் [3]தன்ன மின்னன்ன வமிழ்தச் செவ்வாய்த்
தே[4]னனை குழலா ரேறு மம்பிகள [5]சிந்து முத்த
மீனெனை விரிந்த கங்கை விண்ணெனப் பண்ணை முற்றி
வானவர் மகளி ரூரு மானமே நிகாத்த மாதோ.

(இ - ள்.) விரிந்த கங்கை - விசாலமான கங்காநதி, விண் என - ஆகாயம்போலிருக்கவும்,—சிந்தும் முத்தம்-(அந்நதியிற்) சிந்துகின்ற முத்துக்கள், மீன் என - (ஆகாயத்தில் விளங்குகிற) நட்சத்திரங்கள்போலிருக்கவும்,—கமலத்து அன்ன ஆனனம்-செந்தாமரைமலரையொத்த முகத்தையும், அமிழ்தம் செவ் வாய் - அமிர்தம்போல (இனிமைமிக்க) சிவந்த வாயையுமுடைய, மின் அன்ன தேன் நனை குழலார் - தேனினால் நனைந்த கூந்தலையுடையமின்னலையொத்த மகளிர், ஏறும் - ஏறிய. அம்பிகள் - நாவாய்கள்,—பண்ணை முற்றி-நீர்விளையாட்டை முடித்து, வானவர் மகளிர் ஊரும் - தேவமாதர் ஏறிச்செல்லுகிற, மானமே நிகர்த்த - விமானங்களையே ஒத்தன; (எ - று.)

கங்காநதி வானத்தைப்போலவும், அதிற் சிந்தும் முத்துக்கள் நட்சத்திரங்கள்போலவுமிருக்க,மகளிரேறிச் செல்லும் நாவாய் அவ் விண்ணிற் செல்லும் விமானம்போலுமென்றார் தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. சிந்தும் முத்தம் - கொழிக்கின்ற முத்துக்கள். மகளிர்க்குத் தேவமாதரை உவமை கூறியதனால், அவர்களது அழகுமிகுதியும் செல்வச்சிறப்பும் இன்பக்களிப்பும் விளங்கும். மகளிர்க்கு மின்ன லுவமை, உடலொளிக்கு. தேன் - சூடிய பூக்களில் உள்ளது. பண்ணை - மகளிராடல் பண்ணைமுற்றி - தோழியர் கூட்டத்தாற் சூழப்பட்டு என்பாரும் உளர். பி-ம் —[1]ஆனனம்போற. [2]கமலம். [3]அன்னத்தினமென, அன்னவினமென. [4]அலர். [5]சிதறும். (௧0௯௯)

௬0.—துடுப்புக்கோண்டுள்ள நாவாய்கள் சென்ற வருணனை.

துளிபடத் துழாவு திண்கோற் றுடுப்பிரு காலிற் றோன்ற
நளிர்புனற் கங்கை யாற்றி [1]னடந்தெனச் செல்லு நாவாய்
களியுடை மஞ்ஞை யன்ன கனங்குழை கயற்கண் மாத
ரொளிபடிக் கமலந் தீண்ட வுயிர்படைத் தனவே யொத்த.

(இ-ள்.) துளி பட துழாவு-துளிகளெழும்படி துழாவுகின்ற,திண் துடுப்பு கோல்-திடமான துடுப்புக்கோம்புகள், இரு காலின் தோன்ற - இரண்டுகால்களைப்போலக் காணப்பட,நளிர் புனல்-குளிர்ந்த நீரையுடைய,கங்கை ஆற்றில்- கங்காநதியில், நடந்துஎன-நடந்தாற்போல, செல்லும் - போகின்ற, நாவாய் - ஓடங்கள்,—(சாயலால்).களிஉடை-களிப்பையுடைய,மஞ்ஞை அன்ன-மயிலை யொத்த,கனம்குழை-கனவியகுழையையுடைய,கயல் கண-சேல்மீன்போன்ற

கண்களைக்கொண்ட, மாதர் - மாதர்களுடைய, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, அடி கமலம் தீண்ட - பாததாமரைகள் படுதலால், உயிர் படைத்தன என ஒத்த-உயிர் பெற்றனவே போலிருந்தன; (எ - று.)

மகளிர் தமது பாதங்களை வைத்து ஏறியபிறகு துடுப்புகளால் தள்ளப்பட்ட நாவாய் கங்கையாற்றின்மீது செல்வதை, மகளிர் பாதந்தீண்டப்பெற்றதால் நாவாயும் உயிர் படைத்துக் காலால் நடந்து செல்வதை யொத்திருந்தனவெனக் குறித்தார்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** மன்னுருபனமுமாதலையுங்க. **பி - ம்** — [1]நண்ணெடனச. (௧0௭0)

**கூக.—முனிவர் தவவலிமையால் ஆகாயமார்க்கமாகக் கங்கைகடத்தல்.**

மையறு விசும்பின் மண்ணின [1]மற்றுமோ ருலகின் முற்று
மெய்வினை தவமே யன்றி [2]வேறுமொன் றுளதோ கீழோர்
செய்வினை நாவா யேறித் [3]தீண்டலர் மனத்திற் செல்லு
மொய்[4]விசும் போட மாகத் தேவரின் முனிவர் போனார்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் படைவீரர் முதலியோர் நாவாயேறிச்செல்ல), முனிவர்-இருடிகள்,—கீழோர் செய் வினை நாவாய் ஏறி தீண்டலர் - கீழ்ப்பட்ட சாதியாரால் செய்யப்பட்ட ஓட்டுந்தொழில் வகைமைந்த ஓடங்களைத் தீண்டியேறாதவர்களாய், மனத்தில் செல்லும் மொய் விசும்பு - மனத்தில் (இச்சித்தமாத்திரத்தில்) செல்லுகிற பொருந்திய ஆகாசஞ்சாரத்தையே, ஓடம் ஆக - ஓடத்திலேறிச்செல்வதாகக்கொண்டு, தேவரின் - (விமானங்களிலேறி ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுகிற) தேவர்களைப்போல, போனார் - (அக்கரை) சென்றார்கள்; மை அறு விசும்பில் - குற்றமில்லாத விண்ணுலகத்திலும், மண்ணில் - மண்ணுலகத்திலும், மற்றும் ஓர் உலகில் - வேறொருலகமாகிய கீழுலகத்திலும், முற்றும்-(ஆக) எல்லாவுலகங்களிலும், மெய் வினை-உண்மையாக[த் தவறாமற் பலிக்கிற] தொழில், தவமே அன்றி-தவமேயல்லாமல், வேறும் ஒன்று உளதோ - வேறேயுமொன்று இருக்கின்றதோ? (எ - று.)

இரகுகுலபுரோகிதனான வசிட்டன் முதலிய முனிவர்கள் தவத்தாற் சித்திபெற்றவர்களாதலால், மனத்திற் சங்கற்பித்தமாத்திரத்தால் ஆகாயமார்க்கமாக யாத்திரை கடந்து சென்றார் என்ற சிறப்புப்பொருளை 'வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தற்பயத்தலால் தவத்திற் சிறந்தது எவ்வுலகத்திலும் எதுவுமில்லை' என்ற பொதுப்பொருளால் சாதித்ததனால், **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.** ஏறித்தீண்டலர் - தீண்டியேறலர் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. ஓடுவது - ஓடம் காரணக்குறியென்ப. 'கீழோர் செய்வினை நாவாயேறித்தீண்டலர்' என, முனிவரது ஆசாரமிகுதி விளக்கியவாறு. **பி - ம்** — [1]மாறும். [2]மேலும். [3]தீண்டிலர் [4]விசும்பூடே. (௧0௭௧)

**வேறு.**

**கூ௨.—சேனைகள்யாவுங் கங்கையைக் கடத்தல்.**

அறுபதி னாயிர மக்குரோணியென்
றிறுதிசெய் சேனையு மெல்லை தீர்நகர்
மறுவறு [1]மாந்தரு மகளிர் வெள்ளமுஞ்
செறிதிரைக் கங்கையின் கிடக்கச் [2]சென்றவே.

(இ - ள்.) அறுபதினாயிரம் அக்குரோணி என்று - அறுபதினாயிரம் அக்ஷௌகிணிகள் என்று, இறுதி செய் - (கணக்கு) முடிவுசெய்யப்பட்ட, சேனை உம் - சேனைகளும், நகர் - பட்டணத்திலுள்ள, மறு அறு - குற்றமற்ற, எல்லை தீர் மாந்தர் உம் - அளவுகடந்த பிரஜைகளும், மகளிர் வெள்ளம் உம் - மாதர்கூட்டமும், செறி திரை கங்கை - நெருங்கிய அலைகளையுடைய கங்கா நதி, பின் கிடக்க-பின்னிடும்படி, சென்ற-போயின; (எ - று.) பி ம் —[1]மாக்களும். [2]சென்றதே. (௧௦எ௨)

சு௩.—சேனைகள்யாவுங் கடந்தபின் பரதன் ஓடமேறுதல்.

சுழித்துநீர் [1]வருதுறை யாற்றைச் சூழ்படை
கழித்துநீங் கியதெனக் கள்ள வாசையை
யழித்து[2]வே றவனிபண் டாண்ட வேந்தரை
யிழித்துமே லேறினான் றானு மேறினான்.

(இ - ள்.) சூழ் படை - (தன்னைச்) சூழ்ந்துவந்த சேனை, சுழித்து நீர் வரு - சுழிகளோடுகூடி நீர் பெருகப்பெற்ற, துறை - பலஇறங்குதுறைகளையுடைய, யாற்றை - கங்கைநதியை, கழித்து நீங்கியது என-கடந்து சென்றதாக,—(அதன்பின்),—கள்ள ஆசையை அழித்து - வஞ்சனையோடுகூடின பொருளாசையை நீக்கி, (அதனால்), அவனி பண்டு ஆண்ட வேறுவேந்தரை இழித்து - பூமியைப் பழமையாக அரசாண்ட மற்றைஅரசர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி, மேல ஏறினான் தான் உம - (அவ்வரசர்களெல்லோரினும்) மேன்மையை யடைந்தவனான பரதனும், ஏறினான் - (ஓடத்தில்) ஏறினான்; (எ - று.)

'கழித்து நீங்கியது என' என்பதற்கு - கடந்துசென்றதென்று (வேடர்) சொல்ல(க்கேட்டு)என்றும், கடந்துசென்றதென்று அறிந்து என்றும் உரைப்பினும் அமையும். தனக்கு வலியக்கிடைத்த இராச்சியத்தை யாளுதலில் ஆசையில்லாமல் அதனைத் தமையனுக்கே கொடுக்க வந்ததனால் பரதனுக்கு ஒப்புஉயர்வு இல்லாதசிறப்பு உளதான தன்மை, கீழ் ௩௫, ௩௯ - ஆம் கவிகளிலும் விளக்கப்பட்டது. பி - ம் —[1]வருந. [2]வென்று. (௧௦எ௩)

சு௪.—சத்துருக்கினன் தாய்மார்மூவர் சுமந்திரன் குகன் என்ற இவர்கள் ஏறியதும், பரதனேறிய ஓடஞ் செல்லுதல்.

தன்னன தம்பியுந் தாயர் மூவருஞ்
சொன்னதேர் வலவனுந் தூய தோழனுந்
துன்னினர் றேறலுந் துழாது டுப்பெனு
நன்னயக் காவிஞ னடத்தன் மேயினான்.

(இ - ள்.) தன் அன தம்பி உம்-தன்னைத் தானேயொத்த [வேறு உவமைபெறாத] தம்பியான சத்துருக்கினனும், தாயர் மூவர் உம் - (கௌசலியை கைகேயி சுமித்திரை யென்னும்) தாய்மார் மூன்றுபேரும், சொன்ன தேர் வலவன் உம்-சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகிற தேர்ப்பாகனான சுமந்திரனும், தூய தோழன் உம் - பரிசுத்தியையுடைய தோழனான குகனும், (ஆக இவர்கள்),

துன்னினர்ஏறலும்-(பரதனேறின ஓடத்தில்)நெருங்கியேறின வளவிலே,—துழா துடுப்பு எனும் நல் நயம் காலினால்-துழாவுகிற துடுப்புகளோல்களென்கிற சிறந்த அழகிய கால்களினால்,நடத்தல் மேயினான்-(நாவாயாகிய புருஷன்) செல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று)

நாவாயென்பது, இச்செய்யுளுக்குத் தோன்றாஎழுவாய். வடமொழியில் 'நௌ:' என்னும் நாவாயின்பெயர் ஆண்பாற்சொல்லாதலாலும், இருபுறமுந் துழாவும் இரண்டுதுடுப்புக்கால்களை யுடைமையாலும், நாவாயைப் புருஷனாகக்குறித்தார். உத்தமகுணத்துக்கு உறைவாகிய பாகவதஸ்ரேஷ்டனைத் தலையெடுத்தவனாதலால், சத்துருக்கினனுக்கு வேறுஉவமையில்லை யாயிற்று. தன் அன-பரதனையொத்த என்றுமாம். சொன்ன - (குகனது தன்மையைக் கீழ்ப் பரதனுக்குக்) கூறின என்றும், (சமயத்துக்கேற்ற ஆலோசனைகளைச்) சொல் லுந்தன்மையுள்ள என்றுமாம் இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளி லில்லை. (கஉஎச)

வேறு.

கூரு.—அங்ஙனம் யாவரும் ஒருங்குநாவாயேறிச் செல்லுகையில், கோசலையைச் சுட்டி இவர்யாரென்று குகன் வினவ அதற்குப் பரதன் விடைகூறுதல்.

சுற்றத்தார் தேவரொடுந் [1]தொழநின்ற கோசலையைத் தொழுது நோக்கிக், [2]கொற்றத்தார் குரிசிலிவ ராரென்று குகன் வினவக் [3]கோக்கள் வைகு, முற்றத்தான் முதற்றேவி மூன்[4]றுலகு மீன்றானை முன்னீன் றானைப், பெற்றத்தாற் பெறுஞ்செல்வம் யான்பிறத்த லாற்றுறந்த பெரியா ளென்றான்.

(இ - ள்.) சுற்றத்தார் - உறவினர்களும், தேவரொடும் - தேவர்களும், தொழ-வணங்கும்படி, நின்ற-(சிறப்புற்று)நின்ற, கோசலையை-கௌசலையை, நோக்கி - பார்த்து, குகன்—, 'கொற்றம் தார் குரிசில - வெற்றிமாலையை யுடைய அரசனே! இவர் ஆர்—?' என்று—, தொழுது வினவ - (பரதனை) வணங்கிக்கேட்க,—(அதற்குப் பரதன்),—'(இவள்), கோக்கள் வைகும் முற்றத்தான் முதல் தேவி-அரசர்கள் தங்கியிருக்கப்பெற்ற தலைவாயிலையுடைய தசரதனது மூத்தமனைவி மூன்று உலகும் ஈன்றானை முன் ஈன்றானை - மூவகைப்பட்ட உலகங்களையும் படைத்த பிரமனை முன்பு படைத்த திருமாலாகிய இராமபிரானை, பெற்றத்தால்-(தான் மகனாக) ஈன்றதனால், பெறும் - அடைதற்கு உரிய, செல்வம்-பாக்கியத்தை,யான் பிறத்தலால்-நான் பிறந்ததனால், துறந்த-இழந்த, பெரியாள் - பெருமையையுடையவள்,' என்றான்—.

இராமனென்ற மூத்தமகனைப் பெற்றதனால இந்த அரசசெல்வமெல்லாம் அவ்விராமபிரானுக்கே உரியதாகுமாதலால்,இவள், அரசன்தாய் என்ற பெருஞ்சிறப்போடு இருத்தற்கு உரியள்; என்மாதாவான கைகேயி என்பொருட்டு இராச்சியத்தை வரமாக வாங்கின ளாதலால், அவ்வகைச்சிறப்பு இவ

ளுக்கு நீங்கிற்று; இவ்வாறு பிறர்க்கு இன்றியமையாத சிறப்புக்களையெல்லாம் தவிர்க்குமாறு நேர்ந்துள்ளது எனக்கு இந்தப்பாழ்ஞ்சன்மம் என்றுவெறுப்புத் தோன்றப் பரதன் விடைகூறுகின்றனனென்க. சுற்றத்தார்தொழுதல்-சக்ரவர்த்தியின் பட்டமகிஷியாதலாலும், தேவர் தொழுதல் - தேவகாரியநிமித்தமாகத் திருமால் அவதரிக்கப்பெற்ற திருவயிற்றினளாதலாலுமென்க. சுற்றத்தார் தொழுதற்குச் செல்வச்சிறப்பும், தேவர்தொழுதற்குக் கற்புச்சிறப்பும் காரணமாதலுமாம். கோக்கள் - சக்கரவர்த்தியைக் காணவும் வணங்கவும் திரைசெலுத்தவும் வந்து அரண்மனையினுட்செல்ல இடம்பெறாது வெளியிற் காத்திருப்பவர். கோசலை முதலியோரைக் கண்டபோது மன்னவன் தேவியரென்று தெரிந்ததன்றி, இன்னாரின்னாரென வுணரப்படாமையால், அதனை யறியும்பொருட்டுக் குகன் வினவ, பரதன் விடைகூறுகின்றனனென்க.

கோசலை-வடசொல்திரிபு; கோசலதேசத்தரசன் மகளென்று பொருள். தக்ஷிணகோசலத்தரசன்மகள் இவள். உத்தரகோசலம்-தசரதனாடு. கோஸலம் என்னும் வடசொல்-க உஸல என்பப் பிரிக்கப்பட்டு, படைத்தற்கடவுளான பிரமனும் உல்லாசப்படத்தக்கதென்னும் பொருளைத் தரும். மூன்று உலகு-மேல் கீழ் நடு என்பன. இனி, கிருதகம் அகிருதகம் கிருதகாகிருதகம் என்று மூவகைப்பட்ட உலகம் என்றலும் ஒன்று (கிருதகம்-அவாந்தரப் பிரளயத்தில் அழிவனவான கீழேழுலகமும், பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் என்ற மேல்மூன்றுலோகங்களும்; அகிருதகம் - அவ்வாறு அவாந்தரப் பிரளயத்தில் அழியாதனவான ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்ற மூன்று உலகங்கள்; கிருதகாகிருதகம்-அவ்வாறான பிரளயத்தில் பாதியழிந்தும் பாதி யழியாமலும் இருப்பதான மஹர்லோகம்) பெற்றதாலே - பெற்றதால் என்பதன் எதுகைநோக்கிய விரித்தல்விகாரம். தேவர்-விண்ணுலகத்து வாழ்கின்றவரென்று காரணப்பொருள்படும். பி-ம்.—[1]தொழாநின்ற, தொழுகின்ற. [2]பெற்றித. [3]வேந்தர். [4]உலகம். (௧0௭௫)

**௬௬.—அப்போது குகன் வருத்தத்தோடு கோசலையை வணங்க, அவள் வினவிக் குகனைத் தெரிதல்.**

என்றலுமே யடியின்மிசை [1]நெடிதுவிழுந் தழுவானை யிவன்யா
[2]ரென்று, கன்றுபிரி காராவின் றய[3]ருடைய கொடிவினவக் கழற்
கான் மைந்த, னின்றுணைவ னிராகவனுக் கிலக்குவற்கு மிளையவற்கு
மெனக்கு மூத்தான், குன்றனைய திருநெடுந்தோட் குகனென்பா
[4]னிந்நின்ற குரிசி லென்றான்.

(இ - ள்.) என்றலும்-என்று (பரதன்) சொன்னவளவிலே,—அடியின்மிசை நெடிது விழுந்து அழுவானை-(கௌசலியாதேவியின்) திருவடிகளின் மேல் நன்றாகவிழுந்து அழுபவனான குகனைக் குறித்து, கன்று பிரி காரா ஆவின் துயர் உடைய கொடி-கன்றைப்பிரிந்த காராம்பசுவின் துன்பம்போன்ற புத்

திரவிரகத்துன்பத்தையுடைய பூங்கொடிபோன்ற கௌசலை, இவன் யார்? என்று வினவ—,—கழல் கால மைந்தன் - வீரக்கழலையணிந்த பாதத்தையுடைய குமாரனான பரதன், 'இ நின்ற குரிசில் - அருகில்நின்ற இவ்வாண்மகன், இராகவனுக்கு இன் துணைவன் - இராமபிரானுக்கு இனிய தோழன்; இலக்குவற்கும் - லக்ஷ்மணனுக்கும், இளையவற்கும்-தம்பியான சத்துருக்கினனுக்கும், எனக்கும்—, மூத்தான்-தமையனாந்தகுதியுடையவன்; குன்று அனைய திரு நெடு தோள் குகன் என்பான் - மலையையொத்த அழகிய பெரிய புயங்களையுடைய குகனென்னும் பெயருடையான்,' என்றான்—; (எ - று.)

கௌசலாதேவியை இன்னளென்று பரதன் தெரிவித்தவுடனே, இராமனுக்கு நேர்ந்துள்ள வனவாசம் காரணமாகக் குகனுக்கு மனத்திற் பொங்குகின்ற சோகம் உள்ளடங்காது வெளிப்பட, பேரழுகையோடு அந்தக்குகன் கோசலையை வணங்கிநிற்க, அவள் அவனை இன்னனென்று தெரிவிக்கும்படி பரதனைக் கேட்க, அந்தப்பரதனும் அவ்வாறே தெரிவித்தனனென்பதாம். பரதன் குகனுடைய ராமபக்தியை மெச்சி அதனால் அவனிடத்துக்கொண்ட நன்குமதிப்பை 'இலக்குவற்கும் இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான்' என்றான். காரிகை உவமைகூறினது துடமைக்கு. ராகவன் - வடசொல்; ரகுவென்னும் அரசனது குலத்தில் அவதரித்தவன். ரகுவென்பவன், தசரதனுக்கு மூதாதை. ரகுமகாராசன், எல்லாத் தேசத்தையும் வென்று விசுவஜித் என்னும் வேள்வியைச் செய்து அதில் எல்லாப்பொருளையும் வழங்கிவிட்டு வறுங்கையனாயிருக்கையில், கௌத்ஸனென்னும் முனிவன் தனது ஆசிரியனாகிய வரதந்துமகாமுனிவனுக்குக் குருதக்ஷிணைகொடுத்தற்பொருட்டு வந்து யாசிக்க, குபேரனிடத்திலிருந்து வேண்டும்பொருளை யழைப்பித்து அந்தக் கௌத்ஸனுக்குக் கொடுத்து மிக்க வீரமுங் கொடையும் நிலைநாட்டிய சிறப்புடையானாதலால், இராமபிரான் அவன் குலத்துப்பிறந்தவனென்ன 'ராகவன்' என்றார். இலக்குவன் - வடசொற்சிதைவு; லக்ஷ்மணன் என்னும் வடசொல்லுக்கு - சகலவுத்தமலக்ஷணங்களோடு கூடினவனென்று பொருள்; பகவத்கைங்கரிய லக்ஷ்மியோடுகூடினவனென்றும் உரைப்பர். நெடிது விழுதல் - ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தல். பி - ம்.—[1]நெடிதின். [2]என்ன [3]உழந்த. [4]நின்ற. (௧௦௭௬)

௬௭.—கோசலையை வருந்துகின்ற குகனையும் பரதனையும் தேற்றுதல்.

நைவீர லீர்[1]மைந்தி ரினித்துயரா ல்[2]னுடங்குந்து காடு நோக்கி,
மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவு நலமாயிற் றாமன்றே விலங்கற் றிண்
டோட், கைவீரக் களிறனைய காளையிவன் [4]றன்னோடுங் கலந்து
[5]நீவி, ரைவீரு மொருவீரா யகலிடத்தை நெடுங்கால மளித்தி
ரென்றாள்.

(இ - ள்.) (அது கேட்ட கௌசலை அவர்களை நோக்கி),—'மைந்தீர் - புத்திரர்களே! இனி துயரால் நைவீர் அலீர்-இனிமேல் நீங்கள் துன்பத்தால்

வருந்தாதீர்; மெய் வீரர் - தவறாத பராக்கிரமத்தையுடைய இராமலக்ஷ்மணர், நாடு இறந்து காடு நோக்கி பெயர்த்ததும்-நாட்டைவிட்டுக் காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டுச்சென்றதும், நலம் ஆயிற்று ஆம் அன்றே - (இப்படிப்பட்ட நல்ல தோழனைப் பெறுதலால்) நன்மைக்கே காரணமாயிற்றுமன்றோ? (இனி), விலங்கல் திணி தோள் - மலைபோன்ற வலிய தோளையுடைய, கை வீரம் களிறு அனைய - துதிக்கையாற்செய்யும் பராக்கிரமத்தொழிலையுடைய ஆண் யானையையொத்த, காளை இவன் தன்னோடும் - (குகனென்னும்) இவ்விளமகனுடனே, கலந்து - கூடி, நீவிர் ஐவீரும் - நீங்கள் ஐந்துபேரும், ஒருவீர் ஆய் - ஒற்றுமையுடையவர்களாய், அகல இடத்தை நெடு காலம் அளித்திர் - பரந்த நிலவுலகத்தை வெகுகாலம் பாதுகாப்பீர்,' என்றாள் - என்று (ஆசீர்வாதமாகக்) கூறினாள்; (எ - று.)

'இராமபிரான் காட்டிலேயே பிருந்ததால் இத்துணைச்சிறந்த தோழன் கிடைப்பது அரிதாதலால், இவ்வாறு சிறந்ததோழன் கிடைப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த ஒரு பெருநன்மையைக் கருதி, இராமனுக்கு நேர்ந்த வனவாசத்தைக்குறித்துச் சிறிதும் கவலைப்படாது, நால்வராயப்பிறந்த நாம் ஐவராய் விட்டோமேயென்று பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு, நீங்கள் ஒற்றுமையோடு இந் நிலவுலகமுழுவதையும் நெடுநாள் போற்றிவரவேண்டும்' என்று கௌசலை வருந்துகின்ற பரதனையும் குகனையும் தேற்றி ஆசீர்வதித்தன ளென்பதாம். "முன்புளெ மொருநால்வே முடிவுளதெனவுனோடு, வன்புள வினிநாமோ ரைவர்க ளுளரானோம்" எனக் கீழ் இராமன் கூறினதுங் காண்க. இங்கே கோசலை பரதனையும் குகனையும் 'மைந்தீர்' என விளித்ததனால், அந்தத்தேவி அவர்களிடத்து நகொண்டுள்ள புத்திரவாற்சல்யந் தோன்றும். பி - ம் — [1]மைந்தா. [2]இழந்து [3]போந்ததுவும். [4]தன்னோடு. [5]நீங்கள், நீங்காது. [6]போல்.

## கூஅ.—சுமித்திரையை யாவளென்று குகன் வினவப் பரதன் தெரிவித்தல்

அறந்தானே [1]யென்கின்ற வயனின்றா டனைநோக்கி யைய வன்பி, [2]னிறைந்தானை யுரையென்ன நெறிதிறம்பாத் [3]தனமெய்யை நிற்பதாக்கி, யிறந்தான்ற [4]னிளந்தேவி யாவர்க்குந் தொழுகுலமா மிராமன் பின்பு, [5]பிறந்தானு [6]முளனென்னப் பிரியாதான் றனைப்பயந்த பெரியா ளென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்பு), அறம் தானே என்கின்ற-தருமதேவதையேயென்று சொல்லத்தக்க, அயல் நின்றாள்தனை நோக்கி - கோசலையருகில்நின்ற சுமித்திரையைப்பார்த்து, (குகன் பரதனிடத்து), 'ஐய—! அன்பின் நிறைந்தாளை-அன்பினால் நிறைந்துவிளங்குகிறவளான இவளை, உரை - (இன்னாளென்று) சொல்,' என்ன-என்றுகேட்க,—(அதற்குப் பரதன்), 'நெறி திறம்பா-நல்வழி தவறாமல், தன மெய்யை நிற்பது ஆக்கி - தனது சத்தியத்தை என்றும் அழியாது நிலைத்துநிற்பதாகச் செய்துவிட்டு, இறந்தான்தன் - உயிர் நீத்த

தசரதசக்கரவர்த்தியின், இள தேவி - இளையமனைவி; யாவர்க்கும் தொழு குலம் ஆம் இராமன் பின்பு - எல்லார்க்கும் வணங்கத்தக்க குலதெய்வமாகிய இராமனது பின்னே, பிறந்தான்உம்-பிறந்த தம்பியும், உளன் - (ஒருவன்) உளன், என்ன-என்று (யாவரும் அறியும்படி), பிரியாதான்தனை - (அவனை விட்டு) நீங்காத இலக்குமணனை. பயந்த-பெற்ற, பெரியாள்-பெருமையுடையவள்,' என்றான-என்றுகூறினான்; (எ - று)

இராமனுக்குத் தம்பியாகப்பிறந்தவர் மூவர் இருப்பினும், அப்பிரான் கானகஞ்சென்றபோது உலகோரெல்லாம் 'இராமன்தம்பி' என்று தெரியுமாறு உடன்சென்று எல்லாவடிமைகளையும் அப்பிரானுக்குச் செய்தவனாதலால், இலக்குமணனை 'இராமன்பின்பு பிறந்தானு முளனெனப் பிரியாதான்' என்றான். 'இராமன் கானகத்திற்குப் போனாற் போகட்டும் எனது புத்திரன் இனிதாக நகரத்தில்தானே இருக்கட்டும்' என்று நினையாது, அவனைநோக்கி "ஆகாதத்தன்றாலுனக்கவ் வனமிவ்வயோத்தி, மாகாதலிராமனமமன்னவன் வையமீந்தும். போகாவுயிர்த்தாயர் நம்பூங்குழற்சீதை யென்றே, யேகாயினி யிவ்வயினிற்றலுமேதம்," "மகனே இவன்பின் செல்தம்பி, யென்னும்படியன்றடியாரினிலேவல்செய்தி, மன்னுந்நகர்க்கே யிவன்வந்திடின் வா வதன்றேல்,முன்னம முடி" என்றாளாதலால், அவள் 'அறந்தானே யென்கின்ற வயல்கினாள்' எனப்பட்டாள். அன்பு - இராமபிரானிடத்துப் பக்தி. முன் கைகேயிக்கு இரண்டுவரங்கொடுத்திருந்த சத்தியந் தவறமாட்டாமையானது இராமனதுவனவாசத்துக்கும், அவ்விராமவிரகம் தனது மரணத்துக்கும் காரணமாயமுடிந்ததனால், 'நெறிதிறம்பாத தன்மெய்யை நிற்பதாக்கி யிறந்தான்' என்றது. குலம்-குலதெய்வத்துக்கு ஆகுபெயர். பி-ம் —[1]என நின்ற, என்கின்றாள். [2]நிறந்தானை, நிறைந்தானை. [3]தன்மெய்ம்மை, தன்மையுண்மை. [4]பெருந. [5]பிறந்தாரும. [6]உளர். (௬௦எ௮)

**௬௯.—பரதன் கைகேயியைச் சுட்டிக்காட்டி அவளை இன்னாரென்று கூறத்தொடங்குதல்.**

சுடுமயா னத்திடைத்தன் றுணை[1]யேகத் தோன்றறுயர்க்
கடலி னேகக், கடுமையார் [2]கானகத்துக் கருணையார் கலி[3]யேகக்
கழற்கான் மாய, நெடுமையா [4]லன்றளந்த வுல[5]கெல்லாந் தன்[6]மன
த்தே நினைந்து [7]செய்யுங், கொடுமையா ளளந்தாளை யாரிவரென்
றுரை[8]யென்னக் குரிசில கூறும்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு அவளையும் நமஸ்கரித்தபின்பு), தன் துணை - தனது கணவனான தசரதசக்கரவர்த்தி, சுடு மயானத்திடை ஏக - (இறந்தவரைச) சுட்டெரிக்குமிடமான மயானத்திற் செல்லும்படியும், தோன்றல் - தன்புத்திரன் [பரதன்], துயர் கடலின் ஏக-துன்பக்கடலில் மூழ்கும்படியும், கருணை ஆர்கலி - கருணைநிரம்பிய கடல்போன்ற இராமமூர்த்தி, கடுமை ஆர்

கானகத்து - கொடுமைமிக்க காட்டிலே, ஏக - செல்லும்படியும், கழல் கால் மாயன் நெடுமையால் அன்று அளந்த உலகு எல்லாம் - வீரக்கழலையணிந்த பாதத்தையுடைய திருமால் நீண்ட திரிவிக்கிரமவடிவங்கொண்டு அக்காலத்தில் அளவிட்ட உலகங்களையெல்லாம், தன் மனத்துள் நினைந்து செய்யும் கொடுமையால் அளந்தாளை - தன்மனத்தில் எண்ணிச் செய்கிற கொடுமையினால் அளவிட்டவளான கைகேயியைப்பற்றி, இவர் யார் என்று உரை என்ன-இவர் யாரென்று (குகன் பரதனைநோக்கி) வினவ,—குரிசில் கூறும்- பரதன் கூறுவான்; (எ - று.)

கைகேயி கேட்ட வரம் தசரதனது மரணத்துக்குக் காரணமானதனால், 'சுடுமயானத்திடைத் தன் றுணையேக' என்றது. 'கானகத்துக் கருணையார் கலியேக' என்றவிடத்துக் கடல் காடு சென்றதென ஒருசமத்காரந்தோன்றும். கவி தமக்கு இராமபிரானிடத்துள்ள பக்தியால் அப்பரமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டின கொடும்பாவி கைகேயி யென்று திட்டுவார் 'சுடுமயானத்திடை. கொடுமையாலளந்தாளை' என்கின்றார் ஸர்வசக்தியான திருமால் முயன்று பிறந்து வளர்ந்து இரந்து வாங்கி யளந்த உலகத்தை இந்தக்கைகேயி இருந்த விடத்தே யிருந்தபடியே தன்னினைவினால் முடித்தனளே இவள்திறமை யென்னே! என்று பரதன் எண்ணியமைபுலப்படும். துயரக்கடல், கருணையார்கலி - உருவகம். உலகெல்லாந் தன்கொடுமையா லளத்தல் - உலகமுழுவதும் தன் கொடுமை பரவும்படி அதனை மிகுதியாகச் செய்துவைத்தல். நினைவில்லாது தற்செயலாகச் செய்யுங்கொடுமையன் றென்பார், 'தன்மனத்தேநினைந்து செய்யுங் கொடுமை' என்றார். மயானம் - ஸ்மசாநம் வடசொல். ஆர்கலி - நிறைந்த ஓசையையுடையது; வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பி - ம் —[1]போக. [2]கானத்து. [3]எய்த. [4]நின்று. [5]எலாம். [6]மனத்தான், வயமாய. [7]செய்த. [8]செய்ய. (௧௦௭௧)

### ௭௦.—பரதன் குகனுக்குத் தன்தாயைத் தெரிவித்தல்.

பட[1]ரெலாம் படைத்தாளைப் பழிவளர்க்குஞ் செவிலியைத்தன்
பாழ்த்த பாவிக், குடரிலே நெடுங்காலங் கிடந்தேற்கு முயிர்ப்பாரங்
குறைந்து தேய, வுடரெலா [2]முயிரிலா வெனத் [3]தோன்று முலகத்
தே யொருத்தி [4]யன்றே, யிடரிலா முகத்தாளை [5]யறிந்திலையே லிந்
நின்றா ளென்னை யீன்றாள்.

(இ - ள்.) படர் எலாம் படைத்தாளை - துன்பங்களையெல்லாம் உண்டாக்கினவளும், பழி வளர்க்கும் செவிலியை - உலகநிந்தையாகிய குழந்தையை வளர்க்கும் தாயானவளும், தன் பாழ்த்த பாவி குடரிலே - தனது பாழாகிய தீவினையுடையதான வயிற்றினுள்ளே, நெடு காலம் கிடந்தேற்கும்- வெகுநாள் தங்கியிருந்த எனக்கும், உயிர் பாரம் குறைந்து தேய - உயிராகிய சுமை குறைந்து தேய்வடைய, உடர் எலாம் உயிர் இலா என தோன்றும் -

(பிராணிகளின்) உடம்புகளெல்லாமும் உயிரில்லாதனபோலக் காணப்படுகிற, உலகத்தே - இவ்வுலகத்தில், (இப்பொழுது), ஒருத்தி அன்றே இடர் இலா முகத்தாளை - தாமொருத்திமாத்திரமே துன்பக்குறிப்பில்லாத முகத்தையுடைய வளுமான இவளை, அறிந்திலை எல் - (இனமென்று நீ குறிப்பினால்) அறியாயாயின், (வெளிப்படையாகச் சொல்வேன்) இ நின்றாள் என்னை ஈன்றாள் - இங்குநின்ற இவள் என்னைப்பெற்றவளான கைகேயி; (எ - று.)

இராமவிரகத்தால் உலகமெல்லாம் துன்பப்படும்படி செய்தாளாதலால் 'படரெலாம் படைத்தாள்' என்றும், 'இராமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டிய மா பாவி, கணவனைக்கொன்ற கடும்பாவி, தயாதாட்சிணியமில்லாத கொடியாள்' என்றாற்போல உலகத்தார்கூறும் வசைச்சொற்களுக்கெல்லாம் பாத்திரமாய்நிற்றலால் 'பழிவளர்க்குஞ்செவிலி' என்றும் கைகேயி கூறப்பட்டாள் பழிவளர்க்குஞ் செவிலி - ஏகதேசவுருவகம். இராமன் வனஞ்செல்லுதற்கு ஒருவாறு காரணமாகிய தன்னைப் பெற்ற வயிறெனபான், கைகேயியின்வயிற்றை 'பாழ்த்தபாவிகுடர்' எனப் பழித்தான். கீழ்ப் பள்ளிபடைப்படலத்தில் "நோயீரல்லீர் நுங்கணவன் றனனுயிருணடா, பேயீரே நீ ரின்னமிருக்கப் பெறுவீரே. மாயீர் மாயாவன்பழி தந்தீர்" என்றும், "என்றன பாவிக்குமபி வயிற்றி னிடைவைகித், தோன்றுந் தீராப் பாதகம்" என்றும் பரதன் கைகேயியைக் கூறியவற்றை இங்கே அறிக. 'நெடுங்காலம்' என்றது, ஒருவருஷ காலம் என்றபடி; தசரதன் மனைவியர் மூவரும் பன்னிரண்டுமாசங் கருக்கொண்டிருந்ததை "ததஸ்ச த்வாதஸேமாஸே" என்ற வால்மீகத்தால் அறிக. இராமவிரகத்தால் மிகவருந்திய தனக்கு உயிர்நீங்காதிருத்தல் பெருஞ்சுமையாகத் தோன்றுதலால், 'உயிர்ப்பாரம்' என்றது அதற்குக் குறைந்து தேய்தல் - உற்சாகமொடுங்குதல. "மன்ன னுயிர்த்தே மலர்த்தலையுலகம்" ஆதலாலும், சகலஜீவாத்மாக்களுக்கும் திருமால் அந்தராத்மாவாதலாலும், தசரதனையும் இராமனையும் பிரிந்த உலகம் 'உடலேலா முயிரிலாவெனத் தோன்று முலகம்' எனப்பட்டது. தேயஎன்பது இலாஎனபதனோடு இயையும். பி-ம் — [1]எலலாம். [2]உயிரிழந்தது, உயிரிழந்த. [3]குன்றும். [4]அன்றோ, என்றே. [5]அறிந்திலையோ, உணர்ந்திலையோ. (கo௮o)

எக.—கைகேயியையும் குகன் வணங்க, நாவாய் அக்கரைசேர்தல்.

என்னக் கேட்டவ விரக்க மிலாளையுந்
தன்னற் கையின் வணங்கினன் றாயென
[1]வன்னப் பேடை [2]சிறையில [3]தாய்க்கரை
துன்னிற [4]றென்னவும் வந்தது தோணியே.

(இ - ள்) என்ன - என்று (பரதன்) சொல்ல, (குகன்), கேட்டு—, அ இரக்கம் இலாளைஉம் - மனவிரக்கமற்றவளான அக்கைகேயியையும், தாய் என - தாயென்றுகருதி, தன் நல் கையின் வணங்கினன் - தனது அழகிய கைகளைக் குவித்து நமஸ்கரித்தான்; (அப்பொழுது), அன்னம் பேடை

சிறை இலது ஆய் கரை துன்னிற்று என்ன - பெட்டையன்னப்பறவை யொன்று சிறகில்லாததாய் (நீந்திக்) கரையடைந்ததுபோல, தோணியும் வந்தது - அவ்வோடமும் அக்கரைசேர்ந்தது; (எ - று.)

தோணிக்குச் சிறையில்லாமைபற்றி, உபமானமாகிய அன்னப்பேட்டிற்கு 'சிறையிலதாய' என்றார்: "மடவன்னக்கதியதுசெல" என்றார், கீழும். பி - ம் —[1]அன்னபோது, அன்னப்பேடு. [2]சிறையில. [3]வான். [4]என்னவுஞ் சென்றது தோணியே, அப்புறந்தோமறுமாக்களே. சில பிரதியிற் பின்னிரண்டடிகள் 'வன்னப்போது சிறையின †வன்பாற்றுறத், துன்னிற்றப்புறந் தோமுறுமாக்களே' எனக் காணப்படுகின்றது. (கoஅக)

எஉ.—யாவரும் கங்கையைக் கடந்தபிறது தாய்மார் சிவிகையிற் செல்ல, பரதன்முதலியோர் பலகாவதந்தூரம் நடந்து செல்லுதல்.

இழிந்த தாயர் சிவிகையி [1]னேறத்தான்
பொழிந்த [2]கண்ணிற புதுப்புனல் போயினா
னொழிந்தி லன்குக னுடனுடனேகினன்
கழிந்த னன்பல காவதங் காலினே

(இ - ள்.) இழிந்த - (தோணியைவிட்டுக் கரையில்) இறங்கின, தாயர் - தாய்மார், சிவிகையின் ஏற-சிவிகைமேலேறிச்செல்ல,—தான் - பரதன்,புது புனல் பொழிந்த கண்ணின் போயினான் - வெள்ளத்தைச்சொரிந்த கண்களோடு சென்று, பல காவதம் - அனேககாதவழியை, காலின்ஏ - காலினாற்றானே, கழிந்தனன் - கடந்தான்; குகன் உம்-குகப்பெருமானும், ஒழிந்திலன்- விட்டு நீங்காதவனாய், உடன் ஏகினன் - கூடச்சென்றான்; (எ - று.)

அரசன்தேவிமார் சிவிகையிற் செல்ல, பரதன் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகக் காலினாலதானே பலகாவதம் நடந்துசெல்லக் குகனும் உடன் சென்றனன் என்பதாம். குகனைக்கூறியது - மற்றையோர்க்கும் உபலட்சணம் பரதன் கண்ணீரைப்பொழிந்தது-இராமனைக் காணப்போகின்றோமென்ற பெருமகிழ்ச்சியினாலென்க. பி-ம் —[1]ஏக. [2]கண்ணீரப். (கoஅஉ)

எகூ.—யாவரும் பரத்துவாஜாச்சிரமஞ் சேர, அம்முனிவன் எதிர்கோள்ளுதல்.

[1]பரத்தி னீங்கும் பரத்துவ னென்னும்[2]பேர்
[3]வரத்தின் [4]மிக்குயர் மாதவன் [5]வைகிட
மருத்தி கூர வனுகினா ணடவன
[6]விருந்த [7]வேதிய ரோடெதிர் மேவினான்.

(இ - ள்.) (பின்பு பரதன்), பரத்தின் நீங்கும் - கருமச்சுமையினின்று விலகிய, பரத்துவன் என்னும் பேர் - பரத்துவாஜனென்னுந் திருநாமத்தை யுடைய, வரத்தின் மிக்கு உயர்-(பல) வரங்கள்பெற்றுள்ளதனால் மிகச்சிறந்த,

† வன்பாற்றுற, துன்னிற்று எனவுங் காணப்படுகிறது.

மா தவன்-பெருந்தவமுடைய மகாமுனிவன், வைகு - எழுந்தருளியிருக்கிற, இடம்-ஆச்சிரமத்தை, அருத்தி கூர-அன்பு மிக, அணுகினன் - சேர்ந்தான்; ஆண்டு - அப்பொழுது [அவவிடததில], அவன் - அம்முனிவன், விருத்த வேதியரோடு-முதிர்ந்தமுனிவாகளுடனே, எதிா மேவினன் - எதிரகொண்டு வந்தான்; (எ - று.)

இராமபிரான் சென்ற இடமானதனாலும் பரத்துவாசன் பெருந்தவ சியாதலாலும் அன்புகொண்டு அம்முனிவனுசசிரமததை யணுகினன் பரத னென்க. பெருந்தவஞ்செயது பரமனருளபெற்று ஊழ்வினை யொழித் ததனல், 'பரததின் நகுமபரததுவன' எனப்பட்டான். பரததுவன-வடசொற் றிரிபு. வரததின் மிககூபா-வேணடுவாரககு வேணடினவரஙகளைக கொடுத தலின் மிகசசிறந்த வெனினுமாம. வருததா - வடசொல. விருததவேதியரெ ன்றதொடா - வயோவ்ருத்தரனறிககே ஞானவருதத ஶீலவ்ருததரான அநத ணரைககாட்டு மெனனலாம [6]விருததிவேதியரென றபாடததுககு, விருததி என்றது ஓதல், ஓதுவித்தல, வேட்டல, வேட்பித்தல, ஈதல, ஏறறல் எனனும அறுதொழிலகளை. இனி, விருததி வேதியா-(தன்னையடுத்தவாகளை) விருததி செய்விததற்குரிய வேதியரெனறுங கொளளலாம. பி-ம்:--[1]பரததினேஙகும, பரததினிற்கும. [2]அவ். [3]வரததன். [4]மேதகு. [5]வைகிட. [7]வேதியரோடுடன். ()

குகப்படலம் முற்றிற்று.

---

## கஉ-ஆவது திருவடி சூட்டுபடலம்.

இராமபிரானைக கானகததினின்று மீட்டுககொணரவேணுமென்ற கருத் துடனே பரதன் தன்தமபியோடும தாயமாா மந்திரிமாா புரோகிதா தானைத் தலைவர் நகரததவாமுதலிய பலரோடும அயோததியினின்று புறப்பட்டுச சித திரகூடமலையைச சாாநது இராமபிரானை மீணடுவரவேணுமெனறு பிராாத் திக்கவும், அப்பிரான் தநதைசொலலின்படி வனவாசஞ்செயயாது மீணடு வந்துவிடுவது தகுதியன்றென்பதை உறுதியாக உரைத்த பிறகு பரதன், இராமபிரா னது திருவடியை இரந்துபெற்று முடிக்கு அணியாகச் சூட்டிக்கொண்டு மீண் டதைத்தெரிவிக்கும் படல மென்பதுபொருள பரதன முடிககு அணியாகப் பாதுகததைக் கொணடா னென்பதை, "பாதுகநதலைககொடு பரதன்பைம் புனல், மோதுகஙகையின் கரைகடந்துமுந்தினன" என்று இப்படலத்தின் ஈற்று வருவதனலறிக. இனி, இததொடாககு-திருவடிக்கு இராச்சியத்தைச் சூட்டியதை [பாதுகாபட்டாபிஷேகஞ்செய்ததை] த் தெரிவிக்கும் படல மெனக் கூறுதல் சேராம. 'நந்தியம பதியிடை நாதன பாதுகஞ், செநதனிக் கோன்முறை செலுத்துஞ சிநதையான்" என வருவது காணக. திருவடிநிலை யைத திருவடியென்றது - உபசாரவழக்கு. அசசிட்டபிரதிகளிலும சில ஏட் டுப்பிரதிகளிலும் இந்தப்படலததிற்கு 'கிளைகண்டுநீங்குபடலம்' எனப் பெயர் காணப்படுகின்றது: அததொடாக்கு - இராமபிரானது கிளைஞரான பரதன் முதலியோர் (இராமபிரானைக்)கணடு மீளுஞ்செய்தியைக் கூறும் படல மென்

றுவது, "அத்தனுகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்" என்பது முதலிய வாகச சான்றோர் அருளிச்செய்திருத்தற்கு ஏற்ப எவ்வகைக்கிளையுமாகி யாவர்க்கும் உதவுபவனான ஸ்ரீராமனை (ப் பரதன்முதலியோர்) கண்டுமீண்ட செய்தியைக்கூறும் படலமென்றுவது பொருளாகும். கிளைகண்டுநீங்குபடலம் திருவடிசூட்டுபடலம் என்ற இவ்விரண்டனுள் நூலைப்பயில்வோர்க்குத் திருவடிசூட்டுபடலம் என்ற பெயர் சொல்லும்போதே கதைப்போக்கைப் புலப்படுத்துவதுபோலக் கிளைகண்டுநீங்குபடலமென்பது புலப்படுத்தாமையாலும், மரவடியைவைத்துப் பரதன் அரசுபுரியலானுனென்று அயோத்தியாகாண்டத்தை மங்கலமாக முடிக்கின்றுரென்பதைப் புலப்படுத்துவதாலும் திருவடி சூட்டுபடலம் என்ற பெயரைக் கொள்ளுதலே மிகவும் பொருத்தமெனத் தோன்றுகின்றது.

பரதன் எதிர்கொண்டுவந்த பரத்துவாசமுனிவனை வணங்கி ஆசிபெற்ற பின், முனிவன் 'முடிசூடி அரசுபுரியாமல் மரவுரியுடுத்துச் சடைதரித்து வனத்தில்வரக் காரணம் யாது?' என்ன, பரதன் சினமும்பொங்க மனக்கடுப்போடு அந்தப் பரத்துவாசமுனிவனைப்பார்த்து, 'நீர் கூறியது எனக்கு அடுத்ததும் அன்று உமக்கு அடுத்ததும் அன்று இராமனுக்குத் தம்பியாகப்பிறந்த நான் அவனது இராச்சியத்தைக் கொள்ளேன் நான் அவ்விராமனை வேண்ட, அன்னான் அரசைக் கைக்கொள்ளானாயின் அவனுடனே கானகத்தில் உறைவேன்'என்று தன்மனவுறுதியைக் கூற அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பரத்துவாசனுக்கும் மற்றுமுள்ள இருடியர்க்கும் உள்ளும்புறம்பும் குளிர்ந்தது. பிறகு, முனிவன் பரதனைச் சேனையோடும் ஆச்சிரமத்துக்கு இட்டுக்கொண்டு போய் ஓமஞ்செய்து சுவர்க்கத்தையே வரவழைத்துப் பரதன்சேனைக்கெல்லாம் பல்வகையுபசாரங்களோடு திவ்வியமான விருந்து செய்வித்தான். பரதனே காய்கிழங்கையேயுண்டு தரையிற்புல்லின்மேல் கிடந்தான். அச்சேனை இரவெல்லாம் பரமானந்தத்திலமூழ்கியிருந்து மறுநாள்பொழுதுவிடிகையில் அவ்வாழ்ச்சி மாற முன்நிலையை யடைந்தது. பின்னர் பரதன் தானைசூழச் சித்திரகூடம் புறப்பட்டு, இடைவழியிலிருந்த பாலைவனம் தாம் புகத்தாற குளிர்ந்திருக்க அதனைக்கடந்துசெல்கையில் அவ்வார்வாரத்தைக்கேட்டு இலக்குமணன் மலையுச்சியிலேறிப் பார்த்துப் பரதன் சேனையுடன் வருவதுகண்டு 'இராமனுடன் பொருதற்கே பரதன் வருகிறான்' என்று கருதி யுத்தசன்னத்தனுகி இராமனிடம்விரைந்துவந்து 'பரதன் இங்குமிருக்கவொட்டாமல் நம்மை ஓட்ட வருகிறான்: அவனையும் அவன்சேனையையும் நொடிப்போதில் ஒழித்துவிடுகிறேன்' என்றுனுக, இராமன் 'இலக்குவ! உன்னால் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆயினும், நான் புகலுவது கேள் நங்குலத்தவர் தருமம் நீங்கினூர் எவரும் இலர். பரதன் இராச்சியத்தை நமக்குக்கொடுத்தற்காகவே இங்கு வருகிறான்' என்று சொல்லி அடக்கினுன். அவ்வளவிற் பரதன் சித்திரகூடஞ்சேர்ந்ததும் தன்சேனையை நிறுத்தித் தானும் தன்தம்பி சத்துருக்கனனுமாக முன்வருகையில் இராமபிரான் தொழுத

கையனும் துவண்டமேனியனும் அழுதகண்ணினனும் அவலம் ஈதென்று கண்டோர்கருதுமாறு எழுதிப்படிவமொத்தவனுமான பரதனை முடிய நோக்கி, 'பரதனதுபோர்க்கோலத்தைக் காண்க' என்று இலக்குமணனுக்குக் காட்ட, இலட்சுமணன் நாணத்தினால் முகம் கவிழ்ந்துநின்றான். அங்ஙனம் பெருவருத்தந்தோன்றக் கண்ணும் கண்ணீருமாயவந்த பரதன் இராமனைக் கிட்டியதும் கீழ்வீழ்ந்தனனாக, அவ்வண்ணம் கீழ்வீழ்ந்து நிற்கும் பரதனை ஸ்ரீராமன்எடுத்துப் புல்லி, அவன் புனைந்த வேடத்தைப் பன்முறைநோக்கி, 'தந்தைவலியனோ'' என்ன, தந்தை வானுலகஞ்சென்ற செய்தியை அன்னான் தெரிவிக்க, கேட்டு இராமபிரான் மனம்வருந்தி மண்ணிடைவிழுந்து பலபடி புலம்பித் தம்பிமார்முதலியோரால் தாங்கப்பட்டு வசிஷ்டனால் தேற்றத் தேறித் தம்பியுந்தானும் நீராடித் தந்தையாருக்குத் தர்ப்பணங்கொடுத்து வருந்தியிருக்க, சீதாதேவியிருக்குமிடத்தைப் பணுகிப் பரதன் புலம்ப. அவனை இராமபிரான் ருங்கித் தந்தையார் இறந்திட்ட செய்தியைச் சீதைக்குத் தெரிவிக்க, அவள் மிகவும் வருந்திப் பின் முனிவர்பன்னிமாரால் நீராட்டப்பெற்று நாயகனைச் சேர்ந்தனள். அப்பால் தாய்மார் சுமந்திரனை அழைத்துவரப்பெற்று வந்துசேர, இராமபிரான் அவர்களை வணங்கிநிற்க, அன்னார் வருந்திநின்றார்கள். இங்ஙனம் அங்கு யாவரும் வந்துசேர, அன்று சூரியன் அத்தமித்தான். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தபின் யாவருஞ்சூழவீற்றிருந்த இராமபிரான் பரதனைநோக்கி 'மன்னவன் துஞ்சினன்; நாடோ நின்னது; நீ மகுடந்தாங்காது விரதவேடம் பூண்டதென்?' என்ன, பரதன் பதைபதைத்துத் தன்தாயின் செயலை வெறுத்துத் தன்னையுமநொந்து 'நீ மீண்டு அரசுசெய்க' என்று வேண்ட, இராமன் பரதன்மனக்கருத்தை நன்குணர்ந்து தருமமுதலியன இறைவரேவலால் நடப்பனவாகும் கேள்விமுதலியனநிரம்புவது குரவர் சொல்லைக் கேட்டலாலதான். குரவரும் பெற்றோர்களே தாய்தந்தையரென்னுங் குரவரின் சொற்படி நான் காட்டில் வசிக்க நீ அரசுபுரிவதே தக்கது: பெற்றோரை மெய்யராக்குவதல்லவோ புதல்வர்கடமை? வரமாகத்தந்தை உனக்கு அளித்த பாரை நீ அரசுபுரிதலே செயலாகும்' என்ன, பரதன் 'அரசு என்னதாகில், அரசை யான் உமக்குத் தந்திட்டேன்; மீண்டு மகுடஞ் சூடுக; உலகம் வருந்த நீ மனத்துத் தோன்றியபடி திரிவது நீதியோ? போந்து காத்தி' என்று அப்பிரானது தாளைமுடியிற்பூண்டு வேண்டினன் வேண்டவும், இராமபிரான் 'நீ என்னிடம் அன்பினால் இராச்சியத்தை என்வசஞ்செய்தால் தந்தையாரிடம் இசைந்த ஆண்டு இன்று முற்றுமோ? வாய்மைக்குமாறாக எவரும் நடத்தல் கூடாதாகையால் பதினான்குவருடமும் நான் வனத்திலுறைந்தேதீரவேண்டும் அதுவரை என்பணியால் அரசுபுரிக; தந்தைசொல்லை மறுக்கஅஞ்சியல்லவா நான் இராச்சியத்தைத் தாங்குவதாக முதலில் இசைந்தது; அதுபோலவே என்சொல்லைத்தட்டாது நீயும் அரசுபுரிக' என்றான். இராமபிரான் தன்வேண்டுகோட்கு இயையாமல் மறுத்துக்கூறியதனால் மேலும் உரைக்கலுற்ற பரதனை வசிட்டமுனிவன் விலக்கி, சிருஷ்டிகாலம்

தொடங்கிச் சூரியகுலத்து முறைமையை எடுத்துக்காட்டி 'யான் கூறுகின்றேன்; குரவர்வாசகம் தட்டக்கூடாதாகையால் முந்தையோரின் முறை மாறாமல் அரசு கைக்கொண்டு இராச்சியத்தை யளிப்பாய்' என்ன, இராமன் 'பிரமகுமாரரே! ஒருவரிடத்து ஒன்று செய்வதாக என்றபின் அதனை மறுத்தல் முறையல்ல; நீவிர் குரவருட் சிறந்தவரே ஆயினும், முன்னே பெற்றோர்க்கு அவர்சொல்லியதைச் செய்வதாக வாக்களித்துவிட்டேன்: நீவிர் பின்னுறப்பணித்தீர் யான் செய்யத்தக்கது எது? நீரே உரைப்பீர்' என்ன, முனிவன் மறுமாற்றஞ்சொல்ல முடியாது நின்றிட்டனன். பரதன் 'அப்படியானால், நாடுஆள்பவர் ஆள்க; நான் உடன் காடுபடாவேன்' என்றான். அப்போது தேவர்கள்கூடிப் பரதனை நோக்கி 'பதினான்குவருடம் புவி காத்தல் நின்கடன்; தந்தைசொல்லைப் பாதுகாப்பது இராமன்கடன்' என்றாராக, அப்பால் இராமபிரான் 'வானவர் சொல்லைமறுத்தல் தகாதென்று நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்கிறேன்; பதினான்குவருடம் அரசுபுரிக' என்ன, பரதன் வேறுவழி யில்லாமையால் அரிதில் இசைந்து 'பதினான்குவருடம் கழிந்தபின் நீர் அயோத்தி வாராவிடின் நான் எரிபுகுந்து உயிர்மாய்வேன்; இது திண்ணம்' என்ன, இராமபிரான் அதற்கு இசைய, பரதன் 'திருவடித்தலந் தருக' என்ன, அங்ஙனமே இராமபிரான் தர, அவற்றைப் பரதன் 'முடித்தலம் இவை' எனச் சூடிச்செல்ல, உடன்வந்தவர்யாவருஞ் சென்றனர். பாதுகந் தலைக்கொண்ட பரதன் கங்கைகடந்து பின் அயோத்தியிற் புகாமல் நந்தியம்பதியைச்சேர்ந்து பாதுகஞ் செங்கோல் செலுத்த அந்தியும் பகலும் நீருகுகண்ணினனாய் இந்திரியங்களை யவித்திருந்தான். பலருமேயத்தால் இங்கு வருவரென்று கருதி இராமன் சித்திரகூடத்தினின்று தென்திசைசேறன் மேயினனென்பது இப்படலத்துக் கூறிய பொருள்.

### ௧.—பரதன் பரத்துவாசமுனிவனை வணங்க, முனிவன் ஆசிகூறுதல்.

வந்த மாதவத் தோனை[1]யம் மைந்தனுந்
தந்தை யாமெனத் தாழ்ந்து வணங்கினா
னிந்து[2] மோலி[3]யன் னானு மிரங்கினா
னந்த மின்[4]னலத் தாசிகள் கூறினான்.

(இ - ள்.) வந்த - (எதிர்கொண்டு) வந்த, மா தவத்தோனை - பெருந்தவமுடைய பரத்துவாசமுனிவனை, அ மைந்தன் உம் - அந்தப்பரதனும், தந்தை ஆம் என - தந்தையைப்போல நினைத்து, தாழ்ந்து வணங்கினான் - வினயத்தோடு விழுந்து நமஸ்கரித்தான்; (நமஸ்கரிக்க), இந்து மோலி அன்னான் உம் - சந்திரனை முடியிலுடைய சிவபிரானை யொத்த அம்முனிவனும், இரங்கினான் - (பரதன்பக்கல்) அன்புகொண்டவனாய், அந்தம் இல் நலத்து ஆசிகள் கூறினான் - அளவில்லாத நன்மைகளை விளைக்கக்கூடிய வாழ்த்துமொழிகளைச் சொல்லியருளினான் (எ - று.)

இர்துமோலி - வடசொற்றொடர் வேற்றுமைத்தொகை யன்மொழி: முனிவனுக்குச சிவபிரானை உவமைகூறியது, தவவொழுக்கமும் மதனனைக் காய்தலும் சடைமுடியு முடைமைக்காக. பி-ம்.—[1]அவ்வள்ளலும். [2]மௌலி. [3]அனுனும். [4]குணதது. (க0அச)

உ.—'அரசுபுரியாது சடைமுடியுடன் வரக் காரணம் யாது?' என பரத்துவாச முனிவன் பரதனை வினவுதல்.

எடுத்த மாமுடி சூடிநின் பாலியைந்
தடுத்த போர சாண்டிலை யையநீ
முடித்த வார[1]சடை யோடு முனிவர்தூ
சுடுத்து நண்ணுதற் குற்[2]றுளதி யாதென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்பு பரதத்துவாசன் பரதனை நோக்கி), 'ஐய—! நின்பால் இயைந்து அடுத்த போ அரசு - உன்னிடத்து வந்துபொருந்திய பெரிய இராசசியத்தை, நீ—, எடுத்த மா முடி சூடி - உயர்ந்தபெரிய கிரீடத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, ஆண்டிலை - ஆளாமல, முடித்த வார சடையோடு-தரித்த நீண்ட சடைத்தொகுதியுடனே, முனிவர் தூசு உடுத்து - இருடியர்தரிக்கும் மரவுரியாடையை யுடுத்துக்கொண்டு, நண்ணுதற்கு - (இவ்வனத்தைச்) சேர்தற்கு, உற்று உளது - பொருந்தியுள்ளதான காரணம, யாது—?' என்றான்- என்றுவினவினான்; (எ - று.)

இயைந்து அடுத்த - அடுத்துஇயைந்த என மாறுக. எடுத்த - உனக்கென்று கைகேயி அமைத்துவைத்திருக்கிற எனினுமாம. முடித்தல்-திரித்துவிடுதல். பி-ம் —[1]சடைக்கற்றையைமூசுதூசு, சடைக்கற்றையை மூரிததூசு. [2]உளதியாவதோ. (க0அரு)

ந.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-குளகம்: முனிவன் வினவிய வகையைக் கண்டித்துப் பரதன் தான் வருங் காரணங் கூறுதல்.

சினக்[1]கொ டுந்திறற சீற்றவெந் தீயினன
மனக்க டுப்பினன மாதவத் தோங்கலை
[2]யெனக்க டுத்தது செய்திலெ னென்றசொ
[3]லுனக்க டுப்பதன் றுரவோ[4]யெனு.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட பரதன்), கொடு - கொடிய, திறல்-வலிமையை யுடைய, சினம் சீற்றம் - மிக்ககோபமாகிய, வெம் தீயினன் - கொடியதீயை யுடையவனும், மனம் கடுப்பினன் - மனக்கொதிப்பையுடையவனுமாய், மா தவத்து ஓங்கலை-மிக்கதவத்தையுடைய மலைபோன்ற அம்முனிவனை (நோக்கி), 'உரவோய் - அறிவையுடையவனே! (நீ), எனக்கு - என்னைக்குறித்து, அடுத்தது செய்திலென் - தக்கதை நான செய்யவில்லை, என்ற - என்றகருத்துப் படவினவிய, சொல - சொல்லானது, உனக்கு - தவசியாய் நியாயாநியாயங் களை யுணர்ந்த) உன் தகைமைக்கு, அடுப்பது அன்று-தக்கது ஆகாது,' எனு- என்று கூறி,—(எ - று.)—'எனறான' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

நியாயாநியாயங்களையுணர்ந்த நீ மூத்தவன் காட்டகத்தானாக, இளையவனாகிய என்னை 'அரசுபுரியாமல முனிவாவேடத்துடனே இங்குவருவானேன்?' என விளவுதல் தக்கதன்று என்றவாறு. இந்தப்பரதனது மனநிலையை உலகத்தார்க்கு வெளிப்படுத்தவேண்டியே இங்ஙனம் முனிவன் விளவிய தென்பர். சினம், சீற்றம்-ஒருபொருட்பன்மொழி. "சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி" என்பவாதலால், கோபம 'வெந்தீ' எனப்பட்டது. தவவொழுக்கத்தில் என்றுஞ் சிறிதுஞ்சலிப்பில்லாதவ னெனபார 'மாதவத் தோயகல' என்றார். உரம் அறிவாதலே. "உரனென்னுந் தோட்டியான்," "உரமொருவற்குள்ளவெறுக்கை" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. இனி, உரம் - மனோபலமும், தபோபலமுமாம. பி - ம் —[1]கடுப்பினச, கடுந்திறற், கடுத்தவச, கடுப்பின்வெஞ் [2]எனக்கடுத்ததியமபிலே நீயென்றான், எனக்கடுத்ததுசொல்லலே நீயென்றான், நினக்கடுப்பது செபதிலே நீயெனல். [3]உனக்கடுத்ததுமன்றுரவோய, உனக்கடுப்பதுநன்றுளவோ, உனக்கடுத்ததன்றுலுரவோய். [4]என்றான். (௧௦அ௬)

௬. மறையின் கேள்வற்கு மன்னிளந் தோன்றல்பின்
முறையி [1]னீங்கி [2]முதுநிலங் கொள்கிலே
னிறைவன் [3]கொள்கில னாமெனின் யாண்டெலா
முறைவென் கானத் தொருங்குட னேயென்றான்.

(இ - ள்.) மறையின் கேள்வற்கு - வேதங்களுக்குத்தலைவனான ஸ்ரீராமபிரானுக்கு. மன் இள தோன்றல் - பொருந்தின தம்பியான பரதன்,—பின்-பின்னும், 'முறையின் நீங்கி - (மூத்தமகனுக்கு அரசுரிமையது என்ற) நீதியினின்று தவறி, முது நிலம் கொள்கிலேன - தொன்றுதொட்டுவந்த இராசசியத்தை (அரசாளும்படி) ஏற்றுக்கொள்வேனல்லேன இறைவன கொள்கிலன் ஆம எனின - தலைவனான இராமன் (மீண்டு வந்து இராசசியத்தை) ஏற்றுக்கொள்ளாதொழிவானாயின, (யான்), யாண்டு எலாம - (வனவாசத்துக்கு என்று நியமித்த) வருடங்களெல்லாம், ஒருங்கு - ஒருசேர, உடனே - அவ்விராமபிரானுடனே, கானத்து உறைவென் - காட்டில வசிப்பேன', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று)

இராமபிரானையே இராசசியத்தைக் கைக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொள்ளவந்தேன்: ஒருகால் அவன் அங்கீகரியாவிடின் அவனுடனே வனத்தில்வாழ்வே னென்று தான் வந்த காரணமும தனது நிலைமை யின்னதென்பதும் விளங்கப் பரதன் மறுமொழிகூறுகின்றா னென்க. மறையின்கேள்வன் - "பூதநாயகன புவிமகளாயகன் புனித, வேதநாயகன்" என்றார், கீழ் அகலிகைப் படலத்தும. இனி, 'மறையின் கேள்வற்கு' என்பதற்கு - பரத்துவாச முனிவனிடம என்று உரைத்து, 'என்றான' என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று: இங்ஙனம உரைக்குமிடத்து, மன்-இராமன் என்க. 'பின்முறையின்' என எடுத்து, பின்பிறந்தவனுக்குஉரிய முறைமையினின்று எனினும் அமையும். பி-ம்:—[1]நீங்க. [2]முழு. [3]காக்கிலன். (௧௦அ௭)

ரு.—பரதன்மொழியைக்கேட்டு முனிவர்கள் மனங்குளிர்தல்.

உரைத்த வாசகங் கேட்டலு முள்ளெழுந்
திரைத்த காத லிருந்தவ தோரக்கெலாங்
குரைத்த மேனியொ டுள்ளங் [1]குளிர்ந்தத
லரைத்த சாந்து[2]கொ [3]டப்பிய தென்னவே.

(இ - ள்.) உரைத்த-(இவ்வாறு பரதன்) சொன்ன, வாசகம்-வார்த்தையை, கேட்டலும் - கேட்டவளவிலே, உள் எழுந்து இரைத்த காதல் இருந்தவத்தோர்க்கு எலாம் - (ஸ்ரீராமவிஷயத்தில்) மனத்தில் தோன்றி மிக்குப் பொங்கிய அன்பையுடைய மிக்கதவத்தையுடையரான முனிவர்களெல்லோர்க்கும், குரைத்த மேனியொடு உள்ளம் - பூரித்த உடம்பும் மனமும், அரைத்த சாந்து கொடு அப்பியது என்ன-அரைத்த சந்தனத்தால் அப்பியது போல, குளிர்ந்தது - (தனித்தனி) குளிர்ச்சியடைந்தது; (எ - று.)—ஆல், ஏ - ஈற்றசைகள்.

தவத்தோர் - பரத்துவாசனும், அவனுடன்மேவிய விருத்தவேதியரும். சாந்து புறத்தைமாத்திரம் குளிர்விக்கும் பரதன்சொல்லோ உள்ளும்புறமும் குளிர்வித்தது; தென்பார் 'மேனியொடுள்ளஞ் சாந்து கொடப்பிய தென்னக் குளிர்ந்தது' என்றார். ஒலித்தலென்னும்பொருள்தரும் இரைத்தல் குரைத்தல் என்னும் வினைகள் - இங்கு இலக்கணையாயப் பிறிதுபொருளுணர்த்தின.

பி - ம் —[1]குளிர்ந்தவால். [2]கொண்டு. [3]அப்பிய. (௯௦அஅ)

சு.—பரதனை முனிவன் தன்னுறைவிடம் இட்டுக்கொண்டுபோய்ச் சேனைக்கு விருந்தமைப்பேனென்று ஓமஞ்செய்தல்

ஆய [1]காதலொ டையனைக் கொண்டுதன்
[2]றாய சாலை யுறைவிடந் துன்னினான்
மேய சேனைக் கமைப்பென விருந்தெனாத்
தீயி னாவுதி செங்கையி னீக்கினான்.

(இ ள்.) (பரத்துவாசன), ஆய காதலொடு-(அங்ஙனம் உடம்பும் உள்ளமும் குளிர) உண்டாகிய அன்புடனே, ஐயனை கொண்டு - பரதனை அழைத்துக்கொண்டு, தன் தூய சாலை உறைவு இடம் துன்னினான்-தனது பரிசுத்தமான பர்ணசாலையாகிய இருப்பிடத்தை யடைந்து, மேய சேனைக்கு விருந்து அமைப்பென எனா - 'வந்த (இப்பரதனுடைய)சேனைக்கு யான் விருந்துசெய்வேன்' என்று கருதி, (அதற்காக), செம் கையின் தீயின் ஆவுதி நீக்கினான் - சிவந்ததன்கைகளால் ஓமத்தீயில (சில) ஆகுதிகளைப் பெய்திட்டான்; (எ-று.)

அங்கியில் ஓமஞ்செய்தது ஆஹ்வாந[தேவர்களைக்கூப்பிடுவதான] மந்திரத்தை உச்சரிக்க, விசுவகருமா ஐந்துயோசனைதூரம் மேடுபள்ளமில்லாமற் சமமாகப் புற்றரைகளையும் அவரவர் தங்குவதற்கு ஏற்ப மாடமாளிகைகளையும் நிருமிக்க,யமன் குபேரன் வருணன் இந்திரன் சந்திரன் முதலியதேவர்களைத்

குளித்து ஓமஞ்செய்து பலவகை உணவுப்பொருள்களையும் ந்ருத்தகீதம் முதலியவற்றையும் பலவகையுபசாரங்களையுஞ் செய்யும் தேவமாதரையும் ஆங்கு வரச்செய்தனனென்ன முதனூலால் தெளிக. ஆவுதி-ஆஹுதி யென்னும் வடசொலின் திரிபு. இப்பாட்டின் நான்காமடிக்கு - நித்தியஹோமமுடித்தானென்று உரைப்பாருமுளர். பி ம்.—[1]காலையில். [2]தூயசரல், தூயதாய. [3]ஆக்கினன், ஒதகினன, ஒசசினன். சிலபிரதிகளில் 'தீயினுகுதிசசெல்வனுஞ் சிந்தித்தான' என்று நானகாமடி. (௧௦அகூ)

எ.—முனிவனது நினைவின்படி சுவர்க்கம் அங்குவர, சேனையோர் தம் முன்னை நிலைமைமறந்து பெருமகிழ்ச்சியில் மூழ்கியிருத்தல்.

துறந்த செல்வ னினைபத் துறக்கந்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது பல[1]சனர
பிறந்து வேறொ ருலகுபெற் றாரென
மறந்து [2]வைகினர் [3]முன்னைத்தம் வாழ்வெலாம்.

(இ-ள்.) துறந்த செல்வன் - (இருவகைப்பற்றுக்களையும்) விட்ட தவச்செல்வத்தையுடைய பரத்துவாசன, நினைய - (இங்ஙனம் ஆகுதிமுடித்து விருந்திட) நினைத்தவளவில,—துறக்கம் - சுவர்க்கலோகம், பறந்துவந்து படிந்தது-விரைந்துவந்து (அங்குச) சேர்ந்துநின்றது (நிற்கவே), பல சனர-(அச்சேனையிலுள்ள)பலசனங்களும், பிறந்து வேறு ஒர உலகு பெற்றார் என-மறுபிறப்பெடுத்து மற்றோருலகத்தை அடைந்தவர்போல.முன்னை தம வாழ்வு எலாம் மறந்து வைகினர்-முனபு இருந்த தமமுடைய வாழ்க்கைகளையெல்லாம மறந்து (ஆனந்தத்தில) நிலைநின்றார்கள்; (எ - று.)—தான்-அசை.

முனிவன் ஓமஞ்செய்து நினைத்தமாத்திரத்திற் சுவர்க்கலோகத்ததனவான உணவு முதலியயாவும அந்த ஆசசிரமததினிடம் வர, அவற்றைநுகர்ந்த சேனையிலுள்ளோர்யாவரும தாம வேறொருபிறவியைபடைந்து சுவர்க்கலோகத்தைச்சேர்ந்தாரையொத்துத் தம முன்னைநிலைமையைமறந்து பெருங்களிப்பில மூழ்கின ரென்பதாம. வேறோருலகு - துறக்கம். செல்வன்-தபோதனன.நினைய-சங்கற்பித்தமாத்திரத்தில. துறக்கம-இவ்வுலகத்தைத் துறந்து அடையும இட மெனக் காரணப்பெயர. பி-ம் —[1]சனம். [2]வைகுரா. [3]முன்னாத். (௧௦௯௦)

அ.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் பரதனுடைய சேனையோர் இன்பம் நுகர்ந்தவகையைத் தெரிவிக்கும்.

நந்த லில்லற [1]நந்தின ராமென
வந்த ரத்தி னரம்பைய ரன்பினர்
வந்து வந்தெதி [2]ரேத்தினர் மைந்தரை
யிந்து விறசுடர் கோயிலகொண் [3]டேகினார்.

(இ - ள்.) அந்தரத்தின் அரம்பையர் - விண்ணுலகத்தில்வாழ்கிற தேவ மாதர்கள், நந்தல் இல் அறம் நந்தினர் என - கெடுதலில்லாத தருமப் பயன் செழித்தவர்கள் இவரென்றுகருதி, மைந்தரை-(அசசேனையிலுள்ள) ஆடவர் களை, அன்பினர் - அன்புடையவர்களாய், எதிர வந்து வந்து ஏதநினர்-எதிர் கொண்டுவந்துவந்து கொண்டாடினவர்களாய், இந்துவின் சுடர கோயில் கொண்டு ஏகினா - சந்திரமண்டலமபோல விளங்குகிற (தமது) மாளிகைக்கு அழைததுககொண்டுபோனாகள்; (எ - று)—ஆம - அசை.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் ஒருதொடராய். அரமபையரால் சேனையி லுள்ள மாந்தா உபசரிக்கபபட்டமையைக கூறும. இமமையில் அறம்முற்றி மறுமையில் மேலுலகம புககவரை ஆதரிப்பதுபோல, பரதன் சேனையாரைத் தெய்வமகளிா உபசரிததன ரென்பாா, 'நந்தலில்லறம நந்தினாரென' என் றாா. கோயிலும் அஙகுததானே வநதிருகக, ஆஙகு அரமபையா கொணடே கினரென்க. நந்துதல்எனபது, கேடு வளாசசி என்ற இருபொருளையு முடை யது. மூன்றாமடியில, வந்து உவநது எனப் பிரிததலுமாம பி-ம் —[1]தநதனா. [2]ஏதநின. [3]எயதினா. (கஐகக)

கூ. நான நன்குரைத் தார்நளிா வானிடை
யான கங்கை [1]யருமபுன லாட்டினார்
[2]கான மாமணிக் கறபகந் தாஙகிய
வூன மின்மல ராடை யுடுத்தினா்.

(இ - ள்.) (தேவமாதா பரதனுடனவநத ஆடவாககு), நானம நன்கு உரைததாா - வாசனைப்பொடியை உடமபில நன்றாகததேபததாாகள; நளிா - குளிாநத, வானிடை ஆன கஙகை - ஆகாசததிற்பொருநதிய தேவகஙகாநதி யின், அரு புனல - கிடைததறகரிய நீரினால, ஆட்டினாா - ஸநாநஞ்செயவித தார்கள; கான-நறுமணஙகொணட, மா - பெரிய, மணி - அழகிய, கற்பகம - கலபகவிருக்ஷஙகள், தாஙகிய - ஏநதிநினற, ஊனம இல - குறறமிலலாத, மலா ஆடை-பூப்போலமெலலிய பட்டாடையையும, உடுததினாா—; (எ - று.)

இப்பாட்டிலுளள முற்றுககளை எசசப்பொருளனவாககியும உரைககலாம; அடுததகவியிலும் இப்படியே. நானம ஸ்நாநததுககுரிய வாசனைப் பூசசுக்கள் என்னவுமாம். [2]தானமாமணிகற்பகந்தாஙகியஎன்ற பாடததிற்கு-வணமைக்கு ணமுடைய சிறந்த சிநதாமணியும கலபகவிருக்ஷமும ஏநதிய எனறு உரைக கலாம.மலராடை-பூததொழிலைககொணட ஆடையென்றும,மலரையும ஆடை யையு மென்றும் உரைததலும உணடு. கான-கான் என்ற பகுதியினடியாப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெசசம. பி-ம்:—[1]அகன்புனல். (கஐகஉ)

கஐ. கொப்பி னின்று நுடங்குறு கொள்கையார்
செப்பொ னின்கல ராசி திருத்தினா
ரம்ப ரத்தி னரம்பைய [1]ரன்பொடு
முப்பர் [2]கோனுக ரினனமிழ் தூட்டினா.

(இ - ள்.) கொம்பின்-பூங்கொம்புபோல, நின்று நுடங்குறு-ஒல்கியொசிந்து நிற்கிற, கொள்கையார் - உடம்பின் தோற்றத்தை யுடையவர்களான, அம்பரத்தின் அரம்பையர் - விண்ணுலகத்துத் தேவமகளிர், (பரதனுடன் வந்த ஆடவர்க்கு), செம் பொன் இன் கலம் ராசி திருத்தினார்-சிவந்த பொன்னினாலாகிய கண்ணுக்கினிய ஆபரணங்களின் கூட்டத்தைத் திருத்தமாக அணிந்து, அன்பொடும - அன்புடனே, உம்பர் கோன் நுகர் இன் அமிழ்து ஊட்டினார் - தேவராசனான இந்திரன் உண்ணும் இனிய அமிருதம்போன்ற நற்சுவை யுணவை உண்பித்தார்கள்; (எ - று.)

அம்பரம் - வடசொல் ஆகாயம். கலம - உண்கலமெனினும் பொருந்தும். பி - ம்.—[1]அன்பினர். அன்னவர். [2]கோனகர். (௪0௬௫)

௧௧. அஞ்ச டுத்த வமளி யலத்தகப்
பஞ்ச டுத்த பரிபுரப் பல்லவ
நஞ்ச டுத்த நயனியர் நவ்வியிற்
றுஞ்ச வத்தனை மைந்தருந் துஞ்சினார்.

(இ - ள்.) அலத்தகம் பஞ்சு அடுத்த-செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற, பரிபுரம் பல்லவம் - சிலம்பணிியையணிந்த தளிர்போன்ற பாதங்களையும், நஞ்சு அடுத்த நயனியர்-விஷத்தையொத்த கண்களையுமுடைய தேவமகளிர், அஞ்சு அடுத்த அமளி - ஐந்துபொருள்களை புள்ளமைக்கப்பெற்ற படுக்கை மெத்தையிலே, நவ்வியின் துஞ்ச - பெணமான்களைப்போல (அருகிற்) படுக்க, அத்தனை மைந்தரும் துஞ்சினார் - (பரதன் சேனையிலுள்ள) ஆடவர்களனைவரும் நித்திரைசெய்தார்கள்; (எ - று.)

வந்த அந்த நஞ்சடுத்தநயனியரான தெய்வமகளிர் சேனையிலுள்ள ஆடவரைஎதிர் அங்குச் சமைத்தகோயிலினுட்கொண்டு. ஆட்டி ஆடையுடுத்துக் கலராசிதிருத்தி இன்னமிழ்தூட்டியபின் அஞ்சடுத்த அமளிபள்ளியில்துஞ்ச, மைந்தரும் அம்மகளிரோடு இனிதுஉறங்கினரென்க. எனவே, "நந்தலில" என்ற பாடல முதல் இந்தப்பாடல்வரையில் ஒருதொடராகும். 'அஞ்சடுத்த வமளி நயனியர்துஞ்ச' என்று போகநுகர்ந்தமையைக் குறிப்பித்தவாறு. அஞ்சு-ஐந்து என்பதன் போலி. அஞ்சடுத்த அமளி-பஞ்சசயனமெனவும்படும்; அன்னத்தூவி, இலவம்பஞ்சு, செம்பஞ்சு, மயில்தூவி, வெண்பஞ்சு என்னும் இவ்வைந்து பொருளாற் செய்யப்பட்ட மெத்தை "சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சுசேணம் முறுதூவி சய்யை யோரைந்து" என்றார் முன்னோரும். இனி, திருப்பாவையில, "மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தின்மேலேறி" என்ற விடத்து, பஞ்சவிதமான படுக்கையாவது - அழகு குளிர்த்தி மார்த்தவம் பரிமளம் தாவள்யம ஆக இவை; அஞ்சு உருவிட்டுசெய்த படுக்கையென்றுமாம்' என்று ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான மிட்டருளியிருத்தல் காணக. அலத்தகம்=அலக்தகம்: வடசொல்; செம்பஞ்சென்று பொருள்.

பின்னே 'பஞ்சு' என வருதலால், இங்கு அலத்தகம் என்றது-செம்மைமாத் திரத்தை யுணர்த்தும். அலத்தகப்பஞ்சடுத்த, பரிபுரம்-உபமேயத்துக்கு ஏற்ற அடைமொழிகள். கண்ணுக்கு நஞ்சு உவமை-கருமைக்கும், ஆசைநோயால் துன்பம்விளைத்தற்குமென்க. நயனியர்-அவரவர்க்குரியமனைவியராகிய மானிட மகளிருமாம். (௧0௯௪)

கஉ. ஏந்து செல்வத் திமையவ ராமெனக்
கூந்தற் ¹றெய்வ மகளிர்கொண் டாடினார்
வேந்த ராதி சிவிகையின் வீங்குதோண்
மாந்தர் காறும் ²வரிசை வழாமலே.

(இ - ள்.) வேந்தர் ஆதி - (அச்சேனையிலுள்ள) அரசர்முதலாக, சிவிகையின் வீங்கு தோள் மாந்தர் காறும்-தண்டிகை சுமத்தலால் வீங்கிய தோளை யுடைய மனிதர்க ளிறுதியாக [எல்லோரையும்], வரிசை வழாமல்-முறைமை தவறாமல், கூந்தல் தெய்வம் மகளிர்-கூந்தலழகையுடைய தேவமாதர், ஏந்து செல்வத்து இமையவர் ஆம் என - மிக்க செல்வத்தையுடைய தேவர்களைக் கொண்டாடுவதுபோல, கொண்டாடினார்-பாராட்டி யுபசரித்தார்கள்; (எ-று.)

கீழ்ச்செய்யுள்வரை நான்குசெய்யுளால் சேனையிலுள்ளார் இன்பம்நுகர்ந்தவகையை விரித்துக்கூறிய கவி. இச்செய்யுளால், அங்ஙனம் இன்பம் நுகர்ந்தவர் இன்னார் இனையாரென்பதின்றி மேலோர்முதல் கீழோர்காறும் ஒருங்கேயாவரெனக் காட்டுகின்றார்; "சிவிகை, பொறுத்தானோடூர்ந்தானிடை" எனத் திருக்குறளிலும் சிவிகைகாவுவாரைக் கீழ்மைக்கு எடுத்துக் கூறியவாறு உணர்க. உத்தமஅங்கமாகிய தலையின் மயிரழகை எடுத்துக் கூறியது - மற்றையவயவங்களின் அழகுக்கும் உபலக்ஷணம்; 'குஞ்சியழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்,' "மயிரவனப்பும் கண்கவருமாயின் வனப்பும்" எனப் பிறவிடங்களிலும் மயிர்முடியழகு தலைமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. வீங்குதோள் - தழும்பேறிய தோள். இமையவர் - கண் இமையாதவர் இமையில (மூடாமையாகிய) விசேடமுடையவர்; இமயமலையில் வாழ்பவர். பி - ம் — ¹ஏழை. ²அவரின். (௧0௯௫)

கங. ¹மாதர் யாவரும் வானவர் தேவியர்
கோதில செல்வத்து வைகினர் கொவ்வைவாய்த்
தீதில ²செல்வ மடந்தையர் சேடியர்
தாதி மாரெனத் தம்பணி கேட்பவே.

(இ - ள்) கொவ்வை வாய்-கோவைப்பழம்போற்சிவந்த வாயையுடைய, தீது இல் செல்வம் மடந்தையர் - குற்றமில்லாத செல்வச் சிறப்பையுடைய தேவமாதர், சேடியர் தாதிமார் என-தோழிகளும் வேலைக்காரிகளும் போல, தம் பணி கேட்ப - தமது கட்டளைகளைக்கேட்டு அவ்வாறே யொழுக, மாதர் யாவர்உம்-(பரதனுடன்வந்த) மகளிரெல்லோரும், வானவர் தேவியர் கோது இல் செல்வத்து வைகினர்-தேவமகளிர்க்கு உரிய குற்றமில்லாத போகத்தில் தங்கினார்கள்; (எ - று.)

இவ் ஐந்துகவிகளால் மைந்தர் துறக்கவின்பம் நுகர்ந்தமையைக் கூறிய கவி, இதனால், பரதனுடன்சென்ற மகளிர் சுவர்க்கலோகபோகம் அனுபவித்தமையைக கூறுகின்றார். பி-ம்'—[1]மாதரியாவரும், மாந்தரியாவரும். [2]தெய்வ, தேவர். பலபிரதிகளில் "நரகதர்க்கு" (கசு) என்று தொடங்கும் பாடலுக்குப்பின் இந்தசெய்யுள் உள்ளது. (கOகசு)

கச நந்த நந்த வனங்களி னுண்மலர்க்
கந்த முந்திய கற்பகக் [1]காவினின்
றந்தா வந்தென வந்தன கைதர
மந்த [2]மந்த [3]மணந்தது வாடையே.

(இ-ள்.) நந்தவனங்களின-(அங்குப் பல) பூந்தோட்டங்களாக அமைந்த, நாள் மலர கந்தம உந்திய கற்பகம காவினினறு-அன்றலர்ந்த பூக்களின் பரிமளம பெருகுமபடி செழித்துள்ள கற்பகச்சோலையினின்று, அந்தி தன் கை தர - அந்திமாலைப்பொழுது (தன) கைகொடுத்து உதவ, அந்தா வந்து என - குருடா (தள்ளாடி மெலல) வந்தாற்போல,வாடை - தென்றற்காற்று, மந்தம் மந்தம மணந்தது - மெலலமெல்ல மணமவீசிவந்தது; (எ - று.)

அந்திப்பொழுதில் இளந்தென்றற்காற்று மெல்லமெல்ல வீசியது, அந்திப்பொழுது கைகொடுத்து அழைத்துவரக குருடா மெல்லமெல்லவந்தாற்போன்றது என வருணித்தாா; தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. இரண்டாம் அடியில், உந்திய எனப்பிரித்து - வீசிய எனினுமாம. நந்தவனம், கந்தம, அந்தா. மந்தமந்தம் - வடசொற்கள். நந்தவனம் - மகிழ்ச்சியைத்தருஞ் சோலை. கற்பகம=கல்பகம்; வேண்டுவோாககு வேண்டினபொருள்களைக கற்பிப்பது; கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். அந்தி-ஸந்த்யா என்னும வடசொல்லின் திரிபு; இது - இங்கே, சிறப்பாய, மாலைசசந்தியை உணர்த்திற்று. மந்தம் மந்தம் - அடுக்கு, மிகுதிபற்றியது. வாடை - வடககிற்செல்வது' எனவே, தென்றல். பி - ம் —[1]காவினில். [2]முந்த. [3]நடந்தது. (கOகஎ)

கரு மான்ற ளிக்குல [1]நன்மதம் [2]வந்துணத்
தேன்ற ளிர்த்த கவளமுஞ் [3]செங்கதிர்
கான்ற நெற்றழைக் கற்றையுங் கர்பக
[4]மீன்ற ளிக்க நுகர்ந்தன [5]யானையே.

(இ - ள்.) தேன் தளிர்தத - தேனை மிகுதியாகக்கலக்கப்பெற்ற, கவளம் உம் - உணவுத்திரளையையும, செம கதிா கான்ற நெல் தழை கற்றைஉம் - சிவந்தகதிாகளையீன்ற செந்நெற்பயிாத்தழைகளின் தொகுதியையும், கற்பகம் - கலபசதருக்கள, ஈன்று அளிகக - உண்டாககிககொடுக்க, (அவற்றை), யானை - யானைகள், அளி குலம வந்து நல் மதம் மான்று உண - வண்டுக்கூட்டங்கள்வந்து (தமது) சிறந்தமதநீரைப் பருகி மயககமுடையனவாக, நுகர்ந்தன - (தாம்) உண்டன; (எ - று.)

இதுவரை ஆடவரும் மகளிரும் இனிது உண்டுசுகித்ததைக் கூறிய கவி, இச்செய்யுளாலும் அடுத்த செய்யுளாலும அஃறிணையான யானைகளும் குதிரைகளும் உண்டு சுகித்தமையைக் கூறுகின்றார். மான்றுஉண = உண்டு மால: விகுதிபிரித்துக்கூட்டல். மான்று - மால் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம கபளம-வடசொல.பி-ம்:—[1]மான்மதம. [2]வந்துறத். [3]செந்தளிர். [4]ஆன்று. [5]ஆனையே. (௧௦௧அ)

௧௬. [1]நரக தாக்கற [2]நல்கு நலத்தநீர்
கரக தக்கரி கா[3]னிமிரத் துண்டன
மரக தத்தின் கொழுந்தென வார்ந்தபுல்
குரக தத்தின் குழாங்களுங் கொண்டவே.

(இ-ள்.) நரகம் தாககு அற-(தன்னில் மூழ்கினவாககு) நரககொடுமை நீங்க, நல்கும்-உதவுகிற, நலதத-நன்மையையுடைய, நீர்-(தேவகஙகாநதியின்) நீரை, கரம் கதம கரி - துதிககையையும கோபத்தையுமுடைய யானைகள், கால் நிமிரதது உணடன - கால்களை நிமிர்வைததுநின்று பருகின; மரகதத்தின் கொழுந்து என - மரகதரத்தினததின் இள வொளிபோல, வாாந்த - (மிகப்பசுமையாய் அஙகுநீணடு) வளாந்த, புல-புற்களை, குரகததின் குழாங்கள்உம் கொணட-குதிரைககூட்டஙகளும உட்கொணடன; (எ - று.)

தாககு - தருககு என்பதன் விகாரம. இனி, நரகு அதாககு அறம் நல்கும் எனப் பிரிதது, நரகவழிககுத்தடையாக நல்வினையை விளககிற எனக் கொளளலுமாம்; அதா-அருநெறி. கரம என அடைமொழி வந்ததனல், கரி என்றது - காரணஙகருதாது வாளா பெயராய நினறது. பி ம்:—[1]நரகதற்கு. [2]நல்கின நீததநீா. [3]நிமிாநது. (௭௦௧௧)

௧௭.—பரதனது அப்போதைய நிலை

இன்ன ரின்னணம் யாவரு மிந்திரன்
றன்னு போகஙக டுயத்தனா தோன்றறு
னன்ன காயுங் கிழங்கு [1]முண் டபபகல
பொன்னின் மேனி பொடியுறப போககினுன்.

(இ-ள்.) யாவாஉம-எல்லோரும, இன்னா - இததன்மையராய், இன்னணம்-இவ்வாறு, இநதிரன தனனு போகஙகள் - தேவேந்திரனுக்குப்பொருந்திய இன்பஙகளை, துயததனா - அனுபவிததாாகள்; தோன்றல் - பரதன், தான்—,அன்ன காய்உம கிழஙகுஉம் உணடு-அததன்மையனவான காய்களையும் கிழஙகுகளையும புசிதது, பொன்னின் மேனி பொடிஉற-(தனது)பொன் போலரிய திருமேனி புழுதியிலே பொருந்த [வெறுந்தரையிற் படுதது], அ பகல் போக்கினுன்-அததினதஸைதக கழிததான்; (எ - று.)

இப்பாட்டின் பிநதினவாககியததால், இராமவிரகததாற் சோகமுற்ற பரதனது தவறுதவிரதவொழுக்கம் விளககப்பட்டது. பரதனது நிலையைப் பரீட்சிததற்காகவும் அவனதுமனநிலையைத திடபபடுததற்காகவும் பரத்து

வாசமுனிவன் ராஜோபசாரத்தினும் மேம்பட்டு உபசரிக்கவும் பரதன் எதையும் அங்கீகரியாமல் முனிவாசிலையை மேற்கொண்டிருந்தனனென்க. அன்ன-கற்பக தருக்களால் அளிக்கப்பட்ட தெய்வத்தன்மையுடைய என்றபடி. இராமபிரான் வந்தபோது அவனுக்கு முனிவர்க்குரிய உணவுகளையுதவிய பரத்துவாசன் பரதனுடன் வந்தோர்க்கெல்லாம் இங்ஙனம் பெருவிருந்து அளித்து மகிழ்வித்ததனால், பகவானது அடியாரை [பாகவதரை] உபசரித்தலால், பகவானது திருவுள்ளம் உவப்படையுமென்ற நூற்கொள்கையை வெளியிட்டானென்க. பி - ம்.—[1]கொண்டு (௧௧௦௦)

௧அ.—சூரியன் உதித்தல்.

நீல [1]வல்லிரு ணீங்கலு [2]நீங்குமம்
மூல மில்கன விறறிரு [3]முற்றுற
[4]வேலு நல்வினை துய்ப்பவாக் கீறுசெல்
கால மென்னக் கதிரவன் றோன்றினான்.

(இ - ள்.) நீலம் - நீலநிறமுள்ள, வல - வலிய [நீக்குதற்கரிய], இருள்—, நீங்கலும் நீங்கியவளவிலே, நீங்கும் நீங்கிவிடுகிற, மூலம் இல் கனவில்-ஆதாரமில்லாத கனப்போல, அ திரு முற்றுற - (பரதனுடன்வந்தார் அனுபவித்த) அச்செல்வப்போகம் முடிந்துவிட, ஏலும் நல் வினை துய்ப்பவாக்கு ஈறு செல் காலம் என்ன - பொருந்தினபுண்ணியப்பயனை அனுபவிப்பவர்க்குவருகிற அவ்வனுபவமுடிவுகாலம்போல, கதிரவன் தோன்றினன் - சூரியன் உதித்தான்; (எ - று.)

கங்குற்பொழுது நீங்கக் கதிரவன் தோன்றியவளவிலே. முன்பு முனிவனது ஆற்றலாலுண்டான தேவபோகமெல்லாம் கனத்தோற்றம்போலவொழிந்தன என்பதாம். சூரியோதயகாலம் அவ்வினபநுகாச்சிக்கு முடிவுகாலமானதனால், அதனை 'ஏலுநல்வினை துய்ப்பவாக் கீறுசெல் காலம்' என்றார். மூலம் இல்கனவு - தோற்றத்திற்காணப்படும் பொருள்கள் மெய்ம்மையாக நிலைபெறாது பொய்ம்மைப்பட்டொழியுங் கனவு. முற்றுற - நீங்கவென்றபடி. பி-ம். —[1]நல். [2]நீங்குறும். [3]முந்துற, முற்றுறல். [4]ஏல. (௧௧௦௧)

௧௧. ஆறி நின்றற [1]மாற்றலர் வாழ்வெனப்
பாறி வீந்தது செல்வம பரிந்திலா
தேறி முந்தைத்தஞ் சிந்தைய ராயினார்
மாறி வந்து [2]பிறந்தன்ன மாட்சியார்.

(இ - ள்.) ஆறி நின்று - (மனமொழிமெய்கள்) அடங்கிநின்று, அறம் - தருமத்தை, ஆற்றலா (கடைபோகச்செய்யாதவர்களுடைய, வாழ்வு என-(மறுமையுலகத்துச்)செல்வபோகம்(இடையில அழிதல்)போல, செல்வம் பாறி வீந்தது-(பரதனுடன்வந்தார் அனுபவித்த)செல்வம் நிலைகெட்டொழிந்தது; (பின் அச்சேனைச்சனங்கள்), மாறி வந்து பிறந்து அன்ன மாட்சியார்-(தேவசரீரம்)

நீங்கி (மண்ணுலகத்தில்) வந்துபிறந்தாற்போன்ற தன்மையையுடையவர்க ளாய், பரிந்திலர் தேறி - (அப்போகநீககததைக் குறித்து) வருந்தாது மனந் தெளிந்து, முந்தை தம் சிந்தையர் ஆயினா - முன்புதமக்குள்ள எண்ணத்தை யுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

கீழ் எழாஙகவியில், "பல்சனாபிறந்துவேறே ருலகு பெற்றாரென, மறந்துவைகினா முன்னைத்தம்வாழ்வெலாம்" என்று கூறிய நிலைமை பின்பு மாறியதன்மையை இஙகுக குறிததா. ஆறிநின்று - இந்நல்வினை போது மென்று நிறுததிவிடாமல பொறுததுநின்று என்றுங கொள்ளலாம். பி-ம்:— [1]ஆற்றலன. [2]பரிததிலா. [3]பிறநதன. (ககo௨)

வேறு

உo —சேனை புறப்பட்டுப் பாலைவனஞ்சேர்தல்.

காலை[1]யன் றெழுந்தது [2]கண்டு வானவர்
வேலையன [3]றனிகமே யென்று [4]விமமறச்
சோலையுங் கிரிகளுஞ் சுண்ண [5]மாயெழப்
பாலைசென றடைந்தது பரதன் சேனையே.

(இ - ள்.) அன்று காலை - அந்நாளுதயததில், (சேனையாவும), எழுந் தது கணடு - துயிலொழிந்துபுறபபட்டுச செலலுநதன்மையைப பாரததுவான வா - தேவாகள, 'வேலை அன்று - இது) கடலன்று, அனிகமே-சேனையே', என்று - என்று நிசசயிதது, விமமு அற - (தாம கொணடிருநத) ஐயம நீஙக, பரதன் சேனை —, சோலைஉம கிரிகளஉம சுணணம ஆய எழ - (வழியிடை யுளள) சோலைகளும மலைகளும புழுதியாய மேலெழுமபடி, (அவற்றைப் பொடிசெயதுகொணடு), பாலை சென்று அடைநதது (அபபால) பாலைவனத தைப் போய்சசோநதது; (எ - று.)—பி - ம் —[1]என்று [2]கணட. [3]அனீகமே. [4]விம்முறச. [5]ஆயபுற. (ககoந)

உக.—அப்போழுது பாலைநிலத்தின்கொடுமை தோன்றத தன்மையை இதுமுதல் மூன்றுபாடல்களிற் கூறுகிறார்.

எழுந்தது துகளதி னெரியும் வெயயவ
னழுந்தின னவிபபருமவெம்மை [1]யாறினன்
பொழிந்தன கரிமதம பொடிவெங் கானக
மிழிந்தன [2]வழிநடந் தேறொ ணாமையே.

(இ - ள்.) எழுநதது துகளதின அழுநதினன் - (சேனைகள் செல்லுத லால்) மேலெழுந்த புழுதியில மறைநதவனாய, எரியும வெய்யவன் - கொதிக் குந் தன்மையுள்ள சூரியன், அவிப்பு அரு வெமமை ஆறினன் - தணித்தற் கரிய வெப்பந்தணிந்தா ; கரி பொழிந்தன மதம் - யானைகள் சொரிந்தன வான மதசலஙகள், வழி நடந்து ஏறு ஒணாமை - வழிநடந்துசெல்லவொண் ணாதபடி [வழுக்கலுண்டாமபடி], பொடி வெம் கானகம் இழிந்தன - புழுதி களையுடைய வெவ்விய அப்பாலைவனததிற் பெருகின; (எ - று.)

எரிக்குஞ் சூரியன் புழுதியில் மறைய, அக்கதிரவன் காய்ந்ததனால் வெம்மையடைந்த பூமி குளிரும்படி யானைகளின்மதநீர் பெருகிப் புழுதி மண்ணைச் சேறாக்கிற் றென்க. பி - ம் —[1] ஆற்றினன். [2] அடிநடந்து. (ககoச)

உஉ. [1]வடியுடை யயிற்படை மன்னர் வெண்குடை
செடி[2]யுடை நெடுநிழல் [3]செய்த தீப்[4]பொதி
படி[2]யுடைய பர[5]லுறைப பாலை மேலுயர்
கொடி[2]யுடைய பந்தரிற் குளிர்ந்த தெங்குமே.

(இ - ள்.) வடி உடை - கூர்மையையுடைய, அயில் படை - வேலாயுதத்தையுடைய, மன்னர் - அரசர்களது, வெள் குடை - வெண்ணிறமான குடைகள், செடி உடை நெடு நிழல் செய்த - மரங்களினுடைய நீண்ட நிழல் போன்ற நிழலைச் செய்தன (ஆதலால்), தீ பொதி படி உடை பரல்உறை பாலை - அனலின்தன்மை நிறைந்த இடத்தையுடையதும் பருக்கைக்கற்கள் உறுத்துந்தன்மையதுமாகிய அப்பாலைவனம், மேல் உயர் கொடி உடை பந்தரின் - மேலேஉயர்ந்துபடர்ந்த கொடிகளையுடைய பந்தல்போல, எங்கும் குளிர்ந்தது - எவ்விடமும் குளிர்ச்சிபெற்றது; (எ - று.)

மன்னர்வெண்குடை நிழல்செய்யப் பாலைவனம் எங்கும் பந்தரிட்டாற் போற் குளிர்ந்திருந்த தென்க. கொடிப்பந்தர்-படர்கொடிகளாலமைந்த பந்தல்; வடமொழியில 'லதாகருஹம்' எனப்படும். இனி, 'மேலுயர்கொடியுடைப்பந்தரின்' என்பதற்கு - மேலேஉயர்ந்த துவசங்களாலாகிய பந்தலினால் என்று உரைப்பினும் அமையும். பந்தர் - இறுதிப்போலி. பி - ம்:—[1]வடிவுடை. [2]மிடை. [3]செய்ய. [4]பொறி. [5]உடைய. (ககoரு)

உக. பெருகிய செல்வநீ பிடிபென் றுள்வயிற்
[1]றிருகிய சீற்றத்தாற் [2]செம்மை யாய்நிறங்
கருகிய வண்ணலைக் கண்டு காதலி
[3]னுருகிய தளிர்த்தன வுலவை யீட்டமே.

(இ - ள்.) 'பெருகிய செல்வம் - மிக்க அரசாட்சிச்செல்வத்தை, நீ பிடி - நீ ஏற்றுக்கொள்', என்றுள்வயின் - என்று (தன்னை நோக்கிக்) கூறின தாயாகிய கைகேயியினிடத்தில், திருகிய சீற்றத்தால் - மனமமாறுபட்டதனாலான கோபத்தினால், செம்மை ஆய - முகம்சிவந்து, நிறம் கருகிய - திருமேனி நிறம் (இயல்பிற்) கறுத்துள்ள, அண்ணலை - பரதனை, கண்டு - பார்த்து, காதலின் - (அவன்பாற்கொண்ட) அன்பினால், உருகிய - நெகிழ்ந்தவையாய், உலவை ஈட்டம் - (பாலைவனத்திற்) பட்டுப்போன மரங்களின் தொகுதிகள், தளிர்த்தன - துளிர்த்துச்செழித்தன: (எ - று.)

அப்பொழுதைய பரதனதுநிலைமை மரங்களும் இரங்கும்வகையிருந்தது என்பது, இதனாற் போதரும்; கீழ் "தாவரசங்கமமென்னுந் தன்மைய,

யாவையுமிரங்கிட...எய்தினான்" என்றும், "கற்கனியக் கனிகின்ற தூய ர்ான்" என்றும் வந்தன காண்க. பி-ம்.—[1]திருகினசிற்றததான். [2]செம்மை யானிறம், செம்மைசேருளம், செம்மையாமுளம். [3]உருகின. (கக0சு)

உச —பரதனுடன்வந்தசேனை பாலையை எளிதிற் கடந்து சித்திரகூடஞ் சேர்தல்.

வன்றெறு பாலையை மருத மாமெனச்
சென்றது சித்திர கூடஞ் [1]சேர்ந்ததா
லொன்றுரைத் துயிரினு மொழுக்க நன்றெனப்
[2]பொன்றிய புரவலன் பொருவில சேனையே.

(இ - ள்.) உயிரின் உம ஒழுக்கம் நன்று என - உயிரைக்காட்டிலும் நல்லொழுக்கமே சிறந்ததென்று கருதி, ஒன்று உரைத்து பொன்றிய - சத்திய மொன்றையே பேசி யிறந்த, புரவலன் - சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியினது, பொருவு இல சேனை - ஒப்பில்லாத சேனை,—வல் - கொடிய, தெறு - (தன்னிடஞ் சேர்ந்தாரை) வருத்துந்தன்மையுள்ள, பாலையை-பாலை நிலத்தை, மருதம் ஆம் என (மேற்கூறியவாறு நீருநிழலும் பெற்றுகுளிர்ந்ததனால்) மருதநிலத்தைப்போல, சென்றது-எளிதிற் கடந்துசென்று, சித்திர கூடம் சேர்ந்தது - சித்திரகூடபருவதத்தை யடைந்தது; (எ - று.)

பாலைவனத்தை மருதத்தினின்றி எளிதிற் கடந்ததென்பார் 'பாலையை மருதமாமெனச் சென்றது' என்றார். மருதம்ஆம்என-மருதநிலமென்னுமாறு (செய்து) என்றலுமுண்டு. மருதம் - நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் "ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலா னொழுக்க முயிரினு மோம்பப் படும்" என்பவாதலால், 'உயிரினுமொழுக்க நன்று' எனப்பட்டது உயிர் எல்லாப்பொருளினுஞ்சிறந்ததாயினும் ஒழுக்கமிருந்தாலன்றி இம்மை மறுமை வீடுகளிற் பயன்பெறாமையால், உயிரினும் ஒழுக்கம் நன்றாயிற்று. பி - ம் —[1]சேர்ந்தது, சேர்ந்தவால். [2]பொன்றின. (கக0எ)

உரு.—இதுவும் மேற்கவியும் - தூசிகம்: ஆரவாரத்தைக்கேட்டு இளையபெருமாள் மலைச்சிகரத்தின்மீதுஏறிச் சேனாசமுத்திரத்தை நோக்குதலைக் கூறும்.

தூளியின் படலையுந் [1]துரகந் தேரொடு
மூளிருஞ் சினக்கரி முழங்கு மோதையு
[2]மாளிருங் [3]குழுவின ராா வாரமுங்
கோளிரும் படையிதென் றுணரக் கூறவே.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் சேனை சேர்ந்தபொழுது), தூளியின் படலைஉம் - (மேலெழுந்த) புழுதியின்திரளும், துரகம் தேரொடு மூள் இரு சினம் கரி முழங்கும் ஓதைஉம் - குதிரைகளும் தேர்களும் அடங்காதெழுகிற பெருங் கோபத்தையுடைய யானைகளும் ஒலிக்கிற முழக்கமும், இரு ஆள் குழுவினர்

ஆரவாரம்உம் - பெரியகாலாட்களின் கூட்டத்தாருடைய பேரொலியும்,இது கோள் இரு படை என்று - 'இது வலிமையையுடைய பெரிய சேனை (வருவது)' என்று, உணர கூற-(முன்னே) அறியும்படி சொல்ல,—(எ - று.)— 'இளையவன் எழுந்தனன்' என வருங் கவியோடு இயையும்.

தூளிப்படலமும் ஆரவாரமும் சேனை வருவதுஎன்று ஊகித்தறிய ஏதுவாயிருந்தனவென்க. படலை - படலமென்னும் வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. பி-ம்.—[1]துரகதநோதையும், துரகதத்தேரொடு, துரகதத்தோசையும். [2]ஆளியின். [3]குழுவினோ. (கக0அ)

உகூ. எழுந்தன னிளையவ னேறி னானிலங்
கொழுந்துயர்ந் தனையதோர் [1]நெடிய குன்றின்மேற்
செழுந்திரைப் [2]பரவையைச் சிறுமை [3]பேசிய
கழுந்துடை வரிசிலைக் கடலை நோக்கினான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் படையெழுச்சியைக் குறிப்பாலுணர்ந்தவளவில்), இளையவன் - இலக்குமணன், எழுந்தனன் - எழுந்து,—நிலம் கொழுந்து உயர்ந்து அனையது - நிலவுலகம் கொழுந்துவிட்டு உயர்ந்தாற்போன்றதான, ஓர் - ஒப்பற்ற, நெடிய குன்றின்மேல் - பெரிய அம்மலைச்சிகரத்தின்மேல், ஏறினான் - ஏறி,—செழு திரை பரவையை - செழித்த அலைகளையுடைய கடலை, சிறுமை பேசிய-சிறியதாகச் சொல்லத்தக்க, கழுந்து உடை வரி சிலை கடலை - வலிமைமிக்க கட்டமைந்த வில்லையேந்திய சேனாசமுத்திரத்தை, நோக்கினான் - பார்த்தான்; (எ - று.)

இளையவன் - இளையபெருமாள். கழுந்து - வலிமையாதலை "கழுந்தராயுனகழல்பணியாதவர்" என்றவிடத்துங் காண்க. "கழுந்தோடும் வரிசிலைக் கைக் கடற்றானை" என்றார் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தும். கழுந்து - உறுதியுமாம். இனி, கழுந்து - (வில்லின்) தண்டுமாம். 'கழுந்து - கையிலேந்துதலால் தேய்ந்து வழுவழுப்படைதல்' என்பாரும் உளர். பி-ம்.—[1]நெடியன். [2]பரவையும். [3]செய்தவக, செய்திடுங, எய்தவிக. (கக0க)

உஎ.—இதுவும் மேற்கவியும் - தூரகச் சேனையைக்கண்ட இலட்சுமணன் பரதனே கானிலும் போர்செய்யவருகின்றானென்று கருதிச் சீற்றங்கொண்டு அதனை இராமபிரானிடம் தெரிவித்தலைக் கூறும்.

பரதனிப் படைகொடு பார்[1]கொண் டாண் மறங்
கருதிபுட் கிடந்ததோர் கறுவு [2]காதலால
விரதமுற் றிருந்தவன மேல்வந் தா[3]னிது
சரதமற் றிலதெனத் தழங்கு சீற்றத்தான்.

(இ-ள்.) (நோக்கிய இலக்குமணன்), 'பார் கொண்டு-பூமிமுழுவதையும் (என்றும் தன்னுடையதாகக்க)க்கொண்டு, ஆள் - (தான்) அரசாளவேண்டுமென்ற, மறம்-கொடியதொழிலை, கருதி-எண்ணி, உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு

காதலால் - மனத்திலடங்கிக்கிடந்ததொரு கறுவோடுகூடிய பேராசையால், பரதன்—, இ படை கொடு - இந்தச்சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு, விரதம் உற்று இருந்தவன் மேல் வந்தான - (பிதிருவாக்கிய பரிபாலனமாகிய) விரதத்தைப் பொருந்தியுள்ள இராமன்மேல் (போருக்கு எழுந்து) வந்தான்: இது சரதம் - இது உண்மையாம்; மற்று இலது-வேறொன்றுமில்லை,' என-என்று எண்ணி, தழங்கு சீற்றத்தான் - மிக்க கோபமுடையவனாய்,—(எ - று.)— 'குதித்தனன்' என வருங் கவியோடு தொடரும்.

தாய்வேண்டிய வரத்தாற் பதினான்குவருஷகாலம் கிடைத்த அரசாட்சி போதாதென்று பரதன் அதிருப்திப்பட்டுச் சேனையோடு வளைந்து போர் செய்து இராமனை வென்று அவனரசு கைக்கொண்டு என்றும் ஆளக்கருதி இங்குவந்தனன் என்றபடி. இனிப் பார் கொண்டாள மறம் கருதி என எடுத்து, (இராமனது) அரசியலைக் கவர்ந்துகொண்ட கைகேயியின் கொடுமையையே தானும் உட்கொண்டு என்றுமாம். கறு - உள்ளே தணியாத கோபம்; உ - சாரியை. பி ம்:—[1]கொண்டான. [2]காதலான. [3]இதிற். (கககo)

உ௲. குதித்தனன் பாரிடைக் குவடு நீறெழ
மிதித்தன னிராமனை விரைவி னெய்தினான்
மதித்திலன் பரதனின் மேலவந் தான்[1]மதிற்
பதிப்பெருஞ் சேனையின் பரப்பி னானென்றான்.

(இ - ள்) (இங்ஙனம் எண்ணிச் சீறி இலக்குமணன்), குவடு நீறு எழ மிதித்தனன் - அம்மலைச்சிகரம் பொடிபடும்படி (கொடியவிசையோடு) மிதித்து, பாரிடை குதித்தனன் - கீழே குதித்து, விரைவின் இராமனை எய்தினான் - விரைவாகவந்து இராமனை அடைந்து. (அவனைநோக்கி), 'பரதன்—, மதித்திலன்-(உனது பெருமையைச் சிறிதும்) மதிக்காமல், மதில் பதி பெரு சேனையின் பரப்பினான்-மதில்சூழ்ந்த அயோத்திநகரத்திலுள்ள பெரியசேனையின் தொகுதியையுடையவனாய், நின்மேல வந்தான்-உன்மேல் (போருக்கு) வந்தான்', என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

பரப்பினான - பரப்பினனுடனே என்றுமாம். பி·ம்·—[1]மதிட், இதின். [2]எஞ. ஒருபிரதியில இப்பாடல் காணப்படவில்லை. (கககக)

௨௬.—அப்போது இலட்சுமணன் யுத்தசன்னத்தனாய் இராமனிடம் கூறத்தொடங்குதல்.

கட்டினன் சுரிகையுங் கழலும் பல்கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன் கவசம் பூட்டமைத்
திட்டனன் னெடுத்தனன் வரிவி லேந்தலைத்
தொட்டடி வணங்கினின் றினைய [1]சொல்லினான்.

(இ - ள்.) (என்றுகூறியதுமன்றி இலக்குமணன்), சுரிகைஉம் கழல்உம் கட்டினன்-(இடையில்) உடைவாளையும் (பாதத்தில்) வீரக்கழலையும் கட்டிக்

கொண்டு, பல் கணை புட்டிலும் பொறுத்தனன்-பல அம்புகளையுடைய (அம் பறாத்) தூணியையும் தாங்கி, கவசம் பூட்டு அமைத்திட்டனன் - போர்க் கவசத்தை (உடம்பிற்) பூட்டிக்கொண்டு, வரி வில் எடுத்தனன்-கட்டமைந்த வில்லை (க் கையில்) எடுத்துக்கொண்டு, ஏந்தலை அடி தொட்டு வணங்கி நின்று-இராமபிரானைத் திருவடிதொட்டு நமஸ்கரித்து (எழுந்து) நின்று, இனைய சொல்லினன் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னான்; (எ-று.)—அவற்றை மேற் பன்னிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

ஏந்தல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; உயர்ந்தவனென்று காரணப்பொருள்: தொழிலாகுபெயரென்றாவது, அல் - கருத்தாப்பொருள்விகுதியென்றாவது இலக்கணங் கூறுக. தொடுதல் - கைகளாற் பரிசித்தல். பி-ம் —[1]சொல்லுவான். (ககசஉ)

## ருo—இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர் இளையபெருமாள் வீரவாதமாகக் கூறுவன.

இருமையு [1]மிழந்தவப் பரத னேந்துதோட்
பருமையு [2]மன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையு [3]நின்னொரு பின்பு [4]வந்தவென்
னொருமையுங் கண் [5]டினி யுவத்தி யுள்ளநீ.

(இ - ள்.) இருமைஉம் இழந்த - இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டின் இன்பங்களையும் ஒருங்கேயிழந்த, அ பரதன்-அந்தப்பரதனது, ஏந்து தோள்- உயர்ந்ததோள்களின், பருமைஉம - பருத்திருக்குந்தன்மையையும், அன்னவன் படைத்த - அவன் (தனனுடையதாகப்) பெற்ற, சேனையின் - சேனையினது, பெருமைஉம் - பெருமையையும் நின் பின்பு வந்த - உன்பின்னே பிறந்த, ஒரு - தனியனான. என் - எனது, ஒருமைஉம் - ஒப்பின்மையையும், இனி - இப்பொழுது, கண்டு - பார்த்து, நீ—, உள்ளம் உவத்தி - மனம் மகிழ்வாய்; (எ - று.)

பரதனது தோள்களின் பூரிப்பும் அவன்சேனையின் பெருந்தொகையும் சிறிதும பயனில்லாதனவாமபடி யானொருவனே அவற்றை அழித்திடுவேனென்பதாம. பரதன் தமையனுக்குத் தீங்குசெய்யப்புகததாகவும்,அதுகாரணமாக அவனைத் தான் அழித்துவிடுவதாகவுங் கருதினனாதலால், இலக்குமணன் பரதனை 'இருமையுமிழந்தவன்' என்றான். "இருமைவகைதெரிந்து" என்ற திருக்குறளிற்போல 'இருமை' என்றது - இரண்டு எண்ணின்கண் நின்றது. ஒருமை - ஒற்றுமையுமாம் பி-ம் —[1]இகழ்ந்த. [2]அன்னவர். [3]உன்னொரு, நின்னொடும். [4]நின்ற. [5]இனிது. (ககசங)

ருக. படரெலாம் படப்படும் பருமயானையின்
றிடரெலா முருட்டின தேரு மீர்த்தன
குடரெலாந் திரைத்தன குருதி யாறுகள்
டரெலா [2]மடுப்பன பலவுங் காண்டியால்.

(இ - ள்.) படர் எலாம் பட-பலவகைத்துன்பங்களும் உண்டாக, படும்-இறக்கிற, பருமம் யானையின - பருமையையுடைய யானைகளாகிய, திடர் எலாம்-மேடுகளையெல்லாம், உருட்டின - உருட்டினவையாகியும், தேர்உம் - தேர்களையும், ஈர்த்தன - இழுத்துக்கொண்டனவாகியும், குடர் எலாம் நிரைத்தன - குடல்களையெல்லாம் அலைத்துத்தள்ளுபவையாகியும், கடர் எலாம் மடுப்பன-கடலமுழுவதும் பாய்வனவாகிய, குருதி யாறுகள் பலஉம் - இரத்தநதிகள்பலவற்றையும், காண்டி - (என்னாலுண்டாக இப்பொழுதே) பார்ப்பாய்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

யானைமுதலியவற்றைக் கொன்று விழுத்தலால் குருதிப் பேராறுகள் பலதோன்றுமாறு யானொருத்தனே செய்வே னென்கின்றனன் இலக்குமணன். படரெலாம் பட-ஆட்களெல்லாரும் இறக்க என்றுங்கொள்ளலாம்: ஆட்கள்-பாகரும், பரிக்கோற்காரரும்; இவ்வுரைக்கு, படர் வடசொல். பருமம்-அலங்காரமும், முதுகின்மேலிடுந் தவிசுமாம். குடர், கடர்-ஈற்றுப்போலிகள். அடுப்பன என்றும் பதம்பிரிக்கலாம். பி-ம் —[1]படிபட, அடிபட. [2]நிரைப்பன, நிறைப்பன, இரைப்பன. (கககச)

ரு௨. கருவியுங் கைகளுங் கவச மார்பமு
முருவின வுயிரினோ டுதிரந் தோய்வில
[1]திரிவன சுடர்க்கணை [2]திசைக்கை யானைகள்
வெருவரச் [3]செய்வன காண்டி வீரநீ.

(இ - ள்.) சுடர் கணை-ஒளியையுடைய (எனது) அம்புகள், கருவிஉம் - (எதிரிகளது) ஆயுதங்களையும், கைகள்உம்-கைகளையும், கவசம் மார்பம்உம் - கவசத்தைத்தரித்த மார்பையும், உயிரினோடு-(அவரது) உயிருடனே, உருவின-ஊடுருவிச்சென்றவையும், உதிரம் தோய்வில திரிவன - (அதிவேகத்தால் அவர்கள்) இரத்தமும் படிதலில்லாதபடி (எப்புறத்துஞ்) செல்வனவுமாய்,—கை-துதிக்கையையுடைய, திசை யானைகள்-(அஷ்ட)திக்கஜங்களும், வெருவர-அஞ்சும்படி, செய்வன-(கொடும்போர்) செய்பவற்றை, வீர - ரகுகுலவீரனே! நீ—, காண்டி-பார்ப்பாய்; எ - று.)

நான் ஒருத்தனேயாக, என்னம்புகள் எதிரிகளது ஆயுதத்தையும் கைகளையும் அறுத்துத்தள்ளுவனவும் மார்பினைக்கவசத்தைப்பிளந்து ஊடுருவிச் செல்வனவுமாகி இரத்தமும்படியாமல் அத்துணைஇலகுவாகத் தொழில்செய்வதைக் காண்பாயாக என்கின்றனன் இலட்சுமணன். • பி-ம்:—[1]தெரிவன. [2]திசைக்கண். [3]செல்வன, செல்வது. (ககக௫)

ருரு. கோடகத் தோடுகு திரை தாவிய
வாடகத்[1] தட்டிடை யலகை யற்றுகு
கேடகத் தடக்கைகள் கவ்விக் [2]கீதத்தி
னூடக நடிப்பன காண்டி நாதநீ.

(இ-ள்.) தாவிய குதிரை படு-தாவிச்செல்லுந்தன்மையுடைய குதிரைக ளழியப்பெற்ற, கோடகம் தேர - புதுமையான தேர்களின், ஆடகம் தட்டிடை - பொன்னினாலாகிய தட்டின்மேல், அலகை - பேய்கள், அற்று உகு கேடகம் தட கைகள் கவ்வி - அறுந்துவிழுந்த கேடகமென்னும் ஆயுதத்தை யேந்திய பெரிய (வீரர்களின்) கைகளைத் தம்கைகளில்) எடுத்துக்கொண்டு, (அவற்றால்தாளமிட்டவண்ணம்),கீதத்தின்-இசைபாடுதலோடு, நாடகம் நடிப்பன-கூத்தாடுவனவற்றை, நாத-தலைவனே! நீ—, காணடி-பார்ப்பாய்; எ-று.)

என்றுசொல்லப்பட்டு இறந்துவீழ்ந்த வீரர்களின்கையிலுள்ளகேடகங் களை யெடுத்துத் தாளமிட்டவண்ணம் பேய்கள் தேர்த்தட்டில் கூத்தாடுமாறு செய்யப்போகின்றேன். நீ காண் எனகின்றனன் இலக்குமணனென்க. கோடகம் புதுமையாதலை "குதிரையும் புதுமையுமமுடியுறுப்புங்கோடகம்" என்றபிங்கலந்தையாலும் அறிக. கோடகம்-கோவேறுமாம். கோடு அகம் தேர் எனப்பிரித்து, வளைந்த இடத்தையுடைய தேர் எனினும் அமையும். கேடகம்-எதிரிகள் எறியும்படைக்கலங்களைத் தம்மேற்படவொட்டாது[1]தடுக்குங் கருவி. பி - ம்:—[1]தகட்டிடை. [2]கிதத்திடு, கிதத்திம. (௧௧௧௪)

௩௪. பண்[1]முதிர் களிற்றொடு [2]பரதன் சேனையி
னெண்முதலறுத்துநா னிமைப்பி னீக்கலால்
விண்முது குளுக்கவும் வேலை [3]யாடையின
மண்முது காறவுங் காணடி வள்ளனீ.

(இ - ள்.) பண முதிர-அலங்காரம் மிக்க, களிற்றொடு - யானைகளோடு கூடிய, பரதன் சேனையின-பரதனது சேனையினுடைய, எண தொகுதியை, முதல் - வேருடனே, நான—, இமைப்பின - ஒருமாத்திரைப்பொழுதி னுள்ளே, அறுத்து நீக்கலால-அறுத்து ஒழித்தலால, விண முதுகு உளுக்க உம்-(பாரமிகுதியாற்) வீரசுவர்க்கம முதுகு நெளிக்கவும, வேலை ஆடையின் மண் - கடலை யாடையாகவுடைய நிலவுலகம, முதுகு ஆற்றஉம - (சுமை யொழிந்து) முதுகை இளைப்பாற்றிக்கொள்ளவும, வள்ளல்-வரையாதருளுங் குணமுடையவனே! நீ—, காணடி - பார்ப்பாய்; (எ - று.)

இப்பூலோகத்துப்பெருந்திரளாகவுள்ள சேனை கொல்லப்பட்டு வானுல கஞ் சேர்தலால், அவ்வானுலகம சுமைமிகுதியால் முதுகுஉளுக்க, மண்ணுல கம் பாரமநீங்கி இளைப்பாறு மென்க. போரிலிறந்தவர் வீரசுவர்க்கம புகுவ ரென்பது, நூற்றுணிபு. பரதன்சேனையின எண - "அறுபதினாயிரம் அக்கு ரோணி." இமைப்பு-இமைப்பொழுதுக்குத்தொழிலாகுபெயர். வேலையாடை யின்மண் - கடல்சூழ்ந்த பூமி. பி - ம்.—[1]முது. [2]பரந்த. [3]ஆடையிம். (௧௧௧௫)

௩௫. நிவந்தவான் குருதியி னீத்த நீந்திமெய்
சிவந்த[1]சா தகரொடு சிறுகட் கூளியுங்
கவந்தமு [2]முலகநின் கைய தாயதென்
றுவந்தன குனிப்பன காண்டி யும்பர்போல்.

(இ - ள்.) சிவந்த - வழிந்தொழுகிய, வான் குருதியின் தீத்தம் - பெரிய இரத்தவெள்ளத்திலே, நீந்தி - நீந்துதலால், மெய் சிவந்த - உடம்பு செந்நிற மடைந்த, சாதகரொடு பூதகணங்களுடனே, சிறு கண் கூளிஉம்-சிறியகண்களை யுடைய பேய்களும், கவந்தமஉம்-தலையற்ற உடற்குறைகளும,—உலகம் நின் கையது ஆயது என்று 'நிலவுலகமமுழுவதும் உன்னைவசப்பட்டதாய்விட்டது' என்று, உம்பா போல் - தேவாகள் (மகிழ்தல்) போல, உவந்தன-மகிழ்ந்தன வாய், குனிப்பன - கூத்தாடுவனவற்றை, காணடி - (நீ) பாாப்பாய்; (எ - று.)

சிவந்த - மேலெழுந்த அதிகப்பட்ட. சாதகரொடு என ஒரு உயர்திணை யும், கூளியும் கவந்தமும என இரண்டு அஃறிணைகளும் விரவி மிகுதியால் 'உவந்தன குனிப்பன'என்ற அஃறிணைமுடிபு ஏறறன சிறுகண-உடம்பினள வுக்கு ஒவ்வாத கண. கூளி - பெருநகழுகுமாம. கவந்தம - கபநதமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; 'தொழிலுடனகூடின தலையறற உடல' என்று பொருள். 'கவநதங குனிப்பன' எனறது, கோபாவேசததோடு விரைந்து போாசெயது நின்ற வீராகளது உடல்கள பகைவரால தலையறுபட்டபின்பும் சிறிதுநேரம கீழ்விழாது நின்றவாறே பதைபதைததுக கைகால்கள் துடிப் பனவற்றை; இனி, "பேரொததவாயிரம போமடிநதாற்பிறகுங்கவந்த, நேரொததவாடும", "ஆனையாயிரந தோபதிஞயிர மடாபரியொருகோடி, சேனைகாவலராயிரம போபடிறகவநத மொனறாடும", "அநேகமாயிரமபேர் படக் கவநதமொனறாடும" என்றபடி சேனையில மிகபபலவுயிர இறநதபொ ழுது ஒரு கவநதம எழுநதுநின்று ஆடு மெனபதை இங்குக்குறித்ததாகவும கொள்ளலாம. 'உலகம நினகைபடதாயது எனறுஉவநதன' எனறது - தற் குறிப்பேற்றம்.நற்காரியததுககுத தேவா களித்தல, இபலபு பி-ம் —[1]சாதகத தொடு, சாதகரொடு. [2]உலகும.

(ககக அ)

ங.கூ. சூழிவெங கடகரி துரக ராசிகள
பாழிவன் புயத்திகல வயவா படடற
[1]வாழிவெங குருதியா [2]லலைநது வேலைக
ளேழுமொன் றாகிநின [3]றிரைபபக காண்டியால்.

(இ-ள்.) சூழி - முகபடாததையணிநத, வெம - வெவ்விய, கடம் கரி - மதயானைகளும, துரக ராசிகள-குதிரைககூட்டஙகளும, பாழி வல் புயத்து - பெருமையையுடைய வலிய தோளகளையுடைய, இகல வயவா-போர்வீரரும், பட்டு அற இறநதொழிய,—ஆழி வெம குருதியால-(அவற்றினுடம்பினின்று பெருகிய) சமுததிரமபோன்ற வெம்மையான இரததவெள்ளததால், அலைந்து - கலக்கப்பெற்று, வேலைகள ஏழ்உம ஒன்றுஆகிநின்று - ஏழுகடல்களும் ஒன்றுகூடி, இரைப்ப - ஒலிகக, காணடி - (நீ) பாாப்பாய்; (எ - று.)

நான் சதுரஙகசேனைகளை வெட்டிவீழ்த்தலால் இரததக்கடல் தோன்றி ஏழுகடலையும் ஒன்றாககிப் பேராரவாரஞ்செய்வதைக் காண்பா யென்கின்றன னென்க. [1]வீழி என்றபாடத்திற்கு - வீழிப்பழம்போன்ற என்றும், வீழ்தலை

புடைய என்றும் உரைக்கலாம். [2]அலேந்தஎன்ற பாடத்திற்கு-அலேயைப்பெற்ற என்று உரைக்க. பி-ம்:—[2]அழிந்த. [3]இரைக்கக். (ககககூ)

௩௭. ஆளற [1]வலங்குதே ரழிய வாடவர்
வாளற வரிசிலே துணிய [2]மாக்கரி
தாளறத் தலேயறப் புரவி [3]தாளொடுந்
தோளற [4]வடிக்கணே தொடுப்பக் காண்டியால்.

(இ-ள்.) ஆள் அற-காலாள்வீரர்கள் அறுபடவும், அலங்கு தேர் அழிய - அசைகின்ற தேர்கள் அழியவும், ஆடவர் வாள் அற-(அவற்றில் ஏறிய) வீரர்களது வாளாயுதங்கள் துணிபடவும், வரி சிலே துணிய-கட்டமைந்த விற்கள் அறுபடவும், மா கரி புரவி தாள் அற தலே அற - பெரியயானைகளும குதிரைகளும் கால்கள்அறுபடவும தலேகள்அறுபடவும், தாளொடும் தோள் அற - (அவற்றில்ஏறியவீரர்களது) கால்களும தோள்களும அறுபடவும், வடி கணே தொடுப்ப-கூரிய அம்புகளே (நான்) பிரயோகிக்க, காண்டி-பார்ப்பாய்;(எ று.)

'ஆடவர்' என்பதை மீண்டுமஎடுத்து 'தாளொடுந் தோளற' என்பதனேடுங் கூட்டுக. பி - ம்.—[1]வயங்கு. [2]மாதலி. [3]தந்தாரொடுந், தனனெடுந். [4]வடிகணே. இசசெய்யுள் "தழைகத" என்ற அடுத்த பாடலுக்குப்பின் சில பிரதியிற் காணப்படுகின்றது; சிலபிரதியி லில்லே. (கககஉ0)

௩௮. [1]தழைத்தவான [2]சிறையன தசையுங் கவவின
வழைத்தவான் பறவைக ளலங்கு பொன்வடிம்
பிழைத்தவான் பகழிபுக் [3]கிருவர் மார்பிடைப்
புழைத்தவான் பெருவழி [4]போகக் காண்டியால்.

(இ - ள்.) தழைத்த வான் சிறையன-செழித்த பெரிய இறகுகளேயுடையனவும, அலங்கு பொன் வடிம்பு இழைத்த-அசைந்து ஒளிசெய்கிற பொன்னிஞல் விளிம்புஅமைக்கப்பெற்றவையும ஆகிய, வான் பகழி-சிறந்த (என்) பாணங்கள், இருவர் மார்பிடை - (பரதன் சத்துருக்கினன் என்னும்) அவ்விரண்டுபேரது மார்பிலே, புக்கு - தைத்து, தசைஉம கவ்வின - சதையைக் கௌவிக்கொணடவையும, வான் பறவைகள் அழைத்த - ஆகாயத்திற்செல்லும் (கழுகுமுதலிய) பறவைகளே (விருந்துணண) அழைத்தவையுமாய், புழைத்த வான் பெரு வழி - (தாம புகுந்த) துளேத்துண்டாக்கின மிக்கபெரு வழியாக, போக - ஊடுருவிசசெலல, காணடி - பார்ப்பாய்; (எ - று.)

பாணங்கள் பரதசத்துருக்கினர்களின்மார்புகளேத் துளேத்து வழியுண்டாக்கிக் கழுகுமுதலிய தசையுணணும் விலங்குகளே யழைப்பனபோலப் பேரொலிசெய்தவண்ணம உருவிசசெலவதைக் காணபாயாக எனகின்றனன் இலட்சுமண னெனக. விசையொடு செல்லுதற்காக அமபுகளுக்கு இறகுகட்டுதல் இயல்பாதலால, 'தழைத்த வான்சிறையன' எனப்பட்டது. இனி இப்பாட்டுக்கு - நன்கு பரப்பிய பெரியசிறகுகளேயுடையவையும் தம் மினத்

தைக்கூவி யழைத்தலையுமாகிய பெரிய (கழுகுமுதலிய) பறவைகள் என் அம்புகள் இருவர் மார்பிடையிலே புகுந்த துளைத்த பெருவழியில் நுழைந்து தசைகவ்வினவாய்ச் செல்லக் காணபாய் என உரைப்பினும் அமையும். தசை - இலக்கணப்போலி. இருவர் - தொகைக்குறிப்பு. பரதனுக்குத் துணையாய் உடன்நின்றதுபற்றி, சத்துருக்கனன்மேலும் பகைமை பாராட்டப்பட்டது. வான் பெரு - ஒருபொருட்பன்மொழி. பி-ம்:—[1]தழைத்தன. [2]சிறையின. [3]ஈரும். [4]போவக, போல்வ. (கக௨௯)

௩௯. ஒரு[1]மகள் காதலி னுலகை நோய்செய்த
பெரு[2]மக னேவலிற் பரதன் றான்பெறு
மிருநில மாள்கைவிட் டின்றென் னேவலா
லருநர காள்வது காண்டி யாழியாய்.

(இ - ள்.) ஒரு மகள் காதலின் - (கைகேயியென்னும்) ஒரு பெண்ணினிடத்து ஆசையால், உலகை நோய் செய்த - உலகமுழுவதையும் வருத்திய, பெருமகன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது, ஏவலின் - கட்டளையினால், பரதன் —, தான் பெறும் - தான் பெற்ற, இரு நிலம் - பெரியபூமியை, ஆள்கை - ஆளுதலை, விட்டு - நீங்கி, இன்று - இப்பொழுது, என் ஏவலால் - எனது கட்டளையால், அரு நரகு ஆள்வது - மீளுதற்கரிய நரகலோகத்தை அடையப்போவதை, ஆழியாய் - ஆஜ்ஞாசக்கரமுடையவனே! காண்டி - பார்ப்பாய்; (எ - று.)

பரதனைத் தமையனுக்குத் துரோகஞ்செய்பவனாகவெனன்று கருதியது பற்றி, இலக்குமணன் 'அருநரகாள்வது' எனகிறான். பி-ம்:—[1]மகன். [2]மகள்.

௪௦. வையகந் துறந்துவந் தடவி வைகுத
லெய்திய துனக்கென [1]நின்னை யீன்றவ
ணைதல்கண் டுவந்தவ [2]ணவையி னோங்கிய
கைகயன் மகள்விழுந் [3]தரற்றக் காண்டியால்.

(இ - ள்.) 'வையகம் துறந்து - இராச்சியத்தை விட்டு, அடவி வந்து வைகுதல் - வனத்தில் வந்து தங்குதலை, உனக்கு எய்தியது - உனக்குநேர்ந்ததே,' என - என்று, நின்னை ஈன்றவள் நைதல் - உன்னைப்பெற்றவளான கௌசலியை வருந்துதலை, கண்டு - பார்த்து, உவந்தவள் - மகிழ்ந்தவளான, நவையின் ஓங்கிய கைகயன்மகள் - பழியில் மிக்க கைகேயி, விழுந்து அரற்ற - (அம்மகிழ்ச்சி யொழிந்து புத்திரசோகத்தால்) கீழ்விழுந்து கதற, காண்டி - பார்ப்பாய்; (எ-று.)—பி-ம்.—[1]உன்னை. [2]நகையினோக்கிய, நன்மை நோக்கிய. [3]அலறக். (கக௩௰)

௪க. அரஞ்சுட [1]வழனிமி ரலங்கல் வேலினாய்
விரஞ்சொரு [2]கொடியினிவ் வனிக வேலையை
யுரஞ்சுடு வடிக்கணை யொன்றில் வென்றமுப்
புரஞ்சுடு மொருவனிற் பொலிவென் யானென்றான்.

(இ-ள்.) அரம் சுட - அரமென்னுங்கருவி (அராவி) வருத்திக் கூர்செய்த லால், அழல் நிமிர் - நெருப்பின் தன்மை [கொடுமை] மிக்க, அலங்கல் வேலி னாய் - வெற்றிமாலையைத்தரித்த வேலாயுதத்தையுடையவனே! விரஞ்சு - விரைந்து, ஒருநொடியில் - ஒருமாத்திரைப்பொழுதிலே, இ அனிகம் வேலை யை - இந்தச்சேனாசமுத்திரத்தை, உரம் சுடு வடி கணை ஒன்றில் - (பகைவர் களது) வலிமையை அழிக்குந்தன்மையுள்ள கூரியதோர் அம்பினால், யான்—, வென்று - சயித்து, முப்புரம் சுடும் ஒருவனின் - திரிபுரத்தை எரித்தழித்த ஒப்பற்ற உருத்திரமூர்த்திபோல, பொலிவென - விளங்குவேன், என்றான் - என்றுகூறினான், (இலக்குமணன்); (எ - று.)

அரம் - வாள்விசேடம்; "வாளரந் துடைத்தவை வேல்" என்றார், சிந்தா மணியாரும். சுடுதல்-வருத்துதலாதலை "ஒளிவிடுந் துன்பஞ், சுடச்சுட நோற் கிற்பவர்க்கு" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. சுடஎன்றதற்கேற்ப "அழல் நிமிர்' என்றார். அலங்கல் - அசைதல்; மாலைக்கு ஆகுபெயர். விரஞ்சு - விரை ந்து போலி. முப்புரஞ்சுடுமொருவன் என்பதில் அடங்கிய கதை:—தாரகா சுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாட்சன் கமலாட்சன்என்ற அசு ரர்கள் மூவரும் அருமபெருந்தவஞ்செய்து பெருவரங்கள் பெற்று மயனென் பவனால் சுவர்க்கம் மத்தியம பாதாளமென்ற மூவுலகங்களிலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கருமபொன் என்ற இவற்றால் அரண வகுக்கப் பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந்தன்மையுடைய மூன்றுபட்டணங் களைப்பெற்று மற்றும பல அசுரர்களோடும அரசகரங்களுடனே நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பாழாக்கி வருகையில், அவ்வுபத்திரவத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவாமுனிவா முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவ பெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தோசசக்கரங்களாக வும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், பொன்மயமான மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகுஅமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக் கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாகிச் சென்று போர்செய்கையில், தேவர்கள் இறு மாப்புக்கொள்ள, அதனையுணர்ந்த சிவபெருமான் சினந்துபுன்னகைசெய்து அவர்களைப் பட்டணங்களோடு எரித்திட்டனனென்பதாம். பி-ம்.—[1]எழ. [2]நொடியினில். (௧௧௨௪)

௬௨.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - கடுஞ்சீற்றங்கொண்ட இலக்குமணனுக்கு இராமன் சமாதானங் கூறுவன.

இலக்குவ வுலகமோ ரேழு மேழுநீ
கலக்குவ னென்பது கருதி னலது
விலக்குவ [1]தரிதது விளம்பல வேண்டுமோ
[2]புலக்குரித் தொருபொருள் புகலக் கேட்டியால்.

எழுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) இலக்குவ - லக்ஷ்மணனே! நீ—, உலகம் ஓர் ஏழ்உம் ஏழ்உம்- உலகம் பதினான்கையும், கலக்குவன் என்பது - கலக்கச்செய்வேனென்ற எண்ணத்தை, கருதினால் - எண்ணினால், அது விலக்குவது அரிது - அத் தொழில் (யாவர்க்கும்) தடுத்தற்கு அரியதாம்; அது விளம்பல் வேண்டும்ஓ - அதைப்பற்றிக் கூறவேண்டுவதுண்டோ? [கூறும்மலே யாவர்க்கும் பிரசித்த மாகத் தெரியும் என்றபடி]; 'அது நிற்க இப்பொழுது), புலக்கு உரித்து ஒரு பொருள் - அறிவுக்கு ஏற்றதொரு செய்தியை, புகல - (யான்) சொல்ல, கேட்டி -(நீ) கேட்பாய்; (எ - று)—ஆல் - அசை.

'புலத்துக்கு' என்பது அத்துச்சாரியைதொக்கு 'புலக்கு'என நின்றது; "கல்லாப்பிணிக்கும்" என்ற திருக்குறளில் 'நிலக்கு என்பது - செய்யுள் விகாரம்' என்றார் பரிமேலழகரும். பி-ம் —[1]அரிது நீ, அருமையாம். [2]புலக் குரித்தோ, புலக்குரி. (கசஉரு)

சா. நங்குலத் துதித்தவர் [1]நவையு ணீங்கின
ரெங்குலப புறுவாக ளெண்ணின் யாவரே
தங்குலத் [2]தொருவருந் தரும [3]நீங்கினர்
பொங்குலத் [4]திரளொடும் பொருத தோளினாய்.

(இ-ள்.) பொங்கு-விளங்குகிற. திரள் உலத்தொடுஉம - திரண்ட கற்றூணுடனே, பொருத-மாறுபட்ட [ஒத்த என்றபடி], தோளினாய் - தோள்களை யுடையவனே! நம குலத்து உதித்தவர் - நமதுகுலத்திற் பிறந்தவர்களாகிய, நவையுள் நீங்கினார்-குற்றத்தின்நீங்கிய அரசர்கள், எங்கு உலப்பு உறுவார்கள்- எவ்வாறு அளவிட்டுமுடிக்கப்படுவர்? [அளவிறந்தவர் என்றபடி]; (அவர் களுள்], எண்ணின்-ஆலோசிக்குமிடத்து, தம் குலத்து ஒருவு அரு தருமம் நீங்கினர் - தமதுகுலத்திற்கு நீங்கவொண்ணாத அறத்தினின்று நீங்கினவர், யாவர்ஏ - யார் (உளர்? [எவரும் இல்லை என்றபடி]; 'எ - று)

நங்குலத்தவர் எவரும் அறத்திறம்பினாரென நெறியிற்செல்லாரென்று ஸ்ரீராமன் பொதுவாகக்கூறுகின்றான. "நங்குலக்குரவர்கள் நவையினீங்கினார்,. .. .எங்குலப்பறுவ மென்றெண்ணி நோக்குகேன்" என்த் தசரதன் வார்த்தையிலும (கீழ் மந்திரபபடலத்தில வந்துள்ளது. 'உலத்திரளொடும்' என்பது,மாற்றப்பட்டது பி - ம் —[1]நவைக்கண. [2]ஒருவரு. [3]நீங்கிலார். [4]திர ளொடு. (கசஉக)

சுசு. எனைத்துள மறையவை யியம்பற் [1]பாலன
பனைத்திரள் [2]கரக்கரி பரதன் செய்கையே
[3]யனைத்திற [4]மல்லன [5]வல்ல [6]வன்னது
நினைத்திலை யென்வயி [7]னேய நெஞ்சினால்.

(இ - ள்.) பனை திரள் கரம்-பனைமரம்போன்ற திரண்ட துதிக்கையை யுடைய, கரி யானைசசேனையையுடைய, பரதன் - பரதனது, செய்கைஏ - செயல்களே, மறை எனைத்து உள அவை இயம்பற்பாலன - வேதங்கள் எவ் வளவு உள்ளனவோ அவையெல்லாஞ் சொல்லத்தக்க தன்மையுள்ளன; அனை

இறம் அல்லன அல்ல - (நீசொல்லும்) அத்தன்மையனவான தருநியற்றகாரி யங்கள் அல்ல; அன்னது - அவ்வுண்மையை, என்வயின் நேயம் நெஞ்சினால் நினைததிலை-என்னிடத்து அன்புமிகுதியையுடைய மனததினால் (நீ) எண்ணி யறிந்தாயில்லை; (எ - று.)

உலகத்துக்கெல்லாம் ஒழுக்கம வரையறுததுக்கூறுகிற வேதங்கள்எடுத் துக்காட்டத்தக்கவை பரதனொழுககஙகளென அவற்றைச்சிறப்பித்துக் கூறிய வாறு: இதனால், வேதத்தின்கொள்கைககு மாறான செயல் பரதனிடம் இரா தென்று எடுததுககூறினன் இராமனென்க ஏ - தேற்றம். அனை - அகரச் சுட்டின் மரூஉவென்பா; தொல்காப்பியததில்“அனை நிலைவகையோடு”என்ற விடதது. ‘அனை என்றது-சுட்டு நிலை’என வுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியரும். பி ம்·—[1]பாலவோ. [2]கைக். [3]அனைததறம் [4]வல்லன. [5]துய்ய, ஐய. [6]நின்னது, [7]நேச. (௧௧௨௭)

௬௫. பெருமக [1]னென்வயிற் பிறந்த காதலின்
வருமென [2]நினைகையு மண்ணை யென்வயிற்
றருமென [3]நினைகையுந [4]தவிரத் தானையாற்
பொருமென நினைகையும் புலமைப் பாலதோ.

(இ - ள்.) (பரதன்), பெருமகன் என்வயின் பிறநத காதலின் - தமை யனான என்னிடதது உணடான அனபினால், வரும-(இஙகு வருவான்,’என- என்று, நினைகைஉம-எணணுதலும். ‘மணணை-இராசசியததை, என்வயின் - என்னிடத்து, தரும்-கொடுப்பான,’ என-என்று, நினைகைஉம்-எணணுதலும் தவிர-ஒழிய, ‘தானையால - சேனைகளோடு, பொரும - (என்னுடன்) போர் செய்வான்,’ என-என்று, நினைகைஉம - எணணுதலும, புலமை பாலதுஒ - அறிவின்பாறபட்டதாகுமோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

பரதன் இப்பொழுது வருதலை என்னிடதது அனபால் வருவதாகவும் இராசசியததை எனககுககொடுககவருவதாகவும் கருதுவது அழகேயொழிய, போர்செய்யவருவதாகக் கருதுதல் அறிவுடைமைககுச் சிறிதும் ஏற்றதன் றென்பதாம். பெருமகன் சககரவாததி குமாரனான பரதன்; அரசாளும் பெரு மைக்குஉரியனான பரதன், பெருமைககுணமுடையனாய பரதன் என்னவு மாம். பி ம்:—[1]எவலின். [2]நினைகையும. [3]தவிரநது, தவிராததுந. (௧௧௨௮)

௬௬. பொன்னொடும் பொருகழற் பரதன் [1]போந்தன
னன்னெடும் [2]பெரும்படை நல்க [3]லன்றியே
யென்னொடும் பொருமென வியம்பற் பாலதோ
மின்னொடும் பொருவுற [4]விளங்கும் வேலினாய்.

(இ - ள்.) மின்னொடுஉம் பொருவு உற-மின்னலோடு ஒப்ப, விளங்கும்- பிரகாசிககிற, வேலினாய் - வேற்படையையுடையவனே! பொரு கழல் - போருக்குரிய [வீரததை விளக்குகிற] கழலெனனும காலணியையுடைய,

பரதன்—, போர்த்தனன் - (இங்கு) வந்து, நல் நெடு பெரு படை - சிறந்த மிகப்பெரியசேனையை, பொன்னொடுஉம - அரசாட்சிச்செல்வத்துடனே, நல்கல் அன்றி - (எனக்குக) கொடுப்பதல்லாமல, என்னொடுஉம் பொரும் என - என்னோடு போர்செயவானென்பது,இயமபற்பாலது ஓ-சொல்லத்தகக தகுதியுடையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ-று.)

பரதன் பொருமெனநினைகையும புலமைப்பாலதன்று எனக்கீழ்க் கூறியதனால்,அப்படிப்பட்டசெயலை வாயினாற்சொல்லுவதுஎங்ஙனம்தகுமென்கின்றான் இராமனென்க. பொனனொடும பொரு கழல் என எடுத்து, பொன்னினாற் பொருந்திய வீரககழ லென்பாரும உளர்; இவ்வுரைக்கு, 'ஒடு' உருபு - 'ஆல்' உருபின்பொருளது உம் - இசைநிறை. போர்த்தனன் - புகுந்தனன் என்பதன் மரூஉ. பி - ம்:—[1]போர்த்துதன், போர்த்துதான், போகததான். [2]படைநிலம். [3]இனறியே. [4]விளங்கு, இலங்கு. (ககஉக)

சஎ. சேணுயர் தருமத்தின [1]றேவைச செம்மையி
னாணியை யன்னது நினைக்க [2]லாகுமே
பூணியன் மொய்ம்பினாய் போந்த திண்டெனைக்
காணிய நீ[3]யிது [4]பின்னுங் காண்டியால.

(இ-ள்.) பூண இயல் மொய்ம்பினாய - ஆபரணமபொருந்திய தோள்களையுடையவனே! சேண உயா தருமததின் தேவை - மிகசசிறநத தருமத்துக்கு உரிய தெய்வததின் வடிவமானவனும. செமமையின ஆணியை - நன்மைக் குணமாகியதேரை நிலைநிறுததும அசசாணிபோ லுள்ளவனுமாகிய பரதனைப் பற்றி, அன்னது நினைககல் ஆகுமவ - (நீ குறிதத) அவ்விதமாக நினைததல் தகுதியாமோ? [ஆகாது]: எணடு போந்தது - (அவன்) இங்குவந்தது, எனை காணிய-என்னைப பாாககுமபொருட்டாம; இது நீ பின்உம காணடி - இதனை நீ பின்பும் (கணகூடாகப்) பாாப்பாய; (எ-று.)—ஆல-தேற்றம அசையுமாம்.

'தருமததின்தேவு செமமையினாணி' எனப் பரதனைக குறிககுஞ்சொற்கள், அந்தப்பரதன தருமததிற்குமாறுக ஈடீதுபடையெடுததுவரானென்ற பொருளைநிலைநிறுததும கருத்துடையஅடைமொழி. தருமத்தின்தேவு-தருமதேவதை. தேவு-'தேவ' என்னும வடசொலலின் திரிபு' இது தமிழ்மொழியென்பது, நச்சினார்ககினியாகருதது. செமமையின் ஆணி - ஏகதேசவுருவகம்; இனி, நடுவுநிலைமையைத தாங்குபவ னென்றும பொருள்கொள்ளலாம். ஆணி - உரையாணி யென்றுருமுளா. ஏ - எதிாமறை. பூணியன்மொய்ம்பினாய் - அணிகலமாகபபொருநதிய வலிமையையுடையவனே என்றுங் கொள்ளலாம். காணிய - எதிாகாலவினையெசசம. பி - ம்:—[1]கோவை, அறிவை, சோவை. [2]ஆகுமோ. [3]அது. [4]பினனைக. (ககஙo)

சஅ.—அப்போது சேனையைநிறுத்திவிட்டுப்பரதன் தம்பியுடன் இராமனை யணுகுதல்.

என்றன னிளவலை நோக்கி யேந்தலு
நின்றனன் பரதனு நிமிர்ந்த [1]சேனையைப்
பின்றரு கென்றுதன் [2]பிரிவில் காதலிற்
றன்றுணைத் தம்பியுந் தானு முந்தினான்.

(இ - ள்.) ஏந்தல்உம் - ஸ்ரீராமனும், இளவலை நோக்கி - தம்பியாகிய இலக்குமணனைப் பார்த்து, என்றனன்-என்று (இவ்வாறு) சொல்லி, நின்றனன் - (பரதன்வருகையை எதிர்பாராதது) நின்றான்; பரதன்உம்—, நிமிர்ந்த சேனையை - மிகுந்த (தனது) சேனையை, பின் தருக என்று - பிறகு வரட்டுமென்று கட்டளையிட்டு, தன் பிரிவு இல் காதலின்-தன்னினின்றும்பிரிதலில்லாத அன்பையுடைய, தன் துணை தம்பிஉம்-தனக்குத துணைவனான தம்பியாகிய சத்துருக்கினனும, தான்உம-தானுமாக, முந்தினான்-முற்பட்டுவந்தான்.

பெரியோர்சன்னிதானத்தில் ஆடம்பரத்தோடு செல்லுதல் முறையன்றாதலால், சேனையைநிறுத்திவிட்டுத் தம்பியுடன் பரதன் சென்றனனென்க. பின்தருகென்று-பின்கொணராயாகவென்று (படைத்தலைவனுக்கு அல்லது சுமந்திரனுக்கு) நியமித்து என்றபடி. இனி, பின்தருதல - பிற்படுதலெனக்கொண்டு, பின்தருக - பின்னேநிற்கட்டுமெனக் கூறுதலும் ஒன்று. முதலடிக்கு-இளவலை நோக்கியோதலும, என்றனனாய் நின்றனன் - பேசசைநிறுத்தி நின்றானென்னலுமாம். தமபியும தானும முந்தினான் - பால்விரவாது எண்ணிச சிறப்பினால் ஒருமுடிபுபெற்றது. பி-ம் —[1]தானையை. [2]பிரிவுக்.(ககஙக)

சசூ.—இராமன் பரதனுருவத்தை முடியநோக்குதல்.

தொழுதுயா கையினன் றுவண்ட மேனிய
னழு[1]தழி கண்ணின னவல மீதென
வெழுதிய படிவமொத் தெய்து வான்றனை
முழு[2]துணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்.

(இ ள்) தொழுது உயா கையினன்-அஞ்சலிசெயதுகொண்டு (அதனால்) மேன்மைபெற்ற கைகளையுடையவனும, துவண்ட மேனியன்-தளாநதஉடம்பையுடையவனும, அழுது அழி கணணினன்-புலமபுதலாற்பொலிவழிந்த கண்களையுடையவனும, அவலம ஈது என துனபத்தின்வடிவம இதுதானென்று, எழுதிய - எழுதிககாட்டின, படிவம - உருவததை. ஒத்து—, எய்துவான்தனை - வருபவனுமான பரதனை, முழுது உணா சிநதையான் - எல்லாவற்றையுமறிந்த திருவுள்ளததையுடைய இராமபிரான், முடிய நோக்கினான் - முழுவதும் நன்றாகப்பாாததான்; (எ - று.)

அவலமீதென எழுதியபடிவமொத்தெய்துவான் என்றதை "பிரிவெனுந் துயருருவுகொணடாலனபிணியாள" என்று காட்சிப்படலத்துவருவதனோடு ஒப்பிடுக. கணணுற் காணுதற்குமுனனமே அநதப்பரதனது கருததை இப்படிப்பட்டதென்று அறிந்தவனென்பாா 'முழுதுணாசிநதையான்' என்றும், தான் மனததினுற கணடறிந்து கூறியபடியே பரதன்நிலையுள்ளதென்பதனைக கணணினுற காணலானு னென்பாா 'முடியநோக்கினான்' என்றுங கூறினா.தொழுது உயாகை-தலைமேற்கூப்பிய கையெனினுமாம். முழுதுணர் சிந்தையான்-ஸர்வஜ்ஞன், திரிகாலஞானி. பி - ம்:—[1]இழி. [2]உயர். (ககஙஉ)

ரு௦.—இராமன் இலக்குமணனை நோக்கி 'பரதனது போர்க்கோலத்தைக் காண்' என்று பரிகாசமாகச் சொல்லுதல்.

கார்ப்பொரு [1]மேனியக் [2]கண்ணன் காட்டினு
னார்ப்புறு வரிசிலை யிளைய [3]வையநீ
தேர்ப்பெருந் தானையப் பரதன் சீறிய
போர்ப்பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த [4]நோக்கெனு.

(இ - ள்.) (அந்தனம் நோக்கின), கார பொரு மேனி அ கண்ணன் - காளமேகத்தையொத்த திருமேனியையுடைய அவ்விராமபிரான்,—(இலக்குமணனை நோக்கி), 'ஆர்ப்பு உறு வரி சிலை - ஆரவாரித்தலமிக்க கட்டமைந்த வில்லையுடைய, இளைய - தம்பியே! ஐய—! தேர் பெரு தானை - தேர்முதலிய பெரியசேனையையுடைய, அ பரதன்—, சீறிய - (நம்மேற்) கோபித்து வந்த, போர் பெரு கோலத்தை - போருக்குரிய பெருமித்ததோடுகூடிய வடிவத்தை, நீ—, பொருந்த நோக்கு - நன்றாகப் பார்,' எனு - என்று சொல்லி, காட்டினுன்—; (எ - று.)

பொருந்தநோக்கு என்றது - பொருந்தாநோக்கால் மாறிநினைத்தாய்; பொருந்தநோக்கினுல் உண்மைநிலை வெளிப்படையாகப்புலனுமென்ற கருத்தைக் காட்டும். கரியோ னென்னும் பொருளதாகிய கிருஷ்ண னென்னும் வடமொழி, பிராகிருதமாய், 'கண்ணன்' எனச் சிதைந்துவந்தது; இது - இங்கே அவதாரப்பெயரன்றிவந்த காரணப்பெயர்; "கண்ணனைக் கண்ணி னுேக்கி கனிந்தனன்" எனக் கீழ்க் கங்கைப்படலத்தும், "சுவணவண்ண னுெடு கண்ணனுறைதோளன்" என மேல் விராதன்வதைப்படலத்தும் இராமனைக் கண்ணனென்னுதல் காண்க; ராமனென்னும் (வடமொழித்) திருநாமத்துக்கு - கருநிறமுடையவனென்றும் ஒருபொருளுள்ள தாதலால், அதற்குக் கண்ணன் என்பது பரியாயப்பெயராகவுந் தட்டில்லை. பி - ம்:— [1]மேனியன். [2]கண்ணில். [3]ஐயனே. [4]நோக்கென்முன். (கககூ)

ருக —இலட்சுமணன் நிலைமாறி நிற்றல்.

எல்லொடுங் கியமுகத் திளவ னின்றனன்
மல்லொடுங் கியபுயத் தவனை வைதெழுஞ்
சொல்லொடுஞ் சினத்தொடு முணர்வு சோர்தர
வில்லொடுங் [1]கண்ணநீர் [2]நிலத்து வீழவே.

(இ - ள்.) (அந்தனம் இராமன் குறிப்பிட்டுச்சொல்லிக்காட்டியவளவில்), இளவல் - (உய்த்துநோக்கிய) இலக்குமணன்,—மல் ஒடுங்கிய புயத்தவனை - வலிமைகுன்றிய தோள்களையுடைய பரதனை, வைது எழும்-(முன்பு) நிந்தித்துவெளிப்பட்ட, சொல்லொடும் - சொற்களும், சினத்தொடும் -

(அவனைப்பழிச்சொல்தோன்றுமாறு அவன்மீது உண்டான) கோபமும், உணர்வு - (தனது) அறிவும், சோர்தர - தளர்ந்தொழியவும்,—வில்லொடும் - (பரதனை யெதிர்க்குமாறு தன் கையிலெடுத்த) வில்லும், கண்ண நீர் - (பாதகத் தொழிலையுடையவனான பரதன்திறத்துத் தீங்குநினைத்தோமே என்ற இரக்கத்தால் வெளிப்படுகின்ற) கண்ணீரும், நிலத்து வீழ - பூமியில் விழவும்,—எல் ஒடுங்கிய முகத்து - ஒளிமழுங்கிய முகத்துடனே, நின்றனன்—; (எ - று.)

பரதனைப்பழித்த சொல்லும் சினமும் நீங்கவும், அறிவு அழியவும், வில் நழுவவும், கண்ணீர் வழியவும் இளையபெருமாள் நின்றனனென்க. 'வைதெழுஞ் சொலலொடுஞ் சினத்தொடு முணர்வுசோர்தர,' 'வில்லொடுங் கண்ணநீர் நிலத்துவீழ' என்ற இடங்களில், அறிஞர் அகமகிழுமாறு சோர்தல்தொழிலுக்கும் வீழ்தல்தொழிற்கும் தனித்தனி உடனிகழ்ச்சி கூறியது - உடனவிற்சியணிகளினபாற்படும். எல் - இடைச்சொல்; இது, தொல்காப்பியமுடையாகருத்து. மல் ஒடுங்கிய - வலிமைதங்கிய எனினுமாம். பி-ம் —[1]கண்ணினீர். [2]நிலத்தின்.

௫௨.—அங்குத்தோன்றிய பரதன் வருணனை.

கோதறத் தவஞ்செய்து குறிப்பி னெய்திய
நாதனைப [1]பிரிந்தன [2]ணலத்து [3]நீங்கினாள்
[4]வேதனைத் திருமகண் மெலிகின் றாள்[5]விடு
தூதெனப் பரதனுந் தொழுது [6]தோன்றினான்.

(இ - ள்.) கோது அற - குற்றமில்லாமல், தவம் செய்து—, குறிப்பின் எய்திய - (தன்) கருத்தின்படி அடைவதாயிருந்த, நாதனை - கணவனான ஸ்ரீராமனை, பிரிந்தனள் - (தவம் முற்றுப்பெறாக்குறையால்) நீங்கி, நலத்து நீங்கினாள் - (அதனால்) எல்லாநன்மைகளினின்றும் நீங்கினவளாய், வேதனை மெலிகின்றாள் - துன்பத்தால் வாடுகின்றவளான, திருமகள் - இராச்சியலக்ஷ்மி, விடு - (அத்தலைமகளிடம்) அனுப்பின, தூது என - தூதன்போல, பரதன் உம்—, தொழுது - அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, தோன்றினான் - (இராமனது முன்னே) காணப்பட்டான்; (எ - று.)

பரதன் இராமபிரானை இராச்சியத்தையாளுமாறு மீட்டு அழைத்துக் கொண்டுசெல்லவேணுமென்ற கருத்துடனே வந்துள்ளானாதலின், அவனை, 'நாதனைப்பிரிந்து நலத்துநீங்கி வேதனைப்பட்டு மெலியும் இராச்சியலட்சுமியின் தூதுவன்போல்வான்' என வருணித்தார். தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இராமனைப்போன்றவர் ஆளுபவராக அமைவது தவத்தின்பயனாலன்றி நிகழாதென்பது, 'தவஞ்செய்து குறிப்பினெய்திய நாதன்' என்பதனாற் பெறப்படும். நாதனைப்பிரிந்த மடந்தை நலநீங்கி வேதனைப்படுதல், இயல்பு. பி-ம்:—[1]பிரிந்துதன். [2]நலத்தின். [3]நீங்கிய. [4]மேதினித்திருமகள், வேதனைப்புவிமகள், வேதனைப்பூமகள். [5]விடுஉ. [6]முன்சென்றான். (௧௧௩௬)

ருஈ.—இராச்சியத்தை விட்டுவந்தது குறித்து இராமனைவெறுத்தவண்ணம் பரதன் அப்பிரானது திருவடிகளில் விழ்தல்.

அறந்தனை நினைந்திலை [1]யருளை நீத்தனை
துறந்தனை [2]முறைமையை யென்னுஞ் சொல்லினன்
மறந்தனன் மலரடி வந்து வீழ்ந்தன
[4]னிறந்ததன் றாதையை [5]யெதிர்கண் டென்னவே.

(இ - ள்.) வந்து-(அருகில்)வந்து, இறந்த தன் தாதையை எதிர் கண்டு என்ன-இறந்துபோன தனது தந்தையை எதிரிற்கண்டாற்போல (அன்புமிக இராமனைக்கண்டு), 'அறமதனை நினைந்திலை - தருமத்தை நினைந்தாயில்லை; அருளை நீத்தனை-கருணையை ஒழித்தாய்; முறைமையை துறந்தனை - நீதியை யொழிந்தாய்,' என்னும் சொல்லினன்-என்று சொல்லுஞ் சொல்லையுடையவனாய், மறந்தனன்-மெய்ம்மறந்து, மலர் அடி வீழ்ந்தனன்-(ஸ்ரீராமனது) தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான்; எ - று.)

அறம்-அரசாளுகை க்ஷத்திரியர்க்குச் சாதிதருமமாதல். குடிகளை யோம்பாது வனம்புகுந்ததை, அருளைநீத்தலாகக் குறித்தான். முறைமை-மூத்தான் அரசாளுதல் மறத்தல்-தன்னையும் மறக்குமாறு தேகம் பரவசமாதல். கீழ்ப் பள்ளிபடைப்படலத்தில் தசரதனைப்பற்றிப் புலம்பும்போது பரதன் "அறந்தனைவேராறத் தருளைக்கொன்றனை,சிறந்தநின் றண்ணளித்திருவைக்கெசழித்திறந்தனை .நீதியை, மறந்தனையுனக்கினி மாசுமேலுண்டோ" என்று கூறியது, இதற்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது முன்னிரண்டடிகளில் 'அறந்தனை நினைந்திலை னருளுநீத்தனன். றுறந்தனன் முறைமையையென்னுஞ் சொல்லினன்'என்றபாடம்-(நான் தாயினாலாகத்தால் உன்னைக் கானகத்துக்குத்துரத்தி இராச்சியத்தைப்பெற்றதனால்) அறத்தை நினையாதவனும் அருளைநீத்தவனும் (மூத்தவனரசுபுரிதலென்ற) முறைமையைக் கெடுத்தவனும் ஆயேனென்று தன்னைப்பழித்துச்சொல்பவனை என்பது பொருளபட்டுச் சிறக்கும். தமபிதமையனைத் தந்தைக்குநிகராகக் கருதவேண்டுவது முறைமை யாதலால், 'தாதையை எதிர்கண்டென்ன' என்றார் பி-ம் —[1]அருளும [2]முறைமையும். [3]என்றுஞ். [4]இறந்தனன. [5]எதிர்கொண்டு (கககூ)

ருச.—இராமன் பரதனைக்கண்டு கண்ணீர் பெருக்குதல்.

உண்டுகொ லுயிரென வொடுங்கி னானுருக்
கண்டன னின்றனன் கண்ணன் கண்ணெனும்
புண்டரீ கம்பொழி புனல வன்[1]சடா
மண்டல நிறைந்துபோய் வழிந்து [2]சோர்வே.

(இ - ள்.) உயிர் உண்டு கொல் என-உயிருள்ளதோவென்று சங்கிக்கும்படி, ஒடுங்கினான்-மெலிந்துநின்ற பரதனது, உரு-வடிவத்தை, கண்டனன்-பார்த்தவனாய், கண்ணன் இராமன்,—கண் எனும் புண்டரீகம் பொழி புனல்-(தனது) கண்களென்கிற தாமரைமலர்கள் சொரிகின்ற நீர், அவன் சடாமண

டலம் போய் நிறைந்து வழிந்து சோர - (தன் அடியில்வீழ்ந்து வணங்கின) அப்பரதனது சடைமுடியிற்போய் நிரம்பிப் பெருகி யொழுக, நின்றனன் - (கண்ணீர்சொரிந்து) நின்றான்; (எ - று.)

வெகுநாளாய்ப் பிரிந்திருந்தவனைக் கண்டதனாலும், பரதனது உருவம் ஒடுங்கியிருக்கக் காண்பதாலும் இராமனுடைய கண்கள் புனலைப் பொழிந்தன வென்க. கண்ணெனும்புண்டரீகம்பொழிபுனல் சடாமண்டல நிறைந்துபோய் வழிந்துசோரஎன்ற தொடரில்-தன்தாளினின்று கங்கையுண்டாகப் பெற்றவன் தன்கண்களினின்று மற்றொரு கங்கையை யுண்டாக்கினானென்று கருதுமாறு கண்ணீர்பெருக்கினான் என்ற கருத்தும், அக்கங்கைநீர் சிவபெருமானது சடைமுடியிற் சேர்ந்து பெருகிவழிந்தாற்போலக் கண்ணீரும் பரதனதுசடையில் நிரம்பிப் பெருகலாயிற்றென்ற கருத்துந் தோன்றுமென்பர். சொல்-ஐயவினா.புண்டரீகம் - வடசொல்; வெண்டாமரையின் பெயர் இங்கே செந்தாமரையைக் குறித்தது 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்றவிடத்திலுங் காண்க. ஜடாமண்டலம் - வட்டமான ஜடையின்தொகுதி. பி-ம்.—[1]சடைமண்டிலம். [2]சேரவே. (௧௧௩௭)

௫௫.—இராமன் பரதனைத் தழுவுதல்.

அயாவுயிர்த் தழுகணீ ரருவி மார்பிடை
யுயாவுறத் [1]திருவுள [2]முருகப் புல்லினா
னியாயமத் தனைக்குமோர் நிலய [3]மாயினான்
றயாமுத லறத்தினைத் [4]தழுவி யென்னவே.

(இ-ள்.) தயா முதல்-அருளையுடைய முதற்கடவுள், அறத்தினை தழுவி என்ன - தருமதேவதையைத் தழுவினாற்போல, நியாயம் அத்தனைக்கும் ஓர் நிலயம் ஆயினான்-எல்லாநீதிகளுக்கும் ஓரிருப்பிடமாகிய ஸ்ரீராமன்,— அயாவுயிர்த்து-பெருமூச்சுவிட்டு, அழு கண் நீர் அருவி மார்பிடை உயாவுற-அழுதலாலாகிய கண்ணீர்ப்பெருக்கு மார்பிற் பெருகவும், திரு உளம் உருக-மனங் கரையவும், புல்லினான்-(பரதனைத்) தழுவினான்; (எ - று.)

பரதனை இராமன் தழுவியது, கருணாநிதியான கடவுள் அறத்தினைத் தழுவியதுபோலுமென்றார்; உவமையணி. அயாவுயிர்த்தல்-சிறிதுசோகந் தணிதலுமாம். கண்ணீரை அருவி என்றதற்கேற்க, மார்பை மலையென்க. ந்யாயம், நிலயம், தயா - வடசொற்கள். உயாவுற=உசாவுற' வினாவென்ற பொருளுள்ளஇச்சொல்இலக்கணையால், பெருக என்ற பொருளைத் தந்தது. தயா - ஈறுதிரியாதுநின்றது. பி - ம்:—[1]திருமனம். [2]உருகி. [3]ஆகினான். [4]தழீஇயது. (௧௧௩௮)

௫௬.—பரதனது வடிவுகண்டு ஐயுற்ற இராமன் தந்தையின்சேமத்தை விசாரித்தல்.

புல்லின [1]னின்றவன் புனைந்த வேடத்தைப்
[2]பன்முறை [3]நோக்கினான் பரிவு [4]முன்னினா
னல்லலி [5]னழுங்கினை யைய வாளுடை
மல்லுயர் [6]தோளினான் [7]வலிய னோவென்றான்.

(இ - ள்.) (இராமன் பரதனை), புல்லினன் நின்று - தழுவி நின்று, அவன் புனைந்த வேடத்தை - அப்பரதன் தரித்திருந்த தவவேஷத்தை, பன் முறை நோக்கினன் - பலமுறை உற்றுநோக்கி, பலஉம் உன்னினன்-பலபடியாகக் கருதினவனாய், 'ஐய—! அல்லலின் அழுங்கினை - துன்பக்கடலில் மூழ்கியுள்ளாய்; ஆள் உடை-(உலகத்தை) ஆளுதலுடைய, மல் உயர் தோளினன் - மற்போரிற் சிறந்த தோள்களையுடைய தந்தை [தசரதசக்கரவர்த்தி], வலியன்ஓ - திடமா [சுகமா] யிருக்கின்றனனோ?' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று)

பலவுமுன்னுதல்-'இப்பரதன் வருதற்குமுன்னமே அரசன் இறக்கப் பிறர் யாரேனும் நாட்டைக் கைப்பற்றியதனாலோ, அன்றேல் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டியபின் மாற்றார் வந்துஎதிர்த்து அரசைப் பறித்துக்கொண்டதனாலோ, அல்லாக்கால் தசரதனிறந்துவிடத் தான் இராசசியத்தை யாளக்கருதாது நான் வனவாசஞ்செய்வதையுணர்ந்து தானும் எனக்குஉரிய அக்கோலத்தைக் கைப்பற்றியதனாலோ, எதனால் இவனுக்கு இந்நிலைநேர்ந்தது?' என்று கருதுதல். பன்முறைநோக்கியது-'இவன் பரதன்தானோ?அன்றி வேறொருத்தனோ? இவனுக்கு இவ்வேடம் இப்போதைக்குத் தக்கதோ?' என்ற கருத்தினாலாகும். வலியனென்றது - க்ஷேமமாக இருக்கிறானென்ற பொருள்தருதலை "வலியனென்றவாகூற" என்ற பள்ளிபடைப்படலத்துங் காணக். மூன்றுமடி-முற்றுமோனை.வாள் உடை எனப்பிரித்து,வாட்படையையுடைய என்றலுமொன்று. பி-ம்.—[1]நின்றனன. [2]பலவிதம. [3]நோக்குவான். [4]முன்னுவான். [5]ஓடுங்கினை, அழுந்தினை. [6]தோளவன. [7]வலியனே. (கசுஙக)

ருஎ.—தசரதன் இறந்தசெய்தியைப் பரதன் தெரிவித்தல்.

அரியவ னுரைசெயப் பரத னையநிற்
பிரிவெனும் [1]பிணியினு லென்னைப பெற்றவக்
கரியவள் வரமெனுங் [2]கால னாற்றனச்
குரியமெய்ந் நிறுவிப்போ யுமப ரானென்றான்.

(இ - ள்.) அரியவன் - (உணர்தற்கு) அரியவனான ஸ்ரீராமன், உரை செய-(இவ்வாறு) சொல்ல, (அதற்கு), பரதன—, 'ஐய—! நின் பிரிவு எனும பிணியினால்-உனதுபிரிவென்கிற நோயினாலும், என்னை பெற்ற அ கரியவள் வரம் எனும காலனால் - என்னைப்பெற்ற அந்தக்கைகேயியின் வரமென்கிற யமனாலும, தனக்கு உரிய மெய் நிறுவி போய் உமபரான்-தனக்குஉரிய சத்தியத்தை (இவ்வுலகில்) நிலைநிறுத்திச் சென்று மேலுலகத்தையுடையவனானான்,' என்றான்—; (எ - று.)

பெரும்பாலும் பிணியை வியாசமாகக்கொண்டு காலன் உயிரைக்கொண்டுசெல்வ னென்னும் வழக்குப்பற்றி 'பிரிவெனும் பிணியினால், வரமெனுங்காலனால்' என்றான் இவ்விரண்டும்-உருவகவணியாம். கரியவள்-கருநிறமுடையவள்; மூதேவிக்குரியஇப்பெயர், கைகேயியின்கொடுமையாலும்.

பரதனதுவெகுளியாலும், கைகேயிக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. இனி, கரிய வள்-மனமிருண்டவள், அறிவில்லாதவள், நெஞ்சிற் களங்கமுடையவள் என் றுங் கொள்ளலாம். அரியவன் - பகைவரால் வெல்லுதற்கு அரியவனுமாம்; அரி அவன் எனக்கொள்ளின், திருமாலாகிய அவ னெனப் பொருளாம். மெய்-உடம்புமாம்: தனக்குரியமெய் - புகழுடம்பு என்க. பி-ம்:—[1]துயரினுல். [2]காலனுறனகரு, காலனுறமகரு, காலனுற்றமகரு. (ககசூ௦)

ருஅ.—தந்தையின்மரணங்கேட்டு இராமன் தரையில் விழுந்திடுதல்.

விண்ணிடை யடைந்தன னென்ற வெய்யசொற்
[1]புண்ணிடை யயிலெனச் செவிபு காமுனங்
கண்ணொடு மனஞ்சுழல் கறங்கு [2]போலவாய்
மண்ணிடை விழுந்தனன் வானி னும்பரான்.

(இ - ள்.) 'விணணிடை அடைந்தனன்-(தநதை) பரலோகததிற் சேர்ந் தான்,' என்ற-என்று (பரதன்) சொன்ன, வெய்ய சொல-கொடியவார்ததை, புண்ணிடை அயில் என-புணணில வேல (நுழைந்தாற்) போல [மிககவருத் தம்விளைத்து], செவி புகா முனம - காதில் நுழையுமுன்னே [கேட்ட வுடனே என்றபடி],—வானின் உமபரான் - விணணுலகததினும் மேலுள்ள பரமபதததுக்கு உரியவனுன ஸ்ரீராமன்,—கணணொடு மனம் சுழல் கறஙகு போல ஆய் - கணணும மனமும் சுழல்கிற காற்றாடிபோலச சுழலப்பெற்று, மணணிடை விழுந்தனன்—; (எ - று.)

பரதனது தவவேடததை நோககியதனுலாகிய வருததததின்மேல் வருத் தந்தருவது, இசசொல் கேட்டது என்க. புணணிடை அயில் - வருத்தத்தின் மேல் வருததந் தருதற்கு உவமை. வானினுமபரானுயினும தான் கொணட மானுடவேடததுககு ஏற்பத் துயரஙகொணடாடின னென்கின்றுா. பி-ம்:—[1]புணணுழை. [2]போலவன். (ககசூக)

ருகூ.—சிறிதுதெளிவடைந்து இராமன் புலம்பத்தொடங்குதல்.

இருநிலஞ் [1]சேர்ந்தன னிறையு யிர்த்தில
[2]னுருமினே [3]யரவென [4]வுணர்வு [5]நீங்கின
னருமையி னுயிர்வர [6]வயர்வு யிர்த்தகம்
பொருமினன் பன்முறைப புலம்பி னனரோ.

(இ - ள்.) இறை - (யாவாக்குந்) தலைவனுன ஸ்ரீராமன்,—இரு நிலம் சேர்ந்தனன் - பெரியபூமியில் விழுநது, உயிர்த்திலன் - மூசசடங்கி, உரும் இனே அரவு என-இடியினுல் வருந்துகிற பாம்புபோல, உணர்வு நீங்கினன் - அறிவிழந்து, அருமையின் உயிர் வர-(பின்பு) அருமையாக உயிர் மீள, அயர் வுயிர்த்து - பெருமூச்சுவிட்டுககொணடு, அகம பொருமினன்-மனங்கலங்கி, பல் முறை புலம்பினன்-பலவகையாகப் பிரலாபிததான்; (எ - று.)—அதனை மேல் எழுகவிகளிற் காண்க.

இறை உயிர்த்திலன் - சிறிதும்மூச்சுவிடாமல் என்றுமாம். உருமின்னை ஏனப் பிரித்தாலும் பொருள் இதுவே. இடியினால் அரவு வருந்து மென்பது, நூல்துணிபு. பி-ம்:—[1]சேர்ந்தவன்,சேர்ந்திலன். [2]உருமுனே, உருமெறி. [3]உயிரென. [4]உணர்வின்.[5]நீக்கினான். [6]அயாவுயிாதது என்றும் படிக்கலாம்.(ககசஉ)

வேறு.

கூ௦.—இதுமுதல் எட்டுகவிகள்-இராமன் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் றாயே தயாநிலையே
யெந்தா யிகல்வேந்த ரேறே [1]யிறந்தனையே
யந்தோ வினிவாய்மைக் [2]காருளரோ [3]மெய்யுற்றார்.

எட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) நந்தா விளக்கு அனைய - அவியாததொரு விளக்கை யொத்த, நாயகனே - தலைவனே! நால நிலததோா தந்தாய - பூமியிலுள்ளார்க்குத் தந்தைபோல்பவனே! தனி அறததின தாயே - ஒப்பில்லாத தருமததுக்குத் தாயானவனே! தயா நிலையே - அருளுககு இருப்பிடமே! எநதாய் - என் தந்தையே! இகல் வேநதா ஏறே - பகையரசாகளாகிய யானைகளுக்குச சிங கம்போன்றவனே! இறநதனை - (நீ) மடிநதுபோயினையே! இனி—, வாய்மைக்கு - சததியததுககு, அநதோ - ஐயோ! மெய உறறாா - உணமையான உறவாகுபவா, (உனபோல), ஆா உளாா-வே றுயாவா உளளாரோ?(எ-று.)—ஓகாரமும ஏகாரமும - இரககபபொருளன.

நற்குணநற்செய்கைகளாலும் புகழாலும குலத்தை விளங்கச்செய்தல் பற்றி 'நந்தாவிளககனைய நாயகன்' என றும, மககளுககுத் தந்தை அன்போடு வேண்டிய நன்மைகளைச செயதல்போலக குடிகளுக்குப் பலநன்மைகளுஞ் செய்தலால் 'நானிலததோா தநதை' என்றும, தருமததையுண்டாககி வளாத் தலால் 'அறததினதாய்' என்றும தசரதன் கூறப்பட்டான். நந்தாவிளககு - தூணடவேணடாத இரததினதீபமுமாம. நால்நிலம-முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும நான்குநிலஙகளையுடையது; பணபுதொகையன்மொழி: பாலைக்கு நிலமில்லை யென்பா. 'தநதாய தனியறததின் தாயே'என்பது-சிறப் பினால், ஆணபால் பெணபாலாயிற்று; "தாதாய் மூவேழுலகுககுந் தாயே" என்றதோடு ஒப்பிடுக [நன் - பொது - உஅ] "உருவகவுவமையிற் றிணை சினை முதல்கள், பிறழ்தலும் பிறவும பேணினா கொளலே" என்றதில், 'பிறவும்' என்றதனால், உருவகததிலும் உவமையிலும் பாலமயஙகக்கூறுதல் அமைக்கப்பட்டது; இகது உருவகம். இகல வேந்தரேறு - ஏகதேசவுருவகம். அந்தோ-ஹந்த என்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர்: இரக்ககுறிப்பாகவரும். பி - ம்:—[1]இறந்தனையோ. [2]ஆருளரே. மற்றென்றான். (ககசஙு)

௬௧. சொற்பெற்ற [1]நோன்பின் றுறையோ னருள்வேண்டி
நற்பெற்ற வேள்வி நவை[2]நீங்க நீயியற்றி
யெற்[3]பெற்று நீபெற்ற [4]தின்னுயிர்போய் [5]நீங்கலோ
கொற்பெற்ற வெற்றிக் கொலைபெற்ற கூர்வேலோய்.

(இ-ள்.) கொன் பெற்ற-(பகைவர்க்கு) அச்சம் (தருதலைப்) பெற்றதும், வெற்றி கொலை பெற்ற - வெல்லுதல்தொழிலையும் கொல்லுதல்தொழிலையுங் கொண்டதுமான, கூர் வேலோய் - கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடையவனே! சொல் பெற்ற-புகழ்பெற்ற, நோன்பின் துறையோன்-தவத்துறையில் தேர்ந்த கலைக்கோட்டுமுனிவனது, அருள் - கருணையை. வேண்டி-விரும்பிப் பெற்று, (அம்முனிவனைக்கொண்டு), நல் பெற்ற வேள்வி - நன்மைபெற்ற யாகத்தை, நவை நீங்க-குற்றமில்லாமல், நீ—, இயற்றி-செய்து,என் பெற்று-என்னை (ப்புத்திரனாக) ப்பெற்று, நீ பெற்றது-(அதனால்) நீ அடைந்த பயன், இன் உயிர் போய் நீங்கல்ஓ - இனிய உயிர் நீங்கிப் போதல்தானோ? (எ - று.)

அறுபதினாயிரம் வருஷகாலமாக உயிர்வாழ்ந்து உலகாண்டுவந்த சக்கரவர்த்தி பின்பு மக்களை அரிதிற்பெற்று அவர்களுள் ஒருவனைப் பிரிந்த சோகத்தால் உயிர்நீங்கினதனால், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. சொல் - புகழ்; "சொல் மாணபமைந்த குழு" என்பது சிந்தாமணி. இனி, சாபாநுக்கிரகவார்த்தைகளைக்கொண்ட என்றும், வேதவாக்கியங்களாற் பெறப்பட்ட என்றும் உரைக்கலாம்; இரண்டாம்உரையில், இது - நோன்புக்கு அடைமொழி. நோன்பின் துறை - விரதவொழுக்கநெறி. நோன்பின்துறையோன்-வசிஷ்டனென்றல் பொருந்தாது; வமிசபுரோகிதனான அவனருளைத் தொன்றுதொட்டு இயல்பிற்பெற்றதன்றிப் புதிதாக இவ்வேள்விக்கென்று வேண்டிப் பெறாமையின். வேள்வி - அசுவமேதயாகமும், புத்திரகாமேஷ்டியும். நவை நீங்க - மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோபம் முதலிய குறைகள் இல்லாதனவாக; இனி, புத்திரோற்பத்திக்குத் தடையான பாவம் ஒழிய எனினுமாம், கொன் - இடைச்சொல்; பெருமையுமாம். கொல் பெற்ற எனப்பிரித்து, கொல்லனாற் செய்யப்பெற்ற என்னலுமாம்; கொல்-கொல்லனுக்குத் தொழிலாகுபெயர்; கொல்லன் - கருமான். பி - ம் —[1]நோன்பிற். [2]அறமின்கண்ணியற்றி, தீதவமியற்றி. [3]பெற்ற. [4]உன். [5]நீங்கவோ. (௧௧௪௪)

௬௨. மன்னுயிர்க்கு [1]நல்குரிமை [2]மண்பார நான்சுமக்கப்
பொன்னுயிர்க்குந் தாரோய் பொறையுயிர்த்த வாறிதுவோ
வுன்னுயிர்க்குங் கூற்று [3]யுலகாள வுற்றேனோ
மின்னுயிர்க்குந் தீவாய் வெயிலுயிர்க்கும் [4]வெள்வேலோய்.

(இ - ள்.) பொன் உயிர்க்கும் தாரோய் - பொன்னிறமான மகரந்தப்பொடிகளை வெளிச்சிந்துகிற பூமாலையையுடையவனே! மின் உயிர்க்கும் - ஒளியை வீசுகிற, தீ வாய் - வெப்பம் அமைந்த, வெயில் - சூரியகிர

ணம்போன்ற காந்தியை, உயிர்க்கும்-வீசுகிற, வெள் வேலோய் - வெள்ளிய வேலாயுதத்தையுடையவனே! மன் உயிர்க்கு-(ஆளுகையின்கீழ்) நிலைபெற்ற பிராணிகளுக்கு, நல்கு - அருள்செய்கிற, உரிமை - உரிமையையுடைய, மண் பாரம்-(உனது) அரசாட்சியை, நான் சுமக்க - நான் ஏற்றுக்கொள்ள, பொறை உயிர்த்த ஆறு-(நீ அப்பூமிபாரமநீங்கி) இளைப்பாறியவிதம், இதுஓ- இதுதானோ? உன் உயிர்க்குஉம் கூற்று ஆய் - (வேண்டிப்பெற்று வளர்த்த) உனது உயிருக்கும் யமன்போல் அழிவுசெய்பவனாய் [உன்னைக்கொன்ற பின்பு], உலகு ஆள உற்றேன்ஓ - (பின்பு) உலகத்தை யாளப்பொருந்தி னேனோ? (எ - று.)

அரசர்கள் பிராயம்முதிர்ந்தகாலத்தில் தம்மகனிடம் இராச்சியபாரத்தை ஒப்பித்துவிட்டுச் சிறிதுகாலம் இளைப்பாறி மறுமையின்பந்தருந் தவவொழுக்கத்தைப் புரிந்து உய்வுபெறுந்தன்மை இத்தசரதனிடம் இல்லாமற் போனதைப்பற்றி இரங்கினவாறு. பொன்-உவமவாகுபெயர். பொன் உயிர்க்கும் தார்-பொற்பொடிகளைச்சிந்துகிற ஆரமுமாம்; பொன் உயிர்க்குதல்-அழகு விளங்குதலுமாம். பொறையுயிர்த்த - மகப்பெற்றஎன்றலுமொன்று. [5]வென்வேல் என்ற பாடத்துக்கு-வெற்றியைத்தரும் வேல் என்க. பி-ம்.—[1]நன்குரிமை, நல்லுரிமை. [2]ஒன். [3]அரசாள. [4]வெவ்வேலாய. (ககசூ௬)

கூரு. [1]எம்பரத்த தாக்கி யரசுரிமை யிந்தியங்க
[2]டம்பரத்த தாக்கித் தவமிழைத்த வாறிதுவோ
சம்பரன்பேர்த் தானவனைத் தள்ளிச் [3]சதமகன்ற
னம்பரத்தி னீங்கா [4]வரசளித்த வாழியாய்.

(இ - ள்.) சம்பரன் பேர் தானவனை-சம்பரனென்னும் பெயரையுடைய அசுரனை, தள்ளி-அழித்து, சதமகன்தன் - தேவேந்திரனது, அம்பரத்தின் நீங்கா அரசு - விண்ணுலகத்தினின்று நீங்காத அரசாட்சியை, அளித்த - (அவ்விந்திரனுக்குக்) கொடுத்தருளிய, ஆழியாய - சக்கரவர்த்தியே! அரசு உரிமை-(உனது) அரசாளும் அதிகாரத்தை, எம் பரத்தது ஆக்கி - எம்வசமாகச் செய்துவிட்டு, இந்தியங்கள்-(உனது) பஞ்சேந்திரியங்கள், தம் பரத்தது ஆக்கி - தமது அதீனத்திலிருக்குமாறு செய்து [பஞ்சேந்திரியங்களையடக்கி], தவம் இழைத்த ஆறு-(நீ) தவஞ்செய்த விதம், இதுஓ—? (எ - று.)

எனக்கு அரசையீந்து இந்திரியங்களையடக்கித் தவஞ்செய்யப்போகின்றேனென்றாயே; தவஞ்செய்தது இதுதானோ என்று, தசரதன் தவஞ்செய்யச் செல்லாது இறந்ததுகுறித்து, இராமபிரான் இரங்கிக் கூறுகின்றனனென்க. எம்பரத்தது ஆக்கி - எம்பாரமாக இறக்கிவிட்டு எனினுமாம். முன்னிலையாக உம்பரத்ததாக்கி எனச் சொல்லவேண்டிய இடத்து, தம்பரத்ததாக்கிஎன்றது- முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த வழுவமைதி. இந்திரியம் என்ற வடசொல் திரிந்தது. [3]வெம்பவத்தின் வீயத் தவம்விளைத்த என்றபாடத்துக்கு, இந்தியங்

கள்-இந்திரியங்களைக்கொண்டு,வெம் பவத்தின் வீய-கொடிய பிறவியினின்று நீங்க, தவம்விளைத்த என்க. தாகவன்-(காசியபர்மனைவிகளுள்)தநுவின்மகன். ௱தமகன்-நூறு (அசுவமேத) யாகஞ்செய்தவன். பி-ம்:—[1]என். [2]வெம்பவத்தில்வீழாத், வெம்பாதநீவீய, வெம்பருத்திவீழ. [3]சதமகற்கன்று. [4]அரசிந்த.()

௬௪. [1]வேண்டுந் திறத்தாரும் வேண்ட வரசாட்சி
பூண்டிவ் வுலகுக் கிடர்[2]கொடுத்த புல்லனேன்
மாண்டு [3]முடிவதல்லான் [4]மாயா வுடம்பிதுகொண்
டாண்டு வருவதினி யார்[5]முகத்தே நோக்கவோ.

(இ - ள்.) வேண்டும் திறத்து-(யாவராலும்) வேண்டப்படுந் தன்மையை யுடைய, அரசுஆட்சி - அரசுபுரிதலை, ஆரும் வேண்ட - எப்படிப்பட்ட பெருந்தகையாளரும் (தமது குறையைக்கூறிப) பிரார்த்திக்க, பூண்டு - மேற் கொண்டு, இ உலகுக்கு இடர் கொடுத்த புல்லனேன்-(நீ இறத்தற்குக்காரண மாய) இவ்வுலகமுழுவதுக்குந் துன்பந்தந்த அற்பனான நான், மாண்டு முடி வது அல்லால்-இறந்தொழிவதல்லாமல் மாயா உடம்பு இது கொண்டு-உயிர் நீங்காத இவ்வுடம்பைக்கொண்டு, ஆண்டு வருவது-ஆட்சிசெய்து வருவேனா யின் அது, இனி யார்முகத்தே நோக்கவோ-இனி யார்முகத்தில் விழிக்கவோ?

யாவரின் குறையையும் போக்குவதே அரசுபுரிதலின் பயனாயிருக்கவும், அங்ஙனம் பிறர்குறையைப்போக்க முயலாது உலகுக்கெல்லாந் துயர்கொடுத்ததால், தன்னை இராமன் புல்லனெனப் பழித்துக்கூறுகின்றான். இப் படிப்பட்ட நான் எவர்முகத்தில் விழித்தற்குந் தகுதியற்றவனாதலால், இவ் வுடம்பைவைத்துக்கொண்டிராமல் போக்குவதே முறையாகு மென்கின்றா னென்க. [1]வேண்டுந்திறத்தாரும் வேண்டா என்ற பாடத்திற்கு - எல்லாப் பொருளையும் தமக்குவேண்டுமென்கின்ற தன்மையையுடையோரும் விரும் பாத என்று பொருள்கூறி, அரசுபுரிகையிலுள்ள சிரமமிகுதியை இங்ஙனங் கூறிய தென்க. தந்தைக்குச் சிரமபரிகாரஞ்செய்து மகிழ்வித்தற்கு உதவாத என் அரசாட்சி பயனற்றது என்றவாறு. பி-ம் —[2]இழைத்த. [3]மடிவது. [4]மாயவுடம்பு. [5]முகத்தை. (௧௧௪௭)

௬௫. தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலநீ
வானடைந்தா யின்ன [1]மிருந்தேனான் வாழ்வுகந்தே
யூனடைந்த தெவ்வ ருயிரடைந்த [2]வொள்வேலோய்.

(இ-ள்.) ஊன் அடைந்த-உடற்கொழுப்பையடைந்த, தெவ்வர் - பகை வர்களது, உயிர்-உயிரை, அடைந்த - கவர்ந்த, ஒள் வேலோய் - விளங்குகிற வேலாயுதத்தையுடையவனே! (யான்), தேன் அடைந்த சோலை திரு நாடு கைவிட்டு-தேனைபொருந்தின சோலைகள் சூழ்ந்த அழகிய (கோசல) நாட்டை நீங்கி, கான் அடைந்தேன்-வனத்தைச்சேர்ந்தேன், என்ன-என்றதை அறிந்த

மாத்திரத்தில், காவல - அரசனே! நீ—, தரியாது - (என்னைப்பிரிந்த துயரத்தைப்) பொறுக்கமுடியாமல், வான் அடைந்தாய் - பரலோகஞ்சென்றாய்; (நீ அங்ஙனஞ்சென்றதை அறிந்தவளவில் இறவாமல்), நான்—, வாழ்வு உகந்தே இன்னம் இருந்தேன் - இவ்வுலகவாழ்க்கையை விரும்பியே இன்னமும் பிழைத்திருந்தேன்; [இது என்ன இரக்கமின்மை! என்றபடி]; (எ - று.)

இவ்வுலகத்தில் நான் உள்ள இடம்விட்டு வேற்றிடஞ் சென்றவளவில், நீ உயிர்நீங்கினாய்; நீ இவ்வுலகம்விட்டு வேற்றுலகஞ்செல்லவும் யானோ இறவாது உயிர்வாழ்ந்து நின்றேன்; இது என்ன கொடுமை' என்பதாம். அன்பு சிறிதும் இல்லாத என்னிடத்து நீ அன்புவைத்தாயே என இரங்கியவாறு. உயிர் அடைந்த வேல்-அருவப்பொருள்மேலுஞ் செல்லுதென வேலின்சிறப்பு விளங்கும். பி-ம் —[1]உயிர்சுமந்துவாழ்வுகந்தேன. [2]வெவ்வேலாய (ககசஅ)

கூகூ. வண்மைஇயு [1]மானமுமேல் வானவர்க்கும் [2]பேர்க்ககிலாத்
திண்மைஇயுஞ் செங்கோ னெறியுந் திறம்பாத
வுண்மைஇயு மெல்லா முடனேகொண் [3]டேகினையே
தண்மைஇ தகைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடையோய்.

(இ - ள்) தகை மதிக்குஉம் - பெருமையையுடைய (பூரண) சந்திரனுக்கும், தண்மை ஈந்த-குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்படியான, தனி குடையோய் - ஒப்பற்ற குடையையுடையவனே! (உனது), வண்மைஉம்-ஈகைக்குணத்தையும், மானம்உம்-மானத்தையும், மேல் வானவர்க்குஉம் பேர்க்ககிலா திண்மைஉம் - மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும் (எதிர்த்து அழிக்கமுடியாத வலிமையையும், செங்கோல் நெறிஉம் - நீதிதவறாத அரசாட்சிமுறைமையையும், திறம்பாத உண்மைஉம்-தவறாத சத்தியத்தையும், எல்லாம-(மற்றும்) எல்லா நற்குணங்களையும், உடனே கொண்டு ஏகினை - கூடவே எடுத்துக்கொண்டு (இவ்வுலகத்தினின்று) சென்றாயே' (எ - று)

உனக்கு இருந்த வண்மை முதலியன போன்ற உயர்குணங்கள் இனி உலகத்தில் எவர்க்கும் இல்லையென்பதாம். வண்மை - ஏற்றார்க்கு மாற்றாது கொடுத்தல். மானம்-எப்பொழுதும் தம்நிலையில் தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். உலகமுழுவதுக்கும் தண்ணொளி செய்கிற சந்திரன் அத்தண்மையைப்பெற்றது இக்குடையினிடத்தேயென்னுமாறு அவ்வளவு குளிர்ச்சியை உலகோர்க்குத் தருவதென்பது, 'தண்மை தகைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடை' என்பதன் கருத்து. தனிக்குடை என்றது, தனியரசாட்சியை; அதற்குத் தண்மை - குடிகளுக்கு இன்பஞ்செய்தல். நான்கடியிலும் உயிரளபெடைகள் - ஓசையின்பம் பயக்க வந்தன; இது - அடியளபுத்தொடை யெனப்படும். அளபெடையில்லாத பாடமும் பொருந்தும்; தொடைச்சுவை மாதலின். பி-ம்: —[1]மானமும் வானவர்க்கும், மேல்மானவர்க்கும். [2]போக்ககிலாத், பேர்க்கொணாத. [3]ஏகினையோ. (ககசகூ)

## ௬௭.—இரங்கும் இராமனைத் தம்பிமார்முதலியோர் தாங்க, வசிட்டன் தேற்றுதல்.

என்றெடுத்துப பற்பலவும் பன்னி யிடருழக்குங்
குன்றெடுத்த [1]போலுங் குவவுத்தோட் கோளரியை
வன்றடக்கைத் தம்பியரும் [2]வந்தடைந்த மன்னவருஞ்
சென்றெடுத்துத் தாங்கினார் [3]மா[4]வதிட்டன் றேற்றினான்.

(இ - ள்.) என்று எடுதது பற்பலஉம் பன்னி-என்று குரலெடுத்து மிகப் பலவார்த்தைகளை விடாதுகூறி, இடர் உழககும் - துன்பத்தில் மூழ்குகிற, குன்று எடுதத போலும் குவவு தோள் கோள் அரியை-மலைகள் திரண்டு வடிவ மெடுத்தவற்றை யொக்கின்ற திரண்ட தோள்களையுடைய வலிய சிங்கம் போன்ற ஸ்ரீராமனை, வல் தட கை தமபியாஉம்-வலியபெரியகைகளையுடைய தம்பிமார்மூவரும, வந்து அடைந்த மன்னவாஉம் -(அப்போது அங்கு) வந்து சேர்ந்த அரசாகளும், சென்று எடுத்து தாங்கினா - அருகிற்போய் எடுத்து அணைத்தார்கள்; மா வதிட்டன் தேற்றினான் - பெருமைபொருந்திய வசிஷ்ட முனிவன் தேறுதல் கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை, மேல் ௭௦ - ஆங கவிமுதல் பததுககவிகளிற் காணக.

கோளரி - ஆணசிஙகம. வவிஷ்டன் என்ற வடசொலலுககு - (இந்திரியஙகளை) வசப்படுததியவ னென்றும, ஞானததிற் குடிகொணடவனென்று, பிரமதேஜசுமிககவ ரென்றும காரணப்பொரு ளுரைப்பா. பரதன் முன்ன தாகத தம்பியுடன் தனியே இராமனை வநதுசோநததனால, பிறகு மற்றையோர் வரலாயின ரென்பதைககுறிப்பிகக, 'வநதடைந்த மன்னவா' என்றது.

பி - ம்.—[1]ஒககும். [2]மற்றுள்ள. [3]திரு. [4]வசிட்டன. (௧௧௫௦)

## ௬௮—பரத்துவாசன் தோடக்கமானஇருடியர் முதலிய பலரும் அங்கு வந்துசேர்ந்தமை.

பன்னரிய [1]நோன்பிற் பரத்துவனே [2]யாதியாம்
[3]பின்னு சடையோரும் பேருலக மோரேழின்
மன்னவரு மந்திரிய ரெல்லாரும் வந்தடைந்தார்
தன் [4]னுரிமைச சேனைத் தலைவோருந் [5]தாமடைந்தார்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), பன் அரிய நோன்பின் - சொல்லுதற்கரிய தவத்தையுடைய, பரத்துவன் ஏ ஆதி ஆம்-பரததுவாசன் முதலான, பின்னு சடையோஉம்-திரிததுவிட்ட சடையையுடைய முனிவாகளும், பேர் உலகம் ஓர் ஏழின் மன்னவாஉம-ஏழுதீவுகளாகவுள்ள பூமியிலுள்ள அரசாகளும், மந்திரியா எல்லாஉம் - எல்லாமந்திரிகளும், வந்து அடைந்தா - அருகில்வந்து சேர்ந்தார்கள்; தன் உரிமை சேனை தலைவோஉம் தாம் அடைந்தா - சக்கரவாததிக்கு உரிய சேனையின் தலைவாகளும வநது சோநதாாகள்; (எ - று.)

கீழ் 'வந்தடைந்தமன்னவர்' என்று குறிப்பித்த பரதனுடன் புறப்பட்டவர் வந்துசேர்ந்தமையை விவரித்துக்கூறுகின்றனரென்க. பேருலகமோரேழின் மன்னவர் - ஏழுதீவுகளிலுமுள்ள அரசர்கள். மந்திரம் - ஆலோசனை: அதனையுடையவன், மந்திரி. பி-ம்:—[1]சேனைபின். [2]ஆதியாய்ப். [3]பின்னுஞ். [4]உரிய. [5]தான், வந்து. (௧௧௫௧)

௬௯.—யாவரும்வந்துசூழ்ந்தபின், வசிஷ்டன் ஸ்ரீராமனைநோக்கிக் கூறத் தொடங்குதல்.

மற்றும் வரற்பால ரெல்லாரும் வந்[1]தடைந்து
சுற்று [2]மிருந்த வமைதியினிற் றுன்புழக்குங்
கொற்றக் குரிசின் முகநோக்கிக் கோமலரோன்
பெற்ற பெருமைத் [3]தவமுனிவன் பேசுவான்.

(இ - ள்.) மற்றுஉம்-இன்னும், வரல் பாலர் எல்லாஉம் - வரத்தக்க (அந்தணர் முதலியோர்) யாவரும், வந்து அடைந்து-வந்து சேர்ந்து, சுற்றுஉம் இருந்த அமைதியினில் - சுற்றிலுமிருந்த சமயத்தில், துன்பு உழக்கும் கொற்றம் குரிசில் முகம் நோக்கி - துன்பத்திலழுந்திய வெற்றியையுடைய புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமனது திருமுகத்தைப் பார்த்து, கோ மலரோன் பெற்ற பெருமை தவம் முனிவன் -(எல்லாமலர்களினுஞ்) சிறந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கிற பிரமன் பெற்ற (புதல்வனான) மகிமையையுந் தவத்தையுமுடைய வசிஷ்டமகாமுனிவன், பேசுவான்-(தேறுதல்) கூறுபவனானான்; (எ - று.)

கீழ் ௬௭-ஆம் கவியில் 'வந்தடைந்தமன்னவருஞ் சேனையெடுத்துத தாங்கினார் மாவதிட்டன் றேறறினான்" என்று சுருக்கமாகக் கூறிய கவி, யாவரும் வந்தமையைவிவரித்துப் பிறகு வசிட்டன்தேற்றிய வகையை விவரிப்பதற்காக 'தவமுனிவன்பேசுவான்' என்கின்றா ராதலால், இது 'கூறியதுகூறல்' என்னுங் குற்றமாகாது. இங்ஙனம் சுருக்கமாக முதலிற்கூறிப் பின் விவரித்துக்கூறுவது இக்கவியின் வழக்கமாதல், நுண்ணறிஞோகினுற் புலனாகும். வசிஷ்டன்-பிரமனது அகத்திற் பிறந்தவன்; "உகிரில் வசிட்டனுந் துலங்கியவெழுந்தான்" என்பது, பாகவதம். பி - ம்:—[1]அடைந்தார். [2]இருக்கும். [3]திரு. (௧௧௫௨)

வேறு.

௭௦.—இதுமுதற் பத்துக்கவிகள் - வசிஷ்டன் தேறுதல்கூறி. செய்யவேண்டிய நீர்க்கடனைச் செய்யுமாறு கூறுவதைத் தெரிவிக்கும்.

துறத்தலு நல்லறத் [1]துறையு மல்லது
புறத்தொரு [2]துணையிலை பொருந்து [3]மன்னுயிர்க்
கிறத்தலும் பிறத்தலு மியற்கை யென்பதை
மறத்தியோ மறைகளின் வரம்பு கண்டநீ.

ஒன்பதுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) 'துறத்தல்உம் - (இல்லறவொழுக்கத்தைத்) துறந்து செல்லுதலும், நல் அறம் துறைஉம்-(இல்லறத்தி லிருந்த காலத்தும்) நல்லதருமவழியிற் செல்லுதலும், அல்லது - (இவ்விரண்டும்) அன்றி, பொருந்தும் மன் உயிர்க்கு - (உலகவாழ்க்கையிற்) பொருந்தின நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு, புறத்து ஒரு துணை இலை-வேறு ஒருதுணையும் இல்லை (அவ்வுயிர்களுக்கு), இறத்தல்உம் பிறத்தல்உம் இயற்கை-மரணமும் சனனமும் இயல்பே,' என்பதை—, மறைகளின் வரம்பு கண்ட நீ - வேதங்களின் எல்லையை அளவிட்டறிந்த நீ, மறந்தனை - மறந்தாயோ? (எ - று.)

மறந்திலையாயின், உன்தந்தை நல்லறத்துறையில் நெடுங்காலம் நின்ற பின்பு இறந்ததற்கு இரங்கக் காரணமில்லை யென்க. வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த வழியாதலின், துறத்தல் முன் கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]தொழிலும். [2]பொருள். [3]மன்னுயிர். (யகருரு)

எக. [1]உண்மையில் பிறவிக ளுலப்பில் கோடிக
டண்மையில் வெம்மையிற் [2]றழுவி னவ்வெனும்
வண்மையை [3]நோக்கியவ [4]வறிய கூற்றின்பாற்
கண்மையு [5]முளதெனக் கருத [6]லாகுமோ.

(இ-ள்.) '(உயிர்களுக்கு), உண்மை இல் பிறவிகள் - நிலையில்லாதனவாகிய பிறப்புக்கள், உலப்பு இல கோடிகள்-அளவில்லாத கோடிக்கணக்கானவை (அவை), தண்மையில் வெம்மையில் தழுவின இன்பத்தாலும் துன்பத்தாலும் தழுவப்பெற்றவை,' எனும்-என்ற, வண்மையை-(நூல்களில்) மிகுதியாகக் கூறியதன்மையை, நோக்கி - அறிந்தபின்பு, அவ் அறிய கூற்றின்பால் கண்மைஉளது என கருதல்உம்-அந்தக்கொடிய யமனிடத்துக் கண்ணோட்ட முள்ளதென்று நினைத்தலும், ஆகும்ஓ-கூடுமோ? [கூடாது என்றபடி]; (எ-று.)

உயிர்க்குப் பலபிறவிகளுள்ளனவென்பதையும் அப்பிறவிகள் நன்மை தீமைகள் கலந்தேநிற்குமென்பதையும் உணர்ந்தபின்,பிறந்தஉயிரைக் காலன் இரக்கமின்றிக் கொண்டு செல்வா னென்பதைத் தெற்றெனவுணரலாமாதலால்,தசரதன் காலவயத்தனானதற்கு இரங்குதல் தகாதென்று கூறியவாறு. உண்மையில பிறவி - தோன்றியழியுந்தன்மையவான பிறப்பு. தண்மையில் வெம்மையில் தழுவின-நல்வினையாலுந் தீவினையாலுந் தொடரப்பட்டவை யென்றுங் கொள்ளலாம். வறுமை-இங்கே, இரக்க மின்மை. 'அரியகூற்று' என்ற பாடம், மோனைத்தொடைக்கு முரணும். கண்மை-கண்ணின் தன்மை; "கண்ணுடையார், கண்ணோட்டமின்மையுமில" என்த திருக்குறளிற் கூறிய தனால், கண்ணோட்டம் கண்ணின்தன்மையாதல் அறிக. "தவத்துறைமாக்கள் மிகப்பெருஞ்செல்வர், ஈற்றிளம்பெண்டி ராற்றுப்பாலகர், முதியோரென்னு னிளையோரென்னான், கொடுந்தொழிலாளன் கொன்றனன் குவிப்ப"என்று யமனது தயையில்லாததன்மையைக் கூறியிருத்தல் காண்க. தழுவினவ்வெனும் - விரித்தல். பி-ம்:—[1]உண்மையிற். [2]தழுவினர். [3]நோக்கிடா. [4]வலிய. [5]உணடெனக். [6]பாலதோ. (யகருச)

எஉ. பெறுவதன் முன்னுயிர் பிரிதல் காண்டியான்
மறுவறு[1] கற்பினில் வையம் யாவையு
மறுபதி [2]னுயிர மாண்டு மாண்டவ
னிறுவது [3]கண்டவற் [4]கிரங்கல் வேண்டுமோ.

(இ - ள்.) பெறுவதன் முன் - (தாய்) பெறுவதற்கு முன்னமே, உயிர் பிரிதல்-(சிலபிராணிகள்) உயிர்நீங்குதலை, காண்டி ஆல் - (உலகத்தில்) பார்க்கின்றாயன்றோ? (அங்ஙனமிருக்க), மறு அறு கற்பினில் குற்றமில்லாத கல்வியினால், வையம் யாவைஉம் - உலகமுழுவதையும், அறுபதினாயிரம் ஆண்டுஉம் ஆண்டவன் - அறுபதினாயிரம் வருஷகாலம் அரசாண்ட சக்கரவர்த்தி, இறுவது-இறத்தலை, கண்டு - அறிந்து, அவற்கு - அவன்பொருட்டாக, இரங்கல் வேண்டும்ஓ - மனமவருந்துதல் தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

பிறந்ததும் பிறவாததுமாகஇருக்கையிலதானே இறப்பு நேர்வதையும் நாம் கண்கூடாகக்கண்டுகொண்டிருக்க, வருஷம் அறுபதினாயிரம் அரசுபுரிந்து பின் இறந்த மன்னவன்திறத்து இரங்குதல தகுதியன்றென்றவாறு. "பீட் பிதுக்கிப், பிள்ளையைத் தாயலறக்கோடலான்" என்றார் நாலடியாரிலும். காண்டியால், ஆல் - தேற்றம். கற்பு - தொழிற்பெயர். இரண்டாம் அடிக்கு-குற்றமில்லாத பதிவிரதாதருமத்தையுடைய பூமிமுழுவதையும் என்றும் உரைக்கலாம்; இங்கே, பூமிக்குக் கற்பு - பல அரசர்களுக்குப் பொதுவாகாமல் தசரதனொருவனுக்கே உரியதாதல். பி ம் —[1]சிறப்பினில், சிறப்பினில், பிறப்பினில். [2]ஆயிரத்து. [3]கண்டதற்கு, கண்டிதற்கு. [4]இரங்கவொண்ணுமோ, இரங்கவேண்டுமோ. (கக௫௫)

எ௩. சிலமுந் தருமமுஞ் சிதைவில [1]செய்கையுஞ்
சூலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் [2]தாங்கிய
மூலம்வந் துதவிய [3]மூவர்க் காயினுங்
காலமென் றொரு[4]வலை [5]கடக்க லாகுமோ.

(இ - ள்.) சிலம்உம் - நல்லொழுக்கத்தையும், தருமம்உம்-அறத்தையும், சிதைவு இல் செய்கைஉம்-அழிதலில்லாத படைத்தற்றொழிலையும், சூலம்உம்-சூலாயுதத்தையும், திகிரிஉம் - சக்கராயுதத்தையும், சொல்லும் - சரசுவதியையும், தாங்கிய - தரித்த, மூலம் வந்து உதவிய - (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) முதற்பொருளாய்ப் பொருந்தி யருள்செய்கிற, மூவர்க்கு ஆயின்உம் - திரிமூர்த்திகளுக்கானாலும், காலம் என்ற ஒரு வலை கடக்கல் ஆகும்ஓ-காலமென்கிற ஒருவலையினின்று தப்புதல் கூடுமோ? [கூடாதென்றபடி]; (எ - று.)

சிலமும் சூலமும் தாங்கிய உருத்திரன், தருமமும் திகிரியும் தாங்கிய திருமால், சிதைவில்செய்கையும் சொல்லும் தாங்கிய பிரமன் என முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாகக் கூறியவாறு. இங்கே 'சொல்' என்பதற்கு - கலைமகளென்றே பொருள்கொள்ளுதல் தகுதி யென்பதைக் கீழ் மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலத்தில் "உருளுநேமியு மொண்கவ ரெஃகமு, மருளில் வாணியும்

வல்லவர் மூவர்க்கும்'' என்றதனோடு ஒப்பிட்டு அறிக. சூலம் திகிரி என்ற ஆயுதங்களோடு சொல்லை உடன்கிறுத்தியது, சொல் சாபாநுக்கிரக மூலமாகக்கருதிய பயனைத் தவறாமல்தந்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்துக்குக் கருவியாகுதலால். இனி, சொல் தாங்குதல்-வேதத்தை எப்பொழுதும் வாயாலோதுதலும், புகழ்பெறுதலும் என்பாரும் உளர். உருத்திரனுக்குச் சீலம் - சடைமுடியும் தோலுடையுந் தரித்து யோகுசெய்துநிற்றல். திருமால் காத்தல் தொழிற்கடவுளாதலால், தருமந்தாங்குகிறவனுவன். சிதைவில் செய்கை - படைத்தற்றொழில். மூலம்வந்து உதவிய மூவர்என்பதற்கு - மூலப்பொருளாகிய பரம்பொருள் உட்புகுந்து உதவப்பெற்ற மும்மூர்த்திகளெனக்கூறி, பரம்பொருள் உட்புகுந்திருத்தலால், அழித்தற்றொழிலைசசெய்யுந் திறனைப் பெற்ற உருத்திரமூர்த்தியும், காக்குந்தொழில் வைரப்பெற்ற உபேந்திரமூர்த்தியும், படைக்குந்தொழிலில் வல்லமைபெற்ற பிரமனும் என்று கூறுவாருமுளர். என்றொரு - விகாரம். பி-ம்:—[1]செய்கையாய. [2]தாங்கினா. [3]முதல்வர்க்கு. [4]பொருள், வரை. [5]கடக்கவொண்ணுமோ. (௧௧௫௬)

எ௪. கண்முதற் காட்சிய கரை[1]யி னீளத்த
வுண்முதற் பொருட்கெலா மூற்ற [2]மாவன
மண்முதற் பூதங்கண் மாயு மென்றபோ
தெண்முத [3]லுயிர்க்குநீ [4]யிரங்கல் வேண்டுமோ.

(இ - ள்.) கண் முதல் காட்சிய - கண்முதலிய பொறிகளின் காட்சி முதலிய புலன்களுக்குக் காரணமாகுபவையும், கரை இல நீளத்த - எல்லையில்லாத நீட்சியையுடையவையும், உள முதல் பொருட்கு எலாம் ஊற்றம் ஆவன-பிரபஞ்சத்தினுட்பட்ட பிரதானமான பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்தித்தானமாகுபவையும் (ஆகிய),மண் முதல் பூதங்கள்-பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களும், மாயும்-அழியும், என்றபோது - என்றால், உயிர்க்கு - (ஒரு சாதாரணமான) உயிரின்பொருட்டாக, எண்முதல் - மனத்தில், நீ—, இரங்கல் - வருந்துதல், வேண்டுமோ தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

'கண்முதற்காட்சிய...ஊற்றமாவன' என்றதன்கருத்தை விளங்கவுணர்தற்கு அடியில் வருவதை அறிக:—' ''மெய் வாய கண் மூக்குச செவியெனப் பேர்பெற்ற, வைவாயுமாயவற்றின்மீதடுத்தத - துய்ய, சுவை யொளி யூறோசை நாற்றமென்றைந்தால், அவை முதற் புற்கலமாம்'' என்பது, பூதங்கள்பரிணமித்து உடம்பாமாறு கூறுகின்றது; பூதங்களானும் தத்தம் தன்மை நீங்கி மண் உடம்பாயும், நீர்வாயாயும், தீக் கண்ணாயும், காற்று மூக்காயும், ஆகாயம் செவியாயும் நின்று உடம்பாம். பொறிகள்தோறும் விநியோகப்பட்ட புலன், சுவை முதல் ஐந்துவகைப்படும்; இவ்வைந்தும் பொறியைந்தினுமேறி மண்ணால் உடம்பு ஊறாயும், நீரால் வாய் சுவையாயும், தீயால் கண் ஒளியாயும், காற்றால் மூக்கு நாற்றமாயும், வானால செவி ஓசையாயும் வந்து உடம்பாம்.' இனி, கண்முதற்காட்சிய என்பதற்கு - பஞ்சேந்திரியங்களின் உணர்வுக்கு

இலக்காகுபவை யென்றலும்ஒன்று, நீளம் - தொழிற்பெயர். பஞ்சீகரண மெனப்படுகிற பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினாலேயே பொருளனைத்தும் உண்டாவதால், 'உணமுதற்பொருட்கெலாமூற்றமாவன' என்றது. பஞ்சீ கரணமாவது - பிருதிவியில ஒருபாதி பிருதிவியும், மற்றைப்பாதி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசஙகளும, இவ்வாறே மற்றைப்பூதஙகளிலும் பாதி அது வும் பாதி மற்றைநான்குமாகக கலததல்; இபபடி அந்யோந்யமாகக் கலந் தாலொழியப் பிரமாணடம உணடாகாது. 'இவை கூடினாலல்லது காரிய கரமல்லாமையாலே மணணையும் மணலையும நீரையுஞ்சேரதது ஒரு தர வ்யமாக்கிச சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈஸ்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன் னிலே சேரதது ஒரு அணடமாககி' என்றார, பிளளைலோகாசார்யரும். இனி, உள்முதற்பொருட்கெலாம என்பதறகு - உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்கட்கும எனினுமாம. உண முதறபொருட்கு எலாம என்று கொண்டு - உணணுதல் முதலிய நுகாசசிககுரிய பொருளகளுககெல்லாம் என்பாரும் உளர. ஊற்றம - ஊறுமிடம; எனவே, காரணமாயிற்று. எண் முதல்—முதல்-எழுனுருபு; "சரனமுதல் வந்த வுரனமாயமாலே" என்றவிடத் துப்போல. இனி, 'எணமுதலுயிரககு' எனபதற்கு - எளிமையயுடைய தந்தையின உயிருககு எனபாரும உளர. எணமுதல் - நன்கு மதிககப்படுகிற முதற்கடவுளே! எனனவுமாம பி-ம்.—[1]இலாதன. [2]ஆயின. [3]உயிாகளெலாம், உயிாககினி, அவறகுநீ. [4]இமபய, இரஙக. (ககஙள)

எரு. புண்ணிய [1]நறுநெயிற் பொருவில காலமாந்
திண்ணிய திரியினில [2]விதியென் [3]றீயினி
லெண்ணிய [4]விளக்கவை யிரண்டு மெஞ்சினா
லண்ணலே[5]யவிவதற் கையம் [6]யாவதோ.

(இ - ள்.) அணணலே-சிறநதவனே! புணணியம - நல்வினையாகிய, நறு நெயில்-நறுமணமபொருநதிய நெயயிலே, பொருவு இல காலம ஆம்-ஒப்பில் லாத காலமாகிய, திணணிய திரியினில - வலிய திரியிலே, விதி என் தீயி னில் - ஊழென்கிற நெருபபினால், எணணிய - கருததோடுஎற்றப்பட்ட, விளக்கு - (உயிாவாழ்ககையாகிய) தீபம, அவை இரணடுஉம எஞ்சினால் - (நெய்யும திரியுமாகிய) அககாரணஙகள் இரணடும ஒழிந்தால், அவிவதற்கு - அவிந்துபோவதற்கு, ஐயம யாவது - சநதேகம எனனவோ? [இல்லையெனற படி]; (எ - று.)

நல்வினையும நியமிததகாலமும முடிநதபொழுத உயிாவாழககை ஒழியு மென்க. சக்ரவர்த்தி நலவினைப்பயனையே பெருமபாலும நுகாந்ததனால், இங்கு 'புண்ணியநறுநெயில்' எனபபட்டது. விதி - இருவினைப்பயன் செய்த வினையே சென்று அடைதற்கு உரிய நியதி. எணணிய - காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. புணணியமிருப்பினும் நுகர்தற்கு உரிய காலத்தின் வழியே உயிர்வாழ்க்கை யேற்படுவதால், காலத்தைத திரியாக உருவகித்தார்:

உயிர்வாழ்க்கையை விளக்குஎன்றா: உருவகவணி. பி - ம்:—[1]நெய்யினில். [2]விதிதன். [3]சிந்தையின். [4]விளக்கிவை. [5]வீவதற்கு, வீழ்வதற்கு. [6]ஆவதோ. ()

எகூ. இவ்வுல கத்தினு [1]மிடரி னேகிடந்
தவ[2]வுல கத்தினு நரகி னாழ்ந்து[3]பின்
வெவ்வினை [4]துய்ப்பன விரிந்த யோனிக
[5]ளெவ்வள விற்செல [6]வெண்ண லாகுமே.

(இ - ள்.) (உயிர்), இ உலகத்தின்உம் - இம்மையிலும், இடரின்ஏ கிட ந்து - துன்பத்திலேயே அழுந்தியிருந்து, அ உலகத்தின்உம்-மறுமையிலும், நரகின் ஆழ்ந்து - நரகத்தில் அழுந்தி, பின்-மறுபிறப்பில், வெம் வினை துய்ப்பன - கொடிய வினைப்பயன்களை அனுபவித்தற்குஇடமான, விரிந்த யோனிகள் - பலவகைப்பட்ட பிறப்புவகைகள், எ அளவில் செல எணணல் ஆகும் - எந்தக்கணக்கில் அடங்க எண்ணுதல கூடும்? (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

ஒருவாற்றாலும அளவிடப்படாதபடி அநந்தமானயோனிபேதங்கள் உல கத்தில் உயிர்த்தோற்றத்துக்கு உடலாக அமைந்துள்ளன என்பதாம. இத னால், கருமவசத்தால உயிர் ஒருசரீரத்தைவிட்டு மறுசரீரத்தில் புகுதல், இரங் கத்தக்கதன்று என்றவாறு. பி-ம்:—[1]இடரிலே, இடருளே. [2]உலகத்தரு. [3]தம. [4]அறுபபன. [5]எவ்வுலகில, அவ்வளவில். [6]என்னல். (கக௩௯)

எஎ. உண்டுகொ லிதுவல துதவி நீசெய்வ
[1]தெண்டகு [2]குணத்தினாய் தாதை [3]யென்றலாற்
புண்டரீ கத்தனி முதற்கும் போகரு
விண்டுவி னுலகிடை [4]விளங்கி னானரோ.

(இ - ள்.) எண தகு குணத்தினாய் - (யாவராலும) நன்கு மதிக்கத்தக்க நற்குணங்களை யுடையவனே! தாதை என்றலால - (தசரதன் உனக்குத்) தந்தை யென்ற காரணத்தால், புணடரீகம தனி முதற்கும் போகரு அரு - தாமரைமலரில தோன்றிய ஒப்பற்ற படைத்தற்கடவுளான பிரமனுக்குஞ் செல்லுதற்கரிய, விணடுவின் உலகிடை-விஷ்ணுலோகத்தில. விளங்கினான்- (சென்றுசேர்ந்து) விளக்கமடைந்தான்; இது அலது - இதுவன்றி, நீ செய் வது உதவி உண்டு கொல் - நீ (தந்தைக்குச) செய்யததக்க உதவி (வேறு) உண்டோ? [இல்லை யெனறபடி]; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

எணதகு குணம் - தியானிக்கத்தக்க திருக்கலியாணகுணங்க ளெனவு மாம். தந்தையை நற்கதியிற் சேர்த்தலே மைந்தரதுகடமையாதலாலும், உன் னைப்பெற்றதன்பயனாக உன்தந்தை மீளாவுலகிடைச சேர்ந்திட்டா னாதலா லும்,மகனைப் பெறவேண்டியதைப் பெற்ற உன்தந்தையைக் குறித்து இரங்கு தல் தகுதியன்றென்பதாம. என்றல் என்ற தொழிற்பெயர், மூன்றனுருபு ஏற்று வந்தது. எணதகு குணம் - எட்டுத் தக்ககுணங்களுமாம். விளங்குதல் - ஒளிமயமான சரீரம்பெறுதல். பி-ம்:—[1]எணடருங. [2]குணத்தினன். [3]என்று ரான். [4]மேவினான். (கக௪௦)

எ௩. ஐயநீ யாதொன்று மவலிப் பாயலை
யுய்திற மவற்கினி யிதனி [1]னூங்குண்டோ
செய்வன வரன்முறை திருத்திச [2]சேர்ந்தநின்
[3]கையினு லொழுக்குதி கடனெ லாமென்றான்.

(இ - ள்.) ஐய—! நீ—, யாது ஒன்றும் அவலிப்பாய அலை - சிறிதுந் துன்பமடையவேண்டா; இனி—, அவற்கு-அத்தசரதனுக்கு, இதனின் ஊங்கு-(விஷ்ணுலோகத்தையடைந்தலென்ற) இதைக்காட்டிலும்மிக்கதான, உய்திறம்-ஈடேறும்வகை, உண்டு-(வேறு) உள்ளதோ?[இல்லை];(ஆகையால்),—செய்வன - (நீ தந்தைக்குச்) செய்யவேண்டிய அந்திமக்கிரியைகளை, வரல்முறை - (நூல்களிற்கூறப்பட்டு அநுட்டானத்தில்) வந்த முறைப்படியே, திருத்தி-செவ்விதாகச்செய்து, சேர்ந்த நின் கையினால - சிவந்த உனது கைகளால், கடன் எலாம் ஒழுக்குதி - நீர்க்கடன்களையெல்லாம் செலுத்துவாய், என்றான்-என்று (வசிட்டன்) கூறினான்; (எ - று)

உத்தமகதியை மன்னவ னடைந்திட்டா னாதலால், அவனைப்பற்றி அவலித்தல் தக்கதன்று மேலோர் நூல்களிற்கூறிய முறைமையையொட்டிச் செய்ய வேண்டிய முறைகளைச்செய்து நீர்க்கடனைச் செலுத்துவாயாக என்றனனென்பதாம். இறந்தோரைக்கருதிச் செய்யும் நீர்க்கடன் பிதிருதேவதைகளைச் சேருவதால, உத்தமகதியடைந்தாரைக் கருதியும் நீர்க்கடனசெய்ய வேண்டுமென்பர். நீர்க்கடன்-தருப்பணம். பி-ம் —[1]வேறு, மேல. [2]செய்க. [3]கைகளாலோமபுதி. (ககககூ)

எ௪. [1]விண்ணுநீர் மொக்குளின் விளியும் [2]யாக்கையை
யெண்ணினீ [3]யழுங்குத லிழுதைப பாலதாற
கண்ணினீ ருகுத்தலிற் கணட [4]திலலைபோய்
[5]மண்ணுநீ ருகுத்தி[6]தா மரைக்கையா லென்றான்.

(இ - ள) விண்ணுநீர் மொக்குளின - மேகத்தினின்று விழுகிற நீரில் தோன்றுங் குமிழிபோல, விளியும-(நிலையிலலாமல) அழிகிற, யாக்கையை-உடம்பைக்குறித்து, நீ—, எண்ணி அழுங்குதல் - சிந்தித்துவருந்துதல், இழுதைப்பாலது - பேதைமையினபாறபடுவதாம; கண்ணின் நீர் உகுத்தலில் கண்டது இலலை - கணணீர்சொரிதலால அடையும்பய னொன்றுமில்லை (ஆதலால, அதனையொழித்து இனி), போய—, தாமரை கையால் - செந்தாமரைமலர்போனற கைகளினால, மண்ணு நீர உகுத்தி - (பாவத்தைப்) போக்கிச் சுத்தஞ்செய்கிற தாபபணநீரைச் சொரிவாய, என்றான் - என்று (மீண்டும்வசிட்டன்) கூறினான், (எ - று)

வசிட்டன் தேற்றி நீர்க்கடன்செய்யுமாறு கூறியும, ஸ்ரீராமன் துயர மிகுதியால் எழாதிருந்ததுகண்டு மீண்டும தேறுதல்கூறி நீர்க்கடன்கழிக்கச் செல்லுமாறுகூறியதைத தெரிவிப்பது இச்செய்யுளென்க. இறந்தவரைக்குறித்து இரங்குவதிற் பயனிலலையாதலால், செய்யவேண்டிய தாப்பணாதிகளைச் செய்க என்றபடி. விண்ணுநீர் மொக்குளின் விளியும யாக்கை - "படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந்தோன்றிக், கெடுமிதோர்யாக்கை" என்ற நாலடியா

ரோடும், "மாரிமொக்குளின்மாய்ந்து" என்ற சிந்தாமணியோடும் ஒப்பிடுக. விண் - மேகத்துக்கு ஆகுபெயர்; உ - சாரியை. யாக்கை - எழுவகைத்தாதுக்களால் யாக்கப்படுவது. கண்டது இல்லை - இறந்த தந்தையை மீண்டுங்காணுதலில்லை யெனினுமாம்; "ஆண்டாண்டுதோறு மழுதுபுரண்டாலு, மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர் - வேண்டா" என்றாற்போல. பி - ம்:—[1]விண்ணினீர். [2]வாழ்க்கையை. [3]அழுந்துதல். [4]இல்லைபோய, இல்லையால். [5]மண்ணினீர். [6]நின்மலாக, உன்மலாக, நிமலாக. (௧௧௬௨)

௮௦.—வசிட்டன் தேற்றியபின் இராமன் நீர்க்கடன்செய்யச் செல்லுதல்.

என்றபி [1]னேந்தலு மெழுந்து நான்மறைப்
பொன்றிணிந் தனசடைப் புனித னோடுபோய்ச்
[2]சென்றனன் [3]செறிதிரைப் புனலிற் செய்கென
[4]நின்றன னிராமனு நெறியை நோக்கினான்.

(இ-ள்.) என்ற பின்-என்று (முனிவன்)கூறியபின், ஏந்தல்உம்-ஸ்ரீராமனும், எழுந்து-(இருப்பிடத்தினின்று) புறப்பட்டெழுந்து, நால் மறை பொன் திணிந்து அன சடை புனிதனோடுஉம - நான்குவேதங்களிலும் வல்ல (உருக்கிய) பொன் இறுகினாற்போன்ற செஞ்சடையையுடைய பரிசுத்தனான வசிஷ்டனுடனே, போய—, செறி திரை புனலில் சென்றனன்-நெருங்கிய அலைகளையுடைய கங்கைநீரினிடத்திற் சேர்ந்தான்; (அப்போது,) செய்க என-(செய்யுங்கடமைகளைச்) செய்வாயென்று வசிட்டன் சொல்ல, நின்றனன்-(மந்தாகினிக்கரையையடைந்து) நின்றவனாகிய, இராமன்உம்—, நெறியை நோக்கினான்-(தக்கநதணிந்து செய்யவேண்டிய) முறைமையைக் கருதினான்; (எ - று.)—பி - ம்.—[1]ஏந்தலையேந்திவேந்தரும. [2]சென்றனா. [3]திரைசெறி. [4]நின்றனா. (௧௧௬௩)

௮௧.—இராமபிரான் இறந்த மன்னனுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்தல்.

புக்கனன் [1]புனலிடை முழுகிப் போந்தனன்
றக்கநன் மறையவன் சடங்கு காட்டத்தான்
[2]முக்கையி னீர்விதி முறையி னீந்தன
னொக்கநின் றுயிர்தொறு [3]முணர்வு நல்குவான்.

(இ - ள்.) உயிர்தொறுஉம-எல்லாச் சீவாத்துமாக்களினிடத்துமு, ஒக்க-ஒருதன்மையாக, நின்று-(அந்தர்யாமியாய்) நின்று, உணர்வு நல்குவான் - (அவற்றிற்கு) அறிவை அருள்பவனாகிய திருமால [ஸ்ரீராமன்],—புனலிடை புக்கனன்-நீரில் இறங்கி, முழுகி போந்தனன்-ஸ்நானஞ்செய்து, தக்க நல் மறையவன் சடங்கு காட்ட-உத்தமமான சிறந்தவேதங்களை யுணர்ந்த (புரோகிதனான) வசிஷ்டன் (செய்யவேண்டுஞ்) சடங்கை அறிவிக்க, தான்—, முக்கையின் நீர்-கைகளால் மூன்றுதரம் எடுத்துவிடப்படுகிற தர்ப்பணநீரை, விதி முறையின் ஈந்தனன்-(சாஸ்திரங்களில்) விதித்த முறைமைப்படி (இறந்த தன் தந்தையை யுத்தேசித்துக்) கொடுத்தான்; (எ - று.)

யாவர்க்கும் உணர்வை நல்கும் கடவுளின் அவதாரமூர்த்தியான இராம பிரான் தான் கொண்ட மானுடவேடத்திற்கு ஏற்ப மறையவன் சடங்குகாட்டத் தர்ப்பணஞ்செய்தா னென்றவாறு. சடங்கு - ஷடங்க மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவென்பர. பி - ம்:—[1]புனலினின். [2]முக்கைநீர்விதியது, முக்கைநன்னீர்விதி. [3]உணர்வை நல்குவான், உணர்வுநணுவான். (௧௧௩௪)

அ௨.—தர்ப்பணஞ்செய்தபின் இராமன் பர்ணசாலைக்குமீளுதல்.

ஆனவன் [1]பிறவுள யாவு [2]மாற்றிப்பின்
[3]மானமந் திரத்தவர் மன்னர் மாதவ
ரேனையர் பிறர்களுஞ் சுற்ற வேகினன்
சானகி யிருந்த[4]வச் சாலை யெய்தினான்.

(இ - ள்.) ஆனவன் - (அங்ஙனந் தர்ப்பணஞ்செய்தவன்) ஆன ஸ்ரீராமன், பிற உள யாவும் ஆற்றி - மற்றுமுள்ள எல்லாக்கிரியைகளையுஞ் செய்து முடித்து, பின் - பின்பு, மானம் - பெருமையையுடைய, மந்திரத்தவர் - மந்திரிகளும், மன்னர் - அரசர்களும், மா தவர் - முனிவர்களும், ஏனையர் பிறர்கள் உம்-மற்றையோர் எல்லோரும், சுற்ற - சூழ, ஏகினன்-சென்று, சானகி இருந்த அ சாலை எய்தினான் - சீதாபிராட்டி தங்கியிருந்த அந்த (தனது) பர்ணசாலையினிடத்தை யடைந்தான்; (எ - று.)

பிறவுளயாவுமென்றது-இலங்கைப்பழத்துடன் சேர்த்து இங்குதிப்பிண் ணாக்கைக் கொண்டுசெய்த பிண்டத்தைக் காட்டு மென்பது, முதனூலால் துணியப்படும். பரதன் தன்சேனையிறங்கிய இடத்திலுள்ள தாய்மார்களை யழைத்துவர வசிட்டரை யனுப்பி, சத்துருக்கினன் சுமந்திரன் குகன் மந்திரி மார்கள் இவர்களுடன் இராமாசிரமத்தையடைந்து துக்கம்போக்கப் புலம்பி வணங்க, இராமபிரான் க்ஷேமம் வினவித் தந்தையிறந்ததைக் கேட்டுப் புலம்பிச் சீதாலக்ஷ்மணர்களுக்குச் சொல்லி வருந்தத் தம்பிமார்தேற்றித் தர்ப்பணம் முதலிய சடங்கைச் செய்யச்சொல்ல, இலட்சுமண சீதைகளுடன் சென்று மூழ்கிச் சடங்கியற்றினனென்று முதனூல்கூறும். கீழ் மந்திரப்படலத்தில் "மானநோக்கிற் கவரிமாவனைய நீரார்" என்றதற்கேற்ப, 'மானமந்திரத்தவர்' என்றார். ஏனையர் என்பதில், பகுதியாகிய ஏனையென்பது எதுதனையென்பதன் மரூஉவான எனையென்பதன் நீட்டல் பிறிதென்னும் பொருள் தரும் 'ஏனை' என்னும் இடைச்சொல்லன்று: பின்னே 'பிறர்' என வந்ததனால்; இனி, 'ஏனையர்பிறர்' என்றவற்றை ஒருபொருட் பன்மொழி யென்பாரும் உளர். சானகி - ஜநகராசனமகள்; தத்திதாந்தநாமம். இரு தவம் சாலை எனப் பதம்பிரித்து உரைத்தல் சிறப்பன்று. பி-ம்:—[1]செய்கடன்பிறவும். [2]ஆற்றினான். [3]மானவன் மந்திரத்தலைவர்மன்னவர். [4]நற். (௧௧௩௫)

அரு.—பரதன் சீதையின்பாதங்களில் வீழ்ந்து அரற்றுதல்.

எய்திய வேலையிற் [1]றமிய [2]ளெய்திய
தையலை [3]நோக்கினன் சாலை நோக்கினன்
கைகளிற் கண்மலர் புடைத்துக் கான்மிசை
யையனப் பரதன்வீழ்ந் தரற்றி னனரோ.

(இ - ள்.) எய்திய வேலையில் - (அப்பர்ணசாலையை) அடைந்த காலத்தில், ஐயன் அ பரதன் - சிறப்புடையனான அந்தப்பரதன், தமியள் எய்திய- (அங்குத்) தனியளாயிருந்த, தையலை - சீதாபிராட்டியை, நோக்கினன் - பார்த்து, சாலை நோக்கினன்-அத்தழைக்குடிசையையும் பார்த்து, (மிகஇரங்கமுற்று), கண் மலர் கைகளின் புடைத்து - தாமரைமலர்போலும் (தன்) கண்களைக் கைகளால் மோதிக்கொண்டு, கால்மிசை வீழ்ந்து அரற்றினன் - (அப்பிராட்டியின்) திருவடிகளில் விழுந்து அழுதான்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

பாக்கியபலர் இடைவிடாது சூழ்ந்து பணிவிடைபுரிய அரண்மனையந்தப்புரத்தில் அரசியாயவீற்றிருத்தற்குஉரியவள் காட்டில ஓராசிரமத்தில் தனியேயிருத்தலை நோக்குமபடி நேர்ந்தமைக்கு வருந்திக் கண்களைப் புடைத்துக்கொண்டு கதறிப்புலம்பு்னான் பரதனென்க. தையல் - அழகுடையவள். கான்மிசை எனஎடுத்து - அல்வனத்திலே எனவும் இடமுண்டு. பி - ம்:—[1]தமியன. [2]எபதியத. [3]நோக்கியச. (கககூ)

அச—பரதனது துயரம்

வெந்துயர் [1]தொடர்தர [2]விம்மி விம்மிநீ
[3]ருந்திய நிரந்தர மூற்று [4]மாறில
[5]சிந்திய [6]குரிசிலச் செம்மல் சேந்தகண்
ணிந்தியங் களிலெறி கடலுண் டென்னவே.

(இ - ள்.) 'இந்தியங்களில் - பொறிகளிலே, எறி கடல் உண்டு - அலைவீசுகிற கடல் உள்ளது,' என்ன - என்றுசொல்லுமபடி, குரிசில் அ செம்மல்- பெருமையிற்சிறந்த அரசனாகிய அப்பரதனது, சேந்த கண்-சிவந்தகண்கள்,— வெம் துயர் தொடாதர - கொடியசோகம பற்றுதலால், விம்மி விம்மி - மிகப்புலம்பி, நீர - நீரை, உந்திய - வெளிச்செலுத்தினவையாய், நிரந்தரம் ஊற்று மாறில-இடைவிடாமல் சுரத்தல் மாறுதனவாகி, சிந்திய - (நீரைச) சொரிந்தவண்ணமிருந்தன; (எ - று)

கடலிற்போலப் பரதனது கண்களில நீர மிகுந்திருந்ததனால், கண்டோரால் 'பூமியிற்கடலிருத்தலபோல இந்தியங்களிலெறி கடலுண்டு'என்றுகருதுமாறு ஆயிற்றென்றா. இது தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. உந்திய,மாறில-

பலவின்பால் முற்றெச்சம். சிந்திய - முற்று. நிரந்தரம் - வடசொல். பி-ம்:— [1]தொடர்ந்தெழ. [2]விம்மல், விம்ம. [3]உந்தினன். [4]வற்றில, மாற்றில, மாற்றல, மாறினன். [5]சிந்தின. [6]குருதியைச. (கககஎ)

அரு.—பரதனைக் கைகளால்தாங்கித் தந்தையிறந்தமையைச் சீதைக்கு இராமன் தெரிவித்தல்.

அந்நெடுந் துயருறு மரிய வீரனைத்
தன்னெடு [1]கரத்தினு லிராமன் றாங்கினு
னன்னெடுங் கூந்தலை நோக்கி நாயக
னென்னெடும [2]பிரிவினிற் [3]றுஞ்சினு னென்றான்.

(இ - ள்.) அ நெடு துயர உறும்-அப்படிப்பட்ட பெருந்துன்ப மடைந்த, அரிய வீரனை - அருமையான வீரத்தன்மையுள்ள பரதனை, இராமன்—,— தன் நெடு கரத்தினால - தனது நீண்ட கைகளால, தாங்கினுன் - எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு, நல நெடு கூந்தலை நோக்கி - அழகிய நீண்ட கூந்தலையுடைய சீதையைப் பார்த்து. 'நாயகன் - (நம) தலைவனான தசரதசக்கரவர்த்தி, என் நெடு பிரிவினில் துஞ்சினன்-என்னுடைய நீண்டகாலத்துப் பிரிய நிகழ்ந்த சோகத்தால இறந்தான.' என்றான - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

சக்கரவர்த்திகுமாரனுக்கு உலகத்தில் தந்தையொழிய அரசருள் எவனும் தலைவனல்ல னாதலால், இங்கே, தந்தை 'நாயகன்' எனப்பட்டான். பதினான்குவருஷகாலம் பிரிவதாக நிச்சயித்தது தாதலாலும, பிரிந்தார்க்கு ஒவ்வொரு கணமும ஒருயுகமாகத்தோன்று மாதலாலும, 'நெடும்பிரிவு' எனப்பட்டது. நெடுங்கரம் - ஆறாநுபாறு. நன்னெடுங்கூந்தல்-பண்புத்தொகையன்மொழி. நன்மை - கூந்தலுடையாளுக்கு அடைமொழியாகவுமாம். துஞ்சினன்-மங்கலவழக்கு பி-ம்:—[1]தடக்கையால். [2]பிரிவினால். [3]இறந்திட்டான்.

அசு.—சீதை புலம்பத்தொடங்குதல்.

துண்ணெனு நெஞ்சினு [1]டுளங்கி னுடிணைக்
கண்ணெனு [2]நெடுங்கடல் கலுழி கான்றிட
மண்ணெனுஞ் [3]செவிலிமேல் வைத்த கையினள்
பண்ணெனுங் கிளவியாற் பன்னி யேங்கினள்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட சீதை),—துண்ணெனும நெஞ்சினள்-திடுக்கிட்ட மனமுடையவளாய், துளங்கினள் - நடுங்கி, துணை கண் எனும் நெடு கடல் கலுழி கான்றிட - (தனது) இரண்டு கண்க ளென்கிற பெரிய கடல் கலங்கல் நீரைச் சொரிய, மண் எனும் செவிலிமேல் வைத்த கையினள - பூமிதேவி யென்கிற செவிலித்தாயின்மேல் வைத்த கைகளையுடையவளாய், பண் எனும் கிளவியால்-இசைப்பாட்டென்று சொல்லத்தக்க இன்சொற்களால், பன்னி - பலவாறுசொல்லி, ஏங்கினள் - புலம்பினள்; (எ - று.)

செவிலி-வளர்க்குந்தாய். திருமகளின் அமிசமாய் அயோநிஜையாக அவதரித்த பிராட்டியைப் பூமிதேவி பாதுகாத்துச சநகமகாராசனிடம் ஒப்பித்ததனால், 'மண்ணெனுஞ்செவிலி' என்றார். தரையிற் கைகளை யூன்றிக்கொண்டு என்பது மூன்றும் அடியின் கருத்து. கடல் - கண்ணுக்கு, நீர்சொரிதற்கேயன்றிப் பரந்திருத்தற்கும் உவமையாம். கிளவி - கிளக்கப்படுவது; கிளத்தல் - சொல்லுதல், இ - செயப்படுபொருள்விகுதி. பி-ம்.—[1]துளங்கிமைத்துணைக். [2]கடனெடுங, கயனெடுங, நெடுங்கயல். [3]செல்விமேல். (௧௧௬௯)

அஎ.—சீதையின் வருந்தம்.

கன்னகு திரள்புயக் கணவன் பின்செல
நன்னக ரொத்தது நடந்த கானமு
மன்னவன் [1]றுஞ்சின [2]னென்ற [3]மாற்றத்தா
லன்னமுந் துயர்க்கட லடிவைத் தாளரோ.

(இ - ள்.) கல் நகு - மலையை (தனக்கு நிகராகாதென்று) பரிகசிக்கிற, திரள் புயம் - திரண்டதோள்களையுடைய, கணவன் பின் செல - தன்கணவனை ஸ்ரீராமபிரானது பின்னே செல்லுதலால், நடந்த - (கால்களாற்) சென்ற, கானமும் - காடும், நல் நகர் ஒத்தது - (சீதைக்கு வருத்தந் தராமல்) அழகிய அயோத்தியாநகரம்போலவே யிருந்தது: (பின்பு), மன்னவன் துஞ்சினன் என்ற மாற்றத்தால - சக்கரவர்த்தி இறந்தானென்ற வார்த்தை கேட்டதனால். அன்னம் - அன்னப்பேடுபோன்ற அசசீதையும், துயர் கடல் அடி வைத்தாள் - துன்பமாகியகடலில் கால்வைத்தாள்; (எ-று.)

நகரத்து அரசசெல்வத்தைத் துறந்து வனம்புகுந்தபொழுதுந் துன்பமறியாத சீதை தசரதன் இறந்தானென்றதனால் துன்பத்தையறிந்தாளென்பது, இப்பாட்டின்கருத்து. முதலிரண்டடிகளால, கணவனுடன் செல்லுமிடம் காடாயினும் அதனைப் பிராட்டி நகரமாகவே கருதினாளெனக் கற்பின் சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது முதலடியில், நகு - உவமவுருபுமாம்; மலைபோல் விளங்குகிற எனினுமாம். துயர்க்கடலில் அடிவைத்தாள்-துன்பமனுபவிக்கத் தொடங்கினாள் என்றபடி இனி, தண்டகாரணியஞ்செல்லுதல், இராமனைப் பிரிதல், இலங்கையில் வசித்தல முதலாகப் பலபெருந்துன்பங்களை யடைவதை நோக்கி இங்ஙனங்கூறினாரெனினுமாம்; "கவ்வையம் பெருங்கடலின் முனியுங் கால்வைத்தான்" என்றார், நகர்நீங்குபடலத்தும் பி-ம்.—[1]துஞ்சினன். [2]என்னும். [3]கிளவியால். (௧௧௭௦)

அஅ.—முனிபத்தினியர் சீதையைக் கங்கையில் மூழ்குவித்து இராமனிடஞ் சேர்த்தல்.

ஆயவ டன்னைநேர்ந் தங்கை யேந்தினர்
தாயரின் முனிவர்தந் தருமப் பன்னியர்
தூயநீ ராட்டினர் துயர நீக்கினர்
நாயகற் [1]சேர்த்தினர் [2]நவையு [3]ணீங்கினர்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), நவையுள் நீங்கினர்-குற்றங்களினின்று நீங்கினவர்களான, முனிவர்தம் தருமம பன்னியா-இருடிகளுடைய தருமபத்தினிகள், தாயரின்-தாய்மார்போல, (பிராட்டியினிடம் மிக்க அன்புடையவர்களாய்), நேர்ந்து-அருகிற்சென்று, ஆயவள்தனனை-அச்சீதையை, அம் கைவந்தினர்-அழகிய கைகளால தாங்கி (அழைத்துக்கொண்டுபோய், தூய நீர் ஆட்டினா-பரிசுத்தியுள்ள கவைநீரிலே ஸ்நாநஞ்செய்வித்து, துயரம் நீக்கினா-(அவள்) சோகத்தைத் தணித்து, நாயகன் சேர்த்தினா - கொழுநனை இராமனை அடைவித்தார்கள்; (எ - று)

ஆயவள்-கீழ்க்கூறியவாறு ஆகியவள். தருமப்பன்னி-தாமபத்நீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. துயரநீக்குதல - தேறுதல்கூறுதல். நான்காம் அடிக்கு-கணவனைச் சேர்த்தித் தாம துனபம நீங்கினா எனபாரும் உளா: அவ்வுரைக்கு, துனபம்-சிதைபடுந்துன்பத்தை நோக்கியதா லாபது. பி-ம்:—[1]சோத்தினா. [2]நவையில், நவையும. [3]நீக்கினா. (கக௭க)

அகூ—சுமந்திரன் தாய்மாரோடும் சான்றவரோடும் இராமனிடம் வருதல்

தேன்றருந் தெரியலச செம்மல நால்வரை
[1]யீன்றவா மூவரோ டிருமை நோக்குறுஞ்
சான்றவா குழாத்தொடுந் தருமம [2]நோக்கிய
தோனறலபாற் சுமந்திரன் றொழுது தோன்றினன்.

(இ - ள்.) தேன் தரும தெரியல-தேனைச்சொரிகிற பூமாலையையுடைய, அ செம்மல நால்வரை - பெருமைக்குணமுடைய (இராமன் முதலிய) அக்குமாரா நால்வரை, ஈன்றவா-பெற்றவர்களாகிய. மூவரோடு-(கௌசல்யை முதலிய தாய்மார்) மூவருடனும, இருமை நோக்குறும-(பிறப்பு வீடு என்னும்) இரண்டனது துன்பவினபத்தன்மைகளை ஆராய்ந்தறிகிற, சான்றவா குழாத்தொடும் - பெரியோர்கூட்டத்தோடும, சுமந்திரன்—, தருமம நோக்கிய தோன்றல்பால் - (எப்பொழுதும் தருமத்தையே) சிந்திக்கும் தன்மையுள்ள ஸ்ரீராமபிரானிடம, தொழுது தோன்றினன-அஞ்சலிசெய்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று)

"இருமைவகைதெரிந்து" என்ற குறளிற் பரிமேலழகா உரைத்தவாறு, இங்கு 'இருமைநோக்குறும' எனபதற்குப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஈன்றவும். [2]நோக்குறும. (கக௭உ)

வேறு.

கூ௦.—இராமன் தாய்மாரைக்கண்டு கண்ணநீர் சிந்துதல்.

எந்தை யாண்டையா [1]னியம்பு வீரென
வந்த தாயர்தம் வயங்கு சேவடிச்
[2]சிந்தினின்றனன் சேந்த [3]கண்ணநீர்
முந்தை நான்முகத் தவற்கு முந்தையான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), மூர்த்தை நான் முகத்தவற்கும் மூர்த்தையான்- (எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) முற்பட்டபிரமனுக்கும்முற்பட்டவனான ஸ்ரீராமன், எந்தை யாண்டையான் இயம்புவீர் என- 'எந்தந்தை எவ்விடத்திலுள்ளான்? கூறுங்கள்' என்று (பரிதாபத்தோடு) சொல்லி, வந்த தாயர்தம் வயங்கு சே அடி - அங்குவந்த அத்தாய்மார்களது விளங்குகிற சிவந்தபாதங்களில், சேந்த கண்ண நீர் - சிவந்த (தன்) கண்களின் நீரை, சொரிதி நின்றனன் - இடைவிடாது சொரிந்து நின்றான்; (எ - று.)

'எந்தையாண்டையான் இயம்புவீர்' என்று கூறியது - இறந்தவரைப் பற்றி இங்ஙனம் விசாரிக்கின்ற ஓர் வழக்குநோக்கி யென்க. இங்ஙனம் விசாரிக்கும்வழக்கம், இப்போதும் உலகிலிருத்தலறிக. படைத்தற்கடவுளான பிரமனை உந்தித்தாமரையினின்று தந்ததனால், 'மூர்த்தைநான்முகத்தவற்கு மூர்த்தையான்' என்றார். பி-ம்.—[1]இயம்புமீரென. [2]சிந்த. [3]கண்ணினீர். ()

கூக.—இராமனைக் கட்டிக்கொண்டு தாய்மார் அழ, யாவரும் மனம்வருந்துதல்.

தாய ருந்தலைப் பெய்து [1]தாந்தழீஇ
[2]யோய்வி லன்பினு [3]ளுரற லோங்கினா
ராய சேனையு மணங்க னார்களுந்
[4]தீயில் [5]வீழ்ந்துதீ மெழுகிற றேம்பினார்.

(இ - ள்.)(அப்பொழுது), தாயர் உம்-அத்தாயமார்களும், தலைப்பெய்து- ஒருங்குகூடி, தாம் தழீஇ-தாங்கள் (தனித்தனி இராமனைத்)தழுவிக்கொண்டு, ஒய்வு இல் அன்பினால் - நீங்காத அன்போடு, உரறல் ஓங்கினார் - கதறுதல் மிக்கனர்; ஆய சேனை உம்-திரண்ட அச்சேனையிலுள்ளாரும், அணங்கு அனார் கள் உம்-தேவமகளிரையொத்த மாதர்களும், தீயில் வீழ்ந்து தீ மெழுகின் - அனலில்விழுந்து உருகுகிறமெழுகுபோல,தேம்பினார்-மனமுருகி வருந்தினர்.

தீமெழுகு-வினைத்தொகை. உரற லென்னுந் தொழிற்பெயரில், உரறு - பகுதி. அணங்கு - திருமகளும், மோகினியெனனும் பெண்தெய்வமுமாம். பி - ம் —[1]தாமுமவீழ்ந்து. [2]ஒயவிறன்பினால. [3]உலறிபேங்கினர், உரற்றி பேங்கினர், உலறிபேற்றிபே [4]தீயின். [5]வீழ்ந்தன. (கஎஎ)

கூ௨.—வந்த தாய்மார் சீதையைத்தழுவி வருந்திநிற்றல்.

[1]பின்னவ் வீரரைப பெற்ற பெற்றியப்
பொன்ன னார்களுஞ் சனகன் பூவையைத்
துன்னி மார்புறத தொடர்ந்து புல்லினா
ரின்னல் வேலைபுக் [2]கிழிந்த ழுந்துவார்.

(இ - ள்.) பின்-பின்பு, அ வீரரை பெற்ற பெற்றி அ பொன் அனார்கள் உம்-(இராமன்முதலிய) அந்தவீரர்களைப் புதல்வராக ஈன்ற பெருமையுடைய திருமகளையொத்த அத்தாய்மார்களும், சனகன் பூவையை - ஜநகராசன்

மகளான ஜாநகிபோலும் வாய்ப்பறவையின் சொற்போலும் இன்சொற்களையுடைய சீதையை, துன்னி - அடைந்து, மார்பு உற தொடர்ந்து புல்லினர் - மார்பிற் பொருந்தக் கட்டியணைத்தவர்களாய், இன்னல் வேலை புக்கு இழிந்து அழுந்துவார்-துன்பக்கடலிற் பிரவேசித்து உள்ளிறங்கி அமிழ்பவரானார்; (எ - று.)

சனகன்பூவை - ஜாநகி. பூவை - உவமவாகுபெயர். பி - ம் —[1]பின்னர், பின்னை. [2]இடைந்து. [3]அழுங்குவார், இரங்குவார். (ககஎ௫)

கூ௩.—சேனைவீரர் முதலியோர் மாவருத்தத்தோடு ஸ்ரீராமனை யடைதல்.

சேனை வீரருந் [1]திருநன் மாநகர்
[2]மானை மாந்தரு மற்று ளோர்களு
மேனை வேந்தரும் பிறரும் யாவருங்
கோனை யெய்தினர் குறையுஞ் சிந்தையார்.

(இ - ள்) சேனை வீரரும்-படைவீரர்களும், திரு நல மா நகர் - (மற்றும்) அழகியசிறந்த பெரிய அயோத்தியாநகரத்திலுள்ள, மால் நை மாந்தரும் - (இராமன்பக்கலுள்ள) அன்பினால் வருந்துகிற ஆடவர்களும், மற்று உளோர்களும் - மற்றுமுள்ளவர்களும் [மகளிரும்], ஏனை வேந்தரும் - மற்றும் அரசர்களும், பிறரும் - (அமைச்சர்முதலிய) மற்றையோரும், யாவரும்-(ஆகிய) எல்லோரும், குறையும் சிந்தையார் - அழியும்மனத்தையுடையராய், கோனை எய்தினர் - (தங்கள்) தலைவனான ஸ்ரீராமனை அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

இரண்டாம்அடியில், மானமன்னபது மானையென ஈறுதிரிந்த தென்றலும் ஒன்று; சாமரை, சிவிகை, வதை, காலை என்பனபோல. பி - ம் —[1]திருவின். [2]மானமாந்தரும். (ககஎ௬)

கூ௪.— சூரியாஸ்தமன வருணனை.

படஞ்செய் நாகணைப பள்ளி நீங்கினா
னிடஞ்செய் [1]தொல்குலத் திறைவ னாதலாற்
றடஞ்செய் தேரினான் றானு நீரினாற்
[2]கடஞ்செய் வானெனக் கடலின் மூழ்கினான்.

(இ - ள்.) படம் செய - படத்தைவிரிக்குந் தன்மையுள்ள, நாக அணை - சேஷசயனத்தில், பள்ளி - படுத்தலை, [1]நீங்கினான் - நீங்கிஇங்குஅவதரித்த திருமாலாகிய ஸ்ரீராமன், இடம் செய - (அங்ஙனம் தான் அவதரித்தற்கு) இடமாகக்கொண்ட, தொல்குலத்து - தொன்றுதொட்டுவருகிற குலத்துக்கு, இறைவன் ஆதலால்-தலைவன் தானாதலால்,—தடம் செய் தேரினான்-பெருமைபொருந்தின தேரையுடைய சூரியன்,—தானும் நீரினால் கடம் செய்வான் என - (தன்குலத்தவனான தசரதசக்கரவர்த்தி இறந்ததற்குத்) தானும் நீரில் மூழ்கிச் செய்யவேண்டுங் கடமைகளைச் செய்பவன்போல,கடலில மூழ்கினான்- மேற்குக்கடலில் முழுகினான்; [அஸ்தமித்தானென்றபடி;] (எ - று.)

சூரியன் இயல்பாக மறைந்து அஸ்தமித்ததற்குக் கவி இங்ஙனம் தாமாக ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. நாகணை - நாகவணை யென்பதன் விகாரம்; "நஞ்சபதிகொண்ட வளநாகணை யினான்" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. "பணிக்கடலுட் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தென், மனக்கடலுள் வாழவல்லமாயமணாள நம்பீ" என் றாற்போல, 'நாகணைப்பள்ளிநீங்கினான்' என்றார்; இது - உபசாரம். நாகம் நீங்கினான் என்னாது 'நாகணைப்பள்ளிநீங்கினான்' என்றதனால், அவ்வாதி சேஷன் இங்கு இலக்குமணனாய் அவதரித்து இராமபிரானை என்றும் விட்டுப் பிரியாது அவனுக்குச் சகலவித கைங்கரியமுஞ் செய்யுந்தன்மை குறிப்பிக்கப் பட்டது. பி-ம் —[1]தம். [2]கடன். (கககஎ)

கூ௩ —இதுவும் மேற்கவியும் - குளகம். மறுநாள் அரசர்முதலியோர் சூழ்ந்திருக்க, விரதவேஷத்தைக்கறித்துப் பரதனை இராமன் வினவுதலைக் கூறும்.

அன்று தீர்ந்தபின் [1]அரச வேலையுந்
துன்று செஞ்சடைத் தவருஞ் சுற்றமுந்
தன்று ணைத் [2]திருத் [3]தம்பி மார்களுஞ்
சென்று சூழவாண் டிருந்த செம்மலான்.

(இ - ள்.) அன்று தீர்ந்த பின் - அன்றைத்தினம் கழிந்தபின்பு [மறு நாள்], அரச வேலையும் - அரசர்கூட்டமும், துன்று செம் சடை தவரும் - நெருங்கிய சிவந்தசடையையுடைய முனிவர்களும், சுற்றமும் - பந்துவர்க் கமும், தன் துணை திரு தம்பிமார்களும் - தனக்குத்துணைவரான சிறந்த (பரதன்முதலிய) தம்பியரும், சென்று சூழ - வந்துசுற்றிலுமிருக்க, ஆண்டு இருந்த - அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்த, செம்மல் - பிரபுவான ஸ்ரீராமன்,— (எ - று.)—"பரிந்துகூறினான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

அரசவேலை - உபாதிணை யீறு விகாரமாயிற்று. வேலை - கடலின்பெயர், கூட்டத்துக்கு உவமையாகுபெயர். பி-ம்:—[1]அரசர்வேலையும். [2]தனித. [3]தம்பி மாரொடும். (ககஎஅ)

கூ௪. வரதன் றுஞ்சினன் வைய மாணையாற்
சரத நின்னதே மகுடந் தாங்கலாய்
விரத வேடநீ யெனகொல் [1]வேண்டுவான்
பரத [2]கூறெனப் [3]பரிந்து கூறினான்.

(இ-ள்.) 'பரத—! வரதன் துஞ்சினன் - (யாவர்க்கும்) வேண்டினவற்றைக் கொடுக்குந்தன்மையனான சக்கரவர்த்தி இறந்தான்; (பின்பு), வையம் - நில வுலகம், ஆணையால் - (அவனது) கட்டளையால், சரதம் - உண்மையாக, நின்னதே - உன்னதேயாம்; (அங்ஙனமிருக்க), நீ—, மகுடம் தாங்கலாய்-முடி சூடாமல், விரதம் வேடம் வேண்டுவான் - தவவேஷத்தை விரும்பிப் பூண்டது, என் கொல் - யாதுகாரணத்தாலோ? கூறு-சொல்வாய்,' என -

என்று, பரிந்து கூறினன்-அன்புகொண்டு வினவினன்; (எ - று.)—வேண்டுவான் - எதிர்காலவினையெச்சம் தொழிற்பெயர்த் தன்மைப்பட்டுவந்தது. பி- ம்:—[1]வேண்டினைப், மேவினைப். [2]கூறெனப். [3]பணிந்து. (௧௧௭௧)

கூ௭.—பரதன் கூறத்தொடங்குதல்.

என்ற லும்பதைத் தெழுந்து கைதொழா
[1]நின்று தோன்றலை நெடிது நோக்கிநீ
யன்றி யாவரோ [2]யறத்து ளோரதா
பின்று வாய்சொலா மென்னப் பேசுவான்.

(இ - ள்.) என்றலும்-என்று (இராமன்) வினவியவளவிலே,-(பரதன்), பதைத்து எழுந்து-மனம் துடித்து எழுந்து, கைதொழா நின்று-கைகூப்பி வணங்கி நின்று, தோன்றலை - இராமபிரானை, நெடிது நோக்கி - நெடும்பொழுது பார்த்து, '(உலகத்தில்), நீ அன்றி-நீயல்லாமல், அறத்து உளோர்-தருமநெறியில் நிற்பவர், யாவர்-யாருளர்? அங்ஙனமிருக்கவும், அதா பின்று வாய் சொல் - அவ்வறநெறியினின்றும் பின்னிடுவாயோ?' என்ன-என்று சொல்லி, பேசுவான-(மற்றும்) கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை மேல் ஆறுகவிகளிற் காணக. ஏ, ஆம - அசைகள.

கைதொழாநின்று என்பதை ஒருசொல்லாக நிகழ்காலவினையெச்சமெனினுமாம்; ஆநின்று-இடைநிலை அதா-அருநெறி. பி-ம் —[1]நின்ற. [2]அறத்துளாரதைப், அறத்துளோரதற. (௧௧௮0)

கூ௮ —இதுமுதல்-ஆறுகவிகள் ஒருதொடர்: பரதன் தன்கருத்தைத் தெரிவித்தல்.

[1]மனக்கொன் றாதன [2]வரத்தி னின்னையு
நினக்கொன் றாநிலை [3]நிறுவி நேமியான்
[4]றனைக்கொன் றாடருந் தனய [5]னாதலா
[6]லெனக்கொன் றாதவ மடுப்ப தெண்ணினால்.

(இ - ள்.) மனக்கு ஒன்றாதன - (பெரியோர்) மனத்துக்குப் பொருந்தாதனவாகிய, வரத்தின்-வரங்களால், நின்னைஉம்-உன்னையும், நினக்கு ஒன்றாநிலை நிறுவி-உனக்குப்பொருந்தாதநிலைமையிலே நிறுத்தி, நேமியான்தனை-(தசரத)சக்கரவர்த்தியை,கொன்றாள்-இறக்கச்செய்தவளான கைகேயி,தரும்-பெற்ற, தனயன்-புத்திரனாவேன், (யான்) ஆதலால் - ஆகையால், எனக்கு-(பாவியான)எனக்கு, தவம் அடுப்பது-தவவொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளுதல், எண்ணினால் - ஆலோசிக்குமிடத்து, ஒன்றாஆ - தக்கதொன்றாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று)

நல்லோர்செய்யுந் தவத்தைப் பிறப்பினால் இழிவையடைந்த யான் மேற்கொள்ளுதல் தகாதென்றவாறு. ஒன்றா என்பதை ஒன்றுது என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு, பொருந்தாது எனினுமாம. தவம அடுப்பதொன்று என

இயைப்பினுமாம்; தவமானது பொருந்தின தொருகாரியமோ வென்க. பி - ம்:—[1]மனைக்கொன்றுதன, மனைக்கொன்றுதவள். [2]வரத்து. [3]நிறுத்தி. [4]தனக்கொன்றாள். [5]ஆதலின். [6]எனக்கன்றோ, எனக்கன்றே. (ககஅக)

கூகூ. நோவ தாகவிவ் வுலகை நோய்செய்த
பாவ காரியிற் பிறந்த [1]பாவியேன்
சாவ தோர்கிலேன் றவஞ்செய் வேனலேன்
யாவ [2]னாகியிப் பழிநின் [3]றேறுவேன்.

(இ-ள்.) நோவது ஆக-வருந்தும்படி, இ உலகை நோய் செய்த-இந்நில வுலகத்தை வருத்தப்படுத்தின,—பாவகாரியின் - பாவியிடத்தினின்று, பிறந்த—, பாவியேன் - தீவினையுடையனான யான், சாவது ஓர்கிலேன் - இறக்கத்துணிந்தேனில்லை தவம் செய்வேன் அலேன் - தவஞ்செய்வேனு மாகஅல்லேன்; யாவன் ஆகி இ பழி நின்று ஏறுவேன் - (இனி) எத்தன் மையனாய் இப்பழிப்பினின்று நீங்கி ஈடேறுவேன்? (எ - று)

பாவகாரி=பாவகாரிணீ வடசொல தீவினைசெய்தவள். இராமன் கானகமும் தசரதசக்ரவர்த்தி வானகமுஞ் செல்லக் காரணமாகி உலகத்தாரை யெல்லாம் துயரத்துளழுந்துமாறு செய்தவளாதலின. கைகேயியை, 'நோவ தாகவிவ்வுலகை நோய்செய்தபாவகாரி' என்றான். தன்பழி நீங்குவது இறப் பினாலேனும ஆகவேணும் பிராயசசித்தமாகத் தவஞ்செய்வதனாலேனும் ஆக வேணும் இரண்டும தன்னிடத்தி லில்லாமையால, 'யாவனாகி யிப்பழிநின் றேறுவேன்' என்கின்றான். பி-ம்.—[1]பாவியான். [2]ஆக. [3]ஏறுகேன். (ககஅஉ)

கoo. நிறையி னீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்
பொறையி னீங்கிய தவமும் பொங்கருட்
டுறையி னீங்கிய வறமுந் தொல்லையோர்
முறையி னீங்கிய [1]வரசின் முந்துமோ.

(இ-ள்.) நிறையின் நீங்கிய-கற்புநெறியில்நின்று விலகிய, மகளிர்-மாதர் களின், நீர்மையும - குணமும், பொறையின் நீங்கிய - பொறுமையினின்று விலகிய, தவமும - தவவொழுக்கமும, பொங்கு அருள் துறையின் நீங்கிய - விளங்குகிற கருணையின்வழியினின்று விலகிய, அறமும்-தருமமும், தொல் லையோர் முறையின் நீங்கிய - முன்னோர்களது முறைமையினின்று விலகிய, அரசின்-அரசாட்சியினும, முந்துமோ-(கொடுமையில்) முற்படுமோ? [படாது என்றபடி]; (எ - று.)

நிறையினீங்கியமகளிர் நீர்மை முதலியவற்றினும, தொல்லையோர்முறை யினீங்கிய அரசு மிகக்கொடியது என்பதாம. ஆதலால், "மூத்தவர்க்குரித்தா செனு முறைமையின்" தவறிய அரசியல் யான் கொள்ளத்தக்கதன்றென்பது பெறப்படும். நிறை-நெஞ்சைக் கற்புநெறியில நிறுத்தல. பொறை - காரணம்

பற்றியாவது மடமையாலாவது ஒருவன் தமக்குக் குற்றஞ்செய்தவிடத்துத் தாமும் அதனை அவனிடஞ் செய்யாது பொறுத்தலோடு, விரதம்முதலிய வற்றால் தம் உயிர்க்கு வருந் துன்பங்களையும் பொறுத்தல். "அறனு, மருளு டையான் கண்ணதேயாகும்" என்பவாதலால், அருட்டுறையினீங்கிய அறம் தகாததாயிற்று. பி-ம்:—[1]அரசு. (ககஅ௩)

கOக. பிறந்து நீயுடைப் பிரிவி றொல்[1]பதந்
[2]துறந்து மாதவந் தொடங்கு வாயென்றான்
மறந்து நீதியிற் [3]றிறம்பி வாளிற்கொன்
றறந் [4]தின் றாலெனா [5]வரசு தாள்வெனோ

(இ - ள்.) பிறந்து உம - (சக்கரவர்த்தியின மூத்தகுமாரனாய்ப், பிறந்திருந்தும, நீ—, உடை - (உனக்குச்சொந்தமாக) உடைய, பிரிவு இல் - நீங்கத்தகாத, தொல் - தொன்றுதொட்டுவருகிற, பதம - (அரசாளும) பதவியை, துறந்து - விட்டு, மா தவம் தொடங்குவாய - பெரியதவத்தைச் செய்யத் தொடங்குவாய,என்றால்—,—(யான்), மறந்தும - மறந்தாயினும, நீதியின் திறம்பி - முறைமையினின்று வழுவி, அறம வாளின் கொன்று தின்றால் என - தருமத்தை வாளினால் கொன்று தின்றதுபோல, அரசு அது ஆள்வென் ஓ - அவ்வரசாட்சியை ஆளவேனோ? (எ - று )

மூத்தவனான நீ அரசொழிய இளையவனான யான் அரசாள்வேனாயின், அது தருமத்தை முற்றுங்கெடுத்ததாமென்றவாறு. பதம - நிலைமை. அறங் கொன்றுதின்னுதல - தருமத்தை முற்றுங் கெடுத்துவிடுதல். பி-ம்:—[1]அறம். [2]துறந்த. [3]திறமபுவாளிற, [4]தினறானென, தின்றாயென. [5]யானது, அரசை. (ககஅச)

கO௨. தொகையி லன்பினா லிறைவன் றுஞ்சநீ
புகையும வெஞ்சுரம் புகுதப் புந்தியால்
[1]வகையில வஞ்சனா யரசு வவ்வயான்
பகைவ னேகொலா மிறவு [2]பார்க்கின்றேன.

(இ - ள்.) தொகை இல அனபினால - (உன்பக்கல்) அளவற்ற அன்பினால், இறைவன் துஞ்ச - சக்கரவர்த்தி இறக்க, நீ—, புகையும் வெம் சுரம் புகுத - புகைந்தெரிகிற வெவ்விய கொடுவனத்திற் பிரவேசிக்க, (அச்சமயத்தில்), புந்தியால் வகை இல் வஞ்சன் ஆய் அரசு வவ்வ - மனத்தினால் வகுத்தற்கரிய வஞ்சனையையுடையவனாய் (உனக்குஉரிய) அரசாட்சியைக் கவர்ந்து கொள்ளுதற்கு, யான்—, இறவு பார்க்கின்றேன் பகைவன் ஏ கொல் - சோர்கின்ற சமயம்பார்த்து நிற்கிற பகைவனேயோ? (எ - று.)

அரசாண்ட தந்தையும், அவ்வரசாட்சிக்குரிய மூத்த மைந்தனும் இல்லாத சமயத்தில் யான் அரசுகொள்வேனாயின், அது, அற்றம் நோக்கி யரசு கவரும் பகைவன்தொழிலே யாமென்க. இறவு-இறுதியென்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிலாகுபெயர். பி-ம்:—[1]வகையும். [2]பார்த்தியான். (ககஅ௫)

௧௦௫. உந்தை தீமையு முலகு றுதநோய்
தந்த தீவினைத் தாய்செய் தீமையு
மெந்தை [1]நீங்கமீண் டரசு செய்[2]கெனச்
சிந்தை யாவதுந் தெரியக் கூறினான்.

(இ - ள்.) எந்தை - எமது தலைவனே! உந்தை - உனது தந்தையான தசரதன்(செய்த), தீமைஉம்—, உலகு - உலகத்துக்கு, உறுத நோய் தந்த - நேரத்தகாத துன்பத்தைச் செய்த, தீ வினை-பாவத்தொழிலையுடைய, தாய்-(என்)தாயான கைகேயி, செய் - செய்த, தீமைஉம்—, நீங்க - நீங்கும்படி, மீண்டு - (நீ அயோத்திக்குத்) திரும்பிவந்து, அரசு செய்க - அரசாட்சி செய்வாயாக, என - என்று, சிந்தை யாவதுஉம் தெரிய கூறினான் - (தன்) மனக்கருத்துமுழுவதும் (இராமனுக்கு) விளங்கச்சொன்னான், (பரதன்); (எ - று.)—பி-ம்.—[1]தீர, எனச. (௧௧அ௬)

௧௦௬.—அதுகேட்ட இராமன் கூறத்தொடங்குதல்.

சொற்ற வாசகத் துணிவு ணர்ந்தபி
[1]னிற்ற தோவிவன் [2]மனமென் றெண்ணுவான்
வெற்றி வீர[3]யான் விளம்பக் கேளென
[4]முற்று நோக்கினான் மொழிதல் மேயினான்.

(இ-ள்.) சொற்ற - (இங்ஙனம் பரதன்) சொன்ன, வாசகம்-வார்த்தையின், துணிவு - நிச்சயத்தை, உணர்ந்த பின் - அறிந்தபின்பு, (ஸ்ரீராமன்), இவன் மனம் இற்றதோ என்று எண்ணுவான் - இவன்கருத்து இத்தன்மையதோ என்று கருதுபவனாய், (அவனைநோக்கி), வெற்றி வீர யான் விளம்ப கேள் என - 'சயத்தையுடையவீரனே! யான் (சில) சொல்லக் கேட்பாய்' என்று, முற்றும் நோக்கினான் மொழிதல் மேயினான் - முழுவதும் ஆலோசித்து (சிலவார்த்தை) சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த ஏழுகவிகளிற் காண்க.

தனக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதற்காகவே பரதன் வருகின்றானென்பதை உய்த்துணர்ந்து இலக்குமணனிடத்து இராமன் முன்புகூறினானாயினும், அந்தப்பரதன் தான் அரசுபுரிவது அறத்திற்கு மாறானதென்று உறுதியான எண்ணங்கொண்டுள்ளானென்பது இப்போதுதான் தெற்றென விளங்கியதனால், பரதனது அக்கருத்தை மாற்றுவதற்கு ஏற்ப இராமன் கூறலானானென்க. முற்று நோக்கினான்-முழுவதும் அறிந்தவன் [ஸர்வஜ்ஞன்] ஆன ஸ்ரீராமனெனினுமாம். பி-ம்:—[1]இற்றவோவினை. [2]அறிவு. [3]நான். [4]முற்ற. (௧௧அ௭)

௧௦௭.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - இராமபிரான் பரதனது கொள்கையைத் தவறெனக் காட்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]முறையும் [2]வாய்மையு முயனு நீதியு
மறையு [3]மேன்மையோ [4]டறனு [5]மாதியாந்
[6]துறையுள் யாவையுஞ் சுருதி நூல்[7]விடா
விறைவ ரேவலா லியைவ காணையா.

ஒன்பது கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஐயா—! முறைஉம்-நல்லொழுக்கமும், வாய்மைஉம் - சத்திய மும், முயலும் நீதிஉம் - (யாவரும் அடைய) முயலத்தக்க நியாயமும், அறை யுமேமேன்மையோடு - (சிறப்பித்துச) சொல்லப்படுகிற மேன்மையும், அறன் உம் - தருமமும், ஆதி ஆம - முதலான, துறையுள் யாவைஉம்-நல்வழிகளிற் சேர்ந்தவையெல்லாம, சுருதி நூல் விடா இறைவர் ஏவலால் இயைவ-வேத சாஸ்திரங்களின்பொருளை விடாமற்கொண்ட அரசர்களது கட்டளையாலே (உலகத்தில்) உண்டாவன: காண - (இதனை) அறிவாய்; (எ - று.)

முறைமுதலியன நிலைநிற்பதன்பொருட்டு இறைவரிருத்தல் இன்றி யமையாத தென்றவாறு இனி, சக்கரவர்த்தியின அனுமதிப்படியே நடப்பது தகுதி யென்றவாறுமாம. முயலுதல்-யத்தனப்படுவது திருக்குறளில் 'இறை மாட்சி' என்றவிடத்து, 'உலகபாலருருவாயநின்று உலகங்காத்தலின், இறை யென்றார்; "திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனே யென் னும" என்று பெரியாரும பணித்தார' எனப் பரிமேலழகருரைத்ததை இங்கு 'இறைவர' என்றதற்குங் கொள்க. பி ம் —[1]முறையின. [2]வாயமையின். [3]மெய்ம்மையோடு. [4]அறமும. [5]ஞானமும, வேள்வியும. [6]துறையும். [7]விடாது.

கO௫. பரவு கேள்வியும் பழுதின் ஞானமும்
விரவு சீலமும் [1]வினையின் மேன்மையு
முரவில் லோயதொழுற குரிய தேவருங
குரவ ரெனப் பெரிது கோடியால.

(இ - ள்.) உரம வில்லோய - வலிமையையுடைய வில்லையுடையவனே! பரவு கேள்விஉம-சிறப்பித்துச சொல்லப்படுகிற நூற்கேள்வியும, பழுது இல் ஞானமஉம - குற்றமற்ற நலலுணர்வும, விரவு சீலமஉம - பொருந்தின நல் லொழுக்கமும, வினையின் மேன்மைஉம [மேன்மையின வினைஉம] - மேம் பட்டதொழிலும, தொழுதற்கு உரிய தேவர்உம - வணங்குதற்குரிய தேவர் களும், குரவர் - பெரியோர்களே, என - என்று, பெரிது கோடி - மிகவும் மனத்திற்கொள்வாய; (எ - று.)

கேள்வி முதலியன குரவர்சொல்லுஞ்சொறகளால உண்டாவனவென் றும், அவர்கள் குலதெய்வம்போலக் கொண்டாடத்தக்கவ ரென்றுங கருத்து. கேளவிமுதலியவற்றைக் குரவர் என்றது - உபசாரவழக்கு. பரவு - பரந்த எனினுமாம. ஞானத்துக்குப் பழுது - ஐயந்திரிபுகள். 'வினையின் மேன் மை' என்றவிடத்து மொழிமாற்றப்பட்டது. குரவர்-குரு என்பதன் பன்மை; குரவஃ - வடசொல. பி-ம்:—[1]வினையும.                (கக அக)

கOஎ. [1]அந்த ணறபெருங் குரவ ரா[2]ரெனச
சிந்தை [3]தேர்வுறத் தெரிய [4]நோக்கினுற்
றந்தை தாயரென் றிவர்க டாமலா
லெந்தை [5]கூற[6]வே றெவரு மில்லையால்.

(இ - ள்.) எந்தை - எனது அன்புடையானே! அந்த நல் பெரு குரவர் - கீழ்க்கூறிய சிறந்தமகிமையையுடைய அப்பெரியோர், ஆர் - யாவர்? என்னு - என்று, சிந்தை தேரவு உற - மனத்தெளிவடைய, தெரிப நோக்கினல் - விளக்க ஆராய்ந்தால், தந்தை தாயர் என்ற இவர்கள் தாம் அலால் - தந்தையுந் தாயுமென்ற இவ்விருவருமேயல்லாமல், கூற - சொல்லுதற்கு, வேறு எவர் உம் இல்லை—; (எ - று.)

கீழ்க்குரவர்பெருமையைத் தெரிவித்தவன், இதனல், அக்குரவர் இன்னரென்று விளக்குகின்றான். தந்தைதாயர் - பன்மைமீறுபெற்ற பொதுத்திணையும்மைத்தொகை. தமயிளை எந்தை யென்றது, அன்புபற்றிய மரபு வழுவமைதி. பி-ம்.—[1]அந்தமில [2]என்னில [3]தேரவுற. [4]எண்ணினல் [5]கூறில். [6]வேறிலையதில்லையே, வேறிலைபதில்லையால். (௧௧௧௦)

க௦௨. தாய்வ ரங்கொளத் தந்தை யேவலான்
மேய [1]நங்குலத் தரும மேவினே
னீவ ரங்கொளத் [2]தவிர்த னீர்மையோ
வாய்வ ருமபுலத் தறிவு மேவினாய்.

(இ - ள்) ஆய் வரும - (பெரியோர்களால்) ஆராயந்துவரப்படுகிற, புலத்து - நூலகளின், அறிவு - உணர்வை, மேவினப - அடைந்தவனே! தாய் வரம் கொள - தாயான கைகேயி வரம்பெற்றுக்கொள்ள, தந்தை ஏவலால் - (அதற்குக் கட்டுப்பட்ட) தந்தையின [தசரதனது] கட்டளையால், மேய நம குலம தருமம மேவினேன - (தாய்தந்தையர்சொற்படி நடத்தலென்கிற) பொருந்திய நமது குலத்துக்குஏற்ற ஒழுக்கத்தை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டேன் (அவ்வறநெறியை), நீ வரம் கொள தவிர்தல - நீவேண்டிக்கொள்ளுதலால் (நான்) நீங்குதல, நீர்மையோ - நற்குணமாகுமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)

தாயதந்தையரே குரவராதலாலும அவர் சொல்லைமீறுதல் தகாதாதலாலும யான கானகஞ்சென்றிருக்க, அதனை உன் வேண்டுகோட்காகத் தவிர்தல் தகாதென்றென்பதாம். 'ஆயவரும்புலம' என்றது - அரசர்கற்றற்குஉரிய அறநூலும், நீதிநூலும முதலாயினவற்றை. இனி, ஆயவு அரு எனப்பிரிப்பின் - ஆராய்ந்து அறிதற்கரிய எனப் பொருளாம். புலம - நூலாதலை, தொல்காப்பியப்பாயிரத்தில் "புலந்தொகுத்தோனே" என்றவிடத்து விருத்தியுரையால் அறிக. இரண்டாமடியில், 'மேபநாமந் தருவி மேவினேன்' என்றும் பாடம். பி-ம் —[1]சம. [2]தீர்தனேர்மையோ, தவிர்தனீதியோ. (௧௧௧௧)

க௦௩. தனைய [1]ராயினோர் [2]தந்தை தாயரை
வினையி [3]னல்லதோ ரிசையை யெய்தலோ
[4]நினைய லோவிடா நெடிய வன்பழி
புனைத லோ [5]வைய புதல்வ ராதறுன்.

(இ - ள்.) ஐய-! தனயர் ஆயினார்-புத்திரரானவர்கள், தந்தை தாயரை-(தமது) தந்தையையும் தாயையும், வினையின்-(தாம் செய்யுந்) தொழில்களால், நல்லது ஓர் இசையை வேய்தலோ - சிறந்ததொரு கீர்த்தியை அடைவித்தலோ, (அன்றி), வினையல் ஓவிடா - (பாவ) வினைப்பினின்றும் நீங்காத, நெடிய வல் பழி-பெரிய கொடிய பழியை, புனைதலோ-(அவர்களுக்குச்) சூட்டுதலோ, புதல்வர் ஆதல-(தாம்) மக்களாகப் பிறந்ததற்கு(ப்பயன)? (எ - று.)

இருமுதுகுரவர்க்கு மக்கள்செய்யும் உதவி, அவர்களைப் புகழ்பூணுவித்தலேயன்றிப் பழிபூணுவித்தலாகாது, ஆதலால். கைகேயிபெற்ற வரமும் தசரதன் வரமளித்த சொல்லின் மெய்ம்மையும் பழுதுபடாதபடி ஒழுகுவது முறைமையென்றவாறு. பெற்றோர் விருப்பத்துக்கு மாறுபட நடத்தலாகா தென்பதை வற்புறுத்துதற்கு கீழ்க்கூறியதையே வேறுவகையாக கூறியது. 'ஓ'என்பதை அசையாகக்கொண்டு, வினையல் விடா-வினைத்தல நீங்காத என்றலும் ஒன்று. ஐய' என்பதற்கு - குறிப்புப்பெயரெச்சமாக அழகிய என்று உரைத்தது. புதல்வர்க்கு அடைமொழியாக்கலும் அமையும். பி-ம் —[1]ஆயினா. [2]தாதைதாயர்தம் [3]நல்லசொல்லிசையை மேலோ, நல்லசொல்லிசைய வெய்தலோ, நின்றசொல் விளம்பி மேலோ, நல்லதொலவிசையமெய்த வே. [4]நினைதலோ. [5]ஐயா. (கககஉ)

கக0 இம்மை [1]பொய்புரைத் திவறி யெந்தையா
ரம்மை வெம்மைசேர் [2]நரக மாளயான்
கொம்மை [3]நன்னிதிக் குவையின் வைகிவாழ்
செம்மை சேர்நிலத் தரசு [4]செய்வெனோ

(இ - ள்.) இவறி - (கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை நிறைவேற்ற) லோபஞ்செய்து, எந்தையார் - என்தந்தையார், இம்மை - இப்பிறப்பிலே, பொய் உரைத்து—, அம்மை - மறுமையில், வெம்மை சேர் நரகம் ஆள - கொடுமைபொருந்தின நரகத்தைச் சேரும்படி, யான்—, கொம்மை நல் நிதி குவையின் வைகி வாழ் செம்மை சேர் நிலத்து அரசு செய்வெனோ-திரண்ட மிகுந்த பணக்குவியலில் பொருந்திவாழ்கிற இன்பமமைந்த நிலவுலகத்து அரசாட்சியைச் செய்வேனோ? [செய்யேன் என்றபடி]; (எ - று.)

நான் கைகேயியின் வரத்தை நிறைவேற்றாமல் இராச்சியத்தை அரசுபுரிய உலோபஞ்செய்தால், அதனால் என்தந்தையார் பொய்யுரைத்தவராய் நரகஞ்சேர்வர்: தந்தையரை நரகத்தினின்று மீட்பது புத்திரனது கடமையோ? 'தந்தை நரகத்திற்கிடக்கட்டும் நாம் அரசுபுரிவோம்' என்பது புத்திரின் கடமையோ? மீட்பதே புத்திரர்கடமையாதலால், அரசுபுரிதல் தகாதென்பதாம். எந்தையார்-ஆர் என்னும் பலர்பால் விகுதி. சிறப்புப்பொருளது. அம்மை-இறந்த பின்வரும்பிறவி. குவை - மேடு. பி-ம் —[1]பொய்யுரைத்திவறி. [2]நரகமாள்க. [3]வெம்முலை. [4]செய்வனோ, செய்வதோ. (கககூ)

**௧௧௧.** வரனி[1]லுந்தைசொன் [2]மரபி னாலுடைத்
தரணி நின்னதென் றியைந்த தன்மையா
[3]லுரனி னீபிறந் துரிமை [4]யாதலா
லரசு நின்னதே [5]யாள்க வென்னவே.

(இ - ள்.) வரன் - (கைகேயிக்குக் கொடுத்த) வரத்திலே, நில்-தவறாது நின்ற, உந்தை - உன் தந்தையினுடைய, சொல - சொற்களின், மரபினால் - முறைமைப்படி, உடை தரணி-அவனுடையதான நிலவுலகம், நின்னது - உன்னுடையது, என்று—, இயைந்த - அமைந்த, தன்மையால் - தன்மையினாலும், நீ—, உரனின்-(அதனை ஆளுதற்கேற்ற) வலிமைகளோடு, பிறந்து-தோன்றி, உரிமை ஆதலால்-உரிமைபெற்றவனாதலாலும், அரசு நின்னதுவே-அரசாட்சி உனக்கு உரியதேயாம்; (ஆதலால்), ஆள்க - (அதனை நீ) ஆளுவாயாக, என்ன - என்று (இராமன் பரதனைநோக்கிச்) சொல்ல,—(எ - று.)—(பரதன்) என (௧௧௨), எனத் தாள்பூண்டு வேண்டினான் (௧௧௩) என மேலிரண்டுகவிகளில் தொடர்ந்து முடியும்.

கீழ் நூற்றைந்தாஞ்செய்யுளால் அரசு இன்றியமையாததென எடுத்துக்காட்டி,பிறகு தான் அரசுபூணுதல் கூடாதென்றற்குப் பலபாடல்களாற் காரணங் காட்டி,இதனால்,'உன்னுடையதை நீ அரசுபுரிக'என்று பரதனைநோக்கி இராமபிரான் கூறுகின்றனனெனக் கொள்க. தாயக்கு வரமளித்த தந்தையின் மெய்ம்மைமொழியின்படி அரசாட்சி நினக்குரியதாதலாலும், தேகபலம் மனோபலம் முதலிய ஆற்றல்களால் நீ அதற்கேற்றவனு மாதலாலும், 'அரசு நின்னதே; நீ ஆள்க'என்றனனென்க. இங்கு ஒருசாரார் 'பிறந்துரிமையாதலால்' என்பதற்கு-கைகேயிக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்தமையாலேயே உனக்கு இவ்வுலகம் உரித்துஎன்றுகூறி, 'தசரதன் கைகேயியை மணந்தகாலத்து இராச்சியத்தைச் சுல்கமாகச்சபதஞ்செய்தான என்று ஸ்ரீவான்மீகிராமாயணத்தில் ௧0எ ஆம் ஸர்க்கத்திற் கூறியிருப்பதால், 'இராச்சியம் கைகேயியினுடையதே தசரதன் அதனுக்கு உரியவனல்லன்' பெண் அரசுபுரிதற்குப்பதில் இத்தசரதன் அரசுபுரிந்தான்: ஆகவே, கைகேயியின்புத்திரனான பரதனுக்குப் பிறப்புரிமையாகவுள்ளது அரசியல் தசரதன் தனனுடையதல்லாத இராச்சியத்தை இராமனுக்கு அக்கிரமமாகக் கொடுக்க, தனக்குரியது இராச்சியம் என்று மந்தரையாற் போதிக்கப்பட்டுத் தன்கணவனை அக்கிரமத்தினின்று தடுக்கக் கற்புடைய கைகேயி வரவியாசத்தைக் கொண்டனள்'என வாதிப்பர். அன்றோ 'தன்னதல்லாத இராச்சியத்தை அரசன் தான் வரமாகக் கொடுத்தற்கும உரியனல்லனே? அதுவும் பாதகத்திற் சேராதோ?' என்பதையும, 'இராச்சியம் தன்னதானால் கணவனிஷ்டப்படி இராச்சியத்தை இராமனுக்குக் கொடுத்திடாமல், தன்கணவனையும் உயிர்நீங்குமாறுசெய்வதுதானோ கைகேயியின் கற்புக்கு அணி?'என்பதையும் ஆராயக்கடவர். இனி, கைகேயிக்குச் சுல்கமாக அளித்ததைப்பற்றி இரண்டுவகையாகச் சமாதானங் கூறப்படும்: விவாகம்முதலிய காலங்களிற் கூறிய சொல் பாதப்படுத்தாது என்பது தருமநூற

கொள்கையென்பது ஒன்று; மற்றொன்று - உத்தம குலத்தவராகிய கோசலை சுமித்திரையரைப் போலவே கைகேயியையும் பட்டமகிஷியாகக்கொண்டு, இவர்கள் வயிற்றிற்பிறந்தவர்களில் எவர் மூத்தவரோ அவர்க்கு அரசு என்றொன்பது. இங்ஙனமாகச் சமாதானங்கூறுவதே, முன்பின்னொப்ந்து இவ்விராமாயணத்தின்பொருளை நேரமைபாகக் கூறவேண்டுமென்னும் கருத்துக் கொண்ட பெரியோர்துணிபாம். பி - ம்:—[1] நற்றை. [2]வாக்கினால். [3]உரணினேன். [4]ஆசையால. [5]ஆள்திலையனீ, ஆள்கவையனீ, ஆள்கையையனீ. ()

ககஉ.—இதுவும், அடுத்த கவியும் - பரதன் 'அரசு என்னதாகில் நான் உனக்குத் தந்தேன்: நீ ஆள்க' என்று பிரார்த்தித்தலைத் தெரிவிக்கும்.

முன்னர் வந்துதித் துலக [1]மூன்றினு
நின்னை யொப்பிலா நீபி றந்தபார்
[2]சொன்ன தாகில்யா [3]னின்று தந்தனென்
மன்ன போந்துநீ மகுடஞ் சூடென்றான்.

(இ - ள்.) 'முன்னர் வந்து உதித்து - எனக்கு முன்னே வந்து பிறந்து, உலகம் மூன்றினும் நின்னை ஒப்பு இலா - மூவுலகங்களிலும் உன்னையொப்பவரில்லாத, நீ—, பிறந்த—, பார் - பூமி, என்னது ஆகில் - (நீ சொன்னபடி) என்னுடையதானால், யான் இன்று தந்தனென் - நான் இப்பொழுது (அதனை உனக்குக்) கொடுத்தேன்; மன்ன - அரசனே! நீ—, போந்து - மீண்டுவந்து, மகுடம் சூடு - முடிதரிப்பாய்,' என்று - என்று (இராமனை நோக்கிப் பரதன்) சொல்லி,—(எ - று)—'வேண்டினான்' என வருங் கவியோடு முடியும்.

'முன்னே வந்துதித்துலகமூன்றினும் நின்னை யொப்பிலாநீ பிறந்தபார்' என்றதனால், பார் எனக்கு உரியதாமாறு இல்லையென மறுத்தவாறு. பி-ம் —[1]மூன்றினில். [2]என்னதாகநான். [3]உனக்கினறீந்தனன். (ககஉ)

ககங. மலங்கி வையகம் [1]வருந்தி [2]வைகநீ
யுலங்கொ டோளனக் குறுவ செய்தியோ
கலங்கு றாவணங் காத்தி போந்தெனாப்
பொலங்கு லாவுதாள் பூண்டு வேண்டினான்.

(இ - ள்.) 'வையகம் - நிலவுலகமுழுவதும், மலங்கி - கலங்கி, வருந்தி வைக - வருந்திநிற்க, நீ—, உலம் கொள் தோள் - எனக்கு உறுவ செய்தியோ - திரண்கற்றூணையொத்த தோள்களையுடைய உன்மனத்திற்கு இசைபவற்றைச் செய்வாயோ? [செய்தல் தகுதியன் றென்றபடி]; (ஆகலால்), கலங்குறாவணம் - (அவ்வுலகம்) கலங்காதபடி, போந்து - மீண்டுவந்து, காத்தி - பாதுகாப்பாய்,' என - என்றுஞ் சொல்லி, பொலம் குலாவு தாள் பூண்டு வேண்டினான் - அழகுவிளங்குகிற (ஸ்ரீராமனது) திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு (பரதன்) பிரார்த்தித்தான்; எ - று.)

என்றனன் இராமனென்க. ஆண்டுஏழொடுஏழ் என வந்த காலம்-வருஷங்கள் ஏழோடும் மற்றும் ஏழென்றுகூட்டிவந்த காலம் எனப் பதவுரை காண்க. நீ தந்த பாரகம் - நீ எனக்கு இப்போதுகொடுத்தபூமியை, என்ஆணையால் ஆள்-எனினுமாம். பாரகம்-பூமியினிடம்.பி-ம்.—[1]ஏய.[2]என.[3]வைத்து.[4]தாங்கு.

வேறு.

ககஎ. மன்னவ னிருக்க வே[1]யு மணியணி மகுடஞ் சூடு
என்ன யா[2]னி யைந்த தன்று னேயது மறுக்க வஞ்சி
யன்னது நினைந்து நீயென் னாணையை மறுக்க லாமோ
சொன்னது செய்தி யைய துய[3]ருழந் தயர லென்றான்.

(இ - ள்) மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, இருக்கவேயும் - வாழ்ந்திருக்கையிலும், மணி அணி மகுடம் சூடு என்ன - இரத்தினங்கள் பதித்த அழகிய கிரீடத்தைத் தரிப்பாயென்று (எனநோக்கி) சொல்ல, யான் இயைந்தது-நான் (அப்பொழுது அதற்கு) உடன்பட்டது, அன்னுன் ஏயது மறுக்க அஞ்சி - அத்தந்தை ஏவினதை மறுத்தற்கு அஞ்சியேயாம் [அரசாட்சியில விருப்பத்தாலன்று என்றபடி] (அவ்வாறிருக்க), அன்னது நினைந்து - அங்ஙனம் நான் உடன்பட்டதுமாத்திரத்தைக் கருதி, நீ என் ஆணையை மறுக்கல் ஆமோ - நீ எனதுகட்டளையைத் தடுத்தல் தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]: சொன்னது செய்தி - (நான்) சொன்னதைச் செய்வாய் ஐய—! துயர் உழந்து அயரல்-துக்கமனுபவித்துத்தளராதே, என்றான்-என்று (பரதனைநோக்கி இராமன்) கூறினான்; (எ - று.)

இராமன் அரசாட்சிச்செல்வத்தை அனுபவித்தலில விருப்புவெறுப்பில்லாமல் "தந்தைசொல் மிக்க மந்திரமில்லை" என்றது கருதியே முன்னம் முடிசூட உடன்பட்டனனென்பதை, கீழ் மந்திரப்படலத்தில "தாதையப் பரிசுரைசெய்யத் தாமரைக்கண்ணனை, காதலுற்றில னிகழ்ந்திலன் கடனி தென்றுணர்ந்தும, யாதுகொற்றவனேவியதது செயலன்றோ, நீதியெற்கென நினைந்து மப்பணிதலைநின்றான்" என்றதனாலும அறிக. அன்னது நினைந்து - அத்தந்தை சொல்லை யெண்ணி எனினுமாம். பிம்:—[1]நீ. [2]இசைந்த. [3]உழன்று. (க௨00)

கக அ.—மீண்டுஞ்சொல்லத்தொடங்கிய பரதனை விலக்கி வசிட்டன் கூறத்தொடங்குதல்.

ஒள்ளியோ [1]னினைய வெல்லா முரைத்தலு [2]முரைக்க லுற்ற
பள்ளநீர் வெள்ள மன்ன பரதனை விலக்கிப் பண்டு
[3]தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை [4]சிக்கறச் சிந்தை நோக்கி
வள்ளியோய் கேட்டி [5]யென்று வசிட்டமா முனிவன் [6]சொன்னான்.

(இ - ள்.) ஒள்ளியோன் - ஒளியையுடைய ஸ்ரீராமன், இனைய எல்லாம் உரைத்தலும் - இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறினவளவிலே, உரைக்கல் உற்ற - (அதற்கு மறுமொழி) கூறத்தொடங்கின, பள்ளம்

நீர் வெள்ளம் அன்ன பரதனை-ஆழமான கடல்நீர்ப்பெருக்கையொத்த [கம்பீரத்தன்மையுடைய] பரதனை, விலக்கி—, வசிட்டமாமுனிவன்—, (இராமனைப்பார்த்து), 'வள்ளியோய்-வரையாதருளுந குணமுள்ளவனே! பண்டு-முன்புள்ள, தெள்ளிய குலத்தோர் தெளிவான (உன்) குலத்து அரசர்களின், செய்கை-நடத்தையை, சிக்கு அற - சந்தேகமில்லாதபடி, சிந்தை நோக்கி கேட்டி - மனத்திற் கவனித்துக் கேட்பாய்,' என்று - என்று சொல்லி, சொன்னான்-(சிலவார்த்தை) சொல்லுவானானான்; (எ-று.)—அவற்றை அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க.

வசிட்டமுனிவன் முன்புள்ள தெள்ளியகுலத்தோரின செய்கைகளைச் சிக்கில்லாமல் தன் மனத்தில் ஆராய்ந்து'வள்ளியோய கேட்பாய்'என்று இராமனைநோக்கிச் சொன்னான் என்றுங் கொள்ளலாம். வள்ளியோன், வண்மை-தேககார்பியும், அறிவுநுட்பமும்; புகழுமாம் தாம உறவகுகையிலும் உலகத்தைக்காக்கின்ற அரசாக்குரிய தெய்வ கதன்மையெனினும அமையும்; "உறங்குமாயினு மன்னவன் றன்னொளி கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்" என்றார் சிந்தாமணியிலும். பள்ளநீர் வெள்ளமன்ன பரதன் - நற்குணக் கடல்போன்ற பரதனெனினுமாம; "தள்ளரிய பெருநீதத் தனியாறு புகமண்டும், பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும பெயரானை" என்றார், கீழ்க் குலமுறைகிளத்துபடலத்தும்; இனி, கடலவெள்ளம பரதனுக்குக் கருநிறத்தில் உவமை யெனினுமாம. பள்ளத்தில் வந்துவிழும் நீர்வெள்ளம்போன்ற எனக்கூறி உவமையாக்குதல் சிறப்பின்றும ,பி ம் —[1] இனையது. [2] இசைக்கல், இசையல். [3] தெள்ளியோர். [4] சிக்குறச. [5] என்ன [6] சொல்வான், கூறும (கஉ0௧)

வேறு.

**ககசு.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்: வசிட்டமுனிவன் முந்தையோர் செய்கையைக்கூறி, என்றனையால் இராச்சியத்தை யங்கீகரிப்பா யெனல்**

> கிளரகன் [1]புனலுளின் றரியொர் கேழலா
> யிளையெனுந் திருவினை [2]யேந்தி னானரோ
> [3]வுளைவரும் பெருமையோ ரெயிற்றி னுட்புரை
> வளரிளம் [4]பிறையிடை மறுவிற் றோன்றவே.

(இ - ள்.) (பூர்வகாலத்தில), அரி-திருமால் ஓர் கேழல் ஆய் - ஒப்பற்றதொரு ஆதிவராகமூர்த்தியாய,உளைவு அரு பெருமை ஓர் எயிற்றின் உள்புரை-வருத்துதலில்லாத பெருமையுடைய ஒரு கோரதந்தத்தின்உள்ளிடத்தில், வளர் இள பிறையிடை மறுவின் தோன்ற-வளருந்தன்மையுள்ள இளம்பிறைசசந்திரனிடத்துக் களங்கம்போலக் காணப்பட, கிளர் அகல் புனலுள்நின்று-பொங்குகிற ப்ரந்த கடலினின்று, இளை எனும் திருவினை - பூமிதேவியை, ஏந்தினான் எடுத்தருளினான்; (எ - று.)

இப்பொழுது நடக்கிற வராககல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய சலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேஎடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராகாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டுநுனியாலே பூமியை எடுத்துவந்தன னென்பது, இங்குக்குறித்த புராணவரலாறு அரி - ஹரி; திருமால். அடியவர் துயரை அழிப்பவன். திரு என்னும் இலக்குமியின் பெயர், இங்கு, பெண்ணென்ற மாத்திரமாய் நின்றது; மாதர்களெல்லோரும் இலக்குமியின் அம்சமேயாத லால். "நிறக்குஞ் செழுஞ்சுடர்க் கோடுமிப்பாரு நிசாமுகத்துச், சிறக்கும் பிறையுங் களங்கமும்போலு மெனிற்சிறுகண், மறக்குஞ் சரஞ்செற்ற மாயோ னரங்கன் வராகமதாயப், பிறக்கும் பிறப்பின் பெருமையெவ் வாறினிப் பேசுவதே" என்ற திருவரங்கத்துமாலைச்செய்யுளிலும் ஸ்ரீவராகநாயனாரது திருவெயிற்றுக்குப் பிறையையும் பூமிக்குக் களங்கத்தையும் உவமைகூறியவாறு காண்க. பி-ம் —[1]புனலின். [2]எய்தினான். [3]உளவெனும். [4]பிடி. (௧௨௦௨)

௧௨௦. [1]ஆதிய வமைதியி னறுதி யைம்பெரும்
பூதமும் வெளி[2]யொழித் தெவையும்புக்கபி
னாத[3]னவ் வகன்பு[4]னலகி நண்ணருஞ்
[5]சோதியாந் தனமையிற் றுயிறன் மேயினான்.

(இ-ள்.) ஆதிய-கீழ்நடந்த, அமைதியின் - அக்கல்பகாலத்தின், அறுதி-முடிவிலே ஐ பெரு பூதமும்-பஞ்சமகாபூதங்களும், வெளி ஒழித்து-வெளிப்பட்டுவிளங்குந்தன்மையைப் போக்கி, எவையும் - எல்லாத்தத்துவங்களும், புக்க பின் - (தனது சொரூபத்திற் பிரவேசித்து இலயமடைந்தபின்பு, நாதன்-தலைவனான அநந்தமகாவிஷ்ணு. அ அகல் புனல் நலகி - அந்தப் பரந்த சலத்தை யுண்டாக்கி, நண்ண அரு சோதி ஆம் தன்மையின் - (பிறர்க்குப்) பொருந்துதற்கரிய ஒளிவடிவமான தன்மையோடு, துயிறல் மேயினான்-அறிதுயில்செய்தலைப் பொருந்தினான்; (எ - று.)

உலகமனைத்தையும் அழித்து மேலிட்ட பிரளயப்பெருங்கடலில் நாராயணன் ஆலிலையின்மீது யோகநித்திரை செய்தருளுகின்றன னென்பது, நூல்துணிபு. ஆதிய அமைதியின் - முன்புஉண்டான முறைமைப்படியே, அறுதி - முடிவில, ஐம்பெரும் பூதமும் ஒடுங்கியபின் எனினும் அமையும்; சிருஷ்டிகாலத்தில் எந்தத்தத்துவத்தினின்றுஎந்தத்தத்துவம் உண்டாயிற்றோ, அந்தமுறைமைக்கு மாறாக லயகாலத்தில் காரியப்பொருள் காரணத்தினுள் ஒடுங்கிக்கொண்டே செல்ல, இறுதியாகநின்ற பிரகிருதியும் புருஷனும் பரமாத்மாவினிடத்து லயப்படு மென அறிக. அகல்+புனல்=அகன்புனல்; சிறுபான்மை லகரம் னகரமாயிற்று. பி-ம்:—[1]ஆதியவிறுதியினமைதி, ஆதியினிறுதியினமைதி, ஆதியவமைதியினிறுவி, ஆதியவமைதியினிறுதி. [2]ஒழிந்து. [3]இவ். [4]நண்ணி. [5]சோதிபின்னதன்மையின். (௧௨௦௩)

கஉக. ஏற்றவித் [1]தன்மையி னமரர்க் கின்னமு
தூற்றுடைக் [2]கடல்வண னுந்தி யுந்திய
நூற்றிதழ்க் கமலத்தி னொய்தின் யாவையுந்
தோற்றுவித் [3]துதவிட முதல்வன் றோன்றினான்.

(இ-ள்.) ஏற்ற இ தன்மையின் - (இவ்வண்ணம் போக்கிய திறமையை) ஏற்றுக்கொண்ட இந்தத்தன்மையையுடைய; அமரர்க்கு இன் அமுது ஊற்று உடை கடல்வணன் - தேவர்களுக்கு இனிய அமிர்தத்தைச் சொரிதலையுடைய கடல் போலுங் கரிய திருநிறமுள்ள திருமாலினது, உந்தி - திருநாபி, உந்திய - தோற்றுவித்த, நூறு இதழ் கமலத்தின் - நூறு இதழ்களையுடைய தாமரைமலரினின்று, முதல்வன் - (எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) ஆதியாகிய பிரமன்; நொய்தின் யாவையும் தோற்றுவித்து உதவிட - எளிதில் எல்லாப்பொருள்களையும் உண்டாக்கித்தரும்பொருட்டு, தோன்றினான் - வெளிப்பட்டான்; (எ - று)

பிரமன் திருமாலின் நாபீகமலத்தினின்று அப்பிரானது சங்கற்பத்தால் வெளியெழுந்து அந்தவுலகங்களை மறுபடி படைப்பானென்பது நூற்கொள்கை. தன்மையிற் கடல்வணன் என இயையும். தேவர்களுக்குத் திருமால் அமுதமூற்றினது, தேவர்களையும் அசுரர்களையுங் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைவித்த பொழுதிலென்க. இனி, 'அமரர்க்கின்னமுதூற்றுடை' என்றதனால், தேவர்களுக்குத் திருமால் அமிர்தம்போல இனிமைதருவனென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். நூற்றிதழ்க்கமலம் - ஶதபத்திரம்; இங்கே, நூறு - பலவென்னும்பொருளது. நொய்தின் - விரைவாக என்றலுமாம்.
பி - ம்:—[1]தன்மையாலனபாக்கு [2]கடலவன், கழல்வன். [3]உதவிய (கஉ௦௪)

கஉஉ. அன்றவ னுலகினை யளிக்க [1]வாகிய
உன்றனிக் குலமுத லுள்ள வேந்தர்க
ளின்றள வினுமுறை [2]யிகந்து ளாரிலை
யொன்றுள துரையினை [3]யுணரக் கேட்டியால்.

(இ - ள்.) அன்று - அக்காலத்தில், அவன் - அப்பிரமன், உலகினை அளிக்க - உலகத்தைப் பாதுகாக்க, உன் தனி குலம் - உனது ஒப்பற்ற (சூரிய) குலம், முதல் ஆகியது - முதலில் உண்டாயிற்று; உள்ள வேந்தர்கள் - (அக்குலத்தில்) உள்ள அரசர்களுள், முறை இகந்துளார் - முறைமை தவறினவர், இன்று அளவினும் இல்லை - இன்றைவரையிலும் இல்லை; இனம் உரை ஒன்று உளது - இன்னமும் சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உள்ளது: உணர கேட்டி - தெரியக்கேட்பாய்; (எ - று)

“ஆதிமாலமல நாபிகமலத் தயனுதித்தடன் மரீசியெனு மண்ணலை யளித்தபரிசும், காதல்கூர்தரு மரீசிமகனாகி வளருங் காசிபன் கதிரருக்கனை யளித்த பரிசும்” என்று தொடங்கிக் கலிங்கத்துப்பரணியிற் கூறியவாறுங்

காண்க. உணர - மனத்திற்பதிய. இதனால் நீ மூத்தவனாயிருந்து அரசுபுரிய மாட்டேனென்று கூறுவது முறைமையன்றென்றவாறு. பி-ம்:—[1]ஆக்கியது, ஆகிய. [2]இகழ்ந்துளார், இகழ்ந்துளோர். [3]உரைக்க, உணாத்த, உணர்ததில்.

௧௨௫. [1]இதவிய லியற்றிய குரவர் யாரினு
மதவியல் களிற்றினாய் மறுவில் விஞ்சைகள்
பதவிய விருமையும் [2]பயக்கப் [3]பண்பினா
லுதவிய வொருவனே யுயரு மென்பரால்.

(இ - ள்.) மதம் இயல் களிற்றினாய்-மதத்தோடுபொருந்திய ஆண்யானை போன்றவனே! மறு இல் விஞ்சைகள் - குற்றமில்லாத கல்விகளை, பதவிய இருமையும் பயக்க - (உயிர்கள் அநுபவிக்கும்) பதவியாகவுள்ள இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டினிடங்களையும் உண்டாக்குமாறு, பண்பினால் உதவிய - அன்பொடு கற்பித்துக்கொடுத்த, ஒருவனே-ஆசிரியனொருத்தனே, இதம் இயல இயற்றிய குரவர் யாரினும் - நன்மையாகிய செய்கைகளைச் செய்கிற ஐங்குரவருள்ளும், உயரும் - மேன்மையடைவான், என்பர் - என்று (நூலோர்) கூறுவர்; (எ - று.)

"தொழற்குரியதேவரும், குரவரேயெனப் பெரிதுகோடியால்", "அந்த நற்பெருங்குரவராரெனச், சிந்தைதேவுறத் தெரியநோக்கினால், தந்தைதாயர்" என்று கீழ் இராமன்கூறியதனால், அதற்கு மறுதலையாக வசிட்டமுனிவன் 'குரவர்யாரினும் ..விஞ்சைகள் உதவிய வொருவனே யுயரும்' என்கிறான்; "எழுத்தறிவித்தவனிறைவனாகும்" என்றார் பிறரும். இதம் - ஹிதம். குரவர் - பெரியோர்; "அரசனுவாத்தியான் தாய் தந்தை தம்முன், நிகரில் குரவரிவர்" என்றதனால், ஐங்குரவரை யறிக. மத - வலிமையுமாம்: உரிச்சொல்; "மதவேமடனும் வலியுமாகும்" என்றார். தொல்காப்பியனார். பதவிய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். பண்பு - கற்பிக்கும் முறைமையுமாம். பி-ம் — [1]இதவியது. [2]படைத்த. [3]பண்டுதான். (௧௨௦௯)

௧௨௬. என்றலால் யானுனை [1]யெடுத்து விஞ்சைக
ளொன்றலா தனபல வுதவிற் றுண்மையா
[2]லன்றெனா தின்றென தாணை யையநீ
நன்று[3]போந் தளியுனக் குரிய நாடென்றான்.

(இ - ள்.) என்றலால் - என்று (நூலோர்) கூறுதலால், யான் , உனை எடுத்து-உன்னையாதரித்து. விஞ்சைகள் ஒன்று அலாதன பல மிகப்பலவான கல்விகளை, உதவிற்று - (உனக்குக்) கற்பித்தது, உண்மையால் - உள்ளதாதலால், இன்று - இப்பொழுது, எனது ஆணை - என்னுடைய கட்டளையை, அன்று எனாது - தகாததன்றென்று மறுக்காமல், ஐய—! நீ—, போந்து - (மீண்டு) வந்து, உனக்கு உரிய நாடு - உனக்குரிய இராசியத்தை, நன்று அளி - நன்றாகப் பாதுகாப்பாய, என்றான் - என்று (ஸ்ரீராமனைநோக்கி வசிட்டன்) கூறினான்; (எ - று.)

ஜநகுரவருள் விஞ்சையீந்தவனேயுயர்ந்தவ னென்று கீழ்க்கூறிய முனி வன், இதனால் உனக்கு விஞ்சையைக்கற்பித்த எனதுஉரைப்படி அரசுமேற் கொள்க என்கின்றனன். உனை-உனக்கு என்றுஉரைத்து, எடுத்து-தொடங்கி யெனக் கொள்ளினுமாம். ஒன்றலாதன பல - ஒருபொருட்பன்மொழி. பி - ம்:—[1]எடுத்த. [2]அன்றெலாயின்றெனது. [3]போதருள். (கஉ௦எ)

## கஉரு.—இராமன் வசிட்டனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்

கூறிய முனிவனைக் [1]குவிந்த தாமரை
சீறிய கைகளாற் றொழுது செங்கணான்
[2]ஆறிய சிந்தனை [3]யறிஞ வொன்றுரை
கூறுவ துளதெனக் கூறன் மேயினான்.

(இ - ள்.) கூறிய-(இங்ஙனம்) சொன்ன, முனிவனை-வசிட்டனை, செங் கணான் - சிவந்ததிருக்கண்களையுடைய இராமன், குவிந்த தாமரை சீறிய கைகளால் தொழுது-குவிந்த செந்தாமரைமலர்களை (த் தமக்குப் பகையெ ன்று) சினந்த [மிகஒத்த] தன்மைகளால் அஞ்சலிசெய்து வணங்கி, 'ஆறிய சிந்தனை அறிஞ - அடங்கிய மனத்தையுடைய பாவும அறிந்தவனே! ஒன்று உரை கூறுவது உளது-(யான்) சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உள்ளது', என- என்றுசொல்லி, கூறல் மேயினான் - (அதனைச்) சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை மேல் மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

கண்ணிற் சில சிவந்தரேகைகளிருத்தல், உத்தமபுருஷலக்ஷணம்; "கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரிவோடி நீண்டவப், பெரியவாய கண்கள்" என்றார், திருப்பாணாழ்வாரும். பி-ம்:—[1]குளிர்ந்த,குறிசத. [2]ஆறின. [3]அறிஞவேறுரை, அறிபவேறுள. (கஉ௦அ)

## கஉகூ—மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர் இராமனது மறுமொழி.

சான்றவ ராக[1]தன் குரவ [2]ராகதாய்
போன்றவ ராகமெய்ப் புதல்வ ராகதான்
றோன்றரு மலருளான் சிறுவ செய்வெனென்
றேன்றபி னவ்வுரை மறுக்கு மீட்டதோ

(இ - ள்.) தேன் தரு மலருளான் சிறுவ - தேனைச் சொரிகிற தாம ரைமலரில் வீற்றிருக்கிற பிரமனது புத்திரனே! சான்றவர் ஆக - பெரியோர் களேயாகுக தன குரவர் ஆக - தனது ஆசிரியரேயாகுக தாய் போன்றவர் ஆக - தாய்முதலியோரேயாகுக மெய் புதல்வர் ஆக - சத்தியத்தையுடைய புத்திரரேயாகுக தான் செய்வென் என்று ஏன்ற பின் - தான் (ஒருவர்வார்த் தைப்படி) செய்வேனென்று சம்மதித்துஏற்றுக்கொண்டபின், அ உரை -அவ் வார்த்தை, மறுக்கும் ஈட்டதோ - தடுக்கத்தக்க தன்மையுடையதோ? [அன் றென்றபடி]. (எ - று.)

ஒருவார்த்தையைக்கூறினவர் தன்னினும் மேற்பட்டவரேயானாலும் கீழ்ப்பட்டவரேயானாலும் அவ்வார்த்தையின்படி செய்வதாக முன்னர் ஒரு

வன் ஒப்புக்கொண்டபின்பு அது மறுக்கத்தக்கதன்று என்பதாம். ஐங்குரவ ருள் ஆசிரியனை 'குரவா' என்றதனாலும், மற்றைநால்வரை 'தாய்போன்றவர்' என்றதனாலுங் குறித்தான். 'தாய்போன்றவர்' என்றதில், போன்றவர் என் பது - ஒப்பில் போலியாய், உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது; "ஒப்பில்போ லியு மப்பொருட்டாகும்" என்ற இலக்கணத்தையும், "நெருப்பழல் சேர்ந்தக் கால் நெய்போல் வதூஉம, எரிப்பசுட்டெவ்வ நோயாக்கும்" என்ற இலக்கி யத்தையுங் காண்க. இனி, குரவா ஐங்குரவரெனக்கொண்டு, தாய்போன்ற வா - பெற்றதாய்போலத் தலைபணிசெயபவா எனபாரும உளா. மெய்ப்புதல் வா - உடம்பினின்று தோன்றிய புதல்வரெனினுமாம. ஆக - இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டு விகற்பப்பொருளில்வந்தது பி-ம். —[1]தம் [2]தந்தைதாய். [3]பொய்ப்புலையா. (கஉ௦க)

கஉஎ. தாய்பணித் து[1]வந்தன தந்தை செய்கென
வேய[2]வெப பொருள்களு மிறைஞ்சி மேற்கொளாத்
தீயவப் புலைபனிற செய்கை தேர்கிலா
நாயெனத் [4]திரிவது [5]நல்ல தல்லதோ.

(இ - ள்) தாய் பணித்து வந்தன - தாய கட்டளையிட்டுவந்தவையும், தந்தை செய்க என ஏய - தந்தை செய்யாவென்று ஏவியவையுமாகிய, எ பொருள்கள் உம எந்தககாரியங்களையும, இறைஞ்சி மேலகொளா வணங்கிச சிரமேற்கொள்ளாத, தீய அ புலைபனின் - கொடிய அந்தப்புலையனைககாட்டி லும, செய்கை தேர்கிலா நாய் என திரிவது-செய்பவற்றை அறியாத நாயாக எங்கும அலைவது நலலது அலலதுஒ - நல்லதன்றோ? (எ - று.)— அல்லதோ - தேற்றம.

இன்னவை செயயததககவை யென்றும் இன்னவை செய்யததகாதவை யென்றும ஆய்ந்து உணரததகக மானிடப்பிறபபில தோனறி மாதாபிதாக் களது வாககியததைப் பரிபாலனஞ்செயயாத கருமசணடாளனது பிறவியி னும் விவேகமிலலாம லலைகிற நாயப்பிறப்பே நலலது என்பதாம் தந்தைதா யா சொலலை மேற்கொள்ளாதவனைப் புலையனெனத திட்டுகின்றான் இராம னென்க. மேறகொள்ளாதவனுடைய குற்றததால் நாயாயததிரிவது நல்ல தென நாய்ப் பிறவிககு மேன்மைகூறியது - அசமஙீசியணியென்னும் உல லாஸாலஙகாரமாம். பி-ம். —[1]வந்தது. [2]மெபப. [3]தோகலா. [4]திரிபவை. [5]நல்ல வல்லவோ, நல்லவல்லவே, நலலதாகுமோ. (கஉக௦)

கஉ௮ முன்னுறப் பணித்தவர் மொழியை [1]யானென
சென்னியிற் [2]கொண்டது செயவெ னென்றதன்
பின்னுறப் பணித்தனை [4]பெருமை யேயெனக்
கென்னினிச் [5]செய்வதை யுரைசெ யீங்கென்றான்.

(இ - ள்.) முன் உற - முற்பட, பணித்தவா - கட்டளையிட்ட தாய்தந் தையரது, மொழியை-வார்த்தையை, யான்—, என சென்னியில் கொண்டு- எனது சிரசின்மேற்கொணடு (கொணடாடி), அது செய்வென என்றதன்

பின் உற - அக்கட்டளையைச் செய்வேனென்று உடன்பட்டபின்னாக, பணித்தனை - (நீ வேறு இதனைக்) கட்டளையிட்டாய், பெருமையோய் - சிறப்புடைய முனிவனே! இனி செய்வதை - இனி (நான்) செய்யத்தக்கதை, எனக்கு—, ஈங்கு - இப்பொழுது, என் உரைசெய் - யாதென்று சொல்லியருள்வாய், என்றான் - என்று (வசிட்டனை நோக்கி இராமன்) வினவினான்; (எ - று.)

முன்னாக்கூறிய தாய்தந்தையரின் வாக்கிடமே பரிபாலிக்கத்தக்கது; அதற்கு மாறாக நீ பின்னாக கூறியது செய்யத்தக்கதோ என்றபடி. செய்வதை என்பதில், ஐகாரத்தைச் சாரியையாக கொள்ளுதலும் நேராம். 'பெருமையோ என்றபாடத்திற்கு முன்னே கட்டளையிடப்பட்டு நான் செய்யுமாறு என்றதைக் கைவிட்டிடும்படி பின்னே வந்த உன் சொல்லை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பது உண்டோ? என்றவாறு. பி-ம்.—[1]யானது. [2]கொண்டன்ன. [3]என்றபின், என்றதின. [4]செடவென்று. (கஉகக)

கஉகூ.—வசிஷ்டமுனிவன் மாறுகூறமுடியாமலிருக்கப் பரதன் தன்துணிபு கூறுதல்.

முனிவனு முரைப்பதோர் முறைமை [1]கண்டில
னினியென விருந்தன னிளைய மைந்தனு
மனையதே [2]லாள்பவ ராள்க [3]நாடுநான்
பனிபடர் காடுடன் படாதன் மெய்யென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), முனிவனும் - வசிட்டனும், இனி உரைப்பது ஓர் முறைமை கண்டிலம் என - இதற்குமாறாகச் சொல்வதொரு நீதியைக் காணேமென்று கருதி, இருந்தனன் - வாளாதிருந்தான்; அதன்பின், இளைய மைந்தனும் - பரதனும், 'அனையது எல - அப்படியானால், நாடு ஆள்பவர் ஆள்க - இராச்சியத்தை ஆளுபவர் ஆளட்டும்; அதனைப்பற்றிச் சிந்தியாமல்), நான் - பனி படர் காடு உடன் படாதல் - பனி மிக்க காட்டில் இராமனுடன் செல்லுதல், மெய் - உண்மை,' என்றான் - என்று (உறுதியாகக்) கூறினான்; (எ - று.)

ஆள்பவர் ஆள்க - எவரேனும் ஆளட்டும் என்றபடி. பனி படர் - (அச்சம் விளைத்தலால்) நடுக்கந்தருந்தன்மை மிக்க என்றுமாம். பி-ம்.—[1]கண்டிலன். [2]ஆண்டவராள்க, ஆண்டவராண்ட. [3]நாட்டினை. (கஉகஉ)

கநo.—வானத்தில் தேவர்கூடி ஆராய்தல்

அவ்வழி யிமையவ ரறிந்து [1]கூடினா
ரிவ்வழி யிராமனை யிவன்கொண் டேகுமேற்
செவ்வழித் தன்றுநஞ் செயலென் றெண்ணினார்
கவலையர் விசும்பிடைக் [2]கழறன் மேயினார்.

(இ - ள்.) அவ்வழி - அச்சமயத்தில், இமையவர் - தேவர்கள், அறிந்து - (இங்கு நடந்தவற்றையெல்லாம்) உணர்ந்து, கூடினார் - ஒருங்கு சேர்ந்து,

'இ வழி - இப்பொழுது, இராமனை—, இவன் - பரதன், கொண்டு ஏகும் ஏல் - வலியமீட்டுக்கொண்டு செல்வானாயின், நம் செயல்-(அரக்கரை யழித்தலாகிய) நமது செய்கை, செவ் வழித்து அன்று-நல்லவழியில் நடப்பதாகாது,' என்று—, எண்ணினார் - ஆலோசித்தவர்களாய்,—கவ்வையர் - (அதனால்) துன்பமுற்றவர்களாய், விசும்பிடை - ஆகாயத்தில், கழறல் மேயினார்-சொல்லத்தொடங்கினார்கள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க. கவ்வை-ஆரவாரமுமாம.

'பரதன் இவ்வளவுபிடிவாதமாக நாடுசெல்லமாட்டேனென்று இருந்தானாகில், நாடு பாழாய்விடவொண்ணாது என்ற காரணத்தைமுன்னிட்டு இராமபிரான் ஒருகால் மீண்டு நகரத்துக்குச் சென்றிட்டானானால் ராட்சசசங்காரமாகிற நமக்குவேண்டிய தொழில் நிறைவேறாதுபோயவிடுமே'என்று அஞ்சி விண்ணவர் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்துப் பின்வருமாறு கூறலாயினர் என்க.
பி-ம்:—[1]கூறினார். [1]கழறினாரரோ. (௧௨௧௩)

௧௩௩.—இராமனைத் தந்தைசொல்லைப் புரக்குமாறும் பரதனைப் பதினான்காண்டு அரசுபுரியுமாறும் தேவர்கள் கூறுதல்.

ஏத்தரும் பெருங்குணத் திராம னிவ்வழிப்
[1]போத்தருந் தாதைசொற் புரக்கும் பூட்சியா
னாத்தவாண் டேழிரண் டேழு மந்நிலங்
காத்தலுன் கட[2]னிவை கடமை யென்றனர்.

(இ - ள்.) 'ஏத்த அரு - புகழ்தற்கு அருமையான, பெரு குணத்து - சிறந்த குணங்களையுடைய, இராமன்—, தாதை சொல் புரக்கும் பூட்சியான் - தந்தையின் சொல்லைப் பாதுகாக்கும் உரிமையையுடையவனாய், இ வழி போத்தரும் - இவ்வனத்தினிடத்திற் செல்வான்; ஆத்த [யாத்த] - (தந்தையால்) நியமிக்கப்பட்ட, ஆண்டு ஏழிரண்டு ஏழும் - பதினான்குவருஷகாலமும், அ நிலம் காத்தல் - அவ்விராச்சியத்தைப் பாதுகாத்தல், உன் கடன் - உனதுமுறைமை; இவை கடமை - இவ்விரண்டும் (உம் இருவராலும் தவறாது நிறைவேற்றற்குரிய) கடமைகளாம்,' என்றனர் - என்று (தேவர்கள்) கூறினார்கள்; (எ - று.)

போதரும் என்பது, எதுகைநோக்கி விரிந்துநின்றது. பூட்சி - ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒழுக்கம்; பூண் என்னும்பகுதியும், சி என்னும் விகுதியும் பெற்ற தொழிலாகுபெயர். ஆத்த - யாத்த இவ்வளவென்று வரையறுத்த என்க.
பி-ம்:—[1]பூத்தருந். [2]இது. (௧௨௧௪)

௧௩௪.—இராமன், 'தேவவாக்கியம் தவறத்தக்கதன்றாதலால், அரசை மேற்கொள்க' என்று பரதனை வேண்டுதல்.

வானவ ருரைத்தலு மறுக்கற் பாலதன்
றியானுனை யிரந்தன னினியென் னானையா
லானதோ [1]ரமைதியி னளித்தி பாரெனாத்
தானவன் [2]றுணையலர்த் தடக்கை பற்றினான்.

(இ - ள்.) வானவர் உரைத்தலும் - தேவர்கள் (இவ்வாறு) கூறியவளவிலே, (ஸ்ரீராமன் பரதனை நோக்கி), 'மறுக்கற்பாலது அன்று - (இத்தேவவாக்கியம்) மறுத்தற்குரியதன்று; யான் உனை இரந்தனன் - நான் உன்னை வேண்டிக்கொண்டேன்; இனி—, என் ஆணையால் - எனது கட்டளைப்படி, ஆனது ஓர் அமைதியின் - தகுதியான முறைமையால், பார் அளித்தி - பூமியை அரசாள்வாய்,' என்று - என்றுசொல்லி, தான்— அவன் - அப்பரதனது, துணை மலர் தட கை - இரண்டு தாமரைமலர்போன்ற பெரிய கைகளை, பற்றினன் - பிடித்துக்கொண்டான்; (எ - று)

'வானவருரையும் மறுக்கத்தக்கதன்று; யானுங் கட்டளையிடுகிறேன்: நான் வனவாசஞ்செய்யுங்கால் நீ அரசுபுரிக' என்று வேண்டிக்கொண்டனன் இராமனென்க. பெரியோனுதலாற் கையைப் பற்றினன். 'ஆனதோரமைதியின்' என்பதற்கு - நியமிக்கப்பட்டதான ஒருகாலவரையறையளவும் என்றலும் ஒன்று. பி-ம் —[1]அமைதிபோட. [2]கறுடல. (கஉகரு)

கருங.—பரதன் இராமனைநோக்கிக் கூறும் பிரதிஜ்ஞை.

ஆமெனி லேழிரண் டாண்டி லையநீ
நாயநீர் [1]நெடுநகர் நண்ணி நானிலம்
[2]கோமுறை புரிகிலை யென்னிற் கூரெரி
சாமிது சரதநின் னாணை சாற்றினேன்.

(இ - ள்.) ஆம் எனில் - அப்படியானால், ஏழ் இரண்டு ஆண்டில் - பதினான்குவருடங் கழிந்தவுடன், ஐய - தலைவனே! நீ—, நாய நீர் நெடு நகர் நண்ணி - பழைமையாகிய அரசநகரமாகிய அகழிநீர்சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தியா நகரத்தை யடைந்து, நானிலம் - பூமியை கோ முறை புரிகிலை என்னின் - அரசாட்சி செய்திடாயாயின், (யான்), கூர் எரி சாம் இது - மிக்க அக்கினியிற்பிரவேசித்து இறப்பதாகிய இது, சரதம் - நிச்சயம்; நின் ஆணை சாற்றினேன் - உன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறினேன்; (எ - று)

நீ பதினான்குவருடங்கழிந்தவுடன் ஒருநாள்கூடத் தாமதித்தலாகாது: வாராது ஒருநாள் தாழ்த்தாயாயினும் அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து என்னுயிரை மாய்ப்பேனென்று பரதன் கூறினனென்க. நாம - அச்சத்துக்குமுரிய சொல்; அ - சாரியை; இனி, நாமம் - வடசொல்லாட, பிரசித்தியுமாம். பி-ம்:—[1]அயோத்திநை [2]கோனமுறை சாவது (கஉகசு)

கருச.—இராமன் பரதன்கூற்றுக்கு இணங்குதல்.

என்பது சொல்லிய பரதன் யாதுமோர்
[1]துன்பில னயனது துணிவை நோக்கினு
னன்பின னுருகின [2]னன்ன தாகென்றான்
றன்புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

(இ - ள்.) என்பது - என்ற இவ்வார்த்தையை, சொல்லிய-சொன்ன, பரதன்—, யாதும் ஓர் துன்பு இலன் - யாதொருதுன்பமுமில்லாதவனு னன்; தன் புகழ்தன்னின்உம் பெரிய தன்மையான் - தனது கீர்த்தியினி லும் பெரியதாகப்பெற்ற தன்மையுடைய ஸ்ரீராமன், அவனது துணிவை நோக்கினன் - அப்பரதனது மனவுறுதியைக் கருதி, அன்பினன்-அன்புடை யவனுய், உருகினன் - மனமுருகினவனுப, அன்னது ஆக என்றான் - அவ் வாறேயாகுக வென்று கூறினன்; (எ - று.)

பதினன்குவருடங் கழிந்தவாறே தவருது வந்து அரசாள்வேன் என்ற னனென்பதாம். பரம்பொருளானஇராமனது பெருமையையறிந்து புகழ்ந் துரைப்பது உலகத்தில் எவராலும் இயலாதாதலால், 'தன்புகழ் தன்னினும் பெரியதன்மையான்'என்றார் இனி, இதற்கு - தனதுகீர்த்தியினும் மிக்க நற் குணங்களையுடையா னெனினும் அமையும். பி - ம்:—[1]துன்பமேலாதவன், துன்பிலனன்னவன். [2]அழுதுசோர்ந்தனன். (௧௨௧௭)

௧௩௫.—இராமனிடம் திருவடிநிலையைப் பரதன் வேண்டிப்பெறுதல்.

விம்மினன் பரதனும் வேறுசெய்வ தொன்
[1]றின்மையி னரிதென வெண்ணி யேங்குவான்
[2]செம்மையின் றிருவடித் தலந்தந் தீகென
வெம்மையுந் [3]தருவன விரண்டு நல்கினன்.

(இ-ள்.) (பின்பு), பரதன்உம்—, வேறு செய்வது ஒன்று இன்மையின்- வேறு செய்யக்கடவதொன்று மில்லாமையால், அரிது என எண்ணி விம் மினன் ஏங்குவான்-'இராமபிரானைப் பிரிந்துசென்று அரசாளுதல்) அரியதா மென்று நினைத்துக் கலங்கித்திகைத்தவனுய், திரு அடி தலம் செம்மையின் தந்து ஈக என - (உனது) திருவடிநிலையை [பாதுகையை] அன்போடு கொடுத் தருள்வாயென்று (இராமனைப்) பிரார்த்திக்க,(அப்பெருமான் ,எம்மைஉம் தரு வன இரண்டுஉம் நல்கினன் - எல்லாவுலக வின்பங்களையுங் கொடுத்தருள் வனவான (தன்) இரண்டுதிருவடிநிலையையுங் கொடுத்தருளினன்; (எ று.)

தந்து ஈக என்பது - விங்கோள்திரிசொல். இராமனது திருவடிநிலையே இம்மைமறுமையைத் தரவல்லதென்க. திருவடிநிலையை எவர்கள் பூசிக்கின் றனரோ, அவர்மாட்டுத் திருமால் இரங்கி அருள்சுரப்பானுதலால், இவ்வாறு கூறியது. பி-ம் —[1]இன்மையது. [2]செம்மறன், செம்மையின். [3]தவிரப்பண.

வசிட்டன் இராமபிரானுள்ள இடத்துக்குத் தாய்மார்களோடு வந்துசேர, இராமனைக்கண்ட தாய்மார் பேரொலியுண்டாகப்புலம்பிக் கண்ணீரைச் சொரிய, இராமன் சீதாலட்சுமணருடன் தாய்மாரை வணங்கினபின் வசிட் டனையும்வணங்க யாவரும் உரியபடி உட்கார்ந்தனராக, பிறகு பரதனைச் சடைமுடியுடனிருக்குங் காரணத்தை இராமன் வினவ, பரதன் இராமனை

இராச்சியத்தை யங்கீகரிக்கும்படி பிரார்த்திக்க, இராமன் 'தந்தையின் கட்டளையைக் கடக்கலாகாது தந்தைகொடுத்த இராச்சியத்தை நீ பாதுகாக்க வேண்டும்: நான் வனவாசஞ்செய்யவேண்டும்' என்று நிரூபித்துச்சொல்லினான்: பின்பு இரவுகழிய, மறுநாள் பொழுதுபுலர்ந்து நித்தியகாமாநுஷ்டானங்களைச்செய்துவிட்டு இராமனுள்ளவிடத்து யாவரும் கூடினர். அப்போது பரதன் 'பிறனுடைய இராச்சியத்தை எப்படிக் கைப்பற்றலாமென்னவேண்டா; எனக்கு நீ கொடுத்த இராச்சியத்தைத் திருப்பிக்கொடுக்கிறேன்; அங்கீகரித்து அரசுபுரிக' என்று வெகுவாகச்சொல்லித் தந்தைமரணத்தைக் குறித்தும் இராமனது வனவாசத்தைக்குறித்தும் வெகுவாக வருந்தியிருந்தான்; ருத்விக்குகளும் நகரத்தவரும் தாய்மார்களும் எல்லாரும் பரதனைக் கொண்டாடி, அரசைக் கைக்கொள்ளுமாறு இராமனை வேண்டினர். பிறகு இராமன் பலவகையான தத்துவ வசனங்களால் தேற்றித் தந்தையின் கட்டளையைத் தவறாமல் இருவரும் புரியவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறினன். பின் பரதன் இராமனது தன்மையைக் கொண்டாடி, 'முதிர்ந்த பெண்வலைப்பிற்சிக்கித் தருமாதிக்கிரமத்தைச் செய்தால் சற்புத்திரன் அதைச்செய்யலுக்கு இடங்கொடுக்கலாமோ? தருமமுணர்ந்த நீ இப்போது கொண்டிருக்குந் தாபஸதாமத்தைவிட்டு க்ஷத்திரியதருமத்தை மேற்கொண்டு இராச்சியத்தைப் பரிபாலிப்பாயாக இதுவே செய்யத்தக்க தருமம்' என்ன, இராமன் பரதனைநோக்கி, 'அரசர் விவாககாலத்தில் இராச்சியத்தைச் சுல்கமாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்திருந்தனர். சம்பராசுரயுத்தத்தில் உன்தாய் உதவியதற்காக இரண்டுவரங்கள் கொடுப்பதாக வாக்களித்தனர்; அவள் அவ்வரங்களைக் கேட்க மன்னவர் தந்தனர்; ஆதலால், தருமாதிக்கிரமமில்லை; அவ்வரத்தின்படி நான் சீதாலட்சுமணரோடு வனத்துக்கு வந்தேன்; நீ என்னைப்பற்றி மகாராஜா கைகேயியினிடம் பட்ட கடன்தீரும்படி சத்துருக்கினனைத் துணையாகவைத்துக்கொண்டு அரசுபுரிக' என்றான். அப்போது ஜாபாலியென்னும் முனிவன் சார்வாகமதத்தை மேற்கொண்டு வெகுவாகச் சொல்லி 'இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுக' என்ன, இராமபிரான் ஜாபாலி கூறிய மதத்தை மிக்க சினத்தோடு வெகுவாகக்கண்டித்து வைதிகமதத்தை நிலைநாட்டினன். அப்போது வசிட்டன் ஜாபாலியின்கருத்தைத் தெரிவித்துச் சினத்தைமாற்றி, முன்னோரின் ஒழுக்கத்தை யெடுத்துக்காட்டி, 'நீயே அரசுபுரிதல் தக்கது' என்று சொல்லவும் 'தந்தையினாணைக்குக் கீழ்ப்படிவது முக்கியமேயன்றிக் குலதாமத்தைக் கவனித்தல் முக்கியமன்று' என்ற கருத்துத்தோன்ற இராமன் வாளாவிருக்க, மீண்டும் வசிட்டன் 'ஞானத்தைத் தரும் குரு தந்தைதாயரைக்காட்டிலும் மேலானவனாதலால், உன்தந்தைக்கும் உனக்கும் ஞானோபதேசஞ்செய்த என் வார்த்தையை மீறாமல் அரசுபுரிக' என்ன, இராமன் 'ஸமஸ்ததருமங்களைப் புரிவதற்குஞ் சாதனமான இந்த உடலைப் பெற்று வளர்த்துப் போற்றிய தாய் தந்தையர் ஞானாசாரியனைக்காட்டிலும் மேலானவர்: மேலும் தந்தைக்கு முதலில் பிரதிஜ்ஞைசெய்துவிட்டதனால் இப்போது அதற்குமாறாகச் செய்யத்தக்

கது யுக்தமன்று' என்றான். அப்பால் பரதன் மனந்தவித்து 'இராமன் என்மீது அருள்புரியாதிருக்கும்வரையில் இந்தப்பர்ணசாலையின் வாசலில் உணவின்றித் தருப்பத்தையிட்டு அவர்க்குக் குறுக்கே படுத்திருப்பேன்' என்று சொல்லி அங்ஙனமே செய்தான். இராமன் பரதனைப்பார்த்து 'குழந்தாய்! பிராமணன்மாத்திரம் தன்னிடம் கடன்வாங்கிக்கொண்டு ஏமாற்றப்பார்க்கிறவனிடம் இங்ஙனம் குறுக்காகப் படுத்துக்கொண்டு பிடித்துவாங்கலாமேதவிர, க்ஷத்திரியனாகிய நீ இங்ஙனஞ்செய்வது தருமமன்று எழுந்திரு.புறப்பட்டு அயோத்திசேருக' என்றனன் பரதன் உடன்வந்தவர்களைப் பார்த்து 'நீங்களாவது என்னண்ணனைத் திருப்பமாட்டீர்களா?' என்ன, அவர்களும் 'இராமனது தருமத்திற் பிடிமானத்தை நன்கறிந்திருக்கிறோம் ஆகையால், இவனைத் திருப்பச் சாத்தியமில்லை' என்ன, இராமன் பரதனைப்பார்த்து, 'தருமத்திற் கண்வைத்த உன் நண்பர்களும் இவ்வாறு சொல்லுகின்றனர். நீ க்ஷத்திரியர்க்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்தாயாதலால். பிராயச்சித்தமாக என்னையும் ஜலத்தையும் பரிசிப்பாயாக' என்ன, பரதனும் எழுந்து அங்ஙனமேசெய்து, ஜனங்களைநோக்கி, 'நான் என் தந்தையையாவது இராச்சியம் வேணுமென்று கேட்டதில்லை தாயையும் விதிக்கவில்லை என் அண்ணன் வனஞ்செல்ல அனுமதியுஞ்செய்யவில்லை; இராமன் தந்தையின் சொல்லைத் தவறாதுசெய்ய வேணுமாயின் அவனுக்காக நான் பதினாலுவருஷம் வனவாசஞ்செய்கிறேன்: எனக்குப்பதிலாக இராமன் இராச்சியத்தையாளட்டும் அப்போது இருவரும் தந்தைசொல்லை நடத்தியவராவோம்' என்ன. இராமன் 'தந்தை எதைச்செய்தாரோ அதை மாற்ற நமக்கு வல்லமையில்லை; சக்தியில்லாமற்போனால் ஒருவனுக்குப்பதில் மற்றொருவன் அதைச்செய்யலாம் சக்தியானிருப்பவன் செய்யதல்கூடாது. ஆகையால, பதினான்குவருஷம் வனவாசஞ்செய்துமுடிந்ததும் இராச்சியத்தை யொப்புக்கொள்வேன்'என்று நக்ஷத்திரர் முதலியோரை நோக்கிச்சொல்லி, பரதனைப்பார்த்து 'மன்னவர் வார்த்தையின்படி நான் நடந்து கொண்டேனாகையால்.நீ என் வார்த்தையின்படி பட்டங்கட்டிக்கொண்டு தந்தையைச் சத்தியந்தவறாதவராக்குக' என்றனன் அங்குக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருந்த வித்தியாதரர்கள் தேவரிஷிகள் முதலானோர் அவ்வுடன்பிறந்தோரின் தாமஸ்வபாவத்தை மெச்சிக்கூறி, இராவணவதத்தை விரும்பி, பரதனைநோக்கி 'இராமன் மொழிப்படியே செய்து தந்தையைச் சத்தியசந்தனாக்குக' என்றுசொல்லிச் சென்றனர். பரதன் தன்விருப்பம் கைகூடாமலிருப்பதுகண்டு ஒளிகுன்றி, 'நீ எல்லா வுலகங்களையும் பாதுகாக்கவல்லவன்: பந்துக்கள் சேனாபதிகள் முதலியோர் உன்னையே யெதிர்பார்க்கின்றனர்: நீ குலதர்மத்துக்கு மாறுபடாமல் அரசு கைக்கொள்க' என்றுசொல்லிப் பாதங்களில் வீழ்ந்து பிரார்த்தித்தான் பரதனை இராமன் கையினாலெடுத்துப் புகழ்ந்து திண்மனவுறுதியைக்கூறி 'உன்தாயின்மீது மனத்தாங்கலின்றிநடக்க வேண்டும்' என்றான். இராமனது மனவுறுதியைக்கண்டு 'இந்தப்பாதுகைகளில் உன்பாதங்களையிட்டு ஏறுவாயாக. இவையே எல்லாவுலகத்தின் யோகக்ஷேமத்தையும் நடத்தவல்லவை' என்ன, இராமபிரானும் தான் அவை

களின்மீது ஏறி இறங்கி அவைகளைத் தந்தனன். பரதன் அந்தப்பாதுகைகளை வணங்கி இராமனை நோக்கி 'நான் இவைகளின்மேல் அரசியலை வைத்துப் பட்டணத்திற்கு வெளியே வாசஞ்செய்திருப்பேன்; பதினான்குவருஷம் கழிந்ததும் வராவிடிலோ தீக்குதிப்பேன்' என்ன, இராமனும் இசைந்தா னென்பது முதனூலிற் கூறிய முறையாகும். (கஉகஅ)

**கஙசு.—திருவடிநிலையைச் சூடியவனாம் பரதன் தொழுதுமீளுதல்.**

அடித்தல மிரண்டையு மழுத கண்ணினான்
முடித்தல மிவையென முறையிற் சூடினான்
படித்தலத் திறைஞ்சினன் பரதன் போயினான்
பொடித்தல மிலங்குறு பொலங்கொண் மேனியான்.

(இ - ள்.) அழுத கண்ணினான் - அழுத கண்களையுடையவனும், தலம் பொடி இலங்குறு பொலம் கொள் மேனியான் - நிலத்தின் புழுதி(படிந்து) விளங்குகிற அழகுகொண்ட திருமேனியையுடையவனுமாகிய, பரதன் —, அடித்தலம் இரண்டையும் - அந்தப்பாதுகைகளிரண்டையும், முடித்தலம் இவை என - கிரீடங்களிவையேயென்று கொண்டு, முறையின் சூடினான் - முறைமைப்படி சிரமேற்கொண்டவனாய், படித்தலத்து இறைஞ்சினன் - தரையில் விழுந்துவணங்கி, போயினான் - மீண்டுசென்றான்; (எ - று.)

அடித்தலம்-திருவடிசேர்ந்திருப்பது; முடித்தலம் - சென்னியிடத்திலிருப்பது.

**கஙஎ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - பரதனுடன்வந்தவர்யாவரும் மீண்டுசென்றமையைத் தெரிவிக்கும்.**

ஈன்றவர் முதலிய வெண்ணில் சுற்றமுஞ்
சான்றவர் குழுவொடு தவத்து ளோர்களும்
[1]வான்றரு சேனையு மற்றுஞ் சுற்றுற
மூன்றுநூல் கிடந்ததோண் முனியும் போயினான்.

(இ - ள்.) ஈன்றவர் முதலிய - பெற்றதாய்மார் முதலான, எண் இல் சுற்றமும் - அளவில்லாத பந்துவர்க்கமும், சான்றவர் குழுவொடு - பெரியோர் கூட்டமும், தவத்து உளோர்களும் - தவவொழுக்கத்திலுள்ள முனிவர்களும், வான் தரு சேனையும் - பெருமைபெற்ற சேனையும், மற்றும் - மற்றுமெல்லாச்சனங்களும், சுற்றுற - (பரதனைச்) சூழ்ந்துசெல்ல, மூன்று நூல் கிடந்த தோள் முனியும் போயினான் - முப்புரிநூல் தங்கிய தோளையுடைய வசிட்டமுனிவனும் உடன்சென்றான்; (எ - று.)

வடமும் வடத்திற்புரியும் புரியில்நூலும் மும்மூன்றாகவே அமைந்ததாதலின், மூன்றுநூலென்று கூறலாய்ப் பெயர்; 'ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ஞாண்" என்றார், திருமுருகாற்றுப்படையிலும். [1]மான்றருஞ்சேனையும் என்றபாடத்துக்கு, அருஞ் சேனையும் மான்று-அளவிடுதற்கு அரியசேனையும் (வருத்தத்தினால்) மயங்கி எனக. (கஉஉ௦)

௧௩௫. பண்டைநூ றெரிபரத் துவனும் போயினான்
மண்டுநீர் நெடுநகர் [1]மாந்தர் போயினார்
விண்டுறை தேவரும் [2]விலகிப் போயினார்
கொண்டறன் றாணையாற் குகனும் போயினான்.

(இ - ள்.) பண்டை - பழமையான, நூல் - வேதசாஸ்திரங்களை, தெரி - அறிந்த, பரத்துவன் உம் - பரத்துவாசமுனிவனும், போயினான் - (தனது ஆச்சிரமத்துக்குச்) சென்றான்; மண்டு நீர் நெடு நகர் மாந்தர் - மிக்க அகழிநீர் சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தியாநகரத்துச் சனங்களும், போயினார் - மீண்டுசென்றார்கள்; விண்டு உறை தேவர் உம் - ஆகாயத்திற் கூடிய தேவர்களும், விலகி போயினார் - விலகி(த் தத்தமிடஞ்)சென்றார்கள்; கொண்டல் தன் ஆணையால் - காளமேகம்போன்ற ஸ்ரீராமபிரானது கட்டளையால், குகன் உம் போயினான் -.

வேதம் கடவுள்போல நித்திய மாதலாலும், வினையினீங்கிவிளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்ட முதல்நூலாதலாலும், அதற்கு முற்பினநூல் எதுவுமின்றாதலாலும், 'பண்டைநூல்' எனப்படும். விஷ்ணு என்னும் வடசொல் - தமிழில் 'விண்டு' எனச் சிதையும்; 'விஷ்ணுபதம்' என்ற ஆகாயத்தின்பெயர், இங்கு ஒருபகுதி தொக்கு நின்றது இதனை வடநூலார் 'நாமைகதேசே நாமக்ரஹணம்' என்பர்; இனி விஷ்ணு என்கிற வடசொல்லே எங்கும் வியாபிப்பது என்ற காரணம்பற்றி ஆகாயத்தைக்காட்டுமென்றும், அதுவே விண்டு எனச்சிதைந்துவந்ததென்றும் கொள்ளலும் ஒன்று. கொண்டல் - ஆகுபெயர். பரத்துவாசன் பரதனுடன்சென்றதாக முதனூலிற் கூறப்படவில்லை மீண்டு வருகையில் தான் பாதுகம்பெற்றுச் செல்வதைப் பரத்துவாசமுனிவனுக்கு அறிவித்துப் பரதன்சென்றதாக முதனூலிலுள்ளது பி - ம் — [1]மைந்தர். [2]விரைவிற். சிலபிரதிகளில், மூன்றுநான்காமடிகள் மாறிக்கிடக்கின்றன. சிலபிரதிகளில் மூன்றாமடியில, 'எண்டிசைவாணரு மிரங்கிப்போயினார்' என்றும் 'எண்டிசையரசருமிரங்கிப்போயினார்' என்றும் பாடம். (௧௨௨௪)

௧௩௬.—இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: பரதன் அயோத்தி சேராது நந்தியம்பதியிற் பாதுகத்துக்கு முடிசூட்டிச் செங்கோல் நடப்பித்தல்.

பாதுகந் [1]தலைக்கொடு பரதன் பைம்புனன்
மோதுகங் கையின்கரை கடந்து முந்தினான்
போதுகுங் கடிபொழி லயோத்தி புக்கில
னோது[2]கங் குலிநெடி துறக்க நீங்கினான்.

(இ - ள்) பரதன் —, பாதுகம் தலை கொடு - இராமபாதுகையைத் தலைமேற்கொண்டு, பைம் புனல் மோது கங்கையின் கரை கடந்து முந்தினான் - குளிர்ந்த நீர் வந்துமோதுகிற கங்கையின் கரையைத் தாண்டி முற்பட்டு, போது உகும் கடி பொழில் அயோத்தி புக்கிலன் - மலர்கள் சிந்துகிற நறுமணம் அமைந்த அயோத்தியாநகரத்திற் செல்லாதவனாய், ஓது கங்குலின் நெடிது உறக்கம் நீங்கினான் - சொல்லப்பட்ட இராத்திரியில் மிகவும் தூக்கமொழிந்து, —(எ - று.) "இருந்தனன்மேயினான்" என அடுத்தகவியோடு முடியும் நீங்கினான் - முற்றெச்சம். பி - ம் — [1]தலைக்கொண்டு. [2]கங்குலும். (௧௨௨௫)

௧௪௦. நந்தியம் பதியிடை நாதன் [1]பாதுகஞ்
செந்தனிக் கோன்முறை [2]செலுத்தச் சிந்தையா
னிந்தியங் களையவித் திருத்தன் மேயினா
னந்தியும் பகலுநீ ரறாத கண்ணினான்.

(இ-ள்.) நந்தி அம் பதியிடை - நந்திக்கிராமமென்னுமிடத்திலே, நாதன் பாதுகம் - தலைவனான இராமனது திருவடிநிலை, செம் தனி கோல் முறை செலுத்த - ஒப்பற்ற செங்கோலை முறைப்படி செலுத்த, (பரதன்), அந்தி உம் பகல் உம் நீர் அறாத கண்ணினான் - இரவும்பகலும் நீர்ப்பெருக்கு இடையறாத கண்களையுடையவனாய், சிந்தையான் இந்தியங்களை அவித்து - மனத்தினால் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி, இருத்தல் மேயினான்-(அங்குத்) தங்கியிருத்தலைப் பொருந்தினான்; (எ - று.)—நந்தியம்பதி-அயோத்திநகரத்துக்கு அருகிலுள்ளதோர் ஊர்; அம்-சாரியை. பி-ம் —[1]பாதங்கள் [2]செலுத்துநர். (௧௨௨௧)

௧௪௧.—இராமன் சீதாலட்சுமணரோடு தென்திசைநோக்கிச் செல்லல்.

[1]குன்றினி லிருந்தன னென்னுங் [2]கொள்கையா
[3]னின்றவர் நலிவரா [4]னேயத் தாலெனாத்
தன்றுணைத் தம்பியுந் தானுந் தையலுந்
தென்றிசை [5]நெறியினைச் சேறன் மேயினான்.

(இ-ள்.) 'குன்றினில் இருந்தனன் என்னும் கொள்கையால்-(இராமன்) சித்திரகூடபருவதத்திலுள்ளான் என்ற எண்ணத்தால், நின்றவர் - (அயோத்தியாநகரத்தில்) உள்ளவர், நேயத்தால் - (நம்மீது உள்ள) அன்பினால், நலிவர்-(அடிக்கடிவந்து) வருத்துவர்,' எனா-என்று எண்ணி, (இராமபிரான்), தன் துணை தம்பி உம்-தனக்குத் துணையாகவுள்ள தம்பியான இலக்குமணனும், தான் உம்-, தையல் உம் - சீதாதேவியுமாக, தென் திசை நெறியினை சேறல் மேயினான் - தெற்குத்திக்கை நோக்கிய வழியில் நடத்தலைப் பொருந்தினான்; (எ - று.)

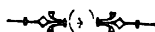
சுற்றத்தவா நண்பர் முதலிய அனைவரும் அறிந்த இவ்விடத்திலேயே இன்னமும் நாம் இருந்தால் மீண்டும் அவர்கள் அடிக்கடிவந்து நம்மை நகருக்கு மீளும்படி நிர்ப்பந்திக்கக்கூடுமென்று எண்ணி அப்பாற்செல்லலுற்றான் இராமனென்க. தம்பியுந்தானும் தையலும் சேறல்மேயினான்-ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து எண்ணிச் சிறப்பினால் ஆண்பால் முடிபைப்பெற்றன; "தானுந் தன்தையலுந் தாழ்சடையோ னாண்டிலனேல்" என்பதிற்போல. பி-ம் — [1]குன்றினிது. [2]கொள்கைதான். [3]நின்றது. [4]நேசத்தா. [5]இராமனும். (௧௨௨௪)

திருவடிசூட்டுபடலம் முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

# கம்பராமாயணத்தில் அயோத்தியாகாண்டச்
## செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

# கம்பராமாயணத்து அயோத்தியாகாண்டத்தின் அரும்பதவகராதி முதலியன. *



**அஃகலிலறநெறி**, பள்ளி-107
**அக்கரை**, குகப்-57
**அக்கரையணைதல்**, வனம-38
**அக்குரோணி**, குகப்-5
**அகத்தியன்** புனல்குடித்த கடல் × **தானையுர்** திருவுநீங்கிய அயோத்தி **நகர்: ஆறுசெல்-45**
**அகநகர்**, பள்ளி-36
**அகநிறையருள்**, கங்கை-63
**அகம்-பூமி**, ஆறுசெல்-44
**அகம்** நிலைநிறுத்தியவரலாறு, ஆறுசெல்-44
**அகம்**பொருமி-மனங்கலங்கி, திருவடி-59
**அகம்விம்முமன்பு**, வனம-20
**அகல்வான்**, நகர்-89
**அகலம்**, மந்திரப்-57
**அகலிடம்**, குகப்-67
**அகவுமயில்** × மகளிர், தைல-13
**அகன்கான்**, நகர-8
**அகன்**புனலாடலநீத்த, பள்ளி-24
**அகன்மலை**, பள்ளி-18
**அகில்புனைகுழல்**, வனம-11
**அகிலடுதூபம** × மயிர்ப்பீலி, குக-58
**அங்கணன்**, சித்திர-1
**அங்கணுயகன்**-இராமபிரான, கங்கை-10
**அங்கி-அக்கினி**, தைல-25
**அங்கி** கற்புடையாளாகுச சுடாது **நீரினுங்குளிர்தல்**, பள்ளி-141
**அங்கிவிளை**, கைகேசி-77
**அங்குரம்**, சித்திர-55
**அசசத்தாற்றுஞ்சுதல**, பள்ளி-69
**அசசு**, குகப்-51
**அசனிமாமழை**, குகப்-11
**அசனியஞ்ச**, பள்ளி-67
**அசனியேற்றினன்** மறிந்து மணணுற்ற மராமரம் × தந்தைமரணத்தால் **வீழ்வீழ்ந்த** பரதன்: பள்ளி-45
**அசனியேறு** × வெவ்வுரை, பள்ளி-59

அசுணமா குறிஞ்சிப்பாடல் **கேட்டு** வருதல், சித்திர-24
அசும்பு - ஊற்றுப்பெருக்கு, சித்திர-36
அசோகு × செருப்புசசுவாலை: வனம-8
அஞ்சடுத்தமளி, திருவடி-11
அஞ்சம்பு, கங்கை-3
அஞ்சனக்குன்றமன்ன வழகன், தைல-52
அஞ்சனநதுறந்த நாட்டம் × கறையறக்கழுவியகாலவேல, ஆறுசெல்-39
அஞ்சனநாயிறனனவையன், கங்கை-56
அஞ்சனம, ஆறுசெல்-39
அஞ்சனமேனி, நகர-189
அஞ்சனவண்ணன, குகப்-14
அஞ்சியமகளிர்கண × வெருவிப்பாயுங்கயற்குலம், குகப-55
அஞ்சியயாதல், ஆறுசெல்-12
அஞ்சுமஞ்சு மெனவுருபிரஞ்சும், நகர-10
அஞ்சொன்மாதா, பள்ளி-106
அடடில்புகையிழுத்தல, நகர-206
அடக்கநதோற்றுவிக்குங்குறி, கைகேசி-104
அடகு, கங்கை-27
அடாதல-நெருங்குதல், சித்திர-54
அடவி, திருவடி 40
அடிசசுவடுகள், சித்திர-20
அடித்தலமிரணடையு முடித்தலஞ் சூடுதல், திருவடி-136
அடிதாழா, கங்கை-68
அடிதொழுது, கங்கை-47
அடிதொழுதேத்தி, வனம-34
அடிநாயேன், கங்கை-68
அடிபுரைதளிர், வனம்-17
அடிமிசைத்தூளிதேவர்முடிமிசைப் படாவது, குகப்-3
அடியன், தைல-20

*** இங்குக் காட்டப்படுபவை - படலப்பெயரின் முதற்குறிப்பும், படலச் செய்யுள்களினெண்ணும்.**

அறல்புரைகூந்தல், சித்திர-21
அறிஞர், கங்கை-26, பள்ளி-145. ஆறுசெல்-2
அறிஞர் தத்துவ ஞானத்தைச்சோ கத்தால் மறத்தல், நகா-212
அறிவன், மந்திர-14
அறிவிலி, மந்தரை-67
அறிவு இராமனிடத்து ஈடுபாடு 'அறிவெனும் பெரும்புனல்' மந்தி ர-55
அறிவைநோக்கினன் - இராமன் சித்திர-43
அறுதி-முடிவு,திருவடி-120
அறுபதினாயிரமாண்டு தசரதனுடை னன், மந்திர-16
அறுபதினாயிரங்கள் மாதர்,தைல-74
அறைகழல் குன்றவா, சித்திர-22
அறைதல், நகா-73
அன்பத்துக் கேலலே யுணடோ குகப்-43
அன்பன்-பக்தன் கங்கை 68
அன்பான மெலியி னுலகங்கொள ளாது, நகா-58
அன்பில்லாவிடின் ஐம் பொறியடக்க மும் பயனின்று, மந்தரை-16
அன்பிற் றறுகண பிறிதுணடோ. தைல - 71
அன்பினல்லதோ ராக்கமுணடாகு மோ, மந்தரை-16
அன்பினுரைப் போக்குவ தரிது, தைல-19
அன்பினுலமைந்தகாதல்.கங்கை-43
அன்பினுலழுதல, பள்ளி-118
அன்பினுற்கொணர்ந்த உணவுப் பொருள் அமிர்தினுஞ் சீரத்ததாகும், கங்கை-43
அன்பினன் முலைப்பாலுகுதல், பள்ளி-119
அன்பினிறைஞ்சுதல், கங்கை - 39
அன்பினேடறிவித்தல, மந்திர-78
அன்புடையாரபோ லழுகின்றேன, ள்ளி-82
அன்பெனுமமுது, கங்கை - 14
அன்பேவலிமையைத்தரும், தைல-53
அன்றுதல்-பகைத்தல். வனம்-10
அன்னக்கதி நாவாய், கங்கை-65
அன்னது, ஆறுசெல்-11
அன்னத்துயில் வதி தண்டலே, கங்கை-7
அன்னப்பேடைசிறையிலது கரை துன்னிற்று X ஓடம் கரையைக்கிட்டி யது குகப்-71
அன்னம்-சோறு: மந்திர-98
அன்னம் நடைக்குஅஞ்சியொதுங் குதல், கங்கை-20
அன்னமாடுதலைக் காணுதல், கங கை-2
அன்னமென்னடையாய்,வனம்-14
அன்னா, மந்திர-35
அன்னுமென முனிவன் கைகேயி யை விளித்தல, நகா-37
அன்னே, நகா-20, ஆறுசெல்-15
அன்னை தாளிலவீழ்தல், பள்ளி-121
அன்னை முதலியோரிடருருவகை யுன்னையென்பொருட்டுதவு, நகர்-155
அன்னைபரும் வேந்தனும முன்னை யரலலா, நகா - 155
அன்னையா ரனைக கழுகுசெய்தவா, பள்ளி-138
அன்னைபின்வரததின்வந்த வரசு, ஆறுசெல-11
அனகன். வனம்-23
அனங்கன்கணை சிரததல்,மந்திர-55
அனங்கனை கொடுங்கணை, ஆறு செல-51
அனந்தா-துயில்· மந்தரை-44;மந்த வொலி, மனசசோாவு, கைகேசி-57
அனந்தன் முதலியோா பூமிபாரத் தைததாங்குவா, மந்திர-18
அனலசெவிபிறழ்டாதல், நகர்-9
அனலி-அக்கினி பள்ளி-104
அனிகம - சேனை: திருவடி-20
அனிகராசி, ஆறுசெல்-27
அனிகவேலை திருவடி-41
அனுக்கம-வருத்தம: கைகேசி-52
அனைத்தும்-முழுதும்· ஆறுசெல் 38
அனைய-அந்த: சித்திர 39
அனையா, வனம்-38
அனையவேலை, பள்ளி-39
ஆ - பசு பள்ளி - 33; இரக்கக்குறி ப்பு, நகா-114
ஆக்கையை யண்டமுற்றக் குவித் தல், நகா-121

உதவுதல்-தருதல்: சித்திர-5
உதித்தல்-பருத்தல்; நகர்-135
உதிர்த்தல்-குலுக்குதல்' சித்திர-14
உதிரம், சித்திர-6, திருவடி-32
உதிரமுமிழ் கண்கள், பள்ளி-66
உதிரவாரி, நகா-177
உந்தி ✕ சுழித்த செம்பொற் ரேளா: சித்திர-21
உந்திக்கமலத்திற் கடல்வணணன் யாவையுந்தோற்றுவித்தல், திருவடி-121
உந்திப்போதல் - தள்ளிக்கொணடு செல்லுதல் ஆறுசெல-54
உந்தியான்-பிரமன் தைல 51
உந்துதல் - தூணடுதல், செலுத்துதல், அலைமோதுதல் நகா-114; தைல-57, 75: பள்ளி-128
உந்தை, பள்ளி-2
உந்தைபாா, பள்ளி-123 [ல-11
உந்தையோவிறந்தனன, ஆறுசெ
உபகாரம = உபகாரம, காணிக்கைப்பொருள் கநகை-36
உபயபக்கயங்கள, கநகை-52
உம்பர்-தேவா பள்ளி 54, மேலிடம், சித்திர-3
உம்பர்கோனுகரமிாது, திருவடி-10
உம்பரேற்றுதல, குகப்-12
உம்பி-இலக்குமணன் கநகை-75 பரதன், கநகை-76
உம்முனிததனன், ஆறுசெல-11
உம்மை, கநகை-69
உமிழ்தல் - வெளிப்படுதல் கைகேசி-67, பள்ளி-17
உமைக்குநாதன், மநதரை-15
உய்த்துரைதத - ஆராய்ந்துகூறிய, நகர்-27
உய்தல, கநகை-17
உய்திறம், திருவடி-78
உய்த்துபோதல் - கடைத்தேறிப் போதல்: மந்திர-29
உய்யல், மந்திர-64
உயங்கல், பள்ளி-54
உயங்குதல் - வருந்துதல் நகா-81. மனத்தளாதல், நகா - 202, 219, பள்ளி-22
உயர்கோசலை, நகர்-51
உயர்தவத்தோரோங்கல், நகா-92

உயல்வுறுதல் - தங்கிமறைதல்: குகப் 56
உயாவுற-பெருக திருவடி-55
உயிர-மணம மநதிர-60
உயி ஒழுகுதல், நகா-56
உயிகாணுதல - தப்பிய உணர்வுவரப்பெறுதல நகா-39
உயிகாபபாா-அரசா தைல-65
உயிர்சென்றுமென்னனும் தன்மையெய்துதல, நகா-67
உயிததிலன, பள்ளி 45
உயிததுனைவருது அரசு ஈதல், குகப்-12
உயிர்த்தோழமை குகான் - இராமன குகப-17
உயிதளிாப்ப, மந்திர-60
உயிதுா - தரு பள்ளி-127
உயிதுறநதாரபோல் முகவொளி ஏறுதல், நகா-207
உயிதுறபபளிதன்று தைல-41
உயிருடைநதனாரும, நகா-66
உயிர் தந்தாவதான கைகேயியின் பாவநதீநதமைனல, பள்ளி-86
உயிபபாரந குறைந்து தேய்தல் - சவைபாககதுதோனறும உயிர உற்சாகமறறிருததல குகப் - 70 தேய தான் இடரிலாத ஏனை.
உயிபபெறுமூதை, நகா-116
உயிரபபோடு அனற்கொழுநதோடுதல சினநதுபி, பள்ளி 66
உயிர பருதல - உயிர தளாதல், நகா-146
உயிர போருநதருணதது வருததம், நகா-12
உயிபோலுமமககள, வனம்-28
உயிபோறறுதல், நகா-131
உயிபோனதைக கோசலை தெரிட்டுஅறிதல, தைல-62
உயிர மருநதனறு, குகப-18
உயிரளாததுணையுமாசையான், பள்ளி-107
உயி வாழ்வேனோ, நகா-10
உயிர வீகுதல், நகா-90
உயிரலசதல் - உயிரொடுஙகுதல்: தைல-13
உயிரழிதல், நகா-41
உயிரில யாக்கையை அமுதினுல்

ஏண்-பெருமை, வலிமை: கைகேசி-39, 46

ஏத்தரும் பெருங்குணத்திராமன், திருவடி-131

ஏதநிற்றல். கங்கை-47

ஏத்து-புகழ், துதி கைகேசி-101. பள்ளி-17

ஏத்தநிற் கெய்துமூலம், மந்தரை 12

ஏதம், நகர்-151

ஏந்தல, பள்ளி-62, ஆறுசெல் 52

ஏந்தல வேந்த, ஆறுசெல்-19

ஏந்திழை, சித்திர-39

ஏந்திளமுலையாள, வனம-19

ஏந்தினள, கங்கை-67

ஏந்துசெலவத் திமையவராமென, திருவடி-12

ஏந்துதோள், நகர-95

ஏந்துநூன்மார்பு, சித்திர-31

ஏந்தெரி, கங்கை-26

ஏமுறுதல் - மகிழ்ச்சியடைதல, கங்கை-10

ஏய்தல்-போலுதல, வனம-45

ஏய்ந்த, மந்திர-6

ஏயினபொருள், கங்கை-70

ஏயெனுமாத்திரம, பள்ளி-72

ஏர் கடாம - அழகமைந்த ஆறுசெல்-47

ஏரிசை, ஆறுசெல-32

ஏலம, சித்திர-2

ஏலுதல்-உடன்படுதல கைகேசி 8

ஏலுநலவினை துயப்பவர்-சேனையில் வந்தவரான போகந்துய்ப்பவர் திருவடி-18

ஏவம் குற்றம, துன்பம கைகேசி-38, குகப்-17

ஏவல், நகர-180

ஏவாமகவு, நகர-89

ஏவும்பணிசெய்தல், நகர-87

ஏவை, ஆறுசெல-8

ஏழமைந்த விசை, பள்ளி,34

ஏழிசை, நகர-213

ஏழினோ டேழெனுமுலகம, ஆறுசெல்-20

ஏழுகடல், குகப-23

ஏழுபகலிற்கேகயத்தினின்று அயோத்தி சேர்தல், பள்ளி-18

ஏழுயா மதகளிறு, பள்ளி-55

ஏழை-பெண், சீதை: நகர்-231

ஏழையெயினனேன், குகப்-36

ஏற்றம ஏறுதல், நகர-142

ஏற்றவா, பள்ளி-114

ஏற்றிளம பிடிக்குலம், ஆறு-29

ஏறநையாடு, பள்ளி-14

ஏறினவெகுளி, நகர-159

ஏறு - சிறப்புணர்த்துஞ் சொல்: "வாளியேறு" கைகேசி-45 காளை, பள்ளி-17

ஏறுசேவகன், தைல-42

ஏறுதல-அடைதல. கடந்து கரையேறுதல வனம-35, பள்ளி-106. குகப-48

ஏனறவுரை மறுக்குமீட்டதோ, திருவடி-126

ஏனறனன், குகப்-12

ஏன்று, பள்ளி-12

ஏனோர், குகப-24

ஐ-வியப்பு ஐயுறுஞசுடர் மேனியான கைகேசி-56

ஐந்தோ-பஞ்சேந்திரியங்கள் மந்திர-21

ஐந்து மைந்தரா ளுழியாமென, பள்ளி-143

ஐந்தொடாகிய முப்பகை, மந்திர-66 ஐந்தொடு-ஐந்தால.

ஐம்புலமவித்தவா. ஆறுசெல்-23

ஐம் பெரும பூதம, திருவடி-120

ஐம்பொறி குறைமக, நகர-196

ஐம்பொறியொடு கரணத்தப்புறத்தடக்கும வாலுணர்வினுக்கு அணுகுந காட்சியான. தைல-27

ஐய-விடக்கத்தக்க, ஐயமே நகர்-74 கங்கை 45 வனம-33

ஐயம, மந்திர-16

ஐயன-தந்தை, பெரியோன் நகர-226 கங்கை-3, 68, 77

ஐயனபுகழைத்தமுலிமற்றையோர் புகழ்நிற்பது, கைகேசி-92

ஐயன் வேணியெலாமளைதல், கங்கை-25

ஐயனினிமீளான், நகர-106

ஐயனைநோக்கிச சீதை முகமலர்தல் X சூரியனைநோக்கித் தாமரை மலர்தல கங்கை 56

ஐயா, நகர-82

ஐயில்=அயில், வாள் நகர-178
ஐயுறவு-சந்தேகம்: பள்ளி-40
ஐயோ - அதிசயமுற
குறிப்பு. கங்கை-1
ஐவர்களுளராறேனும், கங்கை-74
ஐவனக் குரல்-மலைநெல்லின் கதிர் சித்திர-34
ஒஃகினன், பள்ளி-107
ஒககசிற்றல, மந்திர-5
ஒக்கநின்றுயிர்தொறுமுணர்வு நல்குவான், திருவடி-81
ஒசிபூங்கொடி × மாதா நகர-98
ஒட்டுதல்-பிரதிஞ்ஞை செய்தலுமாம்: மந்திர-22
ஒடி-கவணை, வலை ஒடித்தல்-பிளந்து செல்லுதல், அழித்தல; குகப்-13
ஒடுங்கியவுயிர், ஆறுசெல்-13
ஒடுங்குதல் குறைதல மந்தரை-13
ஒணகதிரச செல்வன, பள்ளி-30
ஒண்கவரெஃகமலவலவர, மந்தர-11
ஒணசிலை, சித்திர-18
ஒணடார் முகில, நகர-94
ஒத்தல்-இருத்தல், பொருந்துதல், தகுதல், கைகேசி - 6, 48, நகர - 22. ஆறுசெல்-49
ஒதுங்குதல் - அஞ்சுதல், மந்திர-20
ஒப்பறுமக, வனம-26
ஒரீஇ, கங்கை 9
ஒருகோனடையிற் கடைகாணுலகம், நகர-32
ஒருவகடைதல, குகப-11
ஒருங்கினில-ஒருசேர வனம-30
ஒருங்கு, கங்கை-36
ஒருதல், மந்திர-68
ஒருதலைப்பரம, மந்திர-68
ஒருதலை, தைல 17
ஒருதனி, குகப்-31
ஒருதனி, கங்கை-49
ஒருதானே, கங்கை-67
ஒருநொடிவரை, கங்கை 69
ஒருப்படுததல - சமமதிககச செய்தல் நகர்-94
ஒருமுறை, நகர-95
ஒருமை-ஒருவகை, மந்திர 11
ஒருவனென், கங்கை-72
ஒருவழிக்கொள்ளுதல், தைல-82, ஆறுசெல்-31
ஒருவழிப் படுதல் - அனுகூலமாய் விடுதல், மந்திர-62
ஒருவுதல்-நீங்குதல், சித்திர-14
ஒலகல-தளர்ச்சி, மந்தரை-5
ஒலமெலன-ஒலிக்குறிப்பு: ஆறுசெல்-22
ஒல்லெனுப்பு, குகப்-11
ஒல்லை-விரைவாக, மந்தரை-3,12
ஒலலொலிவேலை, ஆறுசெல்-36
ஒலிமேற்செல்லுங்கணை - சப்தவேதி; நகர-76
ஒலியடங்கினதெரு × திரையொலி நீத்தகடல. நகர-209
ஒலிபரகடல் சூழுலகு, நகர 63
ஒலியிலலாமை, நகர்-210, 211
ஒலிபுலனுசேனை, குகப்-10
ஒவாதொவாது, நகர-35
ஒழிபபது-நீககுவது. நகர-187
ஒழுககமுயிரினும நன்று, திருவடி-24
ஒழுககினுடாலது பள்ளி 48
ஒழுககுதல - பெருககுதல் நகர-194
ஒளிறு-அனகிகாரவாரததை, மந்திர 76
ஒளிபறவளாககுலம, பள்-93
ஒளியிலவாமயனம, நகர-75
ஒளிதல, மந்திர-59
ஒளிரடி. குகப 60
ஒளிவாணிருபர, நகர-35
ஒளிவாள, தைல-79
ஒளிவிளககம, நகர-179
ஒற்றுதல - ஊனறப பாரததல், தைல 82
ஒன்று-நிசசயமாக, தைல 65
ஒன்றுதல - பொருந்துதல கைகேசி-37
ஒன்றுநதெரியாமமருள்ளத தாசன், நகர-71
ஒனறுமபொயயாமை, பள்ளி-77
ஒன்றுமவெருவாமை, கங்கை-71
ஒன்றேநொடான் ஒன்றுவாதவற்றை யிசைதந்து, நகர-67
ஒனறேன் றுவா வின்னல், கைகேசி 41
ஓகை-மகிழ்சசி, சித்திர-56
ஓ கொடிதே, கைகேசி-21

கவசம் பூட்டமைத்திடுதல், திருவடி-29

கவசமார்பம், திருவடி-32

கவந்தம், திருவடி-35

கவரி, நகா-2, ஒருமான்; சித்திர 5; X அன்னம்; கைகேசி-72

கவரி குடைகளினறிக் கோசலை கோயில் சென்றான், நகா-2

கவரிப்பானிறவால், சித்திர-5

கவரிமா மானம்போகக்குதற்கு உவமை, மந்திர-9

கவரியங்கற்றை சுற்றுற எய்துதல, மாதிர-4

கவலை-ஓர் கிழங்கு; கங்கை 71 சித்திர-13

கவலைக்குழிகளைப் பிரசம நிறைத்தல, சித்திர-13

கவளம், திருவடி-15

கவிகை-குடை-மந்திர; 28, X சந்திரா, கைகேசி 72, X மீன, ஆறுசெல்-35

கவிகைபாயநிழல, பளளி-52

கவிகை பெயநிழல, மந்திர-28

கவியமை கீர்த்தியககாளே, மந்தரை 26

கவிரவாய - முருக்கமலா போனற வாய; மந்திர-61

கவின்-அழகு வடிவம மந்தரை-31

கவினரும, வனம-5

கழல, மந்திர-1, பள்ளி - 58, வடி-29

கழல கற்றொடுத்த போலும, கங்கை-32

கழல்சேவிக்கவந்தனன், கங்கை-30

கழல்வேந்து, மந்திர-1

கழலாகலிநாணவாரத்தல், நகா-119

கழலொதுங்குதல், பளளி-53

கழலோன், மந்திர-38

கழற, மந்திர-2

கழனிககானநாடு, பள்ளி-116

கழித்தல் - கழற்றியெறிதல், சித்திர-21

கழிபேரவலம், நகா-40

கழுத்துநாண் உன்மகற்குக்காப்பின் நாண், நகர் 49

கழுத்து, திருவடி-26

கழை, சித்திர-46

கள்-வண்டு, நகர்-211, அசை, நஞ்சஙகள; கஙகை-3; தேன், பள்ளி-32

கள்வனேன், கஙகை-45

கள்ளக்கைகேசி, நகா-62

கள்ளவாசை, குகப்-63

கள்ளவிழ்கோதையான் - இராமன்; மந்தரை-29

கள்ளூறு செவ்வாய்க்கணிகை, நகா-109

களிதுஞ்சும வணடு, கஙகை-3

களிப்பு, மந்திர-52, சித்திர-11

களிப்புறக்காணுதல, மந்திர-52

களிமஞ்ஞை, வனம-9

களிமயில, வனம-14

களியன்னம, கஙகை-2

களிறு மேகத்தைப்பிடியெனக்கருதுதல, வனம-47

களைகட்டவர, கஙகை-5

களைகண - பாதுகாப்பு ஆறுசெல-10

களைகணில்லாவுலகம் X உடைக்கலம ஆறுசெல-10

கறங்கணியககணிகின்றதுபரான், குகப-29

கறகாணுத்திண்மை, குகப்-26

கற்பகக்கா, திருவடி-14

கற்பகங் கொடுக்கும் தன்மையது, சித்திர-25

கற்பகந்தாங்கிட ஆடை, திருவடி-9

கற்பகநறுநிழல காதலித்தல், பள்ளி 52

கற்பகநறுமலா, சித்திர-21

கற்பினுரிவரின் யாரேயெனநின்றா, தைல-72

கற்பு-மந்திர-17, கைகேசி-66, பதிவிரதாதருமம, கல்வின்தன்மை; நகா-16 - கல்வி திருவடி-72

கற்புடை மஙகை - பாாவதி, கஙகை 18

கற்புடையாா நீககுளிககையில் மகிழ்ச்சியுடனிருத்தல, பள்ளி-141

கற்புறுகதியகற்பு, நகா-16

கற்பெனும் வரமபழித்தவள், பள்ளி-75

கற்றடம்-காடு; நகர்-166, 223

கற்றல-பழகியிருத்தல்; வனம்-16

கற்றவா, மந்திர 42

சூரியகுலத்து வேந்தர் கடைமுறை மக்கள்தாமாக உயர்ந்துபோதல, மந்திர-66
சூரியகுலநாயகன் - நாராயணன் மந்திர - 69
சூரியன் X மகுடம் கைகேசி - 102
சூரியன் தன்னுதயத்தால பிறப்பையும, அத்தமனத்தால இறப்பையும உணர்த்தல, கங்கை - 55
சூரியன் துகளிலழுந்துதல்; திருவடி-21
சூரியன்போல விளங்கும ஆபரணம, கங்கை - 9
சூரியன்வெம்மை துகளா லாறுதல், திருவடி - 21
சூரியனை நோக்கித் தாமரை மலர்தல், கங்கை - 56
சூரியாத்தமனவருணனை, தைல-3, திருவடி-94
சூரியோதயவருணனை, கைகேசி - 61, தைல - 79
சூல் - கருப்பம். பள்ளி - 37; உடைவு கங்கை - 32
சூல்வயிறு, வனம - 47
சூவிளம்பிடி. சித்திர-10
சூழுதல்-குடைதல நகர-178
சூழ்ச்சி - தந்திரம ஆலோசனைத் திறம மந்திர-12, மந்தரை-77, பள்ளி-78. குகப - 12
சூழ்ச்சியினிருக்கை - மந்திராலோசனைச்சபை, மந்திர - 4
சூழ்தல - ஆலோசித்தல்; நகர-41
சூழமைந்தசுரும்பு, பள்ளி-34
சூழல-இடம கைகேசி 103, வனம-7, குகப் - 41
சூழி-முகபடாம; திருவடி-36 பள்ளி - 97
சூறைபடுதல்-அலைபடுதல குகப்-20
சூறையாடுதல் கொள்ளையிடுதல நகர் - 202
செக்கா, சித்திர-27
செக்கா வருணனை, சித்திர - 41
செகுத்தல் - அழித்தல்; மந்திர-79
செங்கணன்-இராமன்: திருவ-125
செங்கதிரச் செல்வற்கும வீரனுக்கும் சிலேடை, கங்கை - 49
செங்கதிர்ச்செல்வன், வனம் - 34

செங்கழுநீர் குவிதல், தைல - 51
செங்கனிவாய், நகர் - 101
செங்கான் மடவன்னம், கங்கை-8
செங்குங்குமம், சித்திர-25
செங்கை. நகர் - 4
செங்கைபற்றுதல், கங்கை - 16
செங்கோனெறி, திருவடி - 66
செஞ்சடைத்தவர், திருவடி - 95
செஞ்செவே, சித்திர-20, கங்கை - 56, ஆறுசெல் - 12
செடி - மரம திருவடி - 22
செண்டிபங்குபரி. பள்ளி-11
செந்தழல புரி செல்வன், வனம-22
செந்தாமரைத் தடங்கட் செவ்வியருணோக்கம, நகர்-114
செந்தேன. சித்திர-10
செந்நெலங்கழனி பள்ளி - 116
செம்மல, கைகேசி - 89, திருவடி - 89
செம மறைதையிற் சிலவர் முந்தினர். நகர் - 174
செம்மாமயிற கோசலை, நகர் - 91
செம்முககார - பானை ஆறுசெல் - 32
செம்மை - நேர்மை மந்திர - 11. முறைமை. மந்திர-26; நடுவுநிலைமை, மந்திர 87 செப்பம, திருவடி - 110
செம்மை நன்மனத்தண்ணல் - பரதன் பள்ளி - 119
செய்கை. மந்திர-10. ஒழுக்கம்: மந்திர - 16
செய்தக்கது, சித்திர - 56
செய புனல மறத்தல, நகர் - 212
செய்யக்கடவசெயல், தைல - 76
செய்யதாமரைத்தாள். கங்கை - 25
செய்யபாதம - செந்நிறத்திருவடி: சித்திர - 52
செய்யாளும் நிலமாதும் உன்னைப் பிரிந்து உய்யார, நகர் - 65
செய்யான் - நேர்மையானவன். செந்நிறமுடையவன்' நகர் - 58
செய்த்து வியங்கோள்: மந்திர - 50
செய்வன, திருவடி 78
செயல்-அழகு: சித்திர - 49
செயிர்-குற்றம்: மந்தரை-64

சேவடிக்கமலப்பூ, குகப் - 34
சேவடிப்போது, நகர் - 227
சேவடியிற்பூட்டியகை, குகப் - 34
சேற்றடைகட்டிரு, பள்ளி - 37
சேற்றிளமரைமலா, ஆறுசெல் - 29
சேற்றிற்றேன்றுந்தாமரை, கங்கை 56
சேறல், திருவடி - 141
சேறிரணடனையகதி காவாய்கட்குள்ளமை, குகப் - 52
சேனுபதி சுமந்திரன், தைல - 78
சேனை, கஙகை - 72
சேனை கடலினும் மிககது, ஆறுசெல் - 43
சேனைகமலததோன் கணணினும மனததினும நெடிது, ஆறுசெல் - 43
சேனைமிகுதியின் வருணனை, ஆறுசெல் - 36
சேனையறுபதினுயிர மககுரோணி, குகப் - 62
சேனையாம் வேலை, குகப - 4
சேனையில்துயரால் வாசசியமெனுவும ஒலியாமை, ஆறுசெல் - 38
சேனையிற்செல்வசசிறபபும ஆடவா மகளிா கூடிக களிததலுமில்லாமை ஆறுசெல் - 42
சேனையுமாருயிருங கொடுபோதல். குகப் - 17
சேனையைத் துகளி ஞெகுதல் குகப - 7
சேனையை யககரையிலிறககி வநியன வனுகுநாவாய × ஈரைச சோரிந்து உவரிக்குமிளும மழை குகப் - 57
சேனைவெள்ளம, கஙகை - 47
சொல் - புகழ் திருவடி - 61
சொல்லான் மலா சூட்டுதல், கஙகை - 14
சொல்லுஞ்சினமும் உணாவொடு சோாதல், திருவடி - 51
சொல்லுஞ்சொல் வல்லான், நகர் - 140
சொல்லெனு மமிழ்து ஆறுசெல் - 22
சொல்லெனு மின்னறவு. மநதிர - 77
சொல்வகுத்தல், நகர் - 87
சொற்பு - சொல்; நகா - 16
சொற்பொய்ம்மாணுமைற்குப் பொன்றே தீாதல், நகர் - 43
சொற்றமை, நகா - 90
சொற்றுளிமாரி, நகர் - 125
சொற்றுறை யறிபெருமையான், மந்திர - 14
சொன்மரு மகரைப் பெறமுர் துயர் தீாநதாா, மநதிர - 70
சொனமுறைகடவாமை, கங - 75
சொனனசோமையாற் றெழுதல், பள்ளி - 121
சோகநதீாபபவள், நகா - 29
சோகபஙகம. சிததிர - 56
சோகவிடம, கைகேசி - 11
சோதி. கஙகை - 1
சோதிடவிததகா, மநதரை - 33
சோதிமணிததோச சுமந்திரன், தைல - 74
சோதியாந்தனமையிற் றுயிறல், திருவடி - 120
சோாதல் - தளாதல் கைகேசி - 3, திருவடி - 51
சோாவுபாாததசசவெளவுதல் பகைவா செயல. திருவடி - 102
சோரி - இரத்தம கைகேசி-13 ×
செககா சித்திர - 41
சோலை சித்திர - 16
சோலைகளுங கிரிகளுஞ் சுண்ணமாதல், திருவடி - 20
சோனை - விடாபபெருமழை; மந்தரை - 85
சோனைபடுதல் - இடைவிடாது பொழிதல் குகப் - 20
சோனைவாாகுழல், சித்திர - 19
ஞாட்பு - போா. வனம - 43
ஞாலங்கை மறுததுமொருவற்கு மணததின் பாலளல்லள், மந்திர-79-க
ஞாலம, கைகேசி-5 22, பள்ளி-78
ஞாலமாளுதியென்று வனமேகெனல், வனம - 26
ஞாலமூன்று, பள்ளி - 86
ஞானியும வருந்தல் நகா - 103
ஞிறை - நிறை: வனம் - 6
ஞெணடு. கஙகை - 66
ஞெணடும இப்பியும் ஆசுங்கனிவாழையும் வேயும தம்மயிற்றிற் பிறந்த

தம்பியும் பொன்னுந்தானும போயி
ஞன், நகர் - 239
தம்பியென்னும் படியன்றி யடியா
ரினி லேவல் செய், நகர் - 152
தம்முயிர்க்குறுதி யெண்ணுமை மந்
திரியர் குணம், மந்திர - 11
தம்முன், ஆறுசெல்-24, நகர்-116,
பள்ளி - 7 [ர - 59
தமனியக்கொம்பு X மாதா மந்தி
தமனியக்கொம்பு பனிபொடிப்ப
னவும் பொற்பொடி பொதிந்தனவும
எட்பொரி விரிந்தனவுமான இள
நீரைச சுமததல், மந்திர-59
தமாலம, சித்திர-2
தமியள், திருவடி-83
தமியன், மந்திர-5
தமியன் வந்தது இமமறுககநகாண
வோ, பள்ளி - 90
தமியேன் புகழே, நகர 61
தமியேன்வலி, நகா-31
தமிழ், சித்திர-28
தமிழ்த்தலைவன்-அகத்தியன ஆறு
செல் - 44 [சி - 53
தயஙகுதல - விளஙகுதல' கைகே
தயஙகுற, கஙகை - 31
தயரதன், கைகேசி - 66, 89,
நகா - 94
தயரதன்மகனை வேணடுதல, மந்
திர - 70
தயரதனுக்குக கருடமுத்திரை, மந
திர - 75
தயரதனென்ன அயோத்திநகரம
ஆவிநீததல், நகா - 218
தயரதனைபபோல அர்த்தணா முத
லிய மாநதாகளெல்லாம விழுதல,
நகா - 96
தயாநிலை, திருவடி-60
தயாமுதலறம. திருவடி-55
தயிலக்கடல், தைல - 76
தர்க்கு=தருக்கு, கொடுமை' திரு
வடி - 16
தரங்கம்-அலை கஙகை-19
தரணி-பூமி. குகப் - 35
தரணி தாஙகுதல், மந்திர-19
தரணிபாலா, ஆறுசெல்-2
தரணி பெறுதல், நகா-72
தரத்தது, வனம்-31

தாளததாம்பு - முத்தமாலை: நகர் -
101
தரளம்-முத்து' மந்திர-6, மந்தரை-
36, கஙகை - 7
தரிததல - பொறுததல்: மந்த
ரை - 54
தரியாது - தாஙகமாட்டாமல், திரு
வடி - 65
தரிபேம, நகா - 86
தருணம-இளமை' தைல-15
தருதல-உவமவுருபு' குகப 41' கங்
கை-4
தருபபை, மந்தரை-23
தருமக தைதர மந்திர-17
தருமசொரூபி பிராமன், மந்திர -
79-ந.
தருமததின் வதனம் X சநதிரன்'
தைல - 50
தருமததைததநதுகாட்டுதல் அரு
வை, ஆறுசெல - 6
தருமததைமறபபது வழககன்று,
மந்திர - 48
தருமததை பிராமன கானகஞ்
சோவததாற கைவிடுவே மெனல,
நகா - 99
தருமமோாககுறுந் தோன்றல், திரு
வடி - 89
தருமபபன்னியா, திருவடி-88
தருமம-முறை மந்திர-32, சடஙகு
பள்ளி-143; அறம, மந்திர-8
தரும மன்னவன இராமன், மந்தி
ர - 65
தருமமிரஙகியேஙக இராமன் சென்
றுன, நகா-2
தருமமிருமையுந தரும, ஆறுசெ
ல - 6
தருமமுந திகிரியுந் தாஙகியவன்
திருமால, திருவடி-73
தருமமேயனுன், பள்ளி-94
தரைககு நாயகன்றுப, மந்த
ரை - 83
தலஙகள யாவையும் பெற்றனனு
மெனத தளிததல, மந்திர-51
தலததலை, நகா-99
தலததுளோா, பள்ளி-62
தலைககுவடு - சிகரத்துச்சி, நகர்-
199

துணுக்கம் - அச்சம், நடுக்கம். மந்திர-93· கைகேசி-11, தைல-71

துணை-அளவு, மந்தரை-10, ஒப்பு தைல-69: உதவி, மந்திர-23

துணைக்கண் × தசும்பு· சித்திர - 36

துணைசசேடியா, நகர்-232

துணைத்தம்பி, திருவடி - 48

துணைத்தாதைபாதம், நகர் - 1

துணைபிரிபேடை, வனம் - 7

துணைமலர்த தடககைபற்றுதல், திருவடி - 132

துணையவன் - நண்பன் வனம்-26

துணைவா துணை வா, நகா-55

.....ியா-மனைவியா ஆறுசெல-38

துந்துமி கொட்டுதல், கஙகை-30

துப்பு-வலிமை; குகப் - 6

துப்புறழ்வாய், வனம்-26

துமபி - யானை, கஙகை - 30, குகப்-19

தும்பி பாணரி னிசை முரலுதல, வனம் - 43

துய-பஞ்சிற்றொடர்நுனி. நகா-127

துய்ததல்-அனுபவிததல,தைல-69, திருவடி - 18

துய்ததனா, திருவடி - 17

துய்யைச சுடுகனல் × எதிாகருந் தேவரையுஞ் சுடும இலககுமணன நகா - 127

துயா, மந்தரை-70

துயாக கடலடிவைததாள், திருவடி - 87

துயர் துறந்தவா ானவா முதலியோரலலா, மநதிர - 70

துயர் துறந்தாள நகா - 36

துயா நணண வுறஙகுபவள் × கிரணகாலததிலு மொளிவிடு திஙகள மந்தரை - 45

துயாநிலை யூழ்வினையால் வருமம, தைல - 39

துயர் நேருகையில் தெய்வதஙகளை நோககி முறையிடுதல், நகர் - 14

துயாமுடிவது உயிா முடிந்தால் தான், பள்ளி - 92

துயரக்கடல்வெள்ளத்தி லாழ்ந்து கரைகாணான், கைகேசி - 36

துயரத்தாற் கலம் முதலியவற்றை மாதராா சிந்துதல், நகா - 98

துயரமநீக்குதல் - தேறுதல் கூறுதல்: திருவடி - 88

துயராா லணிகளைப் போககுதல், நகா - 195

துயராற் பன்னிறததுகிலினை நீக்கிச சின்னநுணடுகிலினைப் புனைதல், நகா - 195

துயரிடைநைதல். பள்ளி - 94

துயரிலுடமபிற்றோன்றும் வேறுபாடுகள், கைகேசி - 13, 14

துயரினாற் குழாநகொணடேகுமகளிா × எவுணடோட்வுறுமுழைக் குலம. நகா - 204

துயருழந்தயால், திருவடி - 117

துயமொழிகெனவிரத்தல், நகர்-38

துயல்வன-அசைவனவாய்,குகப்-56

துயிலெழுதல், வனம் - 7

துயிலெனுமணஙகு, கஙகை - 51

துயிறருமபுன்மை, கஙகை - 53

துரகக - எவ, மந்தரை - 78

துரகராசி,ஆறுசெல-59,திருவடி-36

துரிசு - குற்றம, குகப் - 27

துரிதம - விரைவு· தைல - 54

துருவுதல், நகர்-74; கைகேசி-103, கஙகை - 70

ாலம × நடுநிலை: மந்தரை - 19

துவணடமேனி, திருவடி - 49

துவணடனா. தைல - 17

துவா - செநநிறம வனம் - 26

துவரினீணமணி, சித்திர - 5

துவலைகள்-திவலைகள் குகப் - 56

துவளுதல் - துடிததல்· தைல - 26

துவளுமமின், கைகேசி - 4

துவளுமிடை, கைகேசி - 70

துவன்றி. சித்திர - 5

துழாயலஙகலான்-இராமன்: கைகேசி - 71

துழாவுதல், குகப் - 60

துளஙகுதல்-நடுஙகுதல், நகர்-157, மனமவருநதுதல், தைல - 70

துளபவானவன், சித்திர - 40

துளவினோன் றலைவனல்ல னென்றழைத்தவன், பள்ளி - 100

துளி, வனம் - 41, குகப் - 60

தேவருலகத்திலும் அவுணருலகத்திலும் காவல்செய்தலைவருளர், ஆறுசெல் - 8
தேவனெனவிளித்தல், கங்கை - 39
தேவி-மனைவி; பள்ளி-59, வனம-36
தேவிதுயசிந்தை திரிந்தது, மந்தரை - 77
தேவிமாரை உரிமை செய்யுநாள் ஆவிநீப்பச் சொல்லுதல், தைல-77
தேவியரு மோவியமும் இராமனுடன் செல்லாதவா, தைல-1
தேவும் கோசலநாட்டினின்று சேணெறி தாவுதல், பள்ளி - 27
தேற்றம்-தோசசி மந்திர-11
தேற்றி, சித்திர - 58
தேறல்பாய்ந்து சாலிசாயநதொசிதல், பள்ளி - 21
தேன், கங்கை - 60
தேன்விளம்புதல, கைகேசி - 60
தேனடைநதசோலை, திருவடி-65
தேனமாதெரியலான், பள்ளி - 44
தேனனைந்து செவியுறவாாததல். பள்ளி - 16
தையல, திருவடி-141
தையலாாிரைதது சோகக்கியதன் வருணனை, கைகேசி-83, 84
தையற்கடலிற்கிடநதான், தைல-76
தைவநதிடுதல, நகா-71
தொகுதல் - சேரதல கங்கை - 7
சுருங்குதல், தொகுதியாதல வனம 4
தொகுதி, வனம - 17
தொகுபீலி, வனம - 4
தொகை-அளவு; கூட்டம் தொகுதி: திருவடி-102, கங்கை-5; குகப் 7 பள்ளி - 25
தொங்கலகுழுமுதல், தொங்கல-ஓரரசசின்னம்; பள்ளி - 10
தொட்டில்மகசசோர மகளிாகாலிழுததல், நகா - 206
தொடக்குதல் - பிணிப்புணணுதல், சித்திர - 4
தொடர் - உவமவுருபு; "காரொடு தொடாகளிறு". காா-மதமழையுமாம. மந்தரை - 37
தொடாகிலைச்செயயுட் பொருட் பேறணி, நகர் - 100
தொடர்மஞ்சம்-பரண், கஙகை - 61
தொடுத்தல - அடர்த்தியாக இருத்தல், சித்திர-23; கட்டுதல், சித்திர - 24; சொருகுதல், கஙகை - 37; தொடாநதிருததல, தைல-17
தொடுபுலி, கஙகை-31
தொடை-மாலை, கைகேசி - 4
தொண்டைவாய் - கொவ்வைவாய், மந்தர - 91
தொண்டை வாய்ச்சியா, மந்திர - 57
தொததது - கொத்து, மந்தரை - 33
தொய்யல் - துன்பம், மந்திர - 64
தொலலறப்படிவம், பள்ளி - 124
தொல்லைநல்வினை - பூாவ புண்ணியம, மாநதிர - 12
தொலலைநல்வினை யுதவுதல், மந்திர - 12
தொழலுறுதல் - தொழப்பார்த்தல்: பள்ளி - 41
தொழற்குரிய தேவாகுரவரே, திருவடி - 106
தொழில, வனம் - 22
தொழுகுலம, குகப் - 68
தொழுதகையினன், மந்திர-47
தொளை, தைல - 83
தொளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதி, கஙகை - 5
தொளை கொள் கை, சிததிர - 29
தொளைபடு குழல, நகர் - 182
தொளை யெஞசுதல், பள்ளி - 69
தொனமையான், கஙகை - 28
தொன்னெறி முறைமை, ஆறுசெல் - 17
தோகையர்-மகளிா; கைகேசி - 68
தோகையரோதி, பள்ளி 25
தோகையிளவன்ன நிரை × மகளிர்; தைல - 14
தோட்டில் செய்தியெழுதி இலசசினை வைத்தனுப்புதல், மந்திர - 75
தோடு - பூவிதழ். மந்திர-75; மந்தரை - 81
தோணி, குகப் - 71
தோம் - குற்றம்; கஙகை-9, பள்ளி - 117
தோமில் குணத்தினன் இராமன் நகர் - 7

பகட்டினம் - எருமைக்கடா பள்ளி - 14
பகடு-யானை, ஆறுசெல்-26
பகாவது, மந்திர 41
பகலவனனையான் - இராமன்· கங - 66
பகை-ஐம்புலன்கள் மந்திர 25
பகைஞர் வந்துருத்தபோர, மந்திர - 22
பகை நாடுகவாந்துணை ஆவிபேணித் தனையீர்த்தகாலொடு அப்பகைமுகத்து விழிக்கும்பாவம, பள்ளி-114
பகைவரை மகளிர்சிரிக்கத் தலை வணங்குதல். பள்ளி - 115
பகைவன் வெலலத் தான் அஞ்சின அரசன், பள்ளி - 109
பங்கம்-சேறு சித்திர - 56
பங்கமில்குணம, நகர-4
பங்கயசசெல்வி, பள்ளி-19
பங்கயத்தயன, கங்கை-16
பங்கயம, தைல - 16
பங்கயராசி, கைகேசி - 62
பங்கி - பங்கீ: வடசொல்· நீதி கைகேசி - 60
பங்கு நொண்டியானது மந்திர-68
பசந்தனர - நிறமவேறுபட்டனர தைல - 17
பசலை × எட்பொரி மந்திர - 59
பசலை வானகம, தைல-6
பசியுழந்து, பள்ளி-101
பசுங்கண, நகர - 205 ஊனக்கண, கங்கை-11
பசுநறுந்தேறல, பள்ளி-21
பசும்புகைப்படலம, சித்திர - 18
பசும்பொன்மானம, சித்திர - 36
பசை-ஈரம: கைகேசி - 42
பசைந்தசிந்தைநீ, திருவடி-114
பசைநறவு-பசுந்தேன்· கங்கை - 5
பஞ்சரத்திருந்தமுங கிளி × சாளரத்திரங்கு மின்சொலார நகர்-200
பஞ்சளாவியசீறடி, சித்திர - 20
பஞ்சிமெல்லடிப்பாவை, கங்கை - 20
பஞ்சியூட்டுதல், மந்திர - 2
பஞ்சினறியமுதமெய்யமாட்டிய விளக்கு, சித்திர - 15
பஞ்சீகரணம், திருவடி - 74, உரை
பஞ்சுநூல், சித்திர - 32
பட்டறுதல் - இறந்தொழிதல்: திருவடி - 36
பட்டாபிஷேகச் செய்தியைக் கோசலையிடம மங்கைமார சொல்லுதல், மந்திர - 92
பட்டாபிஷேகஞ் சொன்னாருக்குக் கோசலை பரிசளித்தல், மந்திர - 94
படங்கொளுகம், சித்திர - 38, கங்கை - 8
படர்-துன்பம் குகப் - 70; போரவீரர், வடசொல் திருவடி-31
படாசினம், மந்திர - 4
படர்தல்-செல்லுதல் சித்திர - 18, 54
படர்பங்கயம, கங்கை-7
படருறுதல், கங்கை - 75
படரேலாம படைத்தாள், குகப் - 70
படலம்-தொகுதி· சித்திர-18
படலை-பரப்பு: சித்திர-47, பள்ளி - 135
படி-பூமி· நகர - 205; விதம், தைல - 55
படிகள × மாசுணம சித்திர - 35
படிகாரர், படிகாரிர், பள்ளி - 1
படித்தலம பெயரல், பள்ளி - 91
படிதல் - கிடந்துறங்குதல, தைல-16 மூழ்குதல, கங்கை-8
படிமக்கண்ணடி, மந்திர-3
படிமேற் புரளுதல துயரத்தால் நகர - 144
படியுறப்புரளுதல், தைல-26
படியொடு திருநகர்துறத்தல், ஆறுசெல-28
படிவம, பள்ளி 124
படுகர்-மடு: தைல-16
படுதல-இறந்துவீழ்தல் திருவடி-31
படுமழை - பொழிகின்ற மழையினொலி: வனம் 4
படுமுரசு, ஆறுசெல்-24
படைக்கலம், தைல-30
படைசெலாறு × அயோத்தி நகரினதெரு, ஆறுசெல-46
படைத்தடங்கண, கைகேசி-2
படைமாணரசு, நகர்-57
படையெடுத்தது, குகப்·6

பண் - அலங்காரம், கல்லணை, மந்திர - 4, மந்தரை - 58, திருவடி-34, ஸ்வரம் கங்கை - 11
பணகணிர்தெழுபாடல், கைகேசி - 45
பண்குழல், பள்ளி - 24
பணடி, ஆறுசெல் - 26
பண்டியிற் பல்லியம் பரததல், பள்ளி - 11
பணடியிற்பூட்டிய சொணடியெருது X இராசசியததைத தாஙகுங கிழததனமையடைந்த தயரதன் மந்திர-68
பணடு, கங்கை - 16
பணடைநாள், மந்தரை-41
பணடைநூல் - வேதம் திருவடி - 138
பணதொடர்தல், பள்ளி-24
பண்ணவன். கங்கை - 41
பணணினபகடு, ஆறுசெல் - 26
பணணினுகக்கும் பராவமுது, கங்கை - 11
பணணுமபரிமா, நகர-88
பணணெணுங்கிளவி. திருவடி - 86
பணணை - விளையாட்டு. தோழிபாகூட்டம குகப் - 59
பணி-கட்டளை, பாம்பு மந்திர-72, நகர 8, திருவடி-13
பணிததல்-சொலலுதல. கட்டளையிடுதல மந்திர - 47, திருவடி - 127
பணிமொழி-கட்டளை, கங்கை - 77
பணியிடைப்பளளியான், மந்தரை-28
பணியினிஙகலாவாழி, பள்ளி - 55
பணி யேயது, நகர - 7
பணை-பறை, பருமை, மந்திர - 55, வனம - 4, குகப் - 24
பததி-வரிசை, தொகுதி, மந்தரை-33, ஆறுசெல் - 49
பததியினுயிரீயும பரிவினன், கங்கை - 68
பத்துததேரவென்றவனுக்கு அஞ்சுதேர் வெல்லுதல அருமையாவது. மந்திர - 21
பதநாலும் பகல் - பதினைங்குவருஷம், நகர் - 22
பதாகன், பள்ளி - 108
பதமி, பள்ளி - 138
பதம்-உணவு, பள்ளி - 112; பதவி, திருவடி-101
பதவிய-அழகிய, திருவடி - 123
பதாதி, ஆறுசெல்-32
பதி-ஊர, மநதரை - 57; தலைவன், நகர - 134
பதைக்கும்மாதா X ஊதையெறியவொசிபூஙகொடி. நகர - 98
பதைததல. நகர-98, சிததிர-38
பதைததெழுதல, திருவடி - 97
பதைபபு-துடிப்பு. தைல-86
பநதி-வரிசை, கைகேசி-93
பமபுதல - மிகசொலிததல, நெருங்குதல, கைகேசி-60, வனம-18
பமபுபடை, கங்கை-30
பமபை-ஓபபறை, கைகேசி-60, கங்கை-30
பயததல்-பெறுதல் குகப்-68
பயநதமைநதன், பளளி - 56
பயநதிரணடனை ப நெஞ்ச,குகப்-52
பயநதெடுதத. மந்திர - 63
பயம - பயன், மந்திர - 41
பயன், மநதிர-8, வனம்-27
பயனமரம பழுததல் X இராமனுக்கு இராசசிய மளிததல, மநதிர-84
பயிலுதல - இன்னுசையோடுகூவுதல, வனம - 45
பயினமரம. வனம்-2, 45 பயின் - பிசினுமாம.
பரசுராமன குலஙகடிந்தவன், நகர-192
பரசுராமன் தாதைசொல்லால் தாயைக குறைததது. நகர - 26
பரசுராமன வரவும சலியாது இராமன் தடுததான், நகர - 63
பரசுராமன் வீரததைச செகுததவன், மநதிர - 79
பரசுராமனை வென்றவ னிராமன், நகர - 192
பரசுராமனை வென்றவனுககு உலகமாவது, மந்திர - 79
பரணதொடர் மஞ்சம, கங்கை-61
பரதவன் = பரதவாசன் பிரஜைகளைககாப்பாற்றுந்தன்மைய னென்றும,இந்திரியஙகளை வென்றவனென்றும், இன்னும் வேறுவகையாகவும் பொருள்கூறுவர; திருவடி - 68

பரம்-சுமை, கைகேசி-9, குகப்-73
பரமஞானம் போனவர் வீடுபெறு வர், மந்திர - 22
பரமுனி - சிறந்தமுனிவன் வனம் - 20
பரல் மலாபோலுதல், வனம - 40
பரல் வறுதது வித்திய வினையன. வனம் - 40
பரவுதல் - துதிததல், மந்தரை-10
பரவை - பரந்திருத்தல்; கைகேசி - 68; கடல்: குகப் - 56
பரவைஞாலம், கைகேசி - 67
பரவையைச சிறுமைபேசியதானே, திருவடி - 26
பரன் மொய் கான். கைகேசி - 35
பராவமுது, கஙகை - 11
பரிசு-விதம, செய்தி. மந்திர - 72 தைல - 78, வனம - 26
பரிதல் - அறுதல், நகா-179: வருந துதல், வனம - 45
பரிதி - சூரியன்: கஙகை-9, X மாணிக்கப் பாறை, சிததிர - 15
பரிதிவானவன், தைல - 54
பரிந்தசிநதனே. மநதிர - 36
பரிந்தபூ. மந்திர - 58
பரிந்தவன - அன்புகொணடுளளவன், கஙகை - 48
பரிந்திலா - வருந்தாதவா. திருவடி - 19
பரிபுரமாாகிலாச சீறடி X அரியின மாாககிலாக கமலம' ஆறுசெல - 40, பரிபுரம் - சிலமபு.
பரிமளஙகமழ்தல். சித்திர - 25
பரிமா, நகா - 88
பரிமுகமாககள பளிஙகறையில் ஒளிததுநிற்கினும உருதெரிதல், சிததிர - 11
பரியகாரகில, சிததிர - 18
பரியுநெஞ்சு, ஆறுசெல் - 1
பரிவாளியின்வாவுறுதல், பள்ளி-11
பரிவில்லவா, நகா - 131
பரிவினன், கஙகை - 41, 68
பரிவினீக்குதல், மந்திர - 5
பரிவு - அன்பு' கஙகை - 43
பருதிவானவன், சிததிர - 3
பருமம் - யானைமேலிடுந்தவிசு, ஒபபனை, மந்திர - 4, 85
பருமயானை, திருவடி - 31
பருவந்தாந்தகேள்வர், வனம் - 46
பருவம - ஆண்டு, மந்தரை - 82
பருவரல், தைல - 55, கஙகை - 48
பருவரலிகவாதான், கஙகை - 77
பருவரற் பரவை, குகப் - 39
பல, கஙகை - 32
பல்குதல் - மிகுதல், வனம் - 18
பலபகலாறறுதல்-பலநாள் போக்குதல. பள்ளி - 114
பல்லசசயனஙகள் மேனிவெம்மையாற் கரிநதிருளுதல், சிததிர - 23
பலலததுஅமபன், கஙகை - 30
பலலம, திருவடி - 11
பலவுயிாகட்கோருயிரென நின்ற விராமன, நகா - 219
பலகறை பற்றொடுததாற் போலும, கஙகை - 32
பலசிறக கொடிகள தோன்றுதல் X புள்ளொலாக திருநகா புகுதல்: மநதரை - 29
பலவகைப்புட்களும் ஒலிததலின் வருணனே, கைகேயி - 47
பலவகையொலிகள, கைகேசி-58, 60
பலா, சிததிர - 33
பகோய, வனம - 20
பவளந்தருமிதழாள, கஙகை - 4
பவளமால் வரையருவி X தூவரின் மணிததடந்தொறும புடைபெயர் கவரிவால், சிததிர - 5
பவனிபோனவன், நகா - 188
பவித்திரம, கஙகை - 43
பழஙகதை, பள்ளி - 50
பழனம-கழனி. நகா - 183
பழி, பள்ளி - 83
பழிக்கஞ்சியபிரை நீக்காதொழிதல, தைல - 86
பழிகொண்டபயன், கைகேசி - 20
பழிபடுதல்-உவமையாகாமற் போதல், சிததிர - 31
பழிபூணுதல், நகா - 41
பழிவருநெறிபடா பதகன், பள்ளி - 108

பொய்யாவாய்மை, நகர் - 83
பொய்யிலுள்ளத்தன் குகன், குகப் - 34
பொய்யுறங்கு மடந்தைமார், கைகேசி - 56
பொய்யொன்றறியா மைந்தன், நகர் - 77
பொய்யோவெனுமிடையாள், கங்கை - 1
பொய்வணக்கியமாதவர், சித்திர 34
பொய்வினைக்குத்தவும் வாழ்க்கையர்கள், தைல - 49
பொருக்கென - விரைவுக்குறிப்பு தைல - 58
பொருக்கெனச்சிந்தி, கைகேசி - 80
பொருக்கெனவெழுதல், மந்திர-53
பொருதல் - ஒத்தல், வனம் - 18
பொருந்தாநயனம், தைல-80· பொருந்துதல் - மூடுதல்.
பொருநாகுழாங்கள், பள்ளி - 34
பொருப்புநாணவுயர்ந்தபுயம், பள்ளி - 40
பொருப்பேந்திய தோளான், கங்கை - 6
பொருமாக்கணை, நகர-75
பொருமிவிம்முதல் - குமைந்துவாய்விட்டழுதல், தைல - 41
பொருமுதல்-வருந்துதல் நகர-220
பொருவருந்துயர், நகர-193
பொருவருமணி, கங்கை 72
பொருவிலகை, பள்ளி 5
பொருவில்சுற்றம், மந்திர-5
பொருவிறுனையான், குகப்-1
பொருவிறூதுவர், பள்ளி 1
பொருவு-ஒப்பு மந்திர-7, 73
பொருள் - இயங்குதிணை நிலைத்திணைப்பொருள். நகர - 32. செய்தி, தைல-85, வனம்-25: இராசசியம், பள்ளி 80
பொலங்கழல், மந்திர-7
பொலங்கொடோ, மந்திர-57
பொலம்-அழகு. திருவடி-113
பொலன்கழல், குகப் 1
பொலிதல், நகர-63, வனம் 3, சித்திர-13
பொலிவு, தைல 16
பொலிவொரீஇ, பள்ளி 27
பொழிதல், குகப்-72
பொழுது-முகூர்த்தம்: மந்திர-88
பொழுதுநாளுநர் குறிக்காமல் எம்பெருமானிடத்துக்குச் செல்லுதல், பள்ளி-8
பொற்கோயில், நகர - 92
பொற்பசிந்துதல், சித்திர - 49
பொற்பினார், வனம் - 38
பொற்புறுத்தனர், நகர - 16
பொற்றேரரசு, நகர - 61
பொற்றொடி, கங்கை - 53
பொறிமயிர்க்கவுத்தாரி, பள்ளி - 14
பொறுத்தேயருள்வாய், நகர - 85
பொறை பொறுத்தாய், நகர - 58
பொறையாற்றல, பள்ளி-95
பொறையினீங்கிய தவம் X முறையினீங்கிய அரசு திருவடி - 100
பொறையுயிர்த்தல - இளைப்பாறுதல ஆறுசெல-41, திருவடி-62
பொன-இலக்குமி, செல்வம். அழகு. ஸ்வர்ணம் மந்திர-40; திருவடி-46, 92
பொன்மாநகரம். தைல-78
பொன்மானுரியான, நகர-143
பொன்வரை - சித்திரகூடம் சித்திர 26
பொனறிணிதிரடோள. வனம-19
பொனறிணிந்த கை, பள்ளி-5
பொன்றிணிந்தோடு. மந்திர 75
பொன்றிணிந்தன சடை, திருவடி-79
பொனறிணி போதினுள், நகர-1
பொன்றிணி மன்னன், தைல-50
பொன்றிணி மாடவீதி, கைகேசி - 80
பொன்றீங்குதல், மந்தரை - 84
பொனறுதல - வருந்துதல், நகர - 40: கெடுதல. இறத்தல, தைல-80, திருவடி - 24
பொன்னடி, பள்ளி - 88
பொன்னனீ, நகர - 195
பொன்னணி நிறவேடிகை, வனம் - 14
பொன்னணிவீதி, பள்ளி - 23
பொன்னரை, நகர - 163
பொன்னுசனம், நகர - 66
பொன்னுடு, நகர-86, 80

மண்ணோடுஉன்னோடேன், நகா - 45
மண்பகவடித்தல், பள்ளி-67
மண்முதற்பூதஙகள், திருவடி - 74
மணஙகிளாமலர், வனம் - 15
மணததல் - மணம்வீசுதல், வந்து சேர்தல், திருவடி - 14
மணமுரசொலியால் மனமகிழ்ந்து மஙகைமாரெழுதல் X சபரன்மாரி தழுஙகலான் மயிற்குலம மலாந்தெழுதல், கைகேசி-51
மணி - செந்நிறவரதனம் மந்தரை 33; கைப்பிடி, நகர்-118 சிததிர-27, 48 முத்து வனம்-42. குகப்-29 நவரததினம் சித்திர-29, "மணிக்குடம."
மணிகுருநகை, பள்ளி-115
மணிசசுடாகொணட வரை முடி X சிவபெருமான் முடிமீதுள்ள பிறைச சந்திரன், சிததிர-7
மணிததேர், கைகேசி - 99
மணிநிறககோபம், வனம்-45
மணிப்புதல்வன், மந்திர 49
மணிபிரியரவு X கணவனை யிழந்த கோசலை, தைல - 63
மணிமுன்கை, வனம-5
மணிமேனி, வனம் - 35
மணியணி, நகா-195
மணிவடம். ஆறுசெல்-41
மணிவரை முடிபருவிXசிவபெருமான் சடைமுடிககஙகை சிததிர-7
மத்தளம் முதலியபல்லியம், ஆறுசெல-49
மத-வலி திருவடி-123
மதககதமா, சித்திர - 4
மதக கலுழிவெள்ளத தோஙகல், குகப்-54
மதத்தருவி, குகப் - 2
மதமழை, சிததிர - 8
மதவிலஙகல், கைகேசி-71
மதன் - மன்மதன் தைல-83, ஆறுசெல் - 7
மதி, மந்திர-57 சிததிர-9X முகம மந்திர - 59
மதிக்குத் தண்மையீந்த குடை, திருவடி - 66
மதிக்குழவி. வனம் - 47
மதிகெழுமுகிலனைய வணடர்நாயகன், மந்திர - 57
மதிகொடுவகுத்தநுதல், தைல - 4
மதிதொடஙிவததல், மந்தரை-31
மதிநீஙகியகஙகுல் X தசரதன்குடையில்லாப் பரதன் சேனை: ஆறுசெல் - 35
மதியம, மந்திர-59
மதியாற்பிடிததல், தைல-67
மதியிலாமனததோய், மந்தரை-65
மதியிலாவிரவுXஅரசிலாவையகம், ஆறுசெல் - 7
மதியின்பாகம்-அஷ்டமி சந்திரன்: கஙகை - 4
மதியினின் மறுத்துடைத்தல் X முகததுத திலதமழித்தல். மந்தரை - 86
மதியுறுதல் - சந்திரன் தஙகுதல், சிததிர-7
மதுகை வலி, தைல-22, குகப்-56
மதுரவாரி - பாறகடல் கஙகை 12
மதுரிதது. கஙகை 5
மந்தமாருதம வீசுதலின் வருணனை, கைகேசி - 52
மந்தரம, வனம் - 37 [123
மநதரமேரு - மந்தரபாவதம் நகா -
மந்தரை, மந்தரை - 60
மந்தரைககூறறம, ஆறுசெல் - 54
மநதரைகூறியவுபாயம, மந்தரை - 81
மந்தரையின் துாப்போதனை, மந்தரை 69 - 77
மநதரையின வருததசசெயல், மந்தரை-54
மந்தரையுரையெனுங கடு, தைல-5
மந்தரையைக் கைகேசி வணஙகுதல், மந்தரை-80
மந்தாகினி, கஙகை - 22
மந்தி, சிததிர - 32
மந்தி சிலம்பி பஞ்சுநூல்களை வேதியாககுக கொடுததல, சிததிர-32
மநதி யாணகுரஙகோடு காதலினுடன் நீராடுதல், சிததிர - 14
மந்திரககிழவா-மந்திர-36, 47, 49, ஆறுசெல்-2, பள்ளி-45 Xஇமையவர் குரு. மந்திர-6
மந்திரச்சபையில் யாரையும்நீக்குதல், மந்திர-5

மலர்களும்இராமனுககத்தாற் கூம்பியிருந்தமை, தைல-51

மலர்சூடுவது சொல்லால், கநகை-14

மலர்த்தவிசு, கநகை 52

மலர்தூவுதல் உபசாரம். வனம்-23

மலர்நிறைமாலை. வனம-11

மலர்ப்பாதம், மந்திரப்-45

மலர்புரையடி, வனம-17

மலர்மகள், மந்திர-42

மலர்மிசைச்செல்வி. மந்திர-32

மலர்மேற்பெண செய்த பாவம், மண்பாவத்திலும பெரிது, நகர-105

மலர்விரி சோகது, வனம-12

மலரடி, திருவடி-53

மலரடி ஒருபோதும பிரியாமை, கநகை-71

மலரயன், ஆறுசெல்-10

மலராடை, திருவடி-9

மலராள்-ஸ்ரீதேவி, மந்திர-95

மலரிருந்த வந்தணனுந் தனை வணககு மவன், குகப-32

மலரினும ஒதுககத தககிலாள்-சீதை. தைல-22

மலரீட்டம, பள்ளி-20

மலருளான் சிறுவ. திருவடி-126

மலரெனககுளிர்தல், வனம-40

மலை, கநகை-71

மலைககுவட்டயாவுறுமயில் × மேன்மாளிகையி லிரங்கும் மகளிர், நகர-199

மலையில் உச்சிப்போதில சூரியன் தங்குதல்; மாமுடி மிலைச்சிய தோககும்: சித்திர-26

மலையினை மணணுறவழுததிய வரலாறு. ஆறுசெல்-44

மழலைவணடு, சித்திர-10

மழவிடை, சித்திர-7

மழு, மந்திர- 79

மழுக்கள், நகர-194

மழுவாளதனுலரசரைப்பலகாலெறிவான்-பரசுராமன், நகர-57

மழுவாளவற் கடந்த மைந்தற்கு முடிபுனைநாள் மொழிக, மந்தரை-1

மழுவாளவன் - பரசுராமன், மந்திரப்-44

மழுவாளவனிழுக்கமுறுதல், மந்திரப் 44

மழுவாளுடையான், நகர்-63

மழுவுடையவன் புகழ் குறுக நீண்டதோள், மந்திர-63

மழுவேந்துவான-பரசுராமன, நகர-26

மழை × கூந்தல்: மந்தி 58

மழைநகுன்றமனையான், நகர-2

மழைக்கை, பள்ளி-67

மழைநாணு மணிநிறம், குகப்-26

மழைநுழைதரு மதி பிதிர்த்தல் × கற்றையிற் சொருகியமாலை சிதைத்தல், மந்தரை - 85

மழைமுகில, மந்திர-57

மழைமுகிலோ வடிவு, கநகை-1

மழைபனையான். கநகை-58

மழையேந்தியகுழல். கநகை 6

மழையையுதிர்ப்பது கடுவன், சித்திர-14

மழையொடு கலையுறத் தாழ, மந்திர-58

மள்ளர், பள்ளி - 21

மற்பகமலர்ந்ததோள், பள்ளி - 52

மற்றடந்தானை, நகர-166

மறககணவீரன், கநகை-52

மறத்தல, நகர-212

மறத்தார - கொடுமையையுடையவர், மந்தரை-75

மறந்தும பொய்யிலனுககுதல், நகர-17

மறப்பு, மந்திர-23

மறம-வீரம, மந்தரை-67: அதரும், தைல-50 கொடியதொழில், திருவடி-27

மறிகடல், ஆறுசெல்-45

மறிகடலோவடிவு, கநகை-1

மறிதல்-வெட்டப பெறுதல், சித்திர-18

மறிதிரைக்கடல், மந்திர-13

மறு, நகர-85, குகப 62

மறுக்கு - மனக்கலககம். பள்ளி - 109

மறுகு-வீதி நகர்-203

மறுகுதல் - கலஙகுதல்: நகர்-69, 235, தைல - 62. புரளுதல், நகர-97

அரும்பதவகராதி முதலியன முற்றும்.